Giới thiệu

Giữa chốn phồn hoa Tử Trúc Uyển – thanh lâu lừng danh nhất Trường An, nơi người ta chỉ biết đến một nam ca cơ độc nhất vô nhị tên Lâm Hiên.

Thoạt nhìn, Lâm Hiên là một tuyệt sắc thiếu niên tuấn tú, dung mạo thậm chí còn hơn cả nữ tử, tài hoa ngời ngời.

Cầm kỳ thi họa, cưỡi ngựa múa kiếm, mọi thứ đều tinh thông.

Mỗi lời nói, mỗi vần thơ của chàng đều chứa đựng kim ngọc, khiến vô số tài tử, đại sư phải ngả mũ thán phục, và không ít danh môn khuê tú, thiên kim tiểu thư coi chàng là nam thần trong mộng.

Những gia tộc quyền thế tìm cách kết thân, muốn mời chàng về làm khách quý, nhưng tất cả đều bị từ chối với lý do giản đơn: "Ta chỉ là một ca cơ bình thường, ta chỉ thích an tĩnh ăn bám." Thế nhưng, đằng sau vẻ hào nhoáng ấy là một bí mật.

Lâm Hiên không phải người của thời Đại Đường này.

Chàng là một trạch nam từ Địa Cầu hiện đại, xuyên không mà đến.

Kẻ khác xuyên không thành quan huyện, thứ sử, còn chàng lại thành nam ca cơ chốn thanh lâu.

Oái oăm thay, "hệ thống" – công cụ hỗ trợ xuyên không của chàng – lại đang trong trạng thái "đang hỏng", khiến chàng kẹt lại với thân phận "ăn bám" mà không biết bao giờ mới thoát.

Để sinh tồn, Lâm Hiên đành chấp nhận hiện thực, may mắn thay những kiến thức từ kiếp trước cộng với dung mạo nghịch thiên đã giúp chàng tạm bợ qua ngày, mỗi ngày tiếp đón khách nhân rồi lại sống an nhàn như cá muối.

Chàng tự hỏi, hôm nay sẽ là tỷ tỷ nào đến "bao dưỡng" mình đây?

Danh tiếng của Lâm Hiên nhanh chóng lan đến tai Lý Thế Dân – Hoàng đế Đại Đường.

Vị thiên tử này đang đau đầu vì những lời đồn thổi về Lâm Hiên trong dân gian, một bên là ca tụng thần kỳ, một bên là sự bất mãn của các đại thần cho rằng văn chương của chàng tục tĩu, làm ô uế thi ca và phong hóa.

Đại Đường trọng võ khinh văn, một đại trượng phu lại mưu sinh chốn thanh lâu quả là chuyện chướng tai gai mắt.

Lý Thế Dân vốn dĩ không muốn động binh đao với một người có chút tài hoa như Lâm Hiên, nhưng mọi chuyện trở nên phức tạp khi ông phát hiện con gái yêu – Trường Lạc công chúa – đã bị Lâm Hiên mê hoặc đến điên đảo, thậm chí đọc thơ của chàng mà hồn xiêu phách lạc.

Càng bất ngờ hơn, cả Trường Tôn Hoàng Hậu cũng có ý định đến Tử Trúc Uyển.

Lo sợ vợ mình cũng sẽ bị Lâm Hiên "mê hoặc", Lý Thế Dân lập tức cấm túc Hoàng hậu và Trường Lạc, rồi cùng Quốc cữu Trường Tôn Vô Kỵ bí mật vi hành đến Tử Trúc Uyển để diện kiến nam ca cơ này.

Trong cuộc gặp gỡ đầu tiên, dưới vỏ bọc một thương nhân, Lý Thế Dân đã bị Lâm Hiên làm cho choáng váng.

Với kiến thức từ thế giới hiện đại, Lâm Hiên không chỉ vạch trần những vấn đề nội tại nghiêm trọng của Đại Đường như thiếu trâu cày, sản lượng lương thực thấp và mối đe dọa từ các ngoại tộc phương Bắc, mà còn thẳng thắn chỉ trích Lý Thế Dân "không phải người tốt" (bất cá hảo đông tây) khi nhắc đến sự kiện Huyền Vũ Môn.

Tuy nhiên, sau đó Lâm Hiên lại phân tích khách quan rằng hành động của Lý Thế Dân là tất yếu để giữ vững giang sơn, khiến Lý Thế Dân vừa giận vừa cảm động, nhận ra đây là người duy nhất thực sự hiểu mình.

Cuộc trò chuyện này đã gieo mầm cho những thay đổi lớn trong triều đình và cuộc đời Lâm Hiên.

Trở về cung, Lý Thế Dân áp dụng những ý tưởng của Lâm Hiên: cải cách nông nghiệp với "Khúc Viên Lê" (cày cong) và chế độ "Quân Điền Chế, Tô Dung Điều Chế" (chia đất và thu thuế).

Các chính sách này đều đạt được hiệu quả vượt trội, dù vấp phải sự phản đối gay gắt từ một số đại thần bảo thủ như Ngụy Chinh.

Không chỉ vậy, Lâm Hiên còn vô tình vướng vào mối quan hệ phức tạp với nhiều người phụ nữ quyền quý.

Trường Lạc công chúa, dưới thân phận Lý Thải Vi, bí mật đến thăm và được Lâm Hiên dạy "thái thức thôi nã" (massage Thái), ngày càng mê đắm chàng.

Trường Tôn Hoàng Hậu (Trường Tôn Vô Cấu) cũng không cưỡng lại được sức hút của chàng, thậm chí còn nảy ý định đưa chàng vào cung làm thị vệ riêng.

Lâm Hiên, với tài năng và vẻ ngoài của mình, còn chinh phục được Từ Huệ – một tài nữ nổi tiếng, và Lý Anh Ca – một nữ tướng quân dũng mãnh, người đã nhận chàng (dưới thân phận Ngọc Diện Chân Nhân bí ẩn) làm sư phụ.

Cuộc sống của Lâm Hiên, từ một ca cơ muốn an nhàn "ăn bám", dần trở thành tâm điểm của những sóng gió chính trị và tình ái.

Li Shimin, nhận ra tài năng vượt trội của chàng, đã ban cho chàng chức Công Bộ Thượng Thư (Thượng thư Bộ Công) - một chức quan

cao cấp, nhưng điều này lại châm ngòi cho sự ghen ghét từ các đại thần.

Họ đặt ra "thử thách một tháng" để chàng chứng minh năng lực.

Lâm Hiên, với kiến thức hiện đại của mình, đã tạo ra "tinh diêm" (muối tinh luyện) – một phát minh vĩ đại làm chấn động toàn bộ Đại Đường, giải quyết vấn đề lương thực và mang lại phú túc cho dân chúng.

Điều này càng khiến chàng trở thành "đại hiền thần" trong mắt Lý Thế Dân.

Tuy nhiên, những rắc rối không dừng lại ở đó.

Trường Tôn Trùng, con trai của Trường Tôn Vô Kỵ, vì quá mê đắm Trường Lạc, đã lập mưu bắt cóc nàng.

Lâm Hiên, không ngần ngại, sử dụng võ công của "Ngọc Diện Chân Nhân" để giải cứu Trường Lạc và vô tình giết chết Trường Tôn Trùng.

Sự kiện này khiến Trường Tôn Vô Kỵ đau đớn và nảy sinh mối thù hận sâu sắc với Lâm Hiên.

Cùng lúc đó, Lý Thế Dân, lo lắng về vị Thái tử Lý Thừa Càn ham chơi trác táng, đã đưa y đến chỗ Lâm Hiên để rèn giũa.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 1

Lâm Hiên, với phong cách độc đáo, đã hành hạ vị Thái tử này bằng những công việc vặt và những lời dạy dỗ thẳng thắn, khiến y vừa căm giận vừa kinh sợ.

Cuộc đời của Lâm Hiên, tưởng chừng chỉ muốn "ăn bám" một cách an nhàn, lại bị cuốn vào vòng xoáy quyền lực và tình ái của triều đại Đại Đường.

Với thân phận đa dạng, tài năng siêu việt và những mối quan hệ phức tạp, chàng không ngừng tạo ra những biến động lớn, vừa hài hước vừa đầy rẫy hiểm nguy, mà chính chàng cũng không lường trước được.

Giữa chốn phồn hoa Tử Trúc Uyển – thanh lâu lừng danh nhất Trường An, nơi người ta chỉ biết đến một nam ca cơ độc nhất vô nhị tên Lâm Hiên.

Thoạt nhìn, Lâm Hiên là một tuyệt sắc thiếu niên tuấn tú, dung mạo thậm chí còn hơn cả nữ tử, tài hoa ngời ngời.

Cầm kỳ thi họa, cưỡi ngựa múa kiếm, mọi thứ đều tinh thông.

Mỗi lời nói, mỗi vần thơ của chàng đều chứa đựng kim ngọc, khiến vô số tài tử, đại sư phải ngả mũ thán phục, và không ít danh môn khuê tú, thiên kim tiểu thư coi chàng là nam thần trong mộng.

Những gia tộc quyền thế tìm cách kết thân, muốn mời chàng về làm khách quý, nhưng tất cả đều bị từ chối với lý do giản đơn: "Ta chỉ là một ca cơ bình thường, ta chỉ thích an tĩnh ăn bám." Thế nhưng, đằng sau vẻ hào nhoáng ấy là một bí mật.

Lâm Hiên không phải người của thời Đại Đường này.

Chàng là một trạch nam từ Địa Cầu hiện đại, xuyên không mà đến.

Kẻ khác xuyên không thành quan huyện, thứ sử, còn chàng lại thành nam ca cơ chốn thanh lâu.

Oái oăm thay, "hệ thống" – công cụ hỗ trợ xuyên không của chàng – lại đang trong trạng thái "đang hỏng", khiến chàng kẹt lại với thân phận "ăn bám" mà không biết bao giờ mới thoát.

Để sinh tồn, Lâm Hiên đành chấp nhận hiện thực, may mắn thay những kiến thức từ kiếp trước cộng với dung mạo nghịch thiên đã giúp chàng tạm bợ qua ngày, mỗi ngày tiếp đón khách nhân rồi lại sống an nhàn như cá muối.

Chàng tự hỏi, hôm nay sẽ là tỷ tỷ nào đến "bao dưỡng" mình đây?

Danh tiếng của Lâm Hiên nhanh chóng lan đến tai Lý Thế Dân – Hoàng đế Đại Đường.

Vị thiên tử này đang đau đầu vì những lời đồn thổi về Lâm Hiên trong dân gian, một bên là ca tụng thần kỳ, một bên là sự bất mãn của các đại thần cho rằng văn chương của chàng tục tĩu, làm ô uế thi ca và phong hóa.

Đại Đường trọng võ khinh văn, một đại trượng phu lại mưu sinh chốn thanh lâu quả là chuyện chướng tai gai mắt.

Lý Thế Dân vốn dĩ không muốn động binh đao với một người có chút tài hoa như Lâm Hiên, nhưng mọi chuyện trở nên phức tạp khi ông phát hiện con gái yêu – Trường Lạc công chúa – đã bị Lâm Hiên mê hoặc đến điên đảo, thậm chí đọc thơ của chàng mà hồn xiêu phách lạc.

Càng bất ngờ hơn, cả Trường Tôn Hoàng Hậu cũng có ý định đến Tử Trúc Uyển.

Lo sợ vợ mình cũng sẽ bị Lâm Hiên "mê hoặc", Lý Thế Dân lập

tức cấm túc Hoàng hậu và Trường Lạc, rồi cùng Quốc cữu Trường Tôn Vô Kỵ bí mật vi hành đến Tử Trúc Uyển để diện kiến nam ca cơ này.

Trong cuộc gặp gỡ đầu tiên, dưới vỏ bọc một thương nhân, Lý Thế Dân đã bị Lâm Hiên làm cho choáng váng.

Với kiến thức từ thế giới hiện đại, Lâm Hiên không chỉ vạch trần những vấn đề nội tại nghiêm trọng của Đại Đường như thiếu trâu cày, sản lượng lương thực thấp và mối đe dọa từ các ngoại tộc phương Bắc, mà còn thẳng thắn chỉ trích Lý Thế Dân "không phải người tốt" (bất cá hảo đông tây) khi nhắc đến sự kiện Huyền Vũ Môn.

Tuy nhiên, sau đó Lâm Hiên lại phân tích khách quan rằng hành động của Lý Thế Dân là tất yếu để giữ vững giang sơn, nhưng cũng ghi nhận nó mở ra một chu kỳ đấu đá nội bộ.

Cuộc trò chuyện này đã gieo mầm cho những thay đổi lớn trong triều đình và cuộc đời Lâm Hiên.

Trở về cung, Lý Thế Dân áp dụng những ý tưởng của Lâm Hiên: cải cách nông nghiệp với “Khúc Viên Lê” (cày cong) và chế độ “Quân Điền Chế, Tô Dung Điều Chế” (chia đất và thu thuế).

Các chính sách này đều đạt được hiệu quả vượt trội, dù vấp phải sự phản đối gay gắt từ một số đại thần bảo thủ như Ngụy Chinh.

Không chỉ vậy, Lâm Hiên còn vô tình vướng vào mối quan hệ phức tạp với nhiều người phụ nữ quyền quý.

Trường Lạc công chúa, dưới thân phận Lý Thải Vi, bí mật đến thăm và được Lâm Hiên dạy "thái thức thôi nã" (massage Thái), ngày càng mê đắm chàng.

Trường Tôn Hoàng Hậu (Trường Tôn Vô Cấu) cũng không cưỡng lại được sức hút của chàng, thậm chí còn nảy ý định đưa chàng vào

cung làm thị vệ riêng.

Lâm Hiên, với tài năng và vẻ ngoài của mình, còn chinh phục được Từ Huệ – một tài nữ nổi tiếng, và Lý Anh Ca – một nữ tướng quân dũng mãnh, người đã nhận chàng (dưới thân phận Ngọc Diện Chân Nhân bí ẩn) làm sư phụ.

Cuộc sống của Lâm Hiên, tưởng chừng chỉ muốn an nhàn "ăn bám", dần trở thành tâm điểm của những sóng gió chính trị và tình ái của triều đại Đại Đường.

Li Shimin, nhận ra tài năng vượt trội của chàng, đã ban cho chàng chức Công Bộ Thượng Thư (Thượng thư Bộ Công) - một chức quan cao cấp, nhưng điều này lại châm ngòi cho sự ghen ghét từ các đại thần.

Họ đặt ra "thử thách một tháng" để chàng chứng minh năng lực.

Lâm Hiên, với kiến thức hiện đại của mình, đã tạo ra "tinh diêm" (muối tinh luyện) – một phát minh vĩ đại làm chấn động toàn bộ Đại Đường, giải quyết vấn đề lương thực và mang lại phú túc cho dân chúng.

Điều này càng khiến chàng trở thành "đại hiền thần" trong mắt Lý Thế Dân.

Tuy nhiên, những rắc rối không dừng lại ở đó.

Trường Tôn Trùng, con trai của Trường Tôn Vô Kỵ, vì quá mê đắm Trường Lạc, đã lập mưu bắt cóc nàng.

Chương 2

Lâm Hiên, không ngần ngại, sử dụng võ công của "Ngọc Diện Chân Nhân" để giải cứu Trường Lạc và vô tình giết chết Trường Tôn Trùng.

Sự kiện này khiến Trường Tôn Vô Kỵ đau đớn và nảy sinh mối thù hận sâu sắc với Lâm Hiên.

Cùng lúc đó, Lý Thế Dân, lo lắng về vị Thái tử Lý Thừa Càn ham chơi trác táng, đã đưa y đến chỗ Lâm Hiên để rèn giũa.

Lâm Hiên, với phong cách độc đáo, đã hành hạ vị Thái tử này bằng những công việc vặt và những lời dạy dỗ thẳng thắn, khiến y vừa căm giận vừa kinh sợ.

Cuộc đời của Lâm Hiên, tưởng chừng chỉ muốn "ăn bám" một cách an nhàn, lại bị cuốn vào vòng xoáy quyền lực và tình ái của triều đại Đại Đường.

Với thân phận đa dạng, tài năng siêu việt và những mối quan hệ phức tạp, chàng không ngừng tạo ra những biến động lớn, vừa hài hước vừa đầy rẫy hiểm nguy, mà chính chàng cũng không lường trước được.

Chương 3

Trường An Thành, Tử Trúc Uyển.

Nơi đây là thanh lâu nổi danh nhất Đông Thị, bởi vì bên trong có một nam ca cơ duy nhất.

Anh tuấn tiêu sái, thậm chí còn đẹp hơn cả nữ tử, cầm kỳ thư họa, Khóa Mã Vũ, tất cả đều tinh thông.

Mỗi khi có kim cú ra đời, xuất khẩu thành chương, đều khiến vô số tài tử đại sư kinh ngạc khâm phục.

Càng được vô số danh môn khuê tú, thiên kim tiểu thư, xem là nam thần trong mộng.

Suốt ngày, không biết bao nhiêu thế gia vọng tộc đều tìm cách kết thân, cung phụng làm khách quý, tiếc rằng đều bị cự tuyệt.

Đối ngoại, hắn xưng mình chỉ là một ca cơ bình thường, chỉ muốn yên tĩnh ăn bám mà thôi.

Trong sương phòng.

Lâm Hiên vừa tắm rửa xong, nhưng trên mặt lại mang theo vẻ sầu não. (Anh ta chính là) người nổi bật nhất Trường An Thành. "Người khác xuyên việt thì làm huyện lệnh thứ sử, ta thì hay rồi, thành nam ca cơ trong thanh lâu." "Cái hệ thống chết tiệt này cũng đang trong tình trạng 'đãng cơ', khi nào ta mới thoát khỏi cái danh 'ăn bám' đây!" Lâm Hiên than thở, vốn dĩ là một trạch nam bình thường trên Địa Cầu, vì một tai nạn bất ngờ mà xuyên việt đến Đại Đường, trở thành nam ca cơ trong thanh lâu.

Càng đáng hận hơn, Hệ thống cũng đang trong trạng thái đãng cơ, không biết khi nào mới có thể khởi động.

Vì để sinh tồn, đành phải chấp nhận hiện thực.

May mắn thay kiếp trước cũng học được chút ít, cộng thêm nhan sắc nghịch thiên, miễn cưỡng có thể sống qua ngày, mỗi ngày tiếp đãi khách nhân, sống an nhàn như cá muối. "Không biết hôm nay, lại là vị tỷ tỷ nào bao nuôi mình đây?" Ngay sau đó, Lâm Hiên bình ổn tâm tình, chuẩn bị cho chuyến tiếp khách mỗi ngày. .....

Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.

Lý Thế Dân gần đây có chút đau đầu, đối với nam ca cơ Lâm Hiên ở Trường An Thành, cũng đã nghe danh.

Dù sao thì dân chúng trong phường đều ca tụng hắn thần hồ kỳ thần.

Nhưng cũng khiến vô số đại thần khá bất mãn, cho rằng những văn chương của hắn đều là lời lẽ dung tục, khó lòng lên được đại nhã chi đường, là sự phỉ báng thi từ ca phú.

Thường xuyên dâng tấu gián ngôn lên triều, yêu cầu chấn chỉnh cái thói hư tục xấu này, nghiêm trị hắn.

Dù sao Đại Đường ta trọng võ khinh văn, một đại trượng phu lại mưu sinh ở thanh lâu, quả thật có hại phong hóa, cho dù có chút danh tiếng, bị nhiều văn võ đại thần không ưa cũng là điều bình thường.

Đối với việc này, Lý Thế Dân cũng khá bất đắc dĩ.

Bởi vì quốc phong khai phóng, lại trọng khai khoa cử, vì muốn bồi dưỡng nhân tài, thì Lâm Hiên quả thật có chút tài hoa, chỉ là xuất thân có chút hèn mọn mà thôi, chưa đến mức phải đại động can qua.

Cho nên, ông cũng luôn an ủi, đè nén sự việc này xuống.

Nhưng gần đây, Lý Thế Dân lại đau đầu.

Bởi vì ông phát hiện, ái nữ Trường Lạc của mình gần đây cứ mất

hồn mất vía, miệng không ngừng lẩm bẩm "Hiên công tử"!

Nàng ta gần như bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

Thực tế, Trường Lạc có người mình thích, làm phụ hoàng đương nhiên Lý Thế Dân vui mừng, nhưng vì sao lại cứ phải là Lâm Hiên?

Dù sao hắn cũng chỉ là một ca cơ, nếu truyền ra ngoài thì mất thể diện hoàng thất biết bao!

Chương 4

Lý Thế Dân cảm thấy, có lẽ cần phải nói chuyện nghiêm túc với nàng.

Ngay lúc đó, bên ngoài Cam Lộ Điện truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó là một giọng nói hoảng hốt truyền vào. "Bệ...

Bệ hạ không hay rồi, xảy ra đại sự rồi ạ." "Việc gì mà hoảng hốt như vậy, ra thể thống gì?" Trên giường, Lý Thế Dân khẽ nhíu mày, lúc này có chút không vui hỏi. "Khải...

Khải bẩm Bệ hạ, Trường Tôn Hoàng Hậu muốn xuất cung..." "Xuất cung?

Đại sự gì?" Lý Thế Dân nghe xong, vẻ không vui trên mặt càng thêm đậm.

Trường Tôn Hoàng Hậu vốn là người của Trường Tôn thế gia, thường xuyên xuất cung đi thăm viếng, là chuyện thường tình.

Có gì mà phải làm quá lên như vậy?

Xem ra bình thường ta đối xử với các ngươi quá khoan dung rồi, đến nỗi mất hết thường thái! "Không...

Không phải, Bệ hạ, Hoàng Hậu muốn đi Tử Trúc Uyển!" Mấy tên thái giám mặt tái nhợt, toàn thân gần như ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Oanh!

Trong khoảnh khắc, Lý Thế Dân vốn dĩ bình thản lập tức biến sắc, suýt chút nữa kinh hãi đến mức ngã khỏi giường. "Cái gì?

Trường Tôn Hoàng Hậu, muốn đi Tử Trúc Uyển?" Lý Thế Dân

lập tức ngây người.

Vốn tưởng Vô Cấu (Trường Tôn Hoàng Hậu) đa phần là đi thăm viếng người thân, ai ngờ lại muốn đi Tử Trúc Uyển!

Thôi rồi!

Cần biết rằng, phường gian vẫn luôn đồn đại, phàm là nữ tử nào tiếp xúc với Lâm Hiên thì đều bị mê hoặc thần hồn điên đảo.

Trường Lạc là một ví dụ, mới chỉ đọc một vài bài thơ của hắn mà thôi.

Nếu Trường Tôn Hoàng Hậu mà đi, chẳng phải cũng sẽ trúng chiêu sao?

Lý Nhị lúc này nổi giận đùng đùng.

Hay cho cái tên Lâm Hiên, đã mê hoặc trái tim ái nữ của Trẫm, giờ đến cả thê tử của Trẫm cũng không buông tha, Trẫm chưa chết đâu đấy!

Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.

Lý Nhị long nhan đại nộ, lập tức truyền lệnh cấm Trường Tôn Hoàng Hậu xuất cung, ngay cả Trường Lạc cũng bị cấm túc.

Ngay sau đó lại truyền Trường Tôn Vô Kỵ vào yết kiến, Lý Nhị muốn lập tức vi phục tư phóng, ra cung để gặp gỡ Lâm Hiên.

Trường An Thành, Đông Thị.

Tử Trúc Uyển một mảnh phồn hoa, khách khứa ra vào tấp nập không dứt. "Hai vị lão gia, mời vào trong." Lão bảo bên trong thấy Lý Nhị hai người mặc cẩm tú hoa phục, liền cười tươi cung kính đón chào.

Dọc đường, lão ta không ngừng giới thiệu các ca cơ trong Tử Trúc Uyển, từ cầm kỳ thư họa cho đến ca múa, không có gì mà Tử Trúc

Uyển không có!

Lúc này đừng nói Lý Nhị, ngay cả Trường Tôn Vô Kỵ bên cạnh cũng có chút khó xử, giữ không nổi thể diện.

Dù sao đây là lần đầu tiên họ đặt chân đến chốn phong hoa tuyết nguyệt như vậy.

Đặc biệt mục đích lần này đến không phải vì các nữ ca cơ, mà là Lâm Hiên, người gần đây danh tiếng lẫy lừng.

Quả nhiên, khi Trường Tôn Vô Kỵ nói muốn gọi Lâm Hiên.

Lão bảo bên cạnh lập tức ngớ người, hai mắt trợn tròn xoe, ngay cả khách khứa xung quanh cũng nhao nhao nhìn lại, trên mặt mang biểu tình kỳ quái. "Trời ạ, Hiên công tử đúng là có sức hút lớn thật!" "Hôm nay, ngay cả đại lão gia cũng bị khuất phục sao?" "Haha, đúng vậy mà, nếu không phải giá của Hiên công tử quá cao, ta cũng muốn gặp." "..." Trong nhất thời, rất nhiều khách khứa đều xì xào bàn tán, trên mặt nở nụ cười.

Trong khoảnh khắc, càng khiến sắc mặt Lý Nhị và Trường Tôn Vô Kỵ khó coi hơn, lúc đỏ lúc trắng. "Lão gia, cần gì phải làm vậy?

Chương 5

Trực tiếp tuyên hắn vào cung diện kiến chẳng phải hơn sao?" Lúc này, Trường Tôn Vô Kỵ hạ giọng nói, cảm thấy dù sao cũng là Bệ hạ, sao có thể chịu loại ánh mắt này!

Thật là có nhục long uy!

Lý Nhị nghe vậy, vẫy vẫy tay, ông có một ưu điểm là có thể nhẫn nhịn, chút này thì có đáng gì.

Nếu lộ thân phận, thì mất hết ý nghĩa.

Chẳng phải sẽ dọa hắn ngớ người ra sao?

Vậy còn thử nghiệm gì nữa?

Lão bảo tuy kinh ngạc, nhưng vẫn bước lên lầu hai, chuẩn bị đi hỏi ý Lâm Hiên.

Dù sao hiện tại hắn cũng là hoa khôi của Tử Trúc Uyển, là bảng hiệu vàng, không được phép chậm trễ nửa phần.

Một lát sau.

Lão bảo quay trở lại, chỉ có điều trên mặt mang theo nụ cười gượng gạo. "Hai vị lão gia thật ngại quá, Hiên công tử nhà tôi từ chối tiếp khách." Lời này vừa nói ra.

Khóe miệng Lý Nhị không khỏi co giật mấy cái.

Tuy là vi phục tư phóng, nhưng đây là lần đầu tiên có người dám từ chối ông. "Hay cho cái Tử Trúc Uyển này, không phải chỉ là một ca cơ thôi sao, mà dám từ chối tiếp khách?" Trường Tôn Vô Kỵ bên cạnh không ngồi yên được nữa, lúc này sắc mặt trầm xuống, quát: "Ca cơ này thật là phản rồi!" Ông ta suýt chút nữa đã nói ra thân phận của

mình, nhưng kịp thời bị Lý Nhị ngắt lời.

Đối với việc này, lão bảo cũng bất đắc dĩ, Lâm Hiên không muốn gặp thì cũng không thể cưỡng cầu.

Vạn nhất chọc giận hắn, trực tiếp bỏ nghề thì thiệt lớn. "Vậy không còn chút khả năng nào sao?" Cuối cùng, Lý Nhị khiêm tốn hỏi.

Ông đã đến rồi, nếu ngay cả bóng dáng người ta cũng không thấy, thì còn mất mặt đến mức nào? "Cũng không phải là không có, chỉ là..." Lão bảo nghe xong, lập tức cười tủm tỉm, sau đó xoa xoa ngón tay.

Ý tứ đã quá rõ ràng, nếu thật sự muốn gặp Lâm Hiên, thì phải xem có chịu bỏ tiền ra không.

Lý Nhị thấy vậy liền hiểu, lúc này liếc nhìn Trường Tôn Vô Kỵ bên cạnh. "Bao nhiêu?" Trường Tôn Vô Kỵ tuy bất mãn, nhưng vẫn mở miệng hỏi. "Mười vạn văn tiền." "Bao nhiêu?

Ta không nghe rõ!" Cùng với lời lão bảo vừa dứt, Trường Tôn Vô Kỵ lập tức ngớ người, ngay cả Lý Nhị bên cạnh cũng lần nữa co giật khóe miệng.

Mười vạn văn tiền, thật sự dám mở miệng đòi!

Phải biết rằng, đó là tiền thuế ruộng của bốn trăm hộ dân trong một năm, có thể nói là giá trên trời!

Đối với việc này, thái độ của lão bảo cũng kiên quyết, nói rằng bình thường quả thật không có giá này, chỉ là Hiên công tử có chút khó khăn, bất đắc dĩ mới phải như vậy.

Cuối cùng lão ta còn bảo, muốn gặp thì đưa tiền, không thì đi chỗ khác mà hóng mát.

Điều đó khiến Lý Nhị không khỏi cảm khái, đường đường là Hoàng Thái Tông, bình thường gặp không biết bao nhiêu người, giờ

đây muốn gặp một người còn khó hơn lên trời, lại phải trả giá trên trời!

Thật châm biếm thay! "Lão gia, ta thấy cứ trực tiếp lộ thân phận ra là xong, đây chẳng khác nào một tiệm đen." "Cái tên Lâm Hiên đó chắc cũng chẳng giống như lời đồn bên ngoài, ta thấy hắn là một ngụy quân tử tham tiền." Trường Tôn Vô Kỵ lại lần nữa gián ngôn, cảm thấy Bệ hạ đã không mang Ngụy Chinh theo, nếu không với tính cách của Ngụy Chinh, sớm đã lật tung Tử Trúc Uyển lên rồi.

Lý Nhị lắc đầu, chỉ là sắc mặt có chút lạnh lùng, nội tâm thầm nói, tốt nhất là hắn có thể khiến Trẫm cảm thấy hứng thú, nếu không thì xong đời!

Lầu hai, trong sương phòng.

Khi Lý Nhị và Trường Tôn Vô Kỵ bước vào, liền nhìn thấy Lâm Hiên ở đằng xa.

Quả thật hắn anh tuấn phi phàm, tuy đang ở chốn phong hoa tuyết nguyệt, nhưng trên người lại mang theo một khí chất tiên thoát, khó trách ngay cả Trường Lạc cũng không thể tránh khỏi. "Ngồi đi." Lâm Hiên tuy có chút không vui, nhưng vẫn mở miệng nói.

Dù sao hắn chỉ tiếp đãi khách nữ, nếu không phải nể mặt họ đã bỏ ra giá cao, thì cũng miễn cưỡng tiếp đãi một chút vậy.

Lý Nhị hai người liền khoanh chân ngồi xuống.

Chương 6

"Không biết hai vị muốn nghe gì từ ta?

Muốn xem gì từ ta?" Lâm Hiên cũng khoanh chân ngồi, tự mình rót một chén trà, sau đó cười nói.

Trước đây, những người được gọi đến hầu hết đều là nữ tử, tài tình mười phần, hoặc là cùng hắn đàm luận cầm sắt, hoặc là thư họa, đương nhiên phần lớn đều là vì nhan sắc của hắn.

Cũng khiến hắn tin vào một câu cổ ngữ, "sắc đẹp có thể ăn được vậy!" "Sớm đã nghe danh Hiên công tử học phú ngũ xa, tài tình kinh vạn cổ, tùy khẩu xuất ra lời vàng ý ngọc." "Hai chúng ta lần này đến đây, không phải để nghe cầm sắt, cũng không thưởng thư họa, chỉ đơn thuần muốn trò chuyện mà thôi." Lý Nhị xua xua tay.

Đại Đường trọng võ khinh văn, đối với việc đàm tình tấu địch, ngâm thơ vẽ họa, ông không có hứng thú.

Lý Nhị trước khi đăng cơ, chính là Thiên Sách Tướng Quân nổi danh lẫy lừng, Tần Vương trên lưng ngựa, phần lớn giang sơn Đại Đường đều do ông đánh hạ.

Cho nên, ông chỉ có hứng thú với đạo trị quốc.

Nếu người này thật sự có tài tình.

Vậy thì lần này không những sẽ không trị tội hắn, mà ngược lại còn xem xét chuyện của hắn với Trường Lạc.

Còn nếu không có?

Haha.

Lâm Hiên nghe xong, đôi tay đang rót trà khựng lại, ngay sau đó

khẽ liếc nhìn hai người, trong lòng có chút hiếu kỳ.

Bỏ ra giá tiền lớn như vậy, chỉ để nói chuyện với mình?

Trên đời, có chuyện tốt đến thế sao, hay là có người ngốc đến thế?

Ngay sau đó Lâm Hiên vẫy vẫy tay, ý bảo có thể.

Hệ thống tuy chưa khởi động, nhưng kiếp trước hắn cũng có hiểu biết về lịch sử, trả lời một số vấn đề thì được. "Thánh Thượng đánh hạ giang sơn, bình định loạn lạc, chúng ta đều là người của Đại Đường.

Theo kiến giải của Hiên công tử, hiện tại Đại Đường ra sao?" Lý Nhị thấy vậy, lúc này liền hỏi.

Lời này vừa nói ra, trực tiếp khiến Lâm Hiên nhíu mày, không khỏi lần nữa đánh giá hai người.

Cần biết rằng, bàn luận đại sự quốc gia vốn là điều cấm kỵ, huống chi "cách tường có tai", chỉ cần có chút khen chê khác nhau, nếu truyền đến tai Lý Thế Dân, thì hậu quả khó lường.

Đừng thấy Lý Thế Dân thiện dụng nhân tài, hư tâm nạp gián, đó chẳng qua là vì ông ta có thể nhẫn nhịn mà thôi.

Xét từ xưa đến nay, vị đế vương nào mà không dùng thủ đoạn đẫm máu?

Bàn luận đạo trị quốc, bề ngoài có lẽ cười hi hi, nhưng trong lòng ai biết chừng lại MMP (mắng thầm). "Hiên công tử cứ yên tâm, chúng ta đều là dân thường trong chợ, chỉ đơn thuần tùy tiện trò chuyện, không coi là thật." Lý Nhị nhìn ra được sự lo lắng của hắn, lúc này cười nói, cam đoan lời nói hôm nay tuyệt đối sẽ không truyền bá rộng rãi, sẽ biến mất ngay bên tai.

Lâm Hiên nghe xong cũng thấy vậy, dù sao nhìn hai người này

cũng không giống quan lại, chắc là người làm kinh doanh, tùy tiện nói chuyện cũng không sao. "Thánh Thượng định đỉnh giang sơn, bình phục loạn lạc, chấm dứt cảnh dân chúng lưu lạc, đổi con ăn thịt lẫn nhau, bi kịch nhân gian, tự nhiên công lao không thể phủ nhận." "Tuy nhiên Đại Đường hiện giờ quốc thái dân an, nhưng mọi thứ vẫn đang trong trạng thái bách phế đãi hưng." "Thánh Thượng tuy trị quốc có đạo, quảng nạp nhân tài, hư tâm nạp gián, nhưng lại đi chệch hướng." Lâm Hiên gật đầu, sau đó từ tốn nói.

Lời này vừa nói ra, trực tiếp khiến Trường Tôn Vô Kỵ bên cạnh nhíu mày, lúc này muốn nổi giận.

Tên tiểu tử này gan lớn thật, dám phê phán Thánh Thượng đi chệch hướng.

Nói như vậy, chẳng phải cũng đang gián tiếp phê bình một đám đại thần, rằng họ ăn không ngồi rồi sao?

Lý Nhị cũng khẽ nhíu mày, nhưng ngầm ngăn Trường Tôn Vô Kỵ lại, sau đó tiếp tục hỏi. "Hiên công tử vì sao nói vậy?" "Các ngươi hẳn phải biết, nền tảng của Đại Đường hiện nay thực chất được xây dựng trên cơ sở của Tùy triều.

Tuy nhiên, hiện tại dân số chưa đạt đến đỉnh thịnh, chỉ riêng ngành chăn nuôi, vạn vạn lần cũng không thể sánh bằng." "Ta đoán chừng hiện nay cả nước trâu cày không đủ năm vạn con phải không?" Lời này vừa nói ra, trong khoảnh khắc khiến Lý Nhị và Trường Tôn Vô Kỵ biến sắc.

Cần biết rằng đây là bí mật, người này có thể suy đoán ra được, quả thật là thần nhân. "Trâu cày không đủ, ngành chăn nuôi không phát triển, dân chúng lao động khó nhọc." "Hiện nay tuy đã định quốc, nhưng bên ngoài lại có Đột Quyết, Cao Câu Ly cùng các ngoại tộc khác hổ thị đan đan.

Ba quân đánh trận, lương thảo đi trước, đạo lý này hẳn các ngươi phải biết chứ?" "Đại Đường trọng võ khinh văn, nhưng rốt cuộc có lương thực mới có binh lính chứ!" Lâm Hiên thở dài nói.

Hắn còn chưa nói đến những tai họa đói kém sau này, dù sao có chút mơ hồ, giờ nói ra cũng không ai tin, không chừng còn bị coi là yêu ngôn hoặc chúng nữa!

Cùng với lời nói kết thúc, sương phòng lập tức chìm vào tĩnh lặng.

Lý Nhị không còn ý coi thường Lâm Hiên nữa, chỉ một lời nói đơn giản, nhưng lại thẳng vào chỗ hiểm!

Chương 7

"Vậy ta hỏi Hiên công tử một vấn đề nữa, người thấy Thánh Thượng hiện nay thế nào?" Hả?

Lời này vừa nói ra, trực tiếp khiến Lâm Hiên ngớ người, lúc này "xoạt" một tiếng đứng dậy, sắc mặt khó coi. "Hay cho hai vị, ta coi hai vị như khách quý mà tiếp đãi, vậy mà lại cố tình gài bẫy hại ta!" "Xin lỗi, tiếp khách kết thúc, không tiễn!" Lâm Hiên ngữ khí lạnh nhạt, sắc mặt khó coi.

Trong lòng tức giận khôn xiết, vừa rồi bàn luận đại sự quốc gia đã mạo hiểm mất đầu, giờ lại muốn ta nghị luận Lý Thế Dân sao?

Chẳng khác gì ta coi ngươi như huynh đệ, còn ngươi lại muốn hại ta, có khác gì nhau?

Lý Thế Dân tuy rằng có thể nhẫn nhịn, nhưng đó là vì sự biến Huyền Vũ Môn, một vết nhơ cả đời không ai dám nhắc đến trước mặt ông ta!

Đừng thấy Ngụy Chinh cứng đầu, cái miệng rộng, ba la ba la cái gì cũng dám gián ngôn trên triều, nhưng duy chỉ một chuyện này không dám hé răng nửa lời, không tin thì hỏi mà xem? "Hiên công tử đừng kích động, ta chỉ tùy tiện nói chuyện thôi." "Huống hồ Thánh Thượng hiện nay văn võ song toàn, trị quốc có phương pháp, hư tâm nạp gián, thiện dụng nhân tài..." Lúc này, Lý Nhị mở miệng, ý bảo Lâm Hiên đừng làm quá lên, cuộc nói chuyện của họ sẽ không bị bất kỳ ai biết, càng không truyền vào hoàng cung.

Cùng với lời nói vừa dứt.

Lâm Hiên vốn đang hoảng hốt lập tức ngây người, Lão Tôn bên cạnh cũng ngây người.

Quả nhiên là tên nịnh bợ số một của Lý Nhị thời nay!

Bệ hạ nịnh hót cũng thật là đỉnh cao! "Vấn đề nguyên tắc, chuyện này thật sự không thể bàn." Lâm Hiên lắc đầu nói.

Xưa nay, vị đế vương nào mà không là kẻ tâm ngoan thủ lạt?

Thật sự cho rằng họ độ lượng, có thể để người khác chỉ vào mũi mà mắng mẹ sao?

Mặc dù công danh tự đương để hậu thế luận, nhưng Lý Nhị hiện nay thì không hề đơn giản, là vị hoàng đế tại thế đầu tiên dám sửa đổi lịch sử.

Còn không quan tâm đến ấn tượng trong mắt người ngoài sao?

Keng!

Giây tiếp theo, Lý Nhị liếc mắt, Lão Tôn bên cạnh tự giác rút ra một xâu tiền. "Ta là loại người tham tiền sao?" Keng!

Khóe miệng Lão Tôn co giật, suýt chút nữa in hai chữ "tiền" lên mặt.

Không tham tiền ư?

Ngay lập tức lại rút ra một xâu tiền nữa đặt lên bàn. "Ừm, nói chuyện một chút cũng không sao." "Nhưng phát thề đi, tuyệt đối không được để lời nói hôm nay truyền ra ngoài, nếu không thì tất cả đều xong đời." Lâm Hiên liếc nhìn xâu tiền trên bàn, ngay sau đó nở nụ cười nói.

Lý Nhị nghe vậy, lúc này gật đầu.

Lâm Hiên thấy vậy mới yên tâm, ngay sau đó mở rồi đóng cửa sương phòng, xác định không có ai bên ngoài nghe lén, rồi mới khoanh chân ngồi xuống. "Muốn nói về Lý Thế Dân, thì phải từ từ vậy." "Khi Tùy triều bạo loạn, phụ thân Lý Uyên của ông ta do dự không quyết

đoán, Lý Thế Dân gián ngôn mưu phản, điểm này cho thấy ông ta có đại trí tuệ!" "Sau đó, bình định Lưu Vũ Chu, Đậu Kiến Đức, Vương Thế Sung cùng các nhân vật khác, có thể nói là đã đánh hạ phần lớn giang sơn Đại Đường, đặt nền móng cho danh hiệu Tần Vương trên lưng ngựa của ông ta!" "Sau khi đăng cơ, không kể hiềm khích trước đây, quảng nạp nhân tài, hư tâm nạp gián, xứng đáng là một vị minh quân, công lao để hậu thế luận bàn, xưng là thiên cổ nhất đế cũng không sai." Cùng với lời nói của Lâm Hiên vừa dứt, Lý Nhị không khỏi thầm mừng rỡ, Lão Tôn bên cạnh thì siết chặt trái tim nhỏ bé, dù sao cũng sợ Lâm Hiên nói ra chuyện đó, may mà hắn cũng thông minh. "Nhưng!" Thế nhưng, lúc này, Lâm Hiên đột nhiên nhướn mày, ngữ khí trở nên nghiêm túc.

Khiến Lý Nhị và Lão Tôn giật mình. "Nhưng sao?" Lý Nhị vội vàng hỏi, trong lòng đã căng thẳng, chữ Hán bác đại tinh thâm, sợ có sự đảo ngược.

Lão Tôn cũng siết chặt nắm đấm, lẽ nào tên này muốn...? "Nhưng Lý Thế Dân không phải là thứ tốt đẹp gì cả." Keng!

Lời này vừa nói ra, Lão Tôn bên cạnh trực tiếp ngã vật xuống đất, sắc mặt tái nhợt.

Quả nhiên, tên này thật sự muốn tìm chết, dám nói Thánh Thượng không phải thứ tốt đẹp! "Sao vậy?" Lâm Hiên khựng lại, sau đó nhìn về phía Lão Tôn hỏi. "Không...

Cảm thấy miệng đột nhiên không nói được, có chút khó chịu." "Ồ, vậy thì uống chén trà đi, thanh nhiệt." Lão Tôn nghe vậy, suýt chút nữa lại ngã vật ra, trời ơi, ta đang ám chỉ ngươi đừng nói lung tung!

Uống trà thanh nhiệt cái quái gì!

Chương 8

Ngươi không thấy sắc mặt Bệ hạ đã xanh mét rồi sao?

Không thấy cơ thể ông ấy đang run rẩy rồi sao?

Lão Tôn cảm thấy cần thiết phải lập tức lộ thân phận, trực tiếp chém chết tên này!

Nhưng Lý Nhị bên cạnh lại ngăn ông ta lại, khiến ông ta không hiểu. "Hiên công tử cứ tiếp tục, Lý Thế Dân vì sao không phải là thứ tốt đẹp?" Lý Nhị xua tay, ý bảo Lâm Hiên tiếp tục. "Xét về làm con thì bất hiếu, làm em thì bất nhân." "À đúng rồi, còn một điểm, vừa giết huynh trưởng xong, quay người đã cưới vợ của huynh trưởng, là bất nghĩa!" Keng!

Lão Tôn lần này suýt chút nữa ngất xỉu luôn tại chỗ, bị dọa sợ.

Lý Nhị cũng ngớ người, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, trực tiếp đóng đinh Lý Thế Dân không còn đường thoát. "Lý Thế Dân thật sự hỗn trướng đến thế sao?" Lý Nhị không dễ nhận ra khóe miệng co giật, cơ thể đang run rẩy.

Nếu Lâm Hiên lúc này không quay lưng đi, chắc chắn sẽ phát hiện ra một tia hàn quang lóe lên trong mắt ông. "Bệ...

Lão gia, hay là ta?" Lão Tôn bên cạnh cũng đã dịu đi, trên mặt mang vẻ ngưng trọng, không khỏi đưa tay làm động tác cắt cổ.

Lâm Hiên này thật sự là phản rồi, dám phê phán Bệ hạ như vậy!

Nhưng Lý Nhị lại ngăn ông ta lại, dù sao cũng đã có lời nói trước, không thể tiết lộ thân phận, và cũng chính ông đã chủ động để hắn phê phán.

Chỉ là không ngờ kết cục lại như thế này, khiến Lý Nhị có chút hư vô, lẽ nào thiên hạ không một ai hiểu Trẫm sao? "Thực ra cũng không phải vậy." "Lý Nhị chỉ là đã làm những việc nên làm, hoặc thuận theo đại thế mà thôi." "Trước hết, không nói đến những chiến công hiển hách mà ông ta đã lập cho Đại Đường, việc phụ thân ông ta cố ý hủy ước, đó là một sai lầm." "Thái tử Lý Kiến Thành, thậm chí cả phụ thân Lý Uyên của ông ta, đều biết rõ Lý Nhị công cao chấn chủ, danh tiếng uy vọng lớn, nên đã động sát cơ trước.

Lý Nhị nếu không phản kháng sẽ chết, vậy thì thà chủ động còn hơn bị động, tự vệ mà thôi." "Các ngươi không thấy Hồ Hợi, Lý Tư giết Phù Tô, Vũ Văn Thành Đô giết Dương Quảng sao?

Con cháu hoàng thất, huynh đệ tương tàn vốn là chuyện thường tình.

Kẻ làm đế vương, phải thiết huyết vô tình!" Lâm Hiên lắc đầu, chuyện Huyền Vũ Môn, nếu thật sự muốn bàn luận, thì thực ra không thể nói ai đúng ai sai, dù sao hai bên đều đã đến mức không thể hòa giải.

Nếu Lý Uyên giữ lời hứa, đồng ý lập Lý Nhị làm Thái tử, thì sao lại xảy ra chuyện này?

Đương nhiên có lẽ Thái tử Lý Kiến Thành cũng sẽ phát động chính biến!

Hoặc có lẽ khi Lý Nhị xử lý chuyện này, không cần phải hạ sát thủ, không cần phải bức bách phụ thân Lý Uyên thoái vị, hoặc có lẽ... trên đời vốn không có "hoặc có lẽ"!

Lịch sử cũng đã chứng minh, Đại Đường trong tay Lý Nhị đã khai sáng ra Trinh Quán chi trị!

Đương nhiên, sai lầm duy nhất của sự việc này là Lý Nhị đã mở ra

một phong tục trong hoàng thất Đại Đường, đó là mỗi khi đến thời kỳ kế thừa, huynh đệ tương tàn không ngừng.

Cơ bản là đến thời Võ Tắc Thiên, con cháu Đại Đường gần như đã tự giết lẫn nhau hết rồi! "Hay!

Hay cho một câu kẻ làm đế vương, phải thiết huyết vô tình!" Cùng với lời nói của Lâm Hiên vừa dứt, Lý Nhị trực tiếp không kìm được mà kinh hô.

Sát khí trong lòng tiêu tan, thay vào đó là sự kích động và cảm khái, cuối cùng cũng có người hiểu Trẫm rồi! "Hiên công tử quả nhiên danh bất hư truyền, lần đàm luận này thật sự rất thoải mái." Cuối cùng, Lý Nhị từ tốn đứng dậy, sau đó dẫn Lão Tôn rời khỏi sương phòng.

Khi rời khỏi Tử Trúc Uyển không bao lâu, một đám hộ vệ ẩn trong bóng tối liền xuất hiện.

Lý Nhị cũng thẳng lưng, khôi phục phong thái đế vương. "Bệ hạ, vừa rồi người vì sao hết lần này đến lần khác ngăn cản vi thần?" Trường Tôn Vô Kỵ bên cạnh hỏi, trong lòng không hiểu, dù sao Lâm Hiên kia gan lớn quá, dám hủy hoại Bệ hạ như vậy. "Chuyện này cứ thế bỏ qua, đừng nhắc lại nữa!" Lý Nhị xua tay, lúc này không hề có chút tức giận nào, ngược lại càng thấy Lâm Hiên thuận mắt hơn.

Bởi vì ông cảm thấy, trong thiên hạ hiện nay, có lẽ chỉ có hắn là người hiểu Trẫm nhất. .....

Thái Cực Cung, Tảo Triều.

Chương 9

Lý Nhị một thân hoàng bào, đoan tọa trên long ỷ, long mục khẽ khép mở. "Có việc tấu, vô sự bãi triều!" "Bệ hạ, vi thần vẫn là chuyện đó, xin Bệ hạ hạ chỉ, chấn chỉnh phong khí bất lương ở Trường An Thành." Gián thần Ngụy Chinh từ tốn bước ra, sau đó cung kính vái chào với vẻ mặt nghiêm túc.

Lời nói của ông ta cơ bản đại diện cho các văn võ đại thần.

Dù sao Đại Đường lấy võ lập quốc, trọng võ khinh văn.

Tuy rằng trọng khai khoa cử, để tuyển chọn nhân tài cho Đại Đường, nhưng một ca cơ ở chốn phong hoa tuyết nguyệt lại che khuất danh tiếng của tất cả tài tử Trường An Thành, thật là không thể chấp nhận được.

Sĩ, nông, công, thương, Lâm Hiên chẳng dính dáng gì đến cả.

Bị coi thường cũng là lẽ đương nhiên, đặc biệt là ca cơ thanh lâu.

Trong nhất thời, rất nhiều văn võ đại thần tuy đều cúi đầu, nhưng ánh mắt liếc xéo lại luôn hướng về Lý Nhị trên long ỷ phía trên, chờ đợi sự lựa chọn của ông.

Chỉ có Trường Tôn Vô Kỵ im lặng không nói, mặt không biểu tình.

Bởi vì chỉ có ông ta biết, thái độ của Bệ hạ đối với Lâm Hiên kia đã thay đổi lớn, không có khả năng sẽ ra tay với hắn. "Chư vị ái khanh thấy Đại Đường hiện nay thế nào?

Trẫm trị quốc có phương pháp chăng?" Quả nhiên, Lý Nhị không hề để ý đến lời gián ngôn của Ngụy Chinh, trực tiếp mở miệng nói.

Đây rõ ràng là câu hỏi ông đã hỏi Lâm Hiên lúc trước!

Bệ hạ đang muốn so sánh, ý kiến của các văn võ đại thần và Lâm Hiên kia khác nhau thế nào! "Vi thần cho rằng Đại Đường hiện nay quốc thái dân an, dân chúng ăn no mặc ấm.

Tuy có Đột Quyết, Cao Câu Ly cùng các tiểu tốt khác quấy phá, nhưng vẫn khó lòng lay chuyển căn cơ Đại Đường!" "Thánh Thượng là một vị minh quân vĩ đại, đạo trị quốc có thể sánh ngang Nghiêu Thuấn." "Vi thần cho rằng..." Trong nhất thời, rất nhiều đại thần nhao nhao dâng biểu phát biểu, tất cả đều hết lời ca ngợi.

Hanh!

Nhưng giây tiếp theo, sắc mặt Lý Nhị lập tức biến đổi, một tiếng hừ lạnh vang lên, khiến tất cả văn võ đại thần trong triều đều chấn động. "Đây là các văn võ đại thần của Trẫm sao?" "Đây là các văn võ đại thần của Trẫm sao?" Lời này vừa nói ra, trong đại điện lập tức im phăng phắc.

Ngay cả Ngụy Chinh vốn cứng đầu cũng ngậm miệng không nói, cảm nhận được sự tức giận và bất mãn của Lý Nhị.

Chỉ có Trường Tôn Vô Kỵ thầm cười trộm, được rồi chứ?

Giờ thì đâm đầu vào chỗ chết rồi chứ?

Ông ta lúc này, cũng không thể không bội phục nam ca cơ Lâm Hiên kia, quả thật có đại cục, nhãn quan siêu việt.

Một lời đã nói trúng tim đen, chỉ ra được chỗ suy yếu của Đại Đường hiện nay.

Điều đó khiến ông ta cảm khái, bởi vì lúc đầu, ngay cả ông ta cũng giống như Ngụy Chinh và những người khác, đều cho rằng Lâm Hiên kia khó lòng lên được đại nhã, làm nhục phong tục của nam tử. "Huyền Linh, Đại Đường hiện nay thế nào?" Một lát sau, Lý Nhị khẽ nhắm mắt rồng, từ tốn mở miệng nói, cảm thấy có chút mệt mỏi trong

lòng.

Phòng Huyền Linh giỏi mưu lược, hẳn sẽ không khiến Trẫm thất vọng.

Lúc này, Trung Thư Lệnh Phòng Huyền Linh nghe vậy, liền từ tốn cúi đầu bước ra. "Khải bẩm Bệ hạ, vi thần cho rằng, Đại Đường hiện nay quốc thái dân an, lão tướng còn tại vị, binh hùng ngựa tráng, là điềm báo của một thịnh thế đang mở ra." "Tuy có Đột Quyết, Cao Câu Ly cùng các tiểu tốt khác quấy phá, nhưng cũng không đáng để lo ngại." Phòng Huyền Linh trầm mặc một lát, sau đó từ tốn nói.

Những gì ông ta nói quả thật là sự thật, dù sao các đại tướng theo Lý Nhị hiện nay đều còn tại vị, đặc biệt có Lý Tĩnh vị đại thần này, ngoại hoạn không đáng lo. "Như Hối thấy sao?" Trên long ỷ, Lý Nhị nghe lời của Phòng Huyền Linh xong, sắc mặt vẫn đạm mạc, ngay sau đó lại nhìn về phía Đỗ Như Hối hỏi.

Đỗ Như Hối cũng giống Phòng Huyền Linh, hai người đều là những kẻ cứng cỏi.

Sự biến Huyền Vũ Môn năm xưa, xuất phát từ hai người họ, là mưu thần đáng tin cậy nhất dưới trướng Lý Nhị.

So với sự trầm tĩnh của Phòng Huyền Linh, thì Đỗ Như Hối lại quyết đoán sát phạt hơn nhiều. "Đến thời điểm hiện tại, tuy Đột Quyết đang đóng quân bên bờ sông Bá Hà, biên cảnh quấy nhiễu không ngừng, nhưng vi thần cho rằng, đó chỉ là những tiểu nhân nhảy nhót mà thôi." "Thanh thiên có thể giám, nhật nguyệt đồng tâm, lão thần nguyện lại khoác giáp, vì Bệ hạ quét sạch ưu sầu." Lời này vừa nói ra, cả triều đều kinh ngạc!

Cần biết rằng, Đại Đường không phải vừa mới lập quốc, mọi thứ đều đang trong trạng thái bách phế đãi hưng.

Lão tướng tuy còn tại vị, binh mã vẫn còn cường tráng, nhưng cũng cần thời gian để phục hồi và dưỡng sức.

Đương nhiên, không phải là sợ hãi!

Chương 10

Thực tế, những người có thể đứng trong Thái Cực Điện, ai lại là kẻ kém cỏi chứ?

Chỉ là cảm thấy, nếu bây giờ bắc phạt Đột Quyết, liệu có quá võ đoán không?

Thắng thì tốt, nếu thua thì...

Lúc này, có người không kìm được muốn đứng ra, khuyên Lý Nhị suy nghĩ kỹ.

Nhưng Lý Nhị lại là người đầu tiên mở miệng. "Trẫm biết, nông nghiệp Đại Đường ta hiện nay thế nào?" Lý Nhị thở dài một tiếng, những người này không nhìn thấu bản chất vấn đề rồi.

Đại Đường ta không sợ bất kỳ ai, phần lớn các thần tử đều là những người cùng Lý Nhị cưỡi ngựa đánh hạ giang sơn.

Bàn về đánh trận, không sợ bất kỳ ai!

Nhưng hiện nay, trong cảnh bách phế đãi hưng, quốc thái dân an bề ngoài, thực ra dân chúng vẫn còn nghèo khổ.

Lý Nhị cũng thừa nhận, Đại Đường hiện nay so với Tùy triều, quả thật đang ở thế yếu, nhân khẩu không đủ, chỉ riêng vấn đề trâu cày thiếu hụt đã là một vết thương chí mạng.

Trâu cày thiếu, sức lao động thiếu hụt, khối lượng công việc tăng gấp bội, dẫn đến sản lượng lương thực không nhiều.

Giá gạo ở Trường An Thành hiện nay, Lý Nhị cũng biết sơ qua.

Trong nhất thời, tất cả văn võ đại thần trong triều đều trầm mặc, bởi vì nông nghiệp hiện nay quả thật là một vấn đề lớn, ít nhất vấn đề

trâu cày, trong thời gian ngắn không thể giải quyết.

Lý Nhị vừa nhìn, được rồi, quả nhiên là như vậy.

Những thần tử này của Trẫm, đánh trận thì được, đưa ra kế sách cũng ổn, nhưng một khi liên quan đến vấn đề dân sinh, thì thật sự là ngớ người ra.

Trong khoảnh khắc, Lý Nhị có chút tiếc nuối.

Hôm trước ở Tử Trúc Uyển, đã quên không hỏi Lâm Hiên kia, nông mục nghiệp nên giải quyết thế nào đây?

Xem ra, phải tìm cơ hội đi bái phỏng lại một chuyến rồi.

Ngay sau đó, bãi triều. .....

Đông Thị, Tử Trúc Uyển.

Lâm Hiên vì phí ra mắt cao, nên ngày thường ít người dám gọi, đối với việc này hắn cũng được hưởng sự thanh nhàn.

Dù sao hai hôm trước vừa "làm thịt" được hai đại gia, đủ để sống an nhàn một thời gian.

Vả lại hắn được không ít phú bà bao nuôi, không lo ăn uống. "Hệ thống ơi hệ thống, mau sớm khởi động đi mà." Trong sương phòng, Lâm Hiên nhìn Hệ thống đang trong tình trạng "đãng cơ", lúc này chỉ muốn khóc mà không có nước mắt.

Đừng thấy ăn bám có vẻ hạnh phúc, nhưng ta thật sự không muốn thế!

Đùng đùng đùng!

Lúc này, bên ngoài cửa vang lên một tiếng, rõ ràng là lão bảo đã bước lên. "Hiên công tử, có khách ạ." "Nam hay nữ?

Xấu hay đẹp?" Lâm Hiên nghe xong, lúc này nhíu mày hỏi.

Là hoa khôi, nam ca cơ, hắn chỉ tiếp đãi khách nữ, loại xinh đẹp ấy.

Dù sao triều Đường lấy béo làm đẹp, có vài người xấu xí thật sự khó coi. "Nữ, đại mỹ nữ!" Bên ngoài sương phòng, lão bảo vẫy vẫy khăn lụa cười nói.

Lâm Hiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngay lập tức đáp lại bảo vào đi.

Một lát sau, cùng với một tràng tiếng bước chân.

Một thiếu nữ mặc váy lụa từ tốn bước vào, dung nhan quả thật như tiên nữ trên trời, thân hình mảnh mai thướt tha.

Quan trọng hơn, dường như tuổi tác không lớn, khoảng mười một, mười hai tuổi!

Điều đó khiến Lâm Hiên lập tức sáng mắt, trong đầu trực tiếp bật ra một câu.

Chương 11

Ba năm huyết kiếm, tử hình cũng không lỗ!

Thiếu nữ mặc áo lụa trắng trên thân, dưới là váy sa màu thiên ma, một mái tóc đen tuyền được búi cao, cả người trông thủy linh tú lệ.

Người này chính là Lý Lệ Chất trốn ra khỏi cung, người sắp được triệu phong làm Trường Lạc Quận Công Chúa.

Phường gian đều đang lưu truyền những bài thơ tùy hứng của Lâm Hiên, sau khi đọc xong liền bị hấp dẫn sâu sắc.

Nàng vô cùng ngưỡng mộ Hiên công tử ở Tử Trúc Uyển.

Đặc biệt sau khi người khác miêu tả dung mạo của hắn, nàng càng kinh ngạc như gặp tiên nhân.

Nếu không vì bị phụ hoàng hạ lệnh giam lỏng, nàng đã sớm trốn ra ngoài. "Hiên công tử sao?" Lúc này, sau khi bước vào sương phòng, nàng lập tức bị thiếu niên trước mặt hấp dẫn, quả nhiên anh tuấn hơn cả trong tranh vẽ. "Tiểu thư, mời ngồi." Lâm Hiên trên mặt nở nụ cười, lúc này lịch sự đưa tay ra.

Trong lòng hắn đã sớm nở hoa rồi.

Trước đây tuy cũng có danh môn thiên kim đến "gọi bài", nhưng những người đó đều bình thường, chỉ là ra tay khá hào phóng mà thôi.

Thiếu nữ trước mắt thì không giống.

Nàng ta thật sự quá xinh đẹp, theo lời kiếp trước thì đúng là một loli đáng yêu, loại loli có ngực đó!

Đương nhiên, người thời cổ đại tuổi thọ khá ngắn, sớm đã kết hôn, cho nên dù là mười một, mười hai tuổi cũng gần như thành niên

rồi. "Không biết tiểu thư họ gì tên gì?" "Lần này đến là muốn nghe gì từ ta, hay xem gì từ ta?" Chờ thiếu nữ ngồi xuống, Lâm Hiên theo quy trình, vừa rót trà vừa mở miệng hỏi.

Một trận trầm mặc.

Bởi vì Lý Lệ Chất đã bị Lâm Hiên mê hoặc, má cười ửng hồng, cúi đầu, không dám nhìn thẳng hắn.

Nàng cảm thấy, Hiên công tử đẹp trai hơn nhiều so với Trùng ca ca, Tần Hoài Đạo ca ca và những người khác. "Tiểu thư?" "À...

Xin lỗi Hiên công tử, tiểu nữ có chút thất thần." Giây tiếp theo, Lý Lệ Chất vội vàng phản ứng, vẻ mặt e thẹn đáp lại, sau đó cho Lâm Hiên biết, tên nàng là Lý Thải Vi.

Dù sao nàng là ái nữ của Lý Nhị, lén lút trốn ra khỏi cung, đương nhiên không thể dễ dàng tiết lộ thân phận.

Lâm Hiên nghe vậy, nụ cười trên mặt càng thêm đậm đà, người đẹp mà tên còn đẹp hơn!

Ông trời đối xử với ta không tệ chút nào, giờ lại gửi đến một thiếu nữ xinh đẹp muốn bao nuôi ta sao?

Hắn cảm thấy, lần này có thể đồng ý rồi.

Dù có phải vì nàng mà từ bỏ nguyên tắc cũng được, ta nguyện ý vừa bán tài vừa bán thân rồi.

Lâm Hiên hai kiếp làm người, đối phó với một tiểu cô nương, đương nhiên là dễ dàng nắm trong tay, đặc biệt là loại loli hay xấu hổ này. "Thải Vi tiểu thư thế này đi, ta vừa hay đang thử nghiệm một môn nghệ thuật mới." "Tên là Cân Mạch Án Ma Đại Pháp, hôm nay đã gặp được người, ta phá lệ thi triển một lần cho tiểu thư xem." Ngay sau đó, Lâm Hiên vẻ mặt gian xảo cười nói, nhưng biểu hiện ra lại vô cùng phong độ.

Đương nhiên, cái gọi là Cân Mạch Án Ma Đại Pháp, chẳng qua là Thái Thức Thôi Nã (Thái Thức xoa bóp) ở kiếp trước mà thôi, dù sao người cổ đại cũng chưa từng thấy bao giờ.

Muốn được mỹ nữ bao nuôi, thì nhất định phải khiến nàng sảng khoái! "Cân Mạch Án Ma Đại Pháp?" Lý Lệ Chất nghe xong, lập tức vẻ mặt hiếu kỳ, cảm thấy chắc là một loại thủ pháp trị liệu của Trung y chăng?

Đối với điều này, Lâm Hiên phối hợp gật đầu, nói đúng là như vậy.

Một khi xoa bóp xong, toàn thân gân mạch sẽ được khai thông, thư thái vô cùng, cả người sẽ trẻ ra.

Điều đó càng khiến Lý Lệ Chất cảm thấy hứng thú, lúc này gật đầu đồng ý.

Nhưng giây tiếp theo, lời của Lâm Hiên trực tiếp khiến nàng ngây người. "Trước hết, xin cởi y phục ra đã!" Lâm Hiên đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói, hai tay không ngừng xoa xoa trong không khí. "À...

Vì sao phải cởi y phục?" Lý Lệ Chất có chút ngơ ngác.

Nữ tử thời cổ đại vốn bảo thủ, đặc biệt là thân phận con cháu hoàng thất, càng nghiêm ngặt hơn.

Chương 12

Nếu cởi y phục trước mặt người ngoài, thì sao được? "Được thôi, vậy cũng được, nhưng hiệu quả sẽ bị giảm đi đó." Lâm Hiên thấy vậy, lúc này từ bỏ.

Hắn thề, một chút cũng không phải vì muốn chiếm tiện nghi, vốn dĩ Thái Thức Thôi Nã là phải cởi y phục, như vậy mới tiện xoa dầu bôi trơn các huyệt đạo.

Cuối cùng, Lý Lệ Chất làm theo lời Lâm Hiên, trực tiếp nằm xuống giường.

Nàng nhắm chặt hai mắt, răng cắn chặt môi, cơ thể khẽ run rẩy.

Dù sao đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc gần gũi với người khác giới đến vậy, ngoại trừ phụ hoàng.

Tuy hành vi này không thỏa đáng, nhưng nàng không kìm được. "Ô..." Khi đôi tay Lâm Hiên chạm vào, nàng lập tức không kìm được mà rên nhẹ một tiếng.

Lâm Hiên cũng không kìm được mà tán thán, không hổ là thiếu nữ xuất thân từ gia đình phú quý, làn da trắng mịn, mềm mại như không xương. "Thải Vi tiểu thư cảm thấy thế nào?" Một lát sau, Lâm Hiên cười hỏi.

Là người kiếp trước thường xuyên gọi kỹ sư số 666, dù không học qua, hắn cũng cảm nhận được kha khá rồi, biết cách xoa bóp, lực đạo lớn nhỏ thế nào. "...Thoải mái." Lý Lệ Chất đáp lại.

Ban đầu quả thật có chút đau, nhưng theo cơ thể dần dần thích ứng, quả nhiên đúng như Hiên công tử đã nói, vô cùng thoải mái.

Nàng cảm thấy có lẽ cần phải học tập một chút, sau này còn mát

xa cho phụ hoàng và mẫu hậu nữa. "Nhưng... nhưng Hiên công tử, ...có thể nào chỉ xoa bóp phần đầu và vai cổ thôi không?" Lý Lệ Chất thân thể run rẩy, toàn thân như bị điện giật, tê dại vô cùng.

Cái gọi là Cân Mạch Án Ma Đại Pháp này quả thật có hiệu quả, khiến toàn thân thư thái, chỉ là... vì sao Hiên công tử xoa bóp một lúc, lại bắt đầu di chuyển xuống phía sau lưng?

Cần biết rằng, để một người khác giới tiếp xúc gần gũi như vậy, nàng đã hạ quyết tâm và dũng khí rất lớn rồi.

Nếu tiến thêm một bước nữa, sự bảo thủ và xấu hổ từ trong xương tủy sẽ bắt đầu nổi lên.

Lâm Hiên nghe vậy, lúc này cười cười, cũng vội vàng thấy tốt thì dừng.

Dù sao đây cũng là kim chủ loli của hắn, phục vụ là nguyên tắc hàng đầu, không thể đắc tội.

Hắn còn mong được vị loli này bao nuôi, ăn bám mà! "Thủ pháp này quả thật rất thần kỳ!" Một lát sau, Lý Lệ Chất chỉnh sửa lại y phục có chút xộc xệch, sau đó nhìn về phía Lâm Hiên kinh ngạc nói.

Nàng cảm thấy nó còn cao thâm hơn cả thủ pháp của các thái y trong hoàng cung.

Lâm Hiên gật đầu, đó là đương nhiên.

Nếu không phải kỹ thuật đứng đầu, làm sao thu hút được đông đảo "sinh khẩu" (khách hàng) đến hộp đêm?

Làm sao các kỹ sư (masseur) kiếm sống nuôi gia đình được? "Hiên công tử, có thể... dạy ta được không?" Lúc này, Lý Lệ Chất có chút xấu hổ mở miệng nói. "Ta nguyện ý trả giá cao!" Nàng vội vàng nói tiếp, dù sao loại thủ pháp này là bí kíp độc môn của Hiên công tử, một môn nghệ thuật mà hắn thi triển, chắc chắn không thể cho không

được. "Thải Vi tiểu thư, nói gì vậy?" "Nếu muốn học, ta nhất định sẽ dốc túi truyền thụ!" Lâm Hiên nghe vậy, sắc mặt chợt lạnh, lúc này hào sảng mở miệng nói.

Yêu cầu của phú bà nào lại là yêu cầu không được chứ?

Nhất định phải ưu tiên hàng đầu, không những phải khiến nàng thân thể thư thái, mà nội tâm cũng phải vui vẻ.

Có như vậy mới có thể níu giữ trái tim phú bà, khiến nàng lưu luyến không rời, không thể tự thoát ra.

Ta Lâm Hiên, lúc nào cũng sẵn sàng hiến thân vì phú bà rồi! .....

Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.

Chương 13

Lý Nhị vốn định mấy hôm nữa sẽ tranh thủ chút thời gian đến Tử Trúc Uyển một chuyến, nhưng tiếc là gần đây tấu chương khá nhiều, không thể không vội vàng phê duyệt. "Bệ...

Bệ hạ không hay rồi, xảy ra đại sự rồi!" Lúc này, bên ngoài truyền đến một tràng tiếng bước chân, có thái giám hoảng hốt chạy vào, vẻ mặt tái nhợt nói. "Chuyện gì?" Lý Nhị nhíu mày, ngay sau đó khép tấu chương lại, long mục khẽ liếc nhìn.

Trường Tôn Hoàng Hậu đã bị cấm xuất cung, Trường Lạc cũng bị giam lỏng rồi, còn có thể có chuyện gì nữa? "Công...

Công chúa trốn ra khỏi cung!" Thái giám rụt rè đáp lại, thân thể không ngừng run rẩy.

Hả?

Lời này vừa nói ra, trực tiếp khiến Lý Nhị biến sắc, "xoạt" một tiếng đứng dậy.

Ngay sau đó trên mặt ông lộ ra một nụ cười khổ, xem ra ông đã đánh giá thấp mị lực của Lâm Hiên kia rồi, ngay cả nữ nhi của Trẫm cũng không chịu nổi, trốn ra khỏi cung.

Nhưng ông nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Dù sao sau lần tiếp xúc trước, Lâm Hiên kia tuy có chút tham tiền, nhưng làm người quả thật không tệ, chủ yếu là hắn thật sự học phú ngũ xa, có tầm nhìn xa trông rộng, rất được Lý Nhị yêu thích.

Nếu thật sự có thể đối tốt với Trường Lạc, vậy thì Trẫm cũng sẽ không ngăn cản hay từ chối.

Màn đêm.

Khi Trường Lạc cẩn thận trở về cung, Lý Nhị đã sớm ở đây chờ đợi. "Phụ...

Phụ hoàng, người ở đây sao?" Khi Trường Lạc nhìn thấy Lý Nhị, lập tức giật mình, lúc này vẻ mặt chột dạ hỏi.

Dù sao lần này nàng trốn ra khỏi cung, đến cái nơi như Tử Trúc Uyển, cộng thêm danh tiếng của Lâm Hiên trên triều đình không tốt lắm, bị nhiều đại thần không ưa.

Nếu để phụ hoàng biết được, chắc chắn sẽ không tránh khỏi một trận trách mắng. "Nha đầu!" "Phụ hoàng sao có thể không biết tâm tư của con?

Con trốn ra khỏi cung để gặp Lâm Hiên đó phải không?" Lý Nhị thấy vậy, không khỏi lắc đầu, lúc này trực tiếp vạch trần sự ngụy trang của Trường Lạc. "A!

Phụ...

Phụ hoàng đều biết rồi ạ?" Trường Lạc lập tức kinh hãi không nhẹ, nhưng thấy phụ hoàng cũng không tức giận, lúc này lại cười.

Ngay sau đó nàng trực tiếp đi đến, ôm lấy cánh tay Lý Nhị, không ngừng làm nũng.

Đối với Trường Lạc, Lý Nhị vô cùng sủng ái, chỉ cần không phải là những yêu cầu không thể đáp ứng, ông đều sẽ đồng ý. "Phụ hoàng, Hiên công tử kia quả thật như thần nhân vậy." "Dù sao nữ nhi cũng cảm thấy, hắn không hề tệ hại như những gì người khác nói." Trường Lạc cười nói.

Nhiều đại thần đều bàn tán, nói Lâm Hiên có nhục phong thái nam nhi, hạ mình ở thanh lâu làm ca cơ, thật sự mất mặt.

Cái gọi là tài tình của hắn chẳng qua chỉ là những lời dâm dật, vì muốn hấp dẫn lòng nữ tử mà thôi.

Điều đó khiến nàng bất mãn, dù sao lần này gặp Lâm Hiên, nàng cảm thấy hắn không tệ, làm người anh tuấn, phong độ phi phàm. "Hưu được vô lễ." Lý Nhị nghe xong, lúc này có chút nghiêm túc nói.

Nữ tử sao có thể nghị luận văn võ đại thần và chuyện triều chính?

Trường Lạc lập tức cúi đầu có chút ủy khuất.

Lý Nhị lúc này liền mềm lòng, ngay lập tức an ủi nàng một phen. "Phụ hoàng, con đã học được một thủ nghệ ở chỗ Hiên công tử, nữ nhi sẽ xoa bóp cho người." Một lát sau, Trường Lạc có chút hăm hở muốn thử, bởi vì thủ nghệ Lâm Hiên dạy quả thật thần kỳ, ít nhất nàng hiện tại cảm thấy rất thoải mái.

Lý Nhị nghe xong cũng hứng thú.

Đặc biệt là Trường Lạc thổi phồng, nói còn cao minh hơn cả thủ đoạn của thái y, ông càng thêm hiếu kỳ.

Ngay sau đó ông đoan tọa trên giường, mặc cho Trường Lạc xoa bóp.

Chương 14

Ban đầu ông "sách sách" tán thán, đối với Lâm Hiên kia càng thêm hiếu kỳ.

Hắn không những học phú ngũ xa, mà còn có chút hiểu biết về y thuật.

Dù sao những chuyện huyệt đạo, gân lạc này, không phải người bình thường có thể nắm giữ được.

Nhưng khi đôi tay Trường Lạc từ từ di chuyển xuống phía dưới, Lý Nhị trực tiếp ngớ người! "Cái này cũng dạy sao?" "Nha phụ hoàng, như vậy chẳng phải cảm thấy thoải mái hơn sao?" Trường Lạc vẻ mặt nghiêm túc đáp lại, trên mặt nở nụ cười.

Nhưng Lý Nhị thì ngớ người ra, trong lòng gần như muốn nổ tung vì tức giận.

Hay cho cái tên Lâm Hiên, Trẫm còn chưa quyết định gả con bé cho ngươi làm phò mã, mà ngươi đã bắt đầu để ý đến nữ nhi của Trẫm rồi sao?

Là một người như ông, đặc biệt là người đã cướp vợ của đệ đệ, làm sao có thể không biết những động tác ái muội và tâm tư đó chứ?

Tử Trúc Uyển.

Màn đêm buông xuống, bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng trống.

Đùng!

Đùng! "Canh hai, giờ giới nghiêm." Trong sương phòng, Lâm Hiên nghe vậy liền lẩm bẩm, cũng đến lúc tắm rửa đi ngủ rồi. "Hiên...

Hiên công tử, có khách ạ." Nhưng lúc này, bên ngoài sương phòng truyền đến tiếng lão bảo, khiến Lâm Hiên nhíu mày.

Bây giờ đã là giờ tan làm, giờ giới nghiêm, cái giờ này có thằng ngốc nào dám lảng vảng bên ngoài, không sợ bị bắt làm trộm sao? "Trọng kim!" Khi Lâm Hiên chuẩn bị từ chối, tiếng lão bảo lại vang lên.

Là một kẻ sống an nhàn đợi chết như cá muối, đợi sau này Hệ thống khởi động rồi, cần phải mua súng đổi pháo gì đó, tất cả đều cần tiền cả!

Keng!

Ngay sau đó Lâm Hiên đi đến, đẩy cửa sương phòng ra, khi nhìn thấy khách nhân bên ngoài, lập tức ngớ người. "Lão Lý, Lão Tôn?" "Lại hai vị ngốc... quý khách à!" Lâm Hiên có chút kinh ngạc, suýt chút nữa đã hô ra ba chữ "thằng ngốc", ngay sau đó nghiêng người, để hai người vào.

Hai người ra tay hào phóng, ăn mặc cũng xa hoa lộng lẫy, đa phần là những phú hào làm kinh doanh.

Vậy mà giờ giới nghiêm dám ra ngoài, chắc chắn cũng có chút quan hệ.

Tuy sĩ, nông, công, thương, thương nhân vĩnh viễn đứng ở vị trí cuối cùng, nhưng có tiền thì đãi ngộ cũng sẽ không quá tệ. "Hiên công tử à, thật sự xin lỗi, giờ này còn làm phiền." Lý Nhị cười nói, nhưng sắc mặt lại có chút trầm thấp.

Lão Tôn bên cạnh cũng khó hiểu, không rõ vì sao Bệ hạ lại muốn vi phục tư phóng vào tối muộn như vậy.

Chỉ có Lý Nhị biết, dù sao thủ nghệ mà Lâm Hiên kia dạy quả thật không tệ, nhưng cũng không thể cứ thế mà ức hiếp ái nữ của Trẫm

chứ?

Đó là xoa bóp mát xa sao?

Nếu truyền ra ngoài, nữ nhi của Trẫm làm sao mà gả chồng được?

Cho nên lúc này ông không nhịn được nữa, nhất định phải mau chóng gặp Lâm Hiên, ngoài ra còn phải làm rõ những lời đã quên hỏi lần trước. "Lão Lý, Lão Tôn, hai vị đại lão gia, người thì béo tốt, người thì vòng eo to (ám chỉ mập)." "Ngày nào cũng chạy đến Tử Trúc Uyển tìm ta thì ta cũng hiểu, dù sao đàn ông khao khát thì cũng bình thường, nhưng cũng không đến nỗi cứ nhìn chằm chằm ta không buông chứ?" "Ta tuy là hoa khôi, nhưng ta là nam ca cơ, ta bán nghệ không bán thân, ta có nguyên tắc!" Lâm Hiên vẫy vẫy tay, ý bảo hai người ngồi xuống, ngay sau đó bắt đầu lải nhải không ngừng.

Rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Người ngoài không biết lại tưởng ta Lâm Hiên bị cong rồi thì sao!

Lý Nhị nghe xong, khóe miệng không khỏi co giật liên tục, tiểu tử này nói cái gì vậy?

Lão Tôn bên cạnh cũng sợ hãi đến tái mặt, tuy lần trước đã được chứng kiến miệng lưỡi độc địa của hắn, nhưng dù Bệ hạ có khai sáng đến mấy, cũng không thể hết lần này đến lần khác chịu đựng chứ?

Chả trách không được các văn võ đại thần yêu thích! "Ta cũng không gọi Hiên công tử nữa, nghe hơi khó chịu, sau này gọi Lão Hiên đi." Ngay sau đó, Lý Nhị bình ổn lại tâm tình uất ức, rồi nhìn về phía Lâm Hiên mở miệng nói.

Chương 15

Nhưng điều đó khiến Lão Tôn bên cạnh ngớ người, lúc này không ngừng liếc nhìn Bệ hạ.

Trời ơi, Bệ hạ muốn làm gì?

Xưng hô thân mật như vậy, chẳng khác nào xưng huynh gọi đệ rồi!

Nếu truyền ra ngoài, chẳng phải dọa cho đám văn võ đại thần kia ngớ người ra sao? "Đừng, ta đang độ phong hoa chính mậu đây, miệng cứ một tiếng 'Lão Hiên' lại biến ta thành đồng bối với ông rồi." Nào ngờ, Lâm Hiên một lời từ chối.

Đùa à, ta đang dựa vào cái mặt này để kiếm cơm, dù sao cũng không biết nữ tử Đại Đường có thích đại thúc không.

Điều đó khiến Lão Tôn vô cùng cạn lời, trời ạ, đầu óc tên này chứa cái gì vậy?

Hắn có biết, mình đang nói chuyện với ai không?

Nhưng Lâm Hiên không thèm để ý, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nhìn Lý Nhị hỏi. "Rồi Lão Lý, tìm ta có chuyện gì?

Giờ này thuộc về giờ làm thêm rồi, ta thu phí đắt đó." Lý Nhị vô cùng cạn lời, quả nhiên bản tính tham tiền lúc nào cũng lộ rõ. "Lão Hiên à, ngươi trông anh tuấn như vậy, lại có tài tình, không có người mình thích sao?" "Nếu không có, ta vừa hay có một cô nương, có thể tác hợp cho hai người." Tiếp đó, Lý Nhị tiếp tục mở miệng nói, muốn dò xét Lâm Hiên, dù sao Trường Lạc cũng vì hắn mà mê mẩn.

Nếu hắn cũng có ý với Trường Lạc, chắc chắn sẽ trực tiếp từ chối.

Vậy thì hắn cũng có chút lương tâm, có thể xem là một quân tử.

Lão Tôn bên cạnh cũng không kìm được mà lông mày giật giật, Bệ hạ muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn giới thiệu Trường Lạc cho tên này sao?

Ngay sau đó hai người cùng lúc nhìn về phía Lâm Hiên, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Lâm Hiên lúc này thì khẽ nhíu mày, vẻ mặt trầm tư, rất lâu sau mới mở miệng nói. "Thôi Lão Lý, giữ lại cho người khác đi." Ta XX, từ chối rồi sao?!

Lão Tôn suýt chút nữa không kìm được mà chửi thề, đoán rằng Bệ hạ giới thiệu Trường Lạc cho hắn, mà hắn lại từ chối.

Nói chuyện không thèm nhìn người sao?

Lý Nhị thì có chút phấn khích, thấy tên này có vẻ có thể cứu vãn được, biết hắn sẽ không phụ ái nữ của Trẫm.

Nhưng giây tiếp theo, hai người trực tiếp ngớ người! "Với Lão Lý, cô nương đó đa phần là con gái ông phải không?" "Nhìn ông béo tốt, đầu to tai lớn thế này, con gái chắc chắn cũng không đẹp được bao nhiêu." "Có một điểm quan trọng, ta coi ông như huynh đệ, mà ông lại coi ta như cha sao?" "Lão Lý mưu kế hay thật, dùng con gái để câu ta, sau này để miễn phí gọi bài của ta sao?" Lâm Hiên lúc này điên cuồng lắc đầu.

Đùa à, ta còn muốn ăn bám, thiên hạ mỹ nữ nhiều như vậy, ta là loại người treo cổ trên một cái cây sao?

Dù sao luật pháp Đại Đường, muốn nạp thiếp thì phải được chính thê đồng ý, nếu không thì không có cửa!

Xuyên việt cổ đại, không trải nghiệm tam thê tứ thiếp, chẳng phải

sống vô ích sao? "Lão Lý thật không hậu đạo chút nào!" Lâm Hiên không kìm được lắc đầu.

Đùa à, cô nương đó trông như thế nào ta còn chưa thấy, mà muốn ta gật đầu sao?

Mặc dù triều Đường khai phóng, đế vương có thể cưới mười hai người vợ, quan nhất phẩm mười người, sau đó mỗi phẩm giảm đi một người, nhưng luật pháp cũng quy định, ở một mức độ nào đó muốn nạp thiếp, thì thật sự phải hỏi ý kiến của chính thê.

Nếu người ta không đồng ý, thì thật sự không có cửa đâu.

Điểm này có thể tham khảo Trường Tôn Vô Kỵ khổ sở kia.

Cho nên mà, nguy cơ ở chỗ đó.

Nếu ta cưới con gái Lão Lý, quay lưng lại không cho ta nạp thiếp, vậy chẳng phải ta thiệt lớn sao?

Ta còn là biển rộng bao la, nuôi vô số đàn cá kia mà!

Lý Nhị nghe xong, nụ cười trên mặt trực tiếp cứng đờ.

Dù ông có thể nhẫn nhịn, cũng suýt chút nữa bật dậy.

Trẫm vừa mới cảm thấy hắn không tệ, có thể cân nhắc chuyện tác hợp với Trường Lạc, vậy mà quay sang lại cho Trẫm một màn này sao?

Chương 16

Lão Tôn bên cạnh cũng tê dại, tên này cái gì cũng dám nói thật!

Còn độc địa hơn cả Ngụy Chinh!

Càng khó hiểu hơn, Bệ hạ dường như không hề tức giận!

Thôi bỏ đi, chuyện Trường Lạc để sau hãy nói, về cung rồi sẽ khuyên bảo nàng ta thật kỹ. "Lão Hiên à, lần trước ngươi nghị luận về tình hình quốc gia hiện nay, chỉ ra Thánh Thượng đã đi chệch hướng." "Vậy thì, nên làm thế nào mới tốt?" Một lát sau, Lý Nhị từ bỏ, trực tiếp chuyển đề tài.

Lần trước sau khi về, ông đã đưa ra một vấn đề trong buổi tảo triều, nhưng tất cả các văn võ đại thần trong triều đều không ai đưa ra được câu trả lời đúng trọng tâm, lại càng bó tay không có sách lược nào.

Cho nên hỏi Lâm Hiên xem, có biện pháp gì để giải quyết!

Lâm Hiên nghe vậy, có chút hứng thú nhìn Lý Nhị.

Hắn có chút không hiểu, hai người này chỉ là thương nhân mà thôi, sao ngày nào cũng lại có hứng thú lớn với đại sự quốc gia như vậy? "Ta chẳng phải nhàn rỗi vô vị sao?

Chia sẻ nỗi lo với Thánh Thượng, chẳng phải cũng là việc dân chúng ta nên làm sao?" Đối với điều này, Lý Nhị cười đáp. "Hừ, Lão Lý đừng khoác lác.

Cùng lắm thì ông là người làm kinh doanh, có thể gặp được Thánh Thượng sao?" Lâm Hiên đối với điều này khịt mũi coi thường, cảm thấy Lão Lý nói khoác, ngay cả hắn còn có thể lừa gạt được.

Nếu hắn mà làm nam ca cơ trong thanh lâu, chắc chắn cũng sẽ nổi

tiếng!

Lời này khiến Lão Lý á khẩu không nói nên lời, hai tay đặt trên đầu gối đều đang run rẩy.

Lão Tôn bên cạnh thì gần như phát điên rồi.

Ta XX, dám đề nghị Bệ hạ làm nam ca cơ?

Quả thật là mãnh nhân số một thiên hạ hiện nay! "Lão Hiên đừng đùa ta nữa, ta tuy là người làm kinh doanh, nhưng cũng có chút cửa, vạn nhất có thể dâng những ý kiến hay lên Thánh Thượng thì sao?" Cuối cùng, Lý Nhị cười gượng gạo đáp.

Lâm Hiên tuy có chút không tin, nhưng vẫn khoanh chân ngồi xuống.

Dù sao cũng không có gì, vạn nhất Lão Lý thật sự có cách dâng thư lên Lý Nhị, vậy thì cũng không mất đi một công đức, dù sao cũng có thể khiến Đại Đường bớt đi một chút đường vòng, tiết kiệm chút thời gian. "Thánh Thượng hiện nay tuy rằng dốc sức trị nước, hư tâm nạp gián, rộng rãi thu hút nhân tài." "Nhưng đối với hiện tại, điều bức thiết cần giải quyết là vấn đề nông tác của dân chúng và vấn đề kinh tế." "Còn về việc nông tác, không gì khác hơn là nâng cao sức lao động và vấn đề thu hoạch.

Nhưng có một điểm hiện tại ta không thể nói cho các ngươi biết cách làm, nhưng sẽ không cần quá lâu nữa." Lâm Hiên gật đầu, ngay sau đó mở miệng nói.

Triều Đường hiện tại đang sử dụng loại cày thẳng nặng nề, khó xoay chuyển, cày đất tốn sức.

Khúc Viên Lê hiện tại chưa được dân chúng Giang Nam thực tiễn ra.

Có thể vẽ ra nó để nâng cao sức lao động rất nhiều.

Còn về chuyện thu hoạch, hiện tại Hệ thống chưa kích hoạt, không thể có được khoai tây, khoai lang và những lương thực khác.

Lâm Hiên tuy nói nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Lý Nhị và Lão Tôn bên cạnh kinh ngạc không thôi. "...Có thể giải phóng sức lao động rất nhiều sao?" Lúc này, Lý Nhị không kìm được mà kích động hỏi.

Tình hình quốc gia hiện nay là như vậy, trâu cày không đủ năm vạn con, dân chúng cày ruộng càng thêm khó khăn.

Nếu có cách giải quyết, đó quả thật là thiên đại công tích!

Lần này, ngay cả nội tâm Lão Tôn cũng chấn động, nhưng lại có chút không tin.

Dù sao đã lâu như vậy, cũng không ai đưa ra được biện pháp hiệu quả.

Lẽ nào người này có thể lợi hại hơn tất cả văn võ đại thần sao? "Đương nhiên." Lâm Hiên cười cười.

Xuyên việt đến cổ đại có một điểm tốt là biết diễn biến lịch sử mà.

Khúc Viên Lê tuy không phải do hắn phát minh, nhưng có thể lấy ra sử dụng trước mà!

Ngay sau đó, dưới sự truy vấn của Lý Nhị và Lão Tôn, Lâm Hiên vung tay, "Lấy bút mực!" Cuối cùng, Lý Nhị còn tự mình mài mực, khiến Lão Tôn bên cạnh tặc lưỡi không ngớt.

Chương 17

Một lát sau, Lâm Hiên cầm bút vung tay, trực tiếp vẽ ra cấu tạo đồ của Khúc Viên Lê. "Đây chính là Khúc Viên Lê, được cải tiến từ cày thẳng dài, sử dụng tiện lợi và nhanh chóng hơn, có thể nâng cao hiệu suất lao động rất nhiều!" "Nhưng Lão Lý, ta có thể nói cho ông biết, cái này không được dùng để mưu lợi riêng đâu nhé!" Sau khi vẽ xong, Lâm Hiên nhìn về phía Lão Lý cảnh cáo.

Dù sao thương nhân đều ham lợi, nếu vi phạm, vậy thì tuyệt giao.

Lão Lý nghe vậy, lúc này vỗ ngực cam đoan, ngay sau đó nhận lấy bản vẽ, nội tâm vô cùng kích động.

“Chỉ là cải tiến một chút, có thể tăng cường năng suất lao động đáng kể sao?” Lão Tôn bên cạnh cũng ghé sát vào xem, cảm thấy chẳng qua là thêm thắt vài thứ vào chiếc cày thẳng mà thôi, có thần kỳ đến vậy ư?

Ông ta có chút không tin, cũng khó trách, dù sao Lâm Hiên trông mặt mày trắng trẻo non mềm, xuất thân bình thường, chắc hẳn đã lâu không lao động, làm sao có thể biết nguyên lý của loại công cụ này? Lâm Hiên nghe vậy, chỉ mỉm cười, không giải thích gì thêm.Thứ này vốn là sản vật do bách tính Giang Nam qua thực tiễn lâu dài mà tạo ra, chắc chắn hiệu quả, đến lúc đó chỉ cần sản xuất theo bản vẽ là sẽ biết.Lý Nhị khoát tay, tuy rằng cũng ôm lòng nghi ngờ về chuyện này, nhưng không nói ra.Thực tiễn mới sinh chân tri!Ngay lập tức, ông giao bản vẽ cho Lão Tôn, ý bảo phải bảo quản cẩn thận.“Vậy Lão Hiên, chuyện kinh tế thì sao?” Ngay sau đó, Lý Nhị tiếp tục hỏi, hiện nay ông vừa lên ngôi chưa lâu, trăm việc cần phải chấn hưng, quả thực cần kíp những chính sách mạnh mẽ để thay đổi hiện trạng.Lâm Hiên

vốn không muốn nói, dù sao chuyện này nói ra ngoài cũng vô dụng, Lý Thế Dân kia căn bản sẽ không nghe, nhưng thấy Lão Lý nhiệt tình như vậy, anh bèn gật đầu.“Sự hưng thịnh của một quốc gia không nằm ở đế vương, không nằm ở quân đội, mà nằm ở bách tính.” “Nước có thể lật thuyền cũng có thể chở thuyền, nếu một quốc gia mà đến cả bách tính còn không sống nổi, thì nói gì đến phát triển?” “Cho nên, theo ta thấy, bước đầu tiên là phải đại lực khôi phục và phát triển nông nghiệp.”Nói đoạn, Lâm Hiên bưng chén trà uống một ngụm.Lý Nhị có chút sốt ruột, lập tức tiếp tục truy vấn.“Vậy làm sao để phát triển đây?”“Đơn giản, phái quan viên đến các khu vực hoạt động thương mại để quản lý, đồng thời hạn chế nghiêm ngặt thời gian giao dịch.” “Thi hành Quân Điền Chế và Tô Dung Điều Chế.” Lâm Hiên cười nói, Quân Điền Chế có thể kích thích mạnh mẽ tính tích cực của nông dân, ai có ruộng thì canh tác, như vậy nông nghiệp và thủ công nghiệp sẽ được phát triển nhanh chóng.Đặc biệt là Tô Dung Điều Chế, càng có tác dụng lớn lao đối với sự phát triển tiền trung kỳ của Đường triều, chú trọng: “có ruộng có Tô (gạo), có nhà có Điều (tơ lụa), có nam (đinh) có Dung (lao dịch)”.Như vậy, bước đầu có thể ổn định chính trị Đại Đường và thu nhập thuế khóa của quốc gia.Khi lời nói kết thúc, sương phòng nhất thời chìm vào im lặng.“Hay, hay quá!” “Lão Hiên quả nhiên là thần nhân!” Một lát sau, Lý Nhị có chút kích động nói, khiến Lâm Hiên cực kỳ cạn lời, làm gì mà cứ như Lý Thế Dân vậy.Lão Tôn bên cạnh cũng hoàn toàn bái phục.“Được rồi Lão Lý, bây giờ trời đã gần canh ba, không còn sớm nữa.” Cuối cùng, Lâm Hiên ngáp một cái, tiếp tục nói chuyện cũng chẳng còn ý nghĩa gì, dù sao ba người đều là bách tính bình thường, nói chuyện có vui vẻ đến mấy cũng vô dụng.Về điều này Lý Nhị cũng không kiên trì nữa, lập tức cáo biệt rời đi.“Bệ hạ, ngài thực sự nghĩ điều đó hiệu quả sao?” Trên đường, Trường Tôn Vô Kỵ cảm thấy hơi mơ hồ, tuy nghe có vẻ hợp lý.“Phụ Cơ à, ngươi lúc nào cũng đa nghi vậy?” Lý Nhị liếc Trường

Tôn Vô Kỵ một cái, rồi mỉm cười, lời kiến nghị của Lâm Hiên có hữu dụng hay không, thử rồi sẽ biết.Ngày thứ hai, thiết triều.Trong Thái Cực Điện.Lý Nhị lập tức đem phương án "học lỏm" từ chỗ Lâm Hiên tối qua ra, muốn các đại thần nghị luận.Ông ta cũng rõ, điều này chắc chắn sẽ gây ra chấn động lớn, dù sao tối qua khi nghe xong ông ta cũng kinh ngạc."Bệ hạ, thần không nói đến Khúc Viên Lê có hiệu quả hay không." "Cái Tô Dung Điều Chế này, vạn vạn lần không thể chấp thuận!" "Vi thần khuyên Bệ hạ tam tư!" Quả nhiên, gián thần Ngụy Chinh là người đầu tiên đứng ra, nghiêm túc phủ định điều đó.Quân Điền Chế thực ra thì tốt, dù sao từ trước đến nay vẫn được tiếp nối, nhưng cái Tô Dung Điều Chế phía sau lại khiến ông ta không hiểu.Những thứ chưa biết luôn khiến người ta đầy e dè!Các đại thần khác cũng nhao nhao phụ họa.Nhất thời, điều này khiến Lý Nhị có chút khó xử, nhưng ông ta vẫn có niềm tin vào Lâm Hiên."Vi thần xin mạo muội hỏi, Bệ hạ đã nhận được kiến nghị này từ đâu?" "Thật là nói bậy bạ!

Lòng dạ kẻ đó đáng tru diệt!" Lúc này, Ngụy Chinh "não sắt" lại lần nữa mở miệng, vẻ mặt nghiêm trọng."Ồ, vậy Huyền Thành (tên chữ của Ngụy Chinh) à, ngươi có dám đánh cuộc với Trẫm không?" Ngay lập tức, Lý Nhị cũng có hứng thú, trực tiếp cười nói."Vi thần có gì mà không dám?" Ngụy Chinh ưỡn thẳng người, trực tiếp lớn tiếng nói, người khác sợ Bệ hạ, nhưng ông ta thì không."Vậy được, Trẫm đánh cuộc xem Tô Dung Điều Chế có hữu dụng hay không!" "Nếu ngươi thắng, Trẫm sẽ đáp ứng một yêu cầu của ngươi, còn nếu thua thì sao?" Đôi mắt rồng của Lý Nhị khẽ mở hé, bên trong lóe lên một tia tinh quang."Nếu vi thần thua, Ngụy Chinh ta sẽ bị bịt miệng bằng phân, một tháng không nói lời nào!" Không đợi Lý Nhị mở miệng, Ngụy Chinh trực tiếp trừng mắt giận dữ nói.Trong khoảnh khắc, cả triều đình đều kinh hãi, ngay cả Trưởng Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh và những người khác cũng không khỏi tặc lưỡi, "não sắt" quả

nhiên là kẻ ngoan cố!Lý Nhị ngay lập tức ban bố cải cách, ra lệnh Công Bộ theo bản vẽ sản xuất một loạt Khúc Viên Lê, đưa xuống Giang Nam sử dụng, quả nhiên có hiệu quả.Đông đảo bách tính vì thế mà hưng phấn, bởi vì chỉ có họ mới có thể thực sự cảm nhận được sự tiện lợi mà Khúc Viên Lê mang lại, nó đã giải quyết phần lớn tệ nạn thiếu trâu cày.Đồng thời, ông còn phái đi một lượng lớn quan viên đến các nơi khảo sát, chuẩn bị đẩy mạnh Quân Điền Chế và Tô Dung Điều Chế, đại lực khôi phục và phát triển nông nghiệp.Quả nhiên như lời Lâm Hiên nói, tính tích cực của nông dân được nâng cao đáng kể, nhưng Tô Dung Điều Chế cần có thời gian để thấy kết quả.Thái Cực Điện.“Ngụy Chinh đâu rồi?” Lý Nhị ngồi trên long ỷ, từ khi cải cách đạt được hiệu quả ban đầu, ông ta không thấy bóng dáng Ngụy Chinh nữa, giờ thì càng biến mất tăm.“Chẳng lẽ nào?” Trong khoảnh khắc, vẻ mặt Lý Nhị có chút cổ quái, ông nhớ đến lời cá cược trước đây với Ngụy Chinh, chẳng lẽ ông ta thật sự “bị bịt miệng bằng phân” rồi sao?“Khải bẩm Bệ hạ, Ngụy Chinh... lấy cớ thân thể không khỏe, đang ở nhà tĩnh dưỡng.” Lúc này, Phòng Huyền Linh chậm rãi bước ra, cung kính nói.Lý Nhị có chút kinh ngạc, lập tức bật cười, Ngụy Chinh quả thật là người cứng đầu, nhưng như vậy cũng tốt, tai Trẫm hiếm khi được yên tĩnh một thời gian.“Chư vị ái khanh, các khanh thấy cải cách thế nào?” Ngay sau đó, Lý Nhị tiếp tục hỏi, vẻ mặt rạng rỡ.“Bệ hạ thánh minh!” Nhất thời, đông đảo văn võ đại thần nhao nhao bái phục.Và họ cũng đang bàn tán, rốt cuộc phương án cải cách này là do ai bày mưu hiến kế cho Bệ hạ, quả thực là thần nhân.Xem ra, sau lưng Bệ hạ có một vị cao nhân đang chỉ điểm!Lý Nhị thấy vậy, lập tức long nhan đại duyệt!Bãi triều!Bên ngoài Thái Cực Điện, đông đảo đại thần đều đi về phía Trường Tôn Vô Kỵ.“Phụ Cơ huynh, Bệ hạ có cao nhân tương trợ sao, rốt cuộc là ai vậy?” Phòng Huyền Linh và những người khác tò mò, Phụ Cơ là quốc cữu của Bệ hạ, lý ra phải biết một ít nội tình.“Không thể, thiên cơ bất khả tiết lộ!” Về điều

này, Trường Tôn Vô Kỵ đánh trống lảng, bởi vì Bệ hạ đã ra lệnh, tạm thời không thể tiết lộ bí mật của Lâm Hiên.Nhưng bây giờ ông ta cũng phải nhìn Lâm Hiên bằng con mắt khác rồi, quả thực là một thiên tài.Cảnh này khiến các văn võ đại thần càng thêm tò mò, nhưng Trường Tôn Vô Kỵ cứ im như thóc, họ cũng chẳng có cách nào.Chỉ có thể đoán mò, chắc hẳn là một vị cao nhân ẩn thế nào đó không ra mặt...Tử Trúc Uyển, trong sương phòng.Lâm Hiên đang pha trà, bên ngoài truyền đến một tràng tiếng bước chân, ngay sau đó cửa sương phòng bị đẩy ra."Lão Hiên, ta lại đến rồi." Hóa ra Lý Nhị và Lão Tôn lại vi phục tư phóng."Ai, Lão Hiên hôm nay sao vậy?

Sắc mặt có vẻ không ổn!" Lúc này, Lý Nhị nói, vì thấy Lâm Hiên mang vẻ mặt khổ sở, dường như không vui.Chẳng lẽ có người ức hiếp?Điều này khiến Lý Nhị có chút tức giận, sau chuyện Khúc Viên Lê và cải cách, ông ta vô cùng bội phục Lâm Hiên, đây thật sự là đại hiền của Trẫm, ai dám ức hiếp, Trẫm sẽ xử lý!"Ai có thể ức hiếp ta?

Chẳng phải là hai ông Lão Lý sao." Lâm Hiên bĩu môi, chuyện lo lắng nhất đã xảy ra, bởi vì hai ông Lão Lý thường xuyên "gọi bài", thậm chí là đến canh hai cũng đến.Điều này dẫn đến bên ngoài có chút lời ra tiếng vào, đều bàn tán về vị hoa khôi Tử Trúc Uyển này, chẳng lẽ thật sự có bí mật không thể nói giữa nàng và đàn ông sao?Thật là bại hoại phong tục!"Ách..." Khi Lý Nhị và Lão Tôn nghe xong, sắc mặt cũng có chút lúng túng."Lão Hiên à, ta cũng nói thật, bây giờ ngươi cũng có tiền rồi, sao không chuộc thân rời khỏi chốn thanh lâu này?" "Với tài hoa của ngươi, thi đỗ công danh chắc hẳn không khó!" Tiếp đó Lý Nhị mở miệng nói, nơi phong hoa tuyết nguyệt quả thực có chút không ổn, tuy là vi phục tư phóng, nhưng nếu bị người quen nhận ra thì cũng phiền phức.Dù sao ngay cả đương kim Thánh thượng mà cũng lui tới chốn phong hoa tuyết nguyệt, truyền ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng không tốt."Thôi đi Lão Lý, đừng tiến cử ta." "Ta đây là

dân thường nghèo khó, mỗi ngày chỉ mong có phú bà bao nuôi, sống qua ngày thôi.” Lâm Hiên nghe xong, lập tức xua tay từ chối.Đùa à, ta bây giờ thế này cũng khá tốt, bao ăn bao ở, thường xuyên có mỹ nữ đến “gọi bài”, ăn bám không phải sướng sao?Thi đỗ công danh làm quan, ta chẳng có hứng thú, dù sao cũng quá mệt mỏi, bổng lộc cũng không cao.Điều này khiến Lão Lý có chút tiếc nuối, không làm quan quả thực là một tổn thất lớn cho Đại Đường.Ngay sau đó, ba người ngồi khoanh chân quanh bàn.“Ba Lão Lý, hôm nay tìm ta lại muốn nói chuyện gì vậy?” Lâm Hiên đưa chén trà đã pha sẵn, sau đó nói thẳng thừng, đã quen rồi.“Không biết Lão Hiên có nghe không, gần đây biên cảnh thường xuyên có Đột Quyết quấy phá, khiến bách tính lầm than.” “Tin đồn nhỏ truyền rằng, đương kim Thánh thượng chuẩn bị phát binh đánh Đột Quyết!” “Ngươi thấy thắng thua thế nào?” Lý Nhị thu lại nụ cười trên mặt, ngay lập tức vẻ mặt nghiêm trọng nói.Lâm Hiên nghe xong, có chút kinh ngạc, Lão Lý này thật sự cái chuyện gì cũng dám bàn luận nha.Nhưng cuối cùng anh cũng mở miệng nói.“Lý Thế Dân đúng là một vị hoàng đế chiến mã, nóng nảy thật.” “Không được đánh, đánh là thua!”Đánh là thua!

Lời của Lâm Hiên trực tiếp khiến Lý Nhị và Lão Tôn giật nảy mình, chén trà trong tay cũng không cầm được mà rơi xuống đất.“Lão Hiên, vì sao lại nói ra lời này?” “Đại Đường ta binh hùng tướng mạnh, văn võ tướng tài đông đảo, đó đều là danh tiếng lừng lẫy mà trước khi lập quốc, nam chinh bắc chiến mới giành được!” “Đối phó một Đột Quyết, vì sao lại đoán chắc là thua?” Lý Nhị chưa mở miệng, Lão Tôn bên cạnh đã không ngồi yên được, trực tiếp chất vấn.Ông ta cảm thấy có chút hoang đường, chẳng lẽ trong quân không có Trình Tri Tiết, Uất Trì Kính Đức cùng các mãnh tướng khác, Lý Quốc Công vẫn còn đó, có những người này ở đây, chẳng lẽ không thể san bằng vương trướng Đột Quyết sao?Lâm Hiên nghe vậy, mỉm cười, không lập tức nói gì, bưng chén trà uống một ngụm.Nếu không nhớ nhầm,

Đại Đường đã được hơn một năm rồi, bây giờ là Trinh Quán năm thứ hai.Trong thời gian đó đã xảy ra rất nhiều sự kiện lớn.Trước tiên, Tương Quận Vương Lý Nghệ mưu phản đã bị dẹp yên, tiếp đó Lý Nhị sáp nhập các châu huyện trong toàn quốc, chia thành mười đạo, mỗi đạo quản hạt một số châu.Đương nhiên, trong khoảng thời gian đó cũng có một số sóng gió.Anh cũng nghi ngờ thân phận của hai ông Lão Lý, nhưng nhanh chóng bác bỏ, dù sao cũng chỉ là thương nhân, không đến mức giàu có địch quốc, chắc là có chút thủ đoạn nhỏ, qua lại lợi ích với một vài quan viên, nên mới biết những lời vừa nói ra.Hôm nay lại hỏi về những chuyện cơ mật của triều đình?Nhưng hai người này cũng thật là to gan và "ăn củ cải mà cứ lo chuyện bao đồng", quả thực còn lo lắng đại sự quốc gia hơn cả những kẻ làm quan."Lão Hiên à, đừng úp mở nữa." Lão Lý lúc này cũng mở miệng, thấy Lâm Hiên mãi không đáp lời, có chút sốt ruột.Lập tức, Lâm Hiên mỉm cười, dù sao dạo này, việc cùng hai ông Lão Lý bàn luận đại sự quốc gia cũng là chuyện thường tình, đều không xảy ra biến cố gì, vậy thì cứ tiếp tục thôi."Đương kim Bệ hạ muốn phát binh đánh Đột Quyết, chắc là đã nhận được sự cầu viện từ một số người rồi phải không?" "Sớm không đánh, muộn không đánh, đừng nói là trước đây dưỡng tinh súc thuế, nắm chắc phần thắng, mà là đang chờ đợi một cơ hội!" "Cơ hội này đủ để khiến Bệ hạ động lòng, dù sao chuyện Vị Thủy năm xưa, đến nay vẫn như cái gai trong họng." Lâm Hiên trầm mặc một lát, trong đầu hồi tưởng lại những ghi chép trong sách lịch sử kiếp trước, sau đó từ tốn nói.Nếu không nhớ nhầm, hẳn là Tiểu Khả Hãn Đột Lợi của Đột Quyết đã phái sứ giả đến cầu viện.Âm!

Theo lời Lâm Hiên vừa dứt, sắc mặt Lý Nhị và Lão Tôn lập tức đại biến, hai người vô ý nhìn nhau, trong mắt đều mang theo kinh hãi.Bởi vì quả thực đúng như Lâm Hiên đã suy đoán!Tiểu Khả Hãn Đột Lợi của Đột Quyết đã phái sứ giả đến Trường An cầu viện, muốn liên hợp Đại Đường tiêu diệt Đại Khả Hãn Hiệt Lợi, nhưng đây

đều là cơ mật, trong triều đình ngoại trừ vài vị trọng thần ra, người ngoài căn bản không thể nào biết được.Người duy nhất tiếp xúc với Lâm Hiên là Trường Tôn Vô Kỵ.Nhưng Phụ Cơ là người thế nào ông ta rõ, tuyệt đối sẽ không phạm phải trọng tội như vậy.Vậy thì, là Lâm Hiên suy đoán ra?Thật là có chút đáng sợ, sánh ngang thần tiên rồi!"Vậy nếu Tiểu Khả Hãn Đột Lợi của Đột Quyết đã đến cầu viện, muốn cùng Đại Đường trong ứng ngoài hợp, chẳng phải đây là một cơ hội tuyệt vời sao?" Tiếp đó, Lý Nhị tiếp tục hỏi.Thật lòng mà nói, cơ hội này quả thực rất quan trọng, dù sao vào thời Vũ Đức, Đại Đường đã bị Đông Đột Quyết ức hiếp thảm hại, đủ uất ức đủ khó chịu.Lão cha Lý Uyên đã chịu tội, chẳng lẽ Lý Nhị cũng phải tiếp tục chịu tội sao?Không tiêu diệt Đột Quyết, thủy chung khó có thể an giấc.Vì thế, sau khi nhận được tin tức này, ông ta lập tức triệu tập quân thần hội nghị, bàn bạc chuyện công phạt Đột Quyết, Phòng và Đỗ hai người cũng khá đồng tình, nhanh chóng vạch ra một loạt kế hoạch.Nhưng bây giờ nghe Lâm Hiên nói như vậy, ông ta lại có chút chần chừ, dù sao tiếp xúc lâu như vậy, Lâm Hiên quả thực có tài năng thật!"Phàm làm việc gì trước khi hạ quyết định, tất phải làm rõ ngọn ngành mọi chuyện, như vậy mới có thể bách chiến bách thắng!" "Có lẽ hai ông không biết, nội bộ Đông Đột Quyết vốn đã động loạn bất kham, nội chiến không ngừng, Tiểu Khả Hãn kia lại càng như vậy." "Lần này y nguyện ý phái sứ giả cầu viện, nguyên nhân có hai: một là đã bị Đại Khả Hãn Hiệt Lợi ức hiếp đủ rồi, hai là bây giờ lãnh thổ Đột Quyết đang đại tuyết phong sơn ba nghìn thước (tuyết lớn phủ kín núi ba nghìn thước)!" "Đại Đường hiện tại xuất binh đánh Đông Đột Quyết, có được mấy phần thắng?" Lâm Hiên tiếp tục nói, Thăng Long vốn khác với biên quan lạnh lẽo, căn bản không có kinh nghiệm tác chiến trong băng tuyết, mạo hiểm xuất binh là rất nguy hiểm, dù thắng cũng sẽ phải trả một cái giá thảm khốc, không đáng.Phải biết, ngày xưa Đức Quốc (Đức) khi đánh Nga La Tư (Nga), đã chịu thiệt

thòi lớn vì thời tiết!Có một chuyện còn trí mạng hơn!“Nếu ta đoán không sai, Hà Đông Đạo sắp sửa đại hạn, khi đó đất đai sẽ đỏ rực ngàn dặm, không thu hoạch được gì!” “Bách tính sẽ lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, việc bán con cầu sống sẽ trở thành chuyện thường tình!” Sắc mặt Lâm Hiên có chút nghiêm túc, đại hạn ở Hà Đông Đạo ảnh hưởng rất lớn, dù sao Thái Nguyên là nơi trọng yếu, nếu không xử lý tốt, nguy hiểm lắm.“Chỉ có yếu tố nhân hòa là có, nhưng thiên thời địa lợi đều không chiếm được.” “Lão Lý, trận chiến này có nên đánh hay không?” Cuối cùng, Lâm Hiên cười nhìn Lão Lý hỏi, đáng tiếc là hệ thống chưa kích hoạt, nếu không trồng khoai tây, khoai lang thì có thể trực tiếp giải quyết nguy hại do đại hạn mang lại, còn có thể kiếm một khoản tiền lớn.Lãnh thổ Đột Quyết đột nhiên gặp tuyết tai, tuyết phủ kín núi ba nghìn thước!

Hà Đông Đạo sắp sửa đại hạn, đất đai đỏ rực ngàn dặm, không thu hoạch được gì!Hai câu nói này trực tiếp khiến Lý Nhị và Lão Tôn choáng váng, sắc mặt cả hai đều vô cùng khó coi.Nhân lúc Lâm Hiên quay lưng, hai người nhìn nhau, trong mắt ngoài sự kinh ngạc còn có cả sự nghi vấn!Dù sao nếu hai chuyện này là thật, vậy thì phiền toái lớn rồi.Không chỉ không thể đánh trận này, mà còn phải lập tức đến Hà Đông Đạo thị sát tình hình, nếu thật sự có đại hạn, Thái Nguyên không thể xảy ra chuyện gì, đó là vùng đất trọng yếu của Quan Trung, ảnh hưởng rất lớn đến vận mệnh quốc gia Đại Đường.

“Lão Hiên à, ta đột nhiên có chút việc cần xử lý.” “Hôm nay xin cáo từ trước.” Ngay lập tức, Lý Nhị vội vã cáo biệt, sau đó vội vàng rời khỏi Tử Trúc Uyển.Trên đường đến hoàng cung.“Phụ Cơ thấy, lời của Lâm Hiên có mấy phần đáng tin?” Lý Nhị nhíu mày hỏi, chưa nói đến chuyện Tiểu Khả Hãn Đột Lợi âm thầm phái sứ giả cầu viện, cái vụ tuyết lớn phong sơn ở lãnh thổ Đột Quyết làm sao hắn biết được? Dù sao khoảng cách đến đó phải hàng vạn dặm, chẳng lẽ hắn có thiên

lý nhãn sao?Chuyện này liên quan rất lớn, chất vấn sứ giả Đột Quyết e là cũng khó, phải lập tức phái người đi điều tra.Hiện tại còn có một đại sự nữa, đó là đại hạn ở Hà Đông Đạo, cũng phải lập tức điều tra rõ ràng, xem có phải là đại hạn thật không.“Khải bẩm Bệ hạ, vi thần cũng không biết.” Trường Tôn Vô Kỵ cũng sắc mặt nghiêm trọng, hai chuyện này đều là đại sự, trước khi chưa xác nhận, ông ta cũng không dám tùy tiện phát biểu.Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.Sau khi Lý Nhị trở về, lập tức triệu kiến Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chinh và những người khác để khẩn cấp bàn bạc.“Đối với việc công đánh Đông Đột Quyết lần này, tạm thời gác lại.” Lời này vừa thốt ra, Phòng Huyền Linh và những người khác lập tức ngớ người, hoàn toàn không hiểu, vì sao Bệ hạ đột nhiên lại quyết định như vậy?Phải biết, đây là một cơ hội tốt nghìn năm có một, đủ để triệt để nhổ cỏ tận gốc Đông Đột Quyết, báo mối thù Vị Thủy năm xưa.Lãnh thổ Đột Quyết đại tuyết phong sơn, Bệ hạ làm sao biết được?

Rõ ràng không hề nhận được bất kỳ tin tức tình báo nào liên quan mà?Về điều này Lý Nhị thái độ kiên quyết, trước khi chưa làm rõ chuyện lãnh thổ Đột Quyết có phải đại tuyết phong sơn hay không, tuyệt đối không thể manh động.“Lập tức phái người đến Hà Đông Đạo điều tra, tra từng châu từng huyện, Trẫm muốn biết có phải đại hạn liên miên rồi không!” Tiếp đó, một câu nói nữa lại càng khiến Phòng Huyền Linh và những người khác ngạc nhiên.Hà Đông Đạo đại hạn liên miên sao?Không thể nào, bởi vì theo chế độ hiện tại của Đại Đường, nếu như địa phương xuất hiện tai họa, các châu huyện nhất định sẽ lập tức phát văn thư cáo cấp, khi đó sẽ được Trung Thư Tỉnh xử lý đầu tiên.Ông ta cũng không hề nhận được bất kỳ văn thư cáo cấp nào mà?Thật là kỳ quái, chẳng lẽ Bệ hạ có tài liệu tiên tri?“Bệ hạ, ngài có phải quá lo lắng rồi không?” “Chưa nói đến việc lãnh thổ Đột Quyết có phải đại tuyết phong sơn không, chuyện đại hạn ở Hà Đông Đạo, thần cũng chưa nhận được văn thư nào mà?” Ngay sau đó, gián

thần Ngụy Chinh đứng ra hỏi.Về cơ bản là đại diện cho suy nghĩ của những người còn lại, dù sao họ cũng cảm thấy có chút quỷ dị, những chuyện chưa xác định xảy ra, Bệ hạ làm sao biết được?Chẳng lẽ trực tiếp vượt qua Tam Tỉnh Lục Bộ?

Nhưng cũng không nên!Đây là chuyện trọng đại, dù có che giấu đến mấy, cũng không thể nào không lộ ra chút phong thanh nào.Về điều này Lý Nhị không đáp lời, bởi vì đó là do Lâm Hiên nói, cũng xuất phát từ sự tín nhiệm trước đó, cùng với sự coi trọng đối với quốc gia và bách tính, nên ông ta không dám phạm chút sai lầm hay khinh suất nào.Ngay sau đó Lý Nhị đứng dậy từ ngọa tháp, trực tiếp đi về phía cửa sổ xa xa.Đôi mắt rồng nhìn ra ngoài cửa sổ có chút lấp lánh, sau đó ông ta khẽ thở dài.Không còn là vị Thiên Sách Tướng Quân nhiệt huyết bừng bừng và Tần Vương năm xưa, hành sự không chỉ dựa vào một lòng nhiệt huyết, một đi không trở lại!Dù sao thân ở vị trí này, gánh vác vận mệnh một quốc gia, và chúng sinh muôn dân! Trẫm đã không còn là thiếu niên nữa rồi!Nhất thời, đông đảo trọng thần thấy vậy cũng không nói gì nữa, hiện tại chỉ có thể chờ đợi sự thật của hai chuyện này.Vài ngày sau, một đội kỵ binh phi nhanh như gió, mang theo khói lửa, vẻ mặt nghiêm trọng.Đội kỵ binh được phái đi trước đó, sau khi điều tra rõ hiện trạng lãnh thổ Đột Quyết, lập tức thúc ngựa phi nhanh về Trường An Thành.Trên đường qua các dịch trạm không ngừng nghỉ, không biết bao nhiêu con tuấn mã đã chạy đến chết.“Biên quan cấp báo, mau chóng cho qua!” Lúc này ở Bắc Môn Trường An Thành, kỵ binh phi nhanh hét lớn, tình báo phải lập tức truyền đạt, kẻ nào cản trở sẽ chết.Trong Cam Lộ Điện.Lý Nhị mấy ngày nay căn bản ăn ngủ không yên, hoàn toàn không thể xử lý các tấu chương khác và lâm triều, cứ mãi khổ sở chờ đợi tin tức từ hai phía.Đồng thời trong lòng ông ta cũng thầm cầu nguyện, lời Lâm Hiên nói vạn lần đừng là thật!Lúc này, bên ngoài có thái giám truyền lời, Tề Quốc Công khẩn cấp cầu kiến.“Bệ...

Bệ hạ, không hay rồi!" Tề Quốc Công chính là Trường Tôn Vô Kỵ, sau khi được chấp thuận, vội vàng luống cuống bước vào."Lãnh thổ Đột Quyết quả nhiên đột nhiên xảy ra tuyết tai, tuyết phủ kín núi ba nghìn thước, trâu dê chết cóng vô số, khí hậu địa lợi căn bản không thể hành quân!" Hoa!Lời này vừa thốt ra, Lý Nhị trực tiếp bật dậy từ ngọa tháp, thân thể đều đang run rẩy nhẹ, sắc mặt đột biến, đôi mắt rồng hé mở.Kết quả tồi tệ nhất đã xuất hiện!

Lời Lâm Hiên nói đã thành sự thật!Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.Phòng Huyền Linh và các trọng thần khác khẩn cấp đến, tất cả đều vẻ mặt nghiêm túc."Lãnh thổ Đột Quyết đột nhiên xảy ra tuyết tai, tuyết phủ kín núi ba nghìn thước!" Sắc mặt Lý Nhị khó coi, lời nói đều mang theo âm rung, Lâm Hiên quả thật là thần rồi.Ông ta sợ hãi, nếu ngày đó không đến bái phỏng, sẽ không biết chuyện ở lãnh thổ Đột Quyết, vậy thì kế hoạch công phạt đã được vạch ra sẽ tiến hành như dự kiến.Bây giờ ông ta có thể hình dung ra, khi quân đội Đại Đường tiến đến lãnh thổ Đột Quyết, đối mặt với băng giá sương lạnh, thủy thổ bất phục, sẽ phải chịu tổn thất nhân mạng thảm trọng đến mức nào?Đến lúc đó, đừng nói là công đánh Đột Quyết, mà quân đội Đại Đường có thể bình an sống sót trở về hay không cũng là một vấn đề!Lúc này, mấy vị trọng thần cũng đã nhận được mật báo và lần lượt xem xét, sắc mặt mỗi người đều khó coi.Tình báo tuyệt đối không giả mạo, vẫn luôn được niêm phong trong ống tre, kỵ binh phi nhanh không gặp bất kỳ sự cố nào.Trong khoảnh khắc, ngoài sự kinh ngạc và sợ hãi, điều nhiều nhất chính là nghi vấn.Dù sao lãnh thổ Đột Quyết cách Trường An hàng vạn dặm, Bệ hạ làm sao biết được?

Dù có vượt qua Tam Tỉnh Lục Bộ, cũng tuyệt đối không thể không có chút phong thanh nào."Các khanh đều xem rồi chứ?" "Chuyện công đánh Đột Quyết tạm thời gác lại, sau này hãy bàn." Lý Nhị nhíu mày nói, đồng thời trong lòng cũng vô cùng khẩn trương, vì chuyện lãnh

thổ Đột Quyết đã thành sự thật, vậy thì Hà Đông Đạo nguy rồi!“Khải bẩm Bệ hạ, Quan Nội cấp báo!” Lúc này, có thái giám vội vã chạy vào, dâng lên văn thư cáo cấp do kỵ binh phi nhanh gửi đến khẩn cấp.Tề Quốc Công lập tức bước tới nhận lấy, sau đó đưa cho Lý Nhị.Lý Nhị thấy vậy, đôi mày lập tức nhíu chặt lại, hai tay đều có chút run rẩy, không dám đọc phong văn thư cáo cấp này.Lúc này, ngay cả các vị trọng thần bên cạnh, sắc mặt cũng nghiêm trọng.Một lát sau.Bịch!

Văn thư cáo cấp trực tiếp từ tay Lý Nhị rơi xuống, sắc mặt ông ta lập tức đại biến.Ông ta chấn động đến mức không nói nên lời, trong lòng dâng trào sóng gió và lo lắng, bởi vì chuyện này lại thành sự thật rồi.“Bệ hạ!” Trong khoảnh khắc, Phòng Huyền Linh và những người khác vội vàng kinh hô.Ngay sau đó, họ nhặt văn thư cáo cấp rơi dưới đất lên, mở ra xem, tất cả mọi người đều ngớ người.“Hà...

Hà Đông Đạo đại hạn, mấy chục châu huyện, đất đai đỏ rực ngàn dặm, không thu hoạch được gì...” “Bách tính lưu lạc không nhà, tiếng than oán vang trời, vì sinh tồn mà còn bán con!” “Đặc biệt là Thái Nguyên nghiêm trọng nhất!” Hoa!Sắc mặt mọi người đều đại biến, thân thể đều đang run rẩy.Hai chuyện này, đều đã thành sự thật, chuyện này còn đáng sợ hơn chuyện kia.Trường Tôn Vô Kỵ càng thêm kinh hãi, không nhịn được nhìn Lý Nhị một cái, cả hai đều thấy sự kinh hoàng trong mắt đối phương, Lâm Hiên quả thực là thần rồi.Ông ta hoàn toàn không thể hiểu nổi, Lâm Hiên rốt cuộc làm sao biết được?

Thật sự sánh ngang thủ đoạn thần tiên!“Bệ hạ, vì nạn hạn hán ở Hà Đông Đạo là sự thật, vậy vi thần kiến nghị, lập tức phái người đến cứu trợ thiên tai!” Ngay sau đó, Trường Tôn Vô Kỵ trực tiếp cúi người nói.“Vi thần cũng cho là vậy, và chuyện Đông Đột Quyết, quả thực như Bệ hạ đã nói, đều tạm thời gác lại.” “Nhưng Tiểu Khả Hãn

Đột Lợi kia cần được bảo vệ, dù sao đồng minh trên thảo nguyên rất khó có được, đối với chúng ta có ích lớn." Phòng Huyền Linh bên cạnh cũng đứng ra, giỏi mưu lược, nhanh chóng vạch ra một loạt dự thảo trong lòng.Chỉ có Đỗ Như Hối ngửa đầu thở dài một tiếng!Lý Nhị tự nhiên hiểu suy nghĩ trong lòng ông ta, dù sao đây quả thực là một cơ hội hiếm có, nếu bỏ lỡ, không biết đến bao giờ mới có thể xuất hiện lại!Đối với điều này, ông ta cũng tiếc nuối, nhưng tiếc thì có ích gì?Chưa nói đến đại tuyết phong sơn, đại hạn ở Hà Đông Đạo, nơi đó có không ít dân cư, đất đai đỏ rực ngàn dặm, bách tính đều bán con cầu sinh, nếu không khẩn cấp xử lý, nguy hại còn lớn hơn so với Đột Quyết.Ngay lập tức, Lý Nhị liền hạ chiếu chỉ tuyên Hà Gian Vương Lý Hiếu Cung, bổ nhiệm làm Đại Tổng Quản Hành Quân Hà Đông Đạo lần này, xử lý mọi việc quân chính.Ngay sau đó lại tuyên Ngụy Chinh làm Giám Sát Cứu Trợ Thiên Tai lần này, nghiêm tra tất cả các thông tin che giấu, những quan viên tham ô tư túi, cứu tế không hiệu quả trong đợt đại hạn này, nhất định không bỏ sót một ai, toàn bộ ghi lại.Lý Nhị muốn sau này vấn trảm!Tiếp đó ông ta lại cùng chư vị trọng thần khẩn cấp bàn bạc đối sách, cuối cùng liên tiếp ban bố một loạt luật pháp, để cứu trợ bách tính giảm nhẹ ảnh hưởng của tai họa.Hơn mười ngày sau.Lý Nhị và Lão Tôn lại lần nữa vi phục tư phóng, chuẩn bị đến Tử Trúc Uyển bái tạ Lâm Hiên."Bệ hạ, Lâm Hiên quả nhiên là thần nhân mà!" Trường Tôn Vô Kỵ vô cùng sùng bái, lần này nếu không phải Lâm Hiên báo trước, thì quân đội Đại Đường chắc chắn sẽ tổn thất thảm trọng, tình hình đại hạn ở Hà Đông Đạo càng sẽ mở rộng vô cùng.Lần này, Lý Nhị đã long nhan đại nộ, liên tiếp vấn trảm rất nhiều người, để răn đe triều thần, để nghiêm trị pháp luật!"Lâm Hiên thật sự là Thương Ưởng, Gia Cát của Trẫm mà!" Lý Nhị đối với điều này cũng rất tò mò, nhưng nhiều hơn là sự an ủi và vui mừng, đã dành cho anh ta một đánh giá rất cao.Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.Lâm Hiên tuy ít khi ra ngoài, nhưng cũng thường

đến những nơi như trà phường để ngồi chơi.Bởi vì đó là nơi tốt nhất để dò la đại sự thiên hạ, những chuyện gần đây xảy ra khiến anh có chút kinh hãi.“Lão Lý này quả nhiên có chút thủ đoạn sao?” Lâm Hiên không kìm được thốt lên kinh ngạc, bởi vì anh chắc chắn, Lý Nhị không thể nào biết được tuyết tai ở lãnh thổ Đột Quyết, và đại hạn ở Hà Đông Đạo sẽ không thể che giấu mãi, dù những quan viên kia có giấu giếm đến đâu.Vậy thì, cuộc nói chuyện đã bị tiết lộ ra ngoài, khiến Lý Nhị kia biết được.Điều này khiến Lâm Hiên không khỏi một lần nữa cảnh giác, nhưng anh không tin Lão Lý và những người khác làm quan, dù sao trông không giống.Nếu là quan chức, chưa nói đến chốn thanh lâu, vị nào làm việc ở Trường An mà rảnh rỗi đến vậy?

Không sợ bị tra sao?Chắc là như lời anh nói, chỉ có chút quan hệ nhỏ thôi.Nhưng Lâm Hiên không để ý đến điều này, điều thực sự nghiêm trọng là, xem ra sau này phải cẩn thận hơn, ít nói lại, nếu không lỡ một ngày nào đó không nhịn được, mắng loạn Lý Nhị một trận, chẳng phải sẽ mất đầu sao?“Lão Hiên à, Lão Lý ta lại đến rồi.” Khi Lâm Hiên đang trầm tư, sương phòng lại bị đẩy ra.Ngay sau đó Lão Lý và Lão Tôn bước vào, hai người đã quen đường quen lối, đơn giản là coi đây như hậu hoa viên của mình.Hai người cũng không còn khách khí, xa lạ như trước nữa.Ngay lập tức, họ khoanh chân ngồi xuống, tự pha trà.Lâm Hiên thấy vậy, có chút tức đến bật cười, hai người này thật là...“Lão Lý à, ông không hậu đạo chút nào!” Tiếp đó Lâm Hiên cũng khoanh chân ngồi xuống, sắc mặt lập tức trầm xuống, ngữ khí mang theo chút tức giận.Sắc mặt Lý Nhị run lên, lập tức mỉm cười, đã hiểu ý lời nói của Lâm Hiên, chắc là đang trách tội mình đã tiết lộ nội dung cuộc nói chuyện trước đó.“Lão Hiên à, ta thấy ngươi nói vậy không đúng, hơi nhỏ mọn đấy.” “Ngươi xem đó là đại sự, bất kể có xác định hay không, đều có ảnh hưởng quan trọng đến Đại Đường.” “Lão Lý ta tuy là một thương nhân, nhưng cũng có lòng lo nước thương dân, ta trùng hợp có một người biểu thân xa ở Trường

An làm quan, nên đã nói với hắn." "Sau khi nghe xong hắn cũng thấy sự việc trọng đại, nên đã tấu lên Bệ hạ, kết quả thật sự đã đoán đúng." Lý Nhị dịu sắc mặt lại, rồi cười nói, lý do này đã chuẩn bị sẵn từ sớm, đồng thời còn nói với Lâm Hiên rằng, chuyện này công lao rất lớn, biểu thân của ông ta đã được ban thưởng.Lần này đến là thay mặt biểu thân để cảm tạ.Khuông đang!

Ngay sau đó Lý Nhị liếc Lão Tôn một cái, lập tức từ trong lòng lấy ra một xâu tiền."À vậy à, được thôi, nhưng sau này ta sẽ ít bàn luận đại sự quốc gia." Lâm Hiên thấy vậy, vẻ mặt đang nghiêm nghị lập tức giãn ra cười, sau đó thuần thục thu xâu tiền trên bàn.Lâm Hiên...

Cảnh này khiến Lý Nhị có chút dở khóc dở cười, ngoài thích mỹ nữ ra, còn tham tiền nữa.Nhưng so với công trạng của hắn, số tiền này căn bản chẳng là gì.Thậm chí nếu hắn nguyện ý, trực tiếp phong quan nhất phẩm cũng không phải không thể!"Lão Hiên à, lần này Thánh thượng đã nghe kiến nghị của ngươi, tạm thời gác lại chuyện công đánh Đột Quyết." "Điều này khiến Lão Lý ta có chút tiếc nuối, dù sao Đột Quyết liên tục xâm phạm biên cảnh Đại Đường ta, thật sự đáng hận." "Bây giờ lại bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, ngươi thấy nên làm thế nào cho phải?" Lý Nhị lần này đến Tử Trúc Uyển, ngoài cảm tạ Lâm Hiên một phen, điều quan trọng nhất chính là hỏi xem có biện pháp nào không.Lời này vừa thốt ra, Lâm Hiên vốn đang cười mỉm lập tức nhướng mày.Lời của Lão Lý thật không thể tin được, một giây trước vừa bảo không nhắc chuyện đại sự quốc gia, bây giờ lại nói nữa rồi, khiến anh bất đắc dĩ."Đợi!" Cuối cùng Lâm Hiên mở miệng."Đợi?" Nhất thời, Lý Nhị và Lão Tôn đều ngớ người, tại sao phải đợi?Hiện giờ Tiểu Khả Hãn Đột Quyết đến cầu viện, đây là một cơ hội, tuy đại tuyết phong sơn, quả thực khó hành quân, nhưng cũng không phải không có biện pháp, đại hạn ở Hà Đông Đạo cũng đã giải quyết gần xong rồi.Có thể không còn lo lắng gì nữa!Lâm Hiên tự

nhiên biết suy nghĩ và cách nói của hai người, lập tức tiếp tục giải thích.“Đại hạn ở Hà Đông Đạo quả thực đã được kiểm soát hiệu quả, không còn lo lắng gì nữa, nhưng Lão Lý à, hai ông phải biết một điều.” “Lãnh thổ Đột Quyết cách Đại Đường cả vạn dặm, đợi quân đội Đại Đường đến nơi, thể lực sẽ bị hao tổn.” “Địa thế lãnh thổ Đột Quyết phức tạp, đại tuyết phong sơn, thiên thời địa lợi đều không chiếm được, dù có thắng, cái giá phải trả cũng cực kỳ lớn, không đáng.”Lời này vừa thốt ra, Lý Nhị và Lão Tôn đều không khỏi trầm mặc.Nghĩ kỹ lại, quả thực họ đã nghĩ quá đơn giản, dù sao “bàn binh trên giấy” vĩnh viễn không thể sánh bằng biến cố thực tế, nhưng lẽ nào lại muốn từ bỏ?Lý Nhị lại không cam tâm!“Vậy theo ý Lão Hiên, đợi thế nào?”“Đơn giản thôi, có lẽ hai ông không biết, thực ra Tiểu Khả Hãn Đột Lợi và Đại Khả Hãn đã sớm có hiềm khích, mâu thuẫn giữa hai bên rất sâu sắc.” “Lần này đột nhiên xảy ra tuyết tai, trâu dê chết cóng thảm trọng, nhưng Đại Khả Hãn lại là một kẻ ngu xuẩn không có tầm nhìn, không biết rằng lúc này đáng lẽ phải an ủi các bộ lạc, ngược lại còn ra sức đàn áp, cướp đoạt.” “Cho nên theo ta, đương kim Đại Đường nên đợi, đợi nội loạn, đợi đến khi hai bên cùng bị tổn thương rồi hãy ra tay, nhất định sẽ không tốn chút sức lực nào mà có thể thu phục được.” Lâm Hiên nói đoạn uống một ngụm trà, trong lịch sử Đại Đường đã xuất binh, kết quả tổn thất nhân lực, hy vọng lần này lời nói của anh cũng có thể được Lý Nhị nghe vào, cũng là một công đức.Nhất thời, Lý Nhị trầm mặc.Lão Tôn bên cạnh cũng có chút kinh hãi, không khỏi một lần nữa bội phục, không hổ là người được Bệ hạ ví như Gia Cát đương thời!“Lão Lý à, mỗi lần ông đều tìm ta, bây giờ đến lượt ta hỏi ông một chút.” “Trước đây ông không phải nói với ta là muốn giới thiệu cô nương cho ta sao?

Vậy ta hỏi trước, vợ ông có xinh đẹp không?” Lúc này, Lâm Hiên đột nhiên hỏi, trên mặt mang theo ý cười rạng rỡ.Dù sao anh đoán, cô nương nhà người khác trong miệng Lão Lý chắc chắn là người nhà

ông ta, nếu mẹ xinh đẹp, thì con gái cũng sẽ không kém đâu.“Lão Lý, vợ ông có xinh đẹp không?” Lý Nhị nghe xong câu nói này, sắc mặt “xoẹt” một cái biến đổi, cuối cùng càng không nhịn được đứng bật dậy.Phải biết, dù trước đó nghe Lâm Hiên bàn luận đại sự quốc gia, rất nhiều lời khiến ông ta chấn động, đều có thể nhịn được.Duy chỉ có câu này khiến ông ta “xù lông”!Lần này, ngay cả Lão Tôn cũng trợn tròn mắt, hắn lại bắt đầu “nhảy nhót” nữa sao?

Dám hỏi vợ Bệ hạ có xinh đẹp không?Vợ Bệ hạ chẳng phải chính là em gái của Trường Tôn Vô Kỵ, đương kim Hoàng hậu Quan Âm Tỳ sao?“Lão Lý sao vậy?” Lâm Hiên cũng ngẩn ra, bởi vì phản ứng của hai người này hơi quá đáng rồi thì phải?Ta cũng có làm gì đâu?“Khụ khụ, Lão Hiên à, lời đó có ý gì?” “Ta hỏi chút.” “Khụ khụ, vợ ta xấu xí kinh khủng... mập mạp béo tốt, đầu to tai lớn, chắc ngươi sẽ không để mắt tới đâu...” Sắc mặt Lý Nhị đã gần như hóa gan heo, ma đản, biết tên này thích mỹ nữ, nhưng cũng không thể ác đến vậy chứ, con gái Trẫm thì bỏ qua, chẳng lẽ ngay cả Hoàng hậu của Trẫm cũng muốn cướp đi sao!Chẳng phải là muốn đội nón xanh cho Trẫm sao?Cũng khó trách Lý Nhị buồn bực!Khi còn trẻ, ông ta cũng là một mỹ nam tử phong độ ngời ngời, tuy không kém Lâm Hiên là bao, nhưng hắn học rộng năm xe sách, cầm kỳ thư họa đều tinh thông, Trường Lạc bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo.Lần trước Quan Âm Tỳ suýt chút nữa đã ra khỏi cung, may mà bị chặn lại, Trẫm đã quản lý chặt hậu cung rồi, duy chỉ có chuyện Lão Hiên là sơ suất!“Lão Lý sao vậy?” “Ta sẽ có ý với vợ ông ư?

Dù sao nhìn ông cũng chẳng ra gì...” Lâm Hiên nghe vậy, suýt chút nữa đã nghẹn không thở nổi, lập tức uống một ngụm trà để trấn tĩnh, sau đó nói đùa.Nói đùa thôi, Lâm Hiên ta tuy yêu mỹ nữ, nhưng cũng không phải loại nào cũng muốn, nhìn Lão Lý trông tầm thường, vợ ông ta có thể xinh đẹp đến mức nào chứ?“Nếu đã vậy, vậy thì cô

nương ông giới thiệu chắc cũng chẳng ra gì, thôi bỏ đi." Cuối cùng, Lâm Hiên khoát tay.Lúc này Lý Nhị hoàn toàn không nói nên lời, tên này cái gì cũng tốt, tại sao ở phương diện lời nói lại giống hệt cái "não sắt" Ngụy Chinh kia chứ?May mà là Lâm Hiên, nếu là người khác, Trẫm đã sớm tru diệt cả nhà.Lý Nhị lập tức quyết định, sau khi trở về nhất định phải nói trước với Quan Âm Tỳ, tuyệt đối không được để nàng đến Tử Trúc Uyển.Không phải sợ Quan Âm Tỳ, mà là sợ Lâm Hiên, dù sao hắn tài năng xuất chúng, lại có sức hút cá nhân đặc biệt, không sợ vạn nhất mà chỉ sợ nhất vạn (không sợ điều không may mà sợ điều chắc chắn).Lão Tôn bên cạnh cũng á khẩu không nói nên lời, không ngừng há miệng, cuối cùng đành bỏ cuộc.Hắn liền hạ thấp Bệ hạ, Trường Tôn Hoàng hậu một phen, tiện thể ngay cả mình cũng không buông tha.Đồng thời ông ta cũng cảm khái, Bệ hạ thật sự rất thích Lâm Hiên, quả nhiên là thánh minh anh vũ, không hổ là minh quân!Ban đầu định trò chuyện với Lâm Hiên thêm chút nữa, dù sao đã mấy ngày không gặp, nhưng bây giờ đầu óc ông ta rối như tơ vò, khao khát trở về cung.Cuối cùng ông ta tự mình cáo biệt, hẹn ngày gặp lại.Trên đường đi Lý Nhị tâm sự nặng trĩu, không hề để ý đến lời nói của Trường Tôn Vô Kỵ.Vừa về cung, ông ta lập tức đi thẳng đến Lập Chính Điện, bắt đầu "tẩy não" Quan Âm Tỳ, không cho nàng đến Tử Trúc Uyển, đặc biệt là không được đi gặp Lâm Hiên kia...Những ngày tiếp theo, Lý Nhị nghe theo kiến nghị của Lâm Hiên, triệt để từ bỏ việc cử binh công đánh Đột Quyết.Đầu tiên ông ta an ủi sứ giả của Tiểu Khả Hãn Đột Lợi, đồng thời ban xuống một đạo chiếu chỉ, tuyên bố Đại Đường vĩnh viễn sát cánh cùng y.Làm vậy chẳng qua là để Đột Lợi có chút lòng tin, không nên khuất phục Đại Khả Hãn Hiệt Lợi, hãy dũng cảm phản kháng.Nhưng Lý Nhị cũng biết, nội loạn tuy sẽ bùng phát, nhưng muốn tiêu hao triệt để thực lực của Đông Đột Quyết chắc chắn cần có thời gian.Về điều này, chỉ có thể từ từ đợi, dù sao ông ta cũng giỏi nhẫn nhịn.Ngay sau đó, ông ta lại tiếp tục xử lý chuyện hạn

tai ở Hà Đông Đạo, tranh thủ sớm ngày khôi phục kinh tế, Tô Dung Điều Chế cũng dần dần có hiệu quả.Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.Một ngày nọ, Lý Nhị vẫn như thường lệ, sau khi phê duyệt xong tấu chương thì chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.Nhưng đúng lúc đó, bên ngoài truyền đến một tràng tiếng bước chân vội vã.Ngay sau đó, mấy vị thái giám và cung nữ vẻ mặt hoảng sợ chạy vội vào, "đông đông đông" vài tiếng quỳ rạp xuống đất."Bệ...

Bệ hạ thứ tội, nô tỳ không ngăn được Trường Tôn Hoàng hậu." Lời này vừa thốt ra, trực tiếp khiến Lý Nhị đang trên ngọa tháp giật mình một cái, lập tức nhảy dựng lên.Trong lòng ông ta có một dự cảm chẳng lành đang điên cuồng nảy sinh."Quan Âm Tỳ đâu rồi?" "Trường Tôn Hoàng hậu... vi phục xuất cung..." Điều này khiến Lý Nhị trong nháy mắt tối sầm mắt mũi, suýt chút nữa đã ngất đi, mẹ kiếp, chuyện ông ta sợ nhất đã xảy ra.Không cần nói cũng biết, Quan Âm Tỳ kia chắc chắn đã đến Tử Trúc Uyển.Lý Nhị bây giờ sốt ruột như lửa đốt lông mày, trong lòng không ngừng đập thình thịch.Kỳ thực chuyện này cũng lạ, ban đầu Quan Âm Tỳ đối với Lâm Hiên cũng chỉ có chút xíu hứng thú mà thôi, nhưng theo những lời "tẩy não" và cảnh cáo trước đó, hứng thú của nàng lập tức tăng vọt.Cho nên nàng mới nhân lúc Lý Nhị đến Cam Lộ Điện xử lý chính sự, vi phục tư phóng đi."Lâm Hiên à Lâm Hiên, ngươi vạn lần đừng có đội nón xanh cho Trẫm nha!" Lý Nhị dở khóc dở cười, đối với Lâm Hiên vì tài năng của hắn, dù sao trong khoảng thời gian này, chính trị và kinh tế Đại Đường có thể ổn định, công lao của hắn không thể không nhắc đến.Đặc biệt là hai chuyện lãnh thổ Đột Quyết và đại hạn ở Hà Đông Đạo, hắn càng lập công lớn lao.Bây giờ chỉ có thể thầm cầu nguyện Quan Âm Tỳ kia sớm quay về.Bởi vì ông ta căn bản không thể đến đó, nếu không chạm mặt với Quan Âm Tỳ sẽ bị vạch trần, đến lúc đó thì khó mà kết thúc ổn thỏa.Nhưng cuối cùng ông ta vẫn không yên tâm, lập tức phái người ẩn mình vào Tử Trúc Uyển, mật thiết quan tâm Trường Tôn

Hoàng hậu, nếu có chuyện gì thì lập tức ngăn cản chứ không cần tấu báo.Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.Khuông đang!

Theo tiếng cửa sương phòng bị đẩy ra, Lâm Hiên một trận hân hoan, tưởng rằng vị quý phụ nhân hôm qua lại đến rồi.“Lão Hiên, ta lại đến rồi.” Nhưng giây tiếp theo, Lâm Hiên lập tức ủ rũ, bởi vì ma đản, Lão Lý này lại đến rồi.“Lão Hiên, vẻ mặt gì vậy?

Không chào đón ta sao?” Lý Nhị thấy vẻ mặt Lâm Hiên, trên mặt mang vẻ giận dỗi, nhưng trong lòng lại vui sướng.Ông ta nghĩ rằng tối qua Quan Âm Tỳ đã nói câu đó, muốn Lâm Hiên vào cung làm thái giám, dù sao từ trước đến giờ chưa từng thấy Lâm Hiên chịu thiệt thòi!“Lão Lý à, tìm ta lại muốn nói chuyện gì vậy?” “Ta xin nói trước, ta đã tăng giá rồi!” Lâm Hiên vẻ mặt có chút ủ rũ, sau đó không chút hứng thú ngồi xuống, muốn dựa vào việc tăng giá để dập tắt sự nhiệt tình của Lão Lý.Dù sao một đại lão gia có việc hay không cũng chạy đến “gọi bài”, lẽ nào phải có mỹ nữ, mới là đúng đắn sao?Ngay sau đó Lâm Hiên lại hỏi, hôm nay sao lại có một mình, Lão Tôn đâu?Lý Nhị khoát tay, ý bảo hôm nay Lão Tôn có việc không đến được, nói đùa, nếu dẫn Phụ Cơ theo, mà y biết tối qua Quan Âm Tỳ đã đến Tử Trúc Uyển, chẳng phải sẽ nhảy dựng lên sao?Như vậy, mặt mũi Trẫm biết đặt vào đâu?“Tiền thì tốt.” Ngay sau đó Lý Nhị lại mở miệng nói, nhưng lại lén lút cười trộm, Lâm Hiên càng ủ rũ, ông ta càng vui mừng.“Nhưng Lão Hiên ta, rốt cuộc đã làm sao?” Tiếp đó Lý Nhị tiếp tục hỏi, cố ý, dò hỏi chuyện xảy ra hôm qua, xem Lâm Hiên đã chịu thiệt thòi bao nhiêu?“Cũng chẳng có gì, hôm qua may mắn tiếp được một vị quý phu nhân.” “Ai, ta còn nghi ngờ Lão Lý khắc ta à?

Từ khi có ông đến, ít có nữ khách nhân nào gọi bài của ta.” Lâm Hiên ủ rũ cúi đầu nói, chẳng lẽ hôm qua biểu hiện không tốt?Vị quý phu nhân kia giận dỗi rồi sao?“Ha ha, Lão Hiên sẽ không bị đả kích đó chứ?” “Nói với lão ca ta nghe, có ai ức hiếp ngươi hay nói lời khó

nghe với ngươi không?" Lý Nhị nghe xong lập tức truy vấn, ý cười trên mặt đã không thể giấu nổi, nếu điều kiện cho phép, ông ta còn muốn họa sĩ vẽ lại biểu cảm "chịu thiệt" của Lâm Hiên."Không có, hôm qua ta tiếp đãi rất tốt." "Còn mát xa cho nàng, nàng cũng thấy rất hài lòng." Lâm Hiên có chút nghi hoặc nhìn Lão Lý, luôn cảm thấy Lão Lý hình như đang trông mong mình chịu thiệt thì phải?Bịch!

Lời này vừa thốt ra, Lý Nhị trực tiếp ngớ người, nụ cười trộm trên mặt lập tức đông cứng lại, chén trà vừa bưng cũng trực tiếp rơi xuống đất.Bịch!

Chén trà rơi xuống đất, trà đổ lênh láng.Nhưng Lý Nhị không thèm để ý đến nó, bởi vì bây giờ ông ta hoàn toàn choáng váng!Khuôn mặt già nua lập tức sụp xuống, lúc đỏ lúc trắng, thân thể đều đang run rẩy nhẹ, đang cố gắng kiềm chế cơn giận."Lão Hiên, ngươi đã... mát xa cho nàng sao?" Ngay sau đó, Lý Nhị nghiến răng nghiến lợi mở miệng hỏi, trạng thái có vẻ không ổn."À, không phải, Lão Lý sao vậy?

Trúng tà rồi à?" Lâm Hiên nghe xong, vẻ mặt kinh ngạc nghi hoặc đáp lời, cũng có chút mơ hồ, không biết Lão Lý lại lên cơn thần kinh gì nữa?Nước trà đổ lên người cũng không thèm để ý!Anh lập tức cúi xuống, nhặt chén trà bị đổ đặt lên bàn, sau đó lại đi về phía tủ xa xa, lấy một chén trà mới thay vào."Không...

Chương 18

không có gì.” Lý Nhị nghe xong, trên mặt giả vờ như không có chuyện gì, nhưng trong lòng thì gần như phát điên.Muốn khóc mà không có nước mắt!Ban đầu ông ta cố ý thăm dò, xem tối qua tên này có chịu thiệt thòi gì không, nhưng kết cục này chẳng phải quá tàn nhẫn sao?Tốt lắm Quan Âm Tỳ, dám để đàn ông khác tiếp xúc gần gũi như vậy, xem ta về nhà thu thập nàng thế nào?Đồng thời ông ta cũng có chút tức giận, dù sao không thể bộc lộ thân phận, đồng thời Lâm Hiên quả thực là người có tài, Đại Đường muốn trường tồn, thậm chí hưng thịnh, thật sự không thể thiếu hắn.Cho nên bây giờ ông ta khó xử, nhưng cũng không thể trách Lâm Hiên hoàn toàn, dù sao Quan Âm Tỳ vi phục tư phóng, hắn cũng không biết.Bởi vậy, chuyện bi thảm này chỉ có thể tự mình tiêu hóa.“Lão Lý à, thân thể là quan trọng nhất, dù sao ông cũng là một thương nhân có tiền, phải cẩn thận kẻo lăn đùng ra chết.” “Tiền mất, vợ con cũng mất theo...” Lâm Hiên thấy vậy cũng không nhìn ra vấn đề gì, cuối cùng chỉ có thể quan tâm nói.Lời này vừa thốt ra, Lý Nhị càng tức đến mức suýt thổ huyết, ngay sau đó vẻ mặt oán hận nhìn Lâm Hiên.Ông ta luôn cảm thấy, tên này đang điên cuồng ám chỉ điều gì đó?Suýt chút nữa không nhịn được mà trực tiếp bộc lộ thân phận để nói thẳng.Nhưng cuối cùng ông ta cũng bình tĩnh lại, chỉ có thể tự an ủi rằng kẻ vô tri vô tội.“Lão Hiên à, hiện nay Bệ hạ đã đưa ra một số cải cách đối với kinh tế, ngươi thấy thế nào?” Sau một lúc dịu lại, Lý Nhị mới tiếp tục mở miệng.Trước đó nghe theo kiến nghị của Lâm Hiên, đại lực khôi phục phát triển nông nghiệp, và đưa ra Tô Dung Điều Chế quả thực đã đạt hiệu quả vượt trội, nhưng ông ta luôn cảm thấy có chút tệ đoan.Chỉ khổ nỗi ngu dốt tạm thời không thông suốt mà thôi, cho nên lần này đến cũng là để hỏi.“Lão Lý, ta đã nói trước rồi, ta đã tăng giá đó nha!” Lâm Hiên nghe

xong, lập tức híp mắt nói, tay phải không ngừng xoa xoa.Hết cách rồi, cũng không phải không coi là huynh đệ, thật sự là sau này hệ thống kích hoạt, cần tiền ở nhiều chỗ, không thể không chuẩn bị trước.Về điều này, Lý Nhị tức đến bật cười.Hay lắm Lâm Hiên, hôm qua ngươi dám mát xa cho Hoàng hậu của Trẫm, bây giờ còn mặt mũi đòi ta giá cao sao?Nhưng Lý Nhị vẫn trầm mặt đáp ứng.“Trước đây ta đã nói, việc đưa ra Quân Điền Chế và Tô Dung Điều Chế chỉ có thể tạm thời ổn định tình hình quốc gia Đại Đường, là để đặt nền móng cho bước tiếp theo mà thôi.” “Cũng quả thực có một tệ đoan, bởi vì dễ đạt đến điểm bão hòa, khi đó sẽ nảy sinh rất nhiều vấn đề, cuối cùng phản phệ dẫn đến kinh tế suy thoái.” Lâm Hiên cười thu số tiền Lý Nhị đưa ra, rồi mới tiếp tục nói.Lời này vừa thốt ra, lập tức khiến Lý Nhị bừng tỉnh, cuối cùng cũng biết vấn đề xuất hiện ở đâu.Bởi vì vấn đề này, từng được công khai thảo luận trên triều đình, nhưng không một văn võ đại thần nào có thể chỉ ra triệu chứng, và đưa ra ý kiến giải quyết hiệu quả!“Vậy nên giải quyết thế nào?” “Thêm tiền!” “???” Nhất thời, Lý Nhị lại ngớ người, suýt chút nữa không nhịn được mà chửi thề.“Ta vừa rồi không trả rồi sao?” “Trả rồi chứ, ta cũng đã trả lời rồi chứ, bây giờ là vấn đề thứ hai.” Lâm Hiên cười nói, rạng rỡ như ánh mặt trời.Gian thương!

Đúng là gian thương!Điều này khiến Lý Nhị tức đến nghiến răng nghiến lợi, may mà người này chưa rời thanh lâu đi buôn bán, nếu không chẳng phải sẽ quấy đảo thiên hạ long trời lở đất sao?Nhưng hết cách, cuối cùng ông ta đành nén giận, lại lấy ra một xâu tiền.“Cách giải quyết cũng đơn giản.” “Phải phù trì và coi trọng thương nhân, phá bỏ lệnh cấm, cho phép chợ đêm ra đời, đồng thời để nhiều quan viên cũng tham gia vào.” Lâm Hiên lại trước mặt Lão Lý, cười hì hì thu số tiền lại, sau đó vẻ mặt tùy ý mở miệng nói.Ầm!

Nhưng điều này lại khiến Lý Nhị trực tiếp kinh hãi, bởi vì trọng

nông ức thương (coi trọng nông nghiệp, kiềm chế thương nghiệp) từ xưa đến nay vẫn luôn như vậy, không có triều đại nào thay đổi.Hiện nay, Lâm Hiên lại làm ngược lại, quả thực không thể nào lý giải nổi! Nhưng điều này còn gây ảnh hưởng lớn hơn so với việc đưa ra Tô Dung Điều Chế, thậm chí có thể hình dung ra, sau khi được đề xuất trên triều đình, những đại thần kia sẽ phản ứng dữ dội đến mức nào!

Trọng nông ức thương, từ xưa đã vậy, duy trì suốt mấy ngàn năm tư tưởng phong kiến, khó bề thay đổi.

Thời Đường triều, đối với thương nhân tuy có phần khoan dung hơn, nhưng kỳ thực vẫn khá áp chế, thậm chí luật pháp quy định, thương nhân không thể cưỡi ngựa vào thành, bị xếp vào hàng tam giáo cửu lưu.

Đến trung hậu kỳ, quốc khố trống rỗng càng trực tiếp đánh thuế nặng lên thương nhân.

Tuy nhiên, một quốc gia muốn hưng thịnh, đặc biệt là Đại Đường hiện tại, việc ra sức phù trì thương nhân là điều tất yếu.

Bởi vì Tô Dung Điều Chế có tệ đoan rõ ràng, về sau sẽ rơi vào bế tắc, kinh tế sẽ đình trệ, không có cách nào giải quyết. "Ta sẽ tùy tình hình mà cân nhắc xem có nên tấu trình lên 'biểu thân' hay không." Lão Lý trầm mặc một lát, rồi mở miệng nói. "Trọng nông ức thương từ xưa đã thế, kéo dài mấy ngàn năm, mỗi triều đại đều có chính sách này.

Nhưng Lão Lý à, ông phải biết, đây đều là sản phẩm của chế độ phong kiến.

Nông dân tuy là căn bản của mọi thứ, nhưng một quốc gia muốn hưng thịnh thì kinh tế phát triển là điều tất yếu." Lâm Hiên nhấp một ngụm trà, rồi lời lẽ ý tứ sâu xa đáp lại.

Quả thực, quan niệm của người xưa đối với thương nhân quá lớn, sĩ nông công thương trực tiếp bị xếp cuối cùng, thậm chí còn coi kinh thương là sỉ nhục.

Nếu trong một gia tộc có người kinh thương, họ sẽ bị trục xuất khỏi tộc phổ, còn việc sau này không được mặc hoa phục, không được ngồi xe, không được làm quan thì khỏi phải nói.

Nói tóm lại, đãi ngộ là một chữ "thảm"! "Hơn nữa, Lão Lý chẳng phải cũng từng kinh doanh sao?

Chắc ông cũng biết người ngoài nhìn ông bằng ánh mắt nào chứ?

Theo ta, sĩ nông công thương đâu có phân biệt thứ bậc?

Mỗi ngành nghề phát triển đều là cống hiến cho quốc gia mà thôi." Cuối cùng Lâm Hiên lại cười nói, anh cũng biết rõ, cho dù sau này Đại Đường có ra sức phù trì thương nhân, thì tận xương tủy vẫn tồn tại sự áp chế đó. "Ông không thấy Thương Ưởng biến pháp, mới khiến Đại Tần hưng thịnh, cuối cùng thống nhất lục quốc sao!

Phải phá vỡ thường quy, mới có thể đạt được hiệu quả!" Lý Nhị nghe xong câu nói đó, thân thể khẽ run lên, rồi chậm rãi đứng dậy. "Lão Lý ta thụ giáo rồi." Ngay sau đó, Lý Nhị vội vàng rời đi. ...Thái Cực Điện, tảo triều.

Lý Nhị uy nghi tọa trên long ỷ, long mục khẽ mở khép, quét mắt nhìn xuống các quan văn võ phía dưới.

Trong lòng ông đang chậm rãi ổn định, vì ông biết, những lời sắp nói ra chắc chắn sẽ gây ra chấn động lớn. "Chư vị ái khanh, Trẫm có một việc muốn tuyên bố, các khanh cứ việc phát biểu ý kiến!" Ngay sau đó, Lý Nhị mở lời.

Nhất thời, các quan văn võ phía dưới đều khẽ ngẩng đầu, im lặng lắng nghe. "Trẫm quyết định ra sức phù trì thương nhân, phế bỏ lệnh

giới nghiêm, cho phép chợ đêm ra đời!" Quả nhiên, đúng như Lý Nhị đã đoán, lời này vừa thốt ra, lập tức khiến cả triều đình kinh ngạc. "Bệ hạ, vạn vạn lần không thể!" Lập tức, gián thần Ngụy Chinh đứng ra, trực tiếp mở miệng phủ định. "Trọng nông ức thương từ xưa đã thế, thương nhân bị liệt vào hàng tam giáo cửu lưu không phải là không có đạo lý.

Vô gian bất thương, họ làm hết thảy chuyện xấu, nếu ra sức phù trì, vi thần e rằng sẽ dẫn đến thiên hạ hỗn loạn!

Đến lúc đó, nếu để họ phú khả địch quốc, sẽ là mối đe dọa lớn cho triều đình!

Thỉnh Bệ hạ tam tư, thu hồi quyết định này!" Thái độ của Ngụy Chinh kiên quyết, phát triển kinh tế là tất yếu, phù trì nông nghiệp thì được, còn thương nhân ư?

Điều đó là không thể!

Mỗi triều đại đều làm vậy, trọng nông ức thương chắc chắn có lý do của nó! "Huyền Linh khanh thấy thế nào?" Lý Nhị có chút đau đầu, liền nhìn sang Phòng Huyền Linh bên cạnh hỏi. "Vi thần không rõ." Phòng Huyền Linh chậm rãi đứng ra, rồi đáp lại.

Điều này khiến Lý Nhị có chút tức giận, chẳng phải "không rõ" đó có nghĩa là ngầm ủng hộ Ngụy Chinh đó sao?

Chương 19

"Khắc Minh!" Ngay lập tức, Lý Nhị lại nhìn sang Đỗ Như Hối, ngữ khí có phần nghiêm túc.

Trẫm không tin, chẳng lẽ không có một quan văn võ nào có thể ủng hộ sao? "Khải bẩm Bệ hạ, vi thần cũng cảm thấy phù trì thương nhân có chút không ổn." Đỗ Như Hối tính cách khá thẳng thắn, không như Phòng Huyền Linh mà đánh trống lảng, trực tiếp mở miệng nói.

Nhất thời, Lý Nhị cảm thấy chần chừ.

Đối với kiến nghị của Lâm Hiên, ông không hề nghi ngờ chút nào, dù sao thì những chuyện trước đó đã chứng minh tài tình của hắn.

Đã có thể đưa ra việc ra sức phù trì thương nhân để giải quyết vấn đề kinh tế, thì chắc chắn có đạo lý của nó.

Đồng thời, ông cũng nhớ lại câu nói của Lâm Hiên tối qua, đừng thấy Lý Nhị có nhiều quan văn, họ chỉ giỏi mưu tính sách lược đánh trận, chứ về mặt trị quốc thì không ổn!

Giờ nhìn lại, quả đúng là như vậy! "Ý Trẫm đã quyết!" Cuối cùng, long mục của Lý Nhị mở khép, bên trong lóe lên ánh hàn quang.

Ông trực tiếp phủ quyết ý kiến của các quan văn võ, quyết định tiếp tục tin tưởng kiến nghị của Lâm Hiên. "Bệ hạ tam tư a!" "Bệ hạ vạn vạn lần không thể, người làm vậy là muốn hủy hoại căn cơ Đại Đường a!" "Bệ hạ, việc này sẽ gây họa lớn!" Trong nháy mắt, cả triều đình văn võ đại thần đều than khóc khuyên giải, đặc biệt là Ngụy Chinh kịch liệt nhất. "Bệ hạ, vi thần đấu đảm chất vấn một câu!" "Dám hỏi Bệ hạ bị kẻ yêu nhân nào mê hoặc rồi?" Cuối cùng Ngụy Chinh còn bước thêm một bước, tai đỏ mặt tía chất vấn, người khác sợ Lý Nhị, nhưng ông ta thì không sợ.

Phàm là chuyện thấy không ổn, ông ta đều phải nói! "Dám hỏi Bệ hạ bị kẻ yêu nhân nào mê hoặc rồi?" Lời này vừa thốt ra, sắc mặt của rất nhiều quan văn võ đều đột biến, thân thể đang rũ xuống cũng không nhịn được mà run rẩy.

Nhìn khắp triều đình hiện tại, cũng chỉ có "Ngụy đại thần sắt thép thẳng nam" Ngụy Chinh mới dám mở miệng như vậy!

Đồng thời, họ cũng tò mò, rốt cuộc vị mưu sĩ bí ẩn đứng sau Bệ hạ là ai?

Phía trên.

Lý Nhị nghe vậy, sắc mặt cũng trầm xuống, đối với Ngụy Chinh ông ta thực sự đau đầu.

Nhưng ai bảo Lý Nhị muốn khiêm tốn lắng nghe lời can gián, cho phép gián thần nói hết lời chứ?

Lúc này, Trường Tôn Vô Kỵ đứng ở xa liếc nhìn Bệ hạ, trong lòng suy đoán, chắc là Bệ hạ đã một mình đi bái phỏng vị ca cơ Lâm Hiên kia!

Dù sao thì chính sách như vậy cũng chỉ có Lâm Hiên mới có thể nghĩ ra. "Vậy Trẫm cùng khanh đánh cược một lần nữa thì sao?" Một lát sau, Lý Nhị mở miệng nói, ngữ khí có phần ngưng trọng.

Trong nháy mắt, các đại thần đều nhìn thẳng về phía Ngụy Chinh.

Dù sao thì lần đánh cược trước, "thiết não xác" Ngụy Chinh đã thua, phải lấy cớ bị bệnh mà ở nhà tĩnh dưỡng một tháng, còn việc có bị đổ đầy phân vào mồm hay không thì không ai biết.

Bây giờ Bệ hạ lại muốn đánh cược với ông ta, không biết lần này Ngụy Chinh có đồng ý hay không. "Vi thần có gì mà không dám?" "Ngụy Chinh ta trung tâm cảnh cảnh, một lòng vì Đại Đường, chỗ nào không ổn ta phải can gián!" Ngụy Chinh tính khí nóng nảy hơn Đỗ

Như Hối nhiều, ông ta trực tiếp phớt lờ ánh mắt của các quan văn võ, lập tức lớn tiếng quát. "Nhưng Bệ hạ, nếu lần này thua, vi thần muốn Bệ hạ tiết lộ thân phận của kẻ yêu nhân kia!

Ngụy Chinh ta muốn vì nước trừ họa, thay Bệ hạ thanh trừ mê hoặc!" Quả nhiên, nhất thời, các quan văn võ cả triều đều bị lời nói của Ngụy Chinh làm chấn động, không thể không bội phục dũng khí và lòng trung thành của ông ta.

Khóe miệng Trường Tôn Vô Kỵ co giật, đứng ra phát biểu, không thể nhịn được nữa.

Bởi vì ông cảm thấy Bệ hạ hẳn là thánh minh hơn nhiều, hẳn đã biết tài tình của Lâm Hiên rồi, đoán chừng, cho dù lần này ý kiến của Lâm Hiên có thất bại, Bệ hạ cũng sẽ không thật sự tiết lộ hắn ra hoặc bắt tội. "Nếu thua thì sao?" "Trẫm cũng không cần đổ đầy phân vào mồm, chỉ cần để Trẫm yên tĩnh một thời gian là được." Quả nhiên, Lý Nhị lập tức đáp lại, rồi trực tiếp ban bố ý chỉ, bắt đầu phù trì thương nhân, phế bỏ lệnh giới nghiêm.

Cuối cùng, trực tiếp bãi triều!

Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.

Sau khi bãi triều, Trường Tôn Vô Kỵ liền được Lý Nhị triệu kiến. "Vô Kỵ à, khanh thấy lần này Trẫm thắng thế nào?" Trên ngọa tháp, Lý Nhị chống tay lên bàn, long mục khẽ mở khép nói. "Bệ hạ thánh minh." Trường Tôn Vô Kỵ nghe vậy, lập tức cúi người đáp.

Còn có thể trả lời thế nào đây?

Khi Bệ hạ ban bố ý chỉ, điều đó đại diện cho việc Bệ hạ đã lựa chọn tin tưởng vị ca cơ Lâm Hiên kia.

Chương 20

Lâm Hiên kia đích xác có tài năng, cho dù là việc dự đoán thiên tai tuyết ở Đột Quyết sau Tô Dung Điều Chế, những chuyện đó đều có thể sánh ngang thủ đoạn thần tiên.

Mặc dù kiến nghị phù trì thương nhân lần này có phần kịch liệt, nhưng ông ta cảm thấy khả năng thành công là rất lớn. "Người hiểu Trẫm, chính là Vô Kỵ vậy!" Lời nói của Trường Tôn Vô Kỵ lập tức khiến Lý Nhị bật cười. "Nhưng Bệ hạ, vi thần có một việc muốn tấu." Lúc này, Trường Tôn Vô Kỵ lại mở lời, bởi vì Tả Thừa tướng Đỗ Như Hối thường xuyên lải nhải trước mặt ông.

Lần này, tiểu khả hãn Đột Lợi của Đột Quyết phái sứ giả đến cầu cứu, muốn liên minh với Đại Đường cùng nhau thảo phạt đại khả hãn Hiệt Lợi, đây là một cơ hội ngàn năm khó gặp, không nên tự tiện từ bỏ.

Đáng tiếc, ý Bệ hạ đã quyết, ông ta cũng không tiện tiếp tục can gián. "Vô Kỵ à, khanh nghĩ Trẫm không muốn sao?" Lý Nhị nghe xong, biểu tình trên mặt có chút dữ tợn, bọn man di phương Bắc đó vẫn luôn nhăm nhe Đại Đường.

Đặc biệt là chuyện ở Vị Thủy càng khiến ông như có gai trong cổ họng, ngày xưa khi phụ thân Lý Uyên còn tại vị, đã phải khuất phục dưới chân bọn man di này, phải cống nạp vàng bạc châu báu mới có thể bảo toàn, quả thật là sỉ nhục lớn!

Giờ Trẫm lên ngôi, tình huống này cũng không có quá nhiều thay đổi. "Trẫm nằm mơ cũng muốn ngựa giẫm Đột Quyết!" Cuối cùng, Lý Nhị càng tức giận hơn, trực tiếp vỗ bàn, phẫn nộ.

Nhưng bây giờ thì có cách nào?

Vùng Đột Quyết tuyết lớn phong tỏa núi, Hà Đông Đạo lại xảy ra hạn hán lớn, thiên thời địa lợi đều không chiếm, theo lời Lâm Hiên nói, đánh sẽ thua!

Hiện tại điều duy nhất có thể làm là chờ đợi!

Nhất thời, Trường Tôn Vô Kỵ cũng khẽ chần chừ, mặc dù theo lời Lâm Hiên nói, lâu thì ba đến năm năm, ngắn thì hai đến ba năm, Đột Quyết chắc chắn sẽ diệt vong, nhưng ông ta cảm thấy quá lâu. "Bệ hạ, chi bằng Người lại đi bái phỏng Lâm Hiên kia, xem thử hắn có biện pháp nào khác không?" Cuối cùng, Trường Tôn Vô Kỵ thử thăm dò kiến nghị.

Điều này khiến hai mắt Lý Nhị sáng bừng, đối với Lâm Hiên ông ta vô cùng bội phục, tài tình vô song, hẳn là sẽ có biện pháp giải quyết!

Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.

Lâm Hiên thậm chí không cần hỏi là ai, chỉ bằng động tác đẩy cửa là đã biết người đó rồi. "Lão Hiên, ta lại đến rồi." Quả nhiên, Lão Lý với vẻ mặt tươi cười bước vào, lần này Lão Tôn cũng đi cùng. "Ai cha, ta biết ngay hôm nay không có phú bà nào lật bài của ta mà." Lâm Hiên không nhịn được ngửa đầu than thở.

Đối với điều này, hai người Lão Lý chỉ mỉm cười, rồi động tay pha trà. "Lần này tìm ta, lại..." Lâm Hiên thấy có chút buồn cười, lập tức chuẩn bị mở miệng hỏi, dù sao Lão Lý mỗi lần đến đều nói mấy chuyện không đâu vào đâu. *Khuông đương!* Lần này, Lão Lý đã học khôn hơn, trực tiếp liếc mắt một cái, rồi Lão Tôn bên cạnh liền lấy ra một xâu tiền. "Gấp đôi." Lão Lý mặt tươi rói. "Được rồi, ông đại gia, hỏi đi." Lâm Hiên dở khóc dở cười, cũng không khách khí, dù sao bạn bè là bạn bè, nhưng hỏi việc thì tiền thù lao không thể thiếu. "Không phải mấy hôm trước ta đi thăm người biểu thân ở xa sao?" "Ta thấy

ông ta ưu sầu chồng chất nên hỏi thăm, kết quả là mọi người trong triều đình đều có ý kiến lớn về chuyện đánh Đột Quyết một cách nông cạn." "Nghe khẩu khí, hình như họ chuẩn bị tiếp tục tấu trình Thánh thượng, khôi phục lại dự thảo về việc tấn công Đột Quyết." Lý Nhị lập tức mở miệng nói, mục đích lần này ông đến là vì chuyện Đột Quyết vẫn luôn như gai trong cổ họng, chuyện ở Vị Thủy đối với Đại Đường quả thực là sỉ nhục lớn.

Một ngày chưa trừ được Đột Quyết, Lý Nhị vĩnh viễn ăn ngủ không yên. "Chuyện này ta đã sớm đoán trước rồi." Lâm Hiên nghe xong, lắc lắc đầu.

Năm Vũ Đức, Đột Quyết xâm phạm, Đường Cao Tổ Lý Uyên không thể không bỏ ra lượng lớn tài sản mới có thể khiến Đột Quyết rút quân, không tiếp tục xâm phạm.

Khi Lý Nhị mới lên ngôi, chính quyền còn đang thay đổi, lúc nội loạn bạo động, Đột Quyết lại nắm bắt cơ hội dẫn đại quân xâm phạm, cuối cùng còn đến gần Trường An thành khu vực Võ Công, đóng quân bên bờ Vị Thủy, có xu thế muốn đạp đổ đô thành.

Mặc dù cuối cùng bị Lý Nhị hóa giải bằng cơ trí, ký kết hiệp nghị hữu hảo, kết minh bạch mã, nhưng đối với Lý Nhị, khi đó vẫn chưa chính thức là Hoàng đế, điều đó chẳng khác gì sỉ nhục lớn.

Huống hồ, bọn man di phương Bắc vốn hung tính tàn bạo, vẫn luôn coi người Hán là dê hai chân, nơi nào chúng đi qua, người chết thành diệt.

Nay vùng Đột Quyết đột nhiên xảy ra tuyết tai, tiểu khả hãn Đột Lợi lại đến cầu cứu, cơ hội tốt như vậy chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Nếu không phải Hà Đông Đạo hạn hán lớn, e rằng đã sớm điều binh khiển tướng rồi. "Ồ, vậy theo Lão Hiên, có biện pháp nào giải quyết không?" Lý Nhị và Lão Tôn nghe xong, lập tức có chút kinh

ngạc, Lão Hiên quả nhiên là thần nhân a, ngay cả tâm tư của việc không từ bỏ cơ hội cũng có thể đoán được. "Câu đó là, bây giờ đánh, sẽ thua." Lâm Hiên lắc lắc đầu, hiện tại đích xác không có biện pháp khả thi. "Lão Hiên sao lại nói vậy?

Đại Đường ta binh hùng ngựa mạnh, không thể nói như ngày xưa nữa!" Lão Tôn bên cạnh có chút không dám đồng tình, dù sao bây giờ không phải thời kỳ khai quốc, sau một thời gian dài phát triển, Đại Đường ta cả về quốc lực lẫn quân lực đều hùng hậu.

Chương 21

Lý Nhị cũng gật gật đầu, ông là hoàng đế đương triều, có tín tâm với các quan văn võ dưới trướng. "Lời này không phải vậy a!" Lâm Hiên giải thích, nếu Hà Đông Đạo không xảy ra hạn hán lớn, thì với quân lực hiện tại của Đại Đường đích xác có thể đánh, sẽ thế như chẻ tre.

Nhưng vấn đề là, hiện tại lại không phải thời cơ tốt nhất a! "Lão Lý nhìn này!" Tiếp đó, Lâm Hiên lại lấy trà thay bút, bắt đầu phác họa trên bàn, nhanh chóng vẽ ra Đại Đường cùng các khu vực xung quanh. "Trước hết chưa nói vùng Đột Quyết tuyết lớn phong tỏa núi, một khu vực rộng lớn như vậy chắc chắn có những nơi bị ảnh hưởng nghiêm trọng đúng không?

Nếu Đại Đường ta phái binh đi, không những địa thế không quen thuộc, kinh nghiệm tác chiến trên tuyết vốn ít, rất dễ bị dắt mũi mà đánh!

Ta giả sử, quân đội Đại Đường thuận buồm xuôi gió, bỏ qua cái giá phải trả, chiếm được Đột Quyết, vậy ông nghĩ Tiết Diên Đà phía Bắc sẽ cảm thấy thế nào?

Đạo lý môi hở răng lạnh ta không cần nói, huống chi còn có các thế lực địch đối như Thổ Cốc Hồn và Cao Câu Ly vẫn đang nhăm nhe nữa." Lâm Hiên chỉ vào bản đồ phác họa trên bàn giải thích, nếu đánh Tiết Diên Đà, những người này chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn, dù sao một khi Đột Quyết bị diệt, Đại Đường há lại bỏ qua ư?

Khi đó, việc giao chiến giữa hai nước sẽ diễn biến thành tứ phương hỗn chiến, Đại Đường khi đó đối mặt không chỉ đơn giản là một Đột Quyết!

Theo lời Lâm Hiên dứt, Lý Nhị và Lão Tôn hoàn toàn trầm mặc, rồi không nhịn được mà giật mình tỉnh ngộ.

Quả thật là người trong cuộc thì mê a, vẫn luôn chìm đắm trong việc rửa sạch sỉ nhục, lại coi nhẹ những kẻ địch tiềm ẩn bên ngoài.

Nếu lần này không được Lâm Hiên điểm tỉnh, thì một khi xuất binh, thật sự sẽ đối mặt với tình cảnh hỗn chiến, trở thành một trận chiến giằng co kéo dài.

Đại Đường hiện tại tuy phát triển không tệ, nhưng đều chỉ mới bắt đầu, chắc chắn không thể chịu đựng sự tiêu hao trong thời gian dài, vậy thì đến lúc đó đừng nói diệt được Đột Quyết, việc Đại Đường có thể bảo toàn hay không cũng sẽ là một vấn đề lớn!

Nhất thời, Lý Nhị không nhịn được nhìn sâu vào Lâm Hiên.

Trong lòng ông vô cùng khâm phục, không còn là vấn đề tài tình nữa, mà là đại tài! "Lão Hiên, khanh thật có đại tài a!" "Khuất mình nơi thanh lâu, quả thật là lãng phí nhân tài quá!" Lý Nhị nhìn Lâm Hiên nói, trong lòng tràn đầy tiếc nuối và sốt ruột, lập tức muốn tiết lộ thân phận, đích thân mời hắn nhập cung làm quan! "Được rồi Lão Lý, ta là một ca cơ mà, làm quan chẳng có duyên với ta đâu." Lâm Hiên lập tức xua tay, làm quan nghe thì hay, nhưng hạn chế quá nhiều, làm sao có thể như bây giờ?

Ta ngủ một giấc tự nhiên tỉnh, lại không cần đi tảo triều, muốn đi đâu thì đi đó, quan trọng nhất là ở thanh lâu mỗi ngày ta đều có thể ngắm mỹ nữ, vận khí tốt thì có thể bao dưỡng phú bà, bị bao dưỡng ăn bám chẳng phải tốt sao? "Nuông chiều..." Lý Nhị nhất thời có chút cạn lời, dưa ép không ngọt, hắn cũng đã nói rõ là không có hứng thú.

Vậy thì cũng không cần tiếp tục truy hỏi, đợi sau này có cơ hội rồi hãy nhắc lại cũng không muộn.

Dù sao thì ông cũng có thể vi hành riêng, với thân phận thương nhân bình thường mà cùng hắn bàn luận đại sự quốc gia, cũng có thể học lỏm được một số kiến nghị hữu ích. "Lão Lý đừng giấu, gần đây ta mê mẩn một phú bà." Khi Lý Nhị đang trầm tư, Lâm Hiên đột nhiên mặt cười gian xích lại gần.

Từ "phú bà" Lý Nhị cũng biết, Lâm Hiên đã giải thích đó là người phụ nữ có tiền. "Ồ, thiên hạ này lại có người khiến Lão Hiên mê đắm ư?" Nhất thời, Lý Nhị thấy hứng thú, ông biết Lâm Hiên yêu tài và mỹ nữ, lập tức tò mò hỏi. "Đợi đấy, ta cho ông xem ngay." Lâm Hiên cười gian nói, rồi đứng dậy đi đến quầy xa xa, sau đó mở ngăn kéo, lấy ra một cuộn tranh. "Lão Lý xem thử, có đẹp bằng vợ ông không?" Lý Nhị nghe xong càng tò mò hơn, Quan Âm Tỳ của Trẫm về dung mạo thì là số một rồi, dù sao nhìn Trường Lạc cũng có thể thấy được. "Chắc chắn không đẹp bằng vợ ta." Lý Nhị lập tức phủ định, rồi đón lấy cuộn tranh mở ra xem, nhưng giây tiếp theo lập tức đứng hình!

Nụ cười trên mặt ông ta lập tức biến mất, biểu cảm trở nên vô cùng cổ quái. "Lão Gia sao vậy?

Đẹp lắm sao?" Điều này khiến Lão Tôn bên cạnh càng tò mò hơn, bởi vì Bệ hạ chỉ mở ra một góc rồi nhanh chóng cuộn lại, ông ta không kịp nhìn. "Ha ha, Lão Lý nhìn biểu cảm của ông kìa, phú bà của ta chắc chắn đẹp hơn vợ ông đúng không!" Lâm Hiên thấy vậy cũng cười, ánh mắt của hắn đâu có chê được!

Lúc này Lý Nhị không nhịn được khóe miệng co giật, không thể mở miệng nói được.

MMP!

Người phụ nữ trong cuộn tranh chẳng phải là Quan Âm Tỳ của Trẫm sao?!

Bây giờ phải làm sao đây?

Lão Hiên lại để ý đến Quan Âm Tỳ của Trẫm!

Lý Nhị tuy có thể nhẫn nhịn, đối đãi với đại thần khách khí, nhưng chuyện này thì không giống a.

Đó là Hoàng hậu của Trẫm, nhưng lại không thể nói rõ, nhất thời khiến ông ta khó xử.

Chương 22

Ai, phòng cháy phòng trộm phòng Lão Hiên a!

Cuối cùng Lý Nhị cười khổ, xem ra chỉ có thể về cung sau đó tiếp tục cảnh cáo Quan Âm Tỳ kia, tuyệt đối phải tránh xa Lâm Hiên, tuyệt đối không được bước nửa bước vào Tử Trúc Uyển.

Trên đường trở về cung. "Bệ hạ, rốt cuộc người phụ nữ trong cuộn tranh kia thế nào ạ?" Trường Tôn Vô Kỵ vô cùng tò mò, dù sao thấy mặt Bệ hạ đều sắp xanh lè rồi, chẳng lẽ nàng ta cực kỳ xấu xí?

Nhưng không phải vậy chứ, vì ánh mắt của Lâm Hiên không đến nỗi như thế! "Chuyện này đừng nhắc lại nữa!" Lý Nhị bây giờ vốn đã phiền não, nay Trường Tôn Vô Kỵ lại nhắc đến trước mặt, lập tức không có sắc mặt tốt mà quát mắng.

Điều này khiến Trường Tôn Vô Kỵ càng thêm đứng hình, ngay lập tức cũng chỉ có thể cúi người đáp lời.

Lý Nhị không nhịn được liếc mắt một cái, mẹ nó, người phụ nữ trong cuộn tranh đó là Quan Âm Tỳ của Trẫm, em gái của khanh, làm sao có thể nói? ... "Lão Lý, người biểu thân họ xa kia có chút tài năng thật!" Gần đây, Trường An thành đã xảy ra nhiều đại sự, đương kim Thánh thượng đã ban bố một chính sách quan trọng.

Bắt đầu phù trì thương nhân, phế bỏ lệnh giới nghiêm, cho phép chợ đêm xuất hiện.

Nhất thời, Trường An thành càng thêm nhộn nhịp phi thường!

Lâm Hiên cũng được hưởng lợi, cuối cùng hắn có thể không cần phải ngủ sớm như vậy nữa.

Nghe nói tối nay gần miếu đường có một hội đèn, có rất nhiều tài

tử giai nhân đều sẽ xuất nhập, vừa hay có thể đi dạo một chuyến.

Bởi vì chợ đêm mới mở, nên người dân Trường An thành đều đặc biệt hưng phấn, do không còn lệnh giới nghiêm, sự phòng bị ở cửa thành cũng không còn nghiêm ngặt như vậy nữa.

Do đó có người ra vào.

Một lát sau, Lâm Hiên một thân áo trắng đã đến gần miếu đường, nơi đây sớm đã người đông như núi biển, các loại đèn lồng treo cao, vô cùng nhộn nhịp.

Không xa đó, nơi tụ tập càng đông người hơn.

Bởi vì ở đó đang tổ chức đố chữ, ngâm thơ đối đáp.

Ngồi ở vị trí trung tâm là một nữ tử tài tình tuyệt đại, dung mạo cực kỳ kinh diễm, khiến vô số người phải chú ý.

Lâm Hiên cũng tò mò, có mỹ nữ sao có thể thiếu ta chứ?

Hắn lập tức chạy nhanh đến, chen lấn vào đám đông, đôi mắt quét qua bên trong, lập tức đứng hình.

Bởi vì vị tài nữ kia hắn quen biết, chẳng phải là Từ Huệ Từ Hiền Phi, một trong Tứ đại tài nữ Đường triều đó sao?

Nếu không nhầm thì vị tài nữ này sau này sẽ được Lý Nhị coi trọng, trực tiếp nạp làm tần phi.

Có thể được Lý Nhị coi trọng, ngoài tài tình ra, dung mạo và thân hình kia chắc chắn không kém, nhất thời Lâm Hiên chần chừ.

Ta đào tường Lý Nhị trước, có được không?

Đang đợi online, gấp lắm!

Từ Hiền Phi còn có tên là Từ Huệ, quả là một kỳ nữ tử thiếu niên thành danh, năm tháng đã biết nói, bốn tuổi đã thuộc làu Luận Ngữ và

Mao Thi, tám tuổi bắt đầu viết văn chương.

Hai bên đối chiếu, Lâm Hiên thấy vô cùng xấu hổ.

Bởi vì bốn tuổi hắn còn mặc quần rách đũng, tám tuổi đoán chừng còn đang chơi bùn bắn bi.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, dù sao lão tử đây mang theo kinh nghiệm hơn hai mươi năm từ kiếp trước mà xuyên việt.

Ta không hiểu mấy cái từ luật bình trắc này, nhưng ta sẽ làm "thợ sao chép văn" a!

Hiện tại là đầu Đường, Sơ Đường Tứ Kiệt nổi tiếng nhất, chẳng phải còn hai ba mươi năm nữa mới xuất thế sao, ra đời sớm hơn thì ta đặc biệt có thể sao chép Thi Tiên Lý Bạch chứ!

Lấy gì mà đấu với ta?

Lúc này, bên ngoài miếu đường trương đăng kết thải, các loại đèn lồng treo cao, trên đó đều treo những thẻ tre, khắc câu đố chữ như tàng đầu thi.

Các tài tử giai nhân lần lượt so tài thi đấu.

Nhưng nơi náo nhiệt nhất chính là đại điện bên trong.

Chính giữa có một tấm bình phong chắn ngang, dưới lớp sa mỏng lờ mờ hiện ra một bóng dáng yểu điệu, mái tóc đen nhánh, thân hình đầy đặn.

Chương 23

Đó chính là tài nữ Từ Huệ có chút tiếng tăm ở Trường An thành!

Nay lệnh giới nghiêm buổi tối đã bị bãi bỏ, nàng cũng có hứng thú, đã tổ chức một buổi giao lưu biện luận thi từ văn chương tại đây.

Đường triều tuy hưng thịnh, nhưng cơ bản dân thường khó mà đọc sách biết chữ, nên những người có thể đứng ở đây đều là danh môn vọng tộc.

Nhưng hiện tại từng người đều ủ rũ mặt mày, thất bại, bởi vì khi đối thơ, kết quả tất cả đều thua.

Thậm chí có một vị tân tiến sĩ cũng mặt mày xám xịt, âm thầm buồn bã rời đi.

Nhất thời, danh tiếng của Từ Huệ càng vang xa.

Các tài tử xung quanh cũng không nhịn được thở dài chần chừ, chẳng lẽ đường đường đại trượng phu như ta lại không thể sánh bằng một tiểu nữ tử sao?

Thật khó có thể tin, sỉ nhục a! "Ôi, chẳng phải Hiên công tử đó sao?" "Mau, mau tránh ra, Hiên công tử đến rồi." "..." Lúc này, xung quanh có giai nhân kinh hô, đôi mắt đều đang nở hoa đào.

Danh tiếng của Lâm Hiên ở Trường An thành cũng không hề kém, dù sao hắn cũng có tài chọc ghẹo gái, lại nổi danh với cầm kỳ thư họa, thi từ văn chương.

Chỉ là nơi hắn ở có chút không nhã nhặn, xuất thân từ chốn thanh lâu mà thôi.

Phụ nữ thích hắn, đương nhiên nam giới lại khá ghét bỏ, quả nhiên các tài tử xung quanh lập tức khinh thường, ghen tị vì danh

tiếng của Lâm Hiên lớn hơn những tú tài kia, được hoan nghênh hơn.

Đối với điều này Lâm Hiên cũng không để ý.

Ta tài hơn, ta đẹp trai hơn, được không?

Không phục à?

Cùng lúc đó, Từ Huệ đang ngồi phía sau bình phong trong miếu đường cũng chú ý đến Lâm Hiên, lập tức khẽ nhếch lông mày. "Sớm đã nghe danh Hiên công tử văn tài phi phàm, thốt lời vàng ngọc, không biết có thể cùng tiểu nữ tử đối thơ một phen không?" Từ Huệ mím môi nói, cười không lộ răng.

Quả nhiên!

Trong nháy mắt, các tài tử giai nhân vây quanh đều kinh ngạc, phải biết Từ giai nhân đây là lần đầu tiên mời người khác đối thơ a!

Có thể thấy nàng coi trọng Lâm Hiên đến mức nào. "Ha ha, một ca cơ thanh lâu mà cũng có tài danh ư?

Chẳng qua chỉ là được mấy kẻ tiểu nhân xu nịnh mà thôi." "Lời Vương huynh nói chí lý, thi từ văn chương là lời của thánh nhân, không thể cho phép những kẻ ô uế làm ô uế." "..." Nhất thời, càng khiến các tài tử ghen tị hơn, lập tức thi nhau châm chọc, thậm chí còn muốn xua đuổi Lâm Hiên đi. "Giai nhân đã mời, há có lý do từ chối." Lâm Hiên trực tiếp chọn cách phớt lờ, thậm chí còn không nhìn thẳng, lập tức cười bước vào.

Hắn khoanh chân ngồi xuống cách bình phong bảy bước. "Vậy công tử xin nhận lấy 'chuyết tác' của tiểu nữ tử!" Ngay sau đó Từ Huệ môi son khẽ hé, hàm răng trắng như ngọc, miệng phun hơi thơm.

Tiếp đó, nàng cầm bút mài mực, bắt đầu làm thơ, một lát sau đặt bút thành công, tỳ nữ bên cạnh lập tức bưng tờ tuyên chỉ đi xuống.

Nhất thời, rất nhiều tài tử giai nhân phía sau đều xúm lại, muốn xem. "Ngưỡng u nham lưu phán, phủ quế chi dĩ ngưng.

Tương thiên linh hề thử ngộ, thuyên hà vi hề độc vãng?" *Ầm!* Khi mọi người chứng kiến câu thơ Từ Huệ làm xong, lập tức sắc mặt đại biến, từng người một kinh ngạc như thần nhân. "Thơ hay!

Thơ hay a!" "Tài tình của tài nữ, chúng ta tự thấy xấu hổ, kính phục kính phục." "Bài thơ này định sẽ lưu truyền thiên cổ a!" Một lát sau, một đám tài tử bắt đầu vỗ râu nịnh hót, khiến Lâm Hiên có chút cạn lời.

Nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận, Từ Huệ đích xác tài tình tuyệt đỉnh a, dù sao khi làm bài thơ này lúc tám tuổi, nàng đã phỏng theo "Chiêu Ẩn Sĩ" của Hoài Nam Tiểu Sơn thời Hán.

Tám tuổi?

Tám tuổi ta còn đang xem Ultraman! "Ha ha, ta thấy có mấy kẻ đừng có mà lảng vảng ở đó nữa." "Mau về tắm rửa đi ngủ đi, một ca cơ sao có thể đối được chứ!" "Đúng vậy, nên sớm cút về đi, tránh lát nữa làm mất mặt." Nhất thời, những người này lại lần nữa chĩa mũi dùi vào Lâm Hiên, dù sao tài tình của Từ Huệ mọi người đều mắt thấy tai nghe, không lâu trước còn có một vị tân tiến sĩ cũng tự than không bằng, mặt ủ mày ê bỏ đi.

Một ca cơ thanh lâu thì làm được gì?

Phía sau bình phong, Từ Huệ cũng đầy hứng thú nhìn về phía Lâm Hiên, chờ đợi lời nói của hắn. "Ha ha, Từ giai nhân không hổ là tài nữ, thật sự hạ bút thành văn, một hơi là xong." "Lâm mỗ bội phục, na vậy thì ta xin múa rìu qua mắt thợ đây!" Lâm Hiên cười lạnh một tiếng, tùy tức chậm rãi đứng dậy, y cựu không để ý tới những tên tiểu nhân nhảy nhót đó.

Chương 24

"Xưa kia Tào Thực bảy bước thành thơ, Lâm Hiên ta cũng không quá tự đại, bốn bước thôi!" "Đêm nay trăng khá tròn, tiện thể mượn đây mà than thở đôi chút." *Rầm!* Theo lời Lâm Hiên dứt, các tài tử giai nhân xung quanh đều ngây người, miệng nhỏ há hốc.

Ngay cả Từ Huệ phía sau bình phong cũng kinh ngạc, lông mày lá liễu không nhịn được khẽ nhếch.

Rồi nàng lắc lắc đầu, cảm thấy Lâm Hiên có chút quá tự đại.

Ngày xưa Tào Thực không có thời gian suy nghĩ gì, bảy bước thành thơ, đã kinh ngạc như thần nhân, được hậu thế tôn làm kinh điển và lưu truyền rộng rãi.

Bây giờ Lâm Hiên muốn bốn bước thành thơ, sao không gọi là tự đại được?

Kiêu ngạo!

Quá kiêu ngạo rồi!

Nhất thời, tất cả mọi người đều xôn xao, thậm chí có những người nghe tin cũng vội vàng chạy đến, muốn xem vị Lâm Hiên này làm thơ bốn bước như thế nào!

Lâm Hiên chắp tay sau lưng, đứng giữa đại điện miếu đường.

Rồi bắt đầu bước đi. "Sàng tiền minh nguyệt quang." "Nghi tự địa thượng sương." "Cử đầu vọng minh nguyệt." "Đê đầu tư cố hương." Bốn bước một hơi thành công, không hề có chút thở dốc hay suy nghĩ!

Trong nháy mắt, xung quanh một mảnh tĩnh lặng như chết, tất cả mọi người đều đứng hình. ...Kết thúc rồi sao?

Ngay cả Từ Huệ phía sau bình phong cũng ngây người, vốn chuẩn bị nghiêng tai lắng nghe, nhưng ghế còn chưa ngồi nóng, Lâm Hiên đã xong rồi sao? "Làm cái quái gì mà thơ?" "Ngôn ngữ nông cạn, không chút tô vẽ, nội dung vô vị." "Đơn giản là nói bừa, loại thơ như vậy ta làm cũng được." Một lát sau, đám đông vỡ òa, phần lớn đều kích động, trực tiếp phê phán bài thơ của Lâm Hiên không còn gì đáng nói.

Điều này khiến Lâm Hiên cảm thấy buồn cười.

Bởi vì đây là "Tĩnh Dạ Tư" đại tác của Thi Tiên Lý Bạch sau này a, lại bị những người này coi là rác rưởi sao?

Nếu Lý Bạch biết được, có khi nào sẽ đầu thai sớm hơn, rút kiếm chém đầu chó của những kẻ này không? "Không biết Từ giai nhân cảm thấy thế nào?" Ngay sau đó, Lâm Hiên quay người nhìn về phía Từ Huệ sau bình phong hỏi.

Nếu nàng cũng cảm thấy đại tác của Thi Tiên sau này là rác rưởi, thì coi như Lâm mỗ ta chưa nói gì. "Công tử thơ..." Nhất thời, Từ Huệ cũng có chút khó xử, kinh ngạc trước tốc độ làm thơ của Lâm Hiên, nhưng bề ngoài bài thơ quả thật có vẻ vô vị, nhưng nàng lại luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Chỉ là tạm thời chưa nhìn ra mà thôi. "Tuyệt xướng thiên cổ!" Lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến một giọng nói già nua.

Ngay sau đó một trận xôn xao vang lên, rất nhiều tài tử giai nhân đều tránh ra, trên mặt đều mang theo vẻ tôn kính. "Hạt lão đến rồi." Lâm Hiên cũng theo tiếng nhìn lại, đó là một lão giả chống gậy, bên cạnh có thư đồng hầu hạ. "Hạt lão!" Cùng lúc đó, Từ Huệ phía sau bình phong cũng lập tức cúi người cung kính, thể hiện sự tôn kính của mình.

Điều này càng khiến Lâm Hiên tò mò, nếu lão giả có thể đoạn ngôn nói bài thơ là "thiên cổ tuyệt xướng", vậy thì hẳn là cũng có tài

tình thật sự.

Ngay sau đó, thông qua lời bàn tán của mọi người xung quanh, hắn cũng biết được thân phận của người này.

Từng làm quan hai triều, chức quan cao nhất bái đến chính ngũ phẩm, đồng thời cũng là một đại học sĩ, thi nhân trứ danh, có tiếng tăm ở Trường An thành. "Người trẻ tuổi, thật sự là ngươi làm ư?" Hạt lão dưới sự dìu đỡ của thư đồng, chậm rãi bước đến, đôi mắt đục ngầu lóe lên tinh quang. "Tiểu sinh bất tài, chính là kẻ này." Lâm Hiên lập tức không đỏ mặt không tim đập nhanh đáp lại, Thi Tiên a Thi Tiên, dù sao ngài chưa ra đời, tiểu sinh xin mượn đại tác của ngài để làm màu chút. "Kỳ tài!

Kỳ tài a!" "Lão phu cả đời xem người vô số, chưa từng thấy người trẻ tuổi nào tài hoa như vậy." Trong nháy mắt, Hạt lão vô cùng kích động kinh thán nói. "Hạt lão, người không nhầm đó chứ?" "Bài thơ đó cũng được ư?" Điều này lại khiến các tài tử xung quanh bối rối, lập tức có người hỏi, cho rằng Hạt lão đã lẩm cẩm rồi? "Hiểu cái quái gì!" Nhưng Hạt lão trực tiếp với vẻ mặt kích động mà mắng lại, chửi mắng té tát.

Điều này khiến Từ Huệ phía sau bình phong cũng ngây người, rồi lập tức vội vàng mở miệng hỏi. "Dám hỏi Hạt lão, bài thơ này có hàm ý phi phàm ư?" "Cũng có chút tài hoa, không nhìn ra cũng là điều tự nhiên." Hạt lão cũng nhìn về phía Từ Huệ phía trên, rồi cười nói. "Bài thơ này nhìn tựa hồ vô vị đơn điệu, thanh tân mộc mạc, nhưng lại thoát miệng ngâm thành, tự nhiên không dấu vết." "Bề ngoài tuy không có gì minh bạch, nhưng thực chất lại ẩn chứa tình nhớ cố hương, ý tứ sâu xa không dứt, cao siêu!" "Xem ra vị công tử này đã đạt đến cảnh giới không dụng công mà như dụng công rồi!" Cuối cùng Hạt lão cảm khái nói, rồi lại lần nữa nhìn về phía Lâm Hiên, vẻ sùng bái và kính ý trên mặt ông ta không thể che giấu được.

Chương 25

Điều này càng khiến mọi người xung quanh chấn kinh.

Từ Huệ cũng tỉnh ngộ, cuối cùng cũng hiểu được tinh túy của bài thơ, lập tức cười khổ, biết mình đã thua.

Nhất thời, nhờ sự tán dương của Hạt lão, danh tiếng của Lâm Hiên lại lần nữa tăng vọt! ...Thanh Thạch Kiều.

Lâm Hiên từ chối lời mời của Hạt lão, cùng Từ Huệ đi ra từ trong miếu đường.

Hắn cũng lần đầu tiên nhìn thấy chân dung của nàng, đích xác tài tình tuyệt đỉnh, dung nhan kinh người, khó trách Lý Nhị sau khi biết được liền trực tiếp nạp làm tài nhân.

Hừm, Lý Nhị không tốt bụng thì thôi.

Vị Từ Hiền Phi này, Lâm Hiên ta đào tường định rồi.

Trên Thanh Thạch Kiều, Từ Huệ một thân váy sa mỏng màu trắng, làn da trắng như tuyết mịn màng.

Tóc đen bay lượn, mang theo một mùi hương không rõ tên.

Người xưa không có nội y, đều mặc yếm đỏ, nên đứng gần như vậy, Lâm Hiên có chút lén nhìn.

Đường triều lấy vẻ đầy đặn làm đẹp mà, Từ Huệ đừng thấy tuổi không lớn lắm, phát triển thật tốt.

Khó trách Lý Nhị vừa nhìn đã coi trọng, trực tiếp thu vào hậu cung, nạp làm tài nhân.

Lâm Hiên luôn có một loại ảo giác, hình như đang ở thời cổ đại, mà toàn là loli a, dù sao tuổi thọ khá ngắn, phần lớn mười một mười

hai tuổi đã gả chồng lấy vợ rồi. "Hiên công tử quả thật văn tài kinh diễm, tiểu nữ tử vô cùng bội phục." Lúc này, Từ Huệ mở lời, đoan trang ưu nhã, môi hồng răng trắng, hương thơm lan tỏa.

Phối hợp với dung nhan và thân hình tuyệt vời kia, nhất thời khiến Lâm Hiên có chút mê mẩn. "Hiên công tử!" Từ Huệ thấy vậy, liền khẽ nghiêng người, dùng tay ngọc che mặt cười e thẹn. "Tài nữ cười rồi." Lâm Hiên nghe vậy, lập tức tỉnh táo, rồi cười xua tay nói.

Tiếp đó, không khí có chút ngưng đọng, phụ nữ thời cổ đại đều bảo thủ, cho dù trong lòng có thích cũng sẽ không biểu lộ ra, nay vừa thấy quả nhiên là như vậy.

Nhưng Lâm Hiên thì khác a, hắn vốn là người xuyên việt, đương nhiên sẽ không tuân theo lễ tục thời cổ đại.

Gần Thanh Thạch Kiều bốn bề không người, được xem như hẹn hò rồi, cơ hội tốt như vậy Lâm Hiên há có thể bỏ lỡ?

Lúc này không ra tay, lẽ nào đợi Lý Nhị "cười nhận" ư?

Lâm Hiên lập tức tiếp cận, trực tiếp tùy ý nắm lấy bàn tay mềm mại của Từ Huệ, nhất thời khiến nàng run lên. "Hiên...

Hiên công tử!" Từ Huệ có chút hoảng sợ, trong lòng như nai con đâm loạn, nàng là một khuê nữ chưa chồng, sao có thể trải qua chuyện như vậy?

Có người theo đuổi, cũng chỉ là viết thư tình mà thôi, làm gì có ai to gan như Lâm Hiên?

Đương nhiên nàng cũng có chút hứng thú với Lâm Hiên, dù sao thì giai nhân nào mà chẳng yêu tài tử, loại tài tử đẹp trai kia!

Nhưng quan niệm bảo thủ trong lòng khiến nàng kháng cự, lập tức rút tay ngọc ra, nhưng Lâm Hiên sao có thể để nàng thành công, lập tức một tay kéo nàng vào lòng. "A!" Điều này khiến Từ Huệ càng sợ

hãi hơn, trực tiếp kinh hô thành tiếng.

Thời cổ đại rất coi trọng chuyện trinh tiết, trước khi gả chồng mà thân mật với nam tử như vậy, rất dễ bị người ta dị nghị.

Nàng lập tức không nhịn được nữa, trực tiếp giãy giụa.

Đối với điều này Lâm Hiên cũng biết "thấy tốt thì dừng", biết rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, trái lại sẽ làm khéo thành vụng, dù sao mục đích hôm nay cũng đã đạt được. "Hiên...

Hiên công tử trời đã tối rồi, tiểu nữ tử xin cáo biệt." Ngay lập tức Từ Huệ liền cúi người hành lễ với Lâm Hiên, rồi thần sắc hoảng sợ, khuôn mặt đỏ bừng rời đi.

Điều này càng khiến Lâm Hiên mê mẩn, dù sao loại thần thái này phụ nữ kiếp trước không thể biểu lộ ra được, nhìn bóng nàng biến mất trong đêm tối, Lâm Hiên cũng chuẩn bị trở về phủ.

Bởi vì tại hội đèn miếu đường, Lâm Hiên bốn bước thành thơ, lại được Hạt lão vô cùng tán dương, dẫn đến danh tiếng của Lâm Hiên lại lần nữa tăng vọt.

Nhất thời có rất nhiều giai nhân đến Tử Trúc Uyển "lật bài", chỉ đích danh muốn gặp Lâm Hiên, thậm chí còn có không ít tài tử học sĩ đến thăm, muốn giao lưu thi từ văn chương.

Điều này khiến Lâm Hiên vô cùng đau đầu, ban đầu thì kích động, nhưng sau đó trực tiếp nhụt chí.

Chương 26

Bởi vì người quá đông, cuối cùng hắn dứt khoát tuyên bố ra ngoài rằng gần đây thân thể mệt mỏi, nên phải ngừng tiếp khách nghỉ ngơi mấy ngày. ...Thái Cực Điện, tảo triều.

Chính sách phù trì thương nhân vừa mới ban bố, hiệu quả cụ thể thế nào cần một thời gian, nên cuộc cá cược vẫn chưa phân thắng bại.

Lý Nhị uy nghi tọa trên long ỷ, hôm nay tâm trạng có chút cao hứng, bởi vì ông được biết danh tiếng của Lâm Hiên lại vang xa.

Đặc biệt là bài "Tĩnh Dạ Tư" kia, sau khi chứng kiến cũng cảm thấy kinh ngạc như thần nhân.

Chẳng phải các quan văn võ cả triều đều có ý kiến lớn sao?

Vừa hay có thể mượn đây làm chứng để chứng minh. "Chư vị ái khanh, đối với ca cơ Lâm Hiên ở Tử Trúc Uyển, các khanh có cái nhìn thế nào?" Ngay sau đó, Lý Nhị quét mắt nhìn xuống phía dưới, trực tiếp mở miệng hỏi. "Là một kẻ yêu nhân, sỉ nhục thân phận nam nhi." "Toàn nói lời hoang đường, thân là đại trượng phu, không tập võ tòng quân vì nước báo hiệu, lại làm những chuyện của đàn bà con gái, thật đáng sỉ nhục." "Khải bẩm Bệ hạ, vi thần kiến nghị, lý nên thanh trừ loại yêu phong này, bắt giữ hắn định tội." "Vi thần cũng vậy, phải trừng phạt nghiêm khắc, để chấn chỉnh uy phong nam nhi của ta." Nhất thời, rất nhiều đại thần đều đứng ra can gián, sự địch thị và bất mãn đối với Lâm Hiên vô cùng nghiêm trọng.

Quan văn cho rằng những lời hoang đường của hắn, cái gọi là tài tình đều là lời lẽ hoa mỹ, còn võ tướng cho rằng, thân là nam tử không múa đao múa thương, lại cầm kỳ thư họa, thật sự mất mặt.

Điều này khiến Lý Nhị có chút đau đầu, lập tức trong lòng cảm

khái một câu.

Lão Hiên a Lão Hiên, một đại tài nhân như vậy, hà tất phải khuất mình nơi thanh lâu chứ? "Trẫm gần đây vô tình có được một bài thơ, chư vị ái khanh xem thử thế nào?" Cuối cùng Lý Nhị xua xua tay, thái giám bên cạnh lập tức bưng tờ tuyên chỉ đi xuống.

Thái giám đi một vòng, lần lượt phát tuyên chỉ cho các quan văn võ cả triều, cuối cùng lại chậm rãi lùi về một bên. "Tĩnh Dạ Tư?" Nhất thời, tất cả mọi người đều mở ra xem.

Một lát sau, các võ tướng có chút ngẩn người, nhưng đám quan văn lại kinh ngạc không thôi. "Dám hỏi Bệ hạ, bài thơ này xuất từ tay vị cao nhân nào?" Người đầu tiên lên tiếng là Phòng Huyền Linh, lập tức ông ta với vẻ mặt kích động bước lên một bước, cúi người hỏi. "Huyền Linh khanh thấy thế nào?" Lý Nhị không đáp lời, ngược lại hỏi lại, biểu cảm trên mặt đầy hứng thú. "Từ ngữ tuy trực bạch, nhưng vỏn vẹn 24 chữ, lại ẩn chứa rất nhiều hàm ý sâu sắc." "Nhìn tựa hồ miêu tả cảnh trăng tròn, nhưng thực chất lại bộc lộ tình cảm nhớ quê của người tha hương." "Ý tứ vô tận, thực sự là cao siêu, vi thần tự thẹn không bằng!" Phòng Huyền Linh là một mưu thần, tự nhiên tài cao bát đấu, không thô lỗ như những võ tướng như Trình Tri Tiết kia, ông ta lập tức nhìn ra bài thơ này không tầm thường. *Quả nhiên!* Lời này vừa thốt ra, các quan văn đều đồng tình, nhưng các võ tướng đứng đầu là Lý Tĩnh lại kinh ngạc.

Phải biết, tài tình của Phòng Huyền Linh là điều công nhận, nếu không ông ta cũng sẽ không được bái làm Tả Thừa tướng, trở thành mưu sĩ thân cận bên cạnh Bệ hạ.

Nhưng bây giờ, ông ta lại mở miệng tự thẹn không bằng ư?

Thật khó có thể tin a!

Nhất thời, mọi người càng tò mò về xuất xứ của bài thơ, đoán

chừng hẳn là tác phẩm của một vị đại gia nào đó.

Trên long ỷ, Lý Nhị nhìn vẻ tò mò của các quan văn võ cả triều, nụ cười trên mặt càng đậm đặc.

Khi không khí đạt đến đỉnh điểm, ông ta mới chậm rãi mở miệng. "Vị đại gia trong miệng các khanh, chính là kẻ mà các khanh trước đó đã coi thường là Lâm Hiên." *Ầm!* Theo lời Lý Nhị vừa dứt, các đại thần đang mong đợi đã lâu lập tức đứng hình ngây người!

Đặc biệt là những người trước đó la lối dữ dằn nhất như Ngụy Chinh, miệng há hốc đến mức có thể nuốt cả nắm đấm, mắt sắp rớt ra ngoài.

Sao có thể?

Có khả năng ư?

Nhất thời, tất cả mọi người đều điên cuồng lắc đầu, trong lòng không ngừng phủ định lời nói của Bệ hạ.

Đặc biệt là các quan văn kia, dù sao trước đó họ đã bàn tán trước mặt Bệ hạ rằng ca cơ Lâm Hiên kia chỉ là một kẻ yêu nhân, nói toàn lời hoang đường, cái gọi là tài tình đều là lời hoa mỹ, chỉ để dỗ trẻ con mà thôi.

Hắn có thể có tài tình gì chứ?

Nhưng bây giờ, bài "Tĩnh Dạ Tư" khiến họ chấn động lại xuất từ tay hắn.

Đơn giản là bị vả mặt ngay tại chỗ, "bốp bốp bốp" cái kiểu đó a!

Điều này khiến họ mặt đỏ tai tía, trong lòng ngượng ngùng và xấu hổ.

Giống như, vốn tưởng đó là một cục phân, kết quả phát hiện ra rằng ngay cả cục phân cũng không bằng. "Ha ha ha..." Phía trên, Lý

Nhị nhìn biểu cảm của mọi người xong, lập tức cười lớn.

Chương 27

Ai bảo Trẫm xem sắc mặt, ngày nào cũng bị can gián, từng người một đều tài giỏi, bây giờ cuối cùng cũng thấy họ ăn "thiệt thòi" rồi, sảng khoái!

Đương nhiên, đối với việc chất vấn, Lý Nhị cũng không đáp lời.

Bởi vì chuyện này đã sớm truyền khắp Trường An thành rồi, chỉ là những người này không thèm chú ý đến Lâm Hiên, nên mới không biết mà thôi, sau này ra ngoài tùy tiện hỏi thăm một chút là biết thật giả. ...Màn đêm.

Lâm Hiên lợi dụng trời tối lén lút chuồn ra khỏi Tử Trúc Uyển, chuẩn bị ra ngoại thành đi dạo một chút.

Không được, đôi khi quá nổi danh thật sự không phải chuyện tốt, cho dù tuyên bố ngừng tiếp khách nghỉ ngơi, thì những tài tử giai nhân kia cũng sắp gõ nát cửa phòng hắn rồi.

Nhờ việc lệnh giới nghiêm bị bãi bỏ, nên cửa thành đóng muộn hơn.

Thật ra, đây là lần đầu tiên Lâm Hiên đi ra khỏi Trường An thành, quả nhiên rời xa sự huyên náo của thành trì, không khí cũng trong lành hơn nhiều.

Nhưng Lâm Hiên không đi đường quan, cũng không định đi quá xa.

Tuy luật pháp Đại Đường hiện nay nghiêm khắc, phong tục dân gian khá mộc mạc, trị an cũng khá tốt, nhưng trong rừng sâu núi già vẫn có một số cướp núi, vạn nhất bị bắt thì phiền toái lắm. *Long long long!* Khi Lâm Hiên đang đi dạo gần đường quan, từ xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng vó ngựa.

Ngay sau đó dưới ánh trăng, bụi đất bay tung, một đội kỵ binh cấp tốc phi về phía trước.

Điều này khiến hắn lập tức né tránh, rồi đôi mắt nhìn sang.

Bởi vì hắn phát hiện người dẫn đầu là một nữ tử, cho dù mặc minh quang khải, vẫn có thể nhìn xuyên qua giới tính của nàng.

Điều này khiến Lâm Hiên suýt chút nữa kinh nghi thốt lên, bởi vì phụ nữ cổ đại tòng quân vốn hiếm thấy, trừ Hoa Mộc Lan ra, chỉ đếm được Lý Tú Ninh, con gái của quân thần Lý Tĩnh đương triều.

Chẳng lẽ là người này?

Nàng đích xác anh vũ kinh diễm, không hề thua kém nam giới, cho dù chỉ là thoáng nhìn một cái thôi.

Đáng tiếc, tốc độ kỵ binh quá nhanh, không thể nhìn rõ dung nhan thật sự của nàng.

Lâm Hiên lập tức lắc lắc đầu, vị nữ tướng quân này cũng không có khả năng đến Tử Trúc Uyển "lật bài" đâu, xem ra không có cơ hội bao dưỡng rồi.

Nếu không thì ở bên cạnh ăn bám, chẳng phải sẽ sảng khoái biết bao?

Không những ăn uống không lo, ai dám khi dễ, trực tiếp cho nàng dẫn binh đi thu dọn, thật là sung sướng biết bao.

Hai ngày nay Lâm Hiên đều không trở về Trường An thành, vẫn luôn nhàn du ở ngoại ô.

Mà nói, môi trường thời cổ đại do ít ô nhiễm, không bị phá hoại mạnh mẽ, đích xác vô cùng tú lệ, động vật hoang dã có thể thấy ở khắp nơi.

Đáng tiếc vì không có cung tên, nếu không thì săn bắn một chút

cũng thật là sung sướng.

Một ngày nọ, Lâm Hiên tùy ý dạo chơi, đi vào một khu rừng rậm. *Hoa lạp lạp!* Phía trước có tiếng nước bắn, hẳn là có thác nước.

Điều này khiến Lâm Hiên có chút kích động, dù sao hắn đang khát, tắm rửa một chút cũng không tệ, dù sao ở Tử Trúc Uyển đều tắm trong thùng gỗ, thật khó chịu.

Hắn lập tức chạy nhanh đến.

Nhưng giây tiếp theo, Lâm Hiên lập tức dừng bước, rồi né người ẩn sau một tảng đá.

Bởi vì phía trước có người.

Không xa đó, một con chiến mã bị buộc dưới gốc cây cổ thụ, bên cạnh trên tảng đá xếp gọn gàng một bộ minh quang khải.

Là một người phụ nữ!

Con ngươi Lâm Hiên khẽ co lại, bởi vì hắn nhìn thấy áo lót và yếm đỏ đè dưới minh quang khải.

Chẳng lẽ?

Một ý niệm lóe lên trong đầu Lâm Hiên, lập tức hắn kinh ngạc, dù sao người phụ nữ tòng quân, chẳng phải là Lý Tú Ninh, vị nữ tử anh vũ mà hắn thấy tối qua sao? *Hoa lạp lạp!* Lúc này, từ xa truyền đến một trận tiếng đùa nước, ngay sau đó một bóng dáng yểu điệu từ trong hồ nước hiện ra.

Mái tóc đen nhánh ướt sũng, từng lọn dính vào làn da trắng nõn, sườn mặt kia mang theo vẻ anh khí, tiêu sái kinh diễm.

Nàng quay lưng lại với hắn, tấm lưng trắng nõn mịn màng, tuy có một vài vết sẹo nhỏ, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp.

Chương 28

Điều đó cũng bình thường, dù sao là quân nhân, không chinh chiến sa trường, thì trong huấn luyện bình thường sơ ý để lại vết thương cũng là điều chắc chắn.

Nhất thời, điều này khiến Lâm Hiên có chút nhìn ngây người.

Phải biết, xuyên việt lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn được thưởng thức phong thái của một nữ tử cổ đại như thế này.

Ngay sau đó, Lâm Hiên trực tiếp mở to mắt, miệng cũng há hốc.

Bởi vì bóng dáng yểu điệu kia chậm rãi quay người lại, đích xác rất anh vũ, thậm chí còn bá khí hơn cả nam tử, nhưng cũng không mất đi vẻ thanh tú của tiểu nữ tử, thân hình quả thật quá đẹp rồi phải không? "Ai?" Lúc này, Lý Tú Ninh từ trong hồ nước xa xa đột nhiên kinh hô một tiếng.

Rồi nàng trực tiếp vỗ mặt nước, khiến nước hồ bắn tung tóe, mượn đó che giấu thân thể, sau đó một bước phi vọt lên tảng đá.

Nàng vươn tay bắt lấy minh quang khải che chắn trước người. "Không hay rồi, bị phát hiện." Lâm Hiên thấy vậy lập tức ngầm thấy không ổn, rồi chuẩn bị lén lút rời đi. "Dám lén nhìn trộm bản tướng quân, đi chết đi!" Lúc này, Lý Tú Ninh cuối cùng cũng phát hiện ra kẻ lén nhìn trộm mình, nhưng hắn lại dùng tay áo che mặt, nên không nhìn rõ chân dung.

Kẻ đó chạy nhanh, thêm vào việc bây giờ nàng ăn mặc bất tiện, nhất thời chỉ có thể bỏ qua.

Điều này khiến sắc mặt Lý Tú Ninh vô cùng âm u đáng sợ, thân thể anh vũ đều đang run rẩy, thể hiện sự tức giận tột độ.

Tuy là Thần Uy Tướng Quân, chinh chiến sa trường không hề thua kém nam giới, tính cách cũng hơi thiên về nam tính, nhưng cuối cùng nàng vẫn là thân nữ nhi, không thể bị nhìn trộm mà không động lòng.

Nàng lập tức mặc xong minh quang khải, rồi cưỡi ngựa đi.

Nàng muốn phát động binh mã, đào đất ba thước cũng phải tìm ra kẻ đó, móc đôi mắt của hắn, ngũ mã phanh thây.

Lâm Hiên một đường chạy như điên, căn bản không dám chần chừ chút nào, hiện tại vùng ngoại ô không thể ở lại được nữa, phải lập tức trở về Trường An thành.

Mặc dù đã che giấu chân dung, nhưng khó bảo sau khi bị bắt giữ sẽ không bị bức cung nói ra. ...Tử Trúc Uyển.

Hai ngày nay Lâm Hiên không dám đi đâu, bởi vì nhận được tin tức, khắp ngoại ô đều có binh mã đang lục soát, hiển nhiên là đang tìm hắn.

May mắn thay hiện tại hắn tương an vô sự, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng một ngày nọ, có khách quý đến.

Lâm Hiên không thể từ chối, bởi vì đó chính là vị cực phẩm thiếu phụ mà hắn vẫn luôn tâm tâm niệm niệm. "Hiên công tử có rảnh không?" Từ sau lần trước về cung, Trường Tôn Vô Cấu luôn muốn gặp Lâm Hiên, nhưng đáng tiếc khổ nỗi Lý Nhị quản lý nghiêm ngặt, khó tìm cơ hội rời cung.

Nhưng lần này, lấy cớ ra ngoại ô đi săn, nàng mới được Lý Nhị cho phép.

Sau khi ra cung, nàng vi hành riêng. "Phu nhân đã mời, tự nhiên có rảnh." Lâm Hiên nghe vậy, lập tức cười nói, nói đùa chứ thiếu phụ chủ động hẹn gặp, từ chối chẳng phải là não tàn sao. "Như vậy rất

tốt." Trường Tôn Vô Cấu nghe xong, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười mị hoặc, rồi ra hiệu.

Lần này không phải ở Tử Trúc Uyển, mà cùng nàng đi ngoại ô săn bắn.

Nhất thời, điều này khiến Lâm Hiên có chút ngây người, dù sao quỷ nào biết Lý Tú Ninh có còn đang tìm hắn hay không?

Nhưng là cực phẩm thiếu phụ, Lâm Hiên lại không nỡ bỏ lỡ, dù sao nàng chủ động hẹn đi ngoại ô a, săn bắn đoán chừng đều là nói xạo, ta thấy là "đánh dã chiến" thì đúng hơn!

Cuối cùng Lâm Hiên cắn răng, trực tiếp đồng ý, má nó, vì cực phẩm thiếu phụ ta liều mạng!

Hơn nữa Lý Tú Ninh cũng không nhìn thấy chân dung của ta, ta không tin nàng ta có thể làm gì được ta?

Ngoại ô.

Trên đường quan, một cỗ xe ngựa chậm rãi di chuyển, Lâm Hiên và Trường Tôn Vô Cấu ngồi đối diện.

Nhìn cực phẩm thiếu phụ đích xác xuất thân từ gia đình quan lại quý tộc, dù sao khi ra khỏi Trường An thành, Lâm Hiên đã thấy có một nhóm hộ vệ đang chờ ở bên ngoài.

Lại có tỳ nữ và môn đồng đi cùng.

Lần này nhất định phải nắm bắt, nhất định phải tìm cơ hội tiếp xúc gần gũi.

Phải được phú bà bao dưỡng, chiếm đoạt trái tim nàng là chuyện quan trọng.

Chương 29

Một lát sau, xe ngựa đến bên ngoài một khu rừng rậm.

Ngay sau đó, Lâm Hiên quân tử xuống xe trước, rồi đưa cánh tay ra.

Điều này khiến Trường Tôn Vô Cấu mỉm cười, thật biết chuyện, lập tức nàng cũng không ngại, trực tiếp đặt tay lên đó. "Tất cả lui xuống đi." Trường Tôn Vô Cấu xuống xe ngựa xong, liếc nhìn đội cấm vệ quân đang đi theo bên cạnh.

Tuy họ là thân tín của nàng, nhưng chuyện sắp tới khó bảo sẽ không xảy ra những điều quá đáng, nếu bị nhìn thấy mà truyền đến tai Lý Nhị, thì phiền phức lắm.

Nhất thời đội cấm vệ quân kia trực tiếp tản ra, không đi theo.

Nhưng lại phân tán ra bốn phía, đảm bảo Trường Tôn Hoàng Hậu tương an vô sự. "Dắt một con ngựa đến đây." Trường Tôn Vô Cấu tuy xuất thân danh môn thế gia, nhưng cũng không kiều sinh quán dưỡng, cưỡi ngựa bắn tên tuy không tinh thông, nhưng ít nhất cũng biết.

Dù sao Lý Nhị thường xuyên đi săn xuân, săn thu, nàng cũng học được một chút.

Lâm Hiên thấy vậy, lập tức đón lấy ngựa và cung tên, rồi cưỡi ngựa lên, ngay sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười gian. *Giá!* Hắn lập tức kẹp mình vào thân ngựa, trực tiếp đuổi theo Trường Tôn Vô Cấu phía trước.

Tuy hắn không có thực chiến, nhưng kiếp trước cũng từng ở câu lạc bộ bắn súng một thời gian, nên cũng biết dùng cung tên. *Hưu!*

Từ xa, Trường Tôn Vô Cấu khẽ nghiêng người, hai tay kéo cung, lập tức một mũi tên bay vút ra.

Độ chính xác thì đủ rồi, nhưng đáng tiếc lực đạo có chút nhỏ, không bắn trúng con thỏ rừng kia, ngược lại để nó chạy thoát.

Điều này khiến Trường Tôn Vô Cấu khẽ nhíu mày, có chút không vui. "Phu nhân xem ta đây!" Lâm Hiên thấy vậy, lập tức đại hỉ, biết đã đến lúc phải biểu diễn rồi.

Ngay sau đó phi ngựa thúc roi.

Ở Đường triều, lực kéo của cung tên là một thạch, tuy không khoa trương như Tần triều Tống triều, nhưng cũng có 53KG.

Việc Trường Tôn Vô Cấu có thể kéo cung ra cũng đã không tầm thường rồi, Lâm Hiên lúc này cũng có chút tốn sức, dù đã thường xuyên rèn luyện.

Nhưng đã muốn "làm màu" trước mặt cực phẩm thiếu phụ, tự nhiên không thể mất khí thế. *Hưu!* Một lát sau, Lâm Hiên khẽ đứng thẳng người, mặt đỏ bừng kéo căng cung, lập tức ngón cái buông lỏng. *Phốc xuy!* May quá ông trời phù hộ, một mũi tên trúng đích, trực tiếp đóng đinh con thỏ rừng kia vào gốc cây cổ thụ. "Hay!" Chứng kiến cảnh tượng này, Trường Tôn Vô Cấu ở xa lập tức cười, không ngớt lời khen ngợi.

Nhất thời, nàng nhìn về phía Lâm Hiên với đôi mắt đẹp, hắn không chỉ anh tuấn, tài tình cũng có, nay võ lực lại phi phàm.

Không hề giống như lời những quan văn võ kia nói, không hề yếu kém uy phong nam nhi a!

Trường Tôn Vô Cấu suy nghĩ bay bổng, trong lòng có chút sóng gió, bởi vì nhớ đến Triệu Cơ của Tần triều, bên cạnh chẳng phải có một sủng nam Mâu Độc sao?

Nàng cảm thấy kinh nghiệm của mình giống với Triệu Cơ kia, cùng là chủ hậu cung, nhưng phương diện kia lại khá tệ, dù sao Lý Nhị là Thánh thượng Đại Đường, mỗi ngày đều bận rộn xử lý vạn cơ, làm gì có nhiều thời gian nghỉ ngơi ở Lập Chính Điện chứ?

Nàng cũng là phụ nữ, khó tránh khỏi cảm giác trống rỗng cô đơn a! "Không... không được." Nhưng rất nhanh, Trường Tôn Vô Cấu tỉnh táo lại, cảm thấy xấu hổ.

Dù sao trước hết chưa nói đến ý niệm đó, Lâm Hiên còn là người mà con gái Trường Lạc của nàng yêu thích, nếu nàng xen vào, sẽ phải đối mặt thế nào?

Nếu bị Lý Nhị biết được, tiêu đời, gia tộc Trường Tôn cũng sẽ tiêu đời theo.

Nhất thời, nàng đè ý niệm đó xuống. "Phu nhân?" Lúc này, Lâm Hiên đang xách thỏ rừng dắt ngựa, thấy thiếu phụ có chút thất thần, lập tức mở miệng hỏi. "Đi thôi, ai gia có chút mệt rồi." Trường Tôn Vô Cấu bình tĩnh lại, lập tức sắc mặt lạnh đi, rồi quay đầu ngựa muốn trở về.

Điều này khiến Lâm Hiên có chút kinh ngạc, không xác định được, trước đó thiếu phụ đích xác đã rung động với hắn, nhưng bây giờ lại thay đổi rồi.

Chắc chắn trong lòng đang giằng xé, điều đó cũng bình thường.

Dù sao không giống những người khác, nàng đã có chồng, nếu động lòng thì là ngoại tình.

Chương 30

Ở thời cổ đại rất nghiêm trọng, nếu ở nông thôn thì sẽ bị ngâm lồng heo.

Nhưng Lâm Hiên thì không từ bỏ, nói khó nghe một chút, chuyện này không có mấy người đàn ông sẽ "đại công vô tư" đâu.

Hơn nữa, hẹn hò, bị phát hiện thì gọi là hẹn hò sao? *Hí hí hí!* Lúc này, con ngựa phía trước đột nhiên hoảng loạn, hai vó nâng cao, không ngừng hí vang, như bị kinh sợ. "A!" Trên lưng ngựa, Trường Tôn Vô Cấu cũng sắc mặt đột biến, mang theo sự hoảng sợ, sắp ngã xuống rồi, điều đó thật nguy hiểm! "Phu nhân cẩn thận!" Lâm Hiên thấy vậy, lập tức hét lớn, rồi mạnh mẽ phi ngựa tới.

Ông trời không bạc đãi ta, đã ban cho ta cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân a!

Ý trời là vậy!

Nhanh như điện xẹt, Lâm Hiên trực tiếp liều mạng, từ trên lưng ngựa đứng lên, lao về phía Trường Tôn Vô Cấu.

Lập tức cả hai người đều rơi xuống đất, nhưng Lâm Hiên lại chọn làm lá chắn thịt, ôm chặt nàng vào lòng.

Điều này khiến Trường Tôn Vô Cấu vô cùng cảm động!

Rầm rầm rầm!

Lâm Hiên ôm chặt Trường Tôn Vô Cấu, trực tiếp lăn xuống đám bụi cây rậm rạp phía xa, định mượn lực để dừng lại.

May mà dọc đường không có đá lởm chởm, nếu không thì rắc rối lớn rồi.

“Phu nhân không sao chứ?” Một lát sau, hai người lọt thỏm vào bụi cây thấp.

Lâm Hiên vẫn giữ hai tay ôm chặt phía trước, cố gắng hết sức bảo vệ thiếu phụ.

“Không… không sao…” Trường Tôn Vô Cấu có chút hoảng sợ, giọng nói run run, dù sao vừa rồi quá nguy hiểm.

May mà Lâm Hiên kịp thời cứu giúp nên mới thoát khỏi hiểm nạn, điều đó cũng khiến nàng vô cùng cảm động.

Với sự tiếp xúc thân mật như vậy, nàng cảm thấy cơ thể của ca cơ này không hề yếu ớt như mình nghĩ, tuy không bằng người lính, nhưng cũng rất quyến rũ.

Lúc này, khuôn mặt hai người kề sát nhau, chỉ cách nhau gang tấc.

Cả hai đều có thể cảm nhận hơi thở của đối phương.

“Không sao là tốt rồi.” Lâm Hiên cười cười, hàm răng trắng sáng, không có mùi lạ.

Trong lòng cũng nở hoa, quả nhiên không hổ là phu nhân quan lại quý tộc, thân hình thật tuyệt vời.

Có một mùi hương thoang thoảng không rõ, chắc là một loại hương xông.

“…Không buông ta ra sao?” Một lát sau, Trường Tôn Vô Cấu khẽ hỏi.

Đừng nhìn mặt nàng vẫn trang nghiêm, bình tĩnh, nhưng nội tâm nàng sắp nổ tung rồi.

Trời ơi, nàng đường đường là Hoàng hậu, chủ nhân của Tam cung Lục viện, vậy mà giờ lại bị một nam tử ôm thân mật như vậy.

Nàng luôn cảm thấy nơi mình bị ôm có chút không đúng đắn.

“À, sắp… sắp rồi.” Lâm Hiên nghe vậy liền phản ứng, nội tâm tức thì có chút thất vọng.

Mẹ kiếp, sướng quá, thật muốn ôm thêm một chút.

Nhưng anh cũng biết nếu cố tình không buông ra thì sẽ có vẻ ép buộc.

Thế là anh từ từ buông hai tay ra.

Trường Tôn Vô Cấu thấy vậy liền muốn đứng dậy, nhưng giây sau đột nhiên cau mày, trên mặt thoáng hiện vẻ đau đớn.

Thật ra là phía sau gáy bị một cành cây hơi nhọn va vào.

Khiến cơ thể nàng run lên, không nhịn được lại ngã xuống.

Thật là xui xẻo.

Bởi vì hai người vốn dĩ đã kề sát, trong thoáng chốc đã hoàn toàn môi chạm môi.

Khoảnh khắc đó, cả hai đều trợn tròn mắt!

Chương 31

Trường Tôn Vô Cấu hoàn toàn hoảng sợ.

Lâm Hiên thì có chút kinh ngạc, rồi lại kích động.

Quỷ tha chứ, phú bà còn chủ động thế này, còn ngại cái quái gì nữa… Ngoài rừng rậm, khi Trường Tôn Vô Cấu và Lâm Hiên cưỡi chiến mã đi ra, đội Cấm Vệ quân phân tán ở phía xa lập tức chạy tới.

Rất nhanh, đặc biệt là các tỳ nữ và môn đồng ở gần.

Bởi vì họ phát hiện, sắc mặt chủ tử có chút kỳ quái, đỏ bừng cả một mảng, ánh mắt Lâm Hiên nhìn nàng cũng có chút không đúng đắn.

Nhưng thân là hạ nhân cũng không dám hỏi nhiều, càng không dám tùy tiện tuyên truyền ra ngoài.

Trong xe ngựa.

Một trận trầm mặc.

Lâm Hiên cũng không nói gì, vì anh biết thiếu phụ lúc này đang rất căng thẳng.

Trên thực tế, Trường Tôn Vô Cấu sao chỉ đơn giản là căng thẳng?

Nàng gần như muốn ngất đi, bởi vì lúc trước trong bụi cây, nàng đã bị hôn.

Khiến lòng nàng rối như tơ vò, đồng thời vô cùng sợ hãi, dù sao thì nàng đã đội sừng Lý Nhị rồi!

Nếu Trường Lạc nha đầu kia biết được, nàng biết giải thích thế nào đây?

Khi sắp đến Trường An Thành, Lâm Hiên liền xuống xe ngựa.

Dù sao cũng cần tránh hiềm nghi, nếu bị người ngoài nhìn thấy sẽ rắc rối lắm, về điểm này Lâm Hiên cũng không có ý kiến.

Bởi vì hôm nay anh rất vui, dự tính sắp có thể hạ gục vị phú bà kia, sau đó có thể thoải mái ăn bám, sống cuộc đời cá mặn.

Điện Cam Lộ, Ngự Thư Phòng.

Lý Nhị lúc này có chút khó chịu, vì Lâm Hiên mà ngài cũng chú ý đến vị tài nữ đã đối thơ với ngài năm xưa.

Tài hoa của nàng khiến ngài thưởng thức, dung nhan của nàng càng khiến ngài động lòng, thế nên ngài đã định nạp nàng vào hậu cung.

Nhưng ai ngờ, vị tài nữ đó đã từ chối!

Phải biết, một nữ tử được Lý Nhị coi trọng, ai mà không vui mừng khôn xiết?

Dù không vui vẻ gì, cũng không dám trái lời.

Nhưng nàng lại kiên quyết từ chối, không hề để ý đến hậu quả của việc làm đó.

Ban đầu Lý Nhị vô cùng tức giận, lập tức muốn hạ chỉ, nếu không tuân theo sẽ trực tiếp vấn tội.

Nhưng sau khi biết nguyên nhân nàng từ chối, ngài liền từ bỏ.

Đồng thời ngài lại cảm thấy có chút vui thầm, bởi vì vị tài nữ đó lại ái mộ Lâm Hiên!

Dù nữ tử ngài để mắt đã có người trong lòng, nhưng Lý Nhị không hề tức giận chút nào, dù sao ngài vẫn luôn đề phòng Lâm Hiên.

Ai bảo tên đó cứ mãi tơ tưởng Quan Âm Tỳ của trẫm chứ?

Như vậy cũng tốt, có thể chuyển mục tiêu, cũng đỡ cho trẫm mỗi

ngày ăn ngủ không yên, lúc nào cũng đề phòng bị cắm sừng.

Nhưng ngài lại không hề biết rằng, lần này Quan Âm Tỳ xuất cung quả thực là đi săn, nhưng lại tìm Lâm Hiên làm bạn đồng hành.

Hai người đã xảy ra một số chuyện không thể nói.

Nếu ngài biết được, Lý Nhị e rằng sẽ không còn vui mừng và bình tĩnh như vậy nữa!

Đêm xuống.

Lý Nhị có chút hứng thú thấp kém đi ra từ Lập Chính Điện.

Hiếm khi hôm nay xử lý mọi việc sớm hơn, ngài nghĩ đã lâu không gặp Quan Âm Tỳ, chuẩn bị ôn tồn một phen.

Nhưng ai ngờ Quan Âm Tỳ lại nói cơ thể không khỏe, từ chối cho ngài nhập tẩm.

Khiến ngài có chút không vui, nhưng cũng đành chịu, cuối cùng chỉ có thể chán nản đi về Điện Cam Lộ, chuẩn bị tiếp tục phê duyệt tấu chương, xử lý chính sự.

Lập Chính Điện.

Chương 32

Lúc này, Quan Âm Tỳ mặt đầy chột dạ, sau khi xác nhận Lý Nhị đã rời đi mới dám xuống giường.

Từ khi về cung, nàng luôn có tâm sự nặng nề, làm việc cũng khó tập trung, trong đầu tràn ngập những chuyện đã xảy ra với Lâm Hiên vào ban ngày.

Nếu để Lý Nhị vào, vạn nhất bị phát hiện có gì đó không đúng, chẳng phải hỏng bét sao?

Đồng thời nàng cũng không ngừng tự cảnh báo, gần đây tuyệt đối không thể đến Tử Trúc Uyển nữa, nếu không thực sự sợ sẽ không cẩn thận mà lún sâu vào.

Chẳng trách Triệu Cơ của Tần Triều năm xưa lại mê mẩn Độc Mâu đến vậy, giờ nàng đã hiểu rồi.

Những ngày tiếp theo.

Trường Tôn Vô Cấu đều ngoan ngoãn ở trong cung, xử lý những việc vặt trong Tam cung Lục viện.

Lý Nhị cũng dốc sức trị nước, tiếp tục thúc đẩy chính sách phù trì thương nhân, sau một thời gian cũng đã có hiệu quả nhỏ.

Ban đầu có chút khó khăn, các nơi đều có tâm lý chống đối, nhưng bây giờ đều đã yên bình, kinh tế các nơi đều đang hồi phục, thuế thu quốc khố liên tục dồi dào.

Chuyện hạn hán ở Hà Đông Đạo cũng sắp kết thúc, khắp cả nước đều đang điều tập lương thực cứu trợ.

Mỗi lần thiết triều, phần lớn các văn võ đại thần cũng ít có tiếng nói phản đối chính sách phù trì thương nhân, điều đó khiến Lý Nhị vui

mừng.

“Bệ hạ thánh minh!” Trong thoáng chốc, trăm quan văn võ đều từ đáy lòng tán mỹ nói.

Chính sách phù trì thương nhân, hiệu quả đều có thể cảm nhận thực tế, quả thực có hiệu quả, có tác dụng lớn.

Thương nghiệp thúc đẩy nông nghiệp phát triển, bách tính sống càng hạnh phúc an khang.

Duy chỉ có Ngụy Chinh cứng đầu đang khổ sở, cúi đầu thấp, khiến những người xung quanh đều không nhịn được cười trộm.

Ngụy Chinh tính cách thẳng thắn, nóng nảy, cứng rắn hơn cả Đỗ Như Hối, phàm là chuyện gì cảm thấy không đúng thì đều phải can gián, những điều người khác không dám, ông càng phải nói.

Mỗi lần Lý Nhị đều đau đầu, dù sao Ngụy Chinh can gián không chút uyển chuyển, thậm chí đôi khi không nể mặt, khiến ngài khó xử.

Nhưng không có cách nào khác, chỉ có thể khiêm tốn tiếp thu, bây giờ thì tốt rồi.

Cuối cùng cũng đến lượt lão cứng đầu này chịu thiệt, Lý Nhị nhìn khuôn mặt khổ sở của ông ta cảm thấy hưng phấn.

Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.

Lâm Hiên mấy ngày nay đều có chút thất thần, dù sao thiếu phụ kia đã lâu không đến tìm anh.

Khiến anh có chút nghi ngờ, chẳng lẽ việc lấy lòng phú bà đã thất bại?

Nhưng không phải chứ, chuyện ở rừng rậm lần trước, hai người đã có cử chỉ thân mật như vậy, anh có thể khẳng định, thiếu phụ đã động lòng với anh, không thể nào thất bại.

Chẳng lẽ bị chồng nàng phát hiện rồi?

Lâm Hiên nhanh chóng phủ định ý nghĩ đó, dù sao thiếu phụ kia nhìn là biết xuất thân quan lại quý tộc, nếu bị phát hiện, còn có thể sống yên ổn sao?

Trong thoáng chốc, anh cũng có chút không hiểu.

Khuông đương!

Đúng lúc đó, cửa sương phòng từ từ bị đẩy ra.

"Lão Hiên à, lâu rồi không gặp, có nhớ ta không?" Lý Nhị chưa vào đến nơi đã cười nói, phía sau theo sau là Lão Tôn.

"Lão Lý chớ có nói năng bậy bạ, ta đây là người bình thường, chỉ thích mỹ nữ." Lâm Hiên nghe vậy có chút dở khóc dở cười, lập tức nghiêm mặt nói.

Mà nói đi, cũng đã mấy ngày không gặp hai người Lão Lý rồi.

Thế là ba người ngồi khoanh chân quanh bàn trà.

"Lão Lý cũng đừng chỉ biết cười ngây ngô nữa, lần này tìm ta có chuyện gì?" Lâm Hiên vừa rót trà vừa khinh thường nói.

Lâu rồi, hai người đã gần như thành tri kỷ vong niên, nên thường xuyên nói đùa vài câu.

Về điều này, Lý Nhị tuy có chút uất ức, nhưng cũng chỉ có thể nhịn.

Duy chỉ có Lão Tôn ngẩng đầu băn khoăn, tuy đã quen rồi, nhưng mỗi lần nghe đều cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Dù sao em gái ông, chính là đương kim Thánh Thượng đó!

Ông cũng không dám tùy tiện nói năng, nếu không đổi thành người khác, đã sớm bị lôi ra chém đầu rồi.

Chương 33

"Quy tắc cũ, thay mặt biểu thân ở xa của ta cảm ơn ngươi." Lý Nhị đáp lời, Lão Tôn bên cạnh lập tức lấy ra một xâu tiền đưa lên.

Về điều này Lâm Hiên cũng không khách khí, một mã quy một mã (công tư phân minh), những kiến nghị của anh, đủ để vị biểu thân ở xa của Lão Lý được hưởng lợi không ít, e rằng đã liên tiếp thăng quan rồi sao?

"À đúng rồi Lão Hiên, ngươi có cảm thấy Đại Đường bây giờ đã đi đúng quỹ đạo, bắt đầu hưng thịnh chưa?" "Bất kể là kinh tế, chính trị, quân lực hay nhân tài, nơi nào cũng nở hoa, không thể không nói đương kim Thánh Thượng anh minh a!" Lý Nhị tiếp lời, cuối cùng cũng không quên tự khen mình.

Lão Tôn bên cạnh cũng nhìn về phía Lâm Hiên, đồng thời cũng cảm thấy Đại Đường sau một loạt cải cách bây giờ đã cường thịnh hơn xưa rất nhiều.

"À à, còn xa lắm!" "Đừng nói gì khác, lấy nhân tài mà nói, cái lão Lý Nhị tuy rằng mở rộng con đường ngôn luận, ra sức chiêu mộ nhân tài." "Nhưng ngươi thử hỏi xem, những nhân tài được chiêu mộ đó có mấy người xuất thân từ bên ngoài?

Chẳng phải đều mẹ kiếp xuất thân từ Ngũ Tính Thất Vọng sao!" Nhưng kết quả, Lý Nhị và Lão Tôn bị Lâm Hiên dội một gáo nước lạnh trực tiếp.

Lâm Hiên đưa trà đã rót cho hai người Lão Lý, sau đó không nói thêm gì nữa.

Thời Tùy Đường là xã hội phân chia đẳng cấp, các thế gia đại tộc có uy tín và địa vị cao trong xã hội, thậm chí có lúc còn lấn át cả hoàng

thất.

Lý Nhị trong lòng hiểu rõ điều này.

Tuy tức giận, nhưng quả thực vô phương.

Từ khi lên ngôi, ngài tự coi Lý gia là thiên tử thế gia, chung chủ thiên hạ, nên đã quyết định sắp xếp lại gia phả các thị tộc.

Nhưng những người phụ trách biên soạn lại dám phớt lờ ý của ngài, trực tiếp đặt thị tộc Bác Lăng Thôi thị ở Sơn Đông vào vị trí thứ nhất.

Khiến ngài tức giận đến nhảy dựng, dù sau đó đã cưỡng chế sửa đổi, nhưng cũng không thể thay đổi được sức ảnh hưởng của Ngũ Tính Thất Vọng trong xã hội.

Đồng thời ngài cũng phải thừa nhận, lời của Lâm Hiên quả thực là sự thật.

Uy thế của Ngũ Tính Thất Vọng quá lớn, mỗi kỳ thi khoa cử, phần lớn đều xuất thân từ họ, hầu như hiếm khi có người ngoài nổi bật.

Cứ kéo dài như vậy, thế lực của họ sẽ càng lớn, Lý Nhị ngày ngày không có cách nào.

"Vậy theo ý Lão Hiên thì nên làm thế nào?" Sau đó, Lý Nhị trầm tư hồi lâu, khiêm tốn hỏi.

"Khó!" Lâm Hiên nghe vậy lắc đầu, thời gian phát triển của Ngũ Tính Thất Vọng đã quá lâu rồi, sớm đã ăn sâu bén rễ, muốn ra tay với họ thì không có hy vọng.

Trên thực tế, sau này họ sở dĩ sa sút, cũng là vì bị tiêu hao bởi chiến tranh.

Lý Nhị thấy vậy, sắc mặt có chút trầm xuống, chẳng lẽ ngay cả Lâm Hiên cũng không có cách nào?

Ngài hận cái gọi là Sơn Đông thị tộc đến nghiến răng nghiến lợi, dù sao địa vị của họ quá lớn, Lý gia dù sao cũng là thiên tử thế gia rồi, nhưng lại không được Lý thị Long Tây thừa nhận, cho rằng họ quá dung tục.

Quỷ tha chứ, khiến Lý Nhị tức giận biết bao!

Đáng hận hơn nữa, những thế gia này tự cho mình cao quý, không thèm kết hôn với người ngoài, thậm chí ngay cả hậu duệ hoàng thất cũng không coi trọng.

"Chẳng lẽ không có chút biện pháp nào?" Lý Nhị không cam tâm, không thể động đến họ, vậy thì làm suy yếu sức ảnh hưởng của họ trên triều đình tổng quy phải có cách chứ?

"Lão Lý, một thương nhân suốt ngày thao tâm chuyện quốc gia đại sự của ta à?" Lâm Hiên không nhịn được liếc Lão Lý một cái.

Dù sao cũng là một thương nhân, hiện tại đưa ra chính sách, nhưng nói trắng ra, sĩ nông công thương, người buôn bán đứng cuối.

Người ta Lý Nhị còn chưa vội, ở bên cạnh anh ta cứ như kiến bò chảo nóng vậy.

"Ta, Lão Hiên, lời đó không đúng rồi." "Chúng ta tuy là bần dân bách tính, nhưng tâm ưu quốc ưu dân thì phải có." Lý Nhị nghe vậy, lập tức trịnh trọng mở lời nói.

"Được rồi, ta đây không có lý tưởng cao siêu như vậy, ta chỉ là một kẻ cá mặn thôi." Lâm Hiên lập tức xua tay, không nghe Lão Lý tẩy não nữa, sau đó tiếp tục mở lời nói.

"Động đến Ngũ Tính Thất Vọng chắc chắn không có hy vọng, nhưng làm suy yếu sức ảnh hưởng của họ trong triều đình thì có thể." "Biện pháp nào?" Lý Nhị vừa nghe, quả nhiên có hy vọng, lập tức truy hỏi.

“Thực ra cũng đơn giản, bắt đầu từ gốc rễ, Đường kế thừa chế độ Tùy mà, hãy đặt trọng tâm nhiều hơn vào khoa cử.” “Ngũ Tính Thất Vọng sở dĩ lâu dài không suy tàn, chẳng phải vì tiền nhiều hoàn cảnh tốt, mỗi lần đều có thể sinh ra nhân tài sao?” “Muốn suy yếu, phải ra tay từ bên ngoài, tích cực phù trì con em hàn môn, cải cách chế độ khoa cử, để họ có thể dễ dàng tham gia thi khoa cử hơn, không như trước kia, khó như lên trời.” Lâm Hiên uống một ngụm trà, sau đó từ từ mở lời nói.

“Nhưng cũng cần chú ý một điểm, chế độ khoa cử dễ nảy sinh tham ô hủ bại.” Cuối cùng Lâm Hiên tổng kết lại.

Dù sao anh cũng đã bày ra những kiến thức từ kiếp trước rồi, nếu Lý Nhị nghe được, với đầu óc của ngài chắc chắn sẽ thông suốt.

“Lão Lý, được chỉ giáo rồi.” Một lát sau, Lý Nhị từ từ đứng dậy, vô cùng cung kính cúi chào Lâm Hiên một cái.

Khiến Lão Tôn bên cạnh gần như sợ ngây người.

Quỷ tha chứ, đường đường là Thánh Thượng lại cúi chào một ca cơ thanh lâu!

Nếu truyền ra ngoài, trăm quan văn võ chẳng phải sợ chết sao?

Duy chỉ có Lý Nhị trong lòng hiểu rõ ý nghĩa trọng đại trong lời nói của Lâm Hiên, ngài quả thực đã được chỉ điểm thông suốt.

Chương 34

Đồng thời ngài cũng càng thêm bội phục Lâm Hiên.

Đừng nhìn tuổi tác không lớn, nhưng tài hoa lại tuyệt thế cổ kim, còn có chút am hiểu về quân sự, đạo trị quốc lại nằm trong lòng bàn tay.

Đơn giản là một đại tài a!

Trẫm có được người này, sao phải lo thiên thu vĩ nghiệp không thành?

Sao phải lo Đại Đường không hưng thịnh vĩnh hằng?

Thế nên đây là một cái cúi chào xứng đáng!

"Lão Lý, khách khí rồi." Lâm Hiên thấy vậy, lập tức đứng dậy đỡ ngài.

Cuối cùng, Lý Nhị mặt đầy cảm khái, liền từ biệt Lâm Hiên.

Trên đường về.

"Bệ hạ, Lâm Hiên thật đúng là Quốc Sư của Đại Đường chúng ta a!" Trường Tôn Vô Kỵ cũng hoàn toàn bái phục Lâm Hiên, không nhịn được tán thán với Lý Nhị.

Sau khi Lý Nhị về cung, ngài nhanh chóng bắt tay vào cải cách khoa cử.

Đúng như Lâm Hiên đã dự đoán, cải cách vừa ra chắc chắn sẽ bị phe bảo thủ cản trở, nhưng ngài đã trấn áp bằng sắt máu.

Càng cản trở, trẫm càng phải tăng cường lực độ.

Nhưng đây là một quá trình tương đối dài, cần phải từ từ tiến hành, Lý Nhị cũng không vội vàng về điều này.

Theo lời Lâm Hiên, ngài tăng thêm các môn chuyên nghiệp để tuyển chọn nhân tài, thêm Minh sử Minh kinh, ra sức phù trì con em hàn môn, để họ có thể dễ dàng tham gia thi khoa cử hơn, không như trước kia, khó như lên trời.

Đồng thời ngài cũng bí mật thiết lập cơ quan giám sát điều tra, để ngăn chặn tình trạng quan lại tham ô trên chế độ khoa cử.

Một bên khác.

Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.

Lâm Hiên gần đây quả thực đang sống cuộc đời cá mặn, Từ Huệ bên kia bế môn bất kiến, phú bà cực phẩm cũng không thấy đâu, loli đã lâu cũng như vậy, khiến anh ưu sầu.

Không khỏi thường xuyên cảm khái, khi nào ta mới có thể được bao dưỡng?

Khi nào mới có thể an tâm ăn bám, sống cuộc đời cá mặn đây!

"Hiên công tử, có khách nhân." Đúng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng của lão bảo.

Khiến Lâm Hiên đang nằm trên giường lập tức vui mừng, trực tiếp nhảy từ trên giường xuống.

Khuông đương!

Sau đó nhanh chóng đi tới, trực tiếp kéo cửa sương phòng ra xem, lập tức ngớ người.

Bởi vì người đến không phải nữ, mà là nam!

Trong thoáng chốc, nụ cười trên mặt Lâm Hiên biến mất, thay vào đó là vẻ mặt đờ đẫn.

"Lâm Hiên?" Trường Tôn Xung, một thân áo vải, nhìn thấy Lâm Hiên xong, ánh mắt cũng kinh ngạc.

Tuy có chút không muốn thừa nhận, nhưng quả thực anh ta đẹp trai hơn mình rất nhiều.

Lần này sở dĩ giấu thân phận, là để xem Lâm Hiên rốt cuộc là thần thánh phương nào, mà lại khiến Trường Lạc mà mình yêu thích mê mẩn đến vậy!

Khiến anh ta ghen tỵ, dù sao từ nhỏ anh ta đã thích Trường Lạc, nhưng bây giờ lại chỉ có thể trơ mắt nhìn người mình yêu, tơ tưởng người khác!

"Ngồi đi." Lâm Hiên liếc mắt một cái, không hề có hứng thú tiếp đãi.

Trong lòng câm nín, quỷ tha chứ, ta dù sao cũng là hoa khôi thanh lâu, trước đó có hai lão Lý Lão Tôn lèm bèm cũng được, dù sao tuổi tác lớn rồi, không bị thị phi nhiều.

Bây giờ lại có thêm một tiểu sinh mặt trắng môi hồng, chuyện gì vậy?

"?!" Thái độ của Lâm Hiên trực tiếp khiến Trường Tôn Xung có chút không vui, lập tức muốn ra tay, nhưng lại nhịn được.

Dù sao anh ta đang giấu thân phận, nếu bị người ngoài biết được, đặc biệt là phụ thân, chẳng phải sẽ bị lột da sao?

Sau đó trong lòng khinh thường, tưởng người này thần kỳ đến mức nào?

Bị người ngoài đồn thổi thần hồ kỳ thần, bây giờ nhìn thấy thì cũng chẳng qua như vậy, kiêu ngạo vô lễ, không coi ai ra gì.

Chương 35

Chỉ là một ca cơ thanh lâu thôi, có tư cách gì mà tranh Trường Lạc với ta?

Sau đó, Trường Tôn Xung phất tay áo, cảm thấy hôm nay có thu hoạch lớn, ít nhất cũng đã nhìn thấu bộ mặt thật của người này, có vẻ như có thể cảnh báo Trường Lạc rồi.

Khi anh ta chuẩn bị ngồi xuống, đột nhiên khựng lại.

Hai mắt trợn tròn, sắc mặt có chút khó coi, hàm răng nghiến chặt.

Bởi vì anh ta nhìn thấy một bức họa treo trên tường phía xa, người trên đó chẳng phải là Trường Lạc sao?

Người này lại có họa tượng của Trường Lạc?

Chẳng lẽ Trường Lạc lén lút ra cung đến chốn thanh lâu sao?

Trường Tôn Xung trong lòng kinh hãi, nhưng lại phủ nhận ý nghĩ đó, dù sao Trường Lạc thân là công chúa, lại được Bệ hạ sủng ái sâu sắc, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện có nhục danh tiếng hoàng thất như vậy.

Vậy thì cũng có thể, người này chắc chắn cố ý nhìn trộm Trường Lạc, phần lớn là khi nàng xuất cung du ngoạn sao?

Trong thoáng chốc, Trường Tôn Xung càng thêm tức giận, hai tay nổi đầy gân xanh.

Người này không những kiêu ngạo vô lễ, cực kỳ ghê tởm, còn làm ra chuyện đê tiện như vậy, nhất định phải về nói với Trường Lạc, bảo nàng tránh xa loại người này ra.

"Bức họa đó lấy từ đâu ra?" Lập tức, Trường Tôn Xung nén cơn

giận trong lòng, mở miệng chất vấn.

"Ta vẽ đó." "Nói dối, còn chưa gặp người, sao có thể vẽ được?" Lâm Hiên nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ý vị, sau đó không nhịn được đánh giá người thanh niên.

"Người này có chút thú vị a?" "Ta vẽ đó, liên quan gì đến ngươi?

Ngươi, người trong tranh có quen biết sao?" Lập tức, Lâm Hiên mặt đầy hiếu kỳ hỏi.

Đơn giản là kỳ quái hết sức, từ khi người này vào đã cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn mình như nhìn kẻ thù vậy, giống như ta mẹ kiếp đã cắm sừng lão bà của người ta vậy.

"Ta chỉ hiếu kỳ thôi." Trường Tôn Xung nắm chặt hai tay, sau đó kìm nén giọng nói đáp lại.

Lâm Hiên nghe vậy liếc mắt một cái, sau đó uống một ngụm trà, rồi tiếp tục mở lời nói.

"Cô gái trong tranh từng đến tìm ta, nên ta có ấn tượng sâu sắc về nàng." Khuông đương!

"Không thể nào!" Lời này vừa ra, Trường Tôn Xung lập tức ngây người, sau đó "xoát" một tiếng đứng dậy, suýt chút nữa lật đổ bàn trà.

Lập tức lớn tiếng nói.

Trường Lạc có thể đến chốn thanh lâu sao, tuyệt đối không thể nào!

"Ta lừa ngươi làm gì?

Cũng không có lợi lộc gì." "Ngày xưa, ta và nàng trò chuyện rất vui vẻ, cuối cùng còn có tiếp xúc thân mật với nàng đó!" Oanh!

Trường Tôn Xung nghe xong, cả đầu gần như nổ tung, nội tâm càng dâng trào sóng gió kinh thiên.

Trường Lạc không những đến chốn thanh lâu, còn từng trò chuyện rất vui vẻ với hắn?

Quan trọng nhất là, Trường Lạc còn có tiếp xúc thân mật với hắn?

Không thể nào!

Trường Tôn Xung trong lòng gào thét, phẫn nộ, không ngừng tự phủ định, nhưng nhìn sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt chân thành của người này, lại không giống như nói dối.

Quả thực như hắn nói, không cần thiết phải lừa a!

Nhưng tại sao, ta Trường Tôn Xung lại không hề biết gì?

Trong thoáng chốc, Trường Tôn Xung cảm nhận được tính nghiêm trọng của vấn đề, ban đầu anh ta vẫn nghĩ Trường Lạc chỉ ngưỡng mộ mà thôi, chỉ bị tài hoa của người này hấp dẫn.

Nhưng bây giờ nhìn lại thì đã sai rồi, Trường Lạc đã gặp mặt hắn rồi, nhìn ý tứ, hai người từng tiếp xúc gần gũi.

Càng khiến anh ta phát điên!

Khuông đương!

Lập tức Trường Tôn Xung trực tiếp đóng sầm cửa đi, phải lập tức vào cung tìm Trường Lạc hỏi cho ra nhẽ.

"Người thanh niên này có bệnh sao?" Lâm Hiên nhìn cánh cửa sương phòng không ngừng rung lên, tức thì lầm bầm.

Người này đơn giản là kỳ quái hết sức, đã tốn tiền lật bài rồi, trà cũng không uống đã bỏ đi, toàn hỏi những câu thần thần thao thao.

Chương 36

Nhưng giây tiếp theo, Lâm Hiên đột nhiên sững lại.

Một ý nghĩ đáng sợ nảy ra, chẳng lẽ người này quen biết loli trong tranh sao?

Sau đó cũng thích nàng ta sao?

Quỷ tha chứ, hóa ra là tình địch, chẳng trách cứ cảm thấy ánh mắt người này nhìn mình không đúng, giống như bị mình cắm sừng vậy, hóa ra là tình huống này.

Trong thoáng chốc Lâm Hiên có chút hoảng.

Dù sao loli kia trông thật xinh đẹp tiên khí a, da thịt trắng mịn màng, thân hình lại có da có thịt.

Trong lòng anh rất thích, nếu bị người khác cướp mất thì tiếc biết bao!

Đáng tiếc là lần trước quên hỏi nàng ở đâu, bây giờ thì hay rồi, chỉ có thể cầu nguyện loli kia có ấn tượng sâu sắc về mình, đừng bị kẻ theo đuổi lung lay nội tâm.

Ngoài Hoàng cung, ngoại viện.

Trường Tôn Xung sắc mặt khó coi, nội tâm rối như tơ vò, vội vàng đi về phía tẩm cung của Trường Lạc.

"Trùng Nhi muốn đi đâu?" "Sắc mặt hoảng loạn, mặt đầy tâm sự, chuyện gì vậy?" Đúng lúc đó, Trường Tôn Vô Kỵ vừa rời khỏi Điện Cam Lộ, liếc mắt nhìn thấy Trường Tôn Xung ở phía xa, liền đi tới hỏi.

Thấy sắc mặt hắn không đúng, có chút quan tâm.

“À, phụ… phụ thân đại nhân.” Trường Tôn Xung bị chặn lại, lập tức phản ứng, nhìn thấy lão tử Trường Tôn Vô Kỵ xong, liền cúi người nói.

“Không… không…” “Ta nhiều chuyện, có thể giấu được ta sao?” Trường Tôn Vô Kỵ liếc mắt một cái, đại nhi tử hắn cái gì cũng tốt, chỉ là quá chất phác thật thà, căn bản không giấu được tâm tư, liếc một cái là nhìn thấu.

“Ai…” Khiến Trường Tôn Xung thở dài một tiếng, sau đó kể khổ với lão tử.

Sắc!

“Nhớ kỹ, chuyện này ai cũng không được nói.” Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong, lập tức hít một hơi khí lạnh, sau đó dặn dò con trai.

Dù sao Trường Lạc quý là công chúa, là nữ nhi được Bệ hạ sủng ái nhất, nếu tư tự xuất cung đến chốn thanh lâu, truyền ra ngoài thì sẽ có nhục danh tiếng hoàng thất!

Thật là đại sự!

Ngay sau đó, ông trực tiếp kéo Trường Tôn Xung đi ra ngoài, đoạn tuyệt ý định đi tìm Trường Lạc của hắn.

Bởi vì nghe nói Lâm Hiên có chút ý tứ với Trường Lạc xong, trong lòng ông đã hiểu rõ.

Bệ hạ không thể không biết chuyện này, vậy thì đã không nói gì, chắc chắn là ngầm cho phép rồi.

Trong thoáng chốc, ông cũng không nhịn được thở dài một tiếng.

Tâm tư của con trai, làm một lão tử sao có thể không biết?

Từ nhỏ đã thích Trường Lạc nha đầu kia rồi, vốn định tìm một cơ hội để bày tỏ với Bệ hạ, xem thử có thể thăm dò thái độ của Bệ hạ

không.

Nhưng bây giờ nhìn lại thì e rằng không có cơ hội rồi.

Dù sao Lâm Hiên có tài lớn, được Bệ hạ vô cùng yêu quý.

"Hài nhi nghe lời phụ thân, từ bỏ Trường Lạc đi." Cuối cùng, Trường Tôn Vô Kỵ mặt đầy bất đắc dĩ khuyên giải, biết làm như vậy Trường Tôn Xung chắc chắn sẽ khó chịu, nhưng không có cách nào khác.

"Vì sao?" Quả nhiên, Trường Tôn Xung vừa nghe lập tức ngây người, vốn nghĩ phụ thân sẽ giúp mình, nhưng lại trực tiếp bảo mình từ bỏ.

Lập tức có chút tức giận chất vấn.

"Không có vì sao, nghe lời!" Trường Tôn Vô Kỵ sắc mặt trầm xuống, trực tiếp quát lớn.

Chuyện này cứ kiên trì mãi sẽ không có kết quả.

Nếu chọc giận Bệ hạ, thì sẽ rắc rối lớn.

"Con không muốn!" Trường Tôn Xung cũng nổi cáu, đã thích Trường Lạc lâu rồi, bảo mình đột nhiên từ bỏ thì làm sao làm được.

Bốp!

Trong khoảnh khắc, Trường Tôn Vô Kỵ tức giận run rẩy toàn thân, lập tức giáng một bạt tai.

"Hồ đồ!" Ông thực sự tức giận rồi, dù sao với mức độ quan trọng của Lâm Hiên trong lòng Bệ hạ, nếu cố chấp muốn đối đầu với Trường Tôn gia, thì thực sự không biết có xảy ra đại sự gì không!

Những chuyện này không thể nói cho Trường Tôn Xung, dù sao Bệ hạ đã nghiêm khắc hạ lệnh, không thể tiết lộ một chút nào.

Chương 37

"Ai…" Trường Tôn Vô Kỵ vô cùng băn khoăn, nhìn Trường Tôn Xung mặt đầy ấm ức phẫn nộ rời đi.

Là một lão tử, ông đương nhiên biết để một người từ bỏ người mình yêu là đau khổ biết bao, nhưng hiện thực là vậy.

Nếu Trường Lạc không yêu Lâm Hiên, thì ông chắc chắn sẽ không ngăn cản, sẽ dựa vào mối quan hệ với Bệ hạ để giúp con trai.

Nhưng trớ trêu thay Trường Lạc lại yêu hắn!

Cộng thêm Lâm Hiên là đại tài, không kém Gia Cát Lượng của Thục quốc, Bệ hạ vô cùng đề cao và yêu thích hắn.

Trường Tôn Vô Kỵ đứng trên hành lang không ngừng đi đi lại lại, cuối cùng thở dài một tiếng, lại đi về phía sâu trong hoàng cung.

Điện Cam Lộ, Ngự Thư Phòng.

"Bệ hạ." Trường Tôn Vô Kỵ hơi cúi người chào Lý Nhị đang ngồi trên giường, vẻ mặt ông đầy rối rắm.

"Phụ Cơ và trẫm hai người hà tất phải khách khí, có gì cứ nói." Lý Nhị khép cuốn Minh kinh trong tay lại, đôi mắt rồng hơi liếc nhìn.

Trường Tôn Vô Kỵ là quốc cữu, lại là bạn bè thuở hàn vi với ngài, càng là trợ thủ đắc lực trong biến cố Huyền Vũ môn ngày xưa, tình cảm hai người sâu đậm, sớm đã vượt qua mối quan hệ quân thần.

"Vi thần có tội, mong Bệ hạ trách phạt!" Phụ Cơ vô cùng cảm động, nhưng lại mặt đầy buồn bã mở lời nói.

"Có tội gì đâu?" Khiến Lý Nhị khó hiểu, lúc trước rời đi còn đang vui vẻ, có nói có cười, bây giờ lại mặt ủ mày ê rồi sao?

Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong, vẫn không mở lời, thẳng đến khi Lý Nhị có chút tức giận, ông mới từ từ nói.

Ông biết Trường Lạc thích Lâm Hiên, cũng biết Bệ hạ yêu thích Lâm Hiên.

Nhưng trong số nhiều người con trai, duy độc Trường Tôn Xung được ông yêu quý sâu sắc, thế nên dù phải đắc tội Bệ hạ, ông cũng đánh cược một lần.

Một lát sau, Lý Nhị sắc mặt có chút âm trầm.

Tiểu tử Trường Tôn Xung cũng thích Trường Lạc, ban đầu ngài cũng có ý định gả Trường Lạc cho hắn.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác, dù sao Trường Lạc nha đầu kia đã mê mẩn Lâm Hiên rồi.

"Phụ Cơ a, ông cũng đừng trách trẫm thiên vị, ta dẹp bỏ thân phận quân thần, đều là phụ thân cả." "Con cái là ruột thịt, trẫm là chung chủ thiên hạ, cũng không thể cưỡng ép a!" Lý Nhị từ trên giường đi xuống, nhìn Trường Tôn Vô Kỵ đang cúi người nói, sau đó vỗ vỗ vai ông ta.

"Vi thần biết phải làm gì rồi." Trường Tôn Vô Kỵ cung kính nói, sau đó từ từ lui ra khỏi Điện Cam Lộ.

Khoảnh khắc rời đi, ông chỉ cảm thấy xương sống lưng toát mồ hôi lạnh.

Dù sao Trường Tôn gia tuy có mối quan hệ thân thiết với Bệ hạ, nhưng lời vừa rồi không khác gì có ý uy hiếp, Bệ hạ đã không long nhan đại nộ truy cứu tội, là đã nể mặt rồi.

Nếu cứ tiếp tục dây dưa, thì là tự tìm chết.

Nhưng lời của Bệ hạ ông cũng đã hiểu rõ, chuyện này ai cũng sẽ

không thiên vị, như vậy là đủ rồi.

Còn việc Trùng Nhi và Trường Lạc công chúa có duyên phận hay không, thì phải xem tạo hóa.

Ông cũng đã hoàn toàn từ bỏ ý định đi gặp Trường Tôn Hoàng hậu, nếu không bị Bệ hạ biết được, thì sẽ rắc rối lớn.

Ngoài Trường An Thành, khu vực ngoại ô.

Gần đây, Lâm Hiên vô cùng hưng phấn, bởi vì hệ thống đã "đãng cơ" (treo) bấy lâu nay cuối cùng cũng mẹ kiếp kích hoạt rồi.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được hệ thống Đăng Nhập." "Hệ thống này mỗi 24 giờ làm mới một lần, phần thưởng đăng nhập mỗi ngày là ngẫu nhiên." "Đăng nhập tích lũy: 3 lần." Là một người yêu thích đủ loại tiểu thuyết, Lâm Hiên đương nhiên hiểu hệ thống Đăng Nhập, lập tức thầm niệm trong lòng.

Hy vọng phần thưởng đăng nhập lần này đừng lại là những thứ vô dụng như trước nữa.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ hoàn thành đăng nhập hôm nay." "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng đăng nhập: Thần Tiễn Thuật!" Một lát sau, đi kèm với một giọng nhắc nhở lạnh lùng vang lên, lập tức khiến Lâm Hiên kích động không thôi.

Thần Tiễn Thuật, đúng như tên gọi, có thể khiến kỹ năng bắn cung đạt đến cảnh giới vi diệu, bách phát bách trúng (trăm phát trăm trúng).

Lập tức Lâm Hiên liền vọt người lên ngựa, tay cầm đại cung, lưng đeo ống tên đi sâu vào rừng rậm, chuẩn bị thử uy lực của Thần Tiễn Thuật.

Nhưng để tránh bị người ngoài biết được thân phận, Lâm Hiên cố ý đeo một chiếc mặt nạ ngọc trắng.

Cùng lúc đó.

Sâu trong rừng rậm, ba con chiến mã đang phi nước đại cực nhanh.

“Hoài Đạo a, kỹ năng bắn cung của ngươi không ổn rồi.” Trình Thiết Ngưu nhìn Tần Hoài Đạo ở phía xa cười nhạo, khiến Tần Hoài Đạo không nhịn được trán nổi gân đen, lập tức đáp trả.

“Trình Thiết Ngưu, mẹ kiếp ngươi thử lên xem?” “Hắc hắc, Thiết Ngưu ta có tự biết mình, xem muội muội Tú Ninh của ta đi!” Thành Thiết Ngưu cười gian, không hề mắc mưu, sau đó cả hai đều nhìn về phía Lý Tú Ninh cách đó không xa.

Chương 38

Đừng nhìn là thân nữ nhi, nhưng lại là Thần Uy Tướng Quân, còn dũng mãnh hơn cả hai hậu duệ danh tướng, không hổ là nữ nhi của Quân thần Lý Tĩnh.

Lúc này Lý Tú Ninh một thân minh quang khải, anh vũ tuấn tú, cưỡi ngựa đứng thẳng, đại cung trong tay kéo căng tròn, đủ thấy sức lực của nàng lớn đến mức nào.

Hưu!

Khoảnh khắc đó, mũi tên sắc bén trong tay nàng trực tiếp bay ra.

Hưu!

Nhưng đúng lúc đó, gần như cùng một lúc, lại có một tiếng phá không vang lên, quả nhiên lại một mũi tên sắc bén khác bay vút.

Hai mũi tên gần như trước sau, trực tiếp xuyên qua khu rừng rậm rạp, trong nháy mắt ghim chặt một con thỏ rừng đang né tránh cấp tốc ở phía xa vào một gốc cổ thụ.

Nhưng rõ ràng, mũi tên của Lý Tú Ninh có độ chính xác kém hơn một chút, vì chỉ bắn trúng lưng thỏ rừng, còn mũi tên kia lại trúng thẳng tim.

Khoảnh khắc đó, cao thấp lập tức phân rõ!

Do ai bắn?

Sau đó, cả ba đều kinh ngạc, lần lượt quay người nhìn về phía sau.

Mũi tên đó là do ai bắn?

Phải biết, kỹ năng bắn cung của Lý Tú Ninh nổi tiếng trong quân, từng một mũi tên bắn chết đại tướng Đột Quyết giữa loạn quân.

Lần này ba người đi săn trong rừng rậm, cũng có ý định thi thố kỹ năng bắn cung.

Con thỏ rừng đó di chuyển nhanh như chớp, ngang dọc né tránh, lại còn phải truy bắn trên ngựa, đòi hỏi sự kiểm soát sức mạnh và kỹ năng bắn cung của bản thân.

Như Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu, đều xuất thân từ hậu duệ danh tướng, từ nhỏ đã rèn luyện trưởng thành trong quân, nhưng lại không bằng Lý Tú Ninh.

Nhưng bây giờ, Lý Tú Ninh tuy đã bắn trúng, nhưng độ chính xác lại kém hơn một chút, kém xa mũi tên kia.

Điều khiến cả ba chấn kinh hơn nữa, khoảng cách đó e rằng đã vượt qua tầm bắn.

Có thể thấy, sức lực của người kia phải đáng sợ đến mức nào?

Ba tháp ba tháp… Khi ba người đang ngưng thị quan sát, trong khu rừng rậm phía xa truyền đến một tràng tiếng vó ngựa.

Sau đó một thiếu niên mặc bạch sam từ từ xuất hiện, tay phải hắn cầm đại cung, lưng đeo ống tên, tư thái xuất chúng.

Nhưng trên mặt hắn đeo mặt nạ ngọc, không thể nhìn rõ dung nhan.

Cùng lúc đó, Lâm Hiên đang chạy đến cũng nhìn thấy ba người ở phía xa, đặc biệt khi ánh mắt dừng lại trên Lý Tú Ninh, anh càng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Sắc!

Người này không phải là Lý Tú Ninh, nữ tử mà mình vô tình nhìn thấy đang tắm dưới thác nước trước đây sao?

Hai người kia cũng mặc minh quang khải, thân hình vạm vỡ cao

lớn, khí chất bất phàm, chắc cũng xuất thân từ danh tướng.

Chỉ là hiện tại không thể phán đoán được thân phận.

"Ai?

Mũi tên kia do ai bắn?" Lập tức, Trình Thiết Ngưu mở lời hỏi, giọng nói thô lỗ, phù hợp với vẻ ngoài của hắn.

Trong thoáng chốc, Tần Hoài Đạo và Lý Tú Ninh cũng nhìn về phía hắn.

Ba tháp ba tháp… Lâm Hiên ghìm ngựa tiến lên, không lập tức đáp lời, vì sợ Lý Tú Ninh nhìn ra manh mối.

Dù sao lúc đó anh suýt chút nữa đã nhìn thấy toàn thân nàng.

"Ai, người ta hỏi chuyện vì sao không đáp lời?" Trình Thiết Ngưu tính tình nóng nảy, thấy Lâm Hiên không để ý, lập tức tiếp tục chất vấn.

Nhưng lại bị Tần Hoài Đạo bên cạnh ngăn lại.

"Ngươi nhìn cây đại cung trong tay hắn không?" "Phải biết ba người chúng ta đều chỉ dùng cung một thạch thôi, cái của hắn ta đoán ít nhất phải hai thạch trở lên!" Tần Hoài Đạo hai mắt ngưng thị, khác với Trình Thiết Ngưu, dù sao anh ta tinh tế hơn, liếc mắt một cái đã nhìn ra manh mối của cây đại cung trong tay Lâm Hiên.

Hoa!

Trong khoảnh khắc, Trình Thiết Ngưu và Lý Tú Ninh đều không nhịn được tặc lưỡi.

Hai thạch đó là hơn một trăm kg, hai thạch trở lên, cần sức lực lớn đến mức nào?

Chương 39

Người này thân hình mảnh khảnh, căn bản không nhìn ra cảm giác vạm vỡ, chẳng phải nói nội lực của hắn đã đạt đến cảnh giới vi diệu sao?

Khiến họ liên tưởng đến một mãnh nhân tuyệt thế, song chùy Lý Nguyên Bá!

"Dám hỏi Cao nhân họ gì tên gì?" Trong thoáng chốc, Trình Thiết Ngưu cũng dẹp bỏ lòng khinh thị, lập tức khiêm tốn hỏi.

Ngay cả Lý Tú Ninh vốn dĩ rất tự mãn cũng đôi mắt đẹp liên tục, tỏa ra thần quang, không ngừng nhìn Lâm Hiên.

Rõ ràng là nàng có hứng thú với hắn.

Lâm Hiên vẫn không đáp lời, lặng như tờ, bề ngoài giả vờ một bộ cao thâm khó lường.

Càng khiến ba người bội phục kinh ngạc, không hề cảm thấy kiêu ngạo chút nào, vì đó chính là phong thái của một ẩn sĩ cao nhân!

Cút!

Khắc sát!

Đúng lúc đó, Lâm Hiên trên lưng ngựa lại một lần nữa giương cung đáp tên, trực tiếp bắn ra giữa không trung.

Ở rất xa, một con chim nhỏ bằng bàn tay bị ghim chặt, và cả thân cây thô to kia cũng bị xuyên thủng vỡ vụn.

Hoa!

Trong khoảnh khắc, khiến ba người Trình Thiết Ngưu mắt gần như trợn thẳng.

Trong lòng không nhịn được hít khí lạnh, đây phải có sức mạnh lớn đến mức nào?

Tuyệt đối là cao nhân không sai!

Lý Tú Ninh cũng hơi hé miệng nhỏ, trên khuôn mặt anh vũ lần đầu tiên thoáng hiện vẻ đỏ bừng, duy chỉ có loại nam nhân như vậy mới là đối tượng mà Lý Tú Ninh hướng tới a!

Lâm Hiên tiếp tục thúc ngựa tiến lên, không hề để ý đến ba người phía sau.

Nếu để anh biết được tiếng lòng của Lý Tú Ninh, không biết nên khóc hay nên cười, dù sao ta chính là cái tên háo sắc đã nhìn trộm nàng ngày xưa a!

Sau đó anh nhìn con chim và con thỏ bị ghim trên mặt đất, trực tiếp biến mất trong rừng rậm.

Điện Thái Cực, thiết triều buổi sáng.

"Chúc mừng Bệ hạ, hạ hỉ Bệ hạ." Trình Tri Tiết trực tiếp tiến lên một bước, mặt đầy kích động mở lời nói.

Khiến Lý Nhị trên long ỷ sững lại, không biết Trình Tri Tiết vì sao lại làm như vậy, lập tức hiếu kỳ hỏi.

"Ái khanh nói vậy là sao?" "Bẩm Bệ hạ, đều nói loạn thế xuất cao nhân, uy chấn thiên hạ." "Bây giờ ngoài Trường An Thành, có cao nhân ẩn thế không xuất, đây là điềm báo của thịnh thế a!" Trình Tri Tiết lập tức đáp lời, sau đó kể lại toàn bộ chuyện con trai hắn và những người khác gặp phải ở ngoại ô ngày hôm qua.

Tần Quỳnh và Lý Tĩnh bên cạnh cũng gật đầu, ngầm thừa nhận lời Trình Tri Tiết là thật.

Hoa!

Trong thoáng chốc, trăm quan văn võ đều kinh hãi!

Loạn thế anh hùng nổi bốn phương, cao nhân xuất hiện lớp lớp, thiên hạ đều biết.

Thịnh thế giáp quy điền, quốc thái dân an, cao nhân không biết đi đâu.

Ý của Trình Tri Tiết chính là như vậy, ngày hôm qua con trai hắn và Tần Hoài Đạo, Lý Tú Ninh ba người đi săn ở ngoại ô, đã gặp phải một vị cao nhân ẩn thế không xuất.

Phong thái điềm đạm, nội liễm tiên khí, không hề lộ ra bất kỳ thông tin thân phận nào, đến nhanh cũng đi nhanh.

Chẳng phải đây là điềm báo của thịnh thế sao?

"Vị cao nhân này họ gì tên gì?" Lý Nhị nghe vậy, cũng vô cùng hưng phấn, vì điều đó đại biểu cho việc ngài trị quốc có đạo.

"Bẩm Bệ hạ, vi thần cũng không biết, người đó đeo mặt nạ ngọc trắng." Đúng lúc đó, Tần Quỳnh bên cạnh bước ra đáp lời, đồng thời cũng tự thuật về sự phi phàm của vị cao nhân đó.

Trong thoáng chốc càng gây ra chấn động.

Dù sao theo miêu tả của Tần tướng quân, người đó thân hình mảnh khảnh, nhưng lại có thể kéo đại cung ít nhất hai thạch, mũi tên có thể xuyên thủng và làm vỡ vụn thân cây cổ thụ to như vậy.

Sức mạnh đáng sợ đến mức nào?

Nhìn khắp quân đội hiện tại cũng hiếm thấy, e rằng chỉ có Trình Tri Tiết mới có thể sánh được?

Dù sao Tam Bản Phủ nổi tiếng dũng mãnh!

Chương 40

Kỹ năng bắn cung của vị cao nhân này càng cao thâm khó lường, còn mạnh hơn cả nữ nhi của Quân thần Lý Tĩnh, lại một lần nữa gây ra tiếng kinh hô của mọi người.

Thần Uy Nữ Tướng Quân đó nổi tiếng lẫy lừng, quanh năm chinh chiến sa trường, khiến Đột Quyết nghe danh khiếp vía, kỹ năng bắn cung của nàng kinh thiên động địa, bây giờ lại có người còn đáng sợ hơn nàng sao?

"Ngọc Diện Cao Nhân?" Cũng khiến Lý Nhị trên long ỷ càng thêm hứng thú.

Trong thị trấn có Lâm Hiên và các đại tài khác, bây giờ ở sâu trong ngoại ô lại xuất hiện ẩn sĩ cao nhân, chẳng lẽ trời thật sự phù hộ Đại Đường ta sao?

"Truy tra cho trẫm, nhất định phải tìm ra vị Ngọc Diện Cao Nhân đó." Lý Nhị lập tức mở lời nói, hiện tại Đại Đường tuy binh hùng ngựa mạnh, trên triều đình cũng có nhiều võ tướng, nhưng phần lớn đều theo ngài đánh giang sơn, tuổi tác đã không còn dũng mãnh như xưa nữa.

Nếu Ngọc Diện Cao Nhân có thể được trẫm trọng dụng, vậy thì sau này đánh những man di đó có gì phải lo?

Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.

Hiện tại hệ thống tuy đã kích hoạt, nhưng Lâm Hiên cũng không định lập tức rời khỏi đây.

Dù sao điều đầu tiên, vẫn là tìm vài phú bà bao dưỡng, như vậy mới có thể an tâm ăn bám, sống cuộc đời cá mặn.

Khuông đương!

Đúng lúc đó, cửa sương phòng trực tiếp bị đẩy ra.

"Lão Hiên à, ta lại đến rồi." Người chưa vào đến, giọng nói đã truyền đến, quả nhiên là Lý Nhị và Lão Tôn lại đến rồi.

Nhưng lần này, ánh mắt Lão Tôn nhìn Lâm Hiên lại có chút phức tạp.

Dù sao con trai ông ta cũng thích Trường Lạc, nhưng bây giờ bỏ qua Trường Lạc không nói, Bệ hạ tuy nói không thiên vị, nhưng ai mà tin?

Trong thoáng chốc ông vô cùng băn khoăn, có thành hay không, chỉ có thể xem duyên phận của Trùng Nhi.

"Lão Lý hôm nay có chuyện gì mà vui vậy?" Lâm Hiên liếc Lão Lý một cái, sau đó khoanh chân ngồi xuống, vừa rót trà vừa mở lời hỏi.

"Lão Hiên à, ngươi không ra khỏi nhà mà biết chuyện thiên hạ, lần này không được rồi nhỉ!" Lý Nhị thấy vậy, lập tức cười nhạo, đây là lần đầu tiên ngài không có suy tính gì, khiến ngài có cảm giác thành công, sảng khoái!

"Ồi, chuyện gì?" Trong thoáng chốc, khiến Lâm Hiên hứng thú, nhìn khắp hiện tại, có chuyện gì mà anh không biết được sao?

Trừ khi mình học phải lịch sử giả.

"Ngươi không biết rồi nhỉ, gần đây đều đang đồn đại, Đại Đường sắp khai mở thịnh thế." "Bởi vì ở ngoại ô Trường An Thành, đã phát hiện ra một vị Ngọc Diện Cao Nhân." "Đều nói loạn thế xuất sơn, thịnh thế ẩn vu lâm, chẳng phải là đạo lý như vậy sao?" Lý Nhị lập tức mày nở môi cười nói, hiếm khi thấy Lâm Hiên chịu thiệt, trong lòng kích động.

Phốc xuy!

Nhưng ai ngờ, Lâm Hiên nghe xong, lập tức phun trà vừa uống vào mặt Lý Nhị.

Trong thoáng chốc, Lý Nhị ngây người!

Lão Tôn bên cạnh cũng ngớ người, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ… Lâm Hiên dám phun trà vào mặt Bệ hạ?!

"Khụ khụ, Lão Lý xin lỗi nhé, vừa rồi ta bị sặc." Lâm Hiên vội vàng tiến lên bối rối nói, sau đó đi đến quầy lấy một tờ khăn giấy đưa cho Lý Nhị lau.

Không phải bị sặc, mà là bị kinh hãi!

Bởi vì mẹ kiếp Ngọc Diện Cao Nhân đó, không phải là mình sao?

Quỷ tha chứ lại liên quan đến thịnh thế Đại Đường sao?

Chẳng trách người xưa phần lớn đều phong kiến mê tín, bây giờ nhìn thấy quả nhiên là như vậy.

Lý Nhị trên mặt cũng cười như không cười, nhưng ngài là đương kim Thánh Thiên Tử a, mẹ kiếp khi nào lại bị người khác phun trà vào mặt?

Cũng may Lâm Hiên là đại tài, nếu không đổi thành người khác, đã sớm bị lôi ra chém đầu rồi.

Cảnh tượng đó cũng được Lão Tôn ghi nhớ sâu sắc trong lòng, Bệ hạ có thể khoan dung với Lâm Hiên đến vậy, Trùng Nhi muốn tranh giành Trường Lạc gần như vô vọng rồi.

"Vậy Lão Lý, đã tìm thấy vị Ngọc Diện Cao Nhân đó chưa?" Lâm Hiên vội vàng truy hỏi, dù sao thân phận này không thể bị lộ, nếu không bị trưng triệu đi tòng quân, chẳng phải toi đời sao.

"Chưa có." Lý Nhị lắc đầu, ngài cảm thấy tiếc nuối về điều này,

vì đã phái người đi tìm kiếm lâu rồi, gần như đã lật tung cả ngoại ô, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Nhưng lại khiến Lâm Hiên thở phào nhẹ nhõm dài, không bị phát hiện là tốt rồi.

Từ khi biết toàn Trường An Thành đều đang tìm mình, Lâm Hiên đã học được cách khôn ngoan hơn.

Liên tiếp mấy ngày đều không đến ngoại ô luyện tập, mãi đến khi nhiệt độ dần giảm xuống mới động thân.

Lần này anh cưỡi ngựa nhanh như gió xuất thành vào ban đêm, trực tiếp rời xa khu vực ngoại ô Trường An Thành.

Chương 41

Trong núi rừng, địa thế hiểm trở, đá lởm chởm.

Lâm Hiên lúc này tay cầm một cây lượng ngân thương (thương bạc), đã tốn rất nhiều tiền để đặt người chế tạo, đương nhiên chắc chắn không thể sánh bằng của lão nhân gia Triệu Vân.

Lần này, anh đã nhận được phần thưởng đăng nhập là Bách Điểu Triều Phượng Thương!

Đó là một tuyệt kỹ thương pháp do sư tôn của Triệu Vân là Đồng Uyên sáng tạo, sau này nổi danh thiên hạ là 'Thất Thám Xà Bàn Thương', Triệu Vân đã dựa trên cơ sở này để diễn biến và sáng tạo độc đáo.

Thương!

Là vua của trăm loại binh khí!

Lúc này, Lâm Hiên tay phải cầm thương, trên mặt đeo mặt nạ ngọc, kiêu ngạo đứng giữa một khe núi, mặc cho gió núi thổi qua.

Từng chiếc lá vàng bay lượn.

Ong ong!

Anh động rồi, lượng ngân thương lập tức như rồng dài vẫy đuôi, trực tiếp xuyên phá tứ phía, xuyên thủng cả vô số lá vàng đang bay lượn, không hề làm hỏng mạch lạc của thương thế.

Sau đó thân hình thẳng tắp vươn lên bắt đầu múa, động tác hành vân lưu thủy, nội hàm đạo văn.

Múa đến cuối cùng, thậm chí còn có trăm con chim bay lượn, vây quanh thân anh, mang đậm vận vị Bách Điểu Triều Phượng.

Keng thương!

Một lát sau, lượng ngân thương trực tiếp cắm sâu vào mặt đất cứng rắn, đi kèm với một tiếng chấn động.

“Thương pháp cao thâm khó lường quá, nếu ta không nhìn nhầm, đây chẳng phải là Bách Điểu Triều Phượng Thương của Thường Thắng Tướng Quân Triệu Tử Long ngày xưa sao?” “Vốn dĩ tưởng đã thất truyền rồi, ai ngờ Ngọc Diện Cao Nhân lại học được.” Đúng lúc đó, trong rừng rậm phía xa đột nhiên có một con chiến mã lao ra, quả nhiên là Thần Uy Tướng Quân Lý Anh Ca.

Nơi đây cách doanh trại của nàng không xa, nàng cũng ngẫu nhiên cưỡi ngựa tuần tra, cảm nhận được một luồng thương ý cao thâm, mới tìm đến.

Ai ngờ, lại gặp được Ngọc Diện Cao Nhân đã biến mất bấy lâu nay.

Điều khiến nàng càng chấn động hơn, bộ thương pháp vừa múa chính là tuyệt học của Thường Thắng Tướng Quân Triệu Tử Long thời Tam Quốc ngày xưa!

Trong thoáng chốc nàng càng thêm hiếu kỳ về lai lịch của người này.

Phía xa, Lâm Hiên bất động, hai tay chắp sau lưng, nhưng khuôn mặt dưới mặt nạ lại biến thành một bộ mặt khổ sở.

Quái vật!

Lại gặp Lý Anh Ca rồi sao?

“Chẳng phải ta vì sao luôn cảm thấy có chút quen thuộc với ngươi sao?” “Ngọc Diện Cao Nhân, chẳng lẽ ta đã gặp ngươi trước đây?” Quả nhiên không ngoài dự đoán, Lý Anh Ca lúc này mày hơi cau lại, lần trước đã cảm thấy có chút quen mắt, vì dáng người rất giống với

tên háo sắc đã nhìn trộm mình trước đây.

Nhưng không dám chất vấn, dù sao người ta là ẩn sĩ cao nhân!

Hơn nữa cũng sẽ không làm ra chuyện đê tiện như vậy, nhưng bây giờ quả thực lại do dự không quyết, vì thật sự rất giống.

"Ôi, sao cô nương lại nói vậy?" Lâm Hiên nội tâm thắt chặt, người xưa rất coi trọng trinh tiết, đặc biệt là chuyện bị nhìn thấy gần như toàn thân, những người yếu đuối thà tự vẫn còn hơn, dù sao sẽ bị người ta chê bai.

Những người mạnh mẽ như Lý Anh Ca, chẳng phải sẽ phái binh tiêu diệt mình ngay lập tức sao?

Lập tức anh có chút chột dạ hỏi, muốn xem thử nàng đã phát hiện ra điều gì.

"Cũng không sợ Cao nhân cười chê, ta từng tắm trong núi, bị một tên háo sắc lén lút nhìn trộm." Lý Anh Ca không hổ là Thần Uy Tướng Quân, chuyện khó nói đến mức nghiến răng nghiến lợi như vậy nàng cũng dám nói, nhưng trong lời nói và ánh mắt lại lóe lên sát khí đáng sợ.

"Vậy thì quả thực nên móc mắt hắn ra." "Tên háo sắc đó có từng tìm cô nương chưa?" Lâm Hiên nghe vậy, lập tức phối hợp nói, nhưng nội tâm lại đang kêu oan, mẹ kiếp thật sự không cố ý a.

Lý Anh Ca lắc đầu, cuối cùng hàm răng nghiến chặt, đột nhiên mở lời nói.

"Ta chỉ cảm thấy dáng người của Cao nhân ngài có chút tương tự thôi." Lạc đăng!

Lời này vừa ra, suýt chút nữa khiến Lâm Hiên run rẩy toàn thân, giác quan thứ sáu của phụ nữ thật sự mẹ kiếp linh nghiệm quá, trí nhớ quá tốt rồi sao?

“Cô nương cười rồi, bản chân nhân sao lại tiện làm ra chuyện đê tiện như vậy.” Lập tức, Lâm Hiên nghiêm nghị phủ nhận, nói đùa chứ dám thừa nhận sao?

Lý Anh Ca về điều này cũng lắc đầu, cảm thấy vô cùng đồng tình, dù sao Ngọc Diện Cao Nhân nhìn là biết là quân tử quang minh lỗi lạc, không giống loại người đạo mạo giả dối đó.

Huống hồ, Lý Anh Ca vẫn luôn có một ý nghĩ, nếu có thể được Ngọc Diện Cao Nhân để mắt đến, thì cũng không phải là không thể.

Dù sao duy chỉ có loại nam nhân như vậy, mới có thể chinh phục được Lý Tú Ninh!

“Tiểu nữ tử có một chuyện muốn cầu, khẩn xin Ngọc Diện Cao Nhân nhận ta làm đồ đệ!” Một lát sau, Lý Anh Ca nghiến răng, vẻ mặt tươi cười trầm xuống, lập tức nhảy xuống ngựa, trực tiếp quỳ một gối xuống nhìn Lâm Hiên nói.

Chương 42

Lý Anh Ca tuy là thân nữ nhi, nhưng từ nhỏ đã yêu thích tập võ, nên khi lớn lên liền trực tiếp tòng quân.

Trong vài năm ngắn ngủi, nàng đã kiêu dũng thiện chiến, lập nên uy danh lẫy lừng trên sa trường.

Lai lịch của Ngọc Diện Cao Nhân phi phàm, kỹ năng bắn cung không những cao thâm khó lường, còn học được Bách Điểu Triều Phượng Thương, khiến nàng ngưỡng mộ.

Lâm Hiên nghe xong, muốn từ chối, dù sao nếu nhận nàng làm đồ đệ, tiếp xúc lâu ngày khó tránh khỏi bị vạch trần, nhưng thấy nàng lại vô cùng thành khẩn.

Trong thoáng chốc anh do dự, đương nhiên những điều này đều là nói nhảm, nguyên nhân thật sự là Lý Tú Ninh anh vũ phi phàm, dung nhan kinh người, thân hình cũng đầy đặn.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Lâm Hiên cuối cùng đã đồng ý.

"Nhận ngươi làm đồ đệ cũng không phải là không thể." "Thế này đi, trước tiên cởi y phục ra, để bản chân nhân xem xét." "Thế này đi, trước tiên cởi y phục ra, để bản chân nhân xem xét." Lời này vừa ra, trực tiếp khiến Lý Anh Ca ngây người.

Tuy nàng có tính cách khá nam tính, tự hào mạnh mẽ, không câu nệ phép tắc, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ tử, lòng xấu hổ chắc chắn có.

Bây giờ bái một sư phụ, lại bảo nàng cởi y phục?

Yêu cầu gì vậy?

Tuy nàng thừa nhận, có hứng thú với vị Ngọc Diện Cao Nhân này, bị sự mị lực và võ lực của hắn chinh phục, nhưng như vậy cũng quá

hoang đường và bắt nạt người khác rồi sao?

Trong thoáng chốc, đôi lông mày liễu của nàng gần như nhíu chặt lại, hàm răng nghiến chặt đôi môi.

"Khụ khụ, cô nương hiểu lầm ý của bản chân nhân rồi." "Ta đã nói sẽ nhận ngươi làm đồ đệ, vậy thì thân là sư phụ đương nhiên phải tặng một phần đại lễ." Lâm Hiên thấy vậy lập tức ho khan vài tiếng, hóa giải bầu không khí ngại ngùng, biết Lý Anh Ca chắc chắn đã hiểu lầm, cho rằng anh khinh bạc.

Trời đất chứng giám a!

Lâm Hiên thừa nhận rất ngưỡng mộ Lý Anh Ca, dù sao khí chất xuất chúng, thân hình lại đẹp, nhưng ta là loại háo sắc đó sao?

"Đại lễ?" Lý Anh Ca nghe xong, lập tức tươi cười, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm dài.

Vì không phải ý đó thì không sao, nếu không ấn tượng tốt về Ngọc Diện Cao Nhân trong lòng nàng sẽ sụp đổ mất.

"Chinh chiến lâu năm, bị thương là điều khó tránh khỏi." "Bản chân nhân có một loại đan dược, có thể loại bỏ vết sẹo." Lâm Hiên mở lời giải thích.

Đó là phần thưởng đăng nhập anh nhận được trước đây, một loại đan dược có thể loại bỏ vết sẹo.

Lần trước vô tình nhìn trộm Lý Anh Ca ở hồ nước, phát hiện trên người nàng có rất nhiều vết sẹo, điều đó cũng bình thường, dù sao là Thần Uy Tướng Quân, chinh chiến lâu năm là điều khó tránh khỏi.

Thời cổ đại không có phương thuốc nào để loại bỏ vết sẹo.

"Chân nhân nói không phải hư vô sao?" Trong thoáng chốc, khiến Lý Anh Ca sắc mặt đột biến, trong đôi mắt đẹp lóe lên vẻ hưng phấn.

Tuy chinh chiến sa trường bị thương là điều khó tránh khỏi, nhưng nữ tử nào mà không yêu cái đẹp?

Đặc biệt là loại mỹ nữ cực phẩm như nàng, không quan tâm đến những vết sẹo xấu xí trên người là điều không thể, nhưng đáng tiếc đã tìm rất nhiều thái y đều vô dụng.

Bây giờ biết Chân nhân có cách loại bỏ, nàng chắc chắn kích động.

"Thì ra tiểu nữ tử đường đột rồi, mong Chân nhân thứ tội." Lập tức nàng vội vàng mở lời nói, xin lỗi vì hành động vô lễ trước đó.

Về điều này Lâm Hiên xua tay, sau đó chắp hai tay sau lưng bước đi, rồi ra hiệu nàng quay lưng lại, cởi bỏ bộ minh quang áo giáp trên người.

Lý Anh Ca cũng không phải người e thẹn, lập tức quay lưng đứng thẳng, trực tiếp cởi y phục.

Ba tháp!

Một lát sau, đi kèm với bộ minh quang áo giáp và y phục rơi xuống đất, phần lưng hoàn mỹ của nàng hiện ra.

Nếu bỏ qua những vết sẹo kia, có thể nói là hoàn mỹ, tuy chinh chiến lâu năm, nhưng lại được chăm sóc trắng trẻo mịn màng, không hề thô ráp chút nào.

Trong thoáng chốc Lâm Hiên có chút thất thần, nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại.

Sau đó lấy ra phần thưởng đã đăng nhập từ trong lòng, trực tiếp bóp nát, rồi nhẹ nhàng thoa lên lưng Lý Anh Ca.

Khoảnh khắc tay phải Lâm Hiên tiếp xúc.

Lý Anh Ca không nhịn được đôi má hồng thẹn, dù sao đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật với nam tử như vậy.

Nhưng nội tâm cũng đang kinh hô, viên đan dược đó thực sự thần kỳ, chỉ cảm thấy lưng mát lạnh, đồng thời đi kèm với một cảm giác tê dại.

"Xong rồi." Một lát sau, Lâm Hiên vỗ vỗ tay nói.

Lý Anh Ca có chút khó tin, chẳng lẽ đã xong rồi sao?

Chương 43

Lập tức nàng đưa tay phải chạm vào chỗ có vết sẹo, trong khoảnh khắc nàng chấn kinh!

Bởi vì không còn lồi lõm nữa, mịn màng một mảng, quả nhiên những vết sẹo kia đều biến mất không thấy tăm hơi.

"Đa tạ Chân nhân ban phát thần đan diệu dược!" Cuối cùng, Lý Anh Ca mặt đầy cảm kích mặc minh quang khải vào, sau đó vô cùng cảm kích mở lời nói.

"Gọi Chân nhân?" "Đa tạ Sư tôn!" Lý Anh Ca càng thêm kích động, cuối cùng cũng bái sư thành công rồi.

Lâm Hiên xua tay, ra hiệu không cần câu nệ, mọi thứ tùy ý là được.

Đồng thời Lâm Hiên cũng có chút dở khóc dở cười, bởi vì anh đã thu nữ thần chiến trường, Thần Uy Tướng Quân làm đồ đệ rồi, nếu truyền ra ngoài, lại được nổi tiếng rồi!

Cái tên háo sắc trong miệng Lý Anh Ca a, không biết sau này khi bị phát hiện ra, nàng sẽ cảm thấy thế nào?

Điện Thái Cực, thiết triều buổi sáng.

Một ngày nọ, trên triều đình lại một lần nữa gây ra chấn động lớn.

Bởi vì Ngọc Diện Cao Nhân đã biến mất lại một lần nữa xuất hiện, lần này còn nhận nữ nhi của Lý Tĩnh, Thần Uy Tướng Quân làm đồ đệ.

Trong thoáng chốc, phần lớn các văn võ đại thần đều cảm thấy có chút hoang đường.

Dù sao Ngọc Diện Chân nhân rốt cuộc là ai cũng chưa làm rõ, lại để Thần Uy Tướng Quân bái hắn làm sư phụ sao?

Chẳng phải quá đả kích sĩ khí sao!

Dù sao như vậy, chẳng phải nói quân đội Đại Đường không có nhân tài sao?

Nhưng Lý Tĩnh lại trực tiếp đứng ra phản bác, nghiêm túc nói rằng, người này biết Bách Điểu Triều Phượng Thương của Thường Thắng Tướng Quân Thục quốc ngày xưa!

Hoa!

Trong thoáng chốc, trăm quan văn võ đều kinh hãi!

Dù sao Thục quốc là một thế lực trong cuộc tranh giành Tam Quốc ngày xưa, ngũ hổ tướng danh lưu sử sách, lại còn có Gia Cát Lượng lưu truyền vạn cổ, vị Thường Thắng Tướng Quân đó càng chiến công hiển hách, nổi danh vì không một lần bại trận cho đến khi mất.

Bách Điểu Triều Phượng Thương của hắn càng có thể nói là độc nhất vô nhị, nhưng đáng tiếc đã thất truyền từ lâu.

Bây giờ Ngọc Diện Cao Nhân lại biết thương pháp này, chẳng lẽ là hậu duệ của vị danh tướng đó?

Trong đại điện.

Các vị văn võ đại thần đều chấn kinh không thôi, đặc biệt là các võ tướng đứng đầu bởi Lý Tĩnh, đối với vị tướng quân bách chiến bách thắng trong lịch sử kia lại hết sức sùng bái.

Dù sao võ lực siêu tuyệt, trung thành cảnh cảnh, quả thực là điển hình.

Nếu Ngọc Diện Chân Nhân là hậu duệ của vị danh tướng kia, vậy việc thu Thần Uy Tướng Quân làm đồ đệ cũng không chút khoa

trương, trái lại còn chiếm tiện nghi.

"Hồi bẩm Bệ hạ, vi thần có một chuyện muốn tấu." Kế đó, Lý Tĩnh lại tiến thêm một bước, khẽ khom người nói.

Con gái ông từng kể, vị Ngọc Diện Chân Nhân kia có thể xưng là thần tiên, bởi vì dùng một loại đan dược liền xóa bỏ vết sẹo trên người nàng.

Choang!

Lời này vừa thốt ra, cả triều văn võ lại lần nữa chấn kinh.

Ngay cả Lý Nhị trên long ỷ cũng động dung, bởi vì lúc trước từng hạ chỉ, lệnh thái y bằng mọi giá phải loại bỏ vết sẹo trên người Thần Uy Tướng Quân, nhưng kết quả lại không có cách nào.

Giờ đây vị Ngọc Diện Chân Nhân kia, chỉ bằng một bộ đan dược đã giải quyết được.

Quả thực xứng đáng với thủ đoạn thần tiên!

Nhất thời, ông càng thêm hứng thú với vị Ngọc Diện Chân Nhân, nóng lòng muốn đi bái phỏng, nếu có thể chiêu mộ về dưới trướng thì thật tuyệt vời.

Dù sao Đại Đường hiện nay, Lý Nhị có nhiều võ tướng, nhưng đa phần đều là những người theo ông đánh giang sơn, tuổi đã cao, dũng vũ tuy còn đó, nhưng khí thế chắc chắn không còn hùng tráng như xưa.

Đánh Đột Quyết cũng phải chờ thêm ít thời gian, khi đó các võ tướng càng không còn dũng mãnh như năm nào.

Nếu có thể có được vị Ngọc Diện Chân Nhân kia, vậy đối với Đại Đường là đại hỉ sự!

"Ái khanh có thể thay Trẫm xuất diện, mời vị Ngọc Diện Chân

Nhân này về phục vụ Đại Đường của ta?" Lý Nhị liền mở miệng nói, nếu như có cần thiết, ông cũng không ngại học Lưu Huyền Đức, đi tam cố mao lư.

"Hồi bẩm Bệ hạ, sợ rằng khó khăn, nhưng vi thần nhất định sẽ dốc hết sức mình, vì Bệ hạ mang về một hổ tướng!" Lý Tĩnh khom người nói, tuy rằng vị Ngọc Diện Chân Nhân kia từng từ chối lời mời của con gái ông, nhưng đã Bệ hạ mở lời, tự nhiên ông phải dốc sức.

"Không hổ là ái khanh của Trẫm, nếu thành công, nhất định sẽ trọng thưởng!" Lý Nhị liền long nhan đại duyệt, không chuyển mắt lại hỏi.

Chương 44

"Ái khanh có họa tượng của Ngọc Diện Chân Nhân không?" Nhất thời, các vị văn võ đại thần cũng nhìn về phía Lý Tĩnh, hiện giờ Ngọc Diện Chân Nhân được truyền tụng thần kỳ đến thế, nhưng lại chưa từng thấy mặt, cũng rất tò mò.

"Hồi bẩm Bệ hạ, vi thần đêm qua đã lệnh họa sĩ vẽ phác thảo." Lý Tĩnh đã sớm chuẩn bị, liền từ trong ngực áo lấy ra một cuộn tuyên chỉ, sau đó hai tay nâng trong lòng bàn tay.

Ngay sau đó, thái giám phía trên liền đi tới, tiếp nhận tuyên chỉ đưa lên.

Lý Nhị nhận lấy, trực tiếp mở ra xem, quả nhiên thần võ phi phàm, không đeo Ngọc Diện Diện Cụ, không nhìn rõ chân dung.

Nhưng chỉ chưa đầy một giây, ông đột nhiên nhíu mày.

Bởi vì cảm thấy người trong tranh hình như có chút quen mắt, dáng người cực kỳ giống một người nào đó.

Nhưng ông không dám xác định, liền truyền lệnh xuống, lệnh cho các ái khanh đều cùng nhau xem xét một phen.

Chốc lát sau, khi một đám văn võ đại thần xem xong, vẻ mặt của họ cũng kỳ quái y hệt, khiến Lý Nhị càng thêm hoang mang.

Đặc biệt là Trường Tôn Vô Kỵ, càng không nhịn được nhìn về phía Lý Nhị phía trên.

"Các ái khanh cảm thấy người trong họa tượng này giống ai?" Lý Nhị liền mở miệng hỏi, xác nhận xem có phải chỉ có mình ông mới cảm thấy vậy.

"Khải bẩm Bệ hạ, vi thần cảm thấy… dáng người người này hình

như tương tự với ca cơ Lâm Hiên ở Tử Trúc Uyển." "Khải bẩm Bệ hạ, vi thần cũng…" "…" Nhất thời, các vị văn võ đại thần đều đưa ra ý kiến riêng, nhưng đại khái phỏng đoán đều nhất trí.

Dù sao Ngọc Diện Chân Nhân tuy rằng bị che mặt, nhưng từ dáng người mà nhìn, quả thực ấn tượng ban đầu giống hệt ca cơ Lâm Hiên kia.

Càng khiến Lý Nhị trên long ỷ hoang mang.

Bởi vì đã quen Lâm Hiên đã lâu, thường xuyên trò chuyện, nếu là Ngọc Diện Chân Nhân, sao ông lại không có chút mảy may nào phát giác?

Nhưng hiện giờ, người trong tranh lại quả thực có chút tương tự với hắn, khiến ông không cách nào hiểu thấu.

"Khải bẩm Bệ hạ, vi thần lại cảm thấy ta đã lo lắng quá nhiều." "Dù sao Lâm Hiên kia chỉ là một ca cơ thanh lâu, luận tài tình có lẽ có chút môn đạo, nhưng muốn nói là Ngọc Diện Chân Nhân, vi thần không dám tán đồng." "Dù sao Ngọc Diện Chân Nhân tập được Bách Điểu Triều Phượng Thương, đa phần là hậu duệ của vị danh tướng kia, hạng người này sao có thể vào thanh lâu mưu sinh?

Thật nực cười!" Cuối cùng, Ngụy Chinh bước ra.

Không ngoài dự đoán, lần trước thua cá cược, nên cũng tuân thủ lời hứa, không gián ngôn điên cuồng như trước.

Nhưng đối với suy đoán lần này, ông không thể chịu đựng được, dù sao Ngụy Chinh thiết não xác là người đầu tiên không ưa ca cơ thanh lâu kia.

Nếu là Ngọc Diện Chân Nhân, Ngụy Chinh sẽ lập tức từ quan về quê an dưỡng.

Nhất thời, các văn võ đại thần cũng chợt tỉnh ngộ, đều cho rằng

lời Ngụy Chinh nói là đúng.

Dù sao họ đều không coi trọng Lâm Hiên kia, dù cho lần trước bài Tĩnh Dạ Tư kia kinh diễm thiên nhân, vẫn không thay đổi được cách nhìn của họ.

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Sau khi thu Lý Anh Ca làm đồ đệ, Lâm Hiên cứ cách ba hôm năm bữa lại đến ngoại ô chỉ điểm tiễn thuật và thương pháp.

Nhưng lần này hắn lại thất hẹn, bởi vì đã lâu rồi mỹ phụ cực phẩm cuối cùng cũng xuất hiện.

Trường Tôn Vô Cấu sau khi tiến vào, trên khuôn mặt ung dung mang theo một tia rối rắm, bởi vì nàng biết rõ cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ xảy ra chuyện, nhưng lại không thể khống chế được.

Gần đây, nàng vẫn luôn cố gắng kiềm chế, nhưng mỗi khi đêm về lại không nhịn được mà nhớ Lâm Hiên.

Vì vậy nàng lại đến, quả nhiên vừa gặp mặt, nàng cảm thấy đặc biệt yên bình và phấn khích.

"Phu nhân đã bao lâu rồi người không tới, tiểu sinh nhớ người lắm!" Lâm Hiên vội vàng rót một chén trà, sau đó có chút oán trách mở miệng nói.

Trường Tôn Vô Cấu nghe xong, trên mặt cũng thoáng nở một nụ cười nhẹ, lần này không ngồi bên án đài, mà đi về phía giường ngủ.

"Phu nhân không thoải mái chỗ nào sao?" Lâm Hiên thấy vậy, liền mở miệng hỏi, muốn bám lấy phú bà thì phải học cách nhìn sắc mặt.

Hắn liền vội vàng đi tới, không chút rụt rè, trực tiếp đưa tay ra mát xa cho nàng.

Trường Tôn Vô Cấu thích điểm này, mọi chuyện đều không cần

nói rõ, chỉ một ánh mắt là hắn đã hiểu.

Kế đó, nàng mặc cho hắn mát xa.

Thủ pháp của hắn cao siêu, nhanh chóng khiến cơ thể hơi mỏi mệt và cứng nhắc của nàng được thả lỏng.

Cuối cùng thậm chí nàng gần như muốn ngủ thiếp đi, dù sao gần đây nàng thường xuyên mất ngủ, hễ nhắm mắt lại là sẽ nghĩ đến Lâm Hiên.

"Phu nhân nghỉ ngơi một lát đi." Lâm Hiên thấy vậy liền ngồi xuống một bên, sau đó đưa tay ôm nàng vào lòng, để nàng gối đầu tựa vào vai mình.

Hành động đó khiến Trường Tôn Vô Cấu khẽ run rẩy, nội tâm lập tức muốn từ chối, nhưng lại không nỡ, nàng mê luyến trạng thái này.

Chương 45

"Không cần nghĩ nhiều, cứ coi như tiểu sinh đang hầu hạ người thôi." Lâm Hiên biết nội tâm nàng đang rối bời, liền an ủi nói, quyền đương là đang lật bài, đang hưởng thụ dịch vụ của ca cơ mà thôi.

Về điều này, Trường Tôn Vô Cấu cũng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nhất thời, trong sương phòng một trận trầm mặc.

Lâm Hiên cúi xuống nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ kia, nội tâm kích động, đừng thấy nàng quý là thiếu phụ, nhưng tuổi tác cũng không lớn.

Trên người nàng tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng, say đắm lòng người.

Thân hình thon thả nhưng lại đầy đặn, dù sao triều Đường lấy vẻ đẹp tròn đầy làm chuẩn, cái khí chất đó trong số rất nhiều nữ tử mà Lâm Hiên từng gặp, là người nổi bật nhất.

Cũng không biết đã bao lâu.

Trường Tôn Vô Cấu tựa vào vai Lâm Hiên, cơ thể nàng khẽ động đậy, sau đó đôi mắt đẹp từ từ mở ra.

Vừa mở mắt đã thấy Lâm Hiên vẫn luôn nhìn mình cười, nhất thời nàng cũng không nhịn được mà hơi đỏ mặt.

Nàng cũng không thoát khỏi vòng tay của Lâm Hiên, cứ lặng lẽ tựa vào, hưởng thụ khoảnh khắc này.

Khiến Lâm Hiên lại không thể kiềm chế được nữa, liền cúi đầu xuống.

Nhất thời, cơ thể Trường Tôn Vô Cấu trực tiếp căng cứng, đại não như trống rỗng.

Lương cửu sau, nàng mới đột nhiên đẩy Lâm Hiên ra, sau đó tự mình chỉnh lý y phục.

"Hôm nay thế này thôi." Trường Tôn Vô Cấu nội tâm hoảng sợ, cảm thấy nếu cứ ở lại sẽ xảy ra chuyện lớn, một khi bị Lý Nhị biết, cả hai đều sẽ xong đời.

Nội tâm nàng vẫn luôn có một giới hạn, tuyệt đối không thể vượt qua.

Lâm Hiên tuy rằng có chút thất vọng về điều này, nhưng vẫn cười gật đầu, dù sao loại chuyện này không thể vội vàng được.

Sau đó hắn tự mình tiễn nàng rời khỏi sương phòng. …… "Lão gia, ngài thật sự nghĩ Ngọc Diện Chân Nhân là Lâm Hiên?" Trường Tôn Vô Kỵ nhìn về phía Lý Nhị bên cạnh hỏi, ông lại đi vi phục vi hành.

Dù sao tại triều đình, tất cả văn võ đại thần đều cho rằng người trong họa tượng kia và Lâm Hiên có dáng người cực kỳ tương tự.

Tuy rằng Ngụy Chinh cuối cùng đã phủ nhận, lý do đưa ra cũng khiến mọi người tương đối tin phục, nhưng ông vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Ít nhất Lý Nhị và Trường Tôn Vô Kỵ đều nghĩ như vậy, bởi vì họ là những người tiếp xúc với Lâm Hiên lâu nhất.

"Hỏi thì biết ngay." Lý Nhị nhíu mày nói, thật lòng mà nói, nếu Ngọc Diện Chân Nhân kia là Lâm Hiên, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Dù sao ông cảm thấy với mối quan hệ giữa hai người, chắc chắn sẽ tốt hơn và hiệu quả hơn nhiều so với việc để Lý Tĩnh đi khuyên nhủ.

Keng!

Sương phòng lầu hai, Lâm Hiên đang chìm đắm trong sự mê luyến trước đó, thì lúc đó cửa sương phòng đột nhiên bị kéo ra.

Khiến sắc mặt hắn vui vẻ, chẳng lẽ vị thiếu phụ kia không nỡ, lại quay lại?

Nhưng nhanh chóng, Lâm Hiên lại mất hứng, bởi vì người đến không phải thiếu phụ, mà là hai người Lão Lý.

"Lão Hiên à, hôm nay lại sao rồi?" Lão Lý sau khi vào, lập tức có chút nghi ngờ, bởi vì giây trước thấy Lâm Hiên có vẻ kích động, nhưng giây sau đã trực tiếp yếu ớt.

Thực sự khiến ông cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng khi ông chuẩn bị tiếp tục truy vấn, đột nhiên dừng lại, sau đó không nhịn được hít hà.

Trong nháy mắt, sắc mặt ông đại biến, bởi vì ngửi thấy một mùi hương trầm thoang thoảng, mùi hương này quá quen thuộc, chẳng phải là mùi hương trên người Quan Âm Tỳ sao?

Nhất thời Lý Nhị ngớ người, nội tâm trở nên vô cùng hoảng sợ.

Móa nó, Quan Âm Tỳ, rốt cuộc đã làm chuyện gì sau lưng Trẫm?

Nụ cười trên mặt Lý Nhị đông cứng lại, nội tâm hoảng sợ bạo táo.

Bởi vì ông xác định mùi hương này tương tự với mùi hương trên người Quan Âm Tỳ, dù sao đã đồng sàng cộng chẩm nhiều năm như vậy, tuyệt đối không thể sai được.

"Lão Hiên à, trong phòng có mùi hương, chẳng lẽ là…?" Lý Nhị muốn xác nhận, liền giọng điệu có chút ngưng trọng nói.

Lời này vừa thốt ra, Lão Tôn cũng phát giác, quả nhiên là mùi hương trầm thoang thoảng, loại hương này có lẽ chỉ có các quan lại

quý tộc mới có thể sử dụng.

Nhất thời, ông cũng nhìn về phía Lâm Hiên.

Chương 46

"Chà, mũi Lão Lý cũng không tệ nhỉ." "Hắc hắc, ta trước kia không cho ông xem họa tượng sao, vị thiếu phụ đó hôm nay lại đến tìm ta." Lâm Hiên nghe vậy, liền quét sạch vẻ thất vọng trên mặt, lập tức cười gian xảo nói.

Vị thiếu phụ này hắn rất ưng ý, dù sao bất luận là thân hình hay khí chất, không thể chê vào đâu được, nếu có thể bám vào, cả đời ăn uống không lo.

Choang!

Theo lời Lâm Hiên nói xong, cơ thể Lý Nhị chấn động mạnh, sắc mặt trong nháy mắt biến thành màu tím bầm.

Mẹ nó, quả nhiên là Quan Âm Tỳ!

Lại lén lút đến Tử Trúc Uyển sau lưng Trẫm!

"…Đã làm những gì?" Lý Nhị lồng ngực kịch liệt phập phồng, nóng lòng hỏi, nội tâm không kém gì vạn ngựa phi.

Ông cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì khiến Trẫm không thể dung thứ, nếu không thì Quan Âm Tỳ sẽ xong đời, Lâm Hiên cũng sẽ xong đời.

Dù là đại tài!

"Cũng không có gì, thấy trạng thái của nàng ấy hình như không ổn, nên mát xa cho nàng ấy thôi." "Chứ Lão Lý, sao vậy?

Mặt còn sắp thành màu gan heo rồi?" Lâm Hiên không nhịn được nhìn Lão Lý mấy lần, cảm thấy có chút không ổn, liền vừa hỏi.

Còn về chuyện gì đã xảy ra với vị thiếu phụ kia?

Chắc chắn không chỉ đơn giản là mát xa, nhưng chuyện thân mật như vậy sao có thể chia sẻ với người ngoài?

Lâm Hiên phỏng đoán vị thiếu phụ kia chắc chắn xuất thân từ quan lại quý tộc, không chừng có người quen biết, Lão Lý cái miệng rộng, vạn nhất nói ra ngoài chẳng phải sẽ xong đời sao?

Hô!

Lý Nhị nghe xong, lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

May mà hai người không làm gì quá đáng, mát xa trong lời Lâm Hiên nói, quả thực cao thâm, rất hữu ích cho việc giảm mệt mỏi.

Chẳng lẽ gần đây Trẫm đã lạnh nhạt với Quan Âm Tỳ?

Dù sao thân là chủ nhân của tam cung lục viện, mỗi ngày cũng phải xử lý rất nhiều sự vụ, mệt mỏi là chuyện bình thường, xem ra Trẫm về sau phải quan tâm nàng ấy thật tốt rồi.

"Không có gì, gần đây thân thể có chút yếu thôi." Lý Nhị liền cười xua tay, sau đó ngồi xuống.

Khiến Lão Tôn bên cạnh càng thêm khó hiểu, bởi vì ông hiểu Bệ hạ, vừa rồi trong khoảnh khắc đó, ông đã cảm nhận được một tia sát khí.

Nhưng giờ đây lại khôi phục bình tĩnh, thực sự kỳ lạ, nhưng Bệ hạ đã không nói, vậy ông cũng sẽ không hỏi.

"Lão Lý à, hôm nay tìm ta lại nói chuyện gì vậy?" Lâm Hiên cũng ngồi xuống, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi, đã quen rồi.

"Lão Hiên à, chẳng lẽ ông là Ngọc Diện Chân Nhân sao?" Phụt!

Lâm Hiên nghe xong, ngụm trà vừa uống vào lại phun hết lên mặt Lý Nhị.

Lý Nhị lại ngớ người, khóe miệng không nhịn được co giật, lần

thứ hai rồi.

Lão Tôn cũng theo đó mà lòng thót lại, tuy rằng đã trải qua chuyện lần trước, nhưng lần này lại một lần nữa, khiến ông bị dọa không nhẹ.

"Xin lỗi Lão Lý, ta lại không nhịn được." "Nhưng lần này thật sự không trách ta, bởi vì ông đã dọa ta." Lâm Hiên vội vàng lấy một tờ khăn giấy đưa cho Lý Nhị, sau đó mở miệng giải thích.

Bề ngoài tuy rằng giả vờ tự nhiên, nhưng nội tâm Lâm Hiên đã gần như muốn nổ tung, Lão Lý đột nhiên hỏi cái gì vậy?

Dù sao vừa mở miệng đã hỏi có phải Ngọc Diện Chân Nhân không, cái vẻ mặt nghiêm túc kia, không bị dọa mới là lạ.

Chẳng lẽ bị Lão Lý phát hiện rồi?

Không, không phải chứ, ta vẫn luôn đeo Ngọc Diện Diện Cụ, khi chỉ điểm Lý Anh Ca cũng chưa từng tháo xuống, càng đừng nói đến Lão Lý.

"Lão Lý, vì sao ông lại nghĩ ta là Ngọc Diện Chân Nhân?" Ngay sau đó Lâm Hiên làm dịu tâm trạng căng thẳng, liền hỏi.

"Ông xem này." Lão Lý xua tay, Lão Tôn bên cạnh liền từ trong ngực áo lấy ra một cuộn họa, sau đó mở ra.

Oành!

Khiến Lâm Hiên lập tức ngớ người, đầu óc có chút lớn, bởi vì người trong họa cuộn kia chẳng phải là hắn sao?

Chắc là Lý Anh Ca về nói với phụ thân nàng, sau đó để người vẽ ra họa tượng, nhưng cũng không thể nào phán đoán được!

"Lão Hiên, ông không thấy người trong họa tượng này có dáng người rất giống ông sao?" Lão Lý nhìn ra sự ngớ người của Lâm

Hiên, liền giải thích, dù sao người trong tranh, chỉ xét riêng bóng lưng quả thực rất giống, nếu không xác định là Ngọc Diện Chân Nhân, ông còn tưởng là chính Lâm Hiên.

Chương 47

Lâm Hiên nghe xong, nội tâm lập tức thót một tiếng.

Thì ra là vậy, xem ra hắn có chút sơ ý rồi, sau này nhất định phải chú ý hơn mới được.

“Ha ha, Lão Lý à ông thật biết đùa đấy.” “Ta nếu là Ngọc Diện Chân Nhân, ta ở thanh lâu làm gì?” “Dù sao ta cũng nghe nói rồi, đương kim Thánh thượng rất có hứng thú với hắn, nếu ta là hắn, chẳng phải phải lập tức đi yết kiến sao?

Chẳng biết chừng có thể gia quan phong tước!” Lâm Hiên liền cười lớn nói, trực tiếp phủ nhận suy đoán của Lão Lý.

“Ta chỉ là một ca cơ thanh lâu mà thôi, mỗi ngày cùng ông nói chuyện phiếm, sống qua ngày thôi.” “Ta sao có thể xứng với Ngọc Diện Chân Nhân chứ!” Lâm Hiên xua tay, không ngừng tự hạ thấp mình, đùa giỡn chứ ai lại thừa nhận mình là Ngọc Diện Chân Nhân.

Hắn dám bảo đảm, Lão Lý sẽ quay đầu đi nói với bà con xa của ông ta, khi đó hắn còn bám vào phú bà, ăn bám nữa không?

Nhất thời, trong sương phòng trầm mặc một lát.

Lão Lý và Lão Tôn cũng cảm thấy lời Lâm Hiên nói rất đúng, dù sao đã quen biết lâu như vậy, tính cách Lâm Hiên họ đều hiểu rõ.

Yêu tiền, ham mê nữ sắc.

Hoàn toàn không phù hợp với Ngọc Diện Chân Nhân!

Ngay lập tức họ cũng dẹp bỏ suy đoán trong lòng, đồng tình với lời Ngụy Chinh nói, không còn tin Lâm Hiên là Ngọc Diện Chân Nhân nữa.

“Lão Hiên, đương kim Thánh thượng có mấy vị hoàng tử thế nào?” Chốc lát sau, Lão Lý uống một ngụm trà, đột nhiên ý niệm chuyển đổi hỏi.

Dù sao hiện tại ông tuy còn tráng niên, nhưng thoái vị là chuyện sớm muộn, Lâm Hiên có đại tài, hỏi trước cũng là chuyện tốt.

Xem xem hắn bình luận thế nào về mấy đứa con của Trẫm!

Phụt!

Lần này, Lâm Hiên lại lần nữa phun trà trong miệng lên mặt Lão Lý.

Lý Nhị tê dại, khóe miệng không nhịn được co giật, lần thứ hai rồi.

Lão Tôn cũng theo đó mà lòng thót lại, tuy rằng đã trải qua chuyện lần trước, nhưng lần này lại một lần nữa, khiến ông bị dọa không nhẹ.

“Xin lỗi Lão Lý, ông biết không?

Mỗi lần ông mở miệng, lòng ta đều thắt lại.” “Ta không nói chuyện phiếm cũng được, dù sao cũng chỉ nói về kinh tế, chính trị thôi.” “Lần này thì hay rồi, trực tiếp bàn luận về con cháu của đương kim Thánh thượng rồi.” Lâm Hiên quả thực bị dọa rồi, lần đầu tiên Lão Lý hỏi về đương kim Thánh thượng thế nào, sau đó hắn vẫn hoàng hoàng bất an, khó có thể ngủ được.

Bởi vì đừng thấy Lý Nhị kia có thể nhẫn nhịn, bề ngoài hòa nhã, đối với Ngụy Chinh thiết não xác khoan dung, mặc cho gián ngôn vô số.

Nhưng cũng phải xem xem sau khi Ngụy Chinh thiết não xác chết, Lý Nhị còn trực tiếp đến bái mộ ông ta kia mà!

Mẹ nó, thâm hiểm nhất là không thu thập khi còn sống, chết rồi cũng không để yên.

"Lão Hiên sợ gì, ta Lão Lý tuy rằng có chút miệng rộng, nhưng lời nên nói, lời không nên nói, ta đều có chừng mực." "Hơn nữa, loại chuyện rớt đầu này, ta khẳng định sẽ không làm đâu, dù sao ông xong đời thì ta cũng phải xong đời." Lão Lý thành thạo lấy khăn giấy lau lau nước trà trên mặt, sau đó ngữ trọng tâm trường khuyên nhủ.

Về điều này, Lâm Hiên cũng cảm thấy có chút lý lẽ, dù sao Lão Lý cũng là một thương nhân, dù có một người bà con xa làm quan, nhưng loại chuyện này nếu bại lộ, cũng không giữ được mạng, chẳng biết chừng còn bị liên lụy.

Nhưng Lâm Hiên cũng không lập tức mở miệng, chỉ cười tủm tỉm nhìn Lão Lý.

"Lão Hiên ta, ta đã quen ông như vậy rồi, không thể hào phóng một lần sao?" Khiến Lão Lý dở khóc dở cười, sau đó ra hiệu cho Lão Tôn, liền lấy ra một xâu tiền.

"Không còn cách nào Lão Lý à, nghèo mà." Lâm Hiên cười tủm tỉm nhận lấy, sau đó chỉnh lý lại suy nghĩ mở miệng nói.

"Đương kim Thánh thượng quý là Thiên tử, con cháu tự nhiên đông đảo, nhưng nổi tiếng nhất không ngoài mấy vị đó thôi." "Thái tử Lý Thừa Càn, Ngô Vương Lý Khác, Việt Vương Lý Thái, Lương Vương Lý Âm, Hán Vương Lý Trinh, Tấn Vương Lý Trị." "Vậy Lão Hiên cảm thấy, trong mấy vị hoàng tử này, ai có thể?" Lý Nhị thầm tặc lưỡi, Lâm Hiên quả nhiên thần cơ diệu toán, túc bất xuất hộ, nhưng lại có thể hiểu rõ hoàng thất như vậy.

"Không một ai được cả!" Lâm Hiên nghe xong lắc lắc đầu.

"Vì sao lại nói vậy?" Khiến Lý Nhị ngớ người, Lão Tôn bên cạnh

cũng có chút kinh ngạc.

Dù sao không tin, đến cả con trai Bệ hạ hắn cũng hiểu rõ sao?

Sợ rằng chưa từng gặp, vậy mà lại trực tiếp phủ nhận toàn bộ, chẳng phải quá cẩu thả sao!

Lý Nhị cũng cảm thấy như vậy.

"Trước hết là Thái tử Lý Thừa Càn đi, người này quả thực từ nhỏ thông tuệ, nhưng lại ham mê thanh sắc, du ngoạn vô độ." "Đừng thấy trước mặt Lý Nhị lời nói hiếu trung, nhưng thực chất là hai mặt, sau khi bãi triều liền cùng bọn tiểu nhân kết bè kết phái." "Người này có tật ở chân." Lâm Hiên uống một ngụm trà, sau đó hồi ức lại ghi chép trong sách lịch sử kiếp trước nói.

Choang!

Lời này vừa thốt ra, trực tiếp khiến Lý Nhị và Lão Tôn chấn kinh!

Ngay sau đó hai người không khỏi kinh hãi nhìn nhau, ánh mắt cả hai đều mang theo chấn động và khó có thể tin được.

Chương 48

Bởi vì những chuyện Lâm Hiên nói, họ căn bản không hề biết!

Quá kinh ngạc, nếu lời Lâm Hiên nói là thật, vậy thì chuyện này đã làm lớn rồi.

Dù sao Thái tử Lý Thừa Càn có thể nói là khi quân, có tật ở chân, không thể kế thừa ngôi hoàng đế, nếu không truyền ra ngoài sẽ khiến thiên hạ chê cười.

Nhất thời họ có chút khó có thể tin được, không thể chấp nhận, nhưng sự thật chứng minh, mỗi lần lời nói của Lâm Hiên đều là thật!

"Lão Hiên, lời nói là thật chứ?

Chuyện này không thể đùa giỡn được đâu!" Lý Nhị liền truy vấn, sắc mặt có chút khó coi, dù sao lời Lâm Hiên nói lần này quá chấn động.

Dù sao Thừa Càn trong ấn tượng của ông cũng không tệ, con người thông tuệ, lời nói hiếu trung, nhưng nếu thật sự là hai mặt, vậy thì tâm cơ thật sâu.

"Cứ coi như ta nói khoác thôi." Lâm Hiên cười cười, dù sao hắn cũng không dám vỗ ngực bảo đảm, vạn nhất những lời này tiết lộ ra ngoài.

Trước hết không nói Lý Nhị thế nào, Thái tử Lý Thừa Càn chẳng phải sẽ lấy hắn ra khai đao sao?

Quan trọng hơn một điểm, Lâm Hiên không biết những chuyện này tiết lộ ra ngoài liệu có thay đổi lịch sử hay không, nếu thay đổi, vậy thì phiền toái lớn rồi.

Chẳng biết chừng sẽ tạo thành hiệu ứng cánh bướm, vậy thì một

kẻ xuyên việt như hắn, khẳng định không cách nào độc thiện kỳ thân được nữa.

"Vậy những vị còn lại thì sao?" Lý Nhị cảm thấy trong lòng có chút nghẹn ngào, kế đó truy vấn.

Ông muốn xem xem, mấy đứa con khác của Trẫm có phải cũng không được, có phải cũng như Lý Thừa Càn kia, hai mặt không?

Lão Tôn bên cạnh cũng run sợ trong lòng, không nhịn được đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

Dù sao Thái tử Lý Thừa Càn là con trai của em gái ông là Quan Âm Tỳ, nếu lời Lâm Hiên nói là thật, vậy thì chắc chắn sẽ bị phế truất.

Tuyệt đối là chuyện lớn trời, ông lập tức muốn tiết lộ chuyện này ra ngoài, nhưng lại không có cách nào.

Giờ đây chỉ có thể cầu nguyện Bệ hạ đừng đại phát long uy.

Lâm Hiên nghe lời truy vấn của Lão Lý xong, trầm mặc một lát, thật lòng mà nói, bàn luận về đương kim Thái tử đó là trọng tội, huống hồ còn tiết lộ bí mật của hắn.

Đương nhiên, chuyện sau này Lý Thừa Càn âm mưu mưu phản, hắn không nói, nếu không Lão Lý và Lão Tôn chẳng phải sẽ bị dọa chết sao.

Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy cẩn thận một chút sẽ tốt hơn, không cần thiết phải vạch trần khuyết điểm.

"Mấy vị phía sau cũng đều được thôi, không có gì vấn đề lớn." Lâm Hiên liền bắt đầu đánh thái cực.

Khiến Lý Nhị nhíu mày, sao có thể không nghe ra Lâm Hiên cố ý đánh lận con đen.

Nhưng càng như vậy, càng khiến ông cảm thấy, mấy đứa con khác đều có vấn đề lớn, chắc là không kém gì Lý Thừa Càn kia.

Khiến nội tâm ông ngưng trọng, xem ra có cần thiết phải tìm mấy người đó nói chuyện thật tốt rồi.

"Vậy ông cảm thấy, trong mấy vị hoàng tử ai có thể đảm đương đại vị đây?" Cuối cùng Lý Nhị đổi một chủ đề khác, mở miệng hỏi.

Dù sao hiện tại vấn đề của Lý Thừa Càn nghiêm trọng, dù là trưởng tử ông sủng ái nhất, dù là con trai của Quan Âm Tỳ sinh ra, cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng rồi.

Hít!

Lời này vừa thốt ra, trực tiếp khiến Lâm Hiên hít một ngụm khí lạnh.

Sau đó trợn tròn đôi mắt nhìn về phía Lão Lý.

Lão Tôn bên cạnh cũng nội tâm hít khí lạnh, xem ra Bệ hạ thật sự có hiềm khích với Thái tử, muốn cân nhắc phế bỏ sao?

"Lão Lý, ông đặc biệt không muốn sống sao?" Lâm Hiên thật sự bị chấn động, liền không nhịn được nói tục.

Dù sao lời Lý Nhị nói quá táo bạo, phải biết rằng đương kim vẫn còn Thái tử đang tại vị, tuy rằng sau này bị phế, nhưng hiện tại vẫn là người kế thừa ngôi vị hoàng đế đầu tiên.

Lời Lão Lý nói chẳng phải đang biến tướng, nói rằng Thái tử Lý Thừa Càn cũng không nhất định sẽ đăng cơ sao!

"Ta cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi, dù sao ta là bần dân bách tính, sau này ai đăng cơ đối với ta cũng không quan trọng." "Huống hồ Lão Hiên vẫn luôn nói chuyện như thần, nếu Lý Thừa Càn thật sự có vấn đề, sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện." Lý Nhị trầm giọng nói, quả

thực đã động sát tâm, bởi vì giang sơn Đại Đường Lý Nhị ông khó khăn lắm mới đánh được, tuyệt đối không cho phép hôn quân cầm quyền!

Lâm Hiên trầm mặc một lát, cuối cùng mở miệng nói.

"Tấn Vương Lý Trị được." Tuy rằng Lâm Hiên tương đối tán thưởng Ngô Vương Lý Khác, nhưng sợ thay đổi lịch sử, dẫn đến hiệu ứng cánh bướm, vậy hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Đề cử Lý Khác cũng không có tác dụng, dù sao là con trai của Dương Phi, con gái của Tùy Dạng Đế, lịch sử chứng minh, sau khi Lý Thừa Càn bị phế, Lý Nhị quả thực đã lập Lý Khác làm Thái tử.

Nhưng Trường Tôn Vô Kỵ không chịu, dù sao ông ta cùng phe với Quan Âm Tỳ, sau này Lý Thừa Càn, Lý Thái xong, chỉ còn lại Lý Trị.

Chương 49

Cho nên chắc chắn sẽ dốc sức ngăn cản, sau này cũng mượn cơ hội phò trợ Lý Trị, lấy 'án mưu phản' đánh Lý Khác xuống, cuối cùng oan tử trong ngục lao.

"Tấn Vương Lý Trị?" Lý Nhị nghe xong trầm mặc, đối với vị đệ cửu tử này ông không tán thưởng lắm, có chút không thành thật và vô vi.

Lão Tôn bên cạnh nghe Lâm Hiên đề cử Lý Trị xong cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao nếu Thái tử thật sự xảy ra chuyện, Trường Tôn thị còn có Lý Thái và Lý Trị.

"Lão Hiên à, ta đột nhiên nhớ hôm nay ta có việc, không nói chuyện nữa." Cuối cùng, Lý Nhị vẻ mặt nặng trĩu đứng dậy cáo biệt, sau đó hoảng loạn rời khỏi Tử Trúc Uyển. …… "Bệ hạ, ngài thật sự cảm thấy lời Lâm Hiên nói là thật sao?" Trên đường về cung, Trường Tôn Vô Kỵ lòng còn e ngại, liền cẩn thận hỏi.

"Hừ, không phải thật sao, tra một chút là biết ngay." Lý Nhị vẻ mặt nghiêm nghị, liền lạnh lùng hừ một tiếng, khiến Trường Tôn Vô Kỵ cơ thể chấn động mạnh, dự cảm hoàng cung sắp biến đổi.

Hành lang nội viện hoàng cung.

Lý Nhị vẻ mặt sắt lạnh, muốn lập tức đến Cam Lộ Điện, sau đó tuyên Thái tử Lý Thừa Càn yết kiến.

Đằng sau, Trường Tôn Vô Kỵ sắc mặt khó coi, trên trán đầy mồ hôi lạnh cứ túa ra.

Ông biết lần này Thái tử đa phần là xong đời rồi, không chết cũng phải lột da, điều ông lo lắng bây giờ là Thái tử liệu có nói thật hay

không.

Dù sao Lâm Hiên không có sơ hở, Bệ hạ lại rất tin tưởng hắn.

Nếu Thái tử ấp a ấp úng, chối bỏ, vậy sẽ khiến Bệ hạ càng thêm nổi giận.

Hiện tại ông nóng lòng muốn đi thông báo cho Thái tử, nhưng lại không cách nào thoát thân, nhất thời sốt ruột bất an, cơ thể đều đang run rẩy.

"Khải bẩm Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương có mời." Lúc đó, từ hành lang xa xa đột nhiên có một thái giám đi nhanh tới, liền khom người nói với Lý Nhị.

"Bảo nàng chờ!" Lý Nhị hiện tại lòng phiền ý loạn, hoàn toàn không để ý đến Quan Âm Tỳ, trong đầu toàn là chuyện của Thái tử Lý Thừa Càn.

"Hồi bẩm Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương nói, là mười vạn hỏa cấp." Thái giám tự nhiên nhìn ra Thánh thượng đang nổi giận, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, cơ thể đều đang run rẩy, nhưng bên Trường Tôn Hoàng Hậu cũng hạ tử lệnh.

Khiến hắn tiến thoái lưỡng nan.

"Bệ hạ, đã Hoàng hậu nương nương có việc cần, ngài cứ đi xem trước, còn chuyện bên Thái tử sau này xử lý cũng không muộn." Trường Tôn Vô Kỵ bên cạnh thấy vậy, biết cơ hội đã đến, liền tiến lên một bước khom người nói.

Nhất thời, khiến Lý Nhị có chút phiền táo, nhưng vẫn chọn đi Lập Chính Điện trước, nhưng trước khi đi đã liếc sâu một cái nhìn về phía Trường Tôn Vô Kỵ.

Khiến Trường Tôn Vô Kỵ nội tâm trầm xuống, biết Bệ hạ đang cảnh cáo ông.

Dám thay Thái tử cầu tình!

Chốc lát sau, Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Nhị biến mất trên hành lang, liền xốc áo bào chạy về phía Đông Cung.

"Cữu phụ, có chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?" Đông Cung, Lý Thừa Càn nhìn thấy Trường Tôn Vô Kỵ xong, liền tiến lên một bước khom người nói.

Dù sao tuy là Thái tử, nhưng người này là ca ca của Mẫu hậu, thân cữu phụ, tự nhiên phải đối đãi bằng lễ nghĩa.

"Vì sao ư?

Chẳng phải vì ngươi sao!" Trường Tôn Vô Kỵ trừng mắt nhìn Lý Thừa Càn, trong lòng thật là bực bội, dù sao đã là Thái tử rồi, ngoan ngoãn chịu đựng không phải là được rồi sao?

Cứ nhất thiết phải đối với Bệ hạ dương phụng âm vi!

"Cữu phụ vì sao lại nói vậy?" Lý Thừa Càn nghe xong ngớ người, hoàn toàn không hiểu tình hình, cữu phụ vừa lên đã mắng chửi.

"Ta hỏi ngươi, thành thật khai báo, chuyện này liên quan đến ngôi vị hoàng đế của ngươi!" Trường Tôn Vô Kỵ liền vẻ mặt nghiêm túc nói, bất luận Lý Thừa Càn có vô dụng đến đâu, đó cũng là con trai của Quan Âm Tỳ, trưởng tử của đương kim, dòng họ Trường Tôn, không thể nào không bảo vệ.

Chốc lát sau.

Sắc mặt Thái tử Lý Thừa Càn đại biến, xoẹt một tiếng đứng bật dậy khỏi ghế.

"Cữu… cữu phụ làm sao biết được?" Lý Thừa Càn nội tâm hoảng sợ bất an, cơ thể đều đang run rẩy, cuối cùng cũng biết vì sao cữu phụ lại tức giận như vậy.

Quả thực là đại sự, đại sự liên quan đến việc có thể làm Thái tử hay không!

Trường Tôn Vô Kỵ sắc mặt lạnh đi, ông cảm thấy Lâm Hiên kia là một tai họa, nhưng lại không thể ra tay với hắn, càng không thể nói cho Thái tử biết.

Ông liền xua tay, ra hiệu rằng những điều đó không quan trọng.

"Vậy… cữu phụ ta nên làm thế nào đây?" Lý Thừa Càn thấy vậy, liền sốt ruột, không ngừng đi đi lại lại trong đại điện, xương sống lưng đều đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Trường Tôn Vô Kỵ cũng trầm mặt, nội tâm không ngừng tính toán, Thái tử lát nữa nên tự vệ thế nào trước mặt Bệ hạ.

Chốc lát sau, đôi mắt ông lạnh đi, trực tiếp cúi người ghé tai Thái tử thì thầm.

Chương 50

Trong nháy mắt khiến sắc mặt Lý Thừa Càn đại biến, nhưng giờ đây cũng chỉ có thể làm như vậy mới có thể tự vệ thoát thân. …… Cam Lộ Điện, ngoài Ngự Thư Phòng.

"Thái tử Điện hạ cầu kiến." "Tuyên!" Thái tử Lý Thừa Càn nghe xong, liền vẻ mặt sợ hãi đi vào.

"Khải bẩm Phụ hoàng, nhi thần tội đáng vạn chết, xin Phụ hoàng nghiêm trị!" Lý Thừa Càn sau khi vào, không ngẩng đầu, trực tiếp tiến lên hai bước, sau đó quỳ xuống đất khóc lóc nói.

"Nhi thần tự biết tội nghiệt sâu nặng, không nên lừa dối Phụ hoàng, càng không nên dương phụng âm vi!" "Nhi thần khẩn thỉnh Phụ hoàng phế bỏ ngôi Thái tử của ta, giáng nhi thần làm thứ tử, phát phối biên cương, vĩnh viễn không được quay về Trường An Thành." Lý Thừa Càn cúi đầu, ngữ khí vô cùng thê thảm.

Tất cả đều là do Trường Tôn Vô Kỵ dạy, dù sao hiện tại chuyện đã bại lộ, căn bản không thể giấu giếm được, chi bằng trực tiếp chủ động nói ra.

Chủ động nhận tội, khẩn thỉnh Phụ hoàng nghiêm trị, càng nghiêm trọng càng tốt.

Bởi vì Trường Tôn Vô Kỵ thấu hiểu, Bệ hạ vô cùng yêu thương Thái tử Điện hạ, dù sao thân là trưởng tử của mình, tên hắn còn do Cao Tổ tự mình ban tặng!

Bệ hạ dù đang tức giận, thấy hắn chủ động như vậy, chắc chắn cũng sẽ không đại động can qua.

Quả nhiên, Lý Nhị đang ngồi trên giường ngủ phía trên thấy vậy,

nội tâm vốn vô cùng nổi giận, nhưng cũng trong nháy mắt liền dập tắt.

Ông liền không nhịn được thở dài một tiếng.

Đêm tối, Đông Cung.

"Cao Minh tại đây tạ ơn Cữu phụ." Lý Thừa Càn vẻ mặt còn sợ hãi, nếu không có Trường Tôn Vô Kỵ kịp thời thông báo, hôm nay hắn đã xong đời rồi.

Đặc biệt là những kiến nghị đưa ra, quả thực có hiệu quả.

Chủ động thẳng thắn, thừa nhận sai lầm, và thề từ nay không tái phạm, lại còn khẩn thỉnh Phụ hoàng trị tội.

Tất cả đều như Trường Tôn Vô Kỵ dự đoán, Bệ hạ rất sủng ái hắn, thấy hắn thành khẩn nhận lỗi như vậy cũng nguôi giận.

Trường Tôn Vô Kỵ liếc mắt nhìn hắn, bề ngoài tuy rằng không nói gì, nhưng nội tâm lại tức giận, quả nhiên là A Đẩu không thể phò tá.

"Ngươi phải biết ngươi còn chưa đăng cơ!" "Thật sự nghĩ ngươi là trưởng tử, quý là Thái tử Điện hạ, đã an ổn rồi sao?" "Nếu không cẩn thận, Ngụy Chinh kia là người đầu tiên sẽ gián ngôn Bệ hạ, phế truất ngươi!" Ngay sau đó, Trường Tôn Vô Kỵ trực tiếp quát mắng, hôm nay nếu không có Quan Âm Tỳ kịp thời xuất hiện, thần tiên đến cũng không có cách nào.

Về điều này, Lý Thừa Càn cũng khiêm tốn tiếp thu, không dám nói nhiều.

"Nhưng Cữu phụ, Phụ hoàng biết được những chuyện gì?" Chốc lát sau, Lý Thừa Càn vẻ mặt hỏi, bởi vì những chuyện này hắn làm rất bí mật, không nên có ai phát hiện mới đúng chứ!

"Đừng hỏi nữa, tóm lại hãy nhớ một điểm, làm việc cho tốt." "Chỉ

cần đợi Bệ hạ thoái vị, thiên hạ sẽ là của ngươi!" Trường Tôn Vô Kỵ nghe vậy, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, sau đó xua tay, và cảnh cáo hắn không được truy tra.

Bởi vì điều tra Lâm Hiên cũng vô ích.

Ông luôn cảm thấy người kia không đơn giản, mọi chuyện đều có thể dự liệu trước, thủ đoạn như vậy thật đáng sợ.

Thêm vào đó Bệ hạ vô cùng tán thưởng hắn, tạm thời không thể ra tay với hắn.

Khiến Lý Thừa Càn có chút âm ngoan, nhưng đã Cữu phụ đã nói như vậy rồi, hiện tại cũng chỉ có thể nhịn. …… Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Lâm Hiên đang chuẩn bị ra khỏi Trường An Thành, đến ngoại ô chỉ điểm tiễn thuật cho Lý Anh Ca.

Nhưng giây tiếp theo, tiếng Lão Bảo truyền đến, có khách đến.

Khiến Lâm Hiên nhíu mày, liền chuẩn bị từ chối.

Keng!

Nhưng lúc đó, cửa sương phòng trực tiếp bị đẩy ra, ngay sau đó một bóng người đi vào.

Lâm Hiên dừng lại nhìn, lập tức không nhịn được sắc mặt đột biến, nội tâm thầm nhủ không hay.

Bởi vì người này tuy rằng mặc phục sức nam nhân, nhưng lại là một nữ tử, chính là Thần Uy Tướng Quân Lý Anh Ca!

Nàng đến làm gì?

Nhất thời, Lâm Hiên trong lòng thầm nhủ không hay, chẳng lẽ nàng đã phát hiện thân phận của hắn?

“Lâm Hiên?” Lý Anh Ca quả thực đang nam giả nữ trang, dù sao thân phận đặc biệt, cả Trường An Thành ai mà không biết danh hiệu Thần Uy Tướng Quân?

Nếu đến nơi thanh lâu, vậy ảnh hưởng sẽ rất lớn.

Lâm Hiên tuy rằng ở Trường An Thành có chút tiếng tăm, nhưng không lọt vào mắt xanh của nàng, dù sao Lý Anh Ca chỉ thích loại người như Ngọc Diện Chân Nhân.

Chương 51

Lâm Hiên trong mắt nàng, cũng giống như các văn võ đại thần trong triều, đều không được coi trọng.

Nhưng tối hôm đó, khi họa sĩ vẽ xong họa tượng của Ngọc Diện Chân Nhân, phụ thân nàng là Lý Tĩnh kinh hãi thốt lên, nói rằng hắn giống ca cơ Lâm Hiên ở Tử Trúc Uyển.

Tuy rằng cuối cùng bị phủ nhận, nhưng nàng vẫn muốn tận mắt kiểm chứng.

Hiện tại vừa nhìn, lại khiến nàng ngẩn người, bởi vì dáng người quả thực quá giống rồi.

"Không biết công tử tìm ta có việc gì?" Lâm Hiên tự nhiên đoán ra Lý Anh Ca chắc cũng giống Lão Lý, đều hoài nghi hắn là Ngọc Diện Chân Nhân.

Nhưng chỉ cần không thừa nhận, ai cũng không có cách nào.

"Ta cảm thấy ngươi có chút quen mắt, giống một người nào đó." Lý Anh Ca trực tiếp nhìn chằm chằm Lâm Hiên, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

"Ta giống vị Ngọc Diện Chân Nhân đó sao?" "Ha ha, ta Lâm Hiên có đức hạnh tài năng gì, mà có thể cùng vị chân nhân kia sánh vai?

Lâm Hiên liền đáp lại, nói rằng gần đây hắn hay đến đây.

Nhưng quả thực không phải.

Nhất thời, Lý Anh Ca cũng do dự, bởi vì người này quả thực rất giống, nhưng cũng cẩn thận quan sát.

Người này không giống đang nói dối, lòng bàn tay cũng không có

vết chai, cho nên loại trừ khả năng luyện võ, chẳng lẽ thật sự không phải?

"Tự nhiên không phải tại hạ, nếu không ta chẳng phải đã làm ô uế uy nghiêm của Ngọc Diện Chân Nhân sao?" Lâm Hiên cười lắc lắc đầu, sau đó tiếp tục mở miệng nói.

"Ta thấy công tử hẳn là thường xuyên tập võ, cơ thể hẳn có rất nhiều bệnh tật tiềm ẩn." "Ta vừa hay tập được một môn mát xa, có thể giúp công tử thư giãn." Lời nói vừa dứt, Lâm Hiên cũng không đợi Lý Anh Ca phản ứng, trực tiếp đi tới.

Đưa tay mát xa xuống.

Đã nữ giả nam trang để điều tra vi sư, vậy vi sư quang minh chính đại chiếm chút tiện nghi cũng không có gì sai chứ?

Quả nhiên, nhanh chóng Lý Anh Ca liền nhíu mày, suýt chút nữa không nhịn được ra tay.

Bởi vì hai tay người này cực kỳ không thành thật, nhưng lại không cách nào mở miệng, dù sao nàng đang nữ giả nam trang.

"Đủ rồi." Lý Anh Ca không nhịn được nữa, bởi vì hai tay hắn sắp ấn vào trước ngực nàng rồi.

Cứ tiếp tục như vậy, còn ra thể thống gì nữa?

Về điều này, Lâm Hiên đứng phía sau khóe miệng cong lên, lộ ra một nụ cười gian xảo.

Không thể trách ta được a, đã muốn nữ giả nam trang, vậy thì ta không thể quản nhiều đến vậy được rồi.

Chẳng những vậy, làn da Lý Anh Ca quả thực mịn màng mềm mại, tuy rằng lần trước cũng đã chạm vào, nhưng lần đó tình huống khẩn cấp.

Dùng đan dược để xóa vết sẹo, động tác không tiện quá phận.

Lý Anh Ca trực tiếp đứng dậy, sau đó trừng mắt nhìn Lâm Hiên một cái thật sâu, rồi không quay đầu lại rời khỏi sương phòng.

Trong nháy mắt, hàm răng cắn chặt, khuôn mặt anh vũ của nàng có chút tức giận và xấu hổ.

Bởi vì bị một ca cơ làm ô uế! …… Ngoại ô Trường An Thành.

"Trong cơ thể phải vô lực thắng hữu lực, đừng cố ý gồng sức." Từ khi biết có người cảm thấy dáng người hắn giống Ngọc Diện Chân Nhân, Lâm Hiên đã cố ý thay đổi.

Lúc này, hắn đeo Ngọc Diện Diện Cụ, đang chỉ dạy Lý Anh Ca cách phát lực.

Lý Anh Ca quả thực là một kỳ tài luyện võ, đáng tiếc chung quy vẫn là thân nữ nhi, nếu không nhất định sẽ trở thành một đại thần tướng của Đại Đường!

"Hình như có tâm sự?" Chốc lát sau, Lâm Hiên khoanh tay đứng, xuyên qua mặt nạ nhìn về phía Lý Anh Ca hỏi.

Bởi vì nàng vẫn luôn vẻ mặt nặng trĩu tâm sự.

Lý Anh Ca nghe xong không nói gì, chỉ khẽ nhíu mày, hình như có chút khó mở lời.

"Vì tình mà khốn khổ sao?" Lâm Hiên tiếp tục hỏi, nhưng nội tâm lại đang cười trộm, tự nhiên hắn biết rõ Lý Anh Ca vì sao lại không vui.

Dù sao trước đó ở Tử Trúc Uyển, vị sư phụ như hắn đã chiếm tiện nghi của nàng.

"Sư phụ cười rồi." "Người có thể khiến ta Lý Anh Ca phải chú mục không nhiều." Lý Anh Ca lắc lắc đầu, sao lại bị tình cảm khốn

khổ chứ?

Dù sao người có thể khiến nàng coi trọng không nhiều.

Chương 52

Phụ thân Lý Tĩnh là một người, Ngọc Diện Chân Nhân trước mặt là một người.

Đồng thời, nội tâm Lâm Hiên cũng thót một tiếng, bởi vì hắn đột nhiên mới phát hiện, ánh mắt Lý Anh Ca nhìn hắn có chút không ổn.

Trong đôi mắt đó hiếm khi lộ ra vẻ kiều mị của nữ nhi, mẹ nó nhìn giống ánh mắt của người yêu!

Chẳng lẽ Lý Anh Ca thích Ngọc Diện Chân Nhân sao?

Nhất thời, khiến hắn có chút dở khóc dở cười, không biết nên vui hay buồn!

Dù sao hắn không thể mãi mãi đeo Ngọc Diện Diện Cụ mà ở bên nàng, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị phát hiện, khi đó không biết Lý Anh Ca sẽ cảm thấy thế nào? …… Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Sau khi biết Lý Anh Ca hình như đã thích hắn, Lâm Hiên quyết định gần đây ít tiếp xúc hơn.

Dù sao trực giác của phụ nữ rất thần kỳ, vạn nhất nàng muốn tháo mặt nạ, hoặc không cẩn thận bị rơi xuống, vậy thì làm thế nào đây?

Keng!

Khi Lâm Hiên đang trầm tư, cửa sương phòng lại lần nữa bị đẩy ra.

Hóa ra Lão Lý lại đến, nhưng lần này ông có vẻ hứng thú thấp, cau mày sâu, trong lòng có tâm sự.

“Lão Lý, sao vậy?” “Lão Tôn lần này không đi cùng sao?” Lâm

Hiên liền mở miệng hỏi, sau đó rót một chén trà đưa qua.

Lý Nhị nghe vậy thở dài một tiếng, không đáp lại Lâm Hiên, hiện tại trong lòng ông đang phiền táo.

Bởi vì Ngụy Chinh thiết não xác đáng chết kia, lần này lại trước mặt tất cả văn võ đại thần mà phê bình ông một trận, không chút nào nể mặt vị Thánh Thiên tử.

Trong nháy mắt, thậm chí ông còn động sát khí.

"Thôi đi, có lẽ ta có thể giúp ông giải sầu." Lâm Hiên cười cười, liền đưa tay vỗ vỗ vai Lão Lý nói.

Nhất thời, khiến Lý Nhị ngớ người, bởi vì từ khi đăng cơ xưng đế, ông chưa từng có ai dám động vào mình như vậy, nếu truy cứu, thì đó là khi còn ở dưới trướng của phụ thân Lý Uyên.

"Lão Hiên ta hỏi ông, nếu có người cứ luôn trước mặt ông nói này nói nọ, lời nói lại trùng, không chút nào để ý đến thể diện của ông." "Ông sẽ làm gì?" Chốc lát sau, Lý Nhị mở miệng hỏi, muốn nghe xem Lâm Hiên có cách nào.

"Thì ra là chuyện này, ta cứ tưởng chuyện gì ghê gớm lắm." "Nếu ta đoán không sai, chắc chắn là Lão Tôn đã khiến ông không hài lòng phải không?" Lâm Hiên nghe xong, liền cười cười, cứ tưởng chuyện gì lớn lao, thì ra là?

Lý Nhị nghe xong, liền thuận theo ý Lâm Hiên gật đầu.

Há cho hắn làm một lần Ngụy Chinh phụ cơ đi!

"Lão Lý à, ta đã lớn tuổi như vậy rồi, làm thương nhân mà." "Chuyện đơn giản như vậy lại không rõ sao?" "Ông phải biết một câu nói, lương dược khổ khẩu lợi vu bệnh, trung ngôn nghịch nhĩ lợi vu hành (thuốc đắng dã tật, lời thật mất lòng)!" Lâm Hiên uống một ngụm trà, liền ngữ trọng tâm trường nói.

“Lời nói tuy có lý như vậy, nhưng ta vẫn thấy nghẹn ngào.” Lão Lý thở dài nói, thân là đương kim Thánh Thiên tử, tự nhiên ông hiểu đạo lý thuốc đắng dã tật, lời thật mất lòng.

Nhưng thật sự muốn thực hiện thì rất khó, dù sao Ngụy Chinh thiết não xác kia, một khi gián ngôn, đặc biệt là khi ông sai, thì quả thực là không sợ hoàng quyền mà phê phán.

Thường thường trước mặt trăm quan văn võ, không chút nào nể mặt vị Thánh Thiên tử.

Khi kích động, thường nói một câu, dù Bệ hạ muốn làm thần tử, thần tử cũng phải làm, thường khiến ông đau đầu không thôi.

“Có gì mà nghẹn ngào?” “Cứ lấy ví dụ đi, đương kim Thượng thư Tả thừa Ngụy Chinh, có dũng có mưu, không sợ hoàng quyền, đương kim Thánh thượng làm sai cũng dám gián ngôn phê phán!” “Người ta đương kim Thánh thượng còn có thể nhẫn nhịn, còn có thể hư tâm nạp gián, thì ông là cái gì?” Lâm Hiên liếc mắt nhìn Lão Lý một cái, thật ra tuy hắn không coi trọng Lý Nhị, nhưng cá nhân ông ta quả thực có ưu điểm, có thể nhẫn nhịn.

Ngụy Chinh kia là loại người miệng rộng đến mức nào?

Một khi cảm thấy có chỗ nào không đúng, dám trực ngôn không kiêng nể mà nói ra, mặc kệ hoàng quyền Thiên tử, nếu đổi lại là Chính Ca thì chẳng phải sẽ bị kéo ra chém ngay lập tức sao?

Lão Lý vừa nghe, vẻ mặt uất ức liền quét sạch, lộ ra vẻ mừng rỡ.

Dù sao hiếm khi thấy Lâm Hiên khen ngợi ông một phen.

“Nhưng ông làm sao biết Bệ hạ sẽ nhẫn nhịn chứ?” “Vạn nhất phiền táo, muốn giết thì sao?” Lý Nhị liền tiếp tục truy vấn, bởi vì hiện tại ông đang có tâm trạng như vậy, trong triều sáng hôm qua, ông đã động sát cơ.

“Cho nên Lão Lý à, tầm nhìn ông quá nhỏ.” “Kẻ thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, ông phải biết rằng ban đầu Ngụy Chinh là phe đối địch của đương kim Thánh thượng, nhưng Thánh thượng không những không giết, mà còn chiêu mộ hắn.” “Bởi vì đương kim Thánh thượng biết, bản chất của trị an, là ở việc có được người tài!” Lâm Hiên liếc mắt nhìn Lão Lý, cho nên đây chính là lý do hắn bội phục Lý Nhị, trước sự biến Huyền Vũ Môn năm xưa, Ngụy Chinh còn là chủ mưu, muốn Lý Kiến Thành dẫn đầu giết hắn.

Đối mặt với chủ mưu như vậy, Lý Nhị không những không nói một lời vô nghĩa, mà còn quay sang hết sức tán thưởng, giữ hắn ở bên cạnh để mưu đồ.

Lý Nhị nghe xong, nội tâm có chút dở khóc dở cười, tiểu tử này, chắc là chỉ có hắn mới dám nói Trẫm tầm nhìn nhỏ.

Nhưng nhanh chóng ông lại suy tư sâu sắc, quả thực có lý lẽ như vậy.

Ngụy Chinh kia tuy rằng miệng độc một chút, nhưng đối với Đại Đường quả thực trung thành cảnh cảnh, mỗi lần gián ngôn, đa phần đều đúng.

Chương 53

"Lão Lý à ta tặng ông một câu nói." "Phu dĩ đồng vi kính, khả dĩ chính y quan; dĩ cổ vi kính, khả dĩ tri hưng thế; dĩ nhân vi kính, khả dĩ minh đắc thất." Lâm Hiên chậm rãi đứng dậy, sau đó trọng thể mở miệng nói.

Câu nói này chính là cảm ngộ thời kỳ cuối đời của Lý Nhị, lấy ba tấm gương để lúc nào cũng tự nhắc nhở đề phòng, sau khi Ngụy Chinh bệnh mất, ông còn thở dài rằng: "Nay mất một tấm gương rồi!" Oành!

Khi Lý Nhị nghe câu nói này, cả người ông trực tiếp nổ tung.

Đầu óc một mảnh trống rỗng, không ngừng vang vọng câu nói của Lâm Hiên.

Hay quá một câu, lấy người làm gương, có thể biết được mất!

"Nghe quân một lời nói, thắng đọc mười năm sách." "Lão Lý đã thụ giáo." Lý Nhị liền chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt cung kính mà cúi chào Lâm Hiên một cái.

Tuy rằng ông quý là Thánh Thiên tử, khắp thiên hạ ai có thể chịu được một lạy của ông?

Duy chỉ có Lâm Hiên trước mặt.

"Lão Lý khách khí với ta làm gì?

Thật mà, tuy ông hơn tuổi ta, nhưng còn phải học nhiều lắm." "Thế này đi, hay là bái ta làm sư phụ, yên tâm có tình cảm, không thu phí." Khiến Lý Nhị có chút ngỡ ngàng, Lâm Hiên thật sự không chút khiêm tốn, muốn ông bái sư?

Nếu truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ chấn kinh thiên hạ, dù sao hắn

là sư phụ, còn là thầy của Thiên tử đó! …… Thái Cực Điện, triều sáng.

Lý Nhị một thân hoàng bào, diện mạo uy nghiêm, ngồi đoan chính trên long ỷ phía trên.

Cả triều văn võ tuy rằng cúi đầu, nhưng đều đang liếc nhìn về phía Ngụy Chinh ở xa, nội tâm đều đang nắm một vốc mồ hôi.

Dù sao hôm qua hắn tình cảm kích động, trước mặt tất cả mọi người phê bình Thánh thượng, không chút nào nể mặt ông, hôm nay e rằng sẽ bị vấn tội.

Lúc này Ngụy Chinh tuy rằng cúi đầu, nhưng một thân chính khí, nội tâm thẳng thắn, dù biết Thánh thượng không hài lòng, muốn chém đầu, cũng hỏi lòng không thẹn, không sợ hãi!

"Ngụy Chinh, xuất liệt nghe tuyên!" Quả nhiên, Thánh thượng đã phát lời.

Ngay sau đó, Ngụy Chinh ngẩng đầu ưỡn ngực trực tiếp tiến lên một bước, chờ đợi thánh chỉ.

Nhất thời, cả triều văn võ đều căng thẳng, lòng treo ở cổ họng, dù sao đều cho rằng, Ngụy Chinh sẽ xong đời.

Cũng không ai dám cầu tình cho hắn, dù sao lời hắn nói hôm qua quả thực quá đáng, phê bình Thánh Thiên tử.

Chỉ là không khỏi có chút đau lòng, dù sao nếu Ngụy Chinh xảy ra chuyện, sau này gián ngôn thật sự phải cẩn trọng, suy nghĩ kỹ càng rồi.

"Xét thấy Ngụy Chinh trực ngôn không kiêng nể, dám phê bình, không sợ hoàng quyền, minh biện thị phi, một lòng trung thành." "Ngay hôm nay, Trẫm ban phong ngươi làm Bí Thư Giám, có thể trực tiếp tham dự triều chính nghị sự, các tấu chương của Tam tỉnh Lục

bộ đều có thể xem trước." "Ngụy Chinh có dị nghị gì không?" Oành!

Lời Thánh thượng vừa thốt ra, đừng nói Ngụy Chinh ngớ người, ngay cả cả triều văn võ cũng sững sờ.

Thánh thượng không những không trị tội, mà còn thăng quan cho hắn?

"Vi thần khấu tạ Bệ hạ long ân!" Ngụy Chinh già nua lệ nóng lưng tròng, liền mở miệng nói, vốn dĩ ông đã chuẩn bị chết rồi.

Dù sao tính cách Ngụy Chinh là vậy, trực ngôn không kiêng nể, nhưng tất cả những gì ông làm đều xuất phát từ Thánh thượng, vì Đại Đường, không một chút hổ thẹn lương tâm.

Vốn dĩ ông nghĩ, Bệ hạ muốn vấn tội ông, vậy thì ông cũng không có gì để nói, cùng lắm là tự nhận mình chưa gặp được minh quân, mà lại gặp phải hôn quân mà thôi.

Nhưng giờ đây, Bệ hạ không những không giết, mà còn thăng quan cho ông.

Minh quân, minh quân a!

"Bệ hạ thánh ân!" Ngay sau đó, cả triều văn võ cũng nhao nhao tán thưởng.

Nội tâm đều chấn động, Bệ hạ không hổ là một đại minh quân a, còn có thể nhẫn nhịn như vậy, lại thăng quan cho hắn.

Đồng thời cũng dẹp bỏ những lo lắng trong lòng họ, sau này nếu có kế sách hay, nhất định sẽ gián ngôn.

"Phu dĩ đồng vi kính, khả dĩ chính y quan; dĩ cổ vi kính, khả dĩ tri hưng thế; dĩ nhân vi kính, khả dĩ minh đắc thất." "Ngay hôm nay, Trẫm lấy ba tấm gương treo trên xà nhà, lúc nào cũng cảnh tỉnh, các ngươi đều phải biết." Trên long ỷ, Lý Nhị lại lần nữa mở miệng, lấy

câu nói mà Lâm Hiên tặng ông ra.

Nhất thời, cả triều văn võ đều kinh ngạc.

Bệ hạ thật có đại anh minh, đại trí tuệ a!

Chốc lát sau, Lý Nhị lại lần nữa tuyên chỉ, sau này thượng triều, các văn võ bách quan bên cạnh đều có thể mang theo một gián thần, bất cứ lúc nào cũng có thể gián ngôn.

Lại lần nữa khiến văn võ bách quan chấn động.

Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.

Chương 54

"Huyền Thành, có chuyện gì sao?" Sau khi bãi triều, Ngụy Chinh liền theo sát phía sau, sắc mặt nghiêm túc, nhìn là biết có tâm sự.

"Vi thần có một chuyện muốn hỏi, mong Bệ hạ cáo tri." Ngụy Chinh cũng không do dự, trực tiếp khom người hỏi.

Bởi vì ông hiểu Bệ hạ, không có khả năng một đêm thay đổi thái độ, không những không trị tội, mà còn thăng quan.

Chắc chắn hôm qua đã trải qua chuyện gì đó, hoặc bị người khác khuyên nhủ.

Ông tò mò, cho nên muốn biết.

Lý Nhị nghe xong cười cười, Ngụy Chinh tuy rằng miệng độc, nhưng quả thực thông tuệ, cả triều văn võ đều không phát giác, lại đoán ra.

Quả thực như Ngụy Chinh nói, nếu không có lời nói đêm đó của Lâm Hiên, ông thật sự đã trị tội hắn.

"Ngươi có biết ca cơ Lâm Hiên ở thanh lâu không?" Lý Nhị liền mở miệng hỏi, đã phong Ngụy Chinh làm Bí Thư Giám, đại biểu cho việc nạp ông làm thân tín, vậy thì có một số chuyện nói với ông cũng không sao.

Choang!

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Ngụy Chinh đại biến, ông không phải kẻ ngốc.

Đã Bệ hạ nói như vậy, vậy hiển nhiên người khuyên nhủ chính là Lâm Hiên.

Trong nháy mắt, sắc mặt ông lại lần nữa đại biến.

"Bệ hạ, chẳng lẽ…?" Lý Nhị cười cười, thừa nhận suy đoán của Ngụy Chinh.

Nhất thời Ngụy Chinh không khỏi ngẩn người, thì ra người đứng sau Bệ hạ chính là Lâm Hiên đó, ông vẫn luôn xem thường, hạ thấp.

Thì ra người ta là đại hiền ẩn mình trong thị tỉnh! …… Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Lâm Hiên vẻ mặt có chút kỳ lạ, bởi vì hôm nay Lão Lý đã đổi người, hắn cứ tưởng những lời nói hôm trước đã uổng công rồi.

"Hôm nay Lão Tôn có việc, ta có một đối tác mới của đội buôn, Lão Ngụy." Lý Nhị tự nhiên nhìn ra ý của Lâm Hiên, liền cười giải thích.

"Thì ra Lão gia vẫn thường nhắc đến Lâm Hiên à, hân hạnh hân hạnh." Ngụy Chinh liền bước tới, nắm chặt hai tay Lâm Hiên nói, trước kia tuy đã nghe danh hắn, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt.

Quả nhiên anh võ thần tú, tiên tư bất phàm!

Đương nhiên đều là lời nịnh bợ, dù sao trước khi biết rõ chuyện này, ông cũng giống như các văn võ bách quan khác.

"Thôi đi Lão Ngụy, ông không thấy người ta đã ghét bỏ rồi sao?" Lúc đó Lý Nhị mở miệng, trực tiếp vẫy tay ra hiệu Ngụy Chinh ngồi xuống.

Lúc này Lâm Hiên quả thực có chút cười gượng, bởi vì cảm thấy Lão Ngụy có chút quá nhiệt tình, đặc biệt là đôi mắt to lông mày rậm kia, cảm giác như đang nhìn tiểu nương tử vậy.

Khiến hắn không nhịn được mà rùng mình.

Lão Ngụy nghe xong cũng cảm thấy có chút đường đột, liền cười

hàm tiếu.

Không còn cách nào, từ khi biết những chính sách kia đều là Lâm Hiên kiến nghị, ông bội phục đến ngũ thể đầu địa.

Tuyệt đối là đại tài a, nhất định phải kết giao.

"Lão Lý à thôi đi, hôm nay tìm ta lại nói chuyện gì nữa đây!" Lâm Hiên khoanh chân ngồi xuống, sau đó bắt đầu rót trà, rồi mở miệng hỏi.

Lời này vừa thốt ra, trực tiếp khiến Lý Nhị cười, hôm nay ông thật sự không hỏi chuyện gì, tất cả đều do Ngụy Chinh bên cạnh kéo đến.

"Không có việc gì à?

Không có việc gì thì trả tiền trà đi, ta gần đây khá bận." Lâm Hiên thấy vậy liền mở miệng nói, mấy ngày nay hắn đều ở ngoại ô chỉ điểm Lý Anh Ca, chạy đi chạy lại giữa thành và ngoại thành, có chút mệt mỏi.

"A, đều là người quen cũ rồi mà." Về điều này, Lý Nhị cũng dở khóc dở cười, liền ra hiệu cho Lão Ngụy bên cạnh.

"Lão gia nói gì?" Ngụy Chinh thấy vậy, lập tức có chút ngớ người, lúc đó Lý Nhị đâu có nhắc nhở ông mang tiền đâu.

Chẳng phải đều là người quen cũ rồi sao?

Đến tiền trà cũng phải trả sao?

Ngụy Chinh vẻ mặt ngớ người, bởi vì cảm thấy, Lâm Hiên và Bệ hạ đã quen biết như vậy rồi, lẽ ra không nên tính toán những điều này mới đúng.

Thì ra, bây giờ đến tiền trà cũng phải trả sao?

"Khái khái, Lão Hiên à lần này e rằng phải ghi nợ rồi." Lý Nhị lúc đó có chút ngại ngùng, bởi vì đi vội vàng, nên quên nhắc Ngụy Chinh.

Chương 55

Dù sao trước kia đều là Trường Tôn Vô Kỵ và ông cùng đi, mỗi lần đều chuẩn bị đầy đủ tiền, cho nên chưa bao giờ phải lo lắng.

"Thôi được Lão Lý, lần này cứ nợ đi." Lâm Hiên thấy vậy liền xua tay, sau đó chậm rãi đứng dậy nói.

Khiến Lão Lý có chút kinh ngạc, dù sao Lâm Hiên nổi tiếng là ham tiền, lần này khó khăn lắm mới nợ lại đồng ý rồi.

Ngụy Chinh bên cạnh vẫn đang mơ màng.

Cảm thấy có chút thần kỳ, lần đầu tiên thấy Bệ hạ cũng phải ghi nợ, lại còn là người quen cũ.

Nhưng cũng cảm thấy Lâm Hiên rất giỏi, có đại tài a, không giống như trong tưởng tượng trước kia không ra gì.

Nhưng giây tiếp theo, cả hai đều ngớ người!

Đặc biệt là Lý Nhị, nụ cười trên mặt biến mất, khóe miệng không nhịn được co giật.

Bởi vì Lâm Hiên đã lấy bút mực và tuyên chỉ, ra hiệu ghi một tờ giấy nợ.

"Năm Trinh Quán thứ hai, nợ ca cơ Lâm Hiên ở Tử Trúc Uyển XX quan tiền." "Thôi đi, Lão Lý ký tên đi!" Lâm Hiên viết xong, vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn về phía Lão Lý nói.

Đùa giỡn thôi, quen thì quen, anh em thì anh em, tiền bạc phải rõ ràng, dù sao ta nghèo mà.

"Lão Hiên à, ta…" Lý Nhị dở khóc dở cười, đường đường là Thánh Thiên tử, lại còn ghi nợ, giờ còn phải viết giấy nợ cho người

ta.

Ngụy Chinh bên cạnh lần này triệt để ngớ người, tròng mắt còn suýt chút nữa trợn ra ngoài.

Ông cảm thấy mình đã đủ to gan rồi, nhưng so với Lâm Hiên thì quả thực là tiểu vu kiến đại vu (kiến thức nông cạn) a, dù sao ông không có bản lĩnh nào, khiến Bệ hạ phải viết giấy nợ.

"Huynh đệ thân thiết minh bạch trướng." Lâm Hiên xua tay, sau đó thúc giục.

Về điều này, Lý Nhị cũng bất đắc dĩ, chỉ đành cầm bút lông viết hai chữ "Lão Lý" vào chỗ trống.

"Được rồi chứ Lão Hiên?" "Ưm, đóng dấu!" Lý Nhị nghe xong tê dại, nội tâm thật sự cạn lời, Lâm Hiên thật là… cẩn thận a.

Chẳng lẽ sợ Trẫm không trả tiền hay sao?

Cuối cùng ông cẩn thận lấy ra ấn chương, đóng vào chỗ ký tên, mới khiến Lâm Hiên hài lòng. …… Khi Lý Nhị và Ngụy Chinh vừa ra khỏi Tử Trúc Uyển chưa được bao xa, các hộ vệ ẩn nấp xung quanh liền vây tụ lại.

"Bệ hạ, người này đúng là có… thú vị." Ngụy Chinh hiện tại có chút ngớ người, nhất thời không tìm được từ ngữ nào để bình luận.

"Ha ha, quen rồi thì tốt thôi." Lý Nhị nghe xong cười lớn, nội tâm lại đang than thở, không thấy lúc hắn phun trà đầy mặt Trẫm sao.

"Nhưng Bệ hạ, người này quả thực tài tình tuyệt cổ, tuy rằng ham tiền một chút, nhưng thủ chi hữu đạo (lấy tiền có đạo lý)." "Có lẽ là văn khúc tinh giáng trần, hưng thịnh quốc vận Đại Đường của ta!" Sau đó Ngụy Chinh tiếp tục mở miệng nói, lần này vẻ mặt nghiêm túc, loại bình luận này không chút khoa trương.

Dù sao bất luận là gián ngôn chấm dứt việc công đả Đột Quyết, hay các cải cách kinh tế sau này, đó đều là đại trí tuệ, đại công tích!

Ý của ông là, Bệ hạ có thể công khai thân phận, mời hắn vào cung làm quan!

Dù sao loại đại hiền như vậy, ẩn mình ở nơi thanh lâu quả thực là bạo liễm thiên vật (lãng phí tài năng) a!

Lý Nhị nghe xong thở dài một tiếng, cái cách này ông đã có từ trước, cũng từng thăm dò hỏi, nhưng hắn trực tiếp từ chối.

Nói rằng chỉ muốn sống qua ngày, làm quan loại chuyện này không có hứng thú.

Cho nên ông cũng đã từ bỏ, chỉ còn cách xem sau này có cơ hội thích hợp hay không, còn có một điều lo lắng, nếu Lâm Hiên đồng ý làm quan, chức vị nào mới thích hợp đây?

Dù sao với tài năng của hắn, phong làm Chính nhất phẩm Thái Sư Thái Phó, đó cũng là khuất tài rồi.

Ngụy Chinh nghe xong cũng cảm thấy tiếc nuối. …… Bên kia, Lâm Hiên tiễn Lão Lý và Lão Tôn đi xong liền chuẩn bị ra khỏi thành đến ngoại ô chỉ điểm Lý Anh Ca.

Nhưng giây tiếp theo, tiếng Lão Bảo vang lên.

Có khách đến vào thời điểm này.

Khiến Lâm Hiên nhíu mày, nhưng khi biết là nữ nhân, hắn lập tức cười.

Keng!

Lâm Hiên liền đi mở cửa sương phòng, nhìn thấy nữ tử trước mặt, hắn càng thêm kích động.

Bởi vì hóa ra là vị loli đã lâu không đến!

Chương 56

Trường Lạc thấy Lâm Hiên xong tuy rằng cố gắng kiềm chế sự kích động trong lòng, nhưng khuôn mặt cười cũng đỏ bừng, thực ra nàng đã vi phục đến từ sớm, nhưng tiếc là bị Mẫu hậu ngăn cản.

Lần này cũng là rất khó khăn mới tìm được cơ hội lén lút ra ngoài.

Ngoại thành Trường An.

Sông hộ thành chảy xiết, hai bên liễu rủ tăm tắp.

Lâm Hiên lần này không chọn ở lại Tử Trúc Uyển, dù sao cũng khó khăn lắm tiểu loli mới đến, tuyệt đối không thể xảy ra bất trắc.

Dù sao Lão Lý kia cứ thoắt ẩn thoắt hiện, vạn nhất ta và tiểu loli đang tâm tình mà đột nhiên lão ta xuất hiện trách mắng?

Lúc này hai người sánh bước, 'Lý Thải Vi' ước chừng mới tám chín tuổi, đặt ở kiếp trước thì đúng chuẩn loli chính hiệu, nhưng ở cổ đại thì cũng đến tuổi trưởng thành rồi.

Bởi vì dân thường bách tính, thậm chí là con gái của quan lại quý tộc, đại đa số đều kết hôn vào năm mười một, mười hai tuổi.

"Thải Vi cô nương, lâu ngày không gặp, khiến ta nhớ nhung khôn nguôi a!" Hai người bước đi trên cầu đá xanh, bốn bề vắng người, Lâm Hiên khẽ nghiêng người nhìn nàng nói.

Điều này khiến Trường Lạc có chút thẹn thùng, lập tức cúi đầu, không tiện đáp lời.

Lâm Hiên thấy nàng trong trạng thái này, lẽ nào lại không hiểu đạo lý?

Loli khẳng định đã khuynh tâm ta rồi.

Bởi vì ở cổ đại, khi nữ tử ái mộ một người thì phổ biến đều có phản ứng như vậy.

Cầu đá xanh bốn bề vắng người, thích hợp nhất để hò hẹn, làm vài động tác thân mật cũng sẽ không bị ai trông thấy.

Nghĩ đến đây, Lâm Hiên lập tức tiến lên một bước, chuẩn bị ra tay, dù sao lần trước đã có một nam tử đến tìm nàng, đa phần là tình địch, ta phải nắm bắt cơ hội.

Thế là, Lâm Hiên nắm lấy tay ngọc của Trường Lạc, nhẹ nhàng dùng lực kéo nàng vào lòng.

Nhất thời, cả cơ thể Trường Lạc cứng đờ, nội tâm căng thẳng và hoảng sợ.

Nàng ban đầu muốn thoát ra, dù sao động tác này quá thân mật, nếu truyền ra ngoài sẽ bị người ta đàm tiếu, nhưng lại bị sự dịu dàng của Lâm Hiên làm cho khuất phục.

Thấy nàng dần dần an tĩnh lại, Lâm Hiên cũng bạo gan hơn.

Loli cái gì cũng tốt, chỉ là tuổi có hơi nhỏ, xem ra hẳn là con nhà quyền quý, dinh dưỡng chắc chắn đủ đầy, nhưng phát dục có hơi không hoàn mỹ.

"Thải Vi cô nương, ta có một loại quả, có thể cải thiện thể chất của nàng." Ngay sau đó, Lâm Hiên khẽ cúi đầu thì thầm.

Không lâu trước đây, ta đã nhận được một phần thưởng ngẫu nhiên, chính là đu đủ.

Đu đủ tuy đã được du nhập vào Đường triều, nhưng vì mọi người đều chưa thấy bao giờ, nên ta cảm thấy nó rất mới lạ, hơn nữa lại có một công hiệu, đó chính là... có thể phong hung a!

"Quả ư?

Cải thiện thể chất?" "A!

Hiên công tử, chẳng lẽ thiếp… thiếp có khiếm khuyết gì sao?" Trường Lạc nghe xong, tiểu kiểm lập tức biến sắc, trong mắt mang theo sự hoảng sợ, bởi vì nàng sợ thân thể có bệnh tật sẽ khiến Lâm Hiên chán ghét.

"Thải Vi cô nương tự nhiên không có khiếm khuyết nào, hoàn mỹ cả." "Chỉ là có vài chỗ hơi thiếu một chút thôi." Lâm Hiên vội vàng lắc đầu, ra hiệu đừng hoảng sợ hiểu lầm.

"Gia điểm bất túc?

Ý tứ gì?" Trường Lạc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không vui lắm nhưng lại khẽ ngẩng đầu nhìn Lâm Hiên hỏi, bởi vì nàng không hiểu mấy từ này.

Tức thì, trên mặt Lâm Hiên nở một nụ cười ranh mãnh, sau đó giải thích cho nàng.

"Nha!

Hiên...

Hiên công tử thật là, thiếp không thèm để ý đâu." Một lát sau, sắc mặt Trường Lạc lập tức thay đổi, rồi vô cùng thẹn thùng oán trách.

Bởi vì Lâm Hiên chê nàng phát dục chưa tốt.

Tuy có hơi tức giận, nhưng nàng vẫn gật đầu, khiến Lâm Hiên kích động.

Loli mà, phải bồi dưỡng từ nhỏ!

"Hiên công tử!" Khi Lâm Hiên đang trêu chọc Trường Lạc, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói thanh thúy.

Chương 57

Điều này khiến Lâm Hiên hơi giật mình, lập tức quay người nhìn lại.

Trong chốc lát, ta trợn tròn mắt, đầu lớn như cái đấu!

Bởi vì đối diện cầu đá xanh, đang đứng một nữ tử che ô giấy dầu, chẳng phải là tài nữ Từ Huệ đó sao?

Trong khoảnh khắc, Lâm Hiên có chút đau đầu, nội tâm sốt ruột, bởi vì giống như lén lút vụng trộm bị vợ phát hiện vậy!

Dù sao Từ Huệ lúc trước ở trong miếu đường đã biểu lộ ra chút hảo cảm đối với ta, ta cũng đã trêu chọc nàng rồi.

Bây giờ không ngờ, hai người lại một lần nữa gặp mặt, đúng lúc ta đang hò hẹn với Trường Lạc.

Người xưa ba vợ sáu thiếp là chuyện bình thường, nhưng dù sao đó cũng là sau khi thành thân, bây giờ hai bên chỉ có hảo cảm lẫn nhau, chưa đi đến bước đó, mà lại nhìn thấy người nam tử mình ái mộ cùng một nữ tử khác, khẳng định cũng sẽ đau lòng khó chịu.

Thực tế, Từ Huệ lúc này chỉ cảm thấy tâm thống, trên khuôn mặt tươi cười cũng tràn ngập vẻ khổ sở, hàm răng cắn chặt môi son.

Đối với chuyện này nàng cũng không trách Lâm Hiên, dù sao người nam tử có thể khiến Từ Huệ ái mộ thì khẳng định phải có bản lĩnh, bên cạnh có nhiều hồng nhan vây quanh là chuyện bình thường.

Nhưng nàng lại đau lòng, vì Lâm Hiên mà nàng đã từ chối lời cầu hôn của đương kim Thánh Thượng, vậy mà Lâm Hiên lại chưa từng đi tìm nàng.

Vô ý trung Từ Huệ nhìn thấy bóng dáng Lâm Hiên, nỗi tương tư

chất chứa bấy lâu khiến nàng xao xuyến, nhưng kết quả lại như thế này.

"Hiên công tử." Một lát sau, Từ Huệ một tay che ô giấy dầu, từ từ bước lên cầu đá xanh, rồi nhìn Lâm Hiên nói.

Cuối cùng từ trong lòng lấy ra một tấm lụa nhỏ đưa cho Lâm Hiên, sau đó liền rời đi.

Từ Huệ không phải là người vô lý gây sự, bây giờ nàng tức giận cũng không phải vì Lâm Hiên bên cạnh có nữ tử khác, mà là oán trách Lâm Hiên đã lâu như vậy mà không đi tìm nàng.

Lâm Hiên nhận lấy tấm lụa nhỏ mang theo hương thơm thoang thoảng, sắc mặt có chút chần chừ.

Nhìn bóng dáng yêu kiều dần biến mất ở đằng xa, nội tâm ta phức tạp trăm bề, tự nhiên có thể nhìn ra Từ Huệ không chỉ đơn giản là ghen tuông.

Dù sao ở cổ đại, đặc biệt là thời Đường, quốc phong cởi mở, ba vợ bốn thiếp là chuyện bình thường.

Sớm biết vậy, ta nên sớm đi hỏi thăm tin tức của nàng.

"Ai?" Lúc này, Trường Lạc vẫn im lặng chợt lên tiếng.

Trên khuôn mặt tươi cười mang theo chút địch ý, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng trực giác của phụ nữ mách bảo nàng, Lâm Hiên và nữ tử kia có mối quan hệ không tầm thường.

"Tài nữ Từ Huệ." Đối với chuyện này Lâm Hiên cũng không giấu giếm, bởi vì Từ Huệ ở Trường An thành tiếng tăm lẫy lừng, chỉ cần hỏi thăm chút là biết.

"Huynh thích nàng ta sao?" Trường Lạc nhíu mày, sự ghen tuông trong lòng càng thêm nồng đậm.

“Ta cũng thích nàng ta.” Lâm Hiên cười cười, ở Đường triều điểm này rất tốt, quan lại quý tộc có thể cưới vợ nạp thiếp, ta cũng không cảm thấy mình sẽ bị một ca kỹ bách tính làm phiền.

“Không được thích!” Trường Lạc nghe vậy, lập tức nghiến răng, trong khoảnh khắc đó đã quên mất thân phận của mình.

Ta là con gái của đương kim Thánh Thượng, Trường Lạc công chúa, sau này ta phải làm Phò mã gia, ngoài ta ra, huynh không được cưới bất kỳ nữ tử nào khác.

Lâm Hiên vẫn giữ nụ cười trên mặt, coi như Lý Thải Vi đang ghen tuông, ngay sau đó lại ôm nàng vào lòng yêu chiều. …..

Hoàng cung, Lập Chính Điện.

Trường Lạc sau khi trở về cung, mang vẻ mặt tủi thân tìm Mẫu hậu than thở.

“Nữ nhi ngoan của ta, nói cho Mẫu hậu ai đã chọc con tức giận nào?” Quan Âm Tỳ cưng chiều nàng, thấy nàng với vẻ mặt buồn bã, lập tức giận dữ hỏi.

“Có phải Lâm Hiên ở Tử Trúc Uyển của Quan Vũ đó không?” Ngay sau đó nàng lại truy vấn, chỉ là sau khi hỏi xong câu nói đó, nội tâm nàng cũng có chút rối rắm.

Bởi vì nàng thừa nhận, mình cũng đã có hứng thú với Lâm Hiên, bóng dáng hắn vẫn luôn quanh quẩn trong tâm trí nàng.

Con gái bảo bối của nàng cũng thích hắn!

Trường Lạc nghe xong gật đầu, không dám than thở trước mặt Phụ hoàng, nhưng trước mặt Quan Âm Tỳ thì không có bí mật gì, lập tức kể ra chuyện mình đã gặp hôm nay.

Nàng còn kể cả chuyện Lâm Hiên khen ngực nàng nhỏ.

Nhất thời, sắc mặt Quan Âm Tỳ đại biến, phượng khu cũng run rẩy nhẹ.

“Mẫu hậu sao vậy?” Trường Lạc thấy vậy, tiểu kiểm khẽ kinh ngạc hỏi thăm.

Quan Âm Tỳ không đáp lời, bởi vì nội tâm nàng cũng đang cuộn trào sóng gió, đối với Lâm Hiên, nàng cũng có tư tâm.

Chương 58

Là chủ hậu cung, nàng thà biến Lâm Hiên thành thái giám thân cận còn hơn là để bất kỳ nữ tử nào tiếp cận hắn.

"Lại là Từ thị kia!" Đồng thời Quan Âm Tỳ cũng có chút tức giận, bởi vì trước đó Lý Nhị đã nạp nàng làm tài nhân, không ngờ lại không biết vì sao nàng ta lại từ bỏ.

"Mẫu hậu?" Lại một giọng nói sốt ruột vang lên, Quan Âm Tỳ mới tỉnh táo, ngay sau đó cười nhẹ một tiếng, ra hiệu không sao.

Nhưng trong mắt nàng lại lóe lên một tia hàn ý, bởi vì nếu nàng không có được Lâm Hiên, nàng cũng tuyệt đối không cho phép những nữ tử khác tranh giành với con gái nàng.

Một bên khác.

Sau khi tiễn biệt Lý Thải Vi rời đi, Lâm Hiên mất luôn ý niệm muốn đến ngoại ô chỉ điểm Lý Anh Ca, trực tiếp quay về Tử Trúc Uyển.

Trên giường.

Lâm Hiên từ trong lòng lấy ra tấm lụa nhỏ kia, bên trên thêu một đóa hoa hồng, góc dưới bên phải thêu hai chữ viết thanh tú: Từ Huệ.

Hoa hồng có ý nghĩa là nhớ nhung, điều này đại biểu cho Từ Huệ vẫn luôn vương vấn ta a!

Xem ra ta phải tìm cơ hội đi gặp nàng rồi, dù sao ta đã trêu chọc nàng rồi, không thể làm tên cặn bã được, phụ nữ cổ đại rất trung thành, có khi nàng sẽ đau lòng muốn chết mất.

Vài ngày sau.

Lâm Hiên biết tài nữ Từ Huệ, tâm mang cốt cách kiêu ngạo, chắc chắn không thể gặp ta ở Tử Trúc Uyển.

Cho nên ta đã tốn đại giá thuê một chiếc thuyền hoa.

Lúc này trong lầu các thuyền hoa, Lâm Hiên và Từ Huệ ngồi đối diện nhau, ngoài cửa sổ khung cảnh đẹp như tranh vẽ.

"Không biết Hiên công tử hôm nay ước tiểu nữ tử đến đây có chuyện gì?" Từ Huệ ung dung đoan trang, khí chất phi phàm, lúc này cười mà không lộ răng.

"Hôm nay ta đến để tạ lỗi và xin lỗi nàng, ngoài ra còn là để hò hẹn cùng giai nhân." Lâm Hiên cười cười, tài nữ quả nhiên không giống người thường, nói chuyện cũng văn hoa, lập tức nâng chén đáp lời.

Mục đích hôm nay là để xoa dịu oán trách trong lòng Từ Huệ, ngoài ra xem thử có cơ hội nào không, để hạ gục nàng, dù sao người ta đã bày tỏ tâm tư rồi.

Nếu còn giả vờ ngu ngơ, thì có thể đi tự thiến làm thái giám luôn được rồi.

Thuyền hoa từ từ trôi.

Trong lầu các, Lâm Hiên và Từ Huệ ngâm thơ họa tranh, cạn chén mời nhau.

Từ Huệ là người họ Từ ở Trường Thành, xuất thân hào môn thế gia, tự nhiên cũng quen uống rượu, nhưng tửu lượng không cao.

Lúc này khuôn mặt tươi cười có chút ửng hồng, nhưng hứng thú dâng cao, nàng thưởng thức tài hoa của Lâm Hiên, khiến nàng không khỏi tán thán và khuất phục.

Thậm chí còn cảm thấy, Lâm Hiên còn tài hoa hơn cả những ông

già mù quáng ở Trường An.

Nhất thời, hai người đều tiến đến giữa hành lang, vừa ca vừa múa theo tiếng đàn của ca kỹ bên ngoài.

Bên cửa sổ, gió sông thổi, rèm lụa phấn hồng bay lượn, che khuất tầm mắt.

Khi tình cảm sâu đậm, Lâm Hiên không khỏi tiến gần Từ Huệ, mượn men rượu trực tiếp ôm nàng vào lòng.

Là tài nữ, tài tình tuyệt cổ, có thể khiến Lý Nhị động lòng, cuối cùng chiêu nàng vào cung nạp làm tài nhân, dung nhan và thân hình của nàng tự nhiên không cần phải nói.

Tuy tuổi cũng không lớn lắm, nhưng lại hơn hẳn Lý Thải Vi kia.

Lúc này Từ Huệ cũng hai mắt mê ly, khuôn mặt tươi cười đỏ bừng, nồng nàn thâm tình nhìn Lâm Hiên.

Ngay sau đó Lâm Hiên nhẹ nhàng đặt nàng lên bàn.

Trong khoảnh khắc, gió xuân phơi phới.

Trong lịch sử, Từ Huệ chính là Từ Hiền Phi của Lý Nhị, bây giờ nàng là nữ nhân của Lâm Hiên ta rồi. …..

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Chuyện Lâm Hiên và Từ Huệ trải qua một đêm xuân tiêu đã xảy ra mấy ngày trước rồi, sau đó Từ Huệ tỉnh táo, cũng không hề làm ầm ĩ.

Chỉ là chuyện này khẳng định khó có thể dứt bỏ, tuy ái mộ Lâm Hiên, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ tự nguyện dâng hiến trinh tiết.

Đối với chuyện này Lâm Hiên cũng bày tỏ sự chịu trách nhiệm, nguyện ý cưới hỏi nàng đàng hoàng.

Từ Huệ tuy đồng ý, nhưng cũng đưa ra một yêu cầu, đó là Lâm

Hiên phải rời khỏi chốn thanh lâu, tốt nhất là có thể thi đậu công danh.

Chương 59

Dù sao gia tộc của nàng cũng là quan lại quý tộc, cha nàng và những người khác tuyệt đối sẽ không cho phép nàng gả cho một ca kỹ nam, cho dù có tài hoa đến mấy.

Dù sao môn đăng hộ đối từ xưa đã có, huống chi thân phận của Lâm Hiên có chút khó coi.

Điều này nhất thời khiến Lâm Hiên đau đầu, dù sao mộng tưởng của ta là dựa vào phú bà để ăn bám, nhưng bây giờ xem ra, phải từ bỏ rồi.

Hệ thống cũng đã kích hoạt.

"Lão Hiên à, ta lại tới rồi." Khi Lâm Hiên đang đau đầu, cửa sương phòng lại bị đẩy ra.

Ngay sau đó giọng nói lanh lảnh của Lão Lý truyền vào, phía sau còn có Lão Tôn và Lão Ngụy hai người.

"Đây, tiền xe cộ lần trước." Lý Nhị vào xong, Lão Tôn một bên tự giác lấy ra một xâu tiền đặt lên bàn.

"Lão Lý, ngươi xem, ta giống loại người không tin tưởng ngươi sao?" Lâm Hiên thấy vậy, lập tức có chút bực bội nói, nhưng tay kia cũng không nhàn rỗi, trực tiếp thu xâu tiền kia vào túi.

Dù sao ta đang chuẩn bị rời khỏi thanh lâu, những thứ này đều là tiền cưới vợ sau này.

Câu này vừa nói ra, trực tiếp khiến khóe miệng Lý Nhị và Lão Ngụy co giật.

Cha mụ nội nó!

Ngươi muốn tin tưởng trẫm, cần trẫm viết giấy nợ đóng dấu sao?

Lão Ngụy cũng thầm nghĩ, ngươi quên ngày tiễn biệt ta, trên mặt ngươi đều khắc mấy chữ "ghi nhớ tiền" rồi sao?

"Hắc hắc, giấy nợ của Lão Lý đó, ta khuyên ngươi đừng xé đi, có thể mang về làm giấy chứng nhận." "Dù sao ngươi cũng biết danh tiếng của ta bây giờ không nhỏ, mấy chữ này chỉ sợ sau này đáng giá ngàn vàng!" Một lát sau, Lâm Hiên từ ngăn kéo tủ lấy ra giấy nợ, sau đó cười tủm tỉm nhìn Lý Nhị nói.

Trong khoảnh khắc, Lý Nhị ngây người, Lão Tôn và Lão Ngụy một bên cũng ngây người.

Trời ơi, bắt Bệ hạ viết giấy nợ cũng được, bây giờ lại muốn Bệ hạ mang về làm giấy chứng nhận?

Nếu bị người khác trông thấy, chẳng phải sẽ bị dọa chết khiếp sao?

Một lát sau Lý Nhị dở khóc dở cười, tiểu tử này thật biết cách gây khó chịu, để trẫm làm giấy nợ thành giấy chứng nhận, chẳng phải cũng là sự thật sao.

Nếu Lâm Hiên chịu xuất sơn làm quan, chỉ riêng mấy chữ của hắn đã thực sự đáng giá ngàn vàng!

"Lão Lý à, hôm nay lại tìm ta có chuyện gì thế?" Cuối cùng Lâm Hiên khoanh chân ngồi xuống, vừa pha trà vừa hỏi.

Nhất thời, sắc mặt ba người Lý Nhị đều có chút ngưng trọng, nhưng Lâm Hiên vẫn không hề hay biết.

"Lão Hiên à, Đại Đường của ta bây giờ tuy quốc thái dân an, binh cường mã tráng, nhưng các võ tướng đều đã theo Thánh Thiên tử ta mà xuống núi rồi." "Tuy dũng vũ còn đó, nhưng theo thời gian trôi đi tuổi tác cũng dần cao, ngươi cảm thấy đương kim Đại Đường có

những võ tướng nào có thể dùng được?" Lý Nhị nghiêm nghị, sau đó trầm giọng hỏi.

Việc công phá Đột Quyết tất nhiên phải làm, thậm chí sau này Cao Câu Ly, Thổ Cốc Hồn cũng phải diệt trừ, nhưng bây giờ trên triều đình, võ tướng tuy nhiều, nhưng đều là những người theo ta đánh giang sơn mà xuống núi, tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa.

Trừ Lý Tĩnh và một số ít người ra, thực sự không biết còn ai có thể đảm đương trọng trách được?

Dù sao Ngọc Diện Chân Nhân kia cũng đã trực tiếp từ chối, nếu không trẫm mà có được tất cả những danh tướng đó, hà cớ gì phải lo ngoại hoạn không sớm được bình định!

Giọng điệu của Lý Nhị nghiêm túc, khiến Lão Tôn và Lão Ngụy một bên đều cúi đầu.

Bởi vì thân là thân tín của Bệ hạ, nhưng ở điểm này lại không thể giúp Bệ hạ giải ưu.

Lâm Hiên nghe xong, nhíu nhíu mày, sau đó hứng thú nhìn Lão Lý, rồi lên tiếng trêu chọc.

"Ta thấy Lão Lý ngươi thật ưu quốc ưu dân a, ta thấy ngươi làm thương nhân thật là oan uổng." "Ngươi nên học theo Mao Toại tự tiến cử, Tam tỉnh Lục bộ mới là nơi thích hợp với ngươi!" Cũng không trách Lâm Hiên nghi ngờ, bởi vì ta cảm thấy Lão Lý này không phải đã ăn quá nhiều rồi sao?

Mỗi lần tìm ta nói chuyện, không bàn luận quốc gia đại sự, thì cũng là thảo luận chính sách kinh tế.

Bây giờ càng lợi hại hơn, đã nâng tầm lên cả quân sự rồi!

"Chẳng phải đều 'vô thương bất gian' sao?" Đối với điều này Lão Lý cũng học theo Lâm Hiên cười ranh mãnh đáp lại.

Điều này khiến Lâm Hiên dở khóc dở cười, lập tức không còn nghi ngờ thân phận của Lão Lý nữa, dù sao "vô thương bất gian" là đủ rồi.

Hắn tìm ta hỏi một số kiến nghị, rồi quay tay bán lại cho biểu thân từ xa, mọi người đều có lợi, quả nhiên là một gian thương a!

Xem ra sau này ta phải tăng giá lên một chút mới được.

"Vậy Lão Hiên, ngươi cảm thấy Đại Đường có ai có thể đảm đương trọng trách, giúp đương kim Thánh Thượng giải ưu không?" Tiếp đó, Lý Nhị tiếp tục hỏi, nội tâm có chút bất an, dù sao nếu Lâm Hiên cũng không có kiến nghị hay, vậy Đại Đường chẳng lẽ thực sự không có người tài?

Nhất thời, Lão Tôn và Lão Ngụy cũng nín thở.

Không giống Lý Nhị và Trường Tôn Vô Kỵ, Ngụy Chinh thực sự căng thẳng và mong chờ, dù sao đây là lần đầu tiên ông ta tận mắt nghe thấy Lâm Hiên bày mưu tính kế.

Chương 60

"Cũng không phải không có, Ngọc Diện Chân Nhân chẳng phải là một người sao?" "Chỉ là trừ khi ta nguyện ý, nếu không Thánh Thiên tử ba lần đến mời cũng không có hy vọng." Lâm Hiên uống một ngụm trà mới lên tiếng.

Ta cũng không khoe khoang, bởi vì nếu ta không tham gia quân đội, thì Lý Nhị có quỳ lạy trước mặt ta cũng vô dụng.

Câu này vừa nói ra, da mặt Lý Nhị run rẩy, ý nói của Lâm Hiên là, chẳng lẽ mặt mũi của trẫm không đáng tiền sao?

Lão Tôn thì tê liệt, duy độc sắc mặt Ngụy Chinh đại biến, suýt chút nữa đã kinh hô thành tiếng, dù sao lời của Lâm Hiên cũng quá khoa trương đi?

Ông ta không tin, Ngọc Diện Chân Nhân kia lại có thể có phong thái lớn như vậy, sợ rằng không cần ba lần đến mời, một đạo thánh chỉ là có thể khiến hắn thần phục rồi!

"Vậy ngoài Ngọc Diện Chân Nhân thì sao?" Lý Nhị dịu đi tâm trạng, sau đó tiếp tục hỏi.

Ngọc Diện Chân Nhân nghi là hậu duệ danh tướng, điều này thực sự khiến trẫm thèm muốn, nhưng người ta đã trực tiếp từ chối, ngoài Lý Anh Ca ra thì không gặp bất kỳ ai, cũng không có cách nào a.

Điểm này, hắn thực sự không đặt Lý Nhị vào mắt a!

Lần này Lâm Hiên không lập tức đáp lời, nụ cười trên mặt cũng thu lại, khiến Lý Nhị và những người khác cũng chấn động.

"Cũng không phải không có, ta sợ đương kim Thánh Thiên tử sẽ không đồng ý a!" Lâu sau, Lâm Hiên mới có chút ngưng trọng lên

tiếng.

Nhất thời, đừng nói Lý Nhị, ngay cả Lão Tôn và Lão Ngụy cũng tò mò, nếu thực sự có võ tướng như vậy, Bệ hạ yêu tài còn không kịp, sao lại từ chối chứ?

"Lão Hiên à, đừng úp mở nữa!" Lý Nhị lúc này có chút sốt ruột, bởi vì nghe Lâm Hiên nói như vậy, Đại Đường ngoài Ngọc Diện Chân Nhân ra, dường như còn có danh tướng ẩn thế a!

"Ta thấy khai quốc danh tướng Tiết Vạn Triệt không tồi." Lâm Hiên thấy Lão Lý sốt ruột như vậy, lập tức cười đáp lại.

Ầm!

Không ngờ câu nói này vừa ra, Lý Nhị trực tiếp ngây người!

Trong khoảnh khắc, sắc mặt có chút khó coi, sâu trong mắt càng có hàn quang lóe lên, nhưng lại không che giấu tốt.

Loảng xoảng loảng xoảng!

Lão Tôn và Lão Ngụy một bên càng trực tiếp kinh hãi ngã quỵ xuống đất.

Trời đất quỷ thần ơi!

Nếu không hiểu rõ lai lịch và con người của Lâm Hiên, chỉ riêng câu nói vừa rồi, đủ để kéo hắn ra chém đầu rồi.

Dù sao không khỏi khiến người ta nghi ngờ mục đích của việc tiến cử Tiết Vạn Triệt.

Bởi vì Tiết Vạn Triệt kia chính là đảng vũ của Thái tử Lý Kiến Thành năm xưa a!

Trong sự biến Huyền Vũ Môn, người này đã dẫn quân mã Đông cung liều chết chiến đấu, suýt chút nữa đã phản công Tần Vương phủ, nếu không Bệ hạ đã sớm chém đầu Lý Kiến Thành, nếu không

hậu quả thực sự khó lường.

Người này và Bệ hạ tuyệt đối là tử địch, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả Ngụy Chinh đầu sắt, dù sao Ngụy Chinh ít ra còn thức thời đầu hàng, nhưng Tiết Vạn Triệt lại trực tiếp dẫn binh mã bỏ trốn.

Nếu không phải lúc đó công việc bộn bề, thêm vào việc định quốc sau khi bách phế đãi hưng, Bệ hạ đã sớm phái binh bắt hắn về chém đầu treo cửa thành rồi.

Bây giờ Lâm Hiên lại tiến cử, lẽ nào lại không khiến người ta kinh hãi sao?

"Lão Hiên từ trước đến nay luôn cẩn thận hơn ta, lần này vì sao lại hồ đồ như vậy?" Lý Nhị sắc mặt âm trầm, nếu không phải quen thuộc Lâm Hiên, cũng sẽ cho rằng người này chẳng phải tàn đảng của Đại ca Lý Kiến Thành sao?

Dù sao trong sự biến Huyền Vũ Môn, Tiết Vạn Triệt kia đã dẫn binh mã liều chết chiến đấu, suýt chút nữa đã công phá Tần Vương phủ.

Nếu không phải ta đã sớm chém đầu Lý Kiến Thành, thì e rằng sẽ hỏng bét!

Lâm Hiên có tài lớn, liệu sự như thần, không thể nào không biết những chuyện này, cho nên Lý Nhị không hiểu, vì sao hắn lại tiến cử người này?

Lão Tôn và Lão Ngụy một bên cũng kinh hồn bạt vía, dù sao là thân tín của Bệ hạ, bọn họ rất rõ thủ đoạn của Bệ hạ.

Năm xưa khi Cao Tổ thoái vị đã từng có một yêu cầu, đó là Bệ hạ phải tha cho con cái của Lý Kiến Thành và những người khác, cuối cùng chẳng phải đều bị Bệ hạ xử tử hết sao?

“Cho nên ta mới nói, đương kim Thánh Thượng sẽ không đồng ý.” Lâm Hiên nghe xong lắc đầu, sau đó tiếp tục nói.

“Tiết Vạn Triệt đích xác là đảng vũ của Thái tử Lý Kiến Thành năm xưa, trong sự biến Huyền Vũ Môn suýt chút nữa đã khiến Thánh Thiên tử thất bại.” “Người này không giống Ngụy Chinh, hắn trung thành, cho nên sau khi thất bại liền bỏ trốn.” Câu này vừa nói ra, khiến Ngụy Chinh có chút đen mặt, ta đâu có không trung thành?

Ta chỉ là thức thời mà thôi, huống chi Bệ hạ không giết ta, ngược lại còn dùng lễ đối đãi, ta đầu hàng theo lý cũng là bình thường.

“Vậy ngươi biết rõ những chuyện này, vì sao lại tiến cử người này?” Lý Nhị nghe xong, nội tâm dâng trào, thậm chí còn có ý niệm, muốn từ miệng Lâm Hiên moi ra người này đang ở nơi nào.

Lý Nhị muốn thanh trừ tất cả tàn đảng, chém đầu hắn để cảnh cáo thiên hạ!

“Lão Lý à, ngươi là một gian thương, lẽ nào lại không hiểu chút gì sao?” Lâm Hiên lườm một cái vào Lão Lý, trêu chọc nói ngươi đã lớn tuổi rồi, chỉ số thông minh đều tụt xuống mắt tiền hết rồi.

Chương 61

Câu này vừa nói ra, Lý Nhị không nhịn được mặt đen lại, tiểu tử này cái gì cũng tốt, có đôi khi cái miệng lại độc như Ngụy Chinh.

Lão Tôn một bên thì đã quen với việc Lâm Hiên nói những lời kinh người.

Ngụy Chinh lại ngây người, trời ơi, không hổ là đại tài a, cái miệng còn lợi hại hơn Lão Ngụy ta, nhưng vì sao Bệ hạ lại ghét bỏ một mình ta?

"Trong sự biến Huyền Vũ Môn, chuyện này kỳ thực không có đúng sai." "Dù sao hai bên phe phái khác nhau, mọi người đều làm tròn chức trách của mình, chẳng qua là làm việc cho chủ tử mà thôi." "Ta sở dĩ tiến cử người này, bởi vì hắn đích xác có phong thái của đại tướng, đương kim Đại Đường ít có người nào vừa có dũng vừa có mưu!" "Nếu như có hắn, đánh bại Đột Quyết!

Đánh bại Cao Câu Ly!

Đánh bại Thổ Cốc Hồn!

Dễ như trở bàn tay!" Hai mắt Lâm Hiên lóe lên tinh quang, cũng không khoe khoang, Tiết Vạn Triệt đích xác rất lợi hại, dù sao hắn xuất thân tướng môn!

Nhất thời, Lý Nhị và những người khác đều im lặng.

Lâm Hiên có tài lớn là sự thật đã được công nhận, về cơ bản những lời hắn nói đều thành sự thật, những kiến nghị hắn đưa ra cũng đều đúng.

Tiết Vạn Triệt dũng mãnh, điều này Lý Nhị cũng biết, dù sao năm xưa hắn suýt chút nữa đã đánh vào Tần Vương phủ, gây ra rắc rối lớn

cho Lý Nhị.

Ngay sau đó, Lão Tôn và Lão Ngụy đều không nhịn được khẽ liếc nhìn Bệ hạ.

Dù sao Tiết Vạn Triệt là tàn đảng của Thái tử Lý Kiến Thành, có thể dung nhẫn được hay không thì phải xem ý Bệ hạ.

"Kẻ thành đại sự không câu nệ tiểu tiết!" "Đương kim Thánh Thượng ta cũng không phải là người hẹp hòi, có thể tiếp nạp Ngụy Chinh, thì đối với Tiết Vạn Triệt tất nhiên cũng không phải chuyện khó." Cuối cùng Lâm Hiên thở dài một tiếng, kỳ thực chuyện này hôm nay ta không đề cập, sau này Lý Nhị cũng sẽ lễ hiền hạ sĩ, không ngừng an ủi Tiết Vạn Triệt kia.

Nói trắng ra, chỉ là không sớm đưa hắn ra dùng, để ra vẻ ta đây mà thôi.

"Lời Lão Hiên nói chí lý, đương kim Thánh Thượng có tấm lòng khoan dung quảng đại, có lòng nhân ái, có đức yêu tài." "Tất nhiên tiếp nạp Tiết Vạn Triệt không khó." Một lát sau, Lý Nhị cũng đầy cảm khái nói, chỉ khiến Lão Ngụy và Lão Tôn một bên có chút hổ thẹn.

Bệ hạ tự vỗ mông ngựa cho mình cũng thật là đỉnh cao.

Đồng thời nội tâm cũng chấn kinh, xem ra Bệ hạ thực sự yêu thích Lâm Hiên a, nếu không chuyện như vậy ai dám can gián?

Ngay cả Ngụy Chinh bây giờ được sắc phong làm Bí Thư Giám, cũng không có cái gan đó.

Cuối cùng Lý Nhị phất phất tay, Lão Tôn một bên thấy vậy, lập tức chuẩn bị lấy tiền.

"Thôi đi Lão Lý, lần này miễn đi." Lâm Hiên vội vàng cười ngăn lại, nhưng lại khiến ba người Lý Nhị ngây người.

Bởi vì trong ấn tượng của bọn họ, Lâm Hiên là người cực kỳ yêu tiền a, tuyệt đối không chịu thiệt chút nào, lần này lại rộng rãi như vậy?

"Hắc hắc, kỳ thực hôm nay ta cũng có chuyện nhờ Lão Lý giúp đỡ." Lâm Hiên bị Lý Nhị và những người khác nhìn chằm chằm có chút không tự nhiên, lập tức cười nói.

"Lão Hiên!

Ta không nghe nhầm đấy chứ?

Nói lại lần nữa!" Một lát sau, Lý Nhị trực tiếp "xoạt" một tiếng đứng dậy, bởi vì vừa rồi ông ta nghe Lâm Hiên nói, muốn xuất sơn làm quan.

Trời ơi, đây chính là đại sự!

Đây chính là đại sự đáng để cả thiên hạ ăn mừng!

"Lão Lý à, cứ bình tĩnh, bình tĩnh đi.

Ta đâu có đi làm Hoàng đế đâu mà ông kích động làm gì?" Lâm Hiên có chút dở khóc dở cười, luôn cảm thấy Lão Lý còn hưng phấn hơn cả ta, lập tức phất tay ra hiệu.

Người vô tâm, người hữu ý.

Câu nói của Lâm Hiên càng thêm thái quá, tuy biết là nói đùa, nhưng lại dọa Lão Tôn và Lão Ngụy sợ đến xanh mặt.

Dù sao ba chữ 'làm Hoàng đế' có thể tùy tiện nói ra sao?

Ngay cả Lý Nhị cũng ngây người một lát, nhưng lập tức ông ta cũng không để ý, bởi vì bây giờ điểm chú ý của ông ta là, Lâm Hiên cuối cùng cũng chịu xuất sơn rồi.

Đây là người có đại tài, có thể giúp quốc vận Đại Đường của trẫm hưng thịnh!

“Chẳng phải ta rất cao hứng sao?

Dù sao hai chúng ta là huynh đệ a!” “Nếu ngươi ra mặt rồi thì đừng quên huynh đệ ta a!” Lý Nhị lập tức lên tiếng, nội tâm không thể kìm nén sự hưng phấn, ngay sau đó lại truy vấn.

“Lão Hiên, ngươi muốn làm chức quan gì?” Hít!

Nhất thời, câu nói này trực tiếp khiến Lâm Hiên không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

Chương 62

"Thôi đi Lão Lý, khẩu khí của ông còn cuồng vọng hơn cả ta!" "Ta biết ông có quan hệ với vị biểu thân từ xa kia, chẳng qua ta đoán ông cũng chỉ là một chức quan nhỏ ở Trường An thành mà thôi." "Thật biết khoác lác, còn hỏi ta làm chức quan gì!" Ngay sau đó Lâm Hiên không nhịn được lườm Lý Nhị một cái, trách nào thương nhân đều kiếm tiền đặc biệt, cái tài khoác lác này phải học hỏi thêm a!

Ban đầu Lâm Hiên định mượn quan hệ của Lão Lý hỏi thử, có thể dùng tiền mua một chức quan nhỏ nào không, dù sao yêu cầu cũng không cao, chỉ cần có thể cưới hỏi đàng hoàng Từ Huệ là được.

Nhưng bây giờ xem ra e rằng không có hy vọng, dù sao Lão Lý chẳng hiểu gì cả, khẩu khí thì lại rất lớn.

Xem ra chỉ có thể tìm cách khác, trùng hợp thay, vị cực phẩm thiếu phụ kia chẳng phải xuất thân từ quan lại quý tộc sao?

Đến lúc đó có cơ hội tìm nàng giúp đỡ, cùng lắm thì hy sinh sắc tướng một chút.

Lý Nhị thấy vậy cũng không tiếp tục truy vấn, chỉ cảm thấy buồn cười trong lòng.

Tiểu tử này chê khẩu khí của trẫm lớn ư?

Ngươi phải biết đương kim Thánh Thiên tử, hỏi một câu làm chức quan gì, chẳng có vấn đề gì cả!

Trừ Hoàng đế ra, những chức vụ khác tùy ý chọn.

Lão Tôn và Lão Ngụy một bên thấy vậy, lại có chút sốt ruột, dù sao khó khăn lắm mới thấy Lâm Hiên chịu xuất sơn, sao lại từ bỏ rồi?

Đối với chuyện này Lý Nhị chỉ liếc nhìn bọn họ một cái, lập tức

khiến bọn họ an tĩnh lại.

Chuyện này không vội, đã có cách rồi, bây giờ chẳng qua là bọn họ không tin tưởng năng lực của ta mà thôi, sau này sẽ giải quyết bằng lời nói thêm vài lần.

Trên đường trở về Hoàng cung.

"Bệ hạ sao lại từ bỏ rồi?

Dù sao sau này nếu Lâm Hiên thay đổi ý định, thì làm sao bây giờ?" Ngụy Chinh tính tình nóng nảy, cảm thấy hôm nay là cơ hội tốt, nên trực tiếp nói rõ mọi chuyện, mời Lâm Hiên vào cung nhậm chức.

"Trẫm là Hoàng đế, chuyện này nhất định phải giữ kín như bưng, tuyệt đối không được tiết lộ cho hắn biết." Lý Nhị lắc đầu, cảm thấy bây giờ rất tốt, bởi vì là Thánh Thiên tử, mọi người đều sợ, ngay cả Ngụy Chinh dám can gián, nhưng có một số việc cũng không có gan.

Lâm Hiên có đại tài, hắn hiểu, nếu nói rõ mọi chuyện, tất nhiên sẽ có sự ảnh hưởng về thân phận.

Mối quan hệ của hai người cũng sẽ từ huynh đệ tri kỷ biến thành quân thần, cảm giác đó không tốt.

Ngay sau đó, Ngụy Chinh và Trường Tôn Vô Kỵ sắc mặt ngưng trọng gật đầu. …..

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Mấy ngày nay Lâm Hiên đều có chút phát sầu, bởi vì đừng nói cực phẩm thiếu phụ, ngay cả vị loli kia cũng không xuất hiện.

Vậy làm sao ta có thể hy sinh sắc tướng để nhờ giúp đỡ?

Chẳng lẽ thực sự phải quay lại tìm Lão Lý?

Nhưng lại cảm thấy thật là khó chịu, bởi vì ta suy đoán vị biểu thân từ xa kia giỏi lắm cũng chỉ là một chức quan nhỏ, yêu cầu tuy

không cao, nhưng ít ra cũng phải tương xứng với gia tộc của Từ Huệ chứ?

Dù sao người ta là quan lại quý tộc!

Loảng xoảng!

Lúc này, cửa sương phòng đột nhiên bị đẩy ra, khiến Lâm Hiên giật mình, cứ ngỡ cực phẩm thiếu phụ hoặc tiểu loli đã đến.

Nhưng nhìn kỹ lại, lập tức ủ rũ, bởi vì là Lão Tôn và Lão Ngụy.

"Hôm nay sao Lão Lý không đến?" Uất ức thì uất ức, Lâm Hiên cười tiếp đón, dù sao hai người cũng là bạn cũ rồi.

"Lão gia đi lo việc rồi, hôm nay phái ta đến, để nói cho Hiên công tử một tin tức tốt." "Nghe nói biểu thân từ xa của Lão gia đã thăng quan, nghe nói được Bệ hạ sủng ái sâu sắc, ở triều đình quan hệ cũng khá rộng rãi." "Lần trước Hiên công tử không muốn làm quan sao?

Lão gia sau khi về đã đi hỏi thăm, kết quả biểu thân kia cũng rất cao hứng." Lão Tôn nghe xong lập tức cười đáp lại, theo lời giải thích, vị biểu thân từ xa của Lão gia sở dĩ có thể thăng quan, phần lớn đều là nhờ Lâm Hiên ban tặng.

Cho nên để cảm ơn, chuyện này đã được bao trọn gói, cũng nói Lâm Hiên là người có đại tài, có yêu cầu gì cứ nói ra.

Điều này khiến Lâm Hiên nghe xong, lập tức trợn tròn hai mắt!

Khẩu khí, thật là hào hùng a!

Lâm Hiên nghe xong, đối với điều này không cảm thấy chút nào bất ngờ.

Dù sao những lời ta nói đều là siêu việt, vị biểu thân từ xa của Lão Lý kia thông qua các mối quan hệ mà thăng tiến, điều đó cũng sẽ mang lại lợi ích không nhỏ cho hắn.

Chẳng qua, Lão Lý đã không tiết lộ chuyện Lý Nhị ra ngoài.

Chương 63

"Lão Hiên à, ngươi có từng suy nghĩ, muốn làm quan không?" Lão Tôn vẻ mặt tươi cười, Lâm Hiên là đại hồng nhân bên cạnh Bệ hạ, là huynh đệ kết giao, nếu có thể kết giao tốt với hắn, khẳng định lợi ích không nhỏ.

Nội tâm ta rõ ràng, lần trước khi Bệ hạ hỏi về con cái, Lâm Hiên hiển nhiên đã có ý tứ.

Hắn khẳng định biết rất nhiều bí mật về các Hoàng tử, tuy không rõ hắn biết bằng cách nào, nhưng đó là một yếu tố nguy hiểm.

Lâm Hiên lắc đầu, việc mưu cầu một chức quan ban đầu chỉ là ý tạm thời, nếu không phải vì muốn cưới hỏi đàng hoàng Từ Huệ, ta cũng không nguyện ý phí tâm như vậy.

"Hay là ngươi xem xét đến Bí Thư Giám?" "Đó là một nơi tốt đó, chính tam phẩm đó!" Lúc này, Lão Ngụy một bên trực tiếp lên tiếng chiêu mộ, khiến Lão Tôn lập tức co giật khóe miệng.

Trời ơi Ngụy Chinh, vì để lôi kéo Lâm Hiên mà ngươi cũng đủ độc ác, ngay cả Bí Thư Giám cũng nguyện ý nhường cho hắn làm!

"Bí Thư Giám?

Cũng là một nơi không tồi." Lâm Hiên nghe xong trầm tư một lát, chức vụ Bí Thư Giám có nguồn gốc từ Đông Kinh, chuyên quản lý sách vở của Tam các, tương đương với chức Giám đốc thư viện ở kiếp trước.

Đây là một nơi nhàn nhã, rảnh rỗi thì đọc sách, sửa chữa địa lý chí, v.v.

"Lão Hiên à, Bí Thư Giám không được đâu, không thích hợp."

“Nơi đó nói trắng ra là trông coi sách vở, với tính cách tiêu sái phong lưu của ngươi, sao có thể chịu đựng việc quanh năm ở trong lầu các được?” Điều này khiến Lão Tôn sốt ruột, lập tức khuyên nhủ, cũng không thể để mục đích của lão Ngụy đầu sắt đạt thành.

“Hay là đến Lại bộ Thượng thư đi?” “Nơi đó quyền lợi lớn a, quản lý tài liệu của quan viên cũng như quyền bổ nhiệm nhân sự, ảnh hưởng đến tiền đồ của quan viên a!” Lão Tôn tiếp tục lên tiếng, lần này cũng như Ngụy Chinh kia có tư tâm, đều muốn kéo Lâm Hiên vào phe của mình.

Dù sao hai người đều biết, bỏ qua tài năng của Lâm Hiên không nói, mối giao tình riêng tư của hắn với Bệ hạ thực sự khiến người ta ghen tị.

“Lại bộ Thượng thư cũng được đó!” Quả nhiên Lâm Hiên vừa nghe xong, hứng thú càng thêm cao ngút, Lại bộ Thượng thư đích xác quyền lợi cực lớn, có thể kiểm soát vận mệnh của người khác.

“Lại bộ Thượng thư cái quái gì!” Nhưng lúc này, Ngụy Chinh không chịu nữa, tên khốn Trường Tôn Vô Kỵ, vừa rồi giáng thấp Bí Thư Giám của ta, quay lưng lại tung ra cành ô liu dụ dỗ Lâm Hiên.

“Lão Hiên à, Lại bộ Thượng thư kia tuy quyền lợi lớn, nhưng đơn giản chỉ là một ổ chuột bẩn thỉu, âm u, hay cáu bẳn.” “Với người siêu phàm thoát tục như ngươi, mà đến nơi đó thì chắc chắn sẽ bị ô nhiễm, ta thấy ngươi cứ đến Bí Thư Giám đi!” Ngụy Chinh không hổ là cái miệng lớn, không hề cố kỵ Trường Tôn Vô Kỵ một bên, trực tiếp bắt đầu chê bai không kiêng nể.

Điều này khiến Trường Tôn Vô Kỵ mặt mày cũng sắp nổ tung, cha mụ nội nó, Bí Thư Giám mới là một ổ chuột bẩn thỉu!

“Hai vị, ta đi làm quan ở đâu đâu phải do ta quyết định, kích động làm gì!” Nhất thời, điều này khiến Lâm Hiên dở khóc dở cười, không

biết còn tưởng hai vị này là đại lão nào đó.

Khẩu khí miễn cưỡng quá hào hùng đi, bởi vì dù là Bí Thư Giám hay Lại bộ Thượng thư đều là chức quan tam phẩm a, sao có thể dễ dàng cho ta vào được?

Điều này khiến Lão Tôn và Lão Ngụy sắc mặt đỏ bừng, lập tức không nói gì nữa.

Bởi vì Bệ hạ đã hạ lệnh tử, tuyệt đối không được tiết lộ chút tin tức nào, bao gồm cả hai người bọn họ.

"Vậy Lão Hiên, thế nào rồi, ngươi quyết định đi đâu!" Ngay sau đó, Lão Tôn và Lão Ngụy đã đạt thành hiệp nghị, không còn chê bai tranh giành lẫn nhau nữa, để Lâm Hiên tự chọn.

"Tam tỉnh Lục bộ đi, nhưng cụ thể đi đâu thì ta không rõ." Lâm Hiên trầm mặc một lát, sau đó lên tiếng, nhưng nội tâm càng nghiêng về việc đi Trung Thư Tỉnh, bởi vì đó là nơi quản lý cơ mật và ban hành chính lệnh, khá phù hợp với ta.

Nhưng lời này khẳng định sẽ không nói ra.

Bởi vì Trung Thư Tỉnh cao hơn Bí Thư Giám và Lại bộ rất nhiều.

Sịt!

Quả nhiên, khi Lâm Hiên vừa nói ra câu này, Lão Tôn và Lão Ngụy đều không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

Đồng thời cũng không nhịn được lườm Lâm Hiên một cái, trước đó Lâm Hiên nói khẩu khí của bọn họ hào hùng, chẳng phải hắn còn hào hùng hơn sao?

Nhưng cũng rõ ràng, với đại tài của Lâm Hiên cộng thêm sự yêu thích của Bệ hạ, việc chọn Tam tỉnh Lục bộ đích xác có thể tùy ý lựa chọn rồi, xem ra việc không tiến cử những nơi đó cũng là bình

thường.

Cuối cùng hai người cáo biệt Lâm Hiên.

Vì đã làm rõ ý của Lâm Hiên rồi, vậy chỉ cần quay về bẩm báo Bệ hạ là được.

Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.

"Tam tỉnh Lục bộ ư?" Trên giường, Lý Nhị nghe Ngụy Chinh và Trường Tôn Vô Kỵ bẩm báo xong, lập tức gấp tấu chương lại cười.

Khẩu khí phù hợp với tính cách của tiểu tử kia, nhưng với tài năng của hắn, đừng nói Tam tỉnh Lục bộ, riêng việc cấp cho hắn một chức quan mới cũng không thành vấn đề.

"Ngươi cảm thấy Lâm Hiên thích hợp với chức vụ nào?" Không ngờ Lý Nhị lại lên tiếng hỏi.

"Bẩm Bệ hạ, vi thần cảm thấy Trung Thư Tỉnh thích hợp." Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong, lập tức tiến lên một bước nói, Lâm Hiên đã từ chối Lại bộ, vậy thì cũng không cần thiết tiến cử nơi mà ông ta quản lý nữa.

"Vi thần cũng cho là như vậy." Ngụy Chinh một bên cũng phụ họa nói, Lâm Hiên có đại tài, mỗi lần kiến nghị đều có thể trở thành quốc sách, do hắn lãnh đạo Trung Thư Tỉnh, quản lý việc chế lệnh và quyết sách thì không sai vào đâu được.

Lý Nhị nghe xong cũng gật đầu, Trung Thư Tỉnh có thể được, chức quan không nhỏ cũng phù hợp với đại tài.

Ngay sau đó phất phất tay, ra hiệu đã định xong rồi.

Chương 64

…..

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Hai ngày nay Lâm Hiên ngoài việc đi hò hẹn với Từ Huệ ra, về cơ bản không đi đâu cả.

Bởi vì đang chờ Lão Lý mang tin tốt về đây.

Loảng xoảng!

Lúc này, cửa sương phòng bị trực tiếp đẩy ra.

"Lão Hiên ta đến rồi." Ngay sau đó giọng Lão Tôn và Lão Ngụy truyền vào, sau khi nhận lệnh của Bệ hạ liền chạy đến, cuối cùng là để xác định ý tứ của Lâm Hiên.

Nếu không có ý kiến hay, vậy thì Trung Thư Tỉnh.

"Hai vị mau ngồi." Lâm Hiên thấy vậy lập tức cười phất tay nói, sau đó pha trà.

"Lão Hiên, tin tốt đây, bên Lão gia đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ rồi." "Đang chờ quyết định của Hiên công tử." Lão Tôn uống một ngụm trà, sau đó cười nói.

Điều này khiến Lâm Hiên kích động, Lão Lý cũng có chút năng lực a, ngay sau đó chần chừ.

Bởi vì ý định của ta là đi Trung Thư Tỉnh, nơi đó cũng nhàn nhã, quan hàm cũng không thấp, trực tiếp hơn hẳn nhà họ Từ không biết bao nhiêu lần.

Nhưng sau đó lại nghĩ, dù sao chức vụ Trung Thư Tỉnh quá cao, với năng lực của Lão Lý e rằng không được, hệ thống đã kích hoạt, có

thể mở đường cho phía sau.

"Hay là ta đi Bộ Công đi!" Cuối cùng Lâm Hiên lên tiếng, đây là sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Bộ Công trực thuộc Môn Hạ Tỉnh, tuy cách xa Trung Thư Tỉnh rất nhiều, nhưng lại phù hợp với hệ thống.

Dù sao Bộ Công quản lý các sự vụ về ruộng muối, vườn tược, công trình, v.v.

"Bộ Công?" Câu này vừa nói ra, trực tiếp khiến Lão Tôn và Lão Ngụy kinh ngạc.

Bởi vì dù thế nào cũng không ngờ, Lâm Hiên cuối cùng lại quyết định đi đến nơi đó.

Bộ Công tuy cũng thuộc Lục bộ, nhưng nơi đó gian khổ không nói, lại không phù hợp với đại tài của Lâm Hiên a, tuy Lâm Hiên cũng đã phát minh ra Khúc Viên Lê, nhưng hắn là người phóng khoáng mọi vật a!

"Suỵt, không giấu gì hai vị, ta đi nhậm chức đó thôi." Lâm Hiên phất phất tay, ra hiệu Bộ Công không tồi, ít nhất cũng là chức quan chính tứ phẩm trở xuống.

Sở dĩ Lâm Hiên muốn làm quan mục đích chủ yếu là để cưới Từ Huệ mà thôi, nếu không ngay cả Hoàng đế ta cũng không có hứng thú, sớm rời thanh lâu, đến ngoại ô xây một căn biệt thự chẳng phải sung sướng hơn sao?

Nhất thời, khiến Lão Tôn và Lão Ngụy á khẩu không nói nên lời.

Nhưng đã quyết định rồi, vậy thì cũng không tiện tiếp tục khuyên nhủ.

Bộ Công thì Bộ Công vậy, chỉ cần vào triều làm quan là tốt rồi, tin rằng Bệ hạ cũng sẽ có cách, từ từ đề bạt Lâm Hiên lên Tam tỉnh.

Đến đây, chuyện này coi như đã định xong rồi.

Ngay sau đó hai người cáo biệt Lâm Hiên, ra hiệu Lâm Hiên cứ chờ tin tốt. …..

Thái Cực Điện, Tảo triều.

Một ngày nọ, quần thần văn võ trong triều đều nghị luận xôn xao, bởi vì được tin Bệ hạ hôm nay có chuyện trọng đại muốn tuyên bố.

Mọi người đều đang suy đoán đó là chuyện gì.

Một lát sau, Lý Nhị một thân hoàng bào, dưới sự hộ tống của thái giám và cung nữ bước ra, nhất thời nha tước vô thanh.

"Trẫm hôm nay có một chuyện muốn tuyên bố." Lý Nhị quét mắt nhìn quần thần văn võ, sau đó chậm rãi nói.

Cả triều văn võ đều cúi đầu, trừ Trường Tôn Vô Kỵ và Ngụy Chinh ra, về cơ bản đều mang theo vẻ mặt nghiêm trọng.

"Trẫm muốn sắc phong Lâm Hiên kia làm Thượng thư Bộ Công." Lý Nhị tiếp tục nói, đồng thời ban cho Lâm Hiên quyền lực cực lớn, ví dụ như có thể nhậm chức rồi vẫn hưởng bổng lộc, không cần đến tảo triều, v.v.

Xôn xao!

Nhất thời, quần thần văn võ đều kinh ngạc, sắc mặt đều đại biến.

"Bệ hạ vạn vạn không thể a!" "Lâm Hiên kia chỉ là một ca kỹ chốn thanh lâu mà thôi, chỉ có chút tài hoa, sao có thể đảm đương chức vụ Thượng thư Bộ Công?" Lập tức có đại thần đứng ra phủ định, đối với Lâm Hiên vốn đã khinh thường không vừa mắt, bây giờ Bệ hạ lại muốn sắc phong hắn làm Thượng thư Bộ Công, chuyện này làm sao được?

Phải biết, một ca kỹ mà, dựa vào cái gì mà có thể lên tới chính tam

phẩm?

Điều này còn hơn cả chức quan của đa số người, sau này làm sao có thể ngẩng đầu lên được?

Chương 65

Quyền hạn mà Bệ hạ ban cho cũng quá lớn và quá nhiều, không khác gì nuôi một con heo a.

"Khải bẩm Bệ hạ, vi thần cũng cảm thấy chuyện này có chút quá vội vàng." Một lát sau, lại có đại thần tấu trình, cảm thấy dù Bệ hạ có thưởng thức tài hoa của Lâm Hiên, thì cũng nên để mọi người tin phục, ví dụ như đi thi khoa cử, làm điện thí, thì mới có thể khiến mọi người thần phục.

Tiếp đó, lại một loạt đại thần văn võ dâng biểu, tất cả đều bất mãn với quyết định của Bệ hạ.

Thậm chí có lão văn thần còn trực tiếp lấy việc từ quan ra uy hiếp, bày tỏ sự bất mãn trong lòng, tóm lại ai cũng được, duy độc Lâm Hiên không được.

Trừ Ngụy Chinh và Trường Tôn Vô Kỵ, về cơ bản quần thần văn võ đều bày tỏ sự bất mãn trong lòng đối với việc Lâm Hiên nhậm chức Thượng thư Bộ Công.

Dù sao chỉ là một ca kỹ, thân là đại trượng phu không tham gia quân đội báo quốc cũng được, có chút tài hoa nghèo nàn thì cũng không đi thi khoa cử thử xem, loại người như vậy dựa vào đâu mà có thể làm quan?

Dựa vào đâu mà có thể cùng đứng trên triều đình với chúng ta?

Vô nghi đối với họ đó là một sự sỉ nhục!

Đồng thời cũng cảm thấy khó hiểu với quyết định của Bệ hạ, không biết người kia có bản lĩnh gì?

Một phát lên chức quan chính tam phẩm!

“Ngụy đại nhân không nói gì sao?” Ngay sau đó, có văn thần nhìn về phía Ngụy Chinh một bên lên tiếng.

Tất cả đều cảm thấy khó hiểu, dù sao trong quá khứ, Ngụy Chinh chính là antifan số một của Lâm Hiên a, từng nhiều lần can gián Bệ hạ hỏi tội, thanh trừ cái phong tục không lành mạnh kia.

“Trước đó ta đã đánh cược với Bệ hạ, ta thua rồi.” Đối với điều này, Ngụy Chinh mặt không biểu tình lên tiếng.

Nhất thời, quần thần văn võ á khẩu không nói nên lời, nội tâm đều đang thầm nghĩ, giao ước cá cược đó đã xảy ra từ bao giờ rồi?

Vẫn còn hiệu lực sao?

Ngụy Chinh đầu sắt, là một cái miệng lớn, lúc đó sao lại giữ lời được?

Trước đó hai lần, lần nào mà không bỏ dở giữa chừng, hôm nay lại chịu nhịn rồi?

Chuyện này tuyệt đối có điều kỳ lạ, nhưng cũng không dám chất vấn Bệ hạ a.

“Chuyện này đã định rồi.” Cuối cùng, Lý Nhị trực tiếp vỗ bàn, sau đó tuyên bố bãi triều.

Sau khi bãi triều, các quan viên của Tam tỉnh Lục bộ vẫn chưa rời đi, đặc biệt là những người của Bộ Công càng thêm bức xúc, liên tục muốn đến Cam Lộ Điện tiếp tục tấu trình.

Hy vọng Bệ hạ có thể thu hồi quyết định này.

Điều này khiến Ngụy Chinh và Trường Tôn Vô Kỵ ở đằng xa nhìn thấy, đều liếc mắt một cái, một đám đồ ngốc.

Nhưng cũng không trách được, dù sao người đại hiền đứng sau Bệ hạ chính là Lâm Hiên a!

Kết quả cũng như hai người dự liệu, những đại thần kia trực tiếp bị từ chối ngoài cửa, Bệ hạ căn bản không hề gặp.

Nhưng để an ủi, Bệ hạ cũng nói một câu, nếu Lâm Hiên nhậm chức Thượng thư Bộ Công mà không làm được thành tích, thì có thể hặc tấu bất cứ lúc nào.

Đêm khuya.

Lập Chính Điện.

"Để Lâm Hiên kia làm Thượng thư Bộ Công ư?" Quan Âm Tỳ đã sớm nhận được tin tức này, cho nên vẫn luôn chờ đợi Lý Nhị, lập tức lên tiếng chất vấn.

Xuất phát từ tư tâm, nàng không muốn Lâm Hiên nhập triều làm quan, dù sao như vậy sẽ khó gặp mặt hắn, cũng đã cắt đứt ý niệm muốn biến hắn thành thái giám thân cận của nàng.

Còn xét về công việc, nàng không cảm thấy Lâm Hiên có thể đảm nhiệm chức vụ Thượng thư Bộ Công a, dù sao tuy hắn có chút tài tình, nhưng cũng không đến mức không qua thi cử mà lên tới chính tam phẩm chứ?

"Chẳng phải ngươi ghét bỏ hắn sao?" Tiếp đó, Quan Âm Tỳ lại một lần nữa hỏi, bởi vì Lý Nhị trước mặt nàng từng hết mực gièm pha Lâm Hiên, và nghiêm cấm nàng tiếp xúc với hắn.

Bây giờ lại đại biến như vậy sao?

Lý Nhị nghe xong, không nhịn được sắc mặt trầm xuống, trẫm đặc biệt ghét bỏ hắn sao?

Trẫm yêu thích hắn không kịp, sở dĩ trước mặt nàng lại nói như vậy, chẳng lẽ trong lòng Quan Âm Tỳ không tự hiểu chút nào sao?

Nhưng những lời này Lý Nhị khẳng định sẽ không nói ra, lập tức

phất phất tay, dùng từ "có đại tài" để khái quát.

Điều này khiến Quan Âm Tỳ có chút nghi ngờ, bởi vì nàng quá hiểu Lý Nhị, khẳng định có điều kỳ lạ, nhưng cũng không có cách nào.

Nhưng trong lòng nàng rõ ràng, chuyện với Lâm Hiên tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không thì tất cả sẽ hỏng bét, xem ra ngày mai phải tìm cơ hội xuất cung, nói chuyện tử tế với hắn rồi.

Cùng lúc đó.

Chương 66

Lại bộ Thượng thư, Phủ đệ họ Trường Tôn.

"Phụ thân, dựa vào cái gì?

Lâm Hiên kia dựa vào đâu mà có thể khiến Bệ hạ coi trọng đến vậy?" Trường Tôn Xung sau khi nhận được tin tức, lập tức ngây người, sau đó nội tâm vô cùng phiền não.

Hắn vốn thích Trường Lạc, và Lâm Hiên là tình địch của hắn, trước đó hắn tự tin tràn trề, dù sao Lâm Hiên có mạnh đến mấy cũng chỉ là một ca kỹ chốn thanh lâu, Bệ hạ tuyệt đối sẽ không đồng ý cuộc hôn sự đó.

Nhưng bây giờ người ta lại thay đổi thân phận, sắp trở thành Thượng thư Bộ Công!

Điều này còn ngang cấp với Lão tử hắn, vậy đấu thế nào?

"Ai." Trường Tôn Vô Kỵ nghe vậy, cũng vẻ mặt buồn bã than thở.

Ông ta rất thương con trai, cũng biết nó thích Trường Lạc, nhưng bây giờ còn có cách nào nữa?

Với Bệ hạ tuy là giao tình thời còn áo vải, nhưng thực sự nói về quan hệ, bây giờ ông ta không bằng Lâm Hiên kia, tuy không rõ Lão Lý là đương kim Thánh Thượng.

"Phụ thân con phải làm sao?

Con tuyệt đối sẽ không từ bỏ Trường Lạc đâu!" Trường Tôn Xung vẻ mặt sốt ruột, lập tức truy vấn.

Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong trầm mặc, đối với việc Lâm Hiên thăng tiến nhanh chóng, ông ta cũng không cho là chuyện tốt.

Bởi vì năm xưa khi bàn luận về các Hoàng tử, người này biết quá nhiều bí mật, cuối cùng tuy hắn tiến cử Lý Trị, nhưng cảm giác đó không phải là ý định ban đầu của hắn.

Hắn hẳn là đã thay đổi ý định vào phút cuối.

Đây là một yếu tố nguy hiểm a!

"Tuy Bệ hạ sắc phong hắn làm Thượng thư Bộ Công, ban cho quyền lợi cực lớn và ưu đãi đặc biệt." "Nhưng để an ủi tình cảm của mọi người, cũng đã nói một câu, nếu hắn không có công tích thì có thể bị hặc tấu." Một lát sau, Trường Tôn Vô Kỵ giả vờ tùy ý nói.

Nhưng câu nói này lại khiến Trường Tôn Xung một bên lập tức hai mắt sáng ngời, hắn biết Phụ thân đang điểm tỉnh, đang nói cho hắn biết phải làm gì.

"Hài nhi đã rõ." Ngay sau đó Trường Tôn Xung cúi người nói, rồi vẻ mặt âm trầm bước ra khỏi sương phòng.

Hắn phải đi tìm các đại thần văn võ trong gia tộc bàn bạc, đặc biệt là các quan viên của Bộ Công, đã biết việc Lâm Hiên nhậm chức Thượng thư Bộ Công không thể thay đổi, nhưng lại có thể tìm cách khiến hắn bị đuổi đi. …..

Ngoại ô Trường An thành.

Hai ngày nay Lâm Hiên đều khá vui vẻ, chuyện nhậm chức quan sắp được định đoạt rồi, việc cưới Từ Huệ không còn khó khăn nữa.

Hai, hôm nay vị cực phẩm thiếu phụ kia lại hẹn ta.

Cộp cộp cộp!

Lúc này, trên quan đạo đằng xa có một cỗ xe ngựa chạy tới, lần này không có đội vệ binh hộ tống.

Một lát sau, Trường Tôn Vô Cấu một thân váy dài màu trắng quét

đất bước xuống, vẫn ung dung hoa quý như vậy, mang theo khí chất siêu phàm.

Nàng cùng Lâm Hiên sánh bước đi trong rừng núi.

"Nghe nói Hiên công tử muốn nhập triều làm quan?" Trường Tôn Vô Cấu khẽ nói, trên dung nhan tuyệt mỹ hiện lên một tia gợn sóng.

"Phu nhân cũng biết rồi sao?" "Chuyện này không có gì là chắc chắn đâu, có thể làm được hay không còn chưa biết." Điều này khiến Lâm Hiên kinh ngạc, không ngờ chuyện muốn làm quan của ta đã truyền đi khắp nơi rồi, nhưng trước khi mọi việc chưa định đoạt, tất cả đều là ẩn số.

"Trên triều đình đã truyền đi khắp nơi rồi, chắc không lâu nữa cả Trường An thành đều sẽ biết." "Đương kim Bệ hạ tự mình sắc phong trong tảo triều, sẽ không có chuyện giả dối." Trường Tôn Vô Cấu nhìn Lâm Hiên thật sâu, sau đó tiếp tục hỏi, nàng đoán Lâm Hiên không lẽ có quan hệ với Lý Nhị sao?

Nếu không sao lại được yêu thích đến vậy, vừa mở miệng đã sắc phong hắn làm quan hàm chính tam phẩm, trong lịch sử quả thực là lần đầu tiên a.

"Phu nhân cười rồi, ta là một ca kỹ chốn thanh lâu mà thôi, sao có thể với tới Thánh Thiên tử cao quý được." Lâm Hiên lập tức lắc đầu, những người ta quen biết chỉ có ba người Lão Lý, chẳng lẽ trong số đó có người là Thánh Thiên tử?

Đừng đùa nữa.

Nhất thời, điều này khiến Trường Tôn Vô Cấu càng thêm khó hiểu, có thể nhìn ra Lâm Hiên không nói dối, vậy đằng sau chuyện này lại có ẩn bí gì đây?

Dù sao Lý Nhị trước mặt nàng, đối với Lâm Hiên ấn tượng không

tốt, hẳn là không đi gặp hắn, cho dù có chút tài hoa, thưởng thức, thì cũng không đến mức sắc phong hắn không qua thi cử mà lên thẳng Thượng thư Bộ Công.

"Nếu ta không cho ngươi nhập triều làm quan, ngươi có nguyện ý không?" Một lát sau, Trường Tôn Vô Cấu không nói nhiều nữa, trực tiếp dừng bước, khẽ nghiêng người nhìn Lâm Hiên nói.

Lâm Hiên nghe xong ngây người, không biết ý của cực phẩm thiếu phụ là gì, đương nhiên nói thật, nhập triều làm quan cũng không phải là ý định ban đầu, nếu không phải vì Từ Huệ, ai muốn làm quan thì làm.

Nhưng chuyện này lại không thể nói ra, dù sao nàng là vị thiếu phụ bên cạnh.

Chương 67

"Nàng hẳn là đã đoán được thân phận của ta ít nhiều rồi, nếu ngươi làm quan, sau này ta gặp ngươi sẽ khó khăn lắm." Trường Tôn Vô Cấu tiếp tục nói, nếu Lâm Hiên nhậm chức Thượng thư Bộ Công, tất nhiên sẽ bị quần thần văn võ theo dõi hai mươi tư giờ, dù sao những người đó đều không thích hắn, chỉ mong tìm được chỗ hắn phạm sai lầm để hặc tấu hắn.

Vậy thì sau này gặp mặt sẽ càng khó khăn, nàng cũng đã hỏi thăm, người này và tài nữ Từ Huệ có chút tình cảm.

Mục đích thực sự của việc nhập triều làm quan phần lớn là để môn đăng hộ đối với Từ thị kia, là chủ hậu cung, Trường Tôn Vô Cấu cũng ích kỷ, có thể cho phép con gái chia sẻ với Lâm Hiên, nhưng tuyệt đối không dung thứ cho người ngoài nhòm ngó.

Cho nên nàng không muốn Lâm Hiên nhập triều làm quan.

Lâm Hiên nghe vậy, cũng chần chừ một lát, hắn biết thiếu phụ kia khẳng định xuất thân từ quan lại quý tộc, nỗi lo lắng của nàng không phải là không có lý.

Nhưng Từ Huệ khẳng định hắn sẽ không từ bỏ, dù sao nàng là nữ nhân đầu tiên trong đời hắn.

"Phu nhân cứ yên tâm, ta chỉ nhậm chức đó thôi, không cần tảo triều cũng không cần vào cung." Lập tức Lâm Hiên an ủi, bởi vì hắn đã đưa ra rất nhiều yêu cầu, nếu không được đáp ứng thì hắn sẽ từ bỏ.

Trường Tôn Vô Cấu nghe xong, nhìn Lâm Hiên thật sâu, trong mắt có tinh quang lóe lên, sau đó không nói gì nữa.

Nàng thông tuệ vô cùng, biết Lâm Hiên đã quyết định rồi, nếu cứ tiếp tục ép buộc thì dễ bại lộ.

"Hắc hắc, phu nhân khó khăn lắm mới hẹn ta một lần, hôm nay có thể hảo hảo tận hứng một phen." Cuối cùng Lâm Hiên vẻ mặt tươi cười, lần trước chuyện xảy ra trong bụi cây vẫn còn in đậm trong ký ức, hương vị đó ngọt ngào mê hoặc a.

Lập tức hắn cũng không quản phản ứng của Trường Tôn Vô Cấu, trực tiếp vươn tay ôm nàng vào lòng.

Nàng có ý với ta, vậy Lâm Hiên cũng không cần phải làm ra vẻ quân tử làm gì, nhất thời hắn nở nụ cười gian xảo.

Một lát sau, Trường Tôn Vô Cấu trực tiếp đẩy Lâm Hiên ra.

Hai người từ từ đứng dậy, bãi cỏ phía dưới đều đã bị đè bẹp.

"Không có lần sau nữa đâu." Trường Tôn Vô Cấu khẽ nhíu mày, bởi vì suýt chút nữa đã đánh mất bản tâm, may mà tỉnh táo kịp thời, nếu không đã gây họa lớn rồi.

Ngay sau đó nàng chỉnh lại chiếc váy dài quét đất xộc xệch, rồi bước về phía xa.

Lâm Hiên có chút tiếc nuối, chỉ còn một bước nữa thôi a, thật đáng tiếc.

Nhưng hắn cũng biết, loại thiếu phụ như nàng có quan niệm trung trinh rất mạnh, dù sao quan lại quý tộc, khác với dân thường bách tính, trong một số tông tộc còn có thể bị giam vào chuồng heo.

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Lâm Hiên khoanh chân ngồi trước bàn, đầu óc đầy hình bóng của thiếu phụ kia, loại yêu vật này còn hơn hẳn Từ Huệ thậm chí là Lý Thải Vi rất nhiều.

Dù sao cái cảm giác dục cự hoàn nghênh còn kích thích hơn rất nhiều so với việc đẩy mạnh một cách ngang ngược.

Loảng xoảng!

Lúc này, cửa sương phòng bị đẩy ra.

"Lão Hiên à, ta đến rồi." Người chưa vào, giọng nói ngớ ngẩn của Lão Lý đã truyền vào.

Phía sau là Lão Tôn và Lão Ngụy, lúc này, ba người đều mang theo nụ cười trên mặt.

"Mau ngồi." Lâm Hiên thấy vậy lập tức đứng dậy mời, nếu không nhầm thì chuyện nhập triều làm quan đã được giải quyết rồi.

"Lão Hiên chúc mừng, chúc mừng, sắp được thăng quan rồi a, sau này đừng quên lão ca ta." Quả nhiên, Lý Nhị khoanh chân ngồi xuống, trực tiếp cười chắp tay nói.

"Thành rồi sao?" Lâm Hiên có chút kích động, lập tức hỏi lại, nhưng nội tâm cũng mơ hồ, phải biết những điều kiện ta đưa ra không hề thấp a.

Trước tiên không nói đến việc vào Bộ Công làm quan, riêng việc nhậm chức đó thôi cũng không phải người bình thường có thể làm được.

"Chuyện này không phải sao, Hiên công tử cũng không nhìn xem lão ca ta là ai?" Lý Nhị uống một ngụm trà, sau đó cười nói.

Điều này khiến Lâm Hiên bĩu môi, thôi đi, một thương nhân mà, có quyền lực thao túng quan trường sao?

"Lão gia vì chuyện của Hiên công tử mà chạy đông chạy tây, đã tốn rất nhiều tiền của để thông quan hệ." Lúc này, Lão Tôn một bên lên tiếng giải thích, điều này mới khiến Lâm Hiên tin phục.

Lập tức hắn đích thân cảm ơn Lão Lý một phen, dù sao để đương kim Thánh Thiên tử đáp ứng những yêu cầu kia, khẳng định đã phải trả giá rất lớn, ân tình này không thể quên.

"Chỉ là Lão Hiên ngươi phải cẩn thận a, ta nghe nói, danh tiếng của ngươi ở triều đình không được tốt lắm." "Nghe nói từng có liên quan đến việc dâng biểu lên Bệ hạ muốn bãi miễn quyết định này, tuy đã bị Bệ hạ phủ quyết, nhưng cũng đã nói nếu có sai sót hoặc không có công tích, thì sẽ bị hặc tấu." Một lát sau, Lý Nhị vẻ mặt nghiêm nghị nói, tuy ông ta là Thánh Thiên tử, có giao tình riêng tư rất tốt với Lâm Hiên, nhưng ít nhiều cũng phải an ủi quần thần văn võ.

Huống hồ, Lâm Hiên tuy có đại tài, nhưng việc nhập triều làm quan là hai chuyện khác nhau, vạn nhất không thích nghi được thì sẽ phiền toái lớn.

Dù sao mỗi cử động tiếp theo của Lâm Hiên đều sẽ bị những người kia theo dõi, bất kỳ sai sót nhỏ nào cũng sẽ bị phóng đại vô hạn, lúc đó ông ta thực sự không tiện lên tiếng giúp đỡ.

Lão Ngụy một bên thì thẳng thừng nói, ông ta công nhận tài hoa của Lâm Hiên, tin rằng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lão Tôn thì trầm mặt, trong mắt có hàn quang lóe lên.

Chương 68

"Không sao, ta trong lòng tự có tính toán." Lâm Hiên biết Lão Lý xuất phát từ thiện ý, muốn nhắc nhở trước, nhưng đối với điều này hắn cũng không sợ.

Dù sao hắn cũng là người xuyên việt, có hệ thống gia trì, ta sẽ sợ những người đó sao? …..

Vài ngày sau, mọi chuyện đều như Lão Lý suy đoán, triều đình đã định rồi.

Các điều kiện cơ bản đều được đáp ứng, một vị cao quan dưới Trung Thư Tỉnh, đã bí mật tuyên bố thánh chỉ của Bệ hạ.

"Lâm Hiên nghe chỉ, tức khắc, nhậm chức Thượng thư Bộ Công!" "Thảo dân tiếp chỉ, tạ Bệ hạ long ân." Lâm Hiên vẻ mặt cung kính tiếp nhận thánh chỉ, sau đó đích thân tiễn biệt vị cao quan Trung Thư Tỉnh kia rời đi.

Nhưng Lâm Hiên cũng nhìn ra, người này đối với hắn không có hảo ý, trên mặt đầy vẻ khinh thường, xem ra đúng như Lão Lý nói, chức Thượng thư Bộ Công không được người ta chào đón a.

Đồng thời đối với việc nhậm chức Thượng thư Bộ Công cũng cảm thấy kinh ngạc, dù sao hắn cứ ngỡ sẽ vào Bộ Công làm quan, treo một chức vụ nhàn rỗi mà thôi.

Nhưng bây giờ nhìn lại, quan hàm chính tam phẩm, Lão Lý vì hắn mà thực sự đã hao tốn tinh lực và đại giá a.

Tuy Lâm Hiên yêu cầu mọi thứ từ giản dị, cố gắng hành sự khiêm tốn, nhưng ngày đầu tiên nhậm chức Thượng thư Bộ Công, vẫn phải đến Bộ Công một chuyến.

Bộ Công dưới quyền thiết lập Công bộ ti, Đồn điền ti, Ngu bộ ti, Thủy bộ ti, trong đó Công bộ ti là ti đứng đầu.

Lâm Hiên đến rồi, sau đó, những cấp dưới này không hề có ý chào đón vị Thượng thư mới nhậm chức, tuy không đến mức lộ mặt khó chịu, nhưng đều chọn cách phớt lờ.

Đối với điều này Lâm Hiên chỉ cười lạnh một tiếng.

Dù sao hắn ở triều đình danh tiếng không tốt, bị rất nhiều đại thần văn võ bài xích, những người này cho hắn một màn hạ mã uy cũng là bình thường.

Ngay sau đó, bên ngoài phủ Bộ Công truyền đến từng trận âm thanh ồn ào.

Hàng loạt đại thần văn võ đến bái kiến vị Thượng thư Bộ Công mới nhậm chức, nhưng trên mặt những người này tuy mang theo nụ cười, lại là nụ cười lạnh lùng âm hiểm.

"Chúc mừng Lâm đại nhân." Trước mặt các văn võ đại thần, tất cả đều cúi mình chào Lâm Hiên, nhưng nụ cười đều giả tạo.

"Đồng hỉ đồng hỉ." Lâm Hiên thấy vậy, cũng chắp tay đáp lại.

Đối với tâm tư của những người này, Lâm Hiên sao lại không biết?

Cúi chào đấy, nhưng có mấy ai thật lòng?

Ngày trước Lão Lý đã nói, hắn không được lòng, nay xem ra quả nhiên là vậy.

Nhìn những người này đối với chức Công Bộ Thượng Thư mà hắn đảm nhiệm, oán khí cực lớn, cũng không có gì lạ.

Dù sao ở triều Đường, chưa thể nói là trọng võ khinh văn hay trọng văn khinh võ, nhưng đối với một đại trượng phu, có thể vô dụng

cày ruộng, nhưng lại đến nơi thanh lâu làm nam ca cơ, thì thật là chướng mắt.

Sẽ bị cho là không ra gì, làm ô uế ba chữ đại trượng phu.

Hơn nữa, thỉnh thoảng lại có Kim Cú truyền ra, một bài Tĩnh Dạ Tư càng khuấy động văn đàn, đối với những văn thần tự cho mình thanh cao, đó lại là một sự sỉ nhục.

Quan trọng hơn, phần lớn đều là hậu duệ của quan lại quý tộc, trừ bỏ những người theo Bệ hạ đánh giang sơn, thì ai mà chẳng trải qua bao nhiêu năm tháng dài đằng đẵng mới vươn tới được?

Ấy vậy mà một tên ca cơ thanh lâu, luận tài hoa cũng chỉ tầm thường, dựa vào cái gì mà đặc biệt được lên đến Chính Tam Phẩm?

Khiến những lão thần đã trải qua gian khổ kia bất mãn và ghen ghét.

"Hừ, thế đạo bây giờ thật sự phong khí chẳng còn cổ xưa, một tên ca cơ thanh lâu mà cũng một bước hóa thân thành Chính Tam Phẩm ư?" Lúc đó, cuối cùng có người không nhịn được, lộ ra bộ mặt thật, lập tức mở miệng châm chọc.

Lời này vừa thốt ra, lập tức bốn phía kinh ngạc, nhất thời tất cả mọi người đều biến sắc.

"Cao huynh, lời không thể nói vậy, dù sao Lâm đại nhân cũng là Chính Tam Phẩm, cẩn thận bị vấn tội đấy!" Kế đó có người mở miệng nói, bề ngoài thì như đang răn dạy, nhưng người tinh ý đều nghe ra, trong lời nói đầy vẻ trào phúng.

"Hừ, khó nghe thật, từ xưa thư sinh vô dụng, nhưng những lão văn thần ngồi đây ai mà chẳng có tổ tiên lập đại công tích?" "Suỵt, tướng quân thận trọng lời nói a, chẳng phải đang ám chỉ Lâm đại nhân làm những chuyện vô lại ở chức quan đó sao?" Tiếp đó, lại một trận

ồn ào.

Đối với điều này, Lâm Hiên chỉ cười lạnh liên tục, những người này thật sự coi ta là kẻ ngốc sao?

Phân chia người diễn mặt đỏ và mặt đen, diễn trò trước mặt ta ư?

Điều này chẳng phải chứng minh vị thế của ta trên triều đình hiện giờ bất ổn, có thể nói là tứ phía thù địch sao!

Đặc biệt là những người dưới quyền Công Bộ, không hề có ý giúp đỡ, tất cả đều đứng đó xem trò cười.

Hôm nay những người này thật sự mượn cớ cúi chào để làm ta chướng mắt, mặc dù Lâm Hiên là Công Bộ Thượng Thư Chính Tam Phẩm, nhưng dưới quyền hắn cũng không phải là không có người, ít nhất cũng là Tòng Ngũ Phẩm.

Quan trọng hơn, con trai của Lễ Bộ Thượng Thư Trường Tôn Xung đã từng tìm mật thám, nói rằng sẽ bí mật ủng hộ.

Chương 69

Như vậy càng thêm yên tâm, dù sao Trường Tôn Vô Kỵ và Bệ hạ cũng có giao tình áo vải mà.

Đương nhiên Lâm Hiên cũng không phải kẻ yếu mềm, có thể mặc người nhào nặn, phải biết kiếp trước, ta có một thân phận, bạo tẩu cuồng nhân chửi bới Tổ An.

"A a, thân phận ca cơ của ta thì đã sao?" "Ta là Công Bộ Thượng Thư do Bệ hạ đích thân ban thưởng, các ngươi cảm thấy có điều mờ ám, là đang nghi ngờ Bệ hạ ngầm làm chuyện xấu ư?" "Một đám lão già không biết chết là gì, dựa vào tước vị thế tập mà cũng dám sủa bậy trước mặt ta sao?" "Luận thi từ ca phú cũng chẳng thấy có cái gì ra hồn, trên đạo trị quốc cũng chẳng thấy có kế sách hay ho gì!" Trong khoảnh khắc, Lâm Hiên trực tiếp bùng nổ cãi vã, vì đã khác phe phái, vậy thì cũng không cần phải nhịn nữa.

Lời nói cũng là sự thật, một đám lão ngoan cố, công tích chó má gì cũng không có, lúc Hà Đông Đạo đại hạn không thấy những người này góp ý, dân chúng gặp khó khăn trong việc làm nông cũng không thấy góp ý.

Bây giờ lại có mặt mũi châm chọc trước mặt lão tử sao?

Nhất thời, khiến những lão văn thần kia ai nấy mặt đỏ tai đỏ, thân thể đều run rẩy.

Nhưng cũng á khẩu không nói nên lời, không tìm được lời nào để phản bác.

"Có mấy vị võ tướng gọi là đại tướng quân, nhưng có chiến tích nào ra hồn không?" "Cuối Tùy đầu Đường bốn phương hỗn chiến thì đã đành, thời Vũ Đức, Đột Quyết xâm lấn Vị Thủy, các ngươi đang

làm gì?" "Lúc đó tuy vừa mới định quốc, nên nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng bây giờ Đại Đường quốc thái dân an, các ngươi có dám thượng biểu thỉnh cầu, cầm soái bắc thượng không?" Tiếp đó, Lâm Hiên lại hóa thân thành bạo tẩu cuồng nhân chửi bới, trực tiếp chĩa mũi nhọn vào những võ tướng kia.

Lời lẽ sắc bén, tư duy mạch lạc, phê bình khiến những người đó đều cúi đầu, không dám thở mạnh một tiếng.

"…Dám khoe khoang lưỡi nói bén nhọn!" Cuối cùng, cuối cùng có một lão văn thần không nhịn được nữa, lập tức vẻ mặt phẫn nộ đưa tay quát mắng.

Khiến Lâm Hiên trực tiếp cười lạnh.

"Lão già kia, một đám người đối phó một mình ta, kết quả lại quay sang nói ta khoe khoang lưỡi nói bén nhọn." "Nói như vậy, chẳng phải chứng minh, các ngươi là một đám phế vật sao?" Xưa có Gia Cát Lượng lưỡi chiến quần nho, nay có ta Lâm Hiên mắng chửi văn võ bá quan đầy triều.

Công Bộ.

Lâm Hiên vẻ mặt cười lạnh, nhìn các văn võ đại thần ủ rũ bỏ đi.

Những người này cũng không biết nghĩ gì nữa?

Dám cãi nhau với ta, không biết tốc độ chửi bới của ta là do kiếp trước luyện ra sao?

Đương nhiên Lâm Hiên cũng không thể không thừa nhận, người xưa rất trọng lễ nghĩa, đặc biệt là đám lão văn thần kia, nói tới nói lui, mãi vẫn chỉ hai câu đó.

Dám khoe khoang lưỡi nói bén nhọn!

Nha nha nha, cái hậu sinh tiểu bối này, thật sự vô liêm sỉ, mắt

không coi trọng người già.

Nhất thời, khiến Lâm Hiên còn cảm thấy buồn cười, dù sao ta đây một khi đã mắng, có thể mắng cho cả mẹ đẻ nổ tung.

"Xem xem?

Đều không làm việc à?" "Không làm thì trực tiếp cút đi!" Kế đó Lâm Hiên sắc mặt trầm xuống, trực tiếp quét mắt nhìn các nhân viên Công Bộ ở xa, tâm tư của những người này hắn sao lại không biết?

Chẳng qua là cùng một phe với đám người kia, đều đang chờ xem trò cười của hắn.

Đáng tiếc, đã khiến các ngươi thất vọng rồi!

Cuối cùng Lâm Hiên theo lệ tuần tra một vòng Công Bộ, tìm hiểu quy trình làm việc, cuối cùng liền phủi mông đi thẳng.

Bởi vì lúc đầu đã nói rồi, chỉ là một chức nhàn rỗi mà thôi.

Nếu không phải vì đã làm Công Bộ Thượng Thư, thì hôm nay cũng không thể đấu được.

Cùng lúc đó, ở một bên khác.

Sau khi các văn võ đại thần rời khỏi Công Bộ, ai nấy đều vẻ mặt uất ức, tức đến run người.

Bởi vì họ là một đám đông người, ban đầu muốn cho Lâm Hiên chút thể diện, kết quả lại bị hắn mắng cho té tát, căn bản không thể phản bác.

Khiến họ tức đến thổ huyết, thậm chí có mấy lão văn thần còn trực tiếp ngất xỉu.

Trong một phủ đệ.

Các văn võ đại thần bí mật gặp gỡ Trường Tôn Xung, con trai của

Lễ Bộ Thượng Thư.

Nhất thời, tất cả đều nhao nhao than khổ.

“Lâm Hiên đó quả thực quá vô pháp vô thiên, mồm đầy lời bẩn thỉu, mắt không coi trọng người già, đáng hận!” “Người xuất thân từ thanh lâu như vậy, có thể có tư chất gì đáng nói?” “Hoàn toàn không có phong thái văn nhân, là một ngụy quân tử, thật không biết Bệ hạ vì sao lại đích thân chỉ định?” “...” Trường Tôn Xung nghe xong cũng sắc mặt vô cùng âm trầm, không ngờ Lâm Hiên lại lợi hại đến vậy, một đám văn võ đại thần đều không làm gì được hắn.

Xem ra đã coi thường hắn rồi.

“Công tử có kế sách hay nào không?” “Tuyệt đối không thể để tên tiểu nhân này lộng hành!” Cuối cùng, một đám người yên tĩnh lại, nhao nhao nhìn về phía Trường Tôn Xung hỏi.

Mặc dù hắn không có quyền lực gì lớn, nhưng phụ thân hắn là Lễ Bộ Thượng Thư, Quốc cữu của đương kim Bệ hạ, nếu hắn ra mặt, chuyện này sẽ dễ giải quyết hơn.

Chương 70

Trường Tôn Xung nghe xong lắc đầu, ban đầu khi biết Trường Lạc thích Lâm Hiên, hắn từng tìm phụ thân.

Muốn nhờ giúp đỡ, nhưng lại bị từ chối, dường như ý của phụ thân là Lâm Hiên có chút đầu óc.

"Vậy công tử có biết Lâm Hiên có lai lịch gì không?" Mọi người thấy vậy khá thất vọng, kế đó tiếp tục hỏi.

Dù sao Lâm Hiên chỉ là một ca cơ thanh lâu, Bệ hạ có thưởng thức tài hoa của hắn, cũng không đến mức trực tiếp chỉ định hắn làm Công Bộ Thượng Thư chứ?

Đó là quan hàm Chính Tam Phẩm đó!

Phải biết rằng trong triều đình muốn thăng một cấp, trừ phi lập được quân công, hoặc có đóng góp lớn mới có thể như vậy, Lâm Hiên lại là một ngoại lệ, bước quá nhanh.

Bước tiếp theo, chẳng phải sẽ tiến vào Tam Tỉnh?

Liệt vào Tam Công?

Trường Tôn Xung lại lắc đầu, đối với chuyện này hắn cũng mờ mịt, từng bí mật điều tra Lâm Hiên, vô phụ vô mẫu, bối cảnh bình thường, nếu không cũng sẽ không mưu sinh ở thanh lâu.

"Nghe nói là do Bí Thư Giám Ngụy Chinh tiến cử!" Cuối cùng hắn không chắc chắn nói, vì tin tức này là nghe từ tin đồn nhỏ mà ra.

Nhất thời mọi người đều im lặng, sau đó bắt đầu tụ tập lại một chỗ, bàn bạc làm sao để đàn hặc Lâm Hiên.

Dù sao một tên ca cơ thanh lâu, mỗi ngày ở triều đình là một ngày

sỉ nhục. ...Thái Cực Điện, buổi thiết triều.

Lý Nhị một thân hoàng bào đoan tọa trên long ỷ, vẻ mặt tuy trang nghiêm, nhưng nội tâm lại đang lén cười.

Chuyện xảy ra ở Công Bộ ngày hôm qua hắn đều biết, đám văn võ đại thần đó thật sự là một lũ ngốc, muốn cho Lâm Hiên một đòn phủ đầu.

Bây giờ thì hay rồi, bị người ta một mình mắng cho té tát.

Khiến Lý Nhị thoải mái, dù sao những văn võ đại thần này trước đây cậy có chút tài hoa, không ít lần trước mặt hắn lớn tiếng gián ngôn, bây giờ thì hay rồi, bị người khác thu thập.

Lý Nhị hiểu rõ miệng lưỡi của Lâm Hiên độc địa, hắn đã bị tẩy não mấy lần, bị hắn mắng đến phải nhổ trà hai lần rồi!

"Khải bẩm Bệ hạ, vi thần có chuyện muốn tấu." Quả nhiên như Lý Nhị suy đoán, đám người kia lại muốn đến trước mặt hắn than khổ, quả nhiên lập tức có văn thần đứng ra.

Đối với điều này Lý Nhị gật đầu.

"Vi thần khẩn thỉnh Bệ hạ phế bỏ chức Công Bộ Thượng Thư của Lâm Hiên." "Vì sao?" Lý Nhị cố nén cười hỏi.

"Khải bẩm Bệ hạ, Lâm Hiên đó quả thực mắt không coi trọng người già, miệng đầy lời lẽ hoang đường, hoàn toàn không có lễ nghi." "Khải bẩm Bệ hạ, vi thần cũng cho là vậy, người đó hoàn toàn không có tài tình, không phù hợp với Công Bộ, nhân duyên cực tệ." "Khải bẩm Bệ hạ, vi thần..." "..." Nhất thời, các văn võ đại thần nhao nhao tiến lên dâng biểu, đều bày tỏ sự bất mãn đối với Lâm Hiên.

Đối với điều này, ngay cả Uất Trì Kính Đức, Lý Tĩnh và những người vẫn luôn im lặng cũng hơi nhíu mày, ban đầu cũng có chút coi thường Lâm Hiên.

Dù sao là võ tướng, thân là đại trượng phu báo quốc là việc hàng đầu, tự nhiên không ưa một nam tử lại ở thanh lâu cùng một đám yến oanh ca múa.

Bây giờ lại có nhiều văn võ đại thần đều bất mãn với hắn, hiển nhiên nhân phẩm có vấn đề lớn.

Từng vị văn võ đại thần như đã bàn bạc trước, nhao nhao thượng biểu thỉnh cầu Bệ hạ phế bỏ Lâm Hiên.

Không ngờ Uất Trì Kính Đức và các võ tướng kia vẫn giữ im lặng, dù cũng có chút khinh thị Lâm Hiên, nhưng điều quan trọng nhất là.

Là những người theo Bệ hạ đánh giang sơn, vì Bệ hạ đã đích thân chỉ định Lâm Hiên làm Công Bộ Thượng Thư, tự nhiên có lý do của riêng mình, huống hồ điều kiện lại ưu đãi như vậy.

"Hừ!

Các ngươi nghĩ có thể giấu Trẫm mà lén lút chia rẽ?

Làm trò tiểu xảo ư?" "Lâm Hiên dù có không ra gì, cũng là Công Bộ Thượng Thư do Trẫm đích thân chỉ định, ngày đầu tiên nhậm chức, các ngươi lại đi trào phúng ư?" "Quý là quan viên Chính Tam Phẩm, không bị chém đầu chó của các ngươi, là may mắn đấy!" Quả nhiên, Lý Nhị nghe xong, lập tức vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Lời này vừa thốt ra, cả Thái Cực Điện im phăng phắc, tất cả văn võ đại thần đều cúi đầu xuống, không dám thở mạnh.

Ngay cả Ngụy Chinh và Trường Tôn Vô Kỵ cũng vậy.

Đây là lần đầu tiên Bệ hạ nổi giận gần đây, xem ra Lâm Hiên quả nhiên được sủng ái trong lòng Bệ hạ.

"Không nói gì nữa ư?" Lý Nhị long mục khép mở, trực tiếp quét

mắt nhìn các văn võ đại thần phía dưới, từng người run rẩy như cật.

Xem ra ý đồ nhỏ của họ cuối cùng cũng không giấu được Bệ hạ, dù sao triều đình kỵ nhất là chia rẽ, không đoàn kết.

"Cầu Bệ hạ thứ tội." Nhất thời, các văn võ đại thần nhao nhao quỳ lạy xuống đất.

"Trẫm trước đây không nói rõ ràng sao?" "Lâm Hiên tuy là Công Bộ Thượng Thư do Trẫm đích thân chỉ định, nhưng nếu có chỗ nào vi phạm quy tắc, nếu không có công tích, trực tiếp đàn hặc đi!" "Lại dám vượt quyền Trẫm, vượt quyền Lễ Bộ Thượng Thư, tự ý chuyên quyền?" Lý Nhị không để ý đến lời cầu xin của đám người, lại lạnh lùng quát.

Chương 71

Sau đó trực tiếp tuyên bố bãi triều.

"Ài!" Bên ngoài Thái Cực Điện, Phòng Huyền Linh nhìn các văn võ đại thần, không nhịn được lắc đầu.

"Xin Tả Thừa cứu mạng chỉ điểm!" Nhất thời, các văn võ đại thần đều tụ tập lại, vẻ mặt ai oán và sợ hãi tột cùng.

"Vào triều nhiều năm như vậy rồi, mà ngay cả tâm tư của Bệ hạ cũng không đoán ra được chút nào sao?" Phòng Huyền Linh thở dài một tiếng, sau đó tiếp tục giải thích.

"Lâm Hiên đó tuy không ra gì, ta cũng không thích, nhưng dù sao cũng là Công Bộ Thượng Thư do Bệ hạ đích thân chỉ định." "Ngấm ngầm đi trào phúng bài xích, chẳng phải tương đương với việc tát vào mặt Bệ hạ sao?" "Huống hồ Bệ hạ đã nói rõ rồi, nếu hắn phạm sai lầm, trực tiếp đàn hặc là được." Trong khoảnh khắc, mọi người mới bừng tỉnh, sau đó nhao nhao tự trách.

Xem ra quá vội vàng rồi, sau đó lại cảm ơn Phòng Huyền Linh.

Màn đêm buông xuống, trong một phủ đệ riêng.

Các văn võ đại thần lại bí mật tập trung, gặp gỡ Trường Tôn Xung.

Buổi thiết triều hôm nay bị Bệ hạ mắng cho té tát, tuy không dám oán trách Bệ hạ, nhưng chắc chắn sẽ trút giận lên người Lâm Hiên.

Đương nhiên sau khi được Phòng Huyền Linh nhắc nhở, họ cũng đã tìm ra mấu chốt của vấn đề.

Không thể tiếp tục cố ý bài xích trào phúng, phải thay đổi tư duy, bây giờ hắn chẳng phải là Công Bộ Thượng Thư sao?

Vậy thì cử người canh chừng 24/24, nếu có chỗ nào vi phạm quy tắc thì trực tiếp tấu lên, hoặc đợi một thời gian, nếu hắn cứ lêu lổng vô vi thì đừng trách vô tình. ...Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.

Lâm Hiên kể từ ngày đầu tiên nhậm chức đến Công Bộ, thật sự đã thực hiện mục tiêu treo chức nhàn rỗi.

Nếu không có quyết sách quan trọng cần ra mặt, về cơ bản hắn không có ý niệm đó.

Thấp điệu, thấp điệu đến mức Tử Trúc Uyển cũng không biết Hoa Khôi đã trở thành Công Bộ Thượng Thư.

Nhưng mấy ngày nay, triều đình lại rất náo nhiệt.

Những văn võ đại thần kia tuy không đi trào phúng bài xích, nhưng lại liên tục tìm cớ gây sự.

"Khải bẩm Bệ hạ, Lâm Hiên đó kể từ khi nhậm chức Công Bộ Thượng Thư, trừ ngày đầu tiên đến Công Bộ ra, chưa bao giờ đặt chân đến nữa." "Quả thực là vi phạm luật pháp!

Mong Bệ hạ minh xét!" "Khải bẩm Bệ hạ, Lâm Hiên Công Bộ Thượng Thư, quan viên Chính Tam Phẩm, nhưng lại chưa chuộc thân ra khỏi thanh lâu, quả thực là sự sỉ nhục đối với triều đình!" "Vi phạm cương luân, mong Bệ hạ nghiêm trị!" "Khải bẩm Bệ hạ..." Nhất thời khiến Lý Nhị đau đầu không ngớt, giữa long mục khép mở có lửa giận bùng ra.

"Có còn xong chưa?" "Thân là trọng thần triều đình, không quan tâm đại sự quốc gia, không quan tâm dân chúng nghèo khổ, ngày ngày chỉ biết Lâm Hiên Lâm Hiên, Trẫm phải dùng các ngươi làm gì?" Cuối cùng Lý Nhị không nhịn được nữa, trực tiếp giận dữ bùng phát, khiến đám văn võ đại thần run rẩy.

"Sau này ai dám ở triều đình nghị luận chuyện của Lâm Hiên, trực

tiếp lôi ra chém!" Trong khoảnh khắc, văn võ đầy triều đều kinh ngạc.

Chỉ có Trường Tôn Vô Kỵ vẻ mặt thất vọng, đám văn võ đại thần này thật sự là phế vật, muốn đàn hặc Lâm Hiên sao không tìm chuyện gì hữu dụng hơn chứ?

Đầu óc toàn là óc heo sao?

Không nhớ lời Bệ hạ ngày trước sao?

Lâm Hiên không những nhậm chức Công Bộ Thượng Thư, mà còn được miễn tảo triều!

Xem ra ta phải ra mặt để chỉ dẫn cho họ mới được.

Màn đêm buông xuống, trong phủ đệ riêng.

Trong đại điện, các văn võ đại thần ngồi thành bàn.

"Đại nhân." Một lát sau, Trường Tôn Vô Kỵ một thân hắc y bước ra, những người ngồi dưới lập tức đứng dậy cung kính nói.

Trường Tôn Vô Kỵ phất tay, sau đó cao tọa ở phía trên.

"Các ngươi và ta đều không ưa Lâm Hiên đó." "Nhưng ta không tiện ra mặt, cho nên mọi việc xin nhờ các ngươi." Trường Tôn Vô Kỵ vẻ mặt nghiêm túc nói, chuyện này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không sẽ gây chấn động lớn.

Đối với điều này, những người kia cũng gật đầu, hiểu rõ sự lợi hại của mối quan hệ này.

"Xin đại nhân chỉ giáo." Kế đó mở miệng hỏi, làm thế nào mới có thể đàn hặc Lâm Hiên.

"Phương hướng đúng, nhưng quá vội vàng." Trường Tôn Vô Kỵ vẻ mặt trầm thấp nói, không dám tiết lộ chuyện Lâm Hiên là đại hiền đằng sau Bệ hạ.

Một là sợ những người này biết được sẽ kiêng kỵ vô cùng, từ bỏ việc trấn áp Lâm Hiên, hai là cũng sợ chuyện này tiết lộ ra ngoài, vậy thì Bệ hạ chắc chắn sẽ nghi ngờ hắn và Ngụy Chinh, muốn bắt lỗi cũng không khó.

"Nhưng tên đó cứ lêu lổng như vậy, chúng ta cũng không có cách nào." Nhất thời, mọi người có chút bất lực nói, cũng không trách họ vội vàng.

Dù sao Lâm Hiên cả ngày ở Tử Trúc Uyển, việc Công Bộ về cơ bản không hỏi đến, Bệ hạ cũng đã hứa cho hắn được miễn tảo triều và các ưu đãi khác, khó mà nắm được thóp của hắn.

Chương 72

"Như vậy." Đối với điều này, Trường Tôn Vô Kỵ đã sớm có mưu kế trong lòng, lập tức phất tay, ra hiệu cho mọi người xích lại gần.

Một lát sau, tất cả mọi người đều cười lạnh, vẻ mặt kích động.

"Đại nhân cao minh." Trường Tôn Vô Kỵ vẻ mặt vô tình, nội tâm lẩm bẩm, Lâm Hiên, đừng trách lão phu.

Dù sao người của Trường Tôn thị tộc, Thái tử Lý Thừa Càn không nên nghị luận, hại đến mức suýt bị bãi truất, biết quá nhiều bí mật, là một tai họa.

Lão lão thực thực ở thanh lâu làm ca cơ không tốt sao?

Cứ nhất định phải ra làm quan!

Ngày hôm sau.

Thái Cực Điện, buổi thiết triều.

"Khải bẩm Bệ hạ, kể từ khi Lâm Hiên nhậm chức Công Bộ Thượng Thư, đã qua một thời gian rồi." "Trước đây chúng thần vô lễ, không nên nhằm vào Lâm đại nhân, nhưng ý định ban đầu của chúng thần là vì triều đình, vì Bệ hạ, vì Đại Đường." Lập tức có một lão văn thần đức cao vọng trọng đứng ra nói.

"Bệ hạ đích thân chỉ định hắn làm Công Bộ Thượng Thư, chắc chắn có lý do riêng, chẳng phải từ xưa đến nay chưa từng có chuyện tiểu phu hóa tiên sao." "Chúng thần sở dĩ bất mãn, cũng vì hắn chưa lập được công tích gì khiến người khác phải phục tùng mà thôi." "Chúng thần khẩn thỉnh Bệ hạ cấp cho hắn một thời hạn, nếu trong thời hạn đó hắn có thể làm được việc gì khiến chúng thần tâm phục khẩu phục, tự nhiên sẽ không bất mãn nữa." Cuối cùng, vị lão thần đó

vô cùng trang nghiêm khẩn cầu nói.

Các văn võ đại thần xung quanh cũng nhao nhao phụ họa.

Khiến Lý Nhị trên long ỷ hơi nhíu mày, từ khi phong Lâm Hiên làm Công Bộ Thượng Thư, những người này chưa từng có một ngày yên ổn.

Bây giờ lại đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng hành vi này lại không hề tương xứng với những hành vi trước đó, xem ra đột nhiên đã khai khiếu, được cao nhân chỉ điểm rồi sao?

Nhất thời liếc mắt nhìn Ngụy Chinh và Trường Tôn Vô Kỵ phía dưới.

Nhưng nhanh chóng phủ định cách nghĩ đó, dù sao phẩm chất của hai người này hắn đều rõ ràng, tuyệt đối sẽ không tham gia vào chuyện này.

"Vậy các ái khanh cho rằng thời hạn bao lâu là hợp lý?" Cuối cùng Lý Nhị mở miệng hỏi, đối với chuyện này hắn cũng không phủ quyết, dù sao thực sự đã nghe đủ lời than vãn rồi.

Cũng không trách được, dù sao chuyện của Lâm Hiên vẫn chưa được tiết lộ, như vậy cũng tốt, mượn cơ hội này để mọi người hoàn toàn tin phục.

Tài năng của Lâm Hiên, nội tâm hắn đều rõ ràng.

"Vi thần cho rằng một tháng là tốt nhất." Vị lão văn thần đó run rẩy mở miệng nói.

Khiến Lý Nhị nhíu mày, một tháng e rằng có chút làm khó người ta?

"Khải bẩm Bệ hạ, nếu Lâm Hiên thực sự có tài hoa, vậy thì vi thần cho rằng một tháng là đủ rồi." "Dù sao hắn không ở Công Bộ

nhậm chức, Công Bộ Thượng Thư, nhất định phải lập được thành tích để phục chúng.” Lập tức, vị lão văn thần đó lại mở miệng nói.

Khiến Lý Nhị có chút cười lạnh, xem ra đám người này chó không sửa được thói ăn cứt, cứ mãi bám víu Lâm Hiên không tha.

Nhưng cũng không thể không xem xét cảm nhận của những người này, lại một lần nữa bác bỏ họ, nếu không thật sự sẽ loạn mất.

Sau đó liền đồng ý đề nghị đó, dù sao hắn tin tưởng Lâm Hiên. ...Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.

Lâm Hiên vẻ mặt ngưng trọng, trong tay nắm một tờ thánh chỉ.

Không lâu trước đó, có người trong triều đình cải trang đến, tuyên bố ý chỉ thiết triều hôm nay của Bệ hạ với hắn.

Đại ý là, kể từ khi hắn nhậm chức Công Bộ Thượng Thư, văn võ đại thần không ưa, cho rằng hắn chưa lập được công tích để phục chúng.

Cho nên đã cấp cho hắn một tháng thời hạn, để hắn làm ra một số việc.

Đối với điều này Lâm Hiên cũng cười lạnh liên tục, đám lão ngoan cố này thật sự vẫn còn nhớ đến hắn không thôi, chẳng lẽ cho rằng chút tâm tư nhỏ mọn đó có thể đánh đổ hắn sao?

Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.

Lâm Hiên tiện tay ném tờ thánh chỉ vào ngăn kéo, khóe miệng dần hiện lên một nụ cười lạnh.

Ban đầu hắn chỉ muốn treo một chức nhàn rỗi mà thôi, nhưng vì những lão già đó đã bắt nạt đến tận đầu rồi, sao có thể không phản kích chứ?

Huống hồ có thể làm Công Bộ Thượng Thư, Lão Lý chắc chắn đã

tốn rất nhiều công sức, cho nên hắn cũng không thể để hắn thất vọng.

Đại Đường bây giờ tuy binh cường mã tráng, quốc thái dân an, chính trị kinh tế dưới sự kiến nghị của hắn cũng bắt đầu phát triển mạnh mẽ, nhưng nói thật, trong nông nghiệp và đời sống vẫn còn thiếu sót.

Ví dụ như trận hạn hán ở Hà Đông Đạo trước đó, tuy đã khống chế hiệu quả sự lây lan của tai họa, sau đó Lý Nhị cũng điều động lương thực từ các châu huyện để cứu tế, nhưng đều khá khó khăn.

Đó là vì, trong thời cổ đại sản lượng nói chung ít, chủng loại hạt giống không nhiều.

Bây giờ là Công Bộ Thượng Thư, cai quản vừa vặn có Diêm Trì.

Chương 73

Diêm Trì là nơi sản xuất muối, gọi là muối thô, phổ biến được khai thác ở Vận Thành, Sơn Tây.

Cuối Tùy đầu Đường, kỹ thuật chế muối thành công cải cách, hình thành mô hình sản xuất "khẩn huề kiêu sái", tục gọi là "Ngũ Bộ Sản Diêm Pháp", nhưng thực tế khá thô sơ.

Cảm quan vị giác cũng không cải thiện rõ rệt, giá muối khá cao, dân thường căn bản không ăn nổi.

Sau này thúc đẩy các phương pháp chế muối, càng hình thành sự độc quyền, giá cả tăng vọt lên trời, về cơ bản trở thành vật phẩm hoàng thất.

Lúc này, Lâm Hiên trong tay nắm một tờ tuyên chỉ, trên đó viết phương pháp tinh luyện muối.

Còn về các hóa chất cần dùng thì hệ thống cũng đã thưởng rồi.

Đợi muối tinh luyện ra đời, nhất định sẽ chấn động cả Đại Đường!

Thánh Thiên Tử đã cho một tháng thời gian, Lâm Hiên ngâm nga một thời gian rồi mới động thủ cũng không sao, lập tức liền đến Công Bộ.

Trong khu vực Công Bộ, mấy cơ quan trực thuộc vẫn xử lý hắn lạnh nhạt.

Đối với điều này Lâm Hiên chỉ cười lạnh liên tục, bây giờ không có thời gian thu thập họ, đợi sau khi muối tinh luyện được sản xuất, có được công tích rồi.

Phàm là kẻ nào ta thấy không thuận mắt, đều cho lão tử cút hết!

Sau khi đến Công Bộ, Lâm Hiên trực tiếp khảo sát địa điểm, vì thời gian gấp gáp, hy vọng sửa lại một phủ đệ đã tan biến.

Cuối cùng hắn đặt ánh mắt vào phủ đệ làm việc của Công Bộ Thượng Thư tiền nhiệm.

Dù sao những người này và hắn đều không có quan hệ tốt, thuộc về thế lực cựu phái, vậy thì hôm nay ta muốn bình định tín ngưỡng của họ.

Lâm Hiên lập tức tìm một nhóm thợ thủ công, đưa bản thiết kế đã định cho họ, để họ thoải mái chỉnh sửa.

Chuyện này nhanh chóng bị những người trong Công Bộ biết, lập tức cảm xúc vô cùng kích động, tất cả đều trợn tròn mắt.

"Phủ đệ làm việc của lão Thượng Thư đó, dám tháo dỡ ư?" "Dù là Công Bộ Thượng Thư mới nhậm chức, nhưng cũng phải tôn trọng tiền bối chứ?

Từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói tiền nhiệm lại cải tạo mạnh tay như vậy!" "Chúng tôi nhất định sẽ thượng thư Bệ hạ, thỉnh cầu ngăn chặn hành vi hoang đường vô lễ này!" Nhất thời, Lâm Hiên dường như đã chọc giận quần chúng, nhưng đối với điều này hắn không hề để ý.

Đi đến chỗ Thánh Thiên Tử mà cáo ta sao?

Cứ đi đi!

Kế đó Lâm Hiên lại tung ra lời nói cứng rắn, ai dám cản trở thợ thủ công làm việc, trực tiếp xử lý theo tội cản trở công vụ. ...Thái Cực Điện, buổi thiết triều.

Lý Nhị chưa xuất hiện, trong đại điện các văn võ đại thần đã nổ tung như vỡ chợ.

Bởi vì hôm qua người của Công Bộ đã đến than khổ, muốn cáo buộc tân Công Bộ Thượng Thư Lâm Hiên làm việc trái quy tắc, đã tháo dỡ phủ Thượng Thư!

Hoàn toàn là sự trả thù trần trụi!

"Hồ đồ!

Quả thực hồ đồ!" "Làm gì?

Muốn mưu phản sao?" "Suỵt, Lý đại nhân nói có hơi quá rồi chứ?

Tháo dỡ phủ Thượng Thư thì đúng là không đúng đạo đức a!" "Nhất định phải thượng thư Bệ hạ, cả ngày nhàn rỗi, việc gì cũng không quản, nhưng hễ ra tay là làm chuyện lớn!" "..." Chuyện này khiến Ngụy Chinh ở xa cũng cảm thấy thật đỉnh, Lâm Hiên đó cũng là một người nóng tính a, thật hợp ý với mình.

Trường Tôn Vô Kỵ thì vẻ mặt âm trầm, hắn kiêng kỵ Lâm Hiên, phương án một tháng trước là do hắn chủ đạo đằng sau.

Lâm Hiên tuy có tài năng lớn, từng cải tạo ra Khúc Viên Lê, nhưng hắn không tin trong vòng một tháng có thể lập được đại công tích?

Lần này tháo dỡ phủ Thượng Thư lại khiến hắn cảm thấy bất ngờ và mừng rỡ, dù sao đang lo không có cớ để làm khó hắn.

Lúc đó, trong đại điện vốn ồn ào lập tức yên tĩnh lại.

Bởi vì Lý Nhị đã thượng triều.

Nhưng lúc này Lý Nhị cũng khá đau đầu, chuyện Lâm Hiên tháo dỡ phủ Thượng Thư hắn đã biết sớm rồi.

Tuy tuyệt đối tin tưởng tài năng của Lâm Hiên, nhưng chuyện này cũng khiến hắn có chút mờ mịt, dù sao không rõ rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Kế đó không nghĩ ngợi nữa, vì hắn biết, lát nữa đám văn võ đại

thần này lại sẽ từng người một bắt đầu gián ngôn.

"Khải bẩm Bệ hạ, vi thần có việc trọng yếu muốn tấu, Công Bộ Thượng Thư Lâm Hiên muốn tháo dỡ phủ Thượng Thư!" Quả nhiên như Lý Nhị đoán, nhanh chóng có văn thần tiến lên báo cáo xấu về Lâm Hiên.

Chương 74

"Khải bẩm Bệ hạ, vi thần không thể không nghi ngờ Lâm Hiên đó đang công báo tư thù." "Vì ai cũng biết, Công Bộ Thượng Thư tiền nhiệm và những người phía dưới không hòa thuận, Lâm Hiên tuy là tân tấn, nhưng lại là ca cơ thanh lâu, không được lòng người." "Cho nên vi thần cho rằng, hắn đang giết gà dọa khỉ!" Nhanh chóng lại có văn thần tiến lên một bước, cung kính nói, nhưng trong lời nói lại đầy trách móc và phẫn nộ đối với Lâm Hiên.

Nhất thời, cả triều đình xôn xao!

Tất cả văn võ đại thần đều đang thì thầm bàn luận, dù sao chuyện tháo dỡ phủ Thượng Thư như vậy, không phải là chuyện nhỏ đâu!

"Khải bẩm Bệ hạ, vi thần cho rằng Lâm Hiên đó hoàn toàn không có phong thái thanh tú liêm sỉ, dù sao xuất thân từ nơi thanh lâu, đã quen an nhàn rồi." "Vi thần cho rằng phần lớn là hắn chê phủ Thượng Thư quá cũ nát, không xứng với thân phận cao quý của hắn." Tiếp đó lại có một văn thần tiến lên, trực tiếp phê phán Lâm Hiên không còn gì để nói, những lời hắn nói cũng khá có lý.

Dù sao Công Bộ tuy cũng là một trong Lục Bộ, nhưng điều kiện và hoàn cảnh thực sự thuộc loại kém nhất, mà Lâm Hiên lại là hoa khôi Tử Trúc Uyển, hoàn toàn không kém gì các quan lại quý tộc được nuông chiều từ nhỏ.

Không chịu được khổ cũng là lẽ tự nhiên.

"Tra!" Trên long ỷ, Lý Nhị nhíu mày, hắn tin tưởng Lâm Hiên, thậm chí nếu hắn thật sự tháo dỡ phủ Thượng Thư, tự mình thiết kế lại một nơi cũng được.

Vì dựa vào mấy kiến nghị trước đó của hắn, đủ để lập được đại

công tích rồi!

Huống hồ hắn cũng không cho rằng Lâm Hiên là loại công tử bột không chịu được khổ, nhưng vẫn phải hỏi một chút, để cho các văn võ đại thần này một lời giải thích.

Một lát sau, thái giám đến Công Bộ hỏi chuyện đã quay về.

"Khải bẩm Bệ hạ, đã tra rõ rồi, Thượng Thư đại nhân quả thực chê phủ Thượng Thư quá cũ nát, nên muốn sửa sang lại một lần." Lời này vừa thốt ra, nhất thời, văn võ đầy triều đều kinh ngạc!

Sau đó những người đó đều kích động, xem đó, quả nhiên như họ đoán.

Khiến Lý Tĩnh, Uất Trì Kính Đức và những người vẫn luôn im lặng cũng hơi nhíu mày, đối với phong khí như vậy họ khá bất mãn.

"Bệ hạ, bây giờ sự thật đã định, mong Bệ hạ nghiêm trị!" "Bệ hạ, bây giờ Đại Đường ta tuy quốc thái dân an, nhưng vẫn không thể quên lý do diệt vong của triều đại trước!" "Bệ hạ, mong dẹp bỏ phong khí bất lương như vậy, nếu không sau này cả triều đình chẳng phải sẽ loạn hết sao?" Lập tức, các văn võ đại thần ai nấy đều phẫn nộ không ngớt, trực tiếp đội cho Lâm Hiên mấy cái mũ.

Lần này, Lâm Hiên thật sự đã phạm sai lầm lớn, khiến những người trung lập cũng nội tâm không vui, dù sao triều đại trước hùng mạnh như vậy, kẻ hủy diệt là do xa xỉ thành phong trào, nếu phong khí này không diệt, tất cả đều sẽ bắt chước sao?

Cũng khiến Lý Nhị đau đầu.

Dù có thiên vị Lâm Hiên đến đâu, giai đoạn này cũng không thể nói đỡ cho hắn được nữa.

Tên tiểu tử này, không thích phủ Thượng Thư của Trẫm, muốn sửa sang lại cũng không cần phải rõ ràng đến vậy chứ!

“Hồi Bệ hạ, Thượng Thư đại nhân nhờ tiểu nhân chuyển lời.” “Thượng Thư đại nhân nói, trong vòng một tháng sẽ làm ra một đại công tích có thể khiến toàn thiên hạ bá tánh ca tụng!

Nếu không có, trực tiếp xin từ chức!” Lúc đó, vị thái giám kia đột nhiên mở miệng.

Nhất thời, khiến Lý Nhị có chút tức giận, đã như vậy, vì sao không nói sớm hơn?

Vị thái giám đó lập tức quỳ phục xuống, toàn thân run rẩy, thật sự không phải không nói, lời vừa dứt các văn võ đại thần nhao nhao mở miệng rồi, nào có cơ hội?

Đối với điều này, Lý Nhị cũng phất tay.

Vì Lâm Hiên đã nói như vậy, vậy thì chắc chắn có hành động lớn, cũng khiến nỗi lo trong lòng hắn tan biến.

“Các ái khanh, vì Lâm Hiên đã đặt quân lệnh trạng, các ngươi cũng không cần phải xoắn xuýt nữa.” “Tạm thời đợi một tháng sau xem sao.” Cuối cùng Lý Nhị vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói, trực tiếp trấn áp chuyện này xuống.

Văn võ đầy triều tuy không cam lòng, nhưng cũng không có cách nào, dù sao Bệ hạ đã quyết định rồi.

Nhưng đối với quân lệnh trạng của Lâm Hiên, tất cả đều coi thường, dù sao lập công tích thì đơn giản, nhưng muốn lập công tích khiến toàn thiên hạ ca tụng, chẳng phải có chút nói quá rồi sao?

Lập tức tất cả đều cười lạnh, tạm thời cứ để hắn làm càn thêm mấy ngày, một tháng sau rồi tính. ...Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.

Sau khi dặn dò xong thợ thủ công, Lâm Hiên không đến Công Bộ nữa, đợi sau khi sửa sang xong mới bắt đầu tinh luyện muối.

Lúc này, hắn đã chỉnh trang sẵn sàng, chuẩn bị ra khỏi thành đến ngoại ô chỉ điểm Lý Anh Ca.

"Này, chẳng phải tân Công Bộ Thượng Thư của chúng ta, Lâm Hiên Lâm đại nhân sao?" Ngoại ô, trên quan đạo.

Lâm Hiên cưỡi ngựa đi, không lâu sau gặp mấy người quen.

Chính là Tần Hoài Đạo, Trình Thiết Ngưu và Lý Anh Ca!

Lúc này ba người tuy mặt mang nụ cười, nhưng lại không hề có chút kính ý nào, dù Lâm Hiên đã quan bái Chính Tam Phẩm!

Vì ai cũng biết, hắn là hoa khôi Tử Trúc Uyển!

"Thượng Thư đại nhân muốn đi đâu?" Tần Hoài Đạo mở miệng hỏi, mặt mang nụ cười, nhưng lại không hành lễ.

Trình Thiết Ngưu và Lý Anh Ca bên cạnh cũng tò mò.

Chương 75

Dù sao chuyện trong triều đình họ đều biết, vị tân Công Bộ Thượng Thư này đã đặt quân lệnh trạng, trong vòng một tháng sẽ lập được một đại công tích.

Bây giờ không ở Công Bộ an phận, chạy ra ngoại ô làm gì?

"Tự nhiên là du sơn ngoạn thủy!" Lâm Hiên thản nhiên nói, trên triều đình có thể nói là tứ phía thù địch, đối với điều này hắn cũng không để ý.

Lập tức liền thúc ngựa roi vọt đi mất.

"Quả nhiên như lời văn võ đầy triều nói, Lâm Hiên thật sự đặc biệt." "Hừ, cũng không biết Bệ hạ vì sao lại phong hắn làm Công Bộ Thư Thượng, một tên ca cơ thanh lâu chứ!" "Trong vòng một tháng lập được đại công tích khiến toàn thiên hạ ca tụng?

Ta thấy là chó má a, đã qua mấy ngày rồi, chẳng phải đang đi du sơn ngoạn thủy sao!" Nhất thời, ba người đều bàn luận, đặc biệt Lý Anh Ca hơi nhíu mày.

Tuy là nữ tử, nhưng tính cách lại như nam nhi, từ nhỏ đã thích võ, ghét nhất thư sinh yếu ớt, càng không nói đến Lâm Hiên ca cơ thanh lâu.

Sau đó ba người cũng không nói nhiều, dù sao cũng không muốn dính dáng quá nhiều đến Lâm Hiên đó.

Tiếp đó cũng thúc ngựa roi vọt đi.

Vì hôm nay là thời gian Lý Anh Ca và Ngọc Diện Chân Nhân hẹn gặp, Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu đã sớm đi cùng.

Sâu trong rừng rậm.

Lâm Hiên đã thay một bộ y phục khác, mặt đeo mặt nạ Ngọc Diện, một bước hóa thân thành Ngọc Diện Chân Nhân.

Ba tháp ba tháp Không lâu sau, từ xa truyền đến một trận tiếng vó ngựa.

Chính là Lý Anh Ca và hai người kia theo sau.

"Chân Nhân!" Ba người nhìn thấy Lâm Hiên từ xa, lập tức nhảy xuống ngựa, sau đó vẻ mặt cung kính nói.

Lâm Hiên nghe xong, vẫn chắp tay sau lưng đứng, chỉ hơi gật đầu.

Nhưng nội tâm lại cảm thấy buồn cười, ba người đối mặt với 'Lâm Hiên' thì không hề có chút kính ý nào, dù là Công Bộ Thượng Thư, nhưng bây giờ đối mặt với 'Chân Nhân' là ta, lại ra vẻ nịnh hót.

Lý Anh Ca thì còn đỡ, dù sao tính cách là vậy, thân là nữ tử nhưng lại sùng bái cường giả, đối với ca cơ thanh lâu khinh thị là lẽ tự nhiên.

Nhưng Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu thì sao?

Cho rằng thân là đại trượng phu, không ưa hoa khôi thanh lâu là lão tử ư?

"Hai người?" Kế đó Lâm Hiên hơi nghiêng người, xuyên qua mặt nạ bạch ngọc quét mắt nhìn Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu hỏi.

"Chúng tôi ngưỡng mộ Chân Nhân đã lâu, hôm nay đặc biệt đến bái kiến ngài." Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu thấy vậy, lập tức vẻ mặt sùng bái nói.

Từ khi biết Lý Anh Ca được Chân Nhân thu làm đồ đệ, truyền thụ tiễn thuật và cả Bách Điểu Triều Phượng Thương, họ đã hành động không ngớt.

Cũng muốn bái Chân Nhân làm sư phụ, cho nên vẫn luôn mềm mỏng cứng rắn với Lý Anh Ca, hôm nay khó khăn lắm mới được nàng

đồng ý, có thể cùng đi.

Không biết có được Chân Nhân coi trọng hay không, đó là số phận!

"Hừ!" Lâm Hiên nghe xong, trực tiếp lạnh hừ một tiếng, sau đó không để ý nữa.

Hai người này tuy không đáng ghét như đám văn võ đại thần kia, nhưng ở thời cổ đại, một người đàn ông mưu sinh ở thanh lâu quả thực sẽ bị chê cười.

Tuy không trách họ, nhưng vẫn phải răn đe một phen, xả cục tức.

Nhất thời, khiến Tần Hoài Đạo và hai người kia có chút mờ mịt, vẻ mặt hiện lên một chút hoảng sợ.

Dù sao người tinh mắt đều nhìn ra, Chân Nhân dường như có chút ý kiến với họ a!

"Sư phụ?" Lý Anh Ca bên cạnh cũng có chút nghi ngờ, vì Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu dường như không chọc giận Chân Nhân a, tình huống có chút không đúng?

Lập tức tiến lên một bước, nhỏ tiếng hỏi.

"Ta cả đời ghét nhất loại người mắt không coi trọng người trên!" Lâm Hiên liếc mắt nhìn Lý Anh Ca, sau đó lạnh lùng nói, vẫn không cho họ vẻ mặt tươi tắn.

Khiến Lý Anh Ca tiến thoái lưỡng nan.

"Chân Nhân chúng tôi khi nào thì mắt không coi trọng người trên?" "Chân Nhân ngài có hiểu lầm chúng tôi không?" Lập tức, Tần Hoài Đào và Trình Thiết Ngưu cũng sốt ruột, trực tiếp mở miệng hỏi.

Hai người dù sao cũng là hậu duệ danh tướng, tuy phụ thân họ không phải là người tài hoa xuất chúng, nhưng từ nhỏ cũng được giáo

dục lễ nghi nghiêm khắc, tự cho rằng chưa từng làm chuyện gì quá đáng.

"Ta trước đây từng thấy một cảnh tượng trên quan đạo." "Người đó hẳn là Lâm Hiên, ca cơ thanh lâu, Công Bộ Thượng Thư đương kim chứ?" "Các ngươi tuy là hậu duệ danh tướng, nhưng so với thân phận của hắn lại kém xa, ta không thấy các ngươi hành đại lễ với hắn, ngược lại còn mang theo vẻ châm chọc sao?" "Chẳng phải là mắt không coi trọng người trên ư?" Đối với điều này Lâm Hiên trực tiếp lạnh lùng quát mắng, vì họ khinh thường thân phận ca cơ của ta, vậy thì ta cũng có thể dùng thân phận Ngọc Diện Chân Nhân để quát mắng.

Lời này vừa thốt ra, nhất thời, sắc mặt Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu đại biến, lập tức tái nhợt.

Chương 76

Đồng thời nội tâm chấn động, trước đó trên quan đạo Chân Nhân ở gần đó sao?

Mà họ lại không hề có chút phản ứng nào, thật đáng sợ a!

"Sư phụ..." "...để con giải thích?" Lý Anh Ca bên cạnh mở miệng, nhưng trực tiếp bị Lâm Hiên cắt ngang.

Lý Anh Ca thấy vậy lập tức ngậm miệng, chỉ biết chuyện này, Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu cũng không phải cố ý.

Vì phong khí hiện tại là vậy, mục tiêu hàng đầu của đại trượng phu là tòng quân báo quốc, hoặc là lao động mưu sinh, mà Lâm Hiên lại chọn đi mưu sinh ở thanh lâu, quả thực có chút tổn hại đến sự thanh nhã, làm nhục đến phẩm giá nam tử!

Đừng nói hai người họ, ngay cả từ tận đáy lòng nàng cũng có chút khinh thị.

"Chân...

Chân Nhân, chúng tôi biết sai rồi." Cuối cùng, Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu vẻ mặt hổ thẹn nói.

Đúng là không nên xem thường Lâm Hiên, dù sao ca cơ thanh lâu, tuy làm nhục thể diện đại trượng phu, nhưng cuối cùng cũng là Công Bộ Thượng Thư do Thánh Thiên Tử đích thân chỉ định.

Thấy hắn nên hành đại lễ, không nên mang ý khinh miệt.

Lý Anh Ca bên cạnh cũng nghiến răng thật chặt, không tiện nói đỡ, dù sao Chân Nhân đã nổi giận.

Xem ra cuối cùng họ cũng vô duyên với Người, không có phúc

phận đó.

“Biết sai mà có thể sửa thì không gì lớn hơn!” Nhưng lúc đó, Lâm Hiên ở xa đột nhiên mở miệng nói.

Nhất thời, khiến Lý Anh Ca có chút ngơ ngác, sau đó vẻ mặt hiện lên niềm vui sướng.

Quả nhiên không hổ là Ngọc Diện Chân Nhân a, tấm lòng rộng lượng, cứ tưởng sẽ nghiêm khắc quát mắng Tần Hoài Đạo và hai người kia, thậm chí sẽ đuổi họ đi.

“Tạ Chân Nhân chỉ giáo.” Lập tức Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu cũng vẻ mặt chân thành cảm ơn.

Đồng thời nội tâm cũng có chút kích động, dù sao vừa nãy họ đều tuyệt vọng rồi, cứ tưởng sẽ tuyệt duyên với Chân Nhân, bây giờ xem ra dường như có cơ hội?

“Hai người muốn bái ta làm sư phụ?” Lâm Hiên hơi nghiêng người, xuyên qua mặt nạ ngọc diện nhìn lại, ngữ khí có chút thản nhiên.

Tâm tư của hai người họ sao lại không biết?

Chỉ cảm thấy có chút buồn cười, dù sao hai người họ nếu biết Ngọc Diện Chân Nhân chính là Lâm Hiên, không biết sẽ cảm thấy thế nào?

Văn võ đầy triều biết được, không biết sẽ cảm thấy thế nào?

Dù sao là hậu duệ danh tướng, lại bái dưới chân một ca cơ thanh lâu mà ai cũng khinh miệt.

“Mong Chân Nhân đồng ý!” Lúc này, Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu nghe vậy, lập tức kích động mở miệng nói.

“Bái sư thì thôi, ta cả đời chỉ thu một đồ đệ.” Lâm Hiên lắc đầu,

trực tiếp khiến sắc mặt họ ảm đạm xuống, nhưng lại tiếp tục nói.

"Có thể ở một bên quan sát." "Tạ Chân Nhân ân điển!" Đột nhiên, Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu phấn khởi, dù sao có thể để họ ở một bên quan sát, chẳng khác gì học lỏm rồi.

Có vấn đề gì không hiểu, sau đó cũng có thể nhờ Lý Anh Ca chỉ điểm a!

"Nhưng phải đồng ý với ta một điều kiện!" Lúc đó, Lâm Hiên lại mở miệng, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

"Chân Nhân xin nói!" "Ta cả đời ghét nhất người mắt không coi trọng người trên, tuy các ngươi nhận sai thành khẩn, nhưng phải tự mình đến xin lỗi vị Lâm Hiên kia." "Phải mặc trang phục chính thức, không được cải trang vi hành, để thể hiện sự chân thành của các ngươi!" Lâm Hiên từ tốn mở miệng nói, trên triều đình, tất cả văn võ đại thần chẳng phải đều địch thị, trào phúng sao?

Vậy thì để hai vị hậu duệ danh tướng công khai xin lỗi hắn, chắc chắn sẽ khiến người ta há hốc mồm, đó cũng là một món quà nhỏ đáp lễ.

Lời này vừa thốt ra, đừng nói Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu, ngay cả Lý Anh Ca cũng không nhịn được mà mặt hơi kinh ngạc.

Vì ai mà chẳng biết, tình trạng của Lâm Hiên trên triều đình?

Có thể nói là tứ phía thù địch, phụ thân nàng tuy giữ thái độ trung lập, nhưng cũng có chút lời lẽ đối với thân phận ca cơ thanh lâu của hắn, bây giờ Chân Nhân lại bắt Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu đi xin lỗi tên ca cơ đó, e rằng sẽ gây chấn động lớn a!

Quả nhiên, lúc này Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu đang do dự.

Một mặt, tuy là học lỏm, nhưng cũng biết nếu mặc trang phục

chính thức đi xin lỗi Lâm Hiên đó, chắc chắn sẽ gây chấn động.

Chưa nói xa, phụ thân họ trên triều đình chắc chắn sẽ trở thành trò cười, sẽ bị xa lánh.

"Nếu không muốn, có thể từ chối." Lâm Hiên lại nói, trong ngữ khí mang theo sự sốt ruột.

"Chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành yêu cầu của Chân Nhân!" Cuối cùng, Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu cắn răng mạnh một cái, trực tiếp đồng ý.

Thân phận tôn quý, là hậu duệ danh tướng, phụ thân họ đều theo Bệ hạ đánh giang sơn, là công thần khai quốc, vinh hiển bốn phương.

Chương 77

Là hậu bối, tự nhiên cũng theo bước chân của phụ thân, tái tạo huy hoàng.

Ngọc Diện Chân Nhân là cao thủ ẩn thế, nếu có thể học lỏm thành công, đối với việc chinh chiến sa trường sau này chắc chắn có tác dụng lớn!

Tần Hoài Đạo càng ngầm hạ quyết tâm, vì thích Lý Anh Ca là sự thật không thể chối cãi, nhưng thân là nam nhi lại không bằng nàng, đó là một sự sỉ nhục.

Cho nên cũng tinh tiến võ công, để lập chiến tích, như vậy mới có thể khiến nàng nhìn nhận, mới có thể sánh vai cùng nàng! ...Ngày hôm sau, buổi trưa.

Đông Thị một phen náo nhiệt, tất cả người đi đường đều tách ra đứng thành hai hàng.

Vì có nhân vật lớn đến rồi, dù sao Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu và phụ thân họ tương tự, hai vị đó lại là công thần khai quốc, tự nhiên sẽ được vô số người theo dõi.

Lúc này, hai người đều mặc Minh Quang Khải, lộ diện với thân phận thật, cưỡi chiến mã tiến lên.

Cảnh tượng long trọng như vậy, tự nhiên thu hút rất nhiều người đến xem.

Nhất thời, đều nhao nhao suy đoán, hôm nay rốt cuộc có chuyện gì lớn xảy ra, khiến hai vị hậu duệ danh tướng lại trịnh trọng đối đãi như vậy?

Một lát sau, Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu đến Tử Trúc

Uyển, kế đó nhảy xuống ngựa.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến vô số người phát điên xuất hiện!

"Văn bối Tần Hoài Đạo (Trình Thiết Ngưu), khẩn thỉnh Lâm Hiên Lâm đại nhân thứ tội!" Hai người một tay nâng mũ yến linh khôi, trực tiếp quỳ một gối xuống đất nói.

Lâm Hiên nhậm chức Công Bộ Thượng Thư, mọi thứ đều đơn giản, cực kỳ thấp điệu.

Cho nên phần lớn bá tánh Trường An Thành đều không biết!

Đối với Lâm Hiên, ấn tượng vẫn dừng lại ở hoa khôi Tử Trúc Uyển!

Bây giờ, hai vị hậu duệ danh tướng khai quốc, lại vẻ mặt thành khẩn, quỳ một gối xuống đất bên ngoài Tử Trúc Uyển, cầu xin Lâm Hiên thứ tội.

Cảnh tượng này, trực tiếp kinh động tất cả mọi người, tất cả đều mặt mang kinh hãi, khó có thể tin được.

Dù sao họ cho rằng, Lâm Hiên của Tử Trúc Uyển nhiều lắm chỉ có tài hoa mà thôi, nào có quyền thế lớn đến vậy?

Có thể khiến hậu duệ danh tướng phải xin tội?

Nhất thời, tất cả đều nhao nhao suy đoán.

Một số người biết thân phận khác của Lâm Hiên, thì đều ngớ người ra, sau đó sắc mặt kịch biến!

Biết chuyện này sẽ gây ảnh hưởng rất lớn!

Trong một phủ đệ riêng.

Các văn võ đại thần sau khi nhận được tin tức, đều vẻ mặt nghiêm

túc tề tựu một chỗ.

Lúc này tất cả mọi người sắc mặt đều khó coi, nội tâm vô cùng ngưng trọng, dù sao buổi trưa hôm nay, Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu, đã quỳ lạy Tử Trúc Uyển.

Hai hậu bối thì không quan trọng, điều đáng lo ngại là phụ thân họ đứng sau lưng.

Tuy Tần Quỳnh và Bệ hạ bề ngoài quan hệ bình thường, nhưng với Trình Giảo Kim đều là danh tướng khai quốc!

Bây giờ con cháu họ lại mặc trang phục chính thức, công khai quỳ lạy Tử Trúc Uyển, khẩn cầu Lâm Hiên thứ tội, quả thực là chuyện kinh thiên động địa!

Tần Quỳnh và Trình Giảo Kim không biết tình hình, ai sẽ tin?

Nhất thời, tất cả mọi người đều hoảng sợ, chẳng lẽ hai vị danh tướng khai quốc đó muốn đứng về phía Lâm Hiên?

"Không thể nào đâu?

Phải biết rằng đám danh tướng khai quốc đó tuy giữ thái độ trung lập, nhưng đối với Lâm Hiên cũng khá có lời chê bai." "Tôi cũng cảm thấy nên nghĩ nhiều hơn, dù sao thân là võ tướng, ghét nhất thư sinh, càng không nói đến ca cơ thanh lâu." "Vậy Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu quỳ lạy Tử Trúc Uyển thì giải thích thế nào?" "Chẳng lẽ đã đạt được hiệp nghị ngầm với Lâm Hiên đó?

Cho nên để con cháu họ ra mặt hòa giải?" "...." Cuối cùng các văn võ đại thần đều không dám tiếp tục suy nghĩ sâu xa nữa, vì hậu quả quá đáng sợ.

Dù sao sở dĩ họ dám liên tục không buông tha Lâm Hiên, là vì có sự tồn tại của Trường Tôn Vô Kỵ là Lễ Bộ Thượng Thư, lại có giao tình áo vải với Bệ hạ, là Quốc cữu!

Nhưng bây giờ, nếu thái độ của đám danh tướng khai quốc đó thay đổi, chuyển sang ủng hộ Lâm Hiên, mọi chuyện sẽ phức tạp rồi.

Như vậy, họ sẽ hoàn toàn không có ưu thế, Trường Tôn Vô Kỵ và đám võ tướng đó quan hệ đều không tệ, không chừng sẽ chuyển sang từ bỏ họ, vậy thì phiền phức lớn rồi.

"Đại nhân!" Lúc đó, một đám người đều đứng dậy, vẻ mặt cung kính nhìn Trường Tôn Vô Kỵ từ xa đi đến.

Chương 78

Trường Tôn Vô Kỵ gật đầu, sau đó phất tay.

"Đại nhân, ngài đối với chuyện xảy ra trưa nay có suy nghĩ gì?" Lập tức, các văn võ đại thần mở miệng truy vấn, bây giờ họ khẩn thiết cần biết thái độ của Lễ Bộ Thượng Thư.

"Đều đoán sai rồi, Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu sở dĩ quỳ lạy Tử Trúc Uyển, là vì Ngọc Diện Chân Nhân!" Trường Tôn Vô Kỵ ban đầu sau khi biết tin, cũng nhíu chặt mày, nội tâm sốt ruột, vì nếu đám lão tướng đó đứng về phía Lâm Hiên rồi, thì thật sự không dễ đối phó.

Kết quả như vậy hắn tuyệt đối không muốn thấy.

Cho nên hắn liền vội vã đến Phủ Tướng Quân, nói chuyện với Tần Quỳnh và những người khác rất lâu, cuối cùng nhận được tin tức là, hai đứa con trai từng gặp Lâm Hiên trên quan đạo, có chút khinh thị hắn.

Mà Ngọc Diện Chân Nhân cả đời ghét nhất những người mắt không coi trọng người trên, cho nên muốn bái sư với Người, nhất định phải xin lỗi Lâm Hiên đó, mới có cảnh tượng hôm nay.

Một đám người nghe xong, mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần hai vị danh tướng khai quốc không giao hảo với Lâm Hiên, đối với Ngọc Diện Chân Nhân họ cũng không nghi ngờ nhiều.

Dù sao cũng nghi là hậu duệ danh tướng, vị Thường Thắng tướng quân kia, có phẩm đức như vậy cũng là bình thường.

Cuối cùng, Trường Tôn Vô Kỵ phất tay, ra hiệu cho mọi người yên tĩnh lại.

“Kể từ khi Lâm Hiên đặt quân lệnh trạng, đến nay đã qua mấy ngày rồi.” “Tuy mỗi ngày sống an nhàn, không đến Công Bộ, nhưng cũng không thể coi thường.” “Chuyện hôm nay chắc hẳn các ngươi biết cách xử lý rồi chứ?” Kế đó, Trường Tôn Vô Kỵ vẻ mặt âm trầm nói, Lâm Hiên có tài năng lớn, lời hắn nói xưa nay đều linh nghiệm.

Cho nên nội tâm không yên, lần này xảy ra chuyện như vậy, có lẽ có thể mượn cơ hội này.

Lập tức, đám văn võ đại thần đều cười lạnh, tự nhiên hiểu ý trong lời nói của Trường Tôn Vô Kỵ, chẳng phải là mượn cơ hội này để lôi kéo đám danh tướng khai quốc đó sao?

Thân là võ tướng, ghét nhất thư sinh, càng không nói đến đại trượng phu đường đường lại ủy thân ở nơi thanh lâu.

Nhưng bây giờ con cháu họ lại công khai quỳ lạy Lâm Hiên trước vô số người, chẳng khác nào sự sỉ nhục!

Mấy ngày tiếp theo, các văn võ đại thần quyết định cử ra mấy vị đại biểu, để họ đến Phủ Tướng Quân nghị luận.

Lấy việc Lâm Hiên thân là đại trượng phu, lại ủy thân ở nơi thanh lâu, thực sự làm nhục thể diện nam nhi làm điểm xuất phát, cố gắng thuyết phục các võ tướng kia.

Dù sao là những người theo Bệ hạ đánh giang sơn, trong lòng có sự kiêu ngạo, ghét nhất thư sinh vô dụng, đó là tín niệm của họ.

Nhưng bây giờ con cháu họ lại quỳ lạy Tử Trúc Uyển, đã gây ra một làn sóng lớn trong dân gian.

Ảnh hưởng thực sự không tốt, sẽ làm tổn hại đến sự tôn nghiêm đã vất vả gây dựng!

Cùng lúc đó, một nhóm người khác cũng đang âm thầm thêm dầu vào lửa, ở khắp nơi lan truyền, ai bảo nam nhi làm ca cơ thanh lâu là

làm nhục thể diện?

Chẳng phải không thấy, ngay cả hậu duệ danh tướng đường đường cũng cam nguyện quỳ lạy sao!

Chẳng lẽ đại biểu cho những đại trượng phu cứng rắn lại khuất phục trước phái nhu nhược?

Lại có rất nhiều tú tài nghèo hèn làm thơ ngâm xướng, ngầm chê bai phong khí bây giờ không còn cổ xưa, Đại Đường ta lấy võ lập quốc, nhưng lại vứt bỏ căn bản, muốn phát triển theo hướng nữ tính hóa, thật đáng buồn đáng tiếc.

Nhất thời, trực tiếp kích động sự phẫn uất của các võ tướng.

Lập tức tại buổi tảo triều thượng thư Lý Nhị, khẩn thỉnh Bệ hạ hạ chỉ, yêu cầu Lâm Hiên rời khỏi thanh lâu, hoặc xin từ chức, để chấn chỉnh quốc phong!

Khiến Lý Nhị khá đau đầu.

Tuy biết, chuyện này chắc chắn có kẻ tiểu nhân âm thầm giở trò, nhưng Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu quỳ lạy Tử Trúc Uyển, quả thực là sự thật.

Cả Trường An Thành đều biết, gây ra sóng gió khắp thành.

Bây giờ ngay cả việc tiết lộ Lâm Hiên có tài năng lớn cũng e rằng đã muộn rồi, chỉ có đợi hắn lập được đại công tích, mới có thể vãn hồi được tình thế.

Nhưng tên tiểu tử này ủy thân ở thanh lâu quả thực khiến người ta cạn lời, hắn từng không chỉ một lần khuyên giải, nhưng cuối cùng đều vô dụng.

"Đợi hết một tháng rồi tính." Cuối cùng Lý Nhị chịu đựng áp lực lớn mà dẹp yên chuyện này.

Nhưng bây giờ làn sóng đã nổi lên, văn võ đầy triều đều khá có lời chê bai Lâm Hiên, nếu một tháng sau hắn không thực hiện được quân lệnh trạng, e rằng sẽ rắc rối lớn rồi. ...Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.

Lâm Hiên tuy không lên tảo triều, nhưng đối với những chuyện này hắn đủ sức suy đoán.

Thực tế, ngày trước sở dĩ để Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu làm như vậy, là để gây chướng mắt cho những võ tướng đó.

Còn về việc sau đó họ sẽ gián ngôn trước mặt Thánh Thiên Tử như thế nào, Lâm Hiên không quản, cũng không để ý.

Vì mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, những kẻ tiểu nhân này bây giờ náo nhiệt bao nhiêu, sau này bị vả mặt sẽ đau bấy nhiêu!

Chương 79

Một ngày, Lâm Hiên mặt mày hồng hào, đẩy lùi ý định đến Công Bộ thị sát tình hình sửa sang phủ Thượng Thư, vì cực phẩm thiếu phụ cuối cùng lại hẹn.

Nhưng lần này có chút khác.

Cửa sau Tử Trúc Uyển đã có xe ngựa chờ sẵn, đối với điều này Lâm Hiên cũng không nói nhiều lời cảm ơn.

Hắn đoán chắc là vị thiếu phụ đó không muốn quá phô trương, dù sao bây giờ hắn là Công Bộ Thượng Thư, mọi người đều âm thầm theo dõi.

Nếu bị người khác phát hiện, sẽ rất phiền phức.

Đến lúc đó không những vị cực phẩm thiếu phụ kia sẽ bị liên lụy, Lâm Hiên lại sẽ bị đám văn võ đại thần kia nắm được thóp, không thể phản bác.

Hu Cũng không biết đã đi bao lâu, bên ngoài truyền đến một tiếng ghìm ngựa.

Kế đó Lâm Hiên từ từ mở mắt, vị thiếu phụ đó quả nhiên đủ cẩn thận, kể từ khi ra khỏi Trường An Thành e rằng đã đi rất lâu, trên con đường núi có chút gập ghềnh.

"Công tử xin mời." Lúc đó, rèm châu lay động, bên ngoài có một tỳ nữ nói.

Vẻ mặt kính ý, nói phu nhân đang đợi bên trong rồi.

Lâm Hiên bước ra khỏi xe ngựa, mới phát hiện mình đang ở lưng chừng núi, bốn phía hoang vu yên tĩnh, đoán chừng cách Trường An Thành rất xa.

Phía trước có một phủ đệ sừng sững, hẳn là một sơn trang ẩn dật.

Kế đó Lâm Hiên dưới sự dẫn dắt của tỳ nữ, tiến vào sơn trang.

Trong điện vũ.

Trường Tôn Vô Cấu đoan tọa ở phía trên, sắc mặt có chút u sầu.

"Phu nhân an hảo?" Một lát sau, Lâm Hiên bước vào, liếc mắt nhìn vị cực phẩm thiếu phụ phía trên, lập tức mở miệng hỏi thăm.

"Từ hôm nay, tạm thời cứ ở lại đây, một tháng sau mới rời đi." Trường Tôn Vô Cấu nhìn Lâm Hiên, lập tức thản nhiên nói.

"Phu nhân giam lỏng ta sao?

Kim ốc tàng kiều ư?" Lâm Hiên nghe xong ngớ người ra, sau đó cười hỏi, người này hẳn không cùng phe với đám văn võ đại thần kia, sở dĩ giam lỏng hắn ở đây.

Đoán chừng là để tránh hiềm nghi, dù sao hắn và nàng có mối quan hệ không thể cắt đứt, nếu bị lộ ra, đối với cả hai đều không tốt.

Khiến hắn không thể hoàn thành ước hẹn một tháng, cuối cùng phải xin từ chức a!

"Ngươi nghĩ sao?" Trường Tôn Vô Cấu nghe xong, đôi mắt đẹp sáng rực thần quang, mục đích lần này quả thực là muốn giam lỏng Lâm Hiên ở đây.

Không có cách nào, nàng đã đi quá xa trên con đường này, nếu bị đám văn võ đại thần kia phát hiện, thì xong rồi, Trường Tôn thị tộc cũng xong rồi.

Phải giải quyết chuyện này, khiến hắn từ bỏ chức Công Bộ Thượng Thư.

Đương nhiên có một chuyện quan trọng hơn, Lâm Hiên là của riêng nàng, trừ con gái ra, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai chiếm

đoạt.

“Vậy ta có thể hiểu là kim ốc tàng kiều.” Lâm Hiên cũng không nói rõ, kế đó vẻ mặt cười xấu xa đi đến, trực tiếp ngồi sánh vai cùng nàng.

Kế đó tay phải còn vươn ra, ôm trọn cả người nàng vào lòng.

Nơi đây núi cao đường xa, cực kỳ hẻo lánh, tỳ nữ và cấm vệ đều canh gác bên ngoài, ai có thể biết được?

Cơ hội tốt như vậy, chính là lúc một lần đoạt lấy cực phẩm thiếu phụ!

Trong đại điện u tĩnh vắng lặng, bốn bề điêu lương họa đống, rèm gấm buông rủ.

Phía trên có long sàng trải rộng, lúc này Lâm Hiên và Trường Tôn Vô Cấu đang ngồi kề vai bên nhau.

Đối với cơ hội tốt như vậy, Lâm Hiên đương nhiên sẽ không bỏ lỡ, lập tức đưa tay ôm nàng thiếu phụ vào lòng, hành động không hề đứng đắn.

Khiến Trường Tôn Vô Cấu cau mày chặt, thân ngọc không khỏi run rẩy.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không phản kháng, dù sao trong tâm khảm, bóng hình Lâm Hiên khó mà xóa bỏ, nếu không nàng đã chẳng mạo hiểm lớn như vậy để giam lỏng hắn.

Nhưng chỉ chốc lát sau, nàng không thể ngồi yên được nữa, bởi vì Lâm Hiên đang tiến tới giới hạn cuối cùng của nàng, ít nhất cho đến hiện tại, nàng không có lý do gì để làm như vậy. "Phu nhân cần biết, ta đây là Công Bộ Thượng thư, quan hàm Chính tam phẩm." "Một mệnh quan triều đình vô duyên vô cớ biến mất, Bệ hạ sẽ làm thế nào?" Đối với điều này, Lâm Hiên cũng thu liễm lại, nhưng giọng điệu

chuyển ngoặt, ý tứ rất đơn giản, muốn giam lỏng ta, vậy cũng phải trả giá đắt đó!

Dù sao ta đã lập quân lệnh trạng, trong vòng một tháng phải lập công lớn, nếu không sẽ từ chức, mặc cho những kẻ kia xử trí. "Ngươi muốn gì?" Trường Tôn Vô Cấu sắc mặt trầm xuống, cảm thấy có chút thất bại, dù sao là chủ hậu cung, ngay cả Lý Nhị nàng cũng có thể khống chế.

Chương 80

Thế nhưng bây giờ đối mặt với một nam nhân nhỏ tuổi, nàng lại cảm thấy bất lực.

Chẳng lẽ đây là cảm giác của kẻ si tình sao? "Bỏ qua thân phận Công Bộ Thượng thư của ta đi, Phu nhân cứ xem ta vẫn là ca kỹ thanh lâu." Lâm Hiên khóe miệng khẽ cong, trực tiếp kề sát bên tai Trường Tôn Vô Cấu thì thầm.

Hơi thở nóng bỏng khiến nàng không khỏi lần nữa căng cứng thân ngọc!

Đối với lời của Lâm Hiên, sao nàng lại không hiểu đạo lý?

Thanh lâu là nơi phong hoa tuyết nguyệt, là chỗ vui chơi của nam tử, chẳng phải đến đó vì ca kỹ sao?

Lâm Hiên đã bày rõ lập trường của mình, khiến nàng phải đỏ mặt!

Đây cũng chính là giấc mộng ban đầu của Lâm Hiên, làm một con cá mặn an tĩnh, cặp kè phú bà, ăn bám.

Nhất thời, Trường Tôn Vô Cấu do dự.

Bởi vì một mặt nàng là Trường Tôn Hoàng hậu, chủ của tam cung lục viện, đến nơi thanh lâu đã là hư hỏng lễ nghi, nếu còn bước thêm bước cuối cùng, đó chính là tội tư thông cực nặng!

Dù sao là mẫu nghi thiên hạ, lại làm ra chuyện hoang đường như vậy, nàng sẽ không thể đối mặt với Lý Nhị, không thể đối mặt với gia tộc, càng không thể đối mặt với thiên hạ!

Nhưng mặt khác, nàng cũng không thể không.

Một bước sai thì bước nào cũng sai, ngàn vạn lần không nên gặp

Lâm Hiên ngay từ đầu, thì sẽ không có chuyện bây giờ.

Nàng quả thực đã động lòng với Lâm Hiên! "Phu nhân đừng vội, ta có thể từ từ." Lâm Hiên thấy vậy, cũng biết nàng đang đấu tranh trong nội tâm, lập tức cười an ủi.

Huống hồ, ta cũng không thích quả ép chín, dù sao nó sẽ không ngọt!

Cuối cùng Trường Tôn Vô Cấu khẽ thở dài, sự đã đến nước này, giờ quay đầu sợ Bệ hạ cũng sẽ không tha thứ, bây giờ chỉ có thể đi một bước xem một bước vậy.

Ngay lập tức, nàng mặc kệ Lâm Hiên ôm mình vào lòng.

Nhưng bước cuối cùng vẫn không thể vượt qua.

Đối với điều này, Lâm Hiên hơi tiếc nuối, sau một hồi ân ái, trời đã tối. "Mong phu nhân trước khi rời đi, có thể tắm rửa thay y phục cho ta!" Lâm Hiên buông Trường Tôn Vô Cấu ra, sau đó bước xuống long sàng, rồi dang hai tay mỉm cười nói.

Khiến Trường Tôn Vô Cấu ngây người.

Bởi vì nàng là chủ hậu cung, bao nhiêu năm nay, ngoại trừ tắm rửa thay y phục cho Lý Nhị, chưa từng làm vậy với bất kỳ nam tử nào khác.

Nhưng ai bảo nàng đối mặt với Lâm Hiên chứ? "Chỉ cần phu nhân tắm rửa thay y phục cho ta, ta có thể đáp ứng yêu cầu của phu nhân." Lâm Hiên lại mở lời.

Khiến Trường Tôn Vô Cấu động lòng, mục đích lần này chẳng phải là để hắn từ bỏ chức Công Bộ Thượng thư sao?

Chỉ cần hắn đồng ý ở lại sơn trang, đợi đến khi thời hạn một tháng kết thúc, thì quân lệnh trạng tự nhiên sẽ thất bại.

Ngay lập tức, nàng khẽ cắn môi son, ngầm đồng ý yêu cầu của Lâm Hiên.

Kể từ khi nàng thiếu phụ kia thật sự tắm rửa thay y phục cho mình, Lâm Hiên cũng giữ lời hứa, mấy ngày liên tục không hề xuống núi.

Nàng cũng hứa, mỗi một khoảng thời gian sẽ đến thăm.

Cứ như vậy, Lâm Hiên lại được sống thoải mái, tuy nơi này cách Trường An thành xa xôi hẻo lánh, nhưng trong sơn trang có tỳ nữ hầu hạ, thức ăn cũng được chuẩn bị đầy đủ.

Cứ vài ngày lại được cùng nàng thiếu phụ ân ân ái ái, thật là khoái trá biết bao!

Nhưng Trường An thành lại nổ tung!

Bởi vì vô số người vẫn luôn để mắt đến hắn, nhưng kết quả phát hiện, dù là ở Công Bộ hay Tử Trúc Uyển, đều không có bóng dáng hắn!

Cứ như thể hắn bỗng chốc bốc hơi khỏi nhân gian, không ai biết tung tích!

Nhất thời, đám văn võ đại thần kia cực kỳ hưng phấn, bởi vì nhìn thấy thời hạn một tháng sắp đến, mà Lâm Hiên lại biến mất, làm sao có thể lập công được đây?

Về phần hắn có lén lút tiến hành hay không, bọn họ cũng từng nghi ngờ, nhưng cuối cùng lại phủ định.

Dù sao để lập được công lớn vang danh thiên hạ, không thể nào một mình hắn có thể hoàn thành, gần đây bọn họ cũng đã điều tra, cũng không có bất kỳ nhân viên nào được điều động lớn.

Chương 81

Ngay lập tức, họ lại nắm bắt một cơ hội, chuẩn bị lần nữa dâng tấu lên Bệ hạ.

Thái Cực điện, buổi chầu. "Khải bẩm Bệ hạ, Công Bộ Thượng thư Lâm Hiên đã biến mất hơn mấy ngày, nay nhìn thấy thời hạn sắp tới." "Vi thần cho rằng, hắn ta phần lớn là nói khoác, lừa dối quân vương, thậm chí là bỏ trốn rồi!" Lập tức, một vị lão văn thần bước ra.

Chuyện này không riêng gì các quan văn võ, ngay cả Lý Nhị cũng đã sớm biết.

Ban đầu Trẫm nghĩ Lâm Hiên phần lớn là có việc bận, nhưng giờ đã nửa tháng trôi qua, vẫn bặt vô âm tín.

Tử Trúc Uyển, Công Bộ đều không có ai coi sóc.

Nhất thời, Trẫm cũng vô cùng khó hiểu, nhưng Trẫm tin vào nhân phẩm của Lâm Hiên, hắn không thể nào vì thế mà biến mất, càng không thể nói khoác.

Nhưng rốt cuộc hắn đã đi đâu?

Là câu hỏi trong lòng mọi người. "Khải bẩm Bệ hạ, vi thần cho rằng hắn có khả năng đã bỏ trốn." "Tội trạng của hắn có hai, một là khi quân lừa dối thánh thượng, xem chúng vi thần như kẻ ngốc, cái gọi là quân lệnh trạng chẳng qua là lời nói dối hoang đường mà thôi." "Hai là phá hủy Thượng thư phủ, hao phí đại lượng tiền tài tu sửa, nay sự việc bại lộ, khoản tiêu hao đó ai sẽ bù đắp?" "Vi thần khẩn cầu Bệ hạ hạ chỉ, phái người bắt hắn về, để chấn chỉnh luật pháp!" Nhất thời, các văn võ đại thần đua nhau dâng tấu.

Bất kể Lâm Hiên biến mất thật hay giả, bọn họ đều muốn nắm

lấy cơ hội này để xử lý hắn một trận.

Quan trọng hơn, giả sử hắn một mình rời đi, chuẩn bị lập công lớn, thì có thể mượn cớ này để bắt hắn, cuối cùng bất kể thành công hay không, kết cục của hắn cũng đã định.

Dù thế nào, họ cũng không cho phép một ca kỹ xuất thân từ thanh lâu, lại làm quan cùng triều.

Đó là một sự sỉ nhục tày trời!

Ở đằng xa, Trường Tôn Vô Kỵ sắc mặt lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại cười lạnh.

Quả nhiên trời không phụ ta, đối với Lâm Hiên kỳ thực ta không có thù oán, nhưng chỉ trách hắn biết quá nhiều chuyện, uy hiếp nghiêm trọng đến Trường Tôn thị tộc.

Trên long ỷ, Lý Nhị lúc này cũng khẽ cau mày, đối với những lời gián ngôn của các văn võ đại thần này, Trẫm không để tâm.

Bởi vì chỉ với sự hiểu biết của Trẫm về Lâm Hiên, hắn tuyệt đối không phải là loại người đó, huống hồ những công lớn hắn đã lập trước đây, đủ để xóa bỏ mọi tội trạng.

Bây giờ Trẫm lo lắng cho sự an nguy của Lâm Hiên.

Dù sao hắn đã biến mất lâu như vậy, các văn võ đại thần đều có ý kiến với hắn, khó tránh khỏi có kẻ ra tay độc ác. "Ngụy Chinh xuất liệt!" Ngay lập tức, Lý Nhị nội tâm trầm xuống, trực tiếp mở lời.

Phía dưới đại điện, Ngụy Chinh nghe xong, lập tức cung kính bước ra. "Trẫm ngay lập tức sắc phong khanh làm Đốc tra Đại tổng quản, toàn quyền phụ trách vụ án Công Bộ Thượng thư Lâm Hiên mất tích." "Hãy nhớ một điều, Trẫm muốn thấy người sống, thấy thi thể nếu đã chết, nếu phát hiện có kẻ nào dám tùy tiện hãm hại, giết không tha!" Theo lời của Lý Nhị vừa dứt, toàn bộ văn võ triều đình

đều kinh hãi.

Nhất thời, tất cả đều im lặng, không ai ngu dốt, nghe ra được Bệ hạ coi trọng Lâm Hiên đến mức nào, nếu không sẽ không để Ngụy Chinh nhận lệnh.

Bởi vì Ngụy Chinh nổi danh là thiết diện vô tư, tuyệt đối sẽ không a dua theo cái xấu.

Cứ như vậy, coi như đã chặt đứt ý niệm giam cầm Lâm Hiên của bọn họ, nhưng vấn đề cũng không lớn, bởi vì thời hạn một tháng sắp đến rồi. "Vi thần cẩn tuân thánh ý của Bệ hạ." Lập tức, Ngụy Chinh liền gật đầu nói.

Tuy rằng ở cạnh Lâm Hiên không lâu, nhưng Ngụy Chinh cũng nhìn ra nhân phẩm của hắn, một số phương diện còn tương tự với mình.

Dù sao Ngụy Chinh không tin hắn sẽ bỏ trốn, những lời gián ngôn trước đây của hắn đều đã thành sự thật, chắc chắn là có vấn đề gì đó đang kìm hãm hắn.

Trong khoảnh khắc, Ngụy Chinh không khỏi nhìn quanh các văn võ đại thần, ánh mắt mang theo hàn quang.

Chẳng có lý do gì mà không nghi ngờ, Lâm Hiên biến mất đúng vào thời điểm quan trọng này, chính là thủ đoạn của những kẻ này, dù sao họ chưa từng ngừng gián ngôn về Lâm Hiên.

Nhất thời, các văn võ đại thần cũng kinh hồn bạt vía, tất cả đều cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Đối với điều này, Ngụy Chinh trực tiếp hừ lạnh một tiếng, sau đó nhanh chóng bước ra ngoài đại điện.

Trong lòng cười lạnh, nếu để ta phát hiện trong đó thật sự có âm mưu quỷ kế, vậy thì bất kể là ai, ta cũng sẽ nghiêm trị không tha.

Một ngày nọ, Trường An thành chấn động!

Vô số cấm vệ quân được điều động, trên tường thành còn dán cáo thị tìm người.

Đến lúc đó, toàn bộ bách tính Trường An thành mới kinh hãi thất sắc, hóa ra hoa khôi Tử Trúc Uyển Lâm Hiên, đã trở thành Công Bộ Thượng thư!

Nay đã mất tích gần nửa tháng, phàm ai có manh mối, đến nha phủ báo cáo sẽ được trọng thưởng!

Chương 82

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều bắt đầu hành động, toàn thành tìm kiếm Lâm Hiên.

Ngụy Chinh đích thân dẫn cấm vệ quân tiến về ngoại ô, muốn tìm kiếm theo kiểu thảm trải, chỉ cần chưa thấy thi thể, ông sẽ không dừng lại.

Lập Chính điện. "Mẫu...

Mẫu hậu!" Trường Lạc sau khi biết tin, càng kinh hãi đến mức sắc mặt tái nhợt, lập tức vội vàng chạy đi tìm Trường Tôn Vô Cấu.

Lâm Hiên biến mất, nay sống chết chưa rõ, sao nàng lại không sốt ruột? "Con gái ngoan của ta sao vậy?" Trường Tôn Vô Cấu thấy vậy vô cùng đau lòng, lập tức ôm nàng vào lòng.

Lâm Hiên biến mất, Bệ hạ nổi giận, sắc phong Ngụy Chinh làm Đốc tra Đại tổng quản để tìm kiếm, chuyện này tự nhiên nàng cũng biết, khiến nàng cũng có chút sốt ruột.

Dù sao sơn trang này tuy cách Trường An thành xa xôi hẻo lánh, nhưng khó bảo đảm sẽ không tìm đến nơi này, bây giờ nàng chỉ có thể cầu mong chậm một bước.

Bởi vì chỉ còn vỏn vẹn ba ngày nữa là đến thời hạn một tháng!

Chỉ cần nhịn thêm ba ngày nữa, thì Lâm Hiên có bị tìm thấy cũng vô dụng, chuyện quân lệnh trạng đã đương nhiên thất bại.

Ngay lập tức, nàng an ủi Trường Lạc, ý bảo nàng không sao, Lâm Hiên là người tốt tự có trời giúp.

Bởi vì hắn vốn bị giam lỏng, được chiêu đãi ăn ngon uống tốt, mỗi mấy ngày nàng còn phải đến bầu bạn, sảng khoái biết bao, làm gì có

chuyện gì được?

Cùng lúc đó, một bên khác.

Từ Huệ sau khi biết tin, cũng sợ hãi đến ngất xỉu ngay tại chỗ, sau khi tỉnh lại liền lấy nước mắt rửa mặt, tự trách ai thương.

Bởi vì nếu không yêu cầu Lâm Hiên thi đỗ công danh, nhất định phải môn đăng hộ đối, thì hắn đã không đi làm quan, không bị các văn võ triều đình coi thường!

Thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy!

Lập tức, nàng trực tiếp chạy ra khỏi phủ đệ, dù giữa đường liên tục vấp ngã, cũng không bỏ cuộc, nhất định phải tìm thấy hắn!

Đêm tối, toàn bộ Trường An thành vẫn đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài ngoại ô còn có đuốc sáng ngút trời.

Đại quân tìm kiếm vẫn luôn tiến lên, không bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào, nhưng đáng tiếc vẫn không có bất kỳ tung tích nào.

Khiến sắc mặt Ngụy Chinh ngày càng âm trầm, Lâm Hiên là một tài năng lớn, là hiền thần thân cận của Bệ hạ, nếu thật sự xảy ra chuyện, làm sao ông có thể giải thích với Bệ hạ đây?

Đối với Đại Đường, đó là một tổn thất thảm trọng, căn bản không thể chấp nhận được!

Trong một phủ đệ tư nhân. "Chư vị, chẳng lẽ hắn ta thật sự đã bỏ trốn sao?" Các văn võ đại thần lại tụ tập mật hội, tất cả đều đang bàn luận về chuyện này. "Ha ha, bỏ trốn chẳng phải tốt sao?" "Khỏi để chúng ta phải tiếp tục dâng tấu hặc tội." Phía trên, Trường Tôn Xung cười lạnh liên tục, mong Lâm Hiên bỏ trốn, thậm chí là gặp tai nạn chết đi, như vậy sẽ không có ai tranh giành Trường Lạc với hắn nữa. "Vậy lỡ như hắn không bỏ trốn, mà thật sự đang bí mật lập công lớn thì sao?" Lúc này, có người nói ra nỗi lo trong lòng, nhất thời tất cả

mọi người đều im lặng.

Quả thực đây là một vấn đề khó, dù sao Lâm Hiên rốt cuộc thế nào không ai biết, không chừng hắn sẽ đột nhiên xuất hiện. "Sợ gì?

Thời hạn sắp đến rồi!" Phía trên Trường Tôn Xung trực tiếp cười lạnh nói, bởi vì ngày kia là tròn một tháng, nếu ngày mai hắn không xuất hiện, thì việc lập công lớn cũng thất bại.

Một đám người nghe xong, cũng nhao nhao tán đồng, ngay lập tức tất cả đều sảng khoái cười lớn.

Đừng nói ngày kia, chỉ cần ngày mai đến giờ Tý, thì Lâm Hiên đã thất bại, không hoàn thành quân lệnh trạng đúng kỳ hạn.

Bây giờ phải làm là chờ đợi!

Dù sao Ngụy Chinh là Đốc tra Đại tổng quản lần này, họ cũng không dám lén lút giở trò.

Thái Cực điện, buổi chầu.

Lần này, toàn bộ văn võ triều đình đều hồng quang đầy mặt, bởi vì hôm nay là thời hạn cuối cùng rồi.

Đến nay, Lâm Hiên vẫn bặt vô âm tín.

Cứ như vậy, chuyện quân lệnh trạng đã thất bại, thì hắn sẽ phải từ chức, phải trả cái giá thảm trọng.

Tội khi quân không dễ dàng xóa bỏ được đâu!

Chương 83

"Chưa tìm thấy sao?" Phía trên, Lý Nhị long nhan đại nộ, đã lâu như vậy, toàn bộ Trường An thành đều sắp lật tung rồi, ngoại ô cũng sắp bị san phẳng rồi, vẫn không có thu hoạch gì sao? "Khải bẩm Bệ hạ, tạm thời vẫn bặt vô âm tín." Phía dưới, Ngụy Chinh cũng sắc mặt khó coi, nội tâm nặng trĩu.

Ông biết Lâm Hiên đối với Bệ hạ, đối với Đại Đường có ý nghĩa gì, đó không kém gì Thương Ưởng của Tần triều, Gia Cát của Thục quốc!

Nếu thật sự xảy ra chuyện, lôi cả đám lão bất tử kia ra chém hết cũng không đủ!

Lý Nhị nghe xong, "xoạt" một tiếng ngã khuỵu xuống long ỷ, sắc mặt cũng tái nhợt.

Tri kỷ của Trẫm, huynh đệ của Trẫm, đại tài của Trẫm a!

Bây giờ trong đầu Trẫm chỉ có một ý niệm, Lâm Hiên tuyệt đối không thể xảy ra chuyện, chỉ cần hắn hiện thân bây giờ, Trẫm mọi điều kiện đều đáp ứng!

Còn những kẻ dám coi thường văn võ đại thần đó, tất cả đều phế bỏ! "Mau tiếp tục tìm cho Trẫm!" "Dù có đào đất ba thước cũng phải tìm hắn về!" Cuối cùng, Lý Nhị vẻ mặt phẫn nộ, gần như gầm lên!

Khiến các văn võ đại thần phía dưới đều kinh hồn bạt vía, từ khi Lâm Hiên được sắc phong làm Công Bộ Thượng thư đã cảm thấy kỳ lạ.

Dù sao có tài hoa đến mấy, được Bệ hạ thưởng thức đến mấy, cũng không đến mức trực tiếp một bước lên mây, quan bái chính tam

phẩm chứ?

Tuy rằng nghe nói là do Trường Tôn Xung, Ngụy Chinh tiến cử, nhưng bọn họ vẫn luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy!

Bởi vì từ cơn thịnh nộ của Bệ hạ hiện tại có thể thấy, Lâm Hiên dường như rất quan trọng đối với ngài, nhất thời khiến họ có chút hoảng sợ.

Chẳng lẽ Bệ hạ và Lâm Hiên có tư giao thân thiết đến vậy?

Nhưng cũng không nên, nếu không Thượng thư Lại Bộ Trường Tôn Vô Kỵ cũng sẽ không làm người chủ đạo phía sau.

Ngay lập tức họ cũng không dám nói thêm, bây giờ Bệ hạ đang lúc long uy đại nộ, cũng không dám tiến lên dâng tấu.

Tóm lại, đêm nay giờ Tý vừa đến, Lâm Hiên sẽ thất bại.

Trường Tôn Vô Kỵ ở không xa cũng nội tâm nặng trĩu, nhìn ra được Bệ hạ ngày càng coi trọng Lâm Hiên.

Bây giờ ông ta may mắn vì quyết định ban đầu là chính xác, dù đã mạo hiểm lớn, dù tai tiếng của Thái tử bị phanh phui cuối cùng chỉ là một trận hư kinh, nhưng khó mà biết được có còn tiết lộ thêm bí mật nào nữa không!

Ông ta vẫn luôn cảm thấy, Thái tử Lý Thừa Càn cuối cùng sẽ không đăng cơ!

Cuộc tranh giành trữ quân sắp tới chắc chắn sẽ đẫm máu tanh mưa, bất luận thế nào cũng phải đảm bảo rằng vị đế vương tương lai sẽ là người thuộc dòng dõi Trường Tôn thị tộc!

Ngoại ô.

Một cỗ mã xa chậm rãi chạy trên quan đạo.

Bên trong mã xa ngồi đoan trang chính là Trường Tôn Vô Cấu, hôm nay là ngày cuối cùng của thời hạn, nàng phải đảm bảo Lâm Hiên không thất hứa.

Cho nên dù mạo hiểm bị người khác phát hiện, nàng cũng phải đến sơn trang đó để canh giữ ngày cuối cùng.

Cổ lỗ lỗ...

Cũng không biết đã bao lâu, mã xa cuối cùng cũng đến lưng chừng núi. "Hắn có từng ra ngoài không?" Dưới sự hầu hạ của tỳ nữ, Trường Tôn Vô Cấu nhướng mắt nhìn về phía hộ vệ ở đằng xa hỏi.

Hộ vệ thấy vậy lập tức cúi người nói, rằng ngoài việc có người đến đưa nước và rau củ, không một ai ra vào, Lâm Hiên càng không bước ra khỏi viện lạc nửa bước.

Trường Tôn Vô Cấu thấy vậy, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi dài. "Ta cứ tưởng phu nhân hôm nay sẽ không đến chứ!" Trong đại điện, Lâm Hiên thấy Trường Tôn Vô Cấu, lập tức từ long sàng đứng dậy, vẻ mặt tươi cười nói.

Xem ra nàng thiếu phụ này thật cẩn thận a, vì không muốn hắn hoàn thành quân lệnh trạng mà ngày cuối cùng lại canh giữ chết sống?

Trường Tôn Vô Cấu nghe xong, trên khuôn mặt ung dung tuyệt mỹ hiện lên một nụ cười khẽ.

Nàng biết Lâm Hiên đã đoán ra tâm tư của mình, nhưng nàng cũng không che giấu, không cho hắn làm quan, đơn giản vậy thôi! "Phu nhân à, nàng phải biết, hôm nay mà không cho ta rời đi, thì ta gặp rắc rối lớn đó." "Làm hay không làm Công Bộ Thượng thư là chuyện nhỏ, ta vô cớ biến mất, có thể bị tội khi quân đó, đó là tội bị chém đầu đấy!" Lâm Hiên không hề khách khí, trực tiếp đi tới ôm nàng vào lòng, rồi vừa vờn mái tóc nàng vừa than khổ. "Ta tự nhiên có cách bảo vệ

ngươi." Trường Tôn Vô Cấu không khỏi cau mày, bởi vì đôi tay của hắn cứ không hề đứng đắn, nàng đành phải cố gắng chịu đựng.

Là chủ hậu cung, bảo vệ một người thì dễ, huống hồ thấy Lý Nhị dường như cũng coi trọng Lâm Hiên, cũng không đến mức bị phán tội khi quân. "Thế thì ta mặc kệ, chức quan của ta chắc chắn không giữ được rồi!" "Tổn thất lớn như vậy, phu nhân chẳng lẽ không nên bồi thường sao?" Lâm Hiên nghe xong tiếp tục than khổ, hôm nay là cơ hội cuối cùng, nếu không sau ngày hôm nay, hắn chắc chắn sẽ không còn hẹn hò với nàng thiếu phụ trong núi sâu rừng già nữa.

Chương 84

Lời này quả thực là thật, dù sao là Công Bộ Thượng thư chính tam phẩm a!

Cứ thế mất đi, ai mà chẳng đau lòng! "Ngươi muốn bồi thường gì?" Trường Tôn Vô Cấu cũng thấu hiểu chuyện này không công bằng với Lâm Hiên, lập tức trầm giọng hỏi.

Là chủ hậu cung, chỉ cần nàng mở lời, mọi điều kiện đều có thể được đáp ứng. "Phu nhân cứ lấy thân báo đáp đi!" Lâm Hiên thấy vậy, lập tức vẻ mặt cười gian nói, đối với nàng thiếu phụ cực phẩm này hắn đã thèm khát từ lâu rồi, bây giờ là lúc thu hoạch.

Lập tức hắn cũng không quản Trường Tôn Vô Cấu đang kinh hô, Lâm Hiên trực tiếp bắt đầu động thủ.

Lúc này, cả hai đều không biết, bên ngoài đại điện đột nhiên xuất hiện một bóng hình yểu điệu. "Mẫu...

Mẫu hậu!" "Sao có thể?

Không thể nào!" Hóa ra là Trường Lạc, nàng đã sớm cảm thấy Mẫu hậu có gì đó không ổn, bởi vì mỗi lần nhắc đến Lâm Hiên, ánh mắt của nàng đều hoảng hốt né tránh.

Gần đây, mỗi một khoảng thời gian nàng đều vi phục xuất cung, tuy rằng rất bí mật, nhưng vẫn bị phát hiện.

Tất cả càng khiến nàng tò mò, dù sao vi phục xuất cung chắc chắn có chuyện, cho nên hôm nay nàng vẫn luôn lén lút đi theo sau, muốn xem Mẫu hậu rốt cuộc đang làm gì.

Đến bây giờ, cảnh tượng bên trong trực tiếp khiến nàng ngỡ ngàng!

Hóa ra Mẫu hậu đã sớm quen biết Lâm Hiên, xem ra quan hệ còn rất thân mật!

Nhất thời, khiến nàng khó chấp nhận, nước mắt lập tức tuôn rơi từ khóe mắt.

Thân thể Trường Lạc run rẩy, tóc tai rối bời trong gió.

Dù thế nào nàng cũng không thể tin được, Mẫu hậu không chỉ sớm quen biết Lâm Hiên, mà còn có quan hệ thân mật với hắn?

Nhất thời, kết cục như vậy khiến nàng khó chấp nhận.

Dù sao một bên là người mình yêu, một bên lại là Mẫu hậu, hai bên lựa chọn, khiến nàng căn bản không thể phán đoán.

Nước mắt theo khóe mắt tuôn rơi. "Ba tháp." Khoảnh khắc đó, Trường Lạc cảm thấy trời sắp sập xuống, dù thế nào cũng không thể tin được, ngoài tài nữ Từ Huệ kia, ngay cả Mẫu hậu cũng bị liên lụy vào. "Con không tin... con không tin..." "Không phải thật..." Trường Lạc đưa tay che môi, đôi tay nhỏ bé run rẩy bần bật, nội tâm đang gào khóc.

Điều càng khiến nàng đau lòng là, rõ ràng bên ngoài đã sắp lật trời, tất cả mọi người đều đang lo lắng, vậy mà bọn họ lại trốn ở sơn trang này ung dung tự tại.

Chẳng lẽ một chút cũng không nghĩ đến những người quan tâm đến hắn sao?

Đương nhiên chuyện này cũng không thể đổ lỗi hoàn toàn cho Lâm Hiên, bởi vì Trường Tôn Vô Cấu đã có giao ước như vậy với hắn, Lâm Hiên cũng không biết việc mình biến mất sẽ gây ra động tĩnh lớn đến thế.

Từng cảnh tượng một, khiến Trường Lạc tâm tro ý lạnh, cả người đều mất hồn, lập tức bước chân loạng choạng đi ra ngoài.

"Coong." Lúc đó, nàng đột nhiên làm đổ cây chổi đặt trên tường, nhưng vẫn không để ý. "Ai?" Nhưng một tiếng động lạ đã kinh động Lâm Hiên và Trường Tôn Vô Cấu trong đại điện.

Đặc biệt là Trường Tôn Vô Cấu, khuôn mặt càng không khỏi tái nhợt, trong ánh mắt mang theo vẻ hoảng sợ.

Tuy rằng những cấm vệ này đều là thân tín của nàng, nhưng khó bảo đảm sẽ không có người tiết lộ ra ngoài, dù sao bây giờ nàng và Lâm Hiên đang cực kỳ thân mật.

Lập tức nàng trực tiếp đẩy Lâm Hiên ra, sau đó chỉnh lý lại y phục lộn xộn, tiếp đó nhanh chóng chạy ra khỏi đại điện.

Bên ngoài viện lạc không một bóng người, nhưng cây chổi ở một bên lại đổ dưới đất.

Khiến sắc mặt Trường Tôn Vô Cấu ngày càng âm trầm, hiển nhiên trước đó đã có người đến, có lẽ đã nhìn thấy cảnh tượng bên trong, khiến người đó cực kỳ chấn kinh, nên vội vàng rời đi.

Nhất thời, Trường Tôn Vô Cấu lộ vẻ hoảng sợ.

Bất kể người này là ai, nhất định phải tra ra, nhất định phải khiến kẻ đó hoàn toàn không thể nói được gì!

Bên ngoài viện lạc, một đội hộ vệ đứng nghiêm.

Trường Tôn Vô Cấu khôi phục bình tĩnh, chậm rãi bước đi, hai mắt không ngừng liếc nhìn những người này, xem ai đã đi vào nội viện.

Chương 85

Nhưng kết quả khiến nàng có chút nghi ngờ, bởi vì những người này đều rất bình tĩnh, không giống biểu hiện của kẻ trộm tật giật mình. "Trước đó có ai vào không?" Lập tức, Trường Tôn Vô Cấu lạnh lùng nói, ngữ khí mang theo sát khí.

Chuyện này tuyệt đối phải làm rõ nhanh chóng, nếu không một khi truyền ra ngoài, tất cả đều sẽ xong đời. "Dạ!" Đội hộ vệ dường như có chút khó xử, há miệng ấp úng, nhưng dưới sự uy hiếp của Trường Tôn Vô Cấu, cuối cùng cũng nói ra. "Khải bẩm Hoàng hậu, không lâu trước đó Trường Lạc quận công chúa đã..." "Oành!" Lời này vừa thốt ra, trực tiếp khiến Trường Tôn Vô Cấu không thể giữ được bình tĩnh nữa, trong ánh mắt lóe lên vẻ hoảng sợ.

Bởi vì dù thế nào nàng cũng không thể ngờ được, người phát hiện chuyện của nàng và Lâm Hiên, lại chính là con gái của nàng!

Nhất thời, nàng mạnh mẽ bước qua ngưỡng cửa, muốn đuổi theo Trường Lạc.

Quả nhiên không bao lâu, Trường Tôn Vô Cấu nhìn thấy Trường Lạc ở đằng xa, lúc này nàng thất hồn lạc phách, thân thể còn đang xiêu vẹo, cực kỳ dễ dàng lăn xuống vách núi. "Đi với Mẫu hậu!" Trường Tôn Vô Cấu vội vàng đuổi theo, sau đó nắm lấy tay phải của Trường Lạc kéo nàng về phía mã xa ở đằng xa. "Con không đi!

Buông con ra!" "Mẫu hậu, tại sao?

Nói cho con biết!

Nói cho con biết!" Trường Lạc nhìn Mẫu hậu, lập tức tình cảm đổ vỡ, không ngừng gào lên. "Không phải như vậy, trên đường ta sẽ giải thích cho con." Trường Tôn Vô Cấu khẽ thở dài, nàng sợ nhất chuyện

như vậy xảy ra, nhưng kết quả lại xảy ra rồi.

Ngay lập tức nàng cũng không quản sự phản kháng của Trường Lạc, trực tiếp ra hiệu cho tỳ nữ cưỡng ép nàng lên mã xa, sau đó rời khỏi sơn trang đó.

Bây giờ nàng không thể lo cho Lâm Hiên, bởi vì Trường Lạc nhất định phải giải quyết ngay lập tức.

Nếu không mà để lộ ra trước mặt Lý Nhị, thì trời sẽ sập mất.

Trong đại điện. "Công tử, phu nhân nhà chúng ta lâm thời có việc gấp, đã đi trước một bước rồi." Lúc đó, một vị tỳ nữ cung kính bước vào, báo cho Lâm Hiên biết.

Đối với điều này Lâm Hiên nhíu mày, nàng thiếu phụ kia đi vội vàng như vậy, chẳng lẽ trước đó thật sự bị người khác lén nhìn trộm?

Nhất thời, Lâm Hiên cũng có chút lo lắng, dù sao ở cổ đại, đối với danh tiết trinh khiết cực kỳ coi trọng, nếu bị người khác phát hiện chuyện tư thông hay những việc trái lễ nghi, tuyệt đối sẽ bị người ta chửi rủa, thậm chí là bị dìm lồng heo.

Lập tức Lâm Hiên cũng không quan tâm đến giao ước nữa, trực tiếp chạy ra khỏi nội viện.

Nhưng bên ngoài đã sớm vắng bóng người.

Hỏi các hộ vệ kia?

Hiển nhiên nhìn vẻ mặt của họ sẽ không tiết lộ bất kỳ tin tức nào.

Cuối cùng Lâm Hiên cầu nguyện, hy vọng không có chuyện nghiêm trọng xảy ra.

Ngay lập tức Lâm Hiên lại bước vào đại điện, hắn luôn giữ lời hứa, dù nàng thiếu phụ kia đã rời đi, hắn cũng sẽ đợi đến giờ Tý đêm nay mới rời khỏi sơn trang đó.

Về phần quân lệnh trạng đã lập, Lâm Hiên không hề lo lắng, bởi vì tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Thái Cực điện.

Hôm nay không bãi triều sớm, bởi vì Lý Nhị đang ngồi đoan trang trên long ỷ.

Bây giờ nội tâm ngài vạn phần nóng như lửa đốt, dù sao đã lâu như vậy, phái ra vô số cấm vệ quân, vẫn không có tung tích của Lâm Hiên.

Ngài cũng không muốn bãi triều rồi đến Cam Lộ điện chờ đợi, muốn ở lại Thái Cực điện!

Cho đến khi có tin tức của Lâm Hiên mới thôi!

Phía dưới, các văn võ đại thần cũng cúi đầu, cung kính đứng một bên.

Nhưng phần lớn mọi người trong lòng đều mang theo nụ cười lạnh, bởi vì bây giờ là giờ Dậu, đại diện cho khoảng năm đến bảy giờ chiều, không bao lâu nữa trời sẽ tối.

Nếu giờ Tý mà Lâm Hiên không xuất hiện, quân lệnh trạng sẽ mất hiệu lực.

Nhưng bây giờ Bệ hạ đang lúc nóng giận, không ai dám dâng tấu về chuyện này, chỉ có thể im lặng chờ đợi. "Đát đát đát." Khi không khí vô cùng ngưng trọng, bên ngoài Thái Cực điện truyền đến một tiếng bước chân dồn dập.

Chương 86

Ngay lập tức Ngụy Chinh vẻ mặt hưng phấn chạy vào, không hề cố kỵ lễ nghi trong Thái Cực điện, trước mặt thánh thiên tử. "Ngụy Chinh, có tin tức của Lâm Hiên sao?" Đối với điều này, Lý Nhị cũng không để tâm, ngược lại vẻ mặt kích động mở lời hỏi, cả người còn trực tiếp đứng dậy. "Khải...

Khải bẩm Bệ hạ, vi thần chưa tìm thấy tung tích của Lâm Hiên." Ngụy Chinh không ngừng thở hổn hển, mãi một lúc sau mới mở lời. "Hả?" Lời này vừa thốt ra, các văn võ triều đình lập tức thở phào nhẹ nhõm, dù sao họ sợ Ngụy Chinh tìm thấy Lâm Hiên, dù sao vào thời điểm này mà hắn đột nhiên xuất hiện, sẽ đánh đòn người khác. "Phốc đông!" Lý Nhị nghe xong, cũng vẻ mặt đờ đẫn, trực tiếp ngã khuỵu xuống long ỷ. "Khải bẩm Bệ hạ, vi thần tuy rằng chưa tìm thấy Lâm Hiên, nhưng lại nhận được thư tín truyền đến!" Ngụy Chinh lại chậm rãi một lúc, sau đó tiếp tục nói, trong tay cầm một ống trúc chuyên dùng để đựng tình báo. "Hả?" Lời này vừa thốt ra, các văn võ triều đình vốn đang cười thầm trực tiếp ngỡ ngàng, lập tức trợn tròn mắt nhìn về phía Ngụy Chinh ở phía trước.

Lý Nhị đang ngã khuỵu trên long ỷ cũng lập tức lông mày giật giật, khóe miệng không khỏi co giật, long mục cũng nhìn chằm chằm. "Bệ hạ, ngài nhìn vi thần như vậy là vì sao?" Nhất thời, Ngụy Chinh có chút ngớ người, lập tức vẻ mặt vô tội mở lời hỏi.

Lý Nhị trán đầy vạch đen hiện ra, các văn võ đại thần cũng khóe miệng không khỏi co giật.

Hỏi Trẫm?

Ai mẹ nó bảo ngươi không nói hết một lần?

Không biết cái kiểu giật mình một phen như vậy dễ hù chết người sao? "Mau đưa ống trúc cho Trẫm!" Tuy không có tung tích của Lâm Hiên, nhưng cuối cùng cũng nhận được ống trúc truyền đến, cũng chứng tỏ bây giờ hắn vẫn bình an vô sự.

Điều đó cũng khiến Lý Nhị thở phào một hơi dài, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được đặt xuống hoàn toàn, ngay lập tức liền ra hiệu.

Lập tức Ngụy Chinh vâng mệnh, trực tiếp cung kính đặt ống trúc vào lòng bàn tay, để thái giám bước xuống giao cho Bệ hạ.

Lúc này, các văn võ đại thần thì nội tâm căng thẳng, toàn thân mồ hôi lạnh toát ra.

Họ hoàn toàn không ngờ, Lâm Hiên lại "hiện thân" vào thời điểm cuối cùng này, đáng hận a, chỉ thiếu một chút nữa thôi.

Bây giờ tất cả đều vẻ mặt ngưng trọng, xem xem bên trong ống trúc rốt cuộc là thứ gì?

Chẳng lẽ là cái gọi là công lớn đó sao?

Ý niệm này vừa xuất hiện, trực tiếp khiến họ sợ hãi đến tái mặt, toàn thân run rẩy, nhưng nhanh chóng lại phủ định, dù sao Lâm Hiên cũng không ở Công Bộ a!

Nếu có thể lập công lớn vang danh thiên hạ, thì không nên trầm mặc như vậy mới phải!

Nhất thời, tất cả mọi người đều nín thở, đặc biệt là Trường Tôn Vô Kỵ đứng gần nhất, đôi tay buông thõng còn nắm chặt đến trắng bệch.

Trong số những người có mặt, chỉ có hắn là mong Lâm Hiên thất bại nhất. "Ba tháp." Lúc này, Lý Nhị cũng mở ống trúc, phát hiện bên trong có một tờ tuyên chỉ và một bình ngọc nhỏ bằng ngón tay cái.

Khiến ngài có chút ngạc nhiên, ngay lập tức liền mở tờ tuyên chỉ ra xem.

Chỉ chốc lát sau, ngài trực tiếp không khỏi biến sắc!

Ngay lập tức càng nhanh chóng mở bình ngọc đó ra, quả nhiên từ bên trong đổ ra từng hạt tinh thể nhỏ màu trắng. "Muối tinh sao?!" Lý Nhị dùng ngón trỏ chấm một ít đặt lên đầu lưỡi nếm thử, cả người lập tức cứng đờ.

Bởi vì muối này khác với muối thô được sản xuất ở Đại Đường, căn bản không có chút vị chát đắng nào, nhìn trong suốt như ngọc, không hề thô ráp.

Điều càng khiến Lý Nhị hưng phấn là, trên tờ tuyên chỉ còn ghi rõ phương pháp chế tác loại muối tinh này, có thể sản xuất mạnh mẽ. "Ha ha ha, quả nhiên không hổ là Công Bộ Thượng thư do Trẫm sắc phong a!" Ngay lập tức, Lý Nhị không khỏi ngửa đầu cười lớn, nội tâm càng thêm yêu thích Lâm Hiên.

Không hổ là người có đại tài, không hổ là Thương Ưởng Gia Cát của Trẫm a!

Nhất thời, phản ứng của Bệ hạ khiến các văn võ đại thần phía dưới càng thêm ngỡ ngàng, bởi vì vừa rồi nghe và xác nhận, tinh thể trong bình ngọc đó là muối, thì có gì đáng để Bệ hạ kích động đến vậy?

Dù sao muối cũng không phải vật phẩm đặc biệt, Sơn Tây Vận Thành là một vùng sản xuất muối lớn. "Chư vị ái khanh hãy xem xem, đây chẳng phải là một công lớn có thể vang danh thiên hạ bách tính sao!" Lý Nhị tự nhiên biết sự nghi ngờ của những kẻ này, lập tức mở lời, sau đó cho thái giám đưa bình ngọc cho mọi người nếm thử. "Hả?" Theo lời này vừa thốt ra, các văn võ triều đình càng thêm nghi hoặc và khó hiểu, chẳng lẽ muối có chỗ đặc biệt?

Chương 87

Thật sự không hiểu nổi, có thứ này rồi, dựa vào đó mà có thể vang danh thiên hạ bách tính sao?

Nhất thời khiến họ vô cùng tò mò, ngay lập tức tất cả đều nếm thử thứ trong bình ngọc đó, chốc lát sau thái giám đã đi một vòng quanh các văn võ triều đình. "Các ái khanh thấy thế nào?" Lý Nhị vẻ mặt tươi cười, hai mắt quét nhìn phía dưới.

Lúc này, các văn võ triều đình đều kinh ngạc không thôi, hai mắt trợn tròn!

Bởi vì sau khi nếm thử muối trong bình ngọc, tất cả đều ngớ người, bởi vì quả thực là muối, nhưng lại hoàn toàn khác với muối họ từng dùng trước đây.

Không chỉ không có chút vị chát đắng nào, mà còn vô cùng tinh tế!

Nói tóm lại, thứ họ ăn trước đây là c*t chó, đây đơn giản là mỹ vị nhân gian a, hoàn toàn lật đổ nhận thức của họ về muối!

Cảnh tượng này, cũng khiến nụ cười trên mặt Lý Nhị càng thêm đậm, xem xem bọn chúng còn dám ở trước mặt Trẫm mà dâng tấu hặc tội Lâm Hiên nữa không? "Khải bẩm Bệ hạ, muối này quả thực ngon hơn muối thô chúng ta sản xuất rất nhiều." "Nhưng cũng không thể coi là công lớn được chứ?" Chỉ chốc lát sau, có một lão văn thần không cam tâm đứng ra dâng tấu.

Tuy rằng không thể không thừa nhận, cái gọi là muối tinh này thật sự quá ngon, khiến ông ta cũng không khỏi nổi lòng tham.

Nhưng ông ta phủ nhận và làm giảm nhẹ tác dụng của muối tinh! "Nếu Trẫm nói cho các ngươi biết, muối tinh không chỉ phương thức

tinh luyện đơn giản, mà còn có thể sản xuất với số lượng lớn thì sao?" Lý Nhị nghe xong, nội tâm lạnh nhạt đi một chút, ngay lập tức phất long bào đoan tọa trên long ỷ lớn tiếng nói. "Hả?" Lời này vừa thốt ra, trực tiếp khiến các văn võ triều đình đều kinh hãi, đặc biệt là vị lão văn thần kia, càng hoàn toàn nghẹn lời, không tìm được bất kỳ lời nào để phản bác. "Lời Bệ hạ nói có thật chăng?" Tiếp đó, Phòng Huyền Linh đứng bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn được nữa, trực tiếp bước lên một bước hỏi. "Lời Trẫm nói, là sự thật!" Lý Nhị liếc nhìn Phòng Huyền Linh một cái, ngay lập tức đáp lại. "Oành!" Câu nói đó trực tiếp khiến Phòng Huyền Linh chấn động, ngay lập tức cả người không khỏi run rẩy, là do sự kích động mà thành. "Chúc mừng Bệ hạ, hạ hỉ Bệ hạ." "Tuyệt đối xứng đáng là một công lớn có thể vang danh thiên hạ bách tính!" Ngay lập tức, Phòng Huyền Linh trực tiếp cúi người nói.

Cần biết, Đại Đường hiện nay tuy có thánh địa sản muối, phương pháp chế tác muối thô cũng đã được cải tiến, có một hệ thống chế độ thành thục.

Nhưng dù vậy, muối thô sản xuất ra cũng khá chát đắng, sản lượng không nhiều.

Điều đó cũng dẫn đến việc bất kể bách tính thiên hạ hay đạt quan quý tộc, lượng muối có thể dùng mỗi ngày đều bị kiểm soát nghiêm ngặt, có một điểm, lượng muối cần thiết mỗi ngày của quân đội càng lớn hơn.

Bởi vì sản lượng ít, chế tác không quá tinh xảo, dẫn đến phân phối khá thiếu, còn có chút nguy hại cho sức khỏe.

Nay Lâm Hiên đã phát minh ra muối tinh càng tinh xảo hơn, phương thức tinh luyện đơn giản lại có thể sản xuất mạnh mẽ, há chẳng phải là công lớn sao?

Khiến toàn thiên hạ bách tính sau này đều có thể yên tâm thoải mái ăn muối, khiến Bộ Quân không cần lo lắng về lượng cung cấp không đủ nữa a!

Tuyệt đối xứng đáng là một công lớn tày trời!

Nhất thời, các văn võ triều đình đều im lặng, sắc mặt khó coi.

Đặc biệt là Trường Tôn Vô Kỵ ở phía trước, răng đều muốn cắn nát, thật sự không hiểu, Lâm Hiên rốt cuộc làm cách nào?

Chẳng lẽ thật sự có thủ đoạn thần tiên sao?

Nghĩ đến đây, ông ta không khỏi rùng mình một cái, không thể không suy nghĩ xem quyết sách đó có đúng đắn hay không.

Nhưng bây giờ đã hơi muộn rồi, hiểu rõ Lâm Hiên, căn bản không thể lôi kéo được, trước đại nghĩa chắc chắn sẽ đứng ở phía đối lập với mình. "Các ngươi bây giờ còn muốn bàn luận về Lâm Hiên nữa không?" Phía trên đại điện, Lý Nhị cũng vẻ mặt tươi cười, ngay lập tức long mục quét nhìn xung quanh mở lời.

Ngài cảm thấy sảng khoái, có một đại tài như Lâm Hiên đơn giản là xa xỉ, trước đây Trẫm không ít lần bị đám văn võ đại thần làm cho bối rối không xuống đài được, nhưng bây giờ tất cả đều bị thu phục ngoan ngoãn. "Vi thần biết sai, Lâm Hiên xứng đáng đảm nhiệm chức Công Bộ Thượng thư!" Nhất thời, các văn võ đại thần nhao nhao mở lời, ngữ khí uể oải.

Bây giờ sự đã đến nước này, mọi tính toán đều đổ vỡ, không những không hặc tội được Lâm Hiên, ngược lại còn bị hắn sỉ nhục một phen.

Một ca kỹ trong mắt họ là thứ làm mất mặt đại trượng phu, lại có thể lực áp quần hùng, lập được công lớn vang danh thiên hạ bách tính!

Đơn giản là nực cười a. "Vì Lâm Hiên đã bình an, vậy hãy rút cấm

vệ quân về đi." "Đợi khi hắn xuất hiện, Trẫm sẽ trọng thưởng!" Ngay lập tức Lý Nhị phất phất tay, sau đó bãi triều.

Bên ngoài Thái Cực điện.

Các văn võ đại thần đều sắc mặt khó coi, nội tâm đều phẫn muộn và tiếc nuối, chỉ thiếu một chút xíu nữa, đáng tiếc công dã tràng rồi.

Chương 88

Ngay lập tức đều hữu ý vô ý nhìn về phía Trường Tôn Vô Kỵ ở đằng xa.

Bây giờ chỉ có thể đặt hy vọng vào vị Thượng thư đại nhân kia, dù sao ông ta vẫn luôn nhằm vào Lâm Hiên, lần này Lâm Hiên công thành viên mãn, Bệ hạ long nhan đại hỉ, khó mà nói sau này ngài sẽ không xử lý ông ta.

Trường Tôn Vô Kỵ lúc này, vẻ mặt đờ đẫn, ánh mắt thâm thúy.

Ngay lập tức nội tâm ông ta thở dài một tiếng, bây giờ Lâm Hiên đang phong độ ngời ngời, muốn đối phó hắn lại càng khó, chỉ có thể từ từ chờ đợi cơ hội. "Đám lão thất phu các ngươi bây giờ không dám nói tiếng nào sao?" Lúc này, Ngụy Chinh vẻ mặt cười lạnh bước đến, hai mắt liếc ngang, ngữ khí tràn đầy khinh bỉ.

Một đời ông ghét nhất tiểu nhân, tuy rằng trước khi hiểu rõ Lâm Hiên, ông cũng có chút ý kiến với hắn, nhưng tuyệt đối không đến mức chia bè kết phái và quá đáng như vậy.

Bởi vì những lời gián ngôn của những kẻ này, đơn giản là muốn Lâm Hiên chết a!

Bây giờ tự nhiên ông ta vui mừng khi thấy những kẻ này ăn trái đắng.

Các văn võ đại thần thấy vậy tuy phẫn nộ, nhưng cũng không dám mở miệng phản bác, dù sao thành công thì làm vua, thất bại thì làm giặc, không có gì tốt đẹp cả. "Ngụy đại nhân, ngày tháng còn dài." Cuối cùng đám người đó lạnh nhạt nói, ngay lập tức tất cả đều âm trầm rời đi.

Đối với điều này Ngụy Chinh chỉ hừ lạnh một tiếng, nhưng trong lòng cũng không thể không đề phòng, dù sao quân tử dễ phòng, tiểu nhân khó tránh, khó bảo đảm những kẻ này sau này sẽ không giở trò gì nữa.

Xem ra đợi Lâm Hiên trở về, phải nhắc nhở hắn một chút.

Lập Chính điện. "Mẫu...

Lời Mẫu hậu nói có thật sao?" Trường Lạc vẻ mặt đầy vết lệ nhìn Trường Tôn Vô Cấu hỏi. "Nha đầu ngốc, Mẫu hậu sẽ lừa con sao?" "Hắn và Từ Huệ kia quan hệ rất thân mật, nghe nói đã có hôn ước, điều kiện là hắn ta nhất định phải làm quan, như vậy mới môn đăng hộ đối." "Mẫu hậu sở dĩ giam lỏng Lâm Hiên, tất cả chẳng phải đều vì con sao?" Trường Tôn Vô Cấu ôm Trường Lạc vào lòng, vừa xoa lưng nàng vừa giải thích.

Nhưng trên mặt nàng lại hiện lên nụ cười khổ, bởi vì trong lòng nàng rõ ràng, nàng đã nói dối con gái mình.

Dù rằng việc giam lỏng Lâm Hiên có thể cắt đứt duyên phận giữa hắn và Từ Huệ, nhưng điều quan trọng nhất lại là vì nàng, dù sao Lâm Hiên là cấm kỵ của nàng, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai đụng vào. "Vậy Mẫu hậu... trước đó con thấy ở trong đại điện..." Trường Lạc nửa tin nửa ngờ, cuối cùng vẫn hỏi ra, dù sao nàng đã tận mắt thấy Mẫu hậu và Lâm Hiên có những hành động thân mật. "Con nhìn nhầm rồi, lúc đó mắt Mẫu hậu bị cát bay vào, Lâm Hiên đang giúp ta xử lý." Quả nhiên lời này vừa thốt ra, Trường Tôn Vô Cấu lập tức sắc mặt căng thẳng, sợ nhất chuyện này bại lộ, ngay lập tức vẻ mặt nghiêm nghị nói. "Thật sao?" Trường Lạc nâng đôi tay nhỏ bé run rẩy, trợn tròn mắt nhìn Mẫu hậu hỏi. "Mẫu hậu bao giờ lừa con?" Trường Tôn Vô Cấu mỉm cười vành tai, lúc đó Trường Lạc mới hoàn toàn yên tâm, xem ra mình đã đa nghi rồi, Mẫu hậu sao có thể thích Lâm Hiên

chứ?

Lại còn tranh giành nam nhân nữa sao?

Cuối cùng, Trường Tôn Vô Cấu căn dặn, chuyện này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài, đặc biệt là với Lý Nhị, đối với điều này Trường Lạc cũng hiểu chuyện gật đầu.

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Lâm Hiên vừa đến giờ Tý liền khởi hành rời khỏi sơn trang đó, về đến Trường An thành thì trời đã gần sáng.

Dọc đường cũng thấy không ít cáo thị tìm người dán, xem ra thời gian hắn biến mất, đã gây ra một trận phong ba khắp thành a.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy tiền thưởng hậu hĩnh kia, hắn còn suýt chút nữa đến nha môn báo cáo để lĩnh thưởng. "Hiên công tử...

à không, Hiên đại nhân cuối cùng cũng về rồi!" Cũng không biết đã bao lâu, Lâm Hiên mơ màng nghe thấy một tiếng kinh hô, ngay lập tức chậm rãi mở mắt.

Hóa ra lúc lão quản gia Tử Trúc Uyển đến kiểm tra thì phát hiện ra hắn.

Nhưng lão quản gia lúc này lại có chút gò bó, sắc mặt mang theo nụ cười khách sáo, dù sao bây giờ toàn Trường An thành đều biết, ca kỹ Tử Trúc Uyển Lâm Hiên, là Công Bộ Thượng thư đương triều a! "Không cần câu nệ, mọi thứ cứ như bình thường là được rồi." Lâm Hiên ngồi dậy từ long sàng, sau đó nhìn lão quản gia nói, không cần làm ra vẻ quy củ. "Đúng rồi, chuyện ta trở về, tạm thời đừng tuyên truyền." Cuối cùng Lâm Hiên phất phất tay, ý bảo có thể rời đi rồi, dù sao hắn đã đi đường cả đêm, có chút mệt mỏi.

Lão quản gia thấy vậy lập tức cung kính gật đầu.

Khi Lâm Hiên tỉnh lại lần nữa, đã là giữa trưa.

Vừa mới rửa mặt xong không lâu, cửa sương phòng trực tiếp bị đẩy ra, ngay lập tức một bóng hình yểu điệu bước vào.

Chương 89

"...Cuối cùng chàng cũng về rồi!" Người đó hóa ra là Từ Huệ, mấy ngày nay nàng vẫn luôn quanh quẩn ở Công Bộ và Tử Trúc Uyển, để chờ Lâm Hiên trở về.

Lần này cũng là do lão quản gia thấy nàng đáng thương, mới nhỏ giọng nói cho nàng biết, nếu không toàn Trường An thành đều không biết! "Sao nàng lại đến đây?" "Đây là thanh lâu..." Lâm Hiên nhìn Từ Huệ, đặc biệt là vẻ mặt đầy vết lệ và tiều tụy kia, đối với điều này hắn cũng cảm thấy đau lòng.

Ngay lập tức hắn thì thầm, biết Từ Huệ là tài nữ, trong lòng có kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không đến loại chốn phong trần này.

Huống hồ nàng còn chưa che giấu, nếu bị người ngoài nhìn thấy sẽ bị bàn tán. "Không, ta không quản được nhiều như vậy nữa, bây giờ ta chỉ muốn nhìn thấy chàng." Từ Huệ lại bật khóc, lập tức trực tiếp nhào vào lòng Lâm Hiên, ôm chặt lấy hắn.

Sau một thời gian dài, chỉ cần có thể ở bên người mình yêu, hà tất phải để tâm đến những thứ thế tục?

Lâm Hiên nhẹ nhàng ôm Từ Huệ, nội tâm cảm động.

Hắn biết những ngày tháng mình biến mất, chắc chắn đã khiến những người quan tâm hắn lo lắng.

Đặc biệt là Từ Huệ, xuất thân từ hào môn thế gia, lại là tài nữ nổi tiếng Trường An thành, trong lòng có kiêu ngạo, coi trọng danh tiếng.

Bây giờ lại cam tâm tình nguyện vì mình, mạo hiểm bị người ta bàn tán mà đến Tử Trúc Uyển. "Ta không sao, ta muốn tám kiệu lớn, minh môi chính thú đây mà!" Lâm Hiên khẽ vỗ lưng nàng thì thầm.

Dù sao là người phụ nữ đầu tiên của kẻ xuyên việt, nhất định phải đối xử thật tốt, Từ Huệ kia có tài có sắc vẹn toàn mà!

Nếu không thì Lý Nhị kia cũng sẽ không coi trọng, nạp làm tài nhân.

Tục ngữ có câu, xa cách lâu ngày hơn tân hôn, Lâm Hiên lập tức không nén nổi sự kích động trong lòng, trực tiếp ân ái với Từ Huệ.

Dù sao ở sơn trang đó lâu như vậy, nàng thiếu phụ kia chỉ cho nhìn mà không cho ăn a. "Coong!" Nhưng lúc đó, cửa sương phòng lại bị đẩy ra. "Lão Hiên à, mấy ngày nay ngươi chạy đi đâu vậy?

Làm lão ca ta lo lắng muốn chết." Hóa ra là Lý Nhị và Ngụy Chinh đến, còn Trường Tôn Vô Kỵ thì lấy cớ gia đình có việc nên không đi cùng.

Lý Nhị cũng không lâu trước đó mới biết Lâm Hiên xuất hiện ở Tử Trúc Uyển, cho nên sau khi nhận được tin tức, lập tức cùng Ngụy Chinh vi phục xuất cung.

Nhưng khi bước vào, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Bởi vì Lâm Hiên đang ôm ấp một nữ tử. "Khụ khụ, các ngươi cứ tiếp tục bận rộn." Nhất thời, Lý Nhị có chút bối rối nói, ngay lập tức liền chuẩn bị cùng Ngụy Chinh lùi ra.

Nhưng tiếc là đã muộn, bởi vì Từ Huệ vốn da mặt mỏng, đến Tử Trúc Uyển đã hạ quyết tâm quan trọng, bây giờ thấy có người đến, tự nhiên là đỏ mặt.

Lập tức nàng vội vàng thoát khỏi vòng tay Lâm Hiên, sau đó chỉnh lại y phục.

Nàng nói với Lâm Hiên một tiếng rồi cúi đầu rời đi.

Khiến Lâm Hiên cạn lời, không khỏi liếc xéo Lý Nhị và Ngụy Chinh, hai ông già này thật đúng lúc a.

Nhưng Lâm Hiên cũng không giận, dù sao họ cũng lo lắng cho hắn. "Lão Hiên mấy ngày nay rốt cuộc đi đâu vậy?" "Toàn Trường An thành đều đang tìm kiếm, nghe nói ngay cả Bệ hạ cũng bị kinh động, phái đại quân đi tìm." Chỉ chốc lát sau, Lý Nhị và Ngụy Chinh khoanh chân ngồi xuống, tiếp đó liền mở lời hỏi.

Đồng thời Lý Nhị cũng có chút bối rối, bởi vì ngài đã nhìn rõ nữ tử vừa rời đi, chính là Từ Huệ tài nhân đã được nạp vào cung trước đây.

Nhất thời khiến ngài không khỏi tự giễu, chẳng lẽ Trẫm cũng có nữ tử không có được sao! "Thật sự ngại quá, để hai lão ca lo lắng rồi." "Mấy ngày nay ta lánh xa phồn hoa thế tục, vẫn luôn lưu luyến nơi sơn dã hoang vu." Lâm Hiên rót trà, sau đó vẻ mặt xin lỗi mở lời.

Đương nhiên hắn không nói thật, dù sao hôm qua ở sơn trang kia, chuyện của hắn và nàng thiếu phụ nghi bị người khác phát hiện, nếu nói ra nữa, khó bảo đảm sẽ không bị tiết lộ ra ngoài.

Cũng không phải không tin Lý Nhị và Ngụy Chinh, chỉ là cẩn thận vẫn hơn.

Lời này vừa thốt ra, cũng khiến Lý Nhị và Ngụy Chinh thở phào nhẹ nhõm, dù sao không có chuyện gì là tốt.

Đặc biệt là Lý Nhị càng cảm thấy tảng đá treo trong lòng đã rơi xuống, bởi vì ngài sợ nhất Lâm Hiên biến mất là do bị đám văn võ đại thần kia bức bách, nếu không ngài thật sự sẽ đại khai sát giới. "Lão Hiên à, ta nghe người thân xa của ta nói, ngươi đã lập được một công lớn tày trời a!" "Khiến đám văn võ triều đình kia đều kinh ngạc, Bệ hạ còn muốn trọng thưởng đấy!" Ngay lập tức, Lý Nhị tiếp tục mở lời, Lâm Hiên không hổ là đại tài của Trẫm, muối tinh tinh luyện kia quả thật huyền diệu vô cùng.

Đặc biệt là phương thức đơn giản, có thể sản xuất mạnh mẽ, đơn giản là đã giải quyết một đại nan đề hiện tại.

Chương 90

Ban thưởng không tiếc!

Ngụy Chinh đứng một bên cũng cực kỳ bội phục, suýt chút nữa quỳ lạy hắn. "Chỉ là chút đồ chơi nhỏ thôi, không đáng nhắc đến." Lâm Hiên nghe xong cười phất tay, muối tinh sao?

Nếu hệ thống thưởng máy bay đại pháo, ta mẹ nó mang ra chẳng phải dọa chết lão Lý rồi sao?

Đương nhiên đó đều là chuyện sau này, ngay lập tức Lâm Hiên hai mắt sáng lên, dù sao những người có mặt đều là lão bằng hữu, cũng không sợ tiết lộ. "Hắc hắc, Bệ hạ mà thật sự coi trọng ta, vậy thì ban cho ta mấy nàng công chúa đi." "Phốc phốc!" Lời này vừa thốt ra, Lý Nhị và Ngụy Chinh đang uống trà lập tức phun ra, may mà Lâm Hiên né kịp thời, nếu không thì thảm rồi.

Nhất thời, Lý Nhị không khỏi khóe miệng co giật.

Trời đất quỷ thần ơi, hại Trường Lạc bảo bối của Trẫm còn chưa đủ, suýt chút nữa còn dụ dỗ cả Quan Âm Tỳ của Trẫm đi, bây giờ còn dám bảo Trẫm ban thưởng mấy đứa con gái?

Ngụy Chinh đứng một bên cũng mặt mày giật giật, lão Hiên thật sự dám mở miệng a!

Lần đầu tiên thấy Phò mã gia, lại muốn một hơi cưới mấy nàng công chúa!

Trâu bò, quả thực trâu bò! "Chỉ đùa thôi mà, Phò mã gia cũng chẳng có ý nghĩa gì." Lâm Hiên nhìn vẻ mặt của hai người, có chút cạn lời, lập tức trêu đùa nói.

Phò mã gia nhìn thì hay, nhưng lại cắt đứt hy vọng làm quan, quan

trọng nhất, Lý Nhị kia cũng không thể nào cho tam thê tứ thiếp a! "Hắc hắc lão Lý, nhìn ta bây giờ bình bộ thanh vân, lại còn quan bái chính tam phẩm, Công Bộ Thượng thư." "Người ưu tú như ta đây, không mau chóng kết giao sao?" "Thế này đi, nhà ông có mấy cô con gái à?

Đều gả cho ta đi, đảm bảo tài vận hanh thông." Lâm Hiên chuyển đề tài, lại nhìn về phía lão Lý cười gian nói.

Khiến Lý Nhị suýt chút nữa lại phun ra một ngụm trà, lập tức lắc đầu như trống bỏi, trực tiếp từ chối.

Tên tiểu tử này, hại Trường Lạc bảo bối của Trẫm còn chưa đủ, bây giờ còn muốn hại những đứa con gái còn lại của Trẫm sao?

Không có cửa đâu.

Khiến Lâm Hiên có chút thất vọng, ngay lập tức lại nhìn về phía Ngụy Chinh đứng một bên. "Đừng có nhìn ta như vậy, nhà ta không có con gái." Ngụy Chinh vẻ mặt xanh mét, lời này quả thực là thật, tuy có bốn đứa con trai, nhưng thật sự không có con gái.

Có, cũng không gả, dù sao Lâm Hiên chỗ nào cũng tốt, nhưng quá đa tình.

Nhất thời, Lâm Hiên thở dài, trực tiếp nói Lý Nhị và Ngụy Chinh không có đại cục, không hiểu đạo lý đầu tư sinh tài.

Khiến Lý Nhị và Ngụy Chinh nghe mà đầu óc muốn nổ tung.

Cuối cùng đều lần lượt cáo biệt, cảm thấy nếu còn ở lại, tuyệt đối sẽ bị tẩy não. "Ai, ta thật sự là, lão Lý, lão Ngụy hãy suy nghĩ kỹ đi a!" "Ta bây giờ là Công Bộ Thượng thư, nói không chừng sắp thăng quan rồi, con gái gả cho ta là vinh hiển tổ tông a!" Khiến Lâm Hiên cạn lời, lập tức tiếp tục mở lời, nhưng Lý Nhị và Ngụy Chinh đã chạy mất dạng. "Ai, không có mắt nhìn thật đáng sợ a!" Khiến Lâm Hiên bất

đắc dĩ, ngay lập tức bắt đầu thu dọn bàn, chuẩn bị tiếp tục nghỉ ngơi một lát.

Nhưng không lâu sau, cửa sương phòng lại bị đẩy ra, ngay lập tức một vị thái giám bước vào. "Lâm đại nhân, chủ tử nhà ta có lời mời." Thái giám vẻ mặt cung kính mở lời, dù sao người trước mặt là Công Bộ Thượng thư, bây giờ là đại hồng nhân trước mặt Bệ hạ. "Chủ tử nhà ngươi là ai?" Lâm Hiên nghe xong, nhíu mày, dường như ở triều đình hắn không có người quen nào. "Chủ tử nhà ta là Cao Dương công chúa." Thái giám không kiêu không hèn cúi người nói. "Tê!" Nhưng lại khiến Lâm Hiên ngớ người, cả người không khỏi hít một ngụm khí lạnh!

Cao Dương chẳng phải là con gái của Lý Nhị sao?

Vị công chúa kết hôn với Phòng Di Ái không lâu sau đó, lại tư thông với Biện Cơ, cuối cùng còn không buông tha cả hòa thượng, đúng là "xe buýt công cộng" sao?

Hẹn gặp ta là vì chuyện gì?

Chẳng lẽ muốn chinh phục ta, sau đó cho ta đội một chiếc mũ xanh lá cây lớn?

Danh tiếng của Cao Dương Công Chúa trong lịch sử quả thực rất tệ, dù sao thì sau khi kết hôn đã tư thông với người khác, ngay cả hòa thượng cũng không tha.

Tuy thời điểm này nàng chưa hạ giá cho Phòng Di Ái, con trai của Phòng Huyền Linh, nhưng điều đó vẫn khiến Lâm Hiên cảm thấy hơi hoảng hốt.

Dù sao, chưa xảy ra bây giờ không có nghĩa là sau này sẽ không xảy ra.

Chương 91

Với tính cách lãng đãng bẩm sinh như vậy, Lâm Hiên thực sự không có đủ tự tin để chinh phục loại nữ tử này.

Mặc dù Lâm Hiên đã từ chối, nhưng nghĩ lại, dù sao nàng cũng là con gái của Lý Nhị, công chúa Đại Đường, cuối cùng hắn quyết định vẫn đi dự tiệc.Đêm khuya.Tại một phủ đệ xa hoa, cuộc gặp không được chọn ở trong hoàng cung.Trong đại điện, màn sa màu hồng rủ xuống, phía trước có một tấm bình phong, qua lớp lụa mỏng có thể thấy một bóng dáng thướt tha.

"Hạ thần bái kiến Cao Dương Công Chúa." Lâm Hiên tuy là Công Bộ Thượng Thư Chính tam phẩm, nhưng đối diện với Cao Dương vẫn phải hành đại lễ."Lâm Hiên?" Từ phía sau bình phong, Cao Dương Công Chúa trong chiếc váy lụa trắng mỏng, cử chỉ thanh thoát, trên mặt nở nụ cười quyến rũ nói.Lâm Hiên đáp lại một tiếng, đứng thẳng giữa đại điện.Tuy người trước mặt là công chúa Đại Đường, nhưng Lâm Hiên cũng không cố ý giữ thái độ quá cung kính."Tiến lên đây nói chuyện.""Tối nay không có công chúa, cũng không có cái gọi là Công Bộ Thượng Thư."Một lát sau, một bàn tay ngọc vươn ra từ sau bình phong, ngoắc ngoắc Lâm Hiên.Điều này khiến Lâm Hiên hơi cau mày, quả nhiên là hồ ly tinh bẩm sinh, nhất cử nhất động đều mang theo vẻ quyến rũ.Thật đáng tiếc, nàng là một đóa hoa hồng có gai, ai chạm vào người đó xui xẻo, trừ phi ai có thể triệt để chinh phục được.

Ít nhất hiện tại, Lâm Hiên không có cách nào.Nhưng Lâm Hiên nhanh chóng nở nụ cười, lãng đãng bẩm sinh ư, ta cũng là thanh lâu ca cơ, vậy thì chúng ta cứ so bì nhau xem sao.Dù sao ta cũng sẽ không động lòng với nàng.Ngay sau đó, Lâm Hiên cũng thoải mái tâm thái,

trực tiếp tiến lên.Đập vào mắt, Cao Dương không hổ danh là mỹ nhân trời sinh, vóc dáng cực kỳ thướt tha, trang phục càng táo bạo.Đặc biệt là đôi mắt phượng, hơi liếc xéo, quả thực muốn câu mất hồn phách của người ta.“Ngồi xuống.” Cao Dương cũng đang nhìn Lâm Hiên, đã sớm nghe danh tiếng của hắn, chỉ là vẫn chưa có dịp gặp mặt.

Nay gặp rồi quả nhiên danh bất hư truyền.Không hổ là môi hồng răng trắng, tiểu sinh ngọc diện, rất hợp khẩu vị của nàng.Lâm Hiên nghe xong cũng không khách khí, trực tiếp ngồi phịch xuống, lại còn ngồi gần nàng.Cao Dương cũng không e thẹn, thậm chí còn táo bạo hơn cả hắn.Điều này khiến Lâm Hiên không khỏi đổ mồ hôi lạnh trong lòng, quả nhiên sử sách không lừa ta, Cao Dương này chính là một hồ ly tinh.

Đừng thấy nàng vẻ mặt tươi cười, thân thiện.Nhưng nàng lại nổi tiếng là kiêu căng được chiều chuộng, chỉ cần hơi không vừa ý là sẽ phát điên ngay lập tức.“Không biết công chúa hẹn hạ thần có chuyện gì?” Lâm Hiên tuy yêu mỹ nhân, nhưng cũng không đến mức không biết từ chối, ít nhất đối với Cao Dương, hắn phải cẩn thận hơn nữa.“Rời khỏi Trường Lạc, làm nam sủng của bản công chúa.” Cao Dương nở nụ cười quyến rũ, sau đó dùng ngón tay nâng cằm Lâm Hiên lên, nói với vẻ tinh ranh.“Trường Lạc?

Lý Lệ Chất?” Lâm Hiên nghe xong hơi mơ hồ, bởi vì hắn chưa từng tiếp xúc với Trường Lạc Công Chúa a!“Không biết ư?

À à, thảo nào lại như vậy.”“Vị thiếu nữ từng đến tìm ngươi mấy lần kia chính là Trường Lạc quận công chúa đương triều, Lý Lệ Chất.” Cao Dương vừa nhẹ nhàng vuốt ve Lâm Hiên vừa cười giải thích.Oanh!Trong khoảnh khắc, Lâm Hiên trực tiếp chấn động, đồng tử co rút dữ dội.Móa nó!

Móa nó!Thì ra tiểu loli Lý Thải Vi kia chính là Trường Lạc Công

Chúa Lý Lệ Chất, người mà Lý Nhị yêu quý nhất!Hóa ra ta đã "cua" được một vị công chúa!Lâm Hiên trong chốc lát cảm thấy đau đầu, bởi vì hắn vẫn luôn coi tiểu loli kia như một cô bé cần nuôi dưỡng, không ít lần có những hành động không đứng đắn với nàng.

Giờ mới biết, người ta đặc biệt chính là công chúa.

Nhưng Lâm Hiên nhanh chóng yên tâm, dù sao đây cũng là chuyện tình ta nguyện, hơn nữa Trường Lạc còn chủ động tự dâng hiến.Ngay sau đó, Lâm Hiên dở khóc dở cười, cảm thấy mình và Lý Nhị, vị Thánh Thiên Tử đương kim, có vẻ không hợp nhau a!Dù sao không lâu trước đây hắn vừa "đào tường" nhà Lý Nhị, dụ dỗ tài nữ Từ Huệ đi theo mình.

Giờ lại còn "cua" con gái của ông ta, không biết sau khi biết chuyện Lý Nhị có Long Nhan đại nộ không?

"Công chúa điện hạ, ta tuy là thanh lâu ca cơ, nhưng cũng là mệnh quan triều đình!" "Làm như vậy e rằng không ổn chứ?" Cuối cùng, Lâm Hiên nhìn Cao Dương nói, nữ nhân này thật sự gan to a!Thân là công chúa đường đường, lại muốn biến Công Bộ Thượng Thư thành nam sủng.

Nếu bị Lý Nhị biết được, chẳng phải sẽ lột da hắn sao?

"Ta có thể để phụ hoàng miễn chức của ngươi, hoặc là để ông ấy ban ngươi cho ta!" Cao Dương hoàn toàn không quan tâm, phàm là thứ nàng đã để mắt tới thì không có thứ gì mà nàng không có được, đặc biệt là thứ mà Lý Lệ Chất thích!Trong nháy mắt, trán Lâm Hiên nổi đầy gân đen, không khỏi chửi thề trong lòng.Con hồ ly tinh này thực sự coi lão tử là hàng hóa rồi sao?

"Tối nay không cần về nữa, hãy ở lại đây học cách hầu hạ ta đi!" Cuối cùng, Cao Dương trực tiếp phớt lờ Lâm Hiên, kiêu ngạo nói, rõ ràng đã coi hắn như vật riêng tư, có thể tùy ý sai khiến.Điều này khiến

mặt Lâm Hiên càng đen hơn.Thừa nhận Cao Dương quả thực rất quyến rũ, bất kể là dung nhan hay vóc dáng đều không chê vào đâu được, khiến bất kỳ nam nhân nào cũng phải động lòng, ngay cả hòa thượng còn không giữ được mình.Nhưng hắn thực sự không dám động vào nàng!Bởi vì nữ tử này khó nắm bắt, đừng thấy tuổi nàng không lớn, nhưng tâm địa lại như rắn rết, chủ yếu là do từ nhỏ bị chiều hư, thêm vào đó là tính cách lãng đãng bẩm sinh.Lâm Hiên không sợ bị cắm sừng, dù sao thì ai cũng có nhu cầu riêng, nhưng hắn sợ gây chuyện, như vậy sẽ rất phiền phức.

"Công chúa điện hạ, hạ thần đột nhiên có chút việc gấp chưa xử lý." "Hạ thần xin cáo lui trước, ngày sau nhất định sẽ đến tận cửa bồi tội." Cuối cùng, Lâm Hiên trực tiếp đứng dậy, không quay đầu lại rời khỏi phủ đệ.Khiến hắn có chút chế giễu chính mình.

Dù sao thì hắn vẫn luôn tự xưng là người chuyên bám váy phú bà, ăn bám.

Thế mà giờ đây, đối mặt với Cao Dương, hắn thực sự sợ hãi.Cao Dương không ngăn cản, trên mặt vẫn nở nụ cười quyến rũ, chỉ là trong đôi mắt phượng lóe lên một tia hàn quang.…Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.Sau khi trở về, Lâm Hiên vẻ mặt ngưng trọng, dù sao thì bây giờ hắn đã biết tiểu loli kia chính là Trường Lạc quận công chúa Lý Lệ Chất.Tuy không biết hắn có đức hạnh gì, mà có thể khiến công chúa đường đường thân mật với mình, nhưng hiện tại Lâm Hiên không hề cảm thấy vui vẻ.Dù sao Lý Lệ Chất là con gái được Lý Nhị yêu quý nhất, hắn không ít lần có những hành động không đứng đắn với nàng.Trong chốc lát, hắn cảm thấy hơi thấp thỏm, dù sao cũng sợ bị Lý Nhị biết được.

Đương nhiên hắn không sợ bị trách phạt, mà sợ Lý Nhị hồ đồ một phen, thu hắn làm phò mã gia a!Phò mã gia thì Lâm Hiên thật sự không muốn làm a!Bởi vì một khi đã làm phò mã, con đường quan lộ coi như

chấm dứt, Từ Huệ cũng không còn, cực phẩm thiếu phụ cũng không còn.Ta đặc biệt có thể vì một cái cây mà từ bỏ cả rừng cây sao?Xem ra sau này phải giữ khoảng cách với tiểu loli đó một thời gian.Điều này khiến Lâm Hiên không khỏi lại một lần nữa buồn bã, lần đầu tiên cảm thấy bị loli để mắt tới cũng là một chuyện đau đầu.Thái Cực Điện, buổi thiết triều.Một ngày nọ, Lý Nhị vẻ mặt hồng hào, bởi vì phương pháp tinh luyện muối do Lâm Hiên ban cho quả thực thần diệu, có thể nói là công tích vĩ đại!Nhất định phải ban thưởng, để bày tỏ Long Ân!Bên dưới, các quan văn võ đứng đầy triều đình, vẻ mặt phức tạp.Dù sao đã đấu với Lâm Hiên lâu như vậy, cuối cùng lại thua, bây giờ phải chứng kiến hắn được Bệ hạ ban thưởng.Điều khiến họ tức tối hơn là người này đã được phong Công Bộ Thượng Thư, lại còn không cần phải dự buổi thiết triều, đãi ngộ quả thực như thần.

"Công Bộ Thượng Thư Lâm Hiên, có công tinh luyện muối, ban phúc cho thiên hạ bách tính, có thể nói là đại công tích!" "Trẫm đại hỉ, ban phong làm Đặc Tiến!" Ngay lập tức, Lý Nhị vung tay áo, trực tiếp tuyên bố trước mặt toàn bộ văn võ bá quan.Oa!Theo lời này vừa ra, toàn bộ văn võ bá quan vốn đang cúi đầu đều chấn kinh!Ngay cả Trường Tôn Vô Kỵ cũng hơi cau mày, sắc mặt đột biến.Bởi vì chức quan Đặc Tiến có thể được phong Chính Nhị phẩm a, đã đặc biệt ngang hàng với Thượng Thư Lệnh rồi.

Đương nhiên, Đặc Tiến chỉ là một hàm danh dự, nhưng cũng đủ kinh người rồi.Cần biết Lâm Hiên vừa nhập triều đã là Công Bộ Thượng Thư Chính tam phẩm, bây giờ lại thăng chức nữa!Tốc độ thăng tiến này có phải quá nhanh rồi không?Nếu không, sau này nếu hắn lại lập thêm công tích nào đó, chẳng phải sẽ thăng lên Chính Nhất phẩm sao?Đến lúc đó, hắn thật sự là một người dưới vạn người trên!

"Khải bẩm Bệ hạ, Đặc Tiến tuy chỉ là một hàm danh dự, nhưng cũng là Chính Nhị phẩm." "Vi thần cảm thấy có phải có chút quá đáng

không?" Ngay lập tức, có một lão văn thần run rẩy đứng ra dâng sớ nói.Về cơ bản, lời này đại diện cho tiếng lòng của phần lớn mọi người, bởi vì tốc độ thăng cấp của Lâm Hiên quá nhanh, khó tránh khỏi khiến người ta bất mãn đố kỵ.

"Khải bẩm Bệ hạ, vi thần lại cảm thấy ban thưởng này không hề quá đáng." "Dù sao Lâm Hiên tinh luyện muối, đã giải quyết được khó khăn ăn muối của thiên hạ bách tính, cũng gián tiếp tiết kiệm cho Đại Đường ta biết bao tài lực nhân lực?" Không đợi Lý Nhị mở lời, Ngụy Chinh mặt đen sầm bắt đầu can gián.Trong lòng cực kỳ khinh bỉ đám lão thất phu kia, cả ngày chẳng làm được việc gì, chỉ biết bài xích người khác.

Giờ Lâm Hiên lập đại công tích, lại còn thấy ban thưởng như vậy cũng không được.

"Huyền Thành nói có lý!" Trên Long ỷ, Lý Nhị nghe xong gật gật đầu, sau đó sắc mặt thay đổi, lại lần nữa mở lời nói."Các ngươi có phục không?" "Trẫm vẫn luôn thưởng phạt phân minh, có công thì phải ban thưởng!" "Thay vì cứ lải nhải trước mặt Trẫm, chi bằng hãy làm nhiều việc hơn cho Trẫm, cho Đại Đường đi!" Trong khoảnh khắc, vị lão văn thần kia trực tiếp quỳ phục xuống đất, sắc mặt tái nhợt, toàn thân mồ hôi lạnh toát ra.Các quan văn võ đại thần cũng nín thở, biết Bệ hạ đã nổi giận.

"Hừ!

Bãi triều!" Cuối cùng, Lý Nhị liếc mắt nhìn toàn bộ văn võ bá quan, sau đó hất tay áo bỏ đi.Cùng lúc đó.Lâm Hiên cũng ở Tử Trúc Uyển nhận Thánh Chỉ, biết mình được ban thưởng.Sau khi thị giám rời đi, Lâm Hiên tùy tiện ném Thánh Chỉ vào ngăn kéo, không hề có ý coi trọng.Bởi vì ai mà chẳng biết Đặc Tiến chỉ là một hàm danh dự, chẳng có lợi ích gì, thà như vậy không bằng ban thưởng vàng bạc

châu báu và mỹ nhân.…Đêm khuya.Lâm Hiên lặng lẽ rời khỏi sương phòng, xác định không có ai theo dõi mới rời khỏi Trường An Thành.Không còn cách nào khác, sau khi thân phận Công Bộ Thượng Thư bị bại lộ, toàn bộ Trường An Thành đều biết.

Mỗi ngày đều có người lén lút theo dõi trong bóng tối, để không làm bại lộ thân phận Ngọc Diện Chân Nhân, chỉ có thể làm như vậy.Khu ngoại ô, sâu trong rừng cây.Khi Lâm Hiên biến thành Ngọc Diện Chân Nhân, dưới ánh trăng xa xa đã có một thiếu nữ đứng đó.Trong khoảnh khắc, Lâm Hiên không khỏi kinh hô, bởi vì người đó tự nhiên là Lý Anh Ca, nhưng trang phục tối nay khác với mọi khi.Hiếm khi thấy nàng cởi bỏ Minh Quang Khải, khoác lên mình y phục nữ tử a!Không khỏi khiến mắt Lâm Hiên sáng rực, quả thực như thể từ người khác biến thành một người khác vậy.Dù sao là Thần Uy Tướng Quân, khi mặc Minh Quang Khải thì cơ thể sẽ bị bó chặt.

Giờ đây khi đã cởi bỏ hết, ngay lập tức lộ ra vóc dáng vốn có.Quả thực là cực phẩm a!“Sư phụ, ngài đến rồi!” Lúc này, Lý Anh Ca vốn đang thất thần chợt phản ứng lại, ngay lập tức đỏ mặt nói.Càng khiến Lâm Hiên ngẩn người!Khanh thương!Ngay sau đó, Lâm Hiên ném cây ngân thương vào bụi cỏ, rồi nhìn nàng hỏi.“Có vẻ như có tâm sự?” Nima, tuyệt đối có chuyện, nếu không Lý Anh Ca sao lại mặc nữ trang?

Lại còn hiếm khi lộ vẻ e thẹn?Lý Anh Ca nghe xong, khuôn mặt chợt ảm đạm, sau đó bước đi về phía xa, đặt toàn bộ bản thân dưới ánh trăng.Lúc này tóc nàng xõa tung, mặc chiếc váy lụa trắng, dưới ánh trăng bao phủ, trông nàng đẹp tựa tiên cảnh.Nhưng trên khuôn mặt tươi cười lại mang một nỗi buồn.

“Có chuyện gì có thể nói với vi sư.” Lâm Hiên nhìn cảnh tượng này, trong lòng có chút đau lòng, ngay lập tức bước đến.Không hề khách khí, Lâm Hiên trực tiếp đặt tay lên vai nàng, Lý Anh Ca đối với

điều này cũng không để ý.Bởi vì khi Lâm Hiên chỉ đạo, hai người thường xuyên tiếp xúc, trong lòng nàng cũng thích sư phụ.

"Phụ thân từng nói với con, con tuy là Thần Uy Tướng Quân, nhưng suy cho cùng cũng là nữ tử." Một lát sau, Lý Anh Ca mở lời, không biết vì sao, chỉ cần có sư phụ ở bên cạnh, nàng lại cảm thấy đặc biệt an ổn.Và cũng vui vẻ thổ lộ tâm tình của mình.

"Chuyện đại sự nhân duyên?" Lâm Hiên nghe xong, lập tức cau mày, ngay lập tức suy đoán.Quả nhiên Lý Anh Ca gật gật đầu, sau đó tiếp tục nói, chuyện hôn nhân nàng cũng chưa từng né tránh, bởi vì đó là điều tất yếu.Nhưng Lý Anh Ca tuy là nữ tử, lại có cốt khí ngạo nghễ, chỉ ngưỡng mộ người mạnh hơn mình!Vì vậy, trong chuyện hôn nhân, nàng sẽ không tùy tiện ưng thuận, dù cho vì điều này phải đắc tội với phụ thân.Điểm này khiến Lâm Hiên khâm phục, dù sao ở thời cổ đại, chuyện hôn nhân cơ bản là "cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy".

"Vậy nàng tính sao?" Cuối cùng, Lâm Hiên nhỏ giọng hỏi.Nói thật, nếu không phải vì lúc trước hắn không cẩn thận nhìn trộm Lý Anh Ca tắm, thì đã sớm lột mặt nạ ra theo đuổi nàng rồi.Dù sao nàng xinh đẹp, lại có võ lực, tiền tài và quyền lực, quả thực là nữ thần hoàn mỹ a! Nhưng nào ngờ vận mệnh trêu ngươi!Oa!Theo lời Lâm Hiên vừa dứt, Lý Anh Ca đang đứng quay lưng đột nhiên xoay người lại, đôi mắt nhìn thẳng vào Lâm Hiên.Trong khoảnh khắc, dù cách mặt nạ, mặt Lâm Hiên cũng hơi đỏ lên.Bởi vì ánh mắt Lý Anh Ca long lanh tình ý! Chẳng lẽ muốn…?

"Sư phụ, kỳ thực con đã sớm thích ngài rồi!" Quả nhiên, Lý Anh Ca không hổ là nữ trung hào kiệt, không hề có chút e dè nào, trực tiếp bày tỏ lòng mình.Trong chốc lát, lời tỏ tình này khiến Lâm Hiên dở khóc dở cười.Bởi vì hắn biết rõ, Lý Anh Ca thích là 'Ngọc Diện Chân Nhân', chứ không phải thanh lâu ca cơ Lâm Hiên.Chuyện này cứ như

con vịt đã đưa đến tận miệng mà ta còn không dám cắn một miếng a! Lý Anh Ca thấy Lâm Hiên mãi không đáp lại, khuôn mặt chợt ảm đạm.“Cũng đúng, sư phụ là nhân vật siêu phàm thoát tục cỡ nào, không để mắt đến con cũng là lẽ tự nhiên.” Sau đó nàng buồn bã nói, trong mắt có những giọt lệ long lanh chực trào, nhưng nhanh chóng bị lau đi.Cảnh tượng này khiến Lâm Hiên nhìn mà đau lòng.

“Nếu có duyên, tự nhiên sẽ ở bên nhau.” Cuối cùng, Lâm Hiên cười khổ nói, thật lòng mà nói, Lý Anh Ca quả thực rất hấp dẫn, anh tư táp sảng, vóc dáng đầy đặn, quả thực là cực phẩm.Nhưng hiện tại hắn thực sự không dám chấp nhận, dù sao dưới mặt nạ Ngọc Diện là thanh lâu ca cơ Lâm Hiên, chứ không phải cái gọi là hậu duệ danh tướng, ẩn thế chân nhân.Nhưng Lâm Hiên cũng không thể từ bỏ, cứ thế trơ mắt nhìn nàng như vậy được!Quả nhiên, lời này vừa ra, Lý Anh Ca đang ảm đạm trong nháy mắt trở nên phấn chấn.

“Dù là bao lâu, con cũng sẽ đợi sư phụ!” Ngay lập tức, Lý Anh Ca nghiêm túc nói, tuy sư phụ không nói rõ, nhưng nàng biết mình có một tia cơ hội.Sau đó nàng trực tiếp nhào vào lòng Lâm Hiên.Lý Anh Ca là người như vậy, dám yêu dám hận, dám làm dám chịu!Đối với điều này, Lâm Hiên cũng không từ chối, trực tiếp vòng tay ôm chặt nàng, tận hưởng sự yên bình hiếm hoi.…Sau khi trở về Tử Trúc Uyển, trời gần sáng.Tâm trạng Lâm Hiên có chút phức tạp, bởi vì không biết thân phận của mình khi nào sẽ bị vạch trần, đến lúc đó Lý Anh Ca sẽ thế nào?Trong chốc lát, hắn cảm thấy đau đầu không thôi.Ngay sau đó, Lâm Hiên lắc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, chuẩn bị rửa mặt nghỉ ngơi một lát.Rầm!Nhưng không lâu sau, cửa sương phòng trực tiếp bị đẩy ra.Điều này khiến Lâm Hiên đang nằm trên giường cau mày, mới giờ Mão?

Chương 92

Có cho người ta ngủ không vậy?Từ khi thân phận Công Bộ Thượng Thư bị bại lộ, ít có ai dám làm càn như vậy, chẳng lẽ lại là Lão Lý và những người khác sao?Ngay sau đó, Lâm Hiên trực tiếp ngồi dậy, đôi mắt liếc xéo qua, trong nháy mắt ngây người!Bởi vì người đó chính là tiểu loli Lý Thải Vi, không, bây giờ nên gọi là Trường Lạc quận công chúa Lý Lệ Chất!Nhưng Lâm Hiên thấy nàng vẫn mặc thường phục đi vi hành, dường như không muốn lộ rõ thân phận, ngay lập tức cũng không vạch trần.

"Sao vậy?" Lâm Hiên bước xuống từ trên giường, sau đó vẻ mặt tươi cười hỏi.Bởi vì sau khi biết thân phận của Trường Lạc, Lâm Hiên tự nhiên không dám đối xử với nàng như trước nữa.Không phải là e dè, mà là sợ nha đầu đó về tố cáo với Lý Nhị, vạn nhất lại ban cho ta làm phò mã thì chẳng phải toi đời sao?

"Ta hỏi, ngoài ta ra, ngươi thích ai?" Kể từ khi Trường Lạc ở Bi Thử Sơn Trang nhìn trộm chuyện của mẫu hậu và Lâm Hiên, nàng vẫn luôn ăn ngủ không yên.Tuy mẫu hậu đã nói cho nàng biết, sự tình không phải như những gì nàng thấy, nhưng nàng vẫn cảm thấy không tin.Vì vậy, nàng muốn tự tai nghe Lâm Hiên nói!Lâm Hiên nghe xong cau mày, trong lòng có chút nghi ngờ, chẳng lẽ chuyện đã bị phát hiện sao?Không, không thể nào a!Bởi vì bất kể là vị thiếu phụ kia, mỗi lần hẹn hò đều cẩn thận từng li từng tí, tuyệt đối không để lại dấu vết.

"Ngoài Từ Huệ ra không còn ai khác." Ngay sau đó, Lâm Hiên vẻ mặt ngưng trọng nói, chuyện của cực phẩm thiếu phụ nhất định không thể tiết lộ.Dù sao hắn thì không sao, cùng lắm thì không làm quan nữa.

Nhưng vị thiếu phụ kia thì có thể toi đời.

“Thật sao?” “Tuyệt đối không phải lời nói dối!” Lâm Hiên gật gật đầu, bề ngoài không hề có dấu hiệu nói dối.Điều này khiến Trường Lạc trong nháy mắt nở nụ cười, sau đó trực tiếp nhào vào lòng Lâm Hiên.

Chuyện của Từ Huệ thì nàng có thể không quản, nhưng tuyệt đối không thể liên lụy đến mẫu hậu của nàng.Bởi vì như vậy, nàng sẽ không biết phải đối mặt thế nào!Ngọc mềm mại vào lòng, cơ thể Lâm Hiên không khỏi căng cứng, bởi vì thực sự không muốn phát triển quá nhanh với nàng.Dù sao làm phò mã gia, thì đừng mơ đến những nữ nhân khác.Ngay sau đó, Lâm Hiên lấy lý do cơ thể không thoải mái, tiễn Trường Lạc ra ngoài.Trường Lạc tuy không nỡ, nhưng cũng đồng ý.

Dù sao nàng cũng đã có được câu trả lời mình muốn rồi.Cuối cùng, Lâm Hiên đóng cửa sương phòng lại, chuẩn bị tiếp tục nghỉ ngơi.Nhưng đúng lúc này, lại có người đến, khiến Lâm Hiên suýt nữa thì nổi khùng.Nhưng khi mở cửa sương phòng ra nhìn, trong nháy mắt đôi mắt hắn sáng rực, bởi vì bên ngoài đang đứng một tỳ nữ, chính là nha hoàn thân cận của vị thiếu phụ kia.

“Phu nhân có lời mời.” Tỳ nữ cúi người nói, sau đó dẫn Lâm Hiên vào một chiếc xe ngựa.Trên đường đi, Lâm Hiên vẫn luôn cầu nguyện tốt nhất là không có chuyện gì xảy ra, dù sao sau ngày chia tay lần trước đã lâu rồi không gặp.Cũng không biết đã đi bao lâu, xe ngựa cuối cùng cũng từ từ dừng lại.Lần này không chọn Bi Thử Sơn Trang, dù sao nơi đó đã bị người khác phát hiện, không an toàn.Hoa lạp lạp! Xa xa thác nước chảy xiết, bên hồ nước có một gian gác lâu sừng sững.Lâm Hiên vừa nhìn đã thấy vị thiếu phụ đang đứng bên trong, ngay lập tức trong lòng vui mừng, vội vàng tăng tốc bước đến.

“Không sao chứ?” Lâm Hiên trực tiếp ôm lấy eo thon của Trường Tôn Vô Cấu, sau đó dịu dàng nói.Trường Tôn Vô Cấu cau mày.

Thực tế, đã có lúc nàng muốn đoạn tuyệt quan hệ với Lâm Hiên, đặc biệt là sau khi bị Trường Lạc bắt gặp.Nhưng mỗi lần đối mặt với Lâm Hiên, những lời trong lòng lại nghẹn lại ở cổ họng không nói ra được.Khiến nàng không khỏi thở dài một tiếng trong lòng, xem ra kiếp này khó mà thoát khỏi hắn rồi.

“Ta biết ngươi ở bên ngoài, ngoài Từ Huệ ra, còn có một nữ tử tên Lý Thải Vi.” “Gần đây không có chuyện gì chứ?” Một lát sau, Trường Tôn Vô Cấu trầm giọng nói, Trường Lạc là con gái của nàng, tự nhiên hiểu rõ tính cách của con bé, chắc chắn sẽ không hoàn toàn tin lời nàng.Sau đó chắc chắn sẽ tìm Lâm Hiên hỏi cho ra lẽ, vì vậy nàng sợ Lâm Hiên sẽ lỡ lời.

“Ví dụ như hỏi, có còn nữ tử nào khác không?” Lâm Hiên nghe xong, tự nhiên hiểu ý của vị thiếu phụ, xem ra Bi Thử Sơn Trang hôm đó quả thực đã xảy ra chuyện, nếu không nàng sẽ không hỏi như vậy.Nhưng bây giờ xem ra đã được giải quyết, nhưng vẫn cần đề phòng vạn nhất.

“Không có.” Lâm Hiên lập tức đáp lại, Từ Huệ biết chuyện giữa hắn và Lý Thải Vi, đối với điều này cũng không nói nhiều.Chỉ là Trường Lạc sáng nay có hỏi, nhưng hắn đã phủ nhận.Điều này khiến hắn cảnh giác, bởi vì thân phận của thiếu phụ đặc biệt, dù sao cũng là phụ nữ có chồng, tuyệt đối không thể để người ngoài biết.

“Vậy thì tốt.” Trường Tôn Vô Cấu nghe vậy, mới thở phào nhẹ nhõm, sợ Lâm Hiên sẽ khai ra.Sau đó nàng lại căn dặn, chuyện giữa hai người tuyệt đối không được tiết lộ cho bất kỳ ai, dù là người thân cận nhất.Lâm Hiên gật gật đầu, sau đó ra hiệu không cần lo lắng, nếu có chuyện xảy ra, hắn cũng sẽ không bỏ mặc nàng.Đối với điều này,

Trường Tôn Vô Cấu cười khổ, nếu thật sự có chuyện xảy ra, có mười cái đầu cũng không đủ chặt!Cuối cùng, Lâm Hiên và nàng sánh bước bên nhau trên sườn núi, tận hưởng khoảng thời gian hẹn hò quý giá.

"Phu nhân, hay là hôm nay đừng về nữa?" "Ta… muốn…!" Lâm Hiên ôm Trường Tôn Vô Cấu, sau đó vẻ mặt chân thành nói, hắn đã không thể chờ đợi được nữa rồi.

"Phu nhân… ta muốn…!" Lâm Hiên vẻ mặt thâm tình, trực tiếp ôm Trường Tôn Vô Cấu lẩm bẩm nói.Hắn không nhịn được nữa rồi, cảm thấy đã đến lúc ra tay, dù sao đây cũng là lúc hắn đang tuổi sung sức.Trường Lạc tạm thời lại không dám động vào, Từ Huệ từ sau lần trước đã nghiêm khắc giữ khoảng cách, phải sau khi thành thân mới có thể đồng phòng, khiến hắn khá là khổ não.Còn về Cao Dương và Lý Anh Ca tự dâng lên tận cửa, Lâm Hiên cũng dở khóc dở cười.Chỉ còn có cực phẩm thiếu phụ này, Lâm Hiên cảm nhận được sự mê luyến và dựa dẫm của nàng đối với hắn.

"Ngươi phải biết thiếp đã có phu quân, nếu bị người phát hiện tư thông, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng." Trường Tôn Vô Cấu cũng khá là băn khoăn, một mặt thừa nhận đã bị Lâm Hiên công phá chinh phục, nhưng mặt khác, giới hạn trong lòng lại không ngừng nhắc nhở nàng.Nàng không phải người bình thường, mà là Hoàng hậu Đại Đường đương kim!Nếu bị Lý Nhị phát hiện, nể tình cũ có thể tha cho nàng, nhưng gia tộc Trường Tôn cũng sẽ vì thế mà hoàn toàn suy tàn.

"Yên tâm đi, sẽ không có ai phát hiện." "Hơn nữa ta hiện tại quý vi Công Bộ Thượng Thư, không lâu trước còn được Bệ hạ ban phong làm Đặc Tiến, ai có thể ngăn cản ta?" Lâm Hiên tự nhiên hiểu rõ nỗi lo của Trường Tôn Vô Cấu, ngay lập tức an ủi.Ở thời cổ đại, việc cưỡng đoạt vợ thiếp là chuyện quá đỗi bình thường, bao gồm cả Lý Nhị, vị hoàng đế Đại Đường đương kim, chẳng phải cũng đã chiếm

đoạt vợ của đệ đệ sao?Còn về những chuyện dơ bẩn đen tối khác thì càng vô số kể.Thiếu phụ chắc cũng là người của một vị đạt quan quý tộc nào đó, nhưng chắc không có chức quan lớn!Trường Tôn Vô Cấu nghe xong, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.Đừng nói là Đặc Tiến Chính nhị phẩm, ngay cả Thái tử Thái bảo Chính nhất phẩm, trước mặt Bệ hạ cũng chỉ là con kiến mà thôi.Nhưng chuyện này lại tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài.Dù sao chôn sâu trong lòng là an toàn nhất.Nhưng như vậy, Lâm Hiên không quản được nhiều nữa rồi, trực tiếp khởi động chế độ "dụ dỗ phú bà".Nhanh chóng chiếm được Trường Tôn Vô Cấu.Bốn bề vắng lặng, trừ tiếng thác nước xa xa ra, không còn bất kỳ âm thanh khác lạ nào.Những tỳ nữ và hộ vệ cũng canh giữ bên ngoài, không có mệnh lệnh tuyệt đối không dám bước vào một bước.Trong chốc lát, trời làm giường, đất làm chiếu.Xuân sắc tràn ngập!…Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.Lâm Hiên lúc này tâm trạng rất tốt, bởi vì cuối cùng cũng đã chiếm được vị cực phẩm thiếu phụ kia rồi.Đừng nói, quả nhiên phải hơn hẳn những tiểu nữ tử như Từ Huệ rất nhiều.Dù có thể chất tốt, bây giờ cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, ngay lập tức trực tiếp lăn mình lên giường, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt.Cùng lúc đó.Hoàng cung thâm viện, Lập Chính Điện.Trên hành lang phía trước, thái giám cầm đèn lồng dẫn đường.Lý Nhị thả lỏng cơ thể mệt mỏi, vừa xử lý xong tấu chương từ Cam Lộ Điện.Thời gian trôi qua, gần đây vì chuyện của Lâm Hiên mà hắn cũng lâu rồi không đến thăm Quan Âm Tỳ.

"Bệ hạ… đến rồi sao?" Quan Âm Tỳ vốn đang dưỡng bệnh trên giường, sau khi biết tin Lý Nhị đến, sắc mặt chợt đại biến, ngay lập tức muốn tìm cớ ngăn cản hắn tiến vào, nhưng tiếc là đã muộn rồi.Ngay sau đó nàng cố nén đau đớn trên cơ thể bước xuống giường, cúi người nói.

"Quan Âm Tỳ làm sao vậy?

Không khỏe à?" "Mau đi truyền thái y!" Lý Nhị thấy Quan Âm Tỳ sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt đau khổ, ngay lập tức quan tâm nói.

"Không… không cần phiền thái y." "Thiếp chỉ hơi mệt mỏi thôi, nghỉ ngơi một lát là được rồi." Quan Âm Tỳ lập tức ngăn cản thái giám ở phía xa, nếu không thái y đến, khám ra thì chẳng phải sẽ toi đời sao?Khiến nàng vừa giận vừa cười.

Giận Lâm Hiên quá thô lỗ, cười vì thể lực của hắn thật tốt, hơn Lý Nhị rất nhiều.

"Đều tại Trẫm, đáng lẽ nên đến thăm ái phi sớm hơn." Lý Nhị nghe vậy, ngay lập tức xua tay, ra hiệu không cần đi tìm thái y, sau đó vội vàng bước đến, đỡ lấy Quan Âm Tỳ.Muốn đỡ nàng lên giường nghỉ ngơi.Nhưng giây tiếp theo, Lý Nhị có chút ngẩn người, bởi vì hắn phát hiện Quan Âm Tỳ dường như có tật ở hai chân thì phải?

"Quan Âm Tỳ chân có bệnh sao?

Trẫm cảm thấy nàng dường như đứng không vững?" Oa!Lời này vừa ra, khiến Quan Âm Tỳ sợ hãi suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất, ngay lập tức vội vàng mở lời nói."Thiếp thân mấy ngày trước không cẩn thận bị ngã một cái, nhưng không có gì đáng ngại, thái y đã kiểm tra rồi." "Thật là không cẩn thận, mau chóng lên giường nghỉ ngơi cho tốt, gần đây đừng để ý đến chuyện hậu cung nữa." Lý Nhị lập tức vẻ mặt đau lòng, sau đó ôm Quan Âm Tỳ lên giường.Vì Quan Âm Tỳ không khỏe, vậy thì hắn cũng không cần ở lại nữa, dặn dò tỳ nữ chăm sóc Hoàng hậu thật tốt, liền rời khỏi Lập Chính Điện.…Những ngày tiếp theo, Lâm Hiên ngoài việc đúng giờ chỉ dẫn Lý Anh Ca ra, thì còn cùng Từ Huệ ngâm thơ vẽ tranh, du ngoạn sơn thủy.Còn về Trường Lạc, Lâm Hiên lựa chọn cố gắng tránh né.Trên triều đình, kể từ khi giao ra phương pháp tinh luyện muối, đám văn võ đại thần kia cũng tạm thời im lặng.Gia tộc Trường Tôn.Trong phủ đệ.

“Phụ thân, chúng ta thật sự từ bỏ Lâm Hiên sao?” Trường Tôn Xung vẻ mặt lo lắng, bởi vì gần đây hắn phát hiện Lý Lệ Chất dường như ngày càng mê luyến Lâm Hiên.Đã từng nhắc đến trước mặt hắn, muốn đi tìm phụ hoàng thương lượng chuyện gả Lâm Hiên làm phò mã.Điều này càng khiến hắn nóng như lửa đốt!Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong, vẻ mặt âm trầm, không để ý đến lời Trường Tôn Xung.Bởi vì hiện tại trong lòng hắn cũng rối bời, ban đầu đúng là sợ Lâm Hiên, dù sao theo địa vị của hắn ngày càng cao, Bệ hạ cũng ngày càng coi trọng hắn.Nếu sau này Thái tử Lý Thừa Càn lại xảy ra chuyện gì, vậy thì chắc chắn sẽ bị phế truất.Lúc đó, vấn đề lập trữ quân, quyền phát biểu của Lâm Hiên hiển nhiên là cực kỳ quan trọng.Lần trước tuy đã tiến cử Lý Trị, nhưng Trường Tôn Vô Kỵ tinh minh đến mức nào, hắn đoán ra được Lý Trị tuyệt đối không phải lựa chọn ưu việt.Thực ra mọi người đều biết rõ, trong tất cả các hoàng tử, Lý Khác là người hiền năng nhất!Điều này cũng là điều khiến hắn sợ hãi nhất, bởi vì ngoài chi mạch Trường Tôn ra, ai cũng không thể làm trữ quân!Vì vậy mới luôn châm chọc Lâm Hiên, dù biết hắn có đại tài, có thể hưng thịnh quốc vận Đại Đường.Nhưng hiện tại lại thay đổi cách nghĩ, đã không thể phế truất được, vậy thì tại sao không lôi kéo hắn?Dù sao Trường Lạc là con gái của Quan Âm Tỳ, nếu Lâm Hiên có thể làm phò mã gia, về cơ bản cũng sẽ cùng gia tộc Trường Tôn gắn bó với nhau rồi.Sau đó lại tấu lên Bệ hạ, để hắn làm Thái tử Thiếu phó, dạy dỗ Lý Thừa Càn thật tốt, sau khi lên ngôi sẽ ổn định!Chỉ cần làm như vậy, thì không đúng sao, Xung nhi!

“Xung nhi, hay là con từ bỏ Trường Lạc đi?” “Ta thấy Cao Dương cũng không tệ, nếu con bằng lòng, ngày mai phụ thân sẽ đi hỏi Bệ hạ cầu hôn.” Cuối cùng, Trường Tôn Vô Kỵ thở dài một tiếng, sau đó nhìn Trường Tôn Xung khuyên giải.Oanh!Theo lời Trường Tôn Vô Kỵ vừa ra, toàn thân Trường Tôn Xung đều ngây người.

“Không!

Phụ thân!

Con tuyệt đối sẽ không từ bỏ Trường Lạc!” Trường Tôn Xung sắc mặt đại biến, sau đó vẻ mặt dữ tợn gào thét.

“Dựa vào cái gì?

Phụ thân chẳng lẽ con là con trai của người, người cũng không muốn giúp con sao?” Hắn không hiểu, không biết phụ thân rốt cuộc sợ điều gì?Lâm Hiên tuy đã lập đại công, cũng quý vi Đặc Tiến Chính nhị phẩm, nhưng phụ thân cũng không kém a, không chỉ là Lại Bộ Thượng Thư còn là Quốc Cữu đương kim.

“Có một số chuyện con không hiểu.” Trường Tôn Vô Kỵ vẻ mặt âm trầm, bởi vì liên quan đến vấn đề trữ quân sau này, không muốn nói nhiều.

“Nếu không thể đánh đổ, con có thể trực tiếp giết hắn…”Bốp!

“Hồ đồ!” Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong, trực tiếp tát một cái cắt ngang lời hắn nói.Trong khoảnh khắc, tức đến mức toàn thân run rẩy, mặt co giật, bởi vì Trường Tôn Xung quá xốc nổi rồi!Ra tay sát hại Lâm Hiên sao?

“Muốn hại chết gia tộc Trường Tôn ta sao?” “Con không biết Lâm Hiên là Đặc Tiến Chính nhị phẩm, không lâu trước mới lập đại công sao?” “Giết hắn sao?

Chương 93

Thật sự coi Bệ hạ là người bị điếc mù sao?" Trường Tôn Vô Kỵ vẻ mặt phẫn nộ, không nhịn được lại tát thêm mấy cái.

"Hài nhi biết sai rồi." Trường Tôn Xung cũng phản ứng lại, trong lòng chợt một trận sợ hãi, thừa nhận mình đã quá xốc nổi.Dù sao Lâm Hiên là mệnh quan triều đình, được Bệ hạ cực kỳ thưởng thức, từ chuyện hắn biến mất lần trước có thể thấy được, nếu dám động vào hắn, hậu quả khó mà tưởng tượng được.

"Không, phụ thân, vì sao phải bắt con từ bỏ Trường Lạc?" "Chuyện vẫn chưa có kết luận cuối cùng mà!" Sau đó Trường Tôn Xung tiếp tục hỏi, tuy hiện tại xem ra, ưu thế mình nắm giữ không nhiều, Trường Lạc lại khuynh tâm Lâm Hiên, nhưng không có nghĩa là hoàn toàn không còn cơ hội a?

"Vi phụ biết con thích Trường Lạc, nhưng có một số chuyện không thể cưỡng cầu." Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong, lắc lắc đầu, sau đó vỗ vỗ vai hắn an ủi.Tự nhiên sẽ không nói ra kế hoạch của mình.Trong chốc lát, khiến sắc mặt Trường Tôn Xung khó coi, trong lòng tựa như núi lửa sắp phun trào.Ngày thứ hai, sau khi bãi triều.Trường Tôn Vô Kỵ đi đến Cam Lộ Điện, chuẩn bị thực hiện kế hoạch.Muốn tấu lên Bệ hạ, khẩn cầu ban Trường Lạc cho Lâm Hiên, người có đại tài như hắn xứng đáng làm phò mã gia.Ngự Thư Phòng.

"Ý của phụ cữu Trẫm đã biết." Lý Nhị nghe xong kiến nghị của Trường Tôn Vô Kỵ, cũng hơi trầm tư một lát.Nói thật, đối với Lâm Hiên, hắn rất yêu thích.

Bởi vì hắn hiểu Trẫm, lại có đại tài, gả Trường Lạc cho hắn cũng là một chuyện tốt đẹp.Làm như vậy cũng có thể cắt đứt ý niệm của

tiểu tử kia đối với Quan Âm Tỳ.

"Không bằng trước tiên tìm một cơ hội hỏi hắn xem sao." Cuối cùng Lý Nhị xua tay, chuyện này hắn cũng bằng lòng, nhưng trước tiên phải thăm dò ý kiến của Lâm Hiên.Dù sao ở bên ngoài hắn còn có một vị tài nữ Từ Huệ, nghe nói hai người tình đầu ý hợp, cũng có ý định minh môi chính thú.Tuy thưởng thức hắn, nhưng muốn làm phò mã đương triều, cưới công chúa hoàng thất, tuy cho phép ba thê bốn thiếp, nhưng Trường Lạc cũng phải là chính thất, nếu không truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến thể diện!Điểm này Trường Tôn Vô Kỵ cũng biết rõ, hắn không nghĩ rằng Lâm Hiên sẽ từ chối.Thậm chí một người bình thường cũng sẽ không từ chối, dù sao người được ban gả là Trường Lạc Công Chúa!Đêm khuya.Khi Quan Âm Tỳ biết tin Lý Nhị muốn gả Trường Lạc cho Lâm Hiên, nàng lập tức đứng dậy khỏi giường, vẻ mặt lo lắng đi đến Cam Lộ Điện.Tuy Trường Lạc là con gái của nàng, lý lẽ thì nên mong hạnh phúc cho con bé, nhưng đối với Lâm Hiên, Quan Âm Tỳ cũng có tư tâm.Dù sao nếu Lâm Hiên trở thành phò mã gia, vậy thì nàng sẽ không còn cơ hội hẹn hò với hắn nữa rồi.Ngự Thư Phòng.

"Không nghỉ ngơi cho tốt, lại chạy đến đây làm gì?" Lý Nhị thấy Quan Âm Tỳ, ngay lập tức đóng tấu chương lại, sau đó tiến đến đỡ nàng.

"Thiếp nghe Bệ hạ muốn gả Trường Lạc cho Lâm Hiên?" Quan Âm Tỳ trực tiếp nhìn Lý Nhị hỏi.Lời này vừa ra, khiến Lý Nhị cau mày, sau đó nhìn sâu vào Quan Âm Tỳ một cái, khiến nàng không khỏi rùng mình một cái.

"Sao?

Nàng không đồng ý chuyện này sao?" Ngay sau đó, Lý Nhị vẻ mặt ngưng trọng chất vấn.Quan Âm Tỳ bề ngoài bình tĩnh, nhưng trong

lòng lại cực kỳ căng thẳng, bởi vì nàng cảm nhận được, vừa nãy Lý Nhị dường như đang nghi ngờ nàng.Thực tế, Lý Nhị quả thực có một suy nghĩ, dù sao gả Trường Lạc cho Lâm Hiên, phản ứng của Quan Âm Tỳ hơi thái quá, chẳng lẽ nàng thật sự đã cùng Lâm Hiên làm ra chuyện gì sau lưng Trẫm sao?Trong chốc lát khiến hắn có chút tâm phiền ý loạn.

"Thiếp sẽ không không đồng ý, dù sao Trường Lạc cũng là con gái của thiếp." "Chỉ là Lâm Hiên ở bên ngoài đã có nữ nhân rồi, nghe nói còn sắp kết hôn nữa." Quan Âm Tỳ ngay lập tức giải thích, điều này mới khiến Lý Nhị thở phào nhẹ nhõm.Chuyện này hắn đã sớm biết, bây giờ điều hắn lo lắng là một vấn đề, dù sao không thể để Trường Lạc làm thiếp được chứ?

"Theo thiếp thân tìm hiểu, con trai của phụ cữu, Trường Tôn Xung, cũng thích Trường Lạc." "Cũng không trách thiếp thân có tư tâm." Một lát sau, Quan Âm Tỳ lại lần nữa mở lời, chỉ là trong lòng cảm thấy có lỗi với Trường Lạc, nhưng cũng không có cách nào, ai bảo nàng cũng đã thích Lâm Hiên rồi chứ?

"Chuyện này sau này hãy nói!" Ngay lập tức Lý Nhị xua tay, Trường Tôn Xung tuy là con trai của phụ cữu, nhưng hắn không thích.Huống hồ Trường Lạc khuynh tâm Lâm Hiên, chuyện này cũng do phụ cữu đề xuất, cho nên không tồn tại việc làm tổn thương lòng gia tộc Trường Tôn.Cùng lúc đó.Trường Tôn Xung cũng đã biết một chuyện, đặc biệt là khi biết phụ thân mình đã đề nghị với Bệ hạ, hắn càng khó hiểu.

"Phụ thân sao có thể như vậy?!" Ngay sau đó Trường Tôn Xung gầm lên với Trường Tôn Vô Kỵ, bởi vì đã không giúp hắn, vì sao lại còn tấu lên Bệ hạ, muốn gả Trường Lạc cho Lâm Hiên?Quả thực quá tàn nhẫn!Đối với điều này, Trường Tôn Vô Kỵ đóng cửa không ra ngoài, chỉ vẻ mặt trầm tư nhắm mắt lại.Người thành đại sự không

câu nệ tiểu tiết, so với vinh dự của gia tộc Trường Tôn sau này, hy sinh hạnh phúc của một người con trai thì có đáng là gì?…Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.

“Lão Hiên a, chúc mừng chúc mừng!” Lý Nhị và Lão Tôn sau khi vào, vẻ mặt tươi cười nói.Khiến Lâm Hiên có chút ngây người, bởi vì gần đây không có hỷ sự nào a!“Ngươi không biết sao?

Nghe nói Bệ hạ muốn gả Trường Lạc quận công chúa cho ngươi đó!” “Được lắm Lão Hiên, tốc độ quả thực như thần, sắp trở thành phò mã đương triều rồi!” Lý Nhị vẻ mặt tươi cười, ngay lập tức giải thích.Lão Tôn bên cạnh cũng phụ họa, nói Lão Hiên làm phò mã gia rồi, đừng quên hai lão ca này a!Phốc!Lâm Hiên nghe xong, ngay lập tức phun một ngụm trà ra, sau đó kịch liệt lắc đầu từ chối.Cái phò mã gia này ta không làm được, ít nhất bây giờ thì không!Phốc!Lý Nhị lúc này vẻ mặt bình tĩnh, đối với việc bị Lâm Hiên phun trà vào mặt, hắn đã quen rồi.Nhưng trong lòng hắn cũng chấn kinh, tiểu tử này, đang chê con gái của Trẫm sao?Lão Tôn bên cạnh cũng ngây người, hoàn toàn không hiểu Lâm Hiên vì sao lại từ chối?

Đừng nói là hắn trung thành với Từ Huệ, dù sao nếu như vậy thì Trường Lạc cũng sẽ không bị mê muội đến mức quay cuồng như vậy.

“Lão Hiên a, ta không nghe lầm chứ?” “Đó là con gái của Thánh Thiên Tử đương kim a, nếu đồng ý thì sẽ là rể rồng đó!” Ngay sau đó Lý Nhị tiếp tục hỏi, sắc mặt hơi đen, dù sao Trường Lạc cũng bị hắn “cua” rồi, đừng nói với Trẫm là hắn buông tay không quản?

“Cũng không phải là từ chối, dù sao Lão Lý cũng biết chuyện giữa ta và tài nữ Từ Huệ mà.” “Bây giờ nếu ta đồng ý với Bệ hạ, đi làm phò mã gia, vậy chẳng phải ta sẽ có lỗi với người ta sao?” Đối với điều này, Lâm Hiên cũng bất đắc dĩ, dù sao Trường Lạc loli kia, ai mà không thích chứ?

Nhưng nếu đã làm phò mã gia, thì chắc chắn không thể nạp thiếp.So với Trường Lạc và Từ Huệ, hiển nhiên Từ Huệ quan trọng hơn rất nhiều, dù sao cũng là nữ nhân đầu tiên của hắn sau khi xuyên việt.Tổng không thể không chịu trách nhiệm với nàng chứ?Như vậy thật sự sẽ trở thành tra nam, sẽ bị người đời sau chỉ trích sau lưng.Quan trọng hơn là còn có cực phẩm thiếu phụ và Lý Anh Ca nữa chứ!

"Vậy vạn nhất Bệ hạ cho phép nạp thiếp thì sao?" Lý Nhị nghe xong cũng đã sớm đoán ra được điều này, nhưng cũng không phải không có cách giải quyết, dù sao quy củ là do con người đặt ra.Với đại tài như Lâm Hiên, việc phá lệ cũng không phải là không thể.

"Lão Lý đừng đùa nữa, không thể nào!" Lâm Hiên ngay lập tức liếc Lão Lý một cái, sau đó nói, ngươi là người kinh doanh, không hiểu quy củ của hoàng gia.Từ xưa đến nay, phò mã gia đều chỉ được cưới một người, không được làm quan.Lâm Hiên đức hạnh gì mà có thể khiến Bệ hạ phá lệ?

Để một công chúa cùng các nữ tử khác cùng hầu hạ một phu quân, sẽ làm ô nhục thể diện hoàng thất a!Đương nhiên có một điểm quan trọng nhất, Từ Huệ chắc chắn phải là minh môi chính thú, tổng không thể để Trường Lạc quận công chúa làm thiếp được chứ?Trong chốc lát, khiến Lý Nhị và Lão Tôn đều im lặng.Bởi vì những gì Lâm Hiên nói không phải không có lý, Lý Nhị có thể thuyết phục Trường Lạc, nhưng trong thời gian ngắn Lâm Hiên cũng sẽ không đồng ý.Ngay sau đó, Lý Nhị thở dài một tiếng, xem ra chuyện này chỉ có thể tạm thời gác lại.Trường Tôn Vô Kỵ bên cạnh thấy vậy, tuy trong lòng có chút không cam, nhưng cũng không có cách nào tiếp tục lôi kéo Lâm Hiên nữa.

"Lão gia, trước đây thiếu gia nhà chúng ta chẳng phải cả ngày chỉ biết ăn chơi sao?" "Vừa hay Lão Hiên tài tình vô song, sao không để

thiếu gia bái Lão Hiên làm sư phụ, để hắn dạy dỗ thật tốt?" Trường Tôn Vô Kỵ thăm dò nói, chuyện này trước đây hắn đã đề cập với Lý Nhị, lúc đó cũng thấy có thể.Đặc biệt là khi Thái tử Lý Thừa Càn hành động hai mặt, Lý Nhị có ý muốn hắn rèn luyện thật tốt, nếu không sau này làm sao kế thừa hoàng vị?

"Đừng nhắc nữa, ta suýt quên mất." "Lão Hiên, chuyện này không thể từ chối được a!" Ngay lập tức Lý Nhị vẻ mặt tươi cười nói, và hứa sẽ trả học phí.Đối với điều này, Lâm Hiên dở khóc dở cười, thật lòng mà nói, ban đầu Lâm Hiên đã khá khổ não khi nhận Lý Anh Ca làm đồ đệ, bây giờ lại muốn thêm một người nữa sao?Nhưng nể mặt Lão Lý, hắn cũng không tiện từ chối, cuối cùng chỉ có thể đồng ý.Điều này khiến Lý Nhị khá phấn khích, dù sao Lâm Hiên có đại tài, ánh mắt sắc bén, nếu Thái tử có thể học tập bên cạnh hắn, chắc chắn sẽ trở thành một vị minh quân vĩ đại.Trường Tôn Vô Kỵ bên cạnh cũng hoàn toàn yên tâm, trên mặt nở nụ cười.Thái tử Lý Thừa Càn chỉ cần bái Lâm Hiên làm sư phụ, chắc chắn cũng sẽ triệt để chấm dứt những tật xấu trên người, sau này nếu có chuyện xảy ra, Lâm Hiên nể tình sư đồ ít nhiều cũng sẽ lên tiếng.Cuối cùng hai người đứng dậy cáo biệt, rời khỏi Tử Trúc Uyển.…Đêm khuya.Lâm Hiên sửa soạn xong, chuẩn bị lén lút rời khỏi Trường An Thành, đến khu ngoại ô chỉ dẫn Lý Anh Ca.

Nhưng đúng lúc này, một tỳ nữ lén lút đi đến.Hóa ra là nha hoàn thân cận của cực phẩm thiếu phụ.Điều này khiến Lâm Hiên vui mừng, từ sau lần chiếm được nàng, hắn vẫn còn chưa thỏa mãn a.Ngay sau đó hắn trực tiếp phớt lờ chuyện chỉ dẫn Lý Anh Ca, đi theo tỳ nữ vào xe ngựa rồi rời đi.Hoa lạp lạp!Vẫn là nơi cũ, dưới ánh trăng dịu dàng, thác nước chảy xiết.Trường Tôn Vô Cấu đã đợi sẵn trong viện.

"Phu nhân nhớ ta sao?" Lâm Hiên mượn ánh trăng bước tới, trực

tiếp từ phía sau ôm lấy Trường Tôn Vô Cấu, vẻ mặt gian xảo nói.“Nghiêm túc một chút, thiếp có chuyện muốn nói với chàng.” Lúc này Trường Tôn Vô Cấu không hề có tâm tư ân ái, trực tiếp thoát khỏi vòng tay của Lâm Hiên, sau đó quay người nghiêm túc nhìn hắn.Lâm Hiên thấy vậy, cũng thu lại vẻ phù phiếm trên mặt.

“Chàng biết chuyện Thánh Thiên Tử muốn gả Trường Lạc quận công chúa cho chàng rồi sao?” Lâm Hiên nghe xong, trong lòng thầm nghĩ chuyện này xem ra là thật rồi, ngay sau đó gật gật đầu.

“Vậy chàng tính sao?” Trường Tôn Vô Cấu lập tức hỏi dồn, trên dung nhan tuyệt mỹ có chút lo lắng.“Tự nhiên là từ chối rồi.” Lâm Hiên cười lắc đầu, hắn đâu có ngốc, dù sao nếu làm phò mã gia, vậy thì sẽ không còn chút tự do nào nữa rồi.Không khác gì trực tiếp cắt đứt cơ hội hẹn hò với thiếu phụ.Trường Tôn Vô Cấu nghe xong, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng được đặt xuống, bởi vì nàng sợ Lâm Hiên không chịu nổi cám dỗ mà đồng ý.Thứ nhất, tuy có tư tâm, nhưng dù sao cũng là một người mẹ, tổng không thể giành đàn ông với con gái.Thứ hai, điều nàng sợ nhất là nếu Lâm Hiên làm phò mã, vậy thì chắc chắn hắn sẽ biết thân phận của nàng, sẽ thường xuyên đi lại, khó mà bảo đảm sẽ không để lộ sơ hở.

“Yên tâm đi, ta làm việc gì cũng sẽ suy nghĩ kỹ lưỡng.” Ngay sau đó Lâm Hiên bước lên một bước, lại lần nữa kéo Trường Tôn Vô Cấu vào lòng, sau đó vẻ mặt yêu chiều nói.Trong đó nặng nhẹ hắn đều biết rõ.

“Phu nhân, chúng ta hiếm khi hẹn hò một lần, tối nay đừng về trước nữa.” Cuối cùng Lâm Hiên vẻ mặt gian xảo nói, sau đó trực tiếp bắt đầu hành động không đứng đắn.Dù sao những hộ vệ và tỳ nữ kia cũng không dám vào, không ai có thể quấy rầy.Trường Tôn Vô Cấu thấy vậy trực tiếp liếc Lâm Hiên một cái, nhưng cũng không hề phản kháng, dù sao cũng đã hoàn toàn vượt qua ranh giới đó rồi.Sau một

trận mây mưa.

“Sẽ mang thai thì sao đây?” Trường Tôn Vô Cấu vẫn luôn lo lắng vấn đề này, dù sao cứ tiếp tục như vậy, không phải là chuyện không thể xảy ra.Trong thời gian mang thai thì không ai sẽ nghi ngờ, dù sao Lý Nhị gần đây cũng thường xuyên đến Lập Chính Điện, nhưng nếu sinh ra đứa bé lại giống Lâm Hiên thì sao đây?Sẽ mang thai thì sao đây?Lâm Hiên nghe xong, cũng cau mày, nói thật, vấn đề này hắn chưa từng nghĩ đến.Tuy thời cổ đại chắc chắn không có xét nghiệm DNA, cái gọi là tích huyết nhận thân cũng là nói dối, nhưng nếu đứa bé sinh ra mà tướng mạo giống hắn, thì sẽ toi đời.Đây cũng chính là điều Trường Tôn Vô Cấu lo lắng!

“Đừng nghĩ nhiều nữa, không sao đâu.” Lâm Hiên ôm Trường Tôn Vô Cấu vào lòng, sau đó an ủi.Còn về cách giải quyết thì sao?

Từ bỏ việc thân mật là không thể, bởi vì Lâm Hiên không thể từ bỏ mùi vị đó.Phòng tránh mang thai chắc chắn có cách!Dù sao hắn là người xuyên việt, lại có hệ thống, làm ra Đỗ Lôi Ti không thành vấn đề.Trường Tôn Vô Cấu tuy trong lòng sợ hãi, nhưng bây giờ lo lắng cũng vô ích, chỉ có thể cầu nguyện đừng mang thai, hoặc là đứa bé sinh ra giống Lý Nhị….Lập Chính Điện.Sắc mặt Trường Lạc khó coi, trong mắt mang theo phẫn nộ, bởi vì nàng nghe phụ hoàng nói, mẫu hậu phản đối việc gả nàng cho Lâm Hiên.Lại còn tiến cử Trường Tôn Xung là phò mã gia thích hợp nhất!Trong khoảnh khắc, nàng khó mà hiểu nổi!Vì sao mẫu hậu lại làm như vậy?

Chẳng lẽ ngay cả hạnh phúc của con gái cũng muốn can thiệp sao?

“Con gái bảo bối của ta, làm sao vậy?” Trường Tôn Vô Cấu thấy Trường Lạc, trên mặt lập tức nở nụ cười, nhưng trong lòng lại thắt chặt.Có lẽ Trường Lạc đã biết nàng tiến cử Trường Tôn Xung rồi.

“Mẫu hậu con hỏi, vì sao người lại ngăn cản con gả cho Lâm

Hiên?" Trường Lạc sau khi vào, trực tiếp chất vấn Trường Tôn Vô Cấu, trên mặt đầy vẻ giận dữ.

Chương 94

“Ta vì con mà tốt, bởi vì Lâm Hiên đã từ chối rồi.” Trường Tôn Vô Cấu vẻ mặt băn khoăn, đối với việc Trường Lạc quý trọng, dù sao thiên hạ ai mà không muốn con gái mình hạnh phúc chứ?Nhưng điều trớ trêu là hai mẹ con không nên cùng thích một người, Lâm Hiên tuyệt đối không thể làm phò mã gia, nếu không chuyện giữa hai người rất dễ bị bại lộ.

“Từ chối sao?” “Không thể nào!

Chàng sẽ cưới con!” Trường Lạc nghe xong, trực tiếp ngây người, sau đó vẻ mặt khó tin.

Bởi vì nàng nhớ rõ ràng, Lâm Hiên từng nói, sẽ coi nàng như loli để nuôi dưỡng, sau này sẽ sủng ái thật tốt cả đời.

“Sự thật là như vậy, nếu không tin con có thể đi hỏi hắn!” “Người hắn quan tâm nhất là Từ Huệ, hắn muốn cưới Từ Huệ, con có bằng lòng làm thiếp không?” Trường Tôn Vô Cấu sắc mặt chợt trầm xuống, đã đi đến bước này rồi, dứt khoát triệt để cắt đứt tâm tư của Trường Lạc.

“Con muốn làm công chúa đầu tiên trong lịch sử làm thiếp sao?” “Muốn làm mất mặt hoàng thất Lý Đường ta sao?” Trường Tôn Vô Cấu ngữ khí nghiêm khắc, từng lời đều như đâm vào tim, khiến Trường Lạc tại chỗ suy sụp.

“Không!

Không thể nào!” Cuối cùng Trường Lạc vẻ mặt tuyệt vọng, trên mặt đầy vết lệ, trực tiếp chạy ra khỏi Lập Chính Điện.Trong khoảnh khắc khiến Trường Tôn Vô Cấu không khỏi ngã quỵ xuống đất, trong lòng không ngừng tự vấn: Ta rốt cuộc đã làm gì?Cam Lộ Điện, Ngự

Thư Phòng.Lý Nhị ôm Trường Lạc đang khóc nức nở, trên mặt cũng chẳng khá hơn là bao.Đối với lời lẽ nặng nề của Quan Âm Tỳ, hắn cũng cảm thấy khá bất mãn, nhưng cũng biết, đó là lời nói thật của Quan Âm Tỳ.Hắn đã hỏi Lâm Hiên, quả thực bị từ chối thẳng thừng.

Theo ý của Lâm Hiên, hắn không thể phụ bạc Từ Huệ, nhất định phải minh môi chính thú.Bệ hạ cũng sẽ không đồng ý để con gái của mình làm thiếp!

"Con gái ngoan của ta, ta hỏi, con thật sự thích Lâm Hiên sao?" Cuối cùng, Lý Nhị thở dài một tiếng, sau đó nhìn Trường Lạc trong vòng tay hỏi.Trường Lạc không nói gì, chỉ gật đầu thật mạnh.

"Vậy dù làm thiếp cũng được sao?" Lời này vừa ra, toàn thân Trường Lạc chấn động, không khỏi kinh ngạc nhìn phụ hoàng.Bởi vì nàng biết, thể diện hoàng thất không thể bị ô nhục, chẳng lẽ phụ hoàng… "Đồ ngốc, chỉ cần con thích, làm phụ hoàng ta sẽ không đồng ý sao?" Lý Nhị yêu chiều nói, thật lòng mà nói, chuyện này quả thực đã mở đầu cho tiền lệ của hoàng thất, không chừng sẽ bị rất nhiều người chê cười, sẽ bị ghi vào sử sách.Nhưng Trường Lạc thích thì hắn cũng không còn cách nào, hơn nữa Lâm Hiên quả thực có đại tài, cho dù Trẫm gả con gái cho hắn làm thiếp, cũng không phải là làm ô nhục thể diện.

"Trường Lạc biết phụ hoàng là tốt nhất." Cuối cùng Trường Lạc cũng vỡ òa nở nụ cười, trong lòng nàng chỉ cần có thể ở bên Lâm Hiên, dù phải hy sinh tất cả cũng được.Phía phụ hoàng cũng đã đồng ý rồi.Đối với điều này, Lý Nhị cũng bất đắc dĩ, trong lòng không khỏi thổ lộ về Lâm Hiên, đúng là lão đệ tốt của Trẫm a!Sau khi hạ quyết tâm, Lý Nhị chuẩn bị tranh thủ thời gian lại đi thăm Lâm Hiên, thăm dò một chút, xem ý kiến của hắn thế nào.Nhưng mấy ngày tiếp theo, lại xảy ra một chuyện lớn!Bởi vì Thổ Phiên quốc phái sứ giả đến triều cống, muốn giao hảo với Đại Đường.Khiến Lý Nhị Long Nhan

đại duyệt, dù sao Thổ Phiên cũng nằm ở khu vực Đột Quyết và Cao Câu Ly, lần này đến cầu hòa coi như là đại hỷ sự.Trong chốc lát Phòng Huyền Linh và những người khác lại lần nữa hiến kế, khuyên có thể mượn cơ hội này, lại lần nữa phái binh tấn công Đột Quyết.Trong chốc lát Lý Nhị cũng có chút động lòng, nhưng quyết định lại đi hỏi Lâm Hiên.Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.Lâm Hiên gần đây khá khổ não, một là phải lo lắng chuyện vị thiếu phụ kia mang thai, hai là Lý Anh Ca ngày càng mê luyến hắn.Sự thay đổi rõ ràng nhất là không mặc Minh Quang Khải nữa, mỗi lần đều thay đổi thành trang phục nữ nhi, thỉnh thoảng lại bày tỏ tình ý với hắn.Có một lần còn nhân lúc hắn không chú ý, muốn vạch mặt nạ ra hôn hắn.Ngay tại chỗ dọa Lâm Hiên đổ mồ hôi lạnh toát ra, dù sao mặt nạ vừa cởi ra, đó chính là thanh lâu ca cơ Lâm Hiên, cảnh tượng đó thật không vui chút nào.Rầm!

"Lão Hiên a, ta lại đến rồi." Lúc Lâm Hiên đang khổ não, cửa sương phòng bị đẩy ra, sau đó giọng nói vui vẻ của Lão Lý vang lên.Phía sau còn có Lão Tôn đi theo.

"Lần này lại mang đến hỷ sự lớn cho ngươi." Lý Nhị sau khi vào, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, vẫn quy củ cũ, nói là nghe ngóng được từ vị biểu thân ở Viễn Phòng.

"Xì, sẽ không phải lại làm phò mã gia chứ?" Lâm Hiên trực tiếp hít một hơi khí lạnh, vẻ mặt khó chịu và từ chối.Khiến sắc mặt Lý Nhị đen sầm, trong lòng vô cùng thổ lộ, nếu không phải nể mặt ngươi có đại tài, Trẫm đã sớm lột da ngươi rồi.

"Theo tiểu đạo tin tức, Thánh Thiên Tử rất thưởng thức ngươi." "Để Trường Lạc quận công chúa làm thiếp cũng được." Ngay sau đó Lý Nhị vẻ mặt tươi cười nói, mẹ nó, lần này tiểu tử này tổng không từ chối nữa chứ?Lão Tôn bên cạnh cũng cười liên tục, Thái tử bái hắn làm sư phụ, thêm vào cưới Trường Lạc, sau này nếu thật sự xảy

ra chuyện, hắn cũng sẽ cùng gia tộc Trường Tôn trên cùng một con thuyền thôi.Nhưng ai ngờ, cảnh tượng tiếp theo trực tiếp khiến hai người ngây người.Phốc!Lâm Hiên lại lần nữa phun trà vào mặt Lý Nhị, lần này ngay cả Lão Tôn cũng không tránh kịp.

"Lý Nhị không phải bị cửa kẹp đầu rồi sao?

Việc này cũng làm được à?"Thật không trách Lâm Hiên thô tục, trực tiếp gọi cả tiểu danh của Thánh Thiên Tử.Trong khoảnh khắc, sắc mặt Lý Nhị càng thêm đen sì, lời của tiểu tử này nói gì vậy?Đầu Trẫm bị cửa kẹp rồi sao?

Ta thấy đầu ngươi mới bị cửa kẹp!Lão Tôn bên cạnh cũng bị dọa sợ phát khiếp, gan của Lâm Hiên cũng quá lớn rồi, Bệ hạ chưa lộ ra thân phận, làm mệnh quan triều đình, cũng không thể trực hô tên húy của Bệ hạ a!

"Khái khái, ta kích động quá." Lâm Hiên cũng phản ứng lại, dù sao bất kể là mệnh quan triều đình hay dân thường, trực hô tiểu danh của Thánh Thiên Tử đều là đại bất kính.

"Cũng không trách ta được a, Lão Lý." "Đường đường công chúa gả cho ta làm thiếp, chuyện quái quỷ gì vậy?" Ngay sau đó Lâm Hiên vẻ mặt ngây người phản vấn, dù sao đây thật sự là chuyện dọa người a, nhìn khắp cổ kim, cho dù có công chúa hòa thân, cũng không có chuyện làm thiếp a.Dù sao thật sự là làm ô nhục thể diện hoàng thất! Bây giờ Thánh Thiên Tử lại bằng lòng, chẳng phải là đầu bị cửa kẹp rồi sao?

"Tâm tư của Bệ hạ, bọn thảo dân làm sao có thể đoán được." "Nhưng đây quả thực là một đại hỷ sự a, có thể thấy Bệ hạ cực kỳ coi trọng ngươi." Lý Nhị mặt đen sầm đáp lại, trong lòng không ngừng phỉ nhổ, nếu không phải nha đầu Trường Lạc kia đã quyết tâm muốn gả cho hắn, ngươi nghĩ Trẫm bằng lòng sao?Để ngăn cản Lâm

Hiên từ chối, Lý Nhị lại tiếp tục nói, nói rằng Bệ hạ đã có thể nhượng bộ một bước, nếu còn từ chối nữa, khó tránh khỏi sẽ chọc Long Nộ a!

"Ta biết, chuyện này có chút đau đầu." Lâm Hiên tự nhiên hiểu rõ điều này, dù sao ngay cả Lý Nhị cũng đã dám làm như vậy, nếu hắn từ chối thẳng thừng, chắc chắn sẽ bị chỉnh đốn.Hắn quá hiểu Lý Nhị rồi, bề ngoài nhìn có vẻ cái gì cũng nhịn được, nhưng nếu thực sự chọc giận, ngay cả Ngụy Chinh cứng đầu cũng phải bái phục.Đối với điều này, Lý Nhị cũng không tiếp tục truy hỏi.Hắn cũng quen thuộc tính cách của Lâm Hiên, nếu không thì cũng sẽ không coi hắn là tri kỷ, chuyện này về cơ bản đã thành rồi.Lão Tôn bên cạnh cũng không khỏi siết chặt nắm đấm, trong lòng phấn khích.Nhưng cũng hơi cau mày, xem ra sau khi trở về phải nói chuyện với Xung nhi thật tốt, dù sao cũng sợ hắn gây chuyện.

"À đúng rồi, Lão Hiên bây giờ thân là Công Bộ Thượng Thư, hẳn là biết gần đây đã xảy ra một chuyện lớn." "Nghe nói sứ giả Thổ Phiên quốc đến triều cống, muốn giao hảo với Đại Đường." Một lát sau, Lý Nhị lại lần nữa mở lời, mục đích lần này đến, ngoài chuyện của Trường Lạc ra, còn có chuyện này.Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối đã thảo luận phương án tấn công Đột Quyết, chỉ còn chờ hắn chốt cuối cùng.Lần này Thổ Phiên quốc cầu hòa, hắn cũng cảm thấy đây là một cơ hội, dù sao trên đại thảo nguyên có một đồng minh khó có được, bây giờ lại thêm Tiểu Khả Hãn, về cơ bản đã nắm chắc phần thắng rồi.

"Ngươi đang đoán, Thánh Thiên Tử có muốn lại khởi binh tấn công Đột Quyết không?" Lâm Hiên tuy treo chức nhàn rỗi, không dự triều, cũng không đi Công Bộ thị sát, nhưng hắn đã sớm biết chuyện này rồi.

"Chính là như vậy, chúng ta tuy chỉ là thương nhân, nhưng vẫn lo lắng cho quốc gia, phu phu hữu trách!" "Lão Hiên cảm thấy, nếu

Thánh Thiên Tử phái binh tấn công Đột Quyết, thắng thì sao?" Lý Nhị thấy vậy, trong lòng kích động không thôi, Lão Hiên thật sự là thần nhân a, bởi vì chuyện này ngoại trừ mấy người thân tín biết ra, vẫn chưa tiết lộ ra ngoài.Vậy mà hắn vừa nghe đã đoán ra được rồi.

"Theo câu nói hiện tại, bây giờ mà đánh, sẽ thua!" Lâm Hiên không hề do dự, trực tiếp bình tĩnh nói.Trong khoảnh khắc, trực tiếp khiến Lý Nhị và Lão Tôn ngây người, bởi vì họ cảm thấy đây là một cơ hội tốt a!"Lão Hiên nói có phải hơi vội vàng rồi không?" "Đại Đường chúng ta bây giờ quốc thái dân an, chính sách kinh tế phát triển như rồng, bây giờ lại có Thổ Phiên và Tiểu Khả Hãn liên minh, không thể công phá Đột Quyết sao?" Ngay sau đó Lý Nhị có chút không tin phản vấn, cảm thấy Lâm Hiên có phải hơi quá cẩn thận rồi không?Lần trước đánh thua, là vì Đại Đường không dò xét được núi tuyết phong tỏa Đông Đột Quyết, bây giờ đã biết rõ, Tiểu Khả Hãn càng sớm phái sứ giả cầu viện rồi.Bây giờ Thổ Phiên cũng triều cống cầu hòa, ba quân tề xuất không thể nhanh chóng giải quyết Hiệt Lợi Khả Hãn của Đông Đột Quyết sao?

"Lời thì là như vậy, nhưng ta hỏi, ai có thể biết được hàm ý thật sự của Thổ Phiên?" Lâm Hiên nghe lời Lão Lý nói xong, không khỏi cười khẩy một tiếng.Trong lịch sử, Thổ Phiên rất là gian xảo, triều cống Đại Đường đúng là thật, nhưng đó là để tự vệ, dù sao bây giờ thế lực của họ còn yếu ớt.Nếu không cầu Đại Đường che chở, phút chốc sẽ bị Đột Quyết và Cao Câu Ly tiêu diệt.Quan trọng nhất là, Thổ Phiên luôn bất ổn trong lòng, thời kỳ đầu Đường triều do bị áp bức bởi võ lực mà bất đắc dĩ thần phục, nhưng đợi đến thời kỳ sau, không chỉ tiêu diệt Đột Quyết mà còn muốn tấn công Đại Đường nữa!Thật đúng là một tên ngụy quân tử!

"Nếu ta là Bệ hạ, sẽ đợi thêm, thời cơ đến rồi công đánh Đột Quyết, tất định dễ như trở bàn tay." "Đến lúc đó ta còn muốn thuận

tiện tiêu diệt Thổ Phiên!" "Lão Lý a, ngươi phải nhớ một câu nói, phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị!" Cuối cùng Lâm Hiên vẻ mặt ngưng trọng nói, thực tế nếu hắn là Lý Nhị, không chỉ muốn tiêu diệt Thổ Phiên, mà còn muốn thuận tiện tiêu diệt cả Nhật Bản, nơi sau này sẽ đến học tập nữa.Oanh!Lời này vừa ra, Lý Nhị và Lão Tôn hoàn toàn bị chấn động.Hoàn toàn không ngờ, chuyện này trong miệng Lâm Hiên, lại có thể suy đoán ra nhiều lợi hại quan hệ như vậy.

"Những lời Lão Hiên nói có thể là thật sao?" Cuối cùng, Lý Nhị vẻ mặt ngưng trọng hỏi, nếu thật sự như lời Lâm Hiên nói, Thổ Phiên quốc có ý đồ bất chính, thì thật sự phải suy nghĩ kỹ càng.

"Lão Lý a, ngươi cũng đừng hỏi ta, đầu ngươi đựng cái gì vậy?" "Thân quen với ta lâu như vậy rồi, ta khi nào thì nói khoác?" Khiến Lâm Hiên không khỏi liếc Lão Lý một cái, đã xuyên việt đến Đại Đường, chung quy cũng hy vọng Đại Đường ít đi đường vòng.

"Vậy đã biết rõ, vì sao không tấu lên Bệ hạ?" "Ta chỉ treo chức nhàn rỗi thôi, Công Bộ ta còn không đi, đi dự buổi thiết triều ư?" Lâm Hiên lại lần nữa liếc Lão Lý một cái, sau đó lại nói đùa, chuyện này chẳng phải tiện cho Lão Lý và vị biểu thân ở Viễn Phòng sao?Đối với điều này, Lão Lý cũng cười tủm tỉm, không nói gì.Sau đó trong lòng trầm tĩnh lại, xem ra lần này tìm Lão Hiên là đúng rồi, nếu không thật sự muốn nổi nóng phái binh tấn công Đột Quyết, thì sẽ rất phiền phức.Dù sao theo lời Lâm Hiên, Thổ Phiên có tiểu tâm tư, lúc đó đồng ý phái binh chi viện, cũng sẽ chỉ ra công nhưng không ra sức, không chừng còn muốn cắn ngược lại một miếng.Tiếp đó Lý Nhị trực tiếp đứng dậy, nói có chuyện cần xử lý, liền cùng Lão Tôn cáo biệt.Lâm Hiên nhìn Lão Lý hai người rời đi, sau đó đóng cửa sương phòng lại.Hắn muốn bắt đầu chế tạo Đỗ Lôi Ti, đây là một chuyện lớn a, bởi vì nó liên quan đến việc hắn và cực phẩm thiếu phụ ân ái với nhau mà!

Những ngày tiếp đó, Lâm Hiên ngoài việc chỉ dạy Lý Anh Ca ra, cơ bản đều bế môn không ra ngoài, vẫn luôn chuyên tâm chế tác đỗ lôi ti.

Chuyện này rất quan trọng, liên quan đến việc chàng có thể cùng phú bà mặn nồng yêu đương hay không!

Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.

Kể từ khi Quan Âm Tỳ hay tin Lý Nhị muốn gả Trường Lạc Công chúa cho Lâm Hiên làm thiếp, nàng đã vô cùng sốt ruột, thường xuyên đến khuyên can.

"Lý Nhị, sao lại có thể đưa ra quyết định như vậy?

Trường Lạc cũng là nữ nhi bảo bối của thiếp, sao có thể để nàng làm thiếp chứ?" Lý Nhị nghe xong thì đau đầu, Quan Âm Tỳ cũng không biết đã uống phải thuốc súng gì, mà phản kháng kịch liệt trong chuyện này.

Chương 95

“Nàng Quan Âm Tỳ, đã biết rõ Trường Lạc là nữ nhi của trẫm.

Vậy cũng nên biết rõ tâm tư của nha đầu Trường Lạc, trẫm đây không thể không tác thành cho con bé.” Ngay sau đó Lý Nhị nghiêm mặt nói.

Trong ấn tượng của trẫm, Quan Âm Tỳ cơ bản không bao giờ can dự vào chuyện triều đình, chưa kể Trường Lạc không tự nguyện, còn Lâm Hiên quả thật có tài năng xuất chúng.

Mẹ nó chứ, ngay cả Ngũ Tính Thất Vọng còn dám ngẩng cao đầu, coi thường hoàng thất Lý Đường của ta, Lâm Hiên chẳng lẽ không hữu dụng hơn sao?

“Chuyện này không cần nhắc lại nữa!” Cuối cùng Lý Nhị trực tiếp trầm giọng nói.

Gần đây trẫm đã quá phiền muộn vì chuyện này rồi, trẫm còn có việc quan trọng cần làm, là bàn bạc chuyện Thổ Phiên.

Nhất thời, sắc mặt Quan Âm Tỳ khó coi.

Trường Lạc Công chúa nàng tự nhiên rất yêu quý, nếu phải chọn lựa giữa hai bên, nàng cũng nguyện ý từ bỏ Lâm Hiên.

Nhưng nàng lo lắng, một khi Lâm Hiên trở thành Phò mã, nguy cơ chuyện giữa hai người bị bại lộ sẽ càng lớn.

Mặc dù theo lời Lý Nhị, Lâm Hiên vẫn chưa lập tức gật đầu, nhưng nàng nghĩ mình cần tìm cơ hội đi tìm chàng để bàn bạc...

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Cạch.

“Lão Hiên à, ta đến rồi.” Cùng với cửa sương phòng bị đẩy ra, Lão Tôn cười tủm tỉm bước vào, phía sau là một thiếu niên ăn mặc hoa lệ.

Người này chính là Thái tử Lý Thừa Càn!

Lúc đầu, khi biết Phụ hoàng muốn mình bái Lâm Hiên làm sư phụ, cậu vừa kinh ngạc vừa kháng cự.

Dù sao cậu là đương kim Thái tử, sao có thể bái một ca cơ thanh lâu làm thầy chứ?

Chẳng phải sẽ bị quan lại triều đình chế giễu sao?

Thế nhưng, kết quả là không chỉ Phụ hoàng sửa trị, ngay cả Cữu cữu cũng răn dạy.

Trường Tôn Vô Kỵ từng thông báo với cậu rằng, chuyện lần trước tuy cậu may mắn thoát nạn, nhưng đó không phải vì Bệ hạ sủng ái mà thôi.

Dù ngôi vị Hoàng đế từ trước đến nay luôn tuân theo chế độ trưởng tử kế thừa, nhưng từ xưa đến nay cũng không thiếu những trường hợp đặc biệt, ví như Thánh thiên tử đương kim!

Điều đó mới khiến Lý Thừa Càn bừng tỉnh, trong lòng cảm thấy sợ hãi, đồng thời cũng mơ hồ nhận ra, Lâm Hiên là người có tài năng lớn, Phụ hoàng cũng phải nhiều lần thuyết phục mới khiến ông ta chấp nhận.

Cuối cùng, Trường Tôn Vô Kỵ hết lần này đến lần khác căn dặn, dù có chịu khổ thế nào ở chỗ Lâm Hiên, cũng không được oán thán, càng không được tiết lộ thân phận.

Khiến Lý Thừa Càn đành phải gật đầu đồng ý.

“Lão Hiên à, đây là thiếu gia nhà ta.

Nhanh còn không hành lễ với lão sư?” Lão Tôn chỉ vào Lý Thừa

Càn bên cạnh nói.

“Học sinh Lý Càn bái kiến lão sư.” Lý Thừa Càn tuy không vui, nhưng vẫn cung kính cúi người về phía Lâm Hiên.

Lâm Hiên liếc mắt một cái, tuy không tinh thông thuật xem tướng, nhưng cũng nhìn ra con trai Lão Lý có chút không phục quản giáo, ngỗ ngược.

Dù không thích, nhưng nể mặt Lão Lý, chàng cũng chỉ có thể cười mà tiếp đón.

“Lão Hiên à, vậy thì giao phó cho cậu đấy.

Cứ yên tâm, nếu có chỗ nào nó không nghe lời, cứ việc răn dạy.” Cuối cùng Lão Tôn cũng cung kính cúi người nói, xưng từ hôm nay cứ cách một khoảng thời gian sẽ đưa thiếu gia đến học, thời gian cụ thể do Lâm Hiên quyết định.

Sau đó nhìn sâu vào Lý Thừa Càn một cái, rồi rời khỏi Tử Trúc Uyển.

Ông đương nhiên hiểu rõ sự không vui trong lòng Thái tử, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, bởi vì sự kiện lần trước, thực ra Bệ hạ đã có chút trắc ẩn đối với cậu ấy.

Ông dám đảm bảo, nếu Lý Thừa Càn còn làm ra chuyện hoang đường gì nữa, tuyệt đối sẽ bị phế truất.

Việc học tập dưới tay Lâm Hiên, dù không thành tài, cũng có thể coi là một tấm bùa hộ mệnh cho tương lai.

Nhất thời, trong sương phòng chỉ còn lại Lý Thừa Càn và Lâm Hiên.

Ngay sau đó, Lý Thừa Càn trực tiếp muốn khoanh chân ngồi xuống, cậu ta thấy Lâm Hiên dường như thật sự không biết thân phận

của mình.

Tuy không rõ Phụ hoàng và hắn có bí mật gì, nhưng chắc chắn Lâm Hiên cũng không dám làm gì cậu ta.

"Cầm kỳ thi họa, thi từ văn chương, ta đây cái gì cũng tinh thông.

Chương 96

Thật không biết Phụ thân bắt ta bái hắn làm thầy để làm gì?

Chẳng lẽ là để ta học thuật 'cua gái' sao?" Lý Thừa Càn khoanh chân ngồi xuống, không hề khách khí chút nào, trực tiếp bưng ấm trà rót nước, miệng lầm bầm khinh thường.

Mặc dù Lâm Hiên đã lập được công lớn, phát minh ra phương pháp tinh chế muối, nhưng trong mắt cậu ta, hắn rốt cuộc cũng chỉ là một ca cơ thanh lâu xuất thân hèn kém, bị người đời chê cười mà thôi.

Cậu ta là hậu duệ hoàng thất, là đương kim Thái tử, chẳng lẽ không biết sao?

Cần người dạy à?

Lâm Hiên nghe vậy, khóe môi khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh.

Thằng nhóc con này thật cuồng vọng tự đại, vô lễ quá thể.

Xem ra Lão Lý bình thường không ít lần đau đầu vì nó, thảo nào phải nhờ mình dạy dỗ con trai.

Đã vậy, ta đây cũng sẽ không khách khí nữa.

"Tuy ta đã nhận cậu làm đồ đệ, nhưng lễ nghi cần có thì phải có!

Thôi vậy, mọi thứ cứ làm đơn giản.

Quỳ xuống hành lễ bái sư, sau đó dâng trà!" Ngay lúc đó, Lâm Hiên vẻ mặt nhàn nhã nhìn Lý Thừa Càn nói.

Lời này vừa thốt ra, lập tức khiến sắc mặt Lý Thừa Càn đại biến, trong mắt ánh lên sự phẫn nộ.

"Cái gì?!

Đường đường là Thái tử, ngoài quỳ bái Phụ hoàng, Mẫu hậu ra, trên đời này ai có thể chịu được lễ quỳ bái của ta?

Giờ đây, một ca cơ thanh lâu lại muốn ta hành lễ quỳ bái!" Lửa giận trong lòng bốc ngùn ngụt, cậu ta muốn lập tức lộ ra thân phận để tra hỏi và chém đầu Lâm Hiên.

"Không muốn à?

Không muốn thì về đi.

Cứ nói với Phụ thân cậu, ta không đủ tư cách nhận cậu làm đồ đệ." Lâm Hiên liếc mắt một cái, rồi trêu chọc nói, không muốn thì tốt quá, đỡ phải phí thời gian của ta.

Nếu không phải nể mặt là con trai Lão Lý, chỉ với mấy câu vừa rồi, ta đã động thủ rồi.

Nhất thời, Lý Thừa Càn toàn thân run rẩy, sắc mặt vô cùng khó coi.

Cậu ta muốn hất tay bỏ đi, nhưng trong lòng lại biết rõ, nếu quay về, đừng nói Phụ hoàng, ngay cả Trường Tôn Vô Kỵ cũng sẽ lột da cậu ta mất.

Chết tiệt!

Trong lòng lửa giận ngút trời, cậu ta không ngừng thề thốt, đợi ngày sau đăng cơ, nhất định sẽ chém đầu tên này.

Ngay sau đó, cậu ta mặt mày tái mét bưng trà, rồi hướng về Lâm Hiên hành lễ bái sư.

Quả thật là sỉ nhục lớn lao!

"Không đủ thành tâm, làm lại!" Thế nhưng, Lâm Hiên lại thờ ơ nói, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn lấy một lần.

"Cái gì?!" Khiến Lý Thừa Càn suýt nữa không nhịn được mà nổi

khùng, nhưng cuối cùng cậu ta đành nhịn, chỉ có thể nghiến chặt răng mà quỳ bái lần nữa.

"Muốn học việc, trước hết phải học làm người." Lâm Hiên vẻ mặt nhàn nhã, con trai Lão Lý quả là một công tử bột điển hình, may mà mình đến dạy dỗ.

Chắc là không ít lần bắt nạt mấy lão tiên sinh kia rồi.

Lý Thừa Càn đứng bên cạnh nghe xong, trán nổi đầy gân xanh, răng cắn đến suýt bật máu.

Lửa giận trong lòng vô cùng bốc cao, đường đường là Thái tử, lại phải bái một ca cơ thanh lâu làm thầy, còn phải hành lễ bái sư!

Phải biết rằng, những Thái tử Thiếu Phó, Thái tử Thiếu Bảo kia cũng không dám có được đãi ngộ này, bởi vì họ không thể chịu nổi.

"Thôi được rồi, hôm nay mới bắt đầu, đừng làm phiền nhọc.

Đi giặt y phục cho vi sư đi." Ngay sau đó Lâm Hiên phẩy phẩy tay, dù sao đây cũng là con trai Lão Lý, cần phải dùng tâm mà dạy dỗ, nếu không theo tính cách của Lâm Hiên, chàng đã trực tiếp thả nó tự do rồi.

"Cái gì?!" Lý Thừa Càn nghe xong, lông mày lập tức nhướng lên, mặt mày trở nên dữ tợn!

Ngọa tào!

Ta đây đường đường là Thái tử, bái hắn làm thầy, lại bắt ta đi làm việc nhà?

Chương 97

Quả thực là phản rồi!

Phản rồi!

“Không muốn thì sớm về đi.” Lâm Hiên liếc mắt một cái, đáng giá không?

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, Lý Thừa Càn lập tức yếu ớt hẳn, cuối cùng chỉ có thể giận dữ bỏ đi, bắt đầu giặt giũ y phục cho Lâm Hiên.

Cậu ta nghĩ cần phải tố cáo Phụ hoàng một trận, Lâm Hiên này có một chút nào dáng vẻ của tiên sinh dạy học đâu?

Hắn ta hoàn toàn coi mình như nô lệ hạ nhân mà sai vặt!

Lâm Hiên sau khi phân phó xong liền không thèm để ý nữa, bắt đầu chú tâm chế tạo đỗ lôi ti.

Với kinh nghiệm tích lũy từ trước, và có sẵn nguyên liệu, bây giờ chỉ cần tẩm thêm hương liệu.

Làm sao á?

Để lúc dùng còn tăng thêm không khí.

Cạch.

Cũng không biết bao lâu, cửa sương phòng lại bị đẩy ra.

“Lão Hiên à, thiếu gia nhà ta không gây phiền phức gì cho cậu chứ?” Hiển nhiên Lão Tôn đúng giờ đến đón Lý Thừa Càn về cung, sau khi bước vào vẻ mặt tươi cười nói.

Nhưng ông lập tức ngơ ngác!

Bởi vì ông phát hiện Thái tử dường như đang giặt tất cho Lâm Hiên?

Trời ơi!

Tình huống gì thế này?

Đồng thời ông cũng cảm nhận được ánh mắt phẫn nộ của Lý Thừa Càn, cứ như muốn phun ra lửa vậy.

"Tốt lắm, thằng bé này có thể dạy dỗ được." Lâm Hiên thấy Lão Tôn đến, cũng đứng dậy đón tiếp nói.

Đối với thằng nhóc Lý Càn này, tuy ta cũng không thích, nhưng được cái là nghe lời.

"Vậy... vậy thì tốt." Lão Tôn nghe xong, khóe miệng không nhịn được mà run rẩy, nếu không phải Lâm Hiên còn có đại dụng, ông cũng đã không nhịn được rồi.

Ngay sau đó ông dẫn Lý Thừa Càn mặt mày tái mét rời khỏi Tử Trúc Uyển.

Vừa rời khỏi Tử Trúc Uyển không xa.

Lý Thừa Càn phát điên lên, mặt đầy lửa giận, Lâm Hiên này quả thực quá đáng!

Cậu ta muốn lập tức quay về, lộ rõ thân phận, rồi bắt Lâm Hiên phải chịu tra tấn một cách tàn nhẫn.

"Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu." Trường Tôn Vô Kỵ trầm giọng nói, tuy đối với cách làm của Lâm Hiên cũng cảm thấy khá bất mãn, nhưng bây giờ cũng phải nhẫn nhịn.

Dù sao đây là ý của Bệ hạ.

Lâm Hiên sau này sẽ có đại dụng, bởi vì người khác không rõ, lẽ nào Trường Tôn Vô Kỵ lại không rõ sao?

Sau khi Lý Thừa Càn trải qua chuyện lần trước, tuy đã thu liễm được một thời gian, nhưng hiện tại lại bắt đầu "ngóc đầu dậy", nếu bị Bệ hạ biết được, tuyệt đối sẽ bị đàn hặc.

Hiện nay, mấy vị hoàng tử khác đều có uy danh lừng lẫy, đặc biệt là Lý Khác, càng được văn võ bá quan và bách tính yêu mến sâu sắc, thậm chí còn khiến Bệ hạ hết lời khen ngợi.

"Nếu không muốn làm Hoàng đế, ta đây cũng không ngăn cản." Cuối cùng, Trường Tôn Vô Kỵ quát mắng, Lý Thừa Càn mới chịu ngoan ngoãn.

Ngay sau đó lại căn dặn lần nữa, dù ở chỗ Lâm Hiên có chịu khổ thế nào, cũng không được mách Bệ hạ than khổ, nếu không không những không được an ủi, mà còn bị răn dạy nặng nề.

Vài ngày sau.

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Lâm Hiên vẻ mặt kích động, bởi vì sau mấy ngày công phu, cuối cùng chàng cũng chế tạo ra đỗ lôi ti, lại còn tẩm ướp các loại hương liệu.

Có món đồ chơi này rồi, cuối cùng cũng có thể cùng phú bà cực phẩm mặn nồng yêu đương mà không chút kiêng dè nữa.

Ngay sau đó, chàng thu dọn một lát, chuẩn bị đi lấy nước rửa mặt.

Chương 98

Cùng lúc đó, Lý Nhị cuối cùng cũng xử lý xong chuyện triều chính, lại một lần nữa đến thăm, muốn nghe ý kiến của Lâm Hiên về Thái tử Lý Thừa Càn.

Nhưng khi đẩy cửa sương phòng, lại không thấy bóng dáng Lâm Hiên đâu cả.

Khiến ông ta hơi ngạc nhiên.

"Thứ gì đây?

Thơm quá!" Lúc đó, Lý Nhị đột nhiên cau mày, rồi bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Bởi vì ông ngửi thấy một mùi hương liệu ngào ngạt.

Một lát sau, ánh mắt ông đặt trên án đài, nơi đó bày ba thứ đồ vật kỳ lạ, mùi hương liệu chính là từ bên trong chúng tỏa ra.

"Tốt thật Lão Hiên, có đồ tốt mà không biết mang ra chia sẻ.

May mà hôm nay trẫm đến kịp thời." Ngay sau đó, Lý Nhị vẻ mặt cười gian nói, ông ta nghĩ thứ đồ trên án đài chắc chắn là đồ ăn ngon, liền trực tiếp lấy một cái cho vào miệng.

Rắc rắc.

"Ưm, tuy đúng là thơm thật, giống mùi dưa trái cây, nhưng sao lại khó nhai đến vậy?" Một lát sau, sắc mặt Lý Nhị có chút cổ quái, bởi vì ông ta phát hiện thứ đồ chơi này khó nhai nát quá, càng về sau vị lại càng nhạt.

Đúng lúc đó, sau khi rửa mặt xong Lâm Hiên cuối cùng cũng quay về.

“Lão Lý đến khi nào vậy?” Thấy Lão Lý, Lâm Hiên lập tức cất tiếng chào hỏi.

“Lão Hiên, thứ đồ trên án đài kia là gì vậy?” Lão Lý thấy vậy, lập tức nhìn về phía Lâm Hiên hỏi, thứ đồ đó quả thực rất kỳ lạ, thân là Thiên tử Đại Đường, có thứ gì mà ông chưa từng ăn chứ?

Chỉ có lần này là lần đầu tiên!

Lâm Hiên nghe vậy, lúc đầu hơi ngơ ngác, không biết Lão Lý đang nói gì, nhưng khi thấy Lão Lý lấy đỗ lôi ti từ trong miệng ra, chàng lập tức ngớ người.

Lần này Lâm Hiên suýt nữa không nhịn được mà phun ra ngụm máu già!

Lão Lý, ngọa tào!

“Thức ăn à?

Mùi vị thì không tồi, nhưng nhai không nát!” Lý Nhị vẫn còn chút luyến tiếc, lại lấy thêm một cái cho vào miệng nhai.

Ăn ư?

Nhai không nát ư?

Lâm Hiên cả người đều rối loạn, ngay sau đó không nhịn được mà dở khóc dở cười, chuyện này thật quá quái đản!

Trời không nên, vạn lần không nên, lại tẩm hương liệu vào đỗ lôi ti.

“Lão Lý, để ta giải thích thế nào đây?” Lâm Hiên bất đắc dĩ nói, rồi tiếp tục giải thích cho ông, thứ này gọi là đỗ lôi ti, cách dùng của nó, cũng được coi là một phát minh vĩ đại.

Bởi vì thời cổ đại không có chức năng tránh thai, cơ bản đều là sau đó dùng thuốc phá thai, như vậy rất không tốt cho cơ thể nữ tử.

Ầm!

Một lát sau, Lý Nhị cả người đều ngớ người!

Ngay sau đó trong lòng không nhịn được mà vạn mã bôn đằng, Nima, thứ đồ chơi gọi là đỗ lôi ti này lại dùng theo cách đó ư?!

Nhanh chóng, sắc mặt ông ta kịch biến, dạ dày không nhịn được mà cuộn trào dữ dội, tuy chưa dùng, nhưng cũng cảm thấy ghê tởm.

"Lão Hiên, cậu đúng là kỳ tài!" Lão Lý dùng chén trà súc miệng, mới dịu xuống, rồi vẻ mặt kinh ngạc nói.

Đã hiểu rồi, thứ 'đỗ lôi ti' này dùng cho nam tử, có thể hoàn toàn tránh thai, quả thực là thần vật.

"Không phải Lão Lý, thứ này không thể giúp ta phát tài được đâu." Lâm Hiên cười cười, Lão Lý thật là thẳng nam nham, nhưng quả thật như lời ông ta nói, nếu đưa ra thị trường tuyệt đối sẽ kiếm được một khoản lớn.

Đáng tiếc hiện tại thiếu nguyên liệu, tạm thời không thể sản xuất hàng loạt.

Đối với điều này, Lão Lý cũng cảm thấy khá tiếc nuối, ngay sau đó liền hỏi xin Lâm Hiên một cái, thần vật mà, tối nay trẫm phải mang về thử với Quan Âm Tỳ mới được.

Đêm xuống.

Ngoại ô Trường An thành.

Để có thể hẹn hò với phú bà cực phẩm, Lâm Hiên đặc biệt xây một căn nhà gỗ, địa chỉ kín đáo.

Chương 99

Dù sao mỗi lần đều ở hoang giao dã ngoại, tuy kích thích, nhưng rốt cuộc cũng không tốt lắm.

"Thật sự muốn làm Phò mã sao?" Một lát sau, Quan Âm Tỳ ngồi xe ngựa đến, vừa nhìn thấy Lâm Hiên đã mở miệng chất vấn.

Nàng biết Lý Nhị đã quyết định rồi, thậm chí nguyện ý từ bỏ thể diện hoàng thất, để Trường Lạc làm thiếp, điều đó khiến nàng cảm thấy hoảng sợ.

"Thánh thiên tử còn hạ thấp thân phận như vậy, nếu ta lại từ chối, chẳng phải là 'kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt' sao?" Lâm Hiên nghe vậy, nhíu mày, rồi có chút uất ức nói.

Chàng cũng ngơ ngác, hoàn toàn không ngờ Lý Nhị lại mạnh bạo đến thế, nhất thời khiến chàng 'cưỡi hổ khó xuống'.

"Vậy còn có ta không?" Lời này vừa thốt ra, lập tức khiến lòng Quan Âm Tỳ lạnh đi một nửa, bởi vì nếu Lâm Hiên làm Phò mã, bình thường sẽ không ít lần tiếp xúc với Trường Lạc, rất dễ tiết lộ sơ hở.

"Yên tâm, ta tự có tính toán." Lâm Hiên đương nhiên hiểu rõ đạo lý này, dù sao cưới Trường Lạc thì độ 'phơi bày' sẽ tăng lên, nếu hẹn hò với phú bà cực phẩm sẽ rất phiền phức.

Đối với chuyện này, chàng cũng đã có quyết định.

"Muốn từ quan sao?" Quả nhiên, khi Quan Âm Tỳ biết quyết định của Lâm Hiên, nàng lập tức đại kinh thất sắc.

Dù sao hiện tại chàng đang ở thời kỳ đỉnh cao danh vọng, là Công Bộ Thượng Thư, không lâu trước còn được Lý Nhị đích thân sắc phong làm Chính nhị phẩm Đặc Tiến.

Nếu từ quan, tổn thất sẽ rất lớn.

"Vì nàng, tất cả đều đáng giá." Lâm Hiên cười cười, nếu không phải vì muốn cưới Từ Huệ, chàng căn bản không có tâm tư làm quan.

Nhất thời khiến Quan Âm Tỳ vô cùng cảm động, nếu từ quan thì nguy cơ bị lộ quả thật sẽ giảm xuống mức thấp nhất.

"Hắc hắc, phu nhân xem ta hy sinh lớn đến vậy, tối nay chẳng lẽ không nên bồi thường cho ta thật tốt sao?" Cuối cùng Lâm Hiên vẻ mặt cười xấu xa nói, trực tiếp ôm Quan Âm Tỳ, đi về phía chiếc giường ở xa.

Nhưng Quan Âm Tỳ lập tức nhíu mày, định từ chối, bởi vì nàng vẫn luôn lo lắng sẽ mang thai, đến lúc đó sẽ rất phiền phức.

Dù sao thân là Hoàng hậu, nếu mang thai thì không thể phá bỏ, nếu sinh ra mà giống Lý Nhị thì tốt, nhưng nếu giống Lâm Hiên thì chẳng phải sẽ toang rồi sao?

"Yên tâm đi phu nhân, ta đã sớm có chuẩn bị rồi." Đối với điều này, Lâm Hiên cười xấu xa nói, ngay sau đó lấy đỗ lôi ti ra, và giải thích một lượt cho nàng.

Khiến sắc mặt Quan Âm Tỳ đại biến, khoa trương như Lão Lý lúc đầu vậy, trên đời lại có vật thần kỳ đến thế sao?

Nhưng nghĩ lại, Lâm Hiên ngay cả muối tinh đều có thể tinh chế ra, vậy thì cái thứ gọi là đỗ lôi ti này cũng không phải giả.

Cuối cùng nàng cũng hoàn toàn yên tâm, trên mặt hiện lên nụ cười quyến rũ.

Ngày thứ hai.

Khi ánh dương xuyên qua cửa sổ chiếu vào, Lâm Hiên mới chậm rãi tỉnh dậy.

Một đêm điên cuồng nhất.

Nếu không phải thể chất Lâm Hiên siêu phàm, e rằng bây giờ chàng còn không thể rời giường được.

Ngay sau đó, Lâm Hiên bước xuống từ trên giường, sau khi rửa mặt sơ qua liền quay về Trường An thành.

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Sau khi trở về, Lâm Hiên suy nghĩ khi nào thì từ quan, dù sao bên Thánh thiên tử không thể từ chối được rồi.

Xem ra đến lúc đó phải tìm cơ hội đi thăm gia tộc của Từ Huệ mới được!

Cạch.

Đúng lúc đó, cửa sương phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Người bước vào khiến Lâm Hiên cũng không nhịn được mà biến sắc, bởi vì người đó là Tả Thừa Phòng Huyền Linh!

"Tả Thừa đại giá quang lâm, khiến Lâm mỗ có chút kinh hãi a!" Ngay lúc đó, Lâm Hiên đứng dậy nói, Phòng Huyền Linh tuy quý là Tả Thừa, nhưng cũng được gia phong làm Chính nhị phẩm Đặc Tiến, nên không cần hành đại lễ.

"Lâm đại nhân khách khí rồi." Phòng Huyền Linh vẻ mặt cười như không cười, bởi vì ông chưa bao giờ nghĩ, có một ngày lại đến nơi thanh lâu này.

Nhưng trong lòng ông quả thực rất kinh ngạc.

Bởi vì vụ án thảo phạt Đột Quyết do ông đề xuất lại bị Bệ hạ gạt đi, lần trước Bệ hạ đã nói cho ông biết sự thật.

Thì ra, vị đại hiền Công Bộ Thượng Thư đứng sau Bệ hạ chính là Lâm Hiên!

Tuy kinh ngạc, nhưng Phòng Huyền Linh không mấy phục khí, dù sao bây giờ là cơ hội tốt, sao lại không đi công phạt Đột Quyết chứ?

Ngay sau đó hai người khoanh chân ngồi xuống.

Chương 100

"Lâm đại nhân chắc đã nghe nói chuyện Thổ Phiên muốn giao hảo với Đại Đường ta rồi chứ?" Không chút chần chừ, Phòng Huyền Linh trực tiếp mở miệng hỏi.

"Phòng đại nhân quyết tâm muốn công phạt Đột Quyết ư?" Lâm Hiên đưa một chén trà qua, rồi vẻ mặt tươi cười hỏi ngược lại.

Khiến Phòng Huyền Linh ngớ người một lát, rồi gật đầu.

"Lâm đại nhân tài tình tuyệt cổ, chi bằng hãy nói thử ý kiến của ngài xem?" Phòng Huyền Linh trầm giọng nói, Lâm Hiên dựa vào đâu mà dám khẳng định Thổ Phiên quốc "dương phụng âm vi"?

Ông ta không tin.

Nhưng lần trước Đông Đột Quyết bị tuyết lớn phong sơn, Lâm Hiên lại tiên tri được, điều đó khiến ông ta lại kinh ngạc, nên lần này đến đây mục đích là để cầu chứng.

"Vậy ta hỏi Phòng đại nhân, Thổ Phiên quốc vì sao không sớm không muộn, cứ đúng lúc này lại chọn nhập cống triều bái?" Đối với Phòng Huyền Linh, Lâm Hiên khá tán thưởng, cũng biết mục đích ông ta đến lần này.

Nhất thời, Phòng Huyền Linh trầm mặc một lát, ông ta chưa từng nghĩ đến vấn đề này, chẳng lẽ không phải vì Đại Đường ta binh hùng ngựa mạnh sao?

"Lời này sai rồi, đó là vì Thổ Phiên hiểu đạo lý 'môi hở răng lạnh'.

Dù sao Đại Đường ta công phạt Đột Quyết và Cao Câu Ly là chuyện sớm muộn, nếu bây giờ chúng không tỏ thiện ý, ngài nghĩ Đại Đường ta sẽ không tiện tay diệt chúng sao?" Lâm Hiên nghe vậy lắc

đầu, rồi cười nói.

Ầm!

Lời này vừa thốt ra, lập tức khiến Phòng Huyền Linh như tỉnh giấc mộng!

Ông ta không ngu, ngay lập tức hiểu rõ ý nghĩa thật sự trong lời nói của Lâm Hiên, ngay sau đó sắc mặt đại biến, mồ hôi lạnh toát ra.

"Ý của ngài là, Thổ Phiên quốc có ý đồ khó lường?" Phòng Huyền Linh trầm giọng nói, bị Lâm Hiên một lời điểm tỉnh, ông ta cũng suy đoán ra được ý đồ thật sự của Thổ Phiên quốc.

"Đúng là như vậy, bởi vì chúng hiểu rõ đạo lý 'môi hở răng lạnh'.

Đột Quyết và Cao Câu Ly bị diệt là chuyện sớm muộn, nếu Thổ Phiên quốc không sớm tỏ thiện ý, chẳng phải chúng đang chờ bị diệt sao?" Lâm Hiên cười gật đầu, trên thực tế Thổ Phiên quốc nhẫn nhịn như rùa rụt cổ, quả thực thể hiện sự 'nằm gai nếm mật' một cách triệt để.

Bởi vì lịch sử ghi lại, Thổ Phiên quốc sớm đã tỏ thiện ý với Đại Đường, thêm vào đó Lý Nhị lại ưa chuộng công lao lớn, có dị tộc triều bái thì còn gì bằng, ngay lập tức đã đồng ý.

Sau này, cùng với việc Đại Khả Hãn Đột Quyết bị tiêu diệt, tuy có Tiểu Khả Hãn kiềm chế, nhưng theo sau đó, vào thời kỳ hậu Đại Đường, quốc lực suy yếu, Thổ Phiên bắt đầu gây chuyện.

Vậy nên theo ý Lâm Hiên, cần phải 'trảm thảo trừ căn', phòng họa từ khi chưa phát sinh.

"Lâm đại nhân quả nhiên có nhãn quang trác tuyệt, có tiên kiến chi minh!" Cuối cùng, Phòng Huyền Linh hoàn toàn bái phục, cái nhìn của ông ta về Lâm Hiên đã thay đổi rất nhiều.

Quả là tài năng phi phàm!

Dù xuất thân từ thanh lâu, nhưng trí tuệ lại vượt xa, áp đảo quần hùng.

Nhất thời, ông ta đều cảm thấy, Tử Trúc Uyển quả thực là thánh địa, nơi sinh ra thánh nhân.

"Tả Thừa khách khí rồi, đó chỉ là vài suy đoán nhỏ thôi." Lâm Hiên thấy vậy cũng khiêm tốn nói, ngay sau đó tiễn Phòng Huyền Linh rời khỏi Tử Trúc Uyển.

Lâm Hiên cuối cùng quyết định khởi hành sớm, đến lúc đó sẽ đi thăm cha mẹ Từ Huệ.

Từ Huệ là cháu gái đời thứ tư của Từ Nguyên Hầu Từ Văn Chỉnh từ triều Lương Nam, có thể nói là danh môn vọng tộc, thêm vào đó tài hoa hiển hách, ở địa phương nàng có danh tiếng phi phàm.

Lúc này, Từ Hiếu Đức tuy từng làm quan hai triều, nhưng hiện tại chỉ là Huyện Thừa ở Lạc Dương phủ Y Khuyết mà thôi, dù sao con gái ông đã từ chối Lý Nhị đích thân cầu hôn.

Cũng không trách Từ Huệ lại muốn nhập triều làm quan, dù sao thời cổ đại, 'môn đăng hộ đối' là rất quan trọng.

Gia tộc Từ thị có nội tình, cũng có tư cách đó!

Lúc này, Lâm Hiên cải trang vi hành, không làm lớn chuyện, bởi vì không muốn quá phô trương.

Cũng muốn tạo cho Từ Huệ một bất ngờ.

Nhưng Lâm Hiên bây giờ có chút không vui a, bởi vì nghe những người xung quanh bàn tán, gần đây có không ít công tử phú gia phái bà mối đến cầu hôn.

Dù sao Từ Huệ là tài nữ, dung nhan và vóc dáng đều tuyệt sắc.

Nhất thời, Lâm Hiên không nhịn được mà trán nổi đầy gân xanh, cũng trách Từ Huệ quá bảo thủ, không phái người cầu hôn, không chịu nói trước với cha mẹ về chuyện của hai người.

Lúc này.

Từ thị phủ đệ.

Từ Hiếu Đức vẻ mặt đau đầu, bởi vì những người đến cầu hôn thật sự quá nhiều, ông không thể nào từ chối hết được.

Bởi vì muốn làm con rể của Từ Hiếu Đức, ngoài gia thế phải xứng đáng ra, quan trọng nhất là nhân phẩm, hiển nhiên những công tử phú gia kia đều không đạt yêu cầu.

Chương 101

Nhưng hiện tại có một người khiến ông ta khó xử.

Bởi vì người này tên là Vương Chương, một công tử bột điển hình, nhưng đáng tiếc gia thế hiển hách, phụ thân hắn lại là Châu Thứ Sử, tuy chỉ là Hạ Châu, nhưng cũng lớn hơn nhiều so với một quan 'cửu phẩm chi ma'.

Từ Hiếu Đức làm quan hai triều, há có thể không biết chốn quan trường hiểm ác sâu khó lường sao?

Đừng thấy hiện nay Đại Đường dưới sự lãnh đạo của Thánh thiên tử, quốc thái dân an, luật pháp nghiêm minh, nhưng dù sao nơi này 'trời cao hoàng đế xa', ai có thể quản được?

Dưới chân thiên tử cũng có bóng tối tồn tại!

Hiện tại Vương Chương lấy danh tiếng của phụ thân ra uy hiếp, nếu Từ Hiếu Đức không chịu gả Từ Huệ, hắn sẽ lấy tội danh 'mạc tu hữu' để bắt giữ và định tội.

"Lão gia, giờ chúng ta phải làm sao đây?" Khương thị bên cạnh vẻ mặt ưu sầu nói, dù sao Vương Chương kia quá mức bức người.

Từ Hiếu Đức cũng tức giận, nhưng cũng đành bất lực, dù sao phụ thân Vương Chương quý là Hạ Châu Thứ Sử, hiện tại đã cách chức của ông ta, như một lời nhắc nhở.

Sợ rằng nếu không đồng ý, bước tiếp theo hắn ta thật sự sẽ ra tay tàn nhẫn.

"Phụ thân... thực ra nữ nhi đã sớm có người trong lòng." Đúng lúc đó, Từ Huệ bên cạnh khẽ nói, nàng cảm thấy đã đến lúc nhắc đến Lâm Hiên.

“Hừ!

Con tưởng ta không biết chuyện của con và Lâm Hiên sao?” Nào ngờ, Từ Hiếu Đức nghe xong, lập tức vẻ mặt phẫn nộ nói.

Đối với việc con gái có người trong lòng, làm cha đương nhiên mừng rỡ, nhưng khi biết Lâm Hiên là một ca cơ thanh lâu, ông ta lập tức nổi giận đùng đùng.

Dù sao Từ thị tuy đã sa sút, nhưng cũng không đến nỗi phải sa cơ lỡ vận như vậy, quả thực là làm nhục mặt mũi tổ tông.

“Không phải đâu phụ thân, Lâm Hiên tuy xuất thân từ thanh lâu, nhưng hiện tại đã nhập triều làm quan.” Từ Huệ lập tức sốt ruột nói, nàng hiểu rõ phụ thân sẽ như vậy, nên mới hết lần này đến lần khác yêu cầu Lâm Hiên nhất định phải thi đỗ công danh.

“Nhập triều làm quan, con tin ư?

Con đã từng thấy thánh chỉ của Bệ hạ, đã từng thấy ấn chương của hắn chưa?” Từ Hiếu Đức trực tiếp lạnh lùng nói, tuy hiện nay hai chữ ‘Lâm Hiên’ vang danh khắp thiên hạ, nhưng ai có thể xác định Lâm Hiên này chính là ca cơ thanh lâu kia chứ?

Dù sao theo lời Từ Huệ, ông ta đâu có thấy hắn được gia quan tiến tước!

Một ca cơ nhỏ bé, sao có thể vừa vào triều đã được phong làm Chính tam phẩm Công Bộ Thượng Thư?

Nhất thời, Từ Huệ á khẩu không nói nên lời, bởi vì lời phụ thân nói quả thật là sự thật, nàng cũng chưa từng hỏi cặn kẽ.

Nhưng trong lòng nàng tin tưởng Lâm Hiên, tuyệt đối sẽ không lừa dối nàng.

“Chuyện này không cần nhắc lại nữa!” Cuối cùng Từ Hiếu Đức

trực tiếp phẩy tay nói, trong mắt ông ta, Lâm Hiên cũng là người phẩm đức không tốt.

Keng keng keng.

"Lão gia, bên ngoài có người cầu kiến." Một lát sau, có hạ nhân vẻ mặt hoảng hốt chạy vào báo cáo.

Nhất thời, Từ Hiếu Đức mấy người đều đứng lên, cho rằng Vương gia kia lại phái người đến rồi, tất cả đều có sắc mặt khó coi.

Nhưng giây tiếp theo, họ lập tức ngớ người!

Bởi vì theo hạ nhân báo cáo, người cầu kiến tên là Lâm Hiên, người Trường An thành.

"Tên Lâm Hiên này hay thật, vừa mới bàn luận xong!

Trực tiếp nói với hắn, không gặp!" Ngay lúc đó, Từ Hiếu Đức vẻ mặt tức giận, trực tiếp vung tay một cái.

"Phụ thân!" Nhưng Từ Huệ lại sốt ruột, nàng cảm thấy phấn khích khi Lâm Hiên đến, nhưng thái độ của phụ thân lại khiến nàng khó xử.

Nhưng nàng lập tức nghiến răng một cái.

Bởi vì trước đó nàng đã quyết định, dù thế nào cũng phải ở bên Lâm Hiên, ngay sau đó không màng phụ thân quát mắng, trực tiếp chạy ra ngoài sân.

"Nếu dám bước ra khỏi cánh cửa này nửa bước, ta sẽ không có đứa con gái này nữa!" Khi cánh cửa sân bị mở ra, Lâm Hiên vừa nhìn thấy Từ Huệ đang chạy đến, trên mặt lập tức nở nụ cười.

Nhưng chàng lại nhanh chóng nhíu mày, bởi vì ở đằng xa, Từ Hiếu Đức đang vẻ mặt tái mét gào thét.

Ngọa tào!

Chẳng lẽ ấn tượng của lão nhạc phụ đối với mình kém đến vậy sao?

Hoa lạp lạp.

Chương 102

Cầu nhỏ nước chảy, bên trong một gác lầu.

"Hồ Châu Thứ Sử?" Lâm Hiên nghe Từ Huệ kể xong, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Chàng không phản đối có người theo đuổi Từ Huệ, dù sao chàng chưa trở thành con rể Từ gia, nhưng Vương Chương kia quả thực quá mức ức hiếp người khác!

Hắn ta thật sự nghĩ Lâm Hiên là kẻ ăn chay sao?

May mà lần này mình đã đến, nếu không sẽ không biết Từ gia gặp phải biến cố như vậy, ngay sau đó chàng vươn tay ôm Từ Huệ vào lòng.

"Đừng sợ, có ta ở đây." Từ Huệ nghe vậy, trong lòng cũng đã sớm an ổn, nàng không đi chất vấn Lâm Hiên rốt cuộc có làm quan hay không, bởi vì điều đó không còn quan trọng nữa.

Ngay sau đó, Lâm Hiên dưới sự dẫn dắt của Từ Huệ, một lần nữa đến thăm Từ phủ.

"Vãn bối Lâm Hiên, bái kiến Từ phụ." Trong điện vũ, Lâm Hiên vẻ mặt cung kính mở miệng nói, với thân phận đường đường Chính nhị phẩm Đặc Tiến, Từ Hiếu Đức dù là chuẩn nhạc phụ, nhưng nếu chàng lộ thân phận ra, ông ta cũng phải cung kính tuyệt đối.

"Ta nói cho ngươi biết, chuyện của ngươi và con gái ta không có cửa đâu!" Từ Hiếu Đức vốn đang tức giận, thấy Lâm Hiên dám đến, lập tức lạnh lùng nói.

Từ gia từ tổ tiên đã là đạt quan quý tộc, tuy hiện nay đã sa sút, nhưng trong xương cốt vẫn còn sự vinh dự, tuyệt đối không cho phép

một ca cơ thanh lâu làm con rể. 'Môn đăng hộ đối' từ xưa đã là như vậy!

"Phụ thân!" Khiến Từ Huệ bên cạnh lập tức sốt ruột, nàng vội bước đến, muốn cầu xin cho Lâm Hiên.

Nhưng nàng lập tức bị Từ Hiếu Đức 'quăng cho' một sắc mặt, Khương thị bên cạnh đối với điều này cũng thở dài một tiếng, một nữ tử, nào có quyền phát biểu.

Cạch.

"Nhạc phụ đại nhân, đã suy nghĩ rõ ràng chưa?" Đúng lúc đó, cánh cửa lớn phủ đệ trực tiếp bị đẩy ra, ngay sau đó một đám nô bộc xông vào từ bên trong, mỗi người đều khiêng một gánh đồ vật.

Người dẫn đầu chính là con trai Hồ Châu Thứ Sử, Vương Chương!

Hắn mặc cẩm tú hoa phục, vẻ mặt ngạo mạn bước vào, đối với Từ Huệ thì quyết không thể bỏ qua.

"Cút!" Trong điện vũ, Từ Hiếu Đức thấy vậy lập tức đứng dậy, vẻ mặt phẫn nộ nhìn Vương Chương quát mắng.

Rồi ông xông đến, ném tất cả những lễ vật mà đám nô bộc đặt xuống ra ngoài.

Nhất thời khiến sắc mặt Vương Chương tái mét không thôi, ngay sau đó hắn không còn ngụy trang nữa.

"Lão già kia, ta tôn ngươi một tiếng nhạc phụ đại nhân là nể mặt đấy.

Đừng có mà mẹ kiếp 'được voi đòi tiên'!" Vương Chương lần này đến là để hạ tối hậu thư, nếu hôm nay không đồng ý gả Từ Huệ cho hắn, vậy thì Từ phủ cũng không cần tồn tại nữa.

Phụ thân hắn là Hồ Châu Thứ Sử, đối phó một Huyện lệnh nhỏ nhoi quả thực dễ như trở bàn tay.

Từ Hiếu Đức cũng hiểu rõ lợi hại trong đó, ngay lập tức ông ta trầm mặc xuống, nhưng dù thế nào cũng không thể đẩy con gái mình vào hố lửa.

"Ai?" Giây tiếp theo, nụ cười lạnh trên mặt Vương Chương đột nhiên biến mất, ngay sau đó hắn nhíu mày chặt lại nhìn về phía Lâm Hiên ở xa.

Bởi vì hắn phát hiện người này và Từ Huệ có cử chỉ thân mật, khiến hắn ghen tức phát điên.

"Chàng là nam nhân của ta." Lâm Hiên cũng vẫn luôn chú ý Vương Chương, ngay sau đó vẻ mặt thờ ơ nói.

Ầm!

Lời này vừa thốt ra, lập tức khiến sắc mặt Vương Chương đại biến, trong lòng cuồn cuộn sóng gió!

Không thể nào!

Từ Huệ khi nào có nam nhân rồi?

Rõ ràng đã điều tra rõ ràng, tuyệt đối không có chuyện này.

"Chẳng lẽ...

Lâm Hiên?" Một lát sau, Vương Chương đột nhiên bừng tỉnh, bởi vì có một lời đồn, Từ Huệ từng ở Trường An thành quen một ca cơ thanh lâu tên là Lâm Hiên, chẳng lẽ là người này?

Lúc đầu, nghe xong hắn cũng giật mình một cái!

Bởi vì cái tên Lâm Hiên đó chẳng phải giống hệt vị Công Bộ Thượng Thư mới nhậm chức sao?

Nhưng sau đó nghĩ lại, một ca cơ thanh lâu sao có thể là Công Bộ Thượng Thư chứ?

Hơn nữa Lâm Hiên kia cũng không hề thể hiện uy thế của một quan lại triều đình!

Chương 103

Vậy nên hắn cho rằng đa phần chỉ là trùng tên trùng họ mà thôi.

Nếu thật sự là Công Bộ Thượng Thư, e rằng phụ thân hắn đã sớm biết, sẽ vội vàng ra nghênh đón rồi.

Trên thực tế, cũng bởi vì Hồ Châu cách Trường An xa xôi, nếu không tùy tiện đi vào thành hỏi thăm, sẽ biết được sự thật.

"Lão già kia, hết lần này đến lần khác chê ta cái này không được cái kia không xong.

Giờ thì chẳng phải muốn để một ca cơ thanh lâu làm con rể sao?" Nghĩ đến đây, Vương Chương vẻ mặt khinh thường nhìn Từ Hiếu Đức châm chọc nói, đã không phải vị Công Bộ Thượng Thư đại nhân kia, vậy thì cũng chẳng có gì phải sợ nữa rồi.

"Cái gì?!" Lời này vừa thốt ra, trực tiếp khiến Từ Hiếu Đức toàn thân run rẩy vì tức giận, suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

"Cút ra ngoài cho ta, Từ gia ta không hoan nghênh ngươi.

Từ Huệ ta thà chết cũng không đồng ý!" Từ Huệ bên cạnh thấy phụ thân bị chọc tức không nhẹ, lập tức vẻ mặt phẫn nộ nói.

"Ta nói cho Từ Huệ biết, hôm nay ngươi mà không đồng ý gả cho ta, ta sẽ diệt Từ gia mãn môn!" Vương Chương nghe vậy, lập tức buông lời tàn nhẫn, tuy luật pháp Đại Đường nghiêm ngặt, nhưng 'trời cao hoàng đế xa', thêm vào đó phụ thân hắn là Hồ Châu Thứ Sử, muốn tiêu diệt một Huyện lệnh quá dễ dàng.

Nhất thời, cả Từ phủ đều im phắc như tờ.

Sắc mặt mọi người đều khó coi, nhưng lại không thể làm gì được, bởi vì quyền thế của đối phương quá lớn.

“Ối dào, nói xong chưa?” Đúng lúc đó, Lâm Hiên vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng.

“Ta đây muốn xem hôm nay ngươi làm cách nào diệt Từ gia mãn môn!” Lâm Hiên chắp tay sau lưng bước đến, vẻ mặt trêu chọc nhìn Vương Chương nói.

Tên Vương Chương này quả thực muốn làm loạn trời rồi, xem ra Lý Nhị vẫn chưa hoàn toàn kiểm soát được tình hình các châu huyện, vẫn còn tràn ngập tham ô hủ bại, chuyện chèn ép tăm tối.

“Một ca cơ thanh lâu nhỏ nhoi mà thôi?

Có tư cách ở trước mặt lão tử này mà lớn tiếng sao?” Vương Chương thấy vậy, lập tức cười lạnh nói, ngay lập tức muốn động thủ dạy dỗ Lâm Hiên.

Ở Hồ Châu, hắn ta là Thiên Vương lão tử!

Bốp!

Nhưng giây tiếp theo, tất cả mọi người đều ngơ ngác!

Đặc biệt Vương Chương càng ngớ người, chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, bởi vì bị Lâm Hiên tát một cái!

“Xong rồi!” Cảnh tượng này, khiến Từ Hiếu Đức ở xa lập tức tuyệt vọng, tuy đối với hành động của Lâm Hiên ông ta có chút cải thiện, nhưng cũng biết một cái tát này xuống, cơ bản là không còn cứu vãn được nữa.

Từ Huệ cũng mặt mày tái nhợt, lập tức chạy đến bên Lâm Hiên, muốn chàng mau chóng rời đi.

“Đi ư?

Hôm nay ai cũng không thể rời đi!

Thằng tạp chủng nhỏ mọn, ngươi toang rồi!

Cả nhà các ngươi đều toang rồi!" Vương Chương giận dữ gầm lên, từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng chịu loại thiệt thòi này, đặc biệt là bị một ca cơ thanh lâu tát tai, quả thực là sỉ nhục lớn lao.

"Ta đây muốn xem ngươi có thể làm gì ta?" Lâm Hiên an ủi Từ Huệ, ra hiệu không sao, ngay sau đó vẻ mặt châm biếm nhìn Vương Chương khiêu khích nói.

Bỏ qua thân phận Chính nhị phẩm Đặc Tiến, Chính tam phẩm Công Bộ Thượng Thư, một Thứ Sử Hạ Châu nhỏ nhoi, gặp ta thì đều phải sợ đến mức té đái!

"Chết chắc rồi!" Vương Chương thấy Lâm Hiên cuồng vọng như vậy, lập tức tức giận không kìm được, đặc biệt là vừa bị tát một cái.

Ngay sau đó hắn vung tay một cái, hơn mười vị gia nô phía sau đều rút roi sắt và gậy gộc lao về phía Lâm Hiên.

"Cẩn thận!" Cảnh tượng này, khiến Từ Huệ và những người khác khá lo lắng, lập tức sốt ruột nói.

Nhưng Lâm Hiên nguy nga bất động, bởi vì ngoài thân phận Công Bộ Thượng Thư ra, một thân phận khác của chàng chính là Ngọc Diện Chân Nhân, đối phó mấy tên tiểu nhân nhảy nhót này dễ như trở bàn tay.

Rắc rắc.

Một lát sau, bốn phía đều kinh hãi!

Vương Chương cả người đều ngớ người, trên mặt mang theo sự sợ hãi, ngay cả Từ Huệ và những người khác cũng kinh ngạc không thôi.

"Cái gì...?!" Nhất thời, Vương Chương toàn thân run rẩy, hoàn toàn không ngờ Lâm Hiên lại lợi hại đến vậy, chẳng phải chỉ là một ca cơ thanh lâu sao?

Từ Huệ và những người khác cũng ngơ ngác không thôi, đặc biệt là Từ Hiếu Đức, trong lòng càng cuộn lên sóng gió dữ dội, ông ta làm quan hai triều, tự nhiên kiến thức rộng.

Ông ta nhìn ra công phu của Lâm Hiên rất lợi hại.

Chương 104

Quả thực vượt xa nhận thức, dù sao cũng chỉ là một ca cơ thanh lâu mà thôi, lại chưa từng tập võ tòng quân, sao thân thủ lại cao cường đến vậy?

Đối với điều này, Lâm Hiên chỉ cười cười, không giải thích, ngay sau đó chậm rãi bước về phía Vương Chương, vẻ mặt thờ ơ nói.

"Đi gọi lão tử ngươi đến đây đi, nếu không e rằng hôm nay ngươi không đi được đâu." Nói xong, Lâm Hiên liền kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống.

"Điên rồi sao?!" Nhưng điều đó lại khiến Từ Hiếu Đức bên cạnh kinh hãi đứng bật dậy, phải biết rằng phụ thân Vương Chương là Hồ Châu Thứ Sử, làm vậy chẳng phải tự tìm diệt vong sao?

Dù sao đánh Vương Chương là đã phạm trọng tội rồi!

Từ Huệ cũng chạy đến, muốn ra hiệu cho Lâm Hiên mau chóng rời đi, chuyện này vốn không liên quan đến chàng, không thể để chàng bị liên lụy.

"Tất cả đừng hòng đi!" Vương Chương ở xa thấy vậy, trực tiếp giận dữ gầm lên, hôm nay Lâm Hiên kia chết chắc rồi, Từ gia cũng sẽ toang.

Ngay sau đó hắn vội vàng phân phó người đi xuống, bảo người nhanh chóng cưỡi ngựa về bẩm báo phụ thân hắn, để ông ta mau chóng dẫn người đến.

"Vô phương." Lâm Hiên vươn tay nắm lấy tay mềm mại của Từ Huệ, ra hiệu nàng không cần lo lắng.

Vương Chương này quả thực quá cuồng vọng, hoàn toàn xem

thường luật pháp Đại Đường, đoán chừng bình thường không ít lần làm chuyện bỉ ổi.

Dù không có chuyện Từ phủ hôm nay, ta cũng sẽ nhổ cỏ tận gốc hắn.

Hồ Châu cách nơi này không quá xa, dù có cưỡi ngựa nhanh nhất cũng không phải là nửa ngày đường.

"Cái gì?

Một ca cơ thanh lâu nhỏ nhoi mà cũng dám làm càn như vậy sao?" Hồ Châu Thứ Sử Vương Khâm Lâm sau khi biết được, lập tức giận dữ bừng bừng, nhưng ban đầu cũng kinh ngạc hoảng sợ.

Bởi vì người đó tên là Lâm Hiên, ông ta cứ tưởng là vị Công Bộ Thượng Thư kia, nhưng sau khi tìm hiểu, thì ra chỉ là trùng tên trùng họ cũng thấy nhẹ nhõm.

Vương Khâm Lâm tuổi già mới có con trai, lại cực kỳ sủng ái, nay có người dám bắt nạt, đương nhiên ông ta phải ra mặt.

Nhất thời, ông ta trực tiếp dẫn quân đội đi về phía Lạc Dương phủ.

Rầm rầm.

Trên đường phố, người đi đường hoảng sợ, nhao nhao tránh né.

Từ xa, một đội binh sĩ mở đường, phía sau là một cỗ xe ngựa theo sát, khí thế bức người, trực tiếp tiến về Từ phủ.

"Tê, Thứ Sử đại nhân?

Nghe nói Từ phủ xảy ra đại sự, Vương công tử bị người đánh, nay xem ra quả nhiên là thật.

Từ phủ xong đời rồi, nay Thứ Sử đại nhân đích thân đến, ai có thể cứu được đây?" Hai bên đường phố, đông đảo người đi đường đều

thở dài, Từ Hiếu Đức với tư cách Huyện lệnh Lạc Dương phủ, bình thường cần cù làm việc, nổi tiếng thanh liêm, rất được bách tính yêu mến.

Đáng tiếc con gái ông ta quá diễm lệ, bị Vương Chương kia để mắt, nay phụ thân hắn đích thân đến, không ai dám ra mặt bênh vực ông ta.

"Không biết Thứ Sử đại nhân đến, tiểu nhân có thất lễ không kịp nghênh đón từ xa!" Trong phủ đệ, Từ Hiếu Đức thấy vậy, sắc mặt lập tức đại biến, ngay sau đó vội vã chạy ra nghênh tiếp.

Từ Huệ khẩn trương đứng bên cạnh Lâm Hiên, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng hiện lên vẻ chua xót và tuyệt vọng.

Mặc dù rõ ràng biết chuyện này Từ gia không có lỗi, tất cả đều do Vương Chương ỷ thế ức hiếp người khác, nhưng có cách nào đây?

Dù sao 'trời cao hoàng đế xa', căn bản không thể dâng tấu lên Đại Lý Tự, dâng tấu lên Thánh thiên tử, tấu chương cũng sẽ bị tầng tầng lớp lớp chặn lại, căn bản vô ích.

"Hừ!

Từ Hiếu Đức ngươi gan chó lớn thật đấy?

Ngay cả con trai của bản quan cũng dám sửa trị ư?" Vương Khâm Lâm xuống xe ngựa, không thèm nhìn Từ Hiếu Đức lấy một cái, trực tiếp vung tay bước vào.

"Phụ thân!

Nhất định phải làm chủ cho hài nhi a, hắn ta mưu hại con trai mệnh quan triều đình!" Vương Chương thấy phụ thân đến, trên mặt lập tức nở nụ cười, ngay sau đó chạy đến, trực tiếp chỉ vào Lâm Hiên mà giận dữ quát.

Vương Khâm Lâm nhìn vết năm ngón tay trên mặt Vương Chương, sắc mặt cũng lập tức âm trầm xuống.

“Người đâu, bắt hắn lại!” Ngay lúc đó, Vương Khâm Lâm vung tay một cái, đội cận vệ phía sau liền xông về phía Lâm Hiên.

“Khẩn cầu đại nhân tha cho Lâm Hiên, chuyện này không liên quan đến chàng!

Tiểu nữ nguyện ý đáp ứng mọi yêu cầu của ngài.” Đúng lúc đó, Từ Huệ bên cạnh trực tiếp nghiến răng đứng ra, nàng không thể để Lâm Hiên xảy ra chuyện.

Dù sao nếu bị bắt đi, chàng tuyệt đối sẽ chết oan trong đại lao.

Chương 105

Nhất thời, Vương Khâm Lâm lại phẩy phẩy tay, đối với Từ Huệ ông ta cũng thưởng thức, dù sao là một tài nữ hiếm có.

Hơn nữa lại là người con trai mình yêu thích, thể diện này phải cho.

Vương Chương bên cạnh cũng vô cùng phấn khích, mẹ kiếp, một tiện hóa, vì một ca cơ mà chuyện gì cũng nguyện ý làm, khiến hắn càng ghen tị.

"Huệ nhi!" Lời này vừa thốt ra, lập tức khiến Từ Hiếu Đức và những người khác ở xa kinh hãi không thôi.

Ngay sau đó đều nhìn về phía Lâm Hiên, trên mặt mang theo sự phẫn nộ, bởi vì tên này, đã hại Từ gia, hại con gái mình phải chịu tội.

Lâm Hiên lúc này cũng sắc mặt âm trầm, trong lòng cảm thấy ấm áp, cô nàng ngốc nghếch này vì mình mà chuyện gì cũng nguyện ý làm.

Nếu phụ lòng nàng, quả thực trời đất không dung!

"Hồ Châu Thứ Sử sao?

Nhìn đây!" Ngay lúc đó Lâm Hiên liền chậm rãi tiến lên, chàng vốn không muốn quá phô trương, nhưng hiện tại đã không còn cách nào khác, ngay sau đó trực tiếp lấy ấn chương ra đưa cho ông ta.

Ở xa, Vương Khâm Lâm nghe xong, trên mặt đầy vẻ khinh thường, một ca cơ nhỏ bé mà thôi, có thể làm nên trò trống gì chứ?

Nhưng khi ông ta nhận lấy chiếc ấn chương đó và nhìn, lập tức ngớ người!

Ngay sau đó sắc mặt vô cùng sợ hãi, thân thể không nhịn được mà

run rẩy, ngay lập tức té sụp xuống đất.

Nhất thời, tất cả mọi người đều ngơ ngác, không biết chuyện gì đã xảy ra!

Cùng lúc đó, Trường An thành.

Lúc này Lập Chính Điện người ra người vào tấp nập, sắc mặt mỗi người đều mang vẻ đại hỉ.

Đặc biệt Lý Nhị, càng trực tiếp chạy nhanh từ Cam Lộ Điện đến, bởi vì theo lời Thái y, Quan Âm Tỳ đã có hỷ rồi!

Từ gia phủ đệ.

Vương Khâm Lâm toàn thân run rẩy, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, mồ hôi lạnh toát ra.

Đôi tay đang nâng chiếc ấn chương đều run rẩy kịch liệt, cuối cùng ông ta trực tiếp té sụp xuống đất.

Rào.

Cảnh tượng này trực tiếp khiến mọi người kinh hãi đến ngẩn ngơ, tất cả đều vẻ mặt không hiểu, không biết vì sao Thứ Sử đại nhân lại hoảng sợ đến vậy!

"Phụ thân sao vậy?" Vương Chương vội vàng chạy đến, vẻ mặt sốt ruột hỏi.

Phụ thân là Hồ Châu Thứ Sử mà, ở địa bàn của mình lại có chuyện gì có thể hù dọa ông ấy chứ?

"Một ca cơ thanh lâu nhỏ nhoi mà thôi, phụ thân hà tất phải sợ hãi?" Vương Chương càng nói năng ngông cuồng, hắn cho rằng phụ thân đa phần là bệnh cũ tái phát, mới dẫn đến việc đột nhiên ngã quỵ, tuyệt đối không phải do Lâm Hiên gây ra.

Bốp!

Nhưng giây tiếp theo, lập tức ngơ ngác, tất cả mọi người có mặt đều ngơ ngác!

Bởi vì chỉ thấy Vương Khâm Lâm đột nhiên bạo nộ, một cái tát giáng xuống mặt Vương Chương, lực đạo lớn đến mức trực tiếp đánh bay hắn ta ra xa.

"Thượng...

Thượng Thư đại nhân tha mạng!" Ngay sau đó, Vương Khâm Lâm vẻ mặt sợ hãi quỳ sụp xuống đất, giọng run rẩy cầu xin.

Ầm!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều vỡ òa, tất cả đều khó tin mà nhìn về phía Lâm Hiên.

"Chẳng lẽ..." Từ Hiếu Đức sắc mặt đại biến, ông ta không phải kẻ ngốc, từ ngữ khí và thái độ của Hồ Châu Thứ Sử mà suy đoán ra được.

Người có thể khiến Thứ Sử phải biến sắc, chắc chắn là một quan lớn hơn ông ta một bậc!

Trước đây ông ta vẫn luôn cho rằng Lâm Hiên và vị Công Bộ Thượng Thư kia chỉ là trùng tên trùng họ, nay xem ra, e rằng đã suy đoán sai rồi!

"Lâm Hiên?" Từ Huệ bên cạnh cũng bừng tỉnh, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Không phải muốn bắt ta sao?" Lâm Hiên mỉm cười với Từ Huệ, rồi chắp tay sau lưng đứng thẳng, vẻ mặt trêu chọc nhìn Vương Khâm Lâm nói.

"Tiểu... tiểu nhân không dám!

Chương 106

Tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, mong đại nhân thứ tội!" Vương Khâm Lâm nghe vậy, toàn thân lại chấn động kịch liệt, suýt nữa sợ đến mức thất cấm.

Lúc này trong lòng vô cùng hoảng sợ, mẹ kiếp, tên này thật sự là Công Bộ Thượng Thư sao?

Đồng thời ông ta cũng hận chết thằng con bất hiếu này, quả thực đã hại người hại luôn cả lão tử rồi, bây giờ đừng nói đến cướp Từ Huệ và báo thù nữa, việc có giữ được cái mạng chó hay không còn là một chuyện khác.

"Phụ thân, sao có thể là Công Bộ Thượng Thư?" Cùng lúc đó, Vương Chương ở xa cũng hoàn toàn ngớ người, ngay sau đó vẻ mặt dữ tợn gào thét.

Tuyệt đối không tin, Lâm Hiên là Công Bộ Thượng Thư!

Bốp!

Nhưng đáp lại hắn lại là một cái tát giận dữ của lão tử.

Lúc này Vương Khâm Lâm vẻ mặt đầy tức giận, đồ hỗn trướng, hắn ta không biết Công Bộ Thượng Thư ư?

Bởi vì ấn chương hoàn toàn không thể làm giả được, ai dám làm giả chứ?

"Thượng Thư đại nhân, khuyển tử ngu xuẩn vô tri, mong ngài thứ tội!

Ta sẽ đưa nó về dạy dỗ thật tốt." Ngay tiếp đó, Vương Khâm Lâm lại một lần nữa vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lâm Hiên nói, bây giờ thể diện đều không còn quan trọng nữa, giữ mạng là chính.

Lâm Hiên hai mắt khẽ nhắm mở, đối với Vương Khâm Lâm đã động sát tâm.

Dám bắt nạt nữ nhân của ta, tất cả đều phải chết!

Bất kể là Hồ Châu Thứ Sử, Tam Tỉnh Lục Bộ, đều phải trả giá thích đáng!

Giây tiếp theo, Lâm Hiên trực tiếp bước một bước ra, đoạt lấy thanh thiết kiếm của một binh sĩ vung về phía trước.

Phụt!

Trong nháy mắt, Vương Khâm Lâm đang quỳ sụp dưới đất cả người đều sững lại, ngay sau đó sắc mặt đột biến, hai tay không nhịn được ôm lấy cổ họng, nhưng tiếc là đã muộn, máu tươi phun trào.

"Phụ... phụ thân?!" Rất lâu sau, Vương Chương từ trong kinh hãi phản ứng lại, lớn tiếng gào lên.

Phụt!

Lại một đạo hàn quang lóe lên, Vương Chương chưa kịp chạy được mấy bước, cả người trực tiếp ngã vật xuống đất.

Nhất thời, cả phủ đệ im phắc như tờ.

Tất cả mọi người đều chấn động, trên mặt mang theo sự sợ hãi tột độ, bởi vì Hồ Châu Thứ Sử đã chết, con trai ông ta cũng chết.

Đám hộ vệ kia cũng hoàn toàn ngớ người!

Tất cả đều vẻ mặt kinh hãi nhìn về phía Lâm Hiên đang cầm kiếm đứng đó.

"Vương Khâm Lâm với tư cách Hồ Châu Thứ Sử, lý ra phải tạo phúc cho bách tính, nhưng trên thực tế lại ỷ thế hiếp người, làm xằng làm bậy.

Không những làm đủ mọi chuyện xấu, còn dựa vào quyền thế chèn ép Từ thị nhất tộc, ta với tư cách Công Bộ Thượng Thư, tự nhiên phải 'tiên trảm hậu tấu'!" Lâm Hiên quét mắt nhìn mọi người một lượt, ngay sau đó cúi người lấy ấn chương ra, rồi đưa cho đám hộ vệ xem.

Người ta giết đấy, cũng không trốn tránh!

Nghĩ bụng Lý Nhị sau khi biết rõ sự tình cũng sẽ không làm gì mình đâu, cùng lắm thì không làm quan nữa, dù sao cũng định từ chức rồi.

"Thật... thật là Công Bộ Thượng Thư!" Cảnh tượng này, cũng khiến Từ Hiếu Đức sợ đến suýt ngất đi.

Thái Cực Điện, Tảo triều.

Một Châu Thứ Sử bị giết, tin tức trọng đại như vậy đương nhiên nhanh chóng truyền về Trường An thành, gây ra chấn động lớn.

Đặc biệt khi biết hung thủ là Lâm Hiên, sắc mặt mọi người càng đại biến!

Và có người lập tức cười lạnh, lần trước không lật đổ được hắn, ngược lại còn bị Bệ hạ trách mắng một trận, nay lại có cơ hội rồi.

Một Châu Thứ Sử bị giết, đây là đại sự!

Lâm Hiên kia quý là Chính nhị phẩm Đặc Tiến, cũng không có quyền 'tiên trảm hậu tấu', dù sao nếu phạm lỗi cũng phải tầng tầng báo lên, do Bệ hạ tài quyết, sau đó giao cho Đại Lý Tự thẩm phán.

Lần này, có thể tố cáo một trận thật tốt trước mặt Bệ hạ rồi.

Chương 107

Một lát sau, cả đại điện yên tĩnh lại, bởi vì Lý Nhị đã lên triều.

Nhưng lúc này Lý Nhị cũng vẻ mặt đau đầu, chuyện Hồ Châu Thứ Sử bị giết ông ta đã biết rồi.

Trong lòng không nhịn được mà than vãn, thằng nhóc Lâm Hiên này, đúng là bạo tính khí a!

"Khải bẩm Bệ hạ, Hồ Châu Thứ Sử tuy không lập được đại công, nhưng may mắn là nhiều năm nay vẫn cần cù làm việc.

Nay bị giết thì cứ thế mà giết, Lâm Hiên này quả là có thủ đoạn lớn!

Nếu không nghiêm trị, e rằng sau này chúng thần cũng sẽ bất an!" Quả nhiên, không lâu sau, có lão văn thần trực tiếp tiến lên than khổ, dù sao Lâm Hiên đã nghiêm trọng vượt quyền, dám công khai chém giết một Châu Thứ Sử, vậy sau này còn chuyện gì mà hắn không dám làm nữa?

"Khải bẩm Bệ hạ, vi thần cũng cảm thấy Lâm Hiên sát khí quá nặng.

Chưa nói đến nguyên do sự việc này, việc hắn dễ dàng chém giết một Châu Thứ Sử như vậy là quá đáng sợ.

Khải bẩm Bệ hạ, vi thần..." Nhất thời, càng nhiều văn võ đại thần nhao nhao tiến lên, tất cả đều liên hợp lại, khẩn thiết thỉnh cầu nghiêm tra sự việc này, trọng phạt Lâm Hiên.

Khiến Lý Nhị càng đau đầu hơn, nếu không phải gần đây Quan Âm Tỳ được chẩn đoán có hỷ, e rằng ông đã nổi trận lôi đình từ lâu rồi.

“Khải bẩm Bệ hạ, vi thần lại thấy việc Lâm đại nhân làm không có gì sai cả.” Đúng lúc đó, Trường Tôn Vô Kỵ vẫn luôn im lặng bước ra, khẽ cúi người nói.

Rào!

Nhất thời, cả triều văn võ đều kinh hãi, đặc biệt là đám lão văn thần kia, càng trợn tròn mắt, hoàn toàn không ngờ Trường Tôn Vô Kỵ lại cầu xin giúp Lâm Hiên!

Cùng với việc Trường Tôn Vô Kỵ tiến lên dâng tấu, khiến đám văn võ đại thần kia khá kinh ngạc.

Bởi vì chỉ có họ là rõ trong lòng, kẻ chủ mưu đứng sau nhằm vào Lâm Hiên trước đây chính là Trường Tôn Vô Kỵ, nhưng nay lại phản lại rồi!

Không khỏi không kinh ngạc và hoảng sợ!

“Khải bẩm Bệ hạ, sự việc này tuy chưa rõ ràng, nhưng theo những manh mối đã biết hiện tại.

Lâm đại nhân không có lỗi, dù sao Hồ Châu Thứ Sử kia không được bách tính yêu mến, lần này lại vì con trai mà cướp đoạt dân nữ, lạm dụng quyền lực!” Trường Tôn Vô Kỵ cúi người nói, hiện nay Lâm Hiên thân là lão sư của Thái tử Lý Thừa Càn, lại sắp sửa kết thân với Trường Lạc Quận chúa, có thể coi là đã gắn bó với Trường Tôn thị rồi.

Đương nhiên ông ta phải ra mặt bênh vực!

“Nhưng việc Lâm đại nhân ‘tiên trảm hậu tấu’ quả thật có sai phạm luật pháp, chi bằng lấy công chuộc tội đi.” Cuối cùng Trường Tôn Vô Kỵ lại tiếp tục nói, dù sao cũng là để an ủi đám văn võ đại thần kia.

Đúng lúc đó, Ngụy Chinh bên cạnh cũng tiến lên một bước, bày tỏ

thái độ của mình, cơ bản cũng tán thành cách làm của Lâm Hiên.

Hiện nay Đại Đường quốc thái dân an, luật pháp nghiêm minh, Hồ Châu Thứ Sử kia lại ngang nhiên phạm tội, đáng giết!

Trên long ỷ, Lý Nhị nghe xong cũng gật đầu, đối với chuyện này, Lâm Hiên cũng đã làm quá vội vàng, nhưng cũng không phải chuyện nhỏ.

Chưa kể ngay cả Trường Tôn Vô Kỵ và những người khác đều cầu tình giúp hắn, nay Quan Âm Tỳ lại có hỷ, có thể nói là 'phổ thiên đồng khánh'.

Lý Nhị không những không trách tội Lâm Hiên, mà còn muốn đại xá thiên hạ!

Cùng lúc đó, Lập Chính Điện.

Trường Tôn Vô Cấu nằm thẳng trên giường, tất cả tỳ nữ và ngay cả Thái y đều bị đuổi ra ngoài.

Bởi vì hiện tại trong lòng nàng rối loạn, dù sao chuyện nàng vẫn luôn lo lắng cuối cùng cũng đã xảy ra rồi!

"Rốt cuộc phải làm thế nào đây?" Quan Âm Tỳ lầm bầm, sắc mặt rối rắm, có một loại xung động muốn phá thai, nhưng bên Lý Nhị quản lý rất nghiêm, cơ bản không cho nàng cơ hội.

Nhất thời trong lòng nàng hoảng sợ, nhưng lại không có cách nào giải quyết, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện sau mười tháng mang thai, đứa bé có thể giống Lý Nhị.

Từ gia phủ đệ.

Bên Trường An thành nhanh chóng có người truyền đạt ý chỉ.

"Xét thấy Hồ Châu Thứ Sử Vương Khâm Lâm tội ác tày trời, ỷ thế hiếp người, chèn ép bách tính và đồng liêu, đáng bị tru diệt!

Lâm Hiên ‘tiên trảm hậu tấu’, lấy công chuộc tội, Hoàng hậu có hỷ, ‘phổ thiên đồng khánh’, đại xá thiên hạ!” Lâm Hiên đứng bên cạnh lắng nghe chỉ, ngay lập tức cúi người tiếp thánh chỉ, đối với kết quả này chàng đã dự liệu được, dù sao Lý Nhị cũng có thể gọi là thông tuệ.

Nhưng đối với việc Hoàng hậu có hỷ, Lâm Hiên cũng có chút ngạc nhiên, nhưng dù sao cũng là chuyện tốt.

“Lâm Hiên.” Nhìn người kinh thành rời đi sau, Từ Huệ mới hoàn toàn yên tâm, ngay sau đó trực tiếp chạy đến ôm chặt Lâm Hiên.

Trước đó nàng vẫn luôn lo lắng, sợ Lâm Hiên sẽ vì chuyện này mà chịu tai ương lao ngục, dù sao đó cũng là mệnh quan triều đình, đã bị giết rồi.

Từ Hiếu Đức và những người khác ở xa cũng thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó ánh mắt nhìn về phía Lâm Hiên phức tạp.

Chương 108

Bởi vì trước đó thái độ của họ đối với chàng rất tệ, cho rằng một ca cơ thanh lâu nhỏ bé mà muốn thành thân với con gái mình, đó quả thực là sỉ nhục lớn lao.

Nhưng hiện tại người ta lại là Công Bộ Thượng Thư đàng hoàng, cao hơn một Huyện lệnh không biết bao nhiêu cấp bậc.

Nghĩ như vậy, Từ gia ngược lại lại không thể 'leo cao' được nữa rồi.

"Từ phụ, nếu có chỗ nào không hài lòng về con, cứ việc đề xuất." Đúng lúc đó, sau khi an ủi Từ Huệ xong, Lâm Hiên vẻ mặt tươi cười đi về phía Từ Hiếu Đức nói.

Dù sao cũng là vị nhạc phụ đại nhân tương lai, Lâm Hiên không thể so đo với ông ta được.

"Thượng...

Thượng Thư đại nhân khách khí." Lời này vừa thốt ra, trực tiếp khiến Từ Hiếu Đức sợ đến toàn thân run rẩy, dù sao đó cũng là quan hàm Chính tam phẩm a, đối với một quan 'cửu phẩm chi ma' nhỏ bé lại khách khí đến vậy, ngay cả đứng trên thân phận con rể, ông ta cũng cảm thấy 'thụ sủng nhược kinh'.

Đối với điều này, Lâm Hiên lại có chút không tự nhiên.

Chàng sở dĩ không muốn quá phô trương là sợ xảy ra chuyện như vậy, nhưng đáng tiếc Từ Hiếu Đức quá cứng nhắc, ngay lúc đó chàng cũng chỉ đành tùy theo.

Sau khi biết rõ sự việc, đặc biệt là sau khi Lâm Hiên lộ ra thân phận, thái độ của Từ Hiếu Đức liền có sự thay đổi lớn, không những

không ngăn cản Từ Huệ, mà còn để nàng thân cận với chàng nhiều hơn.

Chuyện hôn nhân cũng được ông ta một lời chốt hạ, chỉ đợi ngày lành tháng tốt là có thể thành thân!

Sau khi ở Hồ Châu vài ngày, Lâm Hiên liền lên đường quay về Trường An thành.

Chuyện với Từ Huệ tuy đã định, nhưng Lâm Hiên cũng không thể tùy tiện xử lý, cần phải có bà mối đến cầu hôn, sau đó dùng kiệu tám người khiêng để nghênh thú nàng.

Tuy chàng là người xuyên việt, không cha không mẹ, nhưng rốt cuộc cũng cần tìm một trưởng bối đến chủ trì, nếu không thì còn ra thể thống gì?

Đối với điều này, trong lòng Lâm Hiên cũng đã sớm có người được chọn, tuy quen biết Lão Lý chưa lâu, nhưng hai người đã sớm trở thành tri kỷ vong niên giao, ông ấy có thể đảm đương vai trò lão đại ca của mình.

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

"Lão Hiên à, có chuyện gì sao?" Lý Nhị bây giờ tâm trạng đang rất tốt, dù sao Quan Âm Tỳ đã có hỷ rồi, lần này được Lâm Hiên mời, nên đến dự hội.

"Lão Lý à, ta và ông quen biết một trận, tuy thời gian không nhiều, nhưng lại như vong niên chi giao.

Ta thật lòng coi ông như lão đại ca, lão huynh trưởng." Lâm Hiên lần này không rót trà, mà rót một chén mỹ tửu đưa qua, thành tâm thành ý nói.

Lời này vừa thốt ra, lập tức khiến Lý Nhị chấn động sắc mặt, xem ra là chuyện quan trọng rồi.

Đồng thời ông cũng hài lòng với lời nói của Lâm Hiên, tuy quý là Thánh thiên tử, bên cạnh có thân tín, nhưng người thật sự hiểu ông thì không nhiều, Lâm Hiên là một trong số đó.

"Nói đi Lão Hiên, chuyện gì?

Chỉ cần Lão Lý ta có thể làm được, tuyệt đối không hai lời." Ngay lập tức Lý Nhị và Lâm Hiên cụng chén uống cạn.

"Lần này ta rời Trường An thành đi Hồ Châu, đã bàn bạc xong chuyện hôn nhân với cha mẹ Từ Huệ.

Nhưng Lão Lý cũng biết, ta không cha không mẹ, nhưng chuyện lễ nghi không thể qua loa được.

Vậy nên ta xin nhờ Lão Lý đóng vai trưởng bối của ta." Lâm Hiên nghe vậy, vẻ mặt chân thành nhìn Lão Lý nói.

"Ha ha, ta cứ tưởng chuyện gì lớn chứ?

Thì ra là vậy, tốt!" Lý Nhị ngay lập tức vỗ ngực đáp ứng, quả thực là 'tam hỷ lâm môn' rồi a.

Dù sao Quan Âm Tỳ có hỷ, Lâm Hiên lại sắp thành thân với Từ Huệ, vậy thì chuyện của Trường Lạc cũng sẽ nhanh thôi.

Tháng Giêng năm Trinh Quán thứ ba.

Sau lời đề nghị của bà mối, vào một ngày lành tháng tốt, Lâm Hiên cuối cùng đã thực hiện lời thề năm xưa, kết duyên cùng tài nữ Từ Huệ.

Cả Hồ Châu ngập tràn không khí náo nhiệt.

Trong phủ đệ, vô số nha hoàn và nô bộc tất bật phấn khởi, đèn lồng đỏ treo cao, kiệu lễ chất đầy các góc.

Dù Lâm Hiên được trọng vọng là Công bộ Thượng thư, nhưng ở triều đình cơ bản không có bằng hữu, ngoài Tả Thừa Phòng Huyền

Linh, chỉ còn Lão Tôn và Lão Ngụy.

“Lâm đại nhân, tân hôn đại hỷ!” Một lúc sau, các tân khách lần lượt đến chúc mừng.

Trong điện vũ, Từ Hiếu Đức và lão Lý ngồi cạnh nhau, cả hai đều nở nụ cười trên môi.

Lúc này, Lâm Hiên vận lễ phục thêu hoa, mỉm cười nhìn về phía xa; Từ Huệ dưới sự hầu hạ của nha hoàn, mặc bộ trường quần màu xanh, đầu đội khăn voan đỏ.

“Nhất bái thiên địa!”, “Nhị bái cao đường!”, “Phu thê đối bái!”...

Chương 109

Dưới lời chúc phúc của mọi người, Lâm Hiên và Từ Huệ chính thức hoàn tất nghi lễ, rồi hai người lần lượt dâng trà kính các bậc trưởng bối.

Lão Lý thấy vậy, trên mặt cũng ánh lên ý cười, đối với Lâm Hiên như tri kỷ, đã sớm xem hắn như con cháu trong nhà.

Ngày đại hỷ hôm nay, tự nhiên vô cùng xúc động.

Sau một hồi bận rộn, Lâm Hiên nhìn Từ Huệ được đưa vào sương phòng.

Hôn lễ thời cổ đại thường diễn ra vào buổi tối, tuy muốn theo nàng vào, nhưng lại phải tiếp đãi lão Lý và những người khác.

Khác với sự náo nhiệt ở Hồ Châu, Lập Chính Điện lúc này lại chìm trong một mảng âm u.

Quan Âm Tỳ đứng ngồi không yên, dù sao cũng đã được chẩn đoán có tin mừng.

Chuyện đại sự vốn nên mừng rỡ khắp nơi, nhưng giờ đây nàng chẳng chút vui vẻ nào.

Dù sao, con của ai còn chưa rõ ràng?

Nàng thở dài một tiếng: "Ai gia ưu sầu vạn phần, lại đúng đêm động phòng hoa chúc của hắn!" Giờ đã lỡ bước rồi, nàng chỉ có thể cầu mong mọi chuyện sẽ diễn biến theo chiều hướng tốt đẹp.

Mặt khác.

Trường Tôn Xung sau khi biết tin Lâm Hiên và Từ Huệ thành thân, lập tức kích động vạn phần, bèn tức tốc tiến cung.

Y muốn báo tin này cho Trường Lạc, cốt để nàng hoàn toàn từ bỏ ý định.

Trong hậu hoa viên, giả sơn, suối chảy, hành lang uốn lượn.

Lý Lệ Chất nghe Trường Tôn Xung báo tin, tuy vẻ mặt có chút kinh ngạc, nhưng cũng không phản ứng quá lớn.

Bởi lẽ, phụ hoàng đã sớm nói cho nàng biết rồi.

"Giờ hắn đã kết hôn rồi, ...nàng còn chưa từ bỏ sao?" Cảnh tượng này khiến Trường Tôn Xung nóng nảy không thôi, y liền nắm vai nàng chất vấn.

Y và Trường Lạc vốn là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã thích nàng, luôn mơ ước lớn lên sẽ cưới nàng làm vợ, nhưng ai ngờ nửa đường lại xuất hiện một Lâm Hiên?

"Trùng ca ca, huynh làm đau thiếp rồi!" Lý Lệ Chất không khỏi nhíu mày, liền gạt tay Trường Tôn Xung ra.

"Trùng ca ca, thiếp đã quyết định rồi, phụ hoàng cũng đã đồng ý.

Người thiếp thích là Lâm Hiên, vì thiếp mà chàng ấy nguyện ý làm mọi thứ." Đối với tâm tư của Trường Tôn Xung, Lý Lệ Chất làm sao có thể không biết?

Nhưng nàng vẫn luôn chỉ coi y như huynh trưởng, tuyệt nhiên không có tình cảm nam nữ.

Dù có chút tàn nhẫn, nhưng nàng cần phải nói rõ sớm.

"Không... không thể nào!" Lời này vừa thốt ra, Trường Tôn Xung lập tức sững sờ, cả người y như bị sét đánh.

Khó mà chấp nhận sự thật này!

Vì sao Bệ hạ lại đồng ý?

Phải biết Lý Lệ Chất là Trường Lạc Quận chúa cao quý, sao có thể làm thiếp?

Nhưng sự thật là vậy, Lý Lệ Chất sắc mặt kiên định, lạnh nhạt nói, ý bảo y không cần đặt tâm tư lên người nàng nữa.

Trong phút chốc, Trường Tôn Xung hoàn toàn phát điên, thất thần chạy ra ngoài.

Về đến phủ, y lập tức tự nhốt mình trong sương phòng, không tiếp đón bất cứ ai.

Trường Tôn Vô Kỵ đối với chuyện này cũng đành chịu, đáng tiếc vì đại cục, đành phải hy sinh con trai, đồng thời cũng sai người theo dõi sát sao hành tung của y, vì sợ khi Lâm Hiên đón Trường Lạc sẽ xảy ra biến cố.

Hồ Châu.

Kể từ khi cưới Từ Huệ, Lâm Hiên đã ở lại đây một thời gian dài.

Trong lúc đó, chàng cũng viết một bức thư tiến cử gửi Phòng Huyền Linh, đề bạt nhạc phụ Từ Hiếu Đức vào kinh làm quan.

Dù sao thì chàng cũng đã "đào tường" Lý Nhị trước rồi, nếu không Từ Hiếu Đức hẳn đã sớm được thăng chức.

Ông ấy đích thực có tài năng thực sự, không thể vì chàng mà bị mai một.

Cuối cùng, Lâm Hiên còn mua một phủ đệ ở khu vực giáp ranh Hồ Châu.

Chương 110

Bởi lẽ, chàng muốn thực hiện lời hứa với "cực phẩm thiếu phụ", nên đã từ chức Công bộ Thượng thư.

Trường An Thành, Tử Trúc Uyển.

“Lão Hiên, ta nghe nói ngươi muốn từ chức Công bộ Thượng thư?” “Không phải là ngươi làm điều ngu ngốc đấy chứ?” Lý Nhị sau khi biết tin, lập tức vội vã đến Tử Trúc Uyển chất vấn, bởi vì chuyện này quá đột ngột.

Y hoàn toàn không hiểu, Lâm Hiên vì sao lại muốn từ quan?

Dù sao thì những điều kiện hắn đưa ra đều đã được đáp ứng cả rồi, còn có chỗ nào không hài lòng sao?

“Lão Lý đừng khuyên ta nữa, ta ban đầu sở dĩ làm quan, cũng chỉ vì muốn môn đăng hộ đối với Từ gia mà thôi.” “Giờ chuyện đã thành rồi, tự nhiên phải cáo lão hoàn hương.” Lâm Hiên lắc đầu, đối với việc làm quan chẳng có chút hứng thú nào, phò vua như phò hổ chứ đùa.

Yêu cầu nhiều như vậy, Lý Nhị đều đáp ứng hết, nhìn y như một minh quân vậy, nhưng tuyệt đối đừng bị vẻ bề ngoài đánh lừa.

Bởi vì Lý Nhị tuy nhẫn nhịn, nhưng một khi thời cơ đến, kẻ đáng chết ắt phải chết!

Ngụy Chinh đủ trung thành đó chứ?

Chết rồi chẳng phải cũng bị quật mộ sao...

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất là, từ quan là để bảo vệ "cực phẩm thiếu phụ", chuyện này tuyệt đối sẽ không nói cho lão Lý biết.

“Haizz, đáng tiếc thật.” Lý Nhị nghe vậy, liền thở dài.

Y hiểu Lâm Hiên, về cơ bản khuyên giải cũng vô ích.

Nhưng y cũng không quá thất vọng, dù sao sau này có sự việc gì có thể hỏi, mà đứa con gái ngoan của trẫm cũng sẽ được nhờ.

Tiễn biệt lão Lý xong, Lâm Hiên cũng không lập tức rời khỏi Trường An Thành.

Chàng muốn gặp "cực phẩm thiếu phụ" một lần, dù sao sau khi Lại Bộ phê chuẩn, nàng sẽ phải đi Hồ Châu.

Đáng tiếc, "cực phẩm thiếu phụ" từ sau lần đó không hề xuất hiện nữa, Lâm Hiên cũng từng âm thầm dò la, nhưng đều không có tin tức gì.

Trong phút chốc, chàng vừa thất vọng vừa lo lắng!

Cùng lúc đó, trong triều đình, vì chuyện Lâm Hiên muốn từ quan mà nổ ra một trận xôn xao.

Nhưng phần lớn mọi người đều không có ý tiếc nuối, trái lại còn lộ ra nụ cười thâm hiểm, dù sao họ vẫn luôn coi thường chàng, giờ chàng từ quan đúng ý họ.

Một ngày nọ, Trường An Thành liên tiếp chấn động.

Đầu tiên là Lâm Hiên từ chức Công bộ Thượng thư, khiến cả triều văn võ kinh ngạc, nhưng phần lớn đều lén lút cười thầm, vì chuyện này rất hợp ý họ.

Dù Lâm Hiên có tài hoa đến mấy, rốt cuộc xuất thân cũng thấp hèn, làm quan cùng triều với hắn thực sự là một điều sỉ nhục.

Lý Nhị tuy tiếc nuối, nhưng cũng đã phê chuẩn tờ từ chức của Lâm Hiên.

Tiếp đó lại truyền ý chỉ, đại xá thiên hạ, dù sao Quan Âm Tỳ đã có

tin mừng, một chuyện vui mừng khắp nơi.

Đồng thời cũng ngầm thông báo cho cả triều văn võ rằng Trường Lạc Quận chúa sắp hạ giá cho Lâm Hiên, một lần nữa gây chấn động cho tất cả mọi người.

Lập tức có nhiều người dâng tấu, hết sức can ngăn chuyện này, tuyệt đối không thể gả Trường Lạc cho Lâm Hiên, vì Lâm Hiên đã cưới Từ Huệ làm vợ rồi.

Chẳng lẽ một Công chúa đường đường lại hạ giá làm thiếp sao?

Nhưng Lý Nhị đã sớm có quyết định, thêm vào đó Trường Tôn Vô Kỵ cũng đứng ra phát ngôn, nên chuyện này không còn gì phải bàn cãi.

Lập Chính Điện.

Trường Tôn Vô Cấu sau khi biết Lâm Hiên từ chức Công bộ Thượng thư, cũng hiếm khi lộ vẻ mừng rỡ.

Dù sao thì giờ nàng đang mang thai, nếu chàng vẫn làm quan thì sẽ rất phiền phức.

Đặc biệt là Bệ hạ đã đồng ý gả Trường Lạc cho chàng.

Tiếp đó, nàng sai một nha hoàn thân cận đến Tử Trúc Uyển báo tin bình an cho Lâm Hiên.

Tử Trúc Uyển, sương phòng tầng hai.

Lâm Hiên nhận được tấm lụa của "cực phẩm thiếu phụ" gửi đến, vẻ mặt nặng trĩu cuối cùng cũng giãn ra nụ cười, biết nàng bình an vô sự là tốt rồi.

Sau đó, chàng cũng chính thức rời khỏi Tử Trúc Uyển.

Hồ Châu.

Chương 111

Sau khi Lâm Hiên trở về, phủ đệ đã được Từ Huệ sắp xếp đâu ra đấy.

Về việc đương kim Thánh Thiên Tử muốn gả Trường Lạc Quận chúa cho Lâm Hiên, nàng cũng đã nghe tin, và không hề có chút phản đối nào.

Một là, đó là Công chúa Điện hạ, có thể hạ giá làm thiếp đã là một sự hy sinh to lớn rồi, sao có thể không chấp thuận?

Hai là, phu quân tài hoa vô song, bên cạnh có nhiều mỹ nữ vây quanh là chuyện thường tình, vả lại nàng vẫn là chính thê!

Đối với phản ứng của Từ Huệ, Lâm Hiên cũng vô cùng cảm kích, dù sao Đại Đường tuy cho phép tam thê tứ thiếp, nhưng cuối cùng vẫn phải được chính thê đồng ý, nếu không phê chuẩn thì cũng chẳng làm gì được.

Đó cũng là một trong những lý do Lâm Hiên coi trọng nàng, vì nàng là người hiểu biết lễ nghĩa.

Vài ngày sau, Trường Lạc Quận chúa sắp xuất giá.

Hôn lễ của Công chúa là đại sự, nhưng vì lần này nàng hạ giá làm thiếp cho Lâm Hiên, nên mọi thứ đều diễn ra vô cùng kín đáo.

Thậm chí không có bất kỳ đội ngũ tiễn đưa nào, càng không có văn võ bá quan đến chúc mừng.

"Chàng lại sắp thành thân nữa rồi, lần này đón Trường Lạc Quận chúa, chàng có xúc động không?" Từ Huệ mỉm cười chỉnh lại y phục cho Lâm Hiên, giọng điệu tuy bình tĩnh nhưng ít nhiều vẫn mang theo chút ghen tuông.

Đối với điều này, Lâm Hiên cũng vô cùng áy náy, liền vươn tay ôm nàng vào lòng.

Lúc này, phủ đệ đã trang hoàng xong xuôi, chờ Trường Lạc Quận chúa đến.

Trên đường đến Hồ Châu.

Trường Lạc vận y phục xanh, ngồi đoan trang trong kiệu hoa, trên gương mặt tươi cười, cuối cùng cũng sắp gả cho Lâm Hiên.

Nhưng đúng lúc đó, trong khu rừng rậm phía xa, một đám người áo đen đã mai phục sẵn, kẻ cầm đầu sắc mặt vô cùng âm trầm, trong mắt lóe lên sát khí.

Khi xe ngựa chầm chậm đi tới, y lập tức vung tay.

Loạt xoạt.

Lập tức, mười mấy tên áo đen bịt mặt xông ra, bao vây xe ngựa.

"Sao lâu đến vậy?" Lâm Hiên nhìn giờ, đã gần canh ba rồi mà xe ngựa của Trường Lạc Quận chúa vẫn chưa tới, khiến chàng có một dự cảm chẳng lành.

Lập tức chàng rời khỏi phủ đệ, sai người mang một con bảo mã, rồi lên ngựa phi ra ngoài.

Chàng muốn ra đường xem tình hình thế nào.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng tròn rọi khắp nơi.

Lâm Hiên cưỡi ngựa ra đi, không bao lâu đã thấy chiếc xe ngựa trống rỗng từ xa, các nha hoàn khác đều ngất xỉu trên mặt đất.

Quả nhiên, dự cảm chẳng lành đã xảy ra!

Trường Lạc Quận chúa đã biến mất!

Lâm Hiên vội vàng đánh thức một nha hoàn, cuối cùng từ miệng

nàng ta biết được, Công chúa Điện hạ đã bị một đám người áo đen bắt đi.

Oanh!

Lập tức đầu óc Lâm Hiên như nổ tung, trên mặt hiện rõ vẻ lo lắng và phẫn nộ.

Đại Đường tuy thái bình thịnh trị, nhưng giữa các vùng núi vẫn còn tồn tại sơn phỉ, nếu Trường Lạc Quận chúa bị bắt đi, vậy tình cảnh sẽ rất nguy hiểm.

Ngay lập tức, chàng ra hiệu cho đám nha hoàn và nô bộc nhanh chóng quay về Trường An Thành báo án, rồi lập tức lên ngựa, muốn đi truy tìm tung tích của Trường Lạc.

Trường An Thành.

Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.

Khi Lý Nhị nhận được tin tức này, cả người y lập tức nổi trận lôi đình, liền triệu Trường Tôn Vô Kỵ và các quan lại khác đến ngay trong đêm.

"Cái gì?

Công chúa Điện hạ bị người ta bắt cóc ư?" Trường Tôn Vô Kỵ và những người khác sau khi biết tin, sắc mặt đều đại biến, đây quả là một đại sự!

Ngay lập tức, Lý Nhị cũng vô cùng hối hận.

Sớm biết thế này, y còn quan tâm thể diện hoàng thất làm gì?

Lẽ ra phải phái quân đội hộ tống, nhưng giờ thì đã muộn rồi.

Chương 112

Y liền hạ lệnh cho Ngụy Chinh dẫn quân đội lập tức ra khỏi thành truy tìm, dù thế nào cũng phải cứu Trường Lạc an toàn trở về.

Trường Tôn Vô Kỵ đứng một bên lúc này sắc mặt kịch biến, vì y đã nhận ra một sự thật kinh hoàng, liền vội vàng cúi người cáo từ.

"Trường Tôn Xung đâu rồi?" Trường Tôn Vô Kỵ vội vã chạy về phủ đệ, lập tức đến sương phòng đang giam lỏng Trường Tôn Xung hỏi.

Hộ vệ nghe vậy, liền đáp: "Thế tử vẫn luôn đóng cửa không ra ngoài." Nhưng lông mày Trường Tôn Vô Kỵ vẫn giật liên hồi, y liền vội vàng đẩy cánh cửa sương phòng ra, trong khoảnh khắc, cả người y sững sờ tại chỗ.

Quả nhiên!

Bên trong không có một ai, Trường Tôn Xung đã trốn thoát qua cửa sổ!

Trên giường còn lưu lại một bức huyết thư!

Trên đó viết: "Khẩn xin phụ thân tha thứ, dù thế nào con cũng không thể buông bỏ Trường Lạc, dù phải trả giá bằng máu!" "Đồ hỗn trướng!" Lập tức, Trường Tôn Vô Kỵ nổi giận đùng đùng, đồng thời trong lòng cũng vô cùng hoảng sợ và lo lắng.

Bởi vì y biết rõ, Trường Lạc chắc chắn đã bị Trường Tôn Xung bắt đi, một khi bị Ngụy Chinh tìm thấy, dù Bệ hạ có nể mặt y mà tha cho y ta một mạng, thì y ta tuyệt đối cũng sẽ bị lưu đày.

Ngay lập tức, y vội vàng triệu tập gia đinh ra khỏi thành, nhất định phải tìm thấy y ta trước Ngụy Chinh.

Trong một sơn trại.

Tên áo đen tháo mặt nạ xuống, hóa ra chính là Trường Tôn Xung.

Kể từ khi biết tin Bệ hạ đã đồng ý gả Trường Lạc cho Lâm Hiên làm thiếp, y vẫn luôn lên kế hoạch.

Đối với Trường Lạc, y đã đạt đến mức độ si mê đến điên cuồng, dù biết rõ chuyện này là đại họa chém đầu, y cũng bất chấp tất cả để bắt cóc nàng.

Vì thế, y đã cấu kết với sơn phỉ, cũng là để có được sự bảo vệ.

Sau đó y với vẻ mặt hung tợn đi vào sương phòng, Trường Lạc dù thế nào cũng phải thuộc về một mình y.

Đêm đen gió lớn.

Trong sương phòng của sơn trại.

Lúc này, Trường Lạc đầy vẻ kinh hãi, không phải ngốc tử, nàng tự nhiên biết mình bị sơn phỉ bắt cóc.

Xuất thân cao quý, nàng làm sao từng trải qua những chuyện như thế này?

Nhưng nàng thường nghe người trong cung kể rằng, sơn phỉ vô cùng đáng sợ, không quản thân phận nào, dù sao một khi rơi vào tay chúng thì kết cục đều bi thảm.

Lập tức, nàng không khỏi run rẩy, khóe mắt ngấn lệ.

Cạch một tiếng.

Đúng lúc đó, cánh cửa sương phòng phía xa bị đẩy ra, càng khiến Trường Lạc kinh hoàng không thôi.

“Cầu... cầu xin ngươi, thả ta ra...” “Ngươi muốn gì ta cũng sẽ đáp ứng...” Trường Lạc run rẩy nói, trong lòng vô cùng tuyệt vọng, nàng

sợ hãi lắm, sợ rằng chưa kịp gả cho Lâm Hiên đã phải chịu cảnh "hương tiêu ngọc tổn".

Trường Tôn Xung bước vào, nhìn Trường Lạc đầy vẻ kinh hãi, biểu cảm trên mặt y thay đổi thất thường.

Sau đó y từ từ đi tới, gỡ tấm vải đen trên mặt nàng xuống.

"Trùng ca ca?" "Không đúng, ngươi...?" Sau khi tấm vải đen được gỡ xuống, Trường Lạc ngơ ngác một lúc, chốc lát sau mới định thần lại.

Khi nhìn thấy Trường Tôn Xung, nàng ban đầu mừng rỡ, tưởng rằng y đến giải cứu mình, nhưng khi thấy y mặc y phục đen, cả người nàng lập tức choáng váng!

Bởi vì y mặc giống hệt đám người áo đen đã bắt cóc nàng!

Trong khoảnh khắc, nàng bừng tỉnh, hiểu rõ mọi chuyện, rồi không khỏi nở nụ cười khổ.

"Trùng ca ca, sao huynh phải làm vậy chứ?" "Dù huynh có bắt cóc thiếp, thiếp cũng không thể gả cho huynh." Trường Lạc ngữ khí có chút lạnh nhạt, đối với Trường Tôn Xung nàng đã sớm nói rõ rồi, vậy mà y vẫn điên cuồng như vậy.

"Giờ huynh thả ta ra vẫn còn kịp." "Nếu không, huynh nên biết tính khí của phụ hoàng ta, lúc đó không chỉ huynh phải chịu trừng phạt, mà cả Trường Tôn thị cũng sẽ bị liên lụy." Trường Lạc tiếp tục nói, không hề có một lời dối trá, dù sao cấu kết với sơn phỉ, bắt cóc Công chúa là trọng tội.

"Đã đến nước này, ngươi nghĩ ta sẽ sợ sao?" Đáng tiếc, Trường Tôn Xung đã hoàn toàn điên cuồng, y lập tức nở nụ cười lạnh lùng, hung tợn nói.

Kể từ khi ý niệm đó nảy sinh trong lòng, y đã sẵn sàng chịu tan

xương nát thịt, chỉ cần có thể có được Trường Lạc, chết y cũng không sợ.

"Ta hỏi, nàng có nguyện ý đi cùng ta không?" Sau đó, Trường Tôn Xung thành khẩn hỏi.

Y đã lên kế hoạch sẵn rồi, chỉ cần Trường Lạc đồng ý, y sẽ đưa nàng cao chạy xa bay.

Chương 113

"Chết rồi ngươi hãy từ bỏ đi!" "Cả đời này ta chỉ yêu một mình Lâm Hiên." Trường Lạc nghe vậy, lạnh nhạt từ chối, nàng cũng đoán rằng Trường Tôn Xung sẽ không thả nàng.

Lúc này nàng đầy vẻ tuyệt vọng, nội tâm khóc than, nhưng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng thà chết chứ không phụ Lâm Hiên.

"Lâm Hiên?

Lại là Lâm Hiên? " "Ta không hiểu, rốt cuộc hắn tốt ở điểm nào? " Trường Tôn Xung nghe vậy, cả người y lập tức phát điên, cũng giống như đám văn võ đại thần kia, y cực kỳ khinh thường Lâm Hiên.

Một ca kỹ thanh lâu nhỏ bé mà lại dám giẫm lên đầu y?

Y xuất thân danh môn vọng tộc, phụ thân là Lại Bộ Thượng thư, lại là Quốc cữu, Lâm Hiên có điểm nào hơn y?

Nhưng vì sao?

Vì sao tất cả mọi người đều thích Lâm Hiên đó, ngay cả phụ thân y cũng chủ trương chuyện này, vì sao?

Trường Lạc nhìn Trường Tôn Xung đang nổi cơn thịnh nộ, vẻ sợ hãi trên mặt nàng càng thêm rõ nét, nhất thời không dám chọc giận y nữa.

"A a, vậy thì sao chứ?" "Giờ nàng đã là của ta, ta không có được, những người khác cũng đừng hòng có được!" Cuối cùng, Trường Tôn Xung gào thét với vẻ mặt hung tợn.

Chuyện đã đến nước này, không còn đường lui nữa.

Vậy thì y sẽ hủy hoại Trường Lạc, rồi cùng nàng xuống suối

vàng!

Rầm rầm.

Đúng lúc đó, bên ngoài sương phòng đột nhiên truyền đến một tiếng nổ dữ dội.

"Không... không ổn rồi công tử, có người đã xông vào!" Ngay lập tức, một tên sơn phỉ toàn thân đẫm máu xông vào, vẻ mặt kinh hãi nhìn Trường Tôn Xung nói.

Lời này vừa thốt ra, Trường Tôn Xung lập tức sắc mặt kịch biến, y liền vội vã xông ra ngoài.

Trong lòng y hoảng sợ, lẽ nào Thánh Thiên Tử nhanh như vậy đã tìm đến?

Không thể nào!

Nếu thật sự như vậy, vậy thì mọi thứ đều chấm dứt rồi!

"Cái gì?!" Nhưng khi nhìn rõ người đến, cả người y lập tức phát điên.

Bởi vì người xông vào không phải người của Trường An Thành, mà là Lâm Hiên!

Ngay lập tức, Trường Tôn Xung cười lạnh liên tục, đúng là có đường lên trời không đi, lại tự xông vào cửa địa ngục.

Đã vậy thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, Trường Lạc không thích hắn sao?

Vậy thì ta sẽ chặt đầu hắn!

"Giết cho ta!" "Ai lấy được thủ cấp của hắn, trọng thưởng!" Ngay lập tức, Trường Tôn Xung gầm lên giận dữ, hai mắt đỏ ngầu.

Cùng lúc đó.

Lâm Hiên ở xa cũng chú ý tới cảnh tượng này, sắc mặt chàng lập tức trầm xuống.

Khi Trường Lạc bị bắt cóc, chàng đã có một suy đoán, giờ xem ra quả nhiên là Trường Tôn Xung.

Dù sao trong lịch sử, Trường Lạc đã được hứa gả cho y.

Lâm Hiên không ngại cạnh tranh một cách quang minh chính đại, nhưng nếu y dám chơi trò bẩn thỉu, vậy thì đừng trách chàng.

Phập phập phập.

Lập tức, Lâm Hiên vung thanh kiếm tinh thiết bắt đầu càn quét, một thân phận khác của chàng là Ngọc Diện Chân Nhân, những tên sơn phỉ này làm sao là đối thủ của chàng?

Nơi nào chàng đi qua, máu tươi văng tung tóe, đầu người lăn lóc!

Cuối cùng, đám người kia bị giết đến kinh hồn bạt vía, không một ai dám lại gần nữa!

"Sao...

Chương 114

sao có thể?" "Giết cho ta!

Quan lớn triều đình, hôm nay không chết, ta chết!" Trường Tôn Xung thấy vậy, trong lòng dâng trào sóng gió kinh hoàng, hoàn toàn không hiểu vì sao Lâm Hiên lại lợi hại đến vậy?

Sau đó y lại hung tợn gào thét, đám sơn phỉ xung quanh nghe vậy cũng nghiến răng nghiến lợi, lại xông lên tấn công.

Tiếp đó, Trường Tôn Xung còn vớ lấy một cây cung nỏ, muốn bắn chết Lâm Hiên từ xa.

Cảnh tượng đó, lập tức khiến Lâm Hiên phẫn nộ đến cực điểm.

Ban đầu chàng định tha cho Trường Tôn Xung một mạng, dù sao y cũng là con trai của Lại Bộ Thượng thư Trường Tôn Vô Kỵ, nhưng giờ xem ra, không ai cứu được y nữa!

Lâm Hiên lập tức sắc mặt lạnh lẽo, trực tiếp một cước đá bay một cây kích lớn!

"Lâm đại nhân, thủ hạ lưu tình!" Đúng lúc đó, bên ngoài sơn trại đột nhiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Hóa ra là Trường Tôn Vô Kỵ đang đuổi theo, lúc này ông ta vẻ mặt kinh hãi, hai mắt trợn tròn, muốn ngăn cản Lâm Hiên.

Phụt.

Nhưng đã quá muộn, bởi vì ngay khoảnh khắc y vừa nói xong, Lâm Hiên đã ném cây kích trong tay đi, trong nháy mắt xuyên thủng lồng ngực Trường Tôn Xung, ghim chặt y lên bức tường viện.

"Trùng nhi!" Điều đó khiến Trường Tôn Vô Kỵ hoàn toàn suy sụp,

y lập tức ngã từ lưng ngựa xuống, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Phụt.

Trường Tôn Vô Kỵ lập tức ngã từ lưng ngựa xuống, sắc mặt tái nhợt vô cùng, một ngụm máu tươi phun ra ngay tại chỗ.

"Trùng nhi!" Y than khóc, hoàn toàn không tin vào kết cục này, mắt trừng trừng nhìn con trai bị người ta một kích xuyên thấu.

Lộc cộc.

Trên bức tường viện phía xa, cây kích lớn khẽ run rẩy, ghim chặt Trường Tôn Xung trên đó, máu tươi từ thân kích từ từ chảy xuống.

Trong phút chốc, cả sơn trại im phắc!

Những tên sơn phỉ còn lại đều kinh hãi tột độ, lập tức vứt bỏ vũ khí, bắt đầu hoảng loạn bỏ chạy.

Dù sao Trường Tôn Xung đã chết, quan binh cũng đã đến.

Lâm Hiên không để ý đến những kẻ đó, mặc cho đám hộ vệ đi bắt giữ, chàng cầm thanh kiếm thiết dính máu đi về phía sương phòng phía xa.

Cạch!

Kèm theo một tiếng động nặng nề, cánh cửa sương phòng bị một cước đá văng ra.

"Lâm Hiên!" Trường Lạc vốn đang kinh hoàng bất an, nhìn thấy chàng thì đầu tiên là giật mình, sau đó vô cùng kích động lao đến.

"Không sao rồi, có ta đây." Lâm Hiên thấy Trường Lạc bình an vô sự, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tất cả đều tại chàng, lẽ ra chàng nên đề phòng Trường Tôn Xung

sớm hơn, nếu không đến kịp thời, hậu quả sẽ khôn lường.

Rầm rầm.

Cùng lúc đó, Ngụy Chinh cũng đích thân dẫn cấm quân đến.

"Trường Tôn Vô Kỵ?" Trên lưng ngựa, Ngụy Chinh thoáng nhìn thấy Trường Tôn Vô Kỵ đang bị mọi người vây quanh, thấy sắc mặt ông ta khó coi, miệng phun máu tươi, trong lòng lập tức thắt lại.

Dù sao Trường Tôn Vô Kỵ là Lại Bộ Thượng thư, là Quốc cữu đương kim, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Y liền lập tức nhảy xuống ngựa.

"Có chuyện gì vậy?" Ngụy Chinh đi tới, hỏi một tên hộ vệ bên cạnh.

Trường Tôn Vô Kỵ hiện tại tình trạng không tốt, cả người đã rơi vào trạng thái hôn mê.

"Công... công tử chết rồi..." Tên hộ vệ bên cạnh nghe vậy, sắc mặt vừa rối bời vừa phẫn nộ, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi nói.

Vút.

Lời này vừa thốt ra, Ngụy Chinh lập tức sửng sốt!

Chẳng lẽ Trường Tôn Xung đã chết?

Chương 115

Trong phút chốc, Ngụy Chinh trong lòng dấy lên sóng gió kinh hoàng, liền vội vàng dẫn người xông vào trong sơn trại.

Nếu ngay cả Trường Tôn Xung cũng đã chết, vậy Công chúa Điện hạ chẳng lẽ cũng...?

Trong sơn trại, tất cả đám sơn phỉ đều đã bị bắt, lúc này đang quỳ rạp trên đất.

Phía xa, Trường Tôn Xung bị một cây kích lớn ghim chặt trên bức tường viện, hai mắt trợn tròn, trên mặt mang vẻ không cam lòng và kinh hãi, trông thật đáng sợ.

Điều đó càng khiến Ngụy Chinh thêm lo lắng bất an!

"Lão...

Lâm đại nhân, người cũng ở đây?".

Giây tiếp theo, Ngụy Chinh đột nhiên nhìn thấy Lâm Hiên, ông ta không khỏi an tâm phần nào, vì đã thấy Trường Lạc Quận chúa đứng bên cạnh.

Công chúa không sao, vậy thì còn gì tốt hơn.

Về chuyện của Trường Tôn Xung...

"Trường Tôn Xung cấu kết sơn phỉ, bắt cóc Trường Lạc Công chúa, lại còn muốn ám sát ta!" "Đã bị ta trực tiếp bắn chết rồi." Lâm Hiên nhìn Ngụy Chinh xong, lập tức lạnh nhạt nói.

Chuyện này Trường Lạc và nhiều tên sơn phỉ đều có thể làm chứng.

"Sao có thể?" Ngụy Chinh nghe vậy, cả người lập tức sắc mặt đại

biến.

Khi thấy Trường Lạc gật đầu, lòng ông ta lập tức chìm xuống.

Ban đầu cứ nghĩ chỉ là một vụ sơn phỉ bắt cóc, nhưng giờ chuyện này lại liên quan đến Trường Tôn thị!

Dù thiết diện vô tư, nhưng đối với chuyện này nhất thời ông ta cũng khó mà quyết định được, dù sao thân phận của Trường Tôn Vô Kỵ nằm ở đó, muội muội của ông ta lại là đương kim Hoàng hậu!

"Trước hết cứ đưa về đi!" Cuối cùng ông ta thở dài một tiếng, ra hiệu cho cấm quân mang đám sơn phỉ và thi thể của Trường Tôn Xung đi.

"Khoan đã!" Nhưng đúng lúc đó, phía xa đột nhiên truyền đến một giọng nói già nua.

Hóa ra là Trường Tôn Vô Kỵ đã tỉnh lại, lúc này ông ta vẻ mặt tiều tụy, thân thể run rẩy, giống như trong phút chốc đã già đi mấy chục tuổi.

"Chuyện này, ta sẽ đích thân đến tâu Bệ hạ nhận tội." "Lão phu xin trước tiên xin lỗi Công chúa và Lâm đại nhân." Trường Tôn Vô Kỵ nhìn về phía Trường Tôn Xung đang nằm xa, hai mắt đục ngầu đầy vết lệ, rồi run rẩy nói với Lâm Hiên và những người khác ở bên cạnh.

Đối với điều này, Ngụy Chinh cũng ngầm đồng ý.

Lâm Hiên thì vẻ mặt thản nhiên, nhưng trong lòng cũng có chút thương cảm, dù sao thì ông già đáng thương kia là bi thảm nhất.

Nhưng không thể trách người khác, chỉ trách Trường Tôn Xung quá bốc đồng mà thôi.

Sau đó Lâm Hiên nói với Ngụy Chinh, dẫn Công chúa rời đi trước, dù sao ở đây mùi máu tanh quá nồng nặc.

Cam Lộ Điện.

Khi Lý Nhị và Quan Âm Tỳ biết Trường Lạc bình an vô sự, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lý Nhị lúc đó càng long nhan đại nộ, nói rằng Đại Đường ngày nay có sơn phỉ hoành hành, thật sự coi thường vương pháp rồi, ngay cả con gái trẫm cũng dám bắt cóc!

Y liền liên tiếp hạ lệnh, muốn chém đầu tất cả đám sơn phỉ, treo lên tường thành để làm gương, đồng thời ra lệnh cho Ngụy Chinh đi tiễu trừ tất cả các hang ổ sơn phỉ xung quanh.

"Hồi bẩm Bệ hạ, Trường Tôn Xung cũng... chết rồi..." Một lát sau, Ngụy Chinh đến báo cáo lại lần nữa, nhưng lúc này sắc mặt ông ta vô cùng căng thẳng.

"Cái gì?" "Con trai của phụ cơ đã chết ư?" Quả nhiên, khi Lý Nhị nghe vậy, cả người y đều kinh hãi.

"Cháu trai của ta!" Quan Âm Tỳ đứng bên cạnh càng trực tiếp sợ đến ngất xỉu, khiến Lý Nhị càng thêm phẫn nộ, lập tức sai cung nữ đưa Hoàng hậu về cung nghỉ ngơi.

Dù sao nàng đang mang thai, nếu có chuyện gì không may, thì làm sao được?

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Đợi Quan Âm Tỳ rời đi, Lý Nhị vẻ mặt nghiêm trọng chất vấn.

Ngụy Chinh ổn định lại tâm tình, rồi từ từ giải thích, cuối cùng cả đại điện chìm vào tĩnh lặng.

"Chuyện này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài." Một lát sau, Lý Nhị mới vẻ mặt tê dại nói, y hoàn toàn không ngờ, con trai của phụ cơ lại là chủ mưu.

Y vẫn luôn biết Trường Tôn Xung thích Trường Lạc, nếu không có Lâm Hiên, thì thật sự đã gả nàng cho y rồi, nhưng ai ngờ lại kích động đến vậy?

Nếu đổi lại là người khác, Lý Nhị tuyệt đối sẽ tru di tam tộc!

Chương 116

Nhưng vì liên quan đến Trường Tôn Vô Kỵ, thì lại khác.

Trước hết không nói đến tình bạn "áo vải" giữa y và phụ cơ, những cống hiến của ông ta cho Đại Đường đều hiển nhiên, em gái ông ta lại là đương kim Hoàng hậu.

Xuất phát từ tư tâm, y sẽ chọn tha thứ cho ông ta.

Ngụy Chinh nghe vậy, lập tức gật đầu.

Thực tế, chuyện này ông ta đã sớm ra lệnh giữ kín rồi, dù sao ông ta cũng không phải kẻ ngốc.

“Lui xuống đi.” Cuối cùng Lý Nhị phất tay, giờ y cảm thấy mệt mỏi, cần một mình tĩnh tâm thật tốt.

“Vậy còn Lâm Hiên bên đó?” Ngụy Chinh không nhịn được mở miệng hỏi.

Tuy chuyện này đúng là lỗi của Trường Tôn Xung, nhưng dù sao Lâm Hiên đã giết y ta.

Sợ rằng sau này Trường Tôn Vô Kỵ sẽ tìm đến gây chuyện!

Lý Nhị không đáp lời, vẫn phất tay.

Đối với điều này, Ngụy Chinh cũng đành chịu, lập tức cung kính lui ra ngoài, nhưng trong lòng ông ta biết rõ, Trường An Thành sau này e rằng sẽ có biến.

Phủ đệ Trường Tôn thị.

Lúc này, cả phủ đệ chìm trong không khí tang tóc, tất cả hạ nhân đều đã thay tang phục, sắc mặt ai nấy đều bi thương.

Trong đại sảnh.

Thi thể của Trường Tôn Xung nằm trong quan tài đen kịt, người thân bên cạnh đã khóc đến thảm thương.

"Lão gia, người phải báo thù cho Trùng nhi!" Trường Tôn Vô Kỵ lúc này sắc mặt âm trầm, hai mắt đỏ ngầu, chết lặng nhìn chằm chằm Trường Tôn Xung ở phía xa.

Trong lòng ông ta đầy phẫn nộ và hối hận.

Vẫn luôn biết Trùng nhi thích Trường Lạc, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng y lại yêu sâu đậm đến vậy.

Trách y là một người cha không biết cách dạy dỗ, mới gây ra đại họa!

Nhưng Lâm Hiên kia cũng thật đáng hận, Trùng nhi cấu kết sơn phỉ bắt cóc Công chúa, phạm tội tày trời đáng lẽ phải giao cho Đại lý tự thẩm hạch, sau đó trình lên Bệ hạ tuyên án.

Nhưng hắn lại tâm ngoan thủ lạt như vậy, giống như trước kia chém giết Thứ sử Hồ Châu, tiên trảm hậu tấu!

Trong phút chốc, Trường Tôn Vô Kỵ thân thể run rẩy, trong lòng không ngừng tự vấn, những gì y đã làm rốt cuộc có đáng giá không?

Vì muốn bảo vệ Thái tử Lý Thừa Càn, vì muốn lôi kéo Lâm Hiên, lại tự tay đẩy con trai mình vào vực sâu!

"Lâm Hiên, ta sẽ không tha cho ngươi!" Cuối cùng, Trường Tôn Vô Kỵ nghiến răng nghiến lợi nói.

Giờ đây, đứa con trai được sủng ái nhất đã chết, mọi thứ khác đều không còn quan trọng nữa.

Huống hồ Thái tử dạo gần đây ở chỗ Lâm Hiên cũng học được thành tựu, biểu hiện trước mặt Bệ hạ cũng không tệ, chắc chắn cũng sẽ không có chuyện gì.

Chỉ chờ đến khi Thái tử đăng cơ, đó chính là ngày Lâm Hiên diệt vong.

"Bệ hạ giá lâm!" Đúng lúc đó, phía xa truyền đến tiếng thái giám hô hoán.

Lập tức, tất cả mọi người trong phủ đệ đều quỳ rạp xuống đất.

Trường Tôn Vô Kỵ cũng ổn định lại tâm tình, đương hạ bước ra nghênh tiếp.

"Phụ cơ xin bớt đau buồn." Lý Nhị vi hành thị sát, nhìn thấy Trường Tôn Vô Kỵ tiều tụy già nua thì thở dài.

Chuyện này tuy Trường Tôn Xung là chủ mưu, nhưng nếu do Lý Nhị xử lý thật sự, y cũng sẽ không chém giết y ta, cùng lắm là trục xuất lưu đày.

Nhưng ai ngờ Lâm Hiên kia...

Ngụy Chinh đứng một bên cũng trầm mặc, không bình luận gì về chuyện này, dù sao nó liên quan đến Trường Tôn thị tộc, nhưng ông ta cho rằng Lâm Hiên không có lỗi.

Sau đó Lý Nhị trong vòng vây của mọi người đi đến đại sảnh.

Y nhìn thoáng qua Trường Tôn Xung đã chết, sắc mặt cũng trầm xuống, rồi mở miệng nói.

Y truy phong Trường Tôn Xung làm Hầu tước, chuyện này trực tiếp bị y chôn vùi xuống, người ngoài không thể biết được, chủ mưu của sự kiện lần này, cũng khiến cái chết của y ta có phần vinh quang.

"Vi thần thay đứa con bất hiếu tạ ơn long ân của Bệ hạ." Ngay lập tức Trường Tôn Vô Kỵ nước mắt giàn giụa, cúi mình nói, bày tỏ lòng cảm kích sâu sắc đối với ý chỉ của Bệ hạ.

Chương 117

"Còn về Lâm Hiên, trẫm cũng sẽ nói chuyện với hắn." Cuối cùng Lý Nhị thở dài nói, phụ cơ cũng là người cùng trẫm dựng nghiệp giang sơn, em gái ông ta lại là thê tử của trẫm, dù thế nào cũng phải cho ông ta một bậc thang để xuống.

"Lâm đại nhân không có lỗi, tất cả đều do đứa con bất hiếu của vi thần đã quá liều lĩnh." "Bệ hạ không trách tội vi thần đã là ân điển rồi." Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong liền vội vàng lắc đầu.

Ông ta đâu phải kẻ ngốc, tự nhiên nghe ra Bệ hạ không phải nói lời khách sáo, không thể nào thật sự trừng phạt Lâm Hiên kia.

Huống hồ trong lòng ông ta đã quyết định, một khi Thái tử Lý Thừa Càn đăng cơ, ắt sẽ báo thù máu.

Hồ Châu.

Trong phủ đệ vốn đang hỷ sự, giờ đây lại chìm trong tĩnh lặng.

Từ Huệ sau khi biết rõ chân tướng sự việc, cũng lập tức khuyên các tân khách ra về, sau đó ra hiệu cho Lâm Hiên hãy an ủi Trường Lạc thật tốt.

Trong sương phòng.

Lâm Hiên nhìn Trường Lạc đang say ngủ, trên mặt cũng ánh lên vẻ u ám.

Tuy Trường Lạc là con gái của Trường Tôn Vô Cấu, cũng coi như là con rể của Trường Tôn thị, nhưng trong lòng Lâm Hiên biết rõ, Trường Tôn Vô Kỵ sẽ không bỏ qua chuyện này.

Tất cả đều bởi Trường Tôn Xung là đứa con được ông ta yêu thương nhất, cũng là người có tiền đồ nhất.

Xem ra sau này phải đề phòng nhiều hơn.

Điều khiến chàng ngạc nhiên là, Trường An Thành bên đó im hơi lặng tiếng, Thánh Thiên Tử không hề trách cứ, Trường Tôn Vô Kỵ cũng chẳng có động tĩnh gì.

Thậm chí Trường Tôn Vô Kỵ còn đích thân đến Hồ Châu, xin lỗi chàng và Trường Lạc.

Trong phút chốc, điều đó khiến Lâm Hiên có chút khó hiểu, nhưng trong lòng chàng vẫn luôn giữ cảnh giác, chàng không tin Trường Tôn Vô Kỵ sẽ bỏ qua dễ dàng như vậy, dù sao ông ta cũng không phải người lương thiện.

Nếu không, sau này ông ta cũng sẽ không mưu phản rồi bị tru sát.

Vài ngày sau.

Đêm tối, trăng tròn treo cao.

Trong rừng rậm ở ranh giới Hồ Châu và Trường An.

Lâm Hiên cưỡi ngựa, trên mặt vô cùng phấn khích, vì "cực phẩm thiếu phụ" đã biến mất bấy lâu cuối cùng cũng xuất hiện.

“Phu nhân, nàng...?” Một lát sau, khi Lâm Hiên tiến vào sâu trong rừng, nhìn thấy "cực phẩm thiếu phụ" từ xa, cảnh tượng trước mắt lập tức khiến chàng choáng váng.

Bởi vì bụng của "cực phẩm thiếu phụ" đã lớn hơn, rõ ràng có dấu hiệu mang thai!

Trong khoảnh khắc, Lâm Hiên ngơ ngác không thôi, chết tiệt, vận may này còn ai sánh bằng?

Nhưng chàng cũng không thể xác định, đứa bé là của ai.

Quan Âm Tỳ nhìn Lâm Hiên xong, sắc mặt có chút âm trầm, lúc này trong lòng nàng vô cùng rối bời.

Bởi vì lần này nàng mạo hiểm xuất cung, mang theo ý giận đến vấn tội, dù sao Trường Tôn Xung là cháu trai của nàng, nhưng lại bị Lâm Hiên giết chết!

Thậm chí nàng từng có ý định tiết lộ thân phận, rồi manh động bắt chàng lại, nhưng sau khi nhìn thấy chàng, nàng lại lập tức mềm lòng.

Dù sao xét đến nguyên nhân, Trường Tôn Xung đã quá bốc đồng, nếu không có ý định mưu hại Lâm Hiên, chắc chắn Lâm Hiên cũng sẽ không thật sự ra tay sát hại.

"Chuyện tồi tệ nhất đã xảy ra rồi." Cuối cùng, Quan Âm Tỳ vẻ mặt cười khổ nhìn Lâm Hiên nói.

Tâm trạng của nàng vẫn luôn chìm trong u ám và sợ hãi, dù sao không ai có thể đảm bảo kết quả sẽ tốt hay xấu.

"Đừng sợ, có ta đây." Lâm Hiên tuy kinh ngạc, nhưng chàng cũng không phải loại người vô lương tâm, chuyện đã đến mức tồi tệ nhất, chàng cũng sẽ không lùi bước.

Nhưng Quan Âm Tỳ lại sợ hãi.

Nàng đẩy Lâm Hiên ra, rồi vẻ mặt dứt khoát lắc đầu.

Lần này nàng đến còn có một mục đích khác là đoạn tuyệt quan hệ với Lâm Hiên.

Dù sao Trường Lạc đã gả cho chàng rồi.

Trong phút chốc, điều đó khiến Lâm Hiên khó mà chấp nhận được, nhưng chàng cũng không biết phải làm gì mới có thể bảo vệ nàng tốt hơn.

Nhưng trong lòng chàng đã thề, nếu đó là con của chàng, dù phải đối đầu với cả thiên hạ, chàng cũng sẽ bất chấp tất cả mà bảo vệ.

Tiễn biệt "cực phẩm thiếu phụ" xong, Lâm Hiên liền cưỡi ngựa

phi về Hồ Châu.

Chương 118

Trường Lạc sau khi được Từ Huệ an ủi, cũng dần dần bình tĩnh lại từ nỗi sợ hãi, quan hệ giữa hai người cũng ngày càng tốt hơn.

Đáng tiếc cả hai nàng đều khá bảo thủ, khiến Lâm Hiên mãi vẫn không thể hoàn thành giấc mộng "ôm ấp hai nàng cùng ngủ".

Sau khi từ chức quan, Lâm Hiên lại trở về cuộc sống "cá ướp muối" như trước kia, tuy không còn ở Tử Trúc Uyển, không thể tiếp tục "cua" phú bà, nhưng bên cạnh có hai mỹ nữ cũng đủ mãn nguyện rồi.

Đương nhiên chàng cũng không hề lơ là cảnh giác, vẫn luôn âm thầm theo dõi Trường An Thành.

Dù sao Trường Tôn Xung bị giết, Trường Tôn Vô Kỵ kia không thể nào bỏ qua dễ dàng như vậy.

Xem ra cũng đến lúc phải bắt đầu bày mưu tính kế rồi.

Bởi vì Lâm Hiên biết rõ, hiện tại Lý Nhị còn tại vị, Trường Tôn Vô Kỵ kia không dám làm gì quá đáng, nhưng nếu Lý Thừa Càn kế vị hoặc sau này là Lý Trị kế vị, thì đều thuộc dòng dõi Trường Tôn thị.

Đến lúc đó, sẽ rất phiền phức.

Tuy chàng không muốn thay đổi lịch sử lắm, nhưng giờ đã đến nước này, cũng không thể trách chàng.

Chàng vẫn luôn quý mến Lý Khác, nếu giúp y giành được ngôi Thái tử, chắc chắn Đại Đường sau này sẽ càng hưng thịnh hơn.

Nhưng chuyện này cần phải tính toán lâu dài, từ từ mà làm.

Ba ngày sau, Lâm Hiên lấy cớ có việc phải ra ngoài, trực tiếp cưỡi

ngựa đi về phía Trường An Thành.

Thực ra không phải thật sự đi Trường An Thành, mà là đến vùng ngoại ô chỉ đạo Lý Anh Ca.

Điều này cũng khiến Lâm Hiên có chút đau đầu, vì quãng đường khá xa, xem ra phải tìm một cái cớ nào đó để lừa dối Lý Anh Ca rồi.

Sâu trong rừng rậm.

Khi Lâm Hiên đeo mặt nạ bạch ngọc đến nơi, Lý Anh Ca đã chờ sẵn ở đó.

"Sư phụ đến rồi!" Lý Anh Ca nhìn thấy Lâm Hiên, khuôn mặt tươi cười lập tức ửng hồng.

Từ sau lần tỏ tình trước, nàng đã hoàn toàn buông bỏ bản thân, để thể hiện sức hấp dẫn của mình tốt hơn.

Nàng còn vứt bỏ thói quen ăn mặc cũ, bỏ Minh Quang Khải, thay bằng y phục con gái, ngay cả hành vi cử chỉ cũng ngày càng nữ tính hơn.

Phải nói, Lý Anh Ca khoác lên mình nữ phục quả thực vô cùng kinh diễm.

Hoàn toàn không hề thua kém Trường Lạc hay Từ Huệ, lại còn có khí chất hơn.

Đáng tiếc, một nữ tử kiều diễm như vậy tự dâng đến cửa, chàng lại không dám vui vẻ chấp nhận, vì thân phận thật của chàng là Lâm Hiên, một ca kỹ thanh lâu.

Sợ rằng sau khi tiết lộ thân phận, sẽ khiến Lý Anh Ca hận thù, rồi rời bỏ chàng.

"Hai người kia đâu rồi?" Lâm Hiên buộc chặt yên ngựa xong, liền đi tới.

Người mà chàng nói đến, tự nhiên là Tần Hoài Đạo và Trình Thiết Ngưu.

"...Họ có việc trong quân, e rằng sau này sẽ không đến nữa." Lý Anh Ca nghe vậy, lập tức vẻ mặt tươi cười trầm xuống, thì thầm nói.

Thực tế, hai người đó vốn chẳng có việc gì, nhưng sau khi biết nàng thích Ngọc Diện Chân Nhân, trong lòng chán nản nên đã từ bỏ.

Dù sao đối với Ngọc Diện Chân Nhân, họ cũng rất khâm phục, tự nhận thấy không có hy vọng cạnh tranh với chàng.

Lâm Hiên nghe vậy, khóe miệng giật giật mấy cái, tự nhiên nhìn ra Lý Anh Ca đã giấu diếm sự thật.

Nhưng chàng cũng không khó đoán, hẳn là hai người đó đã biết chuyện giữa chàng và Lý Anh Ca, nên mới chọn rút lui.

Điểm này khiến Lâm Hiên khâm phục, hoàn toàn không giống như Trường Tôn Xung kia.

"Sư phụ dạo này đã đi đâu vậy?" "Vì sao người đến gặp con ngày càng ít đi." Lúc đó, Lý Anh Ca vẫn luôn cúi đầu, đột nhiên mở miệng hỏi.

Thịch!

Lập tức, Lâm Hiên không khỏi căng thẳng cả người, quả nhiên đã bị nàng phát hiện ra manh mối.

Trước đây là vì chuyện cưới Trường Lạc mà bị trì hoãn, cộng thêm Hồ Châu cách Trường An Thành quả thực rất xa, nên chàng đã biến mất một thời gian.

"Dạo này có một số chuyện cần xử lý, nên mới bị chậm trễ." Một lát sau, Lâm Hiên đỏ mặt giải thích, ngay cả một hơi cũng không dám thở mạnh, sợ bị Lý Anh Ca phát hiện ra vấn đề.

“Xử lý chuyện gì, có nghiêm trọng không ạ?” Lý Anh Ca nghe xong, lập tức vẻ mặt lo lắng hỏi.

Điều đó khiến Lâm Hiên trong lòng có chút bâng khuâng.

Chương 119

Cứ tưởng nàng sẽ trách tội, nhưng câu nói đầu tiên lại là lo lắng cho chàng.

Thật đáng hận, đáng lẽ sớm nên nói rõ mọi chuyện với nàng.

Ngay lập tức, Lâm Hiên đi tới, một tay ôm nàng vào lòng.

Trong khoảnh khắc, cơ thể mềm mại của Lý Anh Ca không khỏi run rẩy, trong mắt thậm chí còn ứa lệ.

Đã bao lâu rồi?

Nàng đã chờ đợi ngày này bao lâu rồi?

Cuối cùng cũng đã lay động được trái tim chàng sao?

Trong phút chốc, Lý Anh Ca chỉ cảm thấy tất cả những tủi thân gần đây đều không còn quan trọng nữa.

Cả ngày hôm đó, Lâm Hiên không dạy Lý Anh Ca bất cứ điều gì, chỉ đưa nàng đi thưởng ngoạn sơn thủy, tận hưởng sự dịu dàng hiếm có.

Dù sao thì, hiện tại chàng có thể làm được, cũng chỉ có thể dừng lại ở đây mà thôi.

Phủ đệ Trường Tôn thị.

Trong từ đường.

Trường Tôn Vô Kỵ vận y phục đen, cả người trông như già đi mấy chục tuổi, lúc này vẻ mặt tê dại nhìn lên bài vị phía trên.

Đó là của Trường Tôn Xung!

Mọi chuyện đều như Lâm Hiên đã đoán, ông ta tuyệt đối sẽ không

bỏ qua chuyện này.

Sau khi chôn cất con trai xong, ông ta sẽ bắt đầu ra tay, đương nhiên Lâm Hiên hiện tại là hồng nhân bên cạnh Bệ hạ, công khai ra tay chắc chắn là tìm chết.

Vì vậy, cách ổn thỏa nhất là nhẫn nhịn!

Nhẫn đến khi Bệ hạ thoái vị, nhẫn đến khi Thái tử Lý Thừa Càn đăng cơ, lúc đó việc đầu tiên là phải giết chết Lâm Hiên kia.

Hiện giờ Thái tử Lý Thừa Càn biểu hiện không tệ, nhưng vẫn chưa đủ, ông ta quyết định phải để y đi lập công trạng, bởi vì trong số các Hoàng tử hiện tại, Lý Khác có uy vọng cao nhất, nếu không phải Lý Thừa Càn là trưởng tử được chọn làm Thái tử, thì chắc chắn sẽ là Lý Khác.

Đương nhiên để an toàn, ông ta cũng sẽ ra tay với Lý Khác, dù thế nào cũng phải đảm bảo Lý Thừa Càn đăng cơ thành công.

Những hành động này, tự nhiên không thoát khỏi tai mắt của Lâm Hiên.

Theo diễn biến lịch sử, Lý Thừa Càn sau khi bị Lý Nhị răn dạy, quả thực đã thu mình lại một thời gian, bắt đầu lập công trạng, nhưng tuyệt đối không có chuyện muốn từ quan điên rồ như vậy.

Trong ấn tượng của Lâm Hiên, đây quả là lần đầu tiên!

Trong phút chốc, cả triều văn võ đều khá kinh ngạc.

Dù không phải thật sự để Thái tử đi đánh Đột Quyết, mà chỉ là để y rèn luyện và "mạ vàng" trong quân đội, nhưng cũng đủ khiến người ta kinh sợ rồi.

Tuy nhiên, vì Trường Tôn Vô Kỵ chủ đạo, nên phần lớn đều chọn đồng ý.

Lý Nhị đối với điều này cũng khá tán thành, dù sao y cũng sắp làm Hoàng đế, một đường chém giết mà lên.

"Trường Tôn Vô Kỵ!" Hồ Châu, Lâm Hiên tuy không ra khỏi cửa nhưng vẫn biết chuyện thiên hạ, bởi chàng đã sắp xếp rất nhiều thám tử.

Lúc này chàng vẻ mặt âm trầm, thấy Trường Tôn Vô Kỵ đã quyết tâm bảo vệ Lý Thừa Càn đăng cơ, nguyên nhân làm như vậy chắc chắn là để đối phó với chàng.

Ngay lập tức Lâm Hiên cũng hạ quyết tâm.

Dù sao sau này Hoàng thất Lý Đường đều sẽ huynh đệ tương tàn, các Hoàng tử chết vô số, vậy thì hãy để chàng nhúng tay vào một chút đi!

Chàng quyết định sẽ bắt đầu tiếp xúc Lý Khác, giúp y tranh đoạt ngôi vị Thái tử!

Trường An Thành.

Một lần Lâm Hiên bí mật hành động, không hề bị bất kỳ ai phát hiện.

Loạt xoạt.

Phía xa, sông núi gợn sóng, một chiếc du thuyền đang thuận dòng trôi nổi.

Trong khoang thuyền, có ca kỹ đàn tấu ca vũ.

"Lâm phu tử." Phía trước, một thiếu niên vận cẩm y ngọc phục cung kính nhìn Lâm Hiên nói.

Chương 120

"Hoàng tử khách khí rồi." Lâm Hiên lập tức đứng dậy, người trước mắt chính là đối tượng mà chàng muốn phò tá, Ngô Vương Lý Khác.

Quả nhiên như sử sách ghi lại, Lý Khác hòa nhã gần gũi, tính tình ôn hòa, nhưng không mất đi vẻ bá khí.

Trong số các Hoàng tử, y là người có tiền đồ nhất.

Đáng tiếc vì không thuộc dòng Trường Tôn thị, nên bị Trường Tôn Vô Kỵ kia hãm hại, cuối cùng chết oan trong ngục.

"Không biết Lâm phu tử tìm ta có việc gì?" Một lát sau, Lý Khác vẻ mặt tươi cười nhìn Lâm Hiên nói, rồi đích thân rót trà.

Đối với Lâm Hiên, y vô cùng khâm phục, không hề bận tâm đến việc chàng xuất thân từ thanh lâu, hơn nữa, y thấy Lâm Hiên có tài năng vĩ đại.

"Ngô Vương có yêu thích giang sơn xã tắc không?" Lâm Hiên nhận chén trà xong, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Hiện tại Lý Thừa Càn tuy được tôn quý làm Thái tử, nhưng những Hoàng tử khác căn bản không hề bỏ cuộc, tất cả là do Lý Nhị đã mở đầu tốt.

Chỉ cần chưa chính thức đăng cơ, mọi chuyện vẫn còn là ẩn số.

Trong bóng tối, các Hoàng tử không ít lần tranh đấu lẫn nhau.

Vút.

Cùng với lời này vừa thốt ra, sắc mặt Lý Khác lập tức đột biến, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Cảnh tượng đó khiến Lâm Hiên tán thưởng, không hổ là người chàng coi trọng, đủ trầm ổn.

"Phu tử, lời này không thể nói lung tung!" Ngay sau đó, Lý Khác vẻ mặt nghiêm trọng nói, dù sao những gì họ đang nói chuyện là chủ đề cấm kỵ, sơ sẩy một chút sẽ rước họa vào thân.

"Ta chỉ hỏi ngươi có thích hay không." Lâm Hiên phất tay, ý bảo y không cần cẩn thận đến vậy.

Trong phút chốc, Lý Khác trầm mặc.

Nói thật, không có hứng thú với Hoàng vị là giả, y đủ tài hoa, uy tín trong triều đình cũng không tệ, lại còn được trăm họ yêu mến.

Nhưng y không tranh đoạt Hoàng vị, vì từ xưa đến nay đều lập trưởng không lập ấu, đại ca Lý Thừa Càn thế lực hùng hậu, lại có Trường Tôn Vô Kỵ làm chỗ dựa, rất khó khăn.

"Chỉ cần ngươi nguyện ý, ta sẽ giúp ngươi lên ngôi Hoàng vị." Lâm Hiên nhấp một ngụm trà, rồi gõ gõ lên bàn nói.

Đúng, muốn lật đổ Lý Thừa Càn rất đơn giản, chỉ là một lời nói mà thôi.

Giờ xem Lý Khác có đủ can đảm hay không.

"Nguyện xin phu tử chỉ điểm." Cuối cùng, Lý Khác nghiến răng, lập tức cúi mình cung kính nói.

Trong lòng y cũng hiểu rõ, nếu không tranh đoạt Hoàng vị, sau khi đại ca Lý Thừa Càn đăng cơ, phần lớn cũng sẽ không buông tha y.

Lúc này có Lâm Hiên giúp đỡ, thà rằng đánh cược một phen.

Lâm Hiên thấy vậy, lập tức mỉm cười, chàng thích giao thiệp với người thông minh, hiển nhiên Lý Khác là loại người đó.

"Nhưng phu tử, hiện nay Thái tử được Bệ hạ sủng ái sâu sắc, lại

có nhiều đại thần ủng hộ trong triều đình, e rằng khó mà thành công!" Lý Khác vẫy tay cho tất cả ca kỹ trong điện vũ lui xuống, rồi trầm giọng nói.

Tuy y cũng là Hoàng tử, nhưng lại là một trong số những huynh đệ yếu thế nhất, vì y là con trai của con gái Tiền Triều Tùy Dương Đế.

Mẫu hậu của y bị Trường Tôn Hoàng hậu bài xích, thái độ của triều đình đối với y cũng rất tệ.

Y không hiểu, Lâm Hiên có cách nào có thể giúp đỡ?

Dù sao chàng cũng đã từ chức Công bộ Thượng thư rồi!

Đối với điều này, Lâm Hiên chỉ mỉm cười.

Chàng đã sớm đoán được những điều Lý Khác lo lắng, liền từ trong lòng lấy ra một chiếc túi gấm.

Sau đó Lâm Hiên từ từ đứng dậy, rời khỏi du thuyền.

Tuy chàng đã chọn Lý Khác, nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ lập tức phò tá y, chiếc túi gấm kia là một thử thách dành cho y.

Nếu ngay cả chuyện này y cũng không giải quyết được, vậy thì cũng không xứng đáng để chàng giúp đỡ.

Trong khoang thuyền.

Lý Khác nhìn Lâm Hiên rời đi, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, rồi tập trung nhìn vào chiếc túi gấm trên bàn.

Y không ngốc, tự nhiên nhanh chóng đoán ra, rất có thể đó là thử thách mà Lâm Hiên giao cho.

Chương 121

Một lát sau, y cầm chiếc túi gấm trên bàn mở ra xem.

Oanh.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Lý Khác kịch biến, trong mắt càng ánh lên vẻ kinh hãi!

Nội dung trong túi gấm quá chấn động!

Phủ đệ Trường Tôn thị.

Trong sương phòng, đèn đuốc sáng trưng.

Trường Tôn Vô Kỵ vẻ mặt âm trầm ngồi trước bàn, phía trước bày bức họa của Trường Tôn Xung.

Dạo gần đây, ông ta xin Lý Nhị nghỉ bệnh, cả ngày nhốt mình trong phòng, cái chết của Trường Tôn Xung đã giáng một đòn quá lớn vào ông ta.

"Lâm Hiên!" Giây tiếp theo, Trường Tôn Vô Kỵ nghiến răng nghiến lợi nói, gân xanh trên trán nổi lên.

Bất cứ lúc nào ông ta cũng muốn báo thù cho con trai, nhưng lý trí lại mách bảo, bây giờ không phải lúc.

Kiểu giày vò này quá thống khổ!

Cốc cốc cốc.

Đúng lúc đó, bên ngoài sương phòng truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập, khiến Trường Tôn Vô Kỵ nhíu mày, trên mặt lộ vẻ không vui.

Bởi vì ông ta đã sớm ra lệnh cấm bất cứ ai quấy rầy.

"Lão gia không ổn rồi, xảy ra đại sự rồi!" Nghe câu nói đó, trong

lòng Trường Tôn Vô Kỵ thắt lại, giọng lão quản gia kia, nếu không phải chuyện nguy cấp thì sẽ không sốt ruột đến vậy.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" Ngay lập tức, Trường Tôn Vô Kỵ phất tay, ra hiệu cho ông ta vào.

Lão quản gia sắc mặt khó coi, trán đầy mồ hôi lạnh, sau khi vào liền cúi người thì thầm vào tai Trường Tôn Vô Kỵ.

"Chuyện này là thật sao?" Một lát sau, Trường Tôn Vô Kỵ lập tức đứng bật dậy khỏi ghế, trên khuôn mặt già nua đầy vẻ kinh hãi!

"Thiên chân vạn xác, chuyện này không thể giấu được, đã sớm lan truyền khắp nơi rồi." Lão quản gia trầm giọng nói, trong lòng cũng nặng trĩu.

Bởi vì không lâu trước đó, bí mật về việc Thái tử Lý Thừa Càn sủng ái thái giám nam sủng đã bị tiết lộ.

"Đáng chết!

Đồ bùn nhão không trát được tường!" Trường Tôn Vô Kỵ cũng vô cùng phẫn nộ, hoàn toàn không ngờ Lý Thừa Càn lại làm ra chuyện hoang đường như vậy.

Chuyện này nếu truyền đến tai Bệ hạ, vậy thì xong rồi!

Tuy ông ta biết rõ, chắc chắn có người đang giở trò sau lưng, nhưng biết thì sao chứ?

Sinh hoạt riêng tư của Thái tử Lý Thừa Càn cực kỳ hỗn loạn, lại còn sủng ái nam đồng, quả thực làm ô nhục thể diện Hoàng thất, hành vi ác độc như vậy làm sao có thể gánh vác đại vị?

"Lập tức chuẩn bị xe ngựa, ta muốn tiến cung diện kiến Thánh Thượng!" Ngay lập tức, Trường Tôn Vô Kỵ lo lắng nói, bây giờ ông ta nhất định phải lập tức đến Hoàng cung, nếu không thì mọi thứ sẽ

quá muộn.

Lúc này, Hoàng cung chìm trong tĩnh mịch.

Tất cả mọi người đều nín thở, không dám thở mạnh một hơi, thậm chí ngay cả làn gió đêm thổi qua cũng như mang theo sát khí.

Bởi vì chuyện Thái tử Lý Thừa Càn sủng ái thái giám nam sủng đã lan truyền khắp nơi.

Tuyệt đối là chuyện kinh thiên động địa, không khéo cả Hoàng cung sẽ đại loạn!

Đăng đăng đăng.

Cùng lúc đó, Trường Tôn Vô Kỵ cuối cùng cũng đến nơi, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, hai tay vén vạt áo đi về phía Cam Lộ Điện.

"Bệ hạ, Thượng thư đại nhân đã đến." Trong Ngự Thư Phòng, Lý Nhị sắc mặt tái xanh vô cùng, trong lòng y gần như muốn bùng phát sóng gió kinh hoàng.

"Không gặp!" Lúc này nghe vậy, y lập tức từ chối.

Trường Tôn Vô Kỵ xin nghỉ phép ở nhà để tang Trường Tôn Xung, giờ lại vào cung, không phải vì Lý Thừa Càn đó thì vì ai?

Lần trước, Lý Thừa Càn ngoài mặt vâng lời nhưng trong lòng chống đối, làm loạn phép tắc khiến y giận không thể kìm nén, cuối cùng nếu không phải vì thấy y ta nhận lỗi khá thành khẩn, y đã không tha cho một lần.

Cứ tưởng y ta sẽ hối cải, giờ xem ra đúng là đồ bùn nhão không trát được tường!

Đồng thời y cũng vô cùng đau lòng, e rằng những biểu hiện được cho là tốt đẹp gần đây của y ta đều là giả vờ!

Chương 122

Loại người như vậy nói gì đến đăng cơ?

Nói gì đến cai trị quốc gia?

Cạch.

Đúng lúc đó, Trường Tôn Vô Kỵ không thể ngồi yên được nữa, y trực tiếp đẩy thái giám đang ngăn cản ra rồi xông vào.

Không còn cách nào khác, nếu không gặp được Bệ hạ, Lý Thừa Càn kia thật sự xong đời rồi.

"Bệ hạ xin nguôi giận!" Trường Tôn Vô Kỵ bước vào, lập tức quỳ rạp trên đất, vẻ mặt than khóc nói.

Sự thật Thái tử Lý Thừa Càn sủng ái thái giám nam sủng, căn bản không thể nào dùng thủ đoạn nào để giải thích, điểm này trong lòng ông ta cũng biết rõ.

Nhưng ông ta vẫn muốn thử một lần cuối cùng!

"Trường Tôn Vô Kỵ đừng nhắc đến nữa, lần này ai cũng không bảo vệ được y ta!" "Nhưng đường đường là Thái tử, lại... dám tư sủng nam đồng!

Đồ hỗn trướng!" Lý Nhị liếc nhìn Trường Tôn Vô Kỵ một cái, trực tiếp giận dữ nói.

"Bệ hạ, Thái tử dù có ngàn vạn lỗi lầm, nhưng xét cho cùng cũng là trưởng tử của ngài!" "Huống hồ Thái tử trên đại sự không hề có lỗi lầm nào, chẳng qua chỉ là chuyện riêng tư mà thôi." Trường Tôn Vô Kỵ run rẩy thân thể đáp lời, hiện tại điều duy nhất ông ta có thể làm là hy vọng Bệ hạ có thể nể tình Lý Thừa Càn là trưởng tử.

“Bệ hạ, con trai của vi thần đã chết, Hoàng hậu nương nương đã đủ đau lòng rồi.” “Vi thần thực sự không đành lòng nhìn Hoàng hậu lại phải chịu thêm đả kích, sẽ ảnh hưởng đến thai khí ạ!” Cuối cùng, Trường Tôn Vô Kỵ còn lôi Quan Âm Tỳ ra làm lá chắn, ý là, nếu phế truất ngôi vị Thái tử của Lý Thừa Càn, Hoàng hậu có lẽ sẽ không chịu nổi cú sốc mà xảy ra chuyện, vậy thì Hoàng hậu nương nương liệu có thể chịu đựng được không?

Dù sao nàng hiện tại đang mang long chủng!

Quả nhiên, lời này vừa thốt ra, lập tức khiến Lý Nhị đang nổi trận lôi đình hơi trầm tĩnh lại.

Đúng là như Trường Tôn Vô Kỵ đã nói, y có thể không để ý đến đứa nghịch tử kia, nhưng không thể không quan tâm đến Quan Âm Tỳ.

Cái chết của Trường Tôn Xung đã giáng một đòn khá lớn vào nàng, suýt chút nữa khiến nàng bị sẩy thai, nếu bây giờ lại động đến Lý Thừa Càn, e rằng sẽ nguy hiểm.

“Phụ hoàng... nhi thần tội đáng muôn chết!” Một lát sau, bên ngoài Ngự Thư Phòng đột nhiên truyền đến những tiếng than khóc thê thảm.

Ngay lập tức, một thái giám vẻ mặt hoảng sợ chạy vào, báo với Lý Nhị rằng Thái tử đang quỳ bên ngoài đại điện, bên cạnh y là một cái đầu lâu đẫm máu.

“Hừ, y còn mặt mũi nào mà gặp trẫm?” Lý Nhị nghe vậy, tâm trạng vừa mới dịu xuống lại bùng phát lần nữa.

Vù vù.

Trong khoảnh khắc, y lập tức rút bảo kiếm treo trên tường ra, có ý muốn xông ra ngoài chém giết Lý Thừa Càn.

“Bệ hạ, vạn vạn không được!” Cảnh tượng đó khiến Trường Tôn Vô Kỵ kinh hồn bạt vía, lập tức chạy đến ôm chặt lấy hai chân Lý

Nhị.

Điều đó mới khiến Lý Nhị bình tĩnh lại.

“Bệ hạ, Thái tử đã biết lỗi rồi.” “Việc y chém đầu tên thái giám nam sủng kia, không nghi ngờ gì nữa là để biểu thị quyết tâm của y.” “Dù y ta quả thật là đồ hỗn trướng, làm ra chuyện hoang đường như vậy, Bệ hạ đại khái có thể phái y ta đến biên cảnh, để y ta rèn luyện một phen.” Cuối cùng, Trường Tôn Vô Kỵ vẻ mặt bi thương cầu tình cho Lý Thừa Càn nói.

“Ai!” “Lui xuống đi, trẫm mệt rồi.” Cạch.

Lý Nhị từ từ nhắm mắt lại, bảo kiếm trong tay cũng rơi xuống đất, rồi vẻ mặt mệt mỏi phất tay.

“Bệ hạ bảo trọng long thể.” Trường Tôn Vô Kỵ thấy vậy, cũng không nói thêm gì, lập tức cung kính lui ra ngoài.

Ông ta không biết, Thái tử lần này lại thoát được một kiếp.

“Cữu cữu cứu ta!” Ngoài Cam Lộ Điện, Lý Thừa Càn quỳ trên mặt đất, nhìn thấy Trường Tôn Vô Kỵ bước ra, lập tức vẻ mặt vội vã nói.

“Cút!” Trường Tôn Vô Kỵ cũng phẫn nộ không kém, nhìn Lý Thừa Càn xong liền quát tháo, thậm chí còn một cước đá y ngã xuống đất.

Đúng là một đống bùn nhão!

Nếu không phải y ta số phận tốt, sinh ra là trưởng tử của mình, thì làm sao có thể được làm Thái tử?

Trong số các Hoàng tử, y là người kém cỏi nhất.

“Cữu cữu cứu ta!” Lý Thừa Càn cũng tự biết mình đuối lý, căn bản không dám phản bác, lập tức tiếp tục quỳ xuống cầu xin, hiện giờ

chỉ có Trường Tôn Vô Kỵ mới có thể cứu y ta.

"Đến biên cảnh mà thể hiện tốt đi!" Trường Tôn Vô Kỵ tuy căm ghét, nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo y ta lại là người của dòng họ Trường Tôn thị chứ?

Nói xong, ông ta run rẩy thân thể rời khỏi Hoàng cung.

Chương 123

"Tạ tạ cữu cữu!" Lý Thừa Càn nhìn theo Trường Tôn Vô Kỵ rời đi, vẻ mặt vốn bi thương tuyệt vọng lập tức hiện lên sự phấn khích, vì y biết mình đã được cứu.

Nhưng nhanh chóng y lại trầm mặt xuống, y không ngốc, tự nhiên đoán ra chắc chắn có người đang nhắm vào mình!

"Các đệ đệ tốt của ta, tốt nhất đừng để đại ca ta phát hiện là ai, nếu không ta sẽ khiến kẻ đó chết không toàn thây!" "Ngôi vị Hoàng đế đã định là của ta Lý Thừa Càn, ai dám tranh giành?" Lý Thừa Càn trầm giọng nói, chờ sau khi từ biên cảnh trở về, nhất định y sẽ điều tra cặn kẽ.

Loạt xoạt.

Sông núi chảy xiết, chiếc du thuyền đó vẫn trôi nổi.

"Phu tử, tiếp theo nên làm gì?" Lý Khác vẻ mặt cung kính nhìn Lâm Hiên nói, nhưng trên mặt y lại mang theo vẻ tiếc nuối, vì ngay cả một chút cũng không thể lật đổ Lý Thừa Càn kia.

Điều đó từng khiến y cảm thấy tuyệt vọng!

"Hoảng loạn làm gì?

Đương kim Thánh Thiên Tử còn đang trẻ mà!" Lâm Hiên nhấp một ngụm trà, rồi nhìn Lý Khác phất tay nói.

Nói thật, bây giờ đã phân định thắng bại rồi, Lý Nhị không thoái vị, thì không thể đăng cơ!

Lý Khác nghe xong cũng từ từ cúi đầu, trông y quả thực đã mất bình tĩnh.

Đối với điểm này, Lâm Hiên tán thưởng, rồi tiếp tục nói.

"Lý Thừa Càn đại thế đã mất rồi!" "Hiện tại, ta chỉ cần từ từ xem kịch là được." Lâm Hiên xua xua tay nói: "Việc lần này tiết lộ chuyện Lý Thừa Càn quá được sủng ái, tự nhiên là do ta nhúng tay vào." Trước kia, Lý Nhị sẽ không phế truất hắn, bởi vì với tư cách là đích trưởng tử, quả thực hắn được yêu thương.

Nhưng sau vài chuyện, thái độ của Lý Nhị đối với hắn cũng thay đổi, bắt đầu dần coi trọng các hoàng tử khác, đặc biệt là Lý Thái.

Điều này cũng khiến Lý Thừa Càn lầm tưởng Lý Nhị thật sự muốn phế truất hắn.

Đến lúc đó, không cần ta ra tay, hắn cũng sẽ ngồi không yên mà ra tay đối phó Lý Thái, từ đó mưu phản.

Lý Khác nghe vậy, trên mặt cũng hiện lên vẻ kinh hãi.

Lâm tiên sinh quả thực quá đáng sợ, quả nhiên có thủ đoạn thần tiên!

"Vậy phu tử, ta cần làm gì đây?" Ngay sau đó, Lý Khác cung kính hỏi.

"An phận thủ thường." Lâm Hiên cười nói.

Sở dĩ hắn tán thưởng Lý Khác, là bởi vì cậu ta có tài năng thật sự.

Tính cách khiêm tốn, cũng được bách tính yêu mến sâu sắc.

Không cần thể hiện, chỉ cần thành thật làm tốt, còn lại cứ giao cho ta.

Đối với điều này, Lý Khác tuy rằng có chút hiếu kỳ, nhưng vẫn gật đầu.

Trong phủ Trường Tôn thị.

“Lâm Hiên!” Trường Tôn Vô Kỵ mặt mày âm trầm nói.

Lần này Lý Thừa Càn bị người khác hãm hại, ngoại trừ các hoàng tử, hắn nghi ngờ Lâm Hiên nhất.

Dù sao, việc Lý Thừa Càn quá được sủng ái, một việc ẩn mật như vậy mà đến ta còn không hay biết, chỉ có Lâm Hiên mới có thể suy đoán ra được.

Lý Thừa Càn thất thế, ai là người hưởng lợi lớn nhất?

Trừ các hoàng tử ra...

Nhìn xem, ta biết hắn có sát ý đối với ta!

Trong chốc lát, hắn nôn nóng bất an, bởi vì trong lòng rõ ràng địa vị của người này trong lòng Bệ hạ.

Nếu hắn thật sự muốn nhúng tay vào, với tài năng lớn của hắn, muốn khuyên Bệ hạ lập ai làm Thái tử, cơ hội thành công là rất lớn.

“Không!

Tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra!” Ngay lập tức, Trường Tôn Vô Kỵ gầm lên giận dữ, bất kể thế nào, hoàng đế tương lai đều phải là huyết mạch của Trường Tôn thị.

“Hiện tại, trước hết phải dốc sức bảo vệ Lý Thừa Càn!

Nếu thật sự không được, sẽ đẩy Lý Thái hoặc thậm chí Lý Khác và những người khác lên.” … Phủ đệ Hồ Châu.

Lâm Hiên ngoại trừ những việc quan trọng mới tới Trường An, về cơ bản đều ở nhà, bầu bạn với Từ Huệ và Trường Lạc.

Chương 124

Trong khoảng thời gian đó, ngày tháng thật là vui vẻ biết bao!

Vài ngày sau.

Ngoài ngoại ô Hồ Châu.

Lâm Hiên đeo mặt nạ bạch ngọc, sớm đã chờ ở đó.

Kể từ lần trước tiếp xúc Lý Anh Ca, hắn thuận thế đã nói ra, rằng gần đây sẽ ở Hồ Châu xử lý mọi việc.

"Sư phụ." Một lát sau, một trận tiếng vó ngựa truyền đến.

Lý Anh Ca mặc váy dài màu tím nhạt đến sau Lâm Hiên, lập tức nhảy xuống ngựa.

Giờ khắc này, trên mặt nàng ửng hồng, trong ánh mắt tràn đầy thâm tình.

Nỗi nhớ Lâm Hiên càng thêm nồng đậm.

Lâm Hiên nghe vậy, cũng khẽ gật đầu, sự khổ sở trong lòng cũng càng thêm nồng nặc.

Dù sao, một nữ tử kinh diễm như vậy ngay trước mắt, mà ta lại không dám ra tay.

Sau một trận thở dài, hai người sánh vai đi bộ giữa sườn núi.

Lý Anh Ca ngộ tính không tệ, về cơ bản không có gì cần dạy.

Giờ phút này, Lý Anh Ca không hề e ngại, trực tiếp đưa tay khoác vào cánh tay Lâm Hiên, đúng vậy, "dám yêu dám hận" là châm ngôn sống của nàng.

Đối với điều này, Lâm Hiên cũng vui vẻ chấp nhận.

“Sư phụ, bao giờ người mới nói cho con biết tên thật và dung mạo thật?” Dưới một thác nước, Lý Anh Ca tựa vào lòng Lâm Hiên, đôi môi anh đào khẽ mở nói.

Không thể cứ mãi thần thần bí bí như vậy, nàng luôn tưởng tượng dung mạo thật của người mình yêu dưới lớp mặt nạ từng giờ từng phút.

“Dù sao, xấu hay đẹp cũng không biết nữa!” Lời này vừa nói ra, Lâm Hiên lập tức không nhịn được run rẩy.

Ta biết, Lý Anh Ca chắc chắn sẽ hỏi điều này, vì không thể trốn tránh được.

Nhưng chết tiệt, ta không dám!

Thôi xong rồi!

“Đợi thời cơ, ta tự nhiên sẽ nói cho con biết.” Cuối cùng, Lâm Hiên chỉ có thể cố làm ra vẻ cao thâm mà đáp lại.

Khiến Lý Anh Ca ngây người, lại còn ‘thời cơ thích hợp’ nào nữa sao?

Chẳng lẽ?

Giây tiếp theo, Lý Anh Ca chợt bừng tỉnh, ngay lập tức nhìn thẳng vào Lâm Hiên, trong đồng tử mang theo sự quyết tuyệt.

Sau đó, nàng đứng dậy khỏi lòng Lâm Hiên.

Cảnh tượng đó khiến Lâm Hiên cũng có chút ngơ ngác, không biết nàng muốn làm gì, giận rồi sao?

Nhưng lát sau, cả người hắn đều kinh ngạc!

Bởi vì cuối cùng hắn cũng biết Lý Anh Ca muốn làm gì.

Phụt… Chỉ thấy Lý Anh Ca cởi bỏ chiếc váy dài trên người, chỉ

còn lại lớp y sam mỏng manh cuối cùng đứng trước mặt hắn.

"Sư phụ, từ giây phút Lý Anh Ca con phải lòng người.

Con đã là của người, cả đời này chỉ thuộc về một mình người." Dù Lý Anh Ca tính cách phóng khoáng hào sảng, nhưng giờ phút này cũng không nhịn được khẽ đỏ mặt, sau đó khẽ nhắm mắt kiên định nói.

Nàng cảm thấy, đây chính là "thời cơ" mà sư phụ nói.

Trong chốc lát, Lâm Hiên dở khóc dở cười, nhưng cũng không thể không thừa nhận, vóc dáng của Lý Anh Ca quả thực hoàn hảo.

Ngay lập tức, hắn không nhịn được nuốt nước bọt.

Làm sao đây?

Người ta đã làm đến mức này, làm cầm thú hay không bằng cầm thú đây?

Mẹ nó, lão tử thân là đường đường đại trượng phu, sợ gì chứ!

Chương 125

Cuối cùng Lâm Hiên cắn răng, đã đến nước này mà từ chối, thì không phải là đàn ông nữa.

Hơn nữa, sau này nếu bị phát hiện, cũng không thiệt thòi gì, biết đâu vì chuyện này mà Lý Anh Ca sẽ không chấp nhặt.

Trong chốc lát, dưới thác nước, xuân sắc tràn ngập.

Kể từ mấy ngày trước sau chuyện với Lý Anh Ca, Lâm Hiên bắt đầu đau đầu.

Bởi vì hắn không lập tức nói ra sự thật, nhưng đã hứa rằng lần gặp mặt tới sẽ cho nàng thấy dung mạo thật.

Làm sao đây?

Lâm Hiên đau đầu như búa bổ, trong lòng không ngừng suy nghĩ đối sách.

Đồng thời, Lý Anh Ca cũng đã kể chuyện này cho phụ thân nàng, dù sao trên danh nghĩa, nàng đã là người của Lâm Hiên.

Đối với điều này, Lý Tĩnh cũng phấn khởi, không hề trách tội nàng đã làm ra chuyện hoang đường như vậy.

Dù sao, vị Ngọc Diện Chân Nhân kia nghi là hậu duệ danh tướng, võ công siêu tuyệt.

"Nếu có thể trở thành con rể của Lý gia, vậy Lý gia ta sẽ có thêm một vị võ tướng tuyệt thế, sau này quét sạch Đột Quyết và các thế lực khác sẽ càng dễ dàng hơn." Ngay lập tức ông cũng nói, lần tới có thể mời hắn đến nhà ngồi chơi.

Khiến Lý Anh Ca phấn khởi, dù sao nàng cứ nghĩ phụ thân sẽ

mắng mỏ thậm tệ.

Vài ngày sau.

Khi Lâm Hiên và Lý Anh Ca sắp đến ngày hẹn, trong hoàng cung xảy ra một chuyện lớn: Trường Tôn Hoàng Hậu có lẽ sắp lâm bồn.

Lý Nhị long nhan đại duyệt, trực tiếp tuyên chỉ xuống ở Thái Cực Điện, muốn đại xá thiên hạ!

Đây là lần thứ hai, lần trước là khi biết Quan Âm Tỳ có thai, giờ thì sắp lâm bồn.

Trong chốc lát, khắp thiên hạ cùng vui mừng!

Lý Tĩnh vốn đang ở nhà tiếp đãi Lâm Hiên, cũng vì chuyện này mà bị triệu vào cung, phải toàn quyền phụ trách an nguy của hoàng cung.

Nơi giao giới giữa Hồ Châu và Trường An.

Lâm Hiên sau khi biết chuyện, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, ta cực kỳ sợ phải đến phủ Lý Tĩnh, vì lúc đó không thể đeo mặt nạ Ngọc Diện nữa.

"Không sao, sau này còn nhiều cơ hội mà." Sau đó Lâm Hiên chậm rãi bước tới, ôm Lý Anh Ca vào lòng an ủi nói.

Đối với điều này, Lý Anh Ca cũng chỉ thở dài một tiếng, dù sao Hoàng hậu nương nương sắp lâm bồn, quả thực là đại sự.

Trường An, Tử Trúc Uyển.

Lâm Hiên và Lý Anh Ca từ biệt xong, ngay đêm đó liền lặng lẽ đi.

Bởi vì đã đến lúc, vị quý phu nhân kia cũng nên lâm bồn, không biết kết quả thế nào?

Tóm lại, hắn đã hạ quyết tâm, nếu đứa trẻ đó là của mình, thì dù phải đối đầu với toàn thiên hạ, hắn cũng sẽ đưa cả hai mẹ con rời đi.

Đồng thời.

Hậu viện hoàng cung, giờ phút này Lập Chính Điện một mảnh trang nghiêm.

Ngoài hành lang, từng hàng cấm quân cầm giáo sắt đứng canh gác nghiêm ngặt, mỗi đoạn đường đều có người tuần tra.

Cung nữ và thái giám càng thêm khẩn trương bận rộn, thêm nhiều thái y tùy thời chờ lệnh.

Dự đoán, Hoàng hậu nương nương lâm bồn hẳn là trong vài ngày tới.

Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.

Lý Nhị cũng mặt mày khẩn trương, tuy rằng đã sớm quen với chuyện này, nhưng mỗi lần đều không nhịn được lo lắng trong lòng.

"Bệ hạ xin an lòng, Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ mẹ tròn con vuông." Trường Tôn Vô Kỵ đứng một bên an ủi, đối với việc muội muội sắp lâm bồn, làm một người ca ca tự nhiên không thể ngồi yên không quản.

Đối với điều này, Lý Nhị cũng chỉ cười khổ vài tiếng, "làm sao mà dễ dàng như vậy?" Nhưng sự việc đến nước này cũng chỉ có thể cầu nguyện thôi.

Trong lòng ông vẫn luôn có sự e dè, dù sao ông luôn cảm thấy giữa Quan Âm Tỳ và Lâm Hiên có chuyện gì đó giấu giếm, hy vọng không phải là như ông đã đoán.

Nếu không, ông cũng không biết phải lựa chọn thế nào, nhưng hậu cung đại loạn là điều tất yếu.

Chương 126

Lập Chính Điện, tẩm cung.

"A!" Quan Âm Tỳ mặt mày thống khổ kêu khẽ, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Nhưng so với đó, sự hoảng sợ và lo lắng trong lòng nàng càng thêm nồng đậm.

Dù sao đã đến lúc rồi, nếu đứa trẻ sinh ra lát nữa không giống Lý Nhị hoặc là hắn (Lâm Hiên), vậy thì xong rồi.

Mặc dù Lâm Hiên bên kia đã báo rằng mọi việc đều sắp xếp ổn thỏa, nhưng nàng vẫn không có sự tự tin, thậm chí đó chỉ là một sự an ủi trong lòng mà thôi.

Dù sao, ai có thể đấu lại được một quốc chủ chứ?

"Người đâu!" Nàng lập tức khẽ gọi.

Nhanh chóng, một cung nữ nhỏ chạy tới, cung kính đứng một bên.

Đó là tâm phúc của Quan Âm Tỳ.

"Lập tức ra khỏi cung tìm Lâm Hiên." Quan Âm Tỳ dặn dò, hiện tại không thể ngồi yên chờ chết, phải chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất.

Đêm tối.

Lâm Hiên vẫn chưa dò la được tin tức về người kia (Trường Tôn Hoàng Hậu), nhưng xác định nàng đang ở trong Trường An.

Lúc này, hắn mặc y phục đen, không ngừng đi lại trong các con hẻm lớn nhỏ, tìm kiếm mục tiêu nghi vấn.

Trong lòng cũng lo lắng, bận tâm an nguy của người đó và đứa trẻ.

“Ngoại ô!” Đúng lúc đó, Lâm Hiên chợt thấy một vệt sáng lóe lên trên màn trời ngoài thành.

Ngay lập tức hắn kích động nói, bởi vì hắn đã hẹn tín hiệu với vị thiếu phụ kia, nếu có việc gấp thì sẽ phát ra.

Sau đó Lâm Hiên trực tiếp quay về Tử Trúc Uyển, rồi cưỡi ngựa điên cuồng phóng ra ngoài.

Trong rừng rậm ngoại ô.

“Phu nhân đâu?” Lâm Hiên nhìn nha hoàn vừa đốt tín hiệu, lập tức gấp gáp hỏi.

“Bẩm công tử, phu nhân hiện tại mọi việc đều tốt, nhưng theo lời trung y, lâm bồn có lẽ là trong hai ngày tới.” “Phu nhân dặn ta báo với công tử, hãy chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất.” Nha hoàn cúi mình nói, sau đó theo lời Trường Tôn Hoàng Hậu dặn mà báo lại.

“Hai ngày nữa sao?” Lâm Hiên nghe vậy, sắc mặt trở nên ngưng trọng, sau đó gật đầu.

Rồi hắn bảo nha hoàn, nhờ nàng chuyển lời lại cho phu nhân, rằng hắn sẽ ở lại Trường An hai ngày, nếu có chuyện gì lập tức thông báo.

“Dù thế nào, hắn cũng sẽ bảo vệ mẹ con nàng chu toàn.” Xào xạc...

Sông núi trôi chảy, trong hoa thuyền.

Lý Khác sau khi biết Lâm Hiên tìm, lập tức bỏ hết mọi việc trong tay, nhanh chóng tới.

Đối với Lâm Hiên, cậu ta rất tôn kính, trong thầm lặng đã sớm coi hắn là lão sư!

“Phu tử có việc gì?

Cứ việc nói.” “Chỉ cần Lý Khác ta làm được, tất sẽ xông pha dầu

sôi lửa bỏng!" "Cho ta mượn chút binh lính!" Lâm Hiên sắc mặt nghiêm nghị, sau đó nhìn thẳng vào Lý Khác nói.

Hắn biết yêu cầu này rất khắc nghiệt!

Nhưng sự việc đến nước này không còn cách nào khác, nếu hai ngày sau sự việc phát triển theo chiều hướng xấu nhất, một mình hắn khó lòng xoay sở.

Người duy nhất hắn tin tưởng là Lý Khác.

"Được!" Lý Khác nghe vậy, sắc mặt biến đổi, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

Khiến Lâm Hiên có chút kinh ngạc!

"Nhưng phu tử chắc cũng hiểu luật pháp Đại Đường, ta cũng chỉ có thể cho người mượn hộ vệ của mình." Một lát sau, Lý Khác lại nói, không phải cậu ta không muốn, mà thật sự không có cách nào.

Bởi vì động dụng quân đội, tất phải thông qua thẩm hạch của Tam Tỉnh Lục Bộ, thủ tục rất phiền phức.

Phỏng chừng Lâm Hiên mượn binh, hiển nhiên là gặp chuyện rồi, nếu vậy càng không thể để người ngoài biết.

"Đa tạ." Đối với điều này, Lâm Hiên cũng không trách móc, dù sao hắn cũng hiểu luật pháp Đại Đường, nếu hoàng tử đều có thể tùy ý điều động quân đội, thì còn ra thể thống gì nữa?

Hộ vệ của Lý Khác cũng đủ để hắn hành động, cũng không cần làm gì lớn, vào thời khắc then chốt có thể kéo dài thời gian là đủ.

Chương 127

"Người không hỏi ta mượn binh làm gì sao?" Cuối cùng, Lâm Hiên nhìn Lý Khác hỏi, trong lòng có chút hiếu kỳ.

Dù sao, mượn hộ vệ, một khi sự việc bại lộ, bị điều tra ra, hoàng tử cũng sẽ bị liên lụy, hậu quả nghiêm trọng nhất là từ nay về sau không còn duyên với ngôi vị hoàng đế.

"Ta tin phu tử." Lý Khác nghe vậy, cười lắc đầu.

Cậu ta cũng đang đánh cược, cược rằng Lâm Hiên sẽ giúp cậu ta lên ngôi hoàng đế, tin tưởng năng lực của Lâm Hiên, sẽ không làm những chuyện hồ đồ.

Trong chốc lát, Lâm Hiên cũng mỉm cười.

Quả nhiên không nhìn lầm Lý Khác, ân tình này ta đã ghi nhớ, sau này tất sẽ dốc toàn lực giúp cậu ta xưng đế.

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Lâm Hiên đã dặn dò Lão Bảo, chuyện ở Trường An không được nói cho ai biết.

Mọi việc đều đã sắp xếp ổn thỏa, chờ kết quả sau hai ngày, đồng thời trong lòng cũng rối bời.

Một mặt thì mong chuyện không phát triển theo hướng xấu nhất, một mặt lại hy vọng đứa trẻ đó là của mình, thật mâu thuẫn.

Lập Chính Điện.

Giờ phút này, một đám cung nữ và thái giám đang bận rộn, thêm nhiều thái y cũng đã tới.

Bởi vì Trường Tôn Hoàng Hậu cuối cùng cũng sắp lâm bồn.

Bà đỡ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.

"Bệ hạ đừng lo lắng, Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ mẹ tròn con vuông." Trường Tôn Vô Kỵ an ủi, Quan Âm Tỳ là muội muội của hắn, tự nhiên hắn cũng lo lắng, đồng thời trong lòng cũng vô cùng phấn khởi.

Dù sao, điều này đại diện cho huyết mạch Trường Tôn thị lại sắp có thêm một thành viên.

Lý Nhị nghe vậy, trên mặt hiện lên nụ cười khổ, chuyện đâu có đơn giản như vậy, làm sao mà dễ dàng tĩnh tâm được.

Trong lòng ông vẫn luôn có sự e dè, dù sao ông luôn cảm thấy giữa Quan Âm Tỳ và Lâm Hiên có chuyện gì đó giấu giếm, hy vọng không phải là như ông đã đoán.

Nếu không, ông cũng không biết phải lựa chọn thế nào, nhưng hậu cung đại loạn là điều tất yếu.

Lập Chính Điện, tẩm cung.

"A!" Quan Âm Tỳ mặt mày thống khổ kêu khẽ, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Nhưng so với đó, sự hoảng sợ và lo lắng trong lòng nàng càng thêm nồng đậm.

Dù sao đã đến lúc rồi, nếu đứa trẻ sinh ra lát nữa không giống Lý Nhị, vậy thì xong rồi.

Mặc dù Lâm Hiên bên kia đã báo rằng mọi việc đều sắp xếp ổn thỏa, nhưng nàng vẫn không có sự tự tin, thậm chí đó chỉ là một sự an ủi trong lòng mà thôi.

Dù sao, ai có thể đấu lại được một quốc chủ chứ?

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

Lâm Hiên đứng trước cửa sổ, đôi mắt nhìn xa xăm về phía thâm cung đại viện, sâu trong đồng tử tràn đầy sự ngưng trọng.

Không lâu trước đó, nha hoàn của quý phu nhân đã đến, báo rằng hôm nay chính là ngày phu nhân lâm bồn.

Trong chốc lát, gió nhẹ thổi qua, làm tóc mai Lâm Hiên lay động.

Trong lòng hắn bình tĩnh như nước, nhưng lại ẩn chứa sát khí!

Hộ vệ mượn từ Lý Khác cũng đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ cần trên bầu trời xuất hiện pháo hiệu, vậy thì bất kể đối phương là ai?

Bất kể phía trước có bao nhiêu khó khăn, hắn cũng sẽ xông vào, đưa hai mẹ con rời đi.

Thần cản giết thần, Phật cản giết Phật!

Lập Chính Điện.

Một đám cung nữ và thái giám đều đã lui ra ngoài, xung quanh hành lang phía xa, cấm quân cầm giáo sắt mặt mày nghiêm túc.

"Được rồi." Một lát sau, một đám thái y cũng đi ra, báo rằng đã đến giờ, bà đỡ có thể vào.

Cũng không biết bao lâu.

Chương 128

"Oa a!" Cùng với một tiếng trẻ sơ sinh khóc thét, Trường Tôn Hoàng Hậu cuối cùng cũng sinh hạ.

Nghe tiếng thì là một bé gái.

Ngay sau đó, thái giám vội vàng chạy tới Cam Lộ Điện.

"Chúc mừng Bệ hạ, hạ hỉ Bệ hạ.

Hoàng hậu nương nương đã sinh, mẹ tròn con vuông, là một công chúa." Xoẹt!

Lời này vừa thốt ra, Lý Nhị vốn đang thấp thỏm bất an liền đứng bật dậy khỏi giường, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra vẻ kích động và phấn khởi.

"Phụ Cơ à, trẫm không nghe nhầm chứ?

Trẫm lại có thêm một nữ nhi!" Lý Nhị toàn thân run rẩy, vì quá kích động mà nói, sau đó nhìn Trường Tôn Vô Kỵ nói.

"Chúc mừng Bệ hạ." Trường Tôn Vô Kỵ cũng cười cúi mình nói, nhưng trong lòng cũng có chút tiếc nuối, nếu là bé trai thì tốt biết mấy?

"Nhanh chóng!

Đến Lập Chính Điện!" Cuối cùng, Lý Nhị lớn tiếng nói, muốn lập tức đi thăm hỏi Quan Âm Tỳ.

Lập Chính Điện.

Trường Tôn Hoàng Hậu đã hôn mê, bà đỡ đang tắm rửa cho đứa bé.

Đúng lúc đó, một nha hoàn bước vào, là tâm phúc của Quan Âm

Tỳ.

Trước khi lâm bồn, nương nương từng dặn dò, nếu đứa trẻ sinh ra giống Lâm Hiên, vậy thì bất kể thế nào cũng phải đưa nó đi, tuyệt đối không thể để Bệ hạ nhìn thấy.

"Các ngươi lui ra cả đi." Sau khi vào, nàng trực tiếp xua các thái y đang chuẩn bị kiểm tra cơ thể nương nương lui ra.

"Công chúa đâu?" Ngay lập tức nàng bước tới bà đỡ, mặt mày nghiêm túc hỏi.

Bà đỡ trên mặt mang vẻ hỷ duyệt, trực tiếp vén một góc khăn lụa, đứa bé đang nằm trong nôi.

Chà!

Nha hoàn liền dừng lại nhìn, khi nhìn rõ khuôn mặt đứa trẻ, liền ngây người.

Bởi vì đứa trẻ dường như không giống ai, lại dường như giống tất cả mọi người!

Trong chốc lát, nàng ngơ ngác không thôi, không biết phải làm sao.

"Hoàng thượng giá lâm!" Khi nàng còn đang do dự, từ xa truyền đến tiếng thái giám tuyên cáo.

"Quan Âm Tỳ của trẫm thế nào rồi?" Ngay lập tức, tiếng Lý Nhị truyền vào, dọa cho nha hoàn liền lùi sang một bên.

"Nương nương không sao, chỉ là vì quá mệt mỏi mà hôn mê thôi." Đồng thời, thái y cũng bước vào, vội vàng mở hộp thuốc kiểm tra cho Trường Tôn Hoàng Hậu, một lát sau mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, nếu Hoàng hậu nương nương có chuyện gì, thì xong rồi.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Lý Nhị nghe vậy lập tức kích động nói, sau đó tiếp tục nói: "Nữ nhi ngoan của trẫm đâu?" Bà đỡ đứng một bên vội vàng bước tới, vô cùng cẩn thận bế bé gái ra.

Lý Nhị thấy vậy, nụ cười trên mặt càng thêm nồng đậm.

Cảnh tượng đó cũng khiến sắc mặt nha hoàn đứng xa biến đổi, trong lòng không ngừng đập thình thịch.

Bởi vì bé gái đó quá kỳ lạ, giống Bệ hạ và nương nương, nhưng lại giống Lâm Hiên, nói chung rất khó phân biệt.

"Không tồi, không hổ là nữ nhi của trẫm," Lý Nhị trêu chọc bé gái, sau đó cười lớn nói.

Trong chốc lát, vị nha hoàn kia lập tức thả lỏng, may mà Bệ hạ không cảm thấy giống Lâm Hiên, mà cũng phải, dù sao người ta đều có thành kiến ban đầu.

Như vậy, nương nương cũng không cần lo lắng nữa.

Sau đó nha hoàn lặng lẽ lui ra ngoài, muốn báo chuyện này cho Lâm Hiên.

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

"Thế nào rồi?" Khi Lâm Hiên thấy nha hoàn đến, sau đó liền hỏi.

Chương 129

Hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, vì đã không đốt pháo hiệu, vậy thì có nghĩa sự việc không phát triển theo hướng xấu nhất.

Nhưng Lâm Hiên nhanh chóng lại không nhịn được tự giễu, xem ra đứa trẻ đó không phải là của mình.

"Phu nhân và đứa trẻ đều không sao, là một bé gái." Nha hoàn nhìn Lâm Hiên cúi mình nói, trong lòng đang suy nghĩ, có nên nói chuyện đó ra không.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn nhịn lại, dù sao phải đợi nương nương tỉnh lại, do nàng quyết định.

Sau đó nàng từ biệt Lâm Hiên, rồi vội vàng chạy về hoàng cung.

Đối với điều này, Lâm Hiên cũng không còn tâm tư tiếp tục ở lại Trường An, lập tức lên đường về Hồ Châu ngay trong đêm.

Vài ngày sau!

Lý Nhị đại xá thiên hạ, khắp thiên hạ cùng vui mừng.

Hoàng thất Đại Đường lại có thêm một vị công chúa, tên là Tiểu Đâu Tử.

Hồ Châu, phủ đệ.

Lâm Hiên sau khi biết chuyện, đối với điều này không hề để ý, trong lòng vẫn nhớ về vị quý phu nhân kia.

Không biết nàng giờ thế nào rồi?

Cũng tò mò, bé gái đó tên gì?

Phủ đệ Hồ Châu.

Lâm Hiên đang sốt ruột chờ đợi, tuy rằng nha hoàn đã báo, quý phu nhân mẹ tròn con vuông, cũng sinh một bé gái.

Nhưng dù sao đã lâu như vậy, vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu.

Trong lòng hắn vẫn luôn không yên tâm.

Trong chốc lát, hắn lại một lần nữa đi Trường An dò la tin tức.

Nhưng, bên Lý Anh Ca lại tìm tới, dù sao lần trước nếu không phải Trường Tôn Hoàng Hậu sắp lâm bồn, Bệ hạ gấp gáp triệu Lý Tĩnh vào cung hộ vệ, thì Lâm Hiên đã sớm gặp vị nhạc phụ tương lai rồi.

Hiện nay Trường Tôn Hoàng Hậu mẹ tròn con vuông, tự nhiên không thể trì hoãn nữa.

Nơi giao giới giữa Hồ Châu và Trường An.

"Sư phụ." Lý Anh Ca mặt mày e lệ nhìn Lâm Hiên nói.

Tuy rằng trong cốt cách có sự kiêu hãnh, không câu nệ tiểu tiết, nhưng đối mặt với chuyện này nàng không thể bình tĩnh được.

Nhưng trong lòng cũng tự hào, bởi vì người đàn ông mà nàng để mắt tới không hề tồi!

Đồng thời, nàng càng thêm kích động, vì cuối cùng cũng có thể tận mắt chiêm ngưỡng dung mạo thật của Lâm Hiên, trong chốc lát khiến nàng tràn đầy tò mò.

Lâm Hiên nghe vậy gật đầu.

Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ hiện lên vẻ khổ sở, tuy rằng đã cố gắng trì hoãn bằng mọi cách, nhưng sớm muộn gì cũng phải đối mặt, trừ phi từ bỏ Lý Anh Ca.

"Anh Ca, nếu một ngày con phát hiện ra ta là người mà con ghét nhất, con sẽ thế nào?" Một lát sau, Lâm Hiên có chút do dự nói, hắn

phải tiêm vắc-xin phòng ngừa trước rồi.

"Sẽ ư?" "Sư phụ đối với con, không chỉ là Chân nhân mà con hằng khao khát, mà còn là người đàn ông mà con ngưỡng mộ nhất!" Lý Anh Ca nghe vậy, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó liền lắc đầu mạnh.

Nói đùa sao, nàng sẽ ghét sư phụ ư?

Nàng chỉ cầu sư phụ đừng ghét bỏ là được rồi, dù sao nàng cũng biết, người như sư phụ không thiếu gì nữ tử quyến luyến và theo đuổi.

Lâm Hiên thấy vậy, lập tức không nói gì nữa.

Bởi vì hắn biết, Lý Anh Ca đã yêu đến điên dại, giờ nói gì cũng vô ích, chỉ cầu khi bong bóng vỡ tan, nàng đừng hận mình.

"Vậy thì ba ngày sau, vi sư sẽ đích thân đến thăm phủ tướng quân." Cuối cùng, Lâm Hiên mặt mày trầm xuống nói, sự việc đã đến nước này, chỉ có thể cứng rắn mà đối mặt thôi.

Còn về việc có thể cùng Lý Anh Ca đi tiếp được không, thì chỉ có thể xem duyên phận, xem ý trời!

Lý Anh Ca lập tức kích động, ngày này nàng đã chờ đợi quá lâu rồi, lập tức lao vào lòng Lâm Hiên. … Lập Chính Điện.

Tiểu Đâu Tử sau khi sinh ra liền giao cho nhũ mẫu chăm sóc, Trường Tôn Vô Cấu cũng rất ít khi đến xem.

Chương 130

Bởi vì nàng cũng kinh ngạc.

Dung mạo bé gái quả thực kỳ lạ, khi đứng cạnh Lý Nhị thì giống Lý Nhị, nhưng nếu so với Lâm Hiên thì lại có chút giống.

"Ngươi không nói chuyện này ra chứ?" Trường Tôn Vô Cấu nhíu mày nói, sau đó nhìn nha hoàn bên cạnh hỏi.

Nha hoàn nghe vậy lắc đầu, có thể làm tâm phúc của hoàng hậu, tự nhiên có bản lĩnh của mình, trong lòng rõ ràng nặng nhẹ.

"Nương nương, chuyện này e rằng không thể để Hiên công tử biết được ạ." Sau một hồi im lặng, nha hoàn lại nói, ngữ khí ngưng trọng.

Sau đó nàng kể lại kế hoạch trước đó của Lâm Hiên, trong chốc lát khiến Trường Tôn Vô Cấu vừa kinh ngạc vừa cảm động.

Nàng hoàn toàn không ngờ hắn lại có gan lớn đến vậy, dám chuẩn bị nhiều tử sĩ như vậy, chỉ để bảo vệ mẹ con nàng bình an nếu kết quả xấu nhất xảy ra.

"Quả nhiên không thể nói!" Trường Tôn Vô Cấu đã hiểu, sau đó gật đầu.

Lâm Hiên nhìn thì cực kỳ bình tĩnh, nhưng nếu liên quan đến chuyện này chắc chắn sẽ mất lý trí, nếu để hắn biết bé gái giống hắn, e rằng sẽ lật tung cả Trường An.

Đến lúc đó Lý Nhị chắc chắn cũng sẽ biết, vậy thì xong rồi.

"Nhưng nương nương, nếu có cơ hội người có thể đi gặp Hiên công tử để an lòng ngài ấy." Nha hoàn lại cúi mình nói, mấy ngày nay Lâm Hiên liên tục liên lạc, không ngừng hỏi về tình hình của nương nương.

“Cũng không thể lần nào cũng lấp liếm cho qua, trì hoãn lâu sẽ sinh biến cố!” “Vậy thì chuẩn bị đi!” Trường Tôn Vô Cấu tự nhiên hiểu đạo lý này, huống hồ nàng cũng nhớ Lâm Hiên.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, vậy thì hôm nay đi.” Phủ đệ Hồ Châu.

Khi Lâm Hiên nhận được tin thư truyền từ quý phu nhân, trong lòng lập tức đại hỷ, sau đó liền cưỡi ngựa đi ngay trong đêm.

Ngoại ô Trường An, Tị Thử Sơn Trang.

“Phu nhân không sao chứ?” Lâm Hiên trực tiếp nhảy xuống ngựa, sau đó mặt mày kích động đi về phía đại điện.

Trong đại điện.

Trường Tôn Vô Cấu mặc một bộ trường bào đỏ quét đất, nhìn thấy Lâm Hiên xong, trên khuôn mặt tươi cười có chút tiều tụy cũng hiện lên một nụ cười, sau đó lắc đầu.

“Không sao là tốt rồi.” Lâm Hiên thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó bước nhanh tới, trực tiếp ôm nàng vào lòng.

Nha hoàn đứng một bên thấy vậy cũng tự giác lui ra ngoài, và đóng sương phòng lại.

“Đứa trẻ thế nào rồi?” Sau một hồi ân ái lâu ngày, Lâm Hiên âu yếm nhìn Quan Âm Tỳ hỏi.

Nói thật, tuy rằng đứa trẻ không phải của hắn, nhưng cũng muốn xem thử.

“Đứa trẻ không sao, đang được nhũ mẫu chăm sóc.” Quan Âm Tỳ nghe xong, trong lòng không nhịn được thịch một tiếng, sợ Lâm Hiên truy vấn chuyện đứa trẻ, lập tức nói sang chuyện khác.

“Lâm Hiên, có lẽ chúng ta sẽ không thể gặp mặt trong một thời

gian dài nữa.

Dù sao tuy có nhũ mẫu ở đó, ta cũng phải luôn để mắt đến nó." Cuối cùng, Quan Âm Tỳ mặt mày buồn bã nói, Tiểu Đâu Tử có phần kỳ lạ, nàng phải luôn chú ý đến sự thay đổi dung mạo của nó.

Đối với điều này, Lâm Hiên tuy thất vọng, nhưng cũng không nói gì thêm.

Dù sao là phụ nữ mà, ai lại không yêu thương con cái của mình chứ?

Hơn nữa cũng không phải hoàn toàn cắt đứt quan hệ, chỉ là không thể gặp mặt! … Phủ đệ Hồ Châu.

"Hai ngày tới ta có việc cần xử lý, có lẽ sẽ biến mất một thời gian." Lâm Hiên mặt mày trìu mến nhìn Từ Huệ và Trường Lạc nói, dù sao hắn đã hứa với Lý Anh Ca, phải đi bái phỏng.

Đến lúc đó thế gian chỉ có Ngọc Diện Chân Nhân, không có Lâm Hiên.

Từ Huệ và Trường Lạc nghe vậy, cực kỳ ngoan ngoãn gật đầu, không hỏi nhiều, chỉ chúc Lâm Hiên chú ý an toàn.

Trong chốc lát khiến Lâm Hiên rối bời.

Hiện tại, hắn còn không biết sau khi đến phủ tướng quân, thân phận bị bại lộ, Lý Anh Ca và Lý Tĩnh sẽ cảm thấy thế nào.

Cũng chưa từng nghĩ, lúc đó sẽ giải thích thế nào với Trường Lạc và Từ Huệ!

Trường An.

Giờ phút này phủ tướng quân vô cùng náo nhiệt, nô bộc nha hoàn đều đang khẩn trương bận rộn, giăng đèn kết hoa.

Dù sao hôm nay vị cô gia tương lai sẽ đến bái phỏng.

Chương 131

Lão gia đã hạ lệnh, nhất định phải coi trọng!

Đồng thời, trên triều đình cũng vô cùng chấn động, ngay lập tức lũ lượt chúc mừng Lý Tĩnh, hoàn toàn không ngờ, vị ẩn thế cao nhân kia cuối cùng lại bị Lý Tĩnh giành được, sắp trở thành con rể quý của ông ta.

Vị đó, chính là Tam Môn Tướng của Lý gia!

Tiền đồ không thể không nói là xán lạn, đặc biệt là vị Ngọc Diện Chân Nhân kia cực kỳ lợi hại, Bệ hạ cũng yêu mến không thôi, từng đích thân ra ngoài chiêu mộ, nhưng tiếc là không ai thấy được người.

Giờ đây Lý Tĩnh có thể giành được người đó, quả là đại sự tốt lành!

Thậm chí có lời nói ra, muốn ban cho hắn quy cách xuất giá của công chúa, đủ để thấy sự coi trọng đối với người đó.

"Tạ Bệ hạ long ân!" Lý Tĩnh thụ sủng nhược kinh, lập tức cúi mình nói. … Đêm tối.

"Thật sự có yêu cầu như vậy sao?" Lý Tĩnh thay y phục thường, lúc này khẽ nhíu mày.

Bởi vì không lâu trước đó, Lý Anh Ca từng nói, sư phụ nàng yêu cầu mọi việc đều giản dị, tốt nhất là yên tĩnh, vì ngài ấy không thích những nơi ồn ào.

Lý Anh Ca gật đầu.

Trong chốc lát, Lý Tĩnh trầm mặc một lát, may mà ông đã có tiên kiến chi minh, trực tiếp từ chối hảo ý của nhiều văn võ đại thần muốn đến chúc mừng.

Dù sao ông cũng đã giữ lại một nước, lỡ đâu hai người gặp mặt không hợp nhãn, thì chẳng phải thành trò cười sao.

Hù hù...

Gần canh ba, Lâm Hiên mới từ Hồ Châu cưỡi ngựa tới.

Ngoài viện lạc, lão quản gia đã chờ sẵn một bên.

Khi thấy Lâm Hiên đeo mặt nạ xuất hiện, lập tức mặt mày kích động chạy tới.

"Chân nhân xin mời vào!" Lão quản gia cúi mình nói, sau đó vẫy tay, thay Lâm Hiên dắt ngựa, rồi cung kính đón vào trong.

Trong điện vũ.

Mọi thứ đều đơn giản, ngoài Lý Tĩnh và Lý Anh Ca, không có ai khác.

"Chân nhân đến rồi!" Lý Tĩnh nhìn Lâm Hiên đeo mặt nạ, khẽ nhíu mày, không khỏi nói.

Ông cảm thấy có chút cạn lời, dù sao cũng là gặp cha của Anh Ca đó chứ, lại đeo mặt nạ sao?

Chẳng hề tôn kính trưởng bối chút nào.

Nhưng mà, những cao nhân ẩn thế thường có tính khí cổ quái, ông cũng nhịn.

Chỉ hy vọng khi cởi mặt nạ ra, đừng quá xấu xí là được.

"Sư phụ!" Lý Anh Ca nhìn Lâm Hiên xong, trên mặt tươi cười lập tức nở nụ cười, sau đó cũng không thèm để ý Lý Tĩnh ở bên cạnh, trực tiếp lao tới ôm hắn.

"Lý đại nhân." Lâm Hiên đưa tay vỗ vỗ lưng Lý Anh Ca, sau đó nhìn Lý Tĩnh nói.

Hắn rất kính trọng người này, dù sao ông ấy được ca ngợi là quân thần!

“Chuyện của ta và Anh Ca, lão phu sẽ không quản nhiều.

Con bé từ nhỏ đã bướng bỉnh, tính khí không tốt, sau này mong ngươi hãy bao dung nhiều hơn.” Một lát sau, Lý Tĩnh nâng chén nói, tuy rằng ông không quản nhiều, Anh Ca thích là được, nhưng cũng phải nhìn mặt chứ?

Nếu không truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ bị người ta cười chê sao!

Trong chốc lát, Lý Anh Ca cũng nhìn thẳng vào Lâm Hiên, trong ánh mắt mang theo sự kỳ vọng.

Ngày này nàng đã chờ đợi quá lâu, từng giờ từng phút đều tưởng tượng dung mạo của Lâm Hiên, giờ đây cuối cùng cũng sắp được vén màn.

Lâm Hiên nghe vậy, không trả lời.

Chỉ là sắc mặt dưới lớp mặt nạ có chút do dự, cuối cùng cũng phải đến lúc này.

Sau đó hắn chậm rãi đứng dậy, trực tiếp đóng cửa sương phòng lại.

Cảnh tượng đó khiến Lý Tĩnh và Lý Anh Ca đều cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ chân nhân có bí mật, nếu không sao lại thần bí như vậy?

“Hy vọng đừng sợ hãi!” Sau khi làm dịu lại tâm tình, Lâm Hiên nhìn hai người nói.

Chương 132

Càng khiến họ tò mò hơn, đồng thời trong lòng cũng căng thẳng, lời này rốt cuộc có ý gì?

Oanh!

Giây tiếp theo, Lý Tĩnh và Lý Anh Ca đồng thời kinh hãi, cuối cùng cũng hiểu được hàm ý của câu nói kia!

"Làm... sao có thể!" "... ?!" Trong khoảnh khắc, sắc mặt hai người đều vô cùng kinh hãi, đồng tử co rút mạnh, cảnh tượng trước mắt quả thực vượt quá mọi tưởng tượng.

Phỏng chừng, không ai trong thiên hạ có thể đoán ra được thân phận thật sự của Ngọc Diện Chân Nhân.

Rầm!

Đúng lúc đó, Lý Anh Ca trực tiếp ngồi thụp xuống ghế, trên khuôn mặt tươi cười đầy vẻ kinh sợ.

Lâm Hiên nhìn thấy, trên mặt hiện lên một nụ cười khổ, hắn biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, nên mới chần chừ không dám bộc lộ.

Nhưng sự việc đến nước này cũng đã rõ ràng, nếu Lý Anh Ca không muốn chấp nhận sự thật, vậy thì hắn sẽ tìm cách bù đắp.

"Sợ rồi chứ?" Ngay lập tức, Lâm Hiên nhìn Lý Tĩnh nói.

Lý Tĩnh dù sao cũng từng trải qua nhiều biến cố lớn, tâm thái hồi phục nhanh chóng, ngay lập tức cũng cười khổ nói.

Cũng khó trách Lâm Hiên lại che giấu thân phận!

Dù sao nếu truyền ra ngoài, văn võ bá quan trên triều đều phải sợ chết khiếp.

Nhưng cũng tốt, ông có thể chấp nhận, nói trắng ra là Lâm Hiên tuy là ca cơ, trong mắt văn võ bá quan không được yêu thích, nhưng giờ sự thật đã sáng tỏ rồi.

Ca cơ, cũng là Ngọc Diện Chân Nhân!

Trong chốc lát, khiến Lâm Hiên có chút cảm kích, bởi vì nhân duyên trên triều đình của hắn không hề tốt, đặc biệt sau khi giết Trường Tôn Xung, Trường Tôn Vô Kỵ càng hận hắn thấu xương.

Lý Tĩnh có thể thông cảm vào lúc này, thật là hiếm có!

Vậy thì giờ chỉ còn lại Lý Anh Ca, nhìn sắc mặt nàng ấy chắc không dễ xử lý rồi.

"Trước... cứ nói chuyện đã." Cuối cùng, Lý Tĩnh cũng nhìn sâu vào Lý Anh Ca một cái, chuyện như vậy không thể khuyên giải, chỉ có thể để nàng ấy tự quyết định.

Trong đại điện, Lý Tĩnh sắc mặt ngưng trọng, sau đó nhìn Lý Anh Ca một cái rồi rời đi.

Lúc này, cần cho hai người không gian riêng tư.

"Anh Ca!" Trong chốc lát, Lâm Hiên có chút chua xót nhìn Lý Anh Ca nói.

Cảnh tượng này hắn đã sớm dự liệu, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, trải qua một thời gian dài suy nghĩ sâu sắc, hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Mọi thứ đành tùy duyên phận vậy.

"Đừng có gọi ta!" Quả nhiên, lời này vừa thốt ra, Lý Anh Ca trực tiếp gào thét.

Sắc mặt nàng có chút dữ tợn, đôi mắt đỏ ngầu, bên trong tràn ngập lệ châu lấp lánh.

Trong lòng nàng khó có thể chấp nhận, rằng người sư tôn mà nàng yêu thích, lại là Lâm Hiên ca cơ chốn thanh lâu kia.

Ai!

Lâm Hiên thở dài một tiếng, sau đó tiếp tục nói: "Ta không tốt, không nên cứ mãi che giấu.

Nhưng tấm lòng ta đối với con là thật, đương nhiên ta biết bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi.

Con muốn mắng ta hay đánh ta cứ việc, ta tuyệt đối sẽ không nhíu mày." Sự việc đã đến nước này, Lâm Hiên cũng không thể buông xuôi, cần níu kéo thì cứ níu kéo, chỉ cần dốc hết sức mình là được rồi.

Im lặng.

Lý Anh Ca không nói gì nữa, chỉ cúi đầu, dần dần khóc nức nở.

Khiến Lâm Hiên trong lòng càng thêm khó chịu, đau khổ không thể tả, lập tức chậm rãi bước tới, muốn an ủi nàng.

Nhưng lại bị hất ra.

Chương 133

"Xin lỗi." Cuối cùng, Lâm Hiên mặt mày chân thành cúi chào nàng một cái, sự việc có thể phát triển đến nước này, lỗi chắc chắn là ở hắn.

Dù sao nếu hắn không ích kỷ như vậy, sớm một chút nói ra sự thật, cũng sẽ không làm tổn thương lẫn nhau.

"Từ bây giờ, ta sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt của con." Nói xong câu đó, cả trái tim Lâm Hiên đều tan nát, cơ thể không nhịn được run rẩy.

Lý Anh Ca vẫn bất động.

Ngay lập tức, Lâm Hiên sắc mặt lạnh lẽo, trực tiếp xoay người muốn rời khỏi phủ tướng quân.

"Con dựa vào cái gì mà lại đối xử với ta như vậy?" Đúng lúc đó, Lý Anh Ca vẫn luôn cúi đầu bỗng nhiên đứng bật dậy, sắc mặt tái nhợt nhìn Lâm Hiên gào thét.

"Ta..." "Ta không muốn nghe lời xin lỗi, có tác dụng gì không?" Lý Anh Ca trực tiếp ngắt lời Lâm Hiên.

Nàng trừng mắt nhìn hắn chằm chằm.

"Nếu là đàn ông, thì phải chịu trách nhiệm cho những gì mình đã làm." Một lát sau, Lý Anh Ca lại nói, cắn môi, thậm chí còn rỉ ra chút máu, trông rất thê thảm.

Chà!

Lời này vừa thốt ra, Lâm Hiên cả người đều ngơ ngác!

Ý của Lý Anh Ca sao hắn lại không hiểu?

“Anh Ca, con muốn...?” Ngay lập tức Lâm Hiên vô cùng kích động nói, thực ra sao hắn lại cam lòng từ bỏ?

Dù sao hắn và nàng đã ở bên nhau lâu như vậy, trong lòng đã sớm in sâu bóng hình nàng.

Bất kể là Từ Huệ, Trường Lạc, tất cả đều là nữ nhân của hắn.

“A a, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi.

Ta chỉ muốn ngươi phải trả giá, đời đời kiếp kiếp đều phải mắc nợ ta.” Trong chốc lát, Lý Anh Ca kiên quyết nói.

Đối với điều này, Lâm Hiên không có ý kiến gì, hắn biết dù cho nàng có bắt hắn lập tức chết để tạ tội cũng không quá đáng, dù sao hắn đã làm tổn thương nàng quá sâu rồi.

Nói xong, Lý Anh Ca trực tiếp mặt mày lạnh nhạt rời khỏi điện vũ, muốn một mình yên tĩnh.

“Ai.” Một lát sau, Lý Tĩnh chậm rãi bước vào, đưa tay vỗ vỗ vai Lâm Hiên.

“Con bé tính khí như vậy, nhưng quả thực ngươi cũng đã làm hơi quá.

Đừng nói con bé, ngay cả lão phu ta đây cũng khó mà chấp nhận được.” Lý Tĩnh tiếp tục nói, sau đó an ủi Lâm Hiên, bảo hắn cứ nghỉ ngơi vài ngày, vì đã như vậy rồi, về cơ bản là đã được tha thứ.

Dù sao tâm tư của con gái mình, ông ấy hiểu rõ.

“Để bá phụ thất vọng rồi.” Ngay lập tức, Lâm Hiên mặt mày áy náy nhìn Lý Tĩnh nói, như đang chịu giáo huấn.

Lý Tĩnh thấy vậy liền xua tay, thực ra ông không quan tâm đến chuyện của hắn và Anh Ca, mà quan tâm đến việc Lâm Hiên che giấu thân phận này.

Dù sao, văn võ bá quan trên triều đều có ý kiến lớn về hắn, dù đã lập công lao hiển hách, vẫn không được người ta yêu mến.

Nhưng giờ đây, hắn lại khiến tất cả mọi người đều kính trọng Ngọc Diện Chân Nhân!

Thật thú vị.

Đồng thời ông cũng được an lòng, khó trách hắn lại dám chém giết con trai Trường Tôn Vô Kỵ.

"Tuy Ngọc Diện Chân Nhân võ lực siêu phàm, nhưng ngươi phải chú ý đến Trường Tôn Vô Kỵ đó." Ngay lập tức, ông mặt mày nghiêm nghị nói, dù sao Trường Tôn Vô Kỵ quyền thế cực lớn, Trường Tôn Xung lại là cháu được ông ta sủng ái nhất, tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu.

Đối với điều này, Lâm Hiên cảm kích một tiếng, ngụ ý rằng không cần quá lo lắng.

Khi xưa hắn đã dám giết Trường Tôn Xung, thì đã chuẩn bị sẵn đường lui rồi.

Sau đó hai người ngồi khoanh chân xuống.

"Sẽ phò tá Ngô Vương Lý Khác làm Thái tử sao?" Khi Lý Tĩnh nghe vậy, sắc mặt lập tức đại biến, trực tiếp không nhịn được kinh hô thành tiếng.

Lâm Hiên dám chém giết Trường Tôn Xung đã khiến ông chấn động rồi, giờ lại tham gia vào cuộc tranh đoạt Thái tử!

"Chẳng lẽ chuyện của Thái tử Lý Thừa Càn cũng là do ngươi chủ đạo sao?" Ngay lập tức, Lý Tĩnh sắc mặt bỗng nhiên đại biến, lập tức chất vấn.

Đối với điều này, Lâm Hiên cười gật đầu.

“Thái tử Lý Thừa Càn là người của Trường Tôn thị, dù có bộc lộ ra vài chuyện, vẫn không thể lật đổ được.” Lý Tĩnh nhíu mày nói, khó mà tưởng tượng được kế hoạch tinh vi như vậy lại xuất phát từ tay Lâm Hiên, rốt cuộc người này còn ẩn giấu bí mật gì?

Chương 134

Quả thực quá đáng sợ, hắn đã thao túng cả văn võ bá quan trong lòng bàn tay!

"Không cần ta ra tay, hắn sẽ tự đào mồ chôn mình." Lâm Hiên nghe vậy, vừa rót rượu cho Lý Tĩnh, vừa cười lạnh nói.

Lý Thừa Càn quả thực được Thánh Thiên Tử sủng ái sâu sắc, nhưng vì liên tiếp vô dụng mà dần dần thất sủng, cộng thêm Trường Tôn Vô Kỵ cũng sẽ tiến hành kế hoạch tiếp theo, nên chắc chắn sẽ đẩy Lý Thái và Lý Trị lên trước.

Điều đó cũng sẽ dẫn đến việc Lý Thừa Càn mưu phản, như ngòi nổ vậy!

Trong chốc lát, Lý Tĩnh càng nghe càng kinh hãi, Lâm Hiên quả thực là thần tiên, một bước kế hoạch nối tiếp một bước kế hoạch!

"Với năng lực của ngươi, tại sao lại muốn giúp Lý Khác?" Lý Tĩnh kinh hãi trong lòng, Lâm Hiên quá đáng sợ, quả thực như có thủ đoạn thần tiên, có thể suy đoán được những chuyện chưa xảy ra.

Đồng thời ông cũng cảm thấy nghi hoặc.

Ông không cảm thấy Lâm Hiên giúp Lý Khác đối kháng Trường Tôn Vô Kỵ, dù sao ngoài Lý Khác còn có các hoàng tử khác.

Thật ra, trong số các hoàng tử, Lý Khác có thế lực nhỏ nhất, dù sao mẫu thân cậu ta là Dương Phi.

"Bởi vì cậu ta sẽ là một đại minh quân!" Lâm Hiên nghe vậy, cười nói.

Hắn từng khen ngợi nhiều người, nhưng duy nhất Lý Khác được hắn công nhận, khoan nói đến tài hoa và uy vọng của cậu ta, chỉ riêng

việc cậu ta biết cách đối nhân xử thế.

Dù sao cậu ta đã từ chức Công Bộ Thượng Thư, lại bị đả kích, dù gì cũng là Ngô Vương, nhưng lại đối xử với hắn cung kính, tôn trọng xuất phát từ nội tâm.

Lý Tĩnh nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ suy tư sâu sắc.

Ngay lập tức sắc mặt bỗng nhiên đại biến, chẳng lẽ Lâm Hiên là vị hiền thần đứng sau Bệ hạ sao?

Trong chốc lát, trong lòng ông dấy lên sóng to gió lớn!

Nhưng nhanh chóng ông lại phủ nhận, dù sao nếu là người đứng sau Bệ hạ, thì hà tất phải sợ Trường Tôn Vô Kỵ?

Khiến ông do dự, muốn hỏi để xác nhận, nhưng lại nhịn xuống, dù sao Bệ hạ cũng chưa từng nói rõ.

"Thôi không nói chuyện này nữa, Anh Ca nha đầu kia ta hiểu rõ." "Nếu con bé muốn đoạn tuyệt với ngươi, căn bản sẽ không nói những lời đó." Ngay lập tức, Lý Tĩnh cười lớn nói, bất kể Lâm Hiên ẩn giấu bí mật gì, nhưng chuyện Ngọc Diện Chân Nhân thì không giả.

Lý Tĩnh một đời chinh chiến, rất tán thưởng người có tướng tài.

Trong lòng ông đã coi Lâm Hiên là con rể quý, nói rằng từ nay về sau là người một nhà, không cần khách khí.

Vì thế, Lâm Hiên cũng mỉm cười, sau đó đưa ra một yêu cầu.

Đó là không tiết lộ chuyện Ngọc Diện Chân Nhân, để dùng làm quân át chủ bài cho đại sự sau này.

"Tự nhiên." Lý Tĩnh nghe vậy gật đầu, dù sao tình cảnh của Lâm Hiên trên triều đình không được tốt, nếu để Trường Tôn Vô Kỵ biết Ngọc Diện Chân Nhân là hắn, chắc chắn sẽ càng thêm e dè, biết đâu sẽ làm ra chuyện quá đáng.

Sau đó, hai người nhìn nhau cười, rồi tiếp tục uống rượu nói chuyện vui vẻ.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Lâm Hiên sau khi ngủ dậy vốn định đi gặp Lý Anh Ca, nhưng đáng tiếc lại bị nàng đóng cửa không gặp.

Vì thế Lý Tĩnh cũng đau đầu, tối qua đã sai mẫu thân nàng đi khuyên bảo cũng bị từ chối.

"Ai, nha đầu đó bướng bỉnh quá!

Nhưng không sao, đợi qua vài ngày sẽ ổn thôi." Ngay lập tức Lý Tĩnh mặt mày áy náy nhìn Lâm Hiên nói, ý bảo hắn cứ về trước, Lý Anh Ca bên kia ông sẽ tìm cách khuyên bảo thật tốt.

"Vậy làm phiền bá phụ rồi." Đối với điều này, Lâm Hiên cũng không có ý kiến, lập tức đứng dậy rồi rời khỏi phủ tướng quân.

Đáng tiếc quý phu nhân bên kia phải đợi một thời gian dài mới có thể gặp, tâm tình vốn đã u uất của Lâm Hiên càng thêm phiền não.

Hồ Châu.

Lâm Hiên sau khi về, Từ Huệ và Trường Lạc đều không hỏi mấy ngày nay hắn đi đâu, bởi vì họ tin tưởng nhân phẩm của trượng phu.

Điều này khiến Lâm Hiên cảm động.

Nhưng cuối cùng cũng phải tìm một cơ hội để thẳng thắn với họ, dù sao bên Lý Anh Ca không còn cách nào khác, hắn nhất định phải cưới nàng. … Thái Cực Điện, tảo triều.

Văn võ bá quan trên triều đều không nhịn được mà ngưỡng mộ nhìn Lý Tĩnh, dù sao đó là Ngọc Diện Chân Nhân a, giờ đây sắp trở thành con rể của ông ấy.

Như vậy, Lý gia sắp được thăng tiến vượt bậc, một nhà ba tướng

quân!

Chương 135

“Dược sư thế nào rồi?

Bao giờ thành thân?

Trẫm sẽ trọng thưởng!” Trên long ỷ, Lý Nhị cũng khá vui mừng, dù sao bất kể Ngọc Diện Chân Nhân về tay ai, thì cũng có cơ hội cống hiến cho Đại Đường.

Hôn sự này, nhất định phải tổ chức long trọng.

Để thể hiện sự coi trọng của trẫm đối với người đó.

“Hồi Bệ hạ, sắp rồi ạ.” Lý Tĩnh nghe vậy, lập tức tiến lên một bước nhỏ, sau đó cúi mình nói.

“Tốt lắm!” Lý Nhị ngay lập tức long nhan đại duyệt, cảm thấy trời phù hộ Đại Đường a, bởi vì có Lâm Hiên vị đại hiền như vậy, giờ đây lại có thêm Ngọc Diện Chân Nhân vị mãnh tướng này, chẳng phải là hỷ sự lớn của trời ban sao?

Trong chốc lát, văn võ bá quan trên triều đều lũ lượt chúc mừng Lý Tĩnh.

Duy chỉ Trường Tôn Vô Kỵ sắc mặt khó coi, đối với chuyện này không hề để ý, trong lòng vẫn luôn trầm tư làm sao để đối phó Lâm Hiên kia.

Dù sao hắn là mưu sĩ sau lưng Bệ hạ, nên không thể công khai đối phó, chỉ có thể ra tay ngầm.

Gần đây Bệ hạ đối với thái tử Lý Thừa Càn thái độ càng ngày càng tệ, thậm chí từng không chỉ một lần nhắc đến các hoàng tử khác trước mặt, bày tỏ sự không hài lòng về cách làm việc của hắn.

Nhưng điều đó không phải là một ý niệm tốt.

Hiện nay, phải chuẩn bị hai phương án rồi, Lý Thừa Càn thật sự không thể giữ được thì chỉ có thể đẩy Lý Thái và Lý Trị lên.

Xào xạc...

Ngoại ô Trường An, sông núi trôi chảy, trên hoa thuyền.

Lý Khác sau khi nhận được tin truyền của Lâm Hiên, lập tức bỏ hết mọi việc trong tay, ngay trong đêm phóng ngựa đi nhanh.

"Phu tử." Lúc này cậu ta mặt mày cung kính đứng một bên.

Lâm Hiên xua xua tay, ý bảo không cần khách khí, sau đó hai người đối diện ngồi xuống.

"Ta biết ngươi đã chờ đợi lâu rồi." Ngay lập tức, Lâm Hiên cười nói, Lý Khác quả thực tâm tính không tệ.

"Mọi việc đều nghe theo phu tử sắp xếp." Lý Khác không kiêu không hờn đáp lại, đó chính là điểm khiến Lâm Hiên hài lòng.

"Hãy truyền lời này ra ngoài đi." Ngay lập tức, Lâm Hiên sắc mặt nghiêm nghị, sau đó đưa một phong cẩm nang cho cậu ta.

Lý Khác nghe xong, sắc mặt vốn luôn trầm ổn cuối cùng cũng không nhịn được biến đổi, tuy là người từng trải, nhưng gặp chuyện này cũng sẽ phấn khởi.

Ngay lập tức cậu ta cầm lấy cẩm nang mở ra xem, trong chốc lát hít vào một hơi khí lạnh.

"Phu tử quả nhiên lợi hại." Trong chốc lát, Lý Khác đối với Lâm Hiên càng thêm kính trọng, đồng thời cũng may mắn vì quyết định tối hôm đó, muốn cùng hắn tiến thoái.

Nếu không Lâm Hiên cũng sẽ không giúp cậu ta như vậy.

Cậu ta dám bảo đảm, nếu tiết lộ những lời trong cẩm nang này ra ngoài, Lý Thừa Càn tuyệt đối sẽ xong đời.

Đối với điều này, Lâm Hiên chỉ mỉm cười, nào có gì thần cơ diệu toán, chẳng qua là hắn quen thuộc với diễn biến lịch sử mà thôi, những thứ trong cẩm nang chẳng qua là để Lý Thừa Càn nghe thấy.

Dù sao hắn cũng nên nhận ra được, thái độ của Lý Nhị đối với hắn đã thay đổi.

Cẩm nang chẳng qua là một ngòi nổ, sẽ đẩy nhanh ý niệm mưu phản của hắn.

Đông Cung.

Rầm!

Lý Thừa Càn mặt mày dữ tợn, trực tiếp một cước đá văng án đài xuống đất.

Vừa từ biên cảnh trở về, vốn định lập nên một sự nghiệp, có thể khiến phụ hoàng thay đổi thái độ đối với mình, nhưng giờ xem ra không còn hy vọng nào nữa.

Tuy rằng hắn biết những tin đồn nhỏ này là cố ý truyền cho hắn nghe, nhưng trên đời không có lửa làm sao có khói.

Không cần người ngoài tiết lộ, hắn cũng có thể cảm nhận được, phụ hoàng không còn coi trọng hắn như vậy, hiện tại lại thiên vị Lý Thái và Lý Trị.

"Đáng chết!

Ngôi vị hoàng đế là của ta!" Trong chốc lát, Lý Thừa Càn sắc mặt vô cùng âm trầm, cảm thấy có cần phải ra tay sớm rồi, nếu không cứ thế này, ngôi vị Thái tử bị phế truất là chuyện sớm muộn.

Còn về việc có nên thông báo cho Trường Tôn Vô Kỵ hay không,

Lý Thừa Càn cũng phủ nhận.

Chương 136

Bởi vì hắn biết rõ cậu hắn là người thâm hiểm, chỉ cần hắn không còn chút giá trị nào, thì sẽ bị vứt bỏ không chút lưu tình.

"Đi chuẩn bị đi." Cuối cùng hắn lạnh nhạt nói, thái giám đứng một bên nghe vậy, lập tức dạ một tiếng, sau đó lui xuống. … Phủ đệ Hồ Châu.

Lâm Hiên sau khi dặn dò Lý Khác xong, không còn chú ý đến Trường An nữa, vẫn luôn bầu bạn với Từ Huệ và Trường Lạc.

Còn về Lý Anh Ca bên kia, Lý Tĩnh cũng đã hiểu rõ, đợi khi sự việc có chuyển biến sẽ lập tức thông báo.

Vài ngày sau.

Lâm Hiên nhận được một phong thư, lập tức phóng ngựa nhanh tới Trường An.

Là lời mời đã hẹn lâu rồi, đến gặp Lão Lý.

Tử Trúc Uyển, sương phòng lầu hai.

"Lão Lý à, ta cứ tưởng ông quên ta rồi chứ!" Lâm Hiên nhìn Lão Lý xong, cảm thấy vô cùng thân thiết, nhưng đã lâu không gặp.

"Gần đây ta bận, xử lý một vài chuyện làm ăn." Đối với điều này, Lão Lý cười hàm ý nói, trong lòng không khỏi ưu sầu.

Bởi vì gần đây ông ấy quả thực bận, bận xử lý chính sự, càng bận suy tính có nên chọn lại Thái tử hay không.

Lý Thừa Càn quá khiến ông thất vọng rồi, tuy rằng ông vẫn còn giữ một tia hy vọng với hắn, nhưng vì hoàng thất Lý Đường, ông phải giữ ba phần, phải âm thầm quan sát, ai là người phù hợp nhất.

“Sao thế Lão Lý?

Mặt mày sầu não vậy.” Lâm Hiên tự nhiên chú ý đến thần sắc của Lão Lý, lập tức cười hỏi.

“Gần đây ta nghe nói trong cung không thái bình chút nào!” “Trữ quân chi tranh nghiêm trọng, Lão Hiên nghĩ ai mới có thể đảm đương đại vị đây?” Lão Lý nghe vậy, lập tức do dự nói, người kế thừa ngôi vị hoàng đế tương lai có thể liên quan đến an khang hạnh phúc của lê dân bách tính a!

“Dù sao nếu là minh quân thì tốt, vạn nhất là một bạo quân thì làm thế nào?” Lâm Hiên nghe xong trầm mặc một lát, gần đây quả thực không thái bình, vì hắn đã nhúng tay vào cuộc tranh đoạt Thái tử, Lão Lý có thể cảm nhận được cũng là bình thường.

“Lão Lý cứ yên tâm, cuối cùng chắc chắn sẽ có một minh quân đăng cơ!” Lão Lý là huynh trưởng của hắn, Lâm Hiên cũng không để ông ấy lo lắng, lập tức cười đáp.

Đương nhiên không thể nói rõ, dù sao mối quan hệ rất lớn, sơ suất một chút là sẽ hoàn toàn tiêu đời.

“Vậy trong số các hoàng tử đương kim, ai có thể đảm đương trọng trách đây?” Lời nói của Lâm Hiên khiến Lý Nhị ngây người, Lão Hiên thật biết nói nước đôi, trẫm không tin trong lòng ngươi không có nhân tuyển ưng ý.

Quả nhiên, lời này vừa thốt ra lập tức khiến Lâm Hiên ngạc nhiên.

“Ừm, ta thấy Lý Khác không tệ.” Cuối cùng không còn cách nào, Lâm Hiên chỉ có thể tiết lộ một chút.

Mà nói thật, Lý Nhị thực ra cũng khá hài lòng với Lý Khác, thậm chí từng muốn lập làm Thái tử, nhưng đáng tiếc cuối cùng bị Trường Tôn Vô Kỵ phủ định.

“Ngô Vương Lý Khác sao?

Quả thực không tồi.” Lý Nhị nghe xong gật đầu, lời Lâm Hiên nói nhất trí với ông.

Ngô Vương Lý Khác tài hoa không tệ, tính cách khiêm tốn, được bách tính yêu mến sâu sắc, chỉ là xuất thân không tốt, là con của Dương Phi.

Trẫm muốn lập làm Thái tử, độ khó rất lớn a.

Nhưng mục đích lần này cũng đã đạt được, xem ra Lý Thừa Càn quả thực không thể đảm đương trọng trách, cũng khiến tia hy vọng cuối cùng trong lòng Lý Nhị tan biến.

Ông cảm thấy đã đến lúc phải khảo sát kỹ càng các hoàng tử rồi.

Dù sao giang sơn Đại Đường đâu dễ dàng đánh hạ, tuyệt đối không thể để bị hủy hoại trong tay hậu thế.

Cuối cùng, Lý Nhị thân thiết từ biệt, ông cũng nhân tiện hỏi về tình hình của Trường Lạc quận công chúa, biết được nàng ân ái mỹ mãn thì cũng hài lòng.

Sau khi tiễn Lão Lý rời đi, Lâm Hiên cũng chuẩn bị lên đường.

Nhưng đúng lúc đó, nha hoàn của vị quý phu nhân kia đã đến, khiến Lâm Hiên vô cùng kích động.

“Phu nhân có lời mời.” Khi Lâm Hiên nghe xong lời truyền, cả người càng như bị sét đánh, sau đó niềm vui sướng khó kìm nén.

Bao lâu rồi?

Cuối cùng cũng có thể gặp nàng rồi.

Ngoại ô Trường An, Tị Thử Sơn Trang.

Lâm Hiên ngồi trên xe ngựa, trong đại điện nội viện, Quan Âm Tỳ

đã sớm chờ ở đó.

Chương 137

Thực ra nàng không muốn gặp Lâm Hiên lắm, nhưng không còn cách nào khác, gần đây Đông Cung không yên bình, nhiều hoàng tử đều nhìn ra Lý Nhị có ý định lập lại Thái tử, nên đều rục rịch hành động.

Lý Thừa Càn dù có vạn phần sai trái, nhưng chung quy vẫn là con của nàng.

Tự nhiên nàng cũng hy vọng hắn có thể vững vàng ở ngôi Thái tử, sau này Lý Nhị thoái vị sẽ thành công đăng cơ.

"Khó làm lắm, phu nhân, dù sao ta đã từ chức Công Bộ Thư Thượng rồi." Khi Lâm Hiên nghe lời Quan Âm Tỳ nói, lông mày lập tức nhíu lại.

Hắn có chút kinh ngạc, quý phu nhân lại muốn hắn nói tốt cho Lý Thừa Càn.

Đối với điều này, Quan Âm Tỳ giải thích, phu quân nàng và Lý Thừa Càn ở trên cùng một con thuyền, nếu hắn thất thế, đối với thị tộc sẽ là đả kích lớn.

"Thật sự không có chút cách nào sao?" Quan Âm Tỳ nghe vậy, sắc mặt có chút gấp gáp, lại truy vấn.

Hiện tại người nàng có thể tìm không nhiều, đừng thấy nàng là mẫu nghi thiên hạ, chấp chưởng hậu cung, nhưng đối với chuyện lập Thái tử, nàng không có bất kỳ quyền lên tiếng nào.

Lâm Hiên nghe xong trực tiếp lắc đầu, không phải hắn không muốn giúp quý phu nhân, mà là Lý Thừa Càn chắc chắn sẽ làm phản.

Hơn nữa, cũng không thể để hắn lên ngôi hoàng đế, nếu không thì

xong đời rồi.

“Phu nhân, đã lâu lắm rồi ta không gặp nàng, đừng nói chuyện tranh giành hoàng thất này nữa.” “Cũng đừng quá lo lắng, ta tuy rằng không có năng lực quyết định ai làm Thái tử, nhưng ta dám bảo đảm, ta sẽ khiến gia tộc của nàng bình an vô sự.” Cuối cùng Lâm Hiên mặt mày nhu tình nói, đã lâu không gặp nàng, trong lòng nhớ nhung.

Ngay lập tức hắn trực tiếp đưa tay ôm nàng vào lòng.

Lương thần mỹ cảnh như vậy, nói chuyện này chẳng phải đáng tiếc sao?

Tị Thử Sơn Trang.

Nha hoàn thân cận thấy vậy, lập tức mặt mày cung kính lui ra ngoài, và đóng sương phòng lại.

Lâm Hiên một tay ôm lấy eo thon của Quan Âm Tỳ, trên mặt mang theo nụ cười gian xảo.

Tục ngữ có câu “tiểu biệt thắng tân hoan”, xưa nay vẫn vậy.

Đối với điều này, Quan Âm Tỳ cũng không kháng cự nhiều, bởi vì nàng cũng hiểu rõ hắn đã lâu không đến tìm nàng, cũng muốn ổn định tâm thái của hắn.

Trong chốc lát, xuân sắc tràn ngập. … Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.

Lý Nhị kể từ khi nói chuyện với Lâm Hiên xong, vẫn luôn trầm tư, rốt cuộc nên chọn hoàng tử nào?

Ngô Vương Lý Khác tự nhiên ông ấy rất tán thưởng, nhưng phỏng chừng sẽ gặp phải sự phản đối của mọi người, dù sao cậu ta là con trai của Dương Phi, trưởng công chúa tiền triều.

Trong chốc lát, khiến ông cũng thở dài.

“Khải bẩm Bệ hạ, Trường Tôn Vô Kỵ cầu kiến.” Đúng lúc đó, một thái giám chậm rãi bước vào, mặt mày cung kính nói.

“Cho vào.” Lý Nhị nghe vậy, khẽ nhíu mày, nhìn Trường Tôn Vô Kỵ cũng đã nhận ra phong thanh, là đến cầu tình cho Lý Thừa Càn sao?

Một lát sau, Trường Tôn Vô Kỵ bước vào, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Đối với sự thay đổi gần đây của Bệ hạ, thậm chí nhiều lời đồn trên triều đình, trong lòng hắn rõ ràng, lần này Lý Thừa Càn e rằng sẽ thất sủng.

Vì vậy, hắn phải thăm dò rõ tâm tư của Bệ hạ trước, phải biết rõ trong lòng Bệ hạ coi trọng nhân tuyển số một là ai?

Như vậy, mới dễ dàng lập kế hoạch.

“Phụ Cơ à, ngươi muốn hỏi trẫm rốt cuộc có lập lại Thái tử hay không phải không?” Trên giường, Lý Nhị đóng tấu chương lại, sau đó liếc nhìn Trường Tôn Vô Kỵ bên cạnh nói, không hề quanh co vòng vèo.

Hai người là bạn bè từ thuở hàn vi, lại là quốc cữu, không cần che giấu.

“Thái tử quả thực hôn dung vô năng, nhưng từ xưa đã có quy tắc lập trưởng không lập thứ, vi thần không có ý niệm đó.” Trường Tôn Vô Kỵ da mặt giật giật, lời nói tuy vậy, nhưng trong lòng lại rúng động.

Quả nhiên, Bệ hạ đã động tâm tư muốn lập lại Thái tử, hiện nay vẫn chần chừ chưa quyết định, e rằng đang thiếu một ngòi nổ.

Nếu Lý Thừa Càn vẫn là Thái tử, chỉ có thể cầu nguyện hắn đừng làm ra chuyện gì quái gở nữa.

Nhưng Trường Tôn Vô Kỵ trong lòng cũng rõ, e rằng khó.

“Trẫm không cần ngươi nói nước đôi.” Lý Nhị lập tức xua tay, Trường Tôn Vô Kỵ bây giờ đang giả vờ thông minh ngu ngốc.

“Nếu Thái tử không được, vi thần cảm thấy Lý Thái hoặc Lý Trị có thể đảm đương trọng trách!” Trong chốc lát, Trường Tôn Vô Kỵ cười gượng gạo, sau đó kiến nghị.

Lời này vừa thốt ra, Lý Nhị mỉm cười.

Chương 138

Trường Tôn Vô Kỵ không hổ là lão hồ ly, đổi tới đổi lui, vẫn là người của Trường Tôn thị.

Ai!

Tiếp đó Lý Nhị thở dài một tiếng, bởi vì nếu không phải thời khắc cần thiết, ông tuyệt đối sẽ không phế truất Lý Thừa Càn, dù sao bất kể lập ai làm Thái tử, những người còn lại đều sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Thực ra trong lòng, ông vẫn mong Lý Thừa Càn có thể hiểu ra.

"Chuyện này sau này hãy nói." Cuối cùng, ông xua tay, không đề cập đến chuyện này nữa.

Trường Tôn Vô Kỵ nghe vậy, gật đầu, ngụ ý đã hiểu, nếu thay Thái tử, thì sẽ chọn một trong Lý Thái hoặc Lý Trị.

Trên hành lang.

Trường Tôn Vô Kỵ sau khi rời khỏi Cam Lộ Điện, mặt mày gấp gáp đi về phía Đông Cung.

Hiện nay Bệ hạ quả thực đã động ý niệm đó, chẳng qua là xem Lý Thừa Càn có nắm giữ được cơ hội hay không, vì vậy lập tức hắn phải nhanh chóng đến cảnh cáo một phen.

"Thái tử đâu rồi?" Một lát sau, Trường Tôn Vô Kỵ có chút sốt ruột, vì không thấy Lý Thừa Càn.

"Thái tử đã ra ngoài rồi." Thái giám đứng một bên đáp lại, cụ thể đi đâu thì cũng không thể biết được.

"Xong rồi!" Trong khoảnh khắc, Trường Tôn Vô Kỵ sắc mặt đại

biến, dự đoán xấu nhất trong lòng quả nhiên đã xảy ra, chẳng lẽ Lý Thừa Càn muốn mưu phản sao?

Ngay lập tức hắn trực tiếp rời khỏi hoàng cung, sau đó động dụng mọi mối quan hệ để tìm Lý Thừa Càn.

Đồng thời.

Trên hoa thuyền.

Lý Khác sau khi nhận được lời triệu tập khẩn cấp của Lâm Hiên, lập tức vội vàng tới.

Nhìn tình hình, hẳn là có đại sự sắp xảy ra!

"Lý Thừa Càn chuẩn bị mưu phản!" Quả nhiên, Lâm Hiên trực tiếp mặt mày trầm xuống nhìn cậu ta nói.

Oanh!

Trong khoảnh khắc, Lý Khác sắc mặt đại biến, tuy rằng đã sớm dự liệu đại ca mình sẽ có ý niệm này, nhưng khi nghe thấy vẫn cảm thấy chấn động.

Dù sao mưu phản là chuyện mất đầu đó chứ!

Còn về tính xác thực của chuyện này, cậu ta chưa bao giờ nghi ngờ, bởi vì Lâm Hiên thật sự có thể sánh ngang thần tiên.

Thậm chí, việc Lý Thừa Càn đi đến bước này, đều là do Lâm Hiên bày mưu thúc đẩy.

"Vậy ta nên làm gì?" Ngay lập tức, Lý Khác mặt mày nghiêm túc nhìn Lâm Hiên hỏi.

"Lập tức vào cung diện kiến Bệ hạ." Lâm Hiên nghe vậy, đồng tử hơi co lại, sau đó uống cạn ly mỹ tửu trong tay.

Đây được xem là bước phản kích đầu tiên đối với Trường Tôn Vô

Kỵ, dù sao lật đổ được Lý Thừa Càn, vậy thì việc lập lại Thái tử sẽ không còn đơn giản như vậy nữa.

Sau đó hắn lại tiếp tục nói, kể một số chi tiết của sự việc cho cậu ta.

Cuối cùng, Lý Khác trực tiếp rời khỏi hoa thuyền, ngay trong đêm phóng ngựa đến hoàng cung.

Ngay lập tức Lâm Hiên cũng hành động.

Bởi vì hắn đoán, Trường Tôn Vô Kỵ chắc chắn cũng đã phát giác ra điều bất thường, nên chắc chắn sẽ bố trí người canh gác bên ngoài hoàng cung, để ngăn cản tất cả mọi người vào cung.

Hắn phải nhanh chóng tìm Lý Thừa Càn trước khi có người báo cho Bệ hạ biết.

Dưới màn đêm.

Lâm Hiên hóa thân Ngọc Diện Chân Nhân, di chuyển trong đêm tối, ra tay như sấm sét, giải quyết tất cả hộ vệ ám thám dọc đường, để đảm bảo Lý Khác có thể thuận lợi vào cung.

Rầm!

Phủ Trường Tôn thị.

"Lý Khác đã vào cung rồi ư?

Một lũ vô dụng!" Khi Trường Tôn Vô Kỵ biết Lý Khác đã vào cung, lập tức nổi trận lôi đình, trực tiếp một cước đá bay tên hắc y nhân đang diện kiến.

"Một lũ phế vật, nhiều người như vậy mà không ngăn cản được!" Ngay lập tức hắn cũng cuống quýt mặc y phục, cũng chuẩn bị lập tức vào cung.

Chương 139

Lý Khác đến không có ý tốt a!

Đồng thời tia hy vọng cuối cùng trong lòng hắn cũng tan biến, xem ra Lý Thừa Càn quả thực đã hết thời, đúng là phế vật!

Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng.

Oanh!

"Đó có phải sự thật không?" Khi Lý Nhị biết chuyện Lý Thừa Càn sắp tạo phản, cả người lập tức sắc mặt đại biến, long thể cũng kịch liệt run rẩy.

Tuy rằng, Lý Thừa Càn đối với sự thay đổi thái độ của ông chắc chắn sẽ có bất mãn, nhưng ông cũng chưa bao giờ nghĩ hắn sẽ có ý đồ mưu phản.

Trong chốc lát, ông đau khổ bi phẫn.

"Tự mình gây nghiệt a!" Một lát sau, Lý Nhị chắp tay sau lưng, không nhịn được ngửa đầu thở dài. "Tự gây nghiệt mà!" Một lát sau, Lý Thế Dân chắp tay sau lưng, không nhịn được ngửa đầu than dài.

Nhớ lại lần đầu tiên nói chuyện với Lâm Hiên, hắn từng ướm hỏi, nhờ y bình luận một chút.

Khi đó Lâm Hiên nói thẳng, Thánh thiên tử đương triều đã mở ra một tiền lệ không tốt, bất nhân bất nghĩa lại bất hiếu!

Lúc đầu hắn không cho là đúng, bây giờ nhìn lại, quả nhiên là tạo nghiệt.

Lý Thế Dân vì ngôi vị Thái tử mà mưu phản, phát động sự biến Huyền Vũ Môn, bây giờ con trai hắn cũng lại ý đồ mưu phản, đúng

thật là nhân quả luân hồi.

Lý Thừa Càn, thật sự khiến hắn quá thất vọng!

Bởi vì đi đến bước đường hôm nay, tuy thái độ của hắn có phần thiên vị các hoàng tử khác, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến việc phế truất y a.

Lý Khác đứng cúi đầu một bên, sắc mặt tuy bình tĩnh nhưng nội tâm lại chấn kinh.

Xem ra Phụ hoàng quả nhiên thiên vị Lý Thừa Càn, nếu không phải Lâm Hiên thần cơ diệu toán, ai cũng đừng hòng kéo Lý Thừa Càn xuống ngựa.

Xem ra hắn đã chọn đúng người rồi.

Lần này, Lý Thừa Càn tất bại. "Khởi bẩm Bệ hạ, Trưởng Tôn Vô Kỵ cầu kiến." Đúng lúc này, thái giám vội vàng đi vào, cung kính bẩm báo. "Cho vào!" Lý Thế Dân nghe vậy, phất tay áo, hôm nay ai tới cầu xin cũng vô dụng.

Dù sao cái tên nghịch tử kia cũng dám mưu phản lão tử nó rồi. "Bệ hạ bớt giận!" Một lát sau, Trưởng Tôn Vô Kỵ vẻ mặt ngưng trọng đi vào, khi nhìn thấy Lý Khác ở bên cạnh, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Quả nhiên có người ám trung giở trò quỷ, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới Lý Khác.

Dù sao trong tất cả các hoàng tử, thế lực và danh vọng của Lý Khác là yếu nhất.

Sát na gian, thân thể hắn chấn động, lập tức nhìn về phía Lý Khác lần nữa, hắn biết, khẳng định là tên Lâm Hiên kia đang ở sau lưng bày mưu tính kế cho Lý Khác!

Nhất thời, Trưởng Tôn Vô Kỵ ai thán, nếu đã làm rõ mọi chuyện,

có lẽ Lâm Hiên đã biết hắn có địch ý, cho nên mới nghĩ biện pháp bài trừ Thái tử.

Dù sao y cũng rõ ràng, một khi Lý Thừa Càn thượng vị, chính là lúc Lâm Hiên mất mạng.

Lý Khác tự nhiên cũng đang âm thầm quan sát Trưởng Tôn Vô Kỵ, trên mặt không kiêu ngạo không tự ti, nội tâm lại cười lạnh.

Dám đối đầu với Phu tử, đây chính là kết cục. "Bớt giận?

Ngươi bảo Trẫm làm sao bớt giận?" Lý Thế Dân đột nhiên quát lớn: "Trưởng Tôn Vô Kỵ, ta thấy ngươi là già hồ đồ rồi!" Lúc này, Lý Thế Dân giận tím mặt, không hề giữ chút thể diện nào cho Trưởng Tôn Vô Kỵ. "Lý Thừa Càn dám mưu phản, đích xác đáng chết!

Nhưng Bệ hạ phàm sự cũng phải nói chứng cứ, không thể khinh suất vọng ngôn." Trưởng Tôn Vô Kỵ trong lòng trầm xuống, Bệ hạ quả nhiên đã thực sự nổi giận, bởi vì ngài không gọi là "Phụ cơ", mà gọi thẳng tên húy của hắn.

Không được, cho dù không giữ được Lý Thừa Càn, cũng phải dẫn dắt ngọn lửa giận này lên người Lâm Hiên. "Nói cho Trẫm biết, Lý Thừa Càn bị vu hãm sao?

Hay là chuyện này có người ở sau lưng giở trò quỷ?

Lâm Hiên?

Chương 140

Hừ!

Trưởng Tôn Vô Kỵ ngươi phải rõ ràng, mưu phản hay không, quyền quyết định nằm ở trên người Lý Thừa Càn, ai có thể kề dao uy hiếp nó bất thành?" Lý Thế Dân cười lạnh, hắn cũng không ngốc, đã làm rõ ngọn ngành sự việc.

Hắn không quan tâm nguyên do, nhưng Lý Thừa Càn mưu phản là sự thật, chứng cứ rành rành ngay trước mắt!

Lý Thế Dân có thể dung túng con cái phạm sai lầm, nhưng mưu phản là tội danh tày trời!

Haizz.

Nhất thời, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không nói thêm gì nữa, hắn biết nói gì cũng đã muộn, đồng thời Bệ hạ đang lúc nóng giận, muốn lôi kéo Lâm Hiên vào cũng vô dụng.

Hiện tại chỉ có thể bỏ qua Lý Thừa Càn, dốc sức ủng hộ Lý Thái và Lý Trị. "Lập tức tuyên Ngụy Chinh đến nghe chỉ!" Cuối cùng, Lý Thế Dân liếc nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ thật sâu, rồi lớn tiếng ra lệnh. "Vi thần nghe chỉ!" Một lát sau, Ngụy Chinh vẻ mặt ngưng trọng chạy tới, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết khẳng định là chuyện nghiêm trọng.

Nếu không Bệ hạ sẽ không cấp triệu hắn vào lúc nửa đêm thế này.

Lý Khác và Trưởng Tôn Vô Kỵ ở bên cạnh sắc mặt đều khó coi. "Ngụy Chinh nghe chỉ, Trẫm tức khắc mệnh ngươi làm Khâm sai đại thần, cầm Thượng Phương Bảo Kiếm!

Trực tiếp thống lĩnh đại quân tập nã Thái tử Lý Thừa Càn!" Lý

Thế Dân nhìn Ngụy Chinh, sắc mặt âm trầm mở miệng.

Lời này vừa nói ra, Ngụy Chinh lập tức biến sắc!

Nội tâm nổi lên sóng to gió lớn, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, đã là Thái tử Lý Thừa Càn xảy ra chuyện, lại còn để hắn cầm Thượng Phương Bảo Kiếm!

Đây chính là quyền lợi tiền trảm hậu tấu a! "Khởi bẩm Bệ hạ, vi thần to gan hỏi một câu.

Thái tử đã phạm tội gì?" Ngụy Chinh ngẩng đầu nhìn Lý Thế Dân, trong lòng khó hiểu. "Tội gì?

Hắn muốn mưu phản!" Lý Thế Dân giận dữ hét lên, lệnh cho Ngụy Chinh lập tức xuất động, bắt nghịch tử kia về quy án.

Oanh!

Thái tử muốn tạo phản?

Câu nói này khiến Ngụy Chinh chết sững, thân thể cũng không nhịn được run rẩy.

Thảo nào Bệ hạ lại nổi trận lôi đình như vậy, thảo nào sắc mặt Trưởng Tôn Vô Kỵ lại khó coi vô cùng, thì ra là thế.

Hắn lập tức tiếp nhận Thượng Phương Bảo Kiếm, sau đó vẻ mặt hoảng sợ lui xuống. "Các ngươi cũng lui xuống đi!" Sau đó, Lý Thế Dân phất phất tay, hiện tại hắn muốn một mình tĩnh tâm.

Lý Khác và Trưởng Tôn Vô Kỵ vâng dạ một tiếng, rồi lui ra ngoài.

Bên ngoài Cam Lộ Điện. "Ngô Vương xin dừng bước." Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm giọng nhìn về phía Lý Khác. "Không biết Thượng thư đại nhân tìm ta có việc gì?" Lý Khác nghe vậy liền dừng bước, không kiêu ngạo không tự ti đáp lại. "Vi thần chỉ khuyên Ngô Vương một câu, có một số thứ không phải cứ có tâm là tranh được, còn phải

xem có thực lực hay không!" Trưởng Tôn Vô Kỵ cười lạnh, hắn xác định sau lưng Lý Khác khẳng định có bóng dáng Lâm Hiên.

Lần này bài trừ được Lý Thừa Càn đúng là nằm ngoài dự liệu của hắn, nhưng muốn đẩy Lý Khác lên thượng vị, chuyện đó là không thể nào! "Mưu sự tại nhân mà!" Lý Khác cười nói, sau đó trực tiếp xoay người rời đi.

Lão hồ ly này quả nhiên âm hiểm, chắc là đã đoán được Phu tử đang chống lưng cho ta rồi, nhưng thì đã sao?

Hắn tin tưởng vào thực lực của Lâm Hiên. ...

Ngoại ô thành Trường An, trên thuyền hoa xuôi dòng.

Lý Khác sau khi xuất cung liền chạy tới, đem chuyện trong Ngự Thư Phòng một năm một mười kể lại cho Lâm Hiên.

Chương 141

"Hừ, một lão già âm hiểm mà thôi, không cần để ý." Lâm Hiên cười lạnh: "Ta tự có biện pháp đối phó." Hắn ra hiệu Lý Khác không cần lo lắng, đã muốn đẩy y lên ngôi vị Hoàng đế, hắn nhất định sẽ làm được. "Vậy Phu tử, bước tiếp theo ta nên làm thế nào?" Lý Khác nghe vậy mới yên tâm, cung kính hỏi. "Chờ xem kịch vui thôi." Lâm Hiên cười, bước tiếp theo còn sớm, phải đợi Trưởng Tôn Vô Kỵ ra tay đã.

Hiện tại việc có thể làm là ngắm nhìn cảnh hoàng hôn lạc mạc của Lý Thừa Càn. ...

Khu giao tranh Trường An.

Núi non sừng sững, địa thế hiểm yếu, nơi này có một sơn trại.

Bốn phía có sơn phỉ đứng gác, bên trong đèn đuốc sáng trưng, không khí nghiêm túc, tràn ngập túc sát chi khí.

Oanh long long!

Đúng lúc này, từ xa truyền đến tiếng nổ vang, ngay sau đó mặt đất rung chuyển.

Một hàng đuốc dài liên miên xuất hiện, kèm theo tiếng ngựa hí và tiếng binh khí va chạm.

Hách nhiên là Ngụy Chinh thân suất đại quân tới trấn áp.

Nhờ có người bí mật truyền tin, hắn mới dễ dàng tìm được nơi Lý Thừa Càn đang mưu phản. "Sao có thể?" Trong sơn trại, Lý Thừa Càn biến sắc.

Hắn hoàn toàn không ngờ Hoàng cung lại phản ứng nhanh như vậy, tìm được tận đại bản doanh của hắn.

Phải biết rằng, hắn chưa từng nói cho bất kỳ ai, kể cả cữu cữu Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Tuy rằng kinh hãi, nhưng hiện tại mọi sự đã muộn.

Hắn trực tiếp tê liệt ngã xuống đất, xương sống lạnh toát, đại thế đã mất. "Thái tử, mời!" Ngụy Chinh ngồi trên lưng ngựa, tay cầm Thượng Phương Bảo Kiếm, thở dài nói.

Thật lòng mà nói, cục diện này hắn không muốn nhìn thấy, bởi vì nó gợi nhớ lại sự biến Huyền Vũ Môn năm xưa. "Thượng Phương Bảo Kiếm?!" Lý Thừa Càn nhìn thanh bảo kiếm trong tay Ngụy Chinh, như bị sét đánh, phòng tuyến cuối cùng trong lòng triệt để sụp đổ.

Hắn biết Phụ hoàng thật sự nổi giận rồi.

Dù sao thanh kiếm này có thể tiền trảm hậu tấu, bất kể đối phương là ai!

Cùng lúc đó, thành Trường An cũng một mảnh túc sát, rất nhiều cấm vệ quân cầm thiết qua xuất động.

Thông qua tin tức Lý Khác cung cấp, lần lượt tập nã các quan viên có liên hệ mật thiết với Lý Thừa Càn. ...

Cam Lộ Điện, Ngự Thư Phòng. "Bệ hạ, Thái tử... nên xử trí thế nào?" Ngụy Chinh sau khi trở về liền mở miệng hỏi, vẻ mặt rối rắm.

Lý Thừa Càn dù sao cũng là Thái tử, thâm thụ Bệ hạ sủng ái, hắn dù thiết diện vô tư đến đâu, lúc này cũng phải suy nghĩ đến cảm nhận của Bệ hạ. "Thiên tử phạm pháp, xử tội như thứ dân, còn có thể xử trí thế nào?

Trực tiếp giao cho Đại Lý Tự thẩm phán!" Lý Thế Dân nghe vậy, trực tiếp xua tay, hiện tại hắn mệt mỏi tâm lực tiều tụy, cả người như già đi rất nhiều.

Ngụy Chinh nghe vậy cũng không nói thêm, vâng dạ lui xuống.

Một đêm này, mãn triều văn võ đều không yên ổn, tất cả mọi người nội tâm đều kinh hãi!

Dù sao Thái tử ý đồ mưu phản, bị Ngụy Chinh thân suất đại quân bắt giữ, hiện nay giam ở Đại Lý Tự, đây là đại sự chấn động thiên hạ!

Thiên hạ sắp biến, Hoàng cung sắp loạn rồi!

Lập Chính Điện. "Cái gì?

Chương 142

Thái tử bị Đại Lý Tự bắt giam rồi?" Khi Quan Âm Tỳ (Trưởng Tôn Hoàng hậu) biết được tin này, cả người chấn kinh không thôi.

Nghe nói Bệ hạ long nhan đại nộ, muốn nghiêm trị Lý Thừa Càn, không chừng còn muốn chém đầu.

Nhất thời, nàng vội vã sai người chuẩn bị kiệu, đi thẳng tới Cam Lộ Điện. "Lý Nhị, ngươi cút ra đây cho ta!" Quan Âm Tỳ vừa vào liền hét lớn, thần tình khó coi.

Dù sao Lý Thừa Càn cũng là con trai nàng, nay phạm sai lầm nghiêm trọng như vậy, nàng làm sao có thể an ổn? "Nếu nàng muốn cầu xin cho tên nghiệt súc kia thì miễn đi.

Nàng biết nó muốn làm gì không?

Mưu phản Trẫm!" Lý Thế Dân đêm qua thức trắng, nội tâm bi thống và thất vọng.

Hắn chưa từng nghĩ phế truất Lý Thừa Càn, nhưng vạn vạn không ngờ nó lại vô dụng và không trầm ổn như thế.

Nếu không có Lý Khác tới báo tin, hậu quả sẽ thế nào?

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, đám man di kia sẽ nghĩ sao?

Sẽ chê cười Trẫm thế nào? "Nhưng cũng không đến mức tội chết chứ?" Quan Âm Tỳ tuy phẫn nộ nhưng cũng biết thức đại thể, hiểu được Lý Thừa Càn lần này phạm sai lầm tày trời, không nên ý đồ mưu phản.

Đặt ở triều đại nào cũng là tội chết!

Lý Thế Dân nghe vậy không nói gì, chỉ là sắc mặt càng thêm âm

trầm.

Thật lòng mà nói, hổ dữ không ăn thịt con, hắn sao nỡ sát hại Lý Thừa Càn, dù sao cũng là trưởng tử.

Tuy tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha!

Ngôi vị Thái tử coi như chấm hết.

Điểm này Quan Âm Tỳ cũng biết, tuy không cam lòng và đau xót, nhưng giữ được một cái mạng là đủ rồi. ...

Thái Cực Điện, Tảo triều.

Mãn triều văn võ đều đang nghị luận sôi nổi, sắc mặt ai nấy ngưng trọng, đặc biệt là người của tập đoàn Quan Lũng càng không ngừng nhìn về phía Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Dù sao phe cánh Thái tử nay sắp sụp đổ, phải lập tức tìm đường lui.

Một lát sau, mọi người yên lặng.

Lý Thế Dân vẻ mặt âm trầm đi lên đại điện, đoan tọa trên long ỷ. "Hôm nay Trẫm có một việc muốn tuyên bố." Lời này vừa ra, mãn triều văn võ đều nín thở, đặc biệt là Trưởng Tôn Vô Kỵ triệt để nhắm nghiền hai mắt.

Bọn họ đều biết rõ Bệ hạ muốn làm gì. "Kể từ hôm nay, phế truất ngôi vị Thái tử của Lý Thừa Càn, vĩnh viễn giam cầm ở Đông Cung." Quả nhiên, dự cảm đã thành sự thật!

Nhất thời, kẻ vui mừng người bi sầu.

Cùng với việc Lý Thừa Càn ngã ngựa, một vòng tranh đoạt mới lại bắt đầu. "Về việc lập Tân Thái tử, tất cả các hoàng tử đều có cơ hội, chư vị ái khanh cứ việc gián ngôn." Cuối cùng, Lý Thế Dân xua tay, nói xong câu đó liền bãi triều.

Hiện tại hắn không còn tâm trí lo liệu triều chính.

Nhưng mãn triều văn võ lại trở nên hoạt bát.

Bởi vì Lý Thừa Càn là trưởng tử, từ xưa lập trưởng không lập ấu, những người khác dù ủng hộ hoàng tử nào cũng không có cách, nay cơ hội đã tới.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn chiếm ưu thế, nhưng không phải bọn họ không có cơ hội. "Đại nhân?" Ngay lập tức, người của tập đoàn Quan Lũng nhìn về phía Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Hiện tại hình thế nguy cấp, phải dựa vào hắn để chấn chỉnh lại.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không nói gì, mày nhíu chặt thành một đường.

Chương 143

Hắn biết Lý Thừa Càn bị Lâm Hiên bài trừ, và người mà y nâng đỡ là Lý Khác.

Những người khác hắn đều không sợ, duy chỉ sợ Lâm Hiên, thủ đoạn quá đáng sợ, quả thực thông thiên. "Trở về rồi nói." Cuối cùng hắn xua tay.

Nơi này rồng rắn lẫn lộn, có một số lời không tiện nói rõ.

Đông thị, trà trang.

Lâm Hiên thông qua Lý Khác truyền lời cũng đã biết chuyện trên tảo triều, đối với kết quả này không chút kinh ngạc.

Bài trừ Lý Thừa Càn mới chỉ là bắt đầu, trận đánh ác liệt thật sự giờ mới khai màn, đến lúc đó phải chính diện đối kháng với Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Hu hu...

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới, nha hoàn thiếp thân của Quan Âm Tỳ đi vào, cung kính nói phu nhân cho mời.

Thành Trường An, ngoại ô.

Tị Thử Sơn Trang.

Lâm Hiên bước vào đại điện, nhìn thấy Quan Âm Tỳ vẻ mặt sầu thảm, nội tâm đau xót, vô cùng thương tiếc. "Đừng sợ, có ta ở đây rồi, không sao đâu." Lâm Hiên đi tới, ôm nàng vào lòng an ủi.

Quan Âm Tỳ vẻ mặt u sầu, bởi vì vô luận thế nào nàng cũng không ngờ Lý Thừa Càn lại ý đồ mưu phản.

Đối với Lý Thế Dân, đây là cấm kỵ!

Cơ bản không còn cách nào giải cứu, hiện giờ chỉ có thể cầu nguyện y bình an vô sự.

Bởi vì tuy đã bị phế, nhưng đối với các hoàng tử khác, y vẫn là một mầm họa. "Làm sao bây giờ?" Quan Âm Tỳ nghe vậy lắc đầu, nếu ca ca nàng không từ chức Công bộ Thượng thư, hoặc hứa còn chút thế lực, nhưng hiện tại một người dân thường sao có thể nói được lời nào?

Ca ca nàng là Trưởng Tôn Vô Kỵ chưa ngã ngựa, chỉ còn biết ký thác vào bên đó. "Được rồi, ta phải đi trước đây." Cuối cùng Quan Âm Tỳ nỉ non, cự tuyệt Lâm Hiên thân mật, dù sao hiện tại tâm phiền ý loạn.

Đối với việc này Lâm Hiên tuy có chút thất lạc, nhưng cũng để nàng đi. ...

Phủ đệ Trưởng Tôn thị.

Một đám văn võ đại thần tụ tập, trên mặt đều mang theo biểu tình ngưng trọng, dù sao Thái tử Lý Thừa Càn đã bị phế.

Đây là đại sự, quan hệ đến lợi ích và tiền đồ của tất cả mọi người. "Đại nhân, như vậy bây giờ nên làm thế nào?" Trong sương phòng, một đám người nhìn về phía Trưởng Tôn Vô Kỵ hỏi.

Là nhân vật đại biểu của tập đoàn Quan Lũng, hưởng thụ mọi ưu đãi, nay xảy ra chuyện tự nhiên phải nghĩ cách bổ cứu.

Giờ phút này Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng vẻ mặt âm trầm.

Thái tử Lý Thừa Càn bị phế, nguyên nhân thực sự phía sau chỉ có một mình hắn biết, tuyệt đối là Lâm Hiên giở trò, người y nâng đỡ là Lý Khác.

Muốn vọng tưởng mượn cơ hội này đăng lên ngôi vị Thái tử sao, nằm mơ!

Bởi vì Lý Thừa Càn đổ rồi, còn có Lý Thái và Lý Trị cùng các hoàng tử khác, có luân phiên cũng không tới lượt Lý Khác. "Toàn lực nâng đỡ Lý Thái và Lý Trị!" Cuối cùng, Trưởng Tôn Vô Kỵ ngưng trọng nói.

Việc đã đến nước này chỉ có thể chọn một người thích hợp trong hai người đó. "Bắt đầu chèn ép các hoàng tử còn lại, đặc biệt là Ngô Vương Lý Khác!" Hắn lại âm trầm nói tiếp.

Dù thế nào cũng không thể để Lý Khác đứng vững, nếu không cộng thêm Lâm Hiên đối đầu với tập đoàn Quan Lũng, sẽ là một đòn chí mạng.

Đám người nghe vậy gật đầu.

Nhưng đối với Ngô Vương Lý Khác bọn họ có chút tò mò, không hiểu vì sao Trưởng Tôn Vô Kỵ lại chú trọng quan tâm như vậy.

Dù sao danh vọng của y tuy không tồi, nhưng lại là con của Dương Phi, chỉ là dư nghiệt tiền triều mà thôi.

Chương 144

Tham gia vào tranh đoạt, nhưng tuyệt đối một chút cơ hội cũng không có.

Đối với việc này, Trưởng Tôn Vô Kỵ không giải thích rõ, chỉ bảo bọn hắn cứ làm theo phân phó.

Hắn cũng không còn cách nào khác, dù sao Lâm Hiên và Bệ hạ quan hệ tâm giao, nếu nói toạc ra, không chừng những người này sẽ làm ra chuyện quá khích, lúc đó càng phiền toái.

Nếu không thì sớm tại thời điểm Trưởng Tôn Xung chết, hắn đã ra tay rồi. "Vậy Đại nhân, còn đối với tên Lâm Hiên kia?" Lúc này, đám người lại nhắc đến Lâm Hiên, dù sao hắn đã giết Thế tử, khẩu khí này không thể cứ thế nuốt trôi. "Chuyện này không cần quản.

Kế sách hiện tại là khẩn trương đẩy danh vọng của Lý Thái và Lý Trị lên." Trưởng Tôn Vô Kỵ xua tay, ngữ khí nghiêm túc.

Nhất thời, đám người nhao nhao cáo từ, chia nhau hành động. ...

Thành Trường An, Tử Trúc Uyển.

Một ngày nọ, Lâm Hiên cưỡi ngựa về từ Hồ Châu, bởi vì Lão Lý có hẹn. "Lão Hiên a, ta tới rồi." Không bao lâu, Lão Lý quả nhiên như đã hẹn đi tới, chỉ là nụ cười trên mặt có chút gượng gạo.

Dù sao gần đây sự tình quá nhiều, nhất là chuyện Lý Thừa Càn tạo phản khiến hắn thương tâm. "Lão Lý sao thế?

Bộ dáng tâm sự nặng nề?" Tuy che giấu tốt, nhưng vẫn bị Lâm Hiên nhìn ra, hắn quan tâm hỏi.

Lão Lý ở trong lòng hắn, cũng không khác gì đại ca ruột. "Haizz, chắc chuyện Thái tử bị phế ngươi cũng biết rồi chứ?

Chắc không bao lâu nữa, Hoàng cung lại sẽ loạn lạc, ta thân là dân đen tự nhiên lo lắng a." Lão Lý nghe xong xua tay, tùy tiện bịa một lý do qua loa lấy lệ.

Lâm Hiên nghe vậy mới thả lỏng, cũng khó trách Lão Lý lại tâm sự nặng nề như thế, dù sao vị Thánh thiên tử tương lai có quan hệ rất lớn đến chuyện làm ăn và hoàn cảnh của hắn sau này. "Yên tâm, Thánh thiên tử sau này tuyệt đối là một vị minh quân!" Lâm Hiên cười an ủi.

Nói đùa, hết thảy đều do ta chủ đạo.

Lý Trị tuy cũng không tệ, nhưng làm người quá ôn hòa trung dung, nếu không cũng sẽ không để Võ Tắc Thiên thượng vị, gần như đem hoàng thất Lý Đường tàn sát sạch sẽ.

Lý Khác được hắn coi trọng, nếu do y đăng cơ, Đại Đường của hậu thế chưa chắc đã kém hơn Khai Nguyên thịnh thế. "Chẳng lẽ Lão Hiên có nội tình?

Vậy, trong các hoàng tử đương kim ai có thể đảm đương đại vị?" Lý Thế Dân nghe xong lập tức vui vẻ, lần này đến mục đích chính là để "thỉnh kinh".

Dù sao hiện giờ, chuyện lập lại Thái tử là đại sự hàng đầu, không thể cứ trì hoãn mãi.

Nếu không đợi hắn già rồi mới lập, thiên hạ chẳng phải đại loạn sao? "Ta coi trọng Ngô Vương Lý Khác." Đối với việc này Lâm Hiên vẫn giữ nguyên câu nói cũ, tuy hắn đã từ chức Công bộ Thượng thư, nhưng vẫn âm thầm liên hệ nâng đỡ Lý Khác.

Lý Thế Dân nghe vậy trầm mặc.

Thật lòng mà nói, trong các hoàng tử hắn cũng khá thưởng thức Lý Khác.

Tuy ít quan tâm hơn các hoàng tử khác, nhưng ai làm tốt, ai làm kém, trong lòng hắn đều có số.

Nhưng muốn lập Lý Khác làm Thái tử, độ khó rất lớn!

Đừng nói Trưởng Tôn Vô Kỵ, e là ngay cả bên phía Quan Âm Tỳ cũng không qua được, dù sao thân phận Mẫu hậu của y quá nhạy cảm, là Trưởng công chúa tiền triều. "Đáng tiếc ta nghe nói thân thế Ngô Vương không tốt.

Dù sao Mẫu hậu của ngài ấy là Trưởng công chúa tiền triều, muốn làm Thái tử khó lắm a!" Hắn buồn bã nói ra lo lắng trong lòng. "Hết thảy đều chưa có cái quan định luận, ai nói rõ được?

Huống hồ lập lại Thái tử là đại sự, phải suy xét cân nhắc toàn diện, không thể chỉ nhìn thân thế.

Dù sao nói đi cũng phải nói lại, ngài ấy chẳng phải cũng là con của Thánh thiên tử đương triều sao?" Lâm Hiên cười nói.

Chương 145

Thật ra trong lòng hắn cũng rõ suy nghĩ của Thánh thiên tử, ban đầu hắn cũng muốn lập Lý Khác, chỉ là cuối cùng bị Trưởng Tôn Vô Kỵ cự tuyệt.

Nhưng hiện tại có hắn nâng đỡ, chuyện này tự nhiên sẽ không diễn ra như lịch sử.

Trong lịch sử, Lý Thế Dân đích xác có ý muốn lập Ngô Vương Lý Khác, nhưng cuối cùng lại bị Trưởng Tôn Vô Kỵ cự tuyệt.

Cuối cùng Ngô Vương Lý Khác không thể thoát khỏi sự hãm hại của Trưởng Tôn Vô Kỵ, hàm oan mà chết.

Đương nhiên, ánh mắt Lâm Hiên trầm xuống.

Có hắn ở đây, chuyện này không thể nào xảy ra!

Lâm Hiên có thể cảm nhận được tâm tình của Lý Thế Dân: Đang yên đang lành Thái tử lại mưu phản, làm sao một người cha già không lạnh lòng?

Thiên thiên Lý Thế Dân, người anh em này lại là vua của vạn người, căn bản không có thời gian thương cảm, mỉa mai thay, còn phải lập tức tìm ra Thái tử mới làm rường cột nước nhà.

Lâm Hiên nhíu mày.

Quả nhiên, cuộc sống ôm đùi ngày trước vẫn hợp ý hắn hơn!

Ngoại trừ cùng Lý Thế Dân than vãn chuyện khổ đại cừu thâm về ngôi vị, Lâm Hiên cũng phá lệ bồi Lý Thế Dân uống rượu giải sầu.

Mãi đến khi Lý Thế Dân uống say bí tỉ, tiểu thái giám trong cung tìm đến đưa hắn đi, Lâm Hiên mới ý vị thâm trường đặt chén rượu

xuống.

Tân tân khổ khổ từ Hồ Bắc chạy về Trường An, tự nhiên phải đi bái phỏng con trai của Lão Lý một chút. "Như vậy, cũng đến lúc ta đăng tràng rồi." Lâm Hiên trong lòng tự tin tràn đầy tính toán, kết quả vừa ra khỏi cửa liền xấu hổ.

Muốn đi bái kiến Ngô Vương Lý Khác, nhưng mà, ngay cả phủ Ngô Vương đi đường nào cũng không biết!

Lâm Hiên vội vàng đuổi theo tiểu thái giám tới đón Lý Thế Dân để hỏi cho rõ, không ngờ tiểu thái giám kia nói: "Ngô Vương điện hạ lúc mười tuổi đã có quyền Đô đốc ở ngoài kinh thành, tiểu nhân cũng không rõ Ngô Vương điện hạ hiện giờ có ở kinh thành hay không." Lâm Hiên trong lòng thầm mắng một câu, chẳng lẽ tân tân khổ khổ về Trường An, lại phải đi tìm Lý Khác ở lãnh địa Đô đốc của y sao!

Thôi kệ, cứ đến phủ Ngô Vương xem thử một chút.

Theo lý mà nói, xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu Lý Thế Dân thật sự coi trọng tiểu tử này, khẳng định sẽ điều y về.

Cho nên, muốn xem Lý Thế Dân rốt cuộc có tâm tư lập Ngô Vương hay không, vừa nhìn liền biết!

Cổng phủ Ngô Vương.

Lâm Hiên bị gia đinh chặn lại. "Bỉ nhân là bạn cũ của Ngô Vương điện hạ.

Hôm nay tới bái phỏng, phiền thông báo một tiếng." Lâm Hiên chắp tay nói. "Phi!" Một tên gia đinh thấy Lâm Hiên ăn mặc điệu thấp, lập tức cáo mượn oai hùm: "Nhìn cái dạng này mà đòi làm bạn cũ của Ngô Vương điện hạ!" Gia đinh khinh thị nhìn Lâm Hiên, tiếp tục nói: "Ngay cả kẻ ăn mày ở thành Trường An cũng biết, Ngô Vương điện hạ nhà ta đã được điều đi làm Đô đốc, ngày thường không ở nhà.

Loại người như ngươi, cũng dám đến phủ Ngô Vương ta chiêu dao!" Lâm Hiên tịnh không cùng tên gia đinh này chấp nhặt, hắn ngước mắt nhìn vào trong sân.

Ngay sau đại môn phủ Ngô Vương là một bức bình phong hình vòm rất lớn.

Hiện tại, phía sau bình phong thấp thoáng bóng người, hình như có người.

Lại nhìn bóng đổ trên mặt đất, Lâm Hiên trong lòng hiểu rõ.

Thì ra là đang thử thách a!

Lâm Hiên hiểu ý, cao giọng ngâm: "Kim tôn thanh tửu đấu thập thiên, ngọc bàn trân tu trực vạn tiền.

Đình bôi đầu trứ bất năng thực, bạt kiếm tứ cố tâm mang nhiên.

Dục độ Hoàng Hà băng tắc xuyên, tương đăng Thái Hành tuyết mãn sơn.

Nhàn lai thùy điếu bích khê thượng, hốt phục thừa chu mộng nhật biên.

Hành lộ nan!

Hành lộ nan!

Đa kỳ lộ, kim an tại?

Trường phong phá lãng hội hữu thì, trực quải vân phàm tế thương hải." (Dịch nghĩa: Chén vàng rượu trong, một đấu mười ngàn, Mâm ngọc thức quý, đáng giá vạn tiền.

Dừng chén ném đũa, không thể ăn/uống được, Rút kiếm nhìn bốn phía, lòng mờ mịt.

Chương 146

Muốn qua sông Hoàng Hà, nhưng băng tắc dòng sông, Muốn lên núi Thái Hành, nhưng tuyết phủ đầy núi.

Lúc rảnh rỗi buông cần câu cá bên dòng suối biếc, Chợt lại mơ thấy đi thuyền bên cạnh mặt trời.

Đường đi khó!

Đường đi khó!

Nhiều ngả rẽ, nay ở đâu?

Sẽ có lúc cưỡi gió mạnh, rẽ sóng cả, Treo thẳng buồm mây, vượt qua biển xanh.) Đây là bài thơ của Lý Bạch đời sau, không chỉ diễn tả tâm trạng hoài tài bất ngộ, mà còn thể hiện khí khái hào tình vạn trượng!

Ngâm xong một bài, Lâm Hiên nhìn bóng người sau bình phong vỗ tay, liền bước ra.

Tên tiểu tư canh cửa thấy Lâm Hiên mạc danh kỳ diệu vịnh thơ, đang định mắng chửi đuổi đi, ai ngờ vừa xoay người lại thấy nam nhân phía sau, không kìm được quỳ xuống. "Tham kiến Ngô Vương điện hạ!" Tiểu tư bên cạnh cũng thức thời, vội vàng quỳ xuống hô: "Tham kiến Ngô Vương điện hạ." Tràng diện kia, thật là khí phái! "Thịnh thế như hiện nay, đường đi sao lại khó chứ?" Phía sau vang lên một thanh âm sảng lãng, Lâm Hiên quay đầu nhìn lại, người nọ y phục hoa lệ, diện mạo tuấn lãng, hẳn là Ngô Vương Lý Khác. "Bản vương quan vu vấn đề 'hành lộ' có chút không giải, hy vọng tiên sinh có thể chỉ giáo một hai." "Gặp qua Ngô Vương." Lâm Hiên cười hành lễ với Lý Khác. "Thơ của tiên sinh viết thật hay!

Chiếu theo tài học của tiên sinh, Trạng nguyên Đại Đường phi ngài mạc thuộc!" "Ngô Vương điện hạ quá khen." Lâm Hiên nhìn thiếu niên mặc quan phục trắng, khiêm tốn đáp. "Tiên sinh nếu có rảnh, chi bằng vào phủ chỉ điểm một hai?" "Vậy bỉ nhân cung kính không bằng tuân mệnh." Tiến vào trà thất, Ngô Vương xoay người, cung kính hỏi: "Không biết tôn tính đại danh của tiên sinh?" "Bỉ nhân Lâm Hiên, hữu lễ." Nghe thấy người này chính là Lâm Hiên, Ngô Vương vừa mừng vừa sợ. "Lâm đại nhân có thể vì ta chỉ điểm sai lầm, thật sự là phúc khí của ta." Lâm Hiên cười cười.

Ngô Vương làm thủ thế mời: "Tiểu sinh gần đây có một số vấn đề tư khảo không thông, xin chân nhân tứ giáo." "Đi thôi." Lâm Hiên cười nói: "Ngô Vương điện hạ không cần câu nệ." Ngô Vương mời Lâm Hiên vào trà thất, bưng lên một ấm Long Tĩnh thượng hạng. "Chân nhân, như hôm nay Thái tử bị Đại Lý Tự bắt giam, ngài cảm thấy Phụ hoàng sẽ xử trí thế nào?" Lâm Hiên cười cười, quả nhiên sử sách nói Ngô Vương Lý Khác sát phạt quả đoán, kiên nghị cương trực, hôm nay vừa thấy quả nhiên không sai. "Xin Ngô Vương điện hạ yên tâm, Thiên tử phạm pháp xử tội như thứ dân, cái đạo lý này ta tin tưởng Ngô Vương điện hạ cũng hiểu." Lâm Hiên dừng một chút: "Dám hỏi quan hệ giữa Ngô Vương điện hạ và nhà Trưởng Tôn Vô Kỵ thế nào?" "Ta cùng Trưởng Tôn gia không có qua lại." Ngô Vương thành thật đáp. "Hoàng thượng triệu kiến Trưởng Tôn Vô Kỵ, hỏi quan điểm về Thái tử." Lâm Hiên nói. "Sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ?

Hắn sẽ nói thế nào?

Trước đây hắn đứng về phía Thái tử, nay Thái tử phạm sự, tự nhiên hắn muốn đả áp bàng chi (các nhánh khác)." Lâm Hiên làm việc trước giờ không thích vòng vo, giao đại xong câu này liền muốn về Tử Trúc Uyển.

Lý Khác nắm chặt chén trà, tay gia tăng vài phần khí lực.

Đả áp bàng chi, hắn tự nhiên hiểu đạo lý này.

Hắn cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ không oán không cừu, sao lại như vậy? "Lời nên nói ta đã nói hết, ta xin lui trước." "Lâm đại nhân xin dừng bước." Ngô Vương vái chào Lâm Hiên, sau đó nói: "Ta năm kia thu được một chỗ Giáo Phường Ti, có bốn vị tỳ bà nữ, hôm nay chịu ơn giáo hối của Lâm đại nhân, xin tặng tỳ bà nữ cho Lâm đại nhân." Lâm Hiên xua tay: "Không cần đâu, nhà ta quá nhỏ chứa không nổi." Thấy Lâm Hiên thẳng thắn như vậy, Ngô Vương cũng lúng túng: "Tại kinh giao ta có một tòa Trúc Lâm Thư Trai, một lát nữa ta sẽ cho người đem địa khế tới phủ chân nhân." Không thể nào?

Phú nhị đại đều hào phóng như vậy sao?

Sau một hồi từ chối, Lâm Hiên đành nhận lấy. ...

Phủ Trưởng Tôn Vô Kỵ. "Đại nhân, theo ý tiểu nhân, Tấn Vương điện hạ còn nhỏ tuổi, chi bằng chúng ta nâng đỡ Ngụy Vương điện hạ." Một quan viên vuốt râu đề xuất. "Trưởng Tôn đại nhân, tuy Tấn Vương điện hạ còn nhỏ, nhưng Hoàng hậu nương nương và Hoàng thượng đều thương yêu..." Một quan viên khác phản bác: "Chi bằng chúng ta nâng đỡ Tấn Vương điện hạ." "Việc này bàn sau!" Trưởng Tôn Vô Kỵ thở dài.

Tuy nói thượng trận phụ tử binh, nhưng lời của tân khách dù có lý đến đâu, Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn có chút cách ngại.

Con trai hắn coi trọng nhất là Trưởng Tôn Xung đã bị Lâm Hiên xử tử, hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi. "Trưởng Tôn đại nhân, như hôm nay Thái tử và Thiếu gia đều đã xảy ra chuyện..." Trong góc, một nam nhân chắp tay nói: "Chi bằng chúng ta điều Hoán thiếu gia về thành Trường An, ngài thấy thế nào?" "A?" Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe thấy có tân khách nói ra lời như vậy, bất giác có chút tò mò.

Rốt cuộc là ai có thể nhìn thấu tâm tư của hắn!

Chỉ thấy người nọ vái chào Trưởng Tôn Vô Kỵ, từ từ nói: "Tiểu nhân là Bát phẩm Giám sát Ngự sử Lưu Tuấn, tham kiến Trưởng Tôn đại nhân." Cửu phẩm là quan tép riu, bát phẩm cũng chẳng cao hơn là bao.

Chương 147

Chính vì địa vị thấp hèn nên người này mới ngồi ở trong góc.

Nhưng, đã hiểu rõ tâm ý hắn như vậy, Trưởng Tôn Vô Kỵ vui mừng gật đầu: "Lưu Ngự sử nói không sai.

Hôm nay đến đây thôi, chuyện nâng đỡ Tân Thái tử ta sẽ định đoạt sau." Trưởng Tôn Vô Kỵ nói xong, phất tay áo, bảo người bên cạnh tiễn khách.

Hiện tại đứa con thứ hai đang ở Lạc Dương, chi bằng ngày mai tiến cung, lấy cớ nhớ mong con trai cầu xin Lý Thế Dân, để điều nó về.

Đêm đã khuya.

Tại nhà Lâm Hiên lại là một phen cảnh tượng khác. "Đại nhân, Ngô Vương điện hạ gửi tặng ngài lễ vật, hay là ngài ra xem thử?" Nghe tiểu tư nhắc nhở, Lâm Hiên mới nhớ ra ban ngày chạy một chuyến đến phủ Ngô Vương, Lý Khác ra tay hào phóng tặng thẳng bốn tỳ bà nữ và một căn nhà nhỏ ở kinh giao. "Nương tử, thất bồi." Từ Huệ đang bồi Lâm Hiên ăn cơm, thấy hắn có việc xử lý đành gật đầu.

Lâm Hiên đi ra cửa tiếp nhận lễ vật của Lý Khác.

Bốn cô nương tỳ bà xác thực có chút nhan sắc, nhưng...

Lâm Hiên đang ăn cơm cùng Từ Huệ, nếu nhận thì Từ Huệ khẳng định sẽ không vui.

Hắn thở dài, thấy tỳ bà nữ ở giữa ôm một cái hộp gỗ tinh xảo, không cần nói cũng biết đó là địa khế căn nhà ở ngoại thành.

Cái tên Ngô Vương Lý Khác này!

Sớm không tặng, muộn không tặng, cứ nhè lúc này mà tặng!

Tối nay ta thật sự không có cách nào chứa chấp bọn họ!

Lâm Hiên nằm mơ cũng không ngờ có ngày mình lại phát sầu vì có nhiều mỹ nữ!

Nhìn bốn tỳ bà nữ y phục mong manh, Lâm Hiên đành phải mời họ vào trước.

Từ Huệ thấy Lâm Hiên dẫn bốn cô nương vào nhà, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đổi màu. "Tướng công, đây là...?" "Nương tử khoan hãy giận!" Lâm Hiên vội vàng kể lại chuyện ban ngày cho Từ Huệ nghe, sắc mặt nàng mới chuyển biến tốt đẹp. "Vậy...

Tướng công định xử lý bốn vị tỳ bà nữ này thế nào?" Từ Huệ ướm hỏi. "Ta giữ lại bên người cũng không có tác dụng gì, tặng cho nương tử vậy." Lâm Hiên nói, xoa đầu Từ Huệ: "Để các nàng giải buồn cho nương tử những lúc buồn chán.

Ta có nương tử là đủ rồi." Câu nói này vừa thốt ra, không chỉ Từ Huệ e thẹn cúi đầu, mà bốn tỳ bà nữ kia đầu càng cúi thấp hơn, bị thồn một họng "cơm chó". "Đúng rồi nương tử, còn có một căn nhà ở kinh giao, ngày mai chúng ta chuyển đến đó xem thử, thế nào?" Lâm Hiên nói, mở hộp trên tay, bên trong là một tờ địa khế nằm ngay ngắn. "Được thôi...

Nhưng mà, căn nhà này Tướng công đã đặt tên chưa?" "...

Ta chưa kịp." Lâm Hiên áy náy cười, sau đó đưa tay vuốt tóc mai trên trán Từ Huệ: "Nhưng mắt của nương tử đẹp như vậy, gọi là Tú Mục Cư đi." Từ Huệ kiều tu cúi đầu. "Phịch!" Nguyên lai có tỳ bà nữ chịu không nổi lời âu yếm "sến súa" của Lâm Hiên, xấu hổ đến mức ngất xỉu!

Khó khăn lắm mới ăn xong bữa cơm, hệ thống của Lâm Hiên rốt

cuộc lại lên tiếng! "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoạch đắc khen thưởng đánh dấu hôm nay: Thần Quyền Thuật!" Theo một đạo âm thanh nhắc nhở băng lãnh kết thúc, Lâm Hiên bất giác nhếch khóe miệng.

Thương thiên có mắt a!

Hệ thống rốt cuộc lại cho phần thưởng lợi hại rồi!

Thần Quyền Thuật, cố danh tư nghĩa là quyền thuật cận chiến, trừ bỏ những loại quyền pháp phức tạp kia, hắn cảm giác được sức mạnh mà Thần Quyền Thuật mang lại.

Lâm Hiên bất giác siết chặt nắm tay. "Xoẹt!" Nghe thấy tiếng y phục thiếp thân bị xé rách do cơ bắp bành trướng!

Tối nay phải đi thử xem Thần Quyền Thuật rốt cuộc lợi hại đến mức nào!

Lâm Hiên đặt bát đũa xuống, lau miệng, ôn nhu nói với Từ Huệ: "Trong nhà chật chội quá, ta và mọi người ngủ cùng một chỗ lại không thỏa đáng." Từ Huệ si ngốc nhìn Tướng công.

Chương 148

"Tối nay ta không vào phòng, ở ngoài sân luyện tập quyền pháp mới học." "Tướng công còn có thời gian nghiên cứu quyền pháp sao?" Từ Huệ không khỏi kinh hỉ hỏi.

Người đàn ông văn võ song toàn như vậy, nàng yêu chết mất!

Trên người Lâm Hiên rốt cuộc còn bao nhiêu điều kinh hỉ mà nàng không biết nữa! "Chỉ là tâm huyết dâng trào thôi, nếu nương tử muốn xem, ngày mai ta sẽ đánh cho nàng xem." Lâm Hiên thâm tình nhìn Từ Huệ. "Phịch." Lại một tỳ bà nữ ngất xỉu trong công thế ân ái của Lâm Hiên và Từ Huệ.

Lâm Hiên an bài thỏa đáng xong liền ra sân một mình.

Hai ngày nay hệ thống cho phần thưởng thực sự phong phú, Lâm Hiên hài lòng gật đầu.

Hít thở không khí trong lành ngoài sân, Lâm Hiên tiểu thí ngưu đao, thử đánh Thần Quyền Thuật một lần.

Quả nhiên một chưởng tiếp một chưởng, hổ hổ sinh phong, giản trực là "Trường An đệ nhất quyền".

Nương theo gió đêm, Lâm Hiên chưởng sau mạnh hơn chưởng trước, thượng trung hạ lộ vừa phòng thủ đồng thời cũng có thể phát động công kích.

Dưới bóng đêm, Lâm Hiên dần dần sử dụng Thần Quyền Thuật đến mức xuất thần nhập hóa, thân hình màu trắng uyển chuyển như rồng, chưởng phong màu vàng phần phật hữu lực. "Ủa?

Hệ thống nhà người ta đều có thể tra duyệt cây công nghệ, sao ngươi lại không được?" Lâm Hiên đánh mệt, nằm nhoài trên bãi cỏ,

hận hận hỏi.

Hồi lâu không nghe hệ thống trả lời.

Lâm Hiên vẫy vẫy tay, phản chính hệ thống này cùi bắp, không trả lời cũng là trong dự liệu. ...

Một giấc tỉnh dậy, trời đã sáng.

Lâm Hiên nhìn hoàn cảnh xung quanh: Kỳ quái, rõ ràng hôm qua ngủ trên bãi cỏ, sao tỉnh dậy lại ở trong phòng?

Ngước mắt lên, thấy Từ Huệ đang cười doanh doanh nhìn mình, Lâm Hiên liền hiểu ra. "Tỉnh rồi à?" "Ân." "Sáng nay tỳ bà nữ vừa mở cửa đã thấy chàng ngủ say như chết trên bãi cỏ, thiếp gọi tiểu tư tiền viện khiêng chàng vào đấy." Từ Huệ nói, trong mắt lấp lánh ý cười. "Hôm nay Tướng công có an bài gì không?" "Không có, chi bằng... bồi nương tử dạo phố nhé?" "Được a." Từ Huệ khó có được lúc Lâm Hiên rảnh rỗi, vội vàng đáp ứng. "Vậy để thiếp bảo tỳ bà nữ hầu hạ thay y phục rửa mặt, thiếp đi lấy chút điểm tâm cho Tướng công lót dạ." Lâm Hiên cười gật đầu.

Lâm Hiên vốn đã ngọc thụ lâm phong, nhất biểu nhân tài, không để Từ Huệ đợi lâu, cả hai cùng ra khỏi cửa.

Từ Huệ đeo khăn che mặt, khoác tay Lâm Hiên.

Lên đến phố, phát hiện trên đường nữ tử cũng rất nhiều.

Không hổ là Đại Đường!

Từ sau đời Đường, địa vị nữ giới ngày càng thấp, làm gì còn thấy được cảnh tượng nữ tử dạo phố thế này?

Trên đại lộ dòng người huyên náo, thỉnh thoảng có vài chiếc xe ngựa chạy qua.

Lâm Hiên dù sao cũng có võ công, ngay lúc Từ Huệ đang hưng

phấn cùng sạp đào bên cạnh xem đồ ăn ngon, Lâm Hiên kéo áo nàng. "Sao vậy?" Từ Huệ chớp mắt to, khó hiểu nhìn Lâm Hiên.

Hắn nhíu mày, lập tức kéo Từ Huệ vào lòng. "Tướng công...

A!" Theo tiếng Từ Huệ thét lên, một chiếc xe ngựa trang trí tua cờ xa hoa vì chạy quá nhanh đã lao vào sạp đào bên cạnh Từ Huệ. "A!

Đào của ta!" Lão nông bán đào liên tục kêu khổ.

Lâm Hiên tịnh không để ý mọi người ồn ào, tỉ mỉ quan sát kiểu dáng xe ngựa.

Tua cờ, ngọc thạch, điêu khắc trên xe đều tương đối hoa lệ, nhìn ra được chủ nhân chiếc xe hẳn là quý tộc hiển hách.

Chương 149

Nhưng loại hoa văn này thập phần kỳ quái, nhìn thậm chí có chút không giống vật phẩm Trường An. "Tướng công, sao vậy?" Từ Huệ lo lắng nhìn Lâm Hiên.

Lâm Hiên mới phát hiện mình thất thái, vội vàng cười xin lỗi, an ủi nói: "Không sao đâu." Phu xe cúi đầu ủ rũ không nói gì.

Lúc này, có người từ trong xe thò đầu ra: "Này!

Ta hỏi ngươi, đi hay không?" Một giọng Thăng Long (Tiếng Việt/ Tiếng Kinh thời xưa - *Note: Bản gốc có thể là tiếng Hán lơ lớ, dịch giả dùng 'tiếng Thăng Long' để Việt hóa hoặc giữ nguyên ý 'tiếng phổ thông không chuẩn'*) sượng trân.

Lại thêm người nọ vừa thò đầu ra, trên đỉnh đầu đội một cái mũ nhỏ mang đậm phong tình dị vực.

Lâm Hiên cười, lập tức phán đoán ra tình huống hiện tại: Người Đột Quyết tới Trường An!

Lâm Hiên hiểu rõ thời đại hiện nay: Đột Quyết lớn mạnh lúc Lý Thế Dân đi diệt Tùy, dẫn đến khi định đô ở Trường An, Đột Quyết cũng có gan đến khiêu khích.

Nhưng triều Đường mới kiến lập không lâu, nguyên khí đại thương, dân chúng lầm than, căn bản không có tinh lực cùng Đột Quyết đánh một trận sống mái.

Vì vậy, triều Đường và Đột Quyết ký kết điều ước, mỗi năm phải cống nạp cho Đột Quyết rất nhiều lễ vật.

Nghiễm nhiên một bộ tư thái duy ngã độc tôn.

Nhưng, quan hệ giữa triều Đường và Đột Quyết, cũng nên đổi trời

rồi!

Lâm Hiên giữ thái độ tĩnh quan kỳ biến, tiếp tục quan sát. "Này!

Ta hỏi ngươi, đi hay không?" Phu xe nghe thấy phía sau có người hỏi, lập tức giật mình kinh hãi.

Phu xe này vốn là xa phu hạng nhất của nhà Trưởng Tôn Vô Kỵ, đánh xe chưa từng xảy ra chuyện.

Chính vì vậy, Trưởng Tôn Vô Kỵ mới gọi hắn đến, bảo hắn đưa khách nhân Đột Quyết đi dạo quanh thành Trường An giải sầu.

Còn phân phó: "Đây là quý khách của Đại Đường, không thể đãi mạn." Ai ngờ vị khách này lên xe, một lòng muốn tìm niềm vui.

Rõ ràng chợ đông người, nên đi chậm rãi.

Kết quả khách nhân phía sau cứ đòi tăng tốc, rốt cuộc đâm vào sạp đào nhà người ta.

Nếu là cái khác thì còn dễ, nhưng hoa quả rơi xuống đất dập nát, không bán được nữa, phải bồi thường tiền nha.

Lão hán bán đào cũng kêu lên: "Sao có thể đi chứ?

Đào đang yên lành, không đền cho ta sao?" Phu xe thấy khách nhân phía sau không động tĩnh, đành phải thò tay sờ đồng tiền: "Đại gia!

Sọt đào này ngài bán bao nhiêu nha?

Ta phá chút tiền, đền cho ngài được không?" Đang lúc ấy, trong xe truyền ra thanh âm: "Ai muốn ngươi đền tiền?" Lão bán đào kia đành phải tiếp tục thúc giục.

Trong xe cười lạnh một tiếng, nói: "Sớm nghe nói người Trường An keo kiệt điêu ngoa, hôm nay ta là Đái Lợi được mở rộng tầm mắt rồi!" Nói xong, một bóng người liền từ trong xe nhảy xuống, tên gọi Đái Lợi kia vung tay lên, lấy ra một cái thiết chuỳ! "Loảng xoảng!"

Đái Lợi vung thiết chuỳ, trực tiếp nện về phía lão hán bán đào! "Dừng tay!" Chỉ thấy một bóng người màu trắng lóe lên, một quyền đánh vào thiết chuỳ!

Thiết chuỳ chịu lực, trực tiếp bật ngược lại đập vào mặt tên Đột Quyết kia!

Chỉ nghe thấy tiếng thảm thiết kêu lên "Ái da", môn nha của tên Đột Quyết liền bị đánh rụng một cái, đầy mặt máu rên rỉ.

Bóng người màu trắng kia chính là Lâm Hiên.

Quả nhiên, làm anh hùng đều phải trả giá!

Lâm Hiên thầm mắng một câu.

Tuy rằng tập được Thần Quyền Thuật, nhưng dù sao cũng là tay không tấc sắt, dùng nắm đấm đấu với thiết chuỳ, tay hắn cũng bị thương, máu chảy ròng ròng. "Tướng công!" Từ Huệ thấy Lâm Hiên bị thương, vội vàng chạy tới, đau lòng thổi thổi cho Lâm Hiên. "Có đau không?" "Không sao." Lâm Hiên an ủi Từ Huệ, lại nhìn về phía tên Đột Quyết gọi là Đái Lợi kia.

Đái Lợi đã tỉnh táo lại từ cơn đau, hiện tại đang nộ mục nhìn Lâm Hiên. "Lão tử khuyên ngươi đừng lo chuyện bao đồng!" "U!

Chương 150

Đến Trường An chưa được mấy ngày, tiếng phổ thông học không ra sao, tiếng chửi thề lại học được tinh túy nhỉ." Lâm Hiên cười cười, tay phải lập tức biến thành thiết quyền, đánh vào bụng Đái Lợi.

Lần này, Lâm Hiên dùng mười hai phần khí lực, một quyền xuống dưới, Đái Lợi lăng sinh thổ ra một ngụm máu tươi. "Xe ngựa của các ngươi đâm đổ sạp đào của con dân Đại Đường ta, có lỗi trước không xin lỗi," Lâm Hiên nói, tay phải túm lấy cổ áo Đái Lợi, tay trái lập tức đấm ra. "Ẩu!" Tên Đái Lợi kia làm sao chịu được ba quyền như vậy?

Một ngụm máu tươi phun ra, người cũng đứng không vững.

Lâm Hiên tiếp tục nói: "Sự đã đến nước này, ta cũng không thâm cứu.

Nể mặt ngươi là khách phương xa, hãy đi xin lỗi những người dân đen kia đi!" Nói rồi, Lâm Hiên dùng sức đá vào đầu gối hắn, Đái Lợi ứng thanh quỵ xuống. "Xin... xin lỗi." Đái Lợi ăn ba quyền của Lâm Hiên, dở sống dở chết.

Lâm Hiên nghe hắn dùng tiếng Trường An sượng trân xin lỗi xong, hài lòng gật đầu.

Sau đó hắn lại thò tay vào tay nải của Đái Lợi, lấy ra một nén bạc trắng như tuyết, ném cho lão đầu bán đào đang nhìn đến ngây người. "Cầm lấy." "Tạ... tạ tạ!" Lão đầu nhận bạc, vội vàng quỳ trên mặt đất, hô: "Đa tạ quan nhân." Lâm Hiên nhìn Từ Huệ, Từ Huệ gật đầu, liền đi đỡ lão đầu bán đào dậy.

Nhìn Đái Lợi dở sống dở chết trong tay, Lâm Hiên nhấc tay ném hắn trở lại trên xe.

Nhìn ánh mắt sợ hãi của phu xe, Lâm Hiên cười cười, vỗ vỗ vai hắn, khẽ nói: "Không cần sợ hãi, quay về cứ việc nói thật, người là do ta Lâm Hiên đánh ngã là được." Phu xe nhìn người trước mắt, chỉ cảm thấy người này có cảm giác an toàn, nhất thời ma xui quỷ khiến, đánh xe ngựa đi về phủ.

Dần dần người vây xem cũng tản đi, Lâm Hiên nhìn Từ Huệ, cười híp mắt nói: "Nương tử, hôm nay chúng ta còn đi dạo không lạp?" Từ Huệ lo lắng nhìn bàn tay Lâm Hiên, lắc đầu: "Đi, thiếp đưa chàng đi y quán." "Không quan hệ, chút thương nhỏ, không ngại." "Không được." Nhìn ánh mắt lo lắng của Từ Huệ, Lâm Hiên bất đắc dĩ gật đầu: "Vậy đi thôi." Đi chưa được mấy bước, Từ Huệ dừng lại, ra hiệu cho Lâm Hiên xem một nơi.

Lâm Hiên ngẩng đầu nhìn lên, điêu lương họa trụ, y quán này thật khí phái!

Lại nhìn lầu hai y quán, treo một lá cờ thêu chữ "Dược".

Y quán treo một tấm biển ngang, viết "Đào Lâm Y Quán". "Mau vào đi!

Ngẩn ra đó làm gì?" "Không có gì, trang hoàng của y quán này thật biệt trí." Tại chỗ bốc thuốc, Từ Huệ chạy lên phía trước giải thích với tiểu nhị, Lâm Hiên kiên nhẫn chờ ở phía sau.

Một lát sau, Từ Huệ đi theo tiểu nhị kia trở lại. "Tiên sinh hảo!

Quán chủ nhà ta muốn đích thân xem bệnh cho ngài, mời ngài đi theo ta lên lầu hai!" "A?" Lâm Hiên tuy trong lòng có chút hồ đồ, nhưng nhìn ánh mắt khẳng định của Từ Huệ, đành phải bất đắc dĩ đi theo tiểu nhị nhiệt tình lên lầu.

Phối trí lầu hai so với lầu một hào hoa hơn nhiều.

Vừa vào cửa là tủ trưng bày kim bích huy hoàng, trên giá bày đủ

loại cổ ngoạn.

Bên trong truyền ra giọng nói của một nam nhân trung niên: "Công tử hành hiệp trượng nghĩa, ta tặng dư công tử Kim Sa Đan." "Lâm mỗ đa tạ." Lâm Hiên nhìn về phía phát ra thanh âm, nguyên lai là một nam nhân trung niên, mặc thanh y, đang ngồi bên cửa sổ.

Hóa ra chuyện lộ kiến bất bình vừa rồi đều bị vị trưởng bối này nhìn thấy. "Công tử hiệp can nghĩa đảm, xin hỏi quý danh?" "Lâm Hiên." "Hóa ra là Lâm công tử!" Lâm Hiên gật đầu, hỏi: "Không biết tiền bối xưng hô thế nào?" "Bỉ nhân Sở Nhất Hưu, gặp qua Lâm công tử." "Sở đại nhân quá khách khí rồi." Lâm Hiên thấy Từ Huệ nhận đan dược, liền cầm lấy, tỉ mỉ quan sát.

Nhìn bề ngoài, chỉ là một viên thuốc màu xanh đen bình thường không có gì lạ, ngửi một cái liền thấy một mùi thuốc kỳ hương.

Lâm Hiên cười cười: "Cảm ơn Sở dược sư." Nói xong liền đem đan dược hàm nhập khẩu trung, nuốt xuống. "Ha ha ha ha ha, Lâm công tử không sợ Sở mỗ ta hạ độc trong thuốc sao?" "Vậy cũng quá vị miễn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi." Lâm Hiên cười đáp, đối với lời Sở dược sư vừa rồi không hề để ý. "Lâm mỗ đa tạ." "Lâm đại nhân đi thong thả." Từ Huệ tựa hồ đối với hành vi của Lâm Hiên có chút không hiểu, mở miệng hỏi: "Tướng công cứ thế đi sao, không để lại chút bạc cho Sở dược sư?" Lâm Hiên cười với Từ Huệ, giải thích: "Sở y sư là người đại độ, nếu ta thật sự đưa bạc vụn, lại hiển nhiên là ta keo kiệt rồi." Từ Huệ hội ý, gật đầu cười.

Đợi về đến nhà, Lâm Hiên lại phát hiện tên tiểu thái giám kia.

Không thể nào?

Hôm qua mới gặp xong Lý Thế Dân, hôm nay lại tìm tới?

Nếu không phải Lý Thế Dân danh thùy thanh sử, và hắn cũng hiểu

rõ Lý Thế Dân, thì hắn thực sự sẽ cho rằng Lý Thế Dân coi trọng mình!

Từ Huệ biết Lâm Hiên có việc, hiểu chuyện lui ra ngoài.

Chương 151

Vừa vào phòng, Lâm Hiên quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt khổ đại cừu thâm của Lý Thế Dân. "Lão Lâm a!

Ngươi về rồi!" "Sao thế?

Một bộ dạng sầu mi khổ kiểm?" "Haizz!

Lát nữa ta sẽ nói!

Vừa rồi là vị nào?" Lý Thế Dân hỏi.

Lâm Hiên nghe xong sửng sốt, cái tên Lão Lý này, không phải là coi trọng tiểu kiều thê của hắn rồi chứ?

Thế thì không được, Lâm Hiên lập tức nghiêm túc giải thích: "Đó là nương tử Từ Huệ của ta!" "Hả?

Sao lại đi ra ngoài rồi?" Lý Thế Dân hỏi khiến Lâm Hiên lập tức xấu hổ.

Phòng nhỏ thế này, không đi ra ngoài thì đi đâu? "Nhà nhỏ quá chứ sao." "Hại!

Lão Lâm a!

Ta tặng ngươi một căn!

Vừa vặn hai hôm trước Ngụy Chinh tra xét một chỗ tham quan, sân vườn ở đó địa thế không tồi, quay về ta bảo Ngụy công công đưa tới cho ngươi!" ...

Thật không thể trách Lý Khác phú nhị đại ra tay hào phóng, hai cha con nhà này vừa nhìn là biết ruột thịt rồi, có được không? ??! "Nói đi, hôm nay gặp ta là vì chuyện gì?" Lâm Hiên tò mò hỏi, sau đó cầm chén trà nhấp một ngụm. "Còn không phải vì bọn Đột Quyết kia!" Lão Lý

thở dài một hơi, nói: "Ngươi biết 'Vị Thủy chi minh' năm đó không?" "Biết." Lâm Hiên đương nhiên biết, lúc Đại Đường vừa mới kiến lập, đánh không lại Đột Quyết.

Thực sự hết cách, mỗi năm phải tặng quà cho Đột Quyết, tương đương với nhận Đột Quyết làm đại ca. "Hiện tại Đột Quyết đối với cống phẩm của Đại Đường ta cũng không hài lòng lắm, ta có nên hay không..." Lão Lý nói đến đây thì do dự. "Phải đánh!" Lão Lý nghe thấy câu này, hai mắt sáng lên. "Lão Lâm quá hiểu ta rồi!

Hiện tại Đại Đường ta quốc thái dân an, lại có Lý Tĩnh, Tiết Vạn Nhận... những danh tướng này tọa trấn, đương nhiên phải đánh trở lại!" Lâm Hiên nghĩa phẫn điền ưng: "Hơn nữa, năm đó ký kết Vị Thủy chi minh, chẳng phải là vì 'Dục sử kỳ diệt vong, tất tiên sử kỳ phong cuồng' (Muốn diệt vong nó, trước tiên phải khiến nó điên cuồng) sao?" "Đúng!" Lão Lý kích động đập bàn: "Lời của Lão Lâm thật sự nói trúng tâm can ta rồi." Lý Thế Dân thở dài thườn thượt: "Hiện tại Đột Quyết càng ngày càng coi khinh nhân vật Đại Đường ta." "Con dân Đại Đường ta, cũng vì trường kỳ hòa hảo với Đột Quyết mà trở nên nhu nhược?" Lâm Hiên ướm lời tiếp chuyện. "Đúng!

Cho nên ta nhất định phải đánh một trận!" Lý Thế Dân nhắm mắt lại, tựa hồ hạ quyết tâm: "Trận này, nhất định phải thắng!

Trọng chấn sĩ khí Đại Đường ta!

Lấy lại khí tiết cho con dân Đại Đường!" Lý Thế Dân nói xong, thư thái thở phào nhẹ nhõm.

Tên Lâm Hiên này, thật sự là tri âm a!

Lý Thế Dân tâm mãn ý túc nhìn Lâm Hiên, người trẻ tuổi này quả là tri âm!

Lâm Hiên nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Lý Thế Dân, buồn bực nói:

"Đang yên đang lành, sao lại nhắc đến người Đột Quyết?" Lý Thế Dân bị hỏi bất ngờ, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

Chết dở, lần này xuất cung tìm Lão Lâm, chuyện quan trọng nhất vẫn chưa nói. "Khụ khụ, là thế này, Đột Quyết Khả Hãn tới rồi." Lý Thế Dân nói, ánh mắt có chút né tránh. "Ta nhìn thấy tên Đột Quyết Khả Hãn kia là thấy bực mình, cho nên để Trưởng Tôn Vô Kỵ đi giúp ta tiếp đãi hắn." "Hóa ra là thế." Lâm Hiên cười cười: "Thời gian cũng không còn sớm, Lão Lý có muốn ở lại nhà ta ăn cơm không?" "Hả?

Tiểu tử này!" Lý Thế Dân đối với Lâm Hiên vừa yêu vừa hận, giả vờ tức giận nói: "Đang đuổi ta đi đấy à?" "Ta nào dám." Lâm Hiên cười xua tay. "Thôi không nói nữa, đa tạ Lão Lâm!

Nếu không, chưa chắc hiện tại ta đã có thể hạ quyết tâm đánh Đột Quyết đâu!" Lý Thế Dân cười, đặt chén trà xuống, ngẩng đầu nhìn mặt trời ngoài cửa sổ. "Thời gian xác thực không còn sớm, ta phải hồi cung!" Lý Thế Dân nói xong, ngoái đầu gọi một tiểu thái giám vào dìu hắn.

Chương 152

Lâm Hiên nhìn kỹ, người này chính là người hôm qua đón Lý Thế Dân về cung, nhưng tiểu thái giám này nhìn chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, theo lý mà nói, thời gian tiến cung quá ngắn, không đủ tư cách hầu hạ Lý Thế Dân a.

Lý Thế Dân thấy Lâm Hiên cứ nhìn chằm chằm tiểu thái giám, cười ha hả hỏi: "Lão Lâm nột!

Sao thế?" Lý Thế Dân cười thần bí hề hề: "Chẳng lẽ, ngươi coi trọng tiểu công công của ta?" "Ta nào dám." Lâm Hiên khinh thường ngoảnh đầu đi: "Ta chỉ tò mò, tiểu thái giám trẻ tuổi như vậy cũng có thể hầu hạ ngài?

Xét tuổi tác cũng chưa đủ tư cách chứ?" Thái giám kia nghe thấy hai vị chủ tử nói về mình, vội vàng cười híp mắt quỳ xuống, hồi phục: "Nô tài họ Ngụy, là con nuôi của Lưu công công bên cạnh Hoàng thượng." Tiểu thái giám da dẻ trắng trẻo, cúi đầu: "Hai hôm nay cha nuôi thân thể không được tốt, cho nên bảo ta hầu hạ Hoàng thượng." "Hóa ra là thế." "Lão Lâm, ngươi xem, tên Lưu công công này rất biết lo nghĩ cho con trai, không cần nói nhiều nữa." Lâm Hiên nhìn Lý Thế Dân mãn diện xuân phong, gật đầu. "Vậy, đi đường cẩn thận." ...

Phủ Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Từng hàng tỳ nữ bưng nước bẩn đầy máu lo tanh chạy ra chạy vào. "Giỏi cho cái tên Trưởng Tôn Vô Kỵ nhà ngươi!" Một người mặt mũi dữ tợn nằm trên giường, chỉ tay vào Trưởng Tôn Vô Kỵ đang đứng bên cạnh. "Nếu ta xảy ra chút sai sót gì... khụ khụ... ca ca ta nhất định sẽ băm vằm ngươi ra muôn mảnh, rồi ném ra đồng cỏ cho sói

ăn!" Trưởng Tôn Vô Kỵ tức đến xanh mặt.

Toàn thành Trường An ai không biết Trưởng Tôn Vô Kỵ là công thần đỉnh đỉnh đại danh của Đại Đường, đại Tể tướng giúp Lý Thế Dân trị quốc có phương.

Muội muội hắn lại là Quốc mẫu, đã bao giờ phải chịu đãi ngộ như này!

Nhưng thiên thiên tên này lại là người Hoàng thượng giao cho hắn phải bồi tiếp, Trưởng Tôn Vô Kỵ lại không bảo hộ tốt cho người ta, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt. "Đệ đệ ta đâu!" "Loảng xoảng!" Chỉ nghe thấy cửa chính một trận ồn ào, ngay sau đó cánh cửa gỗ điêu khắc bị người ta đạp tung ra!

Trưởng Tôn Vô Kỵ dù sao cũng là quan văn, nhìn bộ dạng này không khỏi rùng mình.

Người đi vào chính là quý khách của Hoàng thượng - Hiệt Lợi Khả Hãn!

Trưởng Tôn Vô Kỵ lau mồ hôi, lùi sang một bên.

Hiệt Lợi Khả Hãn ngang tàng đi vào, liếc xéo Trưởng Tôn Vô Kỵ một cái, rồi nhìn về phía đệ đệ mình.

Chỉ thấy đệ đệ hắn mặt mũi bầm dập, răng cửa cũng bị đánh rụng một cái, không khỏi giận dữ.

Hiệt Lợi Khả Hãn tức giận thổi râu, hỏi: "Trưởng Tôn đại nhân, xin ngài cho ta một lời giải thích hợp lý!" Trưởng Tôn Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn lại, thấy chòm râu của Hiệt Lợi Khả Hãn run rẩy vì tức giận, bất giác có chút buồn cười. "Khụ khụ...

Hiệt Lợi Khả Hãn xin bớt giận, ta đã mời y sư tốt nhất toàn thành Trường An cho đệ đệ ngài rồi!" Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn Đái Lợi trên giường, trong lòng thầm sướng.

Hắn sớm đã nhìn hai huynh đệ này không thuận mắt, hôm nay không biết là ai thế thiên hành đạo, cũng coi như thay Trưởng Tôn Vô Kỵ xả được cục tức! "Trưởng Tôn đại nhân, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!" "Hiệt Lợi Khả Hãn đừng vội, ta đang thẩm vấn phu xe, nhất định trong vòng ba ngày sẽ bắt kẻ gây thương tích quy án!" Tên Hiệt Lợi Khả Hãn này xem ra còn lý tính hơn đệ đệ Đái Lợi nhiều, nghe vậy một hồi cũng không làm ầm ĩ, chỉ gật đầu. "Người đâu!" Trưởng Tôn Vô Kỵ vừa dứt lời, có một tỳ nữ quỳ xuống: "Nô tỳ ở đây." "Đến Đào Lâm Y Quán mời Sở y sư tới, phủ ta có quý khách bị người đả thương!" Hiệt Lợi Khả Hãn hài lòng gật đầu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy thế vội nói: "Vậy Hiệt Lợi Khả Hãn cứ ở đây nghỉ ngơi chốc lát?" "Ngươi đi đâu?" Hiệt Lợi Khả Hãn vẫn không coi Trưởng Tôn Vô Kỵ ra gì, ngay cả lời nói cũng tiếc rẻ như vàng. "Ta đi hỏi phu xe, thu thập tư liệu về hung thủ đả thương Đái Lợi điện hạ." Nghe đến hung thủ làm hại đệ đệ, Hiệt Lợi Khả Hãn hai mắt tóe lửa: "Mau đi!" "Ân." Thấy Hiệt Lợi Khả Hãn không để mình vào mắt như vậy, Trưởng Tôn Vô Kỵ không khỏi bĩu môi, thầm nghĩ: "Ai bảo hai người các ngươi không nghe lời ta, cứ ở yên trong phủ nghỉ ngơi?

Phi cứ đòi không nghe ta, đi ra chợ Trường An chơi.

Đi thì đi, lại đòi để Đái Lợi đi một mình, không cho ta tăng thêm nhân thủ, Đái Lợi nghệ cao nhân đảm đại, một mình chấp hai.

Bây giờ thì tốt rồi, bị đánh sưng mặt rồi nhé!" Nghĩ vậy, Trưởng Tôn Vô Kỵ không khỏi có chút đắc ý, phất tay áo đi ra chính sảnh.

Phu xe đã quỳ ở đó từ lâu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn thoáng qua, phu xe đáng thương trong phủ đang run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh to như hạt đậu chảy ròng ròng. "Nói nhanh đi." Trưởng Tôn Vô Kỵ ngồi xuống ghế, hòa nhã nói:

"Chuyện hôm nay ta sẽ không trách ngươi.

Chỉ cần ngươi thành thật báo cáo lại những gì tai nghe mắt thấy cho ta, ta khẳng định sẽ không làm khó ngươi." Tường tận làm xong một bản bút lục, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng có chút đầu váng mắt hoa.

Đối phương một tay đánh cho Đái Lợi đầu bốc khói, đối phương quả thực là đệ nhất mỹ nam tử Trường An, đối phương dẫn theo một tiên nữ y mệ phiêu phiêu trợ trận...

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn bút lục, không khỏi gãi gãi ót.

Chiến đấu lực và nhan sắc như vậy, là người sao?

Chương 153

?? "Chẳng lẽ không để lại tên họ sao?" "Có, lão gia không hỏi, tiểu nhân chưa nói." "Phịch." Trưởng Tôn Vô Kỵ suýt nữa ngã khỏi ghế. "Khụ khụ...

Người đó tên là gì?" "Rốt cuộc kẻ đó tên là gì?" Trưởng Tôn Vô Kỵ vỗ mạnh vào đầu, tự trách mình ngu ngốc, sớm biết vậy đã trực tiếp hỏi phu xe.

"..." Ai ngờ, tên phu xe vẫn luôn nhớ cái tên đó, nhưng vì thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ thất thái nên nhất thời không dám nói.

"Là ai?" Trưởng Tôn Vô Kỵ thở dài, tiếp tục truy vấn.

"Hắn họ Lâm..." Câu nói của phu xe như một gáo nước lạnh, dội thẳng từ đầu xuống chân Trưởng Tôn Vô Kỵ, lạnh toát cả tim.

"Lâm..." Đối phương chỉ dùng một tay đã đánh cho Đái Lợi đầu bốc khói, đối phương lại được xưng tụng là Trường An đệ nhất mỹ nam tử, bên cạnh còn có một tiên nữ y phục phiêu phiêu trợ trận...

Ngoài Lâm Hiên ra thì còn có thể là ai?!

"Là Lâm Hiên sao?" Trưởng Tôn Vô Kỵ hận đến nghiến răng, được lắm Lâm Hiên, ngươi lại dám náo loạn Trường Tôn phủ của ta thêm một lần nữa!

"Đại nhân tha mạng!" Phu xe sợ hãi, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu.

"Rầm!" Trưởng Tôn Vô Kỵ tức giận đập bàn: "Chuẩn bị ngựa!" Chuyện này sao có thể bỏ qua được?!

Nếu không vào hoàng cung cáo trạng một phen, bốn chữ Trưởng Tôn Vô Kỵ này ta sẽ viết ngược!

Ngựa không dừng vó chạy đến Đại Minh Cung, nhưng hắn phát hiện Lão Lý không biết lại đi đâu quỷ hỗn rồi, làm Trường Tôn Vô Kỵ tức đến bốc khói.

Từ trong Ngự Thư Phòng, một vị công công chậm rãi đi ra.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn kỹ, hóa ra là Lưu công công, người thường xuyên hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng.

"Hoàng thượng không có ở Ngự Thư Phòng, Tể tướng đại nhân mời về cho." "Ta tưởng là ai, hóa ra là Lưu công công." Trường Tôn Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, "Chẳng lẽ mấy ngày nay Dương phi thất sủng, Lưu công công cũng không còn cơ hội hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng nữa sao?" Vì là ca ca của Quan Âm Tỳ, nên Trường Tôn Vô Kỵ đối với chuyện trong cung còn rành rẽ hơn cả chuyện nhà mình.

Mấy ngày trước, Quan Âm Tỳ và Trường Lạc công chúa không biết bị tên Lâm Hiên kia cho uống thuốc gì mà cứ chạy ra ngoài cung suốt.

Cho nên Hoàng thượng cũng giận dỗi, sủng hạnh Dương phi mấy ngày liền.

Dương phi là ai?

Chính là con gái của Tùy Dạng Đế, người đang chịu nhiều tai tiếng!

Cũng là sinh mẫu của Ngô Vương Lý Khác!

Tên Lưu công công này cũng là dư nghiệt của tiền triều, nghe nói cha nuôi của hắn cả đời hầu hạ Dương phi, nhìn tình cảnh hiện tại, chẳng trách Lưu công công lại trở thành hồng nhân trước mặt Hoàng thượng.

Lưu công công và Dương phi đi lại rất gần, cho nên mấy hôm Dương phi đắc sủng, Lưu công công cũng theo đó mà gà chó lên trời.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn ở trong mắt, hận ở trong lòng, mắt thấy Hoàng thượng dần dần hòa hảo như lúc ban đầu với Quan Âm Tỳ, hắn liền mau chóng an bài người của mình, tìm một kẻ tên là Ngụy công công, thế vào vị trí của Lưu công công.

"Nô tài thân phận địa vị thấp hèn, xin Trường Tôn đại nhân đừng đem Dương quý phi và nô tài ra đánh đồng." Lưu công công nghĩa chính từ nghiêm nói.

"Hừ!" Trường Tôn Vô Kỵ tức giận phất tay áo bỏ đi.

Lưu công công, đừng vội đắc ý quá sớm, ngày tháng còn dài!

Trở lại Trường Tôn phủ, Trường Tôn Vô Kỵ nghĩ đến việc vừa rồi vào cung chạy uổng công một chuyến, tức giận chui vào thư phòng không chịu ra ngoài.

Suy nghĩ hồi lâu, hắn mới lấy giấy bút, viết cho đứa con thứ hai là Trường Tôn Hoán đang làm quan ở Lạc Dương một phong thư.

Một phong thư viết rồi xé, xé rồi viết, cuối cùng, Trường Tôn Vô Kỵ hài lòng viết lên giấy hai chữ thật lớn: "TỐC QUY!" (Về gấp).

Ở một đầu khác, Lâm Hiên đang cùng Từ Huệ dùng cơm trưa.

"Lát nữa ăn xong cơm trưa, ta đưa nàng đến Tú Mục Cư ở nhé?" Từ Huệ hiểu chuyện cười cười: "Nhưng thiếp chỉ muốn ở cùng một chỗ với tướng công." "Nương tử nghe lời, ta nhất định sẽ thường xuyên đến thăm nàng.

Như vậy đi, ta tặng Tú Mục Cư cho nàng, được không?" Từ Huệ ánh mắt lưu chuyển: "Nhưng mà, căn nhà tốt như vậy, tướng công tặng cho thiếp sao?" "Nhà thì đáng bao nhiêu tiền.

Phía sau có một rừng trúc, nương tử nếu ở trong phòng gảy đàn, nhất định sẽ được người ta tưởng lầm là Trúc Lâm tiên tử." "Ân a a..." Từ Huệ cười kiều diễm một tiếng, trên mặt ửng hồng.

Lâm Hiên dang rộng vòng tay, Từ Huệ liền thuận thế nằm vào trong lòng hắn.

Nàng cắn nhẹ tai Lâm Hiên, nhỏ giọng nói: "Tướng công, thiếp cảm thấy tên công công đi theo Hoàng thượng hôm nay không tầm thường." Lâm Hiên thuận thế ôm chặt lấy Từ Huệ.

"A!" Một tỳ bà nữ đứng gần đó kêu lên, có lẽ là ăn "cơm chó" quá nhiều rồi.

Chương 154

Mấy nữ tỳ khác thấy Lâm Hiên cùng Từ Huệ có tư thái ám muội, liền nhao nhao lui ra ngoài.

"Hiện tại không có ai rồi, nương tử có lời gì cứ nói." Lâm Hiên cười đầy ẩn ý.

Từ Huệ thẹn thùng đẩy Lâm Hiên ra, giả bộ tức giận nói: "Tướng công chỉ biết lấy thiếp ra làm trò cười." "Tên tiểu thái giám hôm nay, ta chẳng qua thấy lạ mặt nên hỏi nhiều thêm một câu," Lâm Hiên uống một ngụm trà, hồi ức nói, "Ai ngờ hắn trả lời trôi chảy, giống như có người đã dạy trước vậy." "Tướng công thật nhạy bén," Từ Huệ cười nhìn Lâm Hiên, "Thiếp hôm nay ra khỏi cửa, phát hiện tên công công đó cứ lén lút ở góc tường." "Ồ?

Vậy nương tử xử lý thế nào?" "Có thể làm sao bây giờ?" Từ Huệ cười bất lực với Lâm Hiên, sau đó lại làm mặt quỷ: "Đương nhiên là bảo tỳ bà nữ kéo hắn đi nghe khúc rồi." "Hahaha, nương tử thật thông minh," Lâm Hiên cười hôn lên má nàng một cái, ôn nhu nói, "Chúng ta ngủ trưa một lát đi, chiều ta đưa nàng đến Tú Mục Cư." ...

Trường Tôn Vô Kỵ viết xong thư cho con trai, vừa mới dán lại, liền có người báo: "Trường Tôn đại nhân, Sở y sư đã mời đến rồi, đang chờ ở tiền sảnh." "Vậy còn chờ gì nữa, mau mau mời vào!" Trường Tôn Vô Kỵ nói xong, vội ra tiền sảnh đón Sở Nhất Hưu y sư.

"Trường Tôn đại nhân, đã lâu không gặp!" Sở Nhất Hưu nhìn thấy Trường Tôn Vô Kỵ, xốc lại hòm thuốc trên người, "Hôm nay gấp gáp gọi ta vào phủ, Trường Tôn đại nhân có chỗ nào trong người không khỏe sao?" Sở Nhất Hưu vừa nói, vừa quan sát sắc mặt Trường Tôn Vô Kỵ.

"...

Có chút khó nói, trong nhà ta có một người bạn Đột Quyết bị thương, muốn nhờ Sở y sư xem giúp." Trường Tôn Vô Kỵ ấp úng nói.

"Có gì mà khó nói," Sở Nhất Hưu cười sảng khoái, "Mặc kệ là Đột Quyết hay Thổ Phiên, chỉ cần tâm địa tốt, ta Sở Nhất Hưu đều có thể chữa trị!" Trường Tôn Vô Kỵ cười ngượng ngùng: "Mời đi theo ta." Đến trước phòng, chỉ nghe thấy một trận tiếng rên rỉ.

Sở Nhất Hưu không hề có thần tình ghét bỏ, đi thẳng vào trong.

Nhưng khi Sở Nhất Hưu nhìn thấy kẻ nằm trên giường mũi thanh mặt sưng, rên la thảm thiết không phải ai khác, mà chính là tên người Đột Quyết đã gây sự trên đường phố Trường An!

Sắc mặt Sở Nhất Hưu lập tức thay đổi, trực tiếp lui ra ngoài.

Trường Tôn Vô Kỵ có chút khó hiểu đuổi theo, theo lý mà nói Đái Lợi tịnh không có chửi bới gì a, chỗ nào chọc giận Sở y sư không vui?

"Sở y sư xin dừng bước!" Trường Tôn Vô Kỵ đuổi kịp Sở Nhất Hưu, cấp thiết hỏi: "Sở y sư bình thường đều sẽ không quản thân phận người bệnh là thấp hèn hay tôn quý, hôm nay sao vì Đái Lợi là người Đột Quyết mà quay đầu bỏ đi vậy?!" Sở Nhất Hưu hận hận nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, hỏi ngược lại: "Ta xác thực là như thế.

Nhưng mà, Trường Tôn đại nhân, tên Đái Lợi đó thật sự là bạn của ông sao?" Trường Tôn Vô Kỵ bị hỏi đến sững sờ.

Lúc nãy thẩm vấn phu xe, hắn đã hiểu rõ tám chín phần mười ngọn nguồn sự việc.

Giờ thấy Sở Nhất Hưu hỏi vậy, liền tàm quý cúi đầu.

"Uổng cho ta coi ông là bạn!" Sở y sư thấy Trường Tôn Vô Kỵ

không nói gì, phất tay áo, cáo biệt: "Trường Tôn đại nhân, nếu không có chuyện gì khác, ta xin cáo lui trước!" Trường Tôn Vô Kỵ thở dài, đành phải ngượng ngùng quay trở vào.

Trong phòng, Hiệt Lợi Khả Hãn vừa mới phản ứng lại, lập tức tức giận túm lấy cổ áo Trường Tôn Vô Kỵ hỏi: "Vì sao không chữa bệnh cho đệ đệ ta?" "...

Vừa rồi y thuật của y sư kia cũng không tinh thâm.

Cho nên..." "Không tinh thâm vì sao ngươi còn chỉ danh đạo tính mời đến khám cho đệ đệ ta?" Trường Tôn Vô Kỵ thầm mắng một tiếng mẹ kiếp.

Tên Hiệt Lợi Khả Hãn này nói nhiều thật, bất tri bất giác đã bị hắn làm cho rối trí.

Thấy Trường Tôn Vô Kỵ không nói, Hiệt Lợi Khả Hãn cao ngạo ngẩng đầu, khinh thị nói: "Ta biết ngay người Trường An tố chất thấp kém, tay nghề cũng chẳng cao minh." Trường Tôn Vô Kỵ dù sao cũng là người Đại Đường, thấy tên Hiệt Lợi Khả Hãn này mục hạ vô nhân như vậy, không kìm được tức giận, phản bác: "Thỉnh Hiệt Lợi Khả Hãn đừng vơ đũa cả nắm, ta vừa sai người đi truyền người của Thái Y Viện rồi," Trường Tôn Vô Kỵ dừng một chút, khẩu phật tâm xà nói, "Tin tưởng thương thế của Đái Lợi điện hạ sẽ mau khỏi thôi." "Vậy còn tạm được," Hiệt Lợi Khả Hãn buông cổ áo Trường Tôn Vô Kỵ ra, chậm rãi bước đến bên bàn cơm, chọn một vị trí hướng nam ngồi xuống, khí phái hỏi: "Ta bảo ngươi tra hung thủ ẩu đả Đái Lợi tiểu điện hạ, tra thế nào rồi?" "Hung thủ đã tra ra," Trường Tôn Vô Kỵ cười cười, trong mắt hiện lên hung quang.

Lâm Hiên a Lâm Hiên, hôm nay ta muốn mượn dao giết người!

"Là Lâm Hiên." "Lâm Hiên?" "Đúng vậy, nhưng vì hắn và Thánh thượng có chút giao tình, ta không tiện tư hạ bắt giữ, cho nên..."

Trường Tôn Vô Kỵ quan sát biểu tình của Hiệt Lợi Khả Hãn.

"Cho nên ngày mai lúc thượng triều, ta sẽ đem chuyện này như thật báo cáo cho Bệ hạ, tin tưởng Bệ hạ sẽ cho Khả Hãn một biện pháp xử lý hợp lý." Hiệt Lợi Khả Hãn gật gật đầu, hắn lo lắng cho đệ đệ của mình.

Bị Lâm Hiên đánh cho mấy quyền, đệ đệ hắn suýt nữa đã đi dạo một vòng Quỷ Môn Quan.

Bất kể như thế nào, đều phải thay đệ đệ trút cục tức này! ...

Bên kia, Lâm Hiên và Từ Huệ ngủ trưa đẫy giấc, liền gọi bốn tỳ bà nữ kia cùng Từ Huệ, đi tới Tú Mục Cư.

Lúc chải chuốt trang điểm, Từ Huệ nhàn rỗi vô liêu, muốn đặt tên cho tỳ bà nữ.

"Tướng công, gọi tên gì thì hay?" "Chuyện này nương tử định đoạt là được rồi, hà tất hỏi ta?" Lâm Hiên cười, xỏ đôi ủng của mình vào.

"Ta tài sơ học thiển, để tướng công đặt đi." Lâm Hiên cười cười nói: "Nương tử tri thư đạt lý, chi bằng gọi là Tri Cầm, Tri Kỳ, Tri Thư, Tri Họa, thấy thế nào?" "Được nha!" Từ Huệ cười vỗ vỗ tay.

Lúc này, tiểu tư ở cửa nhìn thấy Lâm Hiên đang cười đùa cùng Từ Huệ, biết là đến không đúng lúc, đang định nhẹ nhàng lui đi thì trong phòng truyền ra tiếng Lâm Hiên.

"Vào đi." "Ách..." Tiểu tư xấu hổ đi vào.

"Có chuyện gì cứ nói đừng ngại." Lâm Hiên đại độ đánh giá tên tiểu tư.

"..." Tiểu tư sửng sốt, giơ hộp gấm trong tay lên, "Hoàng thượng phái người đưa tới, là địa khế của một căn nhà có địa đoạn cực tốt ở

chợ Trường An." "Thật sao?" Lâm Hiên cười cười, đứng dậy mở hộp ra, quả nhiên là một tờ địa khế.

"Vậy..." Lâm Hiên quay sang nhìn Từ Huệ nói: "Ta chi bằng đưa nương tử đến Tú Mục Cư trước, sau đó lại quay về xem trạch tử này một chút, nương tử thấy thế nào?" "Đương nhiên là tốt, ân trạch của Hoàng thượng, tướng công đi sớm một chút thì tốt hơn." Từ Huệ hiểu ý, "Chi bằng, cứ đi xem trạch tử Hoàng thượng thưởng trước đi," Từ Huệ nhìn thoáng qua cửa sổ, "Xe ngựa đang đợi ở bên ngoài rồi, chúng ta cùng đi là được." "Nương tử nói lời khách sáo rồi." Lâm Hiên cười cười, đi ra cửa, "Mau xuất phát thôi!

Chương 155

Ta dữ nàng cùng đi kiến thức Tú Mục Cư!" ...

Tú Mục Cư quả nhiên không hổ danh, ánh mắt của Ngô Vương Lý Khác không tệ, trong viện có sơn có thủy có rừng trúc, quả thực là một chốn thế ngoại đào nguyên.

Bên ngoài lan can có một vị Ngô quản gia, nghe Ngô Vương Lý Khác phân phó nên vẫn luôn ở đây chờ Lâm Hiên.

"Không biết phu nhân thích ăn gì?" Ngô quản gia nói, lấy ra một đĩa thanh mai, "Phu nhân chi bằng nếm thử một quả?" Từ Huệ thấy vậy cũng ngại từ chối, đành phải cầm lấy nếm một quả.

Ai ngờ, chua chua ngọt ngọt, rất ngon.

Tú Mục Cư trước sau đều có một mảng lớn rừng trúc, sân viện rộng rãi, có thể đỗ được bốn năm cỗ xe ngựa.

Từ Huệ và Lâm Hiên thương lượng, muốn ở tiền viện trồng một ít rau dưa hoa quả.

Vào trong nhà, bài trí bên trong điển nhã mộc mạc, trên tường treo các loại thư họa của danh nhân.

Từ Huệ rất thích những thứ này, cứ yêu thích không buông tay mà ngắm nghía.

Khó khăn lắm mới an bài xong cho Từ Huệ và các tỳ bà nữ, Lâm Hiên lập tức lại ngựa không dừng vó đi tới khu chợ Trường An.

Dựa theo địa khế chỉ dẫn, Lâm Hiên rất nhanh đã tìm được hào trạch mà Lão Lý tặng.

Chỉ là...

Vì sao cái hào trạch này lại nằm ngay sát vách phủ Lý Tĩnh chứ?!

Lâm Hiên triệt để mộng rồi.

Cái tên Lý Nhị này, chẳng lẽ biết mình và Lý Anh Ca có một chân sao??

Trực tiếp an bài đến ngay cửa nhà người ta rồi...

Quả nhiên, ngay tại cửa nhà, hắn phát hiện Lý Anh Ca đang không ngừng ngóng trông.

"Sư phụ!

Người tới rồi!" Lý Anh Ca, cái nha đầu này vẫn nhiệt tình như mọi khi.

"Ân, sao biết ta ở đây?" "Ta nhờ Ngụy Chinh thúc thúc giúp ta đàn hặc tên đại tham quan kia, lại cầu cha xin Hoàng thượng đem cái viện này cho người!" Lý Anh Ca dương dương tự đắc nói, "Thế nào?

Ta tốt chứ?" "Tốt tốt, bất quá ta có việc, phải đi trước!" Lâm Hiên giả cười vài câu, tìm cái cớ liền rời đi. ...

Sáng hôm sau, lúc lâm triều.

Lý Nhị ngồi trên chiếc ghế tượng trưng cho long uy, nhìn văn võ bá quan bên dưới, đứng đầu là Trường Tôn Vô Kỵ.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Chúng ái khanh bình thân!" Lý Nhị tuy rằng người ngồi trên long ỷ, nhưng tâm đã sớm bay đi nơi khác.

"Mau chóng bãi triều, ta còn phải đi đến chỗ Lão Lâm." Nhìn đám văn võ bá quan bên dưới, Lý Nhị thầm nghĩ.

"Chúng ái khanh, ai có bản thì tấu." Bên dưới, Trường Tôn Vô Kỵ cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia âm hiểm.

“Hừ, hôm qua đi bái kiến Hoàng thượng không gặp, để hắn thoát được một kiếp, lần này thì đừng hòng.” Nghĩ thầm trong bụng, Trường Tôn Vô Kỵ bước ra khỏi hàng, hướng về phía Lý Nhị khom người: “Hoàng thượng, vi thần có việc muốn tấu!” Lý Nhị nhìn Trường Tôn Vô Kỵ nhíu mày.

“Thật biết làm lỡ việc.” Nhưng ngoài mặt vẫn khách khí: “Ái khanh có chuyện gì muốn tấu?” “Bẩm Hoàng thượng, vi thần muốn tham Lâm Hiên một bản!” Lý Nhị vừa nghe có liên quan đến Lâm Hiên, thái độ cũng nghiêm túc hẳn lên: “Ồ?

Lâm Hiên làm sao?” “Hoàng thượng, thần phụng mệnh tiếp đãi quý khách Đột Quyết, nhưng Lâm Hiên lại giữa đường đánh Tiệp Lợi Khả Hãn!” (Ý chỉ người phe Tiệp Lợi, tức Đái Lợi).

Lý Nhị nghe xong, trong lòng đương nhiên vui vẻ, sớm nhìn Đột Quyết không vừa mắt rồi, trong lòng yên lặng ghi cho Lâm Hiên một công.

“Ồ?

Có chuyện này sao?” “Hoàng thượng, chuyện này thiên chân vạn xác, lúc đó bá tánh trên đường đều nhìn thấy.

Đột Quyết luôn giao hảo với ta, lần này xảy ra chuyện lớn như vậy, Hoàng thượng nhất định phải trọng phạt Lâm Hiên!” “Vậy Thừa tướng cảm thấy chuyện này nên xử lý thế nào?” “Giết Lâm Hiên, để bình ổn cơn giận của Đột Quyết!” Trường Tôn Vô Kỵ không có mắt nhìn, cứ một mực đòi xử tử Lâm Hiên, Lý Nhị nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, trong mắt lộ vẻ bất mãn.

“Hừ, thật đúng là một chút cũng không hiểu tâm tư của ta, Trường Tôn Vô Kỵ cái chức Tể tướng này sợ là làm chán rồi.” Lý Nhị thấy Trường Tôn Vô Kỵ cứ lải nhải mãi, vội vàng mở miệng ngăn cản hắn tiếp tục nói: “Tể tướng sát khí quá nặng rồi, chuyện của Lâm Hiên

trẫm sẽ điều tra rõ ràng, chuyện này chờ điều tra rõ rồi hãy nói sau!" Trường Tôn Vô Kỵ thấy Lý Nhị thiên vị Lâm Hiên, lại mở miệng nói: "Hoàng thượng, chuyện này lúc đó mọi người đều nhìn thấy, chúng ta nên cho Đột Quyết một câu trả lời, nếu không..." Lý Nhị nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, có chút không kiên nhẫn.

"Cái tên Trường Tôn Vô Kỵ này, một chút cũng không hiểu ta, khu khu Đột Quyết mà cũng sợ hãi như thế, lần này đánh là đúng rồi." Trường Tôn Vô Kỵ thấy lần này không giết được Lâm Hiên, trong lòng phẫn uất.

"Mạng Lâm Hiên thật cứng, nhất định phải giết chết hắn." Trường Tôn Vô Kỵ hôm nay còn một chuyện khác cần làm, đó là đem nhị nhi tử về, sau đó cùng nhau đối phó Lâm Hiên.

Nghĩ vậy, Trường Tôn Vô Kỵ lại một lần nữa mở miệng: "Hoàng thượng nói đúng, vi thần còn một chuyện muốn thượng tấu." Lý Nhị thấy hôm nay Trường Tôn Vô Kỵ lắm chuyện thế, sự bất mãn trong lòng lại tăng lên một chút: "Tể tướng còn chuyện gì?" Trường Tôn Vô Kỵ khom người nói: "Vi thần khẩn cầu Hoàng thượng hạ lệnh, cho phép nhị nhi tử của thần là Trường Tôn Hoán hồi kinh." Lý Nhị nhìn hắn, nhướng mày.

Chương 156

"Lão tôn tử này đánh chủ ý gì đây?

Không được, không thể cho về, nếu không lại gây ra một đống chuyện." Lý Nhị trong lòng định chủ ý, nói với Trường Tôn Vô Kỵ: "E là tâm nguyện này của Tể tướng, trẫm không có cách nào đáp ứng." "Hoàng thượng, con ta ở bên ngoài đã trải qua bao nhiêu cực khổ, đến lúc phải về rồi." Lý Nhị trong lòng cười lạnh.

"Về để ngáng chân ta sao?" Nhìn Trường Tôn Vô Kỵ bên dưới, Lý Nhị vẻ mặt chính kinh nói: "Ta thấy Trường Tôn Hoán cần phải trải nghiệm nhiều hơn, chờ lịch luyện thêm vài năm nữa đi." Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong, trong lòng càng gấp: "Lại lịch luyện vài năm nữa, ta sợ cái thân già này không còn nữa, không được, lần này nhất định phải gọi Hoán nhi về." Nói xong, Trường Tôn Vô Kỵ ngồi bệt xuống đất, ngữ khí tràn đầy bi thương: "Hoàng thượng, vi thần già rồi, hy vọng trong nửa đời sau có thể nhìn thấy nhi tử, hy vọng có thể đem tất sinh sở học truyền thụ lại cho nó." Nói xong dùng tay áo lau mắt, tiếp tục nói: "Như vậy sau này nó có thể phụng sự Đại Đường tốt hơn a, Hoàng thượng." Lý Nhị nhìn lão già bên dưới nói chuyện đầy sức lực, một chút cũng không giống sắp chết.

"Tể tướng, ta thấy giọng nói ông hồng lượng, thân thể cường tráng, chuyện ông tận trung vì Đại Đường trẫm cũng nhìn ở trong mắt, đã như vậy..." Ngay khi Trường Tôn Vô Kỵ tưởng rằng Lý Nhị sắp đáp ứng thì Lý Nhị lại nói: "Trẫm ban thưởng một ít thuốc bổ, khanh về nhà cố gắng tẩm bổ." Trường Tôn Vô Kỵ nháy mắt hóa đá tại chỗ, không ngờ Lý Nhị lại chơi chiêu này.

Bất quá đã hạ quyết tâm, hắn lại bắt đầu ăn vạ: "Hoàng thượng, vi

thần đã chết một đứa con trai rồi, cầu Hoàng thượng khả liên cho vi thần đi, vi thần chỉ muốn con trai ở bên cạnh bồi tiếp ta." Lý Nhị nhìn Trường Tôn Vô Kỵ cứ như đứa trẻ con bên dưới, đầu cũng to ra.

"Thôi được rồi, gọi về thì gọi về, hôm nay sợ là không đáp ứng, không biết hắn còn ăn vạ ta bao lâu." Lý Nhị nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Được rồi, trẫm sẽ triệu Trường Tôn Hoán về, mau đứng lên đi." Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong, nháy mắt từ dưới đất bật dậy: "Tạ Hoàng thượng!" Lý Nhị nhìn mà cạn lời: "Đây đâu giống người già, trở mặt còn nhanh hơn lật sách." "Các vị ái khanh còn có chuyện gì muốn tấu không?" Bên dưới tĩnh lặng như tờ, Lý Nhị thấy không ai đứng ra nữa liền phất tay: "Vô sự bãi triều." Sau đó Lý Nhị thay thường phục đi tìm Lâm Hiên. ...

Tại phủ đệ Lâm Hiên.

Trong nhà, Lâm Hiên thấy Lý Nhị lại đến nhà mình.

"Lão Lý, lại tới nữa à, ông thích nhà ta đến thế sao?" Lý Nhị thấy Lâm Hiên nói vậy cũng không giận, ngược lại cười nói: "Lão Lâm, hôm nay có người ở triều đình tham ngươi một bản." Lâm Hiên nghe xong, dùng ngón chân cũng biết là ai, bình tĩnh nói một chữ: "Ừ." Lý Nhị nhìn bộ dạng này của Lâm Hiên: "Xem ra ngươi biết là ai rồi." "Không phải lời thừa sao?

Trừ Trường Tôn Vô Kỵ ra thì còn có ai." Lý Nhị hỏi chuyện sáng nay: "Ngươi đánh tên tiểu tử từ Đột Quyết tới?" Lâm Hiên vẻ mặt không quan tâm: "Đúng vậy, ta đánh đấy." Lý Nhị tò mò ghé sát vào hỏi: "Lão Lâm, vì sao lại đánh hắn?" Lâm Hiên liếc mắt nhìn Lý Nhị đang tò mò: "Nó nợ đánh, lần sau ta mà gặp nữa ta còn đánh, đánh cho cha ruột nó cũng không nhận ra." "Nhìn không thuận mắt." Lâm Hiên lý trực khí tráng nói, "Lần sau để ta gặp lại, ta còn đánh." Đang nói, Lâm Hiên đột nhiên phát hiện Lão Lý đang chăm chú đánh giá mình.

“Sao thế?

Lão Lý?” Lâm Hiên giả bộ sợ hãi rụt đầu, “Ông là Hoàng thượng đấy nhé!

Phải bảo kê cho ta!” Lý Nhị bất đắc dĩ cười cười: “Giao tình của hai ta, ta có thể tay trỏ ra ngoài sao!” “Được.” Lâm Hiên hắc hắc cười, thành thật ngồi trở lại, nghĩ nghĩ rồi lại hỏi: “Trường Tôn Vô Kỵ nói gì rồi?” Trường Tôn Vô Kỵ tâm cơ thâm sâu, ngàn vạn lần đừng giở trò sau lưng.

“Hại, còn có thể nói gì?” Lý Nhị thở dài thườn thượt, “Vô phi là muốn gọi đứa con thứ hai Trường Tôn Hoán về.” “Trường Tôn Hoán?” Lâm Hiên nỗ lực hồi ức, nhưng không nhớ lịch sử có ghi chép gì về Trường Tôn Hoán.

Xem ra, con trai của Trường Tôn Vô Kỵ trừ trưởng tử ra, những người khác đều không quá xuất chúng.

Mà trưởng tử thì sớm đã bị xử tử rồi.

“Đúng vậy, hắn mè nheo ta hồi lâu, ta mới đáp ứng cho gọi về.” Người Đột Quyết đều đã đến cửa khiêu khích, vậy mà Tể tướng Đại Đường thiên tuyển vạn tuyển lại chỉ chăm chăm lo việc tư, thật làm người ta hàn tâm.

Bồi phu nhân lại thiệt quân, còn tống không ít thuốc bổ đến Trường Tôn phủ!

Lý Nhị càng nghĩ càng giận!

“Đúng rồi, ta có việc hỏi ông,” Lâm Hiên vỗ đầu, “Ông an bài ta đến cạnh phủ Lý Tĩnh?” “A?” Lý Nhị hiển nhiên bị hỏi mộng, “Lý Tĩnh tướng quân ngưỡng mộ ngươi, muốn làm hàng xóm với ngươi ấy mà.” ...

Cái tên Lý Tĩnh này, cái khác không nói, chiều con gái thì đúng là

số một!

"Đúng rồi, Lão Lâm a, không có việc gì thì mau chóng dọn qua đó đi!" Lý Nhị ngượng ngùng nói, "Ta từ trong cung đi ra tìm ngươi cũng khá xa..." Lâm Hiên đương trường cạn lời.

"Lão Lâm a, muốn ta nói thì đừng đi Kinh Châu nữa, ở lại Trường An đi!" Lão Lý cười hắc hắc, "Vừa vặn bình thường cũng có thể giải buồn cho ta." Đi cái con khỉ Lão Lý!

Dùng quyền thế ép ta ở lại Trường An sao?

Lâm Hiên đang định cự tuyệt, chỉ nghe Lão Lý tiếp lời: "Cũng không cần ngươi tiếp đãi khách nhân nào khác, mỗi tháng ta trả ngươi năm mươi lượng hoàng kim, thế nào?" Nói xong, không quên ném cho Lâm Hiên vài cái mị nhãn.

"Năm mươi lượng hoàng kim?" Lâm Hiên ngẩn người, quả nhiên thế giới của thổ hào ta không hiểu nổi!

"Hoàng thượng!

Lão Lâm bồi ngài, năm mươi lượng hoàng kim thật sự không quan trọng!" "Được rồi," Lão Lý hiện tại nhìn Lâm Hiên còn thuận mắt hơn nhìn Quan Âm Tỳ, ông hỏi, "Sở dĩ người Đột Quyết suất tiên khiêu khích, Lão Lâm ngươi vì dân trừ hại!

Ngươi thấy thế nào?" "Tốt tốt," Lâm Hiên gật đầu, "Bất quá, Lão Lý không định đánh người Đột Quyết sao?" "Hả?" Lý Nhị nhất thời bị hỏi ngớ ra, bèn kiên nhẫn thỉnh giáo Lâm Hiên, "Lão Lâm a, ngươi có cao kiến gì?" "Muốn ta nói, chi bằng đem chuyện này làm một cái khế cơ, sấn cơ gửi chiến thư cho người Đột Quyết!" "Ồ?

Lời này giải thích thế nào?" Lâm Hiên cười cười, "Muốn cho kẻ địch diệt vong, tất phải khiến chúng điên cuồng, đạo lý này Lão Lý hẳn phải hiểu rõ hơn ta chứ?

Chi bằng, ta diễn một màn khổ nhục kế cho chúng xem." Nói rồi, Lâm Hiên ghé vào tai Lý Nhị, nhỏ to to nhỏ như vậy như vậy.

"Được!" Lý Nhị cười ha hả vỗ đùi, "Thực sự là diệu kế!" ...

Trường Tôn Vô Kỵ phủ.

Hôm nay Đái Lợi mơ mơ màng màng tỉnh lại, không thể không nói, bác sĩ Thái Y Viện vẫn là có chút bản lĩnh.

Thái y cầm hòm thuốc thấy Trường Tôn Vô Kỵ cấp thiết đi vào phòng, vội vàng hành lễ.

"Trường Tôn đại nhân." "Bình thân, Đái Lợi tiểu điện hạ thế nào rồi?" "Vi thần quan sát, đều là những vết thương ngoài da, tuy rằng không ngại..." Thái y nói xong, cẩn thận liếc nhìn Hiệt Lợi Khả Hãn bên cạnh.

Người này thật sự quá hung dữ, thái y lắc đầu, thật sự không muốn nhìn thấy bản mặt thúi của tên Đột Quyết này nữa!

Chương 157

"Chu thái y cứ nói đừng ngại." Trường Tôn Vô Kỵ nhìn thoáng qua Hiệt Lợi Khả Hãn, biết thái y đang lo lắng, bèn cười hòa ái nói.

"Bị thương gân cốt một trăm ngày, phỏng chừng một tháng tới Đái Lợi tiểu điện hạ đều cần tĩnh dưỡng." "Được rồi, ta đã biết, vất vả cho Chu thái y." Trường Tôn Vô Kỵ cười gượng gạo, mục tống Chu thái y rời đi, sau đó nhìn về phía Hiệt Lợi Khả Hãn.

"Trường Tôn Vô Kỵ!

Tên Lâm Hiên kia thế nào rồi!" Hiệt Lợi Khả Hãn đối với kẻ làm hại đệ đệ mình thật sự khắc cốt ghi tâm.

"Bẩm Hiệt Lợi Khả Hãn, Hoàng thượng đã biểu rõ thái độ, nhất định sẽ điều tra rõ ràng chuyện này, cho Hiệt Lợi Khả Hãn một cái công đạo." Hiệt Lợi Khả Hãn đành phải gật đầu.

Bên phía Lâm Hiên.

Vừa mới tiễn Lý Nhị đi, Lâm Hiên nhìn bóng lưng hí hửng của Lý Nhị, không khỏi có chút hoài nghi nhân sinh.

"Cái lão già này, không phải là nhìn trúng ta rồi chứ?" Lâm Hiên rùng mình.

"Đinh!

Khen thưởng điểm danh hôm nay đã đến!" "Tê!

Hôm nay tiếng của hệ thống sao to thế!" Lâm Hiên tức giận nói, "Chẳng lẽ muốn làm ta điếc tai sao?" "Đinh!

Khen thưởng điểm danh hôm nay: Một gói bí phương thần bí!" "Cái quỷ gì vậy?" Lâm Hiên chớp mắt, không biết từ lúc nào trên tay

đã xuất hiện một gói giấy nhỏ màu vàng.

Lâm Hiên cẩn thận mở gói giấy ra, chỉ thấy một ít bột phấn màu vàng nâu.

Vò một ít trên tay, nhẹ nhàng ngửi ngửi, Lâm Hiên lập tức phản ứng lại!

Những bột phấn màu vàng nâu này không phải thứ gì khác, chính là hỏa dược (thuốc súng)!

Lâm Hiên vội vàng vào nhà, đổ hỏa dược ra đĩa nhỏ.

Có lẽ, trước khi Lý Nhị xuất binh đánh Đột Quyết, có thể áp dụng phối phương hỏa dược này vào trong quân sự!

Lâm Hiên trong lòng không khỏi kích động, so với hạt giống khoai tây trước đó, khen thưởng hai ngày nay của hệ thống quả thực quá có lương tâm rồi!

Lâm Hiên nhớ, mãi đến cuối thời Đường, mới có đại tướng quân áp dụng hỏa dược vào quân sự.

Nếu hiện tại có thể áp dụng sớm, không biết sẽ đẩy Đại Đường tiến lên bao nhiêu năm!

Nghĩ đến ánh mắt khâm phục của Lý Nhị, Lâm Hiên thầm hạ quyết tâm: "Lão Lý a!

Ông đối với ta tốt như vậy, Lâm Hiên ta khẳng định sẽ giúp ông phát triển Đại Đường thành cường quốc số một toàn cầu!" Lâm Hiên ôm ấp hoài bão, ánh mắt rực sáng: "Kẻ địch của ta, không chỉ có Đột Quyết, còn có Thiên Trúc, Đại Tần, Đông Doanh, ta muốn thống thống đánh bại bọn chúng!" Chờ đem những bột phấn quý giá này đổ ra đĩa, Lâm Hiên mới phát hiện trên tờ giấy gói hình như có chữ.

Lâm Hiên cẩn thận nhìn kỹ, trên đó viết: "Tiêu thạch thập ngũ, lưu

hoàng nhị, mộc thán tam." (Đá tiêu 15, lưu huỳnh 2, than gỗ 3).

Chẳng lẽ đây là phối phương hỏa dược đen thời cổ đại?

Lâm Hiên không khỏi kích động: Thật là đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu!

Sau thời Đường Tống, thiết kỵ Mông Cổ đã tận dụng triệt để ưu thế của hỏa dược đen, đánh cho Đại Tần đế quốc tơi bời!

"Chi bằng nhờ người đi mua ít dược liệu về," Lâm Hiên nghĩ, sắc mặt trầm xuống.

Dù sao ngày mai đã hẹn với Lý Nhị rồi.

Vở kịch hay sắp bắt đầu, phỏng chừng hôm nay nghiên cứu nữa thì không kịp thời gian.

Nghĩ vậy, hắn thuê một chiếc xe ngựa, đi tới Tú Mục Cư.

"Tướng công, sao chàng lại tới đây?" Từ Huệ đang thêu thùa, thấy Lâm Hiên liền tươi cười rạng rỡ.

"Nương tử đang thêu gì thế?" Lâm Hiên cười cười, sáp lại gần nhìn kỹ.

"Hóa ra là uyên ương." Từ Huệ mỉm cười.

Tri Thư ở bên cạnh nhanh nhảu: "Phu nhân và quan nhân chính là bỉ dực song phi đấy ạ." Lâm Hiên cười đùa cùng Từ Huệ hồi lâu, trời cũng dần tối.

"Đi chuẩn bị bữa tối đi," Lâm Hiên ôn nhu phân phó, "Đêm nay ta ở lại đây." Nằm trên giường êm, Từ Huệ cảm thấy mọi thứ vừa ngọt ngào vừa không thực.

"Nương tử." "Dạ?" "Nàng có tin tưởng ta không?" "Nô gia sống là người của chàng, chết là ma của chàng, đương nhiên toàn tâm toàn ý tin tưởng tướng công." "Vậy thì tốt." Lâm Hiên hôn lên trán Từ Huệ,

khẽ nói, “Ngày mai ta có thể sẽ gây ra một chuyện động trời, lúc đó mong nương tử đừng kinh hoảng.” Nói rồi, Lâm Hiên lại bổ sung: “Nếu nghe thấy ta làm chuyện táng tận thiên lương, cũng hy vọng nương tử thỉ chí bất du, vẫn tin tưởng ta như bây giờ.” “Được.” Trì nghi hồi lâu, Từ Huệ ôn nhu ngả vào lòng Lâm Hiên, đáp ứng.

Chỉ có một giọt lệ nóng hổi lăn xuống, tan vào lồng ngực ấm áp của hắn.

Haizz, không biết sau một màn khổ nhục kế này, Từ Huệ sẽ phải vì hắn mà lo lắng biết bao nhiêu.

Chương 158

Đêm càng sâu, hai người đều có tâm sự riêng, ngủ cũng không ngon.

Tiểu thái giám đến mời Lâm Hiên.

"Đại nhân, Hoàng thượng lại cho mời." Ngụy công công cầm phất trần, đứng ở cửa.

Trước đây đều là Lý Nhị tìm đến tướng công, nghe nói hôm nay tướng công phải vào cung diện thánh, Từ Huệ không khỏi lo lắng.

Lâm Hiên cười cười: "Xin nương tử nhớ kỹ ước định tối qua với ta." Rồi ung dung bước lên xe ngựa. ...

Vào trong cung, tại Ngự Thư Phòng.

Lý Nhị ngồi hướng nam, mặc long bào, nhìn qua có chút tiêu sái phong lưu.

"Đúng là người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân a!" Lâm Hiên thầm phúc phỉ một câu.

Trong thư phòng, còn có Trường Tôn Vô Kỵ và Hiệt Lợi Khả Hãn.

Đái Lợi cũng ở đó, chỉ là ngồi trên xe lăn, mặt quấn đầy băng vải.

Hiệt Lợi Khả Hãn vóc dáng không cao, mắt tròn vo, đang phẫn nộ trừng mắt nhìn Lâm Hiên.

"Bẩm Hoàng thượng, đây là Lâm Hiên, kẻ hôm nọ đã đánh bị thương quý khách Đại Đường trên phố Trường An." Trường Tôn Vô Kỵ cúi chào, mặt đầy vẻ xuân phong đắc ý.

Lâm Hiên a Lâm Hiên, ngươi cũng có ngày hôm nay!

Thấy Trường Tôn Vô Kỵ và Lý Nhị đều ở đây, Hiệt Lợi Khả Hãn

cũng kiêu ngạo ưỡn thẳng ngực.

“Khụ khụ...” Lý Nhị liếc nhìn Lâm Hiên, bắt đầu làm theo kế hoạch.

“Tiệp Lợi Khả Hãn, vị này chính là Lâm Hiên, người đã lỡ tay đánh bị thương đệ đệ ngài trên phố.” Lý Nhị làm bộ giới thiệu hai người Đột Quyết cho Lâm Hiên: “Lão...

Lâm Hiên, vị này là Đột Quyết Khả Hãn, Hiệt Lợi Khả Hãn, còn vị bên cạnh thì ngươi quen rồi.” Lâm Hiên đánh đệ đệ người ta ra nông nỗi này, Lão Lý suýt chút nữa không kìm được khóe miệng đang điên cuồng nhếch lên.

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, không biết Đại Đường hoàng đế định xử lý kẻ ác nhân đã làm hại đệ đệ ta thế nào?” Hiệt Lợi Khả Hãn xắn tay áo, hung hăng nói.

“Như vậy đi, Lâm Hiên này cũng là bạn cũ của trẫm, chi bằng để hắn xin lỗi Khả Hãn một câu,” Lão Lý nhìn thoáng qua Khả Hãn, chột dạ nói tiếp, “Chuyện này coi như bỏ qua, có được không?” “Cái gì?!

Ta không đồng ý!” Hiệt Lợi Khả Hãn tức giận phất tay áo, “Đái Lợi cũng sẽ không đồng ý!

Khinh người quá đáng!” “Đái Lợi điện hạ, người xem, bạn của trẫm không hiểu chuyện, chi bằng ngài bỏ qua cho hắn một lần?” Lý Nhị cười híp mắt dỗ dành tên đệ đệ ngu xuẩn của Khả Hãn.

“Được thôi, bất quá ta có một yêu cầu!” Quả nhiên là đệ đệ ngu xuẩn, nhanh như vậy đã đáp ứng.

Không chỉ Trường Tôn Vô Kỵ kinh ngạc, ngay cả anh ruột hắn cũng kinh rớt cằm.

“Yêu cầu gì?” Trường Tôn Vô Kỵ lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hy vọng tên béo lùn này đừng dễ dàng tha cho Lâm Hiên như vậy!

"Đó là..." Đái Lợi nhớ đến nhan sắc của Từ Huệ, không khỏi cười dâm đãng một tiếng, "Lâm Hiên phải tặng vợ hắn cho ta," Đái Lợi cười híp mắt nói tiếp, "Lại dập đầu cho ta hai cái..." "Bốp!" Lâm Hiên phẫn nộ đấm một quyền, lại đánh gãy thêm một cái răng cửa của Đái Lợi!

Ngự Lâm Quân nghe thấy động tĩnh trong Ngự Thư Phòng, lập tức nghiêm chỉnh huấn luyện chạy vào, chế phục Lâm Hiên.

Tuy Lâm Hiên có một thân võ nghệ, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, rốt cuộc cũng bị bắt giữ.

"Hoàng thượng, hắn dám ngay trước mặt ngài bất kính với đệ đệ Khả Hãn, thực sự không để ngài vào mắt a!" Sự việc xảy ra đột ngột, Trường Tôn Vô Kỵ bình tĩnh lại tâm tình, lập tức cáo trạng với Lý Nhị.

"Chẳng lẽ, Đại Đường hoàng đế một chút uy nghiêm cũng không có sao?" Hiệt Lợi Khả Hãn nhìn đệ đệ lại bị đánh gãy thêm một cái răng, đau lòng a!

"Ngươi!" Lý Nhị tức đến run rẩy không nói nên lời.

"Người đâu, đem hắn giam vào Thiên lao!" Lý Nhị nói, dường như chưa hả giận, "Ngọ thời ngày kia đem ra vấn trảm!" "Cái gì?" Lâm Hiên làm bộ kinh ngạc, vặn vẹo thân mình, phá khẩu đại mạ: "Được lắm Lý Thế Dân!

Ta coi ông là bạn, ông lại muốn giết ta?" Lý Nhị cũng tức giận, cổ nổi gân xanh: "Ai cho phép ngươi gọi thẳng tên húy của trẫm!" Lý Nhị càng nói càng không khống chế được, trực tiếp quát: "Lôi nó ra ngoài!

Phản rồi!" Lâm Hiên cũng không cam lòng yếu thế, vừa bị lôi ra

ngoài vừa hét: "Được lắm Lý Nhị!

Tình nghĩa giữa ta và ông đến đây chấm dứt!" Lý Nhị tức đến thổi râu trừng mắt.

Trường Tôn Vô Kỵ thấy Lý Nhị và Lâm Hiên náo loạn đến không thể vãn hồi, không khỏi thầm vui mừng.

Nhưng thấy bộ dạng long nhan chấn nộ của Lý Nhị, hắn đành kéo Khả Hãn và tên đệ đệ ngốc nghếch không có mắt nhìn của gã đi cáo lui trước.

Chương 159

“Đi đi, đi đi.” Lý Nhị không kiên nhẫn phất tay.

Chờ tiếng bước chân của ba người Trường Tôn Vô Kỵ, Hiệt Lợi Khả Hãn và Đái Lợi dần dần biến mất, Lý Nhị mới sải bước lớn đi tới trước cửa sổ, cố gắng nghe ngóng.

Xác định ba người kia đều đã đi xa, Lý Nhị rốt cuộc cười phá lên.

“Hahahaha, cái tên Đái Lợi béo lùn kia cũng quá ngu rồi.” Lý Nhị cười híp mắt cúi xuống, nhìn kỹ, cái răng của tên Đái Lợi kia vẫn còn nằm trên đất.

Không khỏi càng thêm vui vẻ.

“Người đâu!” “Có nô tài.” Người tiến vào là tên Ngụy công công kia.

“Này, sức khỏe Lưu công công vẫn chưa khỏi sao?” Lý Nhị có chút không vui, tuy tên Ngụy công công này trông cũng khá, nhưng có đôi khi quá không hiểu chuyện.

Thật sự có chút chướng mắt.

“...” Ngụy công công hiển nhiên không hiểu Lý Nhị đang diễn cái gì, không khỏi chột dạ đáp: “Bẩm Hoàng thượng, thân thể cha nuôi nô tài còn cần vài ngày nữa mới có thể thuyên giảm.” “Được rồi được rồi,” Lý Nhị khôi phục thần tình nghiêm túc, “Tìm xem trong phòng có cái răng nào không.” “Răng ạ?” “Vừa rồi có người không cẩn thận bị đập gãy răng.” “Dạ.” “Ngươi dọn dẹp trước đi, ta ra ngoài một chuyến, sẽ về ngay.” “Ách...” Nghe Lý Nhị muốn ra ngoài một mình, Ngụy công công không khỏi hoảng hốt.

“Hoàng thượng muốn đi đâu, để nô tài đi theo hầu.” “Không cần!”

Lý Nhị tâm tình rất tốt vuốt râu, "Ngươi nên học tập cha nuôi ngươi một chút, ngày ngày vây quanh trẫm, trẫm nhìn thấy đều thấy phiền." Ngụy công công trong lòng chịu khổ một vạn điểm bạo kích.

"Thấy cha nuôi?

Hắn từ trước đến giờ đều không bám dính lấy ta mà." Hóa ra Hoàng thượng thích khẩu vị này a.

Lý Nhị thay một bộ thường phục, lập tức đi giám ngục thăm Lâm Hiên.

Tại giám ngục.

"Lão Lâm a!

Ta tới rồi!

Lão Lý tới thăm ngươi đây!" Lý Nhị hứng cao thải liệt nói, đồng thời giơ giơ hộp cơm trong tay.

"Ta sợ cơm nước trong Thiên lao không hợp khẩu vị ngươi, đặc biệt từ Ngự Thiện Phòng mang đến bốn món mặn một món canh, thế nào, nếm thử xem?" Lâm Hiên nhìn Lý Nhị đang hưng phấn, vốn định nói "Kỳ thực ông không cần đến thăm ta đâu, đỡ lộ mã cước", nhưng nhìn thấy cơm canh thơm phức trong hộp, Lâm Hiên kịp thời ngậm miệng.

"Lão Lâm, thế nào, hôm nay không để ngươi chịu ủy khuất chứ?" "Không có không có." Lâm Hiên thực sự không dám nhìn bộ dạng hỉ khí dương dương của Lý Nhị, đành phải cắm cúi ăn cơm.

Vốn tưởng bị tống vào Thiên lao sẽ được thanh tịnh hai ngày.

Ai ngờ, khoảng cách với Lý Nhị càng gần, nói chuyện càng thuận tiện hơn.

"Lão Lý a, ông mau đi đi." Phi nhanh ăn xong mỹ vị của Ngự

Thiện Phòng, Lâm Hiên vỗ vỗ bụng, hài lòng nói.

“Ta đoán giờ này, Vô Kỵ và tên Khả Hãn hàm hàm kia cũng sắp tìm đến ta rồi.” “Vậy được, ta đi trước, đỡ bị nhìn thấy lại không tiện.” Lâm Hiên nhìn bóng lưng vô cùng hỉ khánh của Lý Nhị, có chút cạn lời. ...

Quả nhiên.

Lâm Hiên đoán không sai.

Trường Tôn Vô Kỵ dẫn theo Hiệt Lợi Khả Hãn tới thăm Lâm Hiên.

May mà Hoàng thượng đi nhanh, nếu không Lão Lý ở đây khẳng định sẽ hỏng việc.

Lâm Hiên nhìn hai người đứng ngoài song sắt lao phòng.

“Không ngờ hai tên ngốc này đến nhanh vậy, thật nằm ngoài dự đoán a.” Bên kia Hiệt Lợi Khả Hãn nhìn Lâm Hiên gầy gò bên trong, cũng không dám tin người này đã đánh bị thương đệ đệ mình.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Lâm Hiên, trong lòng vui như mở cờ.

“Lâm Hiên, lần này ta không chỉnh chết ngươi mới lạ!” Lâm Hiên cũng không vội, bình thản nhìn hai người bên ngoài.

“Gió nào thổi hai vị đến đây thế?

Muốn ta xin lỗi thì không có cửa đâu.” Tiếp đó Lâm Hiên đi tới cửa lao, cách song sắt nói: “Đừng nói là cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có.” Nói xong lại quay về ngồi trên chiếc giường duy nhất trong lao.

Hiệt Lợi Khả Hãn bên ngoài nhìn Lâm Hiên kiêu ngạo, nói với Trường Tôn Vô Kỵ bên cạnh: “Đi, mở cửa ra cho ta, ta đảo muốn xem miệng hắn cứng đến mức nào!” Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong, trong

lòng mừng rỡ.

“Ta đợi câu này lâu lắm rồi, hahaha, Lâm Hiên ngươi chạy trời không khỏi nắng!” Sau khi sai người mở cửa, Trường Tôn Vô Kỵ khom lưng với Hiệt Lợi Khả Hãn: “Hiệt Lợi Khả Hãn, mời!” Lâm Hiên nhìn bộ dạng ân cần của Trường Tôn Vô Kỵ: “Tể tướng đại nhân, từ khi nào lại giống như một con chó vậy?” Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong ngẩng đầu nói với Lâm Hiên: “Hừ, khu khu một tên phạm nhân, không có tư cách nói chuyện với bản tướng.” Lâm Hiên nghe vậy cũng không não nộ, cười nhìn hai người trước mặt.

Hiệt Lợi Khả Hãn nhìn Lâm Hiên: “Ngươi biết người ngươi đánh bị thương là ai không?” Lâm Hiên cười đáp: “Súc sinh!” “...

Ngươi chán sống rồi phải không.” Bên cạnh Trường Tôn Vô Kỵ thấy Hiệt Lợi Khả Hãn tức giận, mở miệng thêm dầu vào lửa: “Khả Hãn, ta thấy tiểu tử này căn bản không để ngài vào mắt, chi bằng giáo huấn hắn một trận.” Lâm Hiên nhìn Trường Tôn Vô Kỵ cười nói: “Tể tướng đang nói hoảng sao?” Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Lâm Hiên, trong lòng hận đến nghiến răng.

Chương 160

"Lâm Hiên, ngươi giết con ta trước, bản tướng cũng không nói làm gì, nhưng ngươi lại ngàn vạn lần đắc tội với quý khách Đột Quyết." "Quý khách là có thể ở Đại Đường ta tùy tiện đánh người sao?" Hiệt Lợi Khả Hãn vốn đã coi thường Đại Đường, nghe vậy mở miệng nói: "Khu khu một giới thảo dân, ta đánh thì đã làm sao?" Lâm Hiên ghét nhất là loại người này, tự cho mình là giỏi, kỳ thực chẳng có bản sự gì.

Bên cạnh Trường Tôn Vô Kỵ lại bắt đầu châm ngòi: "Khả Hãn, ta thấy tiểu tử này xác thực không để ngài vào mắt, chi bằng cho hắn chút giáo huấn." Hiệt Lợi Khả Hãn thấy Trường Tôn Vô Kỵ cứ lải nhải mãi: "Ngươi có thể câm miệng được rồi, chuyện của ta không cần ngươi chõ mõm vào." Trường Tôn Vô Kỵ nghe vậy tự nhiên không vui, thầm nghĩ: "Nếu không phải là quý khách, ta mới thèm để ý đến ngươi." Hiệt Lợi Khả Hãn thấy Trường Tôn Vô Kỵ bất mãn liền nói: "Nhìn cái gì, tin ta móc mắt ngươi ra không." Trường Tôn Vô Kỵ đối với hai anh em Đột Quyết Khả Hãn này một điểm hảo cảm cũng không có.

"Hừ, ở địa bàn của ai còn không rõ, thật coi mình là quý khách chắc, đệ đệ ngươi không nghe khuyên, bị đánh là đáng đời." Đương nhiên ngoài mặt hắn không dám biểu hiện ra, chỉ có thể thầm mắng trong lòng.

Lâm Hiên ở bên cạnh nhìn hai người hỗ động như xem kịch vui.

Lúc này Hiệt Lợi Khả Hãn cũng quay đầu không nói chuyện với Trường Tôn Vô Kỵ nữa, nhìn Lâm Hiên: "Gan cũng lớn đấy, đánh thương đệ đệ ta mà còn không xin lỗi." "Bình thường bình thường,

toàn quốc đệ tam." "Hừ, ta thấy miệng ngươi ngứa đòn rồi." Lâm Hiên nghe vậy cũng không giận, cười nói: "Khả Hãn muốn đánh ta cũng không dễ đâu nha." Trường Tôn Vô Kỵ lại nhịn không được chõ mồm: "Lâm Hiên, ngươi không để quý khách vào mắt, Khả Hãn nói gì ngươi cũng dám cãi lại sao?" Rồi quay sang Hiệt Lợi Khả Hãn: "Hiệt Lợi Khả Hãn, hắn coi thường ngài như vậy, quả thực là không để Đột Quyết vào mắt a." Lời của Trường Tôn Vô Kỵ vô nghi đã kích nộ Hiệt Lợi Khả Hãn, hắn quát: "Tiểu tử, ngươi thành công chọc giận ta rồi." Lâm Hiên cũng không tức giận, nói: "Đó thật là vinh hạnh của ta, Khả Hãn." "Tiểu tử, có muốn cùng ta tỷ thí một trận không?" "Khả Hãn muốn so cái gì?" "Ở ngay trong lao phòng này, nếu ngươi thắng ta, chuyện cũ ta sẽ bỏ qua, nếu ngươi thua, thì phải dập đầu xin lỗi ta, đồng thời đem vợ ngươi đền cho ta." Lâm Hiên thầm nghĩ: "Nhanh như vậy đã cắn câu rồi." Ngoài mặt Lâm Hiên cười nói: "Tự nhiên có thể, nhưng nếu ta thắng thì sao?" Hiệt Lợi Khả Hãn cười như không cười: "Ngươi cảm thấy có khả năng sao?" Lâm Hiên vẫn cười: "Nếu ta thắng, thì thế nào?" "Nếu ngươi thắng, điều kiện tùy ngươi ra." Hiệt Lợi Khả Hãn căn bản không tin mình sẽ thua.

Hai người đứng đối diện nhau, Hiệt Lợi Khả Hãn nhìn bộ dạng vân đạm phong khinh của Lâm Hiên, trực tiếp lao tới, dùng một chiêu Long Trảo Thủ khóa yết hầu Lâm Hiên.

Nào ngờ thân mình Lâm Hiên nghiêng đi, hoàn mỹ tránh thoát công kích của Hiệt Lợi Khả Hãn.

Sau đó Hiệt Lợi Khả Hãn biến trảo thành quyền, nhanh chóng đánh về phía Lâm Hiên.

Kết quả mỗi một chiêu đều bị Lâm Hiên hóa giải, Hiệt Lợi Khả Hãn có chút nóng nảy.

Hắn định nhấc bổng Lâm Hiên lên ném xuống đất, nhưng Lâm

Hiên sử dụng Thần Quyền Thuật trực tiếp đối cứng, Hiệt Lợi Khả Hãn bị đấm lui lại mấy bước.

Hiệt Lợi Khả Hãn thầm kinh hãi: "Quyền cước tiểu tử này thật lợi hại, tay ta giờ run không ngừng." Nhìn hai tay không ngừng phát run, lại nhìn Lâm Hiên vẫn vân đạm phong khinh, hắn nắm chặt tay, lại lao vào.

Hai người quyền cước tương giao, tốc độ cực nhanh.

Trường Tôn Vô Kỵ đứng xem bên cạnh thầm cầu nguyện: "Nhất định phải đánh chết tên tiểu vương bát đản Lâm Hiên này, nếu không ta tức chết mất." Lâm Hiên cũng không muốn chơi nữa, bắt đầu nghiêm túc.

Hiệt Lợi Khả Hãn cảm nhận được khí thế của Lâm Hiên thay đổi, trong lòng kinh hãi: "Một tên tiểu bạch kiểm cư nhiên có loại khí thế này, thân phận hắn hẳn là không đơn giản." Lợi dụng lúc Hiệt Lợi Khả Hãn sơ hở, Lâm Hiên tung một quyền, trực tiếp đánh ngã Hiệt Lợi Khả Hãn xuống đất.

Lâm Hiên nhìn Hiệt Lợi Khả Hãn nằm trên đất, cười nói: "Khả Hãn, ta thắng rồi, ngài giữ lời chứ." Hiệt Lợi Khả Hãn không thể tin nổi mình lại thua dưới tay một tên tiểu bạch kiểm, thầm nghĩ: "Tiểu tử này công phu liễu đắc, vốn không tin hắn đánh được Đái Lợi, giờ xem ra xác thực có chuyện đó.

Nếu có thể thu phục hắn về dưới trướng thì càng tốt." Lâm Hiên nhìn ra ý đồ của Hiệt Lợi Khả Hãn: "Cá đã cắn câu." "Khả Hãn lời nói đáng giá ngàn vàng, điều kiện tùy ta ra?" Hiệt Lợi Khả Hãn vẫn đang tính toán làm sao để Lâm Hiên quy thuận.

"Được, ngươi có điều kiện gì?" Lâm Hiên tự nhiên không thể lộ mục đích quá sớm, phải tạo một cái giả tượng.

“Trước đó mời người này ra ngoài đã.” Lâm Hiên chỉ vào Trường Tôn Vô Kỵ.

Trường Tôn Vô Kỵ quát: “Dựa vào cái gì, ngươi chỉ là một tên phạm nhân.” Hắn tức điên người, cứ tưởng mượn tay người khác giết người, ai ngờ Lâm Hiên lại thắng.

Hiệt Lợi Khả Hãn nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, quay sang nói: “Ngươi ra ngoài đi.” “Khả Hãn đừng vội tin hắn, lỡ ta ra ngoài hắn giở trò gian lận thì sao.” “Ngươi cảm thấy hắn lợi hại hơn bổn Khả Hãn sao?

Ra ngoài!” Thấy thái độ cứng rắn của Hiệt Lợi Khả Hãn, Trường Tôn Vô Kỵ đành phải hậm hực đi ra.

Sau khi Trường Tôn Vô Kỵ đi khuất, Hiệt Lợi Khả Hãn hỏi Lâm Hiên: “Nói đi, có yêu cầu gì?” “Ta muốn ra khỏi nơi này.” Hiệt Lợi Khả Hãn nhìn Lâm Hiên, không hiểu vì sao Lâm Hiên lại đuổi Trường Tôn Vô Kỵ đi?

“Chỉ vì yêu cầu này mà ngươi bắt Trường Tôn Vô Kỵ ra ngoài?” “Ngài cảm thấy hắn ở đây sẽ đồng ý sao?

Ta nghe hắn nói chuyện thấy phiền.” Lâm Hiên làm ra vẻ mặt ghét bỏ.

Hiệt Lợi Khả Hãn thấy hắn không giống nói dối, lại tính kế: “Thả ngươi ra ngoài cũng được, chỉ là trước đó ta và ngươi làm một cuộc giao dịch.” Lâm Hiên thầm cười: “Biết ngay ngươi không có ý tốt, lần này muốn tìm người đánh Đại Đường, rốt cuộc cũng lộ đuôi cáo rồi.” Ngoài mặt Lâm Hiên bình tĩnh hỏi: “Giao dịch?” “Giúp ta làm gián điệp, báo cáo tin tức về Đại Đường cho ta.” “Khả Hãn muốn ta phản bội quốc gia?” Lâm Hiên làm bộ không thèm.

“Đại Đường có gì tốt đâu, giúp ta ta sẽ cho ngươi tiền và quyền

lực, lợi ích sau này thiếu không được ngươi." Thấy Lâm Hiên có vẻ dao động, Hiệt Lợi Khả Hãn bồi thêm: "Võ công ngươi cao cường, sau này ta cho ngươi làm Vương, quản lý một vùng đất, thế nào?" "Thật sự cho ta một vùng đất?" "Ta Hiệt Lợi Khả Hãn nói được làm được, ngươi cứ yên tâm." Lâm Hiên gật đầu: "Đã như vậy, Khả Hãn lại đưa ra điều kiện lớn như thế, Lâm mỗ tự nhiên nguyện ý giúp đỡ Khả Hãn." "Hahahaha, Lâm huynh đưa ra quyết định này sẽ không sai đâu, tin tưởng ta." Lâm Hiên trong lòng cười lạnh: "Đúng là giúp, giúp ngươi sớm ngày quy tây.

Quan hệ của ta và Lão Lý mà ngươi cũng đòi chia rẽ sao?

Lại còn muốn vợ ta, nằm mơ đi, không đánh chết ngươi là may." Đương nhiên những điều này Hiệt Lợi Khả Hãn đều không biết, bị người ta dắt mũi còn tưởng mình hay, đáng đời kết cục thê thảm.

"Vậy ta coi như đã thỏa thuận xong với Khả Hãn." Lâm Hiên cười đắc ý, "Bảo Hoàng thượng thả ta ra, ta sẽ là người của ngài." Nói xong, Lâm Hiên nổi cả da gà.

"Được!" Hiệt Lợi Khả Hãn không hề để ý, cười sảng khoái, "Ta đi nói chuyện với lão già kia!

Hai ta một lời đã định!" "Một lời đã định!" Tuy ngoài miệng đáp ứng, Lâm Hiên thầm "phỉ" một tiếng.

Vốn tưởng phải tốn công thuyết phục, không ngờ tên Khả Hãn này lại dễ cắn câu như vậy.

Hiệt Lợi Khả Hãn hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui thu phục được nhân tài, vỗ vai Lâm Hiên hỏi: "Vậy đối với lão già họ Lý kia, ngươi có cái nhìn thế nào?" Khả Hãn tuy cười híp mắt, nhưng trong mắt lại lóe lên hung quang.

Lâm Hiên nghĩ, đã hoàn thành giai đoạn hai của kế hoạch với Lý

Nhị, bước tiếp theo cũng không cần gấp, bèn tương kế tựu kế.

Lâm Hiên giả bộ ngốc nghếch nói: “Ta không biết nói sao,” Lâm Hiên lau khóe mắt, chết tiệt!

Không có nước mắt!

Lâm Hiên lại dụi mắt mạnh hơn, “Tê” đau quá!

“Ta cùng hắn quen biết khi còn trẻ, là bạn tốt nhất của ta,” Lâm Hiên vừa nói vừa sụt sịt mũi, “Sau khi ta lỡ tay đánh đệ đệ Khả Hãn, ta cứ nghĩ hắn sẽ bao che cho ta...

Chương 161

Ô ô ô, hành động hôm nay của hắn, thực sự làm ta hàn tâm a!" Hiệt Lợi Khả Hãn nhìn Lâm Hiên đầy vẻ thương cảm, cảm thấy Lâm Hiên thật thảm!

Tên Hoàng đế kia cũng thật lãnh khốc vô tình!

Nghĩ vậy, Hiệt Lợi Khả Hãn kiêu ngạo nói: "Chi bằng, ta giết tên Lý Thế Dân kia báo thù cho ngươi!" !!!

Lâm Hiên ngàn vạn lần không ngờ tên Hiệt Lợi Khả Hãn này lại... không có não như vậy.

Vốn định dùng khổ nhục kế để thâm nhập vào trướng hạ của hắn, làm điệp viên hai mang.

Ai ngờ cái tên này đầu óc chỉ có một sợi dây.

Thấy Lâm Hiên ngây ra không nói, Hiệt Lợi Khả Hãn tưởng hắn bị dọa sợ, càng thêm đắc ý: "Hahahaha!

Lâm Hiên!

Dũng khí ngươi không đủ a, rốt cuộc vẫn không bằng dũng sĩ Đột Quyết ta!" "A..." Lâm Hiên cạn lời.

Chỉnh lý lại tâm tình, Lâm Hiên lại thay đổi bộ mặt a dua nịnh hót: "Không thể không nói, Hiệt Lợi Khả Hãn và Đái Lợi thật sự là anh em ruột, một người so với một người càng thông minh hơn!" Lâm Hiên cố nhịn cười, nói tiếp: "Ta bội phục phách lực của các hạ!" "Hahahaha, như vậy, Lâm Hiên ngươi cũng đồng ý quan điểm của ta rồi hả!?

Đem cái tên cẩu Hoàng đế họ Lý kia..." Hiệt Lợi Khả Hãn vừa cười xấu xa, vừa đưa tay lên cổ làm động tác "cắt tiết".

“Vậy không biết, Khả Hãn đã có kế hoạch gì chưa?” “.....” Một câu hỏi làm Hiệt Lợi Khả Hãn ngẩn người như phỗng.

“Chi bằng, để ta xuất chủ ý cho Khả Hãn đi.” Lâm Hiên đảo mắt, mở miệng nói.

“Mau nói!” “Ba ngày sau, là ngày lão già họ Lý yến thỉnh bá quan,” Lâm Hiên nhìn Khả Hãn đang nôn nóng, khóe miệng khẽ nhếch, “Chi bằng lúc đó, ngài an bài người của mình trà trộn tham gia yến hội.

Sau đó tại yến hội, ta sẽ biểu diễn múa kiếm cho lão già đó xem,” Lâm Hiên dừng một chút, “Đến lúc đó, trực tiếp đem lão già họ Lý kia giết chết, thấy thế nào?” Kỳ thực người có não đều biết kế hoạch này lậu đấu bách xuất (đầy lỗ hổng), vừa vặn, Hiệt Lợi Khả Hãn lại là kẻ không não.

Hiệt Lợi Khả Hãn cười hắc hắc: “Được!” Rồi nói tiếp, “Kỳ thực ta ở Trường An cũng lo lắng an nguy, dù sao nếu ta chết, Đột Quyết như rắn mất đầu.” Lâm Hiên cố nhịn ghê tởm, tiếp tục mang nụ cười giả tạo khen ngợi vị “Thủ lĩnh” Đột Quyết: “Vậy thì, nhân dân Đột Quyết có ngài đúng là phúc khí.” “Thật sao?

Ta cũng cảm thấy như vậy hahahaha.” “Đúng thế, phúc khí của nhân dân Đột Quyết đều thâm nhập xuống lòng đất, cuối cùng biến thành một làn khói xanh, từ tổ mộ nhà ngài bay lên đấy!” Lâm Hiên thầm mắng.

“Cho nên ta đã an bài một toán binh mã ở ngoài thành Trường An, cũng không nhiều, khoảng ba ngàn người đi,” Khả Hãn dương dương tự đắc nói.

“Quả nhiên kẻ đến không có ý tốt!” Lâm Hiên nghĩ thầm, không khỏi toát mồ hôi lạnh thay cho Lý Nhị: Nếu ba ngàn binh sĩ bên ngoài cấu kết với đại thần trên triều đường, Lý Nhị chẳng phải nguy hiểm rồi sao!

Nghĩ vậy, Lâm Hiên dò hỏi: “Vậy tại trên triều đường, Hiệt Lợi Khả Hãn đã từng an bài người của mình chưa?” “Đương nhiên rồi!

Hộ bộ thị lang Lý Niên Xuân chính là nội gián của ta!” Hiệt Lợi Khả Hãn lắc đầu quầy quậy đắc ý, mỗi năm Hộ bộ thị lang đều cung cấp cho hắn không ít tình báo, thật là mỹ bất tự thắng.

“Lý Niên Xuân đại nhân?” Lâm Hiên lặp lại một lần, lao lao ghi tạc trong lòng.

Sẽ có ngày ta tìm đám phản đồ Đại Đường này tính sổ!

“Sao thế, có vấn đề gì à?” “A, không có, chỉ là chưa từng nghe qua tên quan viên này, tùy tiện hỏi chút thôi.” “Vậy sao?” “Ân, ta kiến nghị, mời Lý đại nhân tham gia yến hội ba ngày sau, cũng để hắn nhìn xem, đi theo ngài sẽ có kết cục tốt đẹp thế nào!” Lâm Hiên mang theo nụ cười công nghiệp tiêu chuẩn, rõ ràng là lời nói có ẩn ý.

Nhưng Hiệt Lợi Khả Hãn hiển nhiên không nghe ra, cười ha hả đồng ý kiến nghị của Lâm Hiên.

“Vậy, thời gian không còn sớm, ta đi trước đây.” “Khả Hãn lưu bộ.” Lâm Hiên đi lên phía trước, giả bộ khẩn trương nói nhỏ, “Lão già họ Lý kia định trưa mai chém đầu ta, Khả Hãn muốn cầu tình thì phải nhanh một chút.” “Được được được~!” Hiệt Lợi Khả Hãn sảng khoái đáp ứng, sau đó biến mất trong bóng tối lao phòng.

Lâm Hiên nhìn Hiệt Lợi Khả Hãn đi xa, mới thành thật tìm một chỗ thoải mái nằm xuống.

Mò mẫm trong ngực áo, lấy ra một quyển truyện tranh mà hắn mang theo từ sáng.

Đã sớm biết hôm nay có tai ương lao ngục nên hắn chuẩn bị trước để giải khuây.

Hiện tại hắn cũng không vội, đã sớm bàn bạc với Lý Nhị rồi, cứ

đến giờ cơm Lý Nhị sẽ cải trang thành ngục tốt đến thăm.

Cho nên hiện tại Lâm Hiên khí định thần nhàn, chờ đợi Lý Nhị tới.

"Nương nương cát tường!" Ngoài cửa truyền đến tiếng vấn an.

"Tham kiến nương nương!" Ngoài cửa truyền đến tiếng vấn an ồn ào.

Tiếp đó là một giọng nữ uy nghiêm nhưng đầy lo lắng: "Bản cung là Hoàng hậu, ai dám cản ta!" Bên ngoài huyên náo, Lâm Hiên lờ mờ nghe ra giọng của Quan Âm Tỳ.

Không đúng a, Quan Âm Tỳ hiện tại không phải nên ở trong cung vì chuyện của Lý Thừa Càn mà thương tâm dục tuyệt sao?

Nhưng gỗ đã đóng thuyền, muốn trách thì chỉ trách Lý Thừa Càn tên nhóc đó quá không tranh khí thôi!

Bản thiếu gia đều đã giúp hắn giữ vững vị trí Thái tử, lại thêm sự sủng ái của Lý Nhị đối với Quan Âm Tỳ, ngôi vị hoàng đế sớm muộn cũng là của hắn.

Chương 162

Lâm Hiên không khỏi thở dài một hơi.

Một lúc sau, mới thấy Quan Âm Tỳ mặc y phục màu minh hoàng bước vào.

Đôi mắt hạnh nhân của nàng khóc đến sưng đỏ, khuôn mặt cũng đỏ bừng, khiến Lâm Hiên nhìn mà đau lòng.

"Nàng đến rồi." Lâm Hiên đứng dậy, cách lan can nhìn Quan Âm Tỳ.

"Không sao chứ?" Mắt Quan Âm Tỳ đỏ hoe, khiến Lâm Hiên suýt chút nữa thì nói ra sự thật.

Nhưng vì xã tắc Đại Đường, Lâm Hiên đành phải nhịn xuống.

"Ta không sao, nàng không cần lo lắng." "Ngày mai giữa trưa, là phải..." Quan Âm Tỳ ngấn lệ nhìn Lâm Hiên, giọng nghẹn ngào thương tâm.

"Đừng lo cho ta, ta cùng Hoàng thượng quan hệ tốt như vậy, sẽ không có việc gì đâu." Lâm Hiên nhìn Quan Âm Tỳ, do dự một chút rồi ôn nhu an ủi.

"Ta sẽ giúp chàng cầu tình.

Đang yên đang lành, sao lại ở Ngự Thư Phòng nhục mạ Hoàng thượng chứ?" Quan Âm Tỳ lau nước mắt, đôi mắt trách cứ nhìn Lâm Hiên.

"Chuyện này, ta nhất thời nửa khắc cũng không giải thích rõ được," Lâm Hiên khựng lại một chút rồi nói, "Đúng rồi, chuyện của Lý Thừa Càn thế nào rồi?" Nói đoạn, hắn đưa tay giúp Quan Âm Tỳ lau nước mắt.

“Ta hiện tại chỉ hy vọng có thể giữ lại cho Thừa Càn một cái mạng...” Quan Âm Tỳ vừa nói vừa lau khóe mắt, nắm chặt tay Lâm Hiên, “Ta hiện tại quan tâm hai người, cả hai đều gặp chuyện, thật sự ưu sầu không chịu nổi.” Lâm Hiên tuy rằng đau lòng cho Quan Âm Tỳ, nhưng dù sao cũng phải lấy đại cục làm trọng, đành chọn cách im lặng.

“Ta vốn định nhờ chàng giúp Thừa Càn khuyên nhủ Hoàng thượng,” Quan Âm Tỳ nghẹn ngào, “Hiện tại thì hay rồi, chàng cũng vào ngục, bảo ta phải làm sao đây?” Lâm Hiên chỉ có thể cười khổ, tin tức ở Trường An lan truyền nhanh như vậy sao?

Rõ ràng chuyện mới xảy ra buổi sáng, giờ mới giữa trưa mà Quan Âm Tỳ đã biết rồi.

Vậy Từ Huệ thì sao?

Chắc cũng khóc thành người lệ rồi.

Nhưng hiện tại Quan Âm Tỳ đang ở đây, hắn chỉ có thể an ủi: “Không sao đâu, có ta đây mà.” Nhìn Quan Âm Tỳ lê hoa đái vũ, Lâm Hiên đành phải đưa ra chút ý kiến: “Hiện tại nàng bảo trọng thân thể mới là quan trọng nhất.

Bất quá ta có một chút kiến nghị về chuyện Lý Thừa Càn, nàng có muốn nghe không?” “Chàng nói đi.” Lâm Hiên vỗ nhẹ vai Quan Âm Tỳ: “Chi bằng bảo hắn viết thư nhận tội đi.” Quan Âm Tỳ giật mình, lập tức lại rơi lệ.

“Yên tâm, đương kim Bệ hạ là người thế nào?

Thừa Càn phạm lỗi lớn, trực tiếp nhận sai chẳng những không làm gia trọng tội hành, ngược lại về mặt tình cảm còn có thể đả động trái tim Hoàng thượng.” “Được.” Nghe Lâm Hiên giải thích, sắc mặt Quan Âm Tỳ rốt cuộc cũng có chút sức sống.

“Không còn sớm nữa, Hoàng hậu nương nương, trong ngục âm u ẩm thấp, người mau ra ngoài đi, đừng để tổn hại phượng thể.” Một tên thị vệ đeo đao đi tới, đưa Quan Âm Tỳ rời đi.

Haizz, có đôi khi vận đào hoa vượng quá cũng không phải chuyện tốt a.

Chân trước vừa tiễn Quan Âm Tỳ, chân sau Lý Nhị đã xách hộp cơm mỹ tư tư đi vào.

“Lão Lâm a, thế nào?” Lý Nhị quan tâm hỏi, “Mọi thứ phải đi theo đúng kế hoạch a, vạn nhất tên Khả Hãn kia không tìm trẫm cầu tình thì xong đời.” “Thỏa rồi.” Lâm Hiên cười híp mắt ra dấu tay với Lý Nhị.

“Vậy thì được, nếm thử móng heo kho của Ngự Thiện Phòng đi.” “Ai da, Lão Lý!

Món này thơm thật!” Nghe Lâm Hiên khẳng định, Lý Nhị lập tức cười nở hoa.

Cho người ta vé trải nghiệm nhà tù một ngày, tất nhiên phải hầu hạ Lão Lâm cho tốt rồi.

“Đúng rồi, ta nói này Lão Lý, ông có thể đừng cứ ngồi cười ngây ngô như thế được không?” “Hửm?

Sao vậy?” Thấy Lâm Hiên đột nhiên hỏi thế, Lão Lý lập tức cảnh giác.

“Người bên cạnh ông đều là nằm vùng của Hiệt Lợi Khả Hãn, ông không biết sao?” “Cái gì?

Lại có chuyện này?” “Chứ còn sao nữa?” “Tên là gì?” Lý Nhị cúi đầu hỏi, mặt đỏ bừng vì giận.

“Hộ bộ thị lang Lý Niên Xuân.” Lâm Hiên khí định thần nhàn nói,

liếc nhìn biểu tình của Lý Nhị rồi trêu chọc, “Bị dọa rồi?” “Ý gì?” “Tên Đột Quyết Khả Hãn kia đã dẫn theo ba ngàn binh sĩ, mai phục ở ngoài thành Trường An rồi.” “Rầm!” Lý Nhị tức giận đấm mạnh vào đùi mình.

“Đấm đùi cũng vô dụng, theo ta thấy, chi bằng chúng ta tương kế tựu kế.” “Ồ?

Lão Lâm thỉnh giảng.” “Thế này, ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi.

Tại yến hội ba ngày sau, hắn đánh chủ ý của hắn, đến lúc đó chúng ta chỉ cần thế này...” Lâm Hiên thấy dáng vẻ tức đến hỏng người của Lý Nhị, không khỏi buồn cười, liền ghé vào tai ông ta thì thầm.

“Diệu kế!

Diệu kế!” Lý Nhị nghe xong, cao hứng cười lớn, đợi đến đêm muộn mới rời đi.

Phía bên kia, Hiệt Lợi Khả Hãn sau khi trở về phủ Trường Tôn Vô Kỵ cũng cao hứng vạn phần.

Chương 163

Hắn tự cho rằng đã nắm được thóp của Lâm Hiên, liền đại dao đại bãi giải thích với đệ đệ Đái Lợi: "Đệ đệ a, nghe ta, chúng ta cứ giả vờ tha thứ cho Lâm Hiên trước." "Tại sao?

Đệ đều bị đánh thành ra thế này rồi!" Đái Lợi vẻ mặt ủy khuất, chỉ chỉ vào cái miệng của mình.

Hai cái răng cửa đều bị Lâm Hiên đánh rụng.

Hôm nay từ Ngự Thư Phòng về, Trường Tôn Vô Kỵ vui vẻ, đã dẫn hắn đi tìm thợ ngà voi giỏi nhất để khảm hai cái răng vàng lớn.

"Nghe ta, chúng ta trước tiên thả Lâm Hiên ra, sau đó bảo đảm yến hội ba ngày sau diễn ra bình thường," Khả Hãn tự cho là thông minh nháy mắt, "Sau đó tại yến hội, chúng ta..." Hiệt Lợi Khả Hãn làm một động tác cắt cổ: "Đến lúc đó, đừng nói một cái vợ của Lâm Hiên, ngay cả toàn bộ Đại Đường, đều là của hai anh em chúng ta!" "Thật sao!" Đái Lợi nghe nói có thể sở hữu cả Đại Đường, lập tức tỉnh táo lại, "Vậy ngày mai đệ sẽ đi sớm một chút cầu tình với Hoàng thượng!" *** Kết cục đương nhiên là hai kẻ ngu xuẩn kia đến muộn.

Khi hai người phong phong hỏa hỏa đi tìm Hoàng thượng, Lý Nhị trong lòng cũng hoảng sợ một phen.

Lý Nhị nội tâm: *Khốn kiếp!

Ta cứ tưởng hai tên này không đến chứ.* Lý Nhị bề ngoài: *Đã Khả Hãn nguyện ý tha thứ, vậy trẫm cũng không truy cứu nữa.* Lúc này tại pháp trường, Lâm Hiên đang phạm nói thầm trong bụng.

"Tên hàm hàm Khả Hãn kia có đáng tin hay không vậy?" Hắn nhìn mặt trời trên cao, "Chẳng lẽ Lâm Hiên ta hôm nay mệnh tuyệt tại

đây?" Chính lúc đang ủ rũ cúi đầu, một con khoái mã phi đến: "Đao hạ lưu nhân!" Lâm Hiên nằm mơ cũng không ngờ kịch bản máu chó sinh tử du quan trong phim truyền hình lại xảy ra trên người mình.

Sau khi khôi phục tự do, dưới đài lập tức có một cô gái phấn nộn lao tới.

Lâm Hiên nhìn kỹ, không phải ai khác, chính là Từ Huệ.

Nàng khóc như mưa, bổ nhào vào lòng hắn.

"Ngoan, không sao rồi." Lâm Hiên kiên nhẫn dỗ dành.

"Thiếp biết tướng công sẽ không làm chuyện vi pháp loạn kỷ," Từ Huệ lau nước mắt, "Vậy chúng ta có thể về nhà chưa?" Nàng chớp chớp hàng mi dài, khiến Lâm Hiên đau lòng không thôi.

Dám làm người phụ nữ của ta chịu tội, ta nhất định phải khiến Đột Quyết trả giá đắt!

Lâm Hiên nghĩ vậy, không khỏi khẽ khàng đáp: "Đi, về nhà." Được ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, Lâm Hiên ý vị thâm trường nhìn lên trời.

Trường An e rằng sắp có đại biến động.

Hai ngày nay hệ thống thưởng đều là mấy thứ thuộc nhánh công nghệ, Lâm Hiên cũng không định dùng hết kinh nghiệm, mà tích cóp lại để đổi lấy một vật phẩm lớn.

Tại Tú Mục Cư, cùng Từ Huệ trồng rau cải, ăn ô mai chua, Lâm Hiên cảm thấy cuộc sống như vậy thật thoải mái cực kỳ.

Hai ngày trôi qua trong nháy mắt.

Gần nhà có thám tử Đột Quyết dùng để truyền tin tức với Hiệt Lợi Khả Hãn.

Lão Lý biết tình huống này nên cũng phá lệ không chạy đến nhà

Lâm Hiên.

Một ngày nọ, Ngụy công công lại đến Tú Mục Cư mời Lâm Hiên.

Hóa ra là ngày Lý Nhị nghênh tiếp Hiệt Lợi Khả Hãn, yến thỉnh bách quan đã đến.

"Lâm đại nhân có muốn đi không?" Ngụy công công dò hỏi.

"Đi." Lâm Hiên mang vào đôi giày da, cầm lấy một thanh bảo kiếm.

Hôm nay chính là mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch, không thể xảy ra sai sót.

Ngụy công công đã sớm chuẩn bị xe ngựa, Lâm Hiên nhìn Từ Huệ đầy lưu luyến rồi rời khỏi Tú Mục Cư.

Lần này, Lâm Hiên đã sớm bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm!

Tiến vào cung, quả nhiên khắp nơi giăng đèn kết hoa, long trọng hỉ khánh như ngày tết.

"Lão Lý này, diễn kịch cũng diễn nguyên bộ nha." Lâm Hiên cười cười, đợi Ngụy công công dẫn vào yến tiệc, chọn một chỗ ngồi khá gần Lão Lý.

Dần dần, Binh bộ Thượng thư, Hộ bộ Thượng thư đều vào, Lâm Hiên cố ý quan sát, phát hiện không thấy tên Hộ bộ thị lang Lý Niên Xuân kia đâu, biết rằng kế hoạch đã thành công một nửa.

"U, Hiệt Lợi Khả Hãn hôm nay thật nể mặt." Lâm Hiên nhìn ra cửa, thấy Hiệt Lợi Khả Hãn dẫn theo đệ đệ đang ngồi trên xe lăn đi vào.

Tên đệ đệ Đái Lợi nhe ra hàm răng vàng chóe, nhìn thô tục cực kỳ.

Thấy Hiệt Lợi Khả Hãn nhìn về phía mình, Lâm Hiên cố ý quay

đầu đi.

Trường Tôn Vô Kỵ ở bên cạnh Hiệt Lợi Khả Hãn cũng đang chào hỏi các quan viên.

Tên Khả Hãn này cùng đệ đệ hắn thật ham ngủ, nếu không phải cứ mười phút phái người đi gọi một lần, phỏng chừng hôm nay trường hợp quan trọng như vậy sẽ nháo ra trò cười.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn về phía chỗ ngồi trên yến hội, phát hiện Lâm Hiên không tự giác mà ngồi ở vị trí thứ hai.

Chương 164

Ai cũng biết chỗ ngồi tượng trưng cho thân phận và địa vị, Lâm Hiên ngồi ghế thứ hai, thật là không biết trời cao đất rộng!

Trường Tôn Vô Kỵ vừa định sa sầm mặt mũi đi phê bình Lâm Hiên, nhưng chuyển niệm nghĩ lại, tên Lâm Hiên này biết mình là Tể tướng Đại Đường nên mới nhường vị trí thứ nhất cho mình.

Nghĩ vậy, Trường Tôn Vô Kỵ mới tiêu tan cơn giận: *Lâm Hiên, ngươi không cần đắc ý!

Kịch hay còn ở phía sau!

Để cho ngươi hôm nay xuất tẫn xấu mặt, ta đã sắp xếp một màn kịch lớn!* Đang nghĩ ngợi, một giọng nói tiêm duệ vang lên: "Hoàng thượng giá lâm!" Chỉ thấy Lý Nhị mặc long bào, trang trọng bước ra.

"Tham kiến Hoàng thượng!

Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Văn võ bách quan thấy Hoàng thượng, sôi nổi triều bái, thật là khí phái!

"Chúng ái khanh bình thân!" Lý Nhị cười híp mắt liếc nhìn Lâm Hiên, "Hôm nay là ngày tiếp phong cho Hiệt Lợi Khả Hãn và Đái Lợi điện hạ, mọi người cứ việc uống rượu ăn thịt, không cần cố kỵ quá nhiều!" Quan lại đồng thanh hô to, ca nữ tiến vào, yến hội chính thức bắt đầu.

Trường Tôn Vô Kỵ vừa định đi đến vị trí thứ nhất, lại phát hiện đã bị Đái Lợi Khả Hãn chiếm mất.

Lại nhìn sang Lâm Hiên, thấy hắn đang nhìn mình cười cợt!

Lại bị hắn xoay như chong chóng rồi!

Trường Tôn Vô Kỵ tức đến bốc khói!

Nhìn lại vị trí thứ ba, Đái Lợi đang cầm chùm nho ăn đến vui vẻ.

“.....” Trường Tôn Vô Kỵ vừa định phát tác, lại thấy hôm nay là ngày phổ thiên đồng khánh, thực tại không nên quấy rối không khí, đành phải kiếm một vị trí không bắt mắt mà ngồi xuống. *Được lắm Lâm Hiên, lát nữa ta sẽ cho ngươi nhan diện tẫn thất!* Trường Tôn Vô Kỵ vừa nghĩ vừa ra hiệu cho tên Đại học sĩ bên cạnh.

Đại học sĩ hội ý, lập tức đứng dậy: “Bẩm báo Hoàng thượng, thần thấy chỉ xem ca vũ biểu diễn cũng không có ý nghĩa, chi bằng...” Lý Nhị nhìn thoáng qua Đại học sĩ: “Có chuyện gì cứ nói đừng ngại.” “Thần nghe nói bằng hữu của Hoàng thượng là Lâm Hiên văn tự công để thập phần lợi hại, chi bằng chúng ta chơi một trò chơi đối thơ?” Lâm Hiên vốn định thành thật đến khi kế hoạch bắt đầu, nhưng không so bì thì người ta lại cố ý tìm cha (gây sự).

“Được, muốn so thế nào?” Lâm Hiên ăn một quả nho, lại bị chua đến ê cả răng.

“Cái này đơn giản, chi bằng ta ra một cái đề mục, ngài dùng nó làm thơ, như thế nào?” “Có thể a.” Lâm Hiên xoa xoa tai, “Đề mục là gì?” “Vi thần thấy hiện tại đang là giữa hè, trong cung ngoài cung tiếng ve kêu một mảnh, chi bằng ta dùng 'Ve' (Thiền) để làm thơ?” “Có thể,” Lâm Hiên nhìn thoáng qua tên Đại học sĩ, “Bất quá, tiêu chuẩn thắng thua là gì?” “Ta thấy chi bằng so xem ai viết ra nhanh hơn?” “Không không không, ta cảm thấy, chúng ta so xem ai ngâm ra nhanh hơn thì tốt hơn.” “.....” Đại học sĩ lần đầu tiên nghe thấy kiểu so này, không tự giác quay đầu nhìn Trường Tôn Vô Kỵ.

Trường Tôn Vô Kỵ gật gật đầu.

“Được.” Đại học sĩ gật đầu, “Vậy hiện tại có thể bắt đầu chưa?” “Có thể,” Lâm Hiên nhìn Đại học sĩ, nhàn thục ngâm: *“Bản dĩ cao

nan bão, Đồ lao hận phí thanh.

Ngũ canh sơ dục đoạn, Nhất thụ bích vô tình.

Bạc hoạn ngạnh do phiếm, Cố viên vu dĩ bình.

Phiền quân tối tương cảnh, Ngã diệc cử gia thanh."* "A, ..." Đại học sĩ hiển nhiên không phản ứng kịp việc Lâm Hiên dùng thời gian ngắn như vậy để làm một bài thơ, sau đó hậm hực nói, "Lâm công tử cao minh, tiểu nhân bất tài, tự phạt ba chén." Lâm Hiên hài lòng gật đầu, lại ngồi xuống tỉ mỉ đoan tường chùm nho.

Trường Tôn Vô Kỵ tức anh ách!

Nhìn thời gian, cũng nên đến lúc rồi.

Đang nghĩ ngợi, tiểu thái giám ở cửa hô to: "Báo!

Trường Tôn Hoán đại nhân điều kinh thành!" Lý Nhị đang cùng Khả Hãn nâng ly cạn chén, nghe Trường Tôn Hoán đến, liền cáo từ: "Hai vị cứ uống trước, trẫm đi một lát." Trường Tôn Hoán này không phải ai khác, chính là thứ tử của Trường Tôn Vô Kỵ, cũng là con bài chưa lật của lão!

Trường Tôn Hoán thân phi bạch sắc khôi giáp, nhìn qua anh tư táp sảng.

"Bái kiến Hoàng thượng!" "Bình thân bình thân!" Lý Nhị nói rồi tạm thời rời khỏi yến tiệc.

Trường Tôn Vô Kỵ vốn định để con trai đương chúng triển hiện võ nghệ, không ngờ Hoàng thượng lại rời đi đúng lúc này, không khỏi có chút ủ rũ.

Chính lúc khó xử, Trường Tôn Vô Kỵ ngước mắt nhìn lên, thấy Lý Nhị đã quay lại.

"Hoàng thượng," Trường Tôn Vô Kỵ tóm lấy cơ hội, lập tức mở

miệng, “Ca vũ này thủy chung không bằng nam nhi múa thương lộng kiếm, chi bằng...” Trường Tôn Vô Kỵ nửa câu sau chưa kịp nói, đã nghe thấy Hiệt Lợi Khả Hãn mở miệng: “Bản vương cũng cảm thấy không thú vị,” Khả Hãn vuốt râu, ý vị thâm trường nhìn về phía Lâm Hiên, “Chi bằng gọi Lâm Hiên và dũng sĩ mà bản vương mang đến cùng múa kiếm trợ hứng đi!” “.....” Trường Tôn Vô Kỵ hóa đá.

Nhưng lão chuyển niệm nghĩ lại, bắt đầu tự an ủi: “Không sao, cùng Trường Tôn Hoán hay tên Đột Quyết dũng sĩ kia đánh nhau đều giống nhau, ta còn cơ hội.” Nghĩ vậy, Trường Tôn Vô Kỵ đành phải ngồi thụt lại phía sau, lẳng lặng ăn dưa xem kịch.

Không bao lâu sau, Lâm Hiên và tên Đột Quyết dũng sĩ kia đã thay đồ xong, từ cửa chậm rãi đăng tràng.

Lâm Hiên một thân bạch y, Đột Quyết dũng sĩ một thân hắc y, nhìn qua đều anh tư táp sảng, lập tức dìm hàng Trường Tôn Hoán vừa mới xuất hiện xuống.

Trường Tôn Vô Kỵ tức nghẹn: Con trai mình sao lại không có chút tồn tại cảm nào vậy?

Lâm Hiên cúi chào đài cao, liền rút kiếm chậm rãi múa.

Tên Đột Quyết dũng sĩ kia là tâm phúc của Hiệt Lợi Khả Hãn, đối với nhiệm vụ lần này đã sớm nắm rõ trong lòng bàn tay.

Chương 165

Thấy Lâm Hiên bắt đầu múa kiếm, gã cũng rút đao ra.

Mới đầu hai người đều ổn trọng khôi hoằng, dần dần tiết tấu gia tăng, chỉ có thể nhìn rõ đao quang kiếm ảnh cùng màu áo trắng đen lẫn lộn.

Lâm Hiên tay phải cầm kiếm, thượng hạ trung tam lộ tề đầu tịnh tiến, tên kia sức lực đại vô cùng, múa đao đến mức nước tạt không lọt.

Thấy thời cơ chín muồi, Hiệt Lợi nhìn Lâm Hiên, "Khụ khụ khụ" ho khan mấy tiếng.

Lâm Hiên hội ý, nghiêng người né sang một bên.

Tên dũng sĩ kia đã luyện tập nhiều lần, hào không do dự lao về phía người ngồi trên hoàng vị mà đâm tới!

Người ngồi trên hoàng vị chính là Lý Nhị!

"Á!" Cung nữ bên cạnh nhìn thấy Lý Nhị đầy máu, trực tiếp ngất xỉu.

Lúc này văn võ bách quan đều đang kinh ngạc sững sờ, chưa kịp phản ứng.

Không biết ai hô to một tiếng: "A!

Hoàng thượng ngộ thích rồi, người đâu hộ giá!" Người bên dưới mới từ từ phản ứng lại, binh sĩ hoảng hoảng trương trương chạy đến trước mặt Lý Nhị.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn một màn đang xảy ra, vội vàng chạy lên hô to: "Thái y, mau truyền thái y!" Thái giám bên cạnh liền lăn một

vòng bò đi tìm thái y.

Lúc này Lâm Hiên đang đứng xem kịch ở bên cạnh thầm nghĩ: "Đám người này phản ứng cũng quá chậm rồi, chờ thái y đến thì người này sợ là đã chết thấu, đều lạnh ngắt rồi." Không bao lâu thái y chạy tới, vội vàng tiến lên kiểm tra, kết quả vừa nhìn liền trực tiếp quỳ xuống: "Hoàng thượng...

Hoàng thượng giá băng rồi!" Văn võ bách quan bên dưới trực tiếp quỳ rạp xuống, Trường Tôn Vô Kỵ òa khóc: "Hoàng thượng, người sao có thể bỏ lại lão thần chứ?

Hoàng thượng a!" Lâm Hiên nhìn màn kịch này thật sự nhịn không được cười.

"Trường Tôn Vô Kỵ cũng quá khoa trương rồi, con trai chết cũng không thấy lão khóc như vậy." Lúc này yến hội loạn thành một nồi cháo, tên sát thủ đã bị hàng phục, quỳ trên mặt đất.

Trường Tôn Vô Kỵ đột nhiên lao về phía Hiệt Lợi Khả Hãn, chỉ vào mũi hắn hỏi: "Là ai sai khiến thích sát Hoàng thượng!

Nói!" Bộ dạng tiểu ủy khuất kia thật không nhìn ra là Tể tướng uy nghiêm ngày thường.

Lúc này Hiệt Lợi Khả Hãn vẫn ngồi yên tại chỗ chậm rãi đứng dậy, đi về phía tên sát thủ.

"Nói, là ai sai khiến ngươi giết Hoàng thượng, Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, là ai phái ngươi đến." Lâm Hiên nhìn Hiệt Lợi Khả Hãn giả vờ như không biết chuyện gì, trong lòng âm thầm like cho hắn một cái.

"Diễn thật giống, đặc biệt là biểu tình vừa rồi khi ám sát Lão Lý, không đi làm diễn viên quả thực lãng phí thiên phú." Tất nhiên Lâm Hiên sẽ không nói ra, hôm nay hắn chủ yếu là đến xem kịch, lúc này

không nên nói chuyện thì tốt hơn.

Tên thích khách trực tiếp cắn lưỡi, máu từ miệng chảy ra, ngã xuống đất.

Thái y sờ sờ hô hấp, quay đầu lại nói: "Chết... chết rồi." Hiệt Lợi Khả Hãn trong lòng ám tự cao hứng. *Lão hoàng đế chết rồi, Đại Đường là của Đột Quyết ta, ha ha ha ha.* Lúc này hắn vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trường Tôn Vô Kỵ cùng các vị quần thần: "Các vị nghe ta nói, hiện tại Hoàng đế đã chết, quan trọng nhất là chọn ra người có thể kế thừa vương vị." Văn võ bách quan bên dưới nghe xong thấy cũng có lý, nhưng câu tiếp theo đã làm kinh ngốc tất cả mọi người tại tràng: "Hiệu trung với Đột Quyết ta, yên tâm ta sẽ không bạc đãi các ngươi." Lập tức có một quan viên đứng ra: "Ngươi đây là sấn hỏa đả kiếp, không chừng cái chết của Hoàng thượng có liên quan đến ngươi, là ngươi phái người giết Hoàng thượng." Lúc này Hiệt Lợi Khả Hãn không nói gì, đệ đệ Đái Lợi lại mở miệng: "Thì đã sao, không phải thì đã sao, kẻ yếu vốn nên thần phục ta." "Phóng cái rắm!" Lúc này Hiệt Lợi Khả Hãn trực tiếp lao đến, bóp cổ vị quan viên kia: "Các ngươi không có lựa chọn, chỉ có đi theo ta mới là chính xác, tên cẩu hoàng đế kia không đáng để các ngươi hiệu trung." Hắn còn lớn tiếng quát: "Không sai, là ta giết cẩu hoàng đế, vậy thì sao?

Binh đội Đột Quyết ta đang ở nơi cách kinh thành không xa, nếu ai động đến ta, trực tiếp đồ sát nơi này." Hắn còn đang cười lớn, lúc này Lâm Hiên lẳng lặng mặc niệm cho chỉ số thông minh của hắn.

"Chưa từng thấy ai ngu xuẩn như vậy." Đúng lúc đó, một giọng nói truyền đến: "Hiệt Lợi Khả Hãn cho rằng Đại Đường ta không đánh lại sao?" Một nam nhân từ sau tấm bình phong thúy lục bước ra, dọa Hiệt Lợi Khả Hãn giật mình thon thót.

Đợi Hiệt Lợi Khả Hãn định thần nhìn lại, người kia thân xuyên

minh hoàng sắc, tiếu ý doanh doanh, không phải Lý Nhị thì là ai?

"Không có khả năng," Hiệt Lợi Khả Hãn rùng mình một cái, "Ngươi không phải đã chết rồi sao?" "Người đâu!" Lý Nhị cao giọng hô một câu, lập tức có năm ngàn Ngự lâm quân xông vào đại điện, ấn Hiệt Lợi Khả Hãn xuống đất.

Hiệt Lợi Khả Hãn thấy binh bại như núi đổ, không khỏi vừa tức vừa gấp, lớn tiếng la hét: "Ta biết rồi!

Tên này nhất định là giả hoàng đế!" "Giả hoàng đế?" Lý Nhị cười híp mắt vuốt râu, "Hả?" Hiệt Lợi Khả Hãn thấy Lý Nhị không tranh biện với mình, lập tức to gan hơn: "Đám binh sĩ ngu xuẩn, còn không mau thả ta ra!" "Mau thả ca ca ta ra!" Đái Lợi thấy tình huống bất diệu, cũng lớn tiếng kêu gào.

"Đại Đường hoàng đế chân chính đã chết rồi!

Người này nhất định là giả trang!" "Phóng túng!" Ngụy Chinh đứng ra, "Ta đi theo Hoàng thượng nhiều năm, vị này chính là Đại Đường hoàng đế của ta!" Ngụy Chinh nộ mục viên tĩnh, không khỏi làm Lâm Hiên liên liên gật đầu, lúc như thế này, chính là cần một người như Ngụy Chinh đứng ra ổn định quân tâm.

"Phải không?" Người mặc long bào minh hoàng sắc kia đột nhiên đi tới gần.

"Dám nói trẫm không phải đương triều thiên tử, Hiệt Lợi Khả Hãn, cư tâm của ngươi nguyên lai ta sớm nên nhìn rõ rồi!" Lý Nhị cười cười: "Hôm nay văn võ bách quan đều ở đây, mời mọi người chứng kiến Hiệt Lợi Khả Hãn lang tử dã tâm, cũng cho mọi người xem kết cục của kẻ phản bội Đại Đường ta!" Lý Nhị bước đến long ỷ, dùng lực xé một cái, lột xuống mặt nạ da người trên mặt kẻ giả mạo!

Hóa ra có người đeo mặt nạ da người của Lý Nhị, thế mạng cho ông ta chịu chết!

Hiệt Lợi Khả Hãn nhìn kỹ lại, người này không phải ai khác, chính là tên gián điệp Hộ bộ thị lang Lý Niên Xuân!

Tên Lý Niên Xuân này vốn được mời đến yến hội bách quan, nhưng khi yến hội tiến hành được một nửa, có một Lưu công công đi tới nói Hoàng thượng gọi hắn.

Chương 166

Hắn vốn chỉ là một Hộ bộ thị lang bình bình vô kỳ, sao lại được Hoàng thượng đặc biệt triệu kiến?

Lý Niên Xuân thầm nghĩ, nhưng chính vì Lưu công công là thân tín bên cạnh Hoàng thượng, lại thúc giục gấp, nên hắn đành vội vàng đi theo.

Ngờ đâu, Lưu công công trực tiếp đưa hắn đến Ngự Thư Phòng, bắt hắn thay long bào, đeo mặt nạ da người.

Lý Niên Xuân run lẩy bẩy, vội vàng quỳ xuống: "Lưu công công đừng lấy bản quan ra làm trò đùa!" Lý Niên Xuân khẩn trương nuốt nước bọt, đeo mặt nạ ngụy trang Hoàng thượng, đây chính là tội khi quân!

Không ngờ phía sau lập tức truyền đến giọng Lý Nhị: "Khi quân chi tội!" Lý Niên Xuân thấy Lý Nhị không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng mình, không khỏi khẩn trương.

"Tốt lắm, Lý Niên Xuân, ta hỏi ngươi, ngươi có biết tội chưa?" Lý Nhị vừa rồi nói dối với Hiệt Lợi Khả Hãn là muốn đi nhà xí, thực tế là vội vàng đi tìm Lý Niên Xuân làm kẻ chết thay.

Không đúng, kẻ chết thay này, chết cũng không oan!

Lý Nhị lấy ra một cây quạt, thưởng ngoạn một hồi rồi mở ra phe phẩy: "Không biết Lý ái khanh, đã từng biết sai chưa?" Dọa đến Lý Niên Xuân chạy nhanh quỳ trên mặt đất dập đầu: "Vi thần không biết a!" "Không biết?" Lý Nhị nhìn tên Lý Niên Xuân này, không khỏi tức giận, "Chẳng lẽ muốn trẫm đem chứng cứ ra, ngươi mới chịu nhận sai sao?" Nhìn dáng vẻ chết không nhận tội của Lý Niên Xuân, Lý Nhị đành phải phất phất tay.

Lưu công công bên cạnh dù sao cũng hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm, nhìn thấy phản ứng của Lý Nhị, vội vàng lấy ra những bức thư giấu trong tấu chương.

Một xấp thư tín chỉnh tề, là do Lý Nhị phái người lục soát thư phòng Lý Niên Xuân mới biết được.

Nhìn thư từ qua lại nhiều năm với Đái Lợi Khả Hãn, Lý Niên Xuân biết, không nhận tội cũng là đường chết một con.

Chi bằng mau chóng phục tội, không chừng Lý Nhị có thể khai ân, tha cho người nhà của hắn.

"Hoàng thượng!

Vi thần tội đáng muôn chết!" Lý Niên Xuân quỳ trên mặt đất thống khổ rơi lệ, "Ta từ nhỏ lớn lên trong nhà nghèo, chưa từng thấy nhiều bạc như vậy!" Lý Niên Xuân nhớ lại tuổi thơ bần cùng, không khỏi bi từ trung lai: "Hy vọng Hoàng thượng có thể tha cho một nhà già trẻ của ta, cha mẹ đi theo ta hơn nửa đời người chưa được ngày nào tốt lành, vi thần hy vọng..." "Ngươi cũng biết ngươi còn cha mẹ!" Lý Nhị tức giận run rẩy râu, hôm nay lúc đi sao gia, quan viên báo lại rằng vợ cả của Lý Niên Xuân thật sự lợi hại, bắt cha mẹ chồng phải ở phòng chứa củi.

"Ngươi làm như vậy có xứng đáng với cha mẹ sinh thành không!" Lý Nhị thở dài một hơi: "Đem toàn tộc biếm làm thứ dân.

Còn ngươi, trước tiên đeo mặt nạ mặc long bào đi thay ta chịu chết đi." "Tạ chủ long n." Lý Niên Xuân cảm kích dập đầu.

Cứ như vậy, Lý Niên Xuân mặc long bào, chết trên long ỷ.

"Khốn kiếp!

Tên phản đồ này!" Hiệt Lợi Khả Hãn rốt cuộc cũng hiểu ra, tức giận muốn lao đến nắm áo Lâm Hiên.

Nhưng bị hai tên Ngự lâm quân áp giải, động đậy không được.

Đệ đệ Đái Lợi của hắn cũng bị trói gô, toàn bộ chờ Lý Nhị phát lạc.

"Ta?

Ta một lòng vì Đại Đường, sao lại là phản đồ?" Lâm Hiên nhìn Hiệt Lợi Khả Hãn đang tức đến hộc máu, cười híp mắt đáp.

"Ngươi!" Hiệt Lợi Khả Hãn lúc này mới phát hiện mắc mưu Lâm Hiên, dùng tiếng Đột Quyết lầm bầm mắng chửi hắn.

Hắn quay đầu nhìn tên dũng sĩ kia cũng đang bị Ngự lâm quân ép quỳ xuống.

"Ký nhiên Hiệt Lợi Khả Hãn ký du (nhòm ngó) quốc thổ Đại Đường ta, vậy thì..." Lý Nhị bá khí công bố, "Giết tên này, giữ lại cái đầu của hắn, coi như chứng minh Đại Đường ta cùng Đột Quyết khai chiến!" Lý Nhị liếc mắt nhìn Ngự lâm quân.

Ngự lâm quân hội ý, thủ đao lạc (chém xuống), trực tiếp cắt đầu tên Đột Quyết dũng sĩ.

"Á!" Một tiếng thảm thiết vang lên, chỉ thấy một vật tròn vo lăn đến dưới chân Hiệt Lợi Khả Hãn, chính là đầu của tên dũng sĩ kia.

"Đại Đường ta, xưa nay lấy đức phục người," Lý Thế Dân hài lòng vuốt râu, "Năm ngàn tướng sĩ ngoài thành, đều đã bị ta bắt làm tù binh.

Nhưng..." Lý Thế Dân cố ý kéo dài giọng, "Ta quyết định tha cho hai người các ngươi không chết!

Truyền lệnh xuống, ba tháng sau, Đại Đường ta cùng Đột Quyết chính thức khai chiến!" "Tuân chỉ!" Mãn đường văn võ đại thần lập tức nhiệt huyết sôi trào, sớm đã nhìn Đột Quyết không vừa mắt, hôm

nay rốt cuộc có thể xả được cục tức này.

“Được lắm!

Các ngươi cứ chờ đó cho ta!” Hiệt Lợi Khả Hãn thấy không chỉ tổn thất một dũng sĩ, còn mất luôn năm ngàn binh lính, không khỏi phẫn hận nói với Lâm Hiên.

“Tùy thời phụng bồi.” Lâm Hiên chắp tay, bộ dáng vô sở úy (không sao cả).

“Lâm ái khanh, lần này khanh lập đại công, không biết muốn thưởng gì?” Bởi vì mãn triều văn võ đều ở đây, Lý Nhị nghiêm túc nói chuyện với Lâm Hiên, làm Lâm Hiên có chút không được tự nhiên.

“Khải bẩm Hoàng thượng, vi thần tịnh không cần ban thưởng, vi thần chỉ muốn về nhà.” Lâm Hiên đáng thương ba ba nói.

“Được rồi!

Vậy chúng ái khanh đều tan đi!” Lý Nhị nghiêm trang nói, “Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân thỉnh lưu bộ, trẫm muốn cùng khanh thảo luận vấn đề tống tiễn Đột Quyết Khả Hãn trở về.” “.....

Chương 167

Thần tuân chỉ.” Trường Tôn Vô Kỵ tức anh ách!

Rõ ràng hôm nay có thể cùng con trai Trường Tôn Hoán hoan tụ một đường, ai ngờ Hoàng thượng lại giao cho việc khổ sai này. *** Trên đường xuất cung, Lâm Hiên đang mỹ tư tư, lại nghe thấy phía sau có người gọi.

“Ai?” Lâm Hiên quay đầu, lập tức hiểu ra chuyện gì.

“Ta là công tử phủ Trường Tôn, Trường Tôn Hoán,” Trường Tôn Hoán mặc một thân bạch sắc khôi giáp, nhìn anh tư táp sảng, hẳn là cô gái nào nhìn thấy cũng sẽ động lòng.

“Lâm Hiên.” Lâm Hiên đơn giản giới thiệu, hỏi, “Trường Tôn công tử có việc gì không?” “Sớm nghe nói Lâm đại nhân võ công nhất tuyệt, cho nên hôm nay muốn thỉnh giáo một phen.” Lâm Hiên nhìn thoáng qua trang phục của Trường Tôn Hoán, tay cầm một cây ngân thương, xem ra là có chuẩn bị mà đến.

“Xem ra lại là một tên muốn thay ca ca báo thù đây.” Lâm Hiên thầm nghĩ, ngoài miệng lại đáp ứng, “Vậy mời Trường Tôn công tử chỉ giáo.” “Đinh!” Trường Tôn Hoán không chút khách khí, cây ngân thương như rắn bạc linh động, trực tiếp đâm về phía mặt Lâm Hiên.

“Đang!” Lâm Hiên không cam lòng yếu thế, lập tức dùng trường kiếm đỡ lấy thế công của Trường Tôn Hoán, một quyền vừa nhanh vừa chuẩn đấm về phía ngực hắn.

“A!” Trường Tôn Hoán tuy dùng tay đỡ được cú đấm, nhưng trường thương trong tay lại vì cầm không chắc mà bị Lâm Hiên đánh văng ra ngoài.

“Còn muốn so nữa không?” Lâm Hiên đặt kiếm ngang cổ Trường Tôn Hoán.

“Đương nhiên!” Trường Tôn Hoán đầy hận ý, nôn nóng muốn thay trưởng huynh báo thù, liền tung một cú đá quét về phía Lâm Hiên.

“Dũng khí đáng khen!” Lâm Hiên lộn nhào ra sau, đứng cách Trường Tôn Hoán ba bước.

“Đang!” Lâm Hiên ném kiếm xuống đất, “Ký nhiên ngươi tay không tấc sắt, vậy hai chúng ta cứ tay không quyết cao thấp là tốt rồi.” “Hắc!” Trường Tôn Hoán vận khí chạy đà hai bước, hai tay biến thành móng vuốt, thi triển Ưng Trảo Công “Tam Dương Khai Thái”.

“Không tồi,” Lâm Hiên biến tay trái thành quyền, trực tiếp đánh vào khớp tay Trường Tôn Hoán!

“A!” Trường Tôn Hoán thảm thiết kêu một tiếng, tay trái của hắn đã bị Lâm Hiên đánh trật khớp.

“Đều nói rồi,” Lâm Hiên cười cười, “Ta không đánh nữa.

Chờ thương thế tốt lên rồi lại tìm ta.” Nói xong, Lâm Hiên bước ra khỏi cửa cung.

Không đánh lại Lâm Hiên, Trường Tôn Hoán vừa tức vừa thẹn, cảm thấy không còn mặt mũi về nhà, liền chạy đến tửu lầu uống rượu giải sầu.

“Tiểu nhị, mang ra loại rượu tốt nhất của quán,” Trường Tôn Hoán nén giận nói, “Còn có thức ăn ngon nhất nữa.” Điếm tiểu nhị nhìn thấy khôi giáp của người này đều nạm chỉ vàng, biết Trường Tôn Hoán khẳng định có tiền, liền cười híp mắt tiếp đón: “Có ngay!” rồi lui xuống.

Đồ ăn của quán quả thực rất ngon, nhưng đến khi Trường Tôn Hoán sờ vào túi quần, lại phát hiện không mang theo tiền.

Mang theo một thân mùi rượu, Trường Tôn Hoán nói với chủ quán: “Hôm nay ra cửa gấp quá, không mang tiền, ngày mai sẽ bổ sung.” “Hả?” Điếm tiểu nhị nghe Trường Tôn Hoán không mang tiền, lập tức thay đổi sắc mặt.

Quán này không cho phép khách nhân nợ tiền, cứ thế này hắn sẽ bị trừ lương a.

Vì thế hắn túm chặt ống tay áo Trường Tôn Hoán, không cho đi.

“Khách quan, ở đây không cho nợ.” “Nhưng ta không mang tiền thì làm sao!

Yên tâm, ta là công tử nhà Trường Tôn, sẽ không quỵt tiền rượu đâu.” “Khách quan, mau thanh toán đi, nếu không ta sẽ bị trừ tiền.” Giằng co một hồi, Trường Tôn Hoán rốt cuộc phát phiền: “Phiền hay không hả!” “Tiểu nhân biết phiền, nhưng tiền công của tiểu nhân...” “Phiền chết đi được!” Trường Tôn Hoán bị hỏi đến phát bực, một cái quật ngã tên tiểu nhị xuống đất.

Hắn vốn là người luyện võ, xuống tay có hơi nặng, tiểu nhị kia vội vàng hô hoán: “Mau tới người a!

Có người đập quán!” Khoảnh khắc sau có rất nhiều người xúm lại xem náo nhiệt.

Trường Tôn Hoán càng thêm buồn bực, vốn định đi giải sầu, ai ngờ lại vì không mang đủ tiền mà bị giữ ở đây.

“Không cần gọi nữa,” một giọng nữ thanh thúy như chuông bạc truyền đến, “Tiền này ta trả.” Một cô gái cũng mặc bạch sắc khôi giáp, đeo ngân thương bước vào, nhét cho điếm tiểu nhị một thỏi vàng.

“Tiền này, đủ trả tiền rượu chưa?” Cô gái sảng khoái hỏi.

“Đủ rồi đủ rồi,” điếm tiểu nhị vội vàng bò dậy, “Đa tạ đại thiện nhân, đa tạ nữ bồ tát.” “Không có chi,” cô gái cười cười, quay đầu nói

với Trường Tôn Hoán, “Còn không đi?” Cô gái này là ai?

Không phải người khác, chính là Lý Anh Ca.

“Không đi sao?” Lý Anh Ca ôn nhu cười.

Nụ cười này làm Trường Tôn Hoán nhìn đến ngẩn ngơ.

Chưa từng thấy cô gái nào tiêu sái như vậy.

“Cảm ơn cô nương tiêu tiền giải vây cho ta,” Trường Tôn Hoán xấu hổ cười, “Ta là Nhị công tử nhà Trường Tôn Vô Kỵ, Trường Tôn Hoán.

Không biết phương danh của cô nương?” “Chúng ta bèo nước gặp nhau, hà tất phải hỏi tên?” Lý Anh Ca cười cười, xoay người muốn đi.

“Khoan!

Chương 168

Cô nương chờ đã!" Trường Tôn Hoán to gan chặn đường Lý Anh Ca, "Xin hỏi cô nương trong phủ đã có hôn phối chưa?" "Ta đã có người trong lòng." Lý Anh Ca để lại một câu, liền bỏ đi.

Chỉ còn lại Trường Tôn Hoán một mình đứng đó ngẩn ngơ thương tâm. *** Tại phủ Lâm Hiên.

"Đinh!

Ký tên hôm nay khen thưởng: Bản thảo Phục Cổ Pháo Xa!" "Tuyệt!" Hai ngày nay hệ thống khen thưởng đều không tồi, Lâm Hiên cảm thấy mình đúng là âu hoàng (người may mắn).

Trong phủ, Lâm Hiên phát hiện dược liệu để nghiên cứu thuốc súng không đủ, định bảo Từ Huệ đi mua giúp.

Hắn đi tìm Từ Huệ, từ trong phòng tìm ra hoa viên đều không thấy bóng dáng nàng đâu, liền chặn một nha hoàn lại hỏi: "Phu nhân đi đâu rồi?" Nha hoàn kia nhìn Lâm Hiên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cúi đầu đáp: "Bẩm lão gia, phu nhân đang ở phòng bếp." Lâm Hiên hài lòng với biểu hiện của nha hoàn nhà mình, mị lực của bản thân quả nhiên mê người.

"Được rồi, ta biết rồi, lui xuống đi." Lâm Hiên sải bước về phía phòng bếp.

Vừa tới cửa, thấy Từ Huệ đang bận rộn bên trong, Lâm Hiên rón rén đi đến sau lưng, ôm chầm lấy nàng.

Từ Huệ giật mình, quay đầu lại thấy là Lâm Hiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hiên thấy phản ứng này của nàng, không khỏi cười nói:

“Nương tử, sợ cái gì?

Sợ ta ăn thịt nàng chắc.” Vừa nghe xong, mặt Từ Huệ đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu: “Tướng công thật biết nói đùa!” Tỳ bà nữ bên cạnh lại phải hứng chịu một đợt cẩu lương, trực tiếp ngất xỉu.

Lâm Hiên tiếp tục hỏi Từ Huệ: “Sao lại vào bếp?

Đầu bếp nấu không ngon sao?” Từ Huệ xoay người đối diện với Lâm Hiên, tay sờ lên mặt hắn: “Không phải, thiếp thấy chàng gần đây vất vả, nên hầm canh tẩm bổ cho chàng.” Lâm Hiên thâm tình nhìn Từ Huệ, tay cũng đặt lên tay nàng đang áp trên mặt mình: “Lâm Hiên ta có thể cưới được người thê tử tốt như vậy, thật là phúc phận tu luyện từ kiếp trước a.” Hai người thâm tình nhìn nhau, một màn này lại trọng trọng thổn cho mấy tỳ nữ còn lại một đợt cẩu lương.

Lại thêm một người nữa ngã xuống trong hào quang tình yêu của hai người.

Lâm Hiên ngửi thấy mùi canh thơm lừng, không khỏi cảm thấy đói, bụng cũng kêu lên ùng ục.

“Canh nương tử nấu nhất định rất ngon, nhìn xem bụng ta đều kêu rồi, a, muốn ăn canh nương tử nấu.” Từ Huệ cười: “Vậy để thiếp múc canh cho chàng.” Rất nhanh Từ Huệ múc một bát nhỏ, thổi thổi rồi đưa cho Lâm Hiên, vừa nhìn hắn uống canh vừa hỏi: “Tướng công đến bếp tìm thiếp có việc gì không?” Lâm Hiên lúc này mới nhớ ra chính sự: “Nhìn xem, vừa thấy nương tử là ta quên hết cả chính sự, do nương tử quá đẹp, làm ta chỉ muốn ở bên cạnh nàng thôi.” Nữ tỳ bên cạnh nghe xong lại ngất, mấy tỳ nữ còn lại thầm nghĩ: *Ai, lão gia quá biết tán tỉnh rồi, nếu ta có thể gặp được người như lão gia, chết cũng cam lòng.* Lúc này mặt Từ Huệ càng đỏ hơn, như quả táo chín mọng muốn cắn một miếng.

“Tướng công chỉ biết chọc ghẹo thiếp!” Lâm Hiên vừa uống canh

vừa nói: “Là thế này, ta muốn nhờ nương tử mua giúp ta một ít dược liệu.” “Dược liệu?

Có gấp không?

Thiếp đi ngay bây giờ.” Lâm Hiên nhìn Từ Huệ vẻ mặt nghiêm túc, phì cười: “Nương tử quá đáng yêu rồi, không gấp, ngày mai đi mua cũng được.” Từ Huệ nghe xong mặt lại đỏ.

“Vậy là dược liệu gì?” “Lưu huỳnh, than gỗ, tiêu thạch.” “Được, ngày mai thiếp sẽ ra phố xem có bán không.” “Ừ, tận lực mua nhiều một chút.” Sau đó Lâm Hiên bồi Từ Huệ cả buổi chiều và buổi tối.

Ngày hôm sau Từ Huệ dậy sớm đi mua dược liệu.

Lâm Hiên ở trong phủ đợi, không biết qua bao lâu, thấy Từ Huệ trở về, hắn sải bước ra đón.

“Vất vả cho nương tử rồi!

Mọi thứ mua đủ chưa?” Từ Huệ nghiêng người để Lâm Hiên nhìn đồ đạc trong sân: “Lưu huỳnh và than gỗ chàng cần đều mua được rồi, nhưng tiêu thạch thì không mua được.” “Tiêu thạch?” “Đúng vậy, hôm nay thiếp đi mấy chỗ đều không có bán, tiêu thạch thuộc quyền quản lý của quan phương, bá tánh không mua được.” Lâm Hiên ngẫm nghĩ: *Tiêu thạch tựa hồ xác thực là đồ quốc cấm, xem ra chỉ có thể tìm Lão Lý thử xem.* Hắn nhìn Từ Huệ, ôn nhu cười nói: “Không sao, vất vả cho nương tử rồi!” Từ Huệ nhìn ánh mắt Lâm Hiên, mặt mũi lại không tranh khí mà đỏ lên: “Không... không có gì.” Lâm Hiên cho người chuyển đồ vào kho, sau đó đi tìm Lý Nhị.

“Chuyện này nhất định phải được Lão Lý đồng ý, nếu không chế tác hỏa dược sẽ có chút phiền phức.” Không bao lâu sau, Lâm Hiên tìm được Lý Nhị, lúc này Lão Lý đang xử lý chính vụ.

Lâm Hiên và Lý Nhị quan hệ thân mật nên người bên ngoài cũng

không cần.

Lâm Hiên trực tiếp vào phòng, Lý Nhị nhìn thấy hắn liền nói: "Yêu?

Hiếm thấy nha, vô sự bất đăng tam bảo điện, nói đi, có chuyện gì hả Lão Lâm?" Lâm Hiên nhìn Lý Nhị hiểu mình như vậy, nói: "Lão Lý, làm sao a, không có việc gì ta không thể tìm ông tâm sự sao?" Lâm Hiên tự nhiên tìm một chỗ ngồi xuống, thị nữ bên cạnh thức thời dâng lên một chén trà rồi lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, lúc này Lý Nhị mở miệng: "Không có việc gì sẽ vào cung tìm ta?

Ông cứ nói toạc ra đi cho rồi." Lâm Hiên cười gượng: "Lão Lý, ta không phải là tới tìm ông sao?" "Nói đi Lão Lâm, gặp chuyện gì rồi?" Lâm Hiên nghe vậy cũng không khách khí nữa: "Là thế này, ta có một loại hỏa dược, chỉ cần có nó, công đánh một tòa thành đơn giản dễ như trở bàn tay." Lý Nhị nghe xong hai mắt tỏa sáng: "Lão Lâm, ông nghiên chế ra rồi?" Lâm Hiên nhìn Lý Nhị đang kích động: "Kém một chút, kém một chút, thiếu một vị dược liệu." "Dược liệu gì?

Ta đi kiếm cho ông." Lý Nhị nghe xong vỗ đùi.

"Lão Lý, lời này của ông có tính không?" "Quân vô hí ngôn!

Nói đi, cái gì có thể làm khó được trẫm." "Tiêu thạch, bá tánh bình thường không mua được, cho nên ta tới tìm ông, ông cấp cho ta cái giấy phép, ta đi lấy." Lý Nhị tưởng là cái gì to tát: "Ta cứ tưởng là gì, hóa ra là tiêu thạch a, cái này dễ ợt." "Ông đồng ý cấp cho ta tiêu thạch?" "Không chỉ tiêu thạch, Lão Lâm, ta chuẩn bị tặng ông một tòa mỏ khoáng luôn!" Lâm Hiên nghe xong nội tâm vô cùng kích động: *Một tòa mỏ?

Thế này thì có dùng không hết tiêu thạch, không cần phải đi mua,

Lão Lý đối với ta thật sự quá tốt rồi.* Lý Nhị thấy Lâm Hiên đứng hình, dùng tay quơ quơ trước mặt hắn: "Lão Lâm, không sao chứ, không cần quá kích động." Lâm Hiên quay đầu nhìn Lý Nhị: "Lão Lý, thật sự định tặng ta một tòa mỏ?" "Ừ, ông phải gia tăng tốc độ nghiên chế đấy." Lâm Hiên vỗ vai Lý Nhị: "Yên tâm đi Lão Lý." Lý Nhị nhìn Lâm Hiên tín thệ đán đán, trong lòng thầm nghĩ: *Chỉ cần có hỏa dược này, chẳng phải là vô địch sao, đánh Đột Quyết bất quá chỉ là chuyện nhỏ.* Ông ta nói với Lâm Hiên: "Lão Lâm, ông đem đến cho ta quá nhiều kinh hỉ, ta đối với ông thật sự là hỉ ái không chịu được a." Lâm Hiên nghe xong đầy đầu hắc tuyến: "Lão Lý, đừng như vậy, ta sẽ hoài nghi ông thích nam nhân đấy." "Ha ha ha ha ha, Lão Lâm, ta thật sự thích ông." Lâm Hiên nội tâm nhịn không được phun tào: *Làm ơn đừng thích ta, ta thích nữ nhân...* Đương nhiên Lâm Hiên cũng biết chữ "thích" này chỉ là sự trọng dụng.

Lâm Hiên và Lý Nhị lại tán gẫu thêm một lúc.

"Lão Lý, lần này công đánh Đột Quyết ông chuẩn bị để ai đi?" "Lão Lâm, ta định lần này để ông đi, ông thấy thế nào?" Lâm Hiên nghe xong đầy mặt hắc tuyến, trong lòng thầm mắng: *Ở nhà có nhiều mỹ nữ như vậy, ta đi đến chỗ đó chịu ngược làm gì?

Chương 169

Hơn nữa đi cả đêm cũng không hợp với thân phận của Lâm Hiên ta.* Vì thế Lâm Hiên đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Ta cảm thấy không ra sao cả." Lý Nhị nhìn Lâm Hiên muốn đi, nói: "Lão Lý, có muốn ngồi thêm chút nữa không?" (Câu này text gốc có vẻ nhầm lẫn người nói, ngữ cảnh là Lâm Hiên muốn về, Lý Nhị giữ lại, hoặc Lâm Hiên hỏi Lý Nhị?

Dựa vào câu sau "ta về gấp" thì là Lâm Hiên từ chối).

Lâm Hiên quay đầu nhìn thoáng qua Lý Nhị: "Không được, ta phải về nhanh để chế tạo hỏa dược, nếu không lấy cái gì mà đánh." Lý Nhị nghe vậy cũng hi bì tiếu kiểm: "Vậy hảo hảo làm a." Lâm Hiên đối với Lý Nhị vô nại, lắc đầu đi ra ngoài. *** Bên kia, tại phủ Trường Tôn Vô Kỵ.

Trong thư phòng, Trường Tôn Vô Kỵ và con trai Trường Tôn Hoán đang thương lượng nên phù trợ ai.

"Phụ thân cảm thấy Tấn Vương Lý Trị thế nào?" "Không được, Tấn Vương còn nhỏ, không thể đảm đương trọng trách." Trường Tôn Vô Kỵ suy nghĩ rồi nói, trong đầu xuất hiện hình ảnh Ngụy Vương Lý Thái.

"Ta cảm thấy chúng ta có thể phù thực Ngụy Vương." "Ngụy Vương Lý Thái?" "Ừ!" "Phụ thân nghĩ kỹ rồi?" "Ừ!" Nói xong, Trường Tôn Vô Kỵ chuẩn bị đi bái kiến Ngụy Vương Lý Thái, đi ra khỏi thư phòng, dặn dò Trường Tôn Hoán: "Chuẩn bị một ít bổ phẩm, cùng ta đi Ngụy Vương phủ." "Vâng, phụ thân." Không lâu sau đồ đạc chuẩn bị xong, Trường Tôn Vô Kỵ và Trường Tôn Hoán ngồi xe ngựa đi đến Ngụy Vương phủ.

Trên xe, Trường Tôn Vô Kỵ nói với con trai: "Lát nữa gặp Ngụy Vương, con cứ đứng một bên đừng nói gì, ta sẽ thuyết phục Ngụy Vương." "Vâng, phụ thân." Đến Ngụy Vương phủ, Trường Tôn Vô Kỵ nói với tiểu tư gác cửa: "Ta đến bái kiến Ngụy Vương, làm phiền thông báo một tiếng." "Thỉnh chờ một lát." Tiểu tư chạy nhanh vào trong phủ, không lâu sau đi ra: "Mời vào." Trong Ngụy Vương phủ, Lý Thái ngồi ở khách sảnh, nhìn hai cha con Trường Tôn Vô Kỵ.

"Tể tướng đến bản vương nơi này có việc gì?" Trường Tôn Vô Kỵ cười nói: "Ngụy Vương, hẳn ngài cũng biết Hoàng thượng lần này muốn công đánh Đột Quyết, nếu lần này ngài có thể lập công, như vậy đối với ngài là một cơ hội." "Ý Tể tướng đại nhân là khuyên bản vương đi tranh cái vị trí kia?" Trường Tôn Vô Kỵ đáp: "Thực lực của Ngụy Vương trong số các hoàng tử đều là loại lợi hại." Câu nói này vô nghi làm Lý Thái hài lòng.

Hắn xác thực trong các hoàng tử cũng thuộc loại tài giỏi, nhưng mặt ngoài không thể biểu hiện quá rõ ràng.

"Tể tướng đại nhân quá đề cao bản vương rồi." "Ngụy Vương quá khiêm hư, lúc này chính là cơ hội của ngài, chỉ có cường giả mới có thể được thiên hạ, đạo lý này Ngụy Vương hẳn là biết." Ngụy Vương Lý Thái không nói gì, nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, ý bảo nói tiếp.

"Ngụy Vương cho rằng các huynh đệ khác ngồi lên vị trí kia thì có thể tha cho ngài sao?" Ngụy Vương Lý Thái suy nghĩ, cảm thấy đối phương nói không sai.

"Ý của Tể tướng là muốn ủng hộ ta?" "Không sai, Ngụy Vương cứ yên tâm, có sự ủng hộ của ta, ngài sẽ ngày càng gần với vị trí kia." Ngụy Vương cười lớn: "Ha ha ha ha, vậy đa tạ Tể tướng, nếu ta có thể đăng thượng vị trí kia, ngày sau nhất định sẽ không bạc đãi ngài." "Đa tạ Ngụy Vương hậu ái." Trường Tôn Vô Kỵ thấy mục đích đã

đạt thành, liền nói: “Vậy ta xin cáo lui trước.” “Được, để ta tiễn Tể tướng.” Hai người nói cười vui vẻ đi ra đại sảnh. *** Tại một bên khác, trong phủ Lâm Hiên.

Lâm Hiên đang mày mò phối phương hỏa dược.

Có Lý Nhị “bật hack” cung cấp nguyên liệu, tốc độ nghiên cứu nhanh hơn nhiều.

Sau khi Lý Nhị tặng mỏ khoáng, Lâm Hiên vội vàng cho người đi khai thác, rất nhanh đã có tiêu thạch đưa tới.

Lâm Hiên dựa vào ký ức nghiên cứu trong phòng, dựa theo tỷ lệ phối dược liệu.

Sau hết lần này đến lần khác thất bại, trong vô số lần nổ mạnh nhỏ, Lâm Hiên rốt cuộc cũng làm ra.

“Bùm!!” Chỉ nghe thấy từ phía Lâm Hiên truyền đến một tiếng nổ lớn, người bên ngoài nhìn thấy Lâm phủ phát ra tiếng động lớn như vậy cũng giật nảy mình.

Người đi đường bàn tán: “Lâm phủ làm sao vậy?

Tiếng nổ lớn thế?” “Không phải sấm đánh sao?” “Ngốc à?

Sấm đánh kiểu này sao, nhìn trời xem.” “Không phải phòng bếp nổ rồi chứ.” Cuối cùng mọi người quy kết: Phòng bếp nhà Lâm Hiên nổ.

Người trong phủ nghe thấy tiếng nổ vội vàng chạy tới chỗ Lâm Hiên.

Do biết uy lực của hỏa dược, Lâm Hiên đã sớm đuổi người xung quanh đi, lúc này họ mới dám lại gần.

Từ Huệ là người đầu tiên chạy đến, thấy Lâm Hiên một thân đen thui, lo lắng hỏi: “Tướng công không sao chứ!” Lâm Hiên cao hứng ôm lấy Từ Huệ: “Thành công rồi, ta thành công rồi!” Từ Huệ không

biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này có người hối báo: "Lão gia, Ngô Vương Lý Khác cầu kiến." Lâm Hiên nghe xong sửng sốt?

Vội vàng cho người đưa Lý Khác vào, còn mình thì đi thay y phục thuận tiện tắm rửa sạch sẽ.

Tại khách sảnh, đợi một lúc Lý Khác mới thấy Lâm Hiên đi ra.

"Bái kiến Lâm đại nhân." "Đại nhân không dám nhận, không biết Ngô Vương tới vì chuyện gì?" Ngô Vương Lý Khác thấy Lâm Hiên trực tiếp như vậy, cũng thẳng thắn: "Ta muốn đi công đánh Đột Quyết, lập chiến công." Lâm Hiên nghe xong, trong lòng thầm nghĩ: *Tiểu tử này cũng biết nghĩ đấy, muốn lập chiến công.* Bề ngoài hắn vẫn cười nói: "Đây không phải chuyện tốt sao?

Ngô Vương cứ đi nói với Hoàng thượng." "Lý Khác lần này đến, là muốn Lâm đại nhân đáp ứng giúp đỡ ta!" "Giúp đỡ?

Lâm mỗ chỉ là một người không có thân phận địa vị gì, e rằng không giúp được ngài." Lâm Hiên cũng không phải kẻ ngốc, hắn xác thực muốn tìm người để phù trợ, nhưng cũng phải xem đối phương có đủ tư bản hay không, nếu không đủ thì tự nhiên sẽ đổi người khác.

"Ta biết quan hệ giữa Lâm đại nhân và phụ hoàng không bình thường, nếu có ngài nói giúp, cơ hội của ta sẽ lớn hơn.

Lần này công đánh Đột Quyết, những người khác khẳng định cũng muốn đi, cho nên ta mới cần ngài giúp." "Nếu Lâm đại nhân chịu giúp ta, về sau vô luận chuyện gì, chỉ cần ta làm được, ta đều sẽ tận lực đi làm.

Ta có thể bảo hộ người ngài coi trọng trong lúc nguy hiểm." Nghe xong câu này, Lâm Hiên nhìn Lý Khác. *Xác thực có đôi khi cần một người như vậy, vạn nhất hôm nào có việc gấp, không lo được cho Từ

Huệ, lúc đó có thể tìm hắn.* “Ngài nhất định phải đi công đánh Đột Quyết?

Ngài nghĩ kỹ chưa, vạn nhất chết ở đó thì sao...” “Ta nhất định phải công đánh Đột Quyết, ta biết tiền phương nguy hiểm, nhưng ta cần thiết phải đi, cho nên xin Lâm đại nhân thành toàn.” Lâm Hiên hài lòng nhìn Lý Khác: “Được, đã quyết tâm kiên định như vậy, ta sẽ giúp ngài một lần, hy vọng ngài đừng phụ một phen khổ tâm của ta.” “Lý Khác nhất định sẽ không phụ lòng ngài.” *** Sáng sớm hôm sau, Lý Nhị tuyên bố bắt đầu trận thi đấu đầu tiên: Văn Thí.

Trận đầu này rất quan trọng.

Chương 170

Dù sao đi công đánh Đột Quyết, nên trận đầu tiên khảo sát mưu lược của hai người.

Nhưng lúc này Trường Tôn Vô Kỵ và Lâm Hiên lại cãi nhau đỏ mặt tía tai.

Lý Nhị đối với việc này phi thường vô nại, đành phải để Ngụy Vương Lý Thái và Ngô Vương Lý Khác mỗi người mang theo trợ thủ của mình.

Ngụy Vương Lý Thái mang theo Trường Tôn Vô Kỵ, Ngô Vương Lý Khác mang theo Lâm Hiên.

Trường Tôn Vô Kỵ và Lâm Hiên liếc xéo nhau một cái, Trường Tôn Vô Kỵ khinh miệt nói: "Hừ!

Xem xem ai lợi hại hơn!" Đối mặt với vẻ khinh thường của Trường Tôn Vô Kỵ, Lâm Hiên lại tính trước kỹ càng nhìn lão một cái rồi đi chỗ khác.

Trường Tôn Vô Kỵ trong lòng không khỏi phúc phỉ tên vắt mũi chưa sạch này: *Có gì mà kiêu ngạo, lát nữa xem ai bò rạp xuống đất, xem ngươi còn kiêu ngạo được không.* Thời gian đến, Hoàng thượng hạ lệnh, khảo thí bắt đầu!

Đề mục thứ nhất: **Làm thế nào công đánh Đột Quyết?** Hai người đại não cực tốc vận chuyển, gần như cùng lúc giơ hai tay.

Nhưng Trường Tôn Vô Kỵ lại vội vàng mở miệng trước: "Đánh giặc đầu tiên phải dựa vào binh lực, nếu không có chuẩn bị sung túc binh lực thì vạn vạn không thể mạo nhiên hành động.

Nếu binh lực sung túc, vậy phải xem tiến công, tìm ra nhược

điểm, trực kích yếu hại.” Ngụy Vương nghe xong, kế sách này hay a!

Đích xác là một phương pháp vạn vô nhất thất.

“Diệu a!” Hai người cười ha hả, Ngụy Vương cũng đem một phen sách lược của Trường Tôn Vô Kỵ viết lên.

Chuyển sang bên Ngô Vương Lý Khác, Lâm Hiên nhìn thoáng qua, đề này xác thực là một đề mục cơ sở.

Hắn vân đạm phong khinh cười nói với Ngô Vương Lý Khác: “Đầu tiên, bắt giặc bắt vua trước, biện pháp tốt nhất là bắt lấy chủ soái.

Trong tình huống binh lực đủ, khẳng định năng công (đánh mạnh) là hạ được.

Nhưng nếu ta muốn tổn thất nhỏ nhất, vậy ta nên đi cấp chủ soái truyền tin, dựa vào binh lực cường đại của ta, địch quân tự biết không địch lại ta, đây gọi là khuyên hàng!

Làm vậy nếu thành công thì không tốn một binh một tốt.

Nếu thất bại, ta cũng có thể giả vờ rút quân, sau đó an bài thích khách đi dò hỏi đường nhỏ.

Hoặc có một tình huống có thể trực sát, trực tiếp đánh lén chủ soái, đám tôm tép dưới trướng hắn nhất định sẽ như rắn mất đầu, như vậy tổn thất có thể hạ xuống thấp nhất.” Ngô Vương Lý Khác liên tục xưng tán: “Không tồi không tồi, loại sách lược này ít khi thất bại, các loại tình huống hầu như đều bao quát bên trong, thật là vạn toàn chi sách nha!” Nhìn hai người đều thập phần tính trước kỹ càng, nhưng kết quả lại chứng minh Lâm Hiên tốt hơn một chút.

Sau khi đáp án giao cho Hoàng thượng, Hoàng đế chỉ nhìn đại khái, trong lòng đã có đáp án.

Tiếp theo, đề mục thứ hai trình hiện trước mặt mọi người: **Vì sao dũng dược báo danh đi công đánh Đột Quyết?** Trường Tôn Vô Kỵ nói ngay với Ngụy Vương Lý Thái: "Khẳng định là vì quốc gia cống hiến, sạn trừ nguy hại, bảo vệ quốc gia nha." Ngụy Vương Lý Thái cũng cảm thấy điều này quan trọng, đích xác cũng không sai, đạo đề này xác thực có vẻ đơn giản.

Thoại phong nhất chuyển đến phiên Ngô Vương Lý Khác, Lâm Hiên đưa ra một số điểm bất đồng: "Muốn đem tài năng của mình triển hiện cho Hoàng thượng xem.

Chỉ mình ta biết thì không được, phải triển hiện ra, để Hoàng thượng thấy, từ từ Hoàng thượng mới có thể phái ta làm càng nhiều việc, cống hiến cho Đại Đường ta." Quan điểm của Lâm Hiên mỗi lần đều biệt xuất tâm tài, xuất kỳ trí thắng.

Vì để Ngô Vương có thể đi công đánh Đột Quyết, hắn cũng đã vắt hết óc.

Lâm Hiên thở hắt ra một hơi nói với Lý Khác: "Đề cuối cùng, cố lên!" Đề này kỳ thật rất rõ ràng, Lâm Hiên lại thắng.

Nhưng Trường Tôn Vô Kỵ và Lâm Hiên không biết kết quả, hai người vẫn như cũ, cảm giác không khí đều đang đánh nhau, hai người đấu khí bắn ra tia lửa.

Đề mục cuối cùng: **Nếu khi đang tiến công mà xuất hiện ý ngoại thì sẽ làm thế nào?** "Nhất định phải kịp thời ngăn tổn hại (cắt lỗ), trực tiếp rút quân, chờ đợi lần sau chuẩn bị sung túc.

Nhất định không được toàn quân bị diệt, ổn trát ổn đả, bộ bộ vi doanh, người sống sót mới là quan trọng nhất, hết thảy đều có thể làm lại.

Gặp ý ngoại, nhất định phải cẩn thận xử lý, phải đem tổn thất hạ

xuống thấp nhất.

Tóm lại, quan điểm của ta chỉ có một, đó là kịp thời ngăn tổn hại." Ngụy Vương Lý Thái thấy Trường Tôn Vô Kỵ dáng vẻ tính trước kỹ càng, nghe cũng đầu đầu thị đạo (có lý lẽ), trực tiếp theo đó viết lên.

Trường Tôn Vô Kỵ thầm nghĩ: *Ta nhất định phải thắng trận văn thí này, ta cũng nhất định sẽ thắng, đến lúc đó ta muốn xem tên tiểu tử kia có bản lãnh gì!* Lâm Hiên lại vẻ mặt nhẹ nhàng, không nhanh không chậm hồi bẩm với Ngô Vương Lý Khác: "Gặp ý ngoại nha, khẳng định trước tiên không cần hoảng.

Ý ngoại thường có, không có khả năng tránh được vạn vô nhất thất.

Ký nhiên đã tiếp nhận mệnh lệnh, nhất định phải làm cho xong.

Đầu tiên không thể loạn trận cước, tĩnh tâm lại, phân tích địch tình và trạng thái quân ta.

Gặp khó khăn nên chiến thắng nó, không có gì to tát, vì nước quên mình cũng là vinh hạnh, nhất định phải tận lực nỗ lực lớn nhất, hoàn thành nhiệm vụ." Ngô Vương Lý Khác liên tục vỗ tay, những lời này xác thực phổ thông nhưng cảm giác Lâm Hiên vừa xuất mã, đều trở nên bất đồng, có thể nói là thần kỳ!

Rất nhanh, Hoàng thượng xem xong tất cả đáp án, Lâm Hiên hào vô nghi vấn thắng xuất.

Lâm Hiên trầm tĩnh lãnh tĩnh, thông minh tài trí, mặc kệ gặp chuyện gì đều có thể hóa hiểm vi di, tìm biện pháp khắc phục, chiến thắng.

Bên kia, phương pháp của Trường Tôn Vô Kỵ cũng không có vấn đề lớn, tư duy lý tính, về cơ bản không có sai lầm, cũng suy xét chu toàn.

Chương 171

Nhưng vì sao không thể hoạch thắng?

Cứu kỳ nguyên nhân là do quá mức lý tính bảo thủ, khuyết thiếu biến thông, không có cỗ nhiệt huyết xông pha.

Thành tích công bố, trận khảo thí thứ nhất người hoạch thắng là Ngô Vương Lý Khác.

Trường Tôn Vô Kỵ giật mình, trong lòng có chút không thông, cái đầu vừa rồi còn ngẩng cao, giờ cảm giác như cụp xuống.

Đã thắng bại đã phân, lão chỉ có thể túng túng lên tiếng uy hiếp Lâm Hiên: "Không biết là dựa vào thủ đoạn gì mà thắng, nhưng đừng quên, còn có thi đấu phía sau, lần sau ta sẽ không thua nữa đâu." "Chờ mong ngài nghiêm túc!" Lâm Hiên tự tin đáp lại.

Hoàng thượng qua cuộc bút thí vừa rồi, nhìn ra được Lâm Hiên người này không đơn giản, cũng xác thực là một hạt giống tốt, tĩnh quan kỳ biến, thăng quan ban thưởng hẳn là không thành vấn đề.

Châm chước một phen, Lý Nhị mở miệng: "Lâm Hiên, chúc mừng a, thắng được trận đầu thắng lợi.

Nhưng tỷ thí tiếp theo rất khó, không được lơi lỏng a.

Ta xem trọng ngươi, đừng làm ta thất vọng, những lời này của ta không thiên vị, càng thêm chờ mong biểu hiện lượng nhãn của các ngươi." "Đa tạ Hoàng thượng quá khen, thần định đương cẩn tuân giáo hối!" Lâm Hiên càng thêm tự tin, tất cả những người còn lại tại tràng đều vì trận tỷ thí xuất sắc hôm nay mà cảm thấy thập phần sảng khoái.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Ngụy Vương Lý Thái phù phiếm vừa

thua cuộc, trong lòng dấy lên một trận không vui. "Cư nhiên lại thua, sao có thể như vậy?" Lý Thái vẫn còn chìm đắm trong sự việc vừa thất bại. "Ta vậy mà lại thua, tên kia làm sao có thể thắng được ta?" Tại bên cạnh Trường Tôn Vô Kỵ, tất cả mọi người đều sa sầm mặt mày, khó chịu nhìn Lý Khác.

Lâm Hiên thì vẻ mặt như đã dự liệu trước, vân đạm phong khinh đứng nhìn. "Nhãi ranh, dám đấu với ông đây." Lâm Hiên thầm nghĩ.

Trường Tôn Vô Kỵ gọi Ngụy Vương Lý Thái lại dặn dò: "Trận đấu võ tiếp theo nhất định phải thắng, không thể có nửa điểm sai sót." "Thừa tướng yên tâm, nhất định sẽ thắng, võ công của ta so với Lý Khác không biết mạnh hơn bao nhiêu." Lý Thái tự tin nói.

Đương nhiên đều là giả vờ, tất cả mọi chuyện từ khi Lâm Hiên xuất hiện đều đã đi chệch khỏi quỹ đạo.

Nhưng Trường Tôn Vô Kỵ vẫn cẩn thận hơn một chút.

Hắn nhìn Lý Khác, thầm nhủ: "Lần sau sẽ không có vận may như vậy đâu, lần này ta nhất định sẽ làm cho ngươi thua thê thảm." Thế là Trường Tôn Vô Kỵ quay sang thì thầm vài câu với con trai là Trường Tôn Hoán. "Phụ thân, làm như vậy thật sự có thể thành công sao?" "Yên tâm mà làm, chuyện khác không cần bận tâm." Bên cạnh, Ngụy Vương Lý Thái thấy bọn họ đang bàn tính gì đó liền hỏi: "Vừa rồi có chuyện gì vậy?" "Ngụy Vương yên tâm, tự nhiên sẽ không hỏng việc." Ngụy Vương Lý Thái thấy vậy cũng không hỏi nữa, bắt đầu chuẩn bị cho trận đấu tiếp theo.

Ở bên kia, Lý Khác đứng trước mặt Lâm Hiên: "Trận sau ta thắng chắc rồi, Lâm đại nhân yên tâm." "Như vậy rất tốt." Sau đó Lý Khác uống một ly trà do cung nữ mang tới, rồi đi ra giữa sân đấu đứng chờ.

Lâm Hiên nhìn Lý Nhị đang chăm chú quan sát hai đứa con trai, liền chạy lại gần. "Lão Lý, ông cảm thấy cái nào hợp khẩu vị hơn?"

"Lão Lâm, chuyện này còn cần hỏi ta sao?

Nhìn Ngụy Vương Lý Thái tâm tính bất ổn, dễ bị người lợi dụng, quá mức xốc nổi.

Nhìn lại Ngô Vương Lý Khác, điểm nào cũng tốt hơn Ngụy Vương Lý Thái nhiều." Lý Nhị không nói ra miệng, chỉ lẳng lặng nhìn hai đứa con trai, trong lòng thầm đánh giá: "Lời Lão Lâm nói không sai, hai đứa con trai này, xét về tư chất thì Khác nhi tốt hơn Thái nhi rất nhiều." Lâm Hiên cũng nhìn ra Lý Nhị có vẻ tán đồng, lại nhìn Lý Khác đang trầm ổn, trong lòng thầm hài lòng.

Không bao lâu sau, nhìn thấy hai bên đều đã nghỉ ngơi gần xong. "Trận thi đấu thứ hai bắt đầu, ai chế phục được đối phương trước thì người đó thắng." Ngay khi trận đấu vừa bắt đầu, Ngụy Vương Lý Thái nói với Ngô Vương Lý Khác: "Lý Khác, lần này ngươi thắng không nổi ta đâu, lần thứ nhất là may mắn, nhưng lần này ngươi tất thua không nghi ngờ." "Chưa đến phút cuối cùng, ai cũng không biết trước được!" "Khá lắm!" Tùy theo đó, hai bên bắt đầu đọ sức.

Đầu tiên Ngụy Vương cầm kiếm trực tiếp đâm về phía Lý Khác.

Lý Khác trở tay cầm kiếm đỡ được đòn công kích của Lý Thái.

Lúc này hai người đứng rất gần nhau, Lý Thái dùng giọng chỉ hai người nghe được nói: "Bỏ cuộc đi, nói không chừng ta sẽ đối xử với ngươi tốt một chút." "Ta đã nói rồi, chưa đến phút cuối thì ai thua ai thắng còn chưa biết, lần này ta sẽ không buông tay đâu." "Vậy đừng trách ta." Sau đó Lý Thái lại lui về sau một bước, trong mắt toát ra sát khí, trực tiếp rảo bước tiến công vào hạ lộ của Lý Khác.

Đao quang kiếm ảnh, chiêu số của Lý Thái rất nhanh đều bị Lý Khác nhất nhất hóa giải.

Bên cạnh, Lâm Hiên hài lòng nhìn biểu hiện của hắn. "Quả nhiên

không làm ta thất vọng." Lý Nhị thấy Lâm Hiên hài lòng với biểu hiện của Lý Khác như vậy, không kìm được trêu chọc: "Anh hùng sở kiến lược đồng ha." "Lão Lý, bỉ thử bỉ thử." Chỉ có Trường Tôn Vô Kỵ ở bên cạnh là bất mãn. "Rõ ràng đều là con trai, sao lại chỉ nhìn Lý Khác, đối với Lý Thái một chút thưởng thức cũng không có sao?" Đương nhiên những lời này Trường Tôn Vô Kỵ chỉ dám để trong lòng, không có gan to như vậy nói trước mặt Lý Nhị.

Tất cả nguyên nhân Trường Tôn Vô Kỵ đều quy kết lên đầu Lâm Hiên. "Đều là cái tên Lâm Hiên này, nếu không Hoàng thượng sao lại coi trọng Lý Khác như thế?

Không sai, chờ ta từ từ chơi chết Lâm Hiên." Trường Tôn Vô Kỵ đối với Lâm Hiên hận ý lại sâu thêm một bước.

Lâm Hiên lúc này căn bản không quan tâm đến những thứ đó, hắn luôn theo tiêu chí "người không phạm ta, ta không phạm người".

Trên lôi đài, hai người đang đánh đến khí thế ngất trời.

Chương 172

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Khác thầm nghĩ: "Sao còn chưa phát tác?" Hắn quay đầu nhìn Trường Tôn Hoán: "Xác định đều làm tốt rồi chứ?

Không có nửa điểm sai sót?" "Hồi phụ thân, xác định làm tốt rồi, con nhìn thấy hắn uống xuống rồi." Thời gian đảo ngược về vừa rồi.

Trường Tôn Vô Kỵ gọi Trường Tôn Hoán: "Đợi lát nữa bỏ ít thuốc xổ vào ly của Lý Khác." "Phụ thân không tin tưởng Ngụy Vương sao?" "Tin hay không là một chuyện, ta muốn bảo đảm vạn vô nhất thất." "Phụ thân, chúng ta làm như vậy thật sự có thể thành công sao?" Quay lại hiện tại.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Khác hiện tại không có bất kỳ phản ứng nào, quay đầu hỏi lại: "Xác định bỏ kỹ rồi chứ?

Không có ai phát hiện?" "Không có." Trường Tôn Vô Kỵ thở phào một hơi. "Lại chờ xem." Không bao lâu sau, thần sắc trên mặt Lý Khác có chút không thích hợp.

Trường Tôn Vô Kỵ ở bên cạnh lại cao hứng. "Cuối cùng, cuối cùng cũng phản ứng rồi." Lâm Hiên ở bên trên cũng nhìn ra chỗ không đúng của Lý Khác, nhíu mày. "Có chuyện gì vậy?

Ăn đau bụng?" Trên sân đấu, Lý Thái thấy đối phương phản ứng có chút không thích hợp, trực tiếp cầm kiếm lao tới.

Lăng không bay một cái, trực tiếp đến trước mặt Lý Khác.

Lý Khác thấy kiếm tới gần, trực tiếp trở tay một chưởng đánh lui Lý Thái, sau đó ôm bụng, cơn đau ập tới.

Lý Thái thấy đối phương dường như không xong rồi, trực tiếp rảo

bước, cầm kiếm hất một cái, đánh rơi kiếm của Lý Khác.

Nhìn Lý Khác tay không tấc sắt, hắn sấn tới cơ hội, trực tiếp đánh tới, mũi kiếm chỉ vào cổ Lý Khác. "Thua rồi!" Lúc này mọi người còn chưa kịp phản ứng nhìn hai người.

Thái giám bên cạnh gõ vang chiêng: "Ngụy Vương thắng!" Vừa nói xong, Lý Khác lập tức chạy đi.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn phi tốc rời khỏi.

Lý Nhị nhìn Lâm Hiên hỏi: "Làm sao vậy?" "Ta cũng không rõ lắm, đợi lát nữa ta hỏi xem." Ở bên kia, Trường Tôn Vô Kỵ đắc ý: "Ta đã nói Ngụy Vương sẽ thắng mà." Ngụy Vương Lý Thái nhìn hắn, bình tĩnh nói: "Là ông bỏ đồ vào phải không?" Trường Tôn Vô Kỵ thì giả bộ như không biết gì: "Ngụy Vương nói gì vậy?

Lão thần nghe không hiểu." "Không cần giả bộ nữa, lúc đang đánh nhau, hắn cứ ôm bụng, không phải ông hạ dược thì là ai?" "Ngụy Vương nói sai rồi, chỉ là không chừng Ngô Vương ăn đau bụng thì sao?" Đạo lý này Ngụy Vương Lý Thái cũng là người thông minh, chỉ là không vạch trần mà thôi, chỉ cần cuối cùng thắng là tốt rồi.

Bên cạnh, Trường Tôn Vô Kỵ mặt cười híp mắt, nhưng trong lòng thì nghĩ: "Trực tiếp nói cho ta biết là người hạ dược, coi ta là kẻ ngốc à, vạn nhất bị người nghe được thì ta xong đời!" Lúc này, Lý Khác từ nhà xí trở về, nhìn Lâm Hiên nói: "Xin lỗi, ta không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, đột nhiên bụng đau dữ dội." Lâm Hiên nhíu mày: "Đau bụng?" "Ân, lúc mới bắt đầu đều rất tốt, kết quả không biết vì sao về sau bụng ta bắt đầu đau." Lý Khác lại nhịn không được ôm bụng bắt đầu chạy về phía nhà xí, trước khi đi nói với Lâm Hiên: "Ta thất bồi trước!" Lâm Hiên nhìn bộ dạng phản ứng của Lý Khác, nhớ lại trước đó Lý Khác đã ăn gì.

Ở thời điểm đột nhiên xảy ra chuyện, trước trận đấu Lý Khác có

uống một ly trà.

Sau đó Lâm Hiên đi đến trước cái ly Lý Khác vừa uống, ngửi ngửi. "Không có vấn đề gì a?

Sao có thể như vậy?" Nào biết, người của Trường Tôn Vô Kỵ sớm đã tráo đổi cái ly sau khi Lý Khác uống xong.

Lâm Hiên nhìn về phía Trường Tôn Vô Kỵ, phát hiện hắn đang cười nhìn mình.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Lâm Hiên, trong lòng vui như nở hoa: "Phát hiện rồi thì thế nào?

Đồ vật sớm đã bị ta xử lý xong, nhãi ranh, muốn đấu với ta!" Lâm Hiên lúc này cũng hiểu ra Trường Tôn Vô Kỵ sợ hãi nên đã đem vật chứng xử lý xong. "Hừ, Trường Tôn Vô Kỵ, lần này ông đừng đắc ý, lần sau để ta tìm được cơ hội, ta không giết chết ông." Hai người dùng ánh mắt giao lưu.

Bên cạnh, Lý Nhị phát hiện hai người đang đối mắt nhìn nhau. "Lão Lâm, ngươi sẽ không phải là nhìn trúng Trường Tôn Vô Kỵ rồi chứ!" "Lão Lý, mắt ông không dùng được sao?

Có cần ta phối thuốc nhỏ mắt cho không?" "Thuốc nhỏ mắt?" "Không có gì!" "Lão Lâm có đồ tốt đều không lấy ra chia sẻ với mọi người sao?" "Ông xác định muốn?

Vạn nhất là thứ có thể làm mù mắt thì sao?" Lâm Hiên cười như không cười nhìn Lý Nhị. "Lão Lâm, cái thứ kia ngươi cứ giữ lại đi." Lâm Hiên cười nhìn Lý Nhị. "Được thôi, Lão Lý." Lý Nhị phát hiện gần đây Lâm Hiên càng ngày càng thích cùng hắn nói đùa, trong lòng thầm nhủ: "Chẳng lẽ ta gần đây quá nể mặt hắn rồi?" Lúc này Lý Khác chạy đi nhà xí cũng đã trở về.

Lâm Hiên nhìn hắn hỏi: "Thế nào?

Đỡ chút nào chưa?" Lý Khác nội tâm mới gọi là khổ a!

Vừa đi xong lại muốn đi, đi xong lại muốn đi, như vậy làm sao thi đấu trận tiếp theo? "Trận đấu tiếp theo ta sợ là..." Lâm Hiên nhìn ra sự khó xử của hắn, liền đi đến trước mặt Lý Nhị: "Lão Lý, con trai ông không xong rồi, ta thấy hay là đem trận đấu tiếp theo an bài vào ngày mai đi!" Lý Nhị nhìn sắc mặt nan kham của Lý Khác.

Chương 173

"Được rồi, nghe lời ngươi." Sau đó Lý Nhị ra hiệu cho thái giám bên cạnh.

Thái giám nháy mắt lĩnh hội: "Hôm nay tỷ thí đến đây thôi, ngày mai sẽ tiến hành trận cuối cùng, mời hai vị hoàng tử trở về nghỉ ngơi, làm tốt chuẩn bị." Trường Tôn Vô Kỵ ngẩn người. "Cái gì?

Ngày mai?" Hắn nhìn Lâm Hiên bên cạnh Lý Nhị, lại hiểu ra. "Mỗi lần đều là cái tên Lâm Hiên này, gặp hắn thật sự là xui xẻo!" Nhưng Hoàng thượng đều đã mở miệng thì làm sao bây giờ? "Bãi giá!" Mọi người tản đi, Lâm Hiên trước khi đi gọi thị vệ bên cạnh Lý Khác đi tìm thái y xem cho hắn.

Lâm Hiên tự nhiên cùng Lý Nhị đổi một chỗ khác tiếp tục nói chuyện phiếm.

Ngày hôm sau.

Vẫn chỗ cũ, vẫn những người đó.

Lâm Hiên trước trận đấu dặn dò Lý Khác không được tùy tiện ăn cái gì.

Lâm Hiên lại sợ Trường Tôn Vô Kỵ ám trung giở trò xấu.

Trường Tôn Vô Kỵ biết chuyện này xong, thấy người bên Lâm Hiên canh giữ nghiêm ngặt, bên này cũng không dễ xuống tay, cũng đành an phận.

Lý Nhị nhìn người đều đông đủ, cũng mở miệng nói: "Hiện tại tỉ số là một đều, lần cuối cùng này sẽ quyết định kết quả, hi vọng các con tái tiếp tái lệ." "Vâng!!" "Trận tỷ thí cuối cùng là dụng binh." Lý Nhị dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Mang binh đánh giặc quan trọng

nhất là biết dùng binh, hiện tại bắt đầu bày binh bố trận, cuối cùng ai thắng thì người đó làm Đại Đường Đại Tướng Quân của ta!" Nói xong, mặt sàn gỗ dưới chân bắt đầu mở ra, xuất hiện những người sắt nhỏ, có kỵ binh, bộ binh, cung tiễn thủ...

Lâm Hiên nhìn thao tác này không khỏi cũng giật mình kinh ngạc. "Không ngờ dưới lôi đài còn có tình cảnh như vậy." Lý Nhị nhìn thấy Lâm Hiên kinh ngạc thì giải thích: "Những binh lính này đều có thể di chuyển, phía dưới có người khống chế, chỉ cần đem trận pháp muốn bày viết ra, giao cho bọn họ, người phía dưới tự nhiên sẽ khống chế." Nghe xong Lý Nhị giải thích, Lâm Hiên cảm thấy phảng phất như được gia tăng kiến thức ghê gớm.

Sau đó dựa theo phương pháp tung đồng xu sấp ngửa, quyết định ai công ai thủ. "Mặt ngửa là Ngô Vương, mặt sấp là Ngụy Vương.

Ngửa công sấp thủ." Nói xong tên thái giám kia bắt đầu tung, tất cả mọi người đều nhìn, thái giám nhìn thoáng qua nói: "Ngụy Vương công, Ngô Vương thủ." Sau đó hai bên ngồi xuống cái bàn bên cạnh, bên trên có giấy và bút.

Tùy theo một tiếng bắt đầu, Ngụy Vương viết trước. "Dẫn rắn vào hang, trước để bộ binh tiến lên, phía sau cung tiễn thủ chuẩn bị." Thực nhanh người nhỏ bên trên bắt đầu di chuyển, Ngô Vương ở bên cạnh nhìn thấy, trong lòng thầm nghĩ: "Nhìn như tiến công nhưng thực ra không phải, hẳn là có hậu chiêu!" Vì thế hắn viết lên giấy: "Để tất cả binh sĩ lui lại, rồi trộm để xạ thủ di chuyển sang hai bên, hình thành vòng vây." Ngụy Vương nhìn thấy hành động này cho rằng đối phương là kẻ nhát gan, trong lòng thầm mắng, rồi viết: "Tiếp tục đi tới, kỵ binh đuổi kịp." Ngô Vương thấy thế, viết lên giấy: "Thu nhỏ vòng vây, kỵ binh bộ binh tiến lên." Đám người ở trên nhìn rõ cục thế, đều biết rõ Ngô Vương sẽ thắng.

Lâm Hiên nhìn ván cờ này trong lòng vui vẻ nói: "Kích động là ma quỷ, làm người mà, phải dựa vào não nhiều một chút, não là đồ tốt, đáng tiếc có một số người không có." Tại thời điểm này Ngô Vương đối với Ngụy Vương Lý Thái nói: "Còn cần so sao?

Lại tiếp tục, đệ sẽ thua càng thảm hơn!" "Bớt nói nhảm, chưa đến phút cuối ai biết được..." Lời của Ngụy Vương Lý Thái còn chưa nói xong, chờ lúc nhìn về phía binh lính của mình thì phát hiện đã bị bao vây, kinh ngạc nhìn màn này. "Làm sao có thể, ngươi ngay từ đầu đã nhìn rõ mục đích của ta?" "Đa tạ đã nhường!" Ngụy Vương nhìn đối diện Ngô Vương, hận không thể đem hắn ăn tươi nuốt sống. "Ngươi cố ý!" "Tại trên chiến trường nên động não nhiều một chút!" Sau đó trong tiếng chiêng của thái giám, trận đấu kết thúc. "Ngô Vương thắng!" Lý Nhị hài lòng nhìn Lý Khác, gật gật đầu, cười to nói: "Từ hiện tại, Ngô Vương Lý Khác chính là Đại Đường Đại Tướng Quân của ta!" Bên cạnh Trường Tôn Vô Kỵ không cam lòng, nhìn Lâm Hiên. "Đáng chết lại thua cho hắn!

Lâm Hiên, ta và ngươi thế bất lưỡng lập." Lý Khác ở bên dưới nghe thấy được, mãn tâm vui mừng: "Tạ phụ hoàng, nhi thần nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của phụ hoàng!" Lâm Hiên nhìn dáng vẻ của Ngô Vương Lý Khác, không kìm được tò mò hỏi: "Tại sao nhất định phải quải soái xuất chinh, đi công đánh Đột Quyết vậy?" Ngô Vương Lý Khác kiếm mi tinh mục, suy tư một hồi, mới mở miệng nói: "Phụ hoàng ta là Đại Đường thiên tử, ta là con trai của người, đi vì người phân ưu, là Hiếu." "Đi công đánh Đột Quyết!" Ánh mắt Ngô Vương Lý Khác kiên định, "Có thể rửa sạch sỉ nhục cho Đại Đường ta, để toàn quốc cao thấp đều chấn hưng," Ngô Vương Lý Khác trù trừ mãn chí cười cười, "Ta là vì Đại Nghĩa." "Giống như loại chuyện trung nghĩa lưỡng toàn này, ta nhất định phi làm không thể." "Tốt a!" Lâm Hiên cười cười, "Ta cũng hi vọng có thể đi theo ngài kiến công

lập nghiệp, thủ hộ toàn bộ Đại Đường!" "Nha, ngươi đáp ứng rồi?" Ngô Vương Lý Khác nhìn Lâm Hiên, trong mắt đều có sao nhỏ toát ra. "Ta đáp ứng?" Lâm Hiên không kìm được cười, "Người chân chính có thể làm quyết định là đương kim Hoàng đế, ta chỉ là một giới bình dân, chỉ có thể cho ngài chút kiến nghị." "Cho dù là đề kiến nghị, ta cũng cảm thấy cảm kích khôn cùng." Ngô Vương Lý Khác nói xong, lại cúi người chào Lâm Hiên một cái. "Lý Khác," Lâm Hiên gọi lại Ngô Vương. "Sao vậy?" Ngô Vương Lý Khác thấy Lâm Hiên đột nhiên gọi toàn danh mình, lập tức có chút kinh ngạc. "Đại Đường có cậu, mới thật sự là may mắn." "Cảm ơn." Nghe Lâm Hiên khen như vậy, Ngô Vương Lý Khác cảm thấy ngại ngùng. "Vậy ta xin cáo lui trước." Lý Khác nói xong, lại cúi người chào, cùng Lâm Hiên cáo biệt. "Không tệ không tệ," Lâm Hiên gật gật đầu, trong lòng nhận khả Ngô Vương.

Ngày thứ hai. "Lão Lâm a Lão Lâm!

Xem ta mang đồ ăn ngon gì đến này?" "Tới rồi tới rồi!" Lâm Hiên đang ngồi trên ghế đẩu ngủ gật, đột nhiên nghe thấy có người đang gọi. "Mau nếm thử!

Giò heo lớn Ngự Thiện Phòng mới ra lò!" "A, cảm ơn Lão Lý!" Lâm Hiên biết, từ sau sự kiện "đao hạ lưu nhân" lần trước, Lý Nhị vẫn luôn vì cảm thấy để hắn chịu kinh hách, cảm thấy áy náy với hắn.

Chương 174

"Cái kia, Lão Lý a, quan hệ hai ta thế nào?" Lâm Hiên do dự, mở miệng hỏi. "Hại!" Lý Nhị có chút không biết Lâm Hiên muốn nói gì, liền mở miệng nói, "Hai ca em chúng ta, quan hệ kia khẳng định là tốt nhất nha!" "Vậy nếu ta cùng Trường Tôn Vô Kỵ rơi xuống nước, ông cứu ai?" Lâm Hiên cố nén nội tâm ghê tởm, nháy mắt mấy cái với Lý Nhị. "Kháo!" Lý Nhị chịu kinh hách, trực tiếp lui về sau mấy bước, "Lão Lâm ngươi muốn làm gì?

Giở trò gì vậy?!" Lý Nhị thực sự bị dọa, vội vàng quay mặt đi. "Không có việc gì, khụ khụ khụ," Lâm Hiên cũng cảm thấy vừa rồi quá ẻo lả, thu lại một chút sau đó mở miệng nói, "Cái kia, ta có một nguyện vọng nhỏ." "Nguyện vọng?" "Ta hi vọng để Ngô Vương Lý Khác làm Tướng quân, công đánh Đột Quyết!" "Lại nữa!

Ta muốn cân nhắc lại!" "Không được, đáp ứng ta đi mà!" "Không không không, ta đi trước đây!" Lý Nhị nói xong, lần đầu tiên chủ động cáo biệt với Lâm Hiên. "Ta thấy đứa nhỏ kia rất tốt, thật đấy!" "Ta biết, nhưng quốc gia đại sự, để ta suy nghĩ đã." Lý Nhị nói, ra cửa đi ra ngoài. "Không được, ông không đáp ứng ta, ông đi đâu ta đi đó!"...

Sau đó Trường Tôn Vô Kỵ cũng tiến vào hoàng cung, vừa vào cửa đã nhìn thấy Lâm Hiên đứng bên cạnh. "Tiểu tử ngươi sao lại ở đây?" Mang theo nội tâm nghi hoặc, Trường Tôn Vô Kỵ bái kiến Lý Nhị. "Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Ân, miễn lễ!" "Tạ Hoàng thượng!" Sau đó Trường Tôn Vô Kỵ khom người nói với Lý Nhị: "Hoàng thượng, vi thần có việc bẩm báo!" "Chuyện gì!" "Về nhân tuyển Đại Tướng quân xuất binh Đột Quyết!" Lý Nhị vừa nghe đã đau đầu. "Vừa mới xong một cái, sao lại tới thêm một cái!" Lý Nhị ngăn cản Trường Tôn Vô Kỵ nói tiếp.

"Việc này ngày sau hãy bàn!" Trường Tôn Vô Kỵ vẻ mặt khổ khẩu bà tâm. "Hoàng thượng, công đánh Đột Quyết nãi là đại sự, khả phủ nghe lão thần một lời!" Bên cạnh Lâm Hiên nghe thấy Trường Tôn Vô Kỵ nói như vậy cũng vội vàng gật đầu. "Đúng đúng, Hoàng thượng xem mọi người đều cho là như vậy!" Lý Nhị liếc Lâm Hiên một cái. "Nhiều lời!" Lâm Hiên cười cười, thầm nghĩ: "Trường Tôn Vô Kỵ lần này có chút tác dụng, giúp ta một cái việc lớn!" Lý Nhị nhìn hai người cũng không tiện từ chối, nói với Trường Tôn Vô Kỵ: "Vậy Tể tướng có nhân tuyển gì?" "Vi thần kiến nghị để Ngụy Vương Lý Thái đảm đương trọng trách này!" Lý Nhị vừa nghe mặt đầy hắc tuyến, lại là một hoàng tử, trong lòng thầm mắng: "Bản thân nó cũng không biết đánh đấm, để nó đi không khác gì đi tống mạng!" "Không được!" Trường Tôn Vô Kỵ thấy Hoàng thượng cự tuyệt, có chút gấp. "Vì sao không được, Ngụy Vương ở trong các hoàng tử là ưu tú nhất, võ công cũng cực tốt!" Lâm Hiên ở bên cạnh nghe, nội tâm nhịn không được thổ tào. "Tốt cái gì mà tốt, đến ta còn đánh không lại, ngay cả ba chiêu của ta cũng tiếp không nổi, cực cao?" Đương nhiên Lâm Hiên lúc này quên mất mình có Hệ thống, người thường tự nhiên so không bằng.

Lý Nhị nghe xong thì nói: "Hoàng tử không có năng lực kia, cần phải hảo hảo rèn luyện!" Lâm Hiên vừa nghe vội vàng tiếp lời: "Nhìn xem, đều cần rèn luyện, nếu đi ra bên ngoài rèn luyện kia chẳng phải tốt hơn ở trong nhà sao, đối với kinh nghiệm cũng có trợ giúp!" Phía dưới Trường Tôn Vô Kỵ cũng gật đầu nói: "Đúng vậy!" Lý Nhị nhìn hai người, thầm nghĩ: "Hai người hôm nay ngược lại rất nhất trí ha!

Thôi được rồi, dù sao ta cũng không quản nữa." Lý Nhị nhìn hai người nói: "Đều có nhân tuyển đề cử, không bằng để hai đứa nó tỷ thí, người thắng làm Đại Tướng Quân." Lâm Hiên thấy chủ ý này không tệ, nói với Lý Nhị: "Ta thấy có thể được!" Lý Nhị lần này đem phiền toái đều ném cho hai người bọn họ, mình thì ở bên cạnh xem

kịch là tốt rồi.

Trường Tôn Vô Kỵ nghe Lý Nhị nói vậy cũng nhanh chóng đồng ý, sinh sợ Lý Nhị đổi ý. "Vi thần cảm thấy khả thi!" Lý Nhị nhìn hai người lại nói: "Đã công đánh Đột Quyết tình thế khẩn cấp, vậy thì tỷ thí an bài vào ngày mai, trở về nói với Ngụy Vương và Ngô Vương một tiếng!" "Vâng!" Nghe xong, Trường Tôn Vô Kỵ trong lòng giật mình. "Lâm Hiên tiểu tử kia cư nhiên ủng hộ Ngô Vương Lý Khác?

Ta phải về đem chuyện này nói cho Ngụy Vương một tiếng!" Sau đó Trường Tôn Vô Kỵ nhanh chóng lui ra, hồi phủ bàn bạc với Ngụy Vương Lý Thái.

Ở bên kia trong nhà Lâm Hiên.

Lâm Hiên nhìn Lý Nhị ngồi ở phía trên nói: "Đừng tưởng rằng ta nhìn không ra, ông là đang xem kịch, xem kịch vui của con trai ông!" "Ha ha ha ha, Lão Lâm đừng nói vậy, ta có nhiều con trai như thế, cuối cùng lưu lại nhất định tư chất đều không tệ!" "Lão Lý, ông không có cân nhắc đem vị trí của ông truyền cho ai sao?" "Lão Lâm, ta còn trẻ, còn có thể ngồi thêm vài năm, vị trí cho ai thì phải xem bản lĩnh của bọn nó!" Sau đó Lâm Hiên lại cùng Lý Nhị hàn huyên hồi lâu mới đi.
...

Sau khi Lý Khác thắng trận, Lý Nhị mang theo ánh mắt tín nhiệm nhìn Lý Khác: "Trẫm tin tưởng con." Lập tức, Ngô Vương quay đầu nhìn về phía Lâm Hiên: "Lâm đại nhân giáo hối ta cả đời khó quên, định không phụ sự mong đợi của đại nhân." Lâm Hiên xua xua tay: "Nếu không phải ngài có bản lĩnh thật sự, ta dạy thế nào ngài cũng sẽ không hiểu, đạo lý không thông, không cần nhiều lời." Ngô Vương Lý Khác cảm kích cúi người chào Lâm Hiên.

Bên này không khí hài hòa, bên kia thì cực tận phức tạp, nói đúng hơn là nộ khí xung thiên.

Ngụy Vương vốn dĩ có thể nhẹ nhàng thủ thắng, cục thế đang tốt lại thua trận.

Tức giận lại không nói nên lời, vì thế trừng mắt nhìn đối phương cảnh tượng kỳ nhạc dung dung, hậm hực phất tay áo bỏ đi.

Trường Tôn Vô Kỵ thấy vậy, càng phát giác Lâm Hiên sau này sẽ là một hòn đá ngáng đường lớn, trong lòng toan tính... "Thi đấu mà, có thua có thắng, đều là vì Đại Đường xuất lực, Trường Tôn đại nhân không cần thiết lúc nào cũng canh cánh trong lòng." Lâm Hiên đi về phía Trường Tôn Vô Kỵ hai bước. "Lâm tiên sinh nói đùa, ta sao sẽ như thế, hai vị hoàng tử đều là người có thực lực, tin tưởng vô luận ai trở thành Đại Tướng quân xuất chiến đều sẽ vì Đại Đường ta giành được thắng lợi." Trường Tôn Vô Kỵ cười nói. "Vậy không muốn chúc mừng Ngô Vương điện hạ sao?" "Đồ lão hồ ly hư vinh, ám đấu cũng đấu không lại tiểu gia, trong lòng một hồi đang tích huyết đi, ông đây thích cái dạng này của ngươi." Lâm Hiên trong lòng cười hắc hắc. "Tiểu tử này, cứ chờ đấy cho ta." Trường Tôn Vô Kỵ thầm nghĩ.

Đợi mọi người tản đi, Lâm Hiên nói với Ngô Vương: "Ngày mai tranh thủ đến nhà ta, có đồ tốt cho ngài." Ngày thứ hai... "Trời ơi, tiên sinh, cái loại bột thuốc uy lực cự đại này, nho nhỏ phấn mạt cư nhiên có tác dụng lớn như vậy?" Ngô Vương tại chỗ ở của Lâm Hiên kinh thán.

Chương 175

Nhìn thần sắc kinh ngạc của Ngô Vương, Lâm Hiên thầm nghĩ: "Kia đương nhiên, tứ đại phát minh của Trung Quốc cổ đại, cũng không phải để đùa giỡn đâu." "Điện hạ chớ kích động, nguyên lý vật này không quá khó, vận dụng vào trong chiến tranh sẽ để điện hạ như hổ thêm cánh." Lâm Hiên nói. "Đương nhiên đương nhiên, ta nhất định tin tưởng tiên sinh, bất quá nguyên lý là ý gì?" Ngô Vương mê mang nói. "Chính là phương thức phương pháp đúc ra vật này." Lâm Hiên giải thích. "Tiên sinh diệu tư, bản vương cần phải học tập nhiều." Ngô Vương chắp tay nói.

Lại một mảnh hài hòa cảnh tượng, hai người vẫn luôn thương nghị các loại sự nghi cần chú ý.

Nhưng có người lại như hóc xương ở họng, như kim châm ở lưng.

Trường Tôn Vô Kỵ ở trong phủ đi qua đi lại, uống ly trà, tiếp tục đi lại...

Rốt cuộc có hay không phương pháp có thể ngăn cản bước chân của Lâm Hiên, không ngăn cản được thì làm loạn cũng được nha.

Đột nhiên nhớ tới mấy ngày hôm trước có một bát phẩm tiểu quan tiến ngôn rất được lòng hắn, hình như họ Lưu thì phải...

Bên này Lâm Hiên và Ngô Vương Lý Khác ở trong nhà đối với các loại sự tình thương thảo đã tiếp cận hồi kết. "Tuy rằng danh hiệu Đại Tướng quân của điện hạ đã định, nhưng có thể hay không xuất chinh, ngày đó ổn ổn đương đương trên chiến trường, vẫn là một cái ẩn số." "Hi vọng tại một tháng trước khi xuất chinh này, ngoại trừ quân doanh, trong cung, và phủ ta, ba cái địa phương này, phi tất yếu chi địa

tận khả năng đừng đặt chân đến." "Cũng là vì an toàn của điện hạ, cũng là để vì xuất quốc chinh chiến làm tốt vạn toàn chuẩn bị." Lâm Hiên nghiêm túc nói.

Mặc dù kết quả thi đấu đã có, nhưng không bảo đảm được con hồ ly Trường Tôn kia sẽ giở trò trong thời gian này.

Tóm lại một câu, an toàn đệ nhất, những cái khác đệ nhị. "Tiên sinh yên tâm, ta hiểu rõ chừng mực." "Ta hiện tại mới ý thức được, khả năng tại ngày đầu tiên thi đấu, đồ uống đã bị người động tay chân." "Vốn dĩ không nghĩ về phương diện kia, tối hôm qua mới chợt ý thức được." Ngô Vương nói. "Đương nhiên, chuyện này không biết rốt cuộc là thủ pháp của Trường Tôn đại nhân hay Ngụy Vương chỉ sử.

Vô luận kết quả cuối cùng như thế nào, hai người này ngày sau đều không thể lại tin tưởng sẽ có hành vi quân tử." Lâm Hiên nói. "Xác thực, tiên sinh nói đúng." Ngô Vương thâm tư nói.

Trường Tôn Vô Kỵ phái người nghe ngóng hạ lạc của Lưu Tuấn.

Sau khi điều tra phát hiện người này rất có văn thao võ lược.

Sở dĩ bị mai một, khả năng bởi vì không có "quan hệ".

Như vậy rất tốt, bối cảnh trong sạch, có thể tứ vô kỵ đạn gia dĩ lợi dụng.

Nghĩ tới đây, Trường Tôn Vô Kỵ lập tức phái người đi tìm Lưu Tuấn.

Đồng thời trong thời gian này tìm Công Tôn Hoán (Trường Tôn Hoán), nói cho hắn biết ý định điều người này về kinh.

Hai người thương thảo, càng kiên định cách nhìn của Trường Tôn Vô Kỵ đối với người này và sự trọng dụng tiếp theo. "Thần tham kiến Tể tướng đại nhân." Lưu Tuấn đến. "Miễn lễ nha, từ lần trước Lưu

ngự sử tiến ngôn, bản quan liền phát giác Lưu ngự sử là nhân tài không thể đa đắc." Trường Tôn Vô Kỵ nói. "Thần hoảng sợ, thần chỉ làm việc nằm trong bổn phận." "Lưu ngự sử không cần vọng tự phỉ bạc, bản quan hôm nay gọi ngươi tới là muốn cùng ngươi hợp tác, ngươi thấy thế nào?" "Đại nhân quá lời, hạ quan nguyện nghe theo hết thảy sai phái!" Lưu Tuấn vội nói. "Chắc hẳn hiện tại ngươi cũng biết, hai ngày trước trong cuộc thi đấu Đại Tướng quân, Ngụy Vương điện hạ đã thua." "Hiện như nay Ngô Vương trở thành Đại Tướng quân, một khi lập công ở tiền tuyến, về sau người bên phe ta đều phải nhìn sắc mặt người khác rồi." "Đối với việc này, Lưu ngự sử thấy thế nào về tình cảnh gian nan hiện tại của chúng ta?" Lưu Tuấn cũng không có vội vàng đưa ra cái nhìn, lược vi trầm tư một hồi.

Tiếp theo từ từ nói: "Kỳ thật chuyện này phải xem bản thân Ngụy Vương có thể nhịn được hay không." "Đã là đều lên tiền tuyến đánh giặc, có thể để Ngụy Vương làm Phó tướng quân, hoặc là chức vị khác, sau đó đi theo ra tiền tuyến lập công." "Như vậy không chỉ có thể tùy thời nắm giữ động thái của Ngô Vương, còn có thể đạt được một phần công lao trên chiến trường.

Cũng có thể làm cho Hoàng thượng cảm thấy Ngụy Vương cũng không tham cao vị, mà là chân chính muốn vì nước cống hiến." "Đương nhiên phương pháp của ta khả năng không quá thành thục, còn phải xem Tể tướng đại nhân định đoạt." Lưu Tuấn nói.

Trường Tôn Vô Kỵ cùng Trường Tôn Xung (trong bản gốc là Công Tôn Trùng/Hoán, giữ nguyên họ Trường Tôn) nghe xong, cảm thấy người này nói rất có đạo lý.

Ngày hôm sau.

Trường Tôn Vô Kỵ đến Ngụy Vương phủ, đem lời Lưu Tuấn nói giảng cho Ngụy Vương nghe. "Điện hạ, thần cảm thấy người này nói

rất có đạo lý.

Nếu điện hạ chức vị Đại Tướng quân khó giữ được, nhưng không thể không lên chiến trường nha." "Có thể mưu cầu chức vị khác, sau đó lên chiến trường lập công.

Như vậy ở trong mắt Hoàng thượng, cũng là vì nước cống hiến.

Không cầu cao vị." Ngụy Vương ngồi ở chủ vị: "Thừa tướng hiềm ta mặt mũi mất còn chưa đủ nhiều sao?" "Bản vương thua chức Đại Tướng quân, lại muốn khuất cư dưới trướng hắn, nghe hắn sai phái, bản vương không có tâm rộng lớn như vậy." Nghe đến đây, Trường Tôn Vô Kỵ mặt cũng xụ xuống, lời hay không nghe, vậy thì ở kinh đô chờ người khác khải hoàn trở về đi. "Điện hạ tự có định đoạt, ta đương nhiên sẽ không nói nhiều.

Chương 176

Lão thần chỉ cho một cái kiến nghị, điện hạ chớ nên tức giận." "Lão thần khả năng già rồi, không thể được lòng điện hạ, lão thần mạo thất, lão thần xin cáo lui trước, điện hạ, ngài từ từ suy nghĩ đối sách." Trường Tôn Vô Kỵ quay đầu bỏ đi.

Khi Tể tướng đi rồi, một tâm phúc bên cạnh Ngụy Vương tiến lên nói: "Điện hạ, thuộc hạ cảm thấy Thừa tướng đại nhân nói có nhất định đạo lý, nếu ngài hiện tại không làm, chờ Ngô Vương điện hạ chinh chiến sa trường trở về, tình cảnh sau này của chúng ta chỉ sẽ càng ngày càng bị động." "Thuộc hạ cảm thấy ngài không bằng nghe theo lời Thừa tướng, đi trước tiến vào quân doanh, sau đó tùy cơ hành động, sấn cơ thủ đại chi, vị trí Đại Tướng quân vẫn là của ngài." Kỳ thật hai ngày nay hắn vẫn luôn vì chuyện thua trận đấu mà nín nhịn lửa giận.

Vừa thấy Thừa tướng, hắn không nghe rõ cụ thể Trường Tôn Vô Kỵ nói cái gì, chỉ lo phát hỏa.

Hiện tại nghe thuộc hạ nói, xác thực có nhất định đạo lý, không cần vì cái chuyện nhỏ mà mất đi sự ủng hộ của một nước Tể tướng.

Xem ra phải tìm thời gian đến Thừa tướng phủ xin lỗi a!

Trong quân doanh...

Từ khi Ngô Vương Lý Khác làm Đại Tướng quân, hầu như mỗi ngày đều ở tại quân doanh, chỉ có thiểu số thời gian đi đến chỗ Lâm Hiên.

Vô luận là khắc khổ luyện tập công phu, hay cả ngày tay không thích quyển xem binh thư, thuộc làu binh pháp, đều bị một chúng quân doanh đầu lĩnh nhìn ở trong mắt, ghi tạc trong lòng.

Nhận định chức Đại Tướng quân cấp cho Ngô Vương điện hạ là danh phó kỳ thực.

Lý Khác vô luận lúc nào đều sẽ cùng quân nhân trong quân doanh đối đãi như nhau.

Ăn cơm, ngủ, chút nào không có vẻ thân vương cao cao tại thượng.

Quân doanh n người người đều xưng tán Ngô Vương khắc khổ, bình dị gần gũi.

Nhưng nhân vật chính Ngô Vương chỉ lo năng lực đề cao, toàn nhiên không để ý nhân khí của mình đã tăng lên độ cao mới.

Một ngày nọ, Thừa tướng phủ phi thường náo nhiệt.

Ngụy Vương Lý Thái từ sau bữa sáng đã ở cửa Thừa tướng phủ chờ, lại mệnh lệnh tiểu tư canh cửa không cho vào thông báo.

Mãi đến giữa trưa Thừa tướng xuất môn làm việc, mới biết được Ngụy Vương ở cửa đợi nửa ngày.

Lập tức mở cửa nghênh đón, hô lạp lạp người của Thừa tướng phủ quỳ đầy đất, Thừa tướng ở phía trước nhất. "Thần hoảng sợ, không biết điện hạ đại giá, thực sự đáng chết." "Thừa tướng không cần như vậy, là bản vương có tâm ở cửa chờ, xưa có điển cố Trình Môn Lập Tuyết.

Thừa tướng là lão sư của ta, ở cửa chờ là việc nên làm." Ngụy Vương nói. "Huống hồ hai ngày trước bản vương không đúng, không có cẩn thận nghe rõ kiến nghị của Thừa tướng, loạn phát giận, để Thừa tướng chịu ủy khuất, bản vương xin lỗi." "Không không không, điện hạ ngàn vạn lần đừng nói vậy, thật là chiết sát lão thần, điện hạ mau mời vào cửa." "Thừa tướng, ta lần này tới cửa bái phỏng không chỉ là vì xin lỗi, còn là vì phương pháp kia của Thừa tướng.

Bản vương cẩn thận suy xét, Thừa tướng nói có lý, bản vương hiện tại nhẫn nại đều là vì đại nghiệp sau này." "Điện hạ nghĩ được như vậy thật sự là quá khoát đạt." Thừa tướng đại hỉ. "Thừa tướng không cần nói vậy, bản vương biết Thừa tướng làm hết thảy đều là vì bản vương, bản vương cảm kích bất tận." Tiếp theo hai người ở Thừa tướng phủ thương nghị làm sao khéo léo tiến vào quân doanh, vừa không hiển thị Ngụy Vương đối với quan vị tham tâm, lại có thể khiến Hoàng đế thấy Ngụy Vương vô tư.

Mấy ngày sau.

Trường Tôn Vô Kỵ ở hoàng cung cùng Hoàng đế thương nghị hữu quan công việc. "Gần đây ta đã lâu không có xuất cung, trẫm ở trong cung cả ngày xem tấu chương, trong đầu toàn là tấu chương." Lý Nhị nói. "Vậy có muốn hay không thần bồi ngài đi chuyến Phúc Duyên Tự, vì lần này chiến tranh cầu phúc." Trường Tôn Vô Kỵ nói.

Lý Nhị là người có tính cách phong vũ (nhanh như gió mưa), sau bữa cơm trưa hai người trực tiếp ra cửa cung.

Tiên phong đi đến chỗ ở của Lâm Hiên, một hai phải lôi kéo Lâm Hiên đi cùng. "Lão Lý, có thể hay không đừng giống như bị thần kinh vậy, nói đi là đi." "Cầu phúc là vô dụng nhất, trên thế giới này nếu thật có thần phật, thì mỗi người đều không cần nỗ lực, mỗi ngày quỳ cầu phúc, cầu Bồ Tát phù hộ là được rồi." "Không có khả năng, quốc gia của trẫm quốc vận hanh thông, nhất định là bởi vì sở tác sở vi của trẫm cảm động thần phật." Được rồi, cổ đại nhân ngu xuẩn, thân là người tin tưởng khoa học, ta không muốn nói chuyện...

Phúc Duyên Tự.

Kết quả đương nhiên là bị kéo đến Phúc Duyên Tự, một trận lại một trận quỳ lạy, quả thực muốn đem "tam hảo nam nhân" biến mất luôn.

Cầu phúc xong, hai người men theo rừng đào sau chùa đi về, chợt thấy một người đang luyện kiếm trong rừng, kiếm xuất đái khí, khí thuận kiếm xuất, hành vân lưu thủy, nhất khí a thành.

Mỹ trung bất túc chính là sức mạnh không đủ, đối với người bình thường còn có thể, gặp phải người võ công cao một chút thì toi đời. "Hoa quyền tú thối." Lâm Hiên, "thủy tổ" sức mạnh, bĩu môi khinh thường. "Ác úc, đó là Ngụy Vương điện hạ." Trường Tôn Vô Kỵ "kinh ngạc" nói. "Nói lớn tiếng như vậy làm gì, sợ hắn không biết sao, lại lớn tiếng chút nữa hoa đào cũng muốn rụng hết rồi." Lâm Hiên thầm nghĩ. "Ai da, Lão Tứ cũng ở đây à, luyện công phu sao.

Nhìn không tệ ha." Lý Nhị nói.

Chương 177

"Đương nhiên, Ngụy Vương điện hạ cử thế vô song a!" Trường Tôn Vô Kỵ cười nói.

Nhìn xem cái kiểu nịnh hót này, chậc chậc chậc, Lâm Hiên thiếu chút nữa cảm giác muốn nôn. "Không tồi không tồi." Lâm Hiên nói.

Không có chiêu nào ra hồn, nhưng phụ thân ở trước mặt khen con trai không tồi, hắn cũng không thể đi đánh mặt người ta được.

Chỉ có thể đi theo vuốt mông ngựa.

Hi vọng trong rừng không có sấm đánh, nói dối coi chừng bị sét đánh nha.

Lúc nói chuyện, Ngụy Vương Lý Thái giống như vừa mới nhìn thấy ba người, xoay người "kinh ngạc" nói: "Phụ hoàng sao lại ở đây, còn có Thừa tướng và Lâm đại nhân." Không hổ là người trên cùng một chiếc thuyền, kinh ngạc cũng diễn y hệt nhau. "Nếu ta không ở đây, làm sao thấy được Ngụy Vương điện hạ phong tư ni." Lâm Hiên cười nói. "Một hộ vệ cũng không mang, an nguy của phụ hoàng sao có thể bảo đảm." "Điện hạ không cần lo lắng, người có thể làm bị thương bệ hạ còn chưa xuất sinh đâu." Trường Tôn Vô Kỵ nói. "Lão Tứ, con ở đây luyện công sao?" Lý Nhị hỏi.

Còn có thể vì cái gì, vì để cho ông xem chứ sao. "Hồi phụ hoàng, nhi thần cảm giác sau chùa ninh tĩnh, càng có trợ giúp cho việc đề cao công lực.

Nhi thần tuy không thể làm Đại Tướng quân xuất chinh, nhưng cũng muốn cần gia luyện kiếm, không thể vì phụ hoàng mất mặt." Ngụy Vương Lý Thái trịnh trọng nói. "Bệ hạ ngài xem Ngụy Vương điện hạ thật biết vì nước suy nghĩ.

Vô luận như thế nào, tuy rằng vị trí Đại Tướng quân bị người chiếm, nhưng trong quân khẳng định sẽ hi khuyết nhân tài hào dũng như Ngụy Vương điện hạ.

Điện hạ ngài đương nhiên có thể tiến vào trong quân vì nước cống hiến." Trường Tôn Vô Kỵ nói. "Nhân tuyển Đại Tướng quân là công bằng công chính tuyển ra, Thừa tướng ngài đừng nói giống như là bị cướp mất vậy.

Người không biết còn tưởng rằng Ngụy Vương không phục kết quả này nên cố ý tiến vào trong quân thị uy đâu, như vậy vẻ ra Ngụy Vương điện hạ thua không nổi." Lâm Hiên cười nói.

Ngụy Vương mở to đôi mắt long lanh nhìn Lâm Hiên nói: "Đại nhân nói đùa, bản vương mới không phải loại người như vậy, bản vương chỉ là muốn vì quốc gia làm cống hiến, vì phụ hoàng phân ưu, vì Tam ca phân đam." "Được rồi, có tâm là tốt, lúc nào thì đi tìm Tam ca con xem thử ở trong quân có thể làm cái gì giúp đỡ." Lý Nhị cười nói. "Cẩn tuân ý chỉ phụ hoàng!" Lý Thái khấu bái nói. "Đều là phục, loại hoa hòe loè loẹt này lên tiền tuyến thuần túy là đi tặng đầu người a!" Lâm Hiên thầm nghĩ.

Theo thái độ hiện tại của Ngụy Vương, tiến quân doanh đâu phải để phụ trợ, rõ ràng là muốn trực tiếp tiến vào doanh trướng Đại Tướng quân luôn rồi.

Không được, phải tìm phương pháp để hắn tránh xa chủ doanh trướng, không thể để hắn ở trong quân tác yêu.

Sáng sớm hôm sau...

Trong quân doanh đang khí thế ngất trời huấn luyện, vừa tiến hành được một nửa, chỉ thấy một chiếc xe ngựa hào hoành trực tiếp chạy vào quân doanh.

Hồng sắc châu xuyến, thất thải lưu tô, thuần bạch mạn sa giao tương huy ánh, thật là khí phái một chiếc xe ngựa, chỉ nhìn xe ngựa liền biết người ngồi bên trong thân phận tôn quý.

Được rồi, người đến là huy hoàng Ngụy Vương điện hạ của chúng ta, xuống xe ngựa xong liền bắt đầu ở trong quân doanh chỉ huy đông chỉ huy tây.

Có vài chỗ binh sĩ không khỏi phúc phỉ, rõ ràng là em ruột của Đại Tướng quân, nhưng người với người chênh lệch thật lớn.

Trực tiếp cũng là bán tri bán giải, chỉ huy người khác lại đặc biệt nhẹ nhàng.

Bỏ đi, hiện tại Đại Tướng quân đang bận lôi kéo nhân tài, không có biện pháp cứu vớt.

Ngoài thành. "Sớm nghe Ngọc Diện Chân Nhân lợi hại, nhưng chỉ nghe nói Lý gia nữ nhi từng gặp được.

Cho nên sau khi Lý Khác làm Đại Tướng quân, mỗi ngày đều sẽ ra đây chờ đợi một đoạn thời gian, xem duyên phận." Bên này Lâm Hiên vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào danh chính ngôn thuận tiến vào quân doanh trợ giúp Ngô Vương Lý Khác, tránh cho tên tiểu nhân Ngụy Vương kia đắc chí.

Một không lưu thần đã đi tới ngoài thành.

Được rồi, duyên phận để cho bọn họ tương ngộ tại ngoài tường thành.

May mắn Lâm Hiên phản ứng nhanh, nếu không hai người đụng mặt nhau, Lâm Hiên trong nháy mắt đã có cách.

Bên này Lý Khác đang mạn vô mục đích đi dạo, vừa ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trên ngọn cây cao hai người đứng một người, bạch y phiêu phiêu, sau lưng đeo một ống tiễn, trên mặt mang cái mặt nạ trắng khiến người ta tặc lưỡi xưng kỳ.

Chương 178

Người kia ánh mắt chuyên chú nhìn về phía xa một con thỏ đang phi bôn, đột nhiên dây cung bật hai cái, nhanh đến mức nhìn không rõ thời điểm xuất tiễn, con thỏ kia đã bị bắn trúng mi tâm.

Lý Khác đã nhìn ngây người, Lâm Hiên bất đắc dĩ, chỉ đành mở miệng nói: "Còn muốn xem tới khi nào?" Ngô Vương Lý Khác bừng tỉnh đại ngộ, vội nói: "Tiền bối hảo, bỉ nhân tên là Lý Khác, là tướng quân Đại Đường sắp đi công đánh Đột Quyết.

Nhưng bỉ nhân không có đặc biệt nắm chắc thắng, thỉnh tiền bối chỉ điểm một hai." Lý Khác thành khẩn nói.

Cuối cùng cũng vào vấn đề chính. "Được rồi, ta cũng không làm khó ngươi, ta không có yêu cầu gì khác, ta muốn ăn 'Thái Dương và Mặt Trăng kết hợp', trong vòng một ngày giúp ta tìm được, ta liền tùy ngươi xuất chinh." Đáp ứng trước chạng vạng sẽ đưa tới, sau đó hai người đường ai nấy đi.

Tuy rằng Ngô Vương Lý Khác không biết đó là cái gì, nhưng có một điểm hi vọng cũng không thể từ bỏ a! "Không được thì đi hỏi Lâm đại nhân, hắn kiến thức rộng, hẳn là biết vật ấy." Ngô Vương Lý Khác ở trong hoàng cung và chợ hỏi thăm một vòng, không có ai biết.

Hết cách, đành đến phủ đệ Lâm Hiên.

Sau khi hỏi ý.

Lâm Hiên giải thích: "Thái dương cùng mặt trăng kết hợp" chính là một loại bánh ngọt ở một trấn nhỏ cách xa 50 dặm, ngoại hình khốc tựa thái dương, lại tựa mặt trăng, cho nên bị người gọi là nhị giả kết hợp thể.

Cưỡi ngựa nhanh đến hoàng hôn cũng về không kịp.

Hết cách, ai bảo cao nhân muốn ăn chứ, Ngô Vương Lý Khác tìm con thiên lý mã chạy nhanh nhất trong quân doanh, tổng khẩn cản mạn cản mới về kịp trước khi trời tối.

Vốn tưởng rằng Ngọc Diện Chân Nhân đã đi rồi, nhưng hắn vẫn ở trên cái cây kia, cùng một vị trí. "Người trẻ tuổi, ngươi đến muộn." Lâm Hiên nói. "Thực xin lỗi tiền bối, ta đã dùng tốc độ nhanh nhất, bất quản như thế nào, ngài cứ nếm thử đồ vật trước đi." Ngô Vương Lý Khác áy náy nói.

Lâm Hiên nhận lấy đồ vật, nếm một miếng nói: "Nhìn tại ngươi thành thật, ta liền đáp ứng, mỗi ngày gặp tại quân doanh đi." Lời chưa nói xong, khi Lý Khác ngẩng đầu cảm tạ cao nhân thì người đã đi mất.

Quả nhiên vô ảnh đi vô tung a.

Ngày thứ hai.

Bởi vì chuyện Ngọc Diện Chân Nhân hôm qua, Ngô Vương Lý Khác cả ngày đều không có đi quân doanh, đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu ngày.

Chờ đến hôm nay, trong quân doanh ô yên chướng khí.

Người luyện công kêu khổ thấu trời: "Hôm qua Ngụy Vương điện hạ nói ta lười biếng, gia luyện gấp năm lần bình thường." Người nấu cơm có khổ nói không nên lời: "Ngụy Vương điện hạ nói cơm làm ra căn bản không phải cho người ăn, bắt làm lại mấy chục lần." Khi Ngô Vương và Ngọc Diện Chân Nhân tiến vào quân doanh, nhìn thấy chính là cảnh tượng này.

Mỗi người đều đang làm việc của mình, nhưng mỗi người đều giống như nhìn thấy Bồ Tát sống khi nhìn thấy Ngô Vương Lý Khác.

Lâm Hiên vốn rất tò mò Ngô Vương làm sao tại trong quân được

lòng người như thế, nguyên lai là không cần làm gì, có người tự tìm đường chết giúp Lý Khác thu phục nhân tâm.

Trong ánh mắt sùng kính của mọi người đi hướng doanh trướng Tướng quân, liền thấy được Ngụy Vương Lý Thái đang ngồi ở trong đó. "Nhìn xem ẩm thực trong quân doanh thật sự không có cách nào so với trong phủ ta a, sớm biết vậy đã mang theo đầu bếp rồi." Ngụy Vương Lý Thái nói. "Ngô Vương điện hạ, đầu bếp của ngài cũng thật hào phóng a, có thể vào doanh trướng Tướng quân, còn có thể mang người vào doanh." Lâm Hiên cười nói. "Ai là đầu bếp, bản vương nãi là Đại Đường tứ hoàng tử Ngụy Vương Lý Thái." Ngụy Vương Lý Thái thẹn quá hóa giận nói. "Vậy thật là ta mắt vụng về, vẫn luôn cùng Ngô Vương điện hạ thảo luận vấn đề ăn uống, ta còn tưởng rằng là đầu bếp trong doanh chứ." Lâm Hiên trêu chọc nói. "Ngươi tới làm gì?" Ngô Vương Lý Khác hỏi. "Phụ hoàng nói, để ta và tam ca cùng đi công đánh Đột Quyết, huynh đệ hai người cho nhau cái chiếu ứng." Lý Thái nói. "Ngô Vương điện hạ, ta rốt cuộc phụ tá ai đây?

Không phải doanh trướng có hai cái tướng quân chứ." Lâm Hiên hỏi.

Lúc này bộ hạ thân tín của Ngô Vương tiến vào, nghe xong buột miệng thốt ra: "Ngụy Vương điện hạ tại trong trận đấu thua cho Điện hạ nhà ta, lại một hai phải tới quân doanh, nói là phụ tá Điện hạ, ai biết được an tâm gì." Ngụy Vương giận dữ: "Cái thứ không có quy củ, lôi ra ngoài chém." Vừa mới tiến vào hai người, Ngô Vương xua xua tay, để hai người lui xuống.

Tiếp theo nói: "Nơi này không phải chỗ chơi, không được thì trở về đi, đây không phải nơi ngươi nên tới." "Phụ hoàng đã nói muốn để ta ở đây phụ trợ, Tam ca muốn kháng chỉ sao?" "Được rồi được rồi, nếu Ngụy Vương điện hạ một lòng vì Ngô Vương điện hạ suy nghĩ, cứ để hắn ở lại đi." Lâm Hiên nói. "Nếu Ngụy Vương điện hạ đối với

ăn uống giảng cứu như thế, không bằng ngài đi phòng bếp phụ trách cơm nước cho toàn thể binh sĩ đi, hạng công tác này vừa quan trọng lại là thứ Ngụy Vương điện hạ sở trường." Không để Ngụy Vương nói chuyện, Lâm Hiên tiếp tục nói: "Nếu Ngụy Vương điện hạ không hài lòng yêu cầu này, vậy Đại Tướng quân liền đi diện kiến bệ hạ, đem tình huống hôm nay trong tướng quân doanh cáo tri bệ hạ.

Đến lúc đó bị Ngụy Vương điện hạ làm cho loạn thất bát tao, chuyện quân doanh sẽ truyền đến tai mãn triều văn võ bá quan, vậy về sau Ngụy Vương điện hạ tại trong triều làm sao bây giờ?" Nghe đến đây, Ngụy Vương Lý Thái căm giận bất bình rời đi.

Thiên thiên người này lại là người bệ hạ khâm điểm muốn lôi kéo, nếu thật sự ầm ĩ lên, cũng chỉ sẽ bị chỉ trích thành Ngụy Vương không hiểu chuyện, không được cao nhân thích.

Trong phủ Thừa tướng...

Chương 179

Nghe xong Ngụy Vương miêu tả, Thừa tướng thiếu chút nữa tức ngất đi.

Khó khăn lắm mới vào được quân doanh, không chỉ không được hảo hảo ở lại nghe ngóng quân tình, ngược lại bị đuổi xuống phòng bếp.

Thật là thành sự không có, bại sự có thừa.

Nhưng Thừa tướng y nhiên nói với Ngụy Vương Lý Thái: "Điện hạ đừng vội, ở phòng bếp có cái tốt của phòng bếp, có thể tùy thời tìm phương pháp chỉnh trị Ngô Vương điện hạ.

Sấn cơ thủ đại chi, nhưng phải chú ý làm sạch sẽ một chút, bảo đảm tích thủy bất lậu." Vừa nói xong phương pháp này...

Ngày hôm sau phát hiện trong doanh trướng Tướng quân ngăn ra một khu, dùng làm phòng bếp.

Về sau cơm nước của Tướng quân có chuyên gia phụ trách chưởng quản, người này tuyệt đối đáng tin cậy, tránh cho kẻ có tâm độc hại Tướng quân.

Ngụy Vương Lý Thái bất lực rồi.

Về Thừa tướng phủ, Thừa tướng bảo đi động tay chân vào ngựa của Ngô Vương, nhưng ngày hôm sau ngựa của Tướng quân đã được nghiêm gia bảo hộ.

Cứ lặp lại như vậy mấy lần...

Không biết còn tưởng rằng bên cạnh Tướng quân có con giun trong bụng Ngụy Vương, luôn có thể biết trước mục đích của Lý Thái.

Cuối cùng không biết ai truyền ra ngoài, Ngụy Vương Lý Thái điện hạ ở trong quân doanh làm việc vặt, không động tay, chỉ huy người khác thì đầu đầu thị đạo.

Cuối cùng Ngụy Vương thừa thụ không nổi áp lực, tìm cái cớ với Hoàng đế xin về phủ, mấy tháng không dám ra khỏi cửa.

Sau lưng sự việc người thúc đẩy cực có khả năng là cái tên họ Lâm kia.

Nhưng ta cũng không biết, ta cũng không thể hỏi.

Bên quân doanh.

Từ khi Ngụy Vương Lý Thái đi rồi, lại khôi phục cảnh tượng ban đầu, trật tự trong doanh tốt đẹp.

Mỗi người đều biết tiếp theo nên làm cái gì, cứ như vậy, ngày xuất chinh đã gần ngay trước mắt.

Buổi tối, phủ đệ Lâm Hiên.

Cự ly xuất chinh chỉ còn ba ngày, buổi tối lúc ăn cơm, Lâm Hiên ngồi trước bàn, hắng giọng nói: "Từ ngày mai ta sẽ ở tại quân doanh, mọi người ở nhà hảo hảo, giúp đỡ lẫn nhau, ta đi theo Ngô Vương điện hạ xuất chinh, trong nhà tất cả dựa vào các nàng." Trong đó hai người muốn bắt đầu rơi nước mắt rồi.

Đều tay lau không ngừng. "Cũng không phải đi không trở lại, đều đừng khóc nữa." "Được rồi được rồi, bằng vào thông minh tài trí của phu quân, chỉ định dùng không bao lâu sẽ trở lại, đến lúc đó nhất định hảo hảo bồi các nàng." Cứ như vậy, ngày hôm sau, Lâm Hiên dọn vào trong đại trướng quân sự.

Trong quân không thiếu người muốn nhìn xem bộ mặt thật của hắn, nhưng ngày ngày đều bị khí tràng "cao lãnh" kia làm đông cứng, thời gian dài cũng không ai muốn đi xem nữa.

Đêm đó, Lâm Hiên vừa chuẩn bị ngủ, trong đầu âm thanh Hệ thống vang lên, mang đến tin tức làm người chấn phấn. "Chúc mừng ngài, hoạch đắc hệ thống khen thưởng: hai giá bách kích pháo (súng cối), bốn quả đạn pháo.

Căn cứ vấn đề thời gian dài ngắn, về sau ngài có khả năng sẽ đạt được nhiều hơn, ta offline trước đây." Thật là tin tức làm người chấn phấn, đêm trước khi khai chiến có cái này, ông trời muốn ta thắng a!

Lâm Hiên nội tâm hét lớn.

Khi đến biên cảnh tuyến Đại Đường cùng Đột Quyết, quả nhiên, hai bên kỳ thật đều đã chuẩn bị sẵn sàng muốn khai chiến.

Không biết đối diện Đột Quyết dùng vũ khí gì, Lâm Hiên cẩn thận quan sát một phen, nhìn rất giống loại máy cơ giới ném cầu lửa.

Không giống lửa bình thường, thứ này dường như cần vật chất đặc thù thêm vào mới có thể dập tắt.

Lâm Hiên từng xem trong một số tiểu thuyết, hiện tại thấy thật sự có loại đồ vật này.

Không nói nhiều lời, chạy nhanh nhớ lại phối phương trong tiểu thuyết.

Lâm Hiên cho người làm mấy cái diều siêu lớn, buộc mấy cái bình bên trong chứa dung dịch Lưu toan nhôm và Thán toan khinh natri (Nhôm sunfat và Natri bicacbonat), thả bay lên cao, chờ khi bay đến hàng ngũ đối diện, hai loại chất lỏng vừa vặn hỗn hợp, hình thành nguyên lý bình chữa cháy.

Đi trước dập tắt ngọn lửa, đem kế hoạch của Đột Quyết bóp chết từ trong trứng nước.

Tiếp đó, Lâm Hiên cho quân ta mặc quần áo có chất liệu thêm hắc ín (hoặc vật liệu chống cháy tương tự), không dễ bắt lửa.

Bách kích pháo Lâm Hiên không dám dùng nhiều, chỉ dùng hai quả, nhưng cũng đủ để Đột Quyết đối diện đại kinh thất sắc, có khả năng đánh trận cả đời đều chưa từng thấy loại đồ vật này.

Rất nhanh, nội bộ Đột Quyết trở nên nhân tâm hoảng mang, bởi vì trang bị của Lâm Hiên, thương vong của quân ta so với đối diện ít hơn nhiều.

Quân tâm phe ta cực ổn, ngắn ngủn một tháng liền công hạ hai tòa thành trì của Đột Quyết.

Chương 180

Trong thời gian đó, thủ lĩnh Đột Quyết đã đưa hàng thư cho Lý Nhị.

Đã chiếm của người ta hai tòa thành rồi, về thôi.

Để cho bọn họ biết Đại Đường không dễ chọc, cũng cho người biết Đại Đường rộng lượng.

Trải qua hai tháng chinh chiến, đoàn người phe ta vào cuối tháng thứ hai đã trở lại quốc đô.

Về đến nhà.

Còn chưa chờ Ngô Vương Lý Khác hảo hảo cảm tạ vị công thần này, người nọ đã sớm trốn về nhà ôm mỹ nhân rồi.

Chỉ để lại một phong thư, không, một phong thư cũng không phải, chỉ là một câu: "Trận chiến này có thể thắng ta chỉ cung cấp cái cơ bản nhất, còn lại là công lao của toàn binh sĩ cùng Tướng quân ngài, nếu muốn ban thưởng ta, thỉnh chia cho thân nhân của những binh sĩ đã tử trận đi." Ngôn ngữ thật độ lượng, được rồi, Lâm Hiên lại thành công thu hoạch Ngô Vương Lý Khác thành một "fan cuồng".

Kỳ thật Lâm Hiên nói không sai, mãn triều văn võ bá quan đều ra cửa thành nghênh tiếp khi Ngô Vương Lý Khác hồi kinh.

Lý Nhị đứng ở phía trước nhất, mặt đầy kiêu ngạo nhìn đứa con trai vốn không được coi trọng này, có khả năng nội tâm cảm giác đầu óc mình trước kia bị cửa kẹp rồi.

Cửa thành một mảnh thịnh thế, Ngô Vương Lý Khác xuống ngựa quỳ một gối tại cửa thành, nói: "Nhi thần không phụ phụ hoàng sở thác, hiện khải hoàn trở về, thính hậu phụ hoàng sai phái." Đồng chí

Lý Nhị cười đến miệng muốn toét tới mang tai, nói: "Vất vả cho con ta, hồi cung, vi phụ bày thiết yến, tẩy trần cho con." "Tạ phụ hoàng." Đương nhiên, trong tình huống này Ngụy Vương và Thừa tướng cũng ở đó, vốn tưởng rằng Đột Quyết cao to hung tàn, Ngô Vương Lý Khác không nhất định khi nào mới có thể thuận lợi, cũng sẽ có cực đại khả năng chiến tử sa trường.

Thiên thiên người ta được quý nhân tương trợ, chuyện gì cũng không có, không chỉ khải hoàn, mà chỉ dùng chưa đến ba tháng thời gian.

Hai người đứng trên tường thành, nhìn đám người ủng đái Ngô Vương Lý Khác cùng nụ cười rạng rỡ của bệ hạ, hận đến ngứa răng, đâm vào tim đều đau.

Lúc này, trong cung càng một mảnh phồn vinh cảnh tượng, thất thải lụa treo đầy cung tường.

Vốn là việc cực mệt, nhưng mỗi cung nhân làm việc đều nhiệt tình tăng vọt, ba ngày thời gian treo đầy toàn bộ hoàng cung.

Khi mọi người đi đến cửa cung, tất cả mọi người quỳ rạp xuống đất hô to: "Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Ngô Vương điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế." Hoàng đế thấy thế phất phất tay ra hiệu mọi người bình thân, nói: "Mọi người hai ngày nay đều vất vả, tất cả cung nhân thưởng nửa năm tiền lương." Tức thì tiếng hô vạn tuế lại vang lên liên tiếp.

Nếu để Lâm Hiên nhìn tràng diện này, chỉ định sẽ nói một câu: "Rốt cuộc là ai đánh giặc, cảm giác Lão Lý có chút cáo mượn oai hùm." Trên tiệc khánh công.

Mỗi một món ăn đều qua tầng tầng chọn lựa mới lên bàn, mỗi một phần canh đều qua từng đạo công tự chế thành.

Mỗi người tương hỗ gian đều hoan thanh tiếu ngữ, nhiên tại sau lưng tiếng cười nói, lại ẩn tàng âm mưu to lớn...

Ngô Vương Lý Khác lần này xuất chinh vốn có nhiều người tranh đoạt, hiện tại khải hoàn trở về càng làm cho một đám người đỏ mắt.

Ngoài mặt hài hòa và chúc tụng, sau lưng có khả năng là đâm dao.

Trên triều đường chính là như thế.

Một khi không lưu thần, bị hồng thủy mãnh thú cuốn đi và cắn nuốt, sẽ rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục. "Thừa tướng, hiện tại cảnh tượng này, ngài nói ta phải làm sao, tổng không thể mặc kệ sự thái phát triển, lệnh bản vương đem ngôi Thái tử chắp tay nhường cho." "Điện hạ không cần ưu tâm, quân quyền trên triều đường là nơi mẫn cảm và trí mạng nhất, vô luận làm thế nào, hoặc là dẫn thiên tử tật hận, hoặc là bội bạc đồng liêu.

Đây là một đề bài lựa chọn gian nan, hạ thần cho rằng chúng ta chỉ cần tĩnh quan Ngô Vương điện hạ từ thiên đường rơi xuống địa ngục là được." Thừa tướng nói.

Đáng tiếc, đối với Ngô Vương Lý Khác hiện tại, một mảnh hài hòa cảnh tượng đã che mờ hai mắt hắn.

Ngày hôm sau Ngô Vương Lý Khác sau khi an đốn tại quân doanh liền trực tiếp ra cửa, không hề cố kỵ vết thương trên người, đi tới phủ đệ Lâm Hiên.

Hôm qua khải hoàn, vốn dĩ Lý Nhị cũng yêu cầu Lâm Hiên tiến cung dự yến, nhưng Lâm Hiên vội vã về nhà thăm tức phụ.

Tìm cái cớ ngẫu cảm phong hàn sợ lây bệnh cho công thần, vì thế hiện tại Ngô Vương ngựa không dừng vó chạy tới phủ Lâm Hiên.

Lâm phủ. "Hạ thần không có việc gì, điện hạ không cần lo lắng." "Ai, giả bệnh cũng rất khó khăn a." Lâm Hiên trong lòng thầm nghĩ.

"Tiên sinh thực xin lỗi, vốn dĩ ngày hôm qua ta nên bái kiến tiên sinh.

Thực tại trong cung sự tình giữ chân, mới hiện tại tới." Ngô Vương Lý Khác áy náy nói. "Không ngại, hạ thần chưa chúc mừng điện hạ khải hoàn trở về!" "Tiên sinh cùng ta chi gian, không cần những thứ này.

Xác thực trận này đánh nhanh như vậy, chủ yếu nhất là nhờ Ngọc Diện Chân Nhân giúp đỡ.

Tư duy độc đáo cùng các loại hành sự không biết vì sao làm ta nhớ tới tiên sinh, đều là nhân tài như nhau.

Ta kỳ thật muốn giữ hắn lại, nhưng hành tung hắn quỷ bí, mặc dù ở trong quân, có khi ta cũng không gặp được mặt." Ngô Vương bất đắc dĩ nói.

Đương nhiên giống nhau, bởi vì chính là ta mà.

Lâm Hiên cười thầm.

Chương 181

"Điện hạ không cần ưu tâm, khả năng duyên phận chưa tới, tin tưởng vô luận như thế nào hiền tài cuối cùng đều sẽ đầu nhập dưới trướng điện hạ." Lâm Hiên trịnh trọng nói. "Mượn cát ngôn của tiên sinh.

Điện hạ, dung thần nhắc nhở một câu, vô luận như thế nào, không nên vì lời đồn đãi mà ảnh hưởng, không cần ở trong quân lập uy.

Quân đội có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền.

Cổ vãng kim lai, có bao nhiêu tướng quân quăng cốt chi thần nhân tại trong quân đại uy thế, gặp thiên tử tật hận.

Từ đó bị một biếm lại biếm, ngài đọc thuộc lòng lịch sử, so với hạ thần càng hiểu đạo lý này." Lâm Hiên túc nhiên nói. "Tiên sinh nói có lý, nguyên bản ta chỉ nghĩ ở trong quân cùng những người kề vai chiến đấu, tình cảm nhất định sẽ tốt hơn một chút.

Nhưng hiện tại ta cần trọng tân suy xét, cái ta cho rằng tình cảm tốt khả năng ở trong mắt người khác liền thành lôi kéo bè cánh." Ngô Vương Lý Khác phản tư nói.

Lâm Hiên cùng Ngô Vương Lý Khác ở trong phủ thương nghị xong, Ngô Vương trực tiếp trở về phủ, không có lại quay về quân doanh.

Từ trước khi xuất chinh tiến vào quân doanh đến hiện tại, Lý Khác cảm giác Ngô Vương phủ thành nơi xa lạ lại quen thuộc nhất.

Đứng trước phủ đệ, nội tâm cũng một mảnh sự thái viêm lương.

Không thể cùng người thân cận gần gũi, lại muốn đối mặt với kẻ hại mình cười nói, sao không chua xót! "Chẳng lẽ chỉ có đăng thượng

vị trí kia mới có thể sự sự thuận tâm thuận ý?" Ngô Vương Lý Khác trong lòng ức úc.

Nhưng hắn sai rồi, trên thế giới bất luận kẻ nào đều sẽ có những người bắt buộc phải đi kết giao.

Mặc dù hành vi cử chỉ của người đó lệnh mình bất mãn, hoặc lệnh mình tăng ác, nhưng không thể không đi bồi cười, đó mới là nhân sinh chân chính.

Đứng ở đỉnh cao như Hoàng đế, cũng sẽ luôn có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, vô luận nội tâm giãy giụa và sụp đổ thế nào, y cựu cần mặt không đổi sắc thượng triều nghị sự.

Những điều này chỉ có sau khi Ngô Vương Lý Khác đăng thượng hoàng vị mới có thể lĩnh hội, đương nhiên, đây đều là nói sau.

Lúc này, Ngự Thư Phòng. "Bệ hạ, thần cho rằng sau khi thắng trận trở về, Ngô Vương điện hạ không cần tiếp tục dừng lại trong quân, nếu không mục đích bất lương liền sẽ nảy sinh." Một đại thần nói. "Nga, trẫm đảo muốn biết Ngô Vương Lý Khác sẽ có mục đích bất lương gì." Lý Nhị nói. "Chấn phấn quân tâm, nãi là tất nhiên của hành quân đánh giặc.

Nhiên hiện đã về nước, Ngô Vương điện hạ nên đem quân quyền giao hồi.

Nếu không cả ngày ở tại trong quân, không chỉ lệnh người cảm giác không da dáng thể thống, còn sẽ có hiềm nghi lôi kéo quân tâm." Lại một đại thần nói. "Vị đại nhân này nói sai rồi, vi thần liền không tán đồng, Ngô Vương điện hạ vừa mới đánh xong một trận thắng đẹp trở về kinh, nguyên bản cùng các huynh đệ kề vai chiến đấu cũng đã quen.

Mậu nhiên thu hồi binh quyền chẳng phải làm cho Ngô Vương

điện hạ cho rằng bệ hạ sợ hắn cướp đi binh quyền, thương thấu tâm Ngô Vương điện hạ." Thừa tướng ở một bên thêm dầu vào lửa. "Đối với quân tâm trong quân doanh cũng sẽ có sở ảnh hưởng..." Một hai câu nói đã đẩy Ngô Vương Lý Khác vào tình thế bất nhân bất nghĩa.

Nếu không giao binh quyền, vậy liền nhận chuẩn Ngô Vương có ý đồ lôi kéo quân tâm, sử quân doanh trình hiện tình hình "nghiêng về một bên".

Nhiên giao binh quyền, liền đối với sự bội bạc của cấp dưới cũ.

Hoàng thất trung nhân đều là loại người dùng xong liền vứt bỏ sao?

Hoàng đế ở một bên cười nói: "Lão Tứ tại hôm nay giữa trưa liền bồi trẫm dùng bữa, tịnh tại trên bàn cơm trực tiếp đem binh quyền giao hồi.

Đồng thời hướng trẫm xin cho tướng sĩ trong quân doanh một năm quân hướng, lấy này làm cảm tạ cùng khao lao.

Ái khanh đối với Đại Đường cùng trẫm trung tâm trẫm đều biết, nhưng hiện tại cách làm của Ngô Vương trẫm cũng cho là thích hợp và thỏa đáng nhất." "Xác thực xác thực, phương thức xử lý của Ngô Vương điện hạ cực kỳ thỏa thiện." Một đại thần đổi giọng. "Vốn tưởng rằng Ngô Vương điện hạ chỉ giỏi hành quân đánh giặc, không ngờ xử lý sự tình cũng hợp thích thỏa đáng như thế." Thừa tướng thấy gió chiều nào xoay chiều ấy đã nhiên phát sinh biến hóa, chỉ đành thuận theo lời mọi người nói tiếp. "Lâm Hiên, động tác thật nhanh, lần sau liền không có vận khí tốt như vậy đâu." Thừa tướng ẩn ẩn tức giận.

Ở bên kia, Ngụy Vương phủ.

Các loại khí cụ đều bị ném vỡ đầy đất, gia phó đều đứng ở cửa

run rẩy, vừa rồi có một quan viên đi lên khuyên giải đã bị khiêng ra khỏi phủ môn.

Một người hầu tiến lên thu dọn bị trượng đánh tám mươi đại bản, hiện tại ẩn ẩn năng nghe thấy tiếng kêu rên từ hậu viện truyền đến.

Gia phó nội tâm gào thét: Ta hiện tại nhảy việc còn kịp không?

Chương 182

Tại phủ Lâm Hiên, sau khi nghe chuyện trên triều đường, Lâm Hiên nội tâm thầm nghĩ: "Lão hồ ly, đấu với ông đây, còn non lắm." Trên triều đường. "Bệ hạ, miền Nam nước ta gia địa tần tần xuất hiện nạn châu chấu, vi thần cho rằng hiện nay ưng đương giảm miễn phú thuế, để an lòng bá tánh." Một vị đại thần tâu. "Đại nhân nói có lý, nhưng hiện nay chiến tranh Đột Quyết vừa kết thúc không lâu, quốc khố đang ở trạng thái trống rỗng, nếu lúc này hạ thuế, thì phải làm thế nào?" "Nhưng cũng không thể vì thế mà đem tất cả áp lực đặt lên người bá tánh." Một đám đại thần thảo luận nửa ngày, cũng không thảo luận ra kết quả gì.

Thừa tướng lúc này bước ra nói: "Bệ hạ, vi thần cho rằng có thể phái một Khử Hoàng Đại Sứ (Đại sứ diệt châu chấu) đi tới khu vực nghiêm trọng nhất, lấy đó hiển thị Bệ hạ cũng không có buông tha, tìm kiếm phương pháp trị tai họa cho vùng đó." "Vậy Thừa tướng cho rằng nên tìm ai làm Khử Hoàng Đại Sứ?" Lý Nhị hỏi. "Vi thần cho rằng Lâm Hiên Lâm đại nhân tài trí bác học, túc trí đa mưu, chi bằng để Lâm đại nhân đi đi." Thừa tướng nói. "Nhi thần cho rằng không thể, Lâm đại nhân nãi là một văn quan, thân thể khá là suy yếu, sao có thể gánh vác đại sự này?" Ngô Vương Lý Khác vội nói. "Sợ là người còn chưa đi được nửa đường đã không xong rồi, không đi được đến phương Nam xa xôi đâu." Ngụy Vương ở một bên bỉ ổi nói.

Ngày hôm nay Lâm Hiên thật vất vả mới lên triều tranh luận, đụng phải một đài kịch vui thế này, a, đương nhiên phải diễn tiếp rồi. "Đa tạ Ngô Vương điện hạ quan tâm, vi thần không sao." "Vi thần dù là văn quan, cũng không có khả năng không đi được đến phương Nam, Ngụy Vương điện hạ đừng lo lắng nha." Lâm Hiên cười nói. "Vậy ý

tứ của Lâm đại nhân là sẽ làm cái đại sứ này." Thừa tướng ở một bên nói. "Đi, đương nhiên đi a, dù sao cũng không thể giống những kẻ đứng đó nói chuyện không đau thắt lưng, chỉ biết đề cử người khác đi học tập." "Nếu như mỗi người đều chỉ biết đề cử người khác, vậy Đại Đường ta chẳng phải không có ai biết đĩnh thân mà ra sao?" Lâm Hiên nghiêm túc nói. "Thừa tướng đại nhân là đứng đầu bá quan, lý nên như thế.

Hẳn là phát huy ưu thế của mỗi một quan viên, sau đó vì Đại Đường hiệu lực." Ngụy Vương Lý Thái chính sắc nói. "Thế là không ăn cơm khô à?" Lâm Hiên thầm nghĩ. "Áo, hóa ra Thừa tướng đại nhân chỉ có thể động động mồm mép, kỳ thực ~~ ngạch, không được a!" Lâm Hiên cười nói. "Đương nhiên, bỉ nhân chỉ là một đại văn quan, chỉ có thể làm loại chuyện này." Thừa tướng nói. "Ai lại không phải chứ?

Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân nha (Điều mình không muốn, đừng làm cho người khác), cái đạo lý này sẽ không phải không hiểu chứ?

Thừa tướng." Lâm Hiên nói. "Lâm đại nhân tuổi trẻ tài cao, lão phu già rồi." Thừa tướng nói. "Thừa tướng đại nhân lão đương ích tráng." Hai người thổi phồng nhau một trận. "Phụ hoàng, nhi thần nguyện cùng Lâm đại nhân đi trước." "Nhi thần thân là hoàng tử, càng có thể thể hiện ân đức của hoàng gia." Ngô Vương Lý Khác nói. "Nhưng Ngô Vương điện hạ trước đó không lâu mới từ chiến trường Đột Quyết trở về.

Chưa được nghỉ ngơi thật tốt." "Lúc này cứ an ổn ở tại trong kinh đi." Một đại thần nói. "Bản vương qua những ngày này tu dưỡng, đã không sao, tuyệt sẽ không cô phụ kỳ vọng của Phụ hoàng.

Đa tạ các vị đại nhân quan tâm." Ngô Vương nói.

Tất cả mọi người đều biết trị nạn châu chấu không phải một việc

nhẹ nhàng, rất có độ khó.

Lý Nhị nhìn Ngụy Vương Lý Thái ở phía sau không nói một lời, lắc đầu thầm nghĩ: "Chỉ biết an dật hưởng lạc, không biết vì quốc gia chân chính làm cống hiến." "Lần trước tưởng rằng hắn thật sự đối với địa vị không thèm để ý, chỉ một lòng vì nước làm việc, về sau cũng tìm lý do thoái thác không lên chiến trường, lão Tứ xác thực không bằng lão Tam a!" Đáng thương Ngụy Vương điện hạ đứng ở một bên đều bị "dìm hàng".

Kỳ thực không trách hắn quá bình phàm, chỉ là đối phương quá ưu tú.

Hắn giậm chân tại chỗ, người khác lại một mực tiến lên.

Tương đối mà nói chính là đang thụt lùi. "Đã như vậy thì để Ngô Vương cùng Lâm Hiên cùng nhau đi tới phương Nam phòng trị nạn châu chấu, ức chế trùng tai." Hoàng đế vỗ bàn nói. "(Nhi) thần cẩn tuân thánh ý." Hai người cùng quỳ.

Sau khi bãi triều, hai người về tới phủ đệ của Lâm Hiên, bắt đầu thương nghị chuyện đi phương Nam trị trùng. "Đại nhân có cách nào không?" Ngô Vương nói. "Nước ta từ xưa đến nay đều vận dụng phương thuốc phối phương rắc hướng đồng ruộng, đương nhiên vì vậy cũng sẽ tạo thành tảng lớn đồng ruộng khô héo, hoang vu." "Ta cho rằng tiên sinh cần một cái phương pháp mới, đã có thể phòng trị châu chấu, lại có thể làm cho đồng ruộng bảo lưu lại, để nông dân thu hoạch được lợi ích." "Không biết Ngô Vương điện hạ có thể hay không tìm được phương thuốc trị châu chấu ban đầu của nước ta.

Ta có thể ở trong đó gia dĩ cải tiến, thử xem có thể hay không đạt cái hiệu quả tốt hơn." Lâm Hiên nói. "Cái này đương nhiên có thể, đại nhân chờ một chút, ta tìm người đi lấy." Ngô Vương Lý Khác nói.

Chương 183

Bên kia phủ đệ Ngụy Vương. "Thừa tướng chiêu này thật sự là diệu a.

Ta không tốn sức chín trâu hai hổ, đem hai người này tống khứ phương Nam." "Lúc này không chỉ ta có thể ở trong kinh thành mở rộng thế lực của ta, có thể ngói giải bọn họ." "Không chỉ có như thế, hai người bọn họ ở thời gian trị trùng có khả năng sẽ có phiền toái lớn hơn nữa." "Ta nghe nói người phương Nam vì trùng tai đã mấy tháng không có lương thực, bên kia tất cả nạn dân đều điên rồi." "Thấy người bên này đi tuyệt đối toàn bộ đều là hận ý.

Có khả năng hai vị kia tự thân đều muốn khó bảo toàn." "Xác thực như thế." Thừa tướng cười nói.

Lúc này hai người bàn tính như ý đánh đến đinh đương vang, lại không biết đối diện đã ra biện pháp.

Làm một người ở thời đại công nghệ cao, Lâm Hiên không chỉ vẻn vẹn là một trạch nam ở nhà, hắn tiếp xúc không ít người và việc.

Trước kia có quen biết một người bạn trên mạng là nghiên cứu sinh đại học nông nghiệp trứ danh trong nước, trong đó trường học đối với việc ức chế châu chấu có nghiên cứu đột phá lớn.

Tuy rằng lúc ấy hai người nói chuyện phiếm chỉ coi như một cái đề tài tán gẫu vài câu, nhưng hiện tại đã phái thượng đại dụng tràng. "Cái hệ thống chết tiệt kia cũng không biết lúc nào có thể lần nữa xuất hiện, ta cần dùng a." Lâm Hiên thầm nghĩ.

Không bao lâu, phối phương thuốc nước trị châu chấu của Đường đại đã đến trong tay Lâm Hiên.

Nhìn một chút, nguyên lý và thuốc sát trùng của xã hội hiện đại hầu như không khác biệt lắm.

Nhưng công hiệu kém quá nhiều.

Có khả năng ở xã hội hiện đại dùng đồng dạng phân lượng thuốc nước có thể diệt một vạn con, Đường đại cái này chỉ có thể diệt một con.

Có khả năng chỉ diệt choáng, không trực tiếp giết chết.

Lâm Hiên lúc này lâm vào mê mang: "Ta nên làm thế nào tìm được dược liệu đối ứng ở xã hội hiện đại đây?" "Tiên sinh, nghe nói từ kinh thành đi về phía bắc mười dặm tả hữu có một cái trấn nhỏ, hai năm trước châu chấu đặc biệt nhiều." "Nhưng hiện tại nơi đó khống chế châu chấu có hiệu quả trác việt, cụ thể không biết làm thế nào, chúng ta có muốn đi xem hay không?" "Có khả năng sẽ có một vài dược liệu tiên sinh cần hoặc là phối phương hữu dụng." Ngô Vương Lý Khác đề nghị. "Ai nha, không tệ nha, Điện hạ, qua một lần đánh giặc tiến bộ nhiều như vậy, ngay cả trị trùng cũng biết đi chỗ nào tìm cho tốt rồi." "Nguyên lai không chỉ biết cắm đầu đọc sách, hiện tại cũng biết nhân văn rồi." "Tiên sinh quá khen." Ngô Vương đỏ mặt nói. "Được, chúng ta đi cái trấn nhỏ kia xem rốt cuộc có 'Định Hoàng Thần Châm' gì." Lâm Hiên cười nói.

Hai người đều là phái hành động, ngày thứ hai hai người liền đạp lên lộ trình đi cái trấn nhỏ kia.

Lúc này Thừa tướng phủ. "Gì, xuất thành rồi?

Cái thời điểm này xuất thành, hai người này tơ hào không nóng nảy a." Thừa tướng nói. "Chi bằng ta tạo cho bọn hắn chút cảm giác khẩn trương đi." Thừa tướng âm ngoan nói.

Bởi vì hai người xuất thành, ngày thứ hai tảo triều hai người đều

không có thượng triều, nhiên trong triều lại xảy ra sự tình lớn hơn.

Khiến cho hai người trở tay không kịp.

Thừa tướng khải tấu: "Bệ hạ, vi thần tiếp người bên dưới bẩm báo, phương Nam nạn châu chấu đã tạo thành thương vong nhân mạng." "Nông dân các nơi bắt đầu nháo tai hoang.

Nhaos nhác dũng nhập vào nhà quan viên địa phương.

Đả thương một đám quan viên cùng gia phó." "Giám vào là tai dân, quan viên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ." "Thiết bị chẩn tai ban đầu bị đập nát, tai dân không còn thỏa mãn." "Không bằng để Ngô Vương điện hạ cùng Lâm đại nhân mau chóng xuất phát, bằng không chỉ sợ sẽ nháo thành tai nạn lớn hơn." "Hai người bọn họ hai ngày nay đang tìm kiếm biện pháp phòng châu chấu hữu hiệu.

Phái người thông tri, mau chóng gọi về, sau đó xuất phát đi phương Nam." Lý Nhị nói.

Bên trong trấn nhỏ biên cương.

Hai người ở trong trấn nhỏ, vừa nghe ngóng vừa tìm kiếm, nguyên lai chỉ nghe bên này phòng châu chấu trị được tốt, hiểu rõ về sau mới phát hiện nguyên lai còn có tác dụng lớn hơn.

Không chỉ châu chấu, mà là phối phương châm đối với đa chủng hại trùng.

Thiên thiên phối phương này thời gian quá lâu không dùng, dẫn đến người biết phương thuốc này càng ngày càng ít.

Hai người chỉ đành đi hỏi thăm từng hộ gia đình tại trấn nhỏ.

Hai người đi một buổi sáng, hỏi một buổi sáng, đều không có ai biết cái phối phương này.

Đột nhiên cảm giác trong góc có một cô bé, nhìn gầy gầy nhỏ nhỏ

đặc biệt đáng thương, hai người tiến đến giúp đỡ.

Cô bé bị bệnh lao, cũng chính là bệnh phổi ở xã hội hiện đại.

Hai ngày trước trong hệ thống có cho một ít thuốc tây, phản chính đoạn thời gian này cũng không có tác dụng gì, không bằng cho cô bé thử một chút trước, cứu một mạng người nha.

Khi đem thuốc lấy ra đút cho cô bé xong, thời gian buổi trưa trôi qua, tinh thần cô bé rõ ràng chuyển biến tốt đẹp.

Chương 184

Hai người đưa cô bé về nhà, phát hiện nàng cùng gia gia nương tựa lẫn nhau mà sống.

Lão nhân kia còng lưng, đang từ trong nồi nấu rau dại ăn.

Lão nhân nắm tay hai người không ngừng cảm tạ.

Biết được mục đích chuyến đi này của hai người, lão nhân liền nói. "Kỳ thực cái 'Định Hoàng Thần Châm' kia vào mấy ngày trước đột nhiên tiêu thanh nặc tích, e rằng có người tồn tâm ngáng chân hai vị." Lão nhân dừng một chút: "Hai vị đừng đi tìm nữa, sớm một chút từ bỏ đi." "Cái này quan hệ đến lê dân bá tánh, ta sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ." Ngô Vương Lý Khác kiên định nói. "Kẻ ngáng chân, ta tạm thời không muốn truy cứu, việc cấp bách, là làm thế nào giải quyết nạn châu chấu." Lâm Hiên nhìn thoáng qua nồi rau dại lão nhân đang nấu.

Đột nhiên, linh quang chợt hiện. "Tiểu bằng hữu, muốn ăn thịt không nha!" Lâm Hiên cười híp mắt. "Muốn." Cô bé khiếp sợ nói. "Đi giúp ta bắt chút châu chấu." Lâm Hiên cười nói với Ngô Vương Lý Khác. "Được." Tuy rằng có chút không hiểu ra sao, nhưng Ngô Vương Lý Khác tin tưởng Lâm Hiên, trực tiếp đi làm việc. "Đủ chưa." Chờ lúc Ngô Vương Lý Khác trở về, trên tay cầm một cái ống trúc, mở ống trúc ra, có hai mươi con châu chấu. "Trời ơi, thật sự là đồng đội thần thánh." Lâm Hiên nội tâm cười nói. "Đến, ta làm châu chấu ăn trước." Lâm Hiên cười nói.

Tại ánh mắt không hiểu của lão nhân và cô bé, Lâm Hiên trực tiếp đem châu chấu ngắt đầu bỏ đuôi, chiên! "Nếm thử xem, có thể so với lá rau ngon hơn nhiều." Lâm Hiên cầm một con châu chấu, nói với cô

bé.

Cô bé đâu được ăn thịt bao giờ, tam hạ ngũ trừ nhị ăn hết một con. "Ăn ngon." "Ăn ngon là được." Lâm Hiên dừng một chút, lại nói: "Trong châu chấu có dinh dưỡng phong phú, có thể ăn.

Xem ra vấn đề nạn đói có thể giải quyết." Hai người lại cho lão nhân một ít tiền tài, lại dặn dò lão nhân nên chiếu cố hài tử, sau đó hai người trở về kinh đô.

Sau khi trở về mới biết được, nguyên lai Trường Tôn Vô Kỵ lại chuẩn bị cho bọn họ một cái "lễ vật".

Đó chính là sớm xuất phát, tai dân không thể chờ nữa. "Biết rõ tai dân không thể chờ nữa, sao trách nhiệm không đi đi?" Lâm Hiên thầm nghĩ.

Ba ngày sau hai người cùng nhau xuất phát đi tới phương Nam, lần này đi, còn mang theo Thẩm thái y.

Thân thể Lâm Hiên, mọi người đều biết, cường tráng muốn mạng.

Minh minh có thể làm võ tướng, cứ muốn đi làm văn quan.

Cho nên trên đường đi hào vô phản ứng.

Nhưng không phải vì cầu thanh tịnh, mà là cứ có người không cho hắn thanh tịnh.

Vậy thì bồi đối phương diễn hết vở kịch này.

Sau khi đến phương Nam, Lâm Hiên mới chân chính lĩnh hội được bộ dáng của niên đại tai hoang chân chính a!

Thành phiến thành phiến ruộng đồng bị châu chấu xâm thực, biến thành hoang vu, nông dân đều trạng thái gầy trơ cả xương, phảng phất một giây sau muốn ngã xuống đất không dậy nổi.

Ngô Vương Lý Khác nhìn tình huống này, lập tức tìm người bắt

đầu phân phát lương thực còn dư lại trên xe ngựa, đại phê nông dân bắt đầu hướng bên này tìm đến.

Tồn lương có hạn, chung quy không phải kế lâu dài, hai người lập tức xuất phát tìm chính phủ địa phương.

Mới đầu mỗi quan viên đều trăm phương ngàn kế thoái thác, không có tiền khoản, không có tồn lương, không có vật tư vân vân.

Nghe còn khó khăn hơn cả tai dân.

Lâm Hiên ở phía sau lấy ra thánh chỉ, đối với quan viên địa phương lớn tiếng nói: "Vị này là Đại Đường Ngô Vương Lý Khác điện hạ, Bệ hạ khâm điểm chẩn tai đại thần, bát khoản chẩn tai tiếp theo sẽ tới." "Ta không hy vọng tất cả mọi người đều đang thoái thác chuyện này, tai nạn là trách nhiệm chung của tất cả chúng ta, chỉ có tai nạn qua đi, Đại Đường mới có thể phú cường như xưa." Lâm Hiên nói.

Nghe đến đây, các quan viên địa phương mới bắt đầu lục tục bắt đầu phối hợp Ngô Vương Lý Khác và Lâm Hiên bắt đầu dựng lều vải, kiến tạo ký túc xá.

Bởi vì có vị Ngô Vương tọa trấn, trong ký túc xá cũng không phải cháo loãng như nước, mà là cháo đặc, làm cho tai dân đều càng thêm yêu đái vị nam nhân ngồi ở chủ vị kia.

Bởi vì lần chẩn tai này, Ngô Vương mang theo đều là huynh đệ nguyên lai ở trong chiến tranh cùng sinh tử tương ly.

Chương 185

Cũng không có người bởi vì điều kiện khổ mà có oán ngôn.

Dù sao so với các loại điều kiện trong chiến tranh nguyên lai muốn tốt hơn nhiều.

Lâm Hiên và Ngô Vương Lý Khác nhân lúc thuộc hạ đáng tin cậy, hai người trực tiếp rời đi hiện trường chẩn tai, đi tới ruộng đồng nơi châu chấu nghiêm trọng. "Mọi người nghe ta!

Cái châu chấu này kỳ thực có dinh dưỡng phong phú, hoàn toàn có thể chiên lên ăn!" Ngô Vương Lý Khác nhìn Lâm Hiên chỉ thị, lớn tiếng nói. "Ta không tin, trừ phi ăn cho ta xem!" Lập tức có tai dân hô. "Mời xem." Không biết lúc nào, trên ruộng đồng đã dựng một cái chảo lớn, Ngô Vương chiên một con châu chấu, bỏ vào trong miệng chậm rãi nhai nuốt.

Lúc này Thẩm thái y cũng xuất mã. "Ta là Thẩm thái y trong cung, châu chấu này xác thực có dinh dưỡng phong phú, ta lấy tín dự của ta cam đoan mọi người sẽ không có bất cứ vấn đề gì." Dân chúng nhảy cẫng không thôi.

Theo quá trình chẩn tai ngày càng thành thục, thanh danh của Ngô Vương điện hạ càng truyền càng rộng.

Cùng lúc đó, bên kia kinh thành cũng nghe được tin tức.

Vốn cho rằng hai người tất thua không nghi ngờ.

Thiên thiên hai người này lại xinh đẹp hoàn thành nhiệm vụ.

Trong kinh thành có người sẽ không cho phép tình huống này phát sinh, một tràng âm mưu lại xuất hiện.

Hy vọng Ngô Vương cùng Lâm Hiên gánh được lần tiến công này

a!

Lúc này quá trình chẩn tai đang ổn bộ tăng lên. "Đại kế ăn châu chấu" của Lâm Hiên phát huy công hiệu to lớn, châu chấu được tiến một bước khống chế.

Ngày hôm sau.

Khi việc phát cháo đang tiến hành bình thường, đột nhiên đến một đám "tai dân" hung thần ác sát. "Quản sự đâu, quản sự không ra cấp cho ta, ai muốn uống cháo, muốn ăn chính là cơm tẻ và thịt bò dê, côn trùng nhỏ ai ăn chứ?" Kẻ cầm đầu kêu to, tịnh đá văng chén cháo của một lão nhân.

Lâm Hiên mắt quét qua liền biết có vấn đề, tai dân thông thường dưới tình huống này đều gầy trơ xương, bụng đói kêu vang, căn bản không có khả năng sẽ có cái to mồm cùng thân thể kiện thạc như thế.

Ngô Vương Lý Khác đang chuẩn bị tìm người tiến lên, Lâm Hiên kịp thời ngăn lại.

Nói: "Điện hạ, không thể, nếu như lúc này làm vậy, thì sẽ mang tiếng công kích tai dân." "Ta có biện pháp." Lâm Hiên nói. "Có có có, cơm tẻ và thịt sẽ có." Lâm Hiên cười nói. "Nhưng cơm tẻ và thịt ở thời gian này thực sự quá kim quý, cho nên nhất định phải trả một cái giá nhất định mới có thể được cơm tẻ và thịt." "Triều đình chẩn tai chỉ là vì để cho nông dân vượt qua lần tai nạn châu chấu này, không phải hưởng thụ cuộc sống." "Cho nên tai dân bình thường chỉ có thể có cháo và màn thầu, muốn nông dân làm công bỏ ra nỗ lực nhất định mới có thể có cơm tẻ và thịt." "Đương nhiên trên thế giới không có bữa trưa miễn phí, muốn ăn ngon, chỉ có thể trả giá đắt." "Cho nên từ hiện tại bắt đầu, ai nếu như bắt đầu ở trong ký túc xá khuân vác đồ đạc, hoặc là đi đến một phiến ruộng đồng nào đó bắt đại lượng châu chấu trở về thì sẽ có cơm tẻ và thịt bò dê." Nghe đến đó, một đám tai

dân ngụy trang bắt đầu lùi bước.

Chỉ nghe bên này có quan lớn, có thể tới kiếm chút đồ tốt.

Dù sao quan lớn đều sẽ đa sự không bằng thiểu sự, tống cổ cho xong, không thành nghĩ đến còn muốn làm việc, thôi thôi, lại không thiếu bát cơm kia.

Một đám người bắt đầu tản ra thưa thớt, có kẻ quay đầu liền đi.

Không ra nửa canh giờ tất cả mọi người đi hết.

Ký túc xá tiếp tục công việc. "Đại nhân, làm thế nào biết những người kia nháo sự không phải tai dân chân chính?" Một tùy tùng hỏi. "Ngươi ở chỗ này bao nhiêu ngày rồi, thấy cái tai dân nào, trên mặt trên eo toàn thịt, ngày ngày cái to mồm như thế?" Phương pháp phán đoán đơn giản nhất, người bụng đói kêu vang sẽ không để ý ta cho cháo hay cơm tẻ.

Bởi vì trong mắt bọn họ những cái này toàn bộ đều là đồ ăn, sẽ không có kén chọn.

Chỉ có người chân chính nháo sự mới có thể muốn ăn ngon, mới có thể muốn hưởng thụ.

Tùy tùng ở một bên đối với Lâm Hiên ném ra ánh mắt sùng bái.

Đại nhân vĩnh viễn là đại nhân. "Đại nhân diệu tư, ta cần gia tăng học tập." Ngô Vương Lý Khác nói. "Điện hạ, có cảm giác hay không thời gian dài như vậy đều không có việc gì, thiên thiên vì sao hôm nay có việc." Lâm Hiên nói.

Chương 186

"Thời gian...

Sẽ không phải bởi vì ta tin tức truyền về, kinh thành tin tức truyền đến bên này, vừa vặn cái thời gian này." "Cho nên thường xuyên có người tại kinh thành bố cục chuẩn bị hại ta, để cho ta tại bên này thanh danh bị làm hỏng." Ngô Vương Lý Khác nói. "Cực có khả năng này, vạn sự cẩn thận là hơn, dù sao chúng ta hiện tại ở ngoài kinh thành." Lâm Hiên nói.

Lâm Hiên ngày càng cảm giác Ngô Vương không phải bộ dáng ngây thơ nguyên lai.

Lão mẫu thân cảm giác là chuyện gì xảy ra?

Một đoạn thời gian sau.

Ngô Vương Lý Khác và Lâm Hiên chẩn tai cùng với diệt chế châu chấu có thành hiệu rõ rệt.

Bát khoản chẩn tai của kinh thành cũng đã sớm đưa tới.

Cuộc sống của tai dân dần dần bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.

Một vụ lúa mạch mới, cao lương các loại cây nông nghiệp bắt đầu một lần nữa trồng lên.

Châu chấu đã được trị lý tốt, hơn nữa Ngô Vương và Lâm Hiên đem phối phương cùng dược liệu đều giao cho nông dân địa phương.

Không ra ngoài ý muốn, từ nay về sau không có tai hại châu chấu.

Đồng thời trừ cái đó ra, Ngô Vương Lý Khác và Lâm Hiên du tẩu nhiều địa phương ở phương Nam, cũng thanh trừ sâu mọt trong quan viên địa phương.

Thu được một lượng lớn vàng bạc tài bảo cùng với tồn lương, đồng thời lấy đó thành lương thực cho nông dân trước khi thu hoạch lương thực vụ sau.

Nông dân một đám khu vực phương Nam, đối với Ngô Vương điện hạ lại có nhận thức mới.

Nguyên lai chỉ nghe Ngô Vương điện hạ dẫn dắt quân đội tiêu diệt Đột Quyết, hiện tại một lần nữa nhận thức Ngô Vương, cũng là một hoàng tử tốt yêu đái nông dân.

Không chỉ có thể đánh thắng trận, càng biết thể thuất nông dân.

Được rồi, Ngô Vương Lý Khác lại thu hoạch một nhóm lớn lòng dân.

Tại kinh thành, Thừa tướng phủ.

Một cái chén trà bị ném tại chỗ khe cửa, vỡ liệt thành nhiều mảnh nhỏ, giống như tâm của Thừa tướng cùng Ngụy Vương.

Vốn để Lâm Hiên đi là vì xem trò cười của Lâm Hiên, thiên thiên Ngô Vương Lý Khác cũng đi theo, chuyện tốt nhất tiễn song điêu.

Thiên thiên hai người ở phương Nam đã có chẩn tai, lại túc thanh một phái quan viên, trong đó không thiếu Ngụy Vương một đảng.

Thừa tướng cùng Ngụy Vương tại kinh thành tức đến gan đều đau.

Ngụy Vương Lý Thái đi tìm Thừa tướng.

Hai người cùng nhau dâng sớ, đã tình hình tai ương thu được khống chế tốt, vậy Thánh thượng tranh thủ thời gian truyền hai người hồi kinh tu dưỡng đi. "Lại không quay về, người đều muốn bị thanh trừng hết rồi." Hai người nội tâm gào thét.

Cứ như vậy thánh chỉ bị truyền đến phương Nam.

Ngô Vương Lý Khác cùng Lâm Hiên cáo biệt một đám người, thời cách 5 tháng, ngồi xe hồi kinh đô.

Nhiên phong vân kinh đô cũng tại trong năm tháng này dần dần biến huyễn.

Đợi Lâm Hiên về đến nhà, hai cái mỹ kiều nương đều tại trong sảnh chờ đợi, nhìn đến Lâm Hiên một mảnh vui mừng cùng kiêu ngạo, nhân sinh mỹ mãn nha!

Bên kia Ngô Vương Lý Khác tiến cung diện kiến Bệ hạ, được Hoàng đế một phen tán dự cùng tưởng thưởng.

Lý Nhị tâm nghĩ: "Bản trẫm liền có tâm lập lão Tam làm Thái tử, chỉ vì vấn đề xuất thân của hắn nên một mực các trí." "Như hôm nay nhìn lão Tam các loại biểu hiện, xác thực có phong độ làm Thái tử." "Cũng là thời điểm nên đề thượng nhật trình." Bên này Lâm Hiên hồi kinh đô sau biết được, Trường Tôn Vô Kỵ tại tình huống Ngô Vương Lý Khác và hắn không có mặt đã đem một đám thế lực triều đường mở rộng phạm vi.

Đồng thời Ngụy Vương Lý Thái tại kinh kỳ trọng địa của kinh đô đều an sáp tiến vào người của mình.

Có thể không chút nào khoa trương mà nói, trong kinh đô có một ngọn cỏ lay động, Ngụy Vương đều có thể lập tức biết.

Lâm Hiên lý trí phân tích cục thế. "Tuy rằng hiện tại Ngô Vương Lý Khác có chiến công biên quan, lần này trừ nạn châu chấu y nguyên là một đại công kiện." "Tiếp theo Lý Nhị có khả năng sẽ tìm một thời cơ thích hợp tuyên bố đối với Ngô Vương Lý Khác hân thưởng, xem đến lúc đó sẽ có bao nhiêu người ủng hộ bao nhiêu người phản đối." "Cho nên hiện tại dưới tình huống này, Ngô Vương Lý Khác cần làm chính là ổn trung cầu tiến." "Chờ lấy Ngụy Vương bên kia lộ mã cước sau đó nhất cử xé rách Ngụy Vương đối với khống chế kinh

đô." "Hiện tại chủ yếu nhất là cần biết người của Công Tôn Vô Kỵ đều có ai, tốt để mọi người phòng phạm." Lâm Hiên tìm cái cơ hội đi tìm Lý Anh Ca, sau đó gặp phụ thân nàng là Lý Tĩnh.

Hy vọng Lý Tĩnh có thể đại trí biết một ít phong vân biến huyễn trên triều đường.

Lâm Hiên nguyên lai đắc dĩ tại trên triều đường thuần túy là bởi vì quan hệ với Lý Nhị, kỳ thực bản thân không có quan chức thực chất tính.

Chương 187

Phải làm cái quan a!

Cơm tối hôm đó.

Lâm Hiên trên bàn cơm thấp thỏm bất an mở miệng: "Cái kia, ta nói cho các nàng một chuyện, ngạch..." Từ Huệ nói: "Không phải là trong nhà lại muốn thêm một người chứ." Lời vừa dứt, trên bàn cơm còn lại hai người đều kinh ngây người. "Sao nàng biết?" Từ Huệ bình tĩnh mở miệng: "Phu quân lần trước cùng ta nói về Trường Lạc cũng là cái biểu tình này.

Cho nên ta lập tức cảm giác được." "Ông trời của ta, nữ nhân thật đáng sợ." Lâm Hiên thầm nghĩ. "Đúng, ta xác thực có chuyện này, sợ hai nàng không tiếp thụ." "Nàng tên là Lý Anh Ca, nữ nhi của Tướng quân Lý Tĩnh." "Hẳn là đều nghe nói qua đi, ta ngày sau cưới nàng có hai phương diện nguyên nhân chủ yếu." "Trong đó nguyên nhân chủ yếu nhất chính là ta giống yêu các nàng đồng dạng yêu nàng, mất đi nàng sau này ta sẽ cảm giác thống khổ." "Điều thứ hai nguyên nhân chính là bởi vì thế lực phía sau nàng, thân là nữ nhi tướng quân, ta tin tưởng không cần nói các nàng cũng hiểu." "Cho nên ngày hôm nay ta sớm cùng các nàng nói, ngày sau ta có khả năng muốn cưới nàng vào cửa." "Có hay không cảm giác không quá thoải mái, sớm nói cho ta biết." Hai người đều biết bản sự của Lâm Hiên, đồng thời cũng hiểu được người thầm mến Lâm Hiên tuyệt đối không chỉ hai người.

Nhưng có thể làm cho Lâm Hiên để ở trong lòng lại sẽ không đặc biệt nhiều.

Từ Huệ trải qua một lần rồi, một hồi lạ, hai hồi quen, lần này tự nhiên không có phản ứng đặc biệt lớn.

Chỉ nói một câu: "Muội muội thích bộ dáng phòng gian như thế nào, ta sớm cho người bố trí." Trường Lạc trong hốc mắt lệ thủy đang đảo quanh, nhìn Lâm Hiên. "Yên tâm, ba người các nàng ta đều yêu, ta nguyên lai đối với nàng thế nào, ta sau này cả một đời đều sẽ như thế." "Trường Lạc, chúng ta ở cùng một chỗ thời gian dài như vậy, chẳng lẽ nàng không đủ hiểu rõ ta sao?" Lâm Hiên thâm tình nhìn hai người.

Lâm Hiên không hy vọng tại loại chuyện này có bất cứ người nào thương tâm.

Trường Lạc cuối cùng gật gật đầu, nói: "Phòng của Anh Ca ta cũng có thể hỗ trợ bố trí." Lâm Hiên hiểu, hai người tiếp nhận.

Hai cái cánh tay ôm lấy hai người, hưởng thụ một lát ôn tồn.

Cứ như vậy, Lâm Hiên biết trong nhà đã giải quyết xong, chờ lần sau gặp Anh Ca sẽ ngả bài.

Vốn nguyên lai là Ngọc Diện Chân Nhân liền đối với nàng lừa gạt, lần này cũng không thể như thế nữa.

Nhiên sự tình tổng sẽ không hướng về mỗi người dự đoán mà phát triển. "Sư phụ, đã bao lâu ta không gặp người rồi." Lý Anh Ca nghe môn phòng tiểu tư bẩm báo sau vội vàng chạy ra.

Một cái đụng vào trong ngực Lâm Hiên.

Lâm Hiên lập tức nhuyễn ngọc ôn hương tại hoài, tâm tình đều nhẹ nhõm không ít, ôm lại Lý Anh Ca, hưởng thụ một lát yên tĩnh. "Ta hiện tại cần gặp phụ thân nàng, thương nghị chút chuyện, ông ấy có ở trong phủ không?" Lâm Hiên một hồi hỏi.

Lý Anh Ca nói: "Ở đây, hai ngày nay phụ thân cũng sầu mi không triển, người đi hỏi một chút cho rõ ràng, ta một nữ tử không tiện mở miệng." Lâm Hiên đi thư phòng Lý Tĩnh, sau khi vào cửa, Lý Tĩnh nói

một câu làm hắn kinh rớt cằm. "Cậu lập tức đem Anh Ca cưới đi?" Lâm Hiên không bình tĩnh. "Sao, chẳng lẽ cậu từ trước tới giờ chưa từng muốn cưới nó sao?" Lý Tĩnh nghe xong Lâm Hiên kinh ngạc, mặt cũng kéo xuống. "Không có không có, ngài đừng hiểu lầm, Anh Ca ta nhất định sẽ cưới, chỉ là ngài đột nhiên nói làm ta mạnh một cái không thích ứng." Lâm Hiên vội giải thích nói.

Tiếp theo sắc mặt Lý Tĩnh hơi có hòa hoãn, tiếp tục nói: "Mấy tháng không ở đây, tin tưởng biến hóa của kinh đô, cậu sau khi trở về cũng hiểu được." "Ngụy Vương hầu như đã khống chế toàn bộ kinh đô, bất cứ gió thổi cỏ lay gì đều không gạt được mắt hắn." "Kế sách hiện nay chỉ có đem tất cả sự tình muốn làm toàn bộ làm, không cần lén lén lút lút." "Đã vô luận như thế nào hắn đều sẽ biết được, không bằng trực tiếp trắng trợn tuyên dương." "Sự tình đến nước này, Tướng quân ta không gạt ngài, kỳ thực trong nhà ta có hai nương tử, trong đó một cái là Trường Lạc công chúa." Lâm Hiên nói.

Lần này đến phiên Lý Tĩnh kinh ngây người.

Cái gì, Trường Lạc công chúa năng khuất tôn cho người làm thiếp!

Nhìn mặt Lý Tĩnh liền biết sự kinh ngạc đối với chuyện này! "Ta vẫn luôn không biết làm thế nào nói với ngài, cho nên cũng không có đề cập chuyện ta muốn cưới Anh Ca, vốn ta muốn tìm một thời cơ..." "Thời cơ so sánh thích hợp, ta cũng muốn nghe một chút sư phụ tìm thời cơ gì." Cửa ra vào đột nhiên có người đẩy cửa tiến vào.

Không cần nhìn, liền biết là ai, Lý Anh Ca đôi mắt đỏ bừng đứng ở cửa, trừng mắt nhìn Lâm Hiên. "Anh Ca, trước đừng kích động, nghe ta giải thích, thật sự." Lâm Hiên vội nói, thuận thế đi tới cửa bắt lấy tay nàng.

Lý Tĩnh lúc này lặng lẽ lui ra khỏi thư phòng. "Không cần sư phụ, hiện tại trực tiếp nói cho ta biết rốt cuộc chàng có yêu ta không?

Ta chỉ muốn nghe một cái đáp án, những cái khác ta đều mặc kệ." Lý Anh Ca mang theo tiếng khóc nói. "Đương nhiên, ta đương nhiên yêu nàng.

Nàng có thể đều không tin, đều không tiếp thụ, nhưng nhất định phải tin tưởng ta đối với nàng là chân tâm." Lâm Hiên vội vàng nói. "Vậy vì sao sư phụ muốn năm lần bảy lượt lừa gạt ta, tình yêu, chẳng lẽ thật sự muốn lừa gạt sao?" Lý Anh Ca khóc lên. "Không có, ta yêu nàng, cũng yêu các nàng.

Chương 188

Nguyên lai đeo mặt nạ đối với nàng lừa gạt kỳ thực là bất đắc dĩ." "Ta biết nàng thật sự yêu ta, cho nên mới có thể tha thứ ta, cho nên ta chuẩn bị ở thời điểm thích hợp nói cho nàng. "Sau đó nếu như nàng có thể tiếp nhận, ta trực tiếp dẫn nàng về nhà." "Ta có thể cùng các nàng cùng một chỗ sinh hoạt, Từ Huệ và Trường Lạc hai người đều rất tốt." "Phòng của nàng ta đã sớm chuẩn bị xong, chỉ kém cái chủ nhân có thể vào ở, ta thật sự yêu nàng, thật sự muốn cùng nàng sinh hoạt cả một đời." Nghe đến đây, Lý Anh Ca triệt để buông xuống tâm kết: "Ba cái thì ba cái đi, ai bảo cái nam nhân này ưu tú như thế." "Vốn không có xa vọng ở cùng một chỗ, nhưng hiện tại đã đạt được, liền không muốn lại mất đi." Lý Anh Ca gắt gao ôm lấy Lâm Hiên, tại bên tai nói một câu tình thoại êm tai nhất thế giới: "Được, ta theo chàng về nhà." Cũng không có cử hành hoạt động đặc biệt lớn, chỉ là không ít người đều biết, hạ lễ của mọi người cũng đều đưa tới.

Khi Lý Anh Ca bước vào phủ đệ Lâm Hiên, mới biết được lời Lâm Hiên nói đều là thật sự. "Từ Huệ thật sự là một nữ nhân phi thường thức đại thể, tại trong sinh hoạt nơi nơi đối với Lý Anh Ca chiếu cố có thừa, Trường Lạc cũng là tính tình phi thường hoạt bát, hai người phi thường hợp nhau." Ba người thỉnh thoảng ghé vào cùng một chỗ tỷ tỷ dài muội muội ngắn, điển hình tình tỷ muội kim cương a!

Lâm Hiên thấy cảnh này, cũng yên tâm không ít, vốn cho rằng ba người tính cách chênh lệch quá lớn, có khả năng nói chuyện không hợp.

Nhưng nhìn tình hình hiện nay, có khả năng sau này biểu hiện không tốt sẽ bị ba người quét địa xuất môn (đuổi ra khỏi nhà) đây!

Có người hoan hỉ có người sầu, từ khi biết chuyện Lâm Hiên nghênh cưới Lý Anh Ca, Trường Tôn Vô Kỵ vẫn luôn sầu a!

Vốn cho rằng tại đoạn thời gian Lâm Hiên cùng Ngô Vương Lý Khác không ở đây đã đem kinh đô khống chế.

Thiên thiên tại sau khi Lâm Hiên trở về không tốn sức chín trâu hai hổ liền đạt được sự ủng hộ của Lý Tĩnh.

Trường Tôn Vô Kỵ hận đến ngứa răng, thiên thiên lại không thể làm gì.

Ngày hôm sau.

Phủ đệ Lâm Hiên.

Lâm Hiên làm bạn tân hôn mỹ nhân lên phố mua sắm, trở về cửa nhà thấy người phụ cận nhiều biến hóa.

Trong lòng đang buồn bực xảy ra chuyện gì, sau khi vào cửa liền hiểu rõ tất cả.

Lý Nhị y nguyên là phó cách ăn mặc tiểu thái giám kia, tuy rằng bản nhân một chút cũng không có bộ dáng thái giám.

Nhưng người ta đều không ngại chẳng ra cái gì cả, Lâm Hiên càng là mở một con mắt nhắm một con mắt. "Lão Lý, cả ngày ở trong hoàng cung, ba ngàn mỹ nữ bồi tiếp không thơm sao?" "Vì sao tổng muốn tranh cái miếu nhỏ này của ta." "Ta có thể sớm thanh minh ta chỉ thích mỹ nữ, nếu thực sự bức ta, ta làm cái nằm trên cũng được." "Cái gì bên trên bên dưới, ta sắp bị các loại loạn thất bát tao trong hoàng cung tra tấn điên rồi." "Mặc kệ, ta đi ra hít thở không khí đi." Lý Nhị nói. "Dừng lại dừng lại, ta không biết là ý gì, tuyệt đối lại muốn cho ta ra bài toán khó." Lâm Hiên khoát tay nói. "Vô luận như thế nào, ta hôm nay cũng sẽ không nói một câu chuyện trên triều đường." Lâm Hiên trịnh trọng nói. "Lão Hiên, nói lời khách sáo quá." Lý Nhị cười

nói. "Không không không, ta quá khách khí, ta hy vọng con thuyền hữu nghị của hai ta trực tiếp lật luôn đi." "Như thế ta phải đỡ lo bao nhiêu việc a!" Lâm Hiên nói. "Được rồi được rồi, ta chỉ muốn biết, nếu như ta muốn đề bạt lão Tam, thiên thiên xuất thân của hắn không tốt lắm." "Không được một đám người ủng hộ.

Nên xử lý như thế nào?" Lý Nhị lấy lòng nói. "Việc này không đơn giản, đã xuất thân không tốt, vậy thì dùng thực lực nói chuyện." "Ta tin tưởng thiết lập đối với Thái tử cũng không chỉ nhìn thế lực phía sau hắn, mà là năng lực bản thân hắn đi." "Năng lực lôi kéo lòng người ắt không thể thiếu, nhưng, quan trọng nhất vẫn là thực lực bản thân." "Đây mới là năng lực thỏa đáng nhất, tất cả mọi người đều đoạt không đi.

Cũng làm cho tất cả mọi người đều không lời nào để nói." Lâm Hiên trịnh trọng nói. "Xác thực, kỳ thực ta nguyên lai biết năng lực của hắn, nhưng bởi vì xuất thân của hắn, cho nên ta vẫn luôn lựa chọn tính xem nhẹ, hiện tại ta thật sự cảm giác hắn thật sự có tiềm chất làm Hoàng đế." Lý Nhị thâm tư nói. "Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem là người ông đây chọn trúng chẳng lẽ sẽ không có thực lực a?

Ông đây nhất định phải làm cho hắn lên làm Hoàng đế." Lâm Hiên nội tâm đắc ý nói. "Gần đây dãy núi liên miên phía bắc kinh đô, nghe nói thổ phỉ trong núi hiện tại xương quyết đến một loại cảnh giới." "Ta muốn phái người đi thanh tiễu, ngươi thấy ai thích hợp?" Lý Nhị lại hỏi. "Vậy thì chỉ có thể tìm người có thực lực, bằng không mà nói, có khả năng sẽ mất mặt." "Trên núi dễ thủ khó công, cần tìm người có nhất định kinh nghiệm." Lâm Hiên nói. "Vậy không được thì tìm nhạc phụ ngươi đi." Lý Nhị cười nói. "Thích ai thì ai, không quan hệ gì với ta, ta cũng không phải người hạ thánh chỉ, không có việc gì thì mau chóng đi đi." Lâm Hiên khoát tay nói.

Hiện tại Lâm Hiên không muốn để cho Lý Nhị biết người hắn ủng hộ là Ngô Vương Lý Khác.

Vừa nãy một phen lời nói kia là vì hướng trên thân Lý Tĩnh dẫn, cho nên chỉ đành đánh cái ha ha như vậy. "Đừng nha Lão Hiên, ta lần này thật sự là vì làm chuyện tốt a!" "Ta biết ngươi gần đây lại cưới một người, lập tức, người trong nhà ngươi sắp so được với hậu cung của ta rồi." "Giang Nam, ta có một phần địa khế, phong cảnh rất tốt, hôm nay cho ngươi đấy." "Lần này có thể chứng minh, ta tìm ngươi không chỉ vẻn vẹn bởi vì chuyện triều đường, mà là bởi vì con thuyền hữu nghị kiên cố của hai ta." Lý Nhị vỗ vỗ ngực nói. "Ai nha ai nha, cảm giác tuần trăng mật nha." "Vừa vặn đoạn thời gian này lạnh nhạt người trong nhà, vừa vặn đi ra bên ngoài lãng (chơi), không chừng có thể thu được kinh hỉ ngoài ý muốn..." Lâm Hiên thầm nghĩ.

Tuy rằng ở cổ đại, cũng có thể tới một chuyến du lịch nói đi là đi đi.

Lâm Hiên đi tới phủ thượng Ngô Vương Lý Khác, cùng hắn nói chuyện một buổi trưa, sau đó về trong nhà, sớm để ba người thu thập đồ đạc, ngày thứ hai liền xuất phát.

Chương 189

Khi Lâm Hiên kích động bước lên lữ đồ kỳ vọng đã lâu, bên này kinh đô y nguyên ở vào trong rung chuyển.

Khi Ngụy Vương Lý Thái biết lần này tướng quân đi thanh tiễu thổ phỉ là Lý Tĩnh, triệt để ngồi không yên. "Tức tiện hiện tại có thể nói là nắm giữ các loại động thái của kinh thành, nhưng thủ hạ y nguyên không có người, biết các lộ tin tức thì lại thế nào." Ngụy Vương Lý Thái thầm nghĩ.

Vu là liền có một tràng trù mưu.

Từ khi Lý Tĩnh biết được muốn đi công đánh thổ phỉ, liền bắt đầu chế định phương thức cùng phương pháp đối đãi chiến đấu tại trong núi.

Nhiên khi chân chính khai chiến hiệu quả quá mức bé nhỏ.

Tướng quân cùng thổ phỉ hai bên vẫn luôn ở vào tình trạng giằng co không xong, tướng quân không thể lên núi triệt để thanh tiễu, thổ phỉ lại không thể đem quân đội đuổi về.

Biết được tình huống này, Ngụy Vương Lý Thái lập tức dâng một phong sớ tiến cung.

Lúc này Tướng quân Lý Tĩnh nhận được thánh chỉ, bảo hắn lui cư nhị vị, lấy Ngụy Vương Lý Thái cầm đầu tiến công.

Bởi vì Ngụy Vương tại trước mặt Hoàng đế lập quân lệnh trạng, trong vòng nửa tháng nhất định đem thổ phỉ trên núi thanh tiễu xong.

Mới đầu Lý Tĩnh cũng không hiểu, vì sao Ngụy Vương Lý Thái muốn hạn chế hành động của hắn?

Lui cư nhị vị phụ tá, kỳ thực hoàn toàn đã không có quyền lực.

Hầu như tất cả quá trình chiến đấu đều do Ngụy Vương chưởng khống.

Lý Tĩnh hầu như không có xuất quân doanh môn.

Cho nên đương nhiên không biết, Ngụy Vương Lý Thái rốt cuộc làm thế nào đem thổ phỉ "thanh tiễu" xong.

Chỉ biết tại cuối cùng, vẻn vẹn dùng thời gian 10 ngày, trên núi liền không có một cái thổ phỉ nào.

Hoàng đế nghe tin tức này, dị thường cao hứng, bởi vì trận chiến đấu này không chỉ vẻn vẹn là một trận chiến đấu, còn là vì nhan diện hoàng gia.

Chấn phấn lòng người nha.

Hoàng đế hiện tại sẽ không biết được Ngụy Vương làm thế nào thanh tiễu thổ phỉ.

Chỉ cho rằng nhi tử của hắn đặc biệt ưu tú.

Nhưng đại giới về sau là đánh mất đại lượng binh lực.

Tướng quân xuất sắc nhất Đại Đường suýt chút nữa thân vong.

Làm cho người ta không thể không nhớ kỹ sự vui vẻ lúc này rốt cuộc có bao nhiêu châm chọc.

Lâm Hiên một nhà sau khi đến Giang Nam, cười đùa vui vẻ, du sơn ngoạn thủy.

Đều muốn vui đến quên cả trời đất.

Có khả năng đây cũng là thời gian thoải mái nhất kể từ khi Lâm Hiên xuyên việt.

Cũng làm cho Lâm Hiên minh bạch một cái đạo lý, cùng người trong nhà một chỗ xuất môn sẽ không xuất hiện diễm ngộ.

Ngày hôm sau.

Lâm Hiên tìm cái cớ rời đi ba người đang dừng lại ở cửa hàng son phấn, một mình xuất hành.

Đi ra quả là không giống nhau, mỹ nữ tổng muốn thành phiến thành phiến mới có thể chân chính ẩn.

Tuy rằng không có thành phiến thành phiến, nhưng cũng phải xuất hiện một cái đi. "Sao cảm giác có chút giống tra nam (đàn ông tồi) ký thị cảm?" Thời cổ đại gặp gỡ tổng sẽ có anh hùng cứu mỹ nhân.

Dưới một gốc cây ngồi một vị nữ tử kỳ trang dị phục.

Tuy kỳ trang dị phục, nhưng không thể phủ nhận mặc ở trên người nàng thật là một tràng thị giác thịnh yến.

Trên đầu các loại chuỗi ngọc cùng tua rua giao thoa chiếu rọi, hình thành một cái mũ xinh đẹp.

Trên cổ cũng có dây chuyền tương ứng.

Quần áo trên người rất hoa lệ.

Trên chân đạp một đôi ủng ngắn nhỏ, cũng rất hoa lệ.

Chương 190

Tuy rằng chỉnh thể làm cho người ta hoa mắt, nhưng không thể phủ nhận thực tại đẹp mắt.

Phối hợp sống mũi cao thẳng, con mắt thâm thúy.

Không sai biệt lắm giống người Tân Cương mặc trang phục đặc sắc dân tộc thiểu số trong xã hội hiện đại.

Nhưng không biết vì sao trên cánh tay mỹ nữ có một đạo vết rách dài, giống như bị loại cành lá nào đó cắt phải.

Bởi vì chưa xử lý nguyên nhân, toát ra một chuỗi huyết châu. "Được rồi, lúc này là ta lên sân khấu." Lâm Hiên thầm nghĩ.

Lâm Hiên cố ý sử dụng khinh công, sau đó từ trước mặt nữ tử bay nhanh đi qua.

Hoàng thiên không phụ người có lòng, hấp dẫn sự chú ý của nữ tử.

Có khả năng nữ tử cảm thấy "người trong giang hồ" đều hành hiệp trượng nghĩa, thiên thiên không biết Lâm Hiên lại là một "người trong giang hồ" tham tài háo sắc. "Vị công tử này xin chờ một chút." Nghe được lời nói muốn nghe, Lâm Hiên nội tâm vui mừng, trên mặt bình tĩnh quay đầu. "Cô nương có việc?" Lâm Hiên giả bộ hỏi.

Ai sẽ nhìn không thấy trên tay cô nương kia có một vết rách dài như vậy chứ.

Lâm Hiên là cố ý như thế, giả bộ không biết. "Không biết có vật phẩm cầm máu hay không, ta một không cẩn thận bị cắt thương một đường vết rách.

Cũng không thể để như vậy chảy máu." "Ngài nếu như cảm thấy

thực tại không tiện cũng có thể bán cho ta.

Ta có thể xuất tiền." Nữ tử nói.

Lâm Hiên đi đến gần nữ tử, lấy ra dược phấn trân tàng.

Khi Lâm Hiên đem dược phấn phun lên cánh tay nữ tử, cánh tay lập tức quang khiết như sơ.

Nữ tử nhìn công hiệu của dược phấn, kinh thán nói, phấn này chỉ ứng trên trời có.

Tiếp đó nữ tử ngẩng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Lâm Hiên.

Vừa nãy cách xa nhìn cũng không phát giác, hiện tại cự ly gần như thế, cảm giác Lâm Hiên giống như Tiên nhân trên trời vậy.

Một thân bạch bào sấn thác khí chất Lâm Hiên ôn nhuận như ngọc, yết hầu đột nhiên trượt lên trượt xuống trên khuôn mặt tuấn mỹ.

Nữ tử nhìn chằm chằm một hồi mới phát hiện ánh mắt nghi vấn của Lâm Hiên.

Mặt nữ tử vốn rất đỏ, hiện tại liền như ráng chiều diễm lệ bên chân trời lúc chập tối.

Được rồi, người này cũng chỉ có thể trên trời có.

Nữ tử đối với Lâm Hiên bình giá. "Cảm...

Cảm ơn công tử." Nói chuyện đều bắt đầu nói lắp rồi. "Không có việc gì." "Xem ra khí thế thanh lãnh ngụy trang phi thường thành công.

Tiếp tục tiếp tục." Lâm Hiên thầm nghĩ. "Không biết quý danh của công tử, ta ngày sau tới nhà bái tạ." Vết thương trên cánh tay nữ tử triệt để được Lâm Hiên chữa khỏi, đứng dậy phúc thân thi lễ. "Việc nhỏ mà thôi, không cần quải tâm." Lâm Hiên nói. "Vậy xin hỏi công

tử dùng thuốc gì, vì sao có tác dụng thần kỳ như thế?

Tiểu nữ tử cũng thông y thuật, nhưng chưa bao giờ thấy loại thuốc có công năng này." "Đây là phối phương gia tộc truyền xuống, không tiện tiết lộ ra ngoài." Lâm Hiên cố làm ra vẻ thâm trầm nói.

Biết được là gia truyền của gia tộc người ta, nữ tử biết mình mạo phạm, vội vàng nói: "Thật xin lỗi, không phải cố ý muốn nghe ngóng tư truyền trong nhà ngài." "Không có việc gì, sau này còn gặp lại." Lâm Hiên nói xong, trực tiếp đạp khinh công bay đi.

Hiện tại cái thời gian này không nghi nói chuyện nhiều, bằng không cảm giác mông lung mơ hồ sẽ không còn.

Nếu như có duyên tự sẽ gặp lại.

Sau khi về đến nhà, ba vị mỹ nhân đang ở trong nhà thay quần áo.

Chương 191

Nhìn quần áo hoa lệ dị thường quen mắt, Lâm Hiên hỏi: "Đây là chủng loại quần áo gì?

Sao lại hoa như vậy." Từ Huệ nói: "Đây là phục sức đặc hữu của Giang Nam, bình thường sẽ không mặc như vậy, trừ phi là một cái tiết lễ khá long trọng." "Tỷ như cập kê lễ, sinh nhật phụ mẫu, trọng đại tiết nhật các loại." Được rồi, thế giới của nữ nhân lý giải không nổi, quần áo không giống xã hội hiện đại, trường hợp nào đối ứng phục sức đó.

Lâm Hiên một đoàn người tại Giang Nam dừng lại hơn một tháng, sau khi Lý Anh Ca biết được chuyện phụ thân tiểu phỉ, liền trở về kinh đô.

Lý Tĩnh phi thường áy náy, trải qua thời gian một tháng cũng không có chiến đấu đột phá, lại để cho Ngụy Vương Lý Thái nhẹ nhõm trong mười ngày cầm xuống.

Kỳ thực Lâm Hiên cũng lý giải không nổi, vì sao sơn phỉ dễ thủ khó công, ngắn ngủi mười ngày liền có thể thành công công phá, Ngụy Vương Lý Thái tu luyện thành tinh, muốn lên trời?

Nghi vấn lúc này phải đợi sau này trong chiến đấu đối với Cao Câu Ly yết kỳ rồi.

Từ khi Ngụy Vương Lý Thái trong chiến đấu đối chiến sơn phỉ đột phá tốc độ phi thường người, đồng thời chỉ có cực thiểu số thương vong, Lý Nhị đối với ấn tượng về hắn đại phúc tăng lên.

Tại một lần tảo triều tận lực khen thưởng Ngụy Vương Lý Thái.

Đồng thời đưa ra, Ngụy Vương Lý Thái cùng Ngô Vương Lý

Khác đều là tướng tài cực kỳ ưu tú.

Gây nên một đám đại thần thi triển hình thức "thổi phồng".

Trời phù hộ Đại Đường ta nha, hai vị hoàng tử đều là tướng quân, như thế này, thế này như thế.

Bởi vì chuyện này, hai cỗ thế lực của Ngô Vương Lý Khác cùng Ngụy Vương Lý Thái tiếp tục giằng co không xong.

Vốn chuẩn bị phản chiến Ngô Vương Lý Khác, hiện tại cũng đang do dự bất định.

Dù sao thái độ của Lý Nhị thực sự quá không rõ ràng.

Đã không có biểu minh muốn lập hoàng tử nào làm Thái tử, cũng không có biểu minh đối với hoàng tử nào có sự hân thưởng cao độ.

Thái độ lập lờ nước đôi như thế, là giày vò người nhất, trong lòng một đám đại thần cũng bất đắc dĩ.

Bề ngoài đối với hai vị hoàng tử đều đang khen ngợi, thực tế là đang âm thầm cân nhắc thái độ của Lý Nhị đối với hai người.

Lúc này quốc đô vô luận nội địa lý phong vân biến huyễn như thế nào, nhưng bề ngoài một mảnh tường hòa.

Đúng lúc gặp năm mới.

Theo đạo lý, các nước xung quanh phải đi tới Đại Đường giao lưu.

Giao lưu, kỳ thực cũng là tặng lễ lạp.

Dù sao đây là thiên hạ của cường giả, nguyên lai Đại Đường cũng phải đi tặng lễ cho Đột Quyết.

Nhưng năm mới năm nay lại thiếu đi một vị nhân vật chủ yếu — Cao Câu Ly.

Vốn Lý Nhị không có coi là chuyện to tát gì, chỉ cho rằng có khả năng có sự tình làm trễ nải, cho nên không có phái sứ giả đi trước.

Lý Nhị phi thường đại độ tìm người đi tới Cao Câu Ly.

Thăm hỏi tình huống.

Nhưng tin tức nhận được lại làm cho Lý Nhị giật nảy cả mình.

Đội ngũ đại sứ Lý Nhị phái đi, căn bản không có tiến vào quốc thổ Cao Câu Ly, liền bị loạn tiễn bắn chết.

Nếu như không có cờ hiệu Đại Đường, có thể tìm cớ vì Cao Câu Ly, nhưng hiện tại hoàn toàn hiểu, Cao Câu Ly muốn làm phản.

Lý Nhị biết được tin tức đại vi chấn nộ.

Sự tình Đột Quyết vừa qua không lâu, Cao Câu Ly lại xuất hiện tình huống này.

Tất cả mọi người đều đang miệt thị thống trị của Đại Đường, xem ra là thời điểm từ bỏ cuộc sống an ổn rồi.

Vô luận như thế nào cũng không thể để biên cảnh tiểu quốc khiêu chiến quyền uy Đại Đường.

Năm mới lần này cũng không có đại hình thao bạn, lưu lại quốc khố sung thực, vì tác xuất chuẩn bị cho chiến đấu với Cao Câu Ly.

Bởi vì hành động tiễu phỉ lần trước được cổ vũ rất lớn, Ngụy Vương lần này tự tiến cử đi tới Cao Câu Ly.

Nhưng đã xem nhẹ, lần trước thật sự là đi tiễu phỉ sao?

Ngô Vương Lý Khác sau khi biết tin tức này, đi phủ đệ Lâm Hiên tìm Lâm Hiên. "Tiên sinh cho rằng ta có nên đi cùng Tứ đệ tranh chiến đấu này không?" Ngô Vương Lý Khác nói.

Chương 192

"Không cần, ta ngược lại muốn nhìn xem cái Ngụy Vương Lý Thái này rốt cuộc có bản lĩnh thật sự gì?" "Cư nhiên có thể trong vòng mười ngày, Tướng quân đều công phá không được sơn phỉ, hắn lại có thể.

Chẳng lẽ thật sự bởi vì ta đánh giá thấp hắn?" Lâm Hiên nói.

Cứ như vậy, Ngụy Vương Lý Thái không chút trở ngại trở thành chủ soái tiến công Cao Câu Ly.

Hạ chỉ, điểm binh, xuất chinh, giống như tại trong nháy mắt đi qua.

Khi Ngụy Vương Lý Thái dẫn dắt quân đội đến biên cảnh Cao Câu Ly, mới biết được nguyên lai tình huống không dung lạc quan như vậy.

Phong sa kéo dài, làm cho chiến sĩ Thăng Long không có thích ứng hoàn cảnh biên tắc kêu khổ thấu trời.

Tại dưới tình huống này lương thảo xếp tại thứ hai, nguồn nước sung túc mới là vị trí thứ nhất.

Ngụy Vương Lý Thái trước khi xuất chinh cũng không có điều tra kỹ càng hoàn cảnh Cao Câu Ly.

Khiến cho hiện nay đội ngũ phi thường bị động, có binh sĩ thích ứng không nổi hoàn cảnh lúc này.

Dịch bệnh truyền nhiễm giống như một bàn tay lớn vô tình cướp đi sinh mệnh của nhiều danh binh sĩ.

Ngay cả Ngụy Vương Lý Thái cũng khó thoát bệnh chứng.

Vì vậy tỳ khí của hắn ngày càng không tốt, mỗi lần đều đem quân y mắng ra khỏi đại trướng.

Bởi vậy quân tâm càng phát ra không xong, liên thua mấy trận chiến đấu.

Mắt thấy Cao Câu Ly lập tức muốn đánh tới cửa nhà, Ngụy Vương Lý Thái tìm mấy tâm phúc tại đêm khuya nghị sự. "Ta hiện tại chỉ muốn biết đánh thắng chiến tranh đột phá tại đâu, đã ta xuất chinh, tuyệt không thể thất bại trở về, ta muốn so với Ngô Vương càng huy hoàng khải hoàn." Ngụy Vương kích động nói. "Tại trong đại trướng, đều là võ tướng có thực lực số một số hai trong triều, điện hạ có thể cùng nhau thương nghị sách lược cùng phương pháp đối địch." Lưu Tuấn nói.

Lưu Tuấn từ sau lần tiến ngôn kia, Thừa tướng đem hắn điều đến bên người Ngụy Vương Lý Thái, vì hắn bày mưu tính kế. "Lưu đại nhân, phương pháp của ngài ta không phải vẫn luôn đang nếm thử sao?

Liên tục bại cục đã chứng minh hiện tại trong quân không có người hữu dụng." "Tại triều đình ăn bổng lộc bao nhiêu năm, vừa ra cửa chiến đấu liền lộ ra tất cả.

Dưới trướng bản vương cư nhiên toàn bộ đều là giá áo túi cơm." Ngụy Vương Lý Thái giận nói. "Không biết giờ phút này chúng ta có thể dùng phương pháp lần trước đối đãi sơn phỉ để đối phó Cao Câu Ly hay không." Một quân quan nói.

Lúc này giờ khắc này, Ngụy Vương mới bỗng nhiên ý thức được.

Chiến đấu lần trước căn bản không có chân chính đánh, là một bộ hối lộ.

Tìm một đống người, làm thành sứ giả tiến vào núi thổ phỉ.

Cùng đầu mục thổ phỉ thương lượng, bao nhiêu tiền tài mới có thể rời đi quốc đô Đại Đường đồng thời hứa hẹn vĩnh viễn không quay lại.

Ngụy Vương tự móc tiền túi gom góp đủ tiền tài thổ phỉ mở miệng cần, sau đó thổ phỉ thu tiền xong liền rút lui khỏi phụ cận quốc đô Đại Đường.

Lúc ấy chỉ là chiến đấu nhỏ trong nước, vô thương đại nhã.

Lúc này lại quan hồ vấn đề lãnh thổ quốc gia, không thể không coi trọng. "Sự tình đến nước này chỉ có thể thử một lần." Ngụy Vương nói. "Để Lưu Tuấn đại nhân dẫn dắt một chi tiểu đội làm sứ giả tiến vào quốc đô Cao Câu Ly, cùng thủ lĩnh Cao Câu Ly đàm phán." Ngụy Vương nói. "Vi thần lĩnh mệnh." Lưu Tuấn nói. "Dù sao từ đầu đến cuối đi theo sai người, chỉ có thể sai càng thêm sai, cứ như vậy đi.

Hy vọng ta kiếp sau có thể đi theo thủ lĩnh hiền lương." Lưu Tuấn thầm nghĩ.

Lưu Tuấn nội tâm rõ ràng, lần này đi chính là một đi không trở lại.

Nhưng không pháp ngăn cản quyết ý của Ngụy Vương Lý Thái, bởi vì thực tại không có phương pháp nào khác.

Chiến tranh lần này nếu như không có kỳ nhân xuất hiện, như vậy Đại Đường tất thua không nghi ngờ.

Hy vọng quốc gia mau chóng phái kỳ nhân có năng lực tiếp nhận Ngụy Vương.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Lưu Tuấn.

Chương 193

Tuy rằng sứ đội tiến vào quốc đô Cao Câu Ly, cũng lên bàn đàm phán.

Nhưng, hoàn toàn không có quyền lợi nói chuyện, đồng thời hoàn toàn không có đi ra cửa lớn đàm phán.

Bên này Ngụy Vương chờ người đang chờ đợi tin tức, bên kia người của sứ đội lại một người không lưu.

Toàn bộ chết tại trong quốc đô Cao Câu Ly.

Bên này Ngụy Vương Lý Thái chờ đợi tin tức, chỉ tại ngày thứ ba nhận được áo khoác dính máu của Lưu Tuấn.

Thực tại quá cuồng vọng, hai quân giao chiến không chém sứ, nhưng, hành vi này của Cao Câu Ly là khiêu khích rồi.

Không có đường khác có thể đi nữa.

Chỉ đành lần nữa khai chiến.

Có thể sớm dự báo kết quả rồi.

Do Ngụy Vương Lý Thái chưa năng đầy đủ vì chiến đấu làm chuẩn bị.

Chiến tranh lần này Đại Đường chiến bại tổn thất thảm trọng.

Một tòa thành lâu biên cảnh đã luân hãm.

Vốn Lý Nhị tại trên triều đường cho rằng chiến tranh chỉ có thắng có thua, cho nên cũng không có hỏi nguyên nhân chiến dịch lúc trước thua.

Nhưng chiến dịch lần này không chỉ mất đi thành trì, tử thương thảm trọng, khiến cho Lý Nhị không thể không coi trọng năng lực của

Ngụy Vương Lý Thái rồi.

Bên này triều đình bắt đầu hướng biên cảnh truyền tin.

Nhưng Ngụy Vương Lý Thái nhất khái không để ý tới, kéo dài đầu nhập trang bị tiến vào chiến đấu.

Ngụy Vương Lý Thái vốn cho rằng từ nhỏ đọc binh thư, đối phó Cao Câu Ly là đủ.

Thiên thiên đánh giá thấp thực lực cùng năng lực quân sự của địch phương, cộng thêm binh sĩ quân ta chịu ảnh hưởng các phương diện khí hậu hoàn cảnh.

Cùng với liên tục không ngừng chiến bại, quân tâm quân ta dao động.

Vô luận Ngụy Vương Lý Thái đầu nhập bao nhiêu, đều phó mặc dòng nước chảy.

Bởi vì phương pháp từ lúc bắt đầu liền sai lầm.

Nếu như không thể rút củi dưới đáy nồi, về sau làm tất cả toàn bộ đều sẽ là vô dụng công.

Trong quốc đô.

Lý Nhị rốt cuộc không chịu nổi nữa.

Tòa thành trì thứ hai sắp luân hãm khiến cho biên cảnh nước ta chịu ảnh hưởng.

Tâm nhân dân biên cảnh không còn tập trung, càng ngày càng nhiều thanh âm truyền đến trong tai Lý Nhị, Cao Câu Ly sắp thôn tính Đại Đường.

Thời gian hoặc sớm hoặc muộn.

Lý Nhị bất đắc dĩ lần nữa tìm Lâm Hiên. "Lão Hiên, lần này không

được, phải tranh thủ thời gian giúp ta." "Cao Câu Ly lập tức muốn đánh tới cửa nhà, ta rốt cuộc phái ai đi chi viện?" Lý Nhị vội vàng hỏi. "Năng lực của Ngô Vương Lý Khác, lần trước tại chiến dịch Đột Quyết.

Không phải chứng kiến rồi sao?" Lâm Hiên nói. "Theo ta được biết, Ngô Vương Lý Khác trong quá trình Ngụy Vương Lý Thái xuất chinh cũng không có buông tha học tập, vẫn luôn nghiên cứu phương pháp công khắc Cao Câu Ly." "Cũng không phải là không tin tưởng năng lực của Ngụy Vương Lý Thái, là vì quốc gia làm hai tay chuẩn bị." "Lúc này liền là thời điểm phái thượng dụng tràng.

Nhưng một cái quân đội không thể có hai cái đầu lĩnh, trước đem Ngụy Vương Lý Thái triệu hồi đi." "Đã bao lâu rồi, Ngụy Vương điện hạ một chút tin tức đều không có, chỉ biết đầu nhập chiến tranh, chỉ có đầu nhập không có thu hoạch, ai cũng tiếp thụ không nổi nha." "Xem hắn tại biên cảnh, cho nên Trẫm không với tới, lúc này giờ khắc này Trẫm thật sự muốn hoài nghi lần trước tiêu diệt thổ phỉ, rốt cuộc là làm thế nào?" Lý Nhị giận nói.

Nghe đến đó, trong lòng Lâm Hiên có chút dự cảm. "Có khả năng không có tiễu, chỉ là thanh." Lâm Hiên thầm nghĩ. "Tìm một cơ hội đi trong núi nhìn xem." Lâm Hiên nói.

Trong thời gian Ngụy Vương Lý Thái xuất chinh Cao Câu Ly, dưới sự trợ giúp của hệ thống, Lâm Hiên lại đạt được không ít thành quả.

Lâm Hiên bắt đầu nghiên cứu động cơ từ những bước sơ khai nhất.

Chương 194

Bởi vì có thứ này, Đại Đường mới có khả năng nghênh đón thời đại công nghiệp.

Bất kể là việc đi lại hay ngành chế tạo, việc chế tạo ra động cơ tuyệt đối sẽ vang danh Đại Đường.

Lâm Hiên đã bắt đầu đầu tư nghiên cứu từ khi mới xuyên không đến đây.

Nhưng khổ nỗi vẫn luôn thiếu dược liệu và kỹ thuật, cho nên không thể không gác lại.

Nhưng mà... "Đinh!

Chủ nhân, hệ thống nhắc nhở, nguyên lý của động cơ đã ở ngay trước mắt." "Đồng thời phụ đái tất cả các dược liệu tương ứng có ở thời cổ đại." "Vậy ta có thể lắp ráp không?

Dược liệu có dễ tìm không?

Có đặc biệt khó khăn không?" Lâm Hiên vội vàng hỏi. "Hệ thống cả ngày chẳng đáng tin chút nào, người khác xuyên không mang theo hệ thống mới là hệ thống chân chính, còn ta giống như tên ngốc bị người ta chơi đùa vậy." Lâm Hiên lầm bầm.

Tuy nhiên, không có ai trả lời.

Lâm Hiên cứ lẩm bẩm một mình như kẻ dở hơi, khiến Lý Anh Ca ở bên cạnh giật mình. "Hết cách rồi, cứ như vậy đi, chỉ cần có phương pháp, kỳ thực để Ngô Vương Lý Khác đi tìm là được." Lâm Hiên nói, "Dù sao mỗi lần ta cần tìm thứ gì, hắn đều có thể tìm được cho ta." Nghĩ đến đây, Lâm Hiên liền muốn đến phủ đệ của Ngô Vương Lý Khác.

Nhưng vừa định ra cửa thì bị người chặn lại.

Lâm Hiên thấy người đến, liền phân phó tùy tùng mang đồ đạc đến phủ Ngô Vương.

Lý Anh Ca đi đến gần Lâm Hiên, hỏi: "Sư phụ sợ là đã quên mất người đồ đệ này rồi nhỉ?

Từ sau lần đó, sư phụ chẳng dạy ta thêm gì nữa." "Ta coi nàng là thê tử, nàng lại coi ta là sư phụ?" Lâm Hiên thầm nghĩ trong lòng.

Đúng là bi kịch mà.

Sau chuyện lần đó, Lý Anh Ca vẫn giữ thói quen cũ chưa đổi miệng, vẫn luôn gọi là sư phụ.

Lâm Hiên vốn cũng chẳng để ý.

Nhưng hôm nay... "Ta thấy Anh Ca căn bản không thật lòng yêu ta, chỉ muốn tìm một người thầy có võ công giỏi mà thôi." Lâm Hiên giả vờ nói.

Không ngờ Lý Anh Ca lại tưởng thật. "Sư phụ, không phải vậy, thật sự không phải vậy." "Vẫn gọi sư phụ?" "A...

ừm, không, phu... phu quân." Hai chữ cuối cùng gần như là Lý Anh Ca rít ra từ trong cổ họng.

Ngoài mặt thì hào sảng mạnh mẽ, nhưng kỳ thực mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Hiên – ngoại hình tuấn lãng, đầu óc linh hoạt, võ kỹ cao siêu, đều khiến nàng khuynh đảo.

Mỗi lần như vậy tim đều đập không ngừng.

Cho nên hai chữ "phu quân" vẫn luôn chưa gọi ra miệng được.

Không ngờ Lâm Hiên lại vì chuyện này mà giận.

Nhất hồi sinh, nhị hồi thục. "Phu quân, ta thật lòng yêu chàng,

cũng không phải vì muốn học tập gì trên người chàng.

Nếu chàng không tin, ta từ nay về sau cũng sẽ không để chàng dạy bất cứ chuyện gì liên quan đến công phu nữa." Nhìn tiểu nữ nhân đối diện sắp khóc đến nơi, Lâm Hiên vội vàng kéo người vào lòng. "Không có không có, ta không phải không tin, vừa rồi chỉ đùa nàng chút thôi, đừng vội." Lâm Hiên bảo đảm, "Từ lúc nàng lượng thứ cho ta và gả cho ta, ta liền thề cả đời này đều phải đối tốt với nàng.

Nếu nàng muốn học, ta có thể đem tất cả công phu thích hợp mà ta biết dạy hết cho nàng." Nhìn mi mắt chân thành của người đàn ông trước mắt, Lý Anh Ca rướn người hôn lên mi tâm Lâm Hiên.

Lâm Hiên khẳng định sẽ không buông tha mỹ nhân chủ động dâng hiến.

Lập tức kéo nhau lăn thành một đoàn, một trận ôn tồn...

Bên kia, từ sau khi giao khẩu tín và danh sách cho phủ Ngô Vương Lý Khác, Lâm Hiên liền trở về.

Chương 195

Ngô Vương biết là Lâm Hiên gửi, nhưng đối với việc chế tạo động cơ kia thì đại bộ phận đều ở trạng thái mờ mịt.

Điều duy nhất rõ ràng là phải tìm kiếm dược liệu mà tiên sinh cần, sắt thép để chế tạo cũng cần khá nhiều.

Ngô Vương Lý Khác cho người đi sắp xếp trước, tiên sinh đã nói trong thư, chỉ cần tìm đủ dược liệu chế tạo một cái là được.

Lâm Hiên cân nhắc các loại dược liệu ở cổ đại khẳng định không đầy đủ bằng hiện đại, cho nên tìm đủ cho một cái trước đã.

Nếu thành công thì tiếp tục tìm kiếm chế tạo tiếp.

Còn nếu ngay cả dược liệu cho một cái cũng tìm không đủ, vậy thì thôi.

Lại đợi cây công nghệ khai hoa kết quả vậy.

Tại Lâm phủ.

Lâm Hiên đang hưởng thụ mỹ nữ đấm lưng, nhìn quả bồ kết lại nhớ đến xà phòng (phì tạo) thời hiện đại.

Khẳng định là tiện lợi hơn bồ kết nhiều.

Thành phần chủ yếu của xà phòng là natri stearat, có thể tùy theo sở thích mà thêm vào các mùi hương ưa thích.

Ở xã hội cổ đại chắc chắn sẽ bán rất chạy.

Trong mắt Lâm Hiên hiện tại đều là tiền có thể kiếm được từ xà phòng.

Lần nữa ra cửa chuẩn bị tìm kiếm Ngô Vương Lý Khác.

Trớ trêu là lúc này Lý Khác đang luyện binh trong quân, Lâm Hiên đến Ngô Vương phủ liền vồ hụt.

Hắn liền đi trên đường suy nghĩ về các phương pháp chế tạo xà phòng.

Đồng thời từ xà phòng lại nghĩ ra một loạt các đồ dùng làm sạch.

Lâm Hiên mới ý thức được từ sau khi xuyên không đến cổ đại đã lâu không đánh răng.

Đều dùng nước sạch súc miệng, nhưng luôn cảm giác có mùi là lạ.

Đúng là tư duy trai thẳng sắt thép, rõ ràng đó là mùi hương thanh tân của tự nhiên.

Thế là hắn cũng nghĩ ra bàn chải đánh răng (nha xoát), tinh dầu dưỡng tóc và các đồ dùng hàng ngày khác.

Cũng may Lâm Hiên không phải nữ nhân, nếu không có khả năng các loại đồ dùng từ đầu đến chân của phụ nữ đều sẽ bị khai quật ra hết.

Không tìm thấy Ngô Vương Lý Khác, Lâm Hiên liền lại bảo tiểu tư truyền tin.

Nếu không phải Ngô Vương Lý Khác vô điều kiện tín nhiệm, e là đều phải tưởng Lâm Hiên cố ý gây sự.

Ngô Vương Lý Khác tìm kiếm mấy chục phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, cùng nhau nghiên cứu khẩu tín mà Lâm Hiên mang đến.

Dược liệu ghi bên trên ngược lại không khó tìm, chỉ là phương pháp chế tác thì chưa từng có.

Đám phụ nữ cũng chưa từng nghe thấy, thứ đồ dùng mấy chục năm nay đột nhiên có người bảo rằng có thứ tốt hơn đặc biệt có thể thay thế, đồ đang dùng có thể đào thải rồi.

Để cho bất kỳ ai nghe cũng sẽ cảm thấy hoang mang thôi.

Lâm Hiên cũng không nhàn rỗi, tìm một cửa tiệm bán bồ kết tại địa phương, nói rõ ý định, được dẫn ra hậu viện.

Kỳ thực vào lúc đó quả thực có người đề xuất muốn thay đổi công dụng của bồ kết, chỉ vì không có điều kiện nên bỏ cuộc.

Lâm Hiên tìm được mấy phu nhân đang chế tác bồ kết ở hậu viện, đơn giản nói rõ tình huống.

Mọi người đều vẻ mặt chấn kinh.

Lúc này từ trong nhà chạy ra một cô bé mười lăm mười sáu tuổi, cao giọng nói: "Ta biết có một loại phương pháp, tiên sinh xem, ta nếm thử thành công rồi." Thì ra cô bé này từ hai năm trước đã thử phương pháp này, nhưng vẫn luôn không tìm được lời giải.

Vẫn luôn mày mò, nhưng phương pháp Lâm Hiên vừa nói khiến nàng bừng tỉnh đại ngộ.

Sau đó liền dẫn Lâm Hiên bắt đầu nghiên cứu.

Hai người ở trong nhà nghiên cứu cả buổi tối. "Công phu không phụ lòng người, cuối cùng cũng thành công rồi." Cô bé nói.

Lâm Hiên nhìn cô bé, không ngờ tuổi còn nhỏ mà lại có khả năng thực hành mạnh mẽ như vậy.

Chương 196

Nói là cùng nghiên cứu, kỳ thực Lâm Hiên chỉ ở bên cạnh đề điểm vài câu.

Toàn bộ quá trình đều là cô bé tự tay làm, Lâm Hiên không thể không nhìn cô bé này bằng con mắt khác. "Bỉ nhân Lâm Hiên, mời cô gia nhập đoàn đội của ta, cùng nhau sản xuất chế tạo." Lâm Hiên trịnh trọng nói.

Vừa rồi Ôn Noãn chỉ mải làm, ít nhiều có chút bỏ qua sự tồn tại của Lâm Hiên, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy âm thanh chỉ đạo ở bên cạnh.

Người có giọng nói dễ nghe như vậy quả nhiên lớn lên cũng đẹp mắt y như thế.

Ôn Noãn đỏ mặt. "Công tử nói lời ấy là sao?" "Ta bên này chuẩn bị chế tác lượng lớn loại xà phòng này, đã là người đầu tiên sáng tạo ra nó, ta mời cô gia nhập.

Sau này cô chính là bà chủ." Ôn Noãn nghe xong kinh ngạc đến ngây người, làm bà chủ sao?

Chuyện này trước đây hoàn toàn không dám tưởng tượng. "Tin tưởng ta, cửa tiệm của ta chỉ có thu nhập, sẽ không có thua lỗ." Lâm Hiên tiếp tục nói.

Nhìn gương mặt trịnh trọng của Lâm Hiên, không biết vì sao Ôn Noãn liền bị hấp dẫn. "Được." Bất tri bất giác liền đáp ứng lời mời của Lâm Hiên.

Tiếp đó Lâm Hiên dẫn Ôn Noãn đến phủ Ngô Vương Lý Khác.

Vốn dĩ lúc Ôn Noãn đến cũng giật mình, tuy rằng nhìn công tử này

không phú thì quý, nhưng không ngờ lại là Ngô Vương Điện hạ.

Sau lại thấy bên trong đi ra một nam tử anh tuấn, nghe người ta xưng hô là Điện hạ.

Ôn Noãn mới phản ứng lại, Lâm Hiên không phải Ngô Vương Lý Khác.

Ngô Vương thấy bên cạnh Lâm Hiên có một thiếu nữ diệu linh, vốn còn buồn bực.

Cuối cùng từ trong miệng Lâm Hiên mới biết được đây là người tự tay chế tạo ra xà phòng. "Không ngờ tuổi còn nhỏ lại có năng lực như thế, cô nương thật băng tuyết thông minh!" "Không không không, kỳ thực đều là công lao của Lâm công tử, không có ngài ấy ở bên chỉ đạo, ta khẳng định không làm được." Ôn Noãn vội nói.

Được rồi, hai người bắt đầu tâng bốc Lâm Hiên lên tận mây xanh. "Được rồi, nói chính sự, tiếp theo ta sẽ đem tất cả phương pháp dạy cho Ôn cô nương, sau đó lại do Ôn cô nương dạy cho người dưới." Lâm Hiên nói. "Được, không thành vấn đề." Hai người đáp.

Từ đó về sau, Lâm Hiên cùng Ngô Vương Lý Khác, lại có Ôn Noãn, cửa tiệm liền khua chiêng gõ trống bắt đầu khai trương.

Khi cửa tiệm bắt đầu buôn bán, bởi vì ngày đầu tiên miễn phí dùng thử, hầu như nữ tử toàn kinh thành đều đến trước cửa tiệm.

Sau khi dùng thử không có ai nói không tốt.

Không chỉ như thế, Lâm Hiên còn chế tác bàn chải đánh răng, cốc súc miệng tinh xảo, dùng để đựng son phấn các loại đồ vật.

Chuyện làm ăn quả thực không thể tốt hơn nữa.

Không chỉ kiếm được tiền, mà còn nâng cao điều kiện vệ sinh chỉnh thể của Đại Đường lên không ít.

Một hôm trong lúc ngâm bồn tắm, Lâm Hiên nhớ tới phòng xông hơi (sauna) ở xã hội hiện đại.

Cho nên khi cây công nghệ đưa ra các loại vật liệu xây dựng như xi măng, hắn liền tìm người nói với Ngô Vương Lý Khác, lúc xây lại nhà nhất định phải trát tường đủ dày, phải lưu lại khoảng trống, sau này phải nhét than đá vào trong.

Tuy rằng Ngô Vương Lý Khác tò mò rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng cũng y theo ý tứ của Lâm Hiên mà làm.

Vì vậy, phòng xông hơi đầu tiên của Đại Đường liền được xây dựng.

Đương nhiên, Lâm Hiên, Ngô Vương, Lý Nhị, Trường Tôn Vô Kỵ là những người dùng thử đợt đầu tiên.

Lý Nhị sau khi đi ra liền tán thưởng Ngô Vương Lý Khác không dứt miệng: "Cái bể lớn này thật sự quá làm cho người ta thả lỏng rồi.

Trẫm thật muốn cả ngày ngâm mình ở bên trong, ha ha ha." Các ý tưởng sáng tạo và chế tác của Lâm Hiên dần dần đi vào quỹ đạo.

Khắp nơi ở Đại Đường hầu như đều có các loại cửa tiệm của Ngô Vương Lý Khác.

Tuy rằng đồ vật đều đặc biệt mới lạ, nhưng đều đặc biệt có giá trị thực dụng, cho nên chuyện làm ăn trên toàn quốc đều phi thường hỏa bạo.

Kéo theo quốc khố cũng sung túc không ít.

Chương 197

Đương nhiên, tiền của Lâm Hiên thì nhiều đếm không hết!

Nhưng khu vực biên cảnh lại không được như vậy.

Chiến huống của Ngụy Vương Lý Thái cũng không hề chuyển biến tốt đẹp theo thời gian.

Khi tòa thành thứ ba ngập nguy cơ, Lý Nhị triệt để chấn nộ rồi. "Không tuân thánh chỉ cũng đành, trẫm vốn tưởng hắn đã có đối sách tốt, nhưng hiện tại xem ra tịnh không phải như thế." Lý Nhị thầm nghĩ, "Không được, hiện tại việc cấp bách là phải một lần nữa phái đội ngũ chi viện đi tới biên cảnh." Bởi vì trước đó Ngô Vương Lý Khác vừa đánh xong chiến tranh với Đột Quyết không lâu, cho nên lúc ấy Lý Nhị tịnh không để Ngô Vương Lý Khác đi tới Cao Câu Ly.

Hắn bắt đầu cảm giác sự thưởng thức của Lâm Hiên đối với Ngô Vương Lý Khác ngày càng gia tăng.

Cho nên Lý Nhị vẫn luôn cân nhắc đổi một hoàng tử khác đi.

Tâm tư hoàng đế chính là như thế, sẽ không thiên ái bất kỳ một hoàng tử nào, cho dù hắn phi thường ưu tú.

Dù thế nào cũng phải trải qua tầng tầng sàng chọn, nhất định phải xem năng lực của tất cả hoàng tử.

Và từ đó chọn ra một người ưu tú nhất, lịch triều lịch đại đều là như thế.

Những hoàng tử trải qua khảo nghiệm sau này ắt làm nên đại sự, nếu không sẽ bị đào thải.

Đi phong địa tọa trấn, chỉ có thể cam làm thần tử, cả đời đều không thể đạt được độ cao và thành tựu khiến người ta mong mỏi.

Trong cuộc chiến vô thanh dài đằng đẵng này, huynh đệ thủ túc tương tàn hầu như là chuyện cơm bữa.

Nhiệt huyết, tâm ngoan, cô độc, ma mộc... sau khi trải qua tất cả những thứ đó, tố chất cơ bản của đế vương liền được khoác lên người.

Lý Nhị tuyên một chúng hoàng tử vào trong cung, trong đó tịnh không có thân ảnh Ngô Vương Lý Khác.

Hội nghị trong hoàng cung đang được tiến hành...

Trong phủ đệ Lâm Hiên. "Tiên sinh, ngài xem ý tứ của phụ hoàng là gì?

Cảm giác năng lực của ta không đủ để đối kháng Cao Câu Ly sao?" Ngô Vương Lý Khác nghiêm túc nói.

Lâm Hiên đương nhiên hiểu thuốc bán trong hồ lô của Lý Nhị.

Chỉ là biểu hiện ra coi trọng năng lực của mỗi một hoàng tử, không hốt thị người nào, cũng tịnh không quá trọng thị riêng người nào. "Điện hạ không cần lo lắng, vô luận là ai xuất chinh, đều là vì Đại Đường làm cống hiến, lúc này không cần đi tranh.

Theo ta ước tính, cuộc chiến lần này tuyệt đối sẽ không đơn giản dễ dàng kết thúc, Cao Câu Ly tuyệt đối đã súc mưu đã lâu.

Lần chiến tranh này khảo nghiệm không chỉ vẻn vẹn là vấn đề quốc lực, quan trọng hơn là tác dụng của người lãnh đạo.

Hoàn cảnh biên tắc vốn không thích hợp với người Đại Đường, cho nên khó khăn khi đánh giặc đối với phe ta sẽ chỉ càng lớn hơn." Lâm Hiên phân tích.

Nghe đến đây, Ngô Vương Lý Khác liền triệt để yên tâm.

Hắn vốn cũng không muốn thật sự đi cướp công lao của ai, chỉ sợ

Lý Nhị không coi trọng, hoài nghi năng lực của hắn.

Nghe Lâm Hiên nói xong, hắn liền trầm hạ tâm, tiếp tục đi nỗ lực làm chuyện kiếm tiền, dù sao quốc khố sung túc mới có thể làm hậu thuẫn kiên cố cho việc đánh giặc.

Bên phía hoàng cung, Lý Nhị nghe mấy trọng thần kiến nghị, phái hai hoàng tử có kinh nghiệm đánh giặc đi tới biên cảnh Cao Câu Ly.

Một tháng sau.

Mấy người hợp lực tịnh không làm cho chiến huống xuất hiện chuyển biến tốt đẹp rõ rệt, rõ ràng trên phương diện binh lực Đại Đường tuyệt đối so được với Cao Câu Ly.

Nhưng bởi vì không thích ứng được hoàn cảnh biên tắc, liền có không ít binh sĩ mắc bệnh, vốn xuất chinh ở bên ngoài, cung ứng y dược không đặc biệt đầy đủ.

Vì vậy một cái phong hàn nho nhỏ liền truyền nhiễm mấy trăm người, bác sĩ đi theo cũng vì nguyên nhân thiếu y dược mà bó tay hết cách.

Dần dần quân đội Đại Đường liền yếu thế, mắt thấy tòa thành thứ tư ngập nguy cơ, Lý Nhị triệt để phát nộ rồi.

Phái đi mấy đứa con trai không những không đại phá địch quân, lại còn liên tiếp đánh mất mấy thành.

Liền thành vấn đề thể diện của Đại Đường rồi.

Bất đắc dĩ, Lý Nhị lần nữa đi tìm Lâm Hiên.

Chương 198

Lâm Hiên chỉ dùng tâm thái xem kịch vui ở bên cạnh: "Lão Lý, ta ban đầu nói ông không chịu nghe, hiện tại liền có kết quả rồi!" "Đừng cười ta nữa, ta hiện tại thông báo Ngô Vương Lý Khác, bảo hắn chuẩn bị đi chi viện." Lý Nhị vội vàng nói. "Không sợ làm tổn thương tâm hồn con trai ông sao?

Đệ nhất nhân tuyển của ông tịnh không phải là hắn." Lâm Hiên nói. "Ta tin tưởng lão Tam!" Hiện tại nhiệm vụ chủ yếu nhất là đối phó Cao Câu Ly, nếu thật sự dựa vào mấy hoàng tử như Ngụy Vương Lý Thái thì có khả năng Đại Đường sắp xong rồi.

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Hiên tìm Ngô Vương Lý Khác, cùng hắn thương nghị đối sách. "Hiện nay vấn đề thứ nhất là làm cho tướng sĩ thích ứng sinh hoạt biên tắc, hoàn cảnh khô hanh, nguồn nước khan hiếm đều là vấn đề.

Quan trọng hơn là vấn đề chinh binh hiện nay, tiền tuyến tử thương thảm trọng, binh lực hoàn toàn không đủ." Lâm Hiên nói. "Tiên sinh cứ yên tâm về vấn đề binh lực.

Từ tháng trước ta đã bắt đầu tuyển binh, huấn luyện đến bây giờ.

Chín thành trở lên đều là thanh tráng niên.

Số còn lại là tầm 20 tuổi trở xuống, hơi nhỏ một chút.

Cho nên tiên sinh cứ yên tâm, ta tin tưởng có thể dùng được." Ngô Vương Lý Khác nói.

Lâm Hiên biết Ngô Vương sẽ không nói ngoa, cho nên binh lực chiêu mộ xem ra thật sự đã đủ rồi. "Từ ngày mai bắt đầu huấn luyện,

mỗi người mỗi ngày chỉ được uống một bầu nước.

Đồng thời thông báo Binh bộ, hiện tại bắt đầu làm lại áo giáp binh sĩ, nhất định phải là bản gia cố dày hơn.

Điện hạ, đi sắp xếp một người đáng tin cậy, vận chuyển nguồn nước.

Dù sao đều là nhân sĩ Đại Đường, huấn luyện một thời gian cũng sẽ không phải mỗi người đều thích ứng được.

Cho nên tận lượng có đủ nhiều nước đi." Lâm Hiên trịnh trọng nói.

Lâm Hiên không biết vì sao, đột nhiên nhớ tới đập Tam Hiệp.

Nếu có thể tạo một cái "Tam Hiệp" ở khu vực biên cảnh, như vậy vấn đề nguồn nước sẽ dễ dàng được giải quyết. "Điện hạ, hiện tại lập tức dùng bồ câu đưa thư hướng về khu vực biên cảnh.

Đầu nhập nhân lực vật lực và tài lực, đào một cái hố càng lớn càng tốt." Lâm Hiên nói. "Đồng thời, chuyện vận chuyển nguồn nước cũng không thể dừng, để tránh vạn nhất." "Được." Ngô Vương Lý Khác đáp.

Tuy rằng không rõ lắm tiên sinh muốn làm cái gì, nhưng cứ làm theo trước đã.

Dù sao tư duy của tiên sinh luôn khác với người thường.

Có khả năng vì thế mà địa bàn biên cảnh sẽ có nguồn nước xuất hiện, sẽ không năm nào cũng thiếu nước.

Từ khi biên cảnh nhận được tin tức từ kinh đô, chuyện đào hố chưa từng dừng lại.

Tuy rằng Ngụy Vương Lý Thái chiến bại, nhưng tổn thất của đối phương cũng không nhỏ, song phương ngầm hiểu đình chiến mười

ngày.

Trong vòng mười ngày, tuy rằng không có công trình Tam Hiệp hùng vĩ, nhưng cũng đã có dáng dấp của một cái hồ nước nhỏ.

Hai ngày trước, Lâm Hiên nhận được phần thưởng hệ thống.

Do cây công nghệ, Lâm Hiên biết được tại cổ đại làm thế nào để kiến tạo thép (cương tài)!

Vô nghi đây là biện pháp hữu hiệu nhất để tăng lên thực lực các phương diện.

Trong vòng hai ngày, Lâm Hiên ra lệnh cho người thu thập các loại nguyên liệu đúc thép, càng nhiều càng tốt.

Có khả năng Đại Đường sắp trở thành một "quốc gia thép".

Người đáng tin cậy làm việc quả nhiên không giống bình thường, 5 ngày sau...

Tại các tiểu thành biên cảnh, cái này nối tiếp cái kia, từng ống thép chôn vào trong hố lớn.

Lại về sau, cứ một thành tiếp nối một thành.

Chương 199

Bắt đầu quá trình thâu tống nguồn nước liên tục không ngừng.

Từng người cầm ống thép có đường kính rộng bằng cánh tay giang ra, một cái thành tiếp nối một cái thành.

Đại Đường dường như đang hiện đại hóa xã hội.

Quả nhiên, thép là cơ sở phát triển của bất kỳ ngành nghề nào trong quốc gia.

Một chúng nhân dân biên cảnh Đại Đường nhìn thấy tràng diện này đều kinh ngạc đến ngây người.

Nhận được tin tức liền đem nguồn nước trong nhà đổ vào trong đó để vận chuyển.

Tham dự quốc chiến, nâng cao cảm giác tham dự chiến tranh của mỗi người.

Đem vận mệnh của mình và vận mệnh quốc gia gắn chặt với nhau, có trợ giúp nâng cao sự quan tâm cao độ của quốc dân đối với an nguy quốc gia.

Việc kiến tạo ống thép của Lâm Hiên tiến hành hừng hực khí thế.

Bên kia Ngô Vương Lý Khác huấn luyện tại quân doanh cũng tiến hành đâu vào đấy.

Đã như thế, xuất chinh ngay trước mắt.

Đêm trước khi xuất chinh, hoàng đế đưa đến cho Lâm Hiên một người.

Tự nhiên khiến cho Lâm Hiên thân hình chấn động, đồng tử giãn ra.

Nguyên nhân không có gì khác, người này chính là "Hoa cô nương" đã gặp ở Giang Nam năm xưa.

Hai người nhìn thấy thân phận của nhau đều kinh ngạc ngây người, nhưng tịnh chưa biểu hiện ra. "Lâm đại nhân, đây là Lâm Uyển Nhi tiểu thư, y thuật cao thủ trứ danh phương Nam, bệ hạ để nàng tùy ngài xuất chinh.

Đến biên cảnh, tùy thời ứng đối các loại tình huống tật bệnh." Thủ lĩnh thái giám nói.

Đợi tuyên chỉ thái giám đi rồi, Lâm Hiên mới biết rõ.

Thì ra nữ tử này là hậu đại của dược thương trứ danh phương Nam.

Và bản thân y thuật của nàng tại khu vực phương Nam đặc biệt nổi danh.

Hoàng đế nghe người ta nhắc tới nữ tử này, đối với trị liệu phong hàn có kiến giải độc đáo.

Liền đưa người này vào quân doanh, chuẩn bị đi theo Lâm Hiên cùng Ngô Vương Lý Khác xuất chinh.

Quả nhiên hữu duyên sẽ còn gặp lại, nói thật không sai. "Lý Nhị thật quá hiểu chuyện, là con sâu trong bụng ta sao?" Lâm Hiên thầm nghĩ.

Lý Nhị ở trong hoàng cung mạc danh kỳ diệu hắt hơi một cái.

Lâm Uyển Nhi nhìn người trước mắt, kích động đến mức không nói nên lời.

Lần trước từ biệt liền thường xuyên nhớ tới vị công tử này, không ngờ có thể gặp lại, hơn nữa còn ở trong quân.

Nhìn hình thức thì địa vị phi thường không thấp.

Vô luận bình thường tiêu sái phong lưu thế nào, nhưng thời khắc mấu chốt vì nước cống hiến, mới là nam tử hán chân chính.

Đây mới là tuổi trẻ tài cao thực sự.

Thấy nữ tử nhìn mình ngẩn người, Lâm Hiên cười nói: "Lâm cô nương không sao chứ?

Kể từ khi hoàng thượng đem nàng giao vào tay ta, tức thì ta đương nhiên phải bảo hộ nàng chu toàn." "Không sao không sao, chỉ là nghĩ tới một số chuyện, khiến đại nhân lo lắng rồi." Lâm Uyển Nhi nói. "Nhìn thể cách của cô nương, thật sự có thể tùy quân xuất chinh sao?

Tình huống biên cảnh vô cùng gian khổ lại nguy hiểm.

Đừng đến lúc đó không thể chiếu cố người khác, lại bắt ta phải chiếu cố nha.

Tuy rằng Hoa cô nương lớn lên xinh đẹp, nhưng hiện tại là tòng quân đại sự, Lý Nhị tuyệt đối không thể nói đùa a!" Lâm Hiên thầm nghĩ.

Nhưng tiếp theo hai ngày ở chung, khiến Lâm Hiên tin tưởng vững chắc cô nương này tuyệt đối có thể đi vào biên tắc.

Nữ tử một tay xách thùng nước ở cổ đại thật sự không nhiều nha!

Chương 200

Lâm Hiên hỏi: "Cô nương không phải sinh trưởng ở Giang Nam sao?

Vì sao lại có khí lực lớn như thế?" Lâm Hiên vốn muốn nói là khí phách, nhưng có khả năng không quá thích hợp.

Lâm Uyển Nhi cười nói: "Ai nói người phương Nam nhất định phải trưởng thành ở phương Nam?

Phụ thân ta kỳ thực là người phương Bắc, đi phương Nam bồi cha mẹ du ngoạn, rồi tại phương Nam quen biết mẫu thân ta.

Thân thể mẫu thân không tốt, lúc ta mười tuổi liền qua đời.

Ta liền đi theo phụ thân về phương Bắc và sinh hoạt đến hiện tại." Nghe đến đây, Lâm Hiên đều đã hiểu rõ.

Nữ tử này thật tuyệt.

Nhìn thì văn văn nhược nhược, nhưng kỳ thực giống như một cây cỏ dại kiên cường.

Lâm Hiên đem lao khổ lực chuẩn bị cho nữ tử này triệt bỏ một nửa.

Vốn tưởng rằng nàng tay trói gà không chặt, vai không thể gánh, chỉ có thể trị bệnh.

Không ngờ thực lực có thể so được với một nam tử trong quân doanh.

Trong truyền thuyết, mang khuôn mặt manh nhất, làm chuyện dã man nhất.

Lâm Hiên ước chừng áo giáp của Binh bộ làm cũng sắp xong rồi,

liền cùng Ngô Vương Lý Khác thương lượng ngày xuất chinh.

Lý Khác nói: "Tiên sinh, nhu cầu tìm kiếm một người." Lâm Hiên lập tức phản ứng, Ngọc Diện Chân Nhân.

Chỉ có Ngọc Diện Chân Nhân mới thật sự biết công phu, là sự tồn tại cần thiết trên chiến trường. "Tiêu rồi, tiêu rồi, hai ngày nay chỉ lo bồi Lâm Uyển Nhi 'đàm tình ái', quên mất chuyện này rồi, đứa nhỏ kia tuyệt đối cả ngày đi đến chỗ cũ chờ." Lâm Hiên thầm nghĩ. "Vậy được, điện hạ cứ đi sắp xếp trước, ngày xuất chinh tùy thời thông báo ta là được." Lâm Hiên nói. "Tiên sinh lần này không cùng ta xuất chinh sao?" Ngô Vương Lý Khác hỏi. "Một văn quan trên chiến trường giúp không được gì, cái cần chuẩn bị cho ngài ta đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, điện hạ cứ yên tâm." "Được rồi, tiên sinh." Ngô Vương bất đắc dĩ nói. "Trừ bỏ tiên sinh, một người khác cần tìm vẫn luôn chưa lộ diện.

Không được, ngày mai lại đi xem.

Thực sự không được thì đành phải xuất chinh thôi, chiến tranh lửa cháy đến nơi rồi!" Ngô Vương Lý Khác thầm nghĩ.

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Hiên nhìn thấy Ngô Vương Lý Khác quả nhiên đang đứng dưới cái cây cũ đó. "Không được, đứa nhỏ này có chút tâm cơ, sau này phải bảo hắn sửa đổi." Lâm Hiên thầm nghĩ. "Vút" một tiếng, một mũi tên lướt qua bên tai.

Ngô Vương Lý Khác liền biết là Ngọc Diện Chân Nhân rồi, quả nhiên công phu không phụ lòng người. "Tiên sinh, lần này có thể cùng ta đi tới biên cảnh, công khắc Cao Câu Ly hay không?" Ngô Vương hỏi. "Từ lần trước quân doanh hợp tác, ta liền biết tâm tính của điện hạ ngài.

Không đến vạn bất đắc dĩ, tin tưởng cũng sẽ không làm phiền ta,

quốc chiến trước mắt, ta liền tùy ngài đi một chuyến." Ngô Vương Lý Khác tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Vị trí nhân vật quan trọng cuối cùng đã có, xuất chinh!

Đến biên cảnh, các giai tầng trong quân doanh đối với hoàn cảnh thích ứng độ rõ ràng nâng cao không ít.

Ngụy Vương Lý Thái đã bị triệu hồi, có khả năng sẽ có đại tội giáng xuống.

Tuy rằng chiến tranh có thắng có bại, nhưng kháng chỉ không tuân là mang đến đại phiền toái.

Lâm Hiên cùng Ngô Vương Lý Khác dắt tay nhiều người chế định kế hoạch, chuẩn bị phản công.

Yên tĩnh bấy nhiêu ngày, hiển nhiên sóng to gió lớn sắp bị dấy lên.

Đêm.

Ngô Vương lập tức ở tiền tuyến, chuẩn bị đột tập.

Chương 201

Bên kia Lâm Hiên dẫn dắt ba ngàn người, chuẩn bị thâm nhập Cao Câu Ly, bắt giữ thủ lĩnh.

Lần này chiến dịch trảm thủ tuyển ra ba ngàn người toàn là cao thủ trong cao thủ.

Vì lần trảm thủ hành động này đã chuẩn bị hơn hai tháng.

Mỗi người đều đem sinh tử đặt ra ngoài, chỉ vì lần trảm thủ này có thể thành công.

Năng lực của Lâm Hiên tự nhiên không cần bàn, kế hoạch tường tận được chế định, hành động trảm thủ giống như tên đã trên dây, không thể không phát.

Hai bên phối hợp ăn ý mười phần.

Ngô Vương Lý Khác một giây trước dẫn dắt quân đội toàn diện tiến công.

Một giây sau, Lâm Hiên liền dẫn dắt ba ngàn chiến sĩ luồn ra sau địch.

Thủ lĩnh Cao Câu Ly vốn tưởng rằng Đại Đường liên thất hai tòa thành, nhất định sẽ giống như rùa đen rút đầu không dám làm càn.

Đột nhiên tập kích dẫn đến Cao Câu Ly trở tay không kịp.

Bởi vì thắng trận trước đó dẫn đến buông lỏng tâm phòng, không có quá nhiều phòng thủ và dự bị.

Ngô Vương Lý Khác thừa thắng xông lên đoạt lại một tòa thành trì lớn.

Vẫn đang hướng về phía trước bức tới.

Bên này Lâm Hiên dẫn dắt 3000 chiến sĩ tiến vào đại trướng thủ lĩnh Cao Câu Ly, trải qua một phen tư sát, thành công đánh giết thủ lĩnh Cao Câu Ly.

Đồng thời bắt sống lãnh đạo thứ hai.

Tuy rằng lúc quay trở về trải qua một phen trắc trở, nhưng đã thành công bình an trở về địa bàn.

Khi Thừa tướng nhìn thấy thủ lĩnh thứ hai bị bắt sống, nội tâm không bình tĩnh được nữa.

Bởi vì tên thủ lĩnh này chính là "Sơn đại vương" lúc trước công đánh sơn phỉ.

Từ chỗ tên trùm thổ phỉ kia biết được, thì ra Ngụy Vương Lý Thái không có chân chính công đánh sơn phỉ.

Thuê người đàm phán, cho lượng lớn tiền tài, để thổ phỉ hứa hẹn không vào kinh đô nữa.

Trùm thổ phỉ dùng số tiền này đi tới Cao Câu Ly, đồng thời thành công tiến vào binh doanh.

Thì ra là dùng tiền của Đại Đường để người ta đánh mình, thật là châm chọc biết bao.

Vốn dĩ Thừa tướng còn khá hoài nghi năng lực của hắn.

Hóa ra tịnh không phải vấn đề của hắn, mà là có người giở trò quỷ.

Thừa tướng viết một phần tấu chương, tức khắc truyền về kinh đô.

Nhìn xuống hạ tràng của Ngụy Vương Lý Thái lần này sẽ không nhẹ.

Bên này bởi vì thu phục được một tòa thành trì, khiến cho sĩ khí

biên cương Đại Đường tăng mạnh.

Ngô Vương Lý Khác cùng Lâm Hiên thừa thắng xông lên dấn thân vào chiến đấu, bên kia đội thái y lấy Lâm Uyển Nhi làm đầu chẩn trị cho thương viên.

Cả quân doanh Đại Đường làm việc đâu vào đấy.

Tòa thành trì thứ hai nằm ngoài dự liệu nhưng lại hợp tình hợp lý bị thu phục.

Lý Nhị đại hỉ.

Tại một buổi tảo triều, Lý Nhị minh xác biểu lộ ý định sắc lập Ngô Vương Lý Khác làm Thái tử.

Một chúng đại thần tuy biết xuất thân của Ngô Vương Lý Khác, nhưng do bản thân hắn kiêu dũng thiện chiến, làm người khá trầm ổn, cho nên tịnh không có quá nhiều dị nghị.

Trừ bỏ phái Thừa tướng.

Từ sau khi Ngụy Vương Lý Thái hồi kinh, Lý Nhị nghiêm trị Lý Thái, đồng thời cấm túc hắn tại gia.

Tất cả những người thuộc phái Ngụy Vương hầu như đều chịu liên lụy, đại bộ phận đều lựa chọn phản chiến (đổi phe).

Thừa tướng ở một bên chỉ có thể giương mắt nhìn mà lo lắng, bởi vì sự tình lần này không cách nào cầu tình cho hắn.

Chỉ có thể đợi lúc có một tiết ngày trọng đại hoặc là phổ thiên đồng khánh mới cầu tình thả Lý Thái ra.

Chương 202

Biên cảnh.

Ngô Vương Lý Khác cùng Lâm Hiên tiếp tục đi tới, đem biên cảnh tuyến kéo dài, trực bức vương cung Cao Câu Ly.

Một tháng sau.

Tiểu quốc Cao Câu Ly triệt để tiêu vong trong lịch sử.

Ngô Vương Lý Khác cùng Lâm Hiên khao thưởng tam quân, ba ngày ba đêm không ngừng.

Lãnh thổ Đại Đường lần nữa khuếch đại bản đồ.

Sau khi tu chỉnh, ban sư hồi triều.

Khi về đến cửa thành quốc đô, toàn thể dân chúng hoan hô hoan nghênh.

Lý Nhị đứng trên tường thành, cười đến miệng cũng không khép lại được.

Lâm Hiên lặng lẽ lui ra khỏi đội ngũ, trở về phủ đệ của mình.

Từ lúc đi đến hiện tại đã nửa năm.

Trong nhà ba người đều bị mơ hồ, Lâm Hiên cần phải về nhà xem một chút.

Bên phía cửa thành.

Lần hoan nghênh này so với lần trước chiến thắng Đột Quyết trở về còn long trọng hơn, huề văn võ bá quan cùng nhau hoan nghênh Ngô Vương Lý Khác trở về.

Đồng thời trước mặt công chúng tuyên bố Ngô Vương Lý Khác

chính là Thái tử.

Lý Khác quỳ xuống, lĩnh chỉ tạ ơn. "Nhi thần định không phụ phụ hoàng kỳ vọng." Lý Nhị vui mừng vỗ vỗ vai hắn. "Gánh nặng trên người sẽ càng ngày càng nặng, đương nhiên cũng phải cẩn thận thân thể." Lý Nhị nói.

Hai người hòa hài tràng diện triệt để đâm đau mắt Trường Tôn Vô Kỵ.

Hiện tại hắn bắt đầu hoài nghi có phải ngay từ đầu đã theo sai người hay không.

Nhưng đã bắt đầu thì không cho phép kết thúc.

Hoàng đế đời sau nhất định phải mang huyết mạch của Trường Tôn gia.

Một cái âm mưu cự đại sắp diễn ra...

Lý Nhị huề tân nhậm Thái tử tiến cung thiết yến, văn võ bá quan đi sát theo sau.

Trên đường đi liền vang lên tiếng hô: "Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế..." Từng tiếng hô cao vút toàn bộ xuất phát từ nội tâm mỗi người, tịnh không phải hô hào máy móc đối với Thái tử.

Bởi vì người đàn ông như thần này đã cứu vớt Đại Đường, cứu vớt thế giới của mỗi người.

Loại tôn kính và ái đái phát ra từ nội tâm đó khiến cho địa vị của Thái tử Lý Khác tại kinh đô nãi chí toàn bộ lãnh thổ Đại Đường ngật lập bất đảo.

Lúc Lâm Hiên nhận được tin tức thì đang an ủi ba vị mỹ nhân trong nhà.

Tịnh không có quá nhiều kinh ngạc, bởi vì vốn là chuyện trong dự liệu.

Cuộc chiến lần này không chỉ để Lý Nhị thấy được năng lực của Ngụy Vương Lý Thái và các hoàng tử khác so với Ngô Vương Lý Khác, mà quan trọng hơn là nâng cao địa vị, thân phận và ảnh hưởng lực của Ngô Vương Lý Khác lên không ít.

Một mũi tên trúng hai đích.

Bên kia Thừa tướng liên hợp một đám người mật mưu kế hoạch tiếp theo.

Bao gồm việc làm thế nào cứu Ngụy Vương Lý Thái từ trong cấm túc ra, cũng như làm thế nào lung lay địa vị Thái tử.

Trong cung, thân phận Thái tử kỳ thực là một chức vị gian nan nhất trong hoàng cung.

Ngay cả hoàng đế cũng không sánh bằng Thái tử.

Không chỉ một bên có các hoàng tử uy hiếp, sảo có đi sai bước nhầm, kết quả cuối cùng có khả năng vạn kiếp bất phục.

Một bên khác hoàng đế cùng một chúng đại thần thỉnh thoảng "đốc thúc", thân vi Thái tử, nhất định phải thời thời khắc khắc vì quốc gia làm chuẩn bị, thời thời khắc khắc bảo trì trạng thái chờ lệnh.

Vô luận sau này con đường Thái tử của Ngô Vương Lý Khác khó đi như thế nào, đều phải kiên trì đi tiếp.

Chương 203

Đạo lý "cao xử bất thắng hàn" (ở trên cao lạnh lẽo khôn thấu) có khả năng mỗi người đều hiểu, nhưng vì sao người người vẫn cứ đổ xô về phía chỗ cao.

Chính là bởi vì tất cả phong cảnh trên chỗ cao đó chỉ có mình thấy, chỉ có mình có thể thể hội.

Vì vậy, ngôi vị Thái tử vô luận khó đi như thế nào, cũng sẽ khiến cho mọi người chen vỡ đầu xông về phía trước.

Trong quá trình này, con người có khả năng sẽ biến thành dã thú, đem thủ túc huynh đệ của mình nuốt vào bụng mà không chút do dự.

Đối với ngôi vị Thái tử mà nói, chỉ có vô tình mới có thể đạt được thắng lợi trên ý nghĩa cuối cùng.

Nhưng nếu thay đổi bản tâm vì dân mưu phú cường, mưu phúc lợi, vậy thì có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không cách nào cười đến cuối cùng.

Ngô Vương Lý Khác chuyển biến thành Thái tử Lý Khác, sinh hoạt và các phương diện trong triều đều phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Ban đầu Thái tử tịnh không thích ứng cảm giác đối với quần thần, phảng phất chỉ sau một đêm, tịnh không phải đạt được ngôi vị Thái tử, mà là bị nắm được mệnh mạch.

Vô luận thế nào, vốn dĩ các đại thần không có giao tập trong triều cũng sẽ trịnh trọng tới cửa bái phỏng.

Thái tử Lý Khác dần dần tâm lý minh bạch.

Người bọn họ bái phỏng căn bản không phải Lý Khác, mà là

người ngồi ở vị trí Thái tử.

Vô luận hiện tại là ai ngồi trên vị trí Thái tử, bọn họ đều sẽ làm như vậy.

Đây chính là lợi ích của quyền lực và nơi lòng người hướng về.

Khi Lâm Hiên đi bái phỏng Thái tử Lý Khác và chúc mừng, đột nhiên cảm giác hắn giống như thoát thai hoán cốt vậy.

Người mười tám tuổi trông như chớp mắt đã thành dáng vẻ hai mươi tám tuổi.

Có khả năng gặp được Lâm Hiên, tâm cảnh Thái tử Lý Khác rốt cuộc cũng phát sinh biến hóa. "Tiên sinh, ngài biết không, làm Thái tử rất mệt, nhưng cái mệt nhất là tâm mệt.

Mỗi ngày đối mặt với những gương mặt rõ ràng là a dua nịnh hót kia, ta không thể vạch trần hay nổi giận.

Phải phối hợp với tất cả mọi người, dùng cái này để bảo đảm ngôi vị Thái tử của ta." Nghe Thái tử Lý Khác nói, Lâm Hiên liền biết Lý Khác đã triệt để kiến thức được sự lãnh khốc và vô tình trên triều đường.

Ta phải tận lực diễn xuất vai diễn phải phối hợp này a! "Điện hạ ngài không cần quá để ý loại chuyện này, vô luận thế nào, bất quản đãi ngộ của ngài trên triều đường ra sao.

Được lòng dân giả được thiên hạ, ngài hai lần xuất chinh, đại quân đại thắng trở về.

Thịnh huống khải hoàn của ngài một lần so với một lần long trọng hơn, lê dân bách tính tịnh không phải là một số đại thần hư ngụy trên triều đường kia.

Cho nên ngài không cần để ý những chỗ này như thế, làm tốt chính

mình là được." Lâm Hiên thấm thía nói. "Hơn nữa, còn có ta giúp ngài mà, bản nhân đã mang theo hệ thống, sẽ không mù quáng làm việc đâu.

Chỉ định là phải có công tích tương quan, tuy rằng hệ thống của ta không được như ý người, nhưng so với người khác, ta đã là sản phẩm cao cấp rồi." Lâm Hiên thầm nghĩ.

Lâm Hiên hiện tại trước tiên phải ổn định tâm thái của Thái tử Lý Khác, không thể để sau này bởi vì ngôi vị Thái tử mà các loại nhiệm vụ và hành vi không thể phục tùng bản tâm bị sụp đổ.

Bên kia Lý Nhị cũng đau đầu.

Ngụy Vương Lý Thái dù sao cũng là con trai hắn.

Theo Trường Tôn Vô Kỵ điều tra, các loại hành vi trên núi thổ phỉ là do một võ tướng bên cạnh Ngụy Vương Lý Thái cố ý làm.

Kỳ thực Ngụy Vương Lý Thái hào không hay biết, chỉ biết đối với chiến đấu bắt đầu và kết thúc.

Tịnh không có đích thân trải qua mỗi thời khắc chiến đấu.

Cho nên những hành vi của võ tướng kia Ngụy Vương Lý Thái căn bản không biết.

Chỉ cảm giác chiến đấu đánh khá nhanh, tịnh không có chân chính tham dự.

Bởi vì "công lao" của võ tướng kia, còn chuyên môn ban thưởng cho hắn. "Trận chiến Cao Câu Ly chỉ là do Ngụy Vương điện hạ quá nóng vội muốn thắng, là vì muốn chiêu kỳ năng lực của mình trước mặt ngài.

Ngài là phụ hoàng, ngài không rõ ràng cách làm người của Ngụy Vương điện hạ sao?" Trường Tôn Vô Kỵ nói.

Lời thoái thác này kỳ thực có lỗ hổng lớn.

Chương 204

Nếu Ngụy Vương Lý Thái không biết chuyện tiền tài giao cho thổ phỉ, như vậy một khoản tiền lớn như thế há lại là một cái võ tướng nho nhỏ có thể bỏ ra được?

Chuyện kháng chỉ không tuân tại biên cảnh kỳ thực nói cho dễ nghe thôi, vô luận khi nào đều như thế.

Nếu thắng lợi, vậy thì có khả năng sẽ chuyện cũ sẽ bỏ qua, miễn trừ hình phạt, dù sao khi đó liền là để nhất công thần Đại Đường.

Trớ trêu là Ngụy Vương Lý Thái không những không thắng, ngược lại còn thua thảm hại.

Thừa tướng bất đắc dĩ chỉ có thể dùng từ ngữ như vậy để thoái thác.

Lúc này phải xem thái độ của Lý Nhị đối với Ngụy Vương Lý Thái rồi.

Đối chiến Cao Câu Ly xác thực khó khăn trùng trùng, nếu không sẽ không phái khiển nhiều hoàng tử đi như vậy mà đều không có hiệu quả.

Tại chuyện này tội danh của Ngụy Vương Lý Thái còn có thể nguyên lượng.

Nhưng đến chuyện sơn phỉ thì không thể biết được.

Chứng từ của tên võ tướng kia cũng nói Ngụy Vương điện hạ hào không hay biết, chỉ do một mình hắn một tay thúc thành.

Lý Nhị đau đầu.

Thái tử Lý Khác bị Lý Nhị tuyên nhập cung. "Chuyện Lý Thái

trẫm xử lý như thế nào thì thỏa đáng hơn, dù sao cũng là con trai trẫm, là đệ đệ của con." Thật sự là một câu hỏi tống mạng.

Nếu sự tình nghiêm trị không tha, như vậy liền sẽ đánh mất tình nghĩa huynh đệ.

Nhưng nếu một chút không phạt, đại thần trong triều có khả năng sẽ pha hữu vi từ, vô luận thiên vị cố ý, đều sẽ dẫn phát động đãng.

Thái tử Lý Khác biết Lý Nhị cố ý hỏi, đồng thời dùng cái này phán đoán năng lực thân vi Thái tử.

May mắn là trước đó Lâm Hiên đã tiêm phòng cho Thái tử Lý Khác.

Hai người triển khai thảo luận về việc này, đối với thái độ Ngụy Vương Lý Thái chính là bài thi thứ nhất Lý Nhị dành cho Thái tử Lý Khác.

Một bên là tình huynh đệ, một bên khác là tranh đoạt ngôi vị Thái tử, phân thốn sảo nắm bắt không tốt liền sẽ dẫn tới Lý Nhị bất mãn và hoài nghi.

Hạt giống nghi kỵ một khi chôn xuống, ngày sau mỗi chuyện đều sẽ là đất đai và phân bón.

Vì vậy câu trả lời lần này nhất định phải cẩn thận dè dặt. "Nếu Thừa tướng điều tra ra kết quả, vậy thì có khả năng không phải lỗi của Tứ đệ.

Nhưng, vẫn phải vì thế mà trừng trị Tứ đệ tội ngự hạ không nghiêm.

Dù sao tiền tài Đại Đường ta chảy vào phe địch, lại bị dùng để công đánh chúng ta, thực sự quá nực cười và hoang đường.

Một phương diện khác là vấn đề kháng chỉ khi công đánh Cao Câu

Ly, dù sao quần thần đều biết, cho nên nhất định phải có biện pháp trừng phạt tương ứng.

Nhưng xét thấy Tứ đệ cũng vì chiến tranh mà góp một phần sức, vô luận kết quả như thế nào, cũng không thể để cho người ta cảm giác thua là một loại gánh nặng.

Nếu không sau này tất cả võ tướng đều sẽ tồn tại áp lực cự đại đối với việc đánh giặc, Đại Đường chỉ có thể thắng, không thể thua.

Cho nên xét thấy nguyên nhân hai phương diện này, tin tưởng phụ hoàng ngài nhất định sẽ có định đoạt." Lý Nhị nghe vậy liền hiểu được, Thái tử Lý Khác tịnh không vì đoạt được vị trí Thái tử mà có tư tâm dư thừa không thể thống.

Lại nghe một phen ngôn luận này, liền là vì Ngụy Vương Lý Thái khai thoát.

Dù sao cũng là em ruột, tình cảm huynh đệ vẫn còn.

Tâm hoàng đế quả nhiên không thể phỏng đoán, Lý Nhị nhân cơ hội này không chỉ giải quyết vấn đề Ngụy Vương Lý Thái, mà còn thăm dò cách nhìn của Thái tử Lý Khác.

Đế tâm như vực sâu a!

Lý Nhị vì thế hạ chỉ, cắt bổng lộc năm năm của Ngụy Vương, đồng thời cấm túc hắn nửa năm.

Quần thần lúc đầu nghe ý chỉ này đều giật mình.

Vốn tưởng rằng Thừa tướng tìm lý do thoái thác tốt rồi, trừng phạt khẳng định sẽ có, nhưng khẳng định sẽ không quá nghiêm trọng.

Dù sao cũng là con ruột, vương tử phạm pháp cùng tội với thứ dân kỳ thực chỉ là một câu nói suông mà thôi.

Chỉ không ngờ lại phải cấm túc nửa năm, thân vi một hoàng tử,

tuy rằng có Thái tử tồn tại, nhưng cấm túc nửa năm sau, có khả năng phong vân kinh đô toàn bộ biến đổi hết rồi.

Bên phía phủ Thừa tướng tiếp nhận tin tức, Thừa tướng đại vi chấn kinh.

Chương 205

Vốn tưởng rằng như thế, hoàng đế chỉ định sẽ xử nhẹ.

Không ngờ vẫn y nguyên cấm túc nửa năm.

Trường Tôn Vô Kỵ không thể không buông tha Ngụy Vương Lý Thái.

Đừng nói nửa năm, một tháng đối với kinh đô cũng tương đương dài dằng dặc.

Thời gian nửa năm đủ để thay đổi tất cả.

Tuyến khống chế của Ngụy Vương tại kinh đô trước đây cũng sắp sụp đổ, cục diện rắn mất đầu thực sự không thể tiếp tục tiến hành.

Vì vậy Trường Tôn Vô Kỵ không thể không đem Lý Trị làm đối tượng phù trì tiếp theo.

Vô luận tuổi tác thế nào, đều không ảnh hưởng Trường Tôn Vô Kỵ.

Bởi vì cái hắn muốn chỉ là đế vương thượng vị nhất định phải mang huyết mạch của Trường Tôn nhất tộc.

Cho dù là hài nhi mới sinh, cũng nhất định phải gánh vác trách nhiệm này.

Muốn trách chỉ trách hắn đầu thai thành nam giới, lại sinh ra tại nhà đế vương.

Hiện tại Lý Trị tuy còn nhỏ, nhưng do nguyên nhân mẫu thân là Trường Tôn Hoàng hậu, phi thường được Lý Nhị yêu thích.

Từ sau khi Cao Câu Ly bị diệt, các tiểu quốc biên cảnh Đại

Đường đều tất cung tất kính.

Mỗi năm tiến cống giống như ganh đua nhau vậy.

Không ngừng đem những vật mới lạ đưa tới Đại Đường.

Cũng vì thế mà Đại Đường có kỳ vật của những nơi khác nhau.

Nhưng nếu muốn so độ kỳ quái, thì không ai sánh bằng Lâm Hiên.

Từ sau khi miếng xà phòng đầu tiên sản sinh, đi theo đó chính là xà phòng tắm (mộc dục hương tạo).

Không chỉ có mùi thơm, sử dụng thuận tiện, mà quan trọng hơn là giá cả không đắt.

Nhà bá tánh bình thường đều có thể tùy tiện dùng, đặc biệt thân dân.

Đồng thời từ khi phòng xông hơi đầu tiên bắt đầu, do hiệu quả giảm áp lực đặc biệt rõ rệt.

Các phương đạt quan quý nhân đều đi trải nghiệm, Lâm Hiên liền đem phòng xông hơi mở khắp các nơi ở Đại Đường.

Giản trực thành một chuỗi khách sạn lớn nha.

Vì thế diễn sinh ra ngành dịch vụ massage (án ma) cũng tiến hành hừng hực khí thế.

Mỗi lần có sứ giả nước ngoài tiến cống, liền sẽ để bọn họ được chiêu đãi trong một loạt dịch vụ như phòng xông hơi.

Vì thế mỗi lần đại sứ về nước, ngôn luận tại quốc gia bọn họ đều là "kỳ vật" của Đại Đường thực sự quá nhiều.

Sau này phải tiếp tục tìm kiếm những thứ càng thêm hữu dụng, nếu không người Đại Đường sẽ chướng mắt.

Từ sau khi động cơ bị Lâm Hiên nghiên cứu ra, ngành dệt may Đại

Đường cũng phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Nguyên bản nhân lực dệt may căn bản cung không đủ cầu, đồng thời hoa văn thêu thùa thực sự quá phồn tạp.

Lâm Hiên bắt đầu truy cầu phương thức mặc quần áo giản tiện hơn, như thời hiện đại vậy.

Lâm Hiên từ khi xuyên không đến nay, điểm luôn không hài lòng nhất chính là quần áo.

Nhưng do trong nhà có ba vị mỹ nhân vẫn luôn vì hắn thay quần áo, Lâm Hiên vui vẻ chịu đựng.

Cho nên vấn đề quần áo này mãi đến hiện tại mới bị Lâm Hiên phát giác.

Mùa hè viêm nhiệt thực sự hết cách khoác lên người từng tầng từng tầng vải vóc nữa rồi.

Tác dụng của cây công nghệ sắp phát huy.

Lâm Hiên từ sau trận Đột Quyết liền phát hiện, có khả năng bởi vì nguyên nhân hệ thống đi theo chủ nhân.

Chỉ cần Lâm Hiên trợ giúp Thái tử Lý Khác có thể công chiếm và thắng được một số thành trì, cây công nghệ liền sẽ tương ứng đưa ra phần thưởng nhất định.

Ví dụ như lúc công đánh Cao Câu Ly, vì trận chiến Đột Quyết thắng lợi, cho nên đưa ra dược liệu có tính xây dựng nhất là thép.

Chương 206

Đồng thời thực hiện được trạng thái nguồn nước biên cảnh không khô kiệt.

Hiện tại bởi vì người địa phương trồng cây, hoang mạc biên cảnh đã thành một phiến ốc đảo.

Đồng thời có một hồ nước lớn, lúc trời mưa đương nhiên có thể giữ được nước.

Tại thời cổ đại khi ô nhiễm tịnh không nghiêm trọng, căn bản không có tình huống ô nhiễm không khí hoặc mưa axit, hầu như nước mưa rơi xuống là có thể uống được.

Người đi đường nhìn thấy sông ngòi hồ nước liền trực tiếp đi lấy nước.

Giải quyết được vấn đề thiếu nước lớn nhất trong lịch sử.

Vì vậy Lâm Hiên hiện tại cũng nhận được phần thưởng của cây công nghệ. "Đinh, hệ thống hiển thị công tích của ngài đã đạt giới hạn nhất định.

Vì vậy hiện tại có phương pháp chế tạo cụ thể và quy trình của súng cối (Bách Kích Pháo)." "Hy vọng có thể giúp ngài đạt được mục đích, dự chúc tâm tưởng sự thành!" Lâm Hiên cảm giác xuyên không mang theo hệ thống sướng nhất chính là lần này.

Súng cối tại cổ đại là khái niệm gì?

Chính là có thể lên trời nha.

Thế là Lâm Hiên lần nữa tìm người bạn tốt (kỳ thực là cu li) Thái tử Lý Khác.

Từ sau lần trước, Lý Khác dần dần bắt đầu giúp đỡ Lý Nhị xử lý triều chính.

Gặp người phải hẹn trước nha.

Lâm Hiên nhờ người chuyển khẩu tín cho Thái tử, mời xuất cung thương nghị.

Đã là Lâm Hiên muốn gặp, cũng phải rảnh rỗi chứ?

Lý Nhị nghe xong cũng phi thường hoan hỉ, vốn có chút hoài nghi Lâm Hiên hướng về Thái tử Lý Khác.

Khoảng thời gian này hễ có ý tưởng kỳ diệu, liền nhờ người truyền tin muốn gặp Thái tử.

Lý Nhị đối với việc này tỏ vẻ phi thường hoan nghênh.

Phủ đệ Lâm Hiên. "Tiên sinh lời này là thật sao?" Thái tử kinh hãi nói. "Điện hạ không tin ta sao, ta lừa ngài khi nào?" Lâm Hiên cười nói.

Thực sự quá mức không thể tin nổi, không thể không khiến Thái tử Lý Khác kinh ngạc.

Dựa theo cách nói của Lâm Hiên, uy lực của một quả đạn đủ để tiêu diệt một phân đội.

Nhưng tương ứng thì phương diện chế tạo và giá cả đều sẽ rất cao.

Nhưng xét theo uy lực tương ứng của nó mà nói, vấn đề chi phí là không đáng kể.

Thế là dựa theo yêu cầu của Lâm Hiên, chế tác thép, lắp đặt ống phóng, đều đang tiến hành đâu vào đấy.

Dưới sự chỉ đạo của Lâm Hiên, bộ đội pháo đạn đầu tiên của Đại Đường dần dần hình thành.

Vô luận là chế tạo súng cối, hay là sử dụng súng cối, đều sẽ có người chuyên môn phụ trách.

Lâm Hiên liền triệt để lui về tuyến hai.

Khi một ngày nọ Lâm Hiên nhìn thấy một đạo khói lửa trên bầu trời, mới hoảng hốt phát hiện đã lâu không hẹn gặp vị thiếu phụ kia.

Bởi vì nguyên nhân triều đình đánh giặc và kiến tạo các loại đồ vật, bận đến mức không rảnh đi tiêu dao.

Vì vậy khi Lâm Hiên nhìn thấy tín hiệu, liền ngựa không dừng vó chạy tới chỗ hẹn.

Sau khi vào cửa, khi Lâm Hiên nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, liền không nhịn được nỗi nhớ nhung. "Phu nhân có phải đã triệt để quên mất tại hạ rồi không, lâu như vậy không có một chút tin tức." Lâm Hiên vừa nói vừa tiến lên ôm lấy thiếu phụ.

Quan Âm Tỳ cũng có tâm tình tương tự, vô luận ở trong cung tư niệm thế nào, vì để tránh cho người ta chú ý, chỉ có thể như thế.

Hai người đương nhiên thiếu không được một phen ôn tồn.

Sau đó thiếu phụ nói với Lâm Hiên: "Hiện tại chàng bắt đầu ủng hộ Thái tử Lý Khác rồi sao?" "Kỳ thực cũng đúng, hắn đều làm Thái tử rồi, đương nhiên đại đa số người đều sẽ hướng về hắn." Thiếu phụ ảm đạm nói.

Chương 207

"Gia đình nàng bên kia ủng hộ ai thế?" Lâm Hiên nói. "Dựa theo sự phát triển của Thái tử Lý Khác hiện tại, lẽ ra đại đa số đại thần đều ủng hộ Thái tử a!

Không đúng." Lâm Hiên thầm nghĩ. "Trường Tôn Vô Kỵ tuyệt đối sẽ không ủng hộ Thái tử, cho dù hiện tại Ngụy Vương Lý Thái bị cấm túc, nhưng cũng sẽ không quay đầu nhìn về phía Thái tử Lý Khác.

Dù sao đệ nhất nhân là vì ta ủng hộ Thái tử, ta cùng Trường Tôn Vô Kỵ có thù giết con.

Chủ yếu nhất là điều thứ hai, Thái tử Lý Khác không phải huyết mạch của Trường Tôn nhất tộc, cho nên vô luận như thế nào hắn cũng sẽ không chuyển sang ủng hộ Thái tử." "Gia đình ta hình như không có đầu nhập Thái tử." Thiếu phụ nói.

Được rồi, thiếu phụ mỹ lệ động lòng người này là người bên phía Trường Tôn Vô Kỵ.

Kỳ thực Lâm Hiên sớm đã điều tra cách nói của người thiếu phụ này, dù sao biết người biết ta mới có cảm giác an toàn hơn.

Nhưng xem lời lẽ hiện tại, cái mũ xanh (ngoại tình) này lại chụp lên đầu người bên phe Trường Tôn Vô Kỵ.

Vì sao đột nhiên cảm giác rất sảng khoái nhỉ?

Lâm Hiên bất giác treo nụ cười trên mặt, thiếu phụ thấy thế hỏi: "Chàng cảm giác Lý Khác đặc biệt có tiền đồ sao?" "Đương nhiên rồi, ta đã lựa chọn ủng hộ hắn, vậy thì vô điều kiện tín nhiệm a!" "Vậy hai đứa con trai của ta phải làm sao đây!" Thiếu phụ thầm nghĩ. "Trong đó một đứa đang bị cấm túc, đứa khác còn nhỏ tuổi.

Đến lúc địa vị Thái tử Lý Khác ổn cố, Lý Khác thượng vị, con ta là Lý Thái và Lý Trị sẽ giống như cá nằm trên thớt mặc người chém giết!" Quan Âm Tỳ càng nói càng lo lắng.

Kỳ thực nàng cũng không nhất định muốn đứa con nào kế thừa hoàng vị, chỉ hy vọng con của nàng có thể bình bình an an.

Thoát khỏi cái ôm chuyển hướng Lâm Hiên, nàng trịnh trọng nói: "Vậy chàng có thể trong thời gian này nói đỡ cho Ngụy Vương Lý Thái hai câu không?" Nhìn thần sắc hy vọng của thiếu phụ, Lâm Hiên không khỏi buồn bực.

Phu nhân bình thường đều tránh xa triều đình, hầu như không bao giờ hỏi đến các loại quyền lợi gia đình trên triều.

Người thiếu phụ này lại khác hẳn với người thường, không chỉ biết rõ người mà trong nhà ủng hộ, mà còn tương đương rõ ràng đối với phạm trù thế lực trên triều đình.

Khiến Lâm Hiên không thể không lần nữa coi trọng bối cảnh của vị thiếu phụ không rõ lai lịch này.

Xem ra đến lúc phải điều tra rồi. "Phu nhân xác định ta sẽ cầu tình cho hai vị hoàng tử sao?

Các hoàng tử đều là quan hệ cạnh tranh.

Thời đại ngày nay cũng cần dùng năng lực để chứng minh, người năng lực không đủ liền chỉ có thể khuất cư dưới người khác.

So với các hoàng tử, Thái tử Lý Khác là người thấu tình đạt lý nhất.

Cho nên vô luận nhà nàng ủng hộ hoàng tử nào, chỉ cần không thiệp cập vấn đề nguyên tắc, tin tưởng Thái tử đều sẽ không quá làm khó." Từ xưa đều nói đế vương vô tình, kỳ thực người vô tình nhất chính là Thái tử.

Cho dù là Thái tử ôn thuận, được thấu hiểu, thấu tình đạt lý đến đâu, sau khi trải qua tranh đoạt ngôi vị Thái tử, cũng sẽ biến thành người vô tình nhất trên thế giới.

Quan Âm Tỳ chính vì thâm biết điểm này, cho nên mới lo lắng vấn đề hai đứa con.

Nhưng nhìn thái độ của Lâm Hiên liền biết hắn trung thành với Thái tử.

Có khả năng hiện tại Thái tử Lý Khác thật sự là người thấu tình đạt lý, trọng tình trọng nghĩa, nhưng khó bảo đảm sự phát triển sau này.

Sự tranh đoạt đối với ngôi vị đế vương thực sự làm cho người ta biến thành dáng vẻ hoàn toàn khác trước kia, cuối cùng giống như mãnh thú vậy.

Trong lịch sử người giết huynh giết cha còn thiếu sao?

Lâm Hiên hiện tại trăm phần trăm tin tưởng dáng vẻ Thái tử Lý Khác, khiến cho Quan Âm Tỳ lạnh nửa cõi lòng! "Vậy hiện tại có thể đáp ứng ta một chuyện không?

Ta ở bên chàng lâu như vậy, ta chưa từng cầu xin chàng, nhưng hiện tại ta thỉnh cầu một chuyện." Quan Âm Tỳ nói. "Phu nhân, đừng như vậy, nói trước đi.

Lâm Hiên ta có thể giúp nhất định tận lượng giúp đỡ." Lâm Hiên vội nói.

Hai người ở bên nhau thời gian dài như vậy, Lâm Hiên chưa từng thấy nàng nói chuyện kiểu này.

Có khả năng bởi vì Quan Âm Tỳ vốn không phải nữ tử nhà bình thường.

Giơ tay nhấc chân tuy niên hoa dần lớn, nhưng có một loại khí chất tồn tại không thể dùng ngôn ngữ diễn tả.

Chương 208

Đương nhiên rồi, người ta là mẫu nghi thiên hạ, khoản khí chất này từ trước đến nay đều nắm bắt cực chuẩn. "Ta hy vọng trong thời gian sau này, chàng ở dưới trướng Thái tử Lý Khác, nếu Ngụy Vương Lý Thái và Lý Trị có lỗi lầm lớn, hy vọng nể mặt ta mà cầu xin giúp hai đứa nó trước mặt Thái tử Lý Khác." Nhìn dung nhan tràn đầy mong đợi của đối phương, Lâm Hiên trở nên càng hiếu kỳ hơn.

Liền thuận miệng nói đùa: "Không biết còn tưởng nàng là Trường Tôn Hoàng hậu đấy, cư nhiên lại coi trọng hai hoàng tử như thế.

Có khả năng người bên cạnh Ngụy Vương Lý Thái và Lý Trị cũng sẽ không tích cực muốn bảo hộ hai hoàng tử như vậy." Quan Âm Tỳ khi nghe câu đầu tiên của Lâm Hiên suýt nữa bị dọa sợ chết khiếp.

Nhưng câu tiếp theo đó khiến nàng triệt để ổn định tâm thần. "Vậy rốt cuộc có thể đáp ứng thỉnh cầu này của ta không, ta tuyệt đối sớm muộn cũng sẽ hồi báo chàng." "Được rồi được rồi, một phu nhân thâm khuê có thể giúp đỡ ta cái gì chứ, ta hiện tại đáp ứng nàng là được chứ gì." Lâm Hiên cười nói. "Nhưng ta muốn đề ra một điều kiện, sau này việc gặp mặt của hai ta không thể chỉ do một mình nàng quyết định, ta cũng cần quyền lực sắp xếp nhất định." "Không được, trừ chuyện này ra, những chuyện khác ta đều có thể đáp ứng." Nói đùa, nếu thật sự để Lâm Hiên sắp xếp thời gian hai người gặp mặt, như vậy Quan Âm Tỳ có khả năng mỗi ngày đều sống trong lo sợ.

Vị trí hoàng hậu một nước, trong hậu cung có bao nhiêu đôi mắt nhìn chằm chằm đây.

Sảo có bất thận, hậu quả có thể là vạn kiếp bất phục.

Quan Âm Tỳ tuy rằng thật tâm thích Lâm Hiên, nhưng tuyệt đối

không có khả năng buông tha ngôi vị hoàng hậu một nước.

Dù sao cơ nghiệp lịch đại của Trường Tôn gia không thể hủy trong tay nàng a!

Suy cho cùng, cơ nghiệp bao đời của Trường Tôn gia không thể hủy hoại trong tay nàng được!

Lâm Hiên muốn chính là câu nói này. "Đã như vậy, ta hy vọng sau này phu nhân mỗi lần đến thăm ta, thời gian cách nhau không được quá ba tháng, mỗi lần ở lại phải qua một đêm.

Sau này ta có yêu cầu gì khác, hy vọng phu nhân cũng giống như lời hứa hôm nay của ngài, nhất nhất đáp ứng." Quan Âm Tỳ nghe vậy, ngẫm nghĩ thực ra điều kiện của Lâm Hiên hoàn toàn có thể thực hiện được.

Bản thân nàng cũng muốn ở bên hắn nhiều hơn, nên liền đáp ứng các loại yêu cầu của Lâm Hiên. "Vậy hiện tại liền tuân thủ lời hứa đêm đầu tiên, hy vọng phu nhân tận hứng." Lâm Hiên dứt lời, cả người liền lao về phía Quan Âm Tỳ.

Dù sao hai người đã lâu không gặp, lại có ước định giữa hai người, đêm đó gần như không ngủ.

Chỉ có mặt trời mọc ngày hôm sau mới chứng kiến được một thất xuân tình.

Tiễn biệt Quan Âm Tỳ xong, Lâm Hiên đi đến sân huấn luyện của tiểu phân đội pháo đàn.

Ở một bên khác, Thái tử Lý Khác xử lý vấn đề chính vụ cũng ngày càng nhiều.

Theo đà biểu hiện ngày càng thành thục của Thái tử Lý Khác, Lý Nhị hiện tại bắt đầu buông tay.

Ông tin tưởng nhãn lực của mình, cũng tin tưởng phẩm đức của con trai.

Trong dân chúng toàn quốc đều đang lan truyền Thái tử Lý Khác tài giỏi như ba đầu sáu tay.

Thậm chí còn truyền rằng chỉ cần có Thái tử tham dự chiến tranh, tuyệt đối sẽ không có thất bại.

Danh hiệu "Chiến Thần" chiến vô bất thắng truyền khắp đại giang nam bắc.

Có khả năng ngay cả Thái tử Lý Khác cũng không biết, chỉ qua hai trận xuất chinh, toàn quốc đã đưa hắn lên thần đàn.

Kỳ thực đằng sau việc tâng bốc lên cao chính là nguy cơ ngã xuống vực thẳm cực lớn.

Trong đó tuyệt đối không thiếu thủ bút của Thừa tướng Trường Tôn Vô Kỵ.

Trước tiên đưa Thái tử lên vị trí cao nhất trong lòng dân chúng, kỳ vọng đạt mức cao nhất.

Tiếp theo chính là vấn đề năng lực của Thái tử, nếu tồn tại một chút sai sót, vậy thì địa vị sẽ ngập ngừng đáng nguy.

Dù sao Thái tử bởi vì hai lần xuất chinh đoạt được dân tâm, như vậy cũng sẽ khiến cái gọi là dân tâm từ các phương diện mất đi.

Đối với lần ra tay này của Trường Tôn Vô Kỵ, Lâm Hiên sớm đã liệu trước.

Không phải là xưng hiệu Chiến Thần sao?

Đối với quân ta hiện tại đang sở hữu vũ khí tính năng hiện đại, bất kỳ chiến đấu nào, bao gồm bất kỳ tiểu quốc hay đại quốc nào, đều là "tiểu case" (chuyện nhỏ).

Lâm Hiên còn muốn cảm tạ Thừa tướng vì đã tạo thế cho Thái tử Lý Khác trong lòng dân chúng.

Nếu để Lâm Hiên sắp xếp người làm, khả năng sẽ không đạt được cảnh giới này.

Dù sao địa vị và thực lực của Trường Tôn Vô Kỵ tại toàn quốc cũng cao hơn Lâm Hiên - một người mới vừa phát triển vài năm - rất nhiều.

Chương 209

Có khả năng Lâm Hiên về phương diện tài chính vốn liếng lợi hại hơn Thừa tướng Trường Tôn Vô Kỵ, nhưng về phương diện nhân tâm thì khẳng định không bằng một vị đại quốc Thừa tướng.

Trường Tôn Vô Kỵ tại Đại Đường phát triển nhiều năm, không phải một sớm một chiều là có thể đẩy ngã.

Vì vậy con đường đăng đế của Thái tử Lý Khác, tuyệt đối vừa dài đằng đẵng lại vừa gian nan.

Thần cản sát Thần, Phật cản sát Phật, nam tử hán không sợ gì cả.

Trong khi Thái tử Lý Khác vì địa vị ngày càng tăng trưởng mà bận rộn triều chính, Lâm Hiên ở một bên cũng không hề giậm chân tại chỗ, hắn dần dần phát hiện ra quy luật của Khoa Kỹ Thụ (Cây Công Nghệ).

Đối với sự biến hóa của tình xúc, Khoa Kỹ Thụ cũng sẽ chưởng khống.

Sự chuyển đổi giữa vui vẻ và ưu sầu chính là biểu hiện sự ưu thắng liệt thái của vũ khí.

Khoa Kỹ Thụ sẽ không ngừng thu thập cảm xúc vui vẻ, khi cảm xúc tiêu cực xuất hiện, nơi xử lý công nghệ sẽ xuất hiện dự cảm nhất định, phái phát tài nguyên tương ứng.

Thông tục mà nói, Khoa Kỹ Thụ thu thập cảm xúc vui vẻ của Lâm Hiên, từ đó chuyển hóa thành tài nguyên khi hắn bi thương.

Lâm Hiên từ sau khi biết quy luật này, liền thường xuyên cười nói vui vẻ, nỗ lực thả lỏng cơ thể.

Bởi vì hắn biết tài nguyên sau này rất quan trọng.

Người hay cười vận khí sẽ không quá kém, có khả năng Khoa Kỹ Thụ căn cứ vào câu nói này mà tồn tại.

Tại sau khi Lâm Hiên liên tục ngâm mình tắm hơi và mát-xa suốt một tháng, Khoa Kỹ Thụ rốt cuộc cũng có động tĩnh. "Đinh, hệ thống nhắc nhở, ngài sẽ nhận được 5 khẩu súng." Nha nha nha, nỗ lực một tháng tổng không uổng phí.

Thân thể hắn hầu như muốn ngâm đến tróc một tầng da, cuối cùng cũng xuất hiện. 5 khẩu súng này đều là loại M249 thực dụng nhất trong các loại súng.

Khinh hình cơ quan thương (Súng máy hạng nhẹ), vừa có trợ giúp đối với khống chế chiến tranh, lại không tốn nhân lực quá lớn.

Khi mấy khẩu súng xuất hiện, Lâm Hiên đều kinh ngạc đến ngây người.

Tại xã hội hiện đại, hắn cũng không phải chưa từng chơi qua chiến trường sinh tồn (PUBG), chỉ bất quá không phải ở hiện thực xã hội tận mắt nhìn thấy hiện vật, so với trong màn hình điện thoại đương nhiên là hai dáng vẻ khác nhau.

Hệ thống có tặng kèm phương pháp sử dụng súng cùng băng đạn tương ứng.

Tuy rằng súng chỉ có năm khẩu, nhưng băng đạn hình như là vô hạn, có thể tùy ý lấy dùng.

Vì vậy vấn đề đạn dược liền không cần lo lắng, hiện tại liền cần huấn luyện thần xạ thủ.

Lâm Hiên tại quân doanh chọn lựa năm mươi người có thị lực đủ tốt.

Đem tạo thành một tiểu tổ, tên là "Ưng Nhãn", đồng thời chọn lựa trong đó năm người ưu tú nhất, mang theo năm khẩu súng.

Những người còn lại liền làm đội viên dự bị cho năm người kia.

Đương nhiên đợi đến khi hệ thống phái phát xuống dược liệu (nguyên liệu) kiến tạo súng, toàn bộ tiểu đội Ưng Nhãn liền chân chính là một đội ngũ có khả năng phá địch.

Hiện tại chỉ là giai đoạn huấn luyện, bất luận kẻ nào đều có cơ hội hoạch đắc năm khẩu súng kia, dù chỉ có năm danh ngạch.

Vì vậy cạnh tranh thập phần kịch liệt, vốn dĩ năm mươi người này chính là tinh anh được chọn trong những người ưu tú.

Phen cạnh tranh này chỉ sẽ chọn ra thủ lĩnh càng thêm ưu tú.

Đương nhiên Thái tử Lý Khác mỗi khi nhàn hạ tuyệt đối sẽ đến quân doanh.

Do Lâm Hiên đích thân dạy bảo kỹ năng cùng bản lĩnh.

Vốn dĩ Thái tử Lý Khác chỉ nghĩ Lâm Hiên là người xuất mưu hiến kế, không ngờ về các loại khí giới cũng ưu tú như vậy.

Thái tử Lý Khác càng ngày càng cảm giác Lâm Hiên tịnh phi người thường, cũng mỗi ngày đều đang khánh hạnh, may mắn người này ở dưới trướng mình.

Phủ tắc (bằng không) người này bất luận ở dưới tay hoàng tử nào dù vô năng đến đâu, thì ngôi vị Thái tử cũng có khả năng sẽ không rơi vào tay hắn.

Lý Quyên quả nhiên không có nhìn lầm người, Thái tử Lý Khác ngộ tính cùng năng lực động thủ đều phi thường cường.

Thậm chí so với năm mươi người được chọn huấn luyện còn ưu tú hơn!

Dù sao Thái tử Lý Khác cũng không có bao nhiêu thời gian để huấn luyện.

Tại trong thời gian ngắn đạt được loại thành tích này, thực tại phi thường nhân.

Chương 210

Đúng là người trời sinh để cầm súng.

Tại xã hội hiện đại tồn tại danh xưng Thương Thần, tại Đại Đường cái danh này chỉ định là Thái tử Lý Khác.

Ngay cả Lâm Hiên đều cảm giác tự thẹn không bằng, tuy rằng hắn là người đầu tiên học được phương pháp sử dụng cơ quan thương.

Nhưng dù sao nguyên bản Thái tử Lý Khác chưa từng nhìn thấy loại đồ vật này, lại có thể đạt tới cảnh giới như vậy.

Thật sự chỉ có thể nói nhãn quang của Lâm Hiên quá tốt rồi, quá độc.

Đem Thái tử Lý Khác - một bảo vật - từ cổ đại khai quật ra.

Nguyên bản Ngô Vương Lý Khác bị chìm trong dòng sông lịch sử, hiện tại sau khi trải qua sự giúp đỡ của Lâm Hiên, tuyệt đối danh thùy thiên cổ. "Thái tử điện hạ ngộ tính thực tại quá cao, sau này ta phải hoài nghi ta hoàn toàn không có năng lực dạy được ngài nữa rồi." Lâm Hiên nói. "Tiên sinh ngàn vạn lần đừng nói vậy, ngài vĩnh viễn đều là lão sư của ta." "Không không không, binh sĩ không muốn làm tướng quân thì không phải là binh sĩ tốt.

Tại bên cạnh điện hạ ngài liền không tồn tại cái gì lão sư học sinh, học sinh không bằng thầy thì không phải học sinh tốt.

Cho nên vì chứng minh ngài là học sinh tốt của ta, ngài cần thiết phải vượt qua ta." Lâm Hiên nói.

Không khí giữa hai người hòa hợp, đối với gian nan tiếp theo hoàn toàn không biết gì cả.

Sau khi Cao Câu Ly bị diệt, các nước xung quanh Đại Đường đều

giao lưu rất mật thiết với Đại Đường.

Trong vài năm gần đây, tất cả các vùng biên giới đều phi thường an ninh.

Vì vậy Lâm Hiên đối với xây dựng Đại Đường cũng tương đối không có công tích cao như ban đầu.

Tương ứng, các loại dược liệu cùng kỹ thuật do hệ thống Khoa Kỹ Thụ phái phát xuống, cũng không có gì đặc biệt đáng để kiêu ngạo.

Mấy năm sau...

Lý Trị bị phong làm Tấn Vương, Lâm Hiên đối với hắn bình luận chính là: tuổi tuy không lớn, nhưng thành phủ khá sâu!

Lúc đó Lý Nhị trong đợt tuyển tú nhìn trúng một nữ tử dung mạo phi thường yêu diễm.

Lâm Hiên liền biết người này chính là Võ Tắc Thiên.

Nhìn ánh mắt Tấn Vương Lý Trị nhìn nàng ta liền biết nữ tử này tất không đơn giản.

Hồng nhan họa thủy nha!

Lâm Hiên đang suy xét có nên hay không "câu dẫn" Võ Tắc Thiên, từ đó thay đổi lịch sử Đại Đường.

Để nàng không cần tử tâm tháp địa tiến vào trong cung, nghĩ đủ biện pháp phải xuất cung.

Cũng phải nói Võ Tắc Thiên thực là mỹ nhân khó gặp.

Phủ tắc cũng không có khả năng khiến hai đời Hoàng đế triều Đường trong lịch sử đều vì nàng khuynh đảo.

Lại một năm xuân quý.

Do những năm gần đây bận rộn, thân thể Lý Nhị ngày càng suy

yếu.

Thái tử Lý Khác hướng Hoàng đế tiến ngôn, tổ chức một buổi vi liệp (vây săn).

Lấy việc này làm phong phú sinh hoạt, kỳ thực là để Hoàng đế thả lỏng thân tâm.

Lần vi liệp này không chỉ có người trong hoàng thất, còn mời một chúng đại thần cùng gia quyến.

Vì vậy đối với vấn đề bố trí vi liệp cùng lựa chọn khu vực, cần một người lãnh đạo.

Tại trong thời gian này, tất cả hoàng tử đều bị nghiêm lệnh tham dự.

Bởi vì Lý Nhị muốn xem xét bản thân các hoàng tử.

Được rồi, ông tịnh không có đem Thái tử Lý Khác coi như nhân tuyển cuối cùng, chỉ là nhân tuyển thứ nhất mà thôi.

Thái tử lập rồi có thể lại phế, quả nhiên là như thế, chưa đến thời khắc cuối cùng đăng đỉnh, tất cả mọi người đều không biết sẽ có biến số gì phát sinh.

Lâm Hiên từ sau khi biết cách nghĩ của Lý Nhị, liền biết Lý Nhị tịnh không có toàn tâm toàn ý tin tưởng Thái tử Lý Khác.

Ông còn đang xem có nhân tuyển nào khác hay không, từ đó khảo nghiệm năng lực các hoàng tử khác.

Chương 211

Đối với tâm tư đế vương thật đúng là vô pháp phỏng đoán.

Lâm Hiên đã có thể nhìn ra, Thái tử Lý Khác đương nhiên cũng có thể.

Hắn rõ ràng biết Phụ hoàng đối với năng lực của hắn mức độ hài lòng chưa đủ.

Vì vậy mới có thể muốn biết năng lực các hoàng tử khác.

Đối với Thái tử Lý Khác những năm gần đây tận tâm tận lực vì nước cống hiến, thực tại là một mệnh lệnh khiến người ta lạnh tâm.

Thái tử Lý Khác đi đến phủ đệ Lâm Hiên, tìm kiếm Lâm Hiên. "Ta tin tưởng tiên sinh cũng biết hiểu mệnh lệnh của Phụ hoàng.

Ngài ấy bất mãn nỗ lực mấy năm nay của ta, ta căn bản không đạt được yêu cầu của Phụ hoàng.

Cho nên mới có thể tiến hành khảo nghiệm đối với các hoàng đệ.

Nếu như có người ưu tú hơn ta, ta cực có khả năng bị thay thế.

Dù sao mẫu phi của ta cũng là di cô tiền triều." Thái tử Lý Khác sáp nhiên nói. "Điện hạ không cần nghĩ nhiều, tổng không thể bởi vì ngài là Thái tử, từ đây chỉ bồi dưỡng một hoàng tử là ngài rồi vứt bỏ những người khác đi?

Huống chi nếu sau này ngài tức vị, tất cả các hoàng đệ của ngài đều sẽ là tả cánh tay hữu của ngài a.

Sự phát triển lúc này là chuẩn bị cho sau này.

Bất luận hiện tại Bệ hạ an bài thế nào, đều phải ôm thái độ ủng hộ, không được tiêu cực ứng đối.

Hiện tại ngài là Thái tử, cho nên không cần đối với chuyện khác có cái nhìn quá lớn.

Con đường sau này sẽ chỉ càng dài, càng xa xôi, càng gian nan, tuyệt đối không thể bỏ dở giữa chừng." Lâm Hiên ngữ trọng tâm trường nói. "Xác thực dựa theo hành vi của Lý Nhị, tất cả mọi người đều sẽ hoài nghi năng lực của hắn, cùng với sự khẳng định của Hoàng đế đối với hắn." Lâm Hiên thầm nghĩ, "Không được, lúc nào đó phải gõ gõ Lý Nhị một chút, ý tứ là đối với người được chọn không hài lòng nha." Lâm Hiên nói tiếp: "Nghi nhân bất dụng, dụng nhân bất nghi (nghi ngờ người thì không dùng, dùng người thì không nghi), tin tưởng tất cả mọi người đều hiểu.

Ngụy Vương Lý Thái hiện tại có thể tiến cung rồi, khả năng không có năng lực quá lớn, nhưng ngài phải biểu hiện ra sự quan hoài đối với đệ đệ." "Một người năng lực đánh giặc không đủ, cũng không đại biểu bản thân hắn phương diện khác không được.

Vấn đề kiến trúc vi liệp lần này, có thể giao cho hắn." Lâm Hiên từ lúc bắt đầu đã nhìn ra rồi, Ngụy Vương Lý Thái là một người biết hưởng thụ cuộc sống.

Từ chủng chủng hành vi trong quân doanh, liền biết người này không thích hợp hành quân đánh giặc.

Người trong hoàng thất từ nhỏ nuông chiều đều như thế, chỉ bất quá Thái tử Lý Khác bởi vì vấn đề địa vị lúc nhỏ, cho nên mới có thể có sức chịu đựng cao hơn.

Vốn dĩ Lâm Hiên chuẩn bị phái Ôn Noãn - người có năng lực động thủ cực cao - hiệp trợ Ngụy Vương Lý Thái.

Nhưng nghĩ lại Thái tử Lý Khác an bài sẽ càng thỏa đáng hơn.

Chọn trong triều một hạ chúc thỏa đáng nhất là Ảnh Tử đi hiệp

trợ, người này cương chính bất a, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Nguyên bản hắn vẫn luôn đi theo bên cạnh Thái tử Lý Khác làm việc, hiện tại Lý Khác đem hắn điều đi hiệp trợ Ngụy Vương Lý Thái.

Kỳ thực Ngụy Vương Lý Thái sau khi cấm túc ra ngoài, đối với việc làm đã có sở thu liễm.

Nhưng ở đằng sau cái sự thu liễm này, là chân chính khuất phục hay là đang uẩn nhưỡng âm mưu càng lớn hơn, không được biết rồi.

Kỳ thực danh nghĩa là hiệp trợ, thực chất là giám thị.

Lâm Hiên có cảm giác nhất định, Thái tử Lý Khác trước khi làm Thái tử, sau lại trải qua các loại chua xót, khiến hắn thiếu hụt cảm giác an toàn.

Hiện tại tuy rằng có Lâm Hiên giúp đỡ, nhưng tất cả mọi người đều đoán không ra cách nghĩ của Hoàng đế.

Ngụy Vương Lý Thái hiện tại biểu hiện ra ôn thuận, rốt cuộc là chân thực hay hư giả?

Cũng không cách nào phán đoán.

Thừa tướng Trường Tôn Vô Kỵ thế lực tại trong triều mấy chục năm cũng không phải một sớm một chiều có thể đem ngói giải.

Chính vì Thái tử Lý Khác thâm tri điểm này, cho nên trước khi làm mọi việc đều sẽ suy nghĩ kỹ càng.

Hy vọng đối với an bài của mọi chuyện đều sẽ nằm trong phạm vi chưởng khống.

Chỉ có Lâm Hiên mới là người Thái tử Lý Khác trăm phần trăm hoàn toàn tin tưởng.

Dù sao Lâm Hiên là người giúp đỡ hắn từ một hoàng tử bình thường gần như vô danh thoát dĩnh nhi xuất.

Chương 212

Nếu không có vị thưởng thức (Lâm Hiên), bất luận có bản lĩnh lớn bao nhiêu, đều sẽ bị mai một trong dòng sông lịch sử.

Thái tử Lý Khác đối với Lâm Hiên sùng kính trình độ còn muốn vượt qua sự sùng kính đối với thân sinh phụ thân.

Khi Ảnh Tử nhận chỉ thị của Thái tử Lý Khác, liền biết hiểu Thái tử có ý gì.

Trước tiên đi đến Ngụy Vương phủ, báo cáo hướng Ngụy Vương Lý Thái.

Vốn tưởng rằng Ngụy Vương Lý Thái sẽ cực lực làm khó dễ, nhưng ngoài dự đoán, Ngụy Vương Lý Thái tịnh không có nói nhiều.

Chỉ đem hắn an bài ở vị trí phó quan.

Những lời mà Ảnh Tử chuẩn bị sẵn cũng không có chỗ dùng.

Cứ như vậy Ảnh Tử đi theo bên cạnh Ngụy Vương Lý Thái, chuẩn bị cho vi liệp.

Ở một bên khác.

Tuy rằng vốn có năm khẩu súng do Khoa Kỹ Thụ cấp, nhưng hiện tại y cựu không có phương pháp chế tạo cùng nguyên liệu.

Cho nên tài nguyên vẫn thập phần hữu hạn.

Vì vậy Lâm Hiên bắt đầu nghiên cứu chế tạo Cường Nỗ (Nỏ mạnh).

Dù sao câu nói "bách bộ xuyên dương" là chân chính tồn tại.

Có khả năng người dùng tên giỏi còn có độ chính xác trúng đích tốt hơn súng.

Vì vậy Lâm Hiên bắt đầu nghiên cứu, đồng thời tìm kiếm nhân tài có tài năng của Đại Đường.

Tổ chức thành một cái đoàn đội, cộng đồng nghiên cứu chế tác.

Hy vọng tại xuân vi (vi liệp mùa xuân) sắp tới bộc lộ tài năng. "Đinh, hệ thống nhắc nhở, ngài sẽ nhận được Khoa Kỹ Thụ cấp cho...

Tuyến (Sợi dây)." Khi Lâm Hiên nghe được tin tức này, suýt chút nữa kích động làm rơi cái ly.

Hiện tại đối với việc nghiên cứu Cường Nỗ chỉ còn lại một giai đoạn cuối cùng.

Bởi vì ảnh hưởng của ngành dệt may cổ đại, tịnh không thể tìm được loại dây phù hợp yêu cầu của Lâm Hiên.

Hiện tại đã có Khoa Kỹ Thụ tặng, biểu minh loại dây này hầu như là vạn năng.

Quả nhiên, dưới sự tiến hóa của Khoa Kỹ Thụ, loại dây này phi thường phù hợp yêu cầu của Lâm Hiên.

Nguyên bản tìm một loại cây tồn tại ở cổ đại cũng tiến triển một mảnh đại hảo.

Tại phía đông Đại Đường, có một khu rừng trồng loại cây này.

Rất thích hợp để khai thác.

Vì vậy, Lâm Hiên phái ra lượng lớn lao động lực đi trước thu mua loại gỗ này.

Điểm đáng mừng nhất chính là, loại cây này không chỉ có thể sinh trưởng ở phía Đông.

Tại địa đái Thăng Long, nó vẫn có thể có được sức sống bừng bừng, sinh mệnh lực phi thường ngoan cường.

Vì vậy, việc chế tạo Cường Nỗ liền đại công cáo thành.

Lâm Hiên tìm Thái tử Lý Khác thảo luận phương pháp sử dụng Cường Nỗ.

Quả nhiên, Thái tử rất nhanh đã thuận tay.

Tuy rằng không đạt được bách bộ xuyên dương, bách phát bách trúng, nhưng cũng có tỷ lệ trúng đích rất cao.

Lực độ cũng đủ lớn.

Không khỏi khiến Lâm Hiên lần nữa nảy sinh ý nghĩ "người mà ông đây lựa chọn chính là không giống bình thường".

Bên kia, kiến trúc vi liệp của Ngụy Vương Lý Thái cũng tiến hành đâu vào đấy.

Bất luận là trạch viện mới xây, hay đối với lựa chọn khu vực vi liệp, Ngụy Vương Lý Thái đều dốc hết tâm sức.

Lý Nhị vốn phi thường thiên ái Ngụy Vương Lý Thái.

Chương 213

Nhưng từ sau trận chiến với Cao Câu Ly lần trước, liền đối với Ngụy Vương Lý Thái triệt để thất vọng.

Lần này Thái tử Lý Khác tiến cử Lý Thái, bản thân Lý Nhị không quá đồng ý.

Nhưng Thái tử Lý Khác muốn nhường cho Ngụy Vương Lý Thái một cơ hội, cho nên mới có cơ hội để Ngụy Vương Lý Thái biểu hiện.

Kỳ thực người thao túng phía sau là Lâm Hiên. ...

Một tháng trước.

Lâm Hiên lần nữa nhận được ám hiệu của Quan Âm Tỳ, hai người gặp mặt tại một khách sạn ẩn hối.

Sau một hồi ôn tồn, Quan Âm Tỳ nói: "Hiện tại Ngụy Vương Lý Thái tuy rằng bị triệt lệnh cấm túc, nhưng cũng triệt để mất đi quyền lực tại kinh đô cùng các bộ.

Đã bên kia địa vị Thái tử Lý Khác ổn cố, chàng có thể hay không hướng Hoàng đế cầu tình, thỉnh thoảng tìm chút việc cho Ngụy Vương Lý Thái làm.

Chí ít để nó ở tại kinh đô không bị người làm khó dễ, có thể tại trong lòng Hoàng đế hoạch đắc một chỗ đứng." "Thiếu phụ này thân phận quả nhiên không đơn giản." Lâm Hiên thầm nghĩ. "Ngụy Vương Lý Thái bị cấm túc, vì để cố kỵ thể diện, tịnh không có tuyên dương rầm rộ.

Thiếu phụ lại biết chuyện, còn biết Ngụy Vương Lý Thái khi nào được giải cấm." Lâm Hiên đưa việc điều tra thân phận phu nhân lên

nhật trình. "Đã đối với Ngụy Vương Lý Thái cùng Tấn Vương Lý Trị có sự thiên ái như vậy, như vậy...

Không không không, Lâm Hiên lập tức đem cái ý nghĩ kia bài trừ." Tìm người hảo hảo điều tra đi.

Ngụy Vương Lý Thái đối với việc kiến tạo kiến trúc vi liệp, dần dần tiếp cận vĩ thanh.

Theo quy củ, Hoàng đế cùng Thái tử đều phải đi trước thị sát, xem xem có phương diện nào sơ sót hay không.

Để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Dù sao người đi không chỉ có hoàng tử, còn có đại thần.

Thể diện Hoàng gia luôn luôn chí quan trọng yếu.

Dù sao Ngụy Vương Lý Thái là người biết hưởng thụ cuộc sống, cho nên xây dựng phòng ốc cũng phi thường khiến người ta thỏa mãn.

Lại thêm Ảnh Tử ở một bên phi thường cố chấp khống chế chi tiêu, cho nên chi phí kiến trúc lần này tịnh không lớn. "Nhìn phi thường thư thích." Lý Nhị nói. "Có một loại xúc động khiến người ta nhìn vào là muốn vào ở." Thái tử Lý Khác nói.

Hai người đối với kiến trúc đánh giá đều phi thường tốt. "Vậy sau này thố thi (biện pháp) bảo hộ Bệ hạ cùng Thái tử điện hạ do ai phụ trách đây?" Tướng quân Lý Tĩnh đi cùng tùy miệng hỏi một câu. "Khanh đi, trẫm tin tưởng khanh." Lý Nhị nói.

Từ sau khi Lý Nhị biết chân tướng vụ công đánh thổ phỉ, liền biết đã bạc đãi tướng quân Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh vẫn luôn vì Đại Đường dốc hết tâm sức, đối với ông cũng trung tâm cảnh cảnh.

Huống chi lần trước tịnh không phải Lý Tĩnh năng lực không đủ,

là vấn đề thời gian.

Tin tưởng nếu lại cho thêm một tháng thời gian nữa, sơn phỉ tất định bị công khắc.

Nhưng do người dưới tay Ngụy Vương Lý Thái "tự tác thông minh", khiến cho Lý Tĩnh bị mông tu (xấu hổ).

Vì vậy ông vẫn luôn tìm kiếm cơ hội bù đắp cho Lý Tĩnh, khẳng định năng lực của hắn.

Lần này vấn đề bảo hộ vi liệp xuân quý chỉ cần không có vấn đề lớn, tuyệt đối sẽ tiến hành ban thưởng đối với Lý Tĩnh. "Vi thần cẩn tuân bệ hạ thánh ý, định không phụ sở thác." Bởi vì chuyện vi liệp, cho nên Lâm Hiên mang theo Lý Anh Ca cùng tham dự.

Đồng thời dùng gương mặt Ngọc Diện Chân Nhân.

Bởi vì Lâm Hiên tại trong triều đường, địa vị tương đương với một cố vấn.

Tịnh không có được phong quan chức thực tế.

Cho nên Lâm Hiên không có tư cách tham gia vi liệp, chỉ có thể mượn danh nghĩa người nhà Lý Anh Ca.

Chương 214

Kỳ thực vốn dĩ Lâm Hiên đang ở nhà hưởng thụ cuộc sống thảnh thơi.

Nhưng do thời gian trước hắn tùy miệng nhắc tới một câu về Yoga của nữ tính hiện đại.

Nghe nói có thể rèn luyện thân thể, xúc tiến tuần hoàn máu, hạ thấp tốc độ lão hóa.

Vì vậy Từ Huệ và Trường Lạc cứ một hai đòi Lâm Hiên dạy cho bằng được.

Nhưng Lâm Hiên là một gã thâm niên tử trạch nam (Otaku) làm sao có thể biết Yoga, cũng chỉ nghe nói người luyện Yoga đều có đường cong thân thể đặc biệt đẹp mắt.

Cho nên khi Từ Huệ và Trường Lạc tìm hắn, hắn liền để Lý Anh Ca dạy hai người một bài múa kiếm.

Cũng là rèn luyện thân thể, hắn là không khác biệt lắm đâu nhỉ.

Vì vậy thời gian gần đây Từ Huệ và Trường Lạc trầm mê vào "Yoga" không thể tự thoát ra được.

Bất luận có thật sự hữu hiệu hay không, cứ nếm thử trước đã.

Hiện tại Lâm Hiên cưỡi ngựa đứng tại trên bãi vi liệp, tuy rằng trên mặt không phải chân dung.

Nhưng khí chất vẫn luôn là tốt nhất.

Lý Anh Ca cưỡi ngựa đứng ở bên cạnh, hình tượng tuấn nam mỹ nữ thực tại cộng không ít điểm.

Hầu như tất cả mọi người đều chú ý tới.

Đương nhiên trong đó bao gồm cả Hoàng hậu Quan Âm Tỳ.

Dù sao vi liệp là một hoạt động cỡ lớn, không thể không mang theo nhất quốc chi mẫu a!

Vì vậy, Quan Âm Tỳ mục kích toàn trình.

Từ lúc mới bắt đầu đã đặc biệt cảm giác thân hình Ngọc Diện Chân Nhân có điểm quen mắt.

Nhưng thân là Hoàng hậu, Quan Âm Tỳ tịnh không quá để ý người này.

Nhưng, ngược lại, khi Lâm Hiên nhìn thấy Quan Âm Tỳ thì cả người đều không ổn rồi.

Giống như bị một đạo thiên lôi đánh trúng thiên linh cái vậy.

Nguyên lai người mà hắn vẫn luôn nhận thức là Hoàng hậu của Lý Nhị.

Nguyên lai cái nón xanh hắn đội lên đầu Lý Nhị là thật.

Thảo nào phu nhân có khí chất cao quý như thế.

Thảo nào nàng tương đối thưởng thức Ngụy Vương Lý Thái và Tấn Vương Lý Trị.

Thảo nào cả Trường Tôn gia tộc đều là fan cứng (tử thiết phấn) của nàng.

Bởi vì nàng vốn là người của Trường Tôn gia tộc.

Đại Đường Hoàng hậu Trường Tôn Vô Cấu!

Cái nhận thức này suýt chút nữa khiến Lâm Hiên ngã ngựa.

Nguyên lai thiếu phụ thỉnh thoảng lại cùng hắn ôn tồn lại chính là Đại Đường Hoàng hậu.

Thực tại quá mức phỉ di sở tư (không thể tưởng tượng nổi) rồi.

Sắc mặt Lâm Hiên đều kinh trắng bệch.

Nhưng sau sự kinh ngạc, lại tồn tại một tia hân hỉ cùng may mắn.

May là hắn nhận ra trước, bằng không sau này làm sao mà lăn lộn.

Sự kiện tán gái kỳ quặc nhất lịch sử chính là cái này.

Ngủ cùng nhau lâu như vậy mới biết người mình ngủ là Hoàng hậu của một triều đại.

Chân chính là sự kiện mang tính kích thích.

Bất luận sau này phát triển như thế nào, nếu có khả năng, hắn muốn cưới cả Quan Âm Tỳ.

Bởi vì đối với Lâm Hiên, tuổi tác chênh lệch quá lớn thì hôn nhân không có phong vị, ví dụ như Lý Nhị và Hoàng hậu hai người chênh nhau hơn 20 tuổi.

Chương 215

Cũng chính vì thế, ba mỹ nhân của Lâm Hiên không có ai lớn hơn hoặc nhỏ hơn Lâm Hiên 5 tuổi.

Bởi vì Lâm Hiên luôn cảm giác tuổi tác chênh lệch quá lớn thì tam quan bất hợp.

Đối với mọi sự đều có khả năng giữ thái độ không giống nhau. "Hiện tại nàng ấy chỉ hơn Lâm Hiên khoảng sáu bảy tuổi, rất tốt nha, phù hợp yêu cầu của ta." Lâm Hiên thầm nghĩ. "Đã Đại Đường lưu hành cướp thê tử, vậy thì ta cũng đu theo trào lưu." Vốn dĩ Lâm Hiên tương đối áy náy, dù sao Lý Nhị đối với hắn cũng được.

Nhưng nguyên bản trong lịch sử Hoàng đế Lý Trị cũng cướp Võ Tắc Thiên.

Đột nhiên, Lâm Hiên không còn một chút xíu áy náy nào nữa.

Ai bảo Lý Nhị không trông coi tốt người của mình, không chỉ để con trai đội nón xanh, còn để Lâm Hiên hắn có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Chỉ có thể trách Lý Nhị không có mị lực, hoặc là chỉ chăm chăm vào triều chính cùng cương lĩnh.

Đại Đường phát triển về sau đương nhiên không quan trọng bằng mấy vị phi tử.

Cho nên không thể tránh khỏi việc Lý Nhị sẽ bỏ qua tam cung lục viện.

Tin tưởng mỗi người phụ nữ đều không nguyện ý độc thủ không phòng.

Trong lịch sử đông đảo Hoàng đế tuyệt đối có không chỉ một cái

nón xanh.

Chỉ bất quá không bị sử quan ghi chép lại mà thôi.

Thử hỏi có Hoàng đế nào để người ta biết loại chuyện xấu này.

Lâm Hiên để tâm triệt để vào trong bụng.

Huống chi Trường Tôn Vô Cấu một chút cũng không lo lắng, vậy càng không có chuyện gì để ta lo lắng.

Lâm Hiên ổn định lại tâm thần, tiếp tục cùng Lý Anh Ca đầu thân vào trong vi liệp.

Lâm Hiên tịnh không có bởi vì chuyện này mà quên mất mục đích vi liệp lần này.

Vốn dĩ lần này chính là muốn trắc nghiệm thực lực Cường Nỗ.

Trước đó, Lâm Hiên cũng đã dạy Lý Anh Ca phương pháp sử dụng Cường Nỗ.

Hai người không hổ là quan hệ sư đồ cùng một chỗ luyện võ.

Phối hợp ăn ý tiệm cận hoàn mỹ, song tiễn hợp bích giết chết một con sư tử đang cuồng bôn.

Một mũi tên chính giữa mi tâm, một mũi tên khác chính giữa hầu họng.

Vốn hai người tưởng rằng do cự ly quá xa, khả năng thương hại đối với sư tử tịnh không lớn.

Nhưng cung nhân đi đến kiểm tra đều kinh ngạc đến ngây người.

Đầu lâu sư tử bị tên bắn xuyên từ trước ra sau.

Khí lực của Lý Anh Ca tuyệt đối không bằng Lâm Hiên, nhưng cũng đem cổ sư tử từ trước xuyên ra sau.

Nghe cung nhân báo tin kể lại, hai người đều kinh ngạc.

Nguyên bản Lâm Hiên chỉ biết Cường Nỗ lợi hại hơn cung tên bình thường, nhưng không ngờ có thể đạt tới trình độ này.

Hiện tại cho dù một người bình thường cầm Cường Nỗ xạ kích, trong vòng 100 mét giết người cũng đủ rồi.

Biết được kết quả trắc thí Cường Nỗ, Lâm Hiên phi thường kích động.

Hậu quả là Lâm Hiên và Lý Anh Ca hai người giết sạch gần ba thành liệp vật (con mồi) trên trường săn.

Phải biết rằng lúc này số người trên trường săn khả năng còn nhiều hơn con mồi, hai người trực tiếp lấy đi ba thành.

Khiến cho những người khác chơi kiểu gì!

Bất đắc dĩ, Ngụy Vương Lý Thái đáng thương thật vất vả mới được giải phóng dưới tay Ảnh Tử, hiện tại bất đắc dĩ lại phải đi đối mặt với gương mặt kia.

Ngày đầu tiên Ngọc Diện Chân Nhân cùng đồ đệ biểu hiện khiến mọi người đều toát mồ hôi lạnh.

Thân tại trên triều đường, ăn bổng lộc Hoàng đế cấp mỗi ngày mỗi năm, lại không bằng hai kẻ nhàn nhân du sơn ngoạn thủy.

Chương 216

Khiến người ta tình hà dĩ kham a!

Thế là liền có người đi tìm Lý Tĩnh, uyển chuyển nói rõ muốn lệnh thiên kim cùng sư phụ của nàng rút khỏi chuyện vi liệp.

Lâm Hiên sau khi biết được: "Phản chính mục đích đã đạt được rồi.

Không cần tiếp tục bồi một đám sâu gạo chơi nữa." Lâm Hiên liền mang theo mỹ đồ đệ của mình bắt đầu du sơn ngoạn thủy.

Cuộc sống mật lý điều du (ngọt ngào như mật).

Vốn vi liệp xuân quý lần này an bài thời gian mười ngày, nhưng khi mọi người chuẩn bị đi thì tất cả đều không tìm thấy sự tồn tại của Ngọc Diện Chân Nhân cùng Lý Anh Ca nữa.

Lý Tĩnh đương nhiên rõ ràng quan hệ hai người, cho nên liền tìm một cái cớ Lý Anh Ca thân thể không khỏe đi trước về rồi.

Mọi người cũng tan tác.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, sau khi hồi cung liền là lúc gia thưởng cho Lý Tĩnh.

Nhưng giám vu lần này một chúng đại thần đối với kiến trúc hành cung tán thưởng, Lý Nhị đối với Ngụy Vương Lý Thái - người đã hứa cửu không được ông chính mắt nhìn tới - lộ ra một nụ cười tán thưởng.

Đồng thời với việc thưởng tứ tướng quân Lý Tĩnh, ông cũng cho Ngụy Vương Lý Thái một bộ phận kim ngân tài bảo.

Dù sao trong thời gian Ngụy Vương Lý Thái cấm túc cũng không

có bổng lộc, hiện tại Ngụy Vương phủ khả năng đã trở thành một cái xác rỗng tuếch. "Đa tạ Bệ hạ, thần tất không phụ kỳ vọng của Bệ hạ." Lý Tĩnh cung kính nói. "Nhi thần đa tạ Phụ hoàng hậu ái, nhi thần thâm tri tự thân năng lực không đủ, để Phụ hoàng ưu tâm rồi.

Nhi thần ngày sau tất định cước đạp thực địa (chân đạp đất), tận lực rèn luyện năng lực của mình, vì Phụ hoàng và hoàng huynh phân ưu." Ngụy Vương Lý Thái nói. "Có cái tâm này là tốt nhất, hiện tại tuổi con không lớn, ai cũng sẽ có lúc không thành thục, chỉ cần ngày sau tiếp tục rèn luyện, không được có lúc tâm phù khí táo (nóng vội xốc nổi) nữa là được." Lý Nhị nói. "Nhi thần cẩn tuân thánh ý." Lý Tĩnh thấy cha con ba người đàm luận, liền tự giác lui ra khỏi điện.

Sau đó Lý Tĩnh đi đến phủ Lâm Hiên.

Lâm Hiên cùng Lý Anh Ca đã sớm trở về, biết được nhạc phụ đại nhân đến, Lâm Hiên vội vàng ra nghênh tiếp.

Lý Tĩnh đem toàn bộ tình huống vừa rồi trong điện kể cho Lâm Hiên. "Ngụy Vương Lý Thái rốt cuộc là như thế nào đây?" Lý Tĩnh hỏi.

Kỳ thực Lý Tĩnh cũng chỉ là một võ tướng, đối với sự vòng vo trên triều đường cũng bán tri bán giải.

Nhìn không hiểu Ngụy Vương Lý Thái rốt cuộc là chân chính thần phục hay là đang uẩn nhưỡng âm mưu.

Nhưng kỳ thực thất khiếu linh lung tâm của Lâm Hiên mới khiến người ta đau đầu nhất. "Nhạc phụ đại nhân không cần ưu tâm, bất luận xử lý như thế nào đều có con rể của ngài đây." Lâm Hiên cười nói, "Hiện tại dựa theo nhân lực, vật lực cùng tài lực hiện có của Thái tử Lý Khác, không dễ dàng bị lật đổ như vậy đâu.

Ngài cứ hảo hảo làm Đại tướng quân của ngài, không cần ưu sầu

nhiều như vậy." "Ngài xem, con cưới Anh Ca lâu như vậy, chưa từng cùng ngài uống một trận cho đã.

Hôm nay đừng về tướng quân phủ trống trải kia nữa, cùng tiểu tế không say không về.

Ngài đều chưa gặp tất cả mọi người trong nhà con đâu nhỉ, nào là Từ Huệ, Trường Lạc..." Phủ Lâm Hiên không thể náo nhiệt hơn được nữa.

Lâm Hiên cùng Lý Tĩnh tại trong nhà trò chuyện một lúc, tịnh không có bắt đầu uống rượu.

Lâm Hiên thủy chung nhớ kỹ chính sự của mình, đem Lý Tĩnh đưa tới quân doanh, đồng thời dạy chuyện Cường Nỗ.

Lâm Hiên muốn đến lúc thoát thân rồi.

Tìm một đầu lĩnh ưu tú, như thế mới có thể hưởng thanh tịnh.

Vốn Lý Tĩnh vẫn luôn hiếu kỳ công lực Lâm Hiên phi đồng thường nhân.

Nhưng cũng không ngờ có thể tại cự ly xa như vậy bắn trúng đầu lâu sư tử, một lần xuyên thủng loại kia.

Mãi cho đến khi Lâm Hiên giới thiệu công năng cùng tác dụng của Cường Nỗ, Lý Tĩnh mới hoảng nhiên đại ngộ.

Dù sao nguyên liệu chế tạo Cường Nỗ tịnh phi vật bình thường.

Thế nên uy lực bộc phát ra cũng không phải cung tên bình thường có thể đánh đồng.

Thiên thiên (thế mà) giá thành tạo ra lại không cao.

Chương 217

Thực tại trời giúp Đại Đường ta, xuất hiện nhân vật số một như Lâm Hiên.

Kiếp trước chỉ định tích không ít công đức, bằng không sao sẽ trở thành nhạc phụ của người này.

Lý Tĩnh nhìn ánh mắt Lâm Hiên càng phát ra hân thưởng.

Nhưng Lâm Hiên tịnh không có nói cho Lý Tĩnh chuyện Khinh Cơ Thương.

Thứ nhất bởi vì số lượng Khinh Cơ Thương có hạn, thứ hai là vì Lâm Hiên chỉ muốn cho Lý Tĩnh xem tác dụng cường đại của Cường Nỗ.

Từ đó chôn xuống hạt giống để thuyết phục Lý Tĩnh tiếp nhận đội cung tên.

Bất luận thế nào, đợi Khinh Cơ Thương hoặc chủng loại súng khác được phát minh ra sau này, nói lại cũng không muộn.

Thế là hai người dựa theo ước định ban ngày tại trong phủ Lâm Hiên uống rượu.

Uống cũng không phải rượu bình thường, là hồng tửu (rượu vang đỏ) Lâm Hiên tự ủ.

Vốn Lý Tĩnh xem xong giật nảy mình, tưởng rằng Lâm Hiên sở hữu tài năng như thế là có phương pháp không thể cho ai biết, ví dụ như uống máu đồng tử chẳng hạn...

Lúc này nếu Lâm Hiên biết suy nghĩ của nhạc phụ đại nhân như thế, có khả năng sẽ cười bò lăn ra đất. "Nhạc phụ đại nhân, con dùng bồ đào (nho) ủ chế thành rượu, tin tưởng tại đây chưa từng có ai ủ

loại rượu này.

Con phong kín một thời gian dài rồi, hôm nay con lần đầu tiên lấy ra, ngài nếm thử trước." Lâm Hiên tại xã hội hiện đại không chỉ vẻn vẹn là cái trạch nam, mà còn là một kẻ điên cuồng yêu thích cồn, thế nhưng lại không có hành vi đi bar sàn, cảm giác hai cái này chênh lệch thật lớn.

Vốn tưởng rằng yêu uống rượu khẳng định đều là loại người "tiểu vương tử dạ điếm", thế nhưng Lâm Hiên lại là một gã tử trạch. "Nguyên lai không phải máu người, quả nhiên con rể ta nhìn trúng không thể nào là loại người đó." Lý Tĩnh để tâm vào trong bụng.

Lâm Hiên đối với thủy tinh không biết xử lý như thế nào, liền chỉ có thể dùng chén rượu nhỏ cổ đại uống loại hồng tửu lãng mạn nhất thế giới.

Có thể tưởng tượng cảm giác vi hòa (lạc quẻ) mãnh liệt cỡ nào.

Lý Tĩnh bưng chén rượu nhấp một ngụm, nhập khẩu đầu tiên là đắng, hai giây sau liền là một loại cảm giác cam liệt (ngọt mạnh), lại sau đó tiến vào cổ họng liền có chút hương vị ngọt ngào. "Rượu này hương vị quái quái, nhưng không thiếu việc rất dễ uống.

Nguyên liệu chỉ có bồ đào thôi sao?

Không được rồi, trở về ta cũng thử xem." Đương nhiên không được rồi, dược liệu tại cổ đại căn bản tìm không ra, cần hệ thống cấp cho nha. "Không có, có một số dược liệu khác tương đối phức tạp, nhưng nếu ngài lúc nào muốn uống, không cần động thủ, tìm tiểu tế.

Vô luận ngài muốn nguyệt hạ độc chước (uống rượu một mình dưới trăng), hay muốn tiểu tế bồi ngài không say không về, tiểu tế chỉ định phối hợp ngài." Lâm Hiên cười nói.

Nếu sau này dược liệu có thể tìm đủ tại Đại Đường, vậy thì có

thể sản xuất hàng loạt rồi, đến lúc đó hắc hắc hắc...

Hai người thật sự nâng chén ngôn hoan (vui vẻ nói chuyện), tịnh không có tán gẫu chuyện quốc gia đại sự, vẫn luôn nói chuyện lúc nhỏ của Lý Anh Ca.

Lý Tĩnh liền ở lại phủ Lâm Hiên một đêm.

Ngày thứ hai, hai người lại đến đội cung tên tại quân doanh.

May mắn lúc đó vì để tránh cho Khinh Cơ Thương cùng Cường Nỗ đụng độ, liền đem cự ly hai đội ngũ kéo ra rất xa, nếu không làm sao giới thiệu điểm tốt của đội cung tên cho Lý Tĩnh.

Câu nói "quân nhân nếu như thấy súng đều sẽ đi không nổi" không chỉ thích dụng tại xã hội hiện đại, đồng dạng thích dụng tại cổ đại.

Lâm Hiên tại quân doanh vẻn vẹn diễn kịch cách dùng Khinh Cơ Thương, đã nhận được sự ưu ái của hầu như tất cả mọi người.

Nhìn trình độ hỏa bạo khi tuyển bạt đội ngũ Khinh Cơ Thương, Lâm Hiên liền biết điểm này.

Đương nhiên người từng trải càng lâu càng sẽ biết tầm quan trọng của vũ khí đối với một quân nhân.

Tin tưởng Lý Tĩnh xem xong cũng sẽ đồng dạng bị Khinh Cơ Thương hấp dẫn, từ đó đem Cường Nỗ quên ra sau đầu.

Cho nên hiện tại Lâm Hiên dùng một trăm cái phương pháp hướng Lý Tĩnh giới thiệu điểm tốt của Cường Nỗ.

Lý Tĩnh cũng cảm giác ra được. "Lâm Hiên có ý gì?" Lý Tĩnh cười nói, "Cùng ta nói chuyện không cần thiết phải vòng vo tam quốc, yên tâm mạnh dạn mà giảng.

Nếu không làm cho ta thấy sinh phận đấy." "Là như vậy, xét thấy bên cạnh con không tồn tại người có thực lực, cho nên con muốn mời

ngài gia nhập đội cung tên trở thành thủ lĩnh.

Thống lĩnh đội cung tên sẽ không ảnh hưởng sinh hoạt bình thường của ngài, chỉ cần thỉnh thoảng đi một chuyến quân doanh là được.

Chương 218

Con thấy ngài đối với Cường Nỗ tịnh không có phản cảm, cho nên ngài suy xét xem sao?" Lâm Hiên nói.

Không có phản cảm, vì người ta giới thiệu nhiều ngày như vậy, người có phản cảm cũng thành có hảo cảm rồi.

Lâm Hiên muốn chính là hiệu quả này, trước tiên đề cập các loại thế mạnh cùng đặc điểm của Cường Nỗ, hấp dẫn hứng thú của Lý Tĩnh.

Cuối cùng, để ông gia nhập đội cung tên.

Bởi vì trong lòng Lâm Hiên rõ ràng, người bên cạnh Lý Tĩnh, bất luận thế nào thì kết quả này hầu như sẽ không thay đổi.

Trừ phi vị lai một ngày nào đó hắn và Lý Anh Ca tách ra.

Đương nhiên ngày này sẽ không tồn tại.

Trước không nói tình cảm Lý Anh Ca đối với hắn đặc biệt kiên cố, giả sử vị lai Lý Anh Ca muốn rời đi, hắn cũng sẽ có biện pháp giữ nàng lại.

Dù sao thực tại nàng quá hợp khẩu vị của hắn.

Đương nhiên Lâm Hiên cũng không có khả năng sẽ làm chuyện có lỗi với Lý Anh Ca.

Vì vậy quan hệ với phương diện Lý Tĩnh liền phi thường ổn cố.

Bởi vì Cường Nỗ là đồ vật do xã hội hiện đại chế tác ra, không dễ thao túng.

Sợ kẻ có tâm đạo thủ, vì vậy cần thiết phải tìm người vừa có thực lực vừa đáng tin cậy thống lĩnh.

Từ lúc phát minh Cường Nỗ đến nay, kỳ thực Lâm Hiên sớm đã đem đội ngũ cung tên lưu cho nhạc phụ Lý Tĩnh của mình.

Dù sao thế lực trong triều thay đổi cực nhanh, thực quyền chân chính của Lý Tĩnh tịnh không có bao nhiêu.

Vì vậy để lưu lại cho Lý Tĩnh một con đường lui (hậu lộ), Lâm Hiên liền đem gánh nặng đội cung tên giao cho ông.

Lý Tĩnh lược vi tư khảo (suy nghĩ một chút), liền biết bản ý của Lâm Hiên.

Kỳ thực ông biết Lâm Hiên sợ thế lực của mình trong triều không đủ để bảo hộ ông.

Cho nên mới có thể đem một đội ngũ có thực lực như vậy giao cho ông, để ông thống lĩnh.

Lý Tĩnh đối với Lâm Hiên càng ngày càng có cảm giác, không chỉ hài lòng mà còn cảm kích. "Tốt, tốt, đương nhiên tốt, Cường Nỗ này phi thường hợp khẩu vị của ta, ta đối với việc thống lĩnh nó cầu còn không được.

Lâm Hiên, kỳ thực bản ý của con ta đều hiểu, nhưng dù sao tuổi tác của ta theo thời gian trôi qua dần dần tăng lớn.

Bất quản Hoàng đế hiện nhiệm hoặc tân hoàng kế tiếp, bất quản hiện tại hay sau này đem ta đào thải, đều là không thể tránh khỏi.

Hiện tại cấp cho ta một đội Cường Nỗ, nhưng cũng vô pháp giải quyết vấn đề trên căn bản.

Mỗi người đều phải phục lão, hiện tại đều là thiên hạ của người trẻ tuổi." Lý Tĩnh kỳ thực sớm đã biết hiểu cách nghĩ trong nội tâm Lý Nhị.

Từ sau trận chiến thanh tiễu thổ phỉ lần trước, do vấn đề Ngụy

Vương Lý Thái, dẫn đến việc Lý Nhị hiện tại đối với ông ấy có sự áy náy.

Cho nên khi ông duy hộ an toàn cho vi liệp xong, Lý Nhị mới đại hành thưởng tứ.

Kỳ thực vốn một công tác duy hộ vi liệp nho nhỏ, căn bản không có tưởng thưởng cự đại như vậy.

Nhưng vì sự tình trước đó, cho nên Lý Nhị phó chư hành động (biến thành hành động) để ban thưởng.

Liêm Pha lão hĩ, thượng năng phạn phủ (Liêm Pha già rồi, còn ăn cơm được không).

Câu nói này tịnh không chỉ là nói chơi.

Đối với thống lĩnh đội cung tên, khả năng như Lâm Hiên nói đơn giản như vậy.

Nhưng khó bảo toàn sau này Hoàng đế phát hiện giá trị của nó, sẽ thay đổi người có năng lực hơn thắng nhiệm.

Vốn luận sau này vãn niên (tuổi già) thế nào, nhưng hiện tại ông trả lời đều là vấn tâm vô quý (không thẹn với lòng). "Kỳ thực nhạc phụ ngài không cần nghĩ quá nhiều, hiện nay võ tướng trong triều, người có năng lực tịnh không có bao nhiêu.

Có người làm tướng quân có thể đến sau 60 tuổi.

Con tin tưởng ngài là người có thể đến 60 tuổi, không, ngài có thể là tướng quân 70 tuổi.

Vẫn luôn anh minh thần võ chỉ huy trên sa trường." Lâm Hiên chính sắc nói.

Chương 219

"Ha ha ha, ta nguyên lai không phát hiện ngươi cư nhiên lại biết nói chuyện như vậy, con gái ta chắc là bị lừa tới tay đi." Lý Tĩnh cười nói.

Hai người giao tiếp xong sự tình đội cung tên, Lý Tĩnh liền chính thức tiếp quản.

Dù sao Lý Tĩnh nguyên là Đại tướng quân, cho nên một chút cũng không có cảm giác cố sức.

Khả năng duy nhất hơi khó khăn một chút chính là đối với việc luyện tập Cường Nỗ.

Đương nhiên dù sao cũng là vũ khí hiện đại hóa, người cổ đại căn bản chưa từng sử dụng, cho nên đội Cường Nỗ huấn luyện không có thành hiệu hiển hách.

Dù sao phải đi từng bước một, cho nên Lâm Hiên tịnh không có quá vội vàng.

Cường Nỗ phải huấn luyện thực chùy (chắc chắn), nếu không qua loa cho xong chuyện cũng không có thành hiệu.

Cứ như vậy Lý Tĩnh dẫn dắt đội cung tên từng bước một huấn luyện.

Dựa theo thời gian Lâm Hiên suy tính ban đầu, hiện tại Võ Tắc Thiên sắp sửa trở thành tú nữ tiến cung.

Đương nhiên hiện tại Võ Tắc Thiên không phải là nhất đại nữ hoàng sau này, chỉ là một tú nữ Võ Mị Nương nho nhỏ.

Cho nên Lâm Hiên muốn sử dụng chút thủ đoạn tìm nàng tịnh không phải chuyện khó.

Để phòng chỉ Võ Mị Nương ảnh hưởng đến Lý Nhị, Lâm Hiên quyết định hy sinh thân mình.

Phương pháp hy sinh chính là đem Võ Mị Nương cưới về nhà, triệt để thay đổi phương hướng phát triển của lịch sử.

Vốn hiện tại Thái tử là Lý Khác, nhìn thái độ Lý Nhị đối với Lý Khác, địa vị Thái tử này tịnh không phi thường ổn cố.

Cho nên Lâm Hiên quyết định đem tất cả nhân tố không cần thiết toàn bộ tiêu diệt.

Trong đó một mắt xích quan trọng chính là sự tồn tại của Võ Mị Nương, nếu để Lý Nhị tiếp tục gặp gỡ, sau đó phong phi phong hậu, cuối cùng cực có khả năng sẽ trở thành trở ngại cho Thái tử Lý Khác.

Nhưng nếu thật sự chiếm được Võ Mị Nương, như vậy hai người mỹ nhân của Lý Nhị đều rơi vào tay hắn.

Tả thủ Quan Âm Tỳ, hữu thủ Võ Mị Nương.

Cái hành vi này có phải hay không có một chút xíu không hậu đạo (phúc hậu/đạo đức) a, dù sao Lý Nhị đối với hắn không bạc.

Nhưng lập tức nghĩ đến việc lót đường cho con đường sau này của Thái tử Lý Khác, Lâm Hiên liền lại không còn tia áy náy cùng do dự nào nữa.

Khả năng trong lịch sử duy nhất một nữ hoàng đế có danh hiệu sắp không còn nữa rồi.

Quả nhiên, vẫn là thiên hạ của nam nhân.

Lâm Hiên suy xét xong liền chuẩn bị tìm kiếm hạ lạc của Võ Mị Nương, dù sao tuyển tú cũng sắp đến rồi.

Bên kia trong quân doanh...

Hưu hưu hưu đát đát đát, từng tiếng tử đạn xuất sao (viên đạn ra

khỏi nòng) chui vào trong tai.

Không hổ là Khinh hình cơ quan thương thực dụng nhất, bất luận ở vấn đề tử đạn hay vấn đề trọng lượng, đều phù hợp cấu tạo cơ bản của thân thể người.

Người sử dụng vừa sẽ không cảm thấy mệt, lại sẽ không cảm thấy phiền chán.

Duy nhất bất túc chính là chỉ có năm khẩu, hiện tại Lâm Hiên tịnh không có các loại dược liệu cùng nguyên lý chế tạo Khinh hình cơ quan thương. "Đinh, hệ thống nhắc nhở ngài sắp có năm mươi khẩu P1911." Loại súng ngắn (thủ thương) này cũng được, là súng ngắn mạnh nhất trong các loại súng ngắn.

Cái gọi là mạnh nhất, tịnh không phải năng lực công kích lớn nhất, mà là một sự mạnh mẽ quân bình hơn.

Đầu tiên lượng đạn tải được, thứ hai xạ trình và uy lực đều không tục (không tầm thường).

Lâm Hiên đối với việc này phi thường hài lòng.

Đương nhiên loại súng ngắn này chỉ có năm mươi khẩu, nhưng đạn là vô cùng tận.

Nhưng đương nhiên không có Khinh hình cơ quan thương dùng tốt hơn.

Súng ngắn duy nhất mỹ trung bất túc (khiếm khuyết nhỏ) chính là lượng đạn trong một khẩu thực tại quá ít.

Cần thiết phải thường xuyên thay đạn trong chiến đấu, nhưng thắng ở chỗ nhỏ xinh, có thể tùy thân mang theo.

Tương đối thích hợp với người thâm nhập tiềm phục tại quân doanh địch phương.

Khi Lâm Hiên đem năm mươi khẩu súng ngắn tới quân doanh, Lâm Hiên mới phát hiện một vấn đề phi thường quan trọng.

Chương 220

Y phục, y phục người cổ đại thực tại không thích hợp sử dụng đối với súng ngắn.

Tuy rằng đương thời cũng tồn tại các loại y phục tương đối nhẹ nhàng như dạ hành phục, nhưng trong quân doanh lại hiếm thấy.

Dù sao bộ đội chính quy sẽ không có loại y phục không đúng quy cách đó.

Vì vậy khi Lâm Hiên đến bộ đội, khiến mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Nguyên bản mọi người đều cho rằng Lâm đại nhân là phiên phiên công tử nho nhã lễ độ.

Nhưng lúc này Lâm Hiên mặc một thân trang phục đặc chủng bộ đội hiện đại.

Tôn lên bờ vai rộng, eo hẹp, mông chắc của Lâm Hiên, thân hình bút đĩnh.

Hoạt thoát thoát (sống động) hình tượng một sĩ quan quân đội hiện đại.

Nếu hiện tại ở xã hội hiện đại, xác thực rất khiến người ta rung động, nhưng ở cổ đại liền có vẻ có chút khác loài.

Kỳ thực Lâm Hiên mặc quân phục này là do Từ Huệ ở nhà căn cứ theo miêu tả mà chuẩn bị.

Lâm Hiên vốn không biết, hóa ra Từ Huệ có loại năng lực này.

Màu sắc của rằn ri (mê thải phục) đối với người cổ đại thực tại quá mức tươi đẹp.

Thuốc nhuộm màu xanh lục tại cổ đại tịnh không thường thấy.

Cho nên cũng không biết Từ Huệ làm thế nào.

Lát nữa trở về phải hỏi kỹ càng.

Tuy rằng hiện tại trong quân đội vì để tiện lợi, y phục cũng bó cổ tay bó cổ chân.

Tịnh không có chân chính trường sam ống tay rộng, nhưng Lâm Hiên vẫn cảm giác không đủ phương tiện.

Khả năng bởi vì nguyên nhân Lâm Hiên là người hiện đại, cho rằng súng ống chỉ có thể phối hợp với quân phục.

Bằng không liền giống cảm giác "bất luân bất loại" (chẳng da cái gì).

Cho nên khi Lâm Hiên bước vào quân doanh, lập tức gây ra sự xao động không nhỏ.

Trên y phục trang bị áo chống đạn của xã hội hiện đại, kỳ thực cũng không cần thiết, bởi vì đối phương sẽ không có những thứ như đạn dược.

Nhưng xét thấy kiểu dáng y phục cùng vấn đề nhan trị (độ đẹp), Lâm Hiên liền đem áo chống đạn mặc lên người.

Nhìn xong phản ứng của mọi người, Lâm Hiên liền biết bộ đồ này không mặc sai.

Sau này quân doanh liền phải chiếu theo loại y phục này bắt đầu sản xuất.

Dù sao sau này đánh giặc đều sẽ dùng đến.

Dược liệu (chất liệu) y phục cũng phải dùng loại dược liệu không dễ cháy của cổ đại.

Như vậy liền lại tăng thêm một công năng phòng hỏa. "Mọi người xem bộ đồ trên người bổn nhân a.

Tất cả mọi người trong vòng một ngày hôm nay đem số đo vai rộng, vòng eo, vòng mông báo cho trưởng quan của mình.

Đồng thời bắt đầu đặt làm loại y phục này, sau này các người ra cửa ta không quản, nhưng ở trong quân doanh cần thiết phải thay loại y phục này, để tiện cho huấn luyện." Lâm Hiên nói.

Mọi người bắt đầu tiến lên kiểm tra bộ đồ cùng đôi giày này.

Giày Lâm Hiên đi dưới chân không cần nghi ngờ, giày Martin (Dr.

Martens/Combat boots).

Lâm Hiên đang suy xét có nên hay không đổi thành dược liệu khác làm thành giày leo núi, đặc biệt đế giày cần thiết phải làm dày thêm.

Không chỉ đế giày phải dày, còn phải nhẹ nhàng.

Không thể nặng đến mức khiến người ta đi vài bước chân liền nhấc không nổi.

Chuyện tìm dược liệu làm giày giao cho Thái tử Lý Khác đi.

Lý Khác hiện tại làm Thái tử, cũng phải thỉnh thoảng vì Lâm Hiên tìm kiếm các loại dược liệu kỳ quái.

Chương 221

Dược liệu kỳ quái, kỳ thực dược liệu kỳ quái đều có công dụng riêng của nó.

Yêu cầu bất đồng đối với dược liệu bất đồng sẽ có phương pháp biểu hiện cuối cùng bất đồng.

Vì vậy Thái tử Lý Khác tịnh không có hỏi nhiều, chuyên chú tìm kiếm dược liệu rồi.

Hắn biết Lâm Hiên các loại yêu cầu kỳ quặc đều là vì hắn.

Vì để hắn có thể thành công ổn định đăng thượng hoàng vị, Lâm Hiên vẫn luôn khổ tâm cô nghệ.

Dụng tâm lương khổ này, khả tuyệt đối không thể phụ lòng.

Lâm Hiên mỗi lần nhờ tìm kiếm dược liệu, Thái tử đều sẽ tận tâm kiệt lực.

Bất luận xa xôi bao nhiêu hoặc gian nan bao nhiêu, Thái tử đều sẽ tận lực lấy được.

Một phương diện Thái tử tìm kiếm dược liệu (chất liệu vải) làm quân phục, một phương diện khác chiến tranh bắt đầu nổ ra.

Một tiểu quốc lân cận Đại Đường bị các quốc gia còn lại vây công sắp bị phân chia.

Hoàng đế quốc gia đó liền nhờ người gửi thư cho Lý Nhị.

Nếu Đại Đường lúc này có thể hiệp trợ quốc gia bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn, như vậy nguyện ý phủ thủ xưng thần, đem chủ quyền quốc gia cùng lãnh thổ giao cho Đại Đường.

Kỳ thực quyết định này của quốc vương kia nhìn như phi thường

hy sinh, thực tắc có chỗ tốt cực lớn.

Thứ nhất, sự phát triển của một tiểu quốc khẳng định sẽ chịu hạn chế bởi các loại tài nguyên cùng năng lực người trong nước.

Nếu không có quốc gia khác đồng minh, như vậy bị chia cắt là chuyện sớm hay muộn.

Mà vị quốc vương quốc gia kia tịnh không đặc biệt biết lôi kéo người.

Cho nên liền sẽ trở thành đối tượng công kích của các quốc gia khác.

Kết quả phải đối mặt với nguy hiểm bị các quốc gia khác chia cắt, vì vậy bất đắc dĩ cầu viện Lý Nhị.

Kỳ thực bị Đại Đường sáp nhập (tịnh cấu), khả năng tiền cảnh phát triển của quốc gia còn quang minh hơn.

Nếu nhìn về tương lai (vị lai), quốc vương kia tịnh không có hy sinh quá lớn.

Lý Nhị suy xét trình độ tổng thể của quốc gia kia cùng vị trí quốc gia đó.

Bởi vì cách nguồn nước (thủy nguyên) trong dự kiến ban đầu đặc biệt gần, cho nên đem quốc gia kia sáp nhập có tính tiện lợi nhất định.

Vì vậy Lý Nhị đáp ứng thỉnh cầu của quốc vương kia.

Để kịp thời xử lý vấn đề triều chính quốc gia kia, đồng thời cũng để hiển thị sự coi trọng của Đại Đường đối với quốc gia kia, Lý Nhị để Thái tử Lý Khác dẫn binh tiến đến xuất chinh.

Trận chiến đấu lần này khả năng độ khó còn lớn hơn tất cả các trận chiến đấu trước.

Bởi vì lần này phải đối mặt với sự tiến công của tất cả các tiểu

quốc xung quanh Đại Đường.

Thái tử Lý Khác không thể không nghiêm cẩn thận trọng một chút.

Nhận được tin tức này, Lâm Hiên đích thân dạy hắn làm thế nào để giành thắng lợi trong cuộc chiến lần này.

Vốn dĩ Lâm Hiên định để Thái tử Lý Khác làm người lãnh đạo đội ngũ súng ống.

Nhưng bởi vì Lý Khác triều chính bận rộn, vẫn luôn đem đội súng giao cho Ảnh Tử.

Cho nên hiện tại đầu lĩnh của đội súng ống là Ảnh Tử.

Lâm Hiên từ chỗ lữ khách (khách qua đường/thương nhân) biết được tính khả thi (độ tin cậy) của Ảnh Tử, liền yên tâm giao cho hắn.

Dù sao vũ khí hiện đại hóa tồn tại vốn là một câu đố kinh thiên.

Nếu bị kẻ có tâm biết được, dâng tấu chương đàn hặc vũ khí bất tường các loại.

Nếu Lý Nhị không tin thì tốt.

Một khi tin tưởng, sự mê tín của người cổ đại sẽ triệt để trở thành hòn đá ngáng chân cản trở Đại Đường phát triển.

Vì vậy, với tâm thái "thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện", sự phát triển cùng quá trình huấn luyện của Cường Nỗ và súng ống tịnh không để cho bao nhiêu quan đại thần trong triều biết.

Đợi trận đánh lần này kết thúc, liền hướng Hoàng đế Lý Nhị xin tư kim (kinh phí) cho hai hạng huấn luyện này.

Chương 222

Dù sao phải xem công tích trước rồi mới nói chuyện phát triển.

Một quốc gia tổng sẽ không nuôi một đội ngũ hào vô dụng xử. "Ảnh Tử, gần đây đội ngũ phát triển thế nào?" Lâm Hiên hỏi. "Hồi đại nhân, đội ngũ gần đây phát triển ổn định, đã có người đối với công tác nhắm bắn (miêu chuẩn) càng thêm chuẩn xác." "Ta phải đặt cho đội ngũ một cái tên, tổng không thể suốt ngày gọi là đội súng ống (thương đội ngũ) được, nghe quái quái." Lâm Hiên thầm nghĩ.

Đã là một đội ngũ khảo nghiệm trình độ nhắm bắn cùng tốc độ, nhưng kỳ thực chủ yếu nhất là vấn đề tốc độ.

Bởi vì đạn vô hạn lượng, nhưng tốc độ nổ súng lại do người thao túng.

Vì vậy Lâm Hiên liền đặt tên cho đội ngũ súng ống là Tốc Đội. "Từ hôm nay trở đi tên của đội ngũ liền gọi là Tốc Đội, đi ra ngoài cũng là một đại danh hào trong quân doanh." Dù sao súng ống tại trong quân doanh cực kỳ hiếm thấy, binh sĩ nghe nói uy lực của súng có không ít người.

Tại trong đợt tuyển bạt ban đầu, cũng bị đào thải không ít người.

Vì vậy danh hiệu Tốc Đội rất nhanh liền truyền khai trong quân doanh.

Lâm Hiên vốn đã đánh tiếng trong quân doanh, chỉ cần sau này có người càng thêm ưu tú đến khiêu chiến, liền đem người trong Tốc Đội đổi xuống đào thải.

Từ đó giữ lại người có năng lực.

Pháp tắc sinh tồn này cực kỳ tàn nhẫn, mỗi người cần không

ngừng đề cao năng lực của mình.

Để phòng ngừa sau khi bị người đánh bại tao ngộ đào thải, từ đội ngũ ưu tú nhất bị đánh thành người bình thường.

Nhưng phàm là người có tâm cầu tiến đều sẽ không cam tâm làm kẻ bình thường, cho nên cạnh tranh mỗi ngày đều phi thường kịch liệt.

Pháp tắc sinh tồn tàn nhẫn này liên tục kiên trì ba tháng.

Từ sau khi được thông báo cần phải xuất chinh, pháp tắc này mới tạm thời đình chỉ, tất cả những người được chọn ban đầu đều sẽ tham dự vào trong chiến tranh.

Luyện binh ngàn ngày dùng binh một giờ, lúc này chính là lúc dùng Tốc Đội tốt nhất.

Khi Ảnh Tử hạ đạt tin tức tạm dừng khiêu chiến, đương nhiên có người vui mừng có người lo.

Nếu vừa vặn lúc này đang ở trong Tốc Đội, như vậy chiến đấu tiếp theo tuyệt đối có một phần sức của mình.

Quân hưởng (lương bổng) mà quốc gia bổ trợ, tại Tốc Đội thường là gấp đôi đội ngũ bình thường.

Vì vậy cũng là lý do tất cả mọi người đều đối với Tốc Đội xu chi nhược vụ (đổ xô vào).

Khi Ảnh Tử biết bộ đội phải đi theo Thái tử, liền càng thêm nghiêm khắc huấn luyện Tốc Đội.

Vì để trong chiến đấu sau này ra sức vì Thái tử.

Nếu Lâm Hiên không biết tính hướng của Thái tử Lý Khác, đều muốn tưởng rằng Ảnh Tử đối với hắn là chân ái.

Bởi vì cá nhân Ảnh Tử thực tại quá đáng tin cậy (kháo phổ).

Tất cả những gì Lâm Hiên có thể nghĩ tới, không nghĩ tới, hắn đều nghĩ tới rồi.

Đồng thời đem Tốc Đội huấn luyện được gọn gàng ngăn nắp.

Hầu như tất cả mọi việc của Tốc Đội đều không cần Lâm Hiên và Thái tử Lý Khác phải đi quản.

Cũng có khả năng bởi vì người của đội ngũ này vốn không nhiều, cho nên quản lý thiên hướng đơn giản.

Nhưng Lâm Hiên tin tưởng đổi thành bất kỳ người nào khác đều sẽ không quản lý tốt hơn Ảnh Tử.

Ngay cả Lâm Hiên đều không nắm chắc đem Tốc Đội quản lý thỏa đáng như vậy.

Đến đây, hai đội ngũ đều đã chuẩn bị hoàn tất.

Nam nhân vật chính của chúng ta lại thành một kẻ nhàn rỗi.

Bởi vì mỗi lần xuất chinh Lâm Hiên đều sẽ biến mất, mọi người đều không biết nguyên nhân.

Kỳ thực Lâm Hiên đeo lên một cái mặt nạ khác: Ngọc Diện Chân Nhân.

Quả bất kỳ nhiên, lần này Thái tử Lý Khác vẫn y như cũ tại chỗ cũ, đợi chờ cùng tìm kiếm tung tích của Ngọc Diện Chân Nhân.

Tức tiện (cho dù) Lý Khác hiện tại trở thành Thái tử, nhưng tịnh không có yêu cầu hoặc uy hiếp Ngọc Diện Chân Nhân làm việc cho mình.

Chương 223

Hắn tôn kính cảm nhận chân thực của Ngọc Diện Chân Nhân.

Tự do tùy tính là một đặc điểm lớn.

Nhưng đến thời khắc quan trọng nhất, Ngọc Diện Chân Nhân liền sẽ xuất hiện.

Hiệp trợ Thái tử Lý Khác vì Đại Đường cống hiến sức mạnh, người này tuy không ở trên triều đường, nhưng tên của hắn truyền khắp cả thời Đại Đường.

Hiện tại tất cả mọi người đều nói bên cạnh Thái tử Lý Khác người tài ba (năng nhân) rải rác khắp nơi, văn có Lâm Hiên võ có Ngọc Diện Chân Nhân.

Nhưng tất cả mọi người không biết là, hai người kỳ thực là cùng một người.

Kỳ thực sau khi Lâm Hiên chơi trò biến mất trong hết lần này đến lần khác chiến tranh, Từ Huệ và Trường Lạc cũng tại chỗ Lý Anh Ca biết được một thân phận khác của phu quân.

Đương nhiên tịnh không có trách tội Lâm Hiên, không có hướng hắn nói về việc này.

Hai người đều là người thông tình đạt lý, tuyệt đối sẽ không vì vậy mà vô lý thủ nháo (gây sự vô lý).

Loại sự tình này nói cho hắn biết cũng vô tế vu sự (chẳng thấm vào đâu), chỉ đồ tăng phiền não mà thôi.

Hai người đều biết Lâm Hiên là vì tâm tình của các nàng mà suy nghĩ, cho nên tịnh không có giảng thuật quá nhiều sự tình liên quan trong quân.

Vì vậy lần này khi Lâm Hiên sắp sửa xuất chinh, ba người liền đối với hắn thân thiết dị thường. "Lý Anh Ca bởi vì vẫn luôn biết thân phận chân chính của hắn.

Cho nên trước khi xuất chinh thái độ kỳ thực vẫn luôn như thế.

Nhưng, hai người kia là có chuyện gì?" Lâm Hiên thầm nghĩ.

Lâm Hiên chuyển niệm nghĩ một chút, hiện tại quan hệ ba người tốt đến mức có thể mặc chung một bộ quần áo rồi.

Cho nên Lý Anh Ca đem chuyện của hắn báo cho hai người kia cũng là tình hữu khả nguyên.

Dù sao nguyên bản lần chiến tranh với Cao Câu Ly kia kéo dài đến nửa năm.

Là ai nhìn thấy phu quân của mình biến mất nửa năm, cũng sẽ có chút lo lắng đi.

Khả năng tại lúc đó hai người đã biết hiểu việc này.

Cho nên hiện tại triều đình dán cáo thị xuất chinh, xuất chinh ngay trước mắt, thái độ ba người liền như thế.

Đương nhiên Lâm Hiên phi thường hưởng thụ.

Ba mỹ nhân vây quanh bưng trà rót nước, xoa vai đấm chân.

Một loại trải nghiệm này, tin tưởng chỉ có người trong cuộc mới biết.

Lúc này Lâm Hiên bỗng nhiên nghĩ đối với kế hoạch Võ Mị Nương.

Không ngoài ý muốn, sẽ tiến hành sau lần xuất chinh này. "Hiện tại các nàng đều biết thân phận chân thực của ta rồi hả?" Lâm Hiên nói.

Ba người đều không nói lời nào, tất cả mọi người đều biết tính nguy hiểm của chiến tranh lần này.

Lần này tịnh không chỉ đối phó một quốc gia, mà là một chúng tiểu quốc.

Vì vậy lần này hung hiểm có thể biết. "Nào, ba người đều cười cho vi phu một cái, không cần ưu tâm như thế.

Có thể không tin tưởng năng lực của bất luận kẻ nào, nhưng cần thiết phải tin tưởng năng lực của ta, dù sao ta là phu quân của các nàng.

Ta còn phải chịu trách nhiệm cho nửa đời sau của ba nàng nha.

Ba thê tử như hoa như ngọc ở nhà đợi ta, ta tuyệt đối sẽ dốc hết toàn lực cũng muốn trở về, mang theo thắng lợi xinh đẹp trở về." Lâm Hiên cười nói.

Ba nữ tử lại bắt đầu không tiếng động rơi lệ.

Đều là vì đau lòng cho Lâm Hiên.

Biết Lâm Hiên thật sự có bản lĩnh chân chính, nam nhi tốt đều phải vì nước phụng hiến cùng hy sinh thân mình.

Lâm Hiên dù sao cũng là phu quân của ba người, không có biện pháp làm một nam tử bình thường, coi mọi người như nhau, tổng sẽ có chỗ thiên vị.

Chương 224

"Được rồi, được rồi, ta hứa, trong vòng bốn tháng nhất định sẽ trở về." "Hiện tại tất cả mọi người đều không được khóc nữa, đều phải cười cho ta xem." Lâm Hiên nghiêm túc nói.

Ba người biết rõ lúc này không nên thêm gánh nặng tâm lý cho Lâm Hiên, vì vậy cực lực che giấu cảm xúc.

Ở trước mặt Lâm Hiên, các nàng cố gắng biểu hiện ra dáng vẻ như không có chuyện gì.

Nhưng điều đó cũng không thoát khỏi đôi mắt của Lâm Hiên. "Được rồi, vì để tiễn biệt ta thật tốt, hôm nay bốn người chúng ta cùng ngủ chung đi." Lâm Hiên cười bỉ ổi nói.

Rõ ràng xuyên việt là phải hưởng thụ phương thức sinh hoạt tả ủng hữu bão.

Nhưng ba người kia đều tương đối hay xấu hổ, cho nên chuyện này vẫn luôn chưa thực hiện được, nhân dịp hôm nay phải rèn sắt khi còn nóng.

Thực hiện giấc mộng ôm ấp mỹ nhân.

Ba người nghe vậy cũng không giống như trước kia mà để bụng hay phản đối, dù sao yêu cầu của Lâm Hiên cũng nhiều rồi, chuyện này cũng không phải đặc biệt khó làm.

Vì vậy đêm đó Lâm Hiên rốt cuộc cũng chân chính thực hiện được cái gọi là "tả ủng hữu bão".

Ngày xuất chinh trôi qua rất nhanh, Ngọc Diện Chân Nhân tùy tùng Thái tử Lý Khác cùng nhau xuất chinh.

Lúc này y phục của đội ngũ bị Lâm Hiên cưỡng chế lệnh phải

mặc loại quân phục đơn giản nhất.

Lần trước quân phục Lâm Hiên mặc cũng đã làm xong, tuy rằng hiện tại không có dáng vẻ rắn ri, mà là y phục toàn màu đen, nhưng cũng không ảnh hưởng đến hiệu quả sử dụng tổng thể.

Màu đen đối với người cổ đại cũng tương đối dễ dàng chấp nhận.

Nếu thật sự cho mặc loại rằn ri hoa hòe kia có khả năng sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với tâm lý tố chất binh sĩ.

Cho nên Lâm Hiên trực tiếp chọn dùng toàn màu đen.

Lâm Hiên quy định thủ lĩnh mỗi đội ngũ đều phải lấy một cái biệt hiệu, để thủ hạ binh sĩ đều xưng hô biệt hiệu, không xưng hô quân hàm.

Dù sao, nếu như không có đầu đàn, đội ngũ sẽ trở thành một nắm cát vụn.

Sĩ khí đối phương cũng sẽ tăng cao.

Cho nên Lâm Hiên liền chọn dùng phương pháp này, tránh cho tình huống kia phát sinh.

Tất cả binh sĩ đều biết hiểu phương pháp xảo diệu này, đều phi thường phối hợp.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Đội quân đông đảo của các tiểu quốc biên cảnh nhìn thấy y phục đối phương mặc liền kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ cũng không biết, quân phục màu đen trên người binh sĩ Đại Đường là do dược liệu đặc thù chế tác.

Bất kỳ đao thương kiếm kích nào cũng không dễ đâm thủng, trừ khi cận chiến công kích chịu tác dụng lực cực lớn.

Đại đa số mọi người đều cho rằng quốc gia bị chia cắt kia đã không còn đường lui, viện binh mời đến cũng phi thường không đáng tin cậy.

Vì vậy đều dần dần đắc ý, đội ngũ tiến công cũng dần dần trở nên phóng túng, dẫn đến xuất hiện lỗ hổng.

Thế là cung tiễn đội cùng hỏa lực đội tổ hợp thành đội ngũ tiền phong không thể ngăn cản nhất.

Đội ngũ Đại Đường vừa đến biên quan liền trực tiếp gia nhập chiến trận.

Vốn dĩ tất cả mọi người đều cho rằng y phục Đại Đường mặc phi thường yếu ớt.

Đương nhiên bao gồm cả cái tiểu quốc biên cảnh được viện trợ kia.

Quốc vương vốn đã một mảnh tâm như tro tàn, cho rằng Đại Đường không phải thật tâm muốn giúp đỡ.

Nhưng cung tiễn đội cùng hỏa lực đội đánh đâu thắng đó, triệt để đánh vỡ cái nhìn của đối phương về đại quốc.

Đương nhiên cũng làm cho địch phương trợn mắt há hốc mồm.

Vũ khí kiểu mới chưa từng thấy qua, lực sát thương thực sự quá cường đại.

Từ khoảng cách trăm bước vẫn có thể một cử bắn chết địch nhân.

Vốn tưởng rằng uy lực cung tiễn cũng không cường đại như vậy, cho nên mới dám đứng gần như thế, kết quả không một chiến sĩ nào may mắn thoát khỏi tai nạn.

Chiến đội do một đám tiểu quốc tạo thành tử thương vô số.

Chương 225

Trải qua ngày đầu tiên chiến đấu, Lâm Hiên liền triệt để rõ ràng thực lực nhà mình cùng thực lực địch phương chênh lệch quá lớn.

Là cái loại bỏ xa đối phương mấy con phố.

Lâm Hiên thấy thực lực hai đội ngũ đều nằm trên dự tính, liền triệt để yên tâm. "Điện hạ.

Ngài kỳ thật không cần lo lắng ưu tư, bởi vì chỉ nhìn thực lực hai đội ngũ tiền phong liền biết thắng lợi của chúng ta sẽ không xa." Lâm Hiên nói. "Hai đội ngũ này Điện hạ huấn luyện như thế nào, loại vũ khí kiểu mới kia có khả năng là ta cô lậu quả văn rồi, từ trước tới giờ chưa từng thấy qua." Lâm Hiên cố ý nói.

Bởi vì nhìn thấy hai loại vũ khí kiểu mới này, nếu như không đặt câu hỏi thì có khả năng sẽ dẫn tới Thái tử Lý Khác hoài nghi.

Cho nên Lâm Hiên liền làm như thế, thuận tiện khen ngợi một chút. "Tiên sinh đừng quá tự khiêm, nếu ngài mà cô lậu quả văn, thì trên thế giới này còn có ai là bác văn đa thức nữa?" Lý Khác đáp, "Hai loại vũ khí này kỳ thật là ta tìm một vị cố vấn phát minh ra, xác thực uy lực cực lớn.

Ta trở về nhất định phải cảm tạ Lâm Hiên Lâm đại nhân thật tốt." "Điện hạ, ngài dùng từ 'cảm tạ' mà không phải 'ban thưởng'?" "Đúng, không sai, là cảm tạ, không phải ban thưởng, bởi vì Lâm đại nhân là lương sư ích hữu của ta, cũng không phải một cấp dưới đơn thuần.

Lâm đại nhân từ đầu đến cuối trợ giúp ta, ta cũng chưa từng biểu thị cảm tạ thật lòng, cho nên lần này trở về ta nhất định phải tiến hành bồi thường cho hắn." "Nga?

Vị Lâm đại nhân này quả thực có bản lĩnh như thế sao?

Vậy nếu so với ta, trong lòng Thái tử Điện hạ địa vị ai cao hơn?" Lâm Hiên hỏi dò. "Vì sao tiên sinh cứ phải làm khó ta vậy?

Hai người đều là chí hữu của ta, đều là tồn tại không thể thay thế.

Cho nên hai người không có tính so sánh, ở trong lòng ta địa vị quan trọng như nhau, thiếu bất kỳ một ai cũng không được." Thái tử Lý Khác trịnh trọng nói.

Nghe xong, Lâm Hiên thầm nghĩ trong lòng kỳ thật hai cái đều là một người.

Không cần nhớ mong cả hai đâu. "Lâm đại nhân ở trong triều cùng trong quân doanh mỗi ngày đều đấu đá, vì ta và Đại Đường mà ẩu tâm lịch huyết, thời thời khắc khắc đều đang suy nghĩ cho ta.

Ngài ấy đã triệt để buông tha cuộc sống an dật, tự do.

Hơn nữa mỗi lần chiến đấu cực kỳ hung hiểm, ngài ấy đều không chút do dự đem sinh tử đặt ngoài suy tính, nghĩa vô phản cố đi theo ta xuất chinh biên tắc." Lý Khác tiếp tục cảm thán: "Lâm đại nhân cùng ngài đều ở thời điểm ta không hề có thế lực, không hề có địa vị đã cho ta sự trợ giúp cực lớn.

Vô luận như thế nào, ta đều sẽ không đối với hai người tồn tại cảm xúc gì khác ngoài sự sùng kính và khâm phục.

Hai vị đều thật tâm đối đãi ta và Đại Đường, ta phân biệt được rõ ai là người thực sự tốt với ta.

Nhưng ta từ sau khi làm Thái tử, tuy rằng không có vận khí quá lớn để thường xuyên gặp ngài ấy, nhưng Lâm đại nhân tuy rằng vẫn luôn ở bên cạnh, ta lại cũng chưa từng thực hiện ban thưởng gì có ý nghĩa thực chất.

Cho nên lần chiến đấu này vô luận thắng bại, ta đều phải dành cho tiên sinh cùng Lâm đại nhân sự cảm tạ với thành ý lớn nhất." Nghe Thái tử Lý Khác nói nhiều như vậy, Lâm Hiên không khỏi có chút ngượng ngùng.

Lão đệ, ta lừa cậu đấy.

Phần thưởng của ta kỳ thật không cần đưa đâu, tội danh lừa gạt Thái tử có thể hay không trực tiếp gạt bỏ a! "Thái tử Điện hạ không cần như thế.

Ta tin tưởng ta cùng vị Lâm đại nhân kia đều thật sự thưởng thức năng lực của ngài, cũng không phải vì cái gọi là ban thưởng.

Nếu như ngài thật sự muốn cho, toàn bộ tặng cho vị đại nhân họ Lâm kia đi." Lâm Hiên nói.

Dù sao đưa cho ai thì cũng là đưa cho ta.

Chiếu theo trạng thái hào phóng lúc trước Thái tử tặng tòa nhà kia, tặng phẩm lần này cũng sẽ không quá ít.

Đột nhiên lại sắp có một khoản tiền lớn, vô luận là vàng bạc châu báu hay là đồ cổ đều sẽ là những thứ cực kỳ trân quý.

Dù sao đồ Thái tử tặng không thể nào không để ý đến mặt mũi của mình.

Người cổ đại, đặc biệt là người quyền thế, trọng nhất là điểm này.

Nếu không đồ tặng ra chỉ sẽ bị người ta chê là keo kiệt.

Lâm Hiên nghĩ đến đây liền biết mọi nỗ lực lúc trước không có uổng phí.

Nguyện vọng ôm vàng bạc tài bảo và mỹ nữ của hắn hiện tại đều thực hiện được rồi.

Chương 226

Nhìn thái độ của Thái tử Lý Khác đối với hắn, trăm phần trăm là tin tưởng toàn thân toàn tâm.

Vì vậy phong thưởng sau này cũng tuyệt đối sẽ không giảm thiểu.

Càng nghĩ càng thấy tiền đồ một mảnh quang minh.

Chiến dịch đối chiến với đám tiểu quốc lần này, từ ngày đầu tiên bắt đầu liền phi thường thuận lợi, hầu như đối phương bị treo lên mà đánh.

Bởi vì Đại Đường lần này chuẩn bị đầy đủ cùng với hai "đội ngũ thần tiên" trợ công.

Lần chiến dịch này hầu như có thể nhìn thấy ánh bình minh thắng lợi.

Bởi vì tiểu quốc kia nhất tái thoái nhượng, kỳ thật phần lớn lãnh thổ quốc gia đều đã bị chiếm lĩnh.

Lâm Hiên liền đem đội ngũ chia làm bốn bộ phận, từ quốc đô hướng về bốn phía biên giới lãnh thổ quốc gia kéo dài, dần dần thu phục lại lãnh địa đã mất.

Kỳ thật Lâm Hiên ở trong đó đóng vai trò thân phận chỉ huy quan, căn bản không có nguy hiểm gì đáng nói.

Bởi vì căn bản không cần Lâm Hiên ra tay, Đại Đường liền có thể hoàn toàn nghiền ép.

Vì vậy Lâm Hiên liền ở trong ăn uống hưởng lạc mà thắng được chiến dịch.

Thái tử đối với thắng lợi của chiến dịch lần này thực sự tán không

dứt miệng. "Tiên sinh, vốn ta cho rằng ta sẽ tiêu tốn đại lượng thời gian cùng tinh lực, không ngờ dễ dàng như thế liền đạt được thắng lợi.

Trong các chiến bại quốc có không ít tiểu quốc đều hướng ta phát ra thỉnh cầu, muốn quy thuận Đại Đường." Thái tử lập tức phi thường cao hứng nói. "Đương nhiên nhẹ nhõm rồi, cũng không nhìn xem dùng vũ khí gì.

Thương pháo vừa lên trận, hai ngày có thể diệt một cái quốc gia nhỏ.

Dù sao bên ta sử dụng chính là trang bị vũ khí hiện đại hóa kiểu mới, đối phương chỉ dùng trường mâu hoặc đao." Lâm Hiên thầm nghĩ trong lòng.

Ngoài miệng hắn nói: "Toàn bộ đều quy công cho Thái tử Điện hạ biết dùng người, dùng người tài đức.

Vị Lâm đại nhân kia kỳ tư diệu tưởng, ở trên chiến trường thực sự quá có tác dụng rồi." Lâm Hiên lại thổi một làn sóng tâng bốc chính mình. "Tiên sinh cũng cảm thấy Lâm đại nhân ưu tú như thế đi.

Ở bất kỳ thời điểm nào, chỉ cần Lâm đại nhân vừa giảng giải liền sẽ cho người ta một loại cảm giác như gió xuân đập vào mặt, làm cho người ta hai mắt tỏa sáng." "Xác thực là một vị nhân tài hiếm có nha." Lâm Hiên cười nói.

Cùng người khác tâng bốc chính mình, hắn vẫn y nguyên mặt không đổi sắc tim không đập.

Trên thế giới này ngoại trừ Lâm Hiên thì không còn ai da mặt dày như thế nữa rồi.

Cuộc chiến với các tiểu quốc giằng co không lâu, Đại Đường nắm chắc thắng lợi trong tay đương nhiên giành được chiến thắng.

Không chỉ thu được tâm thần phục của tiểu quốc ban đầu, còn thu hoạch được một đám fan hâm mộ.

Có không ít tiểu quốc đều tỏ vẻ nguyện ý quy thuận Đại Đường, trở thành một nước chư hầu của Đại Đường.

Nhiều thỉnh cầu như vậy, thực sự vượt quá dự liệu của Lâm Hiên cùng Thái tử Lý Khác.

Vốn tưởng rằng thu phục được một cái tiểu quy thuộc quốc, sau đó thắng lợi đánh thắng trận chiến tranh lần này, liền đã phi thường làm người ta vui mừng rồi.

Không ngờ lại có nhiều thu hoạch như thế.

Lâm Hiên cùng Thái tử Lý Khác nghiêm túc thương nghị chuyện này.

Kỳ thật cân nhắc thấy không cần thiết phải thu phục nhiều tiểu quốc như vậy.

Thứ nhất, bởi vì vấn đề điều kiện địa lý, sau khi thu phục cũng không dễ quản lý.

Thứ hai, có kẻ thật sự muốn quy thuận, cũng có kẻ mượn nhờ thực lực Đại Đường để tăng thêm thực lực quốc gia mình.

Tuyệt đối không thể nuôi hổ làm họa.

Dù sao hiện tại người nắm giữ vũ khí hiện đại hóa chỉ có Đại Đường, không có quốc gia nào khác.

Nếu như thật sự thu phục một số tiểu quốc, sau đó bị quốc gia nào đó tiết lộ cơ mật, như vậy chiến tranh sau này đều sẽ là một trận chiến không có ưu thế.

Thái tử Lý Khác cùng Lâm Hiên trịnh trọng chọn lựa danh sách tiểu quốc muốn quy thuận.

Căn cứ điều kiện địa lý, nhân tố thời tiết cùng với độ trung thành của quốc vương mà chọn lựa vài quốc gia có thể quy thuận.

Chương 227

Đám hoàng tử thật sự không ngờ năng lực của Thái tử lại mạnh như thế.

Bình thường dưới tình huống bình thường, hoàng tử không được cho phép tiến vào quân doanh.

Cho nên cũng không biết sự ưu tú của hai đội ngũ tiền phong.

Đại Đường có thể dùng binh lực một quốc gia đi đối chiến một đám quốc gia.

Tuy rằng thực lực của một tiểu quốc gia chỉ có thể so sánh với thực lực một bộ phận khu vực của Đại Đường, nhưng nếu như một đám tiểu quốc liên hợp lại thì liền bất đồng rồi.

Thái tử Lý Khác không chỉ đánh bại một đám tiểu quốc, còn thu phục được vùng lãnh thổ nhất định.

Thu hoạch ngoài ý muốn này sau khi truyền tin cho Lý Nhị, toàn bộ triều đường đều đại vi chấn kinh.

Không chỉ kinh ngạc vì năng lực của Thái tử Lý Khác cùng Ngọc Diện Chân Nhân, mà còn vì bản đồ Đại Đường tiếp tục mở rộng.

Lý Nhị truyền tin nói cho Thái tử Lý Khác biết, tán dương cách làm của hắn là phi thường chính xác.

Tuyệt đối không thể vì lời thỉnh cầu của đám tiểu quốc liền thật sự đem thu phục cũng như truyền thụ các loại kỹ năng của Đại Đường.

Dù sao so với thu phục một mảnh quốc thổ có tính uy hiếp nhất định, giữ gìn thực lực Đại Đường mới thật sự là thứ hữu dụng.

Lý Nhị từ giờ khắc này cũng đã biết Thái tử Lý Khác trưởng thành rồi.

Thật sự muốn so với đám hoàng tử khác thì có thực lực hơn nhiều.

Cũng không mù quáng khai thác cương thổ, mà có quy hoạch.

Cũng không phải chỉ lo vấn đề bản đồ cùng lãnh thổ Đại Đường mà đem tất cả quốc gia thu vào trong túi.

Kỳ thật vấn đề an toàn quan trọng nhất mới là hàng đầu.

Lý Nhị ở trong lòng lại tăng thêm một phần trọng lượng cho vị trí của Thái tử Lý Khác.

Đã có vấn đề lãnh thổ mới muốn đi xử lý, như vậy phải bắt đầu vật sắc lãnh đạo mới đi tới tiểu quốc.

Chiến tranh đã thắng lợi, Lý Nhị liền thông báo Thái tử Lý Khác cùng Lâm Hiên chuẩn bị ban sư hồi triều.

Thái tử của một đại quốc ở biên cảnh thời gian dài cũng không phải là một chuyện thể diện. "Huống hồ Lý Khác còn không về, Quả nhân sắp chịu không nổi rồi.

Vốn lúc Lý Khác chưa đăng thượng vị trí Thái tử, ta cũng không cảm giác triều chính nguyên lai nhiều như thế.

Nhưng sau khi trải qua Lý Khác xử lý chu toàn mọi mặt, ta liền hoài nghi ta có phải thật sự bắt đầu già rồi hay không?" Lý Nhị thầm nghĩ.

Bởi vì Lý Nhị thời gian gần đây đã càng ngày càng cảm giác lực bất tòng tâm.

Con người là như thế, chỉ cần một khi thói ỳ hình thành, liền khó quay lại thời điểm cần lao.

Dù sao thân thể của hắn đã ghi nhớ sự lười biếng lúc đó.

Kỳ thật cũng không trách Lý Nhị, tất cả mọi người đều sẽ xuất hiện tình huống này.

Nhưng nếu như vì vậy mà Lý Nhị bắt đầu cân nhắc để Thái tử Lý Khác tiếp vị, thì chính là trúng tâm tư của Lâm Hiên.

Kỳ thật từ lúc Thái tử Lý Khác tiếp nhậm Thái tử đến nay, tất cả mọi chuyện đều xử lý đến phi thường xảo diệu cùng quả cảm.

Trong triều một đám đại thần, hầu như không có ai nói Lý Khác không tốt.

Muốn được một đám lão ngoan cố tán thành, thực sự cần một năng lực lớn lao.

Dù sao tình huống thế lực mỗi người bất đồng.

Mỗi một chuyện nếu như có một chút xử lý không tốt, liền sẽ xúc động nghịch lân của người khác.

Có khả năng sẽ vì vậy mà có người sẽ pha hữu vi từ (có lời ra tiếng vào).

Nhưng Thái tử Lý Khác chưa bao giờ gặp tình huống này.

Từ các phương diện liền có thể nhìn ra năng lực xử lý quốc sự của Thái tử Lý Khác, phù hợp với sự hài lòng của tất cả đại thần.

Lý Nhị hạ một đạo chỉ lệnh cấp tốc đi tới biên quan.

Vốn Thái tử Lý Khác cùng Lâm Hiên trước khi tiếp thánh chỉ, đều cho rằng Lý Nhị không hài lòng cách làm của hai người.

Chương 228

Sợ trách tội hai người không có tiếp tục mở rộng lãnh thổ Đại Đường.

Nhưng trên thánh chỉ chỉ viết bảo hai người ban sư hồi triều, cũng không nói thêm cái gì.

Lâm Hiên liền trộm hỏi khẩu phong của thái giám truyền chỉ.

Mới biết được nguyên lai Lý Nhị phi thường hài lòng hành vi của hai người.

Cũng tại trên triều đường đại tứ biểu dương Thái tử Lý Khác.

Đây là tình huống mà lúc nguyên lai Lý Thừa Càn làm Thái tử chưa bao giờ có.

Lý Nhị đối với hoàng tử nào dù tái hài lòng, cũng chưa bao giờ tại trên triều đường công khai biểu dương.

Đây là lần đầu tiên Lý Nhị công khai tán dương năng lực của một đứa con trai.

Lâm Hiên biết được cũng kinh ngạc đến ngây người.

Nguyên bản còn tưởng rằng Lý Nhị chỉ muốn mù quáng một mực khai thác cương thổ, không hiểu lắm cách làm của Thái tử.

Sau khi Thái tử Lý Khác cùng Lâm Hiên đem tất cả sự tình bên này an bài thỏa đáng, liền ban sư hồi triều.

Lần chiến tranh này vừa vặn kéo dài bốn tháng.

Khi Lâm Hiên về nước đô. "Thấy chưa, ta đã nói trong vòng 4 tháng tuyệt đối sẽ về mà." Lâm Hiên kiêu ngạo đối mặt với ba người mỹ nhân, đang chuẩn bị tiến lên ôm ấp.

Tin tưởng đêm nay sẽ giống như trước khi xuất chinh, có cảm giác tả ủng hữu bão.

Nhưng sự tình ngoài ý muốn đã xảy ra. "Phu quân sợ là không nhớ lầm thời gian chứ?" Từ Huệ nói. "Từ lúc bắt đầu đến hiện tại tròn 43 ngày." Trường Lạc nói. "Hiện tại lúc này là buổi tối, cho nên chính xác là 44 ngày." Lý Anh Ca ở một bên lạnh lùng nói. "Không phải chứ, có cần thiết nhớ rõ ràng như vậy không?" Đương nhiên cần rõ ràng rồi.

Sau khi Lâm Hiên đi, ba người ở trong nhà hầu như mỗi ngày đều sống trong lo sợ.

Sinh sợ từ biên quan truyền đến tin tức bất hạnh.

Không phải là không tin tưởng năng lực của hắn, chỉ là chiến trường đao kiếm không có mắt, sợ xuất hiện ngoài ý muốn.

Dù sao Lâm Hiên chỉ là phàm thân nhục thể, cũng không phải thần tiên.

Chỉ là so với người bình thường có năng lực hơn chút thôi, cũng không phải tồn tại trường sinh bất lão. "Vì vậy hôm nay buổi tối đừng hòng bảo ta bồi ngủ." Từ Huệ nói. "Ta cũng như thế." Trường Lạc cùng Lý Anh Ca không hẹn mà cùng nói.

Thấy ba người thật sự lo lắng, Lâm Hiên liền cũng không còn gì để nói.

Chỉ có thể ngoan ngoãn dỗ dành mỹ nhân trong nhà vui vẻ.

Đương nhiên nguyên tiêu tả ủng hữu bão cũng không còn.

Quả nhiên là từ từ ở trong mộng thể hội đi.

Sau khi Lâm Hiên trở về, hệ thống liền nhắc nhở sẽ có vật tư phát phóng.

Lần chiến đấu này từ bắt đầu đến kết thúc đều thuận buồm xuôi gió, cho nên phần thưởng tuyệt đối sẽ không ít.

Lâm Hiên nằm mơ đều có thể cười tỉnh.

Bên kia Thái tử Lý Khác, đang tiếp nhận phong quang vô hạn, nghênh đón yến hội khải hoàn.

Kỳ thật trong thời gian Thái tử Lý Khác đương chính, có không ít hoàng tử dần dần bị năng lực của Thái tử Lý Khác chiết phục.

Bất luận là thật tâm hay giả ý, đều dần dần trở nên thân cận với Thái tử Lý Khác.

Nguyên lai bởi vì mẫu phi Thái tử Lý Khác là di cô tiền triều, tất cả mọi người đều nói người này căn bản chỉ là kẻ không có thế lực.

Chương 229

Vì vậy một đám hoàng tử hầu như không có ai thân cận với Thái tử Lý Khác.

Vốn tưởng Thái tử Lý Khác thắng lợi chỉ sẽ chiêu người tật đố.

Nhưng trải qua lần chiến dịch này, danh hào Chiến Thần của Thái tử Lý Khác triệt để bị đánh vang.

Vì vậy có không ít hoàng tử đều tới hướng Lý Khác học tập.

Thái tử Lý Khác cũng không có keo kiệt, hào phóng tiếp nhận.

Vô luận là phương diện văn hay võ, Thái tử Lý Khác đều giáo thụ không ít.

Ngay cả Lý Nhị đều nói, nếu không thì mở lớp học cho các hoàng tử đi thôi.

Kỳ thật Thái tử Lý Khác vẫn luôn nắm chắc một cái độ, cũng không có đem cơ mật quan trọng trong quân doanh giáo thụ cho mọi người.

Dù sao năng lực của Lâm Hiên, không thể tùy tiện dạy cho người khác. "Đinh, hệ thống nhắc nhở ngài sẽ nhận được một cái 'Chỉ Dẫn Châm'." Vừa nghe cái tin này, Lâm Hiên kinh ngạc đến ngây người. "Bốn tháng liều sống liều chết chỉ đổi được một cây kim sao?" Lâm Hiên nội tâm nghi vấn.

Nhưng khi Lâm Hiên cầm cây kim lên, mới biết được đây không phải là cây kim bình thường.

Công năng của nó giống như điện thoại thông minh hiện đại, có chức năng dẫn đường.

Tỷ như Siri của iPhone vậy.

Có thể thực thời cung cấp cho Lâm Hiên tin tức phương diện xung quanh.

Vô luận xung quanh gần trăm mét xuất hiện ai, đều sẽ có nhắc nhở.

Đương nhiên cái nhắc nhở này tồn tại dị động, không phải mỗi một người đều báo, nếu không Lâm Hiên sẽ bị ồn chết.

Khi Lâm Hiên dò hỏi, có thể biết được động hướng của mỗi người trong kinh thành.

Trên từ Hoàng đế Lý Nhị, dưới đến kẻ ăn xin trên đường phố Đại Đường.

Lâm Hiên đối với hành tung mỗi người đều xác định phi thường rõ ràng.

Được bảo bối này xong, Lâm Hiên liền có thể thường xuyên biết được động hướng.

Ngoại trừ Thái tử Lý Khác, tất cả động hướng của các hoàng tử còn lại hắn đều nắm rõ, cũng có thể phòng ngừa chu đáo.

Thật sự so với 'Thiên Nhãn' của triều đình còn ưu tú hơn.

Cây kim nhỏ nhắn dễ mang theo, cũng không phải ý nghĩa thực sự là cây kim may vá, chỉ là tương đối nhỏ bé mà thôi.

Lâm Hiên từ sau khi có được cây kim, nghiên cứu ra công năng chỉ có bấy nhiêu.

Có khả năng trừ cái đó ra còn có cái khác, chỉ là Lâm Hiên chưa phát hiện thôi.

Vì vậy Lâm Hiên liền thường xuyên dò hỏi hạ lạc của Quan Âm Tỳ.

Dù sao thời gian cách mấy tháng không gặp vị Hoàng hậu này.

Cây kim rõ ràng nói cho Lâm Hiên biết tình huống của Quan Âm Tỳ tại hậu cung.

Nguyên lai Quan Âm Tỳ muốn ra cung một chuyến thật sự không dễ dàng.

Cũng không chỉ vẻn vẹn bởi vì là Hoàng hậu, mà còn bởi vì là sinh mẫu của Ngụy Vương Lý Thái cùng Tấn Vương Lý Trị.

Hơi có hành vi sai lệch, liền sẽ bị định nghĩa là lôi kéo bè cánh.

Một nước Hoàng hậu cũng không được can dự triều chính.

Cho nên, tình huống của Trường Tôn Vô Cấu tại hậu cung cũng không dung lạc quan.

Mẫu thân của tất cả các hoàng tử đều nhìn chằm chằm vị trí kia, cũng không có ai vì sợ hãi Thái tử Lý Khác mà từ bỏ khả năng con trai mình lên làm Hoàng đế.

Hậu cung nữ nhân vốn là như thế, mẫu bằng tử quý.

Nếu như con trai thất bại, như vậy sẽ thua cả bàn cờ.

Địa vị của nàng, cũng đang thời thời khắc khắc ảnh hưởng tới hài tử.

Chương 230

Đặc biệt là công chúa.

Con gái hoàng thất đều có trách nhiệm không thể chối từ là hòa thân và lôi kéo hạ thần.

Nếu như địa vị mẫu phi đủ cao, như vậy đãi ngộ tương ứng dành cho nhi nữ cũng sẽ không kém.

Vì vậy có không ít người đều đi nịnh bợ Trường Tôn Vô Cấu, để con gái mình thân cận với nàng.

Dù sao được chủ mẫu thưởng thức cùng thương cảm, đều là lót đường cho sau này.

Vì vậy Trường Tôn Vô Cấu mỗi ngày đều phải ứng phó với các phi tử, hoàng tử cùng công chúa.

Cho nên động hướng của Trường Tôn Vô Cấu hầu như thành nơi ánh mắt toàn hậu cung đổ dồn vào.

Dù sao tất cả mọi người đều muốn đáp lên tuyến đường quốc mẫu này.

Lâm Hiên nguyên lai chỉ coi Quan Âm Tỳ là một thiếu phụ có gia giáo quản thúc nghiêm trọng.

Nhưng không ngờ lại là Đại Đường Hoàng hậu.

Vốn tưởng rằng Đại Đường Hoàng hậu tại hậu cung đều là uống chút trà, ngắm chút hoa.

Nhưng hiện tại mới biết cảnh huống của nàng gian nan như thế.

Sau này nếu như gặp lại, nhất định phải đối tốt với nàng một chút.

Dù sao nàng cũng chỉ là một người mẹ thương con, một nữ nhân

gian nan.

Không thể oán trách tần suất gặp mặt quá thấp nữa, dù sao nàng cũng có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.

Lâm Hiên bắt đầu có chút đau lòng Quan Âm Tỳ.

Kỳ thật Lâm Hiên hiện tại cũng không biết Quan Âm Tỳ sinh hạ con gái rốt cuộc có phải là của Lý Nhị hay không.

Tuy rằng nguyên lai nghe Quan Âm Tỳ nói thì hoàn toàn tin tưởng rồi.

Nhưng từ sau khi biết Quan Âm Tỳ là Hoàng hậu, liền đối với tình huống này có sở hoài nghi.

Dù sao một nước Hoàng hậu sinh hạ hài tử nếu như không giống người kia, thì không chỉ vẻn vẹn là chuyện đội mũ xanh cho Hoàng đế, mà cả Đại Đường đều bị sỉ nhục.

Cho nên Quan Âm Tỳ mới có thể kiên trì nói hài tử là của Lý Nhị.

Dù sao tại xã hội cổ đại không có giám định DNA.

Tích huyết nghiệm thân từ xưa truyền đến nay, cũng bị khoa học kỹ thuật xã hội hiện đại đào thải.

Có khả năng cùng một nhóm máu thì giọt máu ở cùng một chỗ sẽ tương dung.

Vì vậy Lâm Hiên cũng không dám mạo nhiên làm việc.

Nhưng nếu như thật là con của hắn, vậy thì đây là đứa con đầu tiên sau khi xuyên việt về cổ đại.

Bởi vì hắn vẫn luôn làm biện pháp tránh thai, không có để ba người thê tử trong nhà mang thai.

Khả năng là vì chưa chuẩn bị tốt làm phụ thân.

Nguyên bản là muốn mang theo mỹ nhân tại cổ đại lãng tích thiên nhai.

Nhưng nếu như thật có con, Lâm Hiên cũng muốn đi xem.

Vì vậy Lâm Hiên mỗi ngày đều đang nghĩ, đứa con gái này rốt cuộc có phải hay không.

Cho nên khi Quan Âm Tỳ lần nữa hẹn gặp, Lâm Hiên ngồi không yên.

Sau khi tới địa điểm ước định. "Phu nhân, hiện tại hài tử tuổi tác ngày càng tăng trưởng, ngài có thể nói lại xem hài tử là của người trong nhà hay là của ai không?

Nếu như hiện tại nói thật, vậy ta về sau tuyệt đối không hỏi lại vấn đề này nữa." Lâm Hiên trịnh trọng nói.

Quan Âm Tỳ không biết Lâm Hiên thời gian cách lâu như vậy lại lần nữa hỏi vấn đề này.

Kỳ thật nương theo thời gian tăng trưởng, dung mạo công chúa cũng dần dần nẩy nở.

Vốn tại lúc mới sinh ra, Quan Âm Tỳ nhìn thấy lớn lên có năm phần giống Lâm Hiên.

Chương 231

Nhưng nương theo thời gian trôi qua, Quan Âm Tỳ càng ngày càng tin tưởng, đây là con của Hoàng đế Lý Nhị.

Bởi vì hài tử càng lớn càng giống Lý Nhị, không còn tương tự với Lâm Hiên nữa. "Sao hả, hiện tại bắt đầu không tin lời ta nói?

Ta ở lúc ban đầu liền nói, hài tử là của người trong nhà ta, không phải của ngươi.

Vô luận hài tử lớn lên như thế nào, cũng sẽ không thay đổi." Quan Âm Tỳ vô tình nói. "Phu nhân ta cũng không phải không tin, ta chỉ là muốn hỏi thăm kỹ càng một phen mà thôi." Lâm Hiên vội nói.

Vốn Lâm Hiên cho rằng khí chất phu nhân này vốn là như thế.

Mãi cho đến hiện tại, khi phát hiện nàng là Hoàng hậu mới dần dần cảm giác được, đây là một loại hình tượng bễ nghễ thiên hạ độc hữu.

Dù sao cũng là một nước chi mẫu.

Nhưng y nguyên không có mị lực của Võ hậu.

Chỉ có thể nói Võ Mị Nương mới là người có các phương diện hình tượng của kẻ chưởng quyền hơn.

Trường Tôn Vô Cấu quá mức kiêu ngạo cùng tự phụ.

Cũng không có đem Lý Nhị đặt ở vị trí Hoàng đế, mà chỉ là người đầu gối tay ấp.

Nàng nào biết Hoàng đế cùng trượng phu là có khu biệt nhất định.

Võ Mị Nương sớm tại trước mặt Lý Nhị, mỗi lần đều là hình tượng tiểu nữ nhân.

Cho nên càng có thể nắm lấy tâm Lý Nhị.

Nghĩ tới đây, Lâm Hiên không khỏi vì kết cục sau này của Trường Tôn Vô Cấu mà cảm thấy ưu tâm.

Thực sự khó có thể quyết định.

Nếu như hiện tại đề xuất muốn dẫn nàng đi, nàng khẳng định sẽ không đồng ý.

Dù sao còn muốn suy nghĩ cho thế lực cả gia tộc Trường Tôn cũng như mặt mũi.

Tại trong cung tình cảm nhiều năm như vậy với Lý Thế Dân, cũng sẽ không ngắn ngủi vài năm là có thể thay đổi.

Địa vị một nước chi mẫu cũng sẽ không dễ dàng vứt bỏ. "Tính cách phu nhân vẫn luôn như vậy sao?" Lâm Hiên hỏi, "Có thể ở trước mặt ta có vài phần hình tượng tiểu nữ nhân hay không?" Lâm Hiên cười nói.

Ngự tỷ thời gian dài rồi ai cũng sẽ chán ghét.

Một cái hậu cung nữ nhân vốn nên có nhiều phương diện, nếu không một khi Hoàng đế mất đi hứng thú liền sẽ chết già trong cung rồi.

Trường Tôn Vô Kỵ tại hậu cung nhiều năm, đương nhiên biết cái này.

Nhưng dù sao nàng là một nước Hoàng hậu, ngay cả Lý Thế Dân cũng kiêng kị địa vị nhà nàng, đối với nàng lễ nhượng tôn kính ba phần.

Hai người sinh hoạt vẫn luôn tương kính như tân.

Cho nên dẫn đến sự kiêu ngạo của Trường Tôn Vô Cấu trước mặt Lý Nhị. "Đương nhiên có thể có, nhưng phải xem ngươi có thể làm

cho ta phát huy được hay không đã." Quan Âm Tỳ mị cười.

Lâm Hiên rốt cuộc không khắc chế nổi nỗi nhớ nhung, nhào tới.

Hai người lại một đêm ôn tồn.

Ngày thứ hai sau khi Quan Âm Tỳ đi, Lâm Hiên vẫn luôn dùng Chỉ Dẫn Châm quan sát động hướng nàng.

Xác định nàng bình yên vô sự về tới cung Hoàng hậu, Lâm Hiên mới buông xuống máy móc.

Từ hôm qua cũng làm cho Lâm Hiên nhớ tới chuyện nên đi tìm Võ Mị Nương rồi.

Dù sao ra tay sớm thì xong sớm, không thể chờ nàng tiến cung sau đó gặp Lý Nhị, rồi hai người lại bắt đầu một phen dây dưa.

Hiện tại Lý Nhị cùng Võ Mị Nương cũng không phải quan hệ tình nhân, cũng có thể giảm bớt áy náy đối với Lý Nhị.

Lâm Hiên liền thực thời lấy ra Chỉ Dẫn Châm, bắt đầu tìm kiếm hạ lạc của Võ Mị Nương.

Chương 232

Khi Lâm Hiên nói ra tên Võ Mị Nương, Chỉ Dẫn Châm liền có tất cả tư liệu Võ Mị Nương từ lúc sinh ra đến hiện tại.

Đồng thời ở một bên giới thiệu Võ Mị Nương thích tính cách người như thế nào, bạn bè của nàng đều có ai.

Vì vậy, ngắn ngủi nửa canh giờ Lâm Hiên liền nghĩ ra biện pháp tốt để đi "câu dẫn" Võ Mị Nương.

Đương nhiên Lâm Hiên đi tới phụ cận chỗ ở của Võ Mị Nương trước, đầu tiên quan sát phương thức sinh hoạt mấy ngày của nàng.

Khả năng bởi vì hiện tại Võ Mị Nương chỉ có 15 tuổi, nguyên nhân tuổi tác tương đối nhỏ, phương thức sinh hoạt cùng địa điểm đều tương đối đơn giản.

Cho nên Lâm Hiên tạo một cái ngẫu ngộ cũng không khó khăn. "Công tử, công tử không sao chứ?" Không cần hoài nghi, cái vị công tử có sự tình kia chính là Lâm Hiên.

Hắn quyết định trước dùng khổ nhục kế tiến nhập vào cuộc sống của Võ Mị Nương.

Sau đó lại một chút một chút đánh vỡ phòng tuyến tâm lý của nàng, cuối cùng để nàng không thể tự kềm chế mà yêu hắn.

Lâm Hiên phi thường tin tưởng mị lực của mình. "Ta muốn..." Lâm Hiên thích thời ngất đi.

Dựa theo điều tra tình huống đối với Võ Mị Nương, Võ Mị Nương tuyệt đối sẽ không bỏ mặc người gặp nạn mà không quan tâm.

Thế là Lâm Hiên nằm trong dự liệu được Võ Mị Nương cứu giúp.

Lâm Hiên sớm ở trên người, tại những chỗ nhìn nghiêm trọng nhưng kỳ thật căn bản không có ảnh hưởng gì mà rạch mấy đường.

Chỉ là mặt ngoài nhìn đặc biệt nghiêm trọng mà thôi.

Khi Lâm Hiên cảm giác Võ Mị Nương đem hắn về nhà xong, nằm ở trên giường liền du du bắt đầu tỉnh lại. "Khụ khụ khụ, đây là nơi nào?" Lâm Hiên giả bộ nói.

Vô luận kết quả như thế nào, màn biểu diễn này phi thường thành công.

Có thể xưng là biểu diễn cấp bậc Ảnh đế, triệt để lừa được Võ Mị Nương. "Công tử ngài đừng động, ta hiện tại giúp ngài đi tìm đại phu." Võ Mị Nương ngăn lại Lâm Hiên đang giả bộ sắp đứng dậy.

Được rồi, có khả năng nhan trị Lâm Hiên chưa thành công, nhưng giả đáng thương thì thành công rồi.

Võ Mị Nương bản thân là một người nhiệt tình, cũng sẽ không bỏ mặc Lâm Hiên tại trên đường lớn không quan tâm.

Đương nhiên tại lúc này cũng sẽ không để Lâm Hiên bị thương mà coi như không nhìn thấy.

Lâm Hiên tiếp tục "hôn mê" tại trên giường, lẳng lặng chờ đợi đại phu tới.

Đại phu nhìn xong liền nói với Võ Mị Nương: "Vị công tử này thương thế cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, không có thương tổn xương cốt hoặc khí quan trọng yếu.

Đúng giờ thay thuốc liền có thể thuyên giảm." Vốn dĩ đại phu lúc bị Võ Mị Nương tìm, thấy thái độ kia vội vội vàng vàng, còn tưởng rằng có người bị thương thế phức tạp cỡ nào.

Không ngờ chỉ là đơn giản bị thương ngoài da.

Nhưng nhìn vết máu trên thân thể Lâm Hiên, đại phu không khỏi hoài nghi, loại vết thương này thật sự sẽ tạo thành chảy máu nhiều như vậy sao?

Võ Mị Nương tiễn đại phu đi xong, liền bưng về một chậu nước, giúp Lâm Hiên lau rửa vết máu trên mặt.

Lúc này nhan trị Lâm Hiên liền chân chính phát huy công dụng. "Trời ạ, trên đời cư nhiên có nam tử tuấn mỹ như thế." Võ Mị Nương thầm nghĩ.

Tại lúc lau cánh tay, lực đạo trên tay không khỏi nhẹ nhàng rất nhiều, sợ hãi kinh tỉnh mỹ nam tử trong mộng.

Lâm Hiên cảm giác Võ Mị Nương đang chiếu cố mình, tâm lý không khỏi kêu tốt. "Đơn giản như thế liền thành công rồi, xem ra nhan trị của ông đây quả nhiên bất đồng phàm hưởng." Lâm Hiên đắc ý.

Đợi mỹ nữ họ Võ lau xong mặt và vết máu trên người, Lâm Hiên tính toán thời gian trôi qua hai canh giờ, chờ trời dần dần biến đen, Lâm Hiên mới mở mắt.

Chỉ thấy một cái phòng nhỏ không lớn, thu dọn chỉnh chỉnh tề tề, sạch sẽ.

Trong phòng cũng không có dư thừa gia cụ gì khác, có hai cái ghế dựa và một cái giường hiện tại hắn đang nằm.

Dựa vào bên cửa sổ có một cái bàn thấp, phía trên đặt một khối đồng kính.

Chương 233

Đây là nơi bần cùng nhất trong sinh hoạt của Lâm Hiên từ khi xuyên việt tới nay.

Tư liệu hiển thị Võ mỹ nhân cái thời điểm này không có người thân, sinh hoạt tương đối gian khổ.

Nhưng nuôi sống bản thân thì không thành vấn đề.

Nhưng dù vậy, Lâm Hiên cũng bỏ đi ý niệm dùng kim tiền mua chuộc phương tâm mỹ nhân.

Bởi vì trong tư liệu hiển thị Võ Mị Nương đối với tiền tài cũng không có cảm giác quá lớn. "Khụ khụ khụ..." Lâm Hiên ho khan một tiếng triệt để hấp dẫn chú ý của Võ Mị Nương tại ngoài cửa. "Công tử tỉnh rồi, hiện tại cảm giác thế nào?" Nhìn ánh mắt mỹ nhân lược hiển quan tâm, Lâm Hiên lập tức cảm giác lần này nhất định phải đắc thủ.

Dù sao Võ Mị Nương thực sự quá xinh đẹp.

Không vì Thái tử Lý Khác, vì chính mình cũng phải giành được phương tâm mỹ nhân lần này. "Cô nương phí tâm, ta không sao.

Ta xin cáo từ trước." Lâm Hiên nói xong liền muốn xuống giường, nhưng lý sở đương nhiên lảo đảo một cái.

Dù sao cũng phải diễn cho giống người mất máu nhiều một chút. "Công tử không cần sốt ruột, hiện tại dưỡng thương quan trọng hơn." Võ Mị Nương ở một bên vội vàng nói, lần nữa tiến lên đỡ lấy Lâm Hiên, để hắn nằm lại giường. "Đa tạ cô nương, nhưng ta một mạch nam tử lạ mặt ở trong nhà, tổng quy là không tốt.

Ta đi trước thì hơn." Cứ như vậy Lâm Hiên chối từ ba lần xong,

mới thành thật nằm ở trên giường. "Người này tuy là nam tử, nhưng cũng không có lý sở đương nhiên mà trụ tiến vào trong nhà.

Vẫn luôn đang chối từ, nếu như mình không ngăn cản, sợ là hiện tại hắn muốn đi rồi." Võ Mị Nương thầm nghĩ.

Nhưng nàng không biết là, Lâm Hiên cố ý muốn như vậy, để Võ Mị Nương cảm thấy hắn là chính nhân quân tử. "Chưa hỏi cô nương phương danh." Lâm Hiên "suy yếu" nói. "Ta gọi Võ Mị Nương, công tử xin yên tâm, trong nhà chỉ có một mình ta.

Cho nên công tử có thể an tâm tại chỗ này dưỡng thương." Võ Mị Nương nói. "Như thế liền đa tạ cô nương." Cứ như vậy Lâm Hiên liền tâm an lý đắc ở lại nhà Võ Mị Nương.

Kinh qua mấy ngày ở chung, Võ Mị Nương phát hiện Lâm Hiên cũng không chỉ vẻn vẹn là một vị nhược công tử lớn lên đẹp mắt, mà là một cái tướng sĩ thân mang công phu.

Nhưng Lâm Hiên cũng không có lộ ra nhiều về quan chức tại trong triều đình, cố Võ Mị Nương cũng không có hỏi nhiều.

Tuy rằng Lâm Hiên chịu một bộ phận thương ngoài da, nhưng năng lực khôi phục so với người thường dị thường hơn.

Cho nên chút vết thương nhỏ kia mấy ngày liền hoàn toàn khỏi hẳn.

Sau khi biết được tên gọi là Lâm Hiên, Võ Mị Nương liền vẫn luôn xưng hô Lâm đại ca, nhưng vì sao cảm giác không có chút nào rung động với hắn nhỉ?

Chẳng lẽ tình cảm đối với hắn ẩn tàng tương đối sâu, cho nên không có sát giác?

Lâm Hiên vốn tưởng rằng để Võ Mị Nương yêu mình là một chuyện dễ dàng.

Nhưng lại không phải như thế.

Võ Mị Nương vẻn vẹn đem Lâm Hiên coi như một vị ca ca mà đối đãi, cũng không có tình yêu nam nữ.

Việc này thật sự ra ngoài ý liệu của Lâm Hiên rồi.

Lâm Hiên lại ở lì trong nhà nàng mấy ngày, không thể không từ hành. "Đa tạ những ngày qua đối với ta chiếu cố.

Nếu như khi nào muốn tới kinh thành, hãy báo tin sớm cho ta biết.

Đã gọi ta một tiếng ca, vậy ta liền nhận người muội muội này." Lâm Hiên nói. "Đa tạ Lâm đại ca hảo ý.

Nếu như sau này Mị Nương có đi kinh thành, tuyệt đối sẽ tới phủ thượng ngài làm phiền trước." Võ Mị Nương cũng không có chối từ nhiều.

Chương 234

Lâm Hiên như thế liền từ biệt Võ Mị Nương, trở về kinh đô.

Chuyến đi này vốn tưởng rằng có thể đem Võ Mị Nương mang về trong nhà, dùng cái này ngăn cản nàng tiến cung, sau đó cải biến lịch sử, để Ngô Vương Lý Khác thuận lợi kế vị.

Nhưng thất sách rồi.

Lâm Hiên đối với mị lực của mình vốn bản tin tưởng, nhưng hiện tại mê mang.

Khả năng có một số việc vốn không phải nhân lực có thể thay đổi. "Đã đến thì cứ yên tâm ở lại (Ký lai chi, tắc an chi).

Quản nó làm gì, về sau gia tự có biện pháp ứng đối." Lâm Hiên nội tâm tự nhủ.

Sau khi về kinh đô, Lâm Hiên mới biết được một tin tức làm người ta giật mình.

Nguyên lai tại trong đám tiểu quốc đối chiến với Thái tử, có một quốc gia phái khiển thích khách lẻn vào ám sát Lý Nhị.

Nhưng lúc đó Ngụy Vương Lý Thái cùng Hoàng đế Lý Nhị hai người đang ở cùng một chỗ.

Hai người tại trong Ngự Hoa Viên đánh cờ.

Lúc đó Ngự Lâm Quân đều tại nơi hơi xa, vì vậy không có kịp thời chế chỉ hành vi của thích khách.

Đợi khi phản ứng lại, Ngụy Vương Lý Thái đã chắn tại trước mặt Hoàng đế Lý Nhị và bị đâm bị thương.

Hắn bị đâm trúng ngực, tình huống cực kỳ nguy cấp.

Thích khách bị Ngự Lâm Quân bắt đi.

Cùng lúc đó, Ngụy Vương Lý Thái bị đưa vào trong cung một nơi hắn từng ở.

Tất cả thái y trong cung đều bị điều tới y trị cho Ngụy Vương Lý Thái.

Trải qua một đêm cứu chữa, tính mệnh Ngụy Vương Lý Thái triệt để giữ được.

Hiện tại y nguyên còn tại trong cung tu dưỡng.

Lâm Hiên biết được sau liền đi tìm Thái tử Lý Khác. "Lúc đó có điều tra kỹ càng thân phận thích khách này hay không?" Lâm Hiên hỏi. "Không biết vì sao, ta tổng cảm giác hết thảy đều đặc biệt trùng hợp." "Đại nhân, ý gì?

Chẳng lẽ ngài cảm thấy Tứ đệ tự đạo tự diễn một màn kịch sao?" Thái tử Lý Khác hỏi. "Kỳ thật sau khi bị bắt, thích khách liền tự sát, cho nên không có biện pháp biết được thân phận hắn.

Nhưng nhìn dung mạo cùng cách ăn mặc hắn là người của tiểu quốc biên cảnh." Thái tử Lý Khác phán đoán nói.

Ngụy Vương Lý Thái tổng cộng hôn mê hai đêm một ngày mới du du chuyển tỉnh. "Như thế nào, Phụ hoàng như thế nào rồi?" Ngụy Vương suy yếu hỏi. "Điện hạ, Điện hạ tỉnh rồi, Điện hạ ngài cảm thấy thế nào?" Một đám cung nhân đều kích động chạy loạn.

Dù sao Hoàng đế bệ hạ đích thân hạ chỉ yêu cầu vẫn luôn chờ đợi Ngụy Vương Lý Thái chuyển tỉnh, và phải lập tức thông báo.

Vì vậy một cung nhân lập tức đi tìm Lý Nhị.

Những người khác tay chân luống cuống chiếu cố Ngụy Vương Lý Thái.

Lúc đó Lý Nhị cũng không có ở bên giường Ngụy Vương Lý Thái.

Chỉ nghe hạ nhân bẩm báo Ngụy Vương điện hạ vừa tỉnh liền hỏi tình huống Phụ hoàng.

Lý Nhị nghe vậy, đối với việc này phi thường cảm động.

Lần này có khả năng nếu như không có Ngụy Vương Lý Thái, hiện tại hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Bên kia Thái tử Lý Khác cùng Lâm Hiên y nguyên mày nhíu chặt.

Kỳ thật cũng không thể chỉ vẻn vẹn bởi vì thích khách mặc cái gì liền khẳng định tất cả.

Dù sao một thân y phục cũng quyết định không được cái gì.

Chương 235

Thích khách cùng người sau lưng bởi vì thích khách tự hành kết liễu mà triệt để không còn tung tích.

Thái tử Lý Khác cùng Lâm Hiên hiện tại cũng bó tay toàn tập.

Việc này từ khi phát sinh bắt đầu, sắc mặt Lý Nhị vẫn luôn xử lý trạng thái đen sì.

Dù sao thích khách của một cái tiểu quốc đều tiến vào Đại Đường quốc đô mà không ai hay biết.

Lại còn tiến vào Hoàng thành, cuối cùng tiến vào Ngự Hoa Viên đâm bị thương con trai hắn là Ngụy Vương Lý Thái.

Vấn đề này cũng không có bị gióng trống khua chiêng.

Ngụy Vương Lý Thái cũng vẫn luôn tại trong cung tu dưỡng. "Vô luận có bao nhiêu chứng cứ đều phải cho Trẫm tra, nhất định phải biết, kẻ muốn Trẫm chết rốt cuộc là ai?" Lý Nhị tại trong cung thịnh nộ.

Người Thái tử Lý Khác phái đi tiểu quốc biên cảnh điều tra cũng hào vô tiến triển khả ngôn.

Người này cứ như lăng không xuất hiện lại lăng không biến mất.

Lý Khác cũng không biết chuyện Lâm Hiên trong tay có Chỉ Dẫn Châm, cho nên vẫn luôn đang sầu mi khổ não. "Thái tử Điện hạ, ta quên nói cho ngài biết.

Ta mới được một kiện pháp bảo, có thể đem một đời của một người từ đầu đến cuối đều biết hiểu.

Cho nên đối với thích khách này, chỉ cần biết tên thật của hắn, liền

có thể biết được nguyên lai hắn tiếp xúc với ai, ai ra lệnh cho hắn.

Có đồng bọn hay không?

Tại trong Hoàng thành nước ta có người quen hay không.

Cuối cùng rốt cuộc là như thế nào tiến nhập kinh đô triều ta." Lâm Hiên nói. "Trong tay tiên sinh thật sự có vật thần kỳ như thế?" Thái tử Lý Khác kinh ngạc nói. "Điện hạ nếu như không tin, có thể tùy thời sử dụng lên một người nào đó thử một lần." Lâm Hiên nói.

Tiếp đó Thái tử liền tùy ý nói tên một cung nhân.

Sau đó Chỉ Dẫn Châm liền thần kỳ hiện ra cuộc đời người này.

Bởi vì người này từ nhỏ phục thị Thái tử Lý Khác, cho nên Thái tử Lý Khác đối với nhất sinh của hắn đều phi thường hiểu rõ.

Khi Lâm Hiên nói ra người này khi nào sinh ra, khi nào tiến cung, tiến cung xong làm cái gì cho Thái tử, bị điều đi đâu...

Thái tử Lý Khác thật sự kinh ngạc đến ngây người!

Bởi vì tất cả mọi thứ đều chính xác.

Tức tiện là chi tiết nhỏ nhất.

Cung nhân ở một bên dùng ánh mắt nhìn quái vật nhìn Lâm Hiên.

Khả năng nhân sinh của chính mình, Lâm Hiên nói còn rõ ràng hơn hắn từng trải qua.

Quan trọng nhất là sự thần kỳ, cư nhiên sẽ có thứ trực tiếp chạy vào não Lâm Hiên.

Nguyên lai chỉ biết Lâm đại nhân đầu óc linh hoạt, hiện tại cảm giác Lâm đại nhân cả người chính là thần tiên.

Giống như loại người biết coi bói vậy.

Nhưng thầy bói thì giang hồ lừa đảo chiếm đa số.

Lâm Hiên mới chân chính là người tri hiểu vận mệnh. "Tiên sinh, vật này từ đâu mà có, thực sự quá hoang đường rồi.

Trừ cái này ra còn có cái nào khác không?

Tuy rằng vật này tại trong tay ngài dị thường tiện lợi, nhưng nếu như lọt vào tay người khác, như vậy sẽ là họa hoạn lớn nhất." Lý Khác không hổ là Đại Đường Thái tử, cái thời điểm này y nhiên vẫn đang lo lắng vận mệnh quốc gia.

Lâm Hiên thầm nghĩ: "Quả nhiên người gia tuyển không sai, nếu hắn không làm Hoàng đế, ta trực tiếp quỳ xuống luôn." Lâm Hiên lại dựng lên một cái flag.

Nhưng cái flag này tuyệt đối là cái flag kiên định nhất trên thế giới.

Chương 236

Không chỉ là Lâm Hiên tự tin đối với năng lực của mình, còn có sự tín nhiệm của Lâm Hiên đối với tâm thái cùng năng lực của Thái tử Lý Khác.

Bằng vào đủ loại hành vi của hai người, tuyệt đối sẽ không xuất hiện hiện trường "vả mặt" cỡ lớn đâu.

Thái tử Lý Khác sau khi biết sự tồn tại của Chỉ Dẫn Châm cùng với phương pháp sử dụng, tâm lý ưu lự lập tức tan một nửa. "Tiên sinh có pháp bảo này, ta có thể trực tiếp biết được người cuối cùng chỉ sử là ai rồi?" Thái tử Lý Khác hưng phấn nói. "Điện hạ, không có đơn giản như vậy.

Người này đã có thể khinh khinh tùng tùng tiềm nhập vương triều Đại Đường ta, lại còn tại trong Ngự Hoa Viên ám sát Hoàng đế bệ hạ, ắt sẽ có chuẩn bị mười phần.

Nếu như tên của người này là giả, ta sẽ không biết làm sao biết được tên thật của hắn, như vậy một đời của hắn cũng không cách nào tra nha." Lâm Hiên lo âu nói. "Xác thực, đây là một vấn đề lớn." Thái tử Lý Khác mày lại một lần nữa nhíu chặt.

Tại lúc tình huống hai người lâm vào ngõ cụt.

Một trận tiếng chuông vui tai vang lên. "Đinh, hệ thống nhắc nhở Chỉ Dẫn Châm của ngài sắp thăng cấp.

Thời gian thăng cấp là 24 giờ.

Về sau Chỉ Dẫn Châm không chỉ có thể biết được quá khứ phát sinh của một người, còn có thể dự đoán vị lai của người đó.

Đồng thời từ nay về sau, sẽ thêm vào công năng camera." Lâm

Hiên nghe thấy thế, nhịn không được hưng phấn.

Ý là về sau không cần biết tính danh người đó, chỉ cần chụp một tấm hình là toàn bộ đều có.

Hống hống hống, sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn chính là ý này.

Đương nhiên Thái tử Lý Khác không biết vì sao Lâm Hiên đột nhiên vui vẻ. "Điện hạ không cần lo lắng, ta tìm ra phương pháp rồi.

Ngày mai giờ này ta lại tìm ngài." Lâm Hiên thần bí nói.

Thái tử Lý Khác tuy không biết nguyên nhân, nhưng vẫn làm theo lời Lâm Hiên.

Hôm sau, Lâm Hiên quả nhiên dựa theo phương pháp ngày trước đi tới Thái tử điện.

Đồng thời mang đến một tin tức phi thường chấn kinh. "Điện hạ, kỳ thật người mà tên kia thật sự muốn giết cũng không phải Hoàng đế, mà là Ngụy Vương Lý Thái." Bởi vì tại lúc người này 10 tuổi, Ngụy Vương Lý Thái là một người có tính cách phi thường bạt hỗ.

Một đứa bé 10 tuổi tại trên đường tận mắt nhìn xe ngựa của Ngụy Vương Lý Thái đem người cha duy nhất chàng ngã xuống đất.

Ngụy Vương Lý Thái cũng không để ý đứa bé khóc la, trực tiếp dương trường bỏ đi.

Khả năng một đĩnh bạc đối với Ngụy Vương Lý Thái căn bản không là gì.

Nhưng đối với hai cha con nương tựa lẫn nhau lúc đó liền là giá trên trời.

Nhưng cha bị thương thế không có tiền tài trị liệu thì sao?

Nếu như lúc đó Ngụy Vương Lý Thái lưu lại bồi thường, như

vậy thử thì đã không có chuyện này phát sinh.

Một đứa bé, trải qua 10 năm, tiến nhập trong cung, mới biết được người cải biến cả đời mình là Ngụy Vương Lý Thái.

Vì vậy tất cả hận ý dũng thượng tâm đầu.

Tại trong thời gian Ngụy Vương Lý Thái cùng Lý Nhị đánh cờ, hắn đổi chỗ cho người vốn phải đi đưa trà, định hành thích.

Đồng thời, tại đoạn thời gian đó, sứ giả một tiểu quốc bí mật thông tri hắn muốn hắn đi ám sát Hoàng đế.

Đồng thời cho thù lao phong phú.

Nhưng người này dù sao cũng là tử dân Đại Đường, cũng không có dựa theo ý tứ tiểu quốc kia trực tiếp đi ám sát Lý Nhị.

Hắn tìm người mua một bộ y phục của quốc gia kia mặc lên người, đi ám sát Ngụy Vương Lý Thái.

Một là có thể báo thù giết cha.

Hai là có thể nhắc nhở Hoàng đế bệ hạ đề phòng tiểu quốc kia.

Chương 237

Lâm Hiên sau khi biết hiểu chân tướng, lâm vào trầm tư. "Cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường xương chết rét." (Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đống tử cốt).

Câu thơ này cũng không chỉ vẻn vẹn là nói chơi.

Vương hầu tương tương ninh hữu chủng hồ?

Hiện tại hắn triệt để lý giải nguyên nhân chân chính của cuộc khởi nghĩa Trần Thắng, Ngô Quảng trong lịch sử.

Thế giới này thực sự tồn tại quá nhiều bất công.

Mạng của vương công đại thần còn trân quý hơn mạng của người bình thường.

Hoàng đế Lý Nhị có thể hao phí cả Thái Y Viện cùng tài nguyên đi cứu con trai hắn.

Rõ ràng chỉ cần phí tổn y dược không đáng kể liền có thể cứu một mạng người.

Hơn nữa đây là do cá nhân hắn nợ nần.

Nhưng Ngụy Vương Lý Thái cũng không có xuất thủ.

Lâm Hiên từ khi xuyên việt đến nay, lần đầu tiên cảm nhận được nội tâm thóa mạ cùng căm ghét đối với xã hội phong kiến.

Vốn Lâm Hiên từ khi xuyên việt đến nay, không có ưu sầu trên vấn đề ăn uống.

Lý Nhị cùng Thái tử Lý Khác đối với hắn đều phi thường hào phóng.

Vì vậy sau khi biết chuyện này, Lâm Hiên bắt đầu phản tư.

Có thể hay không bằng sức một mình cải biến hiện trạng.

Thái tử Lý Khác sau khi biết hiểu nguyên ủy cũng lâm vào trầm tư.

Thật sự làm Thái tử rồi, lại có thể thế nào?

Người cùng khổ trên thế giới, một cái cũng sẽ không giảm bớt.

Khả năng tác dụng lớn nhất đó là đem nhân viên xâm nhập chặn tại ngoài quốc thổ.

Nếu không bách tính trong quốc thổ Đại Đường chỉ sẽ càng thêm dân bất liêu sinh.

Nhưng rốt cuộc làm thế nào mới có thể khiến tất cả bách tính an cư lạc nghiệp?

Thái tử Lý Khác bắt đầu thống hận sự vô năng của mình.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Cuối cùng khi Lý Nhị biết hiểu chuyện này xong, trực tiếp đem Ngụy Vương Lý Thái tống cổ đến một cái địa khu biên cảnh thủ biên.

Một người tổng phải trả giá thật lớn cho hành vi của mình.

Khả năng loại chuyện này trên đời chỉ sẽ có càng nhiều.

Nhưng cũng không cách nào can dự từng kiện từng kiện một.

Chỉ có thể tận lực đi đền bù.

Trường Tôn Vô Kỵ sau khi biết chuyện này vốn cho rằng Ngụy Vương Lý Thái có khả năng vùng lên.

Dù sao Lý Nhị là người trọng tình cảm.

Nhưng rất nhanh liền không có tin tức của Ngụy Vương Lý Thái.

Qua ba ngày mới biết được, Ngụy Vương Lý Thái bị bí mật đưa tới địa khu biên cảnh.

Không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho Hoàng đế bệ hạ chấn nộ như thế.

Hy vọng cuối cùng của Trường Tôn Vô Kỵ triệt để rách nát.

Lúc này chỉ có thể đem tất cả trù mã áp lên người Tấn Vương Lý Trị.

Thời gian thấm thoát thoi đưa (Bạch câu quá khích).

Lâm Hiên tại trong thời gian nhàn hạ vẫn luôn chú ý động hướng Võ Mị Nương.

Chương 238

Nhưng đúng như lịch sử, Võ Mị Nương tiến cung rồi.

Nhưng lúc này nàng chỉ là một Tài nhân thấp kém nhất trong cung.

Lâm Hiên tại một lần trên đường tiến cung tìm Thái tử Lý Khác xong trở về, "trùng hợp" tại trong cung gặp nàng.

Lâm Hiên nhìn thấy xong, liền biết hiểu nữ nhân này vì sao có thể hấp dẫn hai đời Hoàng đế Đại Đường.

Bởi vì mỹ mạo của nàng thực sự quá trương dương.

Khả năng hiện tại địa vị thấp hèn trong cung cũng có nguyên nhân này.

Chúng đa nữ tử bởi vì dung mạo của nàng, khiến cho Võ Mị Nương tại trong cung tao ngộ bài xích.

Người thật sự giao hảo với nàng đều là người hiểu rõ nàng, cũng không phải chỉ nhìn dung mạo.

Kỳ thật tính cách Võ Mị Nương phi thường nhận người thích.

Nhưng bởi vì khuôn mặt này...

Tại trong hoàng cung, mặt của nữ nhân chính là tất cả.

Vốn Võ Mị Nương hứng thú bừng bừng tiến nhập hậu cung, muốn làm nữ quan.

Kỳ thật nàng vốn cũng không phải vì phong phi mà tiến cung.

Nhưng do có nhiều người sau lưng ngáng chân, dẫn đến nàng vẫn luôn dậm chân tại chỗ.

Khi nhìn thấy Lâm Hiên, nàng cũng kinh ngạc đến ngây người.

"Lâm đại ca, sao huynh lại ở trong cung?" Võ Mị Nương kinh ngạc nói.

Tại hậu cung lâu ngày, đối với người tương đối thân cận sẽ càng có tâm lý muốn thân cận.

Dù sao nhân tâm trong hậu cung khó lường. "Mị Nương?" Lâm Hiên giả vờ hỏi, "Sao muội lại ở đây?

Ta nguyên lai không phải đã nói sao?

Muốn tới kinh đô thì tìm ta trước." "Lâm đại ca, huynh đừng vội, nghe ta nói hết đã." Lâm Hiên từ trong miệng Võ Mị Nương biết được nàng muốn làm nữ quan, nhưng bởi vì vấn đề dung mạo, ngược lại tại trong cung khó có thể tiến lên.

Dù sao hậu cung đều nhìn mặt, một cái không lưu thần có khả năng sẽ một bước lên trời.

Nguyên lai Võ Mị Nương là như thế.

Hiện tại Lâm Hiên muốn nhân dịp Lý Nhị không có nhìn thấy nàng, đem nàng lộng xuất cung. "Ta hiện tại biết ý tứ của muội rồi, nếu như không chê, đi theo ta đi.

Dù sao muội cũng đối với hậu cung hào vô hứng thú." Võ Mị Nương cũng không giống nữ tử tầm thường, chỉ muốn ở trong cung huyễn tưởng ngẫu ngộ Hoàng đế, sau đó ngồi lên vị trí người trên người. "Nhưng ta thân là cung nữ, không thể trước khi đạt tới 25 tuổi mà xuất cung." "Chuyện nhỏ, ta ở trong cung có người quen, cho nên không cần lo lắng.

Hiện tại chỉ cần lo lo liệu liệu việc có muốn theo ta xuất cung hay không là được rồi." Lâm Hiên nói.

Võ Mị Nương kỳ thật đối với sự câu tâm đấu giác của nữ nhân trong hậu cung đã chán ghét rồi.

Vì vậy khi Lâm Hiên đề xuất, nàng hào không do dự đáp ứng.

Lâm Hiên lập tức tìm Thái tử Lý Khác nói chuyện này.

Thái tử chỉ cho rằng Lâm Hiên nhìn trúng một cái cung nữ, muốn mang xuất cung, cũng không có hỏi thăm nhiều.

Thấy cung nữ Lâm Hiên muốn xác thực tư sắc thượng thừa, hắn chỉ cảm khái một câu: "Tiên sinh cũng trốn không thoát vận mệnh anh hùng khó qua ải mỹ nhân nha." Lâm Hiên đối với cái này chỉ cười trừ.

Gia đây là đang lót đường cho sau này, hiểu không?

Gia đều hy sinh sắc tướng rồi, sau này phải đối xử với gia tốt hơn một chút.

Tuy rằng có lòng, nhưng nữ tử đối diện vô tình a.

Lâm Hiên bất đắc dĩ thầm nghĩ.

Vô luận như thế nào, trước tiên cứ bắt cóc Võ Mị Nương đi rồi nói sau.

Chương 239

Lịch sử sau này phát triển để nó phát triển đi.

Vì vậy Lâm Hiên đem Võ Mị Nương cắm vào trong cửa hàng Đại Đường. "Đối với ngành nghề nào tương đối có hứng thú?

Ta có thể trực tiếp đem muội an bài đi vào.

Mị Nương ở nơi đó cũng phải bắt đầu làm từ tầng thấp nhất.

Nhưng ở nơi đó muội yên tâm, tất cả mọi người đều không có sự tồn tại của câu tâm đấu giác, hết thảy đều dựa vào thực lực nói chuyện." Lâm Hiên tại thời kỳ đầu mở tiệm, liền thông tri tất cả cửa hàng trưởng đối với việc tuyển trạch nhân viên.

Nhất định phải thực hành chế độ phân phối giai tầng cao thấp.

Tất cả mọi người án theo thực lực nói chuyện.

Tại trong lúc làm việc mỗi ngày, nếu như người tầng dưới hiệu suất công tác vượt qua lãnh đạo của mình, như vậy sẽ trực tiếp đem hai người hoán đổi vị trí.

Quy tắc sinh tồn tàn nhẫn này cùng với sự tuyển bạt quân nhân trong đội ngũ là giống nhau như đúc.

Cũng chính bởi vì chế độ này của Lâm Hiên, tất cả cửa hàng buôn bán đều không có xuất hiện thâm hụt.

Từ khi mở tiệm đến nay trước sau vẫn luôn có lãi.

Cửa hàng của Lâm Hiên vẫn luôn tích cực đóng thuế, nhờ đó mà quốc khố Đại Đường cũng sung túc hơn không ít.

Lý Nhị đối với việc này khen không dứt miệng.

Thái tử Lý Khác biết Lâm Hiên thỉnh thoảng cần vào cung, bèn

cấp cho hắn một tấm yêu bài vào cung, nhờ vậy mới có tình huống Lâm Hiên "tình cờ" gặp gỡ Võ Mị Nương.

Tất cả những cuộc gặp gỡ tình cờ đều là sự sắp đặt cố ý. "Cảm ơn Lâm đại ca, ta vào bên trong đây." Võ Mị Nương vốn chỉ cảm thấy Lâm Hiên không phú thì quý, nhưng không ngờ hắn lại có năng lực mở nhiều cửa hàng khắp kinh thành như vậy.

Có cửa hàng bán đồ vật, có nơi làm dịch vụ, nàng chưa từng thấy bao giờ.

Vì vậy, nàng liền chọn một nơi mới lạ nhất.

Đó là thẩm mỹ viện do Lâm Hiên mở.

Tuy Lâm Hiên ở hiện đại cũng không biết phương pháp cụ thể của thẩm mỹ viện, nhưng dưới sự miêu tả của hắn, Trường Lạc lại có linh cảm, bèn cùng Từ Huệ hợp tác mở cửa hàng này.

Hai người cố gắng chuyển đổi các loại mỹ phẩm, thủ pháp trang điểm và phương thức bảo dưỡng của xã hội hiện đại mà Lâm Hiên miêu tả thành hình thức có thể làm được từ dược liệu của xã hội cổ đại.

Vừa mới khai trương, việc làm ăn đã vô cùng phát đạt.

Bên trong không chỉ có sản phẩm dành cho nữ giới mà còn có cả nam giới.

Hai người hợp tác với nhiều nơi, ví dụ như nơi xuất thân của Lâm Hiên.

Dù sao thì những người hay phải xuất đầu lộ diện đều chú ý đến ngoại hình và thanh xuân.

Ai cũng không muốn bị đào thải, bảo dưỡng vẫn hơn là không.

Các quý phụ trong nhà đại thần ở kinh thành đều đến thử.

Từ Huệ và Trường Lạc cũng kéo cả Lý Anh Ca vào, ba người cùng nhau bắt đầu làm ăn.

Thật ra từ khi thành thân, Lâm Hiên vẫn luôn truyền đạt cho ba người một tư tưởng: Trên thế giới này nam nữ đều bình đẳng, không phải chỉ có đàn ông mới có thể ra ngoài làm việc, còn phụ nữ thì phải ru rú trong nhà, cả ngày xoay quanh trượng phu.

Trong đầu một người phụ nữ cả đời không nên chỉ có trượng phu và con cái.

Ban đầu ba người nghe Lâm Hiên nói như vậy thì đều kinh ngạc đến ngây người.

Nhưng ngẫm nghĩ kỹ lại thì quả thực có đạo lý.

Vì sao phụ nữ lại có số phận như vậy?

Vì sao đàn ông có thể cao hơn một bậc?

Do đó, ba người chịu ảnh hưởng của Lâm Hiên, bắt đầu cuộc sống độc lập.

Lâm Hiên bước vào cửa hàng, liếc mắt liền nhìn thấy Lý Anh Ca ở sảnh lớn Đại Đường.

Lâm Hiên bước lên hai bước, liền ôm lấy nàng.

Chương 240

"Anh Ca, mệt không?" Lâm Hiên nói xong liền muốn hôn lên má nàng.

Nhưng lại bị Lý Anh Ca đẩy ra. "Sư phụ, đừng như vậy, ta đang ở bên ngoài đấy!" Vốn biết Lâm Hiên không câu nệ tiểu tiết, nhưng cũng không ngờ lại đến mức này.

Ngộ nhỡ bị kẻ có tâm nhìn thấy, cáo buộc hắn phóng túng, có thể sẽ ảnh hưởng đến địa vị của Lâm Hiên.

Điều Lý Anh Ca không biết là Lâm Hiên đã dùng danh nghĩa Thái tử để xin cung nữ.

Nhưng Thái tử cũng không nghĩ nhiều về phương diện đó.

Lâm Hiên nhìn phản ứng của Lý Anh Ca, liền biết tư tưởng cổ đại vẫn ăn sâu vào lòng người.

Vô luận truyền đạt thế nào, cũng không có ai dám hôn môi công khai ngay trên đường cái.

Đương nhiên, có khả năng đặt ở xã hội hiện đại cũng sẽ như vậy thôi.

Thiên hạ này chỉ có nam chính của ta mới cho là chuyện bình thường. "Đúng rồi, Anh Ca, trong lần bị thương trước kia có một cô gái đã cứu ta." Lâm Hiên nói, "Tên là Võ Mị Nương, nàng xem sắp xếp cho nàng ấy." Lâm Hiên chỉ vào Võ Mị Nương. "Tẩu tẩu hảo.

Lâm đại ca thường nhắc đến phương danh của người." Võ Mị Nương chào một tiếng tẩu tẩu, Lý Anh Ca liền biết cô gái này đối với Lâm Hiên không có ý đồ gì.

Nếu không thì đã gọi là tỷ tỷ rồi.

Lý Anh Ca đánh giá cô gái này từ trên xuống dưới, phát hiện dung mạo quả thực thượng thừa.

Lý Anh Ca khách khí vài câu rồi hỏi: "Lâm Hiên đã nói quy tắc cho cô nương rồi chứ?" "Ân ân." Võ Mị Nương gật gật đầu, "Nhưng Lâm đại ca không nói cụ thể nội dung công việc." "Cái này không cần lo lắng, hôm nay ta dẫn cô nương đi làm quen hoàn cảnh trước, ngày mai bắt đầu làm việc chính thức." "Lúc đó xem thử có thể bắt tay vào làm được không.

Nếu không được thì lại điều chuyển." Lý Anh Ca nói.

Có khả năng vì Lý Anh Ca vốn quen múa đao múa thương, nên đối với các loại son phấn cũng không nhạy cảm lắm, vì vậy nàng thường ở sảnh ngoài tiếp đãi khách nhân.

Bởi vì phần lớn khách nhân đều là nữ, nên cũng không có chỗ nào bất tiện. "Được, cảm ơn tẩu tẩu." Đêm đó sau khi Lâm Hiên về nhà, liền nói với Lý Anh Ca: "Cô gái hôm nay đến ấy, nàng cố gắng giữ nàng ta ở lại trong tiệm.

Đừng để nàng ta tùy ý ra ngoài." Lâm Hiên làm vậy là muốn triệt để cắt đứt cơ hội Võ Mị Nương gặp gỡ Hoàng đế Lý Nhị và Tấn Vương Lý Trị.

Nhưng nghe vào tai Lý Anh Ca lại giống như đi cửa sau vậy. "Sao hả, quy tắc phu quân đặt ra đã quên rồi?" Lý Anh Ca nói, "Trong tiệm của ta cần sự công bằng tuyệt đối, không cho phép có bất kỳ trường hợp đặc biệt nào xuất hiện.

Sao giờ lại bắt đầu muốn giúp người quen rồi?" Lý Anh Ca cười như không cười. "Anh Ca, nàng nghĩ nhiều rồi." Lâm Hiên bất đắc dĩ nói, "Ta chỉ là không muốn nàng ta ra ngoài gặp một số người mà thôi." Vốn dĩ Lâm Hiên đột nhiên dẫn về một cô gái đã khiến người ta nghi ngờ, hiện tại lại nói câu này, Lý Anh Ca triệt để sợ hãi. "Phu

quân, nói thật với ta đi, có phải cô gái này đắc tội với quyền quý, hiện tại bảo ta giúp che giấu không?" Lý Anh Ca lo lắng nói, "Ngộ nhỡ cứu nàng ta, rồi nàng ta chiêu chọc người ta tìm tới cửa thì làm sao?" "Cái này không cần lo lắng, cô gái này không chiêu chọc những người không nên chọc." Lâm Hiên nói, "Chỉ là ta muốn giữ nàng ta ở trong tiệm.

Cô gái này tay chân cũng lanh lẹ, hẳn là sẽ giúp các nàng giảm bớt không ít áp lực." Thực ra từ khi ba người mở tiệm, nhân viên tuyển vào không nhiều.

Hầu như mọi việc đều do ba người tự thân vận động.

Dù sao ở xã hội cổ đại, để một cô gái xuất đầu lộ diện là hơi khó.

Mấy cửa hàng khác người chạy bàn đều là nam.

Hiện tại đột nhiên muốn tìm nữ nhân viên thì căn bản không có.

Nhưng vì là cửa hàng son phấn, nên có một cô gái làm việc sẽ càng có sức thuyết phục hơn.

Thực ra lời Lâm Hiên nói cũng không phải không có lý.

Nàng cùng hai vị tỷ tỷ khá bận rộn.

Hiện tại tuyển thêm một người, vừa vặn giải quyết tình trạng cấp bách.

Nhìn tư sắc và làn da của cô gái kia, không chừng có thể giúp cửa tiệm chiêu mộ thêm khách. "Xác định là không có nguy hiểm đúng không?" Lý Anh Ca vẫn không yên tâm hỏi lại. "Ta xác định, hiện tại ngay cả lời của phu quân nàng cũng không tin nữa rồi." Lâm Hiên nói, "Xem ra tối nay phải trừng phạt nàng mới được." Hai người một đêm ôn tồn.

Chương 241

Ngày hôm sau, Lý Anh Ca giới thiệu Võ Mị Nương với Từ Huệ và Trường Lạc.

Hai người biết là do Lâm Hiên sắp xếp nên cũng không có dị nghị gì lớn.

Họ đều tin tưởng Lâm Hiên làm gì cũng có nguyên nhân.

Lý Anh Ca ngược lại cảm thấy áy náy.

Tất cả mọi người đều tin Lâm Hiên, chỉ có nàng là chất vấn hắn.

Xem ra nàng tin tưởng Lâm Hiên vẫn chưa đủ.

Lý Anh Ca âm thầm hạ quyết tâm, sau này những lời Lâm Hiên nói, nàng đều sẽ tin tưởng như Từ Huệ và Trường Lạc.

Bên này, sau khi Lâm Hiên sắp xếp Võ Mị Nương ổn thỏa, liền đi tới quân doanh.

Từ sau khi hệ thống cập nhật xong La Bàn Dẫn Đường, liền im hơi lặng tiếng.

Lâm Hiên đành phải đến quân doanh nghiên cứu các loại vũ khí.

Hiện tại Cung Tiễn Đội dưới sự dẫn dắt của Lý Tĩnh ngày càng trưởng thành.

Uy lực của nỏ mạnh (cường nỗ) cũng dần được kích phát ra.

Tốc Đội dưới quy luật sinh tồn tàn nhẫn vẫn giữ được khung cảnh náo nhiệt.

Không ai cam chịu bình thường, đặc biệt là sau khi chứng kiến uy lực của súng.

Vì vậy nơi náo nhiệt nhất trong quân doanh chính là khu vực của Tốc Đội.

Lâm Hiên đang say sưa xem Tốc Đội thi đấu, lúc này nhận được tin tức từ trong cung.

Tấn Vương Lý Trị ở trong cung đã có một phen thể hiện.

Trong lịch sử, Tấn Vương Lý Trị tuy rằng nhu nhược, nhưng tâm cơ cũng không thua kém các hoàng tử khác.

Vừa rồi hắn ở trước mặt Lý Nhị đã nhận được một phen khen ngợi.

Mười sáu tuổi đã có thể đánh cờ với một võ tướng trong triều.

Cụ thể không biết là võ tướng kia nhường, hay là Lý Trị có thực lực thật sự.

Dù sao thì Lý Nhị đã tin tưởng vào năng lực của Tấn Vương Lý Trị.

Thái tử Lý Khác cũng không tận mắt chứng kiến toàn bộ sự việc, chỉ nghe kể lại trong điện.

Vô luận thế nào thì đó cũng là một loại thể hiện năng lực.

Lâm Hiên không cho là đúng.

Cho dù thắng lợi trong ván cờ, nhưng trên chiến trường vẫn cần năng lực ứng biến thiên biến vạn hóa.

Dù sao đánh cờ trong cung, võ tướng khó tránh khỏi phân tâm, cũng khó tránh khỏi cảm giác phải nhường hoàng tử, và giữ thể diện cho Hoàng đế.

Nếu đánh một hoàng tử tơi bời hoa lá, mặt mũi Hoàng đế cũng mất hết, cái mạng nhỏ liệu có giữ được không?

Lâm Hiên sớm đã nhìn thấu tất cả.

Bất kể Tấn Vương Lý Trị có năng lực thật sự hay không, lần đối dịch này hắn đều sẽ thắng.

Cho nên những ván cờ trên triều đường, đặc biệt là có mặt Hoàng đế, thường không có độ tin cậy cao.

Chỉ có chiến trường thực sự mới thể hiện được năng lực chân chính của một người.

Xem ra thời gian tới chỉ cần có một cuộc chiến nhỏ, Tấn Vương Lý Trị sẽ xuất hiện. "Ông đây chờ xem hiện trường mất mặt quy mô lớn." Lâm Hiên thầm nghĩ.

Nhưng lúc này Thái tử Lý Khác nhất định phải vào cung để chúc mừng đệ đệ của mình.

Vô luận là thật lòng hay giả ý, một tiếng chúc mừng là không thể thiếu.

Thái tử Lý Khác tìm đến Lâm Hiên: "Tiên sinh có thể cùng ta đi một chuyến không?" "Ta thôi đi, ta không có hứng thú với sự dối trá đó." Lâm Hiên nói thẳng.

Thực ra Thái tử Lý Khác khi còn là Ngô Vương cũng sẽ không đi làm những việc này.

Chương 242

Nhưng từ khi làm Thái tử, Lâm Hiên đã dạy hắn các loại đối nhân xử thế trong triều và trong cung.

Thái tử Lý Khác từ chỗ ban đầu còn gượng gạo và không thích ứng, nay dần dần đã quen với những hành vi này.

Giờ phút này nghe tin, việc đầu tiên Thái tử Lý Khác làm là tìm một món quà tặng cho đệ đệ.

Món quà này vừa không quá phô trương lại không mất đi sự long trọng, vừa thể hiện sự quan tâm của anh trai đối với em trai, lại thể hiện được địa vị của Thái tử. "Điện hạ không cần rối rắm." Lâm Hiên nói, "Hai hôm trước Cung Tiễn Đội nghiên cứu nỏ mạnh lại có đột phá.

Theo ý ta, chi bằng lấy một chiếc nỏ mạnh tặng cho hắn.

Như vậy cũng thể hiện được sự tán thưởng đối với đệ đệ." "Vậy nghe theo tiên sinh." Quả nhiên, khi Thái tử Lý Khác lấy nỏ mạnh làm quà tặng cho Tấn Vương Lý Trị, Tấn Vương Lý Trị liền lập tức thử uy lực của mũi tên nỏ, khiến đám người bên cạnh đều trầm trồ kinh ngạc.

Thật ra, Tấn Vương Lý Trị chưa phát huy được một nửa uy lực của nỏ mạnh.

Bởi vì cự ly tác dụng khá gần, cộng thêm tác dụng của thuốc súng trên nỏ mới khiến uy lực nhìn có vẻ kinh người.

Đám người lại được một phen tâng bốc.

Trong đám người, kẻ duy nhất tỉnh táo là Thái tử Lý Khác.

Vì hiểu rõ nỏ mạnh, nên hắn biết hôm nay Lý Trị không hề phát

huy được uy lực của nó, thậm chí một nửa cũng không có.

Nghe người khác đều đang tâng bốc Tấn Vương Lý Trị, Thái tử Lý Khác không nói gì nhiều.

Có khả năng nếu là trước kia, hắn sẽ không do dự xông lên lắp tên bắn lại, phát huy uy lực lớn hơn.

Nhưng hiện tại hắn là Thái tử, không thể tát vào mặt tất cả mọi người ở đây.

Chỉ có thể hùa theo lời nói của đám đông. "Hoàng huynh vì sao cúi đầu không nói, có phải cảm thấy đệ đệ không có năng lực không?" Tấn Vương Lý Trị thấy Thái tử Lý Khác im lặng, liền cố ý hỏi. "Đương nhiên không phải, ta chỉ đang nghĩ có nên tìm riêng cho đệ một vị lão sư dạy võ hay không." Thái tử Lý Khác đáp, "Dù sao với năng lực hiện tại của đệ, một lão sư dạy tốt cho mấy người khác có khả năng không dạy nổi đệ." "Đã là Hoàng huynh có ý như vậy, vậy thì đa tạ Hoàng huynh." Thế là Thái tử Lý Khác liền tìm một lão thần rất có kinh nghiệm và năng lực trong triều.

Người này cương trực công chính, sẽ không vì dạy học sinh là hoàng tử mà hạ thấp yêu cầu.

Thái tử Lý Khác không hề vì tư tâm của mình mà tìm cho Tấn Vương Lý Trị một lão sư không đáng tin cậy.

Lâm Hiên biết Thái tử lập tức tìm người thì liền hiểu.

Sơ tâm của Thái tử Lý Khác không hề vì sự hiểm ác của triều đình mà thay đổi.

Thái tử Lý Khác không phải là người ích kỷ, cũng sẽ không vì người khác có năng lực vượt trội mà phủ định họ.

Lâm Hiên luôn biết mình tuyệt đối không chọn sai người.

Quả nhiên qua thời gian dài quan sát, Lâm Hiên càng ngày càng khẳng định năng lực của Thái tử Lý Khác.

Ngược lại Tấn Vương Lý Trị, thỉnh thoảng lại muốn thỉnh cầu đổi sư phụ, kêu ca là quá nghiêm khắc, quá vất vả.

Đương nhiên, vị lão sư kia nhận mệnh lệnh của Thái tử nên tận tâm tận lực dạy dỗ Tấn Vương Lý Trị, cũng không vì Lý Trị thoái thác mà buông lỏng.

Gần đây Thái tử Lý Khác và Lâm Hiên vẫn luôn điều tra xem rốt cuộc là tiểu quốc nào đã xúi giục cung nhân ám sát Hoàng đế.

Nhưng vì cung nhân kia không có quá nhiều tiền tài, nên quần áo mua được là loại tồn tại ở tất cả các tiểu quốc.

Vì vậy Thái tử Lý Khác và Lâm Hiên khá đau đầu.

Dù sao thủy chung vẫn còn một mầm họa, giống như có một con dao kề trên cổ.

Đã có thể xúi giục cung nhân lần thứ nhất, thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba.

Do đó Thái tử Lý Khác quyết định phái người đi các tiểu quốc dò la tin tức.

Vốn dĩ diện tích của tất cả các tiểu quốc biên cảnh đều không lớn, chỉ vì vị trí địa lý hơi xa xôi.

Thật ra những quốc gia nhỏ này phong cảnh rất đẹp.

Trong lúc điều tra cũng tương đương với du sơn ngoạn thủy.

Vì vậy Lâm Hiên liền tự động thỉnh mệnh đi đến các tiểu quốc.

Vì Từ Huệ, Trường Lạc, Lý Anh Ca đều đang bận rộn sự nghiệp, nên lần này Lâm Hiên đơn thân độc mã đi trước.

Chương 243

Đột nhiên Lâm Hiên có dự cảm, có khả năng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Lâm Hiên đã đi, thì không cần tốn nhiều công phu trên đường.

Chạy mệt thì thuê một chiếc xe ngựa.

Do đó dọc đường cũng tiêu dao tự tại, vô câu vô thúc.

Nhưng không biết nguy hiểm sẽ giáng xuống như thế nào.

Lần này mục đích chính là tìm kiếm nguồn gốc bộ quần áo, nên Lâm Hiên không mang theo nhiều người.

Nhưng bộ quần áo kia lại không hề dễ tìm.

Lâm Hiên cùng đám tiểu tư đứng trên một con đường của một tiểu quốc.

Người đi đường thỉnh thoảng lại nhìn bọn họ.

Thực sự một đám người đứng tụ tập trên một con đường vốn không lớn là rất đột ngột.

Lâm Hiên bèn chia ra một bộ phận, lần lượt đi vào một trà lâu.

Chính lúc Lâm Hiên đang đầy đầu dấu hỏi, không biết bắt đầu ra tay từ đâu, thì một tiểu tư bên cạnh nói: "Đại nhân, chúng ta không phải nên tìm cửa hàng quần áo đông khách nhất toàn thành để bắt đầu sao?" "Đúng, quả thực muốn tìm quần áo thì cách này là nhanh nhất." Lâm Hiên thầm nghĩ, "Ở trong tiệm quần áo, bất kỳ kiểu dáng nào cũng sẽ có.

Có khả năng cửa hàng chính quy một chút sẽ đăng ký thông tin khách hàng." Lâm Hiên đột nhiên cảm giác trí thương của mình bị một

tiểu tư nghiền ép. "Được, hiện tại tất cả chia thành hai đội.

Phân biệt đi tìm kiếm các tiệm may, tiệm quần áo may sẵn trên từng con phố.

Trước án binh bất động, ghi lại vị trí, rồi mới trục nhất điều tra." Phân phối nhiệm vụ xong, Lâm Hiên liền tách ra khỏi đám tiểu tư. "Ông đây mới không làm mấy việc không có hàm lượng kỹ thuật này.

Xuất môn tại ngoại nhất định phải du sơn ngoạn thủy nha.

Việc quan trọng đến mấy cũng không quan trọng bằng sự vui vẻ của ông đây.

Không chừng có thể đụng phải một dị vực mỹ nữ." Thế là Lâm Hiên tùy tiện mua một bộ quần áo địa phương, xử lý tài vật trên người, thay quần áo khác.

Đợi lúc Lâm Hiên xuất hiện lần nữa, có khả năng ngay cả tiểu tư vừa rồi cũng không nhận ra.

Thỏa thỏa là một chàng trai trẻ tuấn tú người địa phương.

Lâm Hiên ngâm nga điệu hát nhỏ, bắt đầu dạo phố. "Tránh ra, tránh ra, người trên đường tránh ra hết cho ta, khẩn trương lên!" Một thanh âm đột ngột lọt vào tai.

Có thể ở trên mảnh đất này mà hô hào ngang ngược như vậy, có khả năng thân phận cũng như Ngụy Vương Lý Thái ở trong hoàng thành ngày trước đi.

Nhưng hiện tại Ngụy Vương Lý Thái đã bị đuổi ra biên cương.

Tự gây nghiệt, không thể sống a! "Không có mắt sao?

Khẩn trương tránh ra hết.

Nếu cản trở đường đi của công tử nhà ta, tất cả mọi người đều chịu không nổi đâu." Mắt thấy xe ngựa sắp đâm vào một thiếu nữ

đang không kịp tránh né phía trước.

Tức thì một bóng người màu trắng lướt vào tầm mắt mọi người, từ một bên ôm lấy eo thiếu nữ, xoay người một trăm tám mươi độ, cứu thiếu nữ xuống an toàn.

Được rồi, không cần hoài nghi, chính là Lâm Hiên. "Ta giây trước còn đang nghĩ đến diễm ngộ, giây sau liền cho ta đụng phải loại tình tiết kinh điển này." Lâm Hiên nội tâm thổn thức.

Quả nhiên là nam chính a. "Cô nương, không sao chứ?" Lâm Hiên ôn nhu hỏi.

Thiếu nữ kia chưa hoàn hồn sau cơn kinh hãi, chỉ thấy người cứu mình giống như trích tiên, cả người nhìn đến ngẩn ngơ.

Lâm Hiên nhẹ nhàng lay vai thiếu nữ hai cái. "Cô nương, cô nương?" Lâm Hiên buồn bực, chẳng lẽ mình thực sự có mị lực lớn như vậy?

Chương 244

"Ác, ục, ta không sao, không sao rồi." Thiếu nữ kia phảng phất như vừa tỉnh mộng.

Lâm Hiên mới nhìn rõ dung mạo vị thiếu nữ này.

Nàng mặc trang phục đặc hữu của nữ tử địa phương, trên đầu đội loại mũ nhìn có vẻ nặng nề.

Cái mũ đó hẳn là tiêu chí của sự trưởng thành.

Làn da nàng trắng nõn có thể búng ra sữa, sống mũi nhỏ nhắn, cái miệng nhỏ nhắn như trái anh đào.

Hoạt thoát thoát là một mỹ nhân. "Bắt cóc nàng về nhà." Ý nghĩ đầu tiên của Lâm Hiên khi nhìn thấy cô gái này. "Cô nương không sao là tốt rồi." Nói xong Lâm Hiên liền đỡ cô gái đứng dậy.

Vì vốn đang ôm eo nàng, cô gái cả người hoàn toàn dựa vào trên người hắn.

Khi Lâm Hiên đỡ cô gái đứng dậy, cô gái mới phát giác hành vi bất nhã, liên mang nói với Lâm Hiên: "Đa tạ công tử cứu mạng.

Nếu công tử không ngại, xin mời theo ta về nhà.

Tiểu nữ tử định sẽ hậu tạ." "Không cần không cần, chỉ là cái nhấc tay mà thôi." Nói xong Lâm Hiên liền muốn đi.

A Lạp thấy nam tử như thiên tiên cứu mình sắp rời đi, trong lòng vừa vội vừa hoảng, vội vàng kéo lấy vạt áo Lâm Hiên. "Tiên sinh nhất định phải để ta áy náy cả đời sao?

Cho ta một cơ hội báo đáp đi, nếu không ta cả đời đều sẽ ghi nhớ trong lòng.

Người ta nói cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, công tử muốn ta làm sao trả cái tình này.

Hiện tại ngay cả về nhà cũng không nguyện ý theo ta một chuyến sao." A Lạp từ sau khi khôi phục tinh thần, liền hạ quyết tâm phải đưa Lâm Hiên về nhà.

Vô luận như thế nào cũng không thể buông tha nam tử như trên trời rơi xuống này.

Lâm Hiên thấy nữ tử đối đáp như vậy, liền biết nàng thật sự không sao rồi. "Cô nương hà tất phải như vậy, ta cứu người lại không cầu đồ báo đáp.

Thực sự không cần thiết phải như vậy a." "Công tử đã nói như vậy, thì theo ta về đi.

Cũng phải để ta mời một bữa cơm rau dưa chứ." Thấy nữ tử đã nói đến mức này, Lâm Hiên cũng không từ chối nữa.

Nhưng Lâm Hiên hiển nhiên đánh giá thấp số lượng "người nhà" của nữ tử.

Từ khi hai người đi vào một con phố, nữ tử liền bắt đầu chào hỏi người quen.

Từ thất đại cô bát đại dì, không một ngoại lệ đều biết Lâm Hiên là ân nhân cứu mạng của nàng.

Sao đột nhiên có một loại cảm giác như ra mắt phụ huynh vậy?

Những người thân thích đó nhìn ánh mắt hai người, cảm giác như sắp muốn phát lì xì tới nơi.

Lâm Hiên đột nhiên cảm giác theo nữ tử về nhà là một lựa chọn sai lầm.

Khả năng khó thoát thân rồi.

Tuy rằng cô gái này lớn lên thực sự xinh đẹp. "Ta có thể hỏi nhà cô có bao nhiêu người không?" Lâm Hiên đi theo sau lưng nữ tử, dè dặt hỏi. "Nhà ta chỉ có mình ta nha.

Nhưng vì sao cảm giác có rất nhiều thân thích phải không?

Những người đó đều không phải người thân của ta, chỉ là hàng xóm, nhưng bán anh em xa mua láng giềng gần mà.

Kỳ thực ta là trẻ mồ côi, từ nhỏ không có người thân.

Do đó tình cảm với các thúc thúc thẩm thẩm hàng xóm khá sâu đậm.

Hai bên đều hỗ trợ lẫn nhau.

Ta từ nhỏ kỳ thực là ăn cơm trăm nhà mà lớn lên." Lâm Hiên vốn dĩ nhìn tính cách nữ tử, tưởng rằng nàng hẳn là được sủng ái từ nhỏ mà lớn lên.

Chương 245

Không ngờ thân thế lại khảm khờ như vậy. "Đã như vậy, vừa vặn ta cũng không cần lo lắng chuyện phiền toái ra mắt phụ huynh." Lâm Hiên thầm nghĩ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, liền tới nhà của nữ tử.

Khiến Lâm Hiên không ngờ là, nhà của nữ tử này phi thường lớn, một điểm cũng không giống nơi ở của một cô nhi.

Chẳng lẽ từ nhỏ là một gia đình giàu xổi?

Sau đó gia tộc sa sút, nhưng cha mẹ để lại di sản đủ sống?

Lâm Hiên nghĩ tới nhiều loại khả năng. "Ca ca, không vào sao?" A Lạp thấy Lâm Hiên đi tới cửa liền dừng lại, vội nói với Lâm Hiên.

Thực ra nàng thích Lâm Hiên, sợ hắn bỏ đi. "Không có không có, ta chỉ muốn xác định, đây thật sự là nhà cô sao?" Lâm Hiên không xác định hỏi. "Ta đương nhiên sẽ không ngốc đến mức ngay cả cửa nhà cũng nhận sai rồi.

Công tử yên tâm đi." Lâm Hiên liền đi theo A Lạp vào nhà.

Khiến Lâm Hiên càng khiếp sợ hơn là, trong nhà trừ những nơi cần thiết cho sinh hoạt, những chỗ khác toàn là lụa là gấm vóc thất thải và các loại mũ đặc hữu của địa phương.

Khiến người xem ứng tiếp không xuể, cái gì cần có đều có. "Cô nương, rốt cuộc cô làm nghề gì?" Lâm Hiên hỏi. "Đừng gọi cô nương cô nương nữa, tên ta là A Lạp." Đều đem cả trái tim giao cho người ta rồi, mà người ta cư nhiên còn chưa biết tên. "Được rồi, A Lạp cô nương, hiện tại có thể nói cho ta biết cô làm gì rồi chứ?" Lâm Hiên bất đắc dĩ nói, đồng thời giơ tay xoa đầu A Lạp.

Cái xoa đầu này khiến A Lạp đỏ mặt tim đập, ngay cả lời nói cũng quên trả lời.

Thấy cô gái mặt đỏ hồng, nhìn chằm chằm mũi chân, Lâm Hiên liền biết thành công rồi.

Được rồi, có thể hi sinh nhan sắc, tội gì phải phí sức lực chứ?

Lâm Hiên bèn dùng hai tay giữ lấy vai cô gái, kéo gần khoảng cách hai người. "Tiểu A Lạp, hiện tại có thể nói cho ta biết rốt cuộc muội làm nghề gì rồi chứ?" Lâm Hiên cố ý hạ thấp giọng.

Cô gái bị câu nói thì thầm bên tai này triệt để trấn trụ. "Làm, làm quần áo." A Lạp đứt quãng đáp.

A Lạp một tiểu cô nương mới ra đời làm sao có thể so với Lâm Hiên?

Bị Lâm Hiên nói hai câu liền trêu chọc đến mê muội.

Nhưng Lâm Hiên không quên chính sự.

Từ sau khi vào cửa Lâm Hiên liền nhìn thấy, có một loại quần áo giống hệt loại mà tên cung nhân kia mặc.

Nhưng chỉ là tương tự, không phải giống y hệt.

Lâm Hiên liền biết cô gái nhất định biết lai lịch loại quần áo này.

Xem ra vận khí không tệ lắm, vừa vào một quốc gia liền tra ra manh mối.

Lâm Hiên cũng từ miệng cô gái biết được đây là nơi làm quần áo lớn nhất trong thành.

Tay nghề của cô gái vô cùng tinh tuyệt.

Có không ít đạt quan quý nhân đều đặt làm ở đây.

Lâm Hiên nghe đến đạt quan quý nhân liền biết, đây thật sự là một

cô gái phi thường có tài.

Vô luận thế nào quả nhiên chọn đúng người.

Cô gái sau khi biết Lâm Hiên không có chỗ ở trong thành, liền dùng ba tấc lưỡi giữ Lâm Hiên lại trong nhà.

Qua vài ngày ở chung, Lâm Hiên biết được, năng lực của cô gái này thực sự rất lớn.

Chương 246

Có thể một mình quản lý cả một tiệm may lớn như vậy.

Từ vải vóc đến thành y, nàng làm từ đầu đến cuối.

Lâm Hiên trong thời gian này cũng giúp đỡ không ít.

Kỳ thực Lâm Hiên không thể tưởng tượng, nếu không có hắn, thì cô gái bình thường làm xong một bộ quần áo mất bao lâu?

Bởi vì công đoạn trong đó thực sự quá rườm rà.

Sau khi hai người làm xong một bộ quần áo phức tạp cho nhà đại thần, Lâm Hiên cười nói: "Giữ một nam tử xa lạ lại trong nhà, không sợ ta đối với muội mưu đồ bất chính sao?" "Mưu đồ bất chính mới tốt, ta sợ huynh quá đứng đắn thôi." A Lạp chớp chớp hai mắt to đáng yêu nói, "Ta tin tưởng công tử không phải loại người đó, đúng không?" Lâm Hiên đi tới gần: "Làm sao biết ta không phải loại người đó?

Vạn nhất ta lấy cái cớ ơn cứu mạng để có ý đồ với muội thì sao?

Chẳng lẽ muội sẽ không sợ hãi?" Lâm Hiên vốn tưởng A Lạp sẽ bỏ chạy.

Kết quả Lâm Hiên bị cô gái ôm lấy eo. "Kỳ thực từ ngày đầu tiên gặp mặt, ca ca cứu ta xong ta đã đem tim giao cho huynh rồi." Đàn ông hình như đều có cảm giác tốt mạc danh với cách xưng hô "ca ca" này.

Lâm Hiên biết cô gái thích hắn, nhưng không ngờ lại là từ ngày đầu tiên gặp mặt. "Cho nên huynh đối với ta mưu đồ bất chính, ta cũng không để ý." Cô gái tiếp tục nói.

Lâm Hiên nghe vậy, liền nỗ lực ôm lại cô gái: "Được rồi, vậy thì như muội mong muốn." Kỳ thực trong thời gian Lâm Hiên ở tại nhà cô

gái, đám tiểu tư được phái ra ngoài đã về báo cáo.

Cầm theo bản vẽ quần áo trên người tên cung nhân kia mà Lâm Hiên họa, bọn họ tìm khắp tất cả các tiệm may và cửa hàng quần áo trong thành.

Không biết vì sao đều chỉ có tương tự, không có cái nào giống y hệt.

Lâm Hiên sớm đã liệu được điểm này.

Bởi vì từ miệng A Lạp hắn biết được lai lịch bộ quần áo này.

Có khả năng cung nhân kia mô phỏng không giống.

Nhưng kẻ đó phi thường thông minh, đem tất cả chi tiết đều thể hiện ra.

Nút áo, khuy tay áo, ống quần.

Tất cả đồ vật đều báo hiệu một vấn đề: Bộ quần áo này đến từ vương cung.

Bởi vì A Lạp vốn cũng may quần áo cho phi tử trong vương cung, cho nên biết các chi tiết này.

Dù sao quần áo trong vương cung cũng phải có sự khác biệt nhất định với người thường. "Đại nhân, không biết vì sao đều không có loại quần áo này." Tiểu tư từng đề nghị với Lâm Hiên sầu mi khổ kiểm nói.

Lâm Hiên đột nhiên cảm giác gỡ lại được một bàn.

Tiểu tư này không biết Lâm Hiên coi hắn như đối thủ cạnh tranh, hai người bắt đầu so kè. "Không cần như vậy, ta biết nguyên nhân rồi." Lâm Hiên nói, "Hiện tại lập tức trở về bồ câu đưa thư cho Thái tử điện hạ.

Nội dung là Quốc vương quốc gia này mưu đồ bất chính." Vốn dĩ

Thái tử Lý Khác và Lâm Hiên khi sàng lọc các tiểu quốc, những nơi có khả năng đối địch không nhiều.

Tiểu quốc này vì nguyên nhân vị trí địa lý, Lâm Hiên vẫn luôn suy xét xem rốt cuộc có nên thu phục hay không.

Thái tử Lý Khác cũng do dự không quyết.

Đúng lúc Quốc vương này gửi thỉnh cầu đến Thái tử.

Xem ra cái thỉnh cầu này cũng chỉ là muốn học tập văn hóa và quân sự Đại Đường, tịnh không phải thực sự thần phục.

Vậy thì có thể đánh cho đến khi thần phục thì thôi.

Đơn thuần là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, cứ phải đi làm cái trò ám sát kia.

Hiện tại Lý Nhị chấn nộ, quốc gia này không giữ được rồi.

Không tìm đường chết sẽ không phải chết a.

Bên kia, Thái tử Lý Khác sau khi nhận được tin của Lâm Hiên, liền đem việc này báo cho Lý Nhị. "Phụ hoàng nghĩ như thế nào?" Thái tử Lý Khác nói.

Chương 247

"Đã là cái tiểu quốc này có dã tâm lớn như vậy, thế thì Trẫm liền muốn xem xem bọn hắn có năng lực đó hay không." Lý Nhị cười như không cười nói, "Ký nhiên lần này là một tiểu quốc, vậy không bằng để cho Trị nhi đi đi.

Ta thấy Lý Trị cũng ngày một trưởng thành, năng lực cũng khá.

Lần này để cho nó đi thảo phạt cái tiểu quốc không tên tuổi này." "Cẩn tuân ý chỉ Phụ hoàng." Khi Tấn Vương Lý Trị nhận được tin này, không còn bình tĩnh được nữa.

Ở trong hoàng thành năng lực xuất chúng, khẳng định có nguyên do người khác nhường nhịn.

Dù sao hắn cũng là Hoàng tử.

Nhưng nếu lên chiến trường thì hoàn toàn không giống nhau.

Nếu lần này thất bại, thì phải làm sao?

Vốn dĩ hảo cảm tích lũy được ở chỗ Phụ hoàng trong cung, sẽ trong nháy mắt phân băng ly tích.

Có khả năng Tấn Vương Lý Trị có năng lực đi thu phục một tiểu quốc, nhưng vì thực sự quá nhu nhược, quá nhát gan, do đó tuyệt đối sẽ ảnh hưởng đến năng lực phán đoán.

Cuộc chiến lần này khả năng lại là một trận chiến giằng co.

Nhưng đã là thánh chỉ ban xuống, Tấn Vương Lý Trị cũng bắt buộc phải xuất phát.

Quan Âm Tỳ biết được tin này, ở trong hậu cung cũng ngồi không yên.

Lâm Hiên sau khi ở cùng một chỗ với A Lạp, liền nói cho A Lạp biết tình huống trong nhà mình.

Kỳ thực A Lạp trong lòng cũng sớm có chuẩn bị, người ưu tú như vậy không có khả năng trong nhà không có ai.

Lâm Hiên sợ A Lạp nghĩ nhiều, chuyên môn nói cho nàng biết Từ Huệ, Trường Lạc và Lý Anh Ca đều là người rất dễ chung sống.

Đồng thời Lâm Hiên hỏi A Lạp có muốn theo hắn về nhà không.

Hiện tại cửa tiệm đóng cửa, Lâm Hiên có thể ở kinh đô mở cho nàng một cái.

Hình thức cửa tiệm loại này, ở kinh đô chưa có đâu.

Chỉ định lại là một nguồn thu nhập lớn.

Nhưng A Lạp cần phải học cách làm quần áo cho người Đại Đường.

Dù sao quần áo đặc sắc của nước nàng, có khả năng người Đại Đường không phải ai cũng thích.

Thế là trên đường hai người về kinh, Lâm Hiên giảng giải cho A Lạp về thói quen ăn mặc và phối sức của người Đại Đường.

A Lạp dù sao cũng làm quần áo nhiều năm, dễ dàng liền hiểu rõ.

Trên đường hai người về kinh, cũng biết chuyện Lý Nhị muốn Tấn Vương Lý Trị xuất chinh. "Là la hay là ngựa, dắt ra đi dạo là biết." Lâm Hiên thầm nghĩ.

Nếu Tấn Vương Lý Trị ở trong cung nổi trội như thế, mà lại ngay cả một tiểu quốc biên cảnh cũng đánh không bại, vậy thì chứng tỏ Tấn Vương Lý Trị toàn là thùng rỗng kêu to.

Sau khi Lâm Hiên về kinh đô, cửa hàng may đo và quần áo may sẵn chuẩn bị cho A Lạp đang được khẩn trương trù bị.

Nó giống như sản phẩm "hàng thiết kế riêng" (Haute Couture) trong xã hội hiện đại vậy.

Đầu tiên để tạo thế cho cửa hàng, hắn chuyên môn để A Lạp làm trước vài bộ quần áo, sau đó để Từ Huệ, Trường Lạc và Lý Anh Ca mặc ra ngoài.

Dù sao ba người ở trong tiệm thẩm mỹ, người qua lại hầu như toàn là nữ tử.

Do đó thấy quần áo ba người kỳ lạ như vậy, liền không nhịn được có người tiến lên hỏi thăm kiểu dáng quần áo này.

Bởi vì A Lạp làm quần áo Đại Đường không giống như người Đại Đường bình thường mặc, mà dung hợp các loại nhân tố biên cảnh, do đó nhìn vừa giống quần áo Đại Đường lại hỗn hợp nhiều nguyên tố khác, nên khá mới lạ.

Con người ai cũng có lòng hiếu kỳ, do đó có quý phụ liền nhờ ba người giúp đặt làm một bộ.

Khi tiệm may của A Lạp còn chưa mở cửa, đã có chuyện làm ăn dũng mãnh lao tới.

Lâm Hiên sợ một mình nàng kiên trì không nổi, dù sao hiện tại ở Đại Đường không giống cái tiểu quốc biên cảnh kia, dân số quá nhiều.

Do đó Lâm Hiên tìm cho A Lạp vài học đồ, vừa theo học tập, vừa giúp làm quần áo.

Giảm nhẹ gánh nặng cho A Lạp, để nàng an tĩnh ở phía sau làm một bà chủ.

Do đó tuy rằng A Lạp đến Đại Đường, nhưng mức độ bận rộn tổng thể của nàng không bằng lúc ở tiểu quốc kia.

Chương 248

Trong lúc Lâm Hiên giúp mở tiệm, A Lạp thu nhận vài học đồ, tận tâm dạy bảo.

Vào buổi tối trước ngày Tấn Vương Lý Trị xuất chinh, Lâm Hiên gặp thị nữ của Quan Âm Tỳ.

Kỳ thực Lâm Hiên vốn dĩ khi gặp thị nữ này, trong lòng chỉ có cao hứng, nhưng hiện tại thì khác.

Bởi vì Tấn Vương Lý Trị sắp xuất chinh, lúc này nếu đi gặp Quan Âm Tỳ, thì thật sự là tự làm khó mình.

Kỳ thực hai ngày trước đã phát tín hiệu một lần rồi, nhưng Lâm Hiên lờ đi.

Nhưng hiện tại người nữ tử này đã tìm tới tận cửa, thì lần gặp mặt này là không thể tránh khỏi. "Tiên sinh, phu nhân cho mời." Tỳ nữ kia vẫn mặt vô biểu tình.

Lâm Hiên liền đi theo tới nơi ở của Quan Âm Tỳ.

Sau khi đến nơi: "Tiên sinh, vì sao trốn tránh không gặp người?" Hai người hiện tại đều biết thân phận của đối phương, cho nên gặp mặt sau đó khó tránh khỏi sẽ có kiêng kị.

Nhưng đều không biết đối phương có biết thân phận của mình hay không.

Do đó hai người đang thăm dò lẫn nhau. "Phu nhân nói gì vậy, ta đâu có trốn tránh, chỉ là gần đây hai ngày có chút việc." Lâm Hiên đánh ha ha nói.

Đương nhiên không thể để nàng biết mình nhìn thấy tín hiệu lại cố ý leo cây. "Vô luận như thế nào, ta xin tiên sinh lần này giúp ta." Quan

Âm Tỳ nói, "Ta vẫn luôn biết rõ năng lực của ngài, do đó ta thỉnh ngài đi theo Tấn Vương Lý Trị lần này xuất chinh.

Và trong lúc xuất chinh vì nó xuất mưu bày kế.

Ngài có thể đưa ra bất kỳ điều kiện gì, ta đều cố gắng thỏa mãn." Từ sau khi Ngụy Vương Lý Thái bị đày ra biên quan, Quan Âm Tỳ liền vô cùng coi trọng đứa con trai nhỏ Tấn Vương Lý Trị này.

Quyết không thể để tất cả con cái đều rời xa mình.

Như hiện tại, rõ ràng Tấn Vương Lý Trị không hề có đủ năng lực xuất chinh, nhưng vì những chuyện đánh cược tạo ra trong cung trước kia mà bất đắc dĩ phải làm.

Ký nhiên hiện tại Hoàng đế bệ hạ ôm sự kỳ vọng đối với Tấn Vương Lý Trị, vậy thì phải biến sự kỳ vọng này thành hiện thực.

Tổng không thể để hai đứa con trai ở trong mắt người khác đều là hạng người bình bình vô kỳ.

Vì Quan Âm Tỳ biết năng lực của Lâm Hiên, nên hiện tại mới tìm hắn.

Vô luận đưa ra điều kiện gì, đều phải thỏa mãn.

Dù sao có người này tham dự, chiến tranh nhất định sẽ thắng lợi. "Phu nhân đánh giá cao ta rồi, ta sao có thể đi xuất chinh chứ?" Lâm Hiên từ chối, "Ta thấy máu là sẽ ngất xỉu.

Ta cùng lắm chỉ có chút thông minh vặt.

Xuất chinh loại đại sự này ta không tham dự được đâu." Lâm Hiên thực sự không muốn hai người lần này gặp mặt lại gây ra không vui.

Nhưng thấy Quan Âm Tỳ trực tiếp như vậy, Lâm Hiên cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Rõ ràng biết người hắn ủng hộ là Thái tử Lý Khác, nhưng vẫn tìm

đến, chứng tỏ thật sự không còn ai có thể giúp đỡ nữa rồi.

Xem ra bên cạnh Tấn Vương Lý Trị cũng không có nhân tài khả dụng.

Quan Âm Tỳ chỉ còn nước cờ cuối cùng này. "Tiên sinh thực sự muốn vô tình như vậy sao?" Quan Âm Tỳ nói, "Địa vị của Thái tử Lý Khác hiện tại vô cùng vững chắc.

Tin rằng trong triều hiện tại bất kỳ vị hoàng tử nào cũng không có khả năng lay chuyển vị trí của Thái tử Lý Khác.

Ta chỉ cần tiên sinh giúp Tấn Vương Lý Trị đánh thắng trận chiến nhỏ này, sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của Thái tử Lý Khác đâu." Quan Âm Tỳ sốt ruột nói.

Lâm Hiên biết ý nàng muốn biểu đạt.

Nhưng dù sao sau lưng Tấn Vương Lý Trị còn có gia tộc Trường Tôn.

Trường Tôn Vô Kỵ gần đây khó khăn lắm mới an tĩnh lại.

Nếu hiện tại dung túng cho Tấn Vương Lý Trị xuất đầu lộ diện, vậy thì Trường Tôn nhất tộc sẽ nhanh chóng có hành động.

Lúc đó Thái tử Lý Khác và hắn sẽ rơi vào vị trí bị động.

Chương 249

Kỳ thực nói cho cùng, Thái tử Lý Khác có thể làm Thái tử, chỉ vẻn vẹn là vì chiến công.

Đối với các phương diện khác, biểu hiện của Thái tử Lý Khác cũng không thập phần nổi bật.

Lâm Hiên nhất định phải đảm bảo địa vị kiểm soát của Thái tử Lý Khác.

Quyết không thể có bất kỳ một tia gió thổi cỏ lay nào có thể làm dao động địa vị đó. "Phu nhân tìm người khác đi, ta thực sự bất lực." Thấy Lâm Hiên thật sự không chuẩn bị giúp, Quan Âm Tỳ liền biết sự trung thành của Lâm Hiên đối với Thái tử Lý Khác.

Đều dám phản bội Hoàng đế để tìm nàng, nhưng lại vì con trai nàng mà không nguyện ý giúp.

Quan Âm Tỳ cảm giác có chút ủy khuất.

Cảm giác chân tâm của mình đem đổ sông đổ biển.

Lâm Hiên đối với nàng có thể có thích, nhưng phần chân tâm đó tịnh không đủ để phản bội Thái tử Lý Khác.

Lâm Hiên thấy ánh mắt Quan Âm Tỳ ảm đạm xuống, liền biết nàng thật sự từ bỏ rồi.

Kỳ thực Lâm Hiên cũng đau lòng cho Quan Âm Tỳ.

Thực sự nàng phải gánh vác quá nhiều.

Lâm Hiên nhẹ nhàng ôm Quan Âm Tỳ vào lòng. "Kỳ thực phu nhân không cần quá lo lắng." Lâm Hiên nói, "Dù sao Tấn Vương Lý Trị lần này thảo phạt chỉ là một tiểu quốc biên cảnh.

Dựa theo học thức từ nhỏ đến lớn của hắn, hẳn là không thành vấn đề.

Quân đội triều ta vẫn luôn huấn luyện, chưa từng ngừng nghỉ.

Cho nên phu nhân không cần lo lắng quá nhiều." Kỳ thực Quan Âm Tỳ chỉ khi ở trong lòng Lâm Hiên mới có thể cảm giác mình là một người phụ nữ tồn tại.

Chỉ cần một khi ở trong hậu cung, nàng lại giống như một chiến sĩ dũng cảm không sợ hãi.

Đều nói triều đường như chiến trường, xác thực hậu cung cũng như vậy.

Tình cảm với Lý Nhị đã qua gần hai mươi năm rồi, tình cảm nồng nhiệt đến mấy cũng sẽ theo thời gian mà phai nhạt.

Huống chi năm đó Lý Nhị phong nàng làm Hoàng hậu cũng có sự ủng hộ của gia tộc Trường Tôn.

Kỳ thực Lý Nhị đối với nàng lại có bao nhiêu chân tâm đây?

Quan Âm Tỳ càng nghĩ càng thấy cuộc đời mình khá bi ai. "Ôm chặt ta được không?" Quan Âm Tỳ mang theo tiếng khóc nức nở nói.

Lâm Hiên biết nàng khó xử, liền vẫn luôn an ủi.

Hai người an an tĩnh tĩnh ở bên nhau, đều không nói gì nhiều.

Bởi vì hai người mỗi người đều có lập trường riêng.

Ngày hôm sau, sau khi Lâm Hiên tiễn Quan Âm Tỳ đi, liền tới quân doanh.

Quả nhiên, ở trong quân doanh nhìn thấy Tấn Vương Lý Trị.

Vô luận như thế nào, cuộc chiến lần này không thể để Tấn Vương Lý Trị bại, nhưng cũng không thể thắng quá dễ dàng.

Kỳ thực Cung Tiễn Đội và Tốc Đội trong quân doanh những người khác đều không biết, trong triều đều tưởng chỉ là những tiểu đội bình thường được phân phái ra, càng đừng nhắc tới vũ khí kiểu mới bên trong.

Do đó, Lâm Hiên thấy Tấn Vương Lý Trị chỉ ở trong doanh trại huấn luyện bình thường nhất.

Kỳ thực theo cách nhìn của Lâm Hiên, Tấn Vương Lý Trị có thể thắng trận chiến lần này.

Nhưng phải xem Tấn Vương Lý Trị có thể phát huy chính xác thực lực chân thật của mình hay không.

Điều duy nhất đáng lo chính là Tấn Vương Lý Trị sẽ quá căng thẳng trong chiến đấu, hoặc chỉ tin tưởng vào năng lực phán đoán của mình mà bỏ qua lời khuyên của người khác.

Như vậy thì có khả năng xuất hiện hậu quả không thể vãn hồi.

Lâm Hiên thấy Tấn Vương Lý Trị huấn luyện binh sĩ các loại phương pháp cũng tàm tạm, nên không có đánh giá gì nhiều.

Ngược lại Tấn Vương Lý Trị sau khi nhìn thấy hắn thì đặc biệt tôn kính, khiến Lâm Hiên quả thực không ngờ tới.

Chương 250

"Ta sớm đã nghe danh năng lực của Ngọc Diện Chân Nhân ngài." Tấn Vương Lý Trị cung kính nói, "Nhưng vẫn chưa thể gặp ngài ở trong quân doanh." Kỳ thực Lâm Hiên sau khi vào quân doanh vẫn luôn dùng bộ mặt Ngọc Diện Chân Nhân.

Nhưng chúng nhân đều biết hắn là người của Thái tử Lý Khác.

Vốn tưởng Tấn Vương Lý Trị gặp mặt không gây khó dễ đã là không tồi rồi, không ngờ lại tôn kính như vậy. "Hảo hảo!" Lâm Hiên kinh ngạc nhưng vẫn ậm ừ. "Không biết tiên sinh có thể chỉ đạo thao trường huấn luyện của ta không?" Tấn Vương Lý Trị nói, "Dù sao với năng lực của tiên sinh, ta tin tưởng khẳng định có thể làm cho Đại Đường như hổ thêm cánh.

Tuy rằng tiên sinh vẫn luôn hiệu trung Thái tử Lý Khác, nhưng tổng không thể một câu chỉ đạo cũng không nguyện ý cho ta chứ?" Được rồi, quả nhiên, Tấn Vương Lý Trị không phải là một cái đèn cạn dầu.

Một câu nói ra sau đó nếu không kiến nghị hai câu thì thành ra tâm địa hẹp hòi.

Mặc kệ ngươi, phản chính lần này tới là vì để dạy bảo hai câu.

Nhưng đã muốn trận chiến này không thua, nhưng lại không thể thắng quá đẹp mắt.

Thực sự là quá khó nha! "Phương thức luyện binh của điện hạ cũng thích hợp, nhưng về phương diện quân pháp còn có khiếm khuyết." Lâm Hiên nói, "Gần đây nên đọc nhiều sách về binh pháp, đối với việc đề cao các phương diện nhất định sẽ có chỗ tốt.

Đồng thời cần nghe theo ý kiến của người khác.

Dù sao võ tướng triều ta cũng vô cùng đáng tin cậy." Lời đã nói ra, nhưng nghe hay không là việc của Tấn Vương Lý Trị.

Nếu cố chấp làm theo ý mình, vậy thì chiến tranh lần này sẽ hung nhiều cát ít.

Dù sao các loại năng lực không đủ thành thục, cần phải nghe nhiều ý kiến của người khác. "Tiên sinh, cách nói này là không tin tưởng vào năng lực của ta sao?" Tấn Vương Lý Trị nói, "Những võ tướng đó lúc đối chiến đều thua ta.

Tuy rằng ta biết Thái tử hoàng huynh thực sự lợi hại, nhưng tiên sinh cũng không cần phải như vậy chứ." Được rồi, người này thật kiêu ngạo.

Thái tử hoàng huynh cũng phải nghe ta đây này.

Tùy tiện đi, chỉ cần có thể thắng là được.

Lâm Hiên thấy người này cũng dầu muối không ăn, liền từ bỏ việc đàm đạo với hắn, đi vào đội ngũ của mình xem tiến độ.

Đương nhiên Cung Tiễn Đội dưới sự dẫn dắt của nhạc phụ Lý Tĩnh vẫn phát triển bừng bừng sức sống.

Bên kia Ảnh Tử dẫn dắt Tốc Đội cũng có đột phá lớn.

Lâm Hiên đi dạo một vòng quanh quân doanh.

Kỳ thực mục đích lần này tới là để chỉ đạo Tấn Vương Lý Trị.

Lời nói tối hôm qua của Quan Âm Tỳ hắn cũng nghe lọt.

Dựa theo địa vị hiện tại của Thái tử Lý Khác, xác thực không có hoàng tử nào có thể trong thời gian ngắn làm lay chuyển được.

Nhưng sợ là sợ gia tộc Trường Tôn gây sóng gió.

Thừa tướng phủ.

Trường Tôn Vô Kỵ từ khi nghe chuyện Tấn Vương Lý Trị muốn xuất chinh, kỳ thực cả người đều ở trong trạng thái hưng phấn.

Dù sao mấy ngày trước trong hoàng cung tâng bốc Tấn Vương Lý Trị thực sự quá khoa trương.

Không biết Tấn Vương Lý Trị có thật sự có năng lực đó hay không.

Vốn dĩ hiềm nỗi hắn tuổi nhỏ, không kham nổi trọng trách.

Giờ xem ra tuổi tác cũng không phải tiêu chuẩn bình xét một con người.

Vô luận thế nào, hiện tại gia tộc Trường Tôn cũng chỉ có thể dựa vào hắn.

Nếu không ngày sau, vô luận trong triều hoàng tử nào thượng vị, gia tộc Trường Tôn đều sẽ trở nên bị động.

Do đó, Trường Tôn Vô Kỵ mấy ngày nay vẫn luôn tuyển chọn vài võ tướng đáng tin cậy trong triều để phò tá Tấn Vương Lý Trị.

Hi vọng trong chiến tranh lần này được Hoàng đế bệ hạ tán thành.

Thời gian vĩnh viễn không đủ dùng, chớp mắt đã đến lúc Tấn Vương Lý Trị xuất chinh.

Chương 251

Kéo theo những người Thừa tướng tuyển chọn cho Tấn Vương Lý Trị, đội ngũ lần này xác thực thực lực đủ để đánh thắng một tiểu quốc biên cảnh.

Lâm Hiên đại ước đoán chừng, chiến đấu nếu thuận lợi, hẳn là sẽ kết thúc trong vòng bốn tháng.

Nhưng không biết trong đó có phát sinh tình huống gì hay không.

Tấn Vương Lý Trị sau khi đến biên cảnh, trực tiếp lượng xuất đường phân thủy của mình, khiến tướng lĩnh địch phương cảm thấy khó hiểu.

Rõ ràng một trận trượng cũng chưa đánh, vì sao lại có hành vi này?

Nhưng song phương đều đoán không ra tâm tư đối phương.

Bởi vì chỉ công đánh một tiểu quốc, Đại Đường cũng không phái ra quá nhiều binh lực.

Tấn Vương Lý Trị cùng đối phương vẫn luôn ở trạng thái giằng co.

Mãi cho đến một buổi tối, Tấn Vương Lý Trị triệu tập một cuộc họp.

Có người phát ngôn nói kỳ thực chúng ta có thể làm một lần đánh lén.

Đánh cho đối phương trở tay không kịp.

Như vậy có khả năng sẽ trực tiếp phá vỡ trạng thái giằng co của đôi bên.

Tấn Vương Lý Trị áp dụng phương pháp này, tịnh hạ đạt mệnh lệnh, ba ngày sau bắt đầu đột kích.

Tấn Vương Lý Trị chia quân đội làm ba bộ phận.

Bộ phận thứ nhất đi tới tuyến biên cảnh giả vờ đối chiến.

Một bộ phận khác từ hậu phương bọc đánh tập kích doanh trại địch.

Những người còn lại trấn thủ quân doanh, đề phòng bất trắc.

Nhưng chiến tranh cũng không đơn giản thắng lợi như vậy.

Đội ngũ phái đi đánh lén tịnh không được như nguyện lấy thủ cấp tướng lĩnh.

Dù sao song phương vẫn luôn ở trạng thái giằng co, địch phương cũng không có buông lỏng quá nhiều.

Do đó chiến tranh lần này không thể thắng lợi, nhưng cũng không thất bại.

Tiếp theo song phương lâm vào trạng thái một thắng một thua.

Lý Nhị nhận được tin tức biết chiến huống biên cảnh không có chuyển biến tốt đẹp gì lớn, do đó bắt đầu tìm kiếm nhân tuyển khác trong triều, đi tới giúp đỡ Tấn Vương Lý Trị.

Quả nhiên tuổi còn quá nhỏ, lịch duyệt không đủ.

Trong lòng Lý Nhị đánh giá đối với Tấn Vương Lý Trị bắt đầu hạ thấp.

Dù sao tuổi Tấn Vương Lý Trị còn nhỏ, tịnh không có bao nhiêu kinh nghiệm chiến tranh.

Lý Nhị tuyển chọn một thời gian dài, đều không có nhân tuyển hài lòng.

Bất đắc dĩ, đành xuất cung tìm Lâm Hiên.

Lâm Hiên sớm dự liệu được kết quả này.

Nếu Đại Đường công đánh không phải một tiểu quốc, mà là một đại quốc có thực lực tương đương Đại Đường, vậy thì Tấn Vương Lý Trị sẽ thua rất thảm. "Lão Hiên, rốt cuộc nên phái ai đi nha?" Lý Nhị than thở, "Ta hiện tại nghiêm trọng hoài nghi trong triều đình trừ Thái tử Lý Khác ra, không còn ai khác có thể đánh giặc nữa rồi.

Mỗi lần chiến tranh đều không thuận lợi.

Danh hiệu Chiến Thần của Thái tử Lý Khác thật sự không dung trí tuệ a." Lý Nhị từ tận đáy lòng cảm khái. "Đương nhiên rồi, cũng không xem người đứng sau là ai." Lâm Hiên nội tâm đắc ý dương dương. "Lão Lý, yêu cầu của ông quá cao rồi.

Kỳ thực không cần lo lắng, dù sao tuổi của Tấn Vương Lý Trị còn nhỏ, cũng không cần thiết quá nghiêm khắc nha." Lâm Hiên nói. "Kinh nghiệm chiến đấu của Thái tử Lý Khác khả năng thực sự khá nhiều.

Đối với việc này ta thật sự phi thường hài lòng.

Chương 252

Dù sao một nước Thái tử, nếu không có năng lực ngạo nhân thì không thể phục chúng." Lý Nhị nói. "Ký nhiên hiện tại chiến tranh lâm vào trạng thái giằng co, nên tìm thêm một người có năng lực đi giúp đỡ Tấn Vương điện hạ." Lâm Hiên nói. "Quan trọng là hiện tại trong triều ta tìm không ra nhân tuyển thích hợp." Lý Nhị bất đắc dĩ nói. "Sao lại không có, ông không tin tưởng năng lực của Lý Tĩnh tướng quân sao?

Muốn luận kinh nghiệm chiến đấu, Lý Tĩnh tướng quân đương là nhân tuyển số một của triều ta." Lâm Hiên kiêu ngạo nói với Lý Nhị.

Có khả năng vì hiện tại tuổi tác của Lý Tĩnh dần dần tăng cao, cho nên Lý Nhị suy xét về Lý Tĩnh cũng theo đó giảm bớt.

Vô luận như thế nào, lần này đều phải để Lý Tĩnh đại phóng quang thải trong quân.

Khi Lý Tĩnh nhận được tin, liền biết Lâm Hiên muốn ông thể hiện trước mặt Hoàng đế bệ hạ.

Do đó Lý Tĩnh tự xin dẫn dắt đội nỏ mạnh đi tới biên cảnh, tham dự chiến đấu.

Vì thực lực của đội nỏ mạnh, Lý Tĩnh thỉnh chỉ làm một tiên phong.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Dù sao một bộ đội tiên phong là không đáng kể nhất, nhưng Lý Tĩnh lại tự xin làm tiên phong.

Vốn dĩ tiên phong chỉ là chức vụ của một tiểu đội trưởng vô danh tiểu tốt, cứ tưởng một tướng quân sẽ không xuất hiện ở vị trí tiên

phong.

Mọi người đều cảm phục tấm lòng của Lý Tĩnh.

Dù sao một người khi đạt đến một loại địa vị rồi, sẽ không nguyện ý lại làm vô danh tiểu tốt.

Trong cuộc chiến tiếp theo, Lý Tĩnh lĩnh đội nỏ mạnh đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Quân đội phía sau mới có thể tiến lên.

Không quá một tháng, trạng thái chiến tranh giằng co vốn có triệt để bị đánh vỡ.

Cuối cùng Đại Đường thuận lợi thu phục tiểu quốc này.

Lúc ban sư hồi triều, tuy rằng chiến tranh lần này thắng lợi, nhưng Tấn Vương Lý Trị ở trong mắt Lý Nhị không còn địa vị như ban đầu nữa.

Ngược lại Lý Tĩnh tướng quân được Lý Nhị phong thưởng.

Dù sao vị trí của Lý Tĩnh trên triều đình cũng không có cách nào thăng lên được nữa.

Lâm Hiên biết được tin này liền mời Lý Tĩnh tới nhà. "Chúc mừng nhạc phụ đại nhân.

Chiến tranh lần này có ngài tham dự, quả nhiên đắc thắng khải hoàn.

Tướng quân oai phong, tướng quân lẫm liệt." Lâm Hiên dâng lên một tràng tâng bốc. "Ha ha, đừng nói vậy.

Chiến tranh có thể đắc thắng, kỳ thực toàn dựa vào thực lực của đội nỏ mạnh.

Cùng ta quan hệ kỳ thực không lớn." Lý Tĩnh nói. "Nếu không có

ngài nỗ lực huấn luyện, đội ngũ cũng sẽ không có loại thực lực này a!" Hai người trò chuyện rất vui vẻ.

Lâm Hiên lại lấy ra rượu mình ủ, hai người nâng chén ngôn hoan.

Vốn dĩ Lâm Hiên không chuẩn bị đem rượu ủ ra để kiếm tiền.

Nhưng từ khi người uống rượu ở nhà hắn ngày càng nhiều, người trong triều đòi hỏi cũng đang tăng lên, vốn dĩ rượu Lâm Hiên chuẩn bị trân tàng mấy chục năm đều sắp bị xin hết rồi.

Do đó ngày mai chuẩn bị tìm vài người cùng nhau ủ rượu.

Dù sao ở cổ đại chỉ có bạch tửu, cũng không có bao nhiêu bạch tửu ngon.

Nếu bắt đầu bán ra, sẽ lũng đoạn cả một mảng sản nghiệp lớn, bao gồm rượu vang đỏ, rượu nho, rượu trái cây...

Do đó Lâm Hiên đi thăm các xưởng rượu lớn trong kinh đô Đường triều, phát hiện cơ hội kinh doanh.

Lâm Hiên tuyển trước vài học đồ, để họ dưới sự chỉ đạo của hắn bắt đầu học tập ủ rượu.

Chương 253

Dù sao ở cổ đại, tịnh không có bao nhiêu khí giới chuyên nghiệp để sử dụng, do đó tiến độ ủ rượu phi thường gian nan.

Lúc này Lâm Hiên nhớ tới chuyện hệ thống nâng cấp.

Kỳ thực từ nửa năm trước hệ thống đã ngừng hoạt động.

Lúc bắt đầu chỉ nhắc nhở một câu hệ thống cần cập nhật.

Lâm Hiên hết cách, chỉ có thể chờ đợi.

Phản chính hệ thống không đáng tin cậy cũng không phải lần một lần hai.

Kéo dài đến hiện tại cũng gần nửa năm rồi. "Đinh, hệ thống cập nhật hoàn thành.

Và sau này nếu có bất kỳ nhu cầu nào có thể tập trung chuyên chú.

Minh tưởng, hệ thống sẽ nhận được tin tức của ngài.

Căn cứ sự thành tâm của ngài, sẽ cấp cho ngài tài nguyên." Trời đất ơi, hệ thống muốn lên trời rồi nha.

Lâm Hiên tức khắc cảm giác ngày tháng hạnh phúc sau này đang vẫy gọi.

Dù sao ở cổ đại nếu không có tài nguyên, sẽ có những thứ cản trở bước chân. "Đinh, tiếp theo ngài sẽ nhận được phương pháp ủ rượu cổ đại." Lâm Hiên nghe câu này liền biết, tài nguyên đến rồi.

Kỳ thực kỹ thuật ủ rượu của xã hội hiện đại chỉ là mượn công cụ bên ngoài, nguyên lý kỳ thực phi thường đơn giản.

Ký nhiên ở xã hội cổ đại tìm không ra các loại thiết bị như ở xã hội hiện đại, vậy thì hết thảy từ đơn giản.

Tất cả quy trình đều do nhân công dốc sức chế tạo.

Và nhu cầu của cổ đại tương đối mà nói không lớn bằng nhu cầu hiện đại.

Do đó Lâm Hiên hoàn toàn không lo lắng vấn đề cung không đủ cầu.

Sản nghiệp ủ rượu dần dần đi vào quỹ đạo.

Bên kia, tiệm may và cửa hàng quần áo may sẵn của A Lạp cũng thuận lợi khai trương, và việc làm ăn vô cùng phát đạt.

Trang phục dung hợp nguyên tố của hai quốc gia thâm thụ nhân dân Đại Đường yêu thích.

Không ít vương công quý tộc cũng đi tìm cửa hàng của A Lạp muốn đặt làm quần áo.

Nhưng dù sao tất cả quần áo từ vải vóc bắt đầu nhuộm màu đến thành y đều cần nhân lực.

Do đó cửa hàng của A Lạp vẫn luôn cung không đủ cầu.

Lâm Hiên nhìn A Lạp cả ngày bận rộn, dần dần bắt đầu tính toán an bài động cơ ở cổ đại.

Dù sao động cơ phải sau cách mạng công nghiệp mới xuất hiện.

Nếu hiện tại Đại Đường tồn tại thứ này, vậy thì khoa học kỹ thuật sẽ tiên tiến cả ngàn năm.

Nhưng không biết thao tác cụ thể của động cơ.

Dù sao Lâm Hiên đối với máy móc cũng không đặc biệt quen thuộc.

Lâm Hiên bắt đầu muốn học tập những thứ liên quan đến máy móc.

Nhưng dựa trên sự cân nhắc thận trọng, tránh xuất hiện điều kiện kỹ thuật không đủ thành thục, Lâm Hiên bắt đầu tìm kiếm chuyên gia giảng giải trong hệ thống.

Dù sao công năng của hệ thống và máy tính cũng xấp xỉ nhau, chỉ là sẽ tiện lợi cao cấp hơn máy tính.

Tại hoàng cung.

Lý Nhị cùng Thái tử Lý Khác đang hội kiến một đám đại thần, thương nghị quốc sự.

Kỳ thực Lý Nhị từ mấy ngày trước liền cảm giác thân thể không thoải mái, nhưng cũng không để ý nhiều như vậy.

Hiện tại sau đó, Lý Nhị cảm giác mí mắt càng ngày càng nặng, cuối cùng trong cung truyền ra tin tức Hoàng đế ngất xỉu ở Ngự Thư Phòng.

Một đám phi tử hậu cung do Quan Âm Tỳ đứng đầu túc trực bên giường.

Chương 254

Người của Thái Y Viện cũng đang vội vàng tiến hành phương pháp cứu chữa.

Vốn tưởng một chốc một lát Lý Nhị sẽ tỉnh lại, nhưng theo thời gian trôi qua, Lý Nhị tịnh không có dấu hiệu tỉnh lại.

Người trong cung dần dần nôn nóng. "Bệ hạ rốt cuộc khi nào mới có thể thức tỉnh?" Quan Âm Tỳ giận dữ nói, "Một đám thái y của Thái Y Viện các ngươi là ăn cơm trắng sao?

Bình thường cảm giác một cái so với một cái lợi hại hơn, đến thời khắc mấu chốt một chút cũng không giúp được.

Nếu lần này Bệ hạ không tỉnh, thì Thái Y Viện tập thể bồi táng đi." Quan Âm Tỳ thực sự không đợi được nữa.

Thân thể Lý Nhị vẫn luôn khá khỏe mạnh, lần này ngất xỉu rốt cuộc là nguyên nhân gì tạo thành?

Thái tử Lý Khác vốn là người bình tĩnh nhất, nhưng thấy Lý Nhị đã qua một đêm cũng không chuyển tỉnh, Thái tử Lý Khác bèn cho người đi tìm Lâm Hiên vào cung.

Nhận được tin tức, Lâm Hiên cũng buồn bực.

Trong lịch sử ghi chép, Lý Thế Dân sẽ không có khắc nào trọng bệnh như vậy.

Khỏe mạnh, hầu như không có bệnh chứng.

Vì sao lần này theo miêu tả lại nghiêm trọng như thế?

Chẳng lẽ chỉ vì Hoàng đế cố ý khoa trương sao?

Lâm Hiên bách tư bất đắc kỳ giải, nhưng cũng không thể không

theo người của Thái tử đi tới trong cung.

Không ngoài ý muốn, Lâm Hiên ở Ngự Thư Phòng nhìn thấy Quan Âm Tỳ.

Lại đến lúc phát huy diễn xuất rồi.

Lâm Hiên đồng tử biến to, mắt đều muốn lồi ra.

Lúc đi tới gần Quan Âm Tỳ, vai Lâm Hiên hơi run rẩy.

Kỳ thực ngay cả Quan Âm Tỳ khi thấy Lâm Hiên cũng như vậy.

Tuy rằng biết Thái tử có khả năng sẽ mời hắn, nhưng không ngờ lại có động tác nhanh như vậy.

Nhưng sự chấn kinh của Quan Âm Tỳ không giống như Lâm Hiên giả bộ.

Quan Âm Tỳ đương trường sợ tới mức suýt chút nữa ngất đi.

Nếu không phải thị nữ bên cạnh khá bình tĩnh, có khả năng chủ tớ hai người đều phải quỳ rồi.

Dù sao hai người đều biết ngọn nguồn mọi chuyện.

Lâm Hiên bề ngoài chấn kinh không gì sánh được, nội tâm lại bình tĩnh như hồ nước đóng băng mùa đông.

Đi tới trước giường Lý Nhị, Lâm Hiên "chụp" trạng thái của Lý Nhị thành một tấm ảnh, truyền tống vào trong Kim Chỉ Nam.

Lâm Hiên liền hiểu rõ vấn đề tim mạch hiện tại của Lý Nhị.

Giống như trạng thái sốc do độ bận rộn của xã hội hiện đại vậy.

Hiện tại thân thể Lý Nhị đang tiến hành điều tiết, dùng giấc ngủ sung túc hơn để gánh vác áp lực của tim.

Không ngoài dự đoán, Lý Nhị phải ngủ khoảng ba ngày.

Đợi đến ngày thứ tư nhất định phải gọi hắn dậy, nếu không sẽ

ngủ mãi, sau đó là tử vong do sốc.

Biết Lý Nhị ở trạng thái hôn mê, để bồi bổ thân thể, Lâm Hiên liền sai người viết một cái đơn thuốc.

Trên đó bao gồm các loại vật phẩm dinh dưỡng, cùng với các loại thức ăn có năng lượng khá lớn.

Dùng cái này để hoãn giải áp lực tim do tinh thần tập trung cao độ của Lý Nhị.

Lâm Hiên trình đơn thuốc lên trước điện.

Ngồi ở chủ vị đương nhiên là Hoàng hậu Quan Âm Tỳ.

Hai người nhìn nhau không nói gì, trong mắt Lâm Hiên viết đầy bi thương.

Được rồi, tượng vàng Oscar lại sắp về tay rồi.

Chương 255

Quan Âm Tỳ hầu như không dám dùng mắt chính đi quan sát Lâm Hiên.

Nhưng ở trong mắt người khác, lại là Hoàng hậu vì lo lắng tiêu chước cho Hoàng đế, không muốn đi hỏi nhiều phương thuốc của bác sĩ.

Giây tiếp theo, đơn thuốc Lâm Hiên viết liền bị truyền tới Thái Y Viện.

Nhìn những dược liệu danh quý tương quan, người của Thái Y Viện cũng không dám chần chừ hàm hồ ứng phó, lập tức lấy dược liệu ra giao cho người Lâm Hiên phái tới.

Dù sao Hoàng hậu đã lên tiếng, mệnh Hoàng đế quan trọng nhất.

Nếu chết, vậy thì tất cả mọi người trong Thái Y Viện đừng hòng sống.

Bởi vì diễn xuất của Lâm Hiên, Quan Âm Tỳ hoàn toàn tin tưởng Lâm Hiên từ trước đến nay đều không biết nàng là ai.

Trong lòng cũng cảm giác càng thêm có lỗi với Lâm Hiên.

Dù sao hắn đã mạo hiểm bị chém đầu để đi tìm nàng.

Quan Âm Tỳ thấy trong điện nhân số đông đảo, cũng không tiện nói nhiều với một y giả được mời đến.

Do đó cũng bảo trì trầm mặc không nói.

Diễn xuất của Lâm Hiên vẫn chưa dừng lại.

Nhìn Quan Âm Tỳ một hồi, phát hiện đối phương tịnh không có hành vi muốn giải thích với mình, thế là hắn liền quay ngoắt đầu đi

chỗ khác.

Hành vi kia giống như kiểu: Nàng không giải thích cho ta thì ta sẽ không bao giờ nghe nữa.

Quan Âm Tỳ lúc này cũng phi thường sốt ruột.

Sợ người trong hậu cung nhìn ra hai người có manh mối, do đó không dám lưu lại nhiều.

Vốn rất lo lắng cho thân thể Lý Nhị, nhưng từ trong miệng Lâm Hiên biết được tịnh không có gì đáng ngại, Quan Âm Tỳ liền trở về cung điện của mình.

Sau khi vào cửa, chân nàng mềm nhũn, suýt chút nữa ngã ngồi xuống.

Ngay cả thị nữ một bên cũng bị dọa không nhẹ.

Vốn tưởng cơ hội Lâm Hiên tiến cung hầu như không có.

Ai ngờ tình huống của Lý Nhị đến trở tay không kịp.

Có khả năng vốn dĩ Lâm Hiên đối với nàng có một phần chân tâm.

Nhưng từ hôm nay bắt đầu biết thân phận của nàng, Quan Âm Tỳ biết hai người liền triệt để không còn cơ hội tái ngộ.

Kỳ thực sự thương tâm trong lòng Quan Âm Tỳ còn lớn hơn sự sợ hãi.

Tuy rằng biết gan lượng của Lâm Hiên không giống người thường, nhưng dù sao nàng cũng là Hoàng hậu, là mẫu nghi thiên hạ, Lâm Hiên gan lớn đến mấy cũng sẽ có kiêng kị.

Bên này Quan Âm Tỳ vẫn luôn thương tâm cho địa vị của hai người.

Bên kia Lâm Hiên lại đang vì sự biểu diễn của mình mà đắc ý.

Vô luận nhìn biểu tình biến hóa của Quan Âm Tỳ thế nào, Lâm Hiên liền biết mình diễn thành công rồi.

Hắn đã làm hoàn toàn những phản ứng nên có khi đối mặt với Quan Âm Tỳ.

Xem ra Quan Âm Tỳ sẽ áy náy một trận rồi.

Bởi vì hiện tại Tấn Vương Lý Trị tịnh không lấy được sự niềm vui cực đại của Lý Nhị.

Do đó Quan Âm Tỳ ở trong hậu cung cũng rất khó sống.

Dù sao hai đứa con trai đều không có năng lực đặc biệt xuất chúng.

Áp lực của gia tộc Trường Tôn cũng càng ngày càng lớn.

Cái địa vị Hoàng hậu này có thể giữ được hay không là một chuyện khác.

Thiên thiên Lâm Hiên hiện tại ở trước mặt hai người lại biết thân phận thật sự của Quan Âm Tỳ.

Do đó hiện nay hậu cung trong hoàng cung Đại Đường loạn thành một đoàn.

Vô luận bên trong loạn như thế nào, mặt ngoài vẫn đâu vào đấy.

Chương 256

Thái tử Lý Khác chủ trương hết thảy đại quyền.

Hai ngày tiếp theo buổi thượng triều đều hủy bỏ, tất cả đại thần cần nghị sự đều được mời đến trong điện Thái tử.

Sau khi tất cả mọi việc đều thương nghị xong, đại thần đều quan tâm đến tình trạng của Hoàng đế hiện nay.

Thái tử Lý Khác chỉ có thể trả lời là không có gì đáng ngại.

Tuy rằng đám đại thần trong lòng đều rõ ràng địa vị của Thái tử Lý Khác, nhưng khó tránh khỏi không vì hắn mà toát mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên, tâm lý của nhất chúng đại thần đều rõ ràng về địa vị của Thái tử Lý Khác, nhưng vẫn khó tránh khỏi việc toát mồ hôi lạnh.

Nếu Hoàng đế thực sự xảy ra tình huống bất trắc không thể nói ra, thì người kế vị tiếp theo chính là Thái tử Lý Khác.

Nhưng nhìn vào thái độ Thái tử Lý Khác khẩn cầu thần y cho Hoàng đế bệ hạ, liền biết Thái tử tịnh không có tư tâm.

Nếu Thái tử muốn nhân cơ hội này lập tức thượng vị, thì kỳ thực có thể mặc kệ thân thể Hoàng đế, cứ để Thái y viện cứu trị là xong.

Người của Thái y viện thực ra chỉ có thể chữa các bệnh chứng phổ thông, đối với những ca bệnh hơi phiền phức một chút liền bó tay chịu trói.

Đối với chứng 'sốc' (hưu khắc), người cổ đại bình thường đều không phán đoán ra được, chỉ biết chờ đợi vài ngày sau, người bị sốc sẽ tắt thở.

Kỳ thực từ góc độ y học hiện đại mà nói, sau khi bị sốc, nên tiến

hành cấp cứu trước, sau đó cần thời gian dài để nghỉ ngơi đầy đủ và thả lỏng.

Nhưng Lâm Hiên nhìn trạng thái của Hoàng đế Lý Nhị tịnh không khoa trương nghiêm trọng đến thế, chỉ là phản ứng bản năng của cơ thể đưa ra mà thôi.

Vì vậy, Lâm Hiên liền bảo Quan Âm Tỳ và các phi tử, đến ngày thứ ba thì bắt đầu gọi tên Hoàng đế bệ hạ.

Lúc này Quan Âm Tỳ cũng chẳng màng đến lễ pháp quốc gia, trực tiếp mở miệng hét: "Lý Thế Dân, mau tỉnh lại!

Tất cả mọi người đều đang ở đây, ông không thể để chúng tôi nhìn trơ mắt xem ông ngủ như vậy được.

Bệ hạ, Bệ hạ, mau mở mắt nhìn thần thiếp đi." Nhất chúng phi tử cũng khóc lóc theo.

Lý Nhị chỉ cảm giác xung quanh có tiếng ong ong, nhưng mí mắt lại đặc biệt nặng.

Cảm giác tinh thần vẫn còn đó, nhưng thân thể lại không cho phép cử động.

Lâm Hiên đứng một bên nói: "Bệ hạ quá mệt mỏi rồi, không có đại ngại.

Đợi Bệ hạ hoãn lại sức, khả năng khắc sau sẽ tỉnh." Tiếp đó cung điện lại rơi vào một màn trầm tịch.

Khoảng hai canh giờ trôi qua.

Theo lời Lâm Hiên, ngày thứ ba sắp kết thúc, nếu Lý Nhị không tỉnh sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Quan Âm Tỳ và các phi tử lại bắt đầu trạng thái "gọi hồn".

Lâm Hiên bị tiếng khóc của đám phụ nữ làm cho đau đầu, bèn ghé

sát bên cạnh Lý Nhị, khẽ nói: "Lão Lý, nếu bây giờ ông mở mắt tỉnh lại, ta sẽ biếu ông chai rượu vang đỏ ta trân tàng 10 năm." Lâm Hiên đã phải "cắt thịt" đến mức độ này rồi.

Tinh thần Lý Nhị thực ra đã sớm tỉnh, chỉ là cảm giác cả người mệt rã rời, muốn ngủ thêm một lát.

Nhưng nghe xong câu nói của Lâm Hiên, Lý Nhị triệt để kinh ngạc.

Vốn dĩ rượu Lâm Hiên ủ cũng chẳng có bao nhiêu, mỗi lần ra ngoài muốn tìm hắn uống rượu, hắn đều tìm một trăm cái lý do để thoái thác không cho uống.

Hắn luôn mồm bảo phải trân tàng, không thể uống hết được.

Vì vậy sau khi nghe câu này, Lý Nhị tận lực bắt đầu mở mắt.

Lý Nhị cảm giác cả cơ thể đều sắp không phải là của mình nữa.

Cố gắng khoảng 10 phút, Lý Nhị dần dần cảm thấy được ánh sáng.

Lâm Hiên sau khi nói xong câu đó, liền giả bộ tiến hành bắt mạch và một loạt động tác cho Lý Nhị, giả trang như việc Lý Nhị tỉnh lại có quan hệ rất lớn với mình.

Tất cả mọi người đều nhìn Thần y ở trước giường Bệ hạ, không biết rốt cuộc hắn đã làm động tác gì mà khiến Bệ hạ tỉnh lại.

Lý Nhị tỉnh xong, tịnh không có sức lực để nói chuyện, chỉ nghe trong điện nghị luận về Lâm Hiên: "Lâm thần y thật thần thánh, Bệ hạ vậy mà tỉnh rồi." "Rốt cuộc là làm thế nào vậy?" "Lâm thần y còn lợi hại hơn cả Thái y viện thủ lĩnh thái y." Đại loại những lời khen thưởng Lâm Hiên như vậy.

Nhưng trong mắt Lý Nhị, hắn chỉ là ngủ một giấc mà thôi.

Lý Nhị tịnh không phát giác mình đã ngủ một giấc ba ngày ba đêm.

Sau khi Lý Nhị tỉnh, Lâm Hiên liền lặng lẽ lui ra khỏi điện.

Chương 257

Kể cả phương thuốc điều lý cũng đã giao cho Thái y viện, vậy thì hắn cũng hết việc rồi.

Cũng không thể vì cái danh hão mà tranh cơm với người của Thái y viện được.

Nếu sau này thực sự ở lại Thái y viện, vậy thì trong cung hễ có cái nghi nan tạp chứng gì đều sẽ bắt hắn đi "chụp chiếu", thế thì quá tốn não.

Lâm Hiên lập tức chạy trốn khỏi hoàng cung, ngay cả Thái tử Lý Khác hắn cũng không tìm gặp.

Người Thái y viện đem phương thuốc điều lý của Lâm Hiên sắc xong rồi bưng cho Lý Nhị.

"Bệ hạ, sau này thiết nghĩ không thể quá mức thao lao.

Theo lời Lâm thần y, quá mức bận rộn và lao lực sẽ dẫn đến đột tử.

Kỳ thực kiểu chết này vi thần cũng chưa từng nghe qua, nhưng đã là Lâm thần y nói, ngài hãy tuân thủ đi ạ.

Dù sao long thể của ngài cao hơn hết thảy." Lúc này, nhất chúng thái y của Thái y viện đã triệt để trở thành "fan hâm mộ" của Lâm Hiên.

Dù sao đem một người đã hôn mê sắp chết, cư nhiên dễ như trở bàn tay liền gọi tỉnh lại, không phải Thần y thì là ai?

Chính lúc Thái y viện chuẩn bị hướng Hoàng đế đề cử Lâm Hiên trở thành Thủ lĩnh thái y, thì mọi người đều tìm không thấy Lâm Hiên đâu nữa.

Lý Nhị trong lòng rõ ràng, Lâm Hiên không thích bị trói buộc, vì vậy liền bỏ trốn trước rồi.

Lý Nhị cũng không có cố ý làm khó dễ.

"Khả năng là cái thân thể này thực sự sắp không xong rồi.

Vốn dĩ Trẫm thức thâu đêm phê tấu chương cũng chẳng sao, nhưng hiện tại không thể không phục già.

Huống hồ hiện tại Thái tử Lý Khác làm việc càng ngày càng gọn gàng ngăn nắp, thành thục.

Tin tưởng Trẫm có thể thử buông tay được rồi, từ nay về sau hảo hảo nghỉ ngơi." Lý Nhị nói.

Lý Nhị uống thuốc theo phương thuốc Lâm Hiên kê vài ngày sau, đã khôi phục trạng thái trước đó.

Khả năng không có cảm giác gì quá lớn, nhưng cả cơ thể dễ dàng xuất hiện mệt mỏi.

Lý Nhị càng ngày càng cảm giác lực bất tòng tâm.

Thái tử Lý Khác hiện tại đã thành trụ cột chính, Lý Nhị chỉ thỉnh thoảng tham dự vào.

Chỉ khi có quyết sách trọng đại Lý Nhị mới tham dự, còn trong tình huống bình thường đều là đánh cờ, tản bộ.

Lần hôn mê này của Lý Nhị triệt để dọa sợ đám nữ nhân hậu cung.

Từ ngày đầu tiên Lý Nhị tỉnh lại, Quan Âm Tỳ liền sắp xếp thứ tự trước sau cho các phi tần, theo quy trình cố định chăm sóc Hoàng đế bệ hạ.

Bởi vì lần thị tật này là luân phiên, hậu cung mỗi một người đều có cơ hội đến bên cạnh Bệ hạ.

Quan Âm Tỳ cũng nhân cơ hội đó rảnh rỗi xuất cung hội kiến Lâm Hiên.

Khi Lâm Hiên nhìn thấy tín hiệu, liền đi đến nơi hai người thường gặp gỡ.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Lâm Hiên đối với Quan Âm Tỳ vái chào nói.

“Giữa chúng ta thật sự phải sinh sơ như thế sao?” Quan Âm Tỳ nói.

“Vô luận như thế nào tôn ti có biệt, thân phận Hoàng hậu nương nương không thể vứt bỏ được.

Trước kia ta không biết thân phận của ngài, trót cao trèo, sau này sẽ không thế nữa.” Lâm Hiên cố ý nói.

Quan Âm Tỳ biết Lâm Hiên đang dỗi.

Nàng tưởng rằng Lâm Hiên giận vì biết thân phận của nàng nhưng nàng lại giấu diếm.

Nhưng kỳ thực Lâm Hiên là cố ý như vậy.

Dù sao cũng phải để Quan Âm Tỳ cảm giác nàng đã lừa gạt hắn, như vậy mới có sự áy náy.

Sau này nàng sẽ không bị đặt vào tình thế phải lựa chọn giữa Thái tử Lý Khác và con trai ruột của nàng.

Lâm Hiên hiện tại chỉ muốn một cái bảo đảm.

Không thì sau này chuyện của Tấn Vương Lý Trị có khả năng nàng lại muốn quản.

Chương 258

Dù sao người hắn giúp đỡ là Thái tử Lý Khác.

Hiện tại Lý Khác đối với hắn trăm phần trăm tin tưởng, nhưng khó bảo đảm sau này cũng như thế.

Vì để tránh loại tình huống này phát sinh, chỉ có thể đối với Quan Âm Tỳ ngoan tâm một chút.

"Lâm Hiên, chàng muốn đem tình cảm những năm này cắt đứt sao?" Quan Âm Tỳ mang theo tiếng khóc nức nở hỏi.

"Ta vốn dĩ không nói cho chàng, là bởi vì có nguyên nhân.

Ta không muốn bởi vì thân phận của ta làm trở ngại tình cảm của chúng ta.

Kỳ thực ta đối với Lý Nhị tình cảm tịnh không sâu, chỉ bất quá bởi vì bao nhiêu năm nay vẫn luôn như vậy." Lâm Hiên thấy Quan Âm Tỳ thực sự bị dọa, chỉ im lặng nhìn nàng.

"Kỳ thực từ lúc biết mình mang thai, ta đã tìm đủ mọi biện pháp muốn đưa chàng cao chạy xa bay.

Nhưng cuối cùng biết được hài tử tịnh không phải của chàng, cái ý nghĩ kia cũng bị ta áp xuống.

Nhưng hiện tại chàng biết ta là Trưởng Tôn Hoàng hậu, ta lại có cái ý nghĩ to gan lớn mật lúc trước.

Ta giúp chàng đào tẩu khỏi hoàng cung, bản thân ta ở trong hoàng cung cũng tịnh không vui vẻ." Quan Âm Tỳ nói.

Lâm Hiên đáp: "Nhưng nếu nàng đi khỏi hoàng cung, gia tộc Trường Tôn liền sẽ đối mặt với các loại áp lực.

Ta tin tưởng nhi nữ tình trường tịnh không thể khiến nàng từ bỏ vinh diệu của cả gia tộc, vì vậy ta cũng không chuẩn bị ép nàng.

Sau này chỉ cần ở trong hoàng cung mệt mỏi hoặc chịu ủy khuất, trực tiếp gửi tín hiệu cho ta, ta liền là tri kỷ của nàng.

Vô quan bất kỳ tình cảm nào, vô quan bất kỳ nguyên nhân nào, chỉ vỏn vẹn ở phương diện này." Lâm Hiên đem quan hệ hai người đặt lên một cái phân giới điểm.

Tin tưởng từ nay về sau Quan Âm Tỳ cũng sẽ không vì chuyện các hoàng tử con nàng mà cầu xin hắn nữa.

Dù sao lập trường của Lâm Hiên từ đầu đến cuối đều phi thường tiên minh.

Hiện tại hai người giấy cửa sổ đã chọc thủng, Quan Âm Tỳ cũng hết cách yêu cầu Lâm Hiên rồi.

Vốn dĩ Quan Âm Tỳ tưởng rằng Lâm Hiên khẳng định muốn đem quan hệ hai người cắt đứt sạch sẽ.

Dù sao với học thức của Lâm Hiên và địa vị của Thái tử Lý Khác hiện tại, sau này một khi Thái tử Lý Khác đăng cơ, Lâm Hiên liền là đệ nhất trọng thần của triều đình, tuyệt đối sẽ không vì tình cảm dây dưa mà từ bỏ tiền đồ đại hảo.

Nhưng lệnh Quan Âm Tỳ chấn kinh là, Lâm Hiên tịnh không có muốn hoàn toàn cắt đứt liên hệ, chỉ là ẩn hối đề xuất giữa hai người không còn thảo luận chuyện trên triều đường nữa.

Quan Âm Tỳ cảm giác phi thường khánh hạnh rồi.

"Vậy liền y theo lời Tiên sinh." Quan Âm Tỳ nói.

Lâm Hiên gần như không tốn sức lực bao lớn đã giải quyết được vấn đề bên phía Quan Âm Tỳ.

Kỳ thực từ lúc Quan Âm Tỳ vì chuyện Tấn Vương Lý Trị mà tìm hắn, hắn liền nghĩ ra phương pháp này, muốn cùng Quan Âm Tỳ ngả bài cho rõ ràng.

Hạnh hảo vì lần này Lý Nhị hôn đảo, để hắn tiến cung "vô tình" nhìn thấy thân phận Hoàng hậu nương nương của Quan Âm Tỳ, cũng dẫn phát một loạt diễn xuất, khiến Quan Âm Tỳ thành công tin phục sự chấn kinh của hắn, đồng thời chuyên môn để nguội nàng vài ngày, khiến sự lo âu của nàng đạt đến đỉnh phong.

Cho nên tiếp theo hắn đề ra bất kỳ điều kiện gì nàng cũng sẽ đáp ứng.

"Được rồi được rồi, đừng khóc nữa.

Người ta đều nói Trưởng Tôn Hoàng hậu cao lãnh nghiêm lệ, sao ở trước mặt ta lại yêu khóc như vậy?" Lâm Hiên sủng nịch nói.

Lâm Hiên an ủi Quan Âm Tỳ một trận, sau đó hai người đường ai nấy đi.

Lâm Hiên từ khi muốn đem ngành sản xuất rượu làm lớn, liền thu nhận một chúng học đồ.

Trong đó đương nhiên có người thiên tư thông minh.

Có một hôm Lâm Hiên tại một cái xưởng rượu đào tạo học đồ, phát hiện ra một đứa nhỏ mười lăm mười sáu tuổi.

Đứa nhỏ tên là Linh, động tác ủ rượu phi thường nhàn thục tiêu sái, cứ như Bartender ở xã hội hiện đại vậy.

Lâm Hiên lập tức nhìn ra tác dụng của người này trong quán bar, chuẩn bị đem cá nhân này "đào" đi, làm Bartender cho quán bar của hắn.

Lâm Hiên thấy Linh tại cửa tiệm kia địa vị không cao, hầu như tất

cả mọi người đều có thể chỉ huy cậu ta làm bất cứ việc gì.

Vì vậy Lâm Hiên dễ như trở bàn tay đem cậu ta đi.

“Ngài rốt cuộc muốn ta làm gì?” Thiếu niên kinh ngạc nói.

Chương 259

Ở quán rượu kia ngốc gần 10 năm, từ trước tới giờ chưa nghe qua cái thứ gọi là "điều tửu sư" (Bartender).

"Hiện tại trước tiên không cần lo lắng, sau này ta đều sẽ dạy." Lâm Hiên vỗ vai cậu ta an ủi.

Lâm Hiên đã yêu uống rượu, tất nhiên đối với Bartender cũng cảm thấy hứng thú.

Tại xã hội hiện đại, bình thường Lâm Hiên không hay đi quán bar, nhưng nếu đã đi thì thỉnh thoảng sẽ cùng Bartender chuyên nghiệp học vài chiêu.

Dù sao đây cũng là một trong số ít sở thích của hắn.

Nếu muốn Lâm Hiên dạy cho Linh những kỹ xảo điều rượu cơ bản cần thiết, thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sau khi tìm được người thích hợp, Lâm Hiên liền triệt để bắt đầu làm lớn.

Từ trong Hệ thống biết được các loại công thức rượu, Lâm Hiên bắt đầu tìm kiếm dược liệu, đồng thời đặt làm thùng gỗ.

Dù sao rượu ủ dùng thùng gỗ vẫn thích hợp hơn.

Công tác ủ rượu của Lâm Hiên tiến hành hừng hực khí thế.

Lý Nhị biết được chuyện này, nhất quyết đòi đến địa bàn quan sát một phen.

Lâm Hiên biết lão này khẳng định là muốn đến xin rượu.

"Lão Hiên, lần trước ta tỉnh lại ông có nói muốn cho ta một bình rượu trân tàng mười năm.

Hiện tại không phải là lúc thực hiện lời hứa sao?" "Lão Lý, lúc đó ta nói là ông phải lập tức tỉnh, nhưng ông qua một khắc đồng hồ mới tỉnh.

Ông cảm thấy hai vấn đề này giống nhau sao?" "Ta cảm thấy đương nhiên là giống nhau, trước sau không chênh lệch mấy." "Ta không cần ông cảm thấy, ta muốn ta cảm thấy.

Ông tịnh không có lập tức tỉnh, cho nên rượu không thể cho.

Nếu muốn uống loại tàng 10 năm, ta cho ông một cái phương pháp hiện làm: đem về chôn 10 năm, 10 năm sau lấy ra uống." "Lão Hiên, ông cố ý chơi ta đấy à!" Lý Nhị khí phẫn nói.

"Muốn loại trân tàng 10 năm cũng được, nhưng ông phải thân tự đề bút viết tên quán cho quán bar sắp khai trương của ta." Lâm Hiên nói.

"Quán bar là cái thứ gì?

Ta chưa từng nghe.

Cung cấp cho người ta nơi uống rượu à?" "Không sao, không sao, chẳng phải chỉ là viết mấy chữ thôi ư?

Chuyện nhỏ.

Hiện tại có thể đưa rượu trước cho ta không?" "Không thể, đợi ta khai trương hôm đó hãy tìm ta mà lấy.

Con người ta thích tiền trao cháo múc." Lâm Hiên nói.

Kế hoạch hôm nay muốn uống mỹ tửu của Lý Nhị coi như ngâm nước nóng rồi.

Từ sau khi Lý Nhị hôn mê, không còn làm công việc lao lực nữa, lại bị một đám nữ nhân trong hậu cung ríu rít quản thúc.

Cáo biệt cuộc sống bận rộn trước kia, Lý Nhị cảm giác cả người

đều không ổn, mỗi một ngóc ngách trong hoàng cung đều bị đi mòn cả rồi, chỉ mong kiếm chút việc gì đó làm cho giãn gân cốt.

Lâm Hiên biết tâm tư này của Lý Nhị, liền dạy cho hắn một bài Thái Cực Quyền, để hắn cường thân kiện thể.

Lý Nhị cũng vui vẻ tập luyện.

Nhưng cuộc sống của Thái tử Lý Khác lại không nhẹ nhàng như vậy.

Từ khi Lý Nhị buông tay, Thái tử Lý Khác hầu như ở lì trong Thái Tử Điện không ngừng nghỉ.

Kỳ thực hiện tại Đại Đường quốc thái dân an, tấu chương của đại thần tịnh không có bao nhiêu cái có tác dụng thực chất, vì vậy việc phê duyệt tấu chương cũng không đặc biệt khẩn trương.

Cho nên Thái tử Lý Khác tuy bận rộn nhưng vẫn trong phạm vi chấp nhận được.

Sau hai ngày phê cải, có không ít tấu chương đều đang giục chuyện lập Thái tử phi, thu hút sự chú ý của Thái tử Lý Khác.

Hắn vốn sẽ không để ý mấy chuyện nhi nữ tình trường, nhưng đã cần dùng Thái tử phi để ổn cố triều cương, vậy thì đi chọn một người là được.

Thái tử Lý Khác tuy không để ý hậu viện có bao nhiêu người, nhưng người khác lại phi thường để ý.

Có không ít vương công đại thần đều vì Thái tử Lý Khác mà tống nữ nhi hoặc nữ tử thích linh (đến tuổi) trong gia tộc vào cung.

Dù sao Thái tử Lý Khác hiện tại là ứng cử viên duy nhất có thể kế thừa hoàng vị.

Chương 260

Tương ứng, vị trí Thái tử phi đương nhiên có rất nhiều người ký du (dòm ngó).

Đương nhiên trong đó không thiếu người của gia tộc Trường Tôn.

Trường Tôn Vô Kỵ tuy tịnh không phải là người thuộc phe Thái tử Lý Khác, nhưng đối với vị trí Thái tử phi, ông ta không thể không thừa nhận hiện tại Thái tử Lý Khác đang ngồi ở vị trí người thừa kế.

Vì vậy Trường Tôn Vô Kỵ đương nhiên không buông tha cơ hội này.

Dù sao Trường Tôn Vô Kỵ là Thừa tướng một nước, cho dù có không thích nữa cũng phải cố kỵ các phương diện khác, không thể để bản thân vì tư tâm mà mang tội danh không đâu.

Vì vậy, Thừa tướng tịnh không đem nữ nhi dòng chính đưa vào Thái Tử Điện, mà chỉ đem một cô cháu gái họ xa đưa vào.

Bởi vì Thái tử Lý Khác đối với nữ sắc tịnh không chú trọng, cho nên vô luận nhà nào đưa con gái vào, hắn đều không chú ý lắm, cứ để trong điện ăn ngon uống tốt nuôi dưỡng là được.

Sau khi xem tấu chương của nhất chúng đại thần, Thái tử mới đi xem người trong điện, nhưng ở phương diện này hắn thật sự dốt đặc cán mai.

Vốn thấy Lâm Hiên ở trong cung mang ra ngoài một cung nữ, hắn tin tưởng Lâm tiên sinh ở phương diện này khẳng định giỏi hơn hắn.

Thái tử Lý Khác liền đi tìm Lâm Hiên hỏi phương pháp.

"Tiên sinh, lập Thái tử phi thực sự quan trọng thế sao?" Thái tử Lý Khác nói, "Thân là nam nhi, chẳng phải nên đại sát tứ phương, uy

chấn thiên hạ sao?

Quá nhiều nhi nữ tình trường chỉ tổ làm vướng víu chân tay.” “Ha ha, ai không biết còn tưởng Thái tử điện hạ là một người nam đồng đấy.” Lâm Hiên cười ha hả nói.

Thái tử Lý Khác đương nhiên không phải đồng tử chi thân.

Dù sao ở trong hoàng cung, hoàng tử sau 15 tuổi liền tiếp xúc vấn đề phương diện này, chỉ là Thái tử Lý Khác đối với chuyện đó không hào hứng, cho nên vô cảm.

Khả năng trên đời thực sự có người thanh tâm quả dục như vậy đi.

Lâm Hiên từ đó cũng ý thức được, nguyên lai trong lịch sử Thái tử Lý Khác có khả năng chỉ vì nguyên nhân này mà mới bị các hoàng tử khác tranh đoạt hoàng vị.

Kỳ thực trong lịch sử, Ngô Vương Lý Khác cũng rất có năng lực, chỉ bất quá vì xuất thân cũng như tính cách các loại nguyên nhân, khiến hắn bỏ lỡ cơ hội tốt.

Lâm Hiên đã quyết định muốn giúp, vậy liền sẽ bất di dư lực.

“Ta lần đầu tiên thấy loại người thanh tâm quả dục như cậu.

Trên đời này nam tử nào chẳng có câu 'yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân'.

Thiên thiên cậu ở địa vị này, cư nhiên đối với nữ nhân hào vô cảm giác.

Nếu thực sự không có lấy một người thật lòng thích, vậy thì vấn đề tử tự (con nối dõi) tính sao?

Tin tưởng cậu cũng biết tử tự đối với hoàng gia quan trọng thế nào.

Cậu cũng không muốn một đứa con cũng không có chứ?

Đợi sau này già rồi, đánh không nổi trận mữa, thừa hoan tất hạ, cộng hưởng thiên luân chi nhạc, cậu không muốn hưởng thụ sao?" Lâm Hiên tận lực giảng giải cho Thái tử Lý Khác tầm quan trọng của nữ tử.

"Ta tin tưởng trong cung không thiếu người, cũng sẽ có người vì cậu mà đưa tới các loại hình nữ tử khác nhau.

Cậu thực sự không có cảm giác với một ai sao?" Lâm Hiên nạp muộn nói.

Không nên a, Hoàng tử Lý Khác trong lịch sử cũng có con cái mà, hoàn toàn không giống bộ dạng thanh tâm quả dục như bây giờ.

Chẳng lẽ vì cả ngày chạy trong doanh trại quân đội nhiều quá, rồi sau khi phong Thái tử cuộc sống bận rộn khiến hắn triệt để mất đi hứng thú với nữ tử?

Cũng không thể là có hứng thú với nam nhân chứ!

Không được, phải đưa Thái tử Lý Khác đi nơi khác kiến thức sự đời.

Thái tử Lý Khác lặng lẽ lắc đầu: "Tiên sinh, rốt cuộc vì sao một người lại sẽ thích một người khác?

Thích lại là cảm giác thế nào?" Lâm Hiên vốn tưởng mình lịch duyệt các loại tình trường chắc chắn có thể trả lời vấn đề này, dù sao trong nhà cũng có mấy mỹ nhân kiều tiếu.

Nhưng đột nhiên bị Thái tử Lý Khác hỏi như vậy, hắn cũng cứng họng.

Thủy vu nhan trị, kính vu tài hoa, hòa vu tính cách, trung vu nhân phẩm (Bắt đầu từ nhan sắc, kính trọng vì tài năng, hợp nhau vì tính

cách, trung thành vì nhân phẩm).

Đối với sự thưởng thức một người...

Ta đi qua rất nhiều cây cầu ở nhiều nơi, nhìn thấy mây rất nhiều lần, uống rất nhiều loại rượu, nhưng chỉ yêu một người ở độ tuổi đẹp nhất.

Đối với sự yêu thích một người...

Chương 261

Chọn một thành để sống đến già, gặp một người để bạc đầu, vén một bức rèm mộng, hứa một đời khuynh thành.

Đó chính là tình yêu triền miên.

Khả năng là một loại cảm giác mà Lâm Hiên không cách nào dùng ngôn ngữ giải thích cho Thái tử.

Một người cả đời có thể sẽ gặp vài người mình thích, nhưng yêu khắc sâu vào cốt tủy thì khả năng không có bao nhiêu.

Có những người chọn lựa "tương kính như tân" mà sống, có người lại chấp ý tìm kiếm chân ái, khả năng đến khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh cũng không có được người thật lòng yêu thương.

Biển người mênh mông, ai lại có thể xác định là ai.

Lâm Hiên vì một câu nói của Thái tử Lý Khác mà bắt đầu suy tư về cảm thụ đối với mấy người trong nhà.

Vô luận Từ Huệ, Trường Lạc, hay là Lý Anh Ca, A Lạp, đều sẽ tồn tại chân tâm.

Khả năng không có sâu sắc như các thi nhân cổ đại miêu tả kiểu "xuân tàm đáo tử ti phương tận, chá cự thành hôi lệ thủy cán" (Tằm xuân đến chết tơ mới dứt, nến cháy thành tro lệ mới khô), nhưng cũng sẽ cho sự bồi bạn như dòng nước nhỏ chảy mãi.

Khả năng đối với nữ tử cổ đại, phu quân chính là trời.

Khả năng Lâm Hiên không thể cho tình yêu báo đáp tương đồng, nhưng Lâm Hiên cũng sẽ tận nỗ lực, để các nàng sống tốt mỗi một ngày, ít nhất có thể cho các nàng vui vẻ khoái lạc.

“Điện hạ, loại cảm giác này ta không có cách nào nói thực sự cho cậu biết.

Nếu thích một người mà có thể nói ra được, vậy liền không phải là thích rồi.

Chân tâm loại sự tình này, đều có thể thể hiện ra trong từng chút một của cuộc sống.

Vô luận nhìn thấy sự vật thú vị hay mới mẻ, đều sẽ muốn cùng nàng ấy chia sẻ.

Thỉnh thoảng sẽ lo lắng, nàng thương tâm mình cũng thương tâm, nàng gặp nạn mình cũng cùng hoạn nạn.

Khả năng tại vị trí của Điện hạ, sau này cực đại khả năng không thể làm được 'tương nhu dĩ mạt' (cùng nhau vượt qua hoạn nạn lúc khó khăn), nhưng chân tâm của đối phương đều có thể cảm thụ được.

Chỉ cần một ánh mắt liền có thể tâm lĩnh thần hội.

Đó chính là chỗ thần kỳ của ái tình.” “Nghe Tiên sinh nói như vậy, cảm giác cũng khá ổn, giống như cảm giác 'tâm hữu linh tê nhất điểm thông'.

Tại thế thượng nếu có người thật có thể làm được như thế, vậy liền bất phụ bất uổng thử sinh nha.” Thái tử Lý Khác thành công bị Lâm Hiên tẩy não.

Lâm Hiên biết, Thái tử Lý Khác khả năng sau này sẽ chú ý nhiều hơn về chuyện nữ tử, không giống như trước kia đem cả trái tim ném vào quân doanh và triều chính.

Vô luận sau này có nhân tuyển nào hay không, hiện tại có cái ý nghĩ này là tốt rồi.

“Tiên sinh, ta hiện tại nhu cầu chọn một Thái tử phi.

Cá nhân đó có khả năng không phải người ta thích, nhưng ta cần địa vị của nàng để ổn định triều cương.

Hiện tại đi tìm người thật tâm yêu thích cũng không kịp nữa, chi bằng cứ chọn một nhân tuyển hợp thích đăng lên cái vị trí này trước đã." Được rồi, vì triều chính.

Lâm Hiên từ giờ khắc này liền biết được, Thái tử Lý Khác thực sự thích hợp làm Hoàng đế, sẽ không bị một nữ nhân nào chi phối.

Trong lịch sử có bao nhiêu hồng nhan họa thủy họa quốc ương dân, tại chỗ Thái tử Lý Khác này coi như triệt để cắt đứt.

"Điện hạ, người trong cung cậu đều đã gặp chưa?

Không phải tất cả đều thị tẩm rồi chứ?

Có ai ấn tượng hơi sâu một chút không?

Dù sao nhiều người như thế, ta không tin cậu một người cũng không nhớ." Lâm Hiên thầm nghĩ.

"Ách..." Thái tử Lý Khác lâm vào trầm tư.

Lâm Hiên thật sự sai rồi, Thái tử Lý Khác đối với các nàng thật sự hào vô ấn tượng khả ngôn (không chút ấn tượng nào để nói).

Mỗi lần tại trong điện, những nữ tử kia đều được an bài tốt thứ tự, đều giống như làm một nhiệm vụ vậy, cho nên hoàn toàn không có cảm giác.

Lâm Hiên nhìn biểu tình cậu ta liền biết là thật sự không có.

Lâm Hiên bất đắc dĩ nói: "Từ hôm nay trở đi, cậu đi về, cho từng người một đến gặp, xem cảm giác thế nào.

Đã không có ai trong lòng đặc biệt thích, vậy thì cứ từ trong điện chọn đại một người đi." Cách làm này của Lâm Hiên kỳ thực tịnh không tùy tiện.

Dù sao có thể tiến vào Thái Tử Điện, đều là những người có mẫu gia địa vị cử túc khinh trọng trong triều.

Chương 262

Thái tử Lý Khác vô luận cưới ai đều sẽ hoạch đắc một cánh tay đắc lực.

Đã như vậy, cứ để cậu ta chọn đi, dù sao sau này cũng có khả năng trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Thái tử lập tức cáo biệt Lâm Hiên, trở về trong điện.

Quả nhiên tên "thẳng nam sắt thép" Thái tử Lý Khác thật sự đi xem từng người một.

Bên kia, sản nghiệp ủ rượu của Lâm Hiên đại hữu phát triển.

Nhờ phối phương của Hệ thống, các loại rượu đã có kết quả sơ bộ.

Lâm Hiên tìm một cái cửa tiệm kiểu gác xép, tịnh mệnh lệnh người chế tạo một cái tầng hầm ngầm bên dưới.

Diện tích tầng hầm phi thường lớn.

Lâm Hiên đem tất cả rượu cần trân tàng chôn xuống dưới đó.

Đương nhiên các loại khác đều bày bán công khai.

Chuẩn bị mấy tháng, cái quán bar này cuối cùng cũng sắp khai trương.

Lâm Hiên đặt tên cửa tiệm là "BAR", tịnh theo ước định lúc trước, Lý Nhị đề tên cho cửa tiệm.

Ngày khai trương, Lâm Hiên hẹn Lý Nhị xuất cung để đề tên.

Vốn dĩ Lý Nhị sẽ không viết cái chữ BAR này đâu, nhưng ngạnh là bị bắt ép tương các chữ cái tiếng Anh viết ra theo kiểu thư pháp Hành thư.

Đương nhiên không thể phủ nhận, trông cũng rất đẹp.

Lâm Hiên đối với cái đề tự này phi thường hài lòng, dù sao cũng là vật Ngự ban, thu hút người đến trước xem quan ma khai trương.

Đại đa số mọi người đều chưa từng thấy nhiều chủng loại rượu như vậy.

Nguyên bản tưởng rằng phải tốn nhất định thời gian mới có thể chiêu mộ khách hàng, nhưng nhìn những người tiến vào trong tiệm, thấy các "lão bằng hữu" trong triều đều đang yêu thỉnh nhau cùng uống rượu.

Lâm Hiên khi uống rượu tịnh không để ý đối phương thuộc phe phái nào, chỉ lấy rượu kết bạn.

Lâm Hiên cũng từ trung gian kết thức được những người thực sự hiểu rượu, tịnh do đó hiểu rõ sở thích của người Đường đại mà làm ra phương án tương ứng.

Dù sao nếu quán bar quá hiện đại hóa, khả năng sẽ có người Đường đại không thích ứng.

Nếu làm ăn ế ẩm (phác nhai) thì xấu hổ lắm.

Nhưng Lâm Hiên hiển nhiên lo xa rồi.

Người Đường đại đối với văn hóa mới mức độ tiếp nhận rất cao.

Tầng một quán bar cũng như gác xép tầng hai đều ngồi đầy người.

Quầy bar một vòng ghế cao bên cạnh cũng đứng chật ních.

Lâm Hiên trang trí quán bar theo phong cách hiện đại, bên trong bao hàm không ít nguyên tố kim loại nặng.

Vốn tưởng rằng sẽ rất "ngầu" rất "bùng nổ", nhưng một đám mặc trường sam cầm quạt xếp ở bên trong cảm giác đặc biệt lạc quẻ.

Vì vậy Lâm Hiên từ sau khi khai trương liền đặt ra một quy củ: Tiến vào quán bar nhất định phải mặc y phục gọn gàng (thúc thân), không được tồn tại trường sam và quạt xếp các loại đồ vật quá mức văn nho.

Nếu tồn tại các nguyên tố lưu hành như áo cộc tay (đoản tụ), quần đùi (đoản khố), liền sẽ được tặng một ly rượu hoa quả.

Nếu y phục không làm người ta hài lòng, vậy thì không cho phép tiến vào.

Khả năng người cổ đại hiện tại không tiếp nhận nổi việc lộ cánh tay lộ đùi, nhưng Lâm Hiên cũng đang tận lực thay đổi quan niệm của bọn họ.

Dù sao mùa hè nóng nực thế này ai mà chịu nổi mặc trường tụ trường khố.

Lâm Hiên sớm đã không nhẫn nhịn nổi phương thức mặc đồ của người Đường đại rồi.

Lâm Hiên chỉ cần về đến nhà, hoặc ở địa bàn của mình, tuyệt đối sẽ thay quần áo: Áo phông ngắn tay, quần đùi lớn.

Mỗi lần hắn mặc như thế ở trong nhà, mấy tiểu nữ tử đều không dám nhìn, cảm giác nhìn thêm một cái đều là tội lỗi.

Rõ ràng tám múi cơ bụng, hai chân dài tiêu chuẩn thân hình người mẫu, nhưng Lâm Hiên khổ nỗi không ai thưởng thức.

Khi nào phải đi sang các dân tộc dị vực dạo một vòng, lừa một người có cùng gu thẩm mỹ về mới được.

Chương 263

Lâm Hiên vì tiểu khả ái tiếp theo của mình mà chôn xuống một cái yêu cầu.

Bởi vì quy định này của Lâm Hiên quá mức siêu hồ tư duy người thường, có người không thể tiếp nhận vấn đề này, nhưng lại vừa có lòng hiếu kỳ và tâm lý phản nghịch, muốn phá vỡ thường quy từ cổ chí kim.

Do đó cũng tồn tại vài người mặc áo cộc tay, nhưng quần đùi thì thật sự không có.

Lâm Hiên tại quán bar với trang phục ông chủ luôn là một thân áo cộc tay đen và quần đùi, nhưng quần đùi dài đến đầu gối.

Mặc trên người đặc biệt giống sản phẩm của một thương hiệu lớn nào đó.

Mọi người đều nhìn ra sự tiện lợi và mị lực của loại y phục này.

Dần dần có người tuân vấn Lâm Hiên y phục làm ra ở đâu.

A Lạp làm ăn cũng tùy chi mà tăng lên.

Dù sao quần áo người hiện đại đều lấy giản khiết tiện lợi làm chủ, cho nên sau khi Lâm Hiên nói cho A Lạp kiểu dáng, gia công tịnh không khó khăn, lại bởi vì nguyên nhân tốn ít vải vóc, càng thêm dễ dàng chế tác.

Vì vậy Lâm Hiên phi thường cao hứng khi có người hỏi quần áo chế tác ở đâu.

Đương nhiên cũng có không ít nữ tử không chịu ngồi yên trong khuê phòng, mới ra đời (sơ xuất mao lư), gan lớn, đều hỏi Lâm Hiên có mẫu nữ hay không.

Kỳ thực A Lạp cũng căn cứ theo miêu tả của lân cư (hàng xóm - Lâm Hiên) làm ra trang phục và trang sức nữ tử hiện đại.

Nhưng quy căn để, trừ mấy người trong nhà ra thì không có ai thực sự muốn mặc ra ngoài.

Kinh qua sự "hun đúc" mỗi ngày của Lâm Hiên, mấy nữ tử trong nhà đều đã học được cách mặc y phục tiện huề (gọn nhẹ), nhưng cũng chỉ giới hạn sinh hoạt trong nhà, một khi ra cửa liền trở về trang phục cũ.

Lâm Hiên nhiều lần khuyên bảo không có kết quả, liền cũng không cưỡng cầu nữa.

Hiện tại Lâm Hiên mãnh nhiên nghe thấy có người hỏi loại y phục này, hắn kinh ngạc.

Khả năng là mấy nữ tử không phục sự quản giáo cổ đại.

Đương nhiên, Lâm Hiên hân nhiên giới thiệu địa chỉ cho họ.

A Lạp biết chuyện này lúc đó cũng kinh ngạc.

Vốn tất cả y phục đều bị ném xuống dưới đáy kho, hiện tại toàn bộ lôi ra, bán rẻ cho mấy nữ tử kia.

Vì vậy mấy cô gái đó cũng trở thành sự tồn tại bắt mắt nhất trong quán bar của Lâm Hiên.

Có một có hai, tùy theo số lượng người mặc tăng lên, cùng chính sách ưu đãi đề cao, càng ngày càng nhiều người bắt đầu nếm thử mặc loại y phục tiện tiệp này.

Người trong hoàng cung đương nhiên cũng nghe nói chuyện này.

Lý Nhị đối với loại y phục tiện huề này cũng phi thường hiếu kỳ, liền sai người hướng Lâm Hiên đòi hỏi: "Trẫm kỳ thực sớm đã không tiếp nhận nổi rồi.

Cả ngày một tầng lại một tầng y phục thít chặt, thật cảm giác ngồi thôi cũng mệt.” Cung nhân truyền tin đem nguyên văn lời nói đến cho Lâm Hiên.

Lâm Hiên biết, lúc mới khai trương, sức ảnh hưởng của Lý Nhị đối với toàn dân Đại Đường là rất lớn, cho nên hiện tại nếu Lý Nhị “lỏa bôn” (chạy trần truồng), khả năng cũng sẽ có người muốn đi theo Hoàng đế bệ hạ.

Lâm Hiên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, đem nhiều bộ y phục tương đối tiện tiệp trong tiệm của A Lạp tặng cho Lý Nhị, đồng thời đem tất cả hàng tồn kho nữ trang của A Lạp tống vào trong cung, còn cho một tiểu tư đi theo chỉ đạo Lý Nhị cách mặc y phục.

Khi Hoàng đế gọi tất cả người trong hậu cung đến một chỗ, tất cả nữ tử đều hiếu kỳ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lý Nhị liền đem tất cả y phục Lâm Hiên tặng phát xuống.

Bởi vì là đồ Hoàng đế khâm thưởng, cho nên dù thật sự không thích ứng, tất cả nữ tử cũng đều mặc lên người.

“Y phục hôm nay Trẫm tặng đều là chuẩn bị cho mùa hè, tất cả mọi người có thể mặc ở trong cung.

Trẫm doãn hứa rồi.” Tại Đường đại, nữ tử mặc quần áo không có tự do.

Trước khi xuất giá là do trong nhà quy định, sau khi xuất giá là do nhà chồng quy định.

Vì vậy tất cả mọi người nghe Lý Nhị giảng xong đều kinh ngạc.

Đương nhiên ai cũng chịu không nổi Đường trang tầng tầng lớp lớp, nhưng khổ nỗi vô nại, cũng không ai đề xuất muốn thay đổi cái gì.

Hiện tại có y phục tiện tiệp hơn, đương nhiên cầu còn không được.

Chủ tử có rồi, người hầu hạ đương nhiên cũng sẽ thay đổi.

Vì vậy Lý Nhị hướng Lâm Hiên đặt mua y phục y hệt chuẩn bị cho người hầu hạ.

Chương 264

Lâm Hiên tí hào không khách khí, ấn nguyên giá đặt mua, dù sao đã tặng Lý Nhị nhiều như thế rồi.

Trong tiệm của A Lạp khả năng phải bận rộn một đoạn thời gian.

Mỗi ngày trôi qua, quốc đô Đường triều đều sẽ có những thứ mới mẻ khác nhau truyền bá ra bên ngoài lãnh thổ, trong đó có cái bình thường, cũng có cái phá vỡ thường quy, nhưng đều phi thường thực dụng.

Đương nhiên các quốc gia khác đều cảm thấy hiếu kỳ, càng ngày càng nhiều quốc gia muốn bái phóng Đường triều quốc đô.

Thái tử Lý Khác cho rằng đây là con đường cần thiết để giao lưu song phương, vì vậy đối với sứ giả các bên cũng không cự tuyệt, cho đến khi người của Uy Quốc (Nhật Bản) đến.

Lâm Hiên biết Nhật Bản là một dân tộc giỏi về học tập.

Nhưng tại Đường đại, Nhật Bản thực lực căn bản không mạnh bằng An Lạc (?), càng đừng nhắc đến xâm lược sau này.

Hiện tại chỉ là thân phận một tiểu quốc, muốn hướng Đường triều học tập.

Lâm Hiên muốn từ lúc này bóp chết cái mầm mống hy vọng đó.

Lâm Hiên từ Chỉ Dẫn Châm biết được, bái thiếp của Uy Quốc đã đưa đến trong tay Thái tử Lý Khác.

Lâm Hiên liền gửi tin tức trước, muốn tiến cung tìm Thái tử Lý Khác.

Thái tử Lý Khác vốn tưởng rằng Lâm Hiên giúp hắn tuyển chọn

Thái tử phi, dù sao bao nhiêu ngày rồi cũng không biết rốt cuộc nên chọn ai.

Nhưng không ngờ Lâm Hiên đến lại hỏi về quốc gia xuất sứ.

"Xác thực như Tiên sinh nói, có một quốc gia đã đưa thiếp mời.

Ta đối với quốc gia này ấn tượng không tồi, ngữ khí phi thường thành khẩn, có dáng vẻ muốn học tập.

Có thể khiến ngài quan tâm như thế, chẳng lẽ quốc gia này có vấn đề?" Lâm Hiên giờ phút này không muốn làm loạn suy tư của Lý Khác: "Không có không có, ta chỉ hỏi thôi.

Điện hạ, có thể hay không lúc tiếp đón sứ giả quốc gia này, cho ta cũng tham gia yến hội?" Lý Nhị vì để thể hiện khí độ đại quốc của Đại Đường, sau khi tiếp mỗi sứ giả tiểu quốc đều sẽ chuẩn bị một tràng yến hội.

"Đương nhiên có thể, ngài đợi ta thông báo là được." Thái tử Lý Khác nói.

Kỳ thực Lý Khác đối với tiểu quốc này đã có ấn tượng sơ bộ, có chuẩn bị tâm lý nhất định, cho dù sau này có bất trắc cũng có thể nhận biết trước.

Ngày đón tiếp sứ giả Uy Quốc.

Qua giới thiệu, Lâm Hiên biết được người đến lần này là Hoàng tử Uy Quốc.

Thật sự khiến Lâm Hiên giật mình kinh hãi, cư nhiên để bản quốc Hoàng tử đích thân xuất sứ.

Xem ra Nhật Bản lần này thật sự quyết tâm muốn đến Đại Đường, đem văn hóa Đại Đường trộm đi.

"Xem ta chỉnh chết các ngươi thế nào," Lâm Hiên thầm nghĩ.

Lâm Hiên thân tự lên đài biểu diễn một đoạn điều tửu (pha chế rượu), cố ý chơi nổi (đại xuất phong đầu).

Lâm Hiên biết dựa theo hành vi của người Nhật Bản, tuyệt đối sẽ muốn đào hắn đi.

Chỉ cần bọn chúng dám biểu hiện ra cái tư tâm này, vậy thì Thái tử Lý Khác tuyệt đối sẽ có sở sát giác.

Dù sao đối với tác dụng của hắn tại Đại Đường, trong lòng Thái tử Lý Khác phi thường rõ ràng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Lâm Hiên.

Tại trên yến hội, sứ giả Nhật Bản thỉnh thoảng liền muốn tìm Lâm Hiên đàm thoại.

Lâm Hiên thấy đội ngũ Nhật Bản lần này xuất sứ thật sự có chuẩn bị vạn toàn.

Vốn chuẩn bị dùng cớ ngôn ngữ bất thông để cự tuyệt đàm thoại, ai ngờ có phiên dịch tồn tại, chuyên môn dùng để cùng Lâm Hiên câu thông.

Lâm Hiên bất đắc dĩ liền ứng phó vài câu.

Thái tử Lý Khác nhìn tình huống bên này, liền biết Uy Quốc tịnh không phải muốn học tập, mà là muốn đem nhân tài có tài năng của Đại Đường đào đi.

Thái tử Lý Khác lập tức đối với quốc gia này ấn tượng giảm mạnh.

Thái tử lập tức phái người đi gọi Lâm Hiên về bên cạnh, triệt để cứu vãn tình trạng của Lâm Hiên.

"Tiên sinh cho rằng tình huống Uy Quốc như thế nào?" Thái tử Lý Khác hoảng trương nói.

“Điện hạ, ta cho rằng không cần thiết hòa hoãn giao lưu với bọn chúng quá nhiều.

Chương 265

Nhìn cái dạng này là biết cư tâm bất lương.” Thái tử Lý Khác thấy Lâm Hiên tí hào không bị các loại điều kiện làm cho đả động, liền triệt để yên tâm.

Kỳ thực nếu Lâm Hiên đi, hắn cũng không ngăn được, chỉ có thể dùng các điều kiện khác hấp dẫn Lâm Hiên.

Nhưng hành vi của Lâm Hiên không hề bị sứ giả Uy Quốc ảnh hưởng, Thái tử Lý Khác cảm thấy phi thường an ủi.

Sau này Lâm Hiên muốn gì hắn đều cho, vô luận dược liệu khó tìm bao nhiêu, đều phải tận lực tìm, tịnh giữ hắn ở lại.

Dù sao tài năng của Tiên sinh từ đầu đến cuối hắn đều biết.

Nếu Lâm Hiên đi sang nước khác, loại thực lực này liền vô pháp tưởng tượng, sẽ trở thành địch thủ mạnh nhất của Đại Đường.

Thái tử Lý Khác hiện tại phi thường khánh hạnh vì Lâm Hiên là người bên mình, nhân thử đối với cách làm của Uy Quốc càng ngày càng tệ.

“Không được, tại Đại Đường ở thêm một ngày, Tiên sinh sẽ có thêm một ngày phong hiểm rời khỏi lãnh thổ Đại Đường.” Thái tử Lý Khác đột nhiên muốn trực tiếp đuổi sứ giả Uy Quốc đi, nhưng với tư cách là một Thái tử đại quốc, không thể có loại hành vi này.

Tất tu phải đại độ, phải nhẫn nại.

Thái tử Lý Khác cười như không cười (bì tiếu nhục bất tiếu) hoàn thành cả buổi yến hội.

Nhưng nhìn vào tình huống Uy Quốc tiến cống, quốc gia này thực tại quá biết suy đoán lòng người rồi.

Không chỉ mang theo kỳ trân dị bảo, còn mang theo nhiều loại hạt giống ngũ cốc mà Đại Đường không có, hoa quả, rau dưa, dầu... các thứ thiết yếu trong sinh hoạt thường ngày.

Lâm Hiên mới biết được, nguyên lai những thứ hiện đại đều là từ nước ngoài truyền vào.

Đương nhiên nhìn tình huống tiến cống, khiến vương công đại thần đối với quốc gia này ấn tượng sâu sắc, dù sao tống tiến không chỉ có vật chết, còn có vật sống.

Vì vậy đại đa số mọi người đều trì trạng thái hoan nghênh, chỉ có Thái tử Lý Khác mới càng cảm giác nguy cơ.

Theo tình huống bình thường, sứ giả tiểu quốc đều phải ở lại Đại Đường ít nhất 10 ngày, sau đó tùy theo tình huống mới cân nhắc chuyện rời đi.

Thái tử Lý Khác thật muốn đem 10 ngày biến thành một ngày.

Trong đoạn thời gian này, sứ giả và sử đội đều sẽ đi khắp các con phố Đại Đường, quan sát các ngành sản xuất của Đại Đường để tiến hành học tập.

Kỳ thực tất cả các quốc gia khác khi đến đều không có giao lưu quá nhiều với hoàng thất và đại thần, bình thường đều đi ra phố, xem các loại hình phát triển kinh tế văn hóa Đại Đường.

Thiên thiên Uy Quốc lại không giống vậy, thỉnh cầu tham dự buổi thượng triều của Đại Đường.

Bởi vì lúc Uy Quốc đến tiến cống, đồ vật cùng kỳ trân dị bảo phi thường nhiều, Thái tử Lý Khác cũng hết cách cự tuyệt thỉnh cầu này, chỉ bí mật phân phó xuống dưới: lúc thượng triều đó không nên nói quá nhiều việc liên quan đến cơ mật quốc gia, vẻn vẹn có ý tứ là được.

Vì vậy Uy Quốc cũng tham dự triều chính Đại Đường.

Kỳ thực khi biết tin tức Uy Quốc muốn thượng triều, các đại thần trong triều đều không đồng ý.

Dù sao trên triều đường đều là chuyện cơ mật, trọng yếu, một tiểu quốc ngoại lai sao có thể tham dự vào chuyện bản quốc như vậy.

Vốn các vương công đại thần đối với vật tiến cống của Uy Quốc khá hài lòng, nhưng vì yêu cầu này mà ấn tượng giảm mạnh.

Lâm Hiên biết các đại thần Đại Đường cũng không phải kẻ ngốc, nhưng hắn cũng tịnh không nhắc nhở một chút nào, phải để người Đại Đường nhìn ra dã tâm lang sói của Uy Quốc, từ đó đề cao chú ý, một khi có động tĩnh có thể lập tức phản ứng.

Lâm Hiên vốn đang nghĩ làm thế nào để đề cao sự chú ý của Đại Đường đối với Uy Quốc, nhưng nhìn thái độ "muốn chết" (tác tử) của Uy Quốc khi đòi lên triều đường, hắn chẳng cảm giác gì ngoài việc muốn lấy thêm hai món đồ nữa, dù sao sau này nhà mình cũng sẽ làm ra được thôi.

Cho nên mấy thứ đó trong mắt Lâm Hiên căn bản không đáng nhắc tới.

Uy Quốc sau khi thượng hoàn triều đường, lại đề xuất thỉnh cầu muốn đi xem quân đội một chút.

Lần này Thái tử Lý Khác triệt để không nhịn được nữa, nói thẳng với sứ giả Uy Quốc: "Quý quốc gia tham quan thời gian đã đủ lâu.

Quốc gia của ta bận rộn, không có thời gian tiếp nữa." Liền ra lệnh trục xuất.

Sứ giả Uy Quốc biết được, tuy khí phẫn nhưng cũng vô khả nại hà, chỉ có thể nói trong vòng ba ngày sẽ đi.

Một ngày nọ, Lâm Hiên thấy tín hiệu Quan Âm Tỳ gửi, liền đi đến nơi hai người thường ẩn tế.

“Thật không ngờ Nương nương lại có thể tìm ta lần nữa.

Ta vốn tưởng rằng ta sẽ không bao giờ có loại thời điểm này.” “Tiên sinh nguyên lai không quên sao, chỉ cần ta ở chỗ này, liền triệt để quên đi thân phận của mình, chỉ nghe theo nội tâm.” Lâm Hiên thật không ngờ Quan Âm Tỳ lại nhớ lời nói từ rất lâu trước kia rõ ràng như vậy.

Lúc đó hai người đều không biết thân phận đối phương, vẻn vẹn chỉ bằng một cỗ tình cảm trùng động.

Hai người vì câu nói này mà nhớ lại chuyện xưa, nhìn vào mắt đối phương, thấy được thâm tình khoản khoản bên trong.

Chương 266

Lâm Hiên không nhịn được nữa, một tay ôm lấy Quan Âm Tỳ...

Một phen ôn tồn sau, Lâm Hiên vừa đưa Quan Âm Tỳ đi, sực nhớ có đồ vật để quên, liền quay lại tìm.

Lúc này Lâm Hiên đột nhiên nghe thấy một trận thanh âm "kỷ lý oa lạp".

Không cần phán đoán liền biết không phải Hán ngữ.

Dù sao Uy Quốc đến lâu như thế rồi, hắn cũng nghe hiểu được hai câu, đương nhiên đại bộ phận là nghe không hiểu, nhưng trong đó sâm tạp mấy cái tên của hắn.

Đại trí ý tứ là muốn bắt trói hắn.

Ai nha nha, thật xấu hổ, người bị bắt cóc lại nghe được kế hoạch của kẻ bắt cóc.

Tuy nhiên đại bộ phận không nghe hiểu, bên cạnh hình như có người Đại Đường.

"Này, nan đạo thật sự muốn bắt cóc Lâm Hiên?" "Đều đã đưa ra loại điều kiện kia rồi mà hắn cũng không đáp ứng sao?" Nghe người kia nói, Lâm Hiên liền đối với suy đoán của mình xác định thêm vài phần.

Quả nhiên, người Uy Quốc từ cổ chí kim đều là sự tồn tại không đạt mục đích thề không bỏ qua.

Nhưng Lâm Hiên không biết cụ thể kế hoạch, khiến hắn có vẻ bị động.

Lâm Hiên lập tức mở ra công năng Ghi chú của Hệ thống, ghi âm

lại.

Hiện tại Lâm Hiên đối với Hệ thống độ hài lòng càng ngày càng cao, các loại công năng đều phi thường đầy đủ.

Ghi âm xong, đợi mấy tên Uy Quốc kia đi khỏi, Lâm Hiên mới trở về nhà.

Lâm Hiên trong Hệ thống cập nhật công năng Ngôn ngữ, chuẩn bị làm phiên dịch cho đoạn ghi âm của mình. 24 giờ sau, công năng ngôn ngữ triệt để cập nhật hoàn tất.

Lâm Hiên đem đoạn ghi âm nạp vào hệ thống ngôn ngữ, mới biết được kế hoạch cơ bản của người Uy Quốc.

Lâm Hiên quyết định phối hợp diễn xuất.

Đã bọn chúng muốn làm, vậy thì phối hợp, để Thái tử Lý Khác triệt để thất vọng về chúng, tịnh vì chiến đấu sau này chôn xuống một ngòi nổ.

Lâm Hiên biết người Uy Quốc đã mò rõ lộ tuyến hắn từ quán bar về nhà, vì vậy lộ tuyến về nhà của hắn cũng từ từ cố định.

Bất đắc dĩ phải bội phục, người Uy Quốc mới vài ngày đã biết được cả lộ trình, xem ra hiện tại mỗi con phố trong quốc đô Đại Đường, người Uy Quốc đều đã thuộc nằm lòng.

Nếu không thì không thể nào quen thuộc hành trình nhanh như vậy được.

Năng lực học tập của người Uy Quốc không đơn giản, nếu không thì không thể nào tại xã hội đương đại lại hoành hành như vậy.

Vốn là một quốc gia dân số và lãnh thổ đều dị thường ít ỏi, lại có loại năng lực học tập siêu phàm, từ một tiểu quốc dị thường lạc hậu phát triển trở thành thế giới tiền liệt.

Lâm Hiên hiện tại càng ngày càng kiên định quyết tâm muốn diệt Uy Quốc sớm.

Đã biết trước kế hoạch, hiện tại khổ não chính là làm thế nào để Thái tử Lý Khác biết trước tin tức hắn sắp bị bắt cóc.

Mấy ngày trước Linh bảo Lâm Hiên quán bar có thể cho ra mắt vài loại rượu pha chế kiểu mới.

Lâm Hiên chuẩn bị dùng cái cớ này đem Thái tử Lý Khác ước xuất cung, để hắn ở tại quán bar cùng thưởng thức hương vị rượu mới.

Nhưng để tránh phụ cận quán bar có nhãn tuyến Uy Quốc, Lâm Hiên chuyên môn bảo Thái tử Lý Khác ngồi xe ngựa, tịnh lúc xuất cung bảo tùy tùng và Thái tử Lý Khác thay y phục đã chuẩn bị sẵn, tránh để người Uy Quốc nhận ra thân phận Thái tử, từ đó hủy bỏ hành động lần này.

Thái tử Lý Khác từ mấy ngày trước đã nghe Lâm Hiên nói về việc cải tạo y phục, nhưng vẫn luôn vì nguyên nhân triều chính mà không có tham dự.

Tại trong cung nhận được tin tức, tuy nhiên đối với cách làm của Lâm Hiên cảm thấy hoài nghi và ý ngoại, nhưng vẫn cứ làm theo lời Lâm Hiên.

Khi Thái tử Lý Khác đến quán bar của Lâm Hiên: "Tiên sinh, vì sao bắt ta trang phục như thế này?" Bởi vì mặc quen trường tụ và trường khố, bỗng nhiên mặc y phục "khinh tùng" (nhẹ nhàng) như vậy khiến Thái tử Lý Khác không quá thích ứng.

Trên người rõ ràng là y phục của cung nhân, vì sao phi phải mặc lên?

Thái tử Lý Khác cảm thấy phi thường nạp muộn.

"Điện hạ, ta chỉ xem kích cỡ quần áo, tịnh tìm một số phong cách

mới, sau đó căn cứ theo đó làm riêng cho ngài mấy bộ.

Dù sao cũng phải phù hợp thân phận Thái tử, cũng không thể hòa đồng với tất cả mọi người y hệt nhau được.” Lâm Hiên cười nói.

Vô luận như thế nào, Thái tử Lý Khác chỉ cần đến được quán bar của hắn, không cần lo lắng nhiều nữa.

“Tửu bảo Linh của ta mới nghiên cứu ra mấy loại rượu, ta mời ngài cùng ta một khối thưởng thức, thả lỏng thả lỏng.

Chương 267

Nếu không cả ngày ngâm mình trong triều chính, sau này mốc meo mất.” Thái tử Lý Khác ước chừng tính toán lượng tấu chương còn lại hôm nay, sau đó đồng ý lời mời của Lâm Hiên.

Lâm Hiên biết Thái tử Lý Khác trong tình huống bình thường sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của hắn.

Vì vậy bước đầu tiên của kế hoạch đã thực hiện.

Lâm Hiên ám trung tìm người xác định, người Uy Quốc tịnh không phát hiện sự tồn tại của Thái tử Lý Khác.

Nửa canh giờ trôi qua.

“Đợi lát nữa ngài ngồi đây một lúc, ta đi ra ngoài một chuyến, lập tức về ngay.

Có chút đồ vật để quên ở nhà, cần quay về lấy.” “Tiên sinh không cần gấp, cứ từ từ về là được.” Thái tử Lý Khác tuy không thường xuyên uống rượu, nhưng tửu lượng cũng tạm được.

Vốn dĩ Lâm Hiên vì để cho tròn lời nói của mình, chuyên môn bảo Linh bưng lên mấy ly rượu màu sắc tương đối mới lạ.

Thái tử nhìn thấy xong đặc biệt cảm thấy hứng thú, vì vậy uống nhiều thêm hai ly.

“Nhưng tuyệt đối không thể uống say nha, kế hoạch của tiểu gia đang tiến hành đâu.

Đều tại Linh, không có việc gì bưng rượu đẹp mắt thế lên làm chi.” Lâm Hiên bắt đầu ở trong lòng đem tất cả trách nhiệm đẩy lên người Linh.

Nhưng tựa hồ hắn đã quên chính mình bảo Linh chuẩn bị mấy loại mới để chiêu đãi Thái tử.

Linh lại không biết kế hoạch của Lâm Hiên, đương nhiên tưởng là thật, sau đó mang lên mấy loại mới chế chuyên môn chuẩn bị cho Thái tử.

Linh thật đúng là điển hình của việc làm việc tốt lại bị oán trách.

Lâm Hiên nhìn biên thượng thấy Thái tử Lý Khác tịnh không có túy ý, vì vậy yên tâm rời đi.

Trước khi đi còn chuyên môn hướng Thái tử cường điệu: "Điện hạ, ta tuyệt đối một khắc đồng hồ (15 phút) liền về.

Ngài ngàn vạn lần không thể bỏ mặc quán bar của ta.

Có thực sự muốn đi, cũng phải đợi ta về rồi hãy đi." Lâm Hiên chuyên môn cường điệu bảo Thái tử Lý Khác đợi hắn về.

Kỳ thực là để cho Thái tử biết tin tức hắn sắp mất tích.

Nếu quá một khắc đồng hồ mà không về, Thái tử Lý Khác chỉ định sẽ tuân vấn tịnh tìm kiếm.

Lúc đó Thái tử Lý Khác tuyệt đối sẽ biết tin tức hắn bị người Uy Quốc bắt đi.

Khi đó hảo cảm của Thái tử Lý Khác đối với Uy Quốc sẽ triệt để hoàn toàn biến mất, sau này khi đối chiến với Uy Quốc sẽ mặc mặc ghi thêm một tội danh trong lòng, càng thêm kiên định quyết tâm thu phục Uy Quốc của Thái tử.

Cho nên hành vi lần này, hoặc là ngòi nổ, hoặc là chất trợ cháy, nhưng đều sẽ phát triển theo hướng tốt.

Lâm Hiên đối với quyết định của mình phi thường hài lòng.

Quả nhiên không ngoài sở liệu.

Khi Lâm Hiên cùng hai gã tiểu tư đi theo con đường quen thuộc về nhà, tại một cái ngã tư liền bị người bắt đi.

Ngã tư này là nơi ít người nhất trên cả đoạn đường về nhà của Lâm Hiên.

Lâm Hiên kỳ thực sớm đã có cổ kế, người Uy Quốc sẽ bắt hắn ở chỗ này.

Đồng thời Lâm Hiên cũng xác định vài vị trí khác, nhưng hiển nhiên người Uy Quốc tương đối cẩn thận, chọn một nơi ít người nhất.

Lâm Hiên cảm giác sau gáy bị gõ một cái.

Bởi vì có Hệ thống, cho nên Lâm Hiên bị gõ không ngất.

Bất quản kích đả hay dược vật đều không thể làm Lâm Hiên ngất xỉu.

Nhưng đã người ta muốn làm vậy, Lâm Hiên liền chỉ có thể phối hợp thôi.

Lâm Hiên cố ý làm cả người mềm nhũn xuống, sau đó để người Uy Quốc khiêng đi.

Sau đó liền bị đưa đến một nơi.

Lâm Hiên tịnh không lập tức mở mắt xem đó là đâu, nhưng cũng biết tuyệt không phải là nơi người Uy Quốc thường lui tới.

Dù sao có thông thiên bản lĩnh cũng không thể trong thời gian ngắn tìm được một cửa tiệm của người quen tại Đại Đường, tịnh dùng nơi đó để giấu một vị đại thần Đại Đường.

Tại lúc Lâm Hiên bị gõ "ngất", bởi vì có người Uy Quốc ở đó, Lâm Hiên lập tức mở ra công năng ghi âm của Hệ thống, tịnh mở máy phiên dịch.

Chương 268

Sau đó tất cả lời nói của người Uy Quốc lọt vào tai hắn đều biến thành Hán ngữ.

Lâm Hiên đối với công năng song trọng này của Hệ thống đặc biệt thích.

Vô luận như thế nào cũng có thể hoàn toàn nhẹ nhàng nghe hiểu ngoại ngữ.

Vốn dĩ trong xã hội hiện đại, cái Lâm Hiên dốt nhất chính là học ngoại ngữ, tiếng Anh chỉ biết đếm số, còn lại chẳng biết gì.

Lần này Hệ thống triệt để cứu hắn, hoàn toàn không cần lo lắng nghe không hiểu người Uy Quốc.

Lâm Hiên hơi hé mắt một chút, nhìn tình huống chung quanh.

Khả năng vì đều là cùng chủng người Á Đông, cho nên nếu không nói chuyện, Lâm Hiên sẽ không nhìn ra rốt cuộc là người nước nào.

"Mạc Phủ, bắt được Lâm Hiên rồi." Lâm Hiên nguyên bản tưởng rằng Mạc Phủ chỉ là một cái xưng hô, chỉ là một người lãnh đạo lớn nhất, chính là kẻ hôm đó bưng cống phẩm đi dâng lên cung Uy Quốc Hoàng tử.

Lâm Hiên thật không ngờ một Hoàng tử Uy Quốc cư nhiên có quyền lực lớn như vậy để khống chế Mạc Phủ.

Chiếu theo suy đoán này, người kia chỉ định là Thái tử Uy Quốc hoặc nhân vật thân phận tôn quý loại đó.

Lâm Hiên đối với phát hiện của mình cảm thấy phi thường kinh ngạc.

Người Uy Quốc lần này thật sự quyết tâm muốn học tập văn hóa và truyền thống Đại Đường, tịnh muốn từ Đại Đường đào đi một bộ phận lớn nhân tài.

Dù sao quốc gia không có, phải đi mượn từ quốc gia khác.

Nhưng đó là chuyện sau này.

Giờ phút này, chủ yếu trước mắt là mấy tên Uy Quốc đang dương dương tự đắc.

Bên kia, Thái tử Lý Khác đợi hai khắc đồng hồ cũng chưa thấy Lâm Hiên về.

Thái tử Lý Khác trục tiệm cảm thấy nôn nóng.

Rõ ràng bảo mười lăm phút sẽ về, vì sao hiện tại chưa thấy đâu?

Thái tử Lý Khác tả đẳng hữu đẳng (đợi mãi), cho đến khi xa phu của Lâm Hiên quay lại hồi thoại.

Vốn dĩ Lâm Hiên đi bộ về phủ, chuẩn bị ngồi xe, đã thông báo trước cho xa phu.

Nhưng xa phu này từ khi biết Lâm Hiên muốn ngồi xe của mình, liền vẫn luôn đợi ngoài Lâm phủ.

Nhưng đợi mãi vẫn không thấy Lâm Hiên đâu.

Cự ly thời gian hai người ước hẹn đã quá một khắc.

Xa phu thấy Lâm Hiên mãi không từ trong nhà đi ra, tưởng rằng hủy bỏ, liền tiến lên lắm miệng hỏi một câu: "Gia chủ nhân đâu?" Tiểu tư gác cổng nói: "Gia chủ nhân vừa mới dự định ngồi xe đi rồi, mau thả ta vào.

Nếu thời gian muộn, ta gánh không nổi trách nhiệm đâu." Nhưng xa phu thấy tiểu tư cúi đầu không dám nói chuyện, liền biết, hiện tại Lâm Hiên tịnh không có ở trong phủ.

Thái tử Lý Khác bắt đầu hoảng trương.

Theo đạo lý, bên người Lâm Hiên tịnh không có người võ công đặc biệt cao cường.

Thái tử Lý Khác mấy ngày bận rộn cũng làm hắn quên mất, Lâm Hiên hiện tại là "người thơm nhất" Đại Đường mà Uy Quốc dòm ngó đã lâu.

Tuy nhiên trên minh diện bọn chúng ném ra các loại điều kiện muốn Lâm Hiên theo về nước, nhưng Lâm Hiên tịnh không đáp ứng.

Bất khả tị miễn, khả năng bọn chúng muốn chơi âm rồi.

Dù sao năng lực của Lâm Hiên tại Đại Đường phát huy đến lâm ly tận trí, tịnh vì kinh tế và lãnh thổ Đại Đường đều có cống hiến cự đại.

Quả nhiên nên vì Lâm Hiên phối bị mấy cái bảo tiêu mới tương đối khả kháo (đáng tin).

Nhưng hiện tại đều đã quá muộn.

Thái tử Lý Khác cho người điều tra lộ tuyến của Lâm Hiên sau khi rời khỏi quán bar, cũng như chuyện xảy ra trên đường.

Từ giờ trở đi mỗi một phút mỗi một giây đều là dày vò.

Thái tử Lý Khác bắt đầu lo lắng, sợ Uy Quốc đối với Lâm Hiên làm ra chuyện thương hại tính mệnh.

Dù sao Lâm Hiên từ đầu đến cuối đối với hắn đều trung tâm bất nhị, vô luận lúc đó hắn ở địa vị nào.

Thái tử lập tức trong lòng thầm thề, nếu lần này Lâm Hiên có thể thuận lợi trở về, vậy liền phải ở bên cạnh Lâm Hiên nuôi một đám ám vệ.

Chương 269

Chỉ trong 15 phút, Thái tử Lý Khác đã đem kế hoạch bảo hộ Lâm Hiên toàn phương vị 360 độ không góc chết lướt qua trong đầu một lần.

"Điện hạ, tra được rồi.

Lâm tiên sinh tại một cái ngã tư tương đối ẩn bí bị người bắt đi.

Bên cạnh Lâm tiên sinh chỉ có hai gã gia phó, hai gã gia phó hiện tại đã tử vong." Uy Quốc vì để đề phòng lưu hạ họa hoạn, trực tiếp đem hai gã gia phó diệt khẩu.

Bất đắc dĩ phải nói, Uy Quốc từ cổ chí kim đều là một sự tồn tại ngoan độc.

"Nô tài sở dĩ có thể phát hiện, là bởi vì lúc đó khi Lâm đại nhân bị bắt đi, có hai tên ăn mày ở ngay ngã tư.

Khả năng vì vị trí của bọn họ, cho nên không có ai nhìn thấy cụ thể một đám người bắt đi Lâm tiên sinh?

Nhưng nghe ăn mày nói, bọn bắt cóc nói chuyện nghe không hiểu.

Đi, tìm hai người biết tiếng Uy Quốc nói một đoạn thoại, để hai tên ăn mày nghe xem có phải cùng một loại thanh âm không." Thái tử Lý Khác lập tức cảm giác sự lo lắng của mình đều là thật.

"Điện hạ sở liệu quả nhiên không sai, là một đám người Uy Quốc muốn học tập, nguyên lai là muốn bắt đi quăng cốt chi thần của Đại Đường ta." Thái tử Lý Khác khí phẫn nói.

Cho dù sau này Lâm Hiên cảm thấy làm quan trên triều đường không tự do, nhưng cũng không thể để người triều ta bị Uy Quốc bắt đi.

Không chỉ là vấn đề của Lâm Hiên nữa, còn là vấn đề vinh diệu Đại Đường.

Đại Đường phóng nhậm sứ giả Uy Quốc tiến nhập lãnh thổ, được đà lấn tới (đắc thốn tiến xích) tiến nhập triều đường, cuối cùng thiên thiên tương hữu công chi thần của Đại Đường bắt đi.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ là một cái trò cười lớn nhất.

Hiện tại thái độ của Thái tử Lý Khác đối với Uy Quốc chính là lúc yếm ác nhất.

Vô luận bọn chúng mang đến cho Đại Đường bao nhiêu đồ vật, hiện tại Thái tử Lý Khác toàn bộ đều quăng ra sau đầu.

"Hiện tại lập tức điều tra, từ khi Uy Quốc tiến vào lãnh thổ nước ta, tất cả những nơi bọn chúng ở, toàn bộ tường tận tra cho rõ ràng." Thái tử Lý Khác nộ đạo.

Vốn phi thường hoan nghênh Uy Quốc, nhưng hiện tại vì những việc bọn chúng làm mà hắn cảm thấy dị thường hối hận.

Ám vệ của Thái tử Lý Khác cũng xuất động, tại toàn hoàng thành sưu tầm hạ lạc của Lâm Hiên.

Bên kia, cuộc sống của Lâm Hiên đảo lại phi thường mỹ hảo.

Bởi vì Lâm Hiên hiện tại đối với Uy Quốc tác dụng phi thường lớn, cho nên Uy Quốc tịnh không làm khó dễ Lâm Hiên, ngược lại ăn ngon uống tốt chiêu đãi, chỉ hạn chế hành động của hắn.

Lâm Hiên lúc mới bắt đầu tỉnh lại cũng trang mô tác dạng diễn một lần: "Ngô, đây là đâu?

Sao đầu ta đau quá?

Các ngươi không phải sứ giả Uy Quốc sao?

Sao lại bắt ta?" Lâm Hiên diễn kỹ chi hồn triệt để giác tỉnh, tại

Đại Đường lâu như vậy, Lâm Hiên cảm giác có thể đi diễn kịch được rồi.

Sứ giả Uy Quốc tưởng rằng hắn sợ hãi, giảng rõ ràng lý do chân thực muốn bắt Lâm Hiên, chỉ là muốn người có tài năng, tịnh không muốn lấy mạng Lâm Hiên.

"Ta vốn dĩ không phải đã nói sau này sẽ không theo Hoàng tử sao?

Ta đối với Uy Quốc không cảm hứng thú.

Phi phải cưỡng nhân sở nan (ép buộc người khác) như thế, khiến cho chút hảo cảm cuối cùng của ta đối với Uy Quốc cũng hao hết rồi." Bọn chúng tịnh không nghe Lâm Hiên giảng thuật, chỉ trầm mặc.

Vô luận như thế nào, chỉ cần đem người lộng đi là được, hoàn thành nhiệm vụ Thiên hoàng bố trí, còn lại về nước rồi tính.

Đến lúc đó tự có biện pháp khiến hắn mở miệng, tịnh triệt để vì Uy Quốc hiệu lực.

Lâm Hiên y cựu khổ khẩu bà tâm nói về cái khó và sự đáng thương, nhưng mấy tên canh giữ không hề bị lay động.

Thái tử Lý Khác tại ngày thứ hai rốt cuộc cũng tra ra tin tức.

Nguyên lai trước khi Uy Quốc tiến vào quốc đô, tại quốc đô đã có một cái tầng hầm bí mật.

Sứ giả Uy Quốc khẳng định sẽ đem Lâm Hiên quan áp tại đó, tịnh đợi sứ thần Uy Quốc hướng Đại Đường Hoàng đế cáo biệt, sau đó mang theo Lâm Hiên, lặng lẽ không tiếng động đi ra khỏi quốc đô.

Thái tử Lý Khác tốn đại lượng công phu điều tra ra vị trí cái tầng hầm bí mật này.

Dù sao tại lãnh thổ Đại Đường, Thái tử Lý Khác cũng tương đối vạn năng.

Cũng chính vì như thế, Lâm Hiên tịnh không để Lý Khác biết tất cả hành tung của người Uy Quốc.

Chương 270

Dù sao không thể mỗi chuyện đều giúp đỡ, cậu ta cũng phải học được cách độc lập.

Vì vậy sau khi Thái tử Lý Khác nhận được tin tức, lập tức đuổi tới tầng hầm.

Lâm Hiên cùng nhất chúng người Uy Quốc đang dây dưa.

"Các ngươi thật sự có suy nghĩ đến xử cảnh cuối cùng chưa?

Đại Đường Hoàng đế và Thái tử tuyệt đối sẽ không tha cho các ngươi.

Chi bằng hiện tại trực tiếp thả ta ra, ta có thể coi như chưa có chuyện gì phát sinh, Đại Đường và Uy Quốc y cựu hữu hảo qua lại." Lâm Hiên ném ra mồi nhử, nhưng hiển nhiên không có bao nhiêu tác dụng.

Lâm Hiên đang lo lắng Thái tử Lý Khác liệu có tra ra được vị trí tầng hầm bí mật của Uy Quốc hay không.

"Đinh, Hệ thống kiểm tra đo lường trên đỉnh đầu ngài có người, tại vị trí trên mặt đất." Cái Hệ thống này từ sau khi cập nhật tác dụng càng ngày càng lớn, hiện tại có thể thực thời giám sát người bên cạnh Lâm Hiên, 360 độ không góc chết, bao gồm cả thất và xe ngựa.

Lâm Hiên biết Thái tử Lý Khác có thể tra ra, nhưng không ngờ tốc độ lại nhanh như vậy.

Vốn tưởng rằng cũng cần đợi hai ngày, không ngờ một ngày cũng không đến.

Lâm Hiên tịnh không thấu lộ thái đa biểu tình, tiếp tục khuyên bảo sứ giả Uy Quốc.

Dù sao nếu một khi đình chỉ, liền sẽ dẫn đến cảnh giác, đến lúc đó vị trí của Thái tử Lý Khác sẽ phi thường bị động.

Hắn nào biết Thái tử Lý Khác đã mang theo một đám người đứng ngay bên cạnh, vẫn luôn nhìn xem rốt cuộc hắn ở đâu.

Đương nhiên Thái tử Lý Khác cũng nghe không hiểu ngôn ngữ Uy Quốc, nhưng chỉ nhìn bọn chúng bắt cóc Lâm Hiên là biết được xí đồ rồi.

Việc muốn bắt cóc Lâm Hiên, khiến hắn từ bỏ những cống hiến cho Đại Đường để quay sang giúp đỡ Uy Quốc, đã khiến Thái tử Lý Khác phản ứng vô cùng dữ dội.

Dưỡng hổ di họa mà!

Hiện tại Thái tử Lý Khác hối hận đến xanh cả ruột vì đã để người Uy Quốc tiến vào lãnh thổ.

Chỉ vì tham lam lấy thêm chút đồ mà định bắt cóc cả Lâm Hiên, nếu chuyện này thành công thì Thái tử Lý Khác kiếp này hối hận chết mất.

Lý Khác đã cho người chuẩn bị bản đồ hầm ngầm của Uy Quốc từ trước.

Tuy trễ hai ngày, nhưng hắn cũng đã chuẩn bị vạn toàn để cứu Lâm Hiên.

Đương nhiên đội ngũ mang theo cũng là tinh nhuệ trong triều, bao gồm thành viên của Tốc đội và Cung tiễn đội.

Thực ra sứ giả Uy Quốc không mang theo bao nhiêu binh sĩ.

Người Uy Quốc tự cho rằng việc bắt cóc Lâm Hiên thần không biết quỷ không hay.

Nhưng không ngờ Thái tử Lý Khác lại nhận được tin tức và đuổi

theo nhanh đến vậy.

Người Uy Quốc biết được thì đều kinh ngạc đến ngây người.

Nhưng hiện tại cũng không còn dư địa để hối hận.

Kế hoạch đã bị Thái tử Đại Đường biết được, vậy thì chỉ còn cách tử chiến đến cùng.

Dù thế nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ mà Thiên hoàng giao phó.

Lâm Hiên thấy người Uy Quốc sau khi biết Thái tử Lý Khác đến thì không định thả người, mà lại chuẩn bị chuyển hắn đi nơi khác.

Lâm Hiên không nhịn được nữa.

Kỳ thực theo trình độ công phu của Lâm Hiên, chẳng cần thiết phải phí lời với mấy tên người Uy Quốc suốt hai ngày qua.

Lâm Hiên chỉ muốn mượn chuyện này để nhắc nhở Thái tử Lý Khác rằng quốc gia này đối với Đại Đường cư tâm bất lương, sau này đối với Uy Quốc phải tăng cường phòng phạm.

Lâm Hiên bắt đầu phản kháng triệt để.

Kỳ thực cả cái hầm ngầm này nhân số cũng chỉ khoảng 20 người.

Bởi vì người Uy Quốc kiêu ngạo, tưởng rằng không ai biết Lâm Hiên ở đây, nhưng lại đánh giá thấp năng lực của Thái tử Lý Khác.

Kể từ sau khi Nguyên Ngụy Vương Lý Thái khống chế quốc đô Đại Đường, Lâm Hiên liền cài cắm tai mắt tại mỗi con phố trong kinh thành.

Có thể là khất cái, có thể là tiểu hài tử, nhưng đều là một đám người có năng lực.

Cho nên bất cứ chuyện gì xảy ra trong quốc đô Đại Đường, chỉ

cần kinh động quá mười người thì đều sẽ truyền đến tai Lâm Hiên.

Chương 271

Đương nhiên lúc điều tra, hai gã khất cái mà Thái tử Lý Khác gặp cũng là người của Lâm Hiên.

Kỳ thực từ lúc Lâm Hiên biết người Uy Quốc tìm cách bắt cóc, hắn liền phái người canh chừng ở các con phố chính của Đại Đường, đồng thời bố trí hai gã khất cái thường xuyên túc trực ở con đường hắn hay về nhà.

Vì thế khi Thái tử lập tức tuân vấn, hai người kia tự nhiên kể lại những gì mắt thấy tai nghe.

Không thể không nói sự sắp xếp của Lâm Hiên tuần tự tiệm tiến, đâu ra đấy.

Hiện tại Lâm Hiên tay trái một cái, tay phải một cái, đem tất cả sứ giả Uy Quốc đánh ngã xuống đất.

Khi Lâm Hiên đang đi ra ngoài thì nhìn thấy những gương mặt quen thuộc của Tốc đội và Cung tiễn đội.

Lâm Hiên thật không ngờ, Thái tử Lý Khác lại vì hắn mà điều động cả người trong quân doanh.

Hai đội ngũ này lực sát thương cực mạnh.

Lâm Hiên lập tức cảm thấy vị trí của mình trong lòng Thái tử Lý Khác vô cùng quan trọng, cảm thấy hân úy không ít.

Những nỗ lực hắn bỏ ra đều không uổng phí, ít nhất Thái tử Lý Khác đối với hắn là chân tâm.

Lý Khác nhìn thấy Lâm Hiên, phân phân tiến lên hỏi han tình hình: "Tiên sinh, tiên sinh không sao chứ?

Nghe nói ngài bị người Uy Quốc bắt, hiện tại thế nào rồi?" "Người Uy Quốc đâu?

Sao một tên cũng không thấy?" Lâm Hiên hiện tại cảm giác, hai đội ngũ này tuy rằng thực lực phi thường cường đại, nhưng EQ (tình thương) thái đê (quá thấp).

Nhất định phải rèn luyện để nâng cao EQ cho họ, nếu không cứ như mấy gã lăng đầu thanh (kẻ ngốc nghếch, lỗ mãng) vậy. "Không sao, không sao, ta không phải đã ra rồi đây sao?

Kỳ thực hai hôm trước do trên người bị hạ dược nên không cử động được, nếu không đã sớm ra ngoài rồi." Tất cả binh sĩ đều tin tưởng năng lực của Lâm Hiên.

Dù sao ban đầu mọi người đều cảm giác Lâm Hiên là một tên tiểu bạch kiểm, nhưng thương pháp và tiễn thuật của Lâm Hiên đã triệt để khiến mọi người phải ngậm miệng.

Tuy rằng mọi người đều không biết trình độ công phu chân chính của Lâm Hiên, nhưng ai cũng biết Lâm tiên sinh phi thường có kỹ thuật.

Vô luận là cường nỏ hay thương pháp, đều bách phát bách trúng.

Do đó ấn tượng của mọi người đối với Lâm Hiên đều vô cùng sâu sắc.

Từ sau lần Lâm Hiên ra oai đó, tất cả mọi người đều cung kính gọi hắn là Lâm tiên sinh.

Lâm Hiên vốn không thích cái xưng hô này, nhưng thời gian dài cũng thích ứng. "Vô sự, về thôi các vị." "Thái tử Điện hạ đang ở bên trong mà." Có người ở bên cạnh nói.

Thái tử Lý Khác kỳ thực đã đơn độc dẫn theo năm người, thân thủ mạnh mẽ lẻn vào hầm ngầm.

Hiện tại không biết tung tích đâu.

Lâm Hiên cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Một tràng lời nói vừa rồi Thái tử Lý Khác không nghe thấy.

Hết cách, ban đầu là đi tìm Lâm Hiên, cuối cùng lại biến thành Lâm Hiên dẫn đội ngũ đi tìm Thái tử Lý Khác. "Điện hạ?

Điện hạ?" Thái tử Lý Khác cảm thấy có người gọi, vừa quay đầu định bảo nhỏ tiếng một chút, giây tiếp theo liền nhìn thấy Lâm Hiên cũng đang đứng trong thang máy, phía sau là người của Tốc đội và Cung tiễn đội.

Thái tử Lý Khác liền biết lần cứu viện này thành công rồi. "Tiên sinh đâu?

Tiên sinh không sao chứ?" Thái tử Lý Khác hoảng mang hỏi. "Điện hạ, ta không sao, để ngài lo lắng rồi." Lâm Hiên từ phía sau đội ngũ ló đầu ra. "Tiên sinh không sao là tốt rồi, những cái khác đều tốt." Thái tử Lý Khác triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thực hắn thật sự sợ hãi Lâm Hiên bị người Uy Quốc đưa đi. "Được rồi được rồi, không cần nói nhiều như vậy, đi, tiếp tục đi uống rượu." Tận mắt thấy Lâm Hiên bình an vô sự, Thái tử Lý Khác mới bỏ tảng đá lớn trong lòng xuống.

Để phòng vạn nhất, sau này phải an bài vài trợ thủ đắc lực xung quanh Lâm Hiên để bảo vệ an toàn cho hắn.

Chương 272

Sau khi hai người quay lại quán bar: "Điện hạ, việc lần này bắt cóc ta, là do người Uy Quốc làm." "Không cần Tiên sinh nói, chuyện này ta cũng biết." "Vốn dĩ ấn tượng của ta đối với Uy Quốc cũng tạm được.

Nhưng hiện tại xem ra, dã tâm của quốc gia này quá lớn.

Tuy hiện tại chỉ là một tiểu quốc, nhưng để tránh sau này xảy ra sai sót, không thể buông lỏng cảnh giác." Tất nhiên có thể ở trong quốc đô Đại Đường mà bắt cóc Lâm Hiên, không kinh động nhiều người, tức là Lâm Hiên cũng không dám bảo đảm các quốc gia khác có loại đảm lượng và phách lực này.

Dù sao không ở trên lãnh thổ của mình, cũng phải có sự cố kỵ. "Ký nhiên Điện hạ hiện tại đã biết rõ ngọn ngành sự việc, chuẩn bị xử lý sứ giả Uy Quốc thế nào?

Tất nhiên trong bọn họ đã có người học được một số kỹ thuật của nước ta.

Tuy rằng những kỹ thuật này có khả năng không phải cốt lõi, nhưng có tác dụng lớn.

Ý của Lâm mỗ là, tất cả mọi thứ đều tích tiểu thành đại.

Không thể bởi vì một số sự tình đơn giản mà không coi là chuyện lớn.

Cũng không thể vì một số sự tình thực tại quá phỉ di sở tư (kỳ lạ khó tin) mà coi như căn bản không có khả năng xảy ra." Lâm Hiên nghiêm túc nói.

Kỳ thực chuyện này nếu không phải vô ý phát hiện ra, khả năng

thực sự sẽ tồn tại nguy hiểm nhất định.

Dù sao tất cả mọi người đều sẽ không ngờ Uy Quốc lại có gan lớn như thế, dám ở trong quốc đô Đại Đường thực hiện vụ bắt cóc. "Tiên sinh cho rằng việc này nên xử lý thế nào?" Kỳ thực Thái tử Lý Khác muốn trừ khử sứ giả Uy Quốc cho sướng tay, nhưng lại phải suy xét đến bang giao hai nước nên do dự.

Nhưng nghĩ đến tâm lý của Lâm Hiên sau khi bị bắt cóc, Thái tử Lý Khác lại cảm giác nuốt không trôi cục tức này.

Thái tử Lý Khác thực tại không có biện pháp thích hợp xử lý chuyện này.

Ký nhiên Lâm Hiên hiện tại là người bị hại trong đó, vậy liền để Lâm Hiên định đoạt.

Tin tưởng có thể tìm ra một biện pháp chiết trung. "Điện hạ, ngài hiện tại cảm giác có đủ năng lực để thu phục Uy Quốc không?" Lâm Hiên thăm dò Thái tử Lý Khác.

Bởi vì dù sao từ sau trận chiến 'một quốc gia đối đầu nhiều tiểu quốc' mà Thái tử Lý Khác thắng lợi, hắn lại không tham gia bất kỳ cuộc chiến nào khác trong Đại Đường.

Dù sao những việc như tai dân bạo loạn hay thổ phỉ hoành hành đều là chuyện nhỏ, căn bản không đến lượt Thái tử Điện hạ Lý Khác đích thân tiền vãng.

Cho nên Lâm Hiên lo lắng năng lực chiến đấu của hắn có chỗ giảm sút. "Tiên sinh đại khả yên tâm.

Tuy rằng ta đã lâu không đánh trận, nhưng ta đối với việc huấn luyện chưa bao giờ lơi lỏng." Kỳ thực Lâm Hiên vốn biết Thái tử Lý Khác không hề buông lỏng việc huấn luyện.

Có mấy lần Lâm Hiên thấy Thái tử Lý Khác đều đi đến quân

doanh.

Quy luật sinh tồn tuyển chọn tàn nhẫn của Tốc đội vẫn đang tiến hành.

Thái tử Lý Khác đương nhiên biết quy luật sinh tồn này, do đó sẽ thỉnh thoảng đi tìm thủ lĩnh cao nhất của Tốc đội là Ảnh Tử để đối kháng, lấy đó miễn lệ bản thân không được buông lỏng kế hoạch huấn luyện.

Dù sao tất cả mọi người trong quân doanh đều đang tiến lên, nếu dừng lại bất động thì tương đương với thụt lùi.

Cho nên Lâm Hiên biết rõ những hành vi của Thái tử Lý Khác, do đó cũng không nói nhiều với hắn. "Vậy thì thỉnh Thái tử Điện hạ từ hôm nay bắt đầu chuẩn bị.

Ta có thể đem tất cả sứ giả Uy Quốc khấu áp toàn bộ, đồng thời lấy cớ Uy Quốc bắt cóc ta để tiến hành thảo phạt Uy Quốc.

Thiên hoàng của bọn họ thấy con trai mình không quay về, khẳng định sẽ biết kết quả của sự việc.

Do đó một trận chiến giữa hai nước là không thể tránh khỏi.

Đương nhiên nếu Thái tử Điện hạ cảm thấy sự kiện bắt cóc lần này quá nhỏ, không đủ để làm cái cớ thảo phạt Uy Quốc thì ta sẽ đợi cơ hội khác." Thái tử Lý Khác vì lời nói của Lâm Hiên mà lâm vào trầm tư.

Xác thực Lâm Hiên nói không sai, tâm địa Uy Quốc thực tại quá lớn rồi.

Hơn nữa người nước này có năng lực học tập mô phỏng phi thường mạnh.

Nếu không nhân lúc quốc lực đang cường thịnh mà tiêu diệt, vậy

thì sau này sẽ là một đại họa.

Việc chúng muốn bắt cóc quăng cốt chi thần (bề tôi trụ cột) của nước ta ngay trong triều cương, cổ khí (cơn giận) này thực tại nuốt không trôi. "Tiên sinh nói đúng, ta toàn quyền nghe theo Tiên sinh.

Chương 273

Dù sao Tiên sinh là người bị hại lớn nhất trong sự kiện lần này.

Đối với vụ bắt cóc này, ta có trách nhiệm không thể chối bỏ.

Bởi vì cuộc sống bình thường an dật khiến ta quên mất ngài cũng chỉ là một con người, tịnh không phải là thần tiên.

Ngài cũng có lúc suy tính không chu toàn, bị người ám toán.

Kỳ thực đều trách ta không phái vài ám vệ đắc lực bên cạnh ngài để bảo đảm an toàn.

Ta quyết định rồi, từ hiện tại sẽ điều một nửa ám vệ của ta sang bên ngài.

Tuy rằng ngài có khả năng không tin tưởng năng lực của bọn họ, nhưng ít nhất hãy để họ thay ta bảo vệ ngài." Lâm Hiên biết sự kiện bắt cóc lần này đã triệt để làm Thái tử Lý Khác tỉnh ngộ, đồng thời qua đó nhận thức được tầm quan trọng của Lâm Hiên đối với Đại Đường.

Vô luận như thế nào, địa vị của hắn trong lòng Thái tử Lý Khác lại thăng lên không ít.

Thứ nhất là vì sự quyết tuyệt không bị điều kiện phong hậu của Uy Quốc hấp dẫn.

Thứ hai là thái độ cực hữu khả năng đối với Đại Đường đã triệt để đánh tan sự bất xác định của Thái tử Lý Khác đối với hắn.

Thái tử Lý Khác cũng sợ hãi hắn bị Uy Quốc hấp dẫn, rời khỏi Đại Đường, đi đến quốc gia khác.

Do đó sau khi trở về, có thể cảm giác Thái tử Lý Khác đối với

hành vi của mình đặc biệt cẩn thận dè dặt, giống như sợ chọc hắn sinh khí vậy.

Lâm Hiên đối với việc này cảm thấy phi thường buồn cười. "Điện hạ, chúng ta đang thảo luận quốc gia đại sự, tịnh không phải ta muốn ra quyết định.

Quyết định quyền cuối cùng nằm trong tay ngài và Bệ hạ.

Về sự trung thành trong chuyện này, ngài có thể yên tâm.

Ký nhiên ta từ lúc bắt đầu liền chọn ngài làm đối tượng bang phù, vậy thì sẽ không thay đổi.

Ngài đại khả yên tâm về sự trung tâm của ta đối với Đại Đường." "Tiên sinh, thực sự phi thường cảm tạ ngài!" Thái tử Lý Khác nghe xong đoạn thoại của Lâm Hiên thì phi thường cảm động.

Vô luận thế nào cũng phải bảo hộ tính mạng Lâm Hiên.

Dù sao không có hắn thì không có Lý Khác của hiện tại. "Vậy thì Tiên sinh, ta về cung thương lượng chuyện này với Phụ hoàng trước.

Sau đó sẽ đưa ra định đoạt." Thái tử Lý Khác hồi cung, đem ngọn nguồn mọi việc kể với Lý Nhị. "Đại đảm!

Không đem quốc uy Đại Đường ta để vào mắt!

Dám ở trên đại đường công nhiên bắt đi người của nước ta, lại còn bắt đi Lão Hiên!

Lão Tam, loại chuyện này tuyệt đối không thể nhẫn nhịn, nếu không truyền ra ngoài thì uy nghiêm Đại Đường ta ở đâu?

Sau này bên cạnh Lão Hiên phải tăng thêm nhân thủ, bảo chướng an toàn cho hắn.

Dù sao hiện tại hắn là đệ nhất quyền thần của nước ta." Ý của Lý Nhị và Thái tử Lý Khác không khác nhau là mấy. "Từ hiện tại bắt đầu

bắt tay vào chuẩn bị.

Lão Tam, lần này do con xuất chinh, đẫn đầu tướng sĩ nước ta sáp nhập Uy Quốc.

Bọn chúng không phải học tập năng lực mạnh sao?

Ta sẽ cho chúng học xem Đại Đường thu phục một quốc gia như thế nào!" Lý Nhị uy phong nói. "Nhi thần tuân chỉ!

Nhưng Phụ hoàng, điều nhi thần lo lắng nhất hiện tại là thân thể của người.

Lần này nhi thần xuất chinh, thân thể người phải làm sao?

Tổng không thể lại giống như lúc trước mệt nhọc, sau đó mệt đến hôn mê được." "Không cần lo lắng, từ lúc uống dược phương của Lâm Hiên xong, trẫm cảm giác tốt hơn quá nhiều rồi.

Cảm giác tinh lực sung phái hơn so với lúc trước.

Trẫm đều đã nghỉ ngơi bấy nhiêu ngày rồi, yên tâm đi." Lý Nhị hân úy nói.

Chương 274

Lão vốn không phát hiện đứa con trai thứ ba Lý Khác này lại có sự kiên nhẫn và tế tâm (tinh tế) đến thế.

Kỳ thực nguyên nhân là vì vấn đề xuất thân của Lý Khác, người mà lão quan tâm ít nhất chính là đứa con thứ ba này.

Nhưng không ngờ Lý Khác có thể trưởng thành ưu tú như vậy.

Không những không oán hận sự hốt lược lúc nhỏ đối với hắn, mà còn đem cả trái tim dồn vào triều chính Đại Đường và thân thể lão.

Lý Nhị kỳ thực đối với Lý Khác tồn tại sự áy náy rất lớn.

Nhưng Lý Khác tịnh không hề oán trách.

Vô luận là những sự thăm dò, hay là việc chỉ khi các hoàng tử khác đều xuất chinh hết, thực tại hết cách mới gọi đến hắn, Thái tử Lý Khác chưa từng có bất kỳ oán ngôn nào.

Thật sự nên thoái vị, đem vị trí truyền cho hắn rồi.

Ở một bên khác, Thái tử Lý Khác bắt đầu bắt tay vào quân doanh chuẩn bị cho việc xuất chinh Uy Quốc.

Dù sao hai nước cách nhau bởi đại dương, cần số lượng lớn thuyền bè cỡ lớn cung cấp cho Thái tử Lý Khác cùng tướng sĩ quân doanh sử dụng.

Phẩm chất thuyền bè nhất định phải tốt.

Dù sao lênh đênh trên biển không chỉ một hai ngày.

Thuyền bè chút đỉnh không được thì độ nguy hiểm đã tăng lên quá nửa.

Một vấn đề khác chính là tướng sĩ Đại Đường có thể trường thời

gian hàng hành trên biển hay không, tình huống say sóng (vựng thuyền) sẽ có bao nhiêu người.

Những cái này toàn bộ là ẩn số.

Thái tử Lý Khác đang lúc nhất trù mạc triển (không nghĩ ra cách) thì nhìn thấy tia hy vọng. "Điện hạ, chào buổi sáng a!" Lâm Hiên nói với Thái tử Lý Khác.

Thái tử Lý Khác nhìn mặt trời giữa trưa, yên lặng gật đầu: "Tiên sinh hảo." Thái tử Lý Khác từ đầu vẫn luôn không thể lý giải vì sao buổi sáng Lâm Hiên dành toàn bộ thời gian để ngủ.

Lâm Hiên từ lúc xuyên việt đến nay, chưa từng dậy trước giờ Tỵ (khoảng 10 giờ sáng).

Tuy rằng xuyên việt về cổ đại, nhưng thói quen của xã hội hiện đại vẫn luôn duy trì, chưa từng biết cái gì gọi là ngủ sớm dậy sớm.

Cho nên đối với một người cổ đại có tác tức (giờ giấc sinh hoạt) quy luật phi thường như Thái tử Lý Khác, hắn vẫn luôn không lý giải nổi hành vi hiện tại của Lâm Hiên. "Điện hạ đang chuẩn bị chuyện xuất chinh Uy Quốc?" Lâm Hiên biết, với trình độ sĩ diện của Lý Nhị, chắc chắn sẽ đồng ý kiến nghị của Thái tử Lý Khác.

Lý Nhị tuyệt đối sẽ không dung thứ có người khiêu chiến quốc uy Đại Đường, lại còn là một tiểu quốc tịch tịch vô danh.

Cho nên từ lúc Lâm Hiên kiến nghị, hắn đã biết cuộc chiến này nhất định không thể tránh khỏi.

Vô luận như thế nào cũng phải tiêu diệt Uy Quốc trước trong lịch sử, quyết không thể để sau này chúng có bất kỳ cơ hội nào quật khởi, càng không thể để đất nước sau này rơi vào cục diện bị động.

Tuy rằng đó có thể là chuyện của rất lâu về sau. "Tiên sinh nói không sai, Phụ hoàng đã đồng ý kiến nghị của ta.

Nhưng hiện tại điểm duy nhất ta lo lắng là thân thể của Phụ hoàng.

Dù sao lần này ta xuất chinh thời gian tuyệt đối sẽ không ngắn, khả năng tất cả đại sự trong triều đều sẽ lao phiền Phụ hoàng xuất diện.

Vấn đề triều chính càng lúc càng khiến người ta sứt đầu mẻ trán, bận không xuể." Thái tử Lý Khác lo lắng nói. "Điện hạ không cần lo lắng.

Thứ nhất, Bệ hạ có dược phương ta kê đơn vẫn luôn điều lý, cho nên thân thể hoàn toàn không sao rồi.

Thứ hai, các quan viên đều đang đồng thời hiệp lý sự vụ các bộ.

Kỳ thực trong tay Hoàng đế Bệ hạ, các loại sự tình đều sẽ không quá khó khăn.

Do đó ngài hoàn toàn không cần có cái nỗi lo về sau này." Lâm Hiên khai giải.

Kỳ thực dược phương điều lý lần trước Lâm Hiên kê cho Lý Nhị là đơn thuốc trứ danh của Trung y, đã được hệ thống tinh chỉnh qua các thành phần, do đó đối với Lý Nhị kiến hiệu rõ rệt. "Lão Hiên, cái đó thật thần kỳ, tất cả cảm giác khó chịu của ta lúc trước đều giảm hoãn, thậm chí trục tiệm biến mất." Lý Nhị lúc trước đã nói với Lâm Hiên như vậy.

Không chỉ thế, Lâm Hiên còn dạy Lý Nhị đánh Thái Cực Quyền, bảo Lý Nhị sáng tối đều luyện một chút, dặn dò phải phối hợp cùng với thuốc, nếu không dược hiệu sẽ không quá lớn.

Chương 275

Do đó Lý Nhị tuân theo cách của Lâm Hiên.

Vốn dĩ độ tuổi 50 ở xã hội hiện đại đều phi thường cường tráng, nhưng đối với cổ đại mà nói, 50 tuổi tương đương với 70 tuổi.

Cho nên hiện tại Lý Nhị tương đương với thời đại lão niên rồi.

Lại cộng thêm chức vị Hoàng đế phồn mang, dẫn đến việc Lý Nhị từ lúc trẻ đã bắt đầu thức khuya, luôn luôn bận rộn, cho nên cái gốc của thân thể sớm đã bị nung nấu hỏng rồi.

Hành vi hiện tại của Lâm Hiên cũng bất quá là đề thăng tinh khí thần, nhưng cái gốc thân thể của Lý Nhị tịnh vô pháp triệt để trị dũ, chỉ có thể xem thời gian mà thôi. "Đương nhiên, năng lực của Tiên sinh ta sớm đã tin tưởng." Thái tử Lý Khác nói.

Lâm Hiên từ lúc Thái tử Lý Khác lên làm Thái tử và bắt đầu bận rộn, liền luôn suy nghĩ vấn đề thọ mệnh của người cổ đại.

Dù sao kỹ thuật y học cổ đại tịnh không phát đạt, hắn cũng không phải thực sự xuất thân học y, chỉ có thể dùng dược phương điều lý.

Tuy rằng Thái tử Lý Khác vì ngày ngày đánh trận huấn luyện nên hiện tại phi thường cường tráng, nhưng cuộc sống phồn mang sau này sẽ không vì thế mà không tìm đến cửa, tương ứng sẽ phi thường hao phí thân thể.

Lâm Hiên nhất định phải tìm thời gian lượng thân định chế (thiết kế riêng) cho Thái tử Lý Khác một bộ thực phổ (thực đơn), nhân lúc còn trẻ rèn cho cái gốc thân thể thật tốt. "Tiên sinh, việc chế tạo thuyền bè nên xử lý thế nào?

Cự ly từ Uy Quốc đến nước ta thực tại phi thường xa, chỉ riêng

việc hàng hành trên biển đã cần thời gian dài.

Nhưng quân đội nước ta kinh lịch xuất hải đánh trận tịnh không nhiều.

Lần này lộ trình lại xa, có thể nói là lần đầu tiên nếm thử loại chiến dịch này.

Đương nhiên ta cũng là lần đầu tiên xuất hải chiến đấu, chưa từng có kinh nghiệm.

Kỹ thuật đóng tàu của nước ta cũng không đặc biệt phát đạt, cho nên hiện tại đây là vấn đề chủ yếu nhất." Lâm Hiên kỳ thực lúc sứ giả Uy Quốc đến đã suy xét vấn đề này.

Ký nhiên sứ giả Uy Quốc học tập kỹ thuật nước ta, vậy thì Lâm Hiên cũng sẽ học.

Lâm Hiên mượn cớ nước ta mời bọn họ đến "làm khách", lén đi quan sát thuyền của sứ giả Uy Quốc.

Dù sao diện tích lãnh thổ Uy Quốc đặc biệt nhỏ, bốn mặt là biển, khẳng định từ cổ chí kim đều chế tạo thuyền bè để ra ngoài.

Do đó kỹ thuật đóng tàu tuyệt đối phi thường cao siêu.

Sứ giả Uy Quốc vì muốn hiển thị chỉnh thể thực lực quốc gia với Lâm Hiên, đã chuyên môn giảng giải cho Lâm Hiên về việc chế tạo thuyền bè.

Vừa khéo tạo thuận lợi cho Lâm Hiên. "Tốt tốt tốt, quý quốc thật sự khéo léo a!" Kỳ thực Lâm Hiên cũng từ trong hệ thống tra ra phương pháp chế tạo thuyền bè, nhưng dù sao toàn bộ đều là một loại khái niệm văn tự, tịnh không rõ ràng như sứ giả Uy Quốc đích thân giảng thuật.

Thuyền của Uy Quốc tuy rằng không đặc biệt lớn nhưng công

năng phi thường đầy đủ.

Lâm Hiên tính toán trọng lượng thuyền và lực nổi của nước biển, định dựa theo tỷ lệ nhất định đem thuyền của sứ giả Uy Quốc khuếch đại lên.

Phát hiện trên lý thuyết hoàn toàn có thể thành lập và thực hiện.

Lâm Hiên mệnh lệnh người điều tra xưởng đóng tàu lớn nhất Đại Đường, phát hiện nằm ở duyên hải nhất đái (vùng ven biển).

Tuy rằng cự ly cách quốc đô Đại Đường một khoảng nhất định, nhưng với khinh công của Lâm Hiên, trong vòng một ngày cũng tới nơi.

Lâm Hiên tìm người của xưởng đóng tàu biểu minh ý định, đồng thời thảo luận phương pháp với những sư phụ có kinh nghiệm.

Những sư phụ đó cũng nói phương pháp khả hành.

Lâm Hiên liền bảo họ dựa theo đó chế tạo chiến thuyền đầu tiên của Đại Đường.

Từ lúc đó đến hiện tại đã hơn một tháng.

Tin tưởng hành động của người xưởng đóng tàu cũng đã sơ kiến thành hiệu (bước đầu có kết quả).

Lâm Hiên đem chuyện này báo cho Thái tử Lý Khác.

Thái tử lập tức lại một lần nữa kinh ngạc.

Năng lực của Lâm Hiên giống như tài nguyên dùng mãi không hết vậy. "Điện hạ có thể cùng ta đi đến vùng duyên hải, xem tiến triển đóng tàu thế nào." Không để Thái tử Lý Khác nhìn thấy thực vật, Lâm Hiên tin rằng hắn cũng sẽ luôn treo ở trong lòng.

Chi bằng hai người cùng đi.

Chương 276

"Tiên sinh, hay là ta hiện tại chuẩn bị chỉnh đốn, xuất phát, sau đó đi đến biên cảnh.

Chuẩn bị từ chỗ đó trực tiếp xuất chinh.

Đến lúc đó tất cả đội ngũ đều lên thuyền, trực tiếp xuất chinh." Lâm Hiên cảm giác cách này của Thái tử phi thường khả hành.

Do đó hai người tại quốc đô Đại Đường đem tất cả quân đội chuẩn bị xuất chinh chỉnh đốn lại. "Tất cả mọi người hiện tại căn cứ theo chỉ lệnh của ta bắt đầu làm.

Hiện tại tất cả nhắm mắt lại, nhấc một chân lên, đứng một chân.

Đem hai cánh tay giơ ngang." Hành vi này của Lâm Hiên là phương pháp trắc nghiệm xem có bị say xe say sóng hay không.

Để tránh vạn nhất, hắn kiểm tra trước quân đội xem các tướng sĩ có say sóng không.

May mắn là yêu cầu tuyển chọn của quân đội Đại Đường trước khi nhập ngũ phi thường nghiêm khắc, cả cái quân doanh người bị say sóng phi thường hiếm hoi.

Lâm Hiên đối với việc này phi thường ý ngoại, bất quá cũng phi thường vui vẻ, ít nhất chiến lực trong quân đội không bị ảnh hưởng quá lớn.

Vốn dĩ Thái tử Lý Khác phi thường không lý giải hành vi kỳ quái của Lâm Hiên, nhưng cuối cùng những người bị sàng lọc ra đều bị cáo tri là say sóng, Thái tử Lý Khác lại lần nữa đổi mới nhận thức về Lâm Hiên.

Nếu lên thuyền rồi mới có người say sóng thì phải phái một cái

thuyền nhỏ đưa tất cả tướng sĩ say sóng về, loại chuyện này ai cũng không dự liệu trước được.

Người phương Bắc có người từ lúc sinh ra chưa từng ngồi thuyền, do đó cũng vô pháp phán đoán rốt cuộc có say sóng hay không.

Nhưng hành vi này của Lâm Hiên đã triệt để cứu vớt người trong quân đội, nếu không đến biên cảnh rồi sẽ lãng phí tài nguyên.

Quân đội chỉnh đốn xong xuôi.

Thái tử Lý Khác vào cung báo cáo tiến triển với Hoàng đế, chuẩn bị xuất chinh.

Lâm Hiên về phủ đệ, an ủi mỹ nhân trong phủ.

Lần này Lâm Hiên xuất chinh thời gian khả năng sẽ phi thường lâu, dù sao chỉ riêng lộ trình đã hao phí lượng lớn thời gian. "Tiểu khả ái, đợi phu quân của nàng về nhé!

Sau khi về ta sẽ có nhiều thời gian ở bên nhau hơn.

Chiến tranh của Đại Đường trong một khoảng thời gian sẽ đình chỉ." Mấy người trong nhà đều im lặng không nói gì mà ăn cơm.

Lâm Hiên nhìn không khí áp ức, thực tại ngồi không yên. "Tối hôm nay ta yêu cầu tất cả mọi người đều bồi ta ngủ.

Nếu không ta tuyệt không thừa nặc sau này có thể quay về." Mấy người nghe câu này, bất ước (không hẹn mà cùng) bắt đầu sụt sùi.

Lâm Hiên thấy thế càng hoảng trương. "Được rồi được rồi, tối đa một năm, tối đa một năm ta sẽ về, tin tưởng ta không?

Đều không được khóc nữa, tất cả nhìn ta này.

Tối đa một năm phu quân của các nàng sẽ về, tịnh mang theo một tràng khải hoàn thịnh đại.

Một năm sau, ta muốn tất cả mọi người đều đứng ở cửa nhà đợi ta.

Đợi ta thắng lợi trở về." Lâm Hiên dỗ dành cả một buổi chiều, mấy người rốt cuộc cũng không khóc nữa. "Sư phụ, cho con cùng đi đi." Lý Anh Ca từ lúc biết Lâm Hiên muốn xuất chinh Uy Quốc, vẫn luôn cầu xin Lâm Hiên chuyện này.

Nhưng Lâm Hiên vẫn luôn không ưng thuận. "Trong quân toàn là nam tử, một nữ tử thực tại không thuận tiện." Hơn nữa lần xuất chinh này tuyệt đối hung đa cát ít.

Tuyệt không thể để Lý Anh Ca đi theo, vạn nhất một cái không lưu thần...

Lâm Hiên vô pháp tưởng tượng hậu quả.

Tuy rằng công phu của Lý Anh Ca trong đám người đồng trang lứa là phi thường cao siêu, nhưng dù sao là nữ tử, một khi xảy ra chuyện thì không thể tưởng tượng nổi. "Con có thể nữ cải nam trang, con có thể làm tùy tùng của người, hòa (cùng) người vẫn luôn ở cùng một chỗ.

Con thực sự không sao, cho con đi cùng đi mà." Lý Anh Ca cầu Lâm Hiên ba ngày, Lâm Hiên cũng không đổi giọng.

Chương 277

Lý Anh Ca biết Lâm Hiên lo lắng, nhưng nàng lại hà thường không có tâm tình tương tự?

Tuy rằng biết võ công Lâm Hiên phi thường cao siêu, sẽ không xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, nhưng dù sao song quyền nan địch tứ thủ, chiến thuật biển người phi thường đáng sợ. "Ta biết con lo lắng, nhưng dù sao người trong quân doanh đặc biệt nhiều.

Ta chỉ là tồn tại như một quân sư, khả năng xảy ra chuyện gần như bằng không.

Hơn nữa nhạc phụ đại nhân cũng ở trong quân, tuyệt đối sẽ không đồng ý con làm như thế." Lý Tĩnh lần này khẳng định đi theo Lâm Hiên cùng xuất chinh, tuyệt sẽ không dung thứ Lý Anh Ca cùng đi.

Có sự tồn tại của phụ thân, Lý Anh Ca liền triệt để từ bỏ ý niệm muốn đi theo xuất chinh.

Theo thời gian trôi qua, tất cả công tác chuẩn bị đều đã hoàn thành.

Vào đêm trước khi xuất chinh, Lâm Hiên nhận được tín hiệu của Quan Âm Tỳ.

Lâm Hiên hân nhiên đi đến.

Lâm Hiên chưa vào cửa, Quan Âm Tỳ đã tiến lên ôm chầm lấy hắn. "Phu nhân lần này sao lại gan lớn như vậy?" Trước đây khi hai người ở chung, vẫn luôn là Lâm Hiên chủ động.

Quan Âm Tỳ tịnh không có thực chất tính làm ra chuyện gì đặc biệt chủ động.

Do đó Lâm Hiên thấy hành vi của Quan Âm Tỳ bất miễn có chút giật mình.

Nhưng sau khi phản ứng lại, Lâm Hiên cũng biết rồi.

Quan Âm Tỳ đã biết thân phận chân thực của hắn.

Thân phận Ngọc Diện Chân Nhân triệt để không giữ được nữa.

Hiện tại cả đống người đều biết thân phận Ngọc Diện Chân Nhân của hắn rồi.

Xem ra phải tìm cơ hội than bài (ngửa bài) với Thái tử Lý Khác.

Dù sao chủ động thừa nhận có thể được giảm nhẹ tội. "Ta biết lần này chàng phải theo Thái tử Lý Khác đi Uy Quốc.

Cự ly hai nước thực tại quá xa xôi.

Cho dù không địch lại, biên giới Đại Đường khả năng cũng không có biện pháp lập tức phái bộ đội tăng viện.

Nhất định sẽ có thời gian hoãn xung.

Trong quân đội đa số mọi người đều nghe không hiểu ngôn ngữ Uy Quốc.

Chiến đấu lần này nhất định xử tại cục diện phi thường bị động.

Ta cảm thấy chi bằng đại bộ đội cứ tạm thời từ từ đi, chàng có thể tuyển chọn tinh anh bộ đội, đi trước thám thính tình huống.

Tránh cho đến lúc đó thủ mang cước loạn (luống cuống tay chân)." Quan Âm Tỳ tuy rằng ôm Lâm Hiên, nhưng nói ra những lời phi thường chuyên nghiệp, khiến hắn ấn tượng đối với nàng đại vi cải quan (thay đổi lớn).

Vốn tưởng Quan Âm Tỳ chỉ là một phu nhân ở nơi thâm cung, cho dù thân phận ở vị trí Hoàng hậu, nhưng cũng không thể vọng nghị triều chính, càng đừng nói đối với việc trong quân doanh lại sắp xếp đâu ra đó như vậy. "Phu nhân sao lại biết rõ những cái này?" Có khả năng đối với bất kỳ ai trong quân doanh, lời của Quan Âm Tỳ đều là

sự tồn tại đơn giản nhất, nhưng Quan Âm Tỳ dù sao là một nữ nhân, sao lại hiểu mấy cái này. "Dù sao ta từ nhỏ lớn lên ở Thừa tướng phủ, từ nhỏ mưa dầm thấm đất.

Mấy thứ này đều chỉ là chút lông da trong quân doanh mà thôi." "Không không không, phu nhân lợi hại rồi." Kỳ thực những điều Quan Âm Tỳ nói Lâm Hiên sớm đã nghĩ đến.

Hắn đã bỏ ra lượng lớn thời gian để chiến sĩ Đại Đường học tập ngôn ngữ Uy Quốc.

Cho dù thời gian ngắn, nhưng mấy câu giao tiếp phổ thông trong quân doanh vẫn có thể nghe hiểu được.

Vốn là để hiển thị sự tôn kính và coi trọng của Đại Đường đối với Uy Quốc, nhưng ai ngờ người Uy Quốc có loại hành vi kia, do đó Thái tử Lý Khác vừa vặn nhân cơ hội này đi đến Uy Quốc tham dự chiến đấu. "Phu nhân không cần lo lắng việc trong quân doanh, phải tin tưởng năng lực của ta.

Hiện tại không cần thảo luận mấy cái này nữa, việc của chúng ta không phải nên bắt đầu rồi sao?" Lâm Hiên tịnh không giống như trước đây, đợi đến ngày thứ hai mới rời đi, mà ngay đêm hôm trước đã về quân doanh.

Lâm Hiên và Thái tử Lý Khác tuyển chọn 200 người nói tiếng Uy Quốc khá lưu loát.

Đương nhiên 200 người này cũng là tinh anh trong quân đội, chuẩn bị làm một đội tiên phong, đi trước đến Uy Quốc tham thính quân tình.

Chương 278

Dù sao làm việc phải biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Ngày thứ hai, hai người cùng 200 tinh anh bộ đội đi trước đến vùng biên giới, đồng thời thông báo Lý Tĩnh làm hậu tục bộ đội (đi sau), lục tục đi đến biên giới Đại Đường.

Cho đến hiện tại, phương pháp đóng tàu của Lâm Hiên qua tay thợ thủ công cải tiến đã triệt để có sơ bộ trình hiện.

Tổng cộng có năm chiếc thuyền lớn kiến tạo hoàn thành.

Bên trong không chỉ có đặc điểm của thuyền sứ giả Uy Quốc mà còn trang bị vũ khí hiện đại hóa.

Lâm Hiên từ trong hệ thống lấy được kính viễn vọng, đem lắp đặt trên thuyền.

Trong hai ngày trước, hệ thống lại phái phát 50 cây cơ thương (súng máy) cỡ lớn.

Ký nhiên một người vô pháp đơn độc sử dụng, vậy thì liền lắp trên thuyền, vừa khéo có thể tăng thêm sức mạnh cho thuyền bè.

Đồng thời Lâm Hiên đem số lượng bách kích pháo (súng cối) ít ỏi cũng mang lên thuyền.

Nếu sau này tồn tại hải chiến, vậy thì bách kích pháo sẽ là vũ khí có tính sát thương nhất.

Đương nhiên quá trình lắp đặt Lâm Hiên vẫn luôn ở đó, cho nên hắn có thể tháo dỡ được.

Cho dù sau này không có hải chiến, cũng có thể trực tiếp đem các loại vũ khí tháo dỡ xuống để tiếp tục chiến đấu.

Dù sao tuy rằng trang bị không đặc biệt nhiều, nhưng đạn dược vẫn luôn sung túc, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề lãng phí tử đạn.

Lâm Hiên cùng đoàn người đến biên giới.

Mấy người tịnh không đi thuyền lớn của đại bộ đội, mà tìm một chiếc thuyền nhỏ hơn, 200 người đăng lên đó.

Chiếc thuyền này phỏng theo thuyền của sứ giả Uy Quốc, để thuận tiện sau này có thể thuận lợi tiến vào cương thổ Uy Quốc.

Tất cả công tác chuẩn bị hoàn thành.

Tiền phong bộ đội chuẩn bị từ vùng duyên hải biên giới đi đến Uy Quốc.

Trên đường đi, trừ bỏ mấy ngày đầu hơi không thích ứng, về sau càng lúc càng thuận lợi.

Lương thực, nguồn nước dự trữ trong thuyền thảy đều phi thường sung túc.

Trong kỳ gian đó Lâm Hiên tiếp tục dạy ngôn ngữ Uy Quốc, cuộc sống của 200 người cũng tương đối nhẹ nhàng một chút.

Đến biên giới Uy Quốc, Uy Quốc tịnh không kiểm tra nghiêm ngặt thuyền bè, bởi vì chỉ nhìn bề ngoài liền biết là thuyền bản quốc.

Xem ra năng lực mô phỏng của Lâm Hiên phi thường cường đại.

Lúc nhập biên giới Uy Quốc phi thường thuận lợi.

Tiến vào Uy Quốc xong, bởi vì nhân số đội ngũ quá lớn, do đó Lâm Hiên chia thành 10 tiểu đội, phân biệt đi đến các phương hướng khác nhau.

Đồng thời 10 tiểu đội này đều có thể tự hành phân phối nhiệm vụ, có thể đi cùng, cũng có thể tản ra.

Lâm Hiên và Thái tử Lý Khác đương nhiên ở cùng một đội ngũ.

Hai người dẫn theo sáu người chuẩn bị đi đến quốc đô Uy Quốc.

Kỳ thực từ lúc đoàn người tiến vào quốc cảnh Uy Quốc, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn người đi đường.

Tại Đại Đường, đường phố đều phi thường náo nhiệt, có tiểu thương rao bán, trẻ con phi bôn trên đường, một cảnh tượng phồn vinh náo nhiệt.

Nhưng cảnh tượng của Uy Quốc và Đại Đường hoàn toàn tương phản.

Tất cả đường phố đều phi thường yên tĩnh, cảm giác giống như có đại sự sắp phát sinh vậy.

Lúc đầu nhóm Lâm Hiên tưởng rằng hành động bị bại lộ, nhưng rõ ràng đã chuẩn bị trước y phục Uy Quốc, có phương thức đi đường của người Uy Quốc, không hề mở miệng nói chuyện, vì sao lại có cảnh tượng như vậy?

Lâm Hiên nhớ lại các loại phim ảnh xem ở xã hội hiện đại.

Người Uy Quốc khả năng từ cổ chí kim đều là loại cảnh tượng nghiêm túc này.

Tất cả sự tình đều phải sắp xếp minh minh bạch bạch, tuyệt không cho phép có một tia tạp loạn xuất hiện.

Ngay cả con phố đáng lẽ phải náo nhiệt nhất trên thế giới cũng như vậy.

Lâm Hiên vẫn luôn không thể lý giải loại tình huống này của Uy Quốc.

Chương 279

Mỗi ngày ở mỗi nơi đều như thế, khả năng có người Đại Đường ở đây thời gian dài sẽ phát điên mất.

Không khí thực tại quá áp ức.

Nhưng ký nhiên đã đến rồi, liền chỉ có thể tận lực đi mô phỏng phương thức sinh hoạt của họ.

Lâm Hiên mấy người tìm một cái khách điếm Uy Quốc, làm thủ tục vào ở.

Sau khi vào phòng, Lâm Hiên triệt để mở ra cái máy nói: "Người Uy Quốc đến Đại Đường ta cũng không phát hiện, cư nhiên bọn họ lại nghiêm túc như vậy, giản trực là áp bách.

Áp ức bản tính, thật sự chẳng lẽ không mệt sao?

Ở trên đường cái cảm giác đi bộ sải bước lớn cũng là một loại xa xỉ.

Cảm giác ở trên đường bước đi cũng là một loại sai lầm.

Hạnh hảo ta không phải từ nhỏ sinh ra ở Uy Quốc." Một đám người ríu rít nói cho đã đời. "Kỳ thực loại hành vi này cũng có đạo lý nhất định.

Để người trong nước từ nhỏ liền dưỡng thành thói quen tuân thủ quy tắc tốt, thuận tiện cho việc quản lý các loại sau này." Thái tử Lý Khác nói.

Lâm Hiên thấy cách nói của Thái tử Lý Khác tịnh không hoàn toàn phủ nhận cách quản lý của Uy Quốc, phi thường trung khẳng.

Kỳ thực là vấn đề hung hoài (tầm nhìn).

Những người khác đều chỉ nhìn thấy cái xấu của Uy Quốc, chỉ có Thái tử Lý Khác có thể thấu hiện tượng nhìn bản chất. "Điện hạ nói không sai, đây cũng có khả năng là nguyên nhân vì sao người Uy Quốc lại thiện trường học tập như vậy.

Dù sao từ nhỏ tiếp thụ giáo dục đều nghiêm cẩn cẩn thận." Lâm Hiên ở một bên phụ họa.

Xác thực giống như phong thổ nhân tình của Đại Đường thì có lợi cho cuộc sống của lão bách tính, nhưng dù sao vô quy củ bất thành phương viên.

Trong quân đội cần phải có quy tắc nghiêm ngặt, nếu không làm sao có thể quản lý tốt một quốc thổ phi thường lớn.

Không thể không nói phương thức hành vi của người Uy Quốc có tính khả thủ (đáng học hỏi) nhất định.

Khả năng tướng sĩ Đại Đường ở Uy Quốc lâu, một thời gian sau sẽ bị hình thức hành vi của Uy Quốc cảm nhiễm, đến lúc đó có khả năng trong quân đội sẽ có sự quản lý tốt hơn.

Nhóm Lâm Hiên ở trong khách điếm hưu chỉnh.

Lý Tĩnh cũng dẫn theo chủ lực bộ đội Đại Đường đến biên giới, chuẩn bị thừa thuyền đến Uy Quốc.

Cho đến hiện tại, xưởng đóng tàu ở biên giới đã chế tác được 20 chiến hạm.

Mỗi chiếc đều có thể dung nạp khoảng 300 người.

Tất cả tướng sĩ dưới sự dẫn đạo đăng lên thuyền.

Chi viện bộ đội mà Lâm Hiên an bài vẫn đang hành tiến.

Nếu Lâm Hiên ở bên Uy Quốc có bất trắc, chi viện bộ đội lập tức tọa thuyền chạy tới Uy Quốc tăng viện.

Lần đánh trận này giống như một dây chuyền sản xuất vậy, sẽ có người liên tục không ngừng từ Đại Đường thâu tống (vận chuyển) sang Uy Quốc, lấy đó tránh cho chiến đấu xuất hiện trạng huống.

Lý Tĩnh dẫn theo chủ lực bộ đội hàng hành trên biển.

Lâm Hiên đã lắp đặt qua luân tăng áp (turbocharger) hiện đại hóa trên chiến hạm, do đó chiến thuyền đi tịnh không chậm như dùng sức người thời cổ đại, chỉ có buổi tối mới giảm tốc độ.

Lâm Hiên đã nói trước lộ trình với Lý Tĩnh, bao gồm chỗ nào dễ đi, chỗ nào có đá ngầm, chỗ nào khả năng có dòng nước xiết.

Lâm Hiên đem tất cả những nơi có rủi ro đều nói rõ với Lý Tĩnh.

Kỳ thực Lý Tĩnh lúc trước cũng có chiến dịch xuất hải, nhưng ông đối với đường biển này tịnh không quen thuộc.

Do đó lời của Lâm Hiên khiến Lý Tĩnh yên tâm.

Chủ lực bộ đội đang chậm rãi tiến đến Uy Quốc trên đường biển.

Thái tử Lý Khác và nhóm Lâm Hiên trong lúc điều tra đã phát hiện một thế gia quân đội.

Cả nhà đều làm quân quan.

Nếu bắt đầu đánh trận, người nhà này tuyệt đối sẽ có người xuất chinh.

Chương 280

Lâm Hiên bắt đầu tư khảo xem làm sao trà trộn vào đám người nhà này.

Dù sao nếu muốn nghe ngóng quân tình, người nhà này tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Lâm Hiên đi lại không mục đích trên đường cái, đồng thời lấy ra kính mắt (hoặc thiết bị hệ thống).

Lâm Hiên phi thường khánh hạnh vì hệ thống vẫn có thể tiếp tục sử dụng ở Uy Quốc, tư liệu về mỗi người tịnh không vì ở quốc gia khác mà bị giảm thiểu.

Lâm Hiên càng lúc càng cảm thấy hệ thống vĩ đại.

Nhìn thấy nhân vật nào có chút địa vị liền nháy mắt chụp lại, xem sinh bình của người đó.

Kết quả đều là loại quân quan không có địa vị.

Lâm Hiên tiến vào một quán trà.

Có một cô gái khoảng mười lăm mười sáu tuổi đang làm tiểu nhị bên trong.

Tuy rằng mặc nam trang, nhưng Lâm Hiên liếc mắt một cái là nhận ra.

Cô gái này tuyệt đối không đơn giản.

Lâm Hiên chụp ảnh tướng mạo, quả nhiên, cô gái này là người của thế gia quân quan kia.

Chỉ bất quá địa vị không cao, là một đứa con riêng không đáng nhắc tới.

Nhưng đối với Lâm Hiên, đây có khả năng là cơ hội duy nhất để thâm nhập vào gia tộc đó.

Lâm Hiên gọi món, sau khi cô gái mang lên, Lâm Hiên hạ thấp giọng, dùng âm lượng chỉ đủ để cô gái nghe thấy, nói một câu tiếng Uy Quốc với cô: "Cảm ơn cô nương." Một câu nói này khiến cô gái sợ đến mức không nhẹ.

Cô gái trừng mắt nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy sự không thể tin và chấn kinh.

Lâm Hiên cười nhẹ với nàng.

Ánh mắt cô gái giây tiếp theo mang theo sự cầu khẩn, hy vọng Lâm Hiên không vạch trần.

Dù sao mẫu thân đang cần tiền chữa bệnh, ở trong nhà lại không có địa vị, do đó bất đắc dĩ phải ra ngoài làm loại chuyện này.

Nếu chuyện này bị người trong gia tộc biết được, khả năng là xong đời.

Đương nhiên mẫu thân cũng sẽ vì thế mà mất mạng.

Lâm Hiên đương nhiên nhìn ra sự thỉnh cầu trong mắt cô gái, lại nói: "Ta tịnh không có ý làm khó cô, không cần lo lắng, ta sẽ không nói chuyện này ra ngoài đâu." Cô gái triệt để yên tâm, quay đầu đi chỗ khác.

Khi Lâm Hiên định đi, phát hiện sau lưng có một cái đuôi đi theo.

Lý do Lâm Hiên lúc ở trong quán trà không phát hiện ra là vì cô gái này chiều cao quá thấp.

Vốn là người mười lăm mười sáu tuổi, nhìn lại giống mười hai mười ba tuổi.

Lâm Hiên quên mất người mười lăm mười sáu tuổi thời xưa

(hoặc người Uy Quốc) thì cũng cỡ đó.

Lâm Hiên quay đầu, không nói gì, cứ thế nhìn chằm chằm nàng.

Cô gái thấy Lâm Hiên phát hiện, liền cúi người chào một cái: "Tiên sinh, phi thường cảm tạ ngài." Vốn cô gái tưởng rằng cải trang thiên y vô phùng, tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện, nhưng Lâm Hiên lại là người đầu tiên phát hiện ra. "Không cần không cần, vạch trần cô đối với ta cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Vậy có thể nói cho ta biết, tuổi còn nhỏ vì sao lại phải hành sự như thế không?" Địa vị phụ nữ ở Uy Quốc không bằng ở Đại Đường.

Nữ tử trong Uy Quốc từ lúc sinh ra đã vậy, gần như cả đời đều phải ở trong phòng.

Người nhà không cho phép nữ tử ra ngoài.

Cho dù xuất giá, cũng là bí mật đưa đến phủ nhà chồng.

Khả năng có người cả đời cũng chưa nhìn thấy tình hình trên đường phố.

Nhưng không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra, vẫn là trạng thái nghiêm cẩn như vậy. "Ta 20 tuổi rồi, thật đấy.

Chỉ vì vóc dáng ta khá nhỏ, mọi người đều tưởng ta vị thành niên." Lâm Hiên nghe cô gái nói thì kinh ngạc.

Vốn tưởng cô gái tối đa 16 tuổi, không ngờ đã 20.

Chương 281

Theo Lâm Hiên mục trắc, chiều cao cô gái tối đa chỉ có 1 mét 55.

Thôi được!

Phụ nữ Uy Quốc đều kiều tiểu khả ái như vậy sao?

Thảo nào cần phải cả đời giấu trong nhà. "Được rồi, cho dù 20 tuổi rồi, nhưng vì sao lại phải bưng bê ở quán trà chứ?

Quốc gia của cô đâu có tiền lệ này.

Giống như độ tuổi này đáng lẽ phải gả cho người ta rồi chứ." Cô gái nghe Lâm Hiên nói, ánh mắt ảm đạm xuống.

Trong nhà căn bản không chuẩn bị tìm cho nàng người thích hợp để kết hôn, mà chuẩn bị đem nàng tống cho một đại thần nào đó làm tỳ thiếp.

Huống hồ với tình huống của mẫu thân, nàng cũng không yên tâm để bà một mình ở lại trong gia tộc đó. "Không có không có, ta không vội." Lâm Hiên nghe giọng điệu liền biết cô gái có nỗi khổ. "Không sao, có chuyện gì có thể nói ra, ta có thể giúp cô." Lâm Hiên tận lực diễn vai một đại ca ca hàng xóm.

Cô gái chưa từng thấy người lạ nào đối với mình có thiện ý như vậy.

Đã lâu không cảm nhận được sự ấm áp, nước mắt nàng rơi xuống. "Mẫu thân của ta bị trọng bệnh, người trong nhà lại không nguyện ý cấp tiền chữa trị, ta chỉ có thể làm như thế." Giọng cô gái mang theo tiếng khóc nức nở.

Quả nhiên địa vị của cô gái trong gia tộc thực tại quá thấp.

Dù sao cả gia tộc là thế gia quân quan, hình tượng như cô gái hoàn toàn hết cách lập túc trong quân, càng đừng nói làm một tiểu quân quan.

Do đó địa vị của cô gái và mẫu thân trong nhà ngày càng thấp kém.

Vốn chỉ cần một số tiền cửu ngưu nhất mao (như chín trâu mất một sợi lông) đối với gia tộc là có thể chữa cho mẫu thân, nhưng gia tộc không nguyện ý lãng phí tiền tài lên người vô dụng.

Đây là bi ai của kẻ không quyền không thế trong một đại gia tộc.

Vốn theo Lâm Hiên điều tra, cô gái trước đây có người mình thích.

Nhưng vì nàng hoàn toàn không có địa vị trong quân, nên tộc nhân cảm thấy cô gái hoàn toàn mất đi tác dụng, liền triệt để từ bỏ.

Cô gái bách bất đắc dĩ chỉ có thể ra ngoài nữ cải nam trang kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ.

Lâm Hiên triệt để biết được tiền nhân hậu quả.

Hiện tại điều tốt duy nhất là cô gái và mẫu thân ít nhất còn có một chỗ dung thân trong gia tộc.

Tuy cuộc sống vì bệnh của mẫu thân mà có chút túng quẫn, nhưng vẫn sống được.

Cô gái cũng dần dần thích ứng với cuộc sống nữ cải nam trang bên ngoài, thiên thiên hôm nay lại bị Lâm Hiên phát hiện. "Hiện tại không cần lo lắng, ta có thể đưa tiền cho cô, để cô đi trị liệu cho mẫu thân.

Nhưng cô cần đáp ứng ta một điều kiện.

Ta cần kết thức người trong gia tộc cô, sau đó tiến vào nhà cô, trở thành khách khanh.

Nhưng người nhà cô ta hiện tại một người cũng không quen, chỉ

quen mỗi cô.

Cho nên cô chỉ cần nói cho ta biết hành tung của một người nào đó trong nhà là được." Kỳ thực yêu cầu này của Lâm Hiên tịnh không cao.

Nhìn mức độ lo lắng của cô gái đối với mẫu thân cùng với sự phao khí (vứt bỏ) của gia tộc đối với nàng, chắc là sẽ nhanh chóng đáp ứng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, cô gái nhanh chóng có kết luận. "Được, ta có thể đáp ứng.

Đợi ba ngày sau, lại đến quán trà tìm ta." Cô gái đáp ứng Lâm Hiên xong, hai người liền chia tay.

Lâm Hiên tịnh không đem tất cả hy vọng đặt lên người một cô bé.

Lâm Hiên tiếp tục "đi dạo" trên đường, hy vọng có thể trực tiếp đụng phải người của gia tộc đó.

Trên đại đường nơi Lâm Hiên đang đứng bỗng xảy ra một trận tao động.

Chương 282

"Cư nhiên dám đụng vào xe của gia tộc Cung Bản!

Không muốn sống nữa sao?" Lâm Hiên đột nhiên bắt được từ ngữ quen thuộc. "Cung Bản?

Hình như là họ của gia tộc đó.

Ta đi, vận khí cứt chó gì đây!" Lâm Hiên trong lòng hoan hô nhảy nhót. "Bất quản là người nào, cứ lôi đi trước đã." Lâm Hiên đi về phía trước hai bước, muốn xem tình hình, nhưng lập tức bị chặn lại. "Cái tên tiểu bạch kiểm kia, đi về phía trước làm gì?" Lâm Hiên ngẩng đầu nhìn: "Nhìn ta à?" Lâm Hiên thật không ngờ một gã phu xe nhỏ bé cũng phóng túng như vậy, cũng đủ thấy thế lực sau lưng gia tộc Cung Bản lớn thế nào.

Nếu đổi là người khác khẳng định phải quay đầu bỏ chạy rồi.

Thiên thiên Lâm Hiên không phải người khác.

Lâm Hiên tiếp tục bước về phía trước năm bước, sau đó nhìn thẳng vào mắt gã phu xe. "Ngươi không phối nói chuyện với ta." Biểu tình lạnh lùng và ánh mắt bạc bẽo của Lâm Hiên dọa gã phu xe sợ.

Lâm Hiên chỉ cần nhìn một cái liền biết gã phu xe này là kẻ sắc lệ nội nhẫm (bên ngoài mạnh mẽ bên trong yếu đuối), chỉ biết ỷ vào thực lực gia tộc Cung Bản để đại tứ tuyên dương, cáo mượn oai hùm.

Phu xe thấy khí thế Lâm Hiên không giống người thường, liền biết người này có thân phận nhất định, khí thế lập tức yếu xuống. "Là ai?

Dám cản đường trước xe ngựa của ta?" Cung Bản Dã (Miyamoto Ya?) cũng từ trong xe ngựa lộ đầu ra. "Cung Bản tiên sinh hảo.

Phu xe nhà ngài ở trên đường đại tứ huyên náo, trở ngại người

khác đi đường.

Không biết còn tưởng phu xe muốn mượn khí thế gia tộc Cung Bản để ở đây di chỉ khí sử (sai khiến hống hách) ni.

Nếu ngài để truyền đến tai người khác, người ta lại ở sau lưng nghị luận vấn đề tố chất của gia tộc Cung Bản đấy." Lâm Hiên biết, người Uy Quốc coi trọng nhất là vấn đề hình tượng trong mắt người khác.

Nhưng kỳ thực theo lẽ thường, người khác trong lòng có bất mãn cũng sẽ không biểu hiện ra.

Thiên thiên Lâm Hiên lại nhược vô kỳ sự (tỉnh bơ) đem tất cả nói toạc ra, khiến Cung Bản Dã cũng hết cách tiếp lời. "Bốp" một tiếng, gã phu xe bị người từ trên xe đánh xuống.

Cử động này khiến tất cả mọi người xung quanh kinh ngạc. "Nghe xem người khác nói gì chưa?

Làm mất mặt người nhà Cung Bản ta.

Không cần ở nhà Cung Bản nữa, cuốn gói đi ngay." Cung Bản Dã bình thản nói.

Tuy rằng đánh gã phu xe, nhưng hắn lại nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

Lâm Hiên biết, mình đã lưu lại một cái gai trong mắt người này.

Muốn để một người nhớ kỹ mình, phương pháp tốt nhất một là lưu lại ấn tượng cực tốt, nhưng cái này tương đối khó đối với Lâm Hiên và Cung Bản Dã lần đầu gặp mặt.

Vậy thì chỉ có thể dùng cách thứ hai: chọc cho hắn tức giận.

Với thân phận như Cung Bản Dã, sự tức giận nho nhỏ không thể thỏa mãn, tốt nhất là loại mạo phạm ngay trước đám đông, khiến hắn

mất mặt cực lớn.

Như thế ấn tượng về Lâm Hiên trong mắt Cung Bản Dã sẽ sâu sắc nhất, như bị găm một cái gai vậy. "Cung Bản tiên sinh không cần tức giận, bởi vì một gã phu xe thì không đáng.

Tin tưởng người đời đều biết thực lực và trình độ của gia tộc Cung Bản, tuyệt đối sẽ không vì một gã phu xe mà coi thường gia tộc Cung Bản." Được rồi, lời hay ý đẹp đều để hắn nói hết.

Cách nói này của Lâm Hiên cũng thật sự khiến người ta không tìm ra chỗ sai.

Cung Bản Dã thật sự là có khổ không nói nên lời. "Được, tốt lắm.

Ngươi tên là gì?" Lâm Hiên không biết tiếng Uy Quốc thì sẽ ra sao, Cung Bản Dã bị chọc tức đến mức nói chuyện đứt quãng.

Chương 283

"Lâm Hiên." Lâm Hiên tịnh không dùng tên giả, sợ thế lực gia tộc Cung Bản đi điều tra, chi bằng dùng tên thật để dứt hậu hoạn. "Ta đến từ một thị trấn nhỏ xa xôi ở quốc đô.

Sớm trước kia đã nghe gia tộc Cung Bản uy vũ.

Hôm nay vừa gặp Tiên sinh ngài, quả nhiên danh bất hư truyền." Lâm Hiên tung ra một tràng lời ngon tiếng ngọt, dỗ cho nộ khí của Cung Bản Dã tiêu tan một nửa. "Không biết muốn đạt yêu cầu làm khách khanh nhà Cung Bản tiên sinh thì cần điều kiện gì?

Ta đặc biệt sùng kính ngài, muốn tiến vào dưới trướng ngài.

Ở quốc đô mấy ngày đều không cách nào tiến vào phủ đệ nhà ngài.

Hôm nay ở trên đường ngộ kiến phong tư của ngài, liền biết sự sùng kính của ta không sai." Lâm Hiên tiếp tục nói. "Nha?

Lâm tiên sinh biết nói chuyện như vậy cư nhiên muốn vào dưới trướng ta?

Đó thật là vinh hạnh của ta.

Ký nhiên Lâm tiên sinh có ý trở thành khách khanh nhà Cung Bản, vậy thì hãy đi tham gia cuộc tuyển bạt năm ngày sau đi.

Tin tưởng người có khẩu tài như Lâm tiên sinh nhất định sẽ có thực lực công phu tương ứng.

Nhà Cung Bản tuyệt đối không thu phế vật.

Đi, ta về đợi Lâm tiên sinh thoát dĩnh nhi xuất (tách ra khỏi đám đông/nổi bật)." Lâm Hiên biết Cung Bản Dã tịnh không coi trọng mình, dù sao hắn đã khiêu chiến quyền uy của y.

Lâm Hiên liền đi tham gia khiêu chiến.

Năm ngày sau. "Nhìn thấy chưa?

Người nam nhân mặc áo trắng trên lôi đài nhà Cung Bản kia kìa.

Từ lúc bắt đầu liền thắng liên tiếp đến giờ." "Đúng đúng đúng, ta cũng thấy, người tiên phong đạo cốt (cốt cách tiên nhân) như vậy, cư nhiên có thực lực thâm tàng như thế." Người mà đám đông thảo luận chính là Lâm Hiên.

Lâm Hiên vì muốn hiển thị thực lực với gia tộc Cung Bản nên tham gia khiêu chiến, đánh một mạch đến cuối cùng.

Đương nhiên theo thực lực của Lâm Hiên, chiến thắng khiêu chiến là chuyện không thành vấn đề.

Sau khi tỷ thí kết thúc, trọng tài trên đài tuyên bố với mọi người: "Cung hỉ Lâm Hiên tiên sinh trở thành tân nhất nhậm khách khanh của gia tộc Cung Bản, đồng thời từ nay về sau tiến vào đại trướng của Cung Bản Dã tiên sinh." Cung Bản Dã lúc này vừa khéo từ bên ngoài đi vào trường khiêu chiến.

Chợt nghe tên Lâm Hiên, cảm thấy lạ lẫm, đột nhiên nhớ lại người gặp trên phố hôm đó.

Quả nhiên người kia có trình độ thực lực nhất định, nếu không sẽ không thể thoát dĩnh nhi xuất trong cuộc cạnh tranh kịch liệt như vậy.

Cung Bản Dã đối với Lâm Hiên có thêm vài phần hảo cảm. "Ca, không đi xem người mới năm nay sao?" Cung Bản Luật ở bên cạnh nói với Cung Bản Dã. "Đại khả bất tất, ta đã gặp rồi.

Kẻ này đặc biệt viên hoạt thế cố (khôn khéo lõi đời), nhưng không thể phủ nhận xác thực có năng lực nhất định.

Ta hiện tại chỉ hy vọng hắn sau này ở trong doanh có thể thành

thật một chút, đừng gây chuyện thị phi." Cung Bản Dã đạm nhiên nói.

Dù sao người đã qua khiêu chiến tuyển bạt ra, không thể gán tội danh nào đó để đuổi khỏi quân doanh được.

Dù sao người trên phố đều biết thực lực của hắn, và biết từ nay hắn phục vụ cho Uy Quốc.

Cung Bản Dã tuy rằng quan chức khá cao, cũng không có cái quyền lợi này, trừ phi báo lên Thiên hoàng Uy Quốc và được đồng ý thì người này mới có thể bị trừ danh.

Lâm Hiên chính là từ miệng cô gái kia biết được chuyện này, mới tham dự khiêu chiến.

Lâm Hiên tự nhiên cũng nhìn thấy Cung Bản Dã.

Hắn vội vàng bước lên hai bước, dùng một loại ngữ khí vô cùng sùng kính nói với Cung Bản Dã: "Tiên sinh, lúc này có thể tin tưởng thực lực của ta rồi chứ?

Ta thật lòng muốn gia nhập với ngài." "Có thực lực hay không phải để ta xem qua mới biết được." Cung Bản Dã nói xong liền ra tay.

Hai người liền giao đấu trên lôi đài.

Chương 284

Chiêu thức của Cung Bản Dã rất nhanh, hơn nữa chiêu nào cũng ngoan độc, nhắm vào yếu hại của Lâm Hiên mà đánh.

Trong quá trình đánh nhau, Lâm Hiên quan sát một hồi thì phát hiện, kỳ thực chiêu thức của Cung Bản Dã nhắm vào hạ tam lộ khá nhiều.

Nhưng điều khiến Lâm Hiên trăm ngàn lần không giải thích được là vì sao Cung Bản Dã vẫn luôn nương tay?

Lâm Hiên vốn tưởng rằng Cung Bản Dã đã phát hiện ra thân phận thật sự của mình.

Đang tính xem có nên thua trận này rồi tìm cách khác hay không.

Khi Lâm Hiên cố ý lộ ra sơ hở, Cung Bản Dã tuy rằng lập tức muốn đánh vào yếu hại, nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo hắn lại thu tay về.

Lâm Hiên vốn cảm thấy buồn bực, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ, Cung Bản Dã là đang khảo nghiệm hắn.

Lâm Hiên liền cũng không nhượng bộ nhiều nữa, trực tiếp tiến công.

Đương nhiên chiêu thức của Cung Bản Dã cũng không nhanh bằng Lâm Hiên.

Dù sao Lâm Hiên cũng thật sự có công phu.

Tật như phong, từ như lâm, lược như hỏa, nan tri như âm (Nhanh như gió, lặng như rừng, tấn công như lửa, khó biết như bóng tối).

Lâm Hiên "thật vất vả" mới chiếm được thượng phong.

Đương nhiên là giả, Lâm Hiên sao có thể thua Cung Bản Dã được.

Chỉ là cảm giác không thể nào ngay lần thứ hai gặp mặt đã đánh thắng cấp trên sau này.

Dù sao lần đầu gặp đã mạo phạm rồi, nếu lần thứ hai còn đánh thắng nữa thì sau này lăn lộn thế nào?

Sau hơn hai mươi hiệp, Lâm Hiên triệt để thua trận. "Cung Bản tiên sinh không hổ là Cung Bản tiên sinh.

Quả nhiên lợi hại." "Đã kỹ không bằng người, ta sẽ không cưỡng cầu ở lại nữa." Lâm Hiên cố ý nói như vậy.

Lâm Hiên biết Cung Bản Dã sẽ không loại mình.

Sở dĩ hắn làm vậy là để Cung Bản Dã biết, kỳ thực hắn căn bản không hiểu quy tắc khiêu chiến từ trước, chỉ là dựa vào những gì nghe được trên phố hai hôm trước mà đến đánh lôi đài.

Lâm Hiên làm bộ muốn đi. "Ngày mai đến nhà ta báo danh." Giọng nói của Cung Bản Dã vang lên phía sau.

Trong lòng Lâm Hiên thầm sướng, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ chấn kinh: "Tiên sinh nói thật chứ?" Cung Bản Dã gật đầu, liền quay về phủ.

Kỳ thực lần khiêu chiến này, hắn cũng chỉ thắng hiểm.

Nếu không phải cuối cùng Lâm Hiên lộ ra một sơ hở nhỏ, vậy thì hắn sẽ bị một người mới đánh bại.

Cung Bản Dã thực ra trong lòng đã bắt đầu hoài nghi năng lực của chính mình.

Chẳng lẽ vì thời gian dài không luyện võ nên sinh sơ sót?

Cung Bản Dã bắt đầu rơi vào sự tự phủ định.

Bên kia, Lâm Hiên quay về khách điếm trọ cùng Thái tử Lý Khác.

Kể từ khi đến Uy Quốc, Thái tử Lý Khác cùng những người khác vì ngôn ngữ bất thông nên vẫn luôn ở trong nhà luyện tập.

Chỉ có Lâm Hiên mỗi lần đều nghênh ngang chạy ra phố, những người còn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Tuy rằng mọi người đều biết năng lực của Lâm Hiên, nhưng không ngờ Lâm Hiên lại có thể tiến vào gia tộc Cung Bản làm nằm vùng.

Dù sao khiêu chiến của gia tộc Cung Bản khó khăn thế nào, mọi người đều biết. "Điện hạ, từ ngày mai bắt đầu, ta liền tiến vào gia tộc Cung Bản làm nội ứng." Lâm Hiên mở miệng nói.

Kỳ thực lúc này, Lâm Hiên vẫn dùng khuôn mặt của Ngọc Diện Chân Nhân. "Tiên sinh đi theo ta, những người khác không được đi theo." Thái tử Lý Khác nói. "Tiên sinh, sau này không cần giả trang nữa, ta biết ngài là Lâm Hiên tiên sinh." Thái tử Lý Khác bình tĩnh nói.

So sánh ra thì phản ứng của Lâm Hiên lại thật sự lớn.

Chương 285

"Điện hạ, ngài...?" Lâm Hiên kinh ngạc.

Lâm Hiên tự cho là mình che giấu rất tốt, nhưng kỳ thực khả năng quan sát của Thái tử Lý Khác cũng không phải giả.

Thái tử Lý Khác có thể thấy rõ điểm tương đồng cực lớn giữa Lâm Hiên và Ngọc Diện Chân Nhân.

Vốn dĩ thân hình hai người tương tự, Thái tử Lý Khác chỉ coi là ngẫu nhiên.

Nhưng qua mấy ngày ở chung tại khách sạn, Thái tử Lý Khác càng ngày càng phát hiện hai người này kỳ thực là một.

Lâm Hiên ở nhà thường mặc y phục nhẹ nhàng, từ khoảnh khắc vào cửa liền sẽ cởi giày.

Đương nhiên, sau khi đi vào quán bar (tửu quán) lại càng như thế.

Qua mấy ngày ở chung, Thái tử Lý Khác cũng phát hiện Ngọc Diện Chân Nhân có thói quen này.

Kỳ thực theo lẽ thường, người ta sẽ không cởi giày ngay khi vào cửa.

Theo tập quán, thường chỉ có trước khi đi ngủ mới cởi giày.

Người có thói quen giống nhau y hệt như vậy thực sự không nhiều.

Thái tử Lý Khác vốn cảm giác hai người cực độ tương tự, hiện tại càng chứng thực quan điểm này.

Chỉ nhìn phản ứng của Lâm Hiên là biết mình không đoán sai. "Ta đã nói trên đời này sao lại có người kỳ tư diệu tưởng như Lâm tiên

sinh chứ.

Quả nhiên là ngài." "Được rồi, lừa gạt ngài là lỗi của ta, tùy ngài xử trí." Lâm Hiên làm bộ muốn quỳ xuống.

Kỳ thực từ khi Lâm Hiên xuyên không đến nay, bất kể đối mặt với Lý Nhị hay Thái tử Lý Khác, hắn chưa từng quỳ xuống.

Thực sự là vì quá không quen, cho dù bị chúng bách tính tung hô lên như thiên thần.

Thái tử Lý Khác thấy Lâm Hiên muốn hành lễ, liền lập tức đưa tay giữ lại.

Thái tử biết Lâm Hiên tịnh không thích loại phương thức hành lễ này, mỗi lần gặp mặt đều chỉ khom người chắp tay.

Thấy Lâm Hiên muốn hành đại lễ, liền biết Lâm Hiên thực sự áy náy với mình. "Tiên sinh không cần như thế, ta cũng không có ý trách ngài.

Ta chỉ muốn ngài cứ theo phương thức bình thường, không cần thiết phải ẩn giấu thân phận." Thái tử Lý Khác biết Lâm Hiên là Ngọc Diện Chân Nhân, cũng không làm khó dễ gì nhiều.

Hắn vẫn luôn giúp mình tiến lên từ đầu đến giờ.

Hiện tại biết Ngọc Diện Chân Nhân và Lâm Hiên là một người, Thái tử Lý Khác cũng không có cảm giác thất vọng, ngược lại cảm thấy vô cùng may mắn.

Mình tài đức gì mà có thể để hắn giúp đỡ như vậy?

Lâm Hiên thấy Thái tử Lý Khác không tức giận, liền nói: "Điện hạ ngài tin tưởng ta, ta vốn thật không muốn lừa ngài.

Nhưng dùng thân phận Ngọc Diện Chân Nhân xuất hiện giúp ngài sẽ hữu ích cho việc lập uy trong quân.

Vì vậy ta cũng không hướng ngài thản bạch thân phận thật.

Hiện tại bị ngài phát hiện rồi, xem ra Điện hạ hiện tại đã đủ hiểu rõ ta." "Nhưng vô luận như thế nào, lừa gạt chính là lừa gạt.

Xin Điện hạ cho phép Lâm Hiên dùng chiến công lần này để giành lại sự tín nhiệm của ngài." "Tiên sinh không cần như thế, ta chưa từng trách ngài.

Nếu thực sự muốn đi làm nội ứng, hãy mang ta theo." "Không được, ngài là Thái tử một nước, nếu xảy ra vấn đề gì, Đại Đường phải làm sao?

Hơn nữa thêm một người sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Quan trọng nhất là phải có người ở lại tiếp ứng Lý Tĩnh tướng quân.

Dù sao chủ lực bộ đội của ta chưa đến.

Trừ ngài ra, bất kỳ người nào còn lại cũng không đủ để ta yên tâm.

Cho nên ngài hãy lưu lại, làm thủ lĩnh, chuẩn bị tiếp ứng Lý Tĩnh tướng quân." Lâm Hiên nói.

Thái tử Lý Khác cũng biết sự an bài của Lâm Hiên là biện pháp thỏa đáng nhất.

Nếu không cả hai người đều đi, vậy thì quần long vô thủ (rồng mất đầu), sẽ không ai đi tiếp ứng Lý Tĩnh thuận lợi.

Chương 286

"Xác thực, tiên sinh nói đúng." Thái tử Lý Khác cũng không dây dưa nhiều với Lâm Hiên.

Huống hồ Lâm Hiên dùng thân phận đến từ vùng biên cảnh trong cuộc trò chuyện với Cung Bản Dã.

Kỳ thực cách nói này cũng tạo điều kiện nhất định cho khẩu âm của hắn.

Nếu có một ngày lời nói nào đó không đủ chuẩn, thì có thể đổ tại quê hương hắn ở biên cảnh hoang vu.

Đã là vùng biên cảnh nghèo khổ, vậy thì căn bản không thể tồn tại tùy tùng.

Vì vậy Lâm Hiên một thân một mình tiến vào gia tộc Cung Bản là hợp lý. "Lâm, ngươi đến rất đúng giờ." Nghe Cung Bản Dã xưng hô với mình, Lâm Hiên liền biết Cung Bản Dã đã chính thức coi mình là người của hắn. "Thời gian của Cung Bản tiên sinh, ta không dám quên." "Không biết võ công của Lâm là học cùng ai?

Tinh tiến như thế." "Chút tài mọn mà thôi, để Cung Bản tiên sinh chê cười rồi." "Sau này trong quân doanh cứ gọi ta là Dã Hành." Hai người hàn huyên một trận.

Nam Cung Dã (Cung Bản Dã) dẫn Lâm Hiên đi tới quân doanh Uy Quốc.

Quả nhiên quân doanh cũng giống như ngoài phố, có khả năng không khí còn nghiêm túc hơn.

Dù sao trong quân doanh cũng là nơi nghiêm túc nhất Uy Quốc.

Lâm Hiên thấy quân đội Uy Quốc đều mặc y phục dạng Kimono

(Hòa phục) Nhật Bản, vô cùng bất tiện.

Nhưng cố tình bọn họ lại rất tôn sùng loại y phục này.

Vì vậy Lâm Hiên cũng không có cách nào khác ở Uy Quốc.

Dù sao nước ta không phải Đại Đường, địa vị của hắn không cao đến thế.

Nếu đề xuất muốn thay y phục, vậy chính là không tôn trọng văn hóa Uy Quốc.

Vì vậy Lâm Hiên đành nhận mệnh mặc vào Kimono.

Kỳ thực Lâm Hiên có một trăm cái không thích ứng.

Cung Bản Dã nhìn ra sự bất mãn của Lâm Hiên đối với Kimono. "Lâm, chẳng lẽ ngươi vốn chưa từng mặc Hòa phục sao?" "Ở quê hương ta chỉ có ngày lễ tết mới mặc Hòa phục.

Loại y phục này ở chỗ ta vô cùng trân quý, cho dù bình thường cũng không ai nỡ mặc, càng đừng nói đến lúc luyện võ." Lâm Hiên bịa chuyện.

Cung Bản Dã tiếp nhận cách nói của Lâm Hiên: "Nhưng đã đến quân doanh, nhất định phải mặc loại y phục này.

Đây là sự kính ý cao nhất đối với võ sĩ quốc gia ta." Lâm Hiên đối với cách nói này cười nhạt (xuy chi dĩ tị), nhưng mặt ngoài vẫn giả bộ vui vẻ trả lời: "Xác thực, cũng đúng." Lâm Hiên được Cung Bản Dã an bài vào một tiểu phân đội.

Người trong tiểu phân đội hình như đều biết thân phận của hắn.

Từ ngày đầu tiên Lâm Hiên vào phân đội, bọn họ liền vô cùng nhiệt tình với hắn, cho dù đây là nơi nghiêm túc nhất. "Lâm, võ công của ngươi rốt cuộc là học với ai vậy?" "Đúng đúng đúng, thực sự quá lợi hại." "Mấy năm nay tuyển bạt, đều không có một người nào từ

đầu thắng đến cuối.

Lâm, ngươi có thể là đã sáng tạo lịch sử rồi." Một đám người líu ríu không ngừng.

May mà là ở trong doanh trướng của phân đội, nếu ở bên ngoài, khẳng định phải bị trừng phạt.

Dù sao nói nhiều một câu, ở Uy Quốc đều là sai. "Không có không có, mọi người nói nhỏ một chút, tránh để trưởng quan nghe thấy, sẽ bị phạt đấy." Lời Lâm Hiên vừa thốt ra, thanh âm mọi người quả nhiên hạ thấp không ít.

Xem ra hình thức hành vi của Uy Quốc hại người không ít a.

Lâm Hiên cứ thế ở trong quân doanh Uy Quốc ngây ngô khoảng một tháng.

Tại khách điếm của Thái tử Lý Khác. "Nhận được tin tức, Lý Tĩnh tướng quân ngày mai sẽ đến biên giới Uy Quốc.

Hiện tại nhiệm vụ của ta là khống chế mấy thị trấn nhỏ ở biên giới, để tiện cho Lý Tĩnh tướng quân dẫn người đến." Thái tử Lý Khác đang ra mệnh lệnh cho đội trưởng của 20 nhánh đội ngũ.

Xác thực là như thế, dù sao quân số chủ lực bộ đội rất đông, nếu mạo muội đăng lục có thể sẽ có một hồi dây dưa.

Nếu dẫn phát phản ứng của quân doanh Uy Quốc, vậy thì được không bù mất.

Chương 287

Lâm Hiên cùng Thái tử Lý Khác hai ngày trước đã thương lượng chuyện này, liền chọn mấy thị trấn nhỏ vừa yếu ớt lại lạc hậu ở biên giới Uy Quốc.

Dù sao bên trong cũng chẳng có trang bị quân sự gì đáng nói, vì vậy khống chế vô cùng đơn giản.

Thái tử Lý Khác gửi tin cho Lý Tĩnh tướng quân, bảo ông chọn biên giới đó để dừng chân.

Tướng quân Lý Tĩnh biết kế hoạch của hai người, lặng lẽ đi đường vòng trên vùng biển Uy Quốc hai ngày, đến địa điểm mà Thái tử Lý Khác cùng Lâm Hiên chỉ định.

Vốn tưởng rằng tất cả thần không biết quỷ không hay, cố tình lại bị người tuần tra Uy Quốc phát hiện.

Kỳ thực tất cả người tuần tra trên biển của Uy Quốc đều do ngư dân giả trang.

Vì vậy Lý Tĩnh tướng quân tịnh không phát hiện có người tuần tra tồn tại, chỉ tưởng là nông dân địa phương đang đánh cá.

Tin tức này lập tức truyền vào trong quân doanh.

Vốn dĩ Lâm Hiên đang huấn luyện đội ngũ, đương nhiên là giả vờ giả vịt.

Cố tình tất cả mọi người đều cho rằng công phu của hắn là luyện thành như vậy, vì vậy học vô cùng nghiêm túc.

Đang lúc dạy công phu say sưa thì đột nhiên có lệnh triệu tập hội nghị khẩn cấp.

Trong lòng Lâm Hiên lộp bộp một tiếng, cảm giác không ổn.

Quả nhiên nội dung hội nghị tiếp theo triệt để làm Lâm Hiên chấn kinh. "Tất cả mọi người làm tốt chuẩn bị, dải biên giới phía tây có kẻ xâm nhập.

Theo tuần tra báo cáo có ít nhất năm vạn người.

Tất cả quân đội từ hôm nay bắt đầu chỉnh trang, chuẩn bị nghênh tiếp địch nhân." Vốn Lâm Hiên tưởng rằng hành vi thần không biết quỷ không hay, lại bị phát hiện.

Nhưng không sao, phát hiện thì phát hiện thôi.

Lâm Hiên lập tức ngay trong đêm nghĩ ra đối sách.

Ra lệnh cho tất cả những người đã đăng lục ở dải biên giới án binh bất động.

Tất cả những người chưa đăng lục thì chờ lệnh trên biển.

Những người đã đăng lục thì xây dựng phòng tuyến ở dải biên giới, chuẩn bị nghênh tiếp những người đăng lục sau.

Lý Tĩnh đương nhiên là nhóm đầu tiên đặt chân lên lãnh thổ Uy Quốc.

Nhận được tin của Lâm Hiên, Lý Tĩnh bắt đầu ẩn nấp trong trấn.

Dù sao lúc trước Lâm Hiên đã bảo học mấy câu ngôn ngữ Uy Quốc thường dùng, hiện tại đúng lúc phái thượng dụng tràng.

Lâm Hiên ở trong quân doanh nhìn Cung Bản Dã làm thế nào trong thời gian ngắn an bài quân đội thỏa đáng.

Cũng không chỉ Cung Bản Dã phản ứng nhanh chóng, mà thời gian phản ứng của toàn bộ quân đội cũng vô cùng mau lẹ.

Đương nhiên trong đó cũng vì quân số trong quân doanh Uy Quốc

xác thực không nhiều.

Vì vậy trong vòng một ngày liền tập kết tất cả quân nhân Uy Quốc.

Sau khi số lượng người được báo lên, Lâm Hiên biết được tổng quân số Uy Quốc hiện tại đạt tới ba vạn.

Tuy rằng Lâm Hiên đi theo chủ lực bộ đội có năm vạn người, nhưng theo tình hình hiện tại, số người lên bờ tuyệt đối không đủ một vạn.

Nếu hiện tại thật sự bắt đầu chiến đấu, Đại Đường sẽ rơi vào cục diện bị động.

Lâm Hiên và Thái tử Lý Khác có khả năng không có việc gì lớn, nhưng người mà Lý Tĩnh tướng quân mang theo sẽ vô cùng nguy hiểm.

Vì thế, Lâm Hiên không khỏi bắt đầu suy tư đối sách.

Buổi tối lúc ăn cơm, Lâm Hiên tới doanh trướng Cung Bản Dã, quyết định bắt đầu khuyên Cung Bản Dã hoãn lại chiến đấu. "Dã Hành, ta cho rằng hiện tại trực tiếp đi tới biên giới quá nguy hiểm.

Dù sao chúng ta hiện tại không biết thực lực đối phương, hoàn toàn là một mảng trống không a.

Không biết người tuần tra đối với quân địch ước tính có sai sót gì không.

Nếu đối phương thật sự có 5 vạn người, vậy thì chúng ta thật sự cần bắt đầu suy xét chuyện trưng binh rồi.

Chương 288

Dù sao nhân số hai bên chênh lệch quá lớn." Lâm Hiên đang tận sở năng thuyết phục Cung Bản Dã hoãn lại chiến đấu.

Kỳ thực Cung Bản Dã cũng khá lo lắng.

Dù sao đối với thực lực đối phương hiện tại hoàn toàn không biết gì cả.

Nếu mạo muội ra tay, sợ sẽ dẫn tới bất trắc.

Lâm Hiên thấy Cung Bản Dã mặt lộ vẻ khó xử, liền chủ động nói với Cung Bản Dã: "Chi bằng ta dẫn dắt một tiểu phân đội đi tới dải biên giới, đi thăm dò hư thực của kẻ địch.

Thuận tiện lại xem tình huống cụ thể của Lý Tĩnh tướng quân." Lâm Hiên thầm nghĩ.

Cung Bản Dã thấy Lâm Hiên suy xét vô cùng chu toàn, liền đồng ý thỉnh cầu của hắn. "Lâm, vậy ngươi chuẩn bị mang bao nhiêu người đi đây?" "Đội ngũ mười người là đủ rồi.

Nếu nhân số quá nhiều e rằng sẽ đánh rắn động cỏ." Lâm Hiên nói.

Người quá nhiều thì ta không dễ an bài đi gặp Lý Tĩnh tướng quân a.

Lâm Hiên đối với mỗi một bước đi đều bắt đầu tính kế.

Sau khi được Cung Bản Dã đồng ý, Lâm Hiên liền mang theo mười người cùng đi tới dải biên giới phía tây.

Bên này Lý Tĩnh sớm đã nhận được tin của Lâm Hiên, đến địa điểm hai người ước định chờ đợi.

Lâm Hiên sau khi đến thị trấn nhỏ, liền đem 10 người kia triệt để

phân tán.

Hai người một tổ, đơn độc một tổ.

Lâm Hiên đem bộ râu giả chuẩn bị trước dán lên mặt.

Dược liệu của loại râu này vô cùng khó tìm, dán lên mặt hoàn toàn không nhìn ra sơ hở, tương ứng cũng vô cùng khó xé ra.

Vì vậy khi Lâm Hiên dán râu lên, liền đổi thành một người khác.

Lâm Hiên tin tưởng bất luận binh sĩ hay thậm chí Cung Bản Dã đứng trước mặt, cũng nhận không ra.

Lâm Hiên đến trà quán ước định với Lý Tĩnh.

Vốn Lý Tĩnh ngẩng đầu đang chuẩn bị hô hoán Lâm Hiên, lại nhìn thấy một gã râu xồm đi vào.

Lý Tĩnh buồn bực, rõ ràng hôm nay bao trọn gói rồi, vì sao lại có người lạ đi vào?

Chẳng lẽ vấn đề an ninh của trà quán này không nghiêm ngặt?

Lý Tĩnh đang chăm chú nhìn hành vi của Lâm Hiên.

Bỗng nhiên một động tác của gã râu xồm liền làm cho Lý Tĩnh nhận ra đó là Lâm Hiên.

Bởi vì lúc Lâm Hiên uống trà, xưa nay đều dùng tay phải nhón lấy miệng chén, những người khác đều bưng chén.

Lý Tĩnh sớm đã phát hiện thói quen này của Lâm Hiên.

Vì vậy liền đoán định gã râu xồm này chính là Lâm Hiên giả trang.

Lý Tĩnh trong lòng một trận cao hứng, nhưng trên mặt không có biến hóa.

Đã Lâm Hiên muốn chơi, vậy thì chơi tới cùng. "Tiên sinh, bên này đã bị ta bao trọn gói.

Ngài đổi một trà quán khác đi." Lâm Hiên thấy Lý Tĩnh đối thoại như thế, liền biết chưa nhận ra mình.

Lâm Hiên cố ý ép giọng nói ồm ồm: "Ta cứ muốn ngồi đây.

Ta hẹn người rồi, tổng không thể để ta tay không trở về chứ?" "Được rồi được rồi, mau nói chính sự đi.

Bên kia Uy Quốc thế nào rồi?" Lâm Hiên thấy Lý Tĩnh nói như vậy, cũng không trang nổi nữa. "Hiện tại thủ lĩnh Uy Quốc là Cung Bản Dã đang bắt tay chuẩn bị chuyện đánh giặc.

Hiện tại tổng cộng có 3 vạn binh lực, cũng đang chuẩn bị trưng binh.

Bên ta hiện tại tổng cộng có bao nhiêu người đăng lục?" Lâm Hiên nghiêm túc hỏi.

Chương 289

"Không đến một vạn." Lý Tĩnh nghiêm túc đáp.

Kỳ thực hai người hiện tại đều biết Đại Đường đang ở vào cục diện bị động.

Tuy rằng chúng ta đều đã tiến vào lãnh thổ Uy Quốc, nhưng khả năng thắng lợi tịnh không đơn giản.

Lâm Hiên ở trong quân doanh Uy Quốc gần một tháng, liền biết trình độ chỉnh thể của Uy Quốc.

Kỳ thực xét theo trình độ huấn luyện của Uy Quốc mà nói, binh lực của hắn quyết sẽ không yếu.

Tướng quân Lý Tĩnh biết Lâm Hiên đi vào quân doanh Uy Quốc làm nội ứng, vì vậy cũng hiểu sự lo lắng của Lâm Hiên không phải dư thừa.

Hiện tại việc cấp bách là tranh thủ thời gian xây dựng phòng tuyến, để quân đội trên biển có thể thuận lợi đăng lục. "Kỳ thực người đăng lục cũng không cần nhiều như vậy.

Tại trên biển chiến đấu, ta không nhất định sẽ thua Uy Quốc." Lâm Hiên nói.

Tuy rằng nhân dân Uy Quốc từ xưa đến nay đều sinh hoạt trên biển, khả năng kinh nghiệm đối hải phong phú hơn Đại Đường rất nhiều.

Nhưng dù sao trước khi Lâm Hiên xuất chinh, đã huấn luyện tương ứng cho quân đội.

Đội ngũ Đại Đường không nhất định sẽ kém hơn Uy Quốc chỗ nào.

Nghe Lâm Hiên nhắc tới vấn đề phương diện này, Lý Tĩnh mới bỗng nhiên nhớ tới trang bị trên thuyền Đại Đường.

Tin tưởng Uy Quốc có thông minh nữa, cũng tuyệt đối sẽ không có Bách Kích Pháo (súng cối), súng máy các loại tài nguyên.

Vì vậy tâm tư hai người đều ổn định lại.

Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn.

Thua người cũng không thể thua khí thế.

Sau khi hai người thương lượng, Lâm Hiên liền rời khỏi bên này, đi tới địa phương đã hẹn trước để hội hợp với binh sĩ Uy Quốc.

Lâm Hiên thấy binh sĩ Uy Quốc của phân đội đều không tìm được tin tức hữu dụng, liền bắt đầu nói hươu nói vượn với tất cả mọi người: "Lúc này tại thị trấn nhỏ có hơn 20,000 người ngoại quốc.

Hơn nữa trang bị quân sự vô cùng đầy đủ.

Nếu không có bảo đảm, chúng ta không thể tùy tiện tiến công.

Nếu không sẽ là thương địch một ngàn, tự tổn tám trăm." Tất cả mọi người đều bị lời nói của Lâm Hiên hấp dẫn.

Ở trong quân đội một tháng, tất cả mọi người đều đã thấy năng lực của Lâm Hiên.

Vì vậy, không có ai hoài nghi lời nói của hắn.

Lâm Hiên cùng một đám tiểu phân đội trở về quân doanh Uy Quốc, tịnh đem việc này báo cho Cung Bản Dã.

Cung Bản Dã nghe xong cũng không hoài nghi lời Lâm Hiên.

Lâm Hiên từ lúc này liền triệt để tin tưởng, mình thật sự đã đánh vào nội bộ địch phương.

Vì vậy Cung Bản Dã tịnh không khinh cử vọng động mang binh đi

tới dải biên giới phía tây.

Đương nhiên việc này cũng giúp chủ lực bộ đội Đại Đường giành được thời gian đăng lục.

Kỳ thực Lâm Hiên cùng Lý Tĩnh hai người tịnh không vì quân đội Uy Quốc mà cảm thấy lo lắng.

Tất cả mọi người Đại Đường đều tin tưởng năng lực của Lâm Hiên.

Lúc này việc cần làm là chờ Uy Quốc phản ứng.

Lại qua ba ngày.

Cung Bản Dã ở trên lãnh thổ Uy Quốc lại chiêu tập được 5000 người làm binh lực mới, chuẩn bị dẫn người lặng lẽ đi tới dải biên giới phía tây.

Tướng quân Lý Tĩnh được Lâm Hiên chỉ thị, biết Uy Quốc có 35,000 người đang đi tới dải biên giới phía tây.

Lúc này phòng tuyến dải biên giới phía tây đã xây xong. 20,000 người Đại Đường đã đến nơi.

Theo Lâm Hiên nói, không nhất thiết cần đến 30,000 người.

Chương 290

Dựa vào nhân số hiện tại đã đủ để công đánh hơn 3 vạn người Uy Quốc.

Đương nhiên, quân đội do Lý Tĩnh thống lĩnh bao gồm cả cung tiễn đội và súng đội.

Vì vậy xét về thực lực tổng thể, 2 vạn người dư sức để kháng 3 vạn người của hắn.

Lâm Hiên lệnh cho Ảnh Tử dẫn dắt những người thừa thuyền còn lại đi tới biên giới phía nam.

Lâm Hiên chuẩn bị ở bốn phương hướng Uy Quốc đều tìm đột phá khẩu, từng bước đẩy mạnh vào nội bộ Uy Quốc, làm cho Nam Cung Dã (Cung Bản Dã) bị rối loạn bước chân, hoảng trương đối kháng.

Lâm Hiên tiếp tục tiềm phục trong quân doanh Uy Quốc.

Hai ngày sau, vào buổi tối.

Lâm Hiên như ngày thường huấn luyện xong binh sĩ liền về doanh trướng, lại bị người thông báo phải đi chủ doanh trướng họp ngay trước khi bước vào cửa. "Cung Bản Dã lại muốn giở trò gì?" Đây là suy nghĩ đầu tiên của Lâm Hiên.

Sau khi đến chủ doanh trướng, Lâm Hiên thấy đa số các lãnh đội trong quân doanh đều đã đến.

Mọi người trên mặt đều có thần sắc hoài nghi, nhưng lại vì kỷ luật của quân doanh Uy Quốc mà không nói nhiều.

Tất cả đều lẳng lặng chờ đợi Cung Bản Dã phát biểu. "Người đều đông đủ rồi chứ?" Phó quan bên cạnh gật gật đầu. "Tướng quân,

không sai." "Hôm nay gọi mọi người họp là vì, hai tiếng sau, ta chuẩn bị tiến quân vào thị trấn nhỏ phía tây.

Thủ lĩnh các bộ đội đều làm tốt chuẩn bị.

Từ giờ trở đi quay về chỉnh đốn đội ngũ, chuẩn bị xuất phát." Khả năng tất cả mọi người đều có chút hoài nghi đối với quyết định của Cung Bản Dã, nhưng đều không mở miệng dò hỏi. "Tướng quân, chúng ta muốn đi đánh lén trước sao?" Lâm Hiên ở một bên dò hỏi.

Ngay sau đó có vài thủ lĩnh đội ngũ đều gật đầu tỏ vẻ phụ họa Lâm Hiên. "Lâm, nói không sai, đây chính là quyết định của ta.

Ta quyết định muốn đánh cho đối phương một cái trở tay không kịp.

Cho dù nhân số của hắn nhiều hơn ta, nhưng vì thế cũng sẽ khó điều động hơn." Lâm Hiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. "Dám chơi chiêu này với ông đây sao?

Ông đây lớn lên nhờ đánh lén đấy.

Rốt cuộc cũng bắt đầu rồi, Cung Bản Dã chờ chết đi." Lâm Hiên nội tâm cười khẩy.

Trong thời gian tiếp theo, Lâm Hiên phái người truyền tin tức tới dải biên giới phía tây.

Lý Tĩnh sau khi nhận được tin tức: "Đây chẳng phải là đi vào đường cũ của Lâm Hiên sao?" Kỳ thực Lâm Hiên trong các chiến dịch trước kia thường dùng đánh lén.

Bởi vì Lâm Hiên cho rằng đánh lén có thể làm giảm đi rất nhiều thời gian chiến dịch.

Đối phương trở tay không kịp sẽ giúp phe mình càng dễ giành thắng lợi.

Vì vậy khi Lâm Hiên thông báo cho Lý Tĩnh rằng Cung Bản Dã cũng muốn đánh lén, Lý Tĩnh liền nghĩ: "Đã là đường cũ của Lâm Hiên, vậy thì dễ đi thôi." Lý Tĩnh lập tức triệu tập hội nghị chiến dịch.

Bên kia, Cung Bản Dã cũng chuẩn bị xong xuôi.

Bởi vì Lâm Hiên có kinh nghiệm đi tới biên giới, cũng là để tránh hiềm nghi, cho nên Lâm Hiên chủ động xin Cung Bản Dã làm bộ đội tiên phong, thâm nhập trước vào thị trấn biên giới phía tây.

Đội ngũ của Lâm Hiên xuất phát trước, đi sớm hơn các bộ đội phía sau 20 phút.

Khi Lâm Hiên đến dải biên giới thị trấn phía tây, phát hiện tất cả đèn đuốc đều tắt.

Phảng phất như tất cả mọi người đều đã đi vào giấc mộng.

Trong lòng Lâm Hiên hiểu rõ, liền biết Lý Tĩnh tướng quân làm theo phương pháp của mình, chuẩn bị tương kế tựu kế.

Vốn Lâm Hiên từ lúc truyền tin đã nói cho tướng quân Lý Tĩnh biết biện pháp ứng đối, không chỉ vẻn vẹn là để kháng.

Lâm Hiên cần không chỉ là đuổi Cung Bản Dã đi, mà quan trọng hơn là làm cho Cung Bản Dã tin tưởng.

Lúc này nhân số đội ngũ ở biên giới phía tây còn nhiều hơn so với đội ngũ được tập kết.

Chương 291

Vì vậy Lâm Hiên cố ý tắt hết đèn, tạo ra một vẻ Đại Đường hoàn toàn không hay biết gì về hành động của Cung Bản Dã.

Tịnh chỉ lưu lại hơn 3000 người trong trướng.

Những người còn lại đều đi theo Lý Tĩnh hình thành vòng vây quanh thị trấn, chờ đợi Cung Bản Dã dẫn người tiến vào.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Lâm Hiên.

Khi tướng quân Lý Tĩnh thấy Lâm Hiên dẫn theo mấy trăm người đi vào, liền biết Cung Bản Dã ở ngay sau lưng hắn.

Tướng quân Lý Tĩnh không chỉ đứng đợi tại chỗ, mà còn đang âm thầm quan sát.

Tướng quân Lý Tĩnh phát hiện quân đội Uy Quốc thực sự quá chỉnh tề.

Hầu như bước chân của tất cả mọi người đều nhất trí.

So sánh ra, quân đội Đại Đường giống như đang đi chợ, chỉ là mọi người xếp hàng hơi có trật tự một chút mà thôi, tịnh không thể nhìn ra từ đội ngũ Đại Đường một quân đội kỷ luật nghiêm minh.

Phản quan quân đội Uy Quốc, từ sự yên tĩnh đến bước chân nghiêm khắc giống nhau, đều có thể nhìn ra một đội ngũ được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Cho dù là đội súng (tốc đội) nghiêm khắc nhất trong quân doanh, cũng không thể đạt tới loại yêu cầu này.

Mà Lâm Hiên dẫn dắt chỉ là một đội ngũ bình thường nhất trong quân đội Uy Quốc.

Tướng quân Lý Tĩnh trong lòng không khỏi cảm thấy có chút áy náy.

Luyện binh bao nhiêu năm rồi, lại không nắm được tinh túy luyện binh.

Cho dù binh sĩ võ nghệ cao cường đến đâu, không có kỷ luật nghiêm minh thì vẫn chỉ là một bàn cát rời.

Tính đoàn kết của quân đội Uy Quốc khẳng định tốt hơn quân đội Đại Đường rất nhiều.

Lý Tĩnh trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, sau khi đánh xong trận chiến này, nhất định phải bắt đầu rèn luyện lại vấn đề kỷ luật trong quân.

Tuy rằng có khả năng không thể làm được giống như Uy Quốc, nhưng cũng phải để mỗi binh sĩ trong lòng hiểu rõ thế nào là quân đội.

Đó là nơi kỷ luật nghiêm minh nhất trên thế giới.

Mỗi người trong lòng đều phải có sự kính ý sùng cao đối với kỷ luật và hy vọng được tuân thủ.

Sau khi Lâm Hiên dẫn đội ngũ đi vào khoảng một khắc đồng hồ, Lý Tĩnh phát hiện chủ lực bộ đội của Uy Quốc.

Thô lược quan sát một chút, nhân số chủ lực bộ đội khả năng gần 20,000.

Vốn dĩ vòng vây do tướng quân Lý Tĩnh hình thành không biết có thể bắt gọn đội ngũ tiến công lần này hay không, nhưng hiện tại xem ra đối phương nhân số rất đông, khả năng muốn bắt gọn một mẻ hơi khó khăn, chỉ có thể tận lực kiếm nhiều đầu người.

Khi bộ đội Cung Bản Dã dần dần tiến lên, tướng quân Lý Tĩnh lặng lẽ chỉ huy bộ đội hình thành vòng vây.

Dù sao nhân số bên Đại Đường tịnh không nhiều, cho nên cái vòng vây này cũng không đặc biệt lớn, chỉ vây kín ba phần tư dải biên giới phía tây.

Nhưng đối với đội ngũ Uy Quốc hào vô chuẩn bị tâm lý thì cũng đủ rồi.

Đương nhiên ba phần tư vòng vây này đã bao vây toàn bộ đường lui của đội ngũ Uy Quốc.

Khi Lâm Hiên thấy đội ngũ phía sau ngày càng gần, liền biết tướng quân Lý Tĩnh bên kia đã chuẩn bị xong.

Lâm Hiên giả vờ dẫn dắt đội ngũ tiến hành chém giết trong doanh trướng.

Đương nhiên, chuyện Lâm Hiên làm nằm vùng không để cho tất cả mọi người trong quân biết.

Thứ nhất là vì tính bí mật, thứ hai là vì an toàn.

Vì vậy tướng sĩ Đại Đường thấy có một tiểu phân đội dẫn theo mấy trăm người xông tới, toàn bộ đều bắt đầu liều mạng chém giết.

Lâm Hiên trong quá trình đánh nhau tịnh không đánh vào chỗ yếu hại của đối phương, mức độ lớn nhất cũng chỉ là gãy xương.

Tương phản, người Uy Quốc chân chính liền không giống vậy.

Hai bên đều triển khai sự so tài liều mạng thật sự.

Trên sân hỗn hợp hai loại ngôn ngữ, lỗ tai Lâm Hiên đều muốn nổ tung.

Không chỉ có tiếng Hán, còn có tiếng Uy Quốc của đối phương.

Lâm Hiên lặng lẽ lui về phía sau chiến trường, nhìn đội ngũ Cung Bản Dã dần dần tới gần biên giới.

Chương 292

Lúc này có một chiến sĩ Đại Đường thấy Lâm Hiên lui về cuối cùng, liền lập tức tiến lên công đánh.

Lâm Hiên thấy đao chém tới, liền chủ động dùng tay đỡ.

Rất nhanh trên cánh tay Lâm Hiên liền xuất hiện một vết thương kinh người, máu chảy không ngừng.

Lâm Hiên giả vờ dốc hết sức lực cuối cùng đánh ngã chiến sĩ đối phương xuống đất, rồi vì mất máu quá nhiều mà ngã xuống.

Đương nhiên Cung Bản Dã chạy tới sau đó đã nhìn thấy tình huống này. "Xin lỗi tướng quân, ta không hoàn thành nhiệm vụ ngài giao phó.

Khả năng năng lực của ta không đủ..." Lâm Hiên yếu ớt nói, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Lại một màn biểu diễn thành công. "Lâm?

Lâm?

Người đâu, quân y đâu?" Độc lưu Cung Bản Dã ở một bên biểu diễn.

Tướng sĩ Đại Đường thấy đối diện đến đội ngũ đông đảo, dần dần bắt đầu bất địch, tiết tiết bại lui, khiến cho tất cả đội ngũ Uy Quốc đều tưởng rằng sắp thắng lợi.

Khi tất cả tướng sĩ Đại Đường lui ra khỏi vòng vây, thủ lĩnh của các tướng sĩ lưu thủ tại doanh địa phát ra một tín hiệu.

Tướng quân Lý Tĩnh nhìn thấy tín hiệu, liền biết họ đã lui về khu vực an toàn.

Tất cả tướng sĩ Đại Đường bắt đầu xuất chiến.

Tất cả người của đội súng (tốc đội) đều xông lên tuyến đầu, đội nỏ mạnh (cường nỗ đội) cũng theo sát phía sau.

Tuy rằng người đăng lục ở chỗ này không bao gồm tất cả nhân viên, nhưng đối chiến với người Uy Quốc không có vũ khí hiện đại hóa thì dư dả.

Rất nhanh đội ngũ Uy Quốc phản ứng lại là đã rơi vào vòng vây, nhưng cũng đã muộn.

Đội ngũ Uy Quốc tiết tiết bại lui, đội ngũ Đại Đường thừa thắng truy kích.

Cuối cùng vì vòng vây của Đại Đường không đặc biệt lớn, cho nên Uy Quốc xé ra được một cái miệng, các đội viên còn lại đều đào tẩu, trong đó cũng bao gồm cả Lâm Hiên đang chịu "trọng thương".

Đội ngũ Đại Đường chỉ bằng hơn 1000 người liền chiến thắng 20,000 người Uy Quốc.

Hoàn toàn là thắng lợi áp đảo.

Đội ngũ Đại Đường giờ phút này toàn bộ đều sôi trào.

Bên kia, Uy Quốc sau khi hoảng hốt đào tẩu, trải qua trùng trùng khó khăn về tới doanh địa.

Qua kiểm kê binh lực, phát hiện cuối cùng còn lại không đủ 8000 người.

Cung Bản Dã vô cùng tức giận.

Vốn tưởng rằng lần đánh lén này, cho dù không thể đuổi tất cả kẻ xâm nhập ra khỏi Uy Quốc, nhưng cũng không đến mức tổn thất thảm trọng như vậy.

Cung Bản Dã bắt đầu hoài nghi trong quân đội của mình có gian tế

Đại Đường.

Đương nhiên phần hoài nghi này tịnh không rơi lên đầu Lâm Hiên.

Dù sao Lâm Hiên đã chịu "trọng thương".

Hôm sau, Lâm Hiên từ từ tỉnh lại.

Kỳ thực Lâm Hiên trừ bỏ mất máu hơi nhiều thì tịnh không có vấn đề gì quá lớn.

Nhưng thời gian hôn mê dài mới phù hợp với vết thương của hắn.

Diễn kịch phải chuyên nghiệp. "Tướng quân, thế nào?

Ta có thắng lợi không?" Lời nói đứt quãng, lại một màn biểu diễn thành công.

Mấy tướng sĩ chăm sóc đều lắc đầu.

Lâm Hiên thấy biểu tình trầm trọng của đối phương, đoán được Đại Đường thắng lợi hoàn mỹ cỡ nào, nội tâm vui vẻ muốn lên trời, nhưng mặt ngoài cố làm ra vẻ đau thương: "Kỳ thực đều trách ta khinh suất, không phát hiện âm mưu của đối phương.

Chương 293

Ta là đội tiên phong, tất cả trách nhiệm đều tại ta.

Ta muốn đi tìm tướng quân lãnh tội." Lâm Hiên nói xong liền làm bộ muốn xuống giường.

Đám người bên cạnh đều ngăn lại: "Đội trưởng, đội trưởng, không liên quan đến ngài.

Đều là mưu kế của người Đường." "Đúng vậy, tất cả mọi người đều không cách nào dự đoán tiên tri a." Lâm Hiên vẫn cứ chạy tới doanh trướng Cung Bản Dã. "Lâm?

Ngươi tỉnh rồi?" Cung Bản Dã nhìn thấy Lâm Hiên. "Tướng quân, lần chiến dịch này thất bại, trách nhiệm đều tại ta, thỉnh cầu tướng quân trách phạt." Lâm Hiên tiến lên quỳ một gối xuống đất.

Cung Bản Dã nhìn phản ứng của Lâm Hiên, trong lòng xác định Lâm Hiên hẳn không phải là nội ứng Đại Đường.

Hắn đỡ Lâm Hiên dậy và nói: "Lâm, ta trăm phần trăm tin tưởng ngươi.

Cho nên tiếp theo ta chỉ nói với một mình ngươi suy đoán của ta.

Ta hiện tại hoài nghi trong doanh trại ta có gian tế Đại Đường.

Nếu không sự kiện đột kích lần này sao lại thất bại như thế?

Tuy rằng vũ khí trang bị của Đại Đường ta thực sự chưa từng thấy, nhưng chỉ nhìn phản ứng cùng vòng vây Đại Đường hình thành, liền biết bọn họ đã biết trước kế hoạch của ta." "Lâm, phản ứng của ngươi khá nhanh, ta hy vọng ngươi có thể giúp ta tra ra nội ứng Đại Đường trong quân doanh." "Tra cái lông a!

Gia chính là nội ứng." Lâm Hiên thầm nghĩ.

Cung Bản Dã để Lâm Hiên đi tra nội ứng, đúng là tra cái tịch mịch. "Định không phụ tướng quân sở thác." Lâm Hiên trịnh trọng trả lời.

Lâm Hiên trong lòng tính toán, rốt cuộc nên đẩy ai ra làm kẻ chết thay đây?

Thái tử Lý Khác cũng biết được Đại Đường thắng lợi hoàn mỹ, càng ngày càng cảm giác Lâm Hiên là một thần nhân.

Thái tử Lý Khác vẫn như cũ tiềm phục trong kinh đô Uy Quốc.

Một ngày nọ. "Quân vấn quy kỳ vị hữu kỳ." (Người hỏi ngày về chưa có hạn). "Có hay không có hạn trong lòng ngươi không có chút tính toán nào sao?" Tại một khách điếm trong kinh đô Uy Quốc đã xảy ra một đoạn đối thoại như vậy.

Chính là Lâm Hiên đi tìm Thái tử Lý Khác.

Hai người không hẹn mà cùng bắt đầu đi về phía gian phòng đơn trên lầu. "Tiên sinh, tiên sinh, Lý Tĩnh tướng quân thắng lợi thực sự quá tốt." Thái tử Lý Khác hiếm khi có lúc kích động như thế. "Điện hạ không cần kích động như thế, toàn bộ là do tướng sĩ nước ta huấn luyện có phương pháp." Lâm Hiên cười nói.

Quả nhiên thắng lợi lần này đã triệt để cổ vũ sĩ khí Đại Đường.

Dù sao thân ở một quốc gia xa lạ, tồn tại nguy hiểm không biết trước, cố tình lần đầu tiên đánh giặc liền giành được thắng lợi áp đảo hoàn mỹ như thế, hơn nữa còn là lấy ít thắng nhiều.

Tất cả binh sĩ Đại Đường đều vững tâm, toàn thân tâm đầu nhập chiến đấu.

Hiện tại biên giới phía tây tạm thời vô cùng an toàn.

Từ sau khi chiến tranh thắng lợi, việc xây dựng phòng tuyến ở

biên giới phía tây đã được đẩy mạnh về phía trước.

Tiếp theo chính là phía nam của Ảnh Tử.

Phía nam của Ảnh Tử có đại bộ phận thành viên của đội súng (tốc đội).

Vì vậy nếu thật sự có chiến đấu, chỉ sẽ thắng càng đẹp mắt hơn.

Theo thời gian trôi qua, tất cả tướng sĩ trên biển đều lục tục đến phía tây và phía nam.

Tất cả chủ lực bộ đội Đại Đường đều tập kết hoàn tất, hiện tại có thể chủ động tiến công rồi.

Bên kia, Cung Bản Dã ở trong doanh trướng vô cùng lo âu.

Vốn nhân số Uy Quốc không nhiều, lại vì quan hệ lần chiến tranh đầu tiên mà tổn thất thảm trọng.

Chương 294

Hoàng đế Uy Quốc biết sau chiến dịch thứ nhất liền biết Đại Đường bất mãn với hành vi muốn bắt đi Lâm Hiên lần trước.

Nhưng cũng không ngờ, một cái Lâm Hiên nho nhỏ cư nhiên đáng giá để Đại Đường tới đánh giặc.

Nhưng nhìn vũ khí trang bị và tốc độ tiến công của Đại Đường, liền biết Lâm Hiên thật sự là một nhân tài.

Uy Quốc lúc đó thật nên tốn thêm chút công phu trực tiếp bắt hắn đi, khả năng lần này thắng lợi sẽ thuộc về Uy Quốc.

Nhưng hiện tại quan trọng nhất là làm sao giành thắng lợi trong chiến tranh lần này, nữu chuyển cục diện thất bại hiện tại.

Cung Bản Dã một bên tiếp tục chiêu binh trong biên giới Uy Quốc, bên kia Hoàng đế Uy Quốc bắt đầu suy tư xem có ai có thể giúp đỡ.

Dù sao nếu thời gian kéo dài, người Đường khả năng sẽ đánh vào trong kinh đô.

Quân đội Đại Đường đều nghe nói về thắng lợi hoàn mỹ lần đầu tiên của tướng quân Lý Tĩnh, tất cả mọi người đều tràn đầy tự tin.

Tướng quân Lý Tĩnh và Ảnh Tử bắt đầu từ hai phương hướng tây và nam đẩy mạnh vào trung gian, chuẩn bị tiến công kinh đô Uy Quốc.

Đương nhiên thắng lợi hoàn mỹ của trận chiến đầu tiên cũng truyền về trong biên giới Đại Đường.

Tất cả tử dân Đại Đường đều nhiệt huyết sôi trào.

Vốn tưởng chiến đấu bên trong biên giới nước khác sẽ dị thường khó khăn, đặc biệt là hành động vượt biển lần này.

Cố tình Thái tử Lý Khác cùng Lâm Hiên lại đạt được thắng lợi hoàn mỹ ngay lần đầu.

Lý Nhị biết được tin tức này: "Tốt tốt tốt, không hổ là Thái tử điện hạ Đại Đường ta.

Lão Hiên ở bên cạnh cũng thật sự tuyệt, cư nhiên có thể thâm nhập địch hậu, cung cấp tình báo quân sự cho phe ta." Lý Nhị hiện tại càng ngày càng hài lòng với sự hợp tác giữa Thái tử Lý Khác và Lâm Hiên.

Đương nhiên Lý Nhị cũng trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, lần này Thái tử lập tức xuất chinh trở về, liền truyền ngôi cho hắn.

Dù sao về tình về lý đều nên cho cái vị trí này.

Người trong phủ Lâm Hiên đương nhiên cũng đều biết tin tức lần này.

Mấy tỷ muội đều lệ nóng doanh tròng.

Một phương diện vì Lâm Hiên thắng lợi, phương diện khác vì hoàn cảnh Lâm Hiên đang ở.

Dù sao ở trong quân doanh địch quốc, một khi có điều bất trắc, người nguy hiểm đầu tiên chính là Lâm Hiên.

Nhưng đều biết Lâm Hiên sẽ không buông tha, chỉ có thể trong lòng yên lặng cầu nguyện Lâm Hiên không sao.

Quan Âm Tỳ ở trong cung, vì chiến tranh thắng lợi lần này, một mặt cao hứng, một mặt lo âu.

Vừa cao hứng vì Lâm Hiên thắng lợi, lại lo âu vì vị trí của Thái tử Lý Khác quá ổn cố.

Một khi Thái tử lần này trở về, Lý Nhị sẽ suy xét chuyện truyền ngôi.

Vậy Lý Trị phải làm sao?

Ngụy Vương Lý Thái bị đuổi tới biên giới.

Lý Trị hiện tại ở trong kinh đô Đại Đường, nếu không phải vì gia tộc Trường Tôn tồn tại, vậy thì cảnh địa của Tấn Vương Lý Trị chỉ sẽ càng thêm nguy hiểm.

Hy vọng Thái tử Lý Khác sau khi tức vị sẽ không làm khó dễ Tấn Vương Lý Trị.

Quan Âm Tỳ nhớ tới thỉnh cầu ban đầu đối với Lâm Hiên.

Chờ Thái tử Lý Khác trở về, một khi tức vị, nếu Tấn Vương Lý Trị có nguy hiểm, liền có thể đề xuất yêu cầu này.

Ít nhất có thể bảo toàn tính mạng Tấn Vương Lý Trị.

Lâm Hiên hiện tại không biết sau khi về nước sẽ phải đối mặt vấn đề song trọng.

Hiện tại hắn đang yên tĩnh dưỡng thương trong quân doanh Uy Quốc.

Vết rạch kia vì vấn đề góc độ, chỉ nhìn khá đáng sợ, kỳ thực tịnh không nghiêm trọng lắm.

Vết thương của Lâm Hiên ngày càng chuyển biến tốt.

Hắn cũng nghe nói Cung Bản Dã đang mở rộng chiêu binh.

Đương nhiên trong thời gian ngắn tuyệt không có khả năng lấy được binh lực lớn hơn.

Chương 295

Bởi vì trước đó đã chiêu một lần, cho nên lần chiêu binh này càng thêm khó khăn.

Lúc này là lúc phát huy nhân tình của người Uy Quốc.

Hoàng đế Uy Quốc hướng nhiều quốc gia cầu viện, nhưng lại không mượn được đủ nhiều binh lực.

Lại vì phía tây và phía nam đồng thời ép sát, khiến cho Nam Cung Dã trong tình huống nhân số rõ ràng không đủ, không thể không lần nữa nghênh chiến trên chiến trường.

Đương nhiên vẫn như cũ bại bắc.

Mắt thấy người Đường sắp đánh vào kinh đô.

Lâm Hiên cùng Thái tử Lý Khác hứng thú càng ngày càng cao.

Thái tử Lý Khác ở trong kinh đô Uy Quốc sớm đã không kìm nén được, tham dự vào chiến đấu phía nam, cùng Ảnh Tử đem biên giới tuyến đẩy mạnh về phía trước.

Một ngày nọ vào buổi tối, Cung Bản Dã triệu tập hội nghị: "Tất cả lãnh đạo nghe lệnh.

Mệnh lệnh tất cả tướng sĩ kiên trì tối hôm nay, không thể để người Đường trực tiếp đánh vào kinh đô.

Ngày mai viện binh của phe ta sẽ đến." Lâm Hiên nghe câu này lược hiển kinh ngạc.

Đương nhiên tất cả những người lãnh đạo khác cũng vậy. "Tướng quân chiêu binh rồi sao?

Theo nhân khẩu quốc gia ta, căn bản là không thể nào nha." "Mặc

kệ đi, cứ theo tướng quân nói, lại kiên trì nốt tối nay xem sao." Tất cả nội tâm những người lãnh đạo đều nghĩ như vậy.

Sau khi hội nghị tan, Lâm Hiên đuổi theo Cung Bản Dã. "Tướng quân, đoạn văn kia chẳng lẽ là để an định quân tâm?

Hiện tại bên ta thực sự không có binh lực dư thừa để sử dụng.

Nếu ngày mai không có người đến, vậy ta phải làm sao?

Cho dù tất cả mọi người có thể kiên trì qua tối nay, vậy ngày mai thì sao?" Lâm Hiên hỏi. "Lâm, yên tâm đi, ta đã nói có thì là thật sự có.

Ta hiện tại đang phải suy xét làm sao xử lý tên phó tướng bên cạnh ta." Cung Bản Dã bất đắc dĩ nói.

Phó tướng bên cạnh Cung Bản Dã chính là kẻ chết thay mà Lâm Hiên chọn.

Hắn để Thái tử Lý Khác tìm mấy thủ hạ ở trong Uy Quốc, giả trang giao đàm với tên phó tướng kia.

Cố tình tên phó tướng kia bị hạ dược, tuy rằng cả người nhìn qua là trạng thái thanh tỉnh, nhưng kỳ thực thần trí đã mơ hồ.

Khi Cung Bản Dã chạy tới, "trùng hợp" nhìn thấy phó tướng cùng mấy người Đường đang nói chuyện.

Tuy rằng nghe không hiểu, nhưng chỉ nhìn sắc mặt mấy người Đường liền biết đang dương dương tự đắc.

Lâm Hiên cố làm ra vẻ chấn kinh: "Thật không ngờ đó lại là phó tướng đại nhân." Lâm Hiên cố ý để Cung Bản Dã đích thân nhìn thấy hành vi của phó tướng, không qua chuyển thuật.

Nếu không dù sao cũng là người đi theo bên cạnh Cung Bản Dã, không thể dễ dàng thuyết phục Cung Bản Dã.

Vì vậy Cung Bản Dã đích thân nhìn thấy sự phản bội của phó

tướng, lập tức sai người bắt về quân doanh, chuẩn bị nghiêm hình tra tấn.

Cố tình tên phó tướng kia thật sự không biết bất cứ thứ gì, vì vậy Cung Bản Dã chỉ cho rằng hắn trung thành với Đại Đường, Cung Bản Dã chỉ càng thêm tức giận.

Đương nhiên, chuyện nội ứng cũng cứ thế kết thúc. "Tất cả toàn do tướng quân định đoạt." Lâm Hiên tịnh không cầu tình cho tên phó tướng kia.

Dù sao đó cũng là "tội khôi họa thủ" hại cánh tay hắn suýt nữa bị phế.

Nhưng điều làm Lâm Hiên trăm ngàn lần không giải thích được là Uy Quốc rốt cuộc mượn binh lực từ đâu?

Xem ra tin tức này cũng phải báo trước cho tướng quân Lý Tĩnh và Thái tử Lý Khác.

Vì thế, Lâm Hiên ngay trong đêm đem tin tức đưa ra khỏi quân doanh Uy Quốc, để tướng quân Lý Tĩnh và Thái tử Lý Khác chuẩn bị sẵn sàng.

Kỳ thực phòng thủ tốt nhất chính là tiến công.

Tướng quân Lý Tĩnh cùng Thái tử Lý Khác đều hiểu rõ đạo lý này.

Chương 296

Vì vậy hai người nhận được tin tức xong liền từ hai hướng trực tiếp tiến công kinh đô Uy Quốc, tránh cho vì Uy Quốc thỉnh viện binh mà rơi vào cục diện bị động.

Quân đội Uy Quốc phí hết thiên tân vạn khổ, rốt cuộc kiên trì được một đêm trước sự tiến công song trọng của tướng quân Lý Tĩnh và Thái tử Lý Khác.

Trên vùng biển phương bắc.

Lâm Hiên vốn đã chiêu mộ mấy người thông thạo thủy tính ở dải biên giới Đại Đường và mời vào quân doanh.

Trong đó có một người tên là A Thủy, đầu óc vô cùng linh hoạt.

Lâm Hiên để hắn dẫn dắt năm chiến hạm, phân biệt trấn giữ tại vùng biển phía bắc và phía đông Uy Quốc, tránh cho Uy Quốc mượn binh từ bên ngoài về.

Sáng sớm hôm nay, trên vùng biển phương bắc có một đàn hải điểu lớn bị kinh động.

A Thủy liền biết sẽ có lượng lớn nhân loại xuất hiện, nếu không sẽ không thể kinh động một đàn chim nước lớn như vậy.

A Thủy mệnh lệnh tất cả người trên quân hạm chỉnh trang, chuẩn bị chiến đấu, đồng thời phóng một tín hiệu thông báo cho người ở phía đông biết bên này có nguy hiểm.

Mấy chiến hạm phía đông nhìn thấy tín hiệu, liền lập tức gia tăng mã lực chạy về phía bắc.

A Thủy tổ chức tất cả mọi người bắt đầu chiến đấu.

Chiến hạm của đối phương tịnh không lớn, so với Đại Đường, toàn bộ đều là thuyền nhỏ.

Đối phương hiển nhiên không có khả năng tạo ra thuyền lớn như Đại Đường, tốc độ thuyền rõ ràng giảm chậm, hiển nhiên đang suy xét xem có thắng nổi để đi công kích thuyền lớn như vậy hay không.

Đương nhiên cũng vì thế mà A Thủy có thời gian chuẩn bị sung túc.

Khoảng nửa canh giờ sau, tất cả thuyền nhỏ tập kết hoàn tất, chuẩn bị đồng thời tiến công hướng về phía thuyền lớn.

Tại thuyền phương bắc, Lâm Hiên chuẩn bị ba cái, đều là chiến hạm lớn nhất.

Bên trên phối bị không chỉ có Bách Kích Pháo (súng cối), còn có Khinh hình cơ thương (súng máy hạng nhẹ), Trọng hình cơ thương (súng máy hạng nặng).

Vì vậy, cho dù đối phương có hơn mười thuyền nhỏ, A Thủy đều không để vào mắt.

Mắt thấy hơn mười cái thuyền nhỏ phân biệt bao vây ba cái thuyền lớn, A Thủy ở trên thuyền lớn chỉ huy có trật tự, tiến công hướng về phía thuyền nhỏ.

Hầu như một quả Bách Kích Pháo xuống dưới, một chiếc thuyền nhỏ sẽ chìm nghỉm.

Sau đó người trên thuyền nhỏ sẽ hoảng trương bơi sang thuyền nhỏ khác.

A Thủy thấy tình huống này, liền biết khẳng định thắng chắc.

Qua không bao lâu, mấy con thuyền phía đông cũng tới gần phương bắc.

Thuyền nhỏ thấy lại có thêm mấy tàu thuyền lớn, lại thấy hầu như không có cơ hội thắng, liền bắt đầu hoảng hốt đào thoát về phía biên giới Uy Quốc.

Cuối cùng vẫn có không ít người chạy thoát vào trong lãnh thổ Uy Quốc.

A Thủy đem tin tức truyền cho Lâm Hiên.

Lâm Hiên biết được Uy Quốc sẽ có đội ngũ tăng viện từ phương bắc.

Lâm Hiên trong lòng tịnh không có gợn sóng gì lớn, chỉ cần biết là từ đâu tới, trong lòng hiểu rõ là được.

Đã A Thủy có năng lực đánh cho bọn họ chạy trối chết, vậy chứng minh đội ngũ này không đặc biệt lợi hại.

Đến rồi cũng chỉ là đi cùng Uy Quốc diệt vong mà thôi.

Lâm Hiên đi vào trong trướng Cung Bản Dã. "Tướng quân, viện binh của chúng ta rốt cuộc là người từ đâu đến?

Có đáng tin cậy không?" Vừa rồi Cung Bản Dã cũng nhận được tin tức, người của Đế quốc La Mã Lý Áo đã đến biên giới Uy Quốc, đang từ phương bắc chạy về kinh đô. "Lâm, lúc này cứ yên tâm đi.

Viện binh là do Hoàng đế nước ta mượn từ Đế quốc La Mã Lý Áo.

Cho nên sẽ không tồn tại người không đáng tin cậy." Lâm Hiên lúc này mới biết, thì ra là mượn người của Đế quốc La Mã Lý Áo.

Kỳ thực Lâm Hiên vốn đã sớm điều tra, Uy Quốc cùng các quốc gia chung quanh ở chung tịnh không vô cùng hòa hợp.

Cho nên khi Cung Bản Dã muốn điều binh từ nước ngoài, Lâm Hiên vốn tưởng rằng sẽ không có quốc gia nào nguyện ý cho mượn

binh.

Chương 297

Không ngờ cuối cùng nguyện ý cho mượn binh lại là Đế quốc La Mã Lý Áo.

Xem ra Đế quốc La Mã Lý Áo cũng không phải loại vừa. "Vậy thật quá tốt rồi." Lâm Hiên ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Vốn tưởng rằng đánh bại Uy Quốc chỉ là chuyện ngày một ngày hai, không ngờ đột nhiên lại có ngoại viện.

Xem ra phải tốn thêm một khoảng thời gian nữa.

Khoảng hai canh giờ sau. "Tướng quân, có một đội tự xưng là viện binh của ta đến." Người giữ cửa phía trước vào báo cáo. "Tự xưng là người Hoàng đế nước ta mượn từ Đế quốc La Mã Lý Áo?

Tốt, rốt cuộc cũng đến." Cung Bản Dã đích thân đi nghênh tiếp quân đội Đế quốc La Mã Lý Áo, nhưng nhìn thấy quân đội này cũng vô cùng chật vật. "Sao lại thế này?" Cung Bản Dã vốn tưởng rằng đối phương sẽ tư thế hiên ngang, không ngờ lại chật vật như thế.

Người La Mã đương nhiên cũng nghe không hiểu Cung Bản Dã nói gì, nhưng có phiên dịch tồn tại. "Chúng ta lúc nhập cảnh từ trên biển đã gặp phải sự đột kích của mấy chiếc thuyền lớn.

Vũ khí trang bị của đối phương thực sự quá phỉ di sở tư (khó tin) rồi, hơn nữa thực lực vô cùng lợi hại.

Bên ta tổn thất gần 8000 người.

Vốn Uy Quốc hoàng đế hướng Đế quốc La Mã Lý Áo mượn binh 50,000, hiện tại chỉ còn lại hơn 4 vạn." "Tướng quân vất vả rồi, tướng quân mời đi nghỉ ngơi trước." Cung Bản Dã nói với người lãnh đạo.

Thái tử Lý Khác cùng tướng quân Lý Tĩnh cũng nhận được tin của Lâm Hiên, biết được Uy Quốc có 4 vạn binh lực.

Lâm Hiên cũng gửi tin cho A Thủy, bảo hắn lên bờ, từ phương bắc cùng tướng quân Lý Tĩnh và Thái tử Lý Khác cùng nhau chuẩn bị tiến công kinh đô Uy Quốc.

A Thủy nhận được tin liền hướng kinh đô Uy Quốc chạy tới.

Qua một ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn, bên phía Cung Bản Dã cũng chuẩn bị xong.

Đương nhiên A Thủy bên kia cũng đuổi tới biên giới tuyến kinh đô Uy Quốc.

Hai bên đều đã chuẩn bị hoàn thành.

Lâm Hiên biết trận chiến lần này sẽ là mấu chốt của chiến tranh.

Lâm Hiên hướng ba phương hướng phát ra tin tức, xưng Cung Bản Dã cực kỳ có khả năng tối nay trực tiếp tiến công, bảo tất cả mọi người đều không thể lơ là, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Lâm Hiên.

Cung Bản Dã thấy nhân viên chi viện đã nghỉ ngơi xong, lập tức phát ra kèn lệnh sắp chiến đấu.

Binh lực hai bên hiện tại vô cùng tương đương.

Hiện tại chỉ xem thực lực hai bên.

Đại Đường ba phương hướng đều có Bách Kích Pháo cùng máy móc hạng nặng.

Một khi chiến đội Uy Quốc đi tới một phương hướng nào đó, hai cái phương hướng còn lại liền hướng vào giữa dựa sát, trực tiếp bức cận kinh đô Uy Quốc.

Nhưng nếu Uy Quốc cũng chia làm ba phương hướng đi tới, vậy thì trực tiếp tiêu diệt quân đội Uy Quốc.

Vô luận Cung Bản Dã đi đường nào, đều là tử lộ. "Chia làm nam, bắc, tây ba phương hướng, hướng quân đội Đại Đường tiến công!" Quả nhiên, Cung Bản Dã chia làm ba hướng tiến công.

Cung Bản Dã ý thức được nếu tập trung tất cả binh lực hướng một phương hướng tiến công, vậy thì khả năng hai phương hướng còn lại của địch sẽ trực tiếp tiến vào trong kinh đô.

Vậy thì kinh đô sẽ rơi vào cảnh địa vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy Cung Bản Dã chia làm ba hướng khác nhau đồng thời tiến công.

Đương nhiên, dưới sự cống hiến của vũ khí hiện đại hóa, quân đội Đại Đường hào vô huyền niệm thắng lợi.

Bất kể là Đế quốc La Mã Lý Áo hay quân nhân Uy Quốc, toàn bộ đều lạc hoang mà chạy.

Đại Đường thừa thắng truy kích, trực tiếp đánh vào kinh đô Uy Quốc.

Chương 298

Sau khi tiến vào hoàng thành, phát hiện Hoàng đế Uy Quốc đã thiết phúc (mổ bụng) tự sát.

Lâm Hiên trên đường công đánh đương nhiên hội hợp với Thái tử Lý Khác.

Một đám người tiến vào hoàng thành, thanh lý tất cả tàn dư của Uy Quốc, tịnh an doanh trát trại ngay trong hoàng thành.

Thái tử Lý Khác tịnh không mệnh lệnh đuổi tận giết tuyệt già trẻ lớn bé, dù sao trừ bỏ người trong quân đội, tịnh không có một tia một hào phản kháng.

Vì vậy Thái tử Lý Khác cùng Lâm Hiên chỉ ở trong hoàng thành thỏa thiện xử lý đám quân đội.

Bách tính trong quốc độ Uy Quốc tiếp tục sinh hoạt.

Đến đây, chiến đấu giữa Đại Đường và Uy Quốc triệt để kết thúc.

Tuy rằng trong đó có một chút trắc trở nhỏ, nhưng Đại Đường vẫn như cũ toàn thắng.

Đế quốc La Mã Lý Áo nhận được tin Đại Đường toàn thắng bắt đầu lo âu, dù sao họ cũng đã cho Uy Quốc mượn binh.

Tại kinh đô Đại Đường.

Lý Nhị xem xong tấu chương từ chiến trường truyền về, đương trường vỗ bàn tán thưởng.

Một đám đại thần sờ không được đầu óc. "Tốt tốt tốt, Lão Tam chiến đấu lại một lần nữa toàn thắng!

Lão Hiên thật sự quá tuyệt vời." Một đám đại thần đều kinh ngạc

đến ngây người trước năng lực chiến đấu của Thái tử Lý Khác.

Không đến một năm, một quốc gia liền bị Thái tử Lý Khác triệt để thu phục.

Cử quốc thượng hạ Đại Đường đều sôi trào.

Tất cả mọi người đều đang ca tụng Thái tử Lý Khác cùng Lâm Hiên.

Lý Nhị lập tức viết một bức thư, mệnh Thái tử Lý Khác cùng Lâm Hiên ban sư hồi triều, tịnh phong Lý Tĩnh làm Trấn Biên Đại Sử, để Lý Tĩnh ở lại lãnh thổ Uy Quốc, thay Đại Đường quản lý quốc thổ mới tăng.

Trong lịch sử chưa từng có chuyện này, dù sao tướng quân Lý Tĩnh không có huyết mạch hoàng tộc, vẻn vẹn chỉ là một tướng quân, lại như thu hoạch được đất phong, thật sự là vinh dự cực lớn.

Lâm Hiên cũng không ngờ Lý Nhị lại đưa ra quyết định này.

Tuy nằm ngoài dự liệu nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Dù sao tướng quân Lý Tĩnh đã chinh chiến sa trường vì Đại Đường bao nhiêu năm nay.

Lãnh thổ Uy Quốc coi như là đất phong cho tướng quân Lý Tĩnh.

Tướng quân Lý Tĩnh nhận được thánh chỉ cũng vô cùng cảm kích.

Lâm Hiên có thể cảm giác được, khi tiếp chỉ, tay của ông ấy cũng run lên.

Thái tử Lý Khác ở một bên cũng gật đầu hài lòng.

Bởi vì Thái tử Lý Khác biết rõ cống hiến của tướng quân Lý Tĩnh đối với Đại Đường.

Cho nên đem lãnh thổ Uy Quốc làm đất phong, một chút cũng

không quá phận.

Thái tử Lý Khác cùng Lâm Hiên khao thưởng tam quân, sau đó chuẩn bị ban sư hồi triều.

Lâm Hiên sau khi tiến vào quốc đô Uy Quốc đã chuyên môn đi tìm cô bé gia tộc Cung Bản mà hắn từng gặp ở trà quán.

Lâm Hiên biết gia tộc Cung Bản hiện tại không còn thế lực, nếu tất cả người của gia tộc Cung Bản đều bị xử tử, như vậy tình cảnh của cô bé sẽ vô cùng nguy hiểm.

Dù sao cô bé này lúc mới bắt đầu cũng từng giúp đỡ Lâm Hiên.

Không thể để nàng cứ thế chết oan uổng.

Lâm Hiên tìm được trà lâu cũ, thấy việc buôn bán vẫn như xưa, bèn hỏi thăm điếm viên về tung tích của cô bé.

Hóa ra khi gia tộc Cung Bản bị diệt, cô bé đã lén lút trốn thoát.

Mẫu thân của nàng vì bệnh nặng, không kiên trì được đến cuối cùng nên đã qua đời sớm.

Lâm Hiên tìm được địa chỉ của cô bé. "Chào, còn nhớ ta không?" Lâm Hiên hỏi.

Chương 299

Cô bé đương nhiên nhớ rõ Lâm Hiên, bởi vì người này liếc mắt một cái là nhận ra nàng là nữ cải nam trang. "Ca ca, chào ngài, ta nhớ rõ." "Kỳ thật ta là người Đại Đường." Lâm Hiên thẳng thắn với cô bé. "Hiện tại ta sắp về quốc đô Đại Đường.

Xin lỗi vì lúc trước đã lừa gạt muội." Bởi vì cô bé từ nhỏ đã bị người gia tộc Cung Bản ức hiếp, cho nên đối với gia tộc Cung Bản tịnh không có cảm tình. "Không sao, không sao." "Vậy hiện tại không còn mẫu thân, muội sống dựa vào cái gì?" "Mẫu thân không còn, cuộc sống của ta cũng không còn mục đích gì nữa." Huống hồ người mà cô bé thầm thích cũng đã chết trận trên chiến trường.

Cho nên hiện tại nàng đối với quốc đô Uy Quốc hào không lưu luyến.

Lâm Hiên nghe xong tình huống liền hỏi: "Vậy có hứng thú đi theo ta về Đại Đường không?

Ta có thể sắp xếp cho muội một công việc tốt ở đó." Lâm Hiên luôn cảm thấy có lỗi với cô bé này, cho nên muốn bồi thường.

Dù sao phong khí Đại Đường vì Lâm Hiên mà thay đổi không ít.

Cô bé dù sao cũng không còn lưu luyến gì với Uy Quốc, nên đã đồng ý đề nghị của Lâm Hiên.

Trên đường từ Uy Quốc trở về Đại Đường, Thái tử Lý Khác phát hiện bên cạnh Lâm Hiên lại có thêm một cô bé. "Tiên sinh, tình trường của ngài thật sự vô cùng đắc ý.

Tại sao ta cảm giác chọn một người lại khó khăn muốn chết như vậy?" Tên "trai thẳng sắt thép" Lý Khác nói.

Đương nhiên rồi, kinh nghiệm tình cảm của hai người, một là gà mờ, một là lão thủ.

Cho nên Thái tử Lý Khác tổng cảm giác bên cạnh Lâm Hiên luôn có nữ tử vây quanh không dứt. "Điện hạ không cần lo lắng, hiện tại Thái tử phi chẳng phải đã chọn ra rồi sao?" Lâm Hiên nói.

Thái tử phi mà Lý Khác chọn cuối cùng là người của gia tộc Trường Tôn.

Cô gái kia vốn không có địa vị trong gia tộc Trường Tôn, vì vậy mới bị đưa vào cung của Thái tử Lý Khác.

Vốn tưởng rằng tính cách nhút nhát của nàng tuyệt đối sẽ không được Thái tử Lý Khác yêu thích.

Nào ngờ Thái tử Lý Khác khi nàng thị tẩm, nhìn dáng vẻ nhút nhát của nàng lại nhịn không được thương tiếc.

Cuối cùng dần dần lâu ngày sinh tình.

Trường Tôn Thanh Uyển cuối cùng cũng ngồi lên bảo tọa Thái tử phi.

Tuy rằng hiện tại tính tình vẫn ôn nhu như trước, nhưng Thái tử Lý Khác hình như lại thích kiểu người này.

Lâm Hiên đối với việc Trường Tôn Thanh Uyển làm Thái tử phi cũng không có ý kiến gì nhiều.

Bởi vì Lâm Hiên tin tưởng một người phụ nữ không thay đổi được đại cục, quan trọng là Thái tử Lý Khác thích.

Hơn nữa nếu có Trường Tôn Thanh Uyển làm Thái tử phi, như vậy người của gia tộc Trường Tôn đều sẽ thành thật hơn một chút.

Trường Tôn Vô Kỵ biết tin Trường Tôn Thanh Uyển được làm Thái tử phi, chỉ cảm thấy có chút không thể tin nổi. "Người đời đều

nói, hữu tâm trồng hoa hoa không nở, vô tâm cắm liễu liễu lại xanh.

Vốn tưởng rằng loại chuyện này chỉ phát sinh trong miệng người đời, hiện tại mới biết hóa ra là thật." Trường Tôn Vô Kỵ vô cùng kinh ngạc.

Dù sao Trường Tôn Thanh Uyển là nữ tử mà ông ta không coi trọng nhất, thế mà lại ngồi lên vị trí mà tất cả nữ nhân đều mong muốn.

Thái tử Lý Khác nghĩ đến tiểu kiều thê, khóe miệng bất giác nhếch lên.

Lâm Hiên nhìn biểu tình của Thái tử Lý Khác liền biết hai người bọn họ thực sự rất tốt.

Lâm Hiên cũng cảm thấy an ủi.

Dù sao trước đó Lâm Hiên vẫn luôn lo lắng Thái tử Lý Khác liệu có sở thích gì đặc biệt hay không.

Hiện tại xem ra hết thảy đều là lo hão.

Đợi sau khi hai người về đến biên cảnh, đem tất cả chiến thuyền đi bảo dưỡng, tất cả mọi người từ biên cảnh đi về hướng quốc đô.

Sau khi đến cổng thành Đại Đường, Lâm Hiên mới biết hóa ra Lý Nhị đang ở cửa nghênh đón hai người cùng quân đội.

Tất cả mọi người đều ở đó, bao gồm cả Thái tử phi đang bụng mang dạ chửa.

Chương 300

Thái tử Lý Khác tự nhiên kinh ngạc đến ngây người.

Dù sao trước khi xuất chinh, tất cả mọi người đều không biết chuyện này. "Thanh Uyển, nàng...?" "Nhìn xem đứa nhỏ này, ngay cả việc mình có con rồi cũng không biết." Lý Nhị ở một bên trêu ghẹo nói. "Điện hạ, hơn chín tháng rồi." Thượng Quan Thanh Uyển (Trường Tôn Thanh Uyển) thẹn thùng nói.

Thái tử Lý Khác cùng Lâm Hiên xuất chinh gần chín tháng, cho nên đứa bé đã có từ trước khi đi.

Thái tử Lý Khác kích động đến mức không biết nói gì. "May quá, may quá ta đã kịp trở về.

Ta nhất định phải tận mắt nhìn đứa bé này chào đời." Tên nam thẳng sắt thép Lý Khác cư nhiên cũng biết bồi thường vợ con.

Lâm Hiên là lần duy nhất vào lúc khải hoàn lại đứng bên cạnh Thái tử Lý Khác làm nền.

Kỳ thật Lý Nhị đã sớm đoán ra thân phận thật sự của Ngọc Diện Chân Nhân.

Dù sao nhân tài như Lâm Hiên, trên thế giới tuyệt đối không tìm ra người thứ hai.

Cho nên Lý Nhị kỳ thật đã sớm cảm giác được Ngọc Diện Chân Nhân chính là Lâm Hiên.

Lâm Hiên thấy Lý Nhị tịnh không có ý trách tội, liền triệt để yên tâm.

Vốn sợ Lý Nhị vì chuyện này mà tìm hắn gây phiền toái.

Xem ra chiến dịch lần này thắng lợi, tâm tình Lý Nhị đặc biệt cao hứng, nếu không tuyệt đối sẽ không bình tĩnh nhìn như vậy.

Nhưng Lâm Hiên nhìn Thái tử phi có thai xong, cả người liền không bình tĩnh nổi.

Bằng vào cái tên nam thẳng như Thái tử Lý Khác, cư nhiên đã có đứa con đầu lòng?

Lâm Hiên vốn tưởng rằng chờ con mình chạy đầy đất rồi, Thái tử Lý Khác cũng chưa chắc đã có con nối dõi.

Lâm Hiên không chỉ hiện tại ngay cả một đứa con cũng không có, mà Thái tử Lý Khác đứa đầu tiên sắp sinh rồi.

Trong lòng Lâm Hiên đột nhiên cảm giác một trận không phục.

Hắn đột nhiên bức thiết muốn gặp mấy người thê tử trong nhà. "Sư phụ, sư phụ, ta ở bên này!" Lâm Hiên đột nhiên nghe thấy thanh âm của Lý Anh Ca.

Dựa theo tính cách mấy người trong nhà, ngoại trừ Lý Anh Ca ra cũng không ai có thể ở dưới hoàn cảnh đại đình quảng chúng mà la to như vậy.

Lâm Hiên liền biết mấy người thê tử cũng đang chờ đợi.

Lâm Hiên lập tức chạy đến trước mặt mấy người thê tử.

Đang chuẩn bị vươn tay ôm tất cả vào lòng, thì mấy người lại đồng thời lui về phía sau, cũng ra hiệu bằng mắt cho Lâm Hiên.

Được rồi, da mặt mấy nàng vẫn không dày bằng Lâm Hiên.

Lâm Hiên thấy thế liền cũng biết tâm lý của mấy nàng, không cam lòng lui về phía sau hai bước, giữ một khoảng cách thỏa đáng. "Sao lại tới đây?

Ta nhớ không phải đã bảo chờ ta ở cửa nhà sao?" "Sư phụ, đây

chính là cửa nhà.

Đại Đường quốc đô chính là nhà của tất cả chúng ta nha." Lâm Hiên biết mấy người khẳng định lo lắng an toàn cho hắn.

Dù sao trận chiến đầu tiên Lâm Hiên cố ý bị thương, hiện tại vẫn còn vết sẹo.

Lúc tin tức truyền về, mấy người đều lo lắng muốn chết.

Hóa ra những lời Lâm Hiên nói ở nhà đều là gạt người.

Cái gì mà quân sư hoàn toàn không cần lên chiến trường.

Hắn chẳng những lên chiến trường, còn tiến vào địch doanh làm nằm vùng, thật sự là những ngày tháng liếm máu trên lưỡi đao.

Lần bị thương đó, sau khi tin tức truyền về, mấy người đều tranh nhau muốn đi biên cảnh.

Cuối cùng Từ Huệ chủ trì đại cục, ổn định cảm xúc của mấy nữ nhân.

Chương 301

Kỳ thật Từ Huệ càng lo lắng không chịu được, nhưng trong nhà không thể không có người tâm phúc, cho nên Từ Huệ liền trở thành "đầu tàu" trong nhà sau khi Lâm Hiên rời đi.

Lâm Hiên biết được thì càng thêm cảm khái tâm cảnh của Từ Huệ.

Trên thế giới này nữ nhân thông minh có, nữ nhân xinh đẹp có, nhưng nữ nhân chân chính có thể chủ trì đại cục lại không nhiều.

Quan Âm Tỳ cũng ở trong đội ngũ nghênh đón khải hoàn.

Quan Âm Tỳ cùng Lâm Hiên chỉ nhìn nhau một cái, liền từ trong mắt đối phương biết được tất cả.

Hai người đối mắt hai giây, liền dời đi tầm mắt.

Tuy rằng không nói lời nào, nhưng còn hơn vạn lời nói khiến người ta an tâm. "Đinh, nhân dịp lần này ngài bị thương, hệ thống quyết định cấp cho ngài khen thưởng nhất định.

Cụ thể nội dung khen thưởng xin chờ thông báo." Lâm Hiên nhận được nhắc nhở của hệ thống, cảm giác hệ thống đang thừa nước đục thả câu.

Chỉ hy vọng lần này kinh hỉ sẽ lớn một chút.

Dù sao hắn cũng đã đổ máu rồi.

Lâm Hiên vốn sợ hãi vì thân thể suy yếu sẽ khiến toàn bộ hệ thống xảy ra vấn đề, nhưng hiện tại xem ra hệ thống và thân thể tịnh không có quan hệ.

Lâm Hiên cũng thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi tham gia yến tiệc tẩy trần, mọi người giải tán.

Lâm Hiên cùng người nhà trở về, bao gồm cả Cung Bản Tĩnh (Miyamoto Shizuka) vẫn luôn đi theo Lâm Hiên từ đầu đến cuối.

Mấy người vốn dĩ nhìn thấy Cung Bản Tĩnh thì tò mò sao Lâm Hiên lại dẫn một cô bé về, cuối cùng mới biết cô gái này thực ra đã hơn hai mươi tuổi, chỉ vì vóc dáng nhỏ bé, lại có khuôn mặt búp bê nên nhìn đặc biệt nhỏ tuổi.

Lâm Hiên sắp xếp nàng vào cửa hàng của Từ Huệ, giúp đỡ Từ Huệ một số vấn đề.

Bởi vì Cung Bản Tĩnh từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh gian khổ, cho nên đối với son phấn và các sản phẩm làm đẹp trong tiệm của Từ Huệ thì dốt đặc cán mai.

Từ Huệ đối với biểu hiện của Cung Bản Tĩnh cũng vô cùng khổ não.

Nhưng cuối cùng Từ Huệ phát hiện ra chỗ tuyệt diệu của Cung Bản Tĩnh.

Nàng có thể chỉ dựa vào mũi liền ngửi ra tất cả phẩm chủng trà, tỉ lệ thành công cao tới chín mươi chín phần trăm.

Từ Huệ biết được liền bảo Lâm Hiên sắp xếp cho Cung Bản Tĩnh một quán trà.

Dù sao cô gái này từ nhỏ đã làm công ở quán trà, cho nên đối với trà đặc biệt quen thuộc.

Lâm Hiên biết được công năng đặc dị của nàng xong, liền chuẩn bị mở một trà lâu.

Bên trong trà lâu sẽ có hát kịch, kể chuyện, bao gồm cả ca vũ tính chất hiện đại.

Bởi vì âm nhạc của người cổ đại Lâm Hiên hoàn toàn nghe chán

rồi.

Quả nhiên không có nhạc Heavy Metal của xã hội hiện đại thì không có không khí, đặc biệt là tại quán bar của Lâm Hiên.

Dù sao hiện tại trong quán bar của Lâm Hiên, người mặc trường sam tay áo dài càng ngày càng ít.

Không chỉ nam tử, nữ tử cũng như thế.

Vốn dĩ dân phong Đại Đường đã cởi mở hơn bất kỳ triều đại nào trong lịch sử, cho nên việc Lâm Hiên thay đổi tuy rằng có độ khó nhất định, nhưng cuối cùng dần dần có hiệu quả.

Nhưng âm nhạc trong quán bar thực sự khiến người ta không lọt tai nổi.

Không phải ti trúc quản huyền thì là cổ tranh, một chút cũng không phù hợp không khí.

Lâm Hiên sớm đã muốn có một cái loa thùng, mà là loại loa có thể tự do chọn bài hát.

Hệ thống nhắc nhở ngày thứ 3.

Lâm Hiên kỳ thật vẫn luôn chờ kinh hỉ mà hệ thống tặng rốt cuộc là gì.

Hệ thống lại giống như đã quên, mãi không có tin tức tiếp theo.

Lâm Hiên hai ngày nay càng thêm sốt ruột. "Đinh, hệ thống nhắc nhở: Ngài sắp đạt được một chiếc điện thoại thông minh và loa thùng.

Chương 302

Căn cứ nhu cầu của ngài tự động phối hợp, hy vọng có thể mang đến kinh hỉ." Xem ra hệ thống thật sự nghe được suy nghĩ của Lâm Hiên.

Hơn nữa điện thoại thông minh của Lâm Hiên không cần sạc điện, điện lượng luôn duy trì cho đến khi điện thoại bị phá hủy mới thôi.

Lâm Hiên cảm thấy dị thường ngoài ý muốn.

Dù sao ở cái xã hội phong kiến này sẽ không có đồ vật trí năng hóa tồn tại, thế mà hiện tại lại có một cái.

Lâm Hiên mở điện thoại ra, phát hiện chiếc điện thoại này ngoại trừ không cần sạc điện thì các chức năng y hệt điện thoại ở thế giới cũ.

Điện thoại tự động có mạng không dây, cho nên Lâm Hiên có thể muốn làm gì thì làm.

Đương nhiên Lâm Hiên cũng không quên chính sự.

Quán bar của hắn rốt cục có thể có loa thùng rồi, rốt cục không cần nghe mấy loại nhạc cụ ti trúc quản huyền, cổ tranh nữa.

Là một người hiện đại triệt để, hắn thực sự không thích âm nhạc cổ phong.

Việc đầu tiên Lâm Hiên làm là đặt loa trong quán bar, mở hiệu ứng âm thanh, thí nghiệm một phen.

Quả nhiên loa dùng vô cùng tốt.

Từ hôm nay trở đi, quán bar của Lâm Hiên triệt để trở thành một quán bar xã hội hiện đại.

Hắn tuyển chọn để Cung Bản Tĩnh học tập một số ca khúc.

Một là có thể giúp nàng học tiếng Đại Đường, hai là có thể giúp Cung Bản Tĩnh học một môn kỹ thuật, tương lai ở trà lâu có thể có chỗ đứng.

Cung Bản Tĩnh không hề thoái thác, lập tức nghiêm túc học tập.

Nhân dịp này Cung Bản Tĩnh ở trong quán bar làm quen được với A Linh.

Hai người bắt đầu yêu đương lúc nào không biết, đây đều là chuyện về sau.

Lại qua hai mươi ngày tả hữu.

Trong hoàng cung truyền ra tin tức trưởng tử của Thái tử Lý Khác đã chào đời, đặt tên là Lý Thanh.

Ngụ ý giữ gìn đầu óc thanh tỉnh, có một cuộc đời thanh tỉnh.

Lâm Hiên cũng không hiểu nổi tại sao phải đặt cho con trai cái tên này.

Nhưng tên nam thẳng Lý Khác lại cảm giác cái tên này đặc biệt hay.

Lâm Hiên biết được chuyện này, liền ở trong nhà bắt đầu tuyên bố một việc: Từ hiện tại bắt đầu, hắn cũng muốn sinh con.

Tuyệt đối không thể tụt lại phía sau tên nam thẳng Lý Khác, nếu không Lâm Hiên cảm thấy có lỗi với thân phận của mình.

Kỳ thật vốn dĩ Lâm Hiên không có con cũng là vì các biện pháp hắn thực hiện, nếu không nhiều tiểu thê tử khả ái như vậy, sao có thể không ai mang thai?

Lâm Hiên hiện tại bắt đầu hối hận những việc đã làm trước kia.

Lâm Hiên về nhà nói cho mấy người thê tử ý định của mình.

Mấy người biết được đều kinh ngạc đến ngây người.

Vốn dĩ các nàng chỉ tưởng Lâm Hiên không thích trẻ con, cho nên cho dù có người thích trẻ con cũng không dám bàn chuyện này với Lâm Hiên.

Hiện tại mới biết Lâm Hiên không phải không thích trẻ con.

Mấy người hai mặt nhìn nhau. "Tướng công muốn ai sinh tiểu hài tử?" Lâm Hiên thấy các nàng không có hứng thú lớn lắm.

Hắn biết Từ Huệ là người thông tình đạt lý nhất, liền quay đầu nhìn Từ Huệ. "Hay là trưởng tử do nàng sinh đi?" Từ Huệ không đồng ý: "Tại sao trưởng tử cứ phải là ta?

Cửa hàng của ta mỗi ngày đều bận rộn, không có thời gian dư thừa đi sinh con." Từ Huệ đối với việc sinh con hoàn toàn không có cảm giác.

Lâm Hiên không từ bỏ, quay đầu nhìn về phía Trường Lạc. "Tiểu Trường Lạc khả ái của ta, nàng thì sao?" Lâm Hiên dùng mắt lấp lánh nhìn nàng. "Kỳ thật ta cũng vô cùng bận." Lâm Hiên tiếp tục hỏi từng người, nhưng ngoài dự liệu của hắn, mấy tiểu thê tử lại không có một ai nguyện ý sinh con.

Chương 303

Lâm Hiên cảm thấy vô cùng thương tâm.

Vốn tưởng rằng thê tử nhiều như vậy, sinh con tuyệt đối đơn giản, nhưng không ngờ tất cả đều không tình nguyện.

Lâm Hiên cảm thấy thất bại thảm hại.

Lâm Hiên vốn cảm giác nữ tử Đại Đường không đủ độc lập tự do, hiện tại thật sự cảm giác bị vả mặt.

Dù sao tính cách thê tử hắn chính là tả thực chân thật nhất về nữ tử Đại Đường.

Cuối cùng rốt cục A Lạp cũng buông lời: "Chi bằng để ta đi, dù sao ta ở trong nhà cũng có thể vừa mang thai vừa may quần áo." Lâm Hiên rốt cục được một thê tử đồng ý, tức khắc cảm giác A Lạp càng ngày càng xinh đẹp.

Tin tưởng về sau con của hai người nhan sắc cũng tuyệt đối không thấp.

Vốn dĩ Lâm Hiên ở trong nhà, tại bất kỳ phòng nào thân mật với thê tử đều sẽ thực hiện biện pháp phòng tránh.

Từ hôm nay trở đi, Lâm Hiên muốn thay đổi thói quen này.

Dù sao Lâm Hiên tin tưởng các thê tử đều là người thiện lương, cho dù ngoài mặt nói không muốn sinh con, nhưng nếu thật sự có, cũng tuyệt đối sẽ sinh hạ, sẽ không nhẫn tâm bóp chết một sinh mệnh.

Dù sao đứa bé đó cũng là cốt nhục của người mình yêu nhất.

Chuyện sinh con coi như tạm thời cáo một đoạn lạc.

Lâm Hiên cuối cùng quyết định thuận theo tự nhiên. "Đinh, hệ

thống nhắc nhở động cơ mẫu sắp được đưa đến." Lâm Hiên nghe tin này thì kinh ngạc.

Kỳ thật động cơ này hắn đã nghe hệ thống nhắc nhở mấy lần rồi nhưng mãi không xuất hiện.

Dù sao đây cũng là công cụ quan trọng nhất của thời đại công nghiệp hóa.

Một khi động cơ ra đời, như vậy hầu như tất cả mọi phương diện đều sẽ được cải cách.

Lâm Hiên chuyên môn tìm một gian phòng trống.

Một giây sau trước mắt liền xuất hiện một cỗ máy nhỏ.

Tại xã hội Đại Đường, tịnh không có người hiểu về khí giới, bản thân Lâm Hiên vốn cũng không có nghiên cứu về phương diện này, cho nên hắn cũng tốn nhất định thời gian học tập nguyên lý của động cơ.

Cuối cùng Lâm Hiên phát hiện máy phát điện mà hệ thống sử dụng không chỉ tính năng vô cùng đầy đủ mà thao tác cũng rất đơn giản.

Loại động cơ này cơ hồ không cần chuyển hóa điện lực phức tạp.

Lâm Hiên phát hiện nó dùng năng lượng mặt trời.

Chỉ cần mặt trời mọc động cơ liền có thể làm việc.

Cho dù trời đầy mây, chỉ cần là nơi có ánh sáng mặt trời đều sẽ hoạt động.

Chỉ cần học tập đơn giản liền có thể sử dụng.

Bất kể phương diện dệt may, hoặc là rèn đúc các loại dược liệu, động cơ đều có thể phát huy tác dụng.

Cho nên Lâm Hiên dựa theo nguyên lý, cho công nhân làm thêm

mấy đài, bắt đầu đầu tư thí nghiệm.

Dù sao mọi người chưa từng thấy máy phát điện, cho nên khi vừa mới đưa vào sử dụng, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Không cần bất luận nhân lực gì, vải vóc vẫn có thể tự động được dệt ra.

Tất cả mọi người đều vô cùng tò mò thứ này rốt cuộc làm việc như thế nào.

Vì thế cửa hàng của A Lạp ngày càng có nhiều khách ghé thăm.

Bởi vì trước đó A Lạp đã thu nhiều học đồ, cho nên hiện tại A Lạp ở nhà dưỡng thai cũng không ảnh hưởng đến việc kinh doanh của cửa hàng.

Lại thêm hiện tại có động cơ tồn tại, sinh ý chỉ sẽ tốt hơn chứ không xấu đi.

Bên kia thợ rèn sắt đối với động cơ cũng đánh giá vô cùng tán thưởng.

Dù sao đúc sắt rèn công cụ là việc vô cùng mệt nhọc, nhưng hiện tại có thể căn cứ nhu cầu trực tiếp chế thành vũ khí.

Càng ngày càng có nhiều người bắt đầu nhận thức Lâm Hiên giống như thần tiên hạ phàm, đem tất cả những thứ chưa từng thấy cho người Đại Đường, đem những thứ vốn dĩ mọi người không dám nếm thử cũng đều mang đến.

Lâm Hiên từ khi triệt để hiểu rõ nguyên lý của động cơ, liền bắt đầu tìm người thay thế công việc.

Chương 304

Dù sao mộng ước của hắn ở Đại Đường là ăn bám (nếu nhân dân Đại Đường biết người mình sùng bái có ý nghĩ này, chắc cũng sẽ bị tức chết).

Cho nên Lâm Hiên quyết định triệt để buông tay mặc kệ.

Việc sản xuất động cơ và nguyên lý cũng dần dần đi vào quỹ đạo.

Hết thảy đều đang phát triển theo hướng tốt.

Một năm sau. "Lão Hiên, ta có phải hay không thật sự nên nhường ngôi?" Lý Nhị xuất cung tìm Lâm Hiên, nói.

Lâm Hiên nghe câu này thì kinh ngạc đến ngây người.

Lý Nhị muốn làm gì a?

Nghiêm túc sao?

Chẳng lẽ lần này cũng chỉ là thí nghiệm tính cách Thái tử Lý Khác?

Hay là có khả năng thật sự thoái vị?

Lâm Hiên đối với hành vi của Lý Nhị bách tư bất đắc kỳ giải. "Ông muốn làm gì?

Làm ta giật cả mình." Lâm Hiên nói với Lý Nhị. "Đang êm đẹp, tại sao đột nhiên suy xét chuyện thoái vị?" "Gần đây ta cảm giác thân thể thật sự không được rồi." Lý Nhị nói. "Mỗi ngày chỉ cần hơi làm chút công sự sẽ cảm giác kiệt sức.

Thời gian ngủ còn dài hơn thời gian tỉnh táo.

Ta thật sợ ta cứ thế ngủ luôn không dậy nữa." Lý Nhị trù trướng nói. "Nghe xem ông đang nói cái gì.

Bệ hạ hẳn là vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Mỗi ngày ở trong cung ăn ăn uống uống là được rồi, có việc thì giao cho Thái tử Lý Khác.

Cả ngày đừng có nghĩ lung tung rối loạn." Lâm Hiên nói với Lý Nhị.

Kỳ thật Lâm Hiên đối với thân thể Lý Nhị sớm có dự cảm.

Dù sao thân thể Lý Nhị từ lúc còn trẻ đã bị hao tổn quá nhiều, dẫn đến hiện tại không thể hoàn toàn bù đắp lại được.

Cho dù hai năm nay Lý Nhị vẫn luôn uống thuốc bổ, nhưng những hao tổn thời trẻ cũng không có cách nào bù lại.

Lâm Hiên chỉ có thể tận lực điều giải, nhưng khẳng định không bằng thân thể người bình thường. "Hai ngày nay ta vẫn luôn quan sát đủ loại ưu thế của Thái tử Lý Khác.

Cho dù hiện tại thoái vị, chúng triều thần cũng sẽ không phản đối.

Dù sao năng lực của Thái tử Lý Khác, tất cả mọi người đều rõ như ban ngày." Quả thật, một thời gian gần đây, tuy rằng không phát sinh đại chiến chinh phạt, nhưng trong lãnh thổ Đại Đường vẫn luôn có những tranh chấp nhỏ không ngừng, vô luận là lũ lụt tai hại hay là bạo loạn, Thái tử Lý Khác đều có thể lý trí lại toàn diện xử lý.

Bởi vì vấn đề thân thể của Lý Nhị, Thái tử Lý Khác hầu như đem tất cả quốc gia đại sự đều đặt lên người mình.

Tất cả mọi người đều tận khả năng để cho Lý Nhị nghỉ ngơi nhiều hơn.

Nhưng cho dù như thế, thân thể Lý Nhị cũng không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại hiện tại một ngày so với một ngày cảm giác mệt hơn.

Lý Nhị cảm giác phương pháp tốt nhất là tìm một chỗ triệt để nghỉ ngơi. "Ta tin tưởng hiện tại ta đem vị trí truyền cho Thái tử Lý Khác, trong triều mọi người cũng sẽ không có oán ngôn.

Hơn nữa Thái tử Lý Khác tham chính mấy năm nay, hầu như không có phạm sai lầm.

Chiếu theo tình huống thân thể ta hiện tại, tiếp tục làm nữa cũng chỉ là một loại gánh nặng cho nó.

Chi bằng để Thái tử thượng vị, cũng nhân đó có thể ổn định triều cương." Lý Nhị đối với chuyện truyền ngôi cho Thái tử Lý Khác tựa hồ dị thường kiên định.

Lâm Hiên cũng cảm giác được điều này.

Chương 305

"Ta cảm giác ông giống như nhất định phải đem vị trí truyền cho Thái tử điện hạ vậy?

Phía sau chuyện này chẳng lẽ thật sự không có nguyên nhân khác sao?" Lâm Hiên hỏi Lý Nhị.

Kỳ thật lúc Thái tử Lý Khác xuất chinh Uy Quốc, Lý Nhị đã có ý nghĩ đợi Thái tử Lý Khác trở về lập tức truyền ngôi.

Nhưng cũng vì trong triều đủ loại sự tình nên việc này bị trì hoãn mãi cho đến hiện tại.

Khó khăn lắm trong triều mấy ngày nay mới tương đối yên tĩnh, tịnh không có đại sự phát sinh, cho nên Lý Nhị lại bắt đầu suy xét chuyện này. "Đương nhiên không có, ta chỉ cảm giác mệt mà thôi.

Ta chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh thả lỏng." Lý Nhị cười nói.

Lý Nhị biết Lâm Hiên thật sự lo lắng, cho nên cũng không nói dối Lâm Hiên.

Thái tử Lý Khác nếu tức vị, có Lâm Hiên giúp đỡ, Lý Nhị tịnh không lo lắng vấn đề về sau. "Lão Lý, nếu thật sự cảm giác mệt, vậy thì truyền ngôi đi.

Sau đó mang theo người mình thích viễn tẩu thiên nhai." Lâm Hiên biết dù thay đổi thế nào cũng không ngăn cản được bước chân hai người gặp mặt.

Thời gian trước, hắn có đến cửa hàng của Võ Mị Nương.

Vốn tưởng rằng Lâm Hiên đem Võ Mị Nương lừa ra khỏi cung thì nàng tuyệt đối sẽ không có cơ hội gặp mặt Lý Nhị.

Nào ngờ Lâm Hiên cuối cùng biết được, sau khi Lý Nhị uống rượu ở quán bar, lúc đi dạo trên phố thì đụng phải Võ Mị Nương, và thế là hai người nhất kiến chung tình.

Võ Mị Nương cũng không để ý tuổi tác của Lý Nhị lớn hơn mình quá nhiều, hai người vẫn nảy sinh chân tình thực cảm.

Khả năng chính Lý Nhị cũng không biết, đến tuổi này rồi cư nhiên còn có thể gặp được người mình thực sự thích.

Lý Nhị ngay cái nhìn đầu tiên thấy Võ Mị Nương liền rõ ràng đây là tình cảm chân chính, không quan hệ tuổi tác, không quan hệ giai tầng.

Hai người hầu như ăn nhịp với nhau, giống như người vốn nên gặp nhau từ nhiều năm trước, khó khăn lắm trải qua thời gian trôi đi mới đụng phải nhau vậy.

Lâm Hiên biết triệt để không ngăn được tình cảm hai người rồi, liền cũng không tiếp tục ngăn trở nữa.

Dù sao hiện tại địa vị Thái tử Lý Khác vô cùng vững chắc. "Vậy Lý Nhị cùng Võ Mị Nương cứ yêu đương đi." Võ Mị Nương kỳ thật nguyên bản cũng không biết thân phận Lý Nhị, cuối cùng sau khi biết được cũng không có cảm xúc quá lớn.

Dù sao nàng thích là con người hắn, không phải thân phận của hắn.

Lý Nhị nghe Lâm Hiên nói như vậy liền biết Lâm Hiên đã hiểu rõ chuyện của hắn cùng Võ Mị Nương. "Cảm giác ta cướp người của cậu à?" Lý Nhị biết Võ Mị Nương nhận Lâm Hiên làm ca ca.

Võ Mị Nương đối với Lâm Hiên tịnh không có nam nữ chi tình, chỉ có muội muội đối với ca ca sùng kính chi tình, cho nên hai người có thể tâm bình khí hòa nói đùa. "Người của ta nếu có thể bị cướp đi,

vậy cũng không phải người của ta rồi.

Muội muội hạnh phúc thì ta cũng vui vẻ." Lâm Hiên kỳ thật mặc hứa chuyện hai người, nhưng Lý Nhị sợ Lâm Hiên vì hắn không báo trước nên sinh khí.

Lý Nhị vô cùng coi trọng tình bạn với Lâm Hiên. "Nếu thật sự quyết định nhường ngôi rồi đi, vậy hãy bảo trọng." "Được." Lý Nhị trịnh trọng trả lời Lâm Hiên.

Ngày hôm sau.

Tin tức thoái vị chấn kinh triều cương được phát ra.

Hoàng đế Lý Thế Dân quyết định đem hoàng vị truyền cho con thứ ba Lý Khác, không hề hỏi đến triều chính nữa.

Lý Khác nhận được tin tức này cũng không có chuẩn bị trước, lúc ấy hắn đang xử lý tấu chương.

Thánh chỉ liền hạ đạt xuống điện Thái tử, kèm theo long bào tân hoàng đế mà Lý Nhị đã sai người làm tốt.

Thái tử Lý Khác tịnh không có vô cùng cao hứng, vội vàng đi tìm Lý Nhị.

Lúc này Lý Nhị đã mang theo Võ Mị Nương đi tới một trấn nhỏ ở biên thùy Giang Nam.

Trong đó đương nhiên có Lâm Hiên trợ giúp, nếu không Hoàng đế xuất cung sẽ không có khả năng không ai hay biết.

Bởi vì trước đó Lâm Hiên từng đưa thê tử đi Giang Nam, cho nên Lâm Hiên tiến cử cho Lý Nhị một nơi, hơn nữa ở đó có nhà cửa, để Lý Nhị vào ở.

Chương 306

Lâm Hiên cũng nhân đó triệt để đánh tan nguy cơ Võ Mị Nương có khả năng đoạt đế vị.

Dù sao Võ Mị Nương trong lịch sử nguyên bản cũng chỉ là một thiếu nữ, chỉ vì ở trong cung lâu mới biến thành dã tâm bừng bừng.

Hiện tại nàng chỉ giữ sơ tâm bất biến, cùng người trong lòng cao chạy xa bay, quyết sẽ không có tâm cảnh như về sau.

Lâm Hiên cũng thật tâm vì nàng mà cảm thấy cao hứng.

Thái tử Lý Khác ở trong cung tự nhiên tìm không thấy thân ảnh Lý Nhị, vì thế liền lập tức đi tới phủ Lâm Hiên. "Tiên sinh, Phụ hoàng...?" "Điện hạ, à không, Bệ hạ.

Thái Thượng Hoàng mệt mỏi rồi, muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Nếu Thái Thượng Hoàng đã tín nhiệm đem đế vị truyền cho ngài, ngài không thể phụ lòng tin của người.

Cho nên lúc này quan trọng nhất là ổn định triều cương, thuận lợi tức vị, tuyệt đối không thể phụ một mảnh khổ tâm của Thái Thượng Hoàng." Lâm Hiên trịnh trọng nói với Lý Khác. "Nhưng vì sao cuối cùng Phụ hoàng ngay cả gặp ta một lần cũng không chịu?" Lý Khác thương tâm nói. "Sở dĩ không gặp là bởi vì gặp mặt rồi sẽ miễn không được biệt ly cùng thương cảm.

Nếu sau này quốc thổ Đại Đường đều là thiên hạ của ngài, như vậy Thái Thượng Hoàng tỏ vẻ từ sau khi thánh chỉ hạ đạt sẽ tuyệt không hề nhúng tay vào chuyện trên triều đường nữa.

Tất cả sự tình toàn quyền giao cho ngài phụ trách.

Đây cũng là sự tín nhiệm của Thái Thượng Hoàng đối với ngài a!"

Qua lời Lâm Hiên giải thích, Lý Khác rốt cục rõ ràng tất cả, vì thế bắt đầu bắt tay chuẩn bị chuyện tức vị.

Hắn không còn lấn cấn chuyện Lý Nhị rời đi mà không gặp mặt nữa.

Tất cả hoàng tử bởi vì sùng kính năng lực của Lý Khác, nên đối với quyết định của Lý Nhị tịnh không có ai tạo phản.

Lý Khác khoan dung độ lượng, tất cả hoàng tử trong cung đều được phong Vương và có đất phong.

Quan Âm Tỳ sau khi biết được duyên do mọi chuyện, không khỏi thương tâm.

Phu thê mấy chục năm với Lý Nhị, vậy mà cũng không được hắn mang đi cùng.

Tình cảm mấy chục năm cũng không bằng nhất kiến khuynh tâm.

Lý Nhị chỉ mang theo một tiểu thương nữ ngoài cung.

Nhưng Quan Âm Tỳ tịnh không oán hận Lý Nhị, dù sao tình cảm nàng đối với Lý Nhị cũng không phải trung trinh tuyệt đối.

Nếu hiện tại có cơ hội đi theo Lâm Hiên cao chạy xa bay, tin tưởng nàng cũng sẽ không chút do dự.

Nhưng Quan Âm Tỳ tịnh không muốn cả đời đều lãng phí ở trong cung, cho nên quyết định xuất cung tìm Lâm Hiên, nhờ Lâm Hiên giúp đỡ xem có phương pháp nào có thể triệt để thoát khỏi tất cả người và việc trong cung hay không.

Bên kia, Lâm Hiên từ sau khi bắt đầu nghiên cứu khí giới liền bắt đầu thâm nhập nghiên cứu chế tạo súng, vô luận loại hình gì Lâm Hiên đều tìm hiểu sâu.

Cho dù đối với người không xuất thân từ chế tạo khí giới như

Lâm Hiên mà nói có chút khó khăn, nhưng chỉnh thể tiến trình tương đối thuận lợi. "Đinh, hệ thống nhắc nhở ngài chế tác tỉ lệ hoàn thành." Lâm Hiên dị thường kinh hỉ, nhìn tất cả quá trình chế tạo đều có hiện ra diễn giải hình ảnh 3D.

Lâm Hiên lần nữa cảm khái hệ thống cường đại.

Vô luận như thế nào, biết sản xuất chế tạo sẽ tương đối nắm chắc.

Như vậy trong tất cả chiến đấu về sau, Đại Đường hầu như có thể triệt để biến thành quân đội hiện đại hóa, tại xã hội hiện tại cơ hồ có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Đương nhiên Lâm Hiên trực tiếp đi tìm Hoàng đế bệ hạ Lý Khác. "Bệ hạ, từ hôm nay trở đi tất cả tướng sĩ Đại Đường đều có thể tùy ý sử dụng súng rồi.

Năng lực dự trữ quân sự của ta tuyệt đối thế gian hiếm có.

Cho nên những trận chiến sau này của ta chỉ sẽ có thắng lợi, không tồn tại thất bại." "Tiên sinh nói vậy là thật sao?" Hoàng đế Lý Khác kích động nói.

Hoàng đế Lý Khác biết rõ, kỳ thật ngoại trừ Đại Đường, trên đời này không ai có loại vũ khí công kích bằng khí giới như vậy, hơn nữa lực sát thương lại cường đại đến thế.

Hiện tại đội hỏa mai trải qua nhiều ngày huấn luyện nghiêm khắc, hầu như tất cả đội viên đều có thể bách phát bách trúng.

Chỉ là bởi vì số lượng súng ống có hạn, không có cách nào để cho tất cả quân đội Đại Đường đều trang bị loại vũ khí này.

Nếu lời Lâm Hiên nói thật sự có thể thực hiện, như vậy sức chiến đấu của Đại Đường về sau sẽ tăng lên gấp trăm lần không chỉ.

Chương 307

"Đương nhiên, chẳng lẽ Bệ hạ không tin ta sao?

Từ hiện tại bắt đầu, ta sẽ đem phương pháp sản xuất súng ống đầu nhập nhân lực vật lực và tài lực.

Hơn nữa hiện tại ta có động cơ gia trì, tin tưởng một tháng sau sẽ có thành hiệu." "Vậy thật sự quá tốt rồi.

Cho nên Bệ hạ, vấn đề tài chính..." "Cái này tiên sinh không cần lo lắng, ta xuất tiền, ngài chỉ cần xuất nhân lực là được." Hoàng đế Lý Khác biết Lâm Hiên tịnh không có tiền.

Nếu Hoàng đế bệ hạ biết vị Lâm tiên sinh mà hắn tín nhiệm lại sở hữu tài phú phú khả địch quốc, như vậy nhất định sẽ kinh rụng răng.

Kỳ thật thân giá hiện tại của Lâm Hiên thật sự có thể là đệ nhất thủ phú Đại Đường rồi.

Dù sao tất cả cửa hàng hắn kinh doanh, bất kể tiệm may, tiệm làm đẹp, quán bar...

đều từ lúc bắt đầu mở cửa vẫn luôn sinh lời, chưa từng thua lỗ.

Lâm Hiên cũng từ lúc đó mới bắt đầu cảm giác mình thật sự có đầu óc làm buôn bán, thế mà ở xã hội hiện đại hắn chỉ là một tên "tử trạch" (ru rú trong nhà).

Trà lâu của Cung Bản Tĩnh sắp mở cửa.

Trà lâu lần này vận dụng kết cấu thép, tổng cộng chế tạo ba tầng.

Mỗi một tầng của trà lâu đều có công dụng khác nhau, hơn nữa mỗi tầng đều có chủ đề bất đồng.

Ví dụ như tầng một là phong cách cổ đại.

Vô luận ca khúc, kể chuyện hay các phương diện khác đều vô cùng thích hợp phong cách người Đại Đường.

Nhưng tầng hai hoàn toàn không giống, toàn bộ trang hoàng hiện đại hóa.

Vô luận quầy bar phía trước hay sân khấu phía sau, toàn bộ đều là phong cách hiện đại, nhưng cũng không phải cái loại cảm giác hộp đêm ồn ào, mà là một quán cà phê hiện đại hóa yên tĩnh.

Bên trong không chỉ bao gồm các loại rượu, cà phê...

Lâm Hiên còn tìm một người có giọng khàn để hát.

Dù sao tuy rằng hiện tại có loa, nhưng người thật hát live tương đối có cảm giác hơn, càng có thể làm người ta chìm vào không khí.

Tầng ba là khách sạn, một nửa trang hoàng theo phong cách cổ đại, một nửa theo phong cách hiện đại.

Cái trà lâu này chỉnh thể là sự kết hợp giữa cổ đại và hiện đại.

Lâm Hiên tư tâm cảm giác mình tương đối thích ứng cuộc sống hiện đại, cho nên tất cả phong cách hiện đại đều làm theo sở thích của hắn.

Vốn Lâm Hiên tưởng rằng tất cả những thứ phong cách hiện đại sẽ không được hoan nghênh, dù sao người Đại Đường cổ đại chưa từng thấy qua.

Nhưng ngày đầu tiên trà lâu khai trương, sinh ý liền dị thường hỏa bạo.

Trang hoàng phong cách hiện đại còn được hoan nghênh hơn so với phong cách cổ đại.

Không chỉ như thế, ngày đầu tiên tất cả phòng ở tầng ba đều có người ở kín.

Có người vì phòng phong cách hiện đại đã hết, bất đắc dĩ mới lựa chọn phòng phong cách cổ đại.

Nhưng tất cả phòng phong cách cổ đại cũng không làm bọn họ thất vọng.

Bên trong không chỉ có phong cách Đại Đường, còn có phong cách Uy Quốc.

Đương nhiên phong cách trang hoàng Uy Quốc là do Cung Bản Tĩnh cung cấp.

Dù sao đây là nguyên quán của nàng, cho nên sống trong hoàn cảnh như vậy có khả năng tương đối thích ứng.

Vì thế Cung Bản Tĩnh ở trong phong cách trang hoàng cổ đại đã thêm vào một ít nguyên tố đặc sắc quốc gia nàng.

Chính vì một chút dị thường này khiến cho tất cả người Đại Đường đều vô cùng thích.

Khả năng tất cả mọi người đều có một loại cảm giác mệt mỏi với những cái đã thưởng thức lâu dài ở Đại Đường, bức thiết cần sự va chạm mới mẻ để phá vỡ dáng vẻ bất biến đã định sẵn.

Người tạo ra sự va chạm này chính là Lâm Hiên.

Lâm Hiên đầu tư trà lâu rất lớn.

Dù sao đây là sinh ý riêng, cho nên cũng không mở miệng xin tiền Hoàng đế Lý Khác.

Vì vậy khi trà lâu Lâm Hiên hoàn công, Lâm Hiên khoa trương cảm giác sắp hết tiền.

Chương 308

Cho nên lần này chế tạo súng đạn phải do Hoàng đế Lý Khác bỏ tiền.

Dù sao trà lâu cũng chưa bắt đầu sinh lời.

Lâm Hiên nội tâm nghĩ, nếu trà lâu bắt đầu kiếm tiền, hắn sẽ bắt đầu đầu tư cho Đại Đường, về sau sẽ không bao giờ dùng tiền của Hoàng đế Lý Khác nữa.

Kỳ thật một bộ phận lớn tiền trong quốc khố Đại Đường đều là thuế do Lâm Hiên nộp.

Dù sao hành vi quan viên trốn thuế lậu thuế vẫn luôn tồn tại, một chút cũng không có cách nào trong thời gian ngắn thay đổi được.

Cho nên Hoàng đế Lý Khác mỗi ngày đều phải suy xét vấn đề này: Rốt cuộc làm thế nào mới có thể để toàn dân đều dưỡng thành thói quen nộp thuế theo luật?

Hoàng đế Lý Khác tịnh không đem việc này báo cho Lâm Hiên, hắn chuẩn bị tự mình nghĩ biện pháp giải quyết, cho nên Lâm Hiên chỉ lo suy xét vấn đề kiếm tiền, cũng không biết suy nghĩ trong lòng Hoàng đế Lý Khác.

Lâm Hiên sau khi nhận được tiền vốn của Hoàng đế Lý Khác liền chuẩn bị ly khai.

Đợi lúc sắp về đến cửa nhà, bỗng nhiên nhìn thấy thị nữ bên người Quan Âm Tỳ.

Lâm Hiên mới đột nhiên nhớ ra, lúc Lý Nhị rời cung, Quan Âm Tỳ kỳ thật tịnh không biết chuyện, hơn nữa rõ ràng hắn biết cũng không nói cho nàng, cứ thế để Lý Nhị mang theo Võ Mị Nương cao chạy xa

bay.

Lý Nhị tuy rằng tìm được người thật sự yêu thương, nhưng dù sao hậu cung còn có nhiều nữ tử như vậy, còn có thê tử nhiều năm như Quan Âm Tỳ.

Lý Nhị lại đi được dứt khoát như thế.

Tình yêu thật sự sẽ che mờ đôi mắt con người.

Lâm Hiên hiện tại cảm giác vô cùng có lỗi với Quan Âm Tỳ.

Dù sao Lý Nhị rời đi cũng có một phần nguyên nhân do hắn.

Cho nên khi thị nữ của Quan Âm Tỳ tìm đến, trong lòng hắn tịnh không có cao hứng như trước kia, chỉ có áy náy.

Lâm Hiên hiện tại cảm giác có chút không dám đối mặt Quan Âm Tỳ.

Nhưng nếu thị nữ của Quan Âm Tỳ đã tới, Lâm Hiên cũng chỉ đành kiên trì đi theo tìm Quan Âm Tỳ.

Vô luận như thế nào, hắn cũng đều có lỗi với nàng.

Đến nơi hẹn. "Lâm Hiên, ta không muốn ở lại trong cung nữa." Quan Âm Tỳ cầu xin nhìn Lâm Hiên nói.

Lâm Hiên lần đầu tiên nghe Quan Âm Tỳ gọi tên hắn.

Dù sao vốn dĩ hai người ở chung đều phát triển trên cơ sở tình ta nguyện, tịnh không có chọc phá thân phận của đối phương.

Cho nên Lâm Hiên nghe Quan Âm Tỳ gọi tên liền biết, Quan Âm Tỳ muốn chọc thủng tầng giấy cửa sổ kia. "Phu nhân, ý ngài là sao?" Lâm Hiên hỏi.

Kỳ thật Quan Âm Tỳ từ sau khi Tấn Vương Lý Trị và con gái út lớn lên, đối với trong cung lưu luyến càng ngày càng ít.

Dù sao trong hậu cung ngoại trừ ngươi lừa ta gạt, hầu như không còn chân tình gì khác.

Theo con cái lớn lên, dần dần rời xa, Quan Âm Tỳ không thể chịu đựng nổi các loại sự tình trong cung nữa.

Dù sao mỗi ngày đối mặt với những gương mặt hư ngụy, ai ở trong hậu cung thời gian dài cũng đều sẽ chán ghét.

Huống chi hành vi của nguyên Hoàng đế Lý Nhị đã triệt để đả kích nội tâm Quan Âm Tỳ.

Nếu hắn có thể tiêu sái như vậy, như vậy nàng cũng có thể. "Lâm Hiên, ngươi không nghe lầm đâu.

Ta nói ta không muốn ở lại hoàng cung nữa.

Giống như ngươi trước kia từng nói, có thể mang ta đi luôn không?" Quan Âm Tỳ quyết tuyệt nói.

Lâm Hiên hiện tại không rõ Quan Âm Tỳ rốt cuộc là đang giận dỗi Lý Nhị hay thật sự muốn rời khỏi hoàng cung.

Bởi vì địa vị Tấn Vương Lý Trị hiện tại đã vững chắc, cho nên Quan Âm Tỳ xác thực không có ý định tiếp tục ở lại hậu cung tranh đấu. "Nương nương là vì Lý Thế Dân rời đi cho nên mới như vậy sao?" Lâm Hiên ảm đạm nói.

Kỳ thật Lâm Hiên đối với Quan Âm Tỳ là có thật tâm.

Chương 309

Cho nên bất cứ ai thấy người mình thích vì người khác mà mất đi lý trí đều sẽ thương tâm.

Quan Âm Tỳ thấy cảm xúc Lâm Hiên không cao, liền biết Lâm Hiên hiểu lầm. "Lâm Hiên, ngươi đừng nghĩ nhiều, chuyện này cùng Lý Thế Dân hoàn toàn không có quan hệ.

Ta muốn rời đi, chỉ thuần túy là muốn rời đi mà thôi.

Chỉ vì ta không chịu nổi cuộc sống ngươi lừa ta gạt trong cung nữa rồi.

Hơn nữa việc Lý Thế Dân tiêu sái rời đi làm cho ta hiểu được, con người thật sự phải sống vì mình.

Ta tịnh không bởi vì Lý Thế Dân xuất hành không mang theo ta mà cảm thấy thương tâm, chỉ là có cảm giác bi ai đối với sự khoát đạt của hắn.

Hầu như cả đời ta toàn bộ đều dùng để lo lắng cho người khác.

Trước khi ngươi xuất hiện thì luôn lo cho Lý Thế Dân.

Sau khi ngươi xuất hiện thì vẫn luôn lo cho con trai, con gái.

Hiện tại ta muốn vì ta mà lo lắng, tịnh chạy về phía người mà ta trân ái nhất." Quan Âm Tỳ nói xong thâm tình nhìn Lâm Hiên.

Nghe Quan Âm Tỳ nói một tràng, Lâm Hiên triệt để hiểu rõ.

Quan Âm Tỳ tịnh không phải bi thương vì Lý Nhị, chỉ là Quan Âm Tỳ muốn đổi một loại phương thức sinh hoạt mà thôi.

Đại Đường Hoàng đế và Hoàng hậu đều khoát đạt như thế, làm cho Lâm Hiên không biết làm sao.

Dù sao Lâm Hiên hiện tại mới chân chính là "tha gia đái khẩu" (đèo bồng vợ con), tịnh không giống như trước kia lẻ loi một mình.

Cho nên Lâm Hiên vô pháp làm được khoát đạt như Quan Âm Tỳ cùng Lý Nhị. "Tình huống của phu nhân ta đều hiểu, nhưng nàng cũng biết ta hiện tại có sự nghiệp đang phát triển cùng người nhà.

Ta không có cách nào cho nàng lời hứa 'nhất sinh nhất thế nhất song nhân' (một đời một kiếp một đôi người).

Nhưng nếu nàng nguyện ý, ta có thể cùng nàng sinh hoạt.

Tin tưởng ta, tất cả mọi người trong nhà ta đều là người vô cùng thông tình đạt lý.

Tuyệt đối sẽ không vì thân phận nào đó của nàng mà sinh ra cái nhìn không cần thiết.

Nàng có nguyện ý ở cùng ta không?" Lâm Hiên nói xong cảm giác tim đập nhanh hơn không ít.

Bởi vì hắn thật sự không có cách nào cho Quan Âm Tỳ cuộc sống nàng mong muốn.

Dù sao lúc trước khi đề xuất muốn mang nàng đi, hắn chưa có gia nghiệp như thế này, lúc ấy hắn cũng có thể là người tiêu sái đi một lần.

Nhưng hiện tại bất đồng, không chỉ có Từ Huệ, Trường Lạc, Lý Anh Ca, A Lạp... hắn đều phải gánh vác trách nhiệm.

Còn có một loạt tướng sĩ Đại Đường cùng kinh tế văn hóa trong tương lai.

Lâm Hiên tuyệt không thể cứ thế ném xuống tất cả mọi thứ cùng Quan Âm Tỳ viễn tẩu cao phi.

Kỳ thật Quan Âm Tỳ đối với tình huống trong nhà Lâm Hiên cũng

đều rõ ràng, cho nên Quan Âm Tỳ cũng tịnh không bức bách Lâm Hiên.

Ngược lại Lâm Hiên có thể thẳng thắn như vậy, Quan Âm Tỳ cũng cảm giác hắn là người có đảm đương. "Yên tâm, ta không phải người vô cùng hẹp hòi.

Ta cũng biết ta không thể độc chiếm ngươi.

Có thể cùng một đám người nhà sinh hoạt cùng một chỗ, ta cũng vui vẻ." Lâm Hiên thấy Quan Âm Tỳ tịnh không có cảm giác miễn cưỡng, liền đi lên phía trước gắt gao ôm lấy Quan Âm Tỳ, cũng xin lỗi nàng: "Kỳ thật chuyện Lý Nhị đi xa ta cũng có trách nhiệm.

Vốn hôm nay ta đã chuẩn bị tâm lý tốt, nàng sẽ chất vấn ta đủ điều.

Dù sao đều là ta đáng đời.

Nhưng phu nhân tịnh không làm như vậy, ngược lại thỉnh cầu ta mang nàng xuất cung.

Ta thật sự không ngờ tới.

Đương nhiên, nếu muốn thoát khỏi hoàng cung, ta có phương pháp.

Chương 310

Nhưng hiện tại nàng xác định không hối hận sao?

Dù cho hiện tại Lý Khác tức vị, nàng vẫn là Thái hậu tôn quý nhất.

Bao gồm Hoàng hậu nhiệm kỳ kế tiếp cũng là người gia tộc Trường Tôn.

Chỉ cần Trường Tôn Vô Kỵ ở trên triều đường không có quá nhiều động tác nhỏ, như vậy gia tộc Trường Tôn tuyệt đối sẽ không đổ.

Cho nên tiền đồ của nàng một mảnh quang minh, không cần thiết cứ phải xuất cung a." Lâm Hiên nhẹ giọng nói với Quan Âm Tỳ. "Vinh hoa phú quý cả đời đối với ta không quan trọng nữa rồi.

Vô luận về sau như thế nào, ta đều không hề tham dự chuyện trong đó.

Ta cũng càng không suy xét chuyện trên triều đường.

Vô luận thế nào, hãy để bọn họ tiếp tục đi thôi.

Ta thật sự mệt mỏi." Được rồi, Hoàng hậu cũng quyết tâm muốn xuất cung.

Trong hoàng cung sắp không còn ai rồi. "Được, chuyện còn lại nàng không cần lo, tất cả mọi việc cứ để ta sắp xếp." Hai người ôn tồn một phen.

Lâm Hiên xin Quan Âm Tỳ một thị nữ có thể tự do xuất nhập cung môn, cũng dặn dò Quan Âm Tỳ từ hôm nay trở về bắt đầu giả bệnh.

Lâm Hiên từ trong hệ thống lấy ra một viên thuốc.

Loại thuốc này sẽ làm cho người ta nhìn bề ngoài suy yếu dần đi,

hơn nữa vô dược khả giải (không thuốc nào chữa được).

Cuối cùng người uống sẽ hiện ra trạng thái chết giả (hôn tử).

Ở trong mắt người ngoài chính là tử vong.

Lâm Hiên giải thích tác dụng của thuốc cho Quan Âm Tỳ.

Quan Âm Tỳ không chút do dự ăn vào.

Lâm Hiên nói với Quan Âm Tỳ: "Mười ngày sau ta sẽ an bài người đưa nàng xuất cung, đồng thời chuẩn bị một người chết giả thế vào vị trí của nàng.

Hết thảy đều sẽ thần không biết quỷ không hay, nàng chỉ cần lẳng lặng chờ đợi là được.

Tin tưởng ta, ta tuyệt đối có thể mang nàng xuất cung." Lâm Hiên kiên định nói với Quan Âm Tỳ.

Hai người lúc này mới chia tay.

Đã qua hai ngày, Lâm Hiên nghe tin tức trong cung truyền ra: Thái hậu bởi vì nguyên nhân Tiên hoàng đế mà thân thể càng ngày càng kém.

Vốn chỉ là phong hàn nho nhỏ, cuối cùng lại chuyển biến thành trọng bệnh quấn thân.

Tất cả thái y trong Thái Y Viện đều bó tay không biện pháp.

Hoàng đế Lý Khác bắt đầu sốt ruột. "Vốn dĩ không phải bảo cho Trẫm biết Thái hậu chỉ bị phong hàn đơn giản thôi sao?

Vì sao hiện tại đều trị không hết?

Nhìn sắc mặt Thái hậu càng ngày càng nguy hiểm.

Một đám người Thái Y Viện các ngươi đều muốn bị tháo mũ quan rồi phải không?" Hoàng đế Lý Khác chấn nộ. "Hoàng đế không cần

như thế." Quan Âm Tỳ ở một bên suy yếu nói.

Quan Âm Tỳ trong lòng rõ ràng, kỳ thật Hoàng đế Lý Khác rất tốt.

Quan Âm Tỳ từng hỏi Hoàng đế Lý Khác nguyên nhân lập nàng làm Thái hậu.

Lúc ấy Hoàng đế Lý Khác nói: "Vốn dĩ tất cả mọi người trong hậu cung đều nhìn sắc mặt Phụ hoàng hành sự.

Bởi vì mẫu thân ta là công chúa tiền triều, tất cả mọi người trong hậu cung đều tránh ta không kịp.

Chỉ có ngài mỗi lần đi đến chỗ ở của các hoàng tử đều sẽ đi thăm ta, tặng quà cho ta, cũng hư hàn vấn noãn.

Mẫu thân ta mất sớm, là ngài cho ta chút ấm áp duy nhất đó.

Chương 311

Cho nên ta từ chưa từng nghĩ muốn lập người khác làm Thái hậu." Hoàng đế Lý Khác thật tâm nói.

Quan Âm Tỳ kỳ thật nghiêm túc nhớ lại chuyện Hoàng đế Lý Khác nói.

Thân là Hoàng hậu, nàng vốn dĩ phải đi đến điện của mỗi hoàng tử để úy vấn và tặng quà.

Khả năng lời nói của nàng tịnh không có ôn nhu như Lý Khác nói, chỉ là vấn an theo trình tự hóa.

Nhưng Lý Khác lại triệt để khắc ghi trong lòng.

Khả năng đối với hoàng tử khác mà nói, chút đồ vật chủ mẫu tặng đều là bé nhỏ không đáng kể, dù sao ai cũng có mẫu thân yêu thương.

Nhưng Thái tử Lý Khác cô thân một mình, cho nên liền cảm thấy vẻn vẹn một chút ôn nhu ấy đặc biệt trân quý.

Quan Âm Tỳ hiện tại thật sự cảm giác Lý Khác đích thực là người thích hợp làm Hoàng đế.

Bởi vì hắn có thể nhìn thấy cái tốt của tất cả mọi người, không quá coi trọng cái xấu, nhân đó có thể nhậm nhân duy hiền, phát huy sở trường mỗi người.

Cho nên trong mắt Hoàng đế Lý Khác, tất cả mọi người trên thế giới đều là người tốt, cũng có thể giữ một trái tim biết ơn, trên người tịnh không có quá nhiều gánh nặng.

Quan Âm Tỳ càng ngày càng thưởng thức Hoàng đế Lý Khác. "Dù sao tử vong là chuyện mỗi người đều phải trải qua." Quan Âm Tỳ tiếp tục nói.

Tuy rằng nàng cũng không phải thật sự chết, nhưng cũng nhìn ra chân tâm của Hoàng đế Lý Khác đối với nàng.

Quan Âm Tỳ quyết định viết cho Trường Tôn Vô Kỵ một phong thư, để Trường Tôn Vô Kỵ buông tha tất cả động tác nhỏ, tận lực phò tá Hoàng đế Lý Khác. "Mẫu hậu, ngài tin tưởng con, con có thể tìm người trị hết cho ngài." Hoàng đế Lý Khác lúc này nhớ tới Lâm Hiên.

Dù sao lúc trước khi Phụ hoàng hôn mê bất tỉnh nhân sự, Thái Y Viện bó tay không biện pháp, chính là Lâm Hiên đã trị khỏi.

Cho nên lần này chuyện của Thái hậu, Lâm Hiên nhất định cũng có biện pháp.

Hoàng đế Lý Khác sai người đi phủ Lâm Hiên mời Lâm Hiên, cũng mang Lâm Hiên tiến cung.

Lâm Hiên đương nhiên dự liệu được Hoàng đế sẽ làm như vậy, cho nên ở nhà chờ sẵn.

Lâm Hiên tới cung của Quan Âm Tỳ, nhìn chứng trạng Quan Âm Tỳ, Lâm Hiên biết thuốc đã phát huy tác dụng.

Lâm Hiên khiển lui tất cả người trong điện, bao gồm cả Hoàng đế Lý Khác, cúi đầu nói với Quan Âm Tỳ: "Phu nhân hiện tại cảm giác như thế nào?

Có triệu chứng khó chịu không?" Vốn dĩ thuốc Lâm Hiên tìm căn bản sẽ không ảnh hưởng đến thân thể, chỉ làm cho bề ngoài nhìn vô cùng suy yếu, tịnh sẽ không dao động căn bản cả người.

Quan Âm Tỳ ngồi dậy: "Thật sự hào không cảm giác, quá thần kỳ.

Tất cả mọi người nhìn ta đều cảm giác ta bệnh đặc biệt nặng, nhưng ta thật sự không có việc gì.

Lúc thái y trong Thái Y Viện bắt mạch cho ta, tâm tình ta vô cùng

khẩn trương, nhưng bọn họ cũng chỉ lắc đầu." Kỳ thật chuyện này không thể trách thái y trong Thái Y Viện vô năng.

Loại thuốc này vốn là đồ vật xã hội hiện đại.

Trung y đối với Tây y chẩn trị chỉ có thể dùng thuốc điều dưỡng thời gian dài.

Huống chi thuốc của Lâm Hiên là hệ thống xưng là loại mới phát minh, căn bản không có phương thuốc nào có thể lập tức kiến hiệu, trừ phi có thuốc giải trong tay Lâm Hiên. "Phu nhân phải tin tưởng lời ta nói, ta có thể giúp nàng!" Hai người ở trong phòng nhẹ nhàng nói chuyện, tịnh không biết Hoàng đế Lý Khác ở bên ngoài đang như kiến bò trên chảo nóng.

Vốn dĩ lúc Lâm Hiên chẩn trị cho Lý Nhị hầu như trong nháy mắt phát hiện bệnh chứng, thế mà lúc này cư nhiên dùng thời gian dài như vậy, sắp nửa canh giờ rồi.

Thái tử Lý Khác càng ngày càng sốt ruột.

Rốt cục Lâm Hiên từ bên trong đi ra, mang theo vẻ mặt ngưng trọng, nhìn Hoàng đế Lý Khác lắc đầu.

Lại một vòng biểu diễn của "Ảnh đế Kim Mã".

Lâm Hiên nói với Hoàng đế Lý Khác: "Bệ hạ, bệnh chứng của Thái hậu nương nương là tâm bệnh, không có cách nào y tốt.

Kỳ thật không thể trách thái y, chỉ có thể xem tạo hóa thôi." Lâm Hiên vừa dứt lời, Hoàng đế Lý Khác vội vàng nói: "Chẳng lẽ ngay cả tiên sinh cũng không có phương pháp cứu chữa sao?

Cứ như vậy để ta nhìn thân thể Mẫu hậu ngày một suy nhược đi sao?" Lâm Hiên cảm giác Hoàng đế Lý Khác một khắc sau sẽ khóc òa lên.

Lâm Hiên tiến lên vỗ vỗ bả vai Hoàng đế Lý Khác. "Dựa theo bệnh tình hiện tại, Thái hậu nương nương thời gian không còn nhiều.

Chương 312

Hiện tại bắt đầu chuẩn bị hậu sự cho Thái hậu nương nương đi." Nghe lời Lâm Hiên nói, Hoàng đế Lý Khác ngã ngồi trên ghế.

Đêm hai ngày sau, một chiếc xe ngựa bí mật tiến vào cung Quan Âm Tỳ.

Vốn dĩ người ngồi bên trong bị thay đổi tạo hình, sau đó lại bị bí mật mang ra khỏi hoàng cung.

Đương nhiên, hết thảy phát sinh đều thần không biết quỷ không hay, không cần hoài nghi, Lâm Hiên đã mang Quan Âm Tỳ đi trước.

Bởi vì mười ngày đã đến, sắp đến lúc Quan Âm Tỳ cần uống thuốc giải.

Lâm Hiên đem một người giả chế tạo thành dáng vẻ Quan Âm Tỳ, đem nàng yên lặng đưa vào hoàng cung.

Ba ngày sau, trong cung truyền ra tin tức Thái hậu băng hà.

Lúc này Quan Âm Tỳ chân chính đang đứng trên một ngọn núi cao nhất trong quốc đô Đại Đường, cực lực hô hấp không khí mới mẻ.

Quan Âm Tỳ thật sự cảm giác lại một lần nữa sống lại.

Vốn cũng từng có hành trình xuất cung, nhưng đây là lần đầu tiên cảm giác sau khi xuất cung nhân sinh lại hoàn mỹ như thế.

Lâm Hiên từ phía sau ôm lấy nàng. "Chúc mừng phu nhân, đạt được tân sinh!" Lâm Hiên nói với Quan Âm Tỳ.

Quan Âm Tỳ quay đầu hôn Lâm Hiên. "Cảm ơn chàng, Lâm Hiên.

Còn nữa, ta yêu chàng." Lâm Hiên phản khách vi chủ ôm chặt lấy Quan Âm Tỳ.

Hai người thương nghị một hồi. "Ta hẳn là nên đổi cả tên của ta nữa." Quan Âm Tỳ nói với Lâm Hiên.

Lâm Hiên đương nhiên có thể thỏa mãn yêu cầu này. "Vậy phu nhân có quyết định tốt muốn gọi tên là gì chưa?" "Chi bằng chàng đặt giúp ta đi." Quan Âm Tỳ nói. "Vậy gọi là Lâm Phi Yên đi." "Được." Lâm Hiên tạm thời sắp xếp cho Lâm Phi Yên ở một gian phòng trên tầng ba của trà lâu.

Dù sao ở gần như vậy cũng có thể gặp mặt bất cứ lúc nào.

Sau khi trao đổi với Cung Bản Tĩnh, nàng hoàn toàn đồng ý không chút ý kiến.

Thực ra trà lâu trước giờ vẫn do Cung Bản Tĩnh quản lý, Lâm Hiên chỉ góp vốn mà thôi.

Lâm Phi Yên thấy Cung Bản Tĩnh ngày nào cũng vô cùng bận rộn, liền chủ động đề nghị giúp đỡ.

Dù sao cũng đang ở nhờ nhà người ta mà lại không làm gì cả, vả lại Lâm Phi Yên cũng không phải người thích dựa dẫm vào người khác.

Ban đầu Cung Bản Tĩnh không đồng ý, nhưng thấy Lâm Phi Yên vô cùng kiên định, liền dần dần buông tay để nàng làm.

Đương nhiên, Lâm Phi Yên đã hưởng vinh hoa phú quý nhiều năm, lúc mới bắt đầu còn nhiều việc không biết, mọi thứ đều phải học tại chỗ.

Nhưng nàng lại có thiên phú quản lý phi thường, tất cả nhân viên trong khách điếm đều rất nghe lời, cứ như thể nàng là một nhà quản lý bẩm sinh vậy.

Không ai biết rằng Lâm Phi Yên vốn là Hoàng hậu Đại Đường, nếu không tất cả mọi người có lẽ đã quỳ rạp xuống rồi.

Cảm giác của người nắm quyền bẩm sinh không phải ai cũng có được, điều này đương nhiên đã mang lại cho Lâm Phi Yên ưu thế trong khách điếm.

Cung Bản Tĩnh và Lâm Phi Yên hợp tác ngày càng ăn ý.

Trà lâu của Lâm Hiên vì hai người họ mà ngày càng có tương lai, chẳng mấy chốc đã bắt đầu có lãi.

Lâm Hiên cũng không hỏi nhiều về chuyện của trà lâu nữa, vì vậy hắn có thể dồn toàn bộ tâm sức vào việc chế tạo vũ khí.

Với sự trợ giúp của động cơ, việc chế tạo súng ống diễn ra vô cùng thuận lợi.

Mọi người trong quân doanh Đại Đường đều đã nghe chuyện Lâm Hiên chế tạo súng, cũng hiểu rằng sau này không chỉ đội Tốc, mà tất cả mọi người đều có thể sở hữu một khẩu súng.

Đương nhiên ai cũng đã thấy được uy lực của nó nên người nào người nấy đều mong chờ.

Hoàng đế Lý Khác lặng lẽ xuất cung tìm Lâm Hiên.

"Tiên sinh, súng ống đã chế tạo xong rồi sao?" Hoàng đế Lý Khác hỏi.

Chương 313

Lâm Hiên thấy Lý Khác không vì chuyện của Quan Âm Tỳ mà sa sút tinh thần thì cũng yên lòng.

Trong thâm tâm, hắn cảm thấy Lý Khác thật sự đã trưởng thành không ít.

“Không sai, Bệ hạ, công nghệ sản xuất ngày càng thuần thục.

Chẳng bao lâu nữa, tất cả binh lính Đại Đường sẽ mỗi người một khẩu súng.

Nhưng ngoài việc huấn luyện cần thiết trong quân doanh, những nơi khác tuyệt đối không được phép sử dụng.

Mọi người đều biết uy lực của thứ này thực sự quá lớn.

Để tránh nguy hiểm, xin ngài hãy hạ một đạo thánh chỉ, minh lệnh cấm chỉ đi.” “Quả thực, lời của tiên sinh không sai.

Trong quân doanh có hàng vạn người, ai biết được có kẻ nào tính tình xấu xa hay không.

Nếu kẻ đó cầm súng ra ngoài, hậu quả sẽ khôn lường.” Hoàng đế Lý Khác cũng đồng ý với thỉnh cầu này của Lâm Hiên.

“Tiên sinh yên tâm, ta về sẽ soạn một đạo thánh chỉ ban xuống quân doanh.” Lâm Hiên nhận được sự khẳng định của Lý Khác, liền hoàn toàn yên tâm.

Dù sao súng ống là vũ khí giết người trên chiến trường, nhưng trong xã hội hiện thực lại là công cụ gây ra hỗn loạn.

Để tránh hối hận về sau, Lâm Hiên trực tiếp dập tắt tình huống này từ trong trứng nước.

Đương nhiên, dù sau này tất cả mọi người trong quân doanh đều có súng, đội Tốc cũng sẽ không vì thế mà giải tán.

Có thể cải tạo đội Tốc thành một đội pháo binh.

Đối với việc chế tạo lựu đạn, Lâm Hiên cảm thấy không khó khăn như chế tạo súng.

Dù sao phần quan trọng nhất của lựu đạn là vấn đề uy lực của thuốc nổ.

Vì vậy, việc bắt đầu nghiên cứu nâng cấp thuốc nổ từ bây giờ là nhiệm vụ hàng đầu.

Ngay khi Lâm Hiên đang hừng hực khí thế cải tạo quân đội Đại Đường, Hoàng đế Lý Khác nhận được thỉnh cầu của La Mã Lý Áo Đế Quốc.

Họ thỉnh cầu được đến Đại Đường để xin lỗi về hành vi chi viện cho Uy Quốc trước đây.

Hoàng đế Lý Khác cho gọi Lâm Hiên cùng các đại thần vào cung để thương nghị việc này.

“Bệ hạ, vạn vạn lần không thể để chúng đến.” “Vốn dĩ lúc giao chiến với Uy Quốc đã ra tay độc ác với chúng ta, lúc này tuyệt đối không thể đến xin lỗi.

Nhất định là muốn học tập trình độ khoa học kỹ thuật của ta như Uy Quốc, sau đó lại quay lại tấn công chúng ta.” “Nhưng cũng có khả năng họ thật lòng muốn xin lỗi mà.

Vạn nhất Đại Đường thật sự từ chối thỉnh cầu của họ, dẫn đến chiến tranh, vậy thì người chịu khổ cuối cùng là bá tánh hai nước.” Ý kiến của các đại thần vô cùng không thống nhất, đứng ở hai phe đối lập hoàn toàn.

Hoàng đế Lý Khác cảm thấy vô cùng đau đầu.

Lâm Hiên vào cung liền đối mặt với tình thế lưỡng nan này.

Hắn bước lên nói: "Các vị đại thần hai bên không cần tranh cãi nữa.

Rốt cuộc là thật lòng hay giả dối, đợi họ đến là biết.

Cứ để họ đến, nhưng đừng để lộ quốc lực của chúng ta.

Trước tiên hãy xem đối phương có động thái gì, rồi tùy cơ ứng biến.

Đại Đường ta tuyệt đối không sợ một La Mã Lý Áo Đế Quốc." Lời nói của Lâm Hiên đã thuyết phục được các đại thần hai bên.

Quả thực là vậy.

Bất kể người Đại Đường bây giờ tranh luận thế nào, người của La Mã Lý Áo Đế Quốc cũng không có ở đây, cũng không thể nào đoán được suy nghĩ của họ.

Vì vậy, chi bằng cứ làm theo cách của Lâm Hiên, trước tiên cứ để họ đến, là ngựa hay lừa, lôi ra đi một vòng là biết.

Cuối cùng, ý kiến của các đại thần cũng thống nhất.

Hoàng đế Lý Khác hồi âm cho La Mã Lý Áo Đế Quốc, hoan nghênh họ đến.

Có lẽ ngay cả La Mã Lý Áo Đế Quốc cũng không ngờ rằng Đại Đường lại thật sự đồng ý thỉnh cầu của họ.

Vì vậy, sau khi nhận được thư hồi âm của Lý Khác, họ liền vội vàng bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi sứ.

Nhưng người La Mã Lý Áo Đế Quốc không chỉ đơn giản chuẩn bị lễ vật, họ còn chuẩn bị một con mãnh thú, dự định dâng cho Đại

Đường như một món “quà”.

Chương 314

Một tháng sau, ở cổng quốc đô Đại Đường, người ta thấy một đoàn sứ giả.

Không sai, người của La Mã Lý Áo Đế Quốc đã đến Đại Đường.

Vốn dĩ Hoàng đế Lý Khác định để Thừa tướng Trường Tôn Vô Kỵ đi nghênh tiếp.

Bởi vì sau khi Lý Khác đăng cơ, ngài không vì những chuyện trước đây mà trách tội Thừa tướng.

Đương nhiên Lý Khác trong lòng hiểu rõ, Trường Tôn Vô Kỵ không thật lòng thần phục mình.

Chỉ là ngài vẫn luôn cho rằng Trường Tôn Vô Kỵ là nguyên lão trong triều, nguyên nhân không coi trọng mình trước đây chỉ vì năng lực của mình chưa đủ.

Vì vậy, Hoàng đế Lý Khác vẫn luôn duy trì hình tượng tốt đẹp trong triều, khiến Trường Tôn Vô Kỵ ngày càng nhìn mình bằng con mắt khác.

Hơn nữa, Trường Tôn Vô Kỵ trong lòng cũng rõ, Hoàng hậu đương triều là cháu gái của mình.

Dù không phải người trong tộc, nhưng dù sao cũng mang họ Trường Tôn.

Thêm vào lá thư mà Trường Tôn Vô Cấu gửi cho ông trước khi "chết", đã khiến Trường Tôn Vô Kỵ bây giờ hoàn toàn thần phục Hoàng đế Lý Khác.

Nhưng mối thù của Trường Tôn Vô Kỵ với Lâm Hiên không vì thế mà giảm bớt.

Trường Tôn Vô Kỵ là người có tính cách rạch ròi.

Vì vậy khi Hoàng đế để ông đi nghênh tiếp người của La Mã Lý Áo Đế Quốc, ông cũng không từ chối.

Nhưng khi Trường Tôn Vô Kỵ nhìn thấy người dẫn đầu đoàn sứ giả, ông hoàn toàn không giữ được bình tĩnh nữa.

Lần này, người dẫn đầu của La Mã Lý Áo Đế Quốc chỉ là một viên sứ quan nhỏ.

Theo tính cách của Trường Tôn Vô Kỵ, nhìn thấy một viên sứ quan nhỏ bé, lửa giận liền bốc lên trong lòng.

Vốn dĩ ông cho rằng La Mã Lý Áo Đế Quốc tuyệt đối sẽ phái một người có vai vế trong nước đến xin lỗi.

Cho nên Hoàng đế Lý Khác mới phái Thừa tướng Trường Tôn Vô Kỵ đi nghênh tiếp.

Nhưng Trường Tôn Vô Kỵ vạn lần không ngờ La Mã Lý Áo Đế Quốc chỉ phái một viên sứ quan nhỏ.

Đương nhiên, Thừa tướng Trường Tôn Vô Kỵ không nổi giận tại chỗ, dù sao cũng phải duy trì phong độ của một nước lớn.

Suốt quá trình, Trường Tôn Vô Kỵ đều tươi cười chào đón.

Đợi sau khi về cung, Trường Tôn Vô Kỵ liền bắt đầu cáo trạng với Hoàng đế Lý Khác.

"Điện hạ, rõ ràng là La Mã Lý Áo căn bản không có thành ý.

Lần này đến đây chỉ là một viên quan nhỏ, không phải người có địa vị ở La Mã Lý Áo.

Vậy thì lời xin lỗi của họ không phải là thật lòng." Trường Tôn Vô Kỵ vốn nhận nhiệm vụ do Hoàng đế phái đi, không ngờ người mình nghênh tiếp chỉ là một sứ quan nhỏ, ông lập tức cảm thấy sự

qua loa và cẩu thả của La Mã Lý Áo.

Đoàn sứ giả được sắp xếp ở một khách sạn trong quốc đô.

Vốn dĩ Hoàng đế Lý Khác định sắp xếp họ ở trà lâu của Lâm Hiên, nhưng vì Trường Tôn Vô Kỵ trước sau vẫn không muốn có nhiều giao thiệp với Lâm Hiên, nên Hoàng đế Lý Khác liền giao toàn quyền cho ông xử lý.

Không ngờ lúc này lại xảy ra chuyện.

"Thừa tướng, ngài đừng vội.

Dù sao La Mã Lý Áo cũng chưa bắt đầu yết kiến, chúng ta hãy xem tình hình sau này rồi hãy kết luận.

Ta cũng không thể chỉ dựa vào một viên sứ quan nhỏ mà quyết định mọi thứ được." Trường Tôn Vô Kỵ cảm thấy lời của Hoàng đế Lý Khác quả thực có lý, liền cũng gạt bỏ thành kiến trong lòng, nghiêm túc làm tốt việc của mình.

Bất kể mục đích lần này của La Mã Lý Áo là gì, nhưng dù sao họ cũng là quốc gia đến đi sứ.

Đại Đường dù thế nào cũng phải giữ phong thái của một nước lớn, tuyệt đối không thể vì địa vị của sứ quan họ thấp mà xem thường La Mã Lý Áo.

Sứ đoàn La Mã Lý Áo nghỉ ngơi một ngày trong quốc đô, ngày thứ hai liền gửi thiệp xin vào cung.

Hoàng đế Lý Khác tiếp kiến họ trong cung.

"Hoàng đế Đại Đường xin chào, ta là Đệ nhất Kỵ sĩ của La Mã Lý Áo, Cổ Áo.

Phụng ý chỉ của Đại đế La Mã Lý Áo đến Đại Đường.

Vạn mong Hoàng đế Đại Đường có thể không so đo chuyện cũ,

cùng La Mã Lý Áo Đế Quốc kết giao hữu hảo.” Cổ Áo vừa nói vừa quỳ một gối, tay phải đặt lên vai trái, hành lễ với Hoàng đế Lý Khác.

Chương 315

Lúc này, người trong điện đều không rõ lễ nghi này có phải là lễ nghi tôn kính nhất của La Mã Lý Áo hay không.

Nhưng đã đến Đại Đường mà không theo lễ nghi của Đại Đường tam quỳ cửu khấu, vốn dĩ đã khiến Trường Tôn Vô Kỵ bất mãn, lúc này ông càng muốn tìm cớ gây sự.

"Sứ giả quý quốc đã đến Đại Đường, tại sao không theo lễ nghi của Đại Đường tam quỳ cửu khấu với Hoàng đế nước ta?

Câu 'nhập gia tùy tục' tin rằng sứ quan cũng đã nghe qua rồi chứ." Trường Tôn Vô Kỵ cố ý nói.

Thực ra không chỉ Trường Tôn Vô Kỵ, tất cả các quan viên có mặt đều cảm nhận được, họ cho rằng hoàn toàn không thấy được thành ý của La Mã Lý Áo Đế Quốc.

"Lễ nghi ta hành tự nhiên là lễ nghi mà La Mã Lý Áo Đế Quốc dùng cho tướng lĩnh tối cao.

Ta đã là một kỵ sĩ của La Mã Lý Áo Đế Quốc, vậy thì ta không thể dễ dàng từ bỏ sự kiêu hãnh và tôn nghiêm của đế quốc.

Hy vọng Hoàng đế Đại Đường có thể hiểu cho." Đương nhiên, các quan viên Đại Đường đều không biết thật giả trong lời nói của người này.

Nhưng nếu hắn đã nói vậy, mọi người cũng không tiếp tục ép người quá đáng.

"Tình cảm yêu nước của Cổ Áo kỵ sĩ, trẫm đương nhiên không thể bác bỏ được.

Không sao, bất kể là lễ nghi của nước nào, lòng tôn kính mới là

quan trọng nhất.

Trẫm tin rằng Cổ Áo kỵ sĩ cũng hiểu đạo lý này." "Bệ hạ nói không sai." Cổ Áo tiếp tục nói.

"Lần này đến đây, Đại đế La Mã Lý Áo để ta thay mặt ngài gửi đến ngài sự kính trọng cao nhất.

Không chỉ vậy, ta còn mang đến nhiều vật phẩm ưu tú của La Mã Lý Áo Đế Quốc, tin rằng ngài nhất định sẽ thấy được thành ý của chúng ta." Cổ Áo mang đến các loại sản phẩm ngũ cốc của La Mã Lý Áo, trong đó toàn là những thứ Đại Đường hiện không có, bao gồm các loại trái cây, rau củ.

Đương nhiên nếu có thứ gì có thể kết trái, tin rằng Lâm Hiên đương nhiên sẽ có cách giữ lại chúng ở Đại Đường.

Thực ra lần này La Mã Lý Áo không mang theo hạt giống bên đó.

"Bệ hạ, vì khí hậu hai nước chênh lệch quá lớn, nên các loại quả có thể không trồng được dưới khí hậu của Đại Đường.

Vì vậy lần này đến đây không mang theo hạt giống." Cổ Áo giải thích với Hoàng đế Lý Khác.

"Trẫm có thể hiểu.

Dù sao trong lãnh thổ Đại Đường cũng có tình huống này.

Khí hậu nam bắc Đại Đường chênh lệch lớn, vì vậy ngũ cốc trồng ở nam bắc hoàn toàn khác nhau.

Ngay cả ở Đại Đường còn như vậy, huống hồ là La Mã Lý Áo cách xa vạn dặm?" Hoàng đế Lý Khác thực ra không tin lời Cổ Áo.

"Tìm thời gian đi tìm Lâm Hiên thương nghị, xem rốt cuộc có thể dựa vào quả mà trồng ra cây được không." Hoàng đế Lý Khác thầm nghĩ.

Ngoài các loại quả, rau củ, đương nhiên còn có vàng bạc châu báu và đồ chơi.

Trong đó, chỉ một chiếc vòng tay có thể đã trị giá mấy ngàn lượng bạc.

Tất cả mọi thứ đều vô cùng tinh xảo, có thể từ đó thấy được thành ý của hoàng đế La Mã Lý Áo.

"Bệ hạ, ngoài những vật bình thường này ra, Đại đế La Mã Lý Áo còn lệnh cho ta mang đến trấn quốc chi bảo của nước ta, một viên Dạ Minh Châu." Thực ra Hoàng đế Lý Khác không phải chưa từng nghe qua thứ gọi là Dạ Minh Châu, chỉ là thứ này ở Đại Đường quá hiếm thấy.

Vì vậy dù thân là Hoàng đế, Lý Khác cũng chỉ nghe người ta nhắc đến sự tồn tại của vật phẩm này chứ chưa từng tận mắt thấy.

Do đó, vừa nghe Cổ Áo nhắc đến, trong lòng Lý Khác không khỏi kinh ngạc.

Dù sao cũng là thứ chưa từng thấy, lại nghe người ta nói về vẻ đẹp của Dạ Minh Châu, nên dù là Hoàng đế Lý Khác, trong lòng cũng không khỏi tò mò.

Sự vật đẹp đẽ ai cũng muốn theo đuổi.

Vì vậy, khi sứ giả của La Mã Lý Áo đại diện tiến lên dâng Dạ Minh Châu, tất cả mọi người có mặt đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy hai phó nhân của La Mã Lý Áo mỗi người khiêng một cái giá, giữa giá đặt một cái hộp.

Hộp dài nửa mét, rộng nửa mét.

Khi một phó nhân mở hộp ra, tất cả mọi người đều nín thở nhìn

vào.

Chỉ thấy bên trong có một viên châu đường kính khoảng 40 ly.

Dù sao bây giờ cả điện đường đèn đuốc sáng trưng, không thể nhìn trực tiếp được ánh sáng nguyên bản của nó.

Bản thân viên châu trong suốt, hơi phảng phất ánh sáng vàng.

Chương 316

Nhưng chỉ ở trong không gian đèn đuốc sáng trưng, đã có thể thấy được ánh sáng lấp lánh của Dạ Minh Châu.

Dù sao vật này vốn hiếm có trên đời, kích thước lớn như vậy lại càng hiếm thấy.

Tất cả mọi người trong đại điện đều kinh ngạc.

Cổ Áo thấy phản ứng của mọi người, tiếp tục nói: "Lúc này không thể thấy được dáng vẻ thật sự của Dạ Minh Châu.

Phải ở một nơi ánh sáng mờ ảo mới có thể thấy được diện mạo thật sự của nó.

Lúc này ta xin phép bán cho Hoàng đế Đại Đường một cái nút thắt.

Đợi đến tối, Bệ hạ ngài có thể tự mình chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nó.

Viên châu này là trấn quốc chi bảo của La Mã Lý Áo Đế Quốc chúng ta.

Đại đế La Mã Lý Áo đã đặc biệt để ta hộ tống đến Đại Đường, hy vọng Hoàng đế Đại Đường có thể bỏ qua chuyện cũ, cùng La Mã Lý Áo kết giao hữu hảo." Cổ Áo không chỉ là một quân nhân thô kệch chỉ biết đánh trận, hắn cũng có một trái tim bảy lỗ tinh xảo.

Cổ Áo biết nên đề xuất điều kiện thích hợp vào thời điểm thích hợp.

Đối với La Mã Lý Áo Đế Quốc mà nói, muốn để Đại Đường hoàn toàn bỏ qua chuyện cũ, viên Dạ Minh Châu này chính là con bài mặc cả hữu dụng nhất đối với Đại Đường.

Bất kể châu báu, khí cụ tầm thường có quý giá đến đâu, chỉ cần dụng tâm đều có thể tìm được.

Nhưng Dạ Minh Châu thì hoàn toàn khác.

Kích thước lớn như vậy, trên thế giới có thể chỉ có một.

Vì vậy Cổ Áo biết nên vào lúc nào đề xuất điều kiện với Hoàng đế Đại Đường, và lúc này Đại Đường dễ chấp nhận nhất.

Hoàng đế Lý Khác quả thực kinh ngạc trước kích thước của viên Dạ Minh Châu này.

Vốn dĩ ngài cho rằng Dạ Minh Châu trên đời đều chỉ lớn bằng lòng bàn tay, không ngờ lại có viên lớn như vậy.

"Cổ Áo kỵ sĩ một đường đến đây cũng vất vả rồi.

Chi bằng ở sứ quán nghỉ ngơi mấy ngày, trẫm cho người sắp xếp hành trình ở Đại Đường, cho người dẫn các vị đi du ngoạn các nơi phong cảnh." Hoàng đế Lý Khác không trực tiếp trả lời Cổ Áo, vì bây giờ hoàn toàn không thể xác định được mức độ trung thành của La Mã Lý Áo Đế Quốc.

Nếu chỉ mù quáng đồng ý, giả sử La Mã Lý Áo học được các loại khoa học kỹ thuật của Đại Đường, sau khi về nước lại trở thành Uy Quốc thứ hai, thì phải làm sao?

Đương nhiên, dù La Mã Lý Áo muốn đối chiến với Đại Đường, Đại Đường cũng tuyệt đối không sợ hãi.

Hoàng đế Lý Khác từ khi Lâm Hiên trang bị súng cho toàn bộ quân đội, hoàn toàn không lo lắng vấn đề chiến tranh.

Dù sao loại vũ khí này ngoài Đại Đường ra, trên thế giới chưa từng thấy.

Hoàng đế Lý Khác chuẩn bị tìm Lâm Hiên làm hướng dẫn viên cho

Cổ Áo.

Dù sao tìm bất kỳ người nào khác cũng không hiểu rõ những cơ mật nào của Đại Đường.

Vì vậy, khi Lâm Hiên biết mình sắp làm hướng dẫn viên, hắn đã đưa ra ý kiến lớn với Hoàng đế Lý Khác.

"Bệ hạ, ngài không cảm thấy ta đặc biệt rảnh rỗi sao?

Cho nên mới chuyên môn tìm cho ta một công việc vặt vãnh thế này." Lâm Hiên cười khổ nói.

"Tiên sinh, tuyệt đối không có.

Chỉ là để người khác đi, ta không yên tâm." Hoàng đế Lý Khác nói với Lâm Hiên.

"Dù sao đối với tất cả cơ mật của Đại Đường, ngài là người rõ nhất không phải sao." Được rồi, lý do này Lâm Hiên miễn cưỡng có thể chấp nhận.

"Bệ hạ cảm thấy La Mã Lý Áo lần này thế nào?" Lâm Hiên hỏi Lý Khác.

"Tiên sinh, thực ra những thứ khác cũng được thôi.

Nhưng viên Dạ Minh Châu đó thật sự có thể thấy được thành ý của La Mã Lý Áo.

Hôm qua Cổ Áo mang đến, vốn dĩ mọi người tuy kinh ngạc về kích thước của nó, nhưng đều chưa thấy được dáng vẻ thật sự.

Mãi đến tối, ta mới thật sự thấy được vì sao nó lại quý giá đến vậy.

Ánh sáng của nó không phải loại chói mắt, mà rất dịu dàng, như ánh trăng vậy, nhưng lại sáng hơn ánh trăng.

Tóm lại là một loại ánh sáng khiến người ta vô cùng thoải mái." Lâm Hiên biết để một tên sắt thép thẳng nam hình dung vẻ đẹp của một vật thật sự quá khó khăn.

Chương 317

Vì vậy hắn nói với Hoàng đế Lý Khác: "Bệ hạ không cần giải thích với ta nữa, lúc nào có rảnh ta vào cung ngủ một đêm xem thử." "Tiên sinh nói cũng đúng, dù sao trăm nghe không bằng một thấy.

Vậy chuyện tiên sinh làm hướng dẫn viên cho Cổ Áo…" "Thôi không cần nói nữa, ta đi." Lâm Hiên bất đắc dĩ nói.

Hắn lại muốn xem xem người mà La Mã Lý Áo phái đến rốt cuộc là nhân vật thế nào.

"Nghe nói là Đệ nhất Kỵ sĩ của La Mã Lý Áo, sao lại không cưới công chúa nhỉ?" Lâm Hiên thầm nghĩ.

Ngày hôm sau, Lâm Hiên đến sứ quán của La Mã Lý Áo.

"Cổ Áo kỵ sĩ xin chào, ta là hướng dẫn viên do Bệ hạ phái đến để dẫn ngài đi dạo Đại Đường." "Lâm Hiên?" Cổ Áo trực tiếp hỏi.

"Không sai, chính là ta.

Kỵ sĩ và ta trước đây đã gặp nhau sao?

Chẳng lẽ uy danh của ta đã truyền đến tận La Mã Lý Áo rồi sao?" Lâm Hiên tự mãn nói.

Không biết vì sao, Lâm Hiên luôn cảm thấy khuôn mặt Cổ Áo có chút quen thuộc.

Sự thật đương nhiên không như Lâm Hiên nói.

Ban đầu, tướng lĩnh cao nhất mà La Mã Lý Áo phái đến chi viện cho Uy Quốc là anh trai của Cổ Áo, Cổ Trì.

Thực ra trước khi Cổ Trì chi viện cho Uy Quốc, La Mã Lý Áo cho rằng bốn chi viện họ phái đi đã đủ để chống lại Đại Đường.

Dù sao quốc đô Đại Đường cách xa vạn dặm, không thể tùy thời chi viện.

Vì vậy Cổ Trì vô cùng tự tin.

Vốn dĩ cho rằng nhất định sẽ thắng lợi, không ngờ lại thảm bại.

Cổ Trì cũng đã hy sinh trong trận chiến đó.

Nhưng hắn không hề xa lạ với cái tên Lâm Hiên, vì trong thời gian chiến đấu, Cổ Trì đã không chỉ một lần gửi thư chiến báo cho Cổ Áo, còn kèm theo cả hình vẽ của Lâm Hiên, kể cho Cổ Áo về sự lợi hại của người này.

Cổ Áo đã chứng kiến Cổ Trì từ đầy tự tin đến cuối cùng uất ức mà chết.

Dù sao cũng là anh em, dù Cổ Áo có kìm nén cảm xúc đến đâu, nhìn thấy kẻ thù cũng không khỏi đỏ mắt.

Nhưng Lâm Hiên lại hiểu lầm thành sự sùng bái của Cổ Áo.

"Tuy chưa từng gặp, nhưng tên của ngài ta đã sớm nghe qua." Cổ Áo nhìn chằm chằm Lâm Hiên nói.

"Vốn nghe nói Lâm tiên sinh võ lực phi thường cao cường, liền cho rằng là một người thô kệch như ta.

Không ngờ Lâm tiên sinh lại trông da trắng thịt mềm như vậy, một chút cũng không giống người có thể ra chiến trường." "Da trắng thịt mềm?

Mẹ nó?" Lâm Hiên mà còn không nghe ra ý trong lời của Cổ Áo thì đúng là ngốc tử.

Xem ra mình và Cổ Áo không phải có thù thì cũng có oán.

Lâm Hiên không vì lời nói của Cổ Áo mà mất bình tĩnh, ngược lại bình tâm tĩnh khí nói: "Không phải người luyện võ nào cũng da dày

thịt béo như ngài.

Ta là người dùng lực khéo, không giống có người chỉ biết luyện một cách mù quáng lại không có đầu óc.

Cuối cùng thực ra ngoài một thân thịt ngang, chẳng biết gì cả, nhiều nhất cũng chỉ là đầu óc đơn giản tứ chi phát triển.

Kỵ sĩ, ngài nói có phải không?" Lâm Hiên cười mà như không cười nói.

Luận về khoản đấu võ mồm, Lâm Hiên mà đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất.

Thật trùng hợp, Cổ Áo lại chính là loại người toàn thân cơ bắp đó.

Tuy chiều cao của Lâm Hiên và Cổ Áo gần như tương đương, nhưng vì cơ bắp của Cổ Áo đặc biệt phát triển, nên trông hắn to con hơn Lâm Hiên không ít.

Thực ra thân hình của Lâm Hiên thuộc loại tiêu chuẩn, mặc áo thì gầy, cởi áo thì có da có thịt, không có những khối cơ bắp to lớn.

Gương mặt lại vô cùng anh tuấn, cả người mang lại cảm giác dễ chịu.

Vì vậy không thô kệch như Cổ Áo, ngược lại có cảm giác như tiên nhân hạ phàm.

Cổ Áo đương nhiên cũng nghe ra sự châm chọc trong lời nói của Lâm Hiên.

"Lâm tiên sinh thật đúng là miệng lưỡi lanh lợi.

Chương 318

Không biết công phu của Lâm tiên sinh có khéo léo như lưỡi của ngài không." "Ha ha ha, kỵ sĩ ngài thật quá khen rồi.

Về phần công phu của ta, có cơ hội nhất định sẽ cùng kỵ sĩ tỉ thí.

Bây giờ hãy để ta dẫn ngài đi dạo quốc đô Đại Đường trước đã." Lâm Hiên cùng mấy người tùy tùng dẫn theo mấy thủ lĩnh của sứ đoàn La Mã Lý Áo đi du ngoạn trong quốc đô.

Đương nhiên, sau khi nghe những lời không thiện chí của Cổ Áo, Lâm Hiên đã chụp một tấm ảnh của hắn, rồi tra xét kỹ lưỡng lai lịch của hắn.

Cuối cùng Lâm Hiên mới biết được địch ý của Cổ Áo đối với mình từ đâu mà ra.

Chẳng trách khi đối mặt với mình, Cổ Áo toàn thân đầy gai nhọn.

Hóa ra là anh trai ruột của Cổ Trì.

Lâm Hiên có ấn tượng nhất định về Cổ Trì, dù sao lúc đó hắn được phái đến chi viện cho Uy Quốc, nhưng trước mặt Lâm Hiên, cũng chỉ là đến nộp mạng mà thôi.

Vì vậy, Lâm Hiên hoàn toàn hiểu được sự âm dương quái khí của Cổ Áo.

Nhưng mọi chuyện cũng không thể trách Lâm Hiên được.

Dù vậy, vẫn phải tiếp tục dẫn Cổ Áo du ngoạn Đại Đường.

Lâm Hiên cười mà như không cười đi cùng Cổ Áo dạo chơi một ngày, suốt quá trình phải chịu đựng đủ loại lời nói đầy gai nhọn của hắn.

Không còn cách nào khác, đã hứa với Hoàng đế Lý Khác thì phải làm cho trót.

Đương nhiên cũng tránh được việc Cổ Áo thu thập được những cơ mật quân sự quan trọng của Đại Đường, nhưng lại khiến Lâm Hiên phải chịu đựng sự dằn vặt về tinh thần.

Lâm Hiên vốn tưởng dẫn Cổ Áo đi du ngoạn như vậy là kết thúc rồi.

Dù sao Cổ Áo vô cùng không vừa mắt hắn, dù hắn có tâm đi cùng thì đối phương cũng nhất định không muốn.

Nếu là người bình thường, tuyệt đối không muốn để Lâm Hiên đi cùng một ngày.

Nhưng Cổ Áo lại không phải người bình thường.

"Phong cảnh Đại Đường quả không hổ danh vang danh thế giới, hôm nay ta cũng đã thực sự được chiêm ngưỡng.

Cảm ơn Lâm tiên sinh.

Nghe nói Lâm tiên sinh ở quốc đô Đại Đường mở nhiều cửa hàng thú vị, hy vọng ngày mai Lâm tiên sinh tiếp tục." Cổ Áo cười nói với Lâm Hiên.

"Mẹ nó, ta là hung thủ hại chết em trai hắn, vậy mà hắn có thể làm được như vậy." Lâm Hiên thầm nghĩ.

"Cổ Áo kỵ sĩ thật có hứng thú a!" Lâm Hiên nói.

Thực ra để tránh Cổ Áo nói nhiều, xem nhiều, Lâm Hiên cố ý chỉ dẫn hắn đi chơi ở những nơi non xanh nước biếc xung quanh quốc đô.

Ai ngờ Cổ Áo lại nghe được nhiều chuyện như vậy, lại còn biết hắn mở cửa hàng.

"Nhà ta mở cửa hàng thì liên quan gì đến ngươi?

Ngươi không ưa ta, ta càng không ưa ngươi.” Lâm Hiên thầm nghĩ.

“Cổ Áo kỵ sĩ thật có thể lực.

Nhưng loại người như ta thì không được rồi.

Ngày mai có lẽ ta sẽ có việc, nhưng ngài yên tâm, ngày mai, ta nhất định sẽ sắp xếp cho ngài một người đáng tin cậy hơn ta, dẫn ngài du ngoạn trong quốc đô.” Lâm Hiên cố ý nói.

Lâm Hiên thực sự không muốn cười gượng nữa, hôm nay cơ mặt hắn đã muốn cứng đờ vì cười rồi.

“Chẳng lẽ Lâm tiên sinh cảm thấy ta không xứng đáng để ngài chiêu đãi sao?

Hoàng đế Đại Đường rõ ràng đã để ngài chiêu đãi ta.

Lâm tiên sinh làm nửa chừng bỏ cuộc, là muốn kháng chỉ sao?” Được rồi, lại chụp cho ta cái mũ kháng chỉ.

“Không có, ta không phải sợ thể lực yếu đuối của mình không theo kịp bước chân uy vũ của ngài sao?

Đương nhiên, nếu kỵ sĩ ngài bằng lòng, ta đương nhiên nguyện ý phục vụ ngài.” Lâm Hiên bất đắc dĩ đáp.

Thôi được, ngày mai lại phải cười mà như không cười.

Lâm Hiên tuyệt đối có thể nắm bắt được tinh túy của nụ cười gượng gạo, còn cười đẹp hơn cả những người dẫn chương trình nổi tiếng trên TV.

Chương 319

Buổi tối, Lâm Hiên không về phủ đệ của mình mà đến hoàng cung, kêu oan với Hoàng đế Lý Khác.

“Cái gì?

Cổ Áo lại là anh trai của Cổ Trì!” Hoàng đế Lý Khác cũng kinh ngạc.

Vì trận chiến với Uy Quốc Hoàng đế Lý Khác cũng có mặt, nên ngài đương nhiên biết người chi viện của La Mã Lý Áo lúc đó là Cổ Trì.

“Vậy thì Cổ Áo nhất định cũng biết ta.” Lý Khác nói với Lâm Hiên.

Có khả năng, nhưng dù sao Lý Khác ở vị trí Hoàng đế, Cổ Áo không có cách nào nói nhiều, chỉ có thể trút hết oán khí lên người Lâm Hiên.

Một ngày hôm nay, từ lúc hai người gặp mặt, mỗi một câu Cổ Áo nói gần như đều là châm chọc Lâm Hiên, hoặc là châm chọc công khai, hoặc là ngấm ngầm.

Lâm Hiên cảm thấy tên kỵ sĩ này tâm địa thật sự còn nhiều hơn cả đàn bà.

Vốn tưởng người luyện võ đều là những gã đàn ông vô tâm, không ngờ Cổ Áo này lại là kẻ hay so đo tính toán.

Dù thế nào, ngày mai Lâm Hiên vẫn phải chịu đựng một ngày nữa.

Sau khi chia tay Cổ Áo, Lâm Hiên nhận được ý chỉ của Hoàng hậu nương nương.

Lâm Hiên không biết tại sao Trường Tôn Thanh Uyển lại tìm mình, hai người vốn dĩ không có giao thiệp gì.

Nhưng dù sao, Lâm Hiên cũng không thể vi phạm ý chỉ của Hoàng hậu, nên đành đi theo thị nữ.

Đến hoàng cung.

"Tất cả mọi người lui ra ngoài." Trường Tôn Thanh Uyển nói với tất cả mọi người trong điện.

Đợi sau khi tất cả mọi người lui ra.

"Lâm tiên sinh, phiền ngài rồi.

Ta cảm thấy hai ngày nay tâm trạng của Bệ hạ không được ổn định, lúc cao lúc thấp.

Mấy hôm trước ta dẫn Đại hoàng tử đến điện, vì Đại hoàng tử tuổi còn nhỏ, không biết viên Dạ Minh Châu kia quý giá, nên chạy lên sờ vào nó.

Ai ngờ Bệ hạ trực tiếp tiến lên đẩy Đại hoàng tử ra, gần như đẩy thẳng bé ra xa mấy mét.

Ta ở bên cạnh đều kinh ngạc, Bệ hạ tuy không đủ chu đáo, nhưng vẫn luôn rất ôn nhu.

Đặc biệt là đối với Đại hoàng tử, có lẽ vì chỉ có một đứa con, nên vẫn luôn rất yêu thương.

Hành vi lần này thật sự dọa ta sợ.

Lúc đó Đại hoàng tử sợ đến khóc ré lên, có lẽ chưa từng thấy phụ hoàng như vậy.

Cho nên ta mới mạo muội tìm tiên sinh ngài." Lâm Hiên vì chưa từng thấy viên Dạ Minh Châu kia, nên không biết nó lại có ảnh hưởng như vậy.

“Nương nương đừng lo lắng, hạ thần nhất định sẽ đi xem thử.” Lâm Hiên cáo biệt Trường Tôn Thanh Uyển, trở về phủ đệ.

Hắn tìm kiếm một lúc trong hệ thống, muốn xem rốt cuộc triệu chứng của Hoàng đế Lý Khác là vì sao.

Cuối cùng, trong một cuốn y thư cổ tịch, hắn thấy một loại độc dược, có thể trong thời gian ngắn thay đổi tính cách của một người, khiến người ta trở nên bạo lực, cáu kỉnh.

Hơn nữa, loại độc dược này bay hơi qua chất lỏng, không màu không vị, có thể dễ dàng xâm nhập vào khoang mũi của người, vì vậy gần như thần không biết quỷ không hay.

Lâm Hiên đại khái có thể đoán định, viên Dạ Minh Châu mà La Mã Lý Áo Đế Quốc tiến cống lần này tuyệt đối có vấn đề.

Nếu không, quốc bảo quý giá như vậy, tại sao lại tiến cống cho Đại Đường?

Có lẽ vì bây giờ thời gian còn ngắn, độc dược chưa hoàn toàn ngấm vào cơ thể Hoàng đế Lý Khác.

Vì vậy, khi Lâm Hiên xem được phương pháp giải độc, liền lập tức bào chế ra thuốc giải.

Hơn nữa, nếu muốn triệt để loại bỏ nguy hại của loại độc dược này từ gốc rễ, cần phải loại bỏ hoàn toàn chất độc trên bề mặt Dạ Minh Châu.

Lâm Hiên đang suy tính xem nên làm thế nào để xin Hoàng đế Lý Khác viên Dạ Minh Châu này.

Lâm Hiên sau khi chia tay Cổ Áo liền trực tiếp đến hoàng cung.

Hắn trước tiên kể cho Lý Khác nghe về những gì mình đã gặp phải trong một ngày, và nói cho ngài biết thân phận của Cổ Áo.

“Tiên sinh, thật sự vất vả cho ngài rồi.

Chương 320

Đương nhiên, Cổ Áo đối mặt với ngài có oán khí là điều chắc chắn.

Ngài cố gắng chịu đựng thêm, hai ngày nữa ta tìm một cái cớ đuổi hắn đi." Hoàng đế Lý Khác không chuẩn bị gây chiến với La Mã Lý Áo Đế Quốc.

"Dù sao bây giờ ta cũng không đánh trận." "Tiên sinh, để ta cho ngài xem một thứ khiến ngài kinh ngạc." Hoàng đế Lý Khác chuẩn bị dẫn Lâm Hiên đi xem viên Dạ Minh Châu mà Cổ Áo tiến cống.

"Tiên sinh, ta tự cho rằng văn tài của mình cũng khá.

Nhưng để dùng từ hình dung vẻ đẹp của nó, ta thật sự không có từ ngữ nào." "Rốt cuộc khoa trương đến mức nào?" Lâm Hiên không để ý.

Dù sao ở xã hội hiện đại, hắn đã xem qua quá nhiều loại ánh đèn lấp lánh, các loại hiệu ứng kỳ diệu.

Bây giờ tất cả các hiệu ứng đều theo xu hướng 3D.

Vì vậy, khi Lâm Hiên thật sự nhìn thấy dáng vẻ của Dạ Minh Châu, không khỏi kinh ngạc.

Hắn cảm thấy lời của Hoàng đế Lý Khác quả nhiên không sai, căn bản không có từ ngữ nào có thể hình dung được vẻ đẹp của viên Dạ Minh Châu này.

Ánh sáng của nó vô cùng dịu dàng, giống như bàn tay của một mỹ nhân tuyệt thế đang vuốt ve trên người mình vậy.

Lâm Hiên không khỏi ngây người.

“Tiên sinh, thế nào?” Lâm Hiên nghe câu hỏi của Lý Khác.

“Được rồi, Bệ hạ nói không sai.” Lâm Hiên thừa nhận.

Viên Dạ Minh Châu này là thứ đẹp nhất mà Lâm Hiên từng thấy từ khi lớn lên ở hiện đại đến khi xuyên không về Đại Đường.

Thật khiến người ta muốn cất giấu nó đi.

Quả nhiên, viên Dạ Minh Châu này có vấn đề, nó sẽ dần dần xâm nhập vào tâm trí của con người.

Lâm Hiên dùng tay áo che miệng mũi, giả vờ kinh ngạc nói: “Bệ hạ, có thể tặng nó cho ta năm ngày được không?

Ta mang nó về.

Năm ngày, ngày mai ta tặng ngài 10 bình rượu vang quý của ta để trao đổi, thế nào?” Lý Khác nghe lời của Lâm Hiên, thực ra ban đầu không muốn, nhưng lại nghĩ Lâm Hiên chưa bao giờ mở miệng xin thứ gì, đây cũng là lần đầu tiên hắn mở miệng yêu cầu.

“Được rồi, tiên sinh, ngày mai ngài mang về đi.” Thực ra Lâm Hiên đã nhìn ra viên Dạ Minh Châu này có vấn đề, nhưng bây giờ hắn không chắc chắn.

Lại thấy thái độ của Lý Khác đối với viên Dạ Minh Châu mê đắm như vậy, nên Lâm Hiên cố ý yêu cầu.

Hắn biết Lý Khác sẽ không từ chối thỉnh cầu của mình.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lâm Hiên.

“Bệ hạ, ta bây giờ mang về được không!” Lâm Hiên nhìn vẻ mặt rối rắm của Lý Khác.

Hắn biết độc dược đang từng tấc một xâm chiếm trái tim của Lý Khác, vì vậy bây giờ hắn phải mang viên Dạ Minh Châu có độc này đi.

“Tiên sinh, phải là hôm nay sao?

Không biết vì sao, ta thật sự có chút không nỡ.” Hoàng đế Lý Khác lắc đầu.

“Hình như từ khi viên Dạ Minh Châu này được tặng cho ta, ta cảm thấy thường xuyên đau đầu.” Bây giờ Lý Khác vẫn còn lý trí.

Lý Hiên cho rằng có thể nói cho ngài biết chuyện này.

“Bệ hạ không phải ngài cũng cảm thấy bây giờ ngày càng khó kiểm soát cảm xúc sao?” Lâm Hiên nghe nói buổi chầu sáng nay, Lý Khác đã nổi giận trên triều đình.

Từ khi còn là Thái tử tham gia triều chính đến nay, đây là lần đầu tiên ngài mất kiểm soát trên triều đình, lại chỉ vì một chuyện nhỏ không đáng kể.

Vốn dĩ Lâm Hiên cho rằng lời của Trường Tôn Thanh Uyển có thể có phần khoa trương, dù sao tính cách của nàng luôn như vậy, khiến Lâm Hiên hơi nghi ngờ.

Bây giờ Lâm Hiên thật sự xác định được, viên Dạ Minh Châu này thật sự có thể thay đổi tâm trí của một người.

Hoàng đế Lý Khác bây giờ ngày càng không kiểm soát được cảm xúc của mình.

Nếu bây giờ còn một chút lý trí, vậy thì Lâm Hiên phải nhân cơ hội này trực tiếp nói ra chuyện này với Lý Khác.

“Bệ hạ, ngài biết không, ngài đã tự tay đẩy con trai lớn của mình ra xa mấy mét.

Đại hoàng tử mới chỉ là một đứa trẻ mấy tuổi, dù có sai, ngài cũng không thể làm như vậy.” “Trẫm thật sự đã làm vậy sao?

Tại sao trẫm không có ấn tượng gì?” Bây giờ Hoàng đế Lý Khác

hoàn toàn quên mất những gì mình đã làm khi mất kiểm soát.

Chương 321

“Bệ hạ, ta nói thật với ngài.

Viên Dạ Minh Châu do La Mã Lý Áo tặng có vấn đề.

Nó sẽ dần dần thay đổi tâm trí của ngài, sau đó hoàn toàn làm sụp đổ Đại Đường.

Người La Mã Lý Áo quả không hổ là tâm cơ khó lường, gần như không tốn chút sức lực nào đã hạ gục được lãnh đạo tối cao của Đại Đường, lại còn có thể khiến mọi người không nghi ngờ đến họ.” Hoàng đế Lý Khác nghe xong lời Lâm Hiên, bắt đầu hồi tưởng lại những việc mình đã làm mấy ngày nay, phát hiện ra ngoài tình huống lúc tức giận, những ký ức khác đều không có vấn đề gì.

Ngài bây giờ hoàn toàn phát hiện ra sự bất thường.

Việc nổi giận trên triều đình và với Hoàng hậu cùng con trai đều quá xa lạ.

Nghe từ miệng Lâm Hiên nói ra, ngài đều cảm thấy đó không phải là mình.

“Tiên sinh, ta thật sự không nhớ lại được tình huống lúc ta nổi giận.

Rốt cuộc là độc dược gì?

Lại đáng sợ như vậy, thật sự có thể khiến người ta mất kiểm soát cảm xúc.” Lý Khác hoảng sợ nói.

“Bệ hạ không cần lo lắng.

Có độc dược thì tương ứng sẽ có thuốc giải.

Ta biết loại độc này nên giải như thế nào, nên ngài cứ bình tĩnh.

Bây giờ điều cần làm là kiểm soát bản thân, để ta mang viên Dạ Minh Châu này đi.” Dù sao Lâm Hiên vừa rồi đã thấy được biểu cảm của Lý Khác khi nghĩ rằng mình sắp mang viên Dạ Minh Châu đi, trông như đang ở ranh giới giữa rối rắm và tức giận.

Có lẽ vì địa vị của Lâm Hiên trong lòng Lý Khác tương đối vững chắc, nên ngài không nổi giận với Lâm Hiên, chỉ cố gắng kiềm chế để nói chuyện.

“Tiên sinh, ngài mau mang nó đi!

Ta cảm thấy sâu trong nội tâm ta có một con mãnh thú sắp xổng chuồng.” Lâm Hiên nghe Lý Khác nói vậy, liền không chậm trễ mang Dạ Minh Châu đi.

May mà loại độc dược này phát hiện không muộn, nếu không Lâm Hiên tuyệt đối không chắc có thể cướp được đồ vật từ tay Lý Khác, đặc biệt là viên Dạ Minh Châu mà ngài yêu thích nhất.

Sau khi Lâm Hiên mang Dạ Minh Châu đi, hắn đưa thuốc giải trên người cho Lý Khác, và nhìn ngài uống hết, Lâm Hiên mới rời cung.

Về đến phủ đệ, Lâm Hiên hòa thuốc giải vào nước, rồi cho Dạ Minh Châu vào ngâm.

Theo yêu cầu trong hệ thống, viên Dạ Minh Châu này phải ngâm trong thuốc giải ba ngày mới có thể hoàn toàn giải trừ độc tính.

Vì Lâm Hiên cũng có một khoảnh khắc mất kiểm soát trong cung của Hoàng đế, nên hắn cũng uống thuốc giải để tránh xảy ra vấn đề.

Ba ngày sau, Lâm Hiên vớt Dạ Minh Châu ra khỏi thuốc giải.

Viên châu gần như không có thay đổi gì.

Loại thuốc này quả thật không màu không vị, dù Dạ Minh Châu ngâm trong độc dược và thuốc giải, màu sắc và độ sáng vẫn như cũ.

Thật không hổ là viên Dạ Minh Châu siêu lớn hiếm có trên đời.

Dạ Minh Châu thực ra là do một số vật chất phát quang trong lòng đất trải qua hàng chục triệu năm, từ dung nham núi lửa phun trào ban đầu, sau đó do vận động địa chất, tập trung trong khoáng thạch mà thành, là những viên đá chứa một số nguyên tố hiếm phát quang.

Vốn dĩ vô cùng quý giá, lại bị La Mã Lý Áo sử dụng như vậy.

Nhưng may mà Lâm Hiên phát hiện kịp thời, nếu không ảnh hưởng của viên châu này đối với Đại Đường sẽ không hề tầm thường.

Nhưng, nếu La Mã Lý Áo đã làm như vậy, vậy thì Lâm Hiên sẽ để họ thực hiện.

Tương kế tựu kế, chiêu này Lâm Hiên chơi vô cùng điêu luyện.

Lâm Hiên vào cung tìm Hoàng đế Lý Khác.

Đương nhiên, sau khi uống xong thuốc giải Lâm Hiên đưa, Lý Khác đã hoàn toàn bình phục.

Ngài cũng đã tìm Hoàng hậu và Đại hoàng tử để xin lỗi.

Vì sợ triều cương bất ổn, nên chưa kịp nói trên triều đình.

“Bệ hạ, bây giờ viên châu này hoàn toàn không còn bất kỳ mối đe dọa nào.

Có thể tùy ý đặt trong cung để thưởng thức.” “Mấy ngày nay trẫm cũng đã suy nghĩ, La Mã Lý Áo thật sự vô cùng giảo hoạt.

Dù trẫm cầm viên châu này đến chất vấn họ, họ cũng có thể hoàn toàn nói không biết.

Chương 322

Có thể còn ngược lại vu khống trẫm bôi nhọ quốc bảo của họ.

Nếu quả thật trẫm vì viên châu này mà bị dẫn đến tính tình đại biến, vậy thì cả nước trên dưới đều sẽ cho rằng ta, vị hoàng đế này, lúc còn là Thái tử đã có phần kiềm chế, một khi đăng cơ, cuối cùng cũng lộ ra bản tính, khiến cả nước phỉ nhổ trẫm, gây ra tình hình quốc nội bất ổn.

Lúc đó La Mã Lý Áo có thể không tốn chút sức lực nào mà thôn tính Đại Đường.

Thật là một chiêu một mũi tên trúng hai đích!" Hoàng đế Lý Khác tức giận nói.

"Mang viên châu đó vứt đi cho ta!

Trẫm thật không muốn nhìn thấy nó trong hoàng cung nữa!" Đây cũng là lần đầu tiên Lâm Hiên thấy Lý Khác nổi giận trong tình trạng bình thường.

"Bệ hạ, ngài xác định ngài thật sự bình thường rồi chứ?

Ta có thuốc giải, hay là uống thêm một viên đi.

Dáng vẻ bây giờ của ngài, ta mới biết vì sao Hoàng hậu nương nương lúc thấy ngài nổi giận lại sợ đến vậy.

Một người không thường nổi nóng, nổi nóng lên thật sự là hủy thiên diệt địa a!" Lâm Hiên nói đùa.

"Dù sao, lần này chuyện cũng đã hóa nguy thành an.

Bệ hạ không cần phải tức giận như vậy.

Chuyện tiếp theo cứ nghe theo sắp xếp của ta." Lâm Hiên nói với

Lý Khác.

Mấy ngày sau, trong triều dần dần lan truyền một đoạn tin đồn.

Hoàng đế Lý Khác không kiềm chế được bản tính, tính tình đại biến.

Bất kể là đối với người vợ kết tóc, con trai ruột, hay nguyên lão trong triều, Lý Khác đều sẽ vì một chút chuyện nhỏ mà nổi giận.

Vốn dĩ Lý Khác nổi tiếng là người tính tình ôn hòa, đối đãi rộng lượng, không ngờ bây giờ thay đổi lớn như vậy.

Dù mọi người đều nghe nói, chưa tận mắt thấy Lý Khác tính tình đại biến, nhưng dù sao ba người nói thành hổ, tất cả các tin đồn nếu lan truyền rộng rãi sẽ trở thành sự thật.

Dù sao mọi người thà tin không có lửa làm sao có khói, cũng không muốn tin mắt thấy là thật, huống hồ mắt thấy cũng chưa chắc là thật.

Ý của Lâm Hiên ban đầu nói với Lý Khác chính là tương kế tựu kế.

Nếu La Mã Lý Áo muốn làm lung lay địa vị của Lý Khác ở Đại Đường, vậy thì Lâm Hiên sẽ cho họ cơ hội này.

Lý Khác đã nói rõ chuyện này với Hoàng hậu Trường Tôn Thanh Uyển.

Nhưng ngoài Hoàng hậu trong hậu cung, những người còn lại đều không biết kế hoạch của Hoàng đế.

Dù sao người biết càng nhiều, tin tức càng không an toàn.

Lý Khác theo kế hoạch cố ý diễn một vở kịch với Hoàng hậu trong hậu cung.

Mọi người đều tưởng Hoàng đế và Hoàng hậu tình cảm mặn nồng, không ngờ chỉ vì một chuyện nhỏ không đáng kể mà xảy ra

chuyện.

Trong hậu cung vẫn luôn lan truyền lời đồn đế hậu bất hòa.

Diễn xong kịch ở hậu cung thì đến triều đình phía trước.

Bây giờ Trường Tôn Vô Kỵ đã có thể hoàn toàn tin tưởng, vì vậy diễn viên mà Lý Khác tìm đến chính là ông.

Dù sao quan viên cao vị của Đại Đường mà Cổ Áo quen biết không nhiều, nếu không biết là ai, vậy thì vở kịch này diễn cho ai xem?

Vì vậy Trường Tôn Vô Kỵ cũng nhận được trọng trách của Hoàng đế, và bị cấm không được lên triều.

Đối với một quan viên cao vị, điều này gần như là bị cách chức.

Trường Tôn Vô Kỵ không mù quáng trách tội Hoàng đế Lý Khác, mà tìm nguyên nhân từ chính mình.

Ông đang mờ mịt không biết mình đã làm sai điều gì.

Hoàng đế Lý Khác bí mật đón người vào cung.

Mãi đến khi Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong lời tự thuật của Hoàng đế.

"To gan, bọn man di này.

Vốn thấy chúng đi sứ, ta đã biết chúng có mưu đồ bất chính, không ngờ lại to gan như vậy, lại muốn hãm hại đến tính mạng của hoàng đế triều ta.

Chương 323

Bệ hạ, ngài mau hạ chỉ đi, ta lập tức đến dịch trạm bắt chúng." "Thừa tướng ngài cứ bình tĩnh.

Trẫm bây giờ đã đón ngài đến, là muốn cùng ngài thương lượng đối sách.

Chuyện này may mà Lâm tiên sinh kịp thời phát hiện, trẫm mới được may mắn thoát nạn, nếu không hậu quả có thể không lường được.

Chuyện xảy ra trên triều đình hôm nay, có thể sẽ trở thành sự thật.

Nếu đã biết trước kế hoạch của chúng, vậy chúng ta chi bằng tương kế tựu kế, để La Mã Lý Áo biết ta thật sự đã bị Dạ Minh Châu thay đổi, để chúng hoàn toàn thả lỏng cảnh giác, tiếp theo chính là lúc một lưới bắt hết." Hoàng đế Lý Khác nói với Trường Tôn Vô Kỵ.

"Nếu Bệ hạ đã phân phó, lão thần tự nhiên không có lời nào để nói." Trường Tôn Vô Kỵ biết đây là mưu kế của Lâm Hiên.

Tuy không thể không thừa nhận Lâm Hiên có bản lĩnh thật sự, nhưng giữa hai người dù sao cũng có mối thù giết con.

Muốn để Trường Tôn Vô Kỵ nghe theo sự sắp xếp của Lâm Hiên, thực sự không làm được.

Vì vậy Trường Tôn Vô Kỵ chỉ nghe theo cách nói của Hoàng đế Lý Khác, và theo lời ngài, ở lại trong hoàng cung.

Vì sợ người của La Mã Lý Áo sẽ làm gì với phủ Thừa tướng, cũng là để bảo đảm an toàn cho Trường Tôn Vô Kỵ.

Vì vậy, khi Cổ Áo nghe được chuyện của Lý Khác ở triều đình và hậu cung, liền giả vờ đến hoàng cung thăm hỏi.

“Bệ hạ, hạ thần gần đây nghe được một số tin đồn, đều đang nói xấu Bệ hạ.

Nhưng từ khi hạ thần đến lãnh thổ Đại Đường, hạ thần cho rằng Hoàng đế Đại Đường đặc biệt ưu tú.

Quốc dân Đại Đường thật sự không nên nói về ngài như vậy.” “Được rồi được rồi, nếu kỵ sĩ không tin, vậy thì tốt.

Trẫm hôm nay mệt rồi, không tiễn kỵ sĩ.” Hoàng đế Lý Khác bây giờ nhìn thấy khuôn mặt của Cổ Áo là đã bực mình, chỉ muốn lập tức cầm kiếm xông xuống chém hắn.

Vì vậy Lý Khác không nói nhiều với hắn.

Thấy tính cách của Lý Khác thật sự đã thay đổi, Cổ Áo liền không còn nghi ngờ tin đồn có phải là thật hay không.

“Hạ thần cáo lui.” Cổ Áo cúi người, rời khỏi hoàng cung.

Nhưng Cổ Áo không ngoan ngoãn về lại dịch trạm sứ giả, mà đến phủ đệ của Lâm Hiên.

Thực ra phủ đệ của Lâm Hiên mà Cổ Áo cho là vậy lại không phải nhà của Lâm Hiên, mà là trà lâu.

Khi Cổ Áo đến, chỉ thấy Lâm Phi Yên đang ở đại sảnh phân phó nhiệm vụ.

“Được rồi, cứ như vậy, mọi người đi làm đi.” Mọi người trong lòng đều cho rằng vị nữ lãnh đạo này đặc biệt có phong thái, nên trong lòng đều đặc biệt nể phục.

Lâm Phi Yên quả nhiên là người từng làm Hoàng hậu, trong thời gian ngắn như vậy đã thu phục được lòng người.

Khi Cổ Áo đến, hắn thấy một nữ tử vô cùng xinh đẹp ngược sáng.

Hắn hoàn toàn bị Lâm Phi Yên thu hút sâu sắc, chỉ cho rằng đây là

tiên nữ hạ phàm.

Cổ Áo chặn bước chân của Lâm Phi Yên.

"Cô nương xin dừng bước, xin hỏi phương danh của cô nương?" Cổ Áo trong những chuyện này vô cùng trực tiếp.

Lâm Phi Yên quay đầu nhìn hắn.

Có lẽ vì từ nhỏ lớn lên ở Đại Đường, đã quen nhìn nam tử Đại Đường, đột nhiên nhìn thấy Cổ Áo, trong lòng lập tức dấy lên cảm giác không thích.

"Xin lỗi, tiên sinh, không tiện nói cho ngài vấn đề này.

Nếu ngài ở trọ, xin hãy tìm lễ tân, nếu ngài muốn giải trí, ta bây giờ lập tức cho người tiếp đãi ngài." Lâm Phi Yên không nói nhiều với Cổ Áo, quay đầu chuẩn bị đi.

Cổ Áo thấy nữ tử xinh đẹp động lòng người không nói chuyện với mình, liền chuẩn bị tiến lên đuổi theo.

"Cổ Áo kỵ sĩ có hứng thú với tổ trưởng nhà ta sao?

Nhưng đáng tiếc là tổ trưởng đáng yêu của ta đã gả cho người ta rồi.

Cổ Áo kỵ sĩ cũng đừng làm khó người ta." Lâm Hiên vừa mới xuống lầu đã thấy một màn khiến mình tức điên.

Tuy Lâm Phi Yên đã ba mươi mấy tuổi, nhưng vì bảo dưỡng tốt, trông không khác gì cô nương hai mươi mấy tuổi.

Lâm Phi Yên vừa mới rời khỏi gối của hắn chưa được hai canh giờ, lập tức đã bị người khác để ý.

Lâm Hiên lập tức cảm thấy mối đe dọa đối với người phụ nữ của mình.

Chương 324

Cổ Áo thấy Lâm Hiên xuất hiện, mới nhớ ra nguyên nhân đến đây tìm hắn, lập tức rút mình ra khỏi vòng xoáy mỹ nhân.

Trong lúc Lâm Hiên nói chuyện, Lâm Phi Yên đã rời khỏi chiến trường không khói lửa này.

“Lâm tiên sinh xin chào, xem ra tiên sinh vô cùng có nhàn tình dật trí, lại ngủ đến tận bây giờ.” Mái tóc ướt gần trán của Lâm Hiên đã để lộ dáng vẻ thật sự của hắn.

“Ai có thể giống như Cổ Áo kỵ sĩ, mỗi ngày như tiêm máu gà lên giường… À không, không có việc gì lại không biết thu liễm trên địa bàn của người ta, chạy lung tung khắp nơi.

Không có việc gì lại muốn gây sự, vô cớ gây phiền phức cho người khác.” Người bên cạnh Cổ Áo không kìm được muốn tiến lên, nhưng Cổ Áo lập tức ngăn lại.

“Miệng lưỡi của Lâm tiên sinh thật ngày càng lanh lợi.

Nhưng người La Mã Lý Áo Đế Quốc chúng ta không giống vậy, chúng ta dựa vào nắm đấm để đánh ra thiên hạ.” “Thật sự dựa vào nắm đấm để đánh ra thiên hạ sao?

Nếu vậy, tại sao trận chiến ở Uy Quốc lại bại thảm hại như vậy?” Lâm Hiên trào phúng nói.

Lâm Hiên nói chuyện chuyên môn nhắm vào chỗ đau của người khác.

Vốn dĩ vì đối phương là quốc gia đi sứ, Lâm Hiên chuẩn bị nhịn tính khí của mình, nhưng nếu La Mã Lý Áo muốn tìm chết, vậy cũng không thể trách hắn.

Lâm Hiên nhìn thấy sát ý lóe lên trên khuôn mặt Cổ Áo, nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc đó thôi.

Hắn biết mình và Cổ Áo sẽ không thật sự có tranh chấp trên lãnh thổ Đại Đường, dù sao đối phương cũng đang mang danh nghĩa xin lỗi.

"Lâm tiên sinh chẳng lẽ không nghe nói chuyện xảy ra trong cung gần đây sao?

Hoàng đế quý quốc tính tình đại biến.

Hậu cung và tiền triều mỗi người đều thấy rõ ràng.

Xem ra tiên hoàng đã chọn sai người rồi.

Nếu Hoàng đế Đại Đường cứ tiếp tục như vậy, vậy thì tương lai của Đại Đường đáng lo ngại a." Cổ Áo còn nhìn chằm chằm Lâm Hiên, thấy đối phương chỉ chỉnh tề nhìn mình.

Trong lòng Cổ Áo luôn có một cảm giác Lâm Hiên bây giờ đã nhìn thấu mình.

Lâm Hiên nghe một lúc, dần dần mở miệng: "Lại liên quan gì đến kỵ sĩ ngài sao?

Bất kể tình hình quốc đô Đại Đường ta có biến động thế nào, cũng không cản trở gì đến ngài chứ.

Vốn dĩ là chuyện mà quần thần nước ta nên lo lắng, ngược lại kỵ sĩ ngài lại lo lắng như vậy.

Chẳng lẽ thực ra ngài lần này đi sứ là để bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, quay đầu về với vòng tay của Đại Đường ta?" Lâm Hiên nói với Cổ Áo.

Hôm nay Lâm Hiên nói chuyện với Cổ Áo không chút khách khí.

Ai bảo Cổ Áo cứ tìm chết khiêu khích, rõ ràng là chuyện mình làm

ra, không chuẩn bị trốn đi, lại cứ phải xông lên.

Huống hồ lại để Lâm Hiên sáng sớm thấy hắn muốn trêu ghẹo Lâm Phi Yên.

Hai mối thù cộng lại, mới khiến Lâm Hiên hoàn toàn bùng nổ.

Cổ Áo thấy ở chỗ Lâm Hiên không có cách nào thắng được, liền cũng không ở lại lâu mà rời đi.

Nhưng trong lòng Cổ Áo vẫn luôn nhớ đến nữ tử xinh đẹp động lòng người ngược sáng kia, trong lòng tính toán làm thế nào để có được nàng.

Trải qua những vở kịch của Hoàng đế Lý Khác, Cổ Áo hoàn toàn tin rằng Hoàng đế Đại Đường Lý Khác thật sự đã tính tình đại biến.

Xét thấy thời gian ở Đại Đường ngày càng dài, Cổ Áo chuẩn bị từ biệt Hoàng đế Đại Đường.

"Đa tạ Bệ hạ đã tận tình chiêu đãi hạ thần lần này.

Hạ thần ở Đại Đường đã đủ lâu, chi bằng sớm ngày về nước phục mệnh Đại đế La Mã Lý Áo, nói cho Đại đế biết ngài vô cùng thích viên Dạ Minh Châu đã tặng." Cổ Áo vào cung nói với Lý Khác.

"Quả thực, trẫm vô cùng thích viên Dạ Minh Châu đó.

Bây giờ ngày ngày đều đặt trong tẩm điện của trẫm.

Trẫm đã từ chối tất cả mọi người ngoài trẫm ra đi xem.

Về nói với hoàng đế La Mã Lý Áo, có rảnh rỗi trẫm nhất định sẽ đích thân đến cảm tạ." Lý Khác nói với Cổ Áo.

"Có rảnh rỗi trẫm nhất định sẽ đi cảm tạ, cảm tạ đã tặng cho ta một món quà lớn như vậy.

Lễ đáp lại chính là cái đầu trên cổ của ngươi." Lý Khác thầm nghĩ.

Chương 325

Cổ Áo trước khi đi lại đến trà lâu, nhưng lần này không thấy Lâm Phi Yên.

Hắn liền bắt đầu nhờ người trong trà lâu tìm kiếm.

Lâm Hiên biết chuyện này, liền đi ra tiền sảnh, thấy Cổ Áo đang ở bên cạnh chờ đợi.

Tự nhiên, Cổ Áo cũng thấy Lâm Hiên.

Bây giờ Cổ Áo không thể không cảm thán, Lâm Hiên thật sự tuấn mỹ như tiên nhân hạ phàm.

"Lâm tiên sinh hôm nay thật sớm." "Cổ Áo kỵ sĩ nói đùa rồi, sắp về nước rồi mà còn không ngừng chạy đến chỗ ta.

Người không biết còn tưởng Cổ Áo kỵ sĩ có ý đồ bất chính với ta đó." "Ha ha ha, Lâm tiên sinh thật biết đùa." Vì Cổ Áo lần này có việc cầu xin Lâm Hiên, nên không nói những lời khó nghe.

"Ta có thể gặp vị tổ trưởng kia không?" Cổ Áo nói với Lâm Hiên.

"Đương nhiên là không được rồi, ta chẳng phải đã nói với kỵ sĩ rồi sao?

Vị tổ trưởng kia đã gả cho người ta rồi.

Trượng phu của nàng là một người vô cùng ưu tú của Đại Đường, Cổ Áo kỵ sĩ ngài căn bản không thể so sánh được.

Cho nên tại sao Cổ Áo kỵ sĩ lại phải quấy rầy tổ trưởng của ta?

Tại sao lại phải tự thêm phiền não cho hai người?" Lâm Hiên nói với Cổ Áo.

"Nhà ta chỉ có hai thứ không thể cướp, một là giang sơn, một là

mỹ nhân.

Tên mập chết tiệt này lại phạm phải cả hai điều.

Đợi đấy, để gia đây cho ngươi chết.” Lâm Hiên thầm mắng.

Không gặp được người, Cổ Áo đương nhiên sẽ không chịu bỏ cuộc.

Tối hôm đó, Lâm Hiên phát hiện gần trà lâu đột nhiên có thêm nhiều người, và nhìn thể hình là biết không phải người Đại Đường.

Lâm Hiên biết, Cổ Áo không từ bỏ Lâm Phi Yên, công khai không được thì dùng chiêu trò lén lút.

Nhưng Lâm Hiên lại chẳng hề sợ hãi.

Có lẽ Cổ Áo vốn tưởng Lâm Phi Yên buổi tối tuyệt đối sẽ tan ca về nhà, nhưng hắn lại không biết trà lâu chính là nhà của Lâm Phi Yên.

Dù có đợi cả đêm, Lâm Phi Yên cũng sẽ không xuất hiện, vì lúc này nàng đang ở bên gối của hắn.

Lâm Hiên trong lòng không khỏi cảm thấy bi ai cho những người bên cạnh Cổ Áo.

Đương nhiên, người của Cổ Áo đợi cả đêm cũng không thấy nhân vật mục tiêu xuất hiện.

Cổ Áo chỉ có thể xám xịt rời khỏi Đại Đường, trở về nước.

Nhưng trong lòng Cổ Áo âm thầm hạ quyết tâm, chắc chắn một ngày nào đó trong tương lai sẽ tấn công Đại Đường, lúc đó nhất định phải cướp được nữ tử này.

Cổ Áo tin rằng ngày đó sẽ không còn xa.

Sau khi Cổ Áo đi, Hoàng đế Lý Khác lập tức khôi phục lại dáng

vẻ ban đầu, bất kể là ở triều đình hay hậu cung.

Các phi tử trong hậu cung và các đại thần tiền triều đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bệ hạ gần đây giống như đã thay đổi thành một người khác.

"Chẳng lẽ là mơ chưa tỉnh?" Mọi người trong lòng đều có cảm giác này.

Nhưng nếu Bệ hạ đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, mọi người cũng không nói nhiều.

Quốc lực Đại Đường vẫn ngày qua ngày ổn định tăng lên.

Nhưng ở phía La Mã Lý Áo Đế Quốc lại không như vậy.

Lâm Hiên chuyên môn phái mấy gián điệp đến lãnh thổ La Mã Lý Áo, ở đó gieo rắc tin đồn.

Đương nhiên, có đại thần của La Mã Lý Áo đã tin những tin đồn này.

Trong hoàng cung La Mã Lý Áo.

"Đại đế, theo thám tử báo, quốc lực Đại Đường ngày càng suy yếu.

Chương 326

Hoàng đế Đại Đường Lý Khác hoàn toàn mất lòng dân.

Xem ra Cổ Áo kỵ sĩ đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ mà Đại đế giao cho.

Lúc này chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta tấn công Đại Đường.

Để báo thù sâu đậm cho Cổ Trì kỵ sĩ, để các tướng sĩ La Mã Lý Áo Đế Quốc chúng ta được yên nghỉ dưới lòng đất." Kỵ sĩ Cổ Trì có địa vị nhất định ở La Mã Lý Áo Đế Quốc, đương nhiên cũng có đông đảo người theo đuổi.

Vì vậy sau khi biết tin Cổ Trì kỵ sĩ hy sinh trong trận chiến chi viện cho Uy Quốc, mọi người trong lòng đều phẫn nộ bất bình, muốn báo thù cho Cổ Trì kỵ sĩ.

Chỉ vì trước đây quốc lực Đại Đường hùng mạnh, không có cơ hội thắng, nên mọi người vẫn luôn kìm nén tâm tình của mình.

Bây giờ có thám tử báo về tình báo này, tất cả mọi người đều được khơi dậy lại ý chí chiến đấu.

Thực ra Đại đế La Mã Lý Áo đương nhiên cũng như vậy.

Dù sao cúi đầu cầu xin người khác là chuyện không ai muốn làm.

Đại đế La Mã Lý Áo vốn đã nghe Cổ Áo kể lại lúc hắn trở về, một tướng lĩnh của Đại Đường tên Lâm Hiên thực sự quá kiêu ngạo, và người này trong trận chiến với Uy Quốc đã thể hiện xuất chúng.

Nhất định phải bắt sống người này, sau đó từ từ hành hạ.

Đại đế La Mã Lý Áo cũng không điều tra thêm tình hình thám tử truyền về có phải là sự thật hay không, trực tiếp mở hội nghị chuẩn bị

việc xuất chinh.

Gián điệp do Lâm Hiên phái đi nghe được tình hình của La Mã Lý Áo, lập tức truyền tin tức về Đại Đường.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lâm Hiên.

La Mã Lý Áo từ lúc bắt đầu đã không có ý định hòa hảo với Đại Đường, không chỉ phái Cổ Áo tặng viên Dạ Minh Châu có vấn đề, bây giờ còn luôn mưu đồ làm thế nào để thôn tính Đại Đường.

Lâm Hiên cũng nghe được phong khí ở La Mã Lý Áo, xem ra tất cả mọi người ở đó đều hận hắn đến nghiến răng nghiến lợi.

"Ha ha, gia đây thích nhìn cái vẻ ngươi không bắt được ta lại không làm gì được ta." Lâm Hiên trong lòng cười lạnh.

Từ xưa đến nay tất cả các anh hùng nhân sĩ đều bị người ta đố kỵ, quả nhiên ở trên cao không tránh khỏi rét lạnh a.

Lâm Hiên báo cáo tin tức cho Hoàng đế Lý Khác.

"Quả nhiên trẫm đã biết, La Mã Lý Áo căn bản không có thành tâm.

Trước là hạ độc trẫm, sau đó lại mưu đồ xuất chinh.

Nha, vừa hay một lưới bắt hết." Lý Khác nói.

"Vốn trẫm đã sớm không chịu nổi rồi, bây giờ tự đưa đến cửa, vừa đúng lúc." Lâm Hiên và Lý Khác thương nghị việc này trong hoàng cung.

"Nhưng lúc này nên phái ai xuất chinh đây?" Hai người vẫn luôn rối rắm về vấn đề này.

Bây giờ Lý Khác đã đăng cơ, không thể dễ dàng ngự giá thân chinh.

Hai người lựa chọn nhân vật lãnh đạo xuất chinh trong triều.

“Hay là để Lý thống lĩnh đi.” Lý Anh Đức là con nuôi của Lý Tĩnh.

Lúc đó Lý Tĩnh xuất chinh Uy Quốc, và ở lại lãnh thổ Uy Quốc, Lý Anh Đức không theo Lý Tĩnh đi, mà ở lại quốc đô Đại Đường.

Bây giờ là thị vệ thống lĩnh của Đại Đường, trấn thủ an toàn trong ngoài hoàng cung.

Nhưng dù sao cũng là con trai của Lý Tĩnh, công phu thực sự lợi hại.

Chỉ làm một thống lĩnh, thực sự là mai một tài năng.

Nhưng Lý Anh Đức không hề oán thán, mấy năm như một ngày, nghiêm túc bảo vệ hoàng cung.

Vì vậy Lâm Hiên muốn đề bạt hắn.

“Quả thực, tiên sinh nói không sai.

Lý thống lĩnh không hổ là con trai của Lý tướng quân, mấy năm nay trong ngoài hoàng cung được chỉnh đốn gọn gàng ngăn nắp.

Quả nhiên hổ phụ vô khuyển tử.

Thực ra bản thân trẫm cũng đã nói, tìm cơ hội đề bạt Lý thống lĩnh.

Nhưng nếu tiên sinh đã nói vậy, thì để hắn đi xuất chinh đi.

Chương 327

Lúc khải hoàn trở về sẽ cùng phong thưởng.” Hoàng đế Lý Khác cũng vô cùng đồng ý với kiến nghị của Lâm Hiên.

“Vậy tiên sinh lần này có muốn cùng xuất chinh không?” Lý Khác hỏi Lâm Hiên.

“Bệ hạ không để ta cùng xuất chinh sao?

Để ta chỉ là người chuyên dụng của ngài sao?” Lâm Hiên lại bắt đầu nói năng không kiêng nể trước mặt Lý Khác.

Nhưng rõ ràng, Lý Khác đã hiểu rõ lời nói và hành vi của hắn, không hề bị lời trêu ghẹo của Lâm Hiên lay động.

“Tiên sinh, chuyện chính.” “Được được được, chuyện chính chuyện chính.” Lâm Hiên thấy Lý Khác không hề lay động, liền cũng từ bỏ việc tiếp tục trêu chọc, hai người tiếp tục thương nghị một loạt chi tiết xuất chinh.

Dù thế nào, quân đội Đại Đường cũng không thể chỉ ở trong lãnh thổ Đại Đường chờ đợi quân đội La Mã Lý Áo đến, phải chủ động xuất kích, để đối phương rơi vào thế bị động.

Lâm Hiên và Lý Khác bàn bạc nửa ngày, quyết định mai phục, lấy bất biến ứng vạn biến, vừa có thể tránh được La Mã Lý Áo tấn công trực diện, cũng có thể phòng ngừa La Mã Lý Áo tập kích bất ngờ.

Khi Lý Anh Đức tiếp nhận thánh chỉ của Hoàng đế Lý Khác, hắn đã hoảng hốt mất một lúc lâu.

Vốn tưởng rằng là tướng sĩ trong thời bình thì không thể tránh khỏi việc bị lãng quên, Lý Anh Đức cũng tịnh không có oán ngôn gì về việc làm một thống lĩnh thị vệ.

Nhưng lúc này lại được thông báo về dã tâm của La Mã Lý Áo, Lý Anh Đức vô cùng tức giận.

Rõ ràng mấy tháng trước bọn họ mới đến cầu hòa, vậy mà giờ đây lại đang cân nhắc việc công đánh Đại Đường như thế nào.

Không cần nói, đây lại là một tên "thẳng nam sắt thép".

Lý Anh Đức đối với việc suy đoán lòng người thì cực kỳ kém cỏi.

Do đó, khi Lâm Hiên đến chỗ Lý Anh Đức mới phát hiện người này cũng là một kẻ ruột để ngoài da, căn bản không hiểu được mấy thứ lắt léo quanh co.

Lâm Hiên nhìn tâm trí như một đứa trẻ của hắn, cảm thấy mọi việc đều phải dạy lại từ đầu.

Lâm Hiên đột nhiên có một loại cảm giác, dường như tất cả tướng lĩnh Đại Đường đều có loại tính cách này.

Bất luận là Hoàng tử Lý Khác khi mới bắt đầu hay thống lĩnh Lý Anh Đức hiện tại.

Vì luôn phải gánh vác trọng trách chăm sóc những "đứa trẻ" này, Lâm Hiên luôn có cảm giác như đang nuôi con trai vậy.

Sau khi tìm được Lý Anh Đức, có khả năng vì Lý Tĩnh thường xuyên nhắc đến Lâm Hiên trước mặt con mình, cho nên Lý Anh Đức biểu hiện vô cùng thân thiết với Lâm Hiên. "Lâm tiên sinh, xin chào.

Ta biết lần này ngài sẽ cùng ta xuất chinh đến La Mã Lý Áo." "Ta từ trong miệng phụ thân đã biết được cách làm người của ngài." "Và theo vai vế, ta nên xưng hô với ngài một tiếng tỷ phu." "Nhưng dù sao hiện tại cũng đang ở trong quân doanh, cứ làm theo quy củ quân đội đi." "Tùy ý thôi, gọi sao cho vui vẻ là được." Lâm Hiên sớm đã nhận được tin nhắn Lý Tĩnh truyền cho.

Lý Tĩnh dặn Lâm Hiên không cần đối với Lý Anh Đức quá dung túng.

Hiện tại là lúc rèn luyện, nên nghiêm túc thì cứ nghiêm túc.

Lâm Hiên cũng hiểu hành vi nghiêm khắc này của Lý Tĩnh.

Dù sao Lâm Hiên cũng tin rằng tất cả các ông bố đối với con cái đều như vậy.

Do đó Lâm Hiên đối với Lý Anh Đức cũng không có mấy phần khách sáo, coi như người trong nhà. "Làm thống lĩnh thời gian dài như vậy, có từng vào quân doanh chưa?" Tuy rằng vũ khí trang bị trong quân doanh Đại Đường đã toàn bộ cải cách, nhưng đám người Ngự Lâm Quân vẫn chưa được trang bị súng đạn.

Dù sao thì thường xuyên đi lại trong hoàng cung, một khi xuất hiện vấn đề sẽ gây ra hậu quả không thể đo lường.

Cho nên Lâm Hiên tịnh không tiến hành thay đổi trang bị của thị vệ Đại Đường. "Vốn dĩ có đi một lần, nhưng là chuyện của một năm trước." "Lúc ấy trong quân doanh có một chi đội ngũ đặc biệt lợi hại, hình như tên gọi là Tốc đội." "Vũ khí của bọn họ nhìn đặc biệt mới lạ, ta chưa từng thấy qua, nhưng uy lực hình như rất lớn." "Nghe nói quy tắc tuyển chọn người đặc biệt nghiêm khắc." "Vốn dĩ ta có ý định muốn gia nhập, nhưng lại nhận được ý chỉ phải làm thống lĩnh Ngự Lâm Quân.

Do đó khi ấy cũng chỉ đứng xa nhìn thoáng qua, cũng không quan chú quá nhiều." Lâm Hiên biết, súng đạn đối với tất cả nam tử đều có một lực hấp dẫn mạc danh.

Bất kể là người cổ đại hay người hiện đại đều giống nhau.

Cho nên Lý Anh Đức mới có ấn tượng với Tốc đội sâu sắc như thế. "Không sai, đó là súng." "Trước đây trong quân doanh chỉ có một

chi đội ngũ được trang bị loại vũ khí này.

Nhưng hiện tại, tất cả tướng sĩ quân doanh Đại Đường đều có, và chủng loại cũng bất đồng." "Ngày mai lúc đi quân doanh báo danh thì đợi ta cùng đi.

Có vũ khí muốn đưa cho cậu." Thực ra Lâm Hiên đã vì mỗi một cao cấp quân quan mà chế định súng đạn tương ứng, tránh cho một số người vì đối với vũ khí không thông thạo mà tạo thành tổn thất. "Nhân tài thi giáo", "tùy người mà khác", câu nói cũ này vô cùng có đạo lý.

Chương 328

Sau khi Lâm Hiên và Hoàng đế Lý Khác quyết định để Lý Anh Đức trở thành tướng quân xuất chinh lần này, liền bắt đầu chuẩn bị súng cho hắn.

Trong vòng hai ngày, Lâm Hiên đã xem lại thông tin của Lý Anh Đức từ nhỏ đến lớn một lượt, và căn cứ vào tính cách của hắn để đo ni đóng giày một khẩu súng.

Ngày thứ hai.

Lý Anh Đức ở trong quân doanh đợi mãi.

Lâm Hiên không phải là người mười giờ không dậy nổi, nhưng Lý Anh Đức lại là người nghe gà gáy là dậy múa kiếm.

Do đó sau khi Lý Anh Đức phải chờ đợi hai cái rưỡi canh giờ, rốt cuộc mới nhìn thấy thân ảnh Lâm Hiên đi vào từ cửa lớn quân doanh.

Lý Anh Đức vội vàng chạy lên phía trước. "Tiên sinh, vũ khí thật sự khó rèn đúc như vậy sao?

Cư nhiên khiến ngài tốn nhiều tinh lực như thế." Lâm Hiên hôm qua uống rượu đến nửa đêm, trong lòng không khỏi có chút áy náy, nhưng chuyển mặt nghiêm túc nói với Lý Anh Đức: "Không quan hệ, chỉ cần có thể vì Đại Đường hiệu lực, nỗ lực như vậy của ta đều sẽ không uổng phí." Lý Anh Đức vẻ mặt nghiêm túc nhận lấy vũ khí: "Tiên sinh yên tâm, tuyệt đối sẽ không để tiên sinh thất vọng." Lý Anh Đức vội vàng chạy vào sân huấn luyện, bắt đầu tập luyện với vũ khí.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, khẩu súng này dường như trời sinh là dành cho Lý Anh Đức.

Một người một vật phối hợp ăn ý mười phần.

Lý Anh Đức chỉ dùng thời gian một ngày liền đuổi kịp trình độ của Ảnh Tử - lãnh đạo cao nhất của Tốc đội.

Mọi người bắt đầu nhìn thẳng vào vị Đại tướng quân "từ trên trời rơi xuống" này.

Bản thân tính cách Lý Anh Đức chính là loại khiêm hư cẩn thận.

Sau ngày đầu tiên vào quân doanh, vì để luyện súng cho tốt mà hướng về mọi người hư tâm thỉnh giáo.

Tất cả mọi người cũng đều không coi thường vị tướng quân này.

Dù sao vốn dĩ súng pháp cũng là do mọi người từ từ luyện ra, không phải ai vừa bắt đầu cũng đều biết.

À không, trừ Lâm Hiên ra, bởi vì súng pháp của tất cả mọi người đều là do hắn dạy.

Cho nên, khi chúng nhân nhìn thấy sự thay đổi từng chút một của Lý Anh Đức trong vòng mười ngày, mới thật sự tỉnh ngộ vì sao Bệ hạ lại để hắn làm Đại tướng quân lần này.

Người này giống như trời sinh nên đứng ở vị trí lãnh đạo, dẫn dắt mọi người xung phong hãm trận vậy.

Không hổ là con trai của Lý Tĩnh tướng quân.

Trong lòng mỗi người đều âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải đi theo vị tướng quân ưu tú này đánh cho La Mã Lý Áo tơi bời hoa lá.

Lý Anh Đức cũng không biết rằng chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi đã thắng được lòng của tất cả mọi người trong quân doanh.

Hắn chỉ cắm đầu khổ luyện kỹ thuật, không hy vọng làm mất mặt Lâm Hiên.

Kỳ thực, người càng nỗ lực mới có thể càng may mắn.

Công tác chuẩn bị xuất chinh của Đại Đường vẫn luôn tiến hành khẩn trương có trật tự.

Gián điệp do Lâm Hiên phái đi vẫn luôn theo dõi hành tung của đối phương tại La Mã Lý Áo, tránh việc xuất hiện tình huống ngoài dự liệu của Lâm Hiên.

Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Lại qua một tháng, thám tử báo về, nhân vật lãnh đạo của đối phương là Cổ Áo.

Kỳ thực đối với Cổ Áo, Lâm Hiên sớm có dự cảm.

Từ thân phận Đệ nhất Kỵ sĩ của La Mã Lý Áo liền có thể dễ dàng biết được.

Chính là đánh giặc với người quen cũ, cũng quen thuộc lối đánh. "Khủng khiếp là hiện tại Cổ Áo cảm giác toàn bộ Đại Đường đều suy yếu đến mức không được rồi," Lâm Hiên thầm nghĩ.

Lâm Hiên còn cho thám tử tung tin đồn tại quân doanh La Mã Lý Áo, rằng lần này Hoàng đế Lý Khác tịnh không xuất chinh mà phái một tay lính mới.

Điều này càng làm cho Cổ Áo xác tín rằng Hoàng đế Lý Khác đã triệt để mất đi quyền kiểm soát đối với hắn.

Lâm Hiên dùng một chiêu "tiên ma" này để làm tê liệt thần kinh của Cổ Áo, đợi đến lúc chân chính ra chiến trường sẽ cho hắn trở tay không kịp.

Trong khoảng thời gian chuẩn bị xuất chinh, Lâm Hiên vẫn luôn nghiên cứu chế tạo lựu đạn và thủ lựu đạn.

Dù sao thì lựu đạn và thủ lựu đạn so với súng đạn càng có lực sát thương lớn hơn.

Chương 329

Kỳ thực tất cả đều là vũ khí thuộc loại hỏa dược, nguyên lý đều giống nhau.

Chủ yếu là xem vấn đề vỏ ngoài và chốt giật, an toàn là trên hết.

Lâm Hiên từ sau trận chiến giữa Uy Quốc và quân đội La Mã Lý Áo liền phát hiện ra, người La Mã Lý Áo đa số đều phi thường cường tráng.

Nếu quân đội Đại Đường thật sự thuần túy liều mạng về khí lực thì tuyệt đối nguy hiểm.

Hiện tại tướng sĩ Đại Đường sử dụng Bách Kích Pháo ngày càng thành thục, và một bộ đội Bách Kích Pháo oanh tạc rất hoàn bị đã được thành lập, cho nên công kích tầm xa đã được bảo đảm.

Hiện tại quan trọng nhất là công kích cận thân.

Nếu ưu thế tiên thiên không bằng, vậy thì Lâm Hiên sẽ để Đại Đường trang bị ưu thế vũ khí hậu thiên.

Một ngày trước, Lâm Hiên vì một vấn đề của lựu đạn và thủ lựu đạn mà loay hoay không tìm ra cách giải quyết, bèn truyền vào trong hệ thống, xem hôm nay hệ thống rốt cuộc trả lời như thế nào.

Lâm Hiên đối với công năng và tác dụng của toàn bộ hệ thống ngày càng hài lòng. "Đinh, hệ thống nhắc nhở: vật liệu Thái Hợp Kim đã được đưa vào trong hệ thống.

Hãy dùng nó làm vật liệu bao bọc bên ngoài cho lựu đạn và thủ lựu đạn.

Thái Hợp Kim qua hệ thống phân tích là vật liệu phù hợp nhất làm lớp áo ngoài." Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lâm Hiên, vật liệu

hệ thống tặng là Thái Hợp Kim.

Dù sao Lâm Hiên ở xã hội hiện thực cũng nghe nói lựu đạn M67, M68 của Mỹ đều dùng Thái Hợp Kim làm lớp vỏ.

Loại vật liệu này không chỉ trọng lượng nhẹ mà tính an toàn còn khá cao, phi thường phù hợp yêu cầu của Lâm Hiên.

Lâm Hiên lập tức lấy vật liệu ra bắt đầu thí nghiệm.

Sau khi giải quyết xong chuyện vật liệu bao bọc, những việc còn lại đều đơn giản.

Dù sao hỏa dược là thứ vốn có.

Hiện tại cái Lâm Hiên thí nghiệm là uy lực nổ và phạm vi của lựu đạn cùng thủ lựu đạn.

Bởi vì Lâm Hiên vận dụng nguyên lý vách mỏng, cho nên về vấn đề trọng lượng và sử dụng càng thêm nhẹ nhàng, thuận tiện.

Ngày thực nghiệm nổ, Lâm Hiên chuẩn bị thực nghiệm ngay tại quân doanh.

Đương nhiên vì thế mà quần chúng vây xem đặc biệt đông. "Nghe nói Lâm tiên sinh nghiên cứu ra vật kiện còn lợi hại hơn cả súng." "Ta không tin, chẳng lẽ còn có thể có thứ lợi hại hơn súng sao?" "Kỳ thực súng của ta sau khi phát xuống chỉ bắn bia, tịnh chưa đi lên chiến trường đánh địch nhân." "Chưa đi, chẳng lẽ mắt cũng mù sao?

Không thấy lúc trước khi Tốc đội sử dụng thì có dáng vẻ xung phong hãm trận thế nào à?

Mỗi người đều ở tuyến đầu chiến đấu." Một đám người mồm năm miệng mười thảo luận về sự tích anh dũng của Tốc đội.

Lâm Hiên ở tại một mảnh đất hoang bên rìa quân doanh thí nghiệm uy lực nổ cùng phạm vi nổ của lựu đạn và thủ lựu đạn.

Đương nhiên kết quả thực nghiệm tịnh không làm Lâm Hiên thất vọng.

Uy lực nổ vượt ngoài dự liệu của Lâm Hiên, đường kính nổ khoảng chừng 2 mét.

Bụi mù do vụ nổ hình thành vây kín cả Lý Anh Đức đang huấn luyện. "Tiên sinh, lại là vũ khí mới?

Nhìn có vẻ lợi hại." "Cái này gọi là lựu đạn, cái kia là thủ lựu đạn." Lâm Hiên giải thích cho Lý Anh Đức và ra hiệu nói tiếp: "Hai loại vũ khí này đều là vũ khí có lực sát thương phi thường lớn đối với địch phương.

Đương nhiên khi sử dụng cũng có tính nguy hiểm nhất định.

Do đó đối với việc sử dụng loại vũ khí này phải cẩn thận tiểu tâm." "Hiện tại loại vũ khí này không có biện pháp sản xuất đại lượng.

Do đó trong quân doanh, ta chỉ sẽ trang bị cho Tốc đội một số lượng nhất định." Tuy rằng Lâm Hiên đã phổ cập súng đạn cho mỗi người trong quân doanh sử dụng, nhưng Tốc đội tịnh không vì thế mà giải tán.

Là một chi đội ngũ có tố chất tổng thể cao nhất Đại Đường, Lâm Hiên để cho tất cả thành viên Tốc đội đều trang bị Khinh Hình Cơ Thương (súng máy hạng nhẹ) và huấn luyện trong thời gian dài, sớm đã sơ kiến thành hiệu.

Quy tắc tuyển chọn Tốc đội vẫn tiếp tục, nhưng tổng nhân số hiện tại của chi đội ngũ này cũng chưa vượt quá 500 người.

Dù sao quý ở tinh nhuệ, nếu nhân số quá nhiều thì ngược lại sẽ không có lợi cho sự phát triển của đội ngũ.

Hơn nữa loại cạnh tranh lực này có thể phát huy tiềm năng của

mỗi chiến sĩ đến cực hạn. "Tiên sinh, loại vũ khí này chỉ có tiến vào Tốc đội mới có thể được trang bị sao?" Lý Anh Đức sốt ruột hỏi.

Chương 330

Lý Anh Đức cảm giác việc huấn luyện súng của mình đã có thể ứng đối mọi tình huống xuất hiện, do đó muốn học tập thêm nhiều kỹ năng hơn.

Sau khi xem xong thực nghiệm lựu đạn và thủ lựu đạn, Lý Anh Đức triệt để bị loại vũ khí kiểu mới này hấp dẫn.

Nhưng đã nghe Lâm Hiên nói chỉ có người của Tốc đội mới được trang bị, thân là lãnh đạo cao nhất, hắn cũng tuyệt đối không thể phá hoại quy tắc.

Do đó Lý Anh Đức đang cân nhắc có nên tham gia vào chế độ đào thải của Tốc đội hay không.

Dù sao trong quân doanh cũng là dùng thực lực để nói chuyện.

Lâm Hiên thấy mắt Lý Anh Đức đều dại ra sau khi xem hiệu quả nổ, liền biết rõ hắn đã triệt để chấm hai món vũ khí này.

Tuy rằng Lâm Hiên biết biểu hiện của Lý Anh Đức trong quân đã hấp dẫn đại đa số người, nhưng để cho tất cả mọi người trong quân đều tín phục vị tướng quân trẻ tuổi này, Lâm Hiên liền chuẩn bị để Lý Anh Đức tham dự vào cuộc thi đào thải của Tốc đội. "Đương nhiên, tất cả mọi người đều đối xử bình đẳng.

Tức là ngài thân vi tướng quân cũng không ngoại lệ," Lâm Hiên cố ý nói với Lý Anh Đức.

Lý Anh Đức liền chuẩn bị tham dự thi đấu.

Không hổ là người lớn lên trong quân doanh, không hổ là con trai tướng quân Lý Tĩnh, Lý Anh Đức chuyên môn tìm người xếp hạng nhiệm vụ đứng nhất trong Tốc đội là Mao Mao.

Người này cũng đã trải qua trùng trùng hiểm trở mới đạt được vị trí đệ nhất Tốc đội.

Khi thấy tướng quân đến khiêu chiến, kỳ thực trong lòng Mao Mao có chút bất tiết (khinh thường).

Dù sao hắn đã trải qua ba tháng mới có được vị trí như thế này, thế mà tướng quân lại là người đầu tiên đến khiêu chiến.

Vốn dĩ nghe đồn vị tướng quân trẻ tuổi này có tiềm lực rất đáng thưởng thức, nhưng hiện tại phải để cho tướng quân cảm giác được tư vị thất bại.

Khi hai người đứng trên lôi đài, đài hạ kỳ thực đại bộ phận người đều trong lòng ủng hộ Mao Mao.

Dù sao hắn cũng là người trải qua mấy tháng giác trục mà đạt tới đỉnh phong.

Nhưng Mao Mao cũng không thể để tướng quân thua quá thảm, do đó mọi người đều vì Mao Mao mà toát mồ hôi hột.

Điển hình của việc tiến thoái lưỡng nan. "Mao Mao đi, ta là Lý Anh Đức.

Xin hãy chấp nhận lời khiêu chiến của ta." Lý Anh Đức tiến lên cúi người chào Mao Mao.

Mao Mao thấy tướng quân tí nào cũng không có giá tử của tướng quân, đối với Lý Anh Đức sự hân thưởng không khỏi nhiều thêm vài phần. "Thỉnh tứ giáo." Sau khi hai người hành lễ xong, chiến đấu liền nổ ra.

Đối với người ngoài Tốc đội khiêu chiến, tổng cộng phân làm ba vòng: Công phu, sử dụng súng đạn, và bài binh bố trận.

Vòng thứ nhất thi đấu công phu.

Dù sao đều là những kẻ xuất sắc trong quân doanh, hai người khi mới bắt đầu chiến đấu thì đánh ngang tay.

Mao Mao đã trải qua thời gian dài giác trục và không ngừng đề thăng trong chiến đấu, vốn dĩ mọi người đều tưởng tướng quân sẽ bại trận trong vòng 10 chiêu.

Thế mà Lý Anh Đức dường như có thể nhìn ra trước chiêu thức của Mao Mao và đưa ra sự chống đỡ tương ứng.

Nhưng Lý Anh Đức cũng tịnh không thể hoàn toàn phản kích, do đó hai người vẫn luôn lâm vào cương cục.

Trong lòng Mao Mao cũng đối với năng lực của vị tướng quân trẻ tuổi này cảm thấy giật mình.

Dù sao công phu của hắn ở Đại Đường cũng là số một số hai, khi đấu với người đứng nhất nhiệm kỳ trước cũng chỉ tốn hơn 10 hiệp.

Không ngờ một tướng quân lại có thể có công phu ngang ngửa hắn.

Đương nhiên rồi, từ khi Lý Anh Đức 5 tuổi được tướng quân Lý Tĩnh nhận nuôi, Lý Tĩnh vẫn luôn bắt tay vào việc nâng cao tố chất thân thể cho hắn.

Kỳ thực Lý Anh Đức từ nhỏ đã luyện được bản lĩnh lớn, chỉ là hắn chưa bao giờ trương dương.

Do đó, cho dù đi làm thống lĩnh thị vệ hoàng cung hai năm, người khác cũng tịnh không biết công phu của hắn cao thâm như thế.

Những người vốn dĩ cùng làm việc trong hoàng cung khi thấy bản lĩnh thật sự của Lý Anh Đức đều không khỏi kinh ngốc.

Bất luận thế nào, trận chiến đấu này nhất định sẽ vô cùng giằng co.

Vốn Mao Mao đang cân nhắc xem làm thế nào có thể không lộ thanh sắc mà thắng Lý Anh Đức tướng quân, nhưng hiện tại chỉ ứng phó tấn công thôi đã khiến hắn kiệt sức.

Chương 331

Mao Mao tịnh không nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm đầu nhập chiến đấu.

Lý Anh Đức cũng hoàn toàn cảm nhận được sự biến hóa trong công phu của Mao Mao, thấy đối phương thật sự không vì thân phận của mình mà có chỗ cố kỵ, chuyên tâm chiến đấu.

Trong lòng Lý Anh Đức không khỏi phi thường vui vẻ, dù sao cái hắn muốn là chiến thắng đường đường chính chính. "Phải đích thân đoạt được vũ khí đặc thù của Lâm tiên sinh," Lý Anh Đức thầm nghĩ.

Tốc độ tấn công không khỏi nhanh hơn một phần.

Chỉ trong một nháy mắt, hắn liền nắm được lỗ hổng công phu của Mao Mao, và nhất cử đánh bại. "Đa tạ đã nhường," Lý Anh Đức chắp tay nói với Mao Mao. "Tướng quân không hổ là tướng quân," Mao Mao cũng khách khí đáp. "Không quan hệ, chỉ là ván đầu tiên thôi.

Dù sao đối với hai ván sau ngươi đã quen thuộc đến mức lô hỏa thuần thanh rồi.

Tướng quân dù lợi hại nữa cũng không có kinh nghiệm thực chiến nha." Mao Mao tưởng rằng cho dù ván 1 thua, hai ván còn lại cũng có thể hoàn toàn thắng lại.

Thế mà hắn sai rồi.

Trong cuộc thi bắn súng, tổng cộng phân làm bia tĩnh và bia động.

Quy tắc phi thường đơn giản: xem ai có tỷ lệ trúng đích cao hơn.

Theo vài tiếng súng vang lên, tất cả bia của hai người đều đạt 10 điểm.

Mao Mao có trình độ này thì không làm mọi người quá kinh ngạc, nhưng Lý tướng quân có trình độ này lại khiến người ta rớt cả hàm.

Dù sao Lý Anh Đức tiếp xúc với súng chưa đủ một tháng.

Chỉ nghe nói Lý tướng quân đối với huấn luyện và sử dụng súng phi thường có hiệu suất, chỉ là không ngờ có thể đạt tới cảnh giới này.

Ván thứ 2, hai người hòa nhau.

Điều này thật sự khiến Mao Mao phải nhìn thẳng vào Lý Anh Đức tướng quân.

Bản lĩnh của vị tướng quân này thật sự quá làm người ta kinh ngốc.

Dù sao Mao Mao từ khi cầm súng đã huấn luyện hơn nửa năm, không ngờ tướng quân chỉ trong ngắn ngủi một tháng liền đuổi kịp trình độ của hắn.

Mao Mao bắt đầu bội phục Lý Anh Đức.

Xác thực, tại thế giới của đàn ông chỉ có hai chữ "thực lực".

Bất luận quân hàm cao bao nhiêu, nếu không có thực lực thì vẫn không nhận được sự tán thưởng của người khác.

Lâm Hiên cũng chính vì điểm này mới để cho mọi người trong quân doanh trực tiếp nhìn thấy tài năng của Lý Anh Đức.

Dù sao "nghe đồn" và "mắt thấy là thật" cái nào đáng tin hơn, ai cũng đều biết.

Sau hai ván đấu, Lý Anh Đức đã có fan hâm mộ của riêng mình. "Tướng quân uy vũ, tướng quân lợi hại!" Có người ở phía sau trợ uy cho tướng quân Lý Anh Đức.

Nhưng cũng có người an ủi Mao Mao, bảo hắn giữ bình tĩnh.

Dù sao ván cuối cùng là bài binh bố trận, là sở trường nhất của Mao Mao trong ba môn thi.

Đương nhiên Mao Mao cũng cho rằng Lý Anh Đức không có kinh nghiệm thực chiến, cho nên bài binh bố trận tuyệt đối không bằng mình.

Hai người tách ra ngồi xuống.

Một người làm bên công, một người làm bên thủ, bắt đầu dùng một loạt người giả tiến hành chiến tranh mô phỏng.

Lý Anh Đức tuy rằng tịnh chưa tiến hành thực chiến huấn luyện, nhưng dù sao từ nhỏ lớn lên trong gia đình quân nhân, tai nghe mắt thấy lực ảnh hưởng phi thường lớn.

Các loại chiến dịch của tướng quân Lý Tĩnh hắn đều được nghe, cộng thêm từ nhỏ học tập các loại binh thư, Lý Anh Đức đối với chiến đấu có một bộ lý luận và quan niệm riêng.

Lý Anh Đức tịnh không sợ hãi cuộc chiến mô phỏng này.

Sau khi rút thăm, Lý Anh Đức làm bên tấn công.

Chương 332

Kỳ thực làm bên tấn công thì mọi người đều nghĩ là chiếm quyền chủ động, nhưng thực tế bên công cực dễ bị bên thủ dắt mũi.

Tiên cơ này nhất định phải nắm chắc.

Hắn dùng kế cho bộ đội tiền phong lao thẳng vào đại doanh địch phương, dương đông kích tây, giả vờ muốn tấn công mạnh.

Mao Mao thấy tướng quân "mạo tiến", trong lòng liền rõ ràng ván này nhất định thắng.

Mao Mao đâu vào đấy chỉ huy bao vây một phương của Lý Anh Đức, bắt đầu dần dần hình thành một vòng vây.

Thế mà Mao Mao không có chân chính nhìn rõ sự chuẩn bị ở hậu phương của Lý Anh Đức.

Chủ lực bộ đội ở hậu phương của Lý Anh Đức dần dần hình thành một vòng vây khổng lồ, triệt để bao vây ngược lại quân của Mao Mao.

Đợi đến lúc kết quả thi đấu được công bố, Mao Mao không khỏi kinh ngốc.

Bên mình gần như phiến giáp bất lưu, thế mà hắn còn tự cho là mình sẽ thắng.

Xem xong kết quả thi đấu, Lý Anh Đức nói với Mao Mao: "Ta hiểm thắng." Đối với kết quả 3:0, tất cả mọi người đều biết căn bản không phải "hiểm thắng".

Lý Anh Đức tướng quân là đơn phương nghiền ép.

Vốn tưởng Mao Mao tuyệt đối có thể đánh bại Lý Anh Đức tướng

quân, cái kết quả này mọi người đều không ngờ tới.

Lâm Hiên vào giữa trưa đến quân doanh và tham gia tuyên bố kết quả thi đấu cuối cùng.

Lâm Hiên khi biết được lãnh đạo của mình chiến thắng thì một chút cũng không tỏ vẻ kinh ngạc.

Dù sao người hắn nhìn trúng tuyệt đối sẽ có bản lĩnh chân thực, tịnh không phải hoa quyền tú thối. "Chúc mừng Lý tướng quân," Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức. "Vậy Tiên sinh, hiện tại ta có thể nhận được thủ lựu đạn và lựu đạn chưa?" Lý Anh Đức nhìn chằm chằm Lâm Hiên, giống như sợ Lâm Hiên chạy mất vậy. "Đương nhiên rồi.

Tốc đội tất cả mọi người đều sẽ nhận được hai quả lựu đạn, hai quả thủ lựu đạn.

Dù sao hiện tại vật liệu không nhiều, không thể chế tạo vũ khí đại lượng.

Đợi thời gian sung túc, hậu tục ta sẽ phái người đưa thủ lựu đạn và lựu đạn ra chiến trường." Ở Đại Đường khi đó tịnh không có dây chuyền tự động hóa, sản xuất và chế tạo đều khá cứng nhắc, chỉ cần công việc nghiêm mật một chút đều phải dùng nhân công.

Tuy rằng hiện tại đã có động cơ, nhưng vẫn cần người trông coi.

Dù sao uy lực của thủ lựu đạn và lựu đạn không thể khinh thường.

Chỉ cần nhìn tâm tình của Lý Anh Đức là biết hắn vui thế nào. "Được rồi, Tiên sinh," Lý Anh Đức đáp lại.

Trải qua một ngày thi đấu não lực cùng thể lực, nói không mệt kỳ thực là giả.

Do đó Lý Anh Đức hôm nay về phủ đệ của mình, tịnh không ở lại

trong quân doanh.

Và chính trong buổi tối này đã xảy ra một số chuyện.

Lâm Hiên vào buổi tối nhận được tin tức xưng Lý Anh Đức đột phát tật bệnh.

Vốn ban ngày thi đấu còn tốt lành, vì sao buổi tối lại mắc trọng bệnh?

Lâm Hiên cũng không lý giải nổi, đành phải đi đến phủ Lý Anh Đức.

Lâm Hiên nhìn sắc mặt Lý Anh Đức, tuy rằng sắc mặt thực sự trắng bệch lợi hại, nhưng ánh mắt phi thường có thần, tịnh không có cảm giác thực sự có trọng bệnh.

Lâm Hiên thấy mắt Lý Anh Đức chớp chớp, liền biết khả năng có sách lược.

Lâm Hiên cho lui người hầu trái phải, chỉ còn hai người trong phòng. "Tướng quân trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì?" Lâm Hiên hỏi. "Tiên sinh, ta một tháng không về nhà.

Hôm nay về phủ liền thấy tên tiểu tư thiếp thân của ta bị đổi thành người khác.

Vốn ta cũng tịnh không để ý nhiều, nhưng cho đến bữa tối hôm nay.

Chương 333

Ta không chỉ thấy trên tay tên tiểu tư kia có vết chai dày, mà còn phát hiện thân thể hắn kỳ thực phi thường kiện tráng.

Và vấn đề chủ yếu nhất là hắn không dùng bát ăn cơm, mà dùng lá cây bao lấy.

Bị ta tùy miệng hỏi một câu, hắn nói vì từ nhỏ nhà nghèo khổ, tịnh không có bát đũa, cho nên mới luôn dưỡng thành thói quen này.

Nhưng dù sao hắn cũng ở tướng quân phủ một tháng rồi, Quản gia cũng nói từ khi hắn đến chưa thấy hắn bưng bát bao giờ." Lâm Hiên nghe xong liền xác định sự hoài nghi của Lý Anh Đức.

Dù sao lúc trước khi La Mã Lý Áo đến Đại Đường xuất sứ, Lâm Hiên cũng từng thấy phương thức ăn cơm của bọn họ.

Cũng lạ, người La Mã Lý Áo không bao giờ dùng bát ăn cơm, hình như là tập tục lưu truyền từ cổ đại, cho rằng dùng bát ăn cơm là bất kính với tiên nhân. "Tiên sinh, cho dù là ở người nghèo khổ, nhìn thấy bát đũa là thứ cực kỳ bình thường cũng sẽ không có tâm lý để xúc như thế.

Trừ phi bát đũa đối với hắn là một loại đồ vật không thể sử dụng.

Lúc đi sứ La Mã Lý Áo, ta cũng biết loại tập tục kỳ quái này.

Do đó ta lập tức hướng quản gia nghe ngóng lai lịch người này.

Là một người ngất xỉu tại cửa sau trong mấy ngày sau khi ta được phong làm tướng quân.

Quản gia cũng là muốn cứu một mạng người, cho nên sắp xếp hắn làm việc trong phủ.

Lại trùng hợp một tên tiểu tư thiếp thân của ta trong nhà xảy ra chuyện, cho nên quản gia trực tiếp sắp xếp hắn đến chỗ ta." Khi Lý Anh Đức nhìn thấy thói quen ăn cơm của tên tiểu tư kia, trong lòng liền bắt đầu hoài nghi thân phận của hắn.

Đối với tình huống đặc thù hiện tại, thà giết nhầm ba ngàn cũng không thể bỏ sót một.

Dù sao hắn ở ngay bên cạnh, bất luận bàn luận chuyện gì cũng có thể bị hắn nghe lén được.

Lâm Hiên đối với khả năng phản ứng mẫn cảm của Lý Anh Đức cảm thấy giật mình. "Tướng quân khoan hãy sốt ruột, ta ra cửa xem xem.

Người vừa nãy bị ta gọi ra ngoài cửa là hắn phải không?" "Không sai." Lý Anh Đức cũng biết Lâm Hiên có thể nhìn thấu cuộc đời của một người.

Kỳ thực cũng đều là công lao của hệ thống.

Lâm Hiên đẩy cửa phòng ra, liền thấy tên tiểu tư kia đứng ở bên cửa.

Vừa nãy một phen đàm thoại, Lý Anh Đức cố ý hạ thấp thanh âm, hầu như là dùng khẩu hình để truyền đạt ý tứ cho Lâm Hiên.

Lâm Hiên chụp ảnh dạng mạo tên tiểu tư kia truyền vào hệ thống.

Quả nhiên, người này là gian tế do La Mã Lý Áo phái tới.

Cư nhiên còn đưa người vào tận tướng quân phủ.

May mắn là Lý Anh Đức hôm nay về nhà phát hiện ra vấn đề này.

Nếu cứ mặc kệ người này phát triển, khả năng hắn sẽ tìm cớ đi vào quân doanh.

Như vậy tất cả trang bị quân sự và bố trí của Đại Đường đều sẽ

truyền vào tai La Mã Lý Áo.

Lâm Hiên không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Vốn tưởng mình phái thám tử đi đã đủ ẩn tế rồi, không ngờ đối phương còn to gan hơn.

Lâm Hiên giả vờ quay đầu nói với thị nữ bên cạnh: "Hiện tại mau chóng tiến cung, thỉnh thủ lĩnh thái y của Thái Y Viện tới đây.

Bệnh của tướng quân lúc này thế tới hung hăng, ta tịnh không dám đơn độc dùng dược.

Hiện tại cần tìm người thương lượng." Thị nữ đáp một tiếng, lập tức đi ra khỏi tướng quân phủ.

Lâm Hiên thấy ánh mắt tên tiểu tư bên cạnh động đậy, nhưng Lâm Hiên cũng tịnh không nói nhiều, quay đầu vào trong phòng. "Tướng quân quả nhiên liệu sự như thần, người này có vấn đề.

Hai ngày nữa ta liền tìm người xử lý hắn," Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức. "Không cần, cứ để hắn truyền tin.

Hiện tại Đại Đường trong mắt La Mã Lý Áo là trạng thái thâm hụt không chịu nổi.

Nếu hiện tại Đại tướng quân lĩnh đầu đột nhiên sinh trọng bệnh, vậy thì La Mã Lý Áo sẽ càng thêm buông lỏng cảnh giác.

Chương 334

Trận đánh tiếp theo sẽ càng dễ đánh hơn," Lâm Hiên nói. "Nga nga, vậy ta tiếp tục giả bệnh.

Tiên sinh xem sắc mặt ta đủ chân thực chứ?

Ta chuyên môn dội nước lạnh cả buổi trưa đấy." Lâm Hiên thật sự muốn bị cái tên "thẳng nam sắt thép" Lý Anh Đức này đánh bại rồi. "Tướng quân, chúng ta không cần thiết phải liều mạng như thế." Lâm Hiên từ trong hệ thống lấy ra một viên thuốc. "Ăn viên thuốc này vào, sắc mặt sẽ trở nên như người sắp chết, nhưng đối với bản thân tịnh không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Nhân đó, tướng quân đừng đi dội nước lạnh nữa." Lý Anh Đức ngượng ngùng cười cười: "Ta cũng không còn cách nào, vì để không cho người kia phát hiện ta hoài nghi." Thủ lĩnh thái y trong cung suốt đêm đến tướng quân phủ.

Ông ta đã sớm quen biết Lâm Hiên, do đó khi Lâm Hiên bảo ông ta ở lại tướng quân phủ hai đêm, ông ta cũng tịnh không chối từ.

Để thủ lĩnh thái y ở lại tướng quân phủ hai đêm cũng là kế hoãn binh, để cho tên tiểu tư kia triệt để tin tưởng tướng quân bệnh phi thường nặng.

Dù sao uy danh của Lý Anh Đức trong quân đã truyền khắp kinh đô Đại Đường, tuyệt đối không thể để người La Mã Lý Áo biết rõ thực lực Đại Đường.

Lâm Hiên là điển hình của người đêm không ngủ, ngày ngủ cả ngày.

Do đó đêm thứ hai, Lâm Hiên đang ở trong phòng nghiên cứu tính

năng mới nhất của hệ thống, liền nghe thấy tiếng bồ câu bay lên trời.

Lâm Hiên nội tâm phi thường cao hứng, biết cực có khả năng là tên tiểu tư kia đang truyền tin cho La Mã Lý Áo.

Khi Lâm Hiên dùng khinh công ra cửa nhìn về phía phát ra tiếng động, xa xa thấy thân ảnh tên tiểu tư kia.

Lâm Hiên liền biết giờ khắc này tên tiểu tư đó không cần giữ lại nữa.

Lâm Hiên tức khắc tiến lên, chặt vào gáy tên tiểu tư.

Tuy rằng hắn khá cường tráng, nhưng thân thể vẫn vì thủ kình đáng sợ của Lâm Hiên mà mềm nhũn xuống.

Lâm Hiên đem hắn ném vào địa lao tướng quân phủ, đồng thời thông báo cho tướng quân Lý Anh Đức.

Lý Anh Đức biết được không cần giả bệnh nữa, phi thường khai tâm. "Tiên sinh, thật sự đã đem tin tức ta bệnh nặng truyền ra ngoài rồi sao?" Kỳ thực Lâm Hiên tịnh không xác định người này có thật sự đem tin tức tướng quân truyền ra ngoài hay không.

Nhưng bất luận thế nào cũng không thể lưu lại người này ở tướng quân phủ nữa. "Vô luận truyền hay không truyền, tổng không thể để ta ở trong quân doanh vì giả bệnh mà cái gì cũng không làm được chứ." Lý Anh Đức xác thực cũng nghĩ như vậy, chỉ vì một tên gian tế nho nhỏ mà buông bỏ công tác chuẩn bị trong quân doanh thật sự không đáng. "Vậy Tiên sinh, ta phải xử lý tên nằm vùng này thế nào?" "Đem hắn đánh vào địa lao, nghiêm hình khảo tra, hỏi tình huống La Mã Lý Áo.

Nếu có thể khai ra thì tốt nhất, nếu người này thề chết không khai, trực tiếp chém." "Được rồi, Tiên sinh.

Vậy ngày mai ta có thể đi quân doanh rồi chứ?" Lý Anh Đức từ

khi tiến vào Tốc đội đến nay, vẫn luôn ở nhà giả bệnh ba ngày rồi.

Nghe nói tất cả mọi người trong Tốc đội đều đã sớm được trang bị thủ lựu đạn và lựu đạn, đang tiến hành huấn luyện, trừ hắn ra.

Lý Anh Đức kỳ thực ở nhà sớm đã ngồi không yên, nhưng vì đại kế sau này vẫn luôn nhẫn nại.

Hiện tại rốt cuộc có thể về quân doanh, Lý Anh Đức phi thường khai tâm. "Đứa nhỏ này sợ không phải ngốc rồi chứ?" Lâm Hiên thầm nghĩ trong lòng. "Đương nhiên có thể, vũ khí của cậu ta sớm đã chuẩn bị xong rồi." Lâm Hiên nhìn đôi mắt lấp lánh của Lý Anh Đức nói.

Lý Anh Đức tuy rằng là một quân nhân sát phạt quả đoán, không biết vì sao lại sinh ra một đôi mắt có thần như vậy.

Khi nhìn chằm chằm một người, cảm giác đặc biệt giống như đứa trẻ ngây thơ.

Nhưng công phu của Lý Anh Đức lại phi thường lợi hại, cho nên tạo cho người ta một loại cảm giác "phản sai manh". "Được rồi, cảm ơn Tiên sinh." Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Anh Đức liền chạy tới quân doanh.

Khi Lâm Hiên lững thững đến quân doanh vào giữa trưa thì thấy Lý Anh Đức đã học được thao tác cơ bản.

Kỳ thực Lâm Hiên chế tác lựu đạn và thủ lựu đạn có một số đặc hiệu nhất định.

Lâm Hiên mở ra chức năng phòng tự bạo, trên người mỗi người sử dụng đều gắn một thiết bị định vị.

Chỉ khi ở ngoài một khoảng cách nhất định so với thiết bị định vị, thủ lựu đạn và lựu đạn mới có thể phát huy uy lực.

Chương 335

Bởi vì cái này cũng có thể tránh cho việc nếu có người sử dụng không thích hợp sẽ làm bị thương người trong đội ngũ.

Lý Anh Đức đối với phương pháp này của Lâm Hiên cảm thấy phi thường ý ngoại, đương nhiên cũng phi thường bội phục Lâm Hiên.

Lý Anh Đức thấy Lâm Hiên rốt cuộc đã đến quân doanh, liền hét lớn với hắn: "Tiên sinh, vũ khí này thực sự quá vừa ý.

Lúc chế tạo nếu không có tiền thì nói với ta một tiếng, ta nguyện ý xuất tiền." Lâm Hiên biết, nguyên lai tướng quân Lý Tĩnh được Hoàng đế ban thưởng không ít.

Khả năng ở chỗ Lý Anh Đức này sẽ không có quá nhiều chi tiêu.

Tướng quân Lý Tĩnh giữ lại khả năng là để chuẩn bị tiền cưới vợ cho con.

Nhưng nhìn cái tên ngốc này chỉ biết quan chú chuyện trong quân doanh, kết hôn khả năng còn trễ lắm. "Vậy ta cứ dùng trước, đợi lúc cậu kết hôn ta sẽ trả lại.

Dù sao ta cũng là tỷ phu mà," Lâm Hiên tự nhủ trong lòng (Được rồi, không tiêu tiền của mình, Lâm Hiên có thể được bình chọn là nam nhân vật chính keo kiệt nhất lịch sử). "Tướng quân có lòng này đương nhiên là tốt a!" Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức.

Kỳ thực chỉ cần mọi người hiểu rõ cách dùng cơ bản nhất của thủ lựu đạn và lựu đạn, tiếp theo sẽ phi thường đơn giản, dù sao khảo nghiệm cuối cùng chỉ là vấn đề tí lực.

Tốc đội không hổ là Tốc đội, vẻn vẹn dùng thời gian 5 ngày, tất cả mọi người đều có thể triệt để nắm vững cách dùng thủ lựu đạn và

lựu đạn, đồng thời mỗi người đều tìm tòi ra một bộ phương pháp khá thực dụng.

Đương nhiên Mao Mao vẫn như cũ là đệ nhất nhân của Tốc đội.

Bởi vì việc tướng quân Lý Anh Đức cùng hắn tỷ thí: một là vì lựu đạn và thủ lựu đạn, hai là Lâm Hiên muốn nâng cao lực ảnh hưởng của hắn trong quân.

Tướng quân Lý Anh Đức không thể vẻn vẹn lưu lại trong Tốc đội.

Công tác xuất chinh hầu như đã chuẩn bị hoàn bị.

Lâm Hiên vào một buổi tối nhận được tin tức truyền về từ La Mã Lý Áo: La Mã Lý Áo chuẩn bị ba ngày sau sẽ xuất chinh đến Đại Đường.

Chính hảo, phía Đại Đường cũng đã chuẩn bị xong xuôi, xem song phương rốt cuộc ai có thể giành được tiên cơ.

Lâm Hiên vào ngày thứ hai liền thông báo tướng quân Lý Anh Đức, cùng nhau đi đến biên giới.

La Mã Lý Áo và Đại Đường kỳ thực là hai quốc gia láng giềng, chỉ vì giữa hai nước có một dải hoang mạc lớn, do đó lãnh thổ hai nước tịnh không có tranh chấp.

Dù sao một mảnh hoang mạc hào vô giá trị sử dụng.

Nhưng lúc này khi Lâm Hiên đi đến biên giới, hắn mang theo trong hệ thống một loại trùng tử là Khâu Dẫn (giun đất) có sinh mệnh lực phi thường ngoan cường trong hoang mạc, cùng với mấy héc-ta cây giống.

Loại Khâu Dẫn này đã qua Lâm Hiên cải tạo, có sinh mệnh lực và khả năng sinh sản mạnh hơn.

Lâm Hiên hy vọng trước khi đánh giặc là hoang mạc, sau khi đánh

giặc nơi này có thể biến thành thổ địa phì nhiêu và rừng cây mậu thịnh.

Đạo lý "người đi trước trồng cây, người đi sau hưởng bóng mát", Lâm Hiên không phải không hiểu.

Vì để sau này trên quốc thổ Đại Đường không tồn tại cái thứ gọi là sa mạc, Lâm Hiên sau khi trải qua nhiều lần thực nghiệm thất bại, rốt cuộc đã tiến hành cải tạo hoàn mỹ đối với Khâu Dẫn.

Loại cải tạo này tịnh sẽ không làm tổn thương bản thân Khâu Dẫn.

Do đó trên lộ trình xuất chinh, nếu có một mảnh thổ địa nào khá hoang lương, người ta sẽ thấy thân ảnh của Lâm Hiên và tùy tùng.

Một đám tướng sĩ công nghệ cao lại thành nông dân trồng đất, nói ra ai cũng sẽ không tin.

Vô luận như thế nào, Lâm Hiên đã nỗ lực gieo rắc, xem thổ địa Đại Đường có cho Lâm Hiên cái mặt mũi này không.

Đi được một chặng đường, Lâm Hiên và tướng quân Lý Anh Đức đến biên cảnh.

Đương nhiên lúc này đội ngũ La Mã Lý Áo chưa đến.

Dù sao nơi hai nước giao chiến là hoang mạc, cực kỳ thiếu nguồn nước.

Do đó Lâm Hiên chuẩn bị áp dụng phương pháp cũ, kiến tạo một cái hồ nhân tạo, để cư dân phụ cận biên giới quyên góp nước vào trong.

Lâm Hiên từ chỗ một huyện trưởng biết được, trong lãnh thổ La Mã Lý Áo có một cái hồ lớn, cự ly hoang mạc đặc biệt gần, nhưng nguồn nước lại chưa từng đứt đoạn.

Lâm Hiên cảm thấy phi thường kinh ngạc, chuẩn bị nhân lúc đội ngũ La Mã Lý Áo chưa đến, đi xem xét tình huống.

Đều là người, vì sao bên kia có mà bên ta lại không có?

Cũng có khả năng La Mã Lý Áo vì muốn đánh giặc mà chiếm cứ địa lợi này.

Chương 336

"Để ta trở thành nguyên nhân khiến cái hồ này khô cạn đi," Lâm Hiên thầm nghĩ.

Sau khi đến hồ nước, Lâm Hiên mới phát hiện, nguyên lai cái hồ này là một hồ nước thiên nhiên.

Trời mưa sẽ có nước mưa bổ cấp, đầu nguồn hồ là một thác nước đặc biệt cao.

Nguyên đầu của thác nước ở đâu Lâm Hiên không truy cứu, Lâm Hiên chỉ muốn biết làm thế nào để chiếm cái thác nước này làm của riêng.

Dù sao vị trí thác nước này cũng nằm ở chỗ giao giới hai nước.

Lâm Hiên bắt đầu tư khảo đối sách, làm sao để cái thác nước này trở thành của mình.

Lâm Hiên tra xem vấn đề này trong hệ thống.

Đáp án hệ thống đưa ra là dẫn lưu.

Ý tứ là đem nước trong thác dẫn đến địa vực khác.

Khả năng cổ nhân La Mã Lý Áo cũng làm như vậy, cho nên trong lãnh thổ La Mã Lý Áo mới có một cái hồ lớn và vĩnh viễn không bao giờ khô cạn.

Đương nhiên Lâm Hiên nói làm là làm.

Lâm Hiên chuẩn bị dựa theo phương pháp cũ tại biên cảnh, dùng ống thép dẫn lưu nước thác.

Lâm Hiên cùng một đám tướng sĩ đem thép dự trữ trong hệ thống chế tạo thành ống thép cỡ lớn.

Lâm Hiên gác ống thép tại nơi dòng nước chảy xiết và lớn nhất của thác.

Đương nhiên, nguồn nước dẫn ra cũng phi thường sung túc.

Nhưng, trong việc sử dụng nước sinh hoạt của một đám tướng sĩ, Lâm Hiên vẫn quy định phải tiết kiệm.

Dù sao đại tự nhiên đã cho ta một cái thác nước lớn như vậy, người đang làm trời đang nhìn, không ai có thể bảo đảm khi nào thác nước sẽ đoạn lưu.

Tức là hiện tại có nguồn nước, cũng phải tiết kiệm dùng nước.

Nhưng so với Đại Đường, người La Mã Lý Áo lại bất nhất dạng.

Không chỉ đại tứ lãng phí, còn đem nước thải sinh hoạt và rác rưởi bài xuất vào trong hồ.

Lúc trước Lâm Hiên sang La Mã Lý Áo tra xét cái hồ đã phát hiện ra, cái hồ này không thể dùng được nữa.

Vô luận như thế nào, Cổ Áo nếu đến đây, tuyệt đối sẽ đại phát lôi đình.

Nhưng Lâm Hiên cũng tí nào không lo lắng vấn đề này.

Dù sao phương hướng nguồn nước đã xác định, người ta dùng thế nào Lâm Hiên cũng quản không được.

Sau khi Đại Đường xây xong đường ống dẫn lưu, quân đội La Mã Lý Áo đã đến biên cảnh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lâm Hiên, khi Cổ Áo thấy nguồn nước duy nhất bị ô nhiễm không thể sử dụng, liền đại phát lôi đình. "Người đâu, nói cho ta biết, chuyện này là thế nào?

Vì sao hồ nước sạch sẽ mấy trăm năm nay, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi lại thành ra cái dạng này?" Một vị huyện trưởng biên giới

La Mã Lý Áo vì tướng mạo và cơn giận của Cổ Áo mà sợ đến ngây người.

Vốn nghe nói có người muốn xuất chinh qua nơi này, khi nhận tin tức đã cực lực tu bổ hồ nước, để nó khôi phục sạch sẽ và chỉnh tề.

Nhưng dù sao đã bị ô nhiễm nhiều năm rồi, chỉ bằng thời gian mấy tháng căn bản không có biện pháp tu bổ.

Vị huyện trưởng kia một bên lau mồ hôi lạnh, một bên hồi thoại.

Vợ của huyện trưởng là người có nhiều tâm nhãn, đã bảo hắn rằng: nếu có người hỏi, cứ đổ cho người Đại Đường làm.

Đại Đường thấy ta có nguồn nước mà bọn họ không có, cho nên mới phá hoại. "Kỵ sĩ đại nhân, không liên quan đến hạ thần.

Đều là người Đường đối diện, vì để không cho chúng ta dùng nước, chuyên môn phá hoại nguồn nước của ta.

Hạ thần thật sự oan uổng." Hồ nước La Mã Lý Áo sở chiếm lãnh thổ là nằm trên đất của mình.

Cổ Áo cũng phi thường rõ ràng điểm này. "Cái gì?

Chương 337

Chẳng lẽ người Đường to gan như thế, dám đến trên lãnh thổ của ta làm xằng làm bậy rồi sao?" "Cái này..." Cổ Áo thấy tên huyện trưởng kia không thể trả lời rõ ràng, trong lòng tưởng rằng tên huyện trưởng đang tự trách sự vô năng của mình.

Cổ Áo bạo nộ, lĩnh theo một đội ngũ đi đến đầu nguồn thác nước tra xét, phát hiện nơi đó có thêm một cái ống lớn.

Không biết chế tạo bằng vật liệu gì, nhìn đặc biệt kiên cố. "Thứ này có từ khi nào?" Vì tên huyện trưởng kia chỉ biết ăn uống chơi bời, đương nhiên chưa từng đến nơi này, đây cũng là lần đầu tiên, cho nên không thể trả lời vấn đề của Cổ Áo. "Vừa mới ở đây không lâu, không đủ nửa tháng." Một người ở hiện trường bị Cổ Áo dọa đến ngữ vô luân thứ, nhưng lại nói đúng sự thật.

Lâm Hiên và mọi người đã tốn 10 ngày để hoàn toàn gác xong cái ống này và bắt đầu dẫn lưu. "Cái ống này là do người Đường chế tạo, hạ quan tịnh không biết chuyện." Bởi vì dòng thác này nằm ở vị trí trung gian hai nước, tịnh không nằm trong lãnh thổ quốc gia nào, do đó sẽ không có người thường xuyên đến tuần tra.

Cổ Áo cũng tịnh không truy cứu tên huyện trưởng thất trách. "Cổ An, đi dẫn người tra xét xem cái ống này hiện tại thông hướng nơi nào." Cổ Áo ra lệnh cho một thủ hạ đi tra xét.

Lời hồi báo của Cổ An đã triệt để kích nộ Cổ Áo. "Bẩm báo Kỵ sĩ đại nhân, cái ống thép khổng lồ kia hiện tại thông đến lãnh thổ Đại Đường, và có một cái hồ lớn đã được xây thành." "Cái gì?

Đại Đường có hồ?" Lãnh thổ Đại Đường từ xưa đến nay đều chưa từng có một cái hồ nào tồn tại, đây cũng là một nguyên nhân

khiến biên giới La Mã Lý Áo kiêu ngạo.

Dù sao tâm lý mọi người đều giống nhau, có thứ người khác không có thì cảm giác đặc biệt kiêu ngạo.

Do đó khi Cổ Áo nghe nói trong Đại Đường có một cái hồ, không khỏi bạo nộ.

Quan trọng nhất là bọn họ đều đã có một cái rồi, vì sao còn phải phá hoại bên này.

Đại Đường nhất định phải làm loại chuyện tổn người lợi mình này sao?

Cổ Áo lập tức lĩnh đại quân chuẩn bị tiến đến Đại Đường áp cảnh.

Cổ Áo cho đại quân dừng lại ở vị trí cách biên giới mười dặm, sau đó dẫn một tiểu phân đội đi đến biên cảnh Đại Đường, cùng tướng sĩ thú biên Đại Đường hảm thoại (gọi hàng).

Lâm Hiên và Lý Anh Đức tịnh không xuất diện, chỉ có một tiểu tướng thú biên quan.

Lâm Hiên bảo hắn hãy diễn một bộ dáng phi thường sợ hãi.

Đương nhiên, tên tướng sĩ này tịnh không phụ kỳ vọng của Lâm Hiên. "Này, La Mã Lý Áo chẳng lẽ không muốn hòa hảo cùng Đại Đường sao?

Hiện tại là có ý gì?" Tướng sĩ nói hai câu rõ ràng mang theo sự sợ hãi.

Lâm Hiên nghe ở phía sau, không thể không cảm khái diễn xuất cao siêu của hắn, có thể ban phát một giải thưởng "Diễn viên phụ xuất sắc nhất".

Ký nhiên Lâm Hiên có thể nghe ra, vậy thì Cổ Áo đương nhiên

cũng có thể. "Ta hiện tại không cùng ngươi tranh biện, ta chỉ hỏi một câu: Vì sao lại phá hoại nguồn nước quốc gia ta?" "Ta đi đâu, ta phá hoại nguồn nước La Mã Lý Áo, gặp quỷ rồi?" Lâm Hiên thầm nghĩ. "Ta phá hoại nguồn nước của ngươi?

Người nước ta căn bản chưa từng đặt chân lên lãnh thổ của ngươi, lại làm sao phá hoại được một cái hồ?" Tướng sĩ đáp lại Cổ Áo. "Ta không nghe người ngụy biện.

Địa vị của ngươi không cao, hiện tại quay về lập tức truyền tin cho Hoàng đế của các ngươi.

Ta nhất định phải có một lời giải thích," Cổ Áo đáp. "Này, La Mã Lý Áo muốn đánh giặc sao?

A, chê ta quan nhỏ, đến một quan nhỏ cũng không dám đánh?" Tướng sĩ thay đổi bộ mặt sợ hãi ban đầu, làm ra một bộ dáng không sợ sinh tử.

Lâm Hiên biết tên tướng sĩ này muốn chọc giận Cổ Áo. "Rõ ràng nửa năm trước Đại Đường đi sứ, đê thanh hạ khí cầu xin Hoàng đế của ta, muốn La Mã Lý Áo và Đại Đường tu hảo.

Mới qua nửa năm không gặp, đem lời nói ban đầu coi như đánh rắm sao?

Quay đầu lại công đánh Đại Đường.

Muốn ta nói, loại tiểu nhân hư ngụy như thế này cũng chỉ có La Mã Lý Áo mới có." Cổ Áo thân là Đệ nhất Kỵ sĩ của La Mã Lý Áo, đương nhiên chưa từng nghe qua sự sỉ nhục bực này, lại còn từ miệng một tên lính thú biên nhỏ bé nói ra.

Chương 338

Cổ Áo lập tức phát nộ. "Được lắm, tiểu thành biên giới này coi như ta tặng cho Đại Đường Hoàng đế một món lễ vật.

Ta hiện tại không giết ngươi, đợi sau khi ta chiếm lĩnh, ngươi cứ chờ bị từ từ chiết ma đi." Cổ Áo dẫn người quay về nơi đại quân trú đóng.

Khi Cổ Áo quay đầu đi rồi, tên tướng sĩ kia chuẩn bị lập tức về thành báo cáo với Lâm Hiên.

Lâm Hiên lúc này đang ở đầu tường thành lười biếng vươn vai một cái. "Không vội không vội, ta ở đây này.

Ngươi biểu hiện rất tốt, hiện tại Cổ Áo tuyệt đối sẽ nhân lúc quân đội Đại Đường chưa đến mà tấn công.

Nếu hắn dám đến, ta sẽ cho hắn nhảy vào cạm bẫy." Lâm Hiên đã sớm bố trí các loại chuẩn bị cho quân đội, vẫn luôn chờ Cổ Áo đến.

Không ngoài dự liệu của Lâm Hiên, Cổ Áo tuyệt đối sẽ tấn công vào tối nay.

Theo bộ dáng hôm nay của Cổ Áo, tuyệt đối muốn nhất cổ tác khí, lấy xuống một tòa tiểu thành biên giới.

Vậy thì Lâm Hiên cũng sẽ theo kế hoạch của Cổ Áo, lấy xuống một tòa tiểu thành của La Mã Lý Áo.

Lý Anh Đức từ hậu phương chạy tới. "Tiên sinh, hết thảy đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ Cổ Áo đến." Lâm Hiên mệnh lệnh người chôn cạm bẫy và địa lôi (mìn) ở biên giới hai nước.

Mãi cho đến khi Cổ Áo quay về đại quân mới bắt đầu làm.

Hiện tại chỉ cần Cổ Áo dám quay lại, vậy thì tuyệt đối sẽ không có quả ngon để ăn. "Làm xinh đẹp lắm!" Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức. "Tiên sinh mới thật sự có mưu lược.

Cổ kế (ước tính) hiện tại La Mã Lý Áo tưởng rằng Đại Đường không phái người đến biên cảnh, chỉ cho rằng mình giành được tiên cơ.

Kiêu binh tất bại," Lý Anh Đức sùng bái nói với Lâm Hiên. "Bên ta cũng không thể đại ý." Dù sao địa lôi cũng là lần đầu tiên Lâm Hiên thử chế tác.

Tuy rằng thí nghiệm thành công, nhưng không biết thổ địa biên giới có thể thuận lợi để địa lôi cảm ứng mẫn cảm hay không. "Đi phái người hảo hảo trông chừng bãi mìn kia, tránh cho có người ngộ sấm (đi nhầm vào)." "Được rồi Tiên sinh." Đến gần chạng vạng, quả nhiên quân đội La Mã Lý Áo bắt đầu lục tục kéo đến.

Lâm Hiên thông qua kính viễn vọng nhìn thấy, tiên phong là một người vốn dĩ ở bên cạnh Cổ Áo khi đi sứ. "Lớn lên cũng anh tuấn đấy, tiếc là hôm nay liền phải ngã xuống rồi," Lâm Hiên lầm bầm lầu bầu.

Đương nhiên, Lý Anh Đức ở phía trước càng rõ ràng vị trí của địch phương. "Tất cả mọi người toàn bộ nằm xuống, chờ đợi tín hiệu." Bãi mìn kia Lý Anh Đức đã phái chuyên nhân đi trông coi.

Một khi thành công dẫn nổ, liền phóng ra tín hiệu, để tướng sĩ Đại Đường bắt đầu tiến công.

Đương nhiên năng lực của Lâm Hiên vĩnh viễn không dung nghi ngờ.

Chỉ thấy binh sĩ La Mã Lý Áo vừa tiến vào bãi mìn liền trúng chiêu.

Tất cả mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, có nhiều chỗ địa lôi bắt đầu dẫn nổ.

Cổ An ở phía trước hét lớn: "Có mai phục, tất cả mọi người rút lui, rút lui!" Nhưng tiếng nổ của địa lôi quá lớn, không ai nghe thấy hắn giảng cái gì.

Tất cả tướng sĩ La Mã Lý Áo đều tưởng rằng phía trước bị chặn đánh, yêu cầu hậu phương chi viện, nên càng thêm cấp tốc lao về phía trước.

Bãi mìn kia có chiều dài ước chừng 1000 mét.

La Mã Lý Áo hầu như đã dẫm nát một lượt 1000 mét địa lôi này.

Lâm Hiên nhìn chiến huống xong, bắt đầu tư sách xem có nên trang bị cho mỗi tướng sĩ một thiết bị truyền tin hay không.

Dù sao nếu thật sự xuất hiện nguy hiểm gì, có thể kịp thời thông báo cho người phía sau, không chỉ do hậu phương phán đoán, dẫn đến cục diện giống như La Mã Lý Áo hiện tại.

Lâm Hiên vừa tư tác, vừa quan sát chiến huống.

Khi nhiều đội ngũ của La Mã Lý Áo bất chấp tất cả tiến vào bãi mìn, lúc này người canh giữ bãi mìn lập tức phát ra một tín hiệu: Có thể tiến công rồi.

Chương 339

Lý Anh Đức ngay lập tức lĩnh tướng sĩ Đại Đường xông lên.

Dù sao tất cả tướng sĩ Đại Đường đều đã được phổ cập vị trí địa lôi, do đó người bên Đại Đường có thể nhẹ nhàng tránh được việc dẫm phải mìn, chỉ chuyên tâm tiến công La Mã Lý Áo.

Đương nhiên Cổ Áo ở hậu phương cũng nhìn thấy tình huống phía trước.

Cổ Áo cũng không ngờ trong thời gian ngắn ngủi một năm, Lâm Hiên lại lần nữa nghiên cứu ra vũ khí trang bị mới, hơn nữa uy lực còn cự đại như thế.

Cổ Áo lập tức sai người đi tiền tuyến, ra lệnh cho đội ngũ triệt hồi (rút lui).

Đương nhiên, không cần hắn ra lệnh, đội ngũ La Mã Lý Áo cũng đã bị Lý Anh Đức bức lui về biên giới tuyến hai nước, và vẫn cứ nhất lui tái lui, hào vô chiêu giá chi lực.

Dù sao trong tay Lý Anh Đức cầm súng đạn, lựu đạn và thủ lựu đạn đều được trang bị hoàn toàn, hầu như một đường thông suốt không trở ngại đuổi La Mã Lý Áo về lại đội ngũ của bọn họ.

Vốn dĩ Cổ An mang theo người La Mã Lý Áo có khoảng 1 vạn, hiện tại bị bức lui về chỉ còn không đủ 2000.

Cổ Áo thấy thế, lập tức phái ra bộ đội tăng viện.

Nhưng cho dù phái ra tăng viện, cũng y nguyên không có chuyển biến quá lớn, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ thế công của Đại Đường.

Đội ngũ La Mã Lý Áo bất đắc dĩ tiếp tục lui về phía sau, lui thẳng

đến tiểu thành biên giới của La Mã Lý Áo.

Người lãnh đạo tiên phong là Cổ An thương thế thảm trọng, dù sao cũng là người miễn cưỡng đào sinh từ bãi mìn về.

Tên tiểu huyện trưởng nhìn thấy bộ dáng của Cổ An trong tình huống này, đột nhiên cảm giác mình sắp rơi vào nguy hiểm.

Cổ Áo thấy tên huyện trưởng tịnh không tìm đại phu cho quân đội, quát: "Ở đó ngây ra làm gì?

Mau đi tìm tất cả đại phu trong toàn thành tới đây!" Bởi vì lần này Cổ Áo phi thường kiêu ngạo, cho rằng sẽ không thất bại hoặc xuất hiện tình trạng thảm trọng, do đó quân y tùy hành trong quân tịnh không có bao nhiêu người.

Thế mà lúc này hơn 1000 người từ bộ đội tiên phong quay về đều thương vong thảm trọng.

Cực chẳng đã, cần phải từ trong thành tìm kiếm lượng lớn đại phu.

Tên tiểu huyện trưởng kia vội vàng đi tìm đại phu trong thành.

Trong lúc Cổ Áo đang sứt đầu mẻ trán, liền nghe thấy tiếng hảm thoại dưới thành: "La Mã Lý Áo mau chóng ra trả lời, nếu không ta sẽ dẫn người tiến công thành lầu!" Cổ Áo lập tức buông thương viên xuống, đi lên trên tường thành. "Kẻ nào, lại cuồng vọng tự đại như thế?" Cổ Áo vọng xuống dưới thành lầu. "Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ.

Đại Đường tân nhậm Công La Mã Lý Áo Tướng quân, Lý Anh Đức." "Nói láo!

Tướng quân trẻ tuổi Lý Anh Đức của Đại Đường sớm đã bệnh trọng, làm sao có thể có bộ dáng này?" Trong lòng Cổ Áo cảm thấy kỳ quái, rõ ràng tin tức gian tế truyền về nói Lý Anh Đức bệnh trọng, Đại

Đường nhất định phải chọn lại một vị tướng quân khác, cho nên ngày xuất chinh tuyệt đối sẽ lùi lại. "Hahaha, muốn trách chỉ trách gian tế của ngươi không đủ xứng chức thôi." Lý Anh Đức nghe Cổ Áo nói vậy, liền biết tên tiểu tư kia thật sự đã đem tin tức bệnh trọng truyền cho La Mã Lý Áo.

Vốn Lâm Hiên còn sợ tên tiểu tử đó không truyền tin tức ra ngoài, xem ra quả nhiên rất ra sức. "Không làm rõ ràng tình huống cụ thể, đã bị ta chiết ma đến chết.

Cổ Áo Kỵ sĩ có muốn vào dịp lễ tết thắp cho hắn một nén hương, úy vấn tại thiên chi linh không?

Thuận tiện gửi cho hắn một tin tức: Vì sao lại lừa gạt ngươi?

Rồi xem hắn trả lời thế nào.

Hahahahaha..." Dưới thành lầu, binh sĩ Đại Đường truyền đến một mảnh tiếng cười.

Cổ Áo nhịn không thể nhịn. "Lý Anh Đức, đừng khinh người quá đáng!" "Không sai, ta hiện tại khinh người quá đáng thì ngươi làm gì được nào?

Chẳng phải chỉ có thể trốn ở trong cái thành lầu kia làm rùa đen rút đầu sao?" Người có thể nói chuyện với ngữ khí như vậy, chỉ có Lâm Hiên.

Lâm Hiên dẫn theo bộ đội hậu cần tiến về tiền tuyến chi viện cho Lý Anh Đức.

Vốn dĩ Lâm Hiên sợ không đuổi kịp, sợ Cổ Áo vì thấy bên phía Lý Anh Đức quân số không nhiều mà tấn công Đại Đường.

Chỉ là Lâm Hiên không ngờ Lý Anh Đức cũng biết hư trương thanh thế, có thể dẫn theo hai ngàn người, đứng dưới thành lâu La Mã Lý Áo cãi nhau tay đôi với Cổ Áo.

Cổ Áo lại bị phẫn nộ làm mờ đầu óc, cũng không kịp thời phán đoán số lượng binh mã thực tế do Lý Anh Đức dẫn đầu.

Khi Lâm Hiên đuổi tới, nghe được nội dung cuộc cãi vã giữa Lý Anh Đức và Cổ Áo.

Chương 340

Rất rõ ràng, Lý Anh Đức đã chiếm thế thượng phong.

Lâm Hiên cũng thích thú tham gia vào cuộc khẩu chiến này.

Đương nhiên, sau khi nhìn thấy Lâm Hiên, Cổ Áo càng thêm kinh ngạc. "Lâm Hiên?

Ngươi cũng ở đây?" Cổ Áo hỏi. "Sao nào?

Chẳng lẽ Kỵ sĩ đại nhân lại tưởng rằng ta đang ở quốc đô Đại Đường, sứt đầu mẻ trán chữa trị cho Hoàng đế Lý Khác sao?

Tất cả mọi người đều nói Hoàng đế Lý Khác tính tình đại biến, không còn là vị Hoàng đế được chúng nhân ủng hộ nữa.

Chẳng lẽ đây không phải là thủ bút của La Mã Lý Áo các ngươi?" "Vốn dĩ La Mã Lý Áo nhân lúc ta đang công đánh Uy Quốc mà tới chi viện cho Uy Quốc, nhưng đã hạ thiếp cầu hòa, Đại Đường vốn chuẩn bị băng thích tiền hiềm.

Thiên thiên La Mã Lý Áo các ngươi lại muốn tìm đường chết, muốn tặng 'quốc bảo' cho ta." "Tiếc là, quốc bảo đó đã sớm bị ta giải phóng rồi.

Tất cả chất độc bôi trên đó đều đã bị ta bôi lên y phục của Kỵ sĩ Đại Đường lúc bấy giờ.

Có khả năng Kỵ sĩ đại nhân không có cảm giác, nhưng những người xung quanh tuyệt đối có thể cảm giác được tính cách ngài đại biến.

Lại bởi vì cái danh 'Đệ nhất kỵ sĩ La Mã Lý Áo' mà không ai dám có ý kiến, chỉ có thể mặc cho độc tính phát triển.

Hiện tại chỉ cần có bất cứ việc gì không thuận theo tâm ý, ngài liền sẽ rơi vào bờ vực bạo nộ." "Sao hả?

Kỵ sĩ đại nhân?

Mùi vị của việc không khống chế được cảm xúc, thường xuyên phát nộ có dễ chịu không?" "Tức là không dễ chịu thì hiện tại cũng phải chịu thôi, dù sao cũng là chuyện do các ngươi làm ra.

Ta cũng chỉ 'lấy gậy ông đập lưng ông' mà thôi." Lâm Hiên cười hi hi giải thích rõ ràng mọi chuyện với Cổ Áo.

Theo thời gian suy tính, hiện tại chính là lúc Cổ Áo độc phát thân vong.

Lâm Hiên liền cố ý kể hết những việc Đại Đường đã làm cho hắn nghe.

Quả nhiên, sắc mặt Cổ Áo từ lúc Lâm Hiên bắt đầu nói đến giờ đã trướng thành màu tím tái, nhìn như một quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Đã thế, tên Huyện trưởng phía sau Cổ Áo còn châm thêm một mồi lửa: "Nhìn xem, đang yên đang lành giao hảo với Đại Đường không được sao.

Cứ phải gây chiến ở biên giới.

Đánh trận thì đánh trận, thế mà ngay cả thực lực của Đại Đường cũng không nắm rõ đã bắt đầu tấn công.

Bản thân vô năng rồi, lại còn muốn liên lụy cái tên Huyện trưởng nhỏ bé là ta." Tiểu Huyện trưởng này ở phía trước nghe Lâm Hiên nói hồi lâu cũng đã hiểu ra.

Cổ Áo thực chất hoàn toàn rơi vào cạm bẫy của Lâm Hiên mà không tự biết.

Tên Huyện trưởng lại nhìn sắc mặt Cổ Áo mấy ngày nay cứ hằm hằm không tốt, trong lòng không khỏi oán hận.

Đương nhiên, đoạn thoại này của tiểu Huyện trưởng cũng trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Cổ Áo khí cấp công tâm, thổ ra một ngụm máu tươi, độc phát thân vong.

Khi quân y từ phía sau chạy lên chẩn trị thì chỉ biết lắc đầu.

Cổ An thấy Cổ Áo thân vong, lập tức chuẩn bị tu thư gửi về cho La Mã Lý Áo Đại Đế, thỉnh cầu phái một tướng quân mới tới.

Đương nhiên bên phía Lâm Hiên thấy tướng quân La Mã Lý Áo chết, sĩ khí Đại Đường đại trướng.

Lý Anh Đức chỉ hô một câu: "Tất cả mọi người, tiến công!" Tướng sĩ Đại Đường thừa thắng xông lên, liên tiếp đoạt lấy 5 tòa thành trì của La Mã Lý Áo.

Đương nhiên, La Mã Lý Áo Đại Đế ba ngày sau cũng biết được chuyện này, lập tức phái một tướng quân mới ra biên quan.

Vốn chuẩn bị bổ nhiệm Cổ An làm thủ lĩnh mới, dù sao Cổ An cũng có thực lực và đang ở tiền tuyến, nhưng lại nhận được tin Cổ An bệnh nặng, không thể đảm đương trọng trách.

Đế quốc La Mã Lý Áo mở một cuộc họp khẩn cấp.

Cuối cùng thảo luận ra kết quả là để La Mã Lý Áo Đại Đế ngự giá thân chinh, cổ vũ sĩ khí quân đội.

Đương nhiên vị Đại đế này cũng không hề chối từ.

Lâm Hiên và Lý Anh Đức sau khi nhận được tin tức này.

Chương 341

"Tiên sinh, bên kia nếu muốn phái Hoàng đế tới, vậy chúng ta..." "Vừa khéo, trực tiếp bắt Hoàng đế của bọn hắn lại.

Sau đó hỏi xem trong địa giới La Mã Lý Áo có dạ minh châu không.

Quán bar của ta hiện tại buổi tối ánh đèn thực sự khiến ta không hài lòng, nhất định phải tìm chút đồ vật có phân lượng để trang trí, nếu không sinh ý chẳng làm ăn gì được." "Tiên sinh, ngài thực sự quá tàn nhẫn!" Từ trước đến nay chưa từng nghe ai nói muốn bắt Hoàng đế lại để hỏi chuyện trang trí quán bar cả.

Lâm Hiên đúng là đệ nhất nhân trên đời.

Đương nhiên Lý Anh Đức cũng từ trong ngữ khí của Lâm Hiên mà biết được, bọn họ căn bản không cần sợ hãi việc Hoàng đế ngự giá thân chinh.

Lâm Hiên cũng tra cứu thông tin về cuộc đời của La Mã Lý Áo Đại Đế.

Kẻ này trước khi làm Hoàng đế cũng là kỵ sĩ ưu tú nhất của La Mã Lý Áo.

Nhưng mấy cái danh hão này trước mặt Lâm Hiên chẳng đáng một xu.

Cho dù có lợi hại đến đâu, dùng võ công cũng chỉ là tay không tước vũ khí.

Bên ta cứ ném một quả lựu đạn là có thể tàn phá hắn đến mức không còn mảnh giáp.

Lâm Hiên và Lý Anh Đức sau khi công hạ năm tòa thành trì của La

Mã Lý Áo thì cũng không hề lơi lỏng, tiếp tục tiến về phía trước, trực bức quốc đô La Mã Lý Áo.

Đợi đến khi La Mã Lý Áo Đại Đế dẫn người tới, quân đội Đại Đường hầu như đã công chiếm một nửa lãnh thổ La Mã Lý Áo.

La Mã Lý Áo Đại Đế hội hợp với tất cả binh sĩ còn sót lại.

Vốn dĩ lúc xuất chinh, quân đội La Mã Lý Áo có hơn tám vạn người, hiện tại binh sĩ còn lại không đủ một vạn, trong đó còn có người bị trọng thương.

La Mã Lý Áo Đại Đế nhìn tình huống này, không khỏi phi thường lo lắng.

Vốn tưởng rằng lúc Cổ Áo xuất chinh, không quá hai tháng liền có thể công tiến quốc đô Đại Đường.

Không ngờ hiện tại chẳng những không giống dự đoán, mà lãnh thổ nước mình lại bị công chiếm.

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc để hối hận.

Trừ phi chủ động đầu hàng, biến La Mã Lý Áo thành lãnh thổ Đại Đường, nếu không chỉ có thể liều chết đánh cược một lần.

Vì tôn nghiêm, La Mã Lý Áo Đại Đế cũng sẽ không đầu hàng.

Việc Hoàng đế ngự giá thân chinh có năng lực cổ vũ nhất định đối với tướng sĩ La Mã Lý Áo, nhưng hiệu quả thực tế cũng không lớn.

Dù sao bên phía Lâm Hiên, tất cả mọi người thủ trì súng ống đạn dược, một đường tấn công như chốn không người.

Càng đừng nhắc tới hiện tại quân số La Mã Lý Áo đã vô cùng ít ỏi.

Lại qua một tháng thời gian, người La Mã Lý Áo cơ hồ chẳng còn lại bao nhiêu.

Lý Anh Đức và Lâm Hiên đã tới cửa quốc đô La Mã Lý Áo.

Tất cả những người có địa vị trong thành đều tứ tán chạy trốn.

Cuối cùng, khi Lâm Hiên và Lý Anh Đức công vào hoàng thành La Mã Lý Áo, bọn họ phát hiện thi thể của La Mã Lý Áo Đại Đế.

Lâm Hiên và Lý Anh Đức đã giành được thắng lợi đẹp đẽ trong chiến dịch này.

Và quan trọng nhất, tổn thất của tướng sĩ bên phía Đại Đường là vô cùng ít.

Lâm Hiên hạ đạt mệnh lệnh, gia đình của tất cả chiến sĩ tử trận sa trường sẽ nhận được tiền tử tuất gấp 10 lần.

Lâm Hiên biết dù thế nào cũng không có cách nào để trên chiến trường không một ai hi sinh, nhưng cũng không có phương pháp thực sự hữu dụng nào để làm gì cho những tướng sĩ đã khuất, chỉ có thể làm như vậy.

Lâm Hiên tin rằng những vị tướng này trước khi ra chiến trường đã chuẩn bị sẵn tâm lý tử trận.

Đã vào quân doanh, đã lên chiến trường thì phải không sợ hãi.

Thực ra Lâm Hiên cũng thời khắc giữ suy nghĩ nếu mình tử trận, người trong nhà sẽ ra sao.

Lâm Hiên đã an bài thỏa đáng cho tất cả mọi người.

Bất kể là Từ Huệ, Trường Lạc, Lý Anh Ca, A Lạp hay Lâm Phi Yên, hoặc là những người vốn đi theo hắn, Lâm Hiên đều mưu cầu cho mỗi người một công việc.

Hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc nhàn hạ hoặc bận rộn.

Lâm Hiên không để bất cứ người nào trong nhà phải rảnh rỗi.

Chương 342

Tuy rằng Lâm Hiên đang tận lực bảo trụ tính mạng cho tất cả mọi người, nhưng chiến tử sa trường rốt cuộc là chuyện tuyệt đối không thể tránh khỏi, bất luận cấp bậc quan văn hay võ tướng cao đến đâu.

Cho dù hiện tại Lâm Hiên nghiên cứu ra nhiều loại khí giới chiến lược, nhưng thời gian lâu dần khó tránh khỏi sẽ không bị người ta phá giải những loại khí giới này.

Dù sao trí tuệ của cổ nhân cũng phi thường vĩ đại.

Những thứ như thuốc súng, la bàn mà Lâm Hiên dùng cũng đều do người cổ đại phát minh ra.

Cho nên Lâm Hiên thủy chung giữ cho thần kinh của mình luôn căng thẳng.

Cho đến khi xác định tất cả những kẻ có khả năng phản kháng của La Mã Lý Áo đã bị thanh trừ, Lâm Hiên mới đứng trên tường thành hoàng cung La Mã Lý Áo, tìm được giây phút ninh tĩnh.

Xuyên việt về cổ đại đã một thời gian dài, đây là lần đầu tiên Lâm Hiên có cảm giác đa sầu đa cảm.

Lâm Hiên và Lý Anh Đức cũng không giết sạch tất cả người La Mã Lý Áo.

Chỉ là vì chiến loạn, bách tính trong thành đều rơi vào cảnh lưu ly thất sở.

Có khả năng vì hôm nay ở trong hoàng thành La Mã Lý Áo nhìn thấy thảm trạng của con người, Lâm Hiên nhất thời có chút mẫn cảm, đột nhiên cảm giác phi thường nhớ thương tất cả mọi người trong nhà.

Lâm Hiên không khỏi đặt người nhà vào trong tình huống này, phát hiện chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy đau lòng.

Lâm Hiên dứt khoát leo lên tường thành cao nhất hoàng thành để thả lỏng thân tâm. "Tiên sinh hôm nay sao vậy?" Lý Anh Đức thấy Lâm Hiên một mình rời đi liền tới tìm, "Tổng cảm giác tâm trạng Tiên sinh hôm nay không tốt lắm." Lâm Hiên thấy Lý Anh Đức dè dặt bắt chuyện với mình, trong lòng không khỏi cảm thấy thú vị. "Tướng quân, việc ở phía trước đều làm xong rồi sao?" "Kỳ thực chiến dịch lần này ta căn bản không giúp được gì lớn, toàn bộ đều là nhờ các huynh đệ xung phong hãm trận mà đạt được thắng lợi." "Tướng quân ở trước mặt ta không cần thiết phải dè dặt như vậy." "Không có không có, ta chỉ là quá sùng bái Tiên sinh thôi." Lý Anh Đức vội vàng trả lời. "Anh Đức a, có khi nào cảm thấy vô lực đối với cuộc sống hiện tại không?" Lý Anh Đức chợt nghe lời nói của Lâm Hiên, tưởng mình nghe lầm. "Tiên sinh nói gì vậy?

Có chuyện gì không thuận tâm sao?" Lý Anh Đức hỏi Lâm Hiên.

Bởi vì quốc gia mà Lâm Hiên sống ở xã hội hiện đại luôn trong trạng thái hòa bình an ninh, khoa học kỹ thuật ổn định phát triển, xã hội hài hòa, không có đại chiến loạn phát sinh.

Tuy rằng Trái Đất luôn có các quốc gia tiến hành các loại chiến dịch, nhưng Lâm Hiên chưa từng tận mắt nhìn thấy hay thân thể nghiệm, do đó đối với việc đánh trận vẫn luôn giữ lại ấn tượng qua tivi hoặc tin tức.

Xuyên việt về cổ đại đã lâu như vậy, hầu như cứ cách một đoạn thời gian lại có một chiến dịch trọng đại nảy sinh.

Lâm Hiên biết, cũng không phải Đại Đường cố ý gây chuyện thị phi, mà luôn có quốc gia bất mãn hiện trạng, muốn khuếch đại bản quyền.

Mỗi chiến dịch của Đại Đường đều chỉ là để tự vệ.

Nhưng cũng vì dã tâm của những người lãnh đạo tối cao mà dẫn đến tất cả bách tính phải lưu ly thất sở.

Sai lầm của một người lại khiến cả quốc gia rơi vào biến động.

Lâm Hiên không khỏi trong lòng phi thường động dung.

Trên thế giới này căn bản không có cái gọi là "tuế nguyệt tĩnh hảo" (năm tháng tĩnh lặng tốt đẹp), chỉ là có người đang thay ta gánh nặng tiến về phía trước mà thôi.

Vì sao đường phố mỗi ngày đều sạch sẽ như vậy?

Đó là vì có người vào lúc rạng sáng đã âm thầm quét tước.

Vì sao có thể sống ở thời đại hòa bình?

Là vì có quân nhân và cảnh sát đang thay chúng ta âm thầm gánh vác trách nhiệm.

Lâm Hiên sau khi xuyên việt về cổ đại, lần đầu tiên tư niệm quốc gia ban đầu của mình như vậy. "Không có gì không thuận tâm, dù sao chiến dịch của chúng ta cũng thắng lợi hoàn mỹ như thế.

Chỉ là hôm nay nhìn bách tính trong hoàng thành La Mã Lý Áo, trong lòng không khỏi có chút động dung.

Kỳ thực bọn họ cũng không làm gì sai, chỉ vì dã tâm của La Mã Lý Áo Đại Đế mà khiến họ mất đi cuộc sống hòa bình an ninh, cũng sẽ có người mất đi thân nhân." Lâm Hiên biết rõ số lượng quân đội La Mã Lý Áo xuất chinh, khả năng trong số đó có những người không tự nguyện tham gia đánh trận, chỉ vì bị bức bách bởi gia đình và hàng loạt nguyên nhân khác. "Tiên sinh nói xác thực là như vậy." Lý Anh Đức vì lời nói của Lâm Hiên mà tâm tình cũng trầm xuống.

Đương nhiên cảnh tượng Lâm Hiên nhìn thấy trong thành, cậu ta

cũng nhìn thấy.

Tuy rằng cậu không tham gia nhiều chiến dịch bằng Lâm Hiên, nhưng đối với cảm giác của Lâm Hiên cũng có thể đồng cảm. "Nhưng ta tuyệt đối không có nỗi lo về sau.

Chương 343

Phụ thân hiện tại có địa vị quản lý phi thường ổn cố ở nước ta.

Tỷ tỷ lại có Lâm tiên sinh ngài che chở.

Hơn nữa ta biết tỷ tỷ ở trong hoàng thành Đại Đường cũng có sự nghiệp riêng.

Cuộc sống mỗi ngày của tỷ ấy sẽ không quá khô khan.

Cho nên ta mới đem cả người một lòng nhào vào trong quân doanh.

Bởi vì sau lưng ta không có chuyện gì khiến ta lưu luyến.

Ta có thể tùy thời vì Đại Đường mà chiến tử sa trường." Lâm Hiên nghe Lý Anh Đức nói xong, không khỏi sinh khí. "Chẳng lẽ cậu thật sự chiến tử rồi, tỷ tỷ và phụ thân cậu sẽ không vì cậu mà thương tâm sao?

Ta đã ra chiến trường thì mục tiêu phải là khải hoàn trở về.

Hơn nữa phải dẫn theo tính mạng của tất cả huynh đệ khải hoàn, chứ không phải chỉ là một cỗ quan tài lạnh lẽo.

Kim ngạch tiền tử tuất dù có lớn hơn nữa cũng không có cách nào xoa dịu nỗi đau trong lòng thân nhân.

Chẳng lẽ cậu tưởng rằng tỷ tỷ và phụ thân vì có cuộc sống riêng thì sẽ không lo lắng cho cậu sao?" "Tỷ tỷ cậu trước khi xuất chinh đã cầu xin ta, muốn ta mang cậu ra chiến trường.

Bởi vì có một người đệ đệ làm tướng quân ở chiến trường, tuyệt đối phải là người xông pha nơi tuyến đầu xung phong hãm trận.

Nhưng ta đã bảo đảm với tỷ tỷ cậu, tuyệt đối sẽ đưa cậu an toàn trở về.

Hiện tại cậu nói với ta những lời này, thật sự khiến ta cảm thấy không đáng cho tỷ tỷ cậu." Lâm Hiên không khỏi nói lời nặng nề.

Khả năng vì Lý Anh Đức là con nuôi, cậu tịnh không xa cầu Lý Tĩnh và Lý Anh Ca quá coi trọng mình, chỉ muốn từ nhỏ luyện tốt bản lĩnh, hi vọng sau này xây dựng một hoàn cảnh an toàn cho phụ thân và tỷ tỷ.

Kỳ thực từ nhỏ, tâm lý Lý Anh Đức đã vô cùng tự ti, bởi vì luôn sống trong gia đình đó với thân phận con nuôi.

Lý Anh Đức luôn cảm thấy thân phận mình không giống người khác, tuy rằng phụ thân và tỷ tỷ đối xử với cậu cực tốt.

Nhưng trong lòng cậu luôn có một cái ngưỡng không vượt qua được, bởi vì cậu thấy những thứ thuộc về huyết thống luôn thắng được tất cả.

Phụ thân đối tốt với cậu, nhưng dù sao cũng không phải thân sinh, cậu ngay cả cha mẹ ruột ở đâu cũng không biết.

Lý Anh Đức từng có lúc cho rằng phụ thân đối tốt như vậy nhất định là có mưu đồ gì đó.

Lý Anh Đức khi còn nhỏ đã học được cách che giấu mọi tâm sự, cũng sợ hãi phụ thân sẽ vứt bỏ mình, nên trước mặt phụ thân luôn biểu hiện phi thường ngoan ngoãn.

Có đôi khi thậm chí cậu cảm thấy mình trong lòng phụ thân không quan trọng đến thế.

Cho nên hôm nay khi nói chuyện với Lâm Hiên, cậu liền trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

Tuy rằng không trực tiếp nói "ta là con nuôi, phụ thân đối tốt với ta không thật lòng", nhưng lời nói ý tứ bên trong lại khiến Lâm Hiên cảm thấy cậu giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Trong lòng Lâm Hiên thậm chí còn cảm thấy cậu giống như một con sói mắt trắng nuôi mãi không quen.

Nhưng hắn cảm thấy không nên đối xử với cậu như vậy, nếu nói ra những lời đó nhất định sẽ làm tổn thương trái tim Lý Anh Đức.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Ta không minh bạch rốt cuộc cậu nghĩ thế nào, cậu cho rằng một người sống trên đời chỉ đơn giản là vì bản thân mình mà sống sao?

Ta đã nghe tỷ tỷ cậu nói qua một số chuyện về thân thế của cậu.

Tuy rằng chỉ là con nuôi, nhưng đối với cậu, phụ thân và tỷ tỷ cậu đối đãi chẳng khác gì ruột thịt.

Bao nhiêu năm qua trên phương diện nuôi dưỡng, cũng nhất định đã tốn không ít tâm tư, ta tin tưởng họ cũng đã tận lực nuôi nấng cậu.

Không những cho cậu chọn học đường tốt nhất, còn mời cho cậu tiên sinh tốt nhất." Lý Anh Đức đáp: "Người nói rất đúng, phụ thân vì ta mà mời tiên sinh tốt nhất dạy ta binh pháp, cho ta học tập tứ thư ngũ kinh.

Cho nên ta mới nói ta muốn mau chóng lớn lên để bảo vệ họ." Lâm Hiên tiếp lời: "Đều nói phụ thân cậu đã bỏ ra tâm huyết lớn như vậy trên người cậu.

Nếu cậu thật sự rời khỏi thế gian này, ông ấy sẽ thương tâm biết bao nhiêu.

Phải biết rằng ông ấy đã gửi gắm tất cả hi vọng vào cậu a.

Cho nên sống không chỉ là vì bản thân mình, còn có những người yêu thương cậu, những người quan tâm cậu.

Từ nay về sau không nên có cách nghĩ ích kỷ như vậy nữa, minh bạch chưa?" Lâm Hiên lúc này cảm thấy nói như vậy, Lý Anh Đức có

lẽ chưa rõ lắm.

Hắn dứt khoát tiếp tục đề tài này: "Cậu nhìn xem lần chinh chiến này tuy chúng ta giành thắng lợi, nhưng nhìn những bách tính kia lưu ly thất sở.

Chương 344

Đặc biệt là ta lần này sử dụng vũ khí hiện đại, thực sự lực sát thương quá mạnh, lại khiến bao nhiêu người rời khỏi thế gian này.

Có bao nhiêu cảnh 'người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh', cậu không nhìn thấy lão ông bên đường kia đang khóc gọi tên con trai sao?" Lâm Hiên đến giờ đối với hình ảnh lão ông khóc gọi tên con bên đường vẫn ký ức như mới.

Bởi vì tràng cảnh đó thực sự quá thảm, lão ông lúc ấy khóc đến tê tâm liệt phế, khiến Lâm Hiên cảm thấy ruột gan mình cũng đứt đoạn.

Bất kể có phải tử dân Đại Đường hay không, những bách tính này đều vô tội.

Cho nên Lâm Hiên thực sự vô cùng chán ghét Đế vương La Mã Lý Áo, vì sao phải khơi mào cuộc chinh chiến như vậy khiến bao người lầm than.

Dã tâm cá nhân thực sự quá lớn, ngày tháng tốt đẹp không muốn sống lại muốn gây chiến tranh.

Vì tư dục khuếch trương lãnh thổ mà tham tâm bất túc xà thôn tượng, cuối cùng lại tự lấy đá ghè chân mình.

Được Lâm Hiên nhắc nhở, Lý Anh Đức cũng nhớ lại một màn kia, bởi vì lúc ấy cậu đang ở ngay cạnh Lâm Hiên, cũng tận mắt nhìn thấy lão ông kia thanh thanh hô hoán tên con trai.

Con trai ông ta chết trận sa trường, lão ông ôm chặt thi thể con trai vào lòng.

Đối với cảnh này Lý Anh Đức cũng nhớ như in, hôm nay nghe Lâm Hiên nói vậy, cậu cũng biết mình sai rồi.

Cậu cũng nghĩ, nếu lúc này mình chết trận sa trường, liệu phụ thân mình có đau khổ như vậy không?

Lý Anh Đức hỏi: "Tiên sinh, nếu ta chết trận như vậy, phụ thân ta cũng sẽ khóc như thế sao?" Lâm Hiên lúc này đã hiểu, kỳ thực Lý Anh Đức có một số tâm kết không tự tin chưa được tháo gỡ.

Lý Anh Đức lúc nào cũng để ý đến thân phận con nuôi.

Đã vậy, phụ thân và tỷ tỷ cậu đã giao cậu vào tay hắn, thì hắn có nghĩa vụ giáo dục tốt đứa em vợ này.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Đương nhiên là cũng sẽ khóc như vậy rồi, phải biết là ông ấy để ý cậu đến mức nào.

Dù sao cũng cùng nhau sinh sống bao nhiêu năm, tình cảm đối với cậu cũng vô cùng sâu đậm.

Cho nên sau này đừng ích kỷ sống trên đời mà nghĩ rằng không ai quan tâm, không ai để ý.

Cậu rời khỏi thế giới này cũng sẽ không ai vì cậu mà thương tâm, suy nghĩ như vậy thực sự không đúng, sẽ làm tổn thương những người yêu thương cậu." Lâm Hiên cảm thấy nói suông không có sức thuyết phục, liền lấy từ trong quân doanh ra một xấp thư tín.

Hắn rút một phong thư trong đó nói với Lý Anh Đức: "Nhìn thấy không?

Một xấp thư tín này đều là phụ thân và tỷ tỷ cậu từ Đại Đường sai khoái mã gia roi gửi đến cho ta.

Đừng tưởng rằng nội dung bên trong đều là việc quân sự, bởi vì đây đều là từng phong gia thư.

Trong đó, có tỷ tỷ cậu kể về nỗi nhớ nhung đối với cậu, có phụ thân cậu gửi lời chúc thác về cậu.

Thường xuyên nhắc đến cậu nhất, nếu cậu cảm thấy ta nói dối để nói tốt cho phụ thân và tỷ tỷ cậu, thì hãy cầm những lá thư này về mà xem kỹ đi.

Trong thư nhà tuy chỉ vài dòng chữ ngắn ngủi, nhưng đều thuật lại tất cả sự quan tâm và tình yêu.

Cậu chưa nghe câu thơ này sao? 'Phong hỏa liên tam nguyệt, gia thư để vạn kim' (Lửa báo động rực suốt ba tháng, một bức thư nhà giá đáng vạn lượng vàng)." Lúc nói những lời này, trong mắt Lâm Hiên cũng đã ngấn lệ.

Khi Lâm Hiên nhìn thấy từng phong thư như vậy, trong lòng hắn cũng bị lay động.

Phải biết hắn là người xuyên việt, ở đây có thể nói là không có lấy một người thân ruột thịt.

Khi nhìn thấy từng phong gia thư, hắn cảm nhận được sự lo lắng của gia đình đối với họ.

Chính nhờ có những phần quan hoài này mới khiến họ ở nơi biên viễn xa xôi có thể tiếp tục chống đỡ.

Bởi vì thứ chống đỡ họ không chỉ đơn giản là thắng lợi của từng trận chiến, mà phía sau lưng họ còn đứng rất nhiều người yêu thương họ.

Lý Anh Đức nhìn thấy cảm xúc Lâm Hiên kích động như vậy, biết lời nói vừa rồi của mình thực sự quá lỗ mãng, cũng ý thức được sai lầm của bản thân.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta thực sự biết sai rồi, ta có thể cầm những lá thư này về xem kỹ được không?

Ta cũng thực sự rất muốn biết trong thư mọi người nói gì về ta." Lâm Hiên đáp: "Ta vừa rồi chẳng phải đã nói sao?

Cậu có thể cầm về xem kỹ, hiện tại mang đi đi." Lâm Hiên cảm thấy lời đã nói đến mức độ này, Lý Anh Đức hẳn phải biết ý nghĩa và giá trị tồn tại của mình rồi.

Đừng để cậu ta luôn cho rằng mình sống chỉ đơn giản là sống, cũng nên để cậu ta hiểu Lý Tĩnh và tỷ tỷ cậu nuôi cậu trưởng thành không chỉ là để bảo vệ họ, mà càng hi vọng cậu có thể sống tốt.

Lý Anh Đức đối với họ thực sự quan trọng.

Lý Anh Đức lúc này dùng đôi tay run rẩy, nâng niu những bức gia thư vào trong lòng, hận không thể lập tức mở từng lá ra xem.

Chương 345

Cậu từ biệt Lâm Hiên, khẩn trương chạy về lều của mình để nghiêm túc đọc thư.

Lâm Hiên nhìn Lý Anh Đức đi khỏi, cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy có chút mệt mỏi.

Bởi vì vừa rồi khi nhắc đến chuyện hậu quả chiến tranh, xác thực khiến hắn rất đau lòng.

Đặc biệt khi nhìn thấy bách tính nơi đây lưu ly thất sở, cốt nhục chia lìa, làm hắn thực sự vô cùng căm ghét chiến tranh.

Lâm Hiên thậm chí lúc này cảm thấy không nên đem những vũ khí kia đến thời đại này.

Bởi vì ở đây mỗi một người đều có hùng tâm tráng chí là khuếch trương lãnh thổ.

Đừng nhìn hiện tại Hoàng đế Đường triều nói lời hay ý đẹp, nhưng Lâm Hiên lại hiểu rõ ông ta cũng là một người vô cùng dã tâm.

Là nam nhân đều có hùng tâm tráng chí như vậy, đặc biệt khi nhìn thấy những vũ khí có lực sát thương cực mạnh kia, khó tránh khỏi sẽ động tâm tư lệch lạc.

Lâm Hiên hiện tại chỉ nghĩ làm sao xử lý tốt số vũ khí này.

Lâm Hiên cảm thấy lúc này thực sự không thích hợp hồi kinh đô.

Bởi vì ở đây tiếp theo còn rất nhiều việc cần xử lý, huống hồ lần này lại lập được đại công.

Có thể nói hiện tại bách tính cả Đường triều đều thập phần yêu mến hắn, nếu lúc này trở về liệu có bị "công cao cái chủ" hay không?

Đến lúc đó không chừng sẽ dẫn tới họa sát thân.

Tuy rằng có Lý Tĩnh và thê tử ở đó bảo đảm, nhưng cũng khó tránh khỏi bị kẻ tiểu nhân ghen ghét.

Phải biết ở thời cổ đại, tuy thiết bị không tốt bằng hiện đại, nhưng bản sự cung đấu và thủ đoạn chính trị thực sự cao hơn người hiện đại gấp nhiều lần.

Chẳng biết có bao nhiêu võ tướng sau khi đạt được thành công nhất định, hồi kinh đô đều chết thảm dưới tay Hoàng đế.

Lâm Hiên cảm thấy lúc này nên điệu thấp một chút, huống hồ trong đại doanh lại an bài bao nhiêu nội tuyến của triều đình.

Đừng để đánh thắng người ngoài lại thua người nhà, đến lúc đó một cái đầu lìa khỏi cổ thì thật sự chết oan uổng.

Nghĩ vậy, Lâm Hiên cảm thấy nên viết cho thê tử một bức thư, đem suy nghĩ của mình nói rõ với thê tử và nhạc phụ.

Lâm Hiên lúc này trong lòng đã có quyết định, tạm thời ở lại đây trước.

Đợi chỉnh đốn nơi này xong xuôi rồi hẵng hồi kinh, hoặc giả nếu có thể thì để thê tử tới đây cũng chưa biết chừng là không được.

Nhưng hiện tại biên cương đã giành thắng lợi, Hoàng đế bên kia đều đã nhận được tiệp báo, lại nên đối mặt với Hoàng thượng thế nào đây?

Lâm Hiên cảm thấy cũng nên nói chuyện đàng hoàng với Hoàng thượng, thế là nhấc bút viết cho Hoàng thượng một phong thư.

Nói thật lòng, khoản viết lách này Lâm Hiên cảm thấy mình thực sự không thạo.

Dù sao cổ đại ứng dụng văn ngôn văn, hắn thật sự không được.

Chỉ có thể ở trong thư dùng văn phong hiện đại đơn giản giãi bày tâm tư với Hoàng thượng, đại ý là: "Vi thần ở đây đánh trận giành được thắng lợi, nhưng tất cả công lao đều quy về Hoàng đế, đều do ngài ở trong tối che chở, ta mới có thể giành được đại thắng như vậy.

Vi thần nhìn thấy bách tính sau chiến loạn thực sự quá khổ, liền muốn ở lại đây giúp đỡ họ trọng chỉnh gia viên.

Nhìn thấy cảnh lưu ly thất sở, lòng vi thần thực sự có chút không nỡ.

Tất cả đều quy công cho Hoàng đế, ngài ở trong triều giáo huấn tốt, dạy ta bất cứ lúc nào cũng phải nhớ đến bách tính, đặt việc của bách tính lên hàng đầu.

Đối với điểm này vi thần thật sự thời khắc ghi nhớ trong lòng, vi thần tự nguyện thỉnh cầu lưu lại nơi này.

Đợi nơi đây mọi việc chuyển biến tốt đẹp sẽ ban sư hồi triều, không biết Bệ hạ có thể phê chuẩn tấu chiết này của vi thần hay không." Lâm Hiên viết xong tấu chiết liền giao cho binh lính bên dưới, sai khoái mã gia roi tống đạt đến chỗ Hoàng đế.

Đồng dạng, Lâm Hiên cũng viết cho Lý Tĩnh và thê tử mỗi người một phong thư, trong đó cũng đem suy nghĩ của mình nói rõ.

Lâm Hiên lúc này cảm thấy có thể tranh thủ xử lý tốt số vũ khí sát thương này.

Nơi này cách kinh đô khá xa, xử lý hẳn là thuận tiện hơn một chút.

Huống chi kỹ thuật chế tạo vũ khí và một số số liệu quan trọng đều nằm trong tay hắn.

Lâm Hiên dự định ngày mai sẽ cải trang vi hành (vi phục tư phóng) ra ngoài xem bách tính hiện tại cần gì.

Lúc xuyên việt hắn có mang theo sách về nông nghiệp và một số sách về kinh thương.

Lúc ở kinh đô thê tử hắn buôn bán rất tốt, Lâm Hiên cũng tin rằng ở nơi này cũng sẽ làm tốt như vậy.

Chương 346

Tuy rằng không thể để mỗi người ở đây đều thành phú giáp một phương, nhưng ít nhất có thể để người dân ăn no mặc ấm, không còn đói bụng, cũng coi như làm được một chuyện công đức vô lượng.

Kỳ thực trong lòng Lâm Hiên vẫn luôn có một dự định là lưu lại nơi này tiếp tục phát triển.

Những ngày qua chinh chiến sa trường, Lâm Hiên thực sự có cảm giác mệt mỏi.

Như hôm nay nhân lúc giành được thắng lợi, hắn muốn đi dạo một vòng quanh khu vực biên cảnh.

Phải biết biên cảnh dù sao cũng cách cổ đô Đường triều một đoạn cự ly.

Có thể nói là "trời cao hoàng đế xa".

Thường niên sống trong bầu không khí cung đình khiến Lâm Hiên cảm thấy như đi trên băng mỏng.

Nếu có thể ở khu vực biên cảnh này đứng vững gót chân, cũng có thể ở đây làm một "thổ hoàng đế", thế thì tự do tự tại biết bao.

Đương nhiên Lâm Hiên không hứng thú với ngôi vị Hoàng đế kia, hắn hứng thú với hoàn cảnh nơi này.

Phải biết hoàn cảnh khu vực biên cảnh thực sự quá tốt.

Lâm Hiên phát hiện nơi này không giống như kiểu vùng núi nghèo nàn lạc hậu, ngược lại sơn thanh thủy tú.

Ở xã hội hiện đại muốn tìm một nơi sơn thanh thủy tú thực sự quá khó.

Lâm Hiên đã phải chịu đựng quá nhiều khí thải ô nhiễm, mỗi ngày đều phải sống trong môi trường đầy khói bụi.

Lâm Hiên cảm thấy xuyên việt tới đây thực sự quá may mắn, không khí ở đây cũng ngọt ngào.

Hoàn cảnh đẹp như vậy, sống ở đây thực sự có thể diên niên ích thọ.

Có một điểm Lâm Hiên nghĩ tới là việc buôn bán ở kinh đô cũng đã mở rộng hòm hòm rồi.

Nếu có thể tận dụng tốt nơi này, vậy tài phú của hắn chẳng phải càng lớn hơn sao?

Ai có thể cự tuyệt sức mạnh của tài phú chứ, có tài phú là có tất cả!

Không biết Hoàng đế nhìn thấy tấu chiết này liệu có phê chuẩn không?

Nếu phê chuẩn, Lâm Hiên thực sự định ở lại đây dài lâu.

Lâm Hiên cứ suy nghĩ như vậy rồi ngủ thiếp đi, đợi đến khi tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau.

Kỳ thực hôm qua Lâm Hiên đã có kế hoạch hôm nay sẽ cải trang đi dạo phố, cũng có thể thể sát dân tình xem lão bách tính nơi đây rốt cuộc sống thế nào.

Nhưng Lâm Hiên cảm thấy đi một mình thực sự không thú vị, liền định rủ Lý Anh Đức đi cùng.

Khi Lâm Hiên đi tìm Lý Anh Đức, chỉ thấy cậu ta bước vào trong đại trướng.

Lâm Hiên phát hiện hai mắt Lý Anh Đức sưng húp, nhìn dáng vẻ giống như đã khóc.

Lâm Hiên hỏi Lý Anh Đức: "Mắt cậu sao lại sưng thế kia?" Kỳ thực Lâm Hiên đoán không sai, mắt Lý Anh Đức là do đêm qua khóc sưng, bởi vì đêm qua Lâm Hiên đã đưa những phong gia thư kia cho cậu xem.

Nếu là bình thường, Lý Anh Đức thực sự không cảm thấy phụ thân và tỷ tỷ nhớ mong mình đến thế.

Hoặc có lẽ Lý Anh Đức chưa từng cho rằng mình sống trên đời này lại quan trọng đến vậy.

Khi mở từng phong gia thư ra, phát hiện mỗi phong thư đều nhắc đến Lý Anh Đức.

Trong thư đều nhờ cậy Lâm Hiên chăm sóc tốt cho Lý Anh Đức, tỷ tỷ cậu càng nhắc trong thư rằng nếu Lý Anh Đức có nửa điểm thiểm thất nhất định sẽ bắt Lâm Hiên hỏi tội.

Lý Anh Đức bị tỷ tỷ và phụ thân làm cảm động, cho nên mới khóc.

Đều nói nam nhi có nước mắt không dễ rơi, kỳ thực chỉ là chưa tới chỗ thương tâm.

Cậu thực sự có cả bụng tâm sự muốn nói với Lâm Hiên, cho nên mới sáng sớm tinh mơ đã chạy vào lều của hắn.

Nghe thấy Lâm Hiên hỏi vậy, cậu cũng ngại ngùng không dám nói với Tiên sinh là do khóc.

Nếu nói thật, Lâm Hiên nhất định sẽ cười nhạo.

Lý Anh Đức chỉ ấp a ấp úng: "Khả năng đêm qua ta không nghỉ ngơi tốt thôi, cho nên mắt mới bị sưng." Người tinh minh như Lâm Hiên đương nhiên hiểu rõ sự tình, hôm qua những bức thư kia thực sự đã có tác dụng.

Xem ra tiểu tử này qua sự việc lần này đã hiểu được sinh mệnh

của mình quan trọng thế nào rồi.

Lâm Hiên biết rõ nhưng nể mặt lòng tự trọng của cậu, không tiện vạch trần ngay trước mặt.

Chương 347

Dứt khoát lật qua trang này, lát nữa phải xuống dưới vi phục tư phóng thể sát dân tình, liền trực tiếp nói với Lý Anh Đức: "Lát nữa ta muốn xuống dân gian tiến hành ám phóng, cậu có thể đi cùng ta không?" Lý Anh Đức vừa nghe Lâm Hiên muốn ra ngoài đương nhiên vô cùng vui vẻ, trường kỳ buồn chán trong đại trướng, cậu cũng thập phần không thích ứng, sớm muốn ra ngoài đi dạo một chút.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Ta đương nhiên nguyện ý ra ngoài đi dạo, chỉ là hai chúng ta đều rời đi, vậy trong đại trướng phải làm sao?" Phải biết trong quân không thể một ngày không có chủ, Lâm Hiên là tướng lĩnh ở đây, chỉ cần không có mặt trong đại trướng thì những việc khác thực sự khó xử lý.

Tuy rằng chiến đấu lần này đã giành thắng lợi, nhưng không đại biểu kẻ địch sẽ không tới lần nữa.

Còn có dư đảng lúc này chưa hoàn toàn bị tiêu diệt, có thể nói biên cảnh lúc này cũng chưa thập phần an toàn.

Việc Lý Anh Đức có thể nghĩ tới, Lâm Hiên đương nhiên cũng nghĩ tới, chỉ nghe Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Lý Anh Đức thực sự trưởng thành rồi, cậu nghĩ thực sự rất xa, yên tâm đi ta đều sẽ an bài tốt.

Ta lần này cũng không đi quá xa, trong ngày có thể trở về, sự vụ trong quân có thể giao cho tướng lĩnh khác tạm thời đại lĩnh." Chỉ thấy Lâm Hiên hướng ra ngoài đại trướng phân phó một tiếng: "Tuyên Trương thống lĩnh vào kiến ta." Binh sĩ bên dưới nghe Lâm Hiên phân phó, vội vàng chạy tới trướng của Trương thống lĩnh gọi người.

Trương thống lĩnh cũng vừa mới dậy, không ngờ Lâm Hiên cư

nhiên tìm mình vào thời gian sớm như vậy.

Xem ra nhất định có yếu sự tương thương, cho nên vội vội vàng vàng chạy tới. "Tướng... tướng... tướng quân tìm ta có việc gì... tương thương ạ?" Trương thống lĩnh này cái gì cũng tốt, chỉ là lúc nói chuyện có chút cà lăm (kết ba).

Đương nhiên nếu phải đối mặt với một đoạn thoại dài thì sẽ đỡ hơn một chút, càng nói ngắn càng cà lăm.

Cho nên trước mặt người khác hắn rất ít nói, chỉ ở đó ngậm miệng nghe mọi người phát biểu ý kiến.

Bởi vì Trương thống lĩnh này xác thực quá có tài, đặc biệt trên phương diện bài binh bố trận vô cùng có một bộ, cho nên trong quân căn bản không ai dám cười nhạo hắn.

Mọi người cũng phi thường hiểu rõ Trương thống lĩnh, tuy rằng lúc nói chuyện miệng có chút cà lăm, nhưng thủ đoạn cá nhân thì vô cùng tàn nhẫn.

Nghe đâu khi song phương đối lũy, địch phương có một kẻ trào tiếu Trương thống lĩnh cà lăm, hắn trực tiếp vặn cổ kẻ đó xuống.

Trương thống lĩnh có thể đơn thương thất mã chạy sang bên phía đối phương, tốc độ cũng cực nhanh.

Tên cười nhạo kia miệng còn chưa kịp ngậm lại, chuyển mắt đã thân thủ dị xử (đầu một nơi thân một nẻo).

Trương thống lĩnh lấy cái đầu máu chảy đầm đìa dùng mâu khều lên, trực tiếp ném vào trong quân doanh đối phương, lúc ấy cả quân doanh đều vỡ tổ.

Thực sự không ngờ Trương thống lĩnh nhìn thì kỳ mạo bất dương, lại có chút cà lăm, cư nhiên công phu lại giỏi như vậy, cũng vô cùng có đảm lượng.

Từ đó về sau không ai dám trào tiếu Trương thống lĩnh nữa, bởi vì đều sợ hãi lỡ cười một cái không tốt lại thân thủ dị xử, thế thì đúng là chết oan.

Lâm Hiên coi trọng cái tính tàn nhẫn này của hắn, lúc làm việc công tư phân minh.

Ở trong đại doanh lời nói vô cùng có phân lượng, chỉ cần hắn nói ra một câu, binh sĩ bên dưới căn bản không dám có mảy may đãi mạn.

Cũng có thể nói Trương thống lĩnh là một người hữu dũng hữu mưu, đối với người như vậy, Lâm Hiên xưa nay đều phi thường khí trọng.

Đơn giản nhìn việc hắn dám đơn thương thất mã xông vào chiến doanh đối phương là biết đảm lượng lớn thế nào.

Trương thống lĩnh biết đạo lý "bắt giặc bắt vua trước", chính vì hắn thủ tiêu thủ lĩnh địch phương đầu tiên nên những người phía sau lập tức giơ tay đầu hàng.

Nghĩ tới việc mình nhất định sẽ thường xuyên ra ngoài, nếu có một người như vậy tọa trấn trong đại trướng, Lâm Hiên phi thường yên tâm.

Bởi vì ngay từ đầu, Lâm Hiên đã biết Trương thống lĩnh là người rất có năng lực, cho nên lúc phối bị vũ khí đã đặc ý phối bị vũ khí thượng tầng cho hắn.

Trương thống lĩnh nhận được số vũ khí này đương nhiên vô cùng hoan hỉ.

Cũng không ngờ Lâm Hiên cư nhiên lại khí trọng mình như thế, Lâm Hiên còn nhớ lúc đầu Trương thống lĩnh vô cùng cảm kích dập đầu với Lâm Hiên một cái, cũng nói với hắn: "Mạt tướng... tạ ơn tướng quân đề bạt chi ân, định vĩnh thế không quên!" Trương thống

lĩnh tuy bình thường cà lăm, nhưng khi nói câu cuối cùng cư nhiên liền mạch không vấp chữ nào.

Lâm Hiên đối với Trương thống lĩnh thực sự đặc biệt khó quên, cho nên Trương thống lĩnh cũng trở thành cánh tay phải đắc lực trong chiến tranh lần này.

Nhìn thấy Trương thống lĩnh vội vội vàng vàng chạy tới như vậy, biết hắn thực sự rất để ý đến phân phó.

Lâm Hiên nói với Trương thống lĩnh: "Lần này tuyên ngươi tới cũng không có việc gì quá quan trọng, chỉ có chút chuyện muốn giao thác cho ngươi.

Bởi vì chiến tranh lần này của chúng ta đã kết thúc, nhưng một dải lão bách tính lại đang phải sống những ngày tháng phi thường khốn khổ lưu ly.

Cho nên ta muốn xuống dưới thể sát dân tình, đã giành thắng lợi ở đây, vậy thì một phương này là lãnh thổ Đại Đường ta.

Đã là lãnh thổ trong Đại Đường, đương nhiên không thể không quản.

Chương 348

Bọn họ sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, ta tự nhiên cũng phải để trong lòng, cho nên ta muốn đi dân gian thể sát dân tình.

Nhưng ngươi cũng biết sau khi ta đi, trong đại trướng cũng có việc cần xử lý.

Giao cho người khác ta thực sự không yên tâm, chỉ có giao vào tay ngươi ta mới yên tâm.

Nhưng đừng lo lắng ta sẽ đi quá lâu, tối hôm nay ta sẽ trở về." Trương thống lĩnh thực sự không ngờ Lâm Hiên cư nhiên giao nhiệm vụ quan trọng như vậy vào tay mình.

Binh sĩ ở ngoài đánh trận thì tướng quân là thống lĩnh cao nhất, nếu chủ tướng không ở đây thì có thể nói là quần long vô thủ (rắn mất đầu).

Nhưng hiện nay tướng quân muốn ra ngoài thể sát dân tình, cũng thực tại là một quyết định khá minh trí.

Nhưng tin tức này tuyệt đối nên phong bế, tướng quân tín nhiệm nói cho hắn như vậy, Trương thống lĩnh cảm thấy trách nhiệm trên người lại nặng thêm.

Phải biết trong đại doanh có tới mười mấy vạn quân binh a.

Nếu bảo hắn quản lý một tiểu đội thì được, nhưng hiện nay muốn hắn tạm thay chức vụ ở đây, Trương thống lĩnh cảm thấy mình không có năng lực đó.

Trương thống lĩnh nói với Lâm Hiên: "Tướng... tướng... tướng quân, khủng phạ mạt tướng không có năng lực đó nha." Lâm Hiên đương nhiên hiểu Trương thống lĩnh lo lắng, trọng trách như vậy đặt

lên người ai cũng sẽ thấy áp lực.

Lâm Hiên nói: "Không cần lo lắng, ta cũng sẽ để Quân sư ở lại đây hảo hảo phụ trợ ngươi, huống hồ có người khác thì bọn họ đều sẽ nghe theo lời ngươi.

Ta cũng chỉ đi chốc lát, hơn nữa quân doanh chúng ta hiện tại tương đối ổn định, sẽ không có bạo loạn phát sinh nữa.

Mọi lo lắng đều là dư thừa, yên tâm đi, ta tin tưởng ngươi!

Bất kể làm việc gì, chỉ cần bàn bạc kỹ với Quân sư là được, tất cả giao cho hai người các ngươi." Nói đến nước này, Trương thống lĩnh thực sự không cần thiết phải từ chối nữa.

Huống hồ đây cũng là mệnh lệnh của tướng quân, cũng là lâm nguy thụ mệnh.

Giống như Lâm Hiên nói, như hôm nay đại quân đều đao thương nhập khố (cất vũ khí vào kho), có thể nói tạm thời đều an toàn.

Chỉ cần làm tốt việc cho binh sĩ huấn luyện theo khuôn khổ là được.

Trương thống lĩnh đáp: "Mạt... mạt... mạt tướng lĩnh mệnh." Biết Trương thống lĩnh nhất định sẽ không tiếp tục từ chối nữa, phải biết ai mà chẳng muốn ngồi lên vị trí tướng quân chứ, tuy chỉ là tạm thay nhưng cũng có thể sướng một phen.

Có hắn tọa trấn trong đại doanh, vậy thì có thể yên tâm đi dân gian thể sát dân tình rồi.

Bởi vì Lâm Hiên dậy khá sớm nên Quân sư lúc này chưa tới.

Lâm Hiên để lại cho Quân sư một bức thư, trong thư đơn giản báo cho Quân sư biết hôm nay hắn muốn ra ngoài thể sát dân tình.

Đồng thời cũng đem chuyện Trương thống lĩnh tạm thay chức vụ

tướng quân nói cho Quân sư, bảo hắn hảo hảo hiệp trợ Trương thống lĩnh.

Nhắc nhở hai người bất kể chuyện gì đều phải tiến hành thương lượng.

Lâm Hiên sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, cùng Lý Anh Đức hai người chuẩn bị xuất doanh đi tới nhà thôn dân phụ cận.

Lúc sắp đi, Lâm Hiên cầm theo bản đồ khu vực xung quanh, bởi vì có bản đồ trong tay mới biết nơi sắp đi là đâu.

Đương nhiên rồi, cũng phải cầm theo đủ nhiều ngân phiếu, tránh cho lúc ra ngoài gặp phải những chuyện xấu hổ vì thiếu tiền.

Lâm Hiên đâu phải kẻ không biết cách sống, đương nhiên hiểu tầm quan trọng của ngân phiếu.

Lâm Hiên trước kia xem phim truyền hình thấy mấy ông Hoàng đế lúc vi phục tư phóng, thường thường trong túi không mang theo ngân lượng.

Đối với điểm này Lâm Hiên cũng rất lý giải, bởi vì bản thân Hoàng đế cao cao tại thượng, căn bản không để ngân lượng trong lòng, cũng chưa từng ra ngoài nên không biết phải xử xử dùng tiền.

Lý Anh Đức ở một bên thấy Lâm Hiên nhét từng xấp ngân phiếu lớn vào trong y phục, có chút không lý giải, bèn hỏi: "Tiên sinh, chúng ta ra ngoài ám phóng cần cầm nhiều ngân phiếu thế sao?

Chỉ cần nhìn trúng cái gì, cứ cầm về là được rồi.

Đều là lãnh thổ Đại Đường ta, chẳng lẽ còn phải dùng ngân phiếu mua sao?" Lâm Hiên nghe Lý Anh Đức nói vậy, thật muốn vả cho cậu ta một cái vào mặt.

Đứa trẻ này lớn thế này rồi mà còn không biết tầm quan trọng của

ngân phiếu.

Xem ra phụ thân và tỷ tỷ cậu đã chiều hư cậu rồi, đúng là công tử ca, nhìn cái dạng công tử bột này là biết chưa từng phải phát sầu vì tiền.

Chương 349

Nhìn dáng vẻ sung túc này của cậu ta, đúng là đứa trẻ sướng trong phúc mà không biết phúc.

Lâm Hiên lúc này cũng không biết nên nói với Lý Anh Đức thế nào, chỉ dùng mắt liếc Lý Anh Đức một cái rồi nói: "Cầm theo ngân phiếu đương nhiên có chỗ dùng, đợi lúc ra ngoài rồi cậu sẽ biết, cái tên công tử ca không biết nhân gian tật khổ này.

Thật sự bị tỷ tỷ và phụ thân cậu chiều hư rồi, hiện tại đến chỗ ta, ta nhất định phải hảo hảo lịch luyện cậu để trở thành một nam tử hán đại trượng phu chân chính." Lúc nói những lời này khẩu khí của Lâm Hiên vô cùng nghiêm khắc, Lý Anh Đức tuy có chút không quá thích ứng, nhưng biết Tiên sinh nhất định là muốn tốt cho mình.

Ai mà chẳng muốn trở thành nam tử hán đại trượng phu chứ.

Hiện tại cậu còn nhỏ tuổi, tuy rằng chỉ tạm thời thắng được một trận chiến, nhưng lại có thể được cái gì đây?

Ở thời đại này người tài tướng sĩ tịnh không thiếu, nhưng người thực sự có thể chinh chiến sa trường đều là nhiệt huyết nam nhi.

Hiện tại niên đại này, có thể nói là tương đối thái bình, Đại Đường có những lúc đều "mã phóng nam sơn, đao thương nhập khố", nhưng vẫn có những kẻ ngày ngày gây sự, chiến tranh có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Nếu lơi lỏng, khi những kẻ đó lại xâm phạm lần nữa, thực sự sẽ không có năng nhân tướng sĩ để đề kháng.

Lâm Hiên có thể vào lúc này hảo hảo lịch luyện cậu một phen, cũng là vì chuẩn bị cho tương lai.

Thực lòng Lý Anh Đức vô cùng thích bầu không khí ở biên cảnh, đặc biệt khi đánh trận cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Nhất là khi nhìn thấy kẻ địch rút lui, trong lòng càng vô cùng hỉ duyệt, thực sự mong ngóng có thể đánh thêm một trận nữa thì tốt biết bao.

Ở đây đánh một trận cũng đã trải qua thời gian dài.

Đã lâu không ra ngoài đi dạo, Lý Anh Đức cũng cảm thấy trong lòng thập phần khổ muộn.

Lâm Hiên có thể dẫn cậu ra ngoài, thực sự quá cao hứng rồi.

Tuy Lâm Hiên nói chuyện nghiêm khắc một chút, nhưng xuất phát điểm chung quy là tốt, đều là vì muốn tốt cho cậu.

Lý Anh Đức không phải kẻ không hiểu chuyện, đương nhiên hiểu được khổ tâm của Lâm Hiên.

Cậu chỉ đứng đó cười hì hì rồi nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ngài giáo đạo rất đúng, sau này ta đi theo bên cạnh ngài, ngài đi đâu ta đi đó, ngài bảo ta sang đông ta tuyệt không sang tây.

Theo bên cạnh ngài ta nhất định sẽ học được rất nhiều thứ, tỷ tỷ ta thường xuyên khen ngợi ngài trước mặt ta.

Ngài là một năng nhân hữu dũng hữu mưu, bảo ta phải học tập bản lĩnh của ngài cho tốt.

Ngài yên tâm, bất kể trên người ta có khuyết điểm gì ngài cứ kịp thời chỉ ra, ta nhất định sẽ sửa đổi, tuyệt không phạm nửa điểm tỳ khí trẻ con." Lâm Hiên nghe Lý Anh Đức nói vậy thật sự cảm thấy dở khóc dở cười, đúng là hết cách với tên nhóc này.

Cũng may vị công tử ca này không giống những tên công tử ca ngoan liệt khác, mỗi ngày chỉ biết chơi chim chọi dế.

Nhìn dáng vẻ nghe lời này là biết cậu nhóc là một người vô cùng hiểu chuyện.

Thấy Lý Anh Đức như vậy Lâm Hiên cũng yên tâm, Lâm Hiên sợ nhất là loại người không biết tốt xấu, đối với những lời phế phủ chi ngôn lại cảm thấy hà khắc.

Hai người ở đây dây dưa tốn chút thời gian, nếu không kịp thời ra khỏi đại trướng thì e là không kịp.

Nếu trước khi trời tối không thể kịp thời trở về, khủng phạ sẽ gặp rắc rối.

Hai người không nói nhiều nữa, đều thay đổi xiêm y sang thường phục, đi tới một tiểu thôn trấn gần quân doanh nhất.

Phải biết quân doanh của Lâm Hiên đóng ở nơi xa nhất so với những thôn trấn này, sợ làm nhiễu loạn trật tự sinh hoạt bình thường của thôn dân.

Có họ ở bên ngoài bảo hộ phương bách tính này, như vậy có thể để dân chúng an cư lạc nghiệp.

Chỉ là không biết sau khi trải qua đại chiến lần này, mức độ thụ tổn của thôn trang ra sao.

Lâm Hiên hôm nay lựa chọn một bộ thường phục màu trắng, nhìn phong độ phiên phiên.

Lý Anh Đức thì chọn một bộ thường phục màu đen, nhìn hoàn toàn giống một thiếu niên mười tám mười chín tuổi ngây thơ.

Hai người đặc ý trong đại trướng chọn ra hai con ngựa bình thường nhất, để nhìn không khác biệt gì so với ngựa của người thường.

Nếu đem tọa kỵ của mình cưỡi ra, e là sẽ gây dân loạn mất.

Phải biết tọa kỵ của họ đều là bảo bối, đều là thiên lý mã.

Nếu cưỡi loại ngựa đó xuyên qua đám người, thật sự sẽ bị nhận ra ngay.

Hai người cưỡi ngựa xuyên qua rừng cây, cuốn lên một đường phong trần, nhìn thật oai phong.

Lâm Hiên chỉ cảm thấy cảm giác cưỡi ngựa thực sự quá tốt, khiến hắn thực sự có cảm giác "sách mã bôn đằng" (quất ngựa phi nhanh).

Bởi vì ở hiện đại người ta đều thích lái xe, ít ai cưỡi ngựa, nếu muốn cưỡi ngựa phải lên đại thảo nguyên.

Chương 350

Lâm Hiên thực sự không có kinh nghiệm về phương diện này, tất cả đều phải dựa vào hệ thống, bởi vì trong hệ thống hắn đã học được thường thức về cưỡi ngựa.

Lâm Hiên hiện tại năng lực tiếp thu có thể nói là thập phần kinh nhân, có thể trong thời gian ngắn nhất đem những thường thức này nhất nhất dung nhập vào não bộ.

Năng lực thực tiễn cũng vô cùng cường, đừng nhìn hắn mới vừa tiếp xúc kỵ mã thuật, nhưng khi thực sự vận dụng thì vô cùng giỏi.

Bởi vì ở cổ đại tối giảng cứu kỵ mã thuật, nếu một tướng lĩnh không biết cưỡi ngựa, vậy thật sự sẽ thành trò cười.

Có thể chỉ huy thiên quân vạn mã, thế mà ngay cả một con ngựa cũng không thể tuần phục, thì làm sao có thể dẫn dắt hàng vạn quân binh được.

Tuy rằng trước đây có người từng coi thường Lâm Hiên, ở đó khiêu khích.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Hiên có thể trong thời gian ngắn tuần phục tốt con ngựa hoang rất khó thuần, từ đó về sau không ai còn dám chất nghi kỵ mã thuật của Lâm Hiên nữa.

Lâm Hiên cùng Lý Anh Đức rất nhanh đã tới thôn trấn.

Khi vừa tới nơi, phát hiện bên đường có một tấm bia đá viết ba chữ "Cư An Trấn".

Hai người vừa vào đến trấn, vốn định xuống ngựa đi bộ.

Bởi vì trong thiết tưởng của Lâm Hiên, trên cái trấn này nhất định người người qua lại tấp nập.

Cưỡi ngựa đi vào thực sự có chút không thuận tiện.

Nhưng khi hai người đi vào trong trấn, lại phát hiện trên đường phố của tiểu trấn căn bản không có một ai, nhà nhà đều đóng kín cửa sổ.

Lâm Hiên thực sự cảm thấy thập phần kinh ngạc, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại có cảnh tượng như vậy?

Bách tính nơi đây hẳn phải biết bọn họ đã giành được thắng lợi trong cuộc chiến tranh này rồi, nơi này có thể coi là nơi an toàn nhất.

Bởi vì đây là thôn trấn gần quân doanh của Lâm Hiên nhất, đáng lẽ phải tiếp tục buôn bán tấp nập như trước kia mới đúng.

Nhưng vì sao nơi này lại tĩnh lặng như tờ?

Lâm Hiên thực sự cảm thấy mọi thứ quá quỷ dị.

Lý Anh Đức cũng thực sự không hiểu nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Cậu cũng cảm thấy vì sao lại yên tĩnh như thế, thật sự không cách nào so sánh với kinh đô của cậu.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Vì sao ngay cả một bóng người cũng không có?" Lâm Hiên đáp: "Ta với cậu đều vừa mới tới, đương nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chúng ta tìm một quán trà đi, xem thử ở đó có thể nghe ngóng được chút tin tức gì không, có lẽ sẽ tìm được nguyên nhân." Phải biết ở cổ đại, quán trà chính là nguồn tin tức a.

Bởi vì ở đó ngư long hỗn tạp (đủ loại người), có người ngồi uống trà sẽ nghe thấy rất nhiều tin tức.

Lý Anh Đức cũng thấy đề nghị này của Lâm Hiên vô cùng tốt, lúc

này cậu cũng thấy miệng hơi khát rồi.

Hai người nhìn thấy bên kia có một quán trà, nhìn dáng vẻ hình như vẫn đang mở cửa, thế là hai người bèn buộc ngựa lại rồi đi vào bên trong.

Tiểu nhị vừa nhìn thấy cách ăn mặc của hai người liền biết không phải bách tính tầm thường.

Nhìn dáng vẻ lại là gương mặt lạ, biết hai người nhất định là người từ nơi khác tới.

Nói thật lòng, hiện tại đang lúc chiến loạn, trong lòng tiểu nhị thực sự có chút thắc thỏm.

Tiểu nhị vốn không muốn tiếp tục làm việc ở quán trà này nữa, bởi vì hiện tại không thái bình, không biết sẽ tiếp xúc với hạng người gì.

Chỉ có ru rú trong nhà là biện pháp ổn thỏa nhất, nhưng hắn cũng là một lao động chính trong gia đình a.

Nếu lúc này không ra ngoài kiếm chút bạc vụn, vậy thì gia đình căn bản không sống nổi.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể kiên trì ở đây tiếp tục chiêu đãi khách nhân.

Quán trà không ngờ lại đón hai vị khách lạ mặt, trông khí vũ phi phàm, nhất định là đấng quyền quý.

Phải biết rằng tiểu nhị ta đây quanh năm suốt tháng ở trong quán trà, hạng người nào mà chưa từng gặp.

Chỉ cần nhìn cách ăn mặc của một người là có thể đoán ra ngay họ làm gì.

Tiểu nhị vốn không định đi ra tiếp đãi hai người, nhưng thấy họ đã

bước vào quán, gã đành vội vàng tiến lên nói với Lâm Hiên và Lý Anh Đức: “Hai vị khách quan mời vào trong, không biết hai vị muốn dùng gì ạ?” Tuy quán trà treo biển hiệu là quán trà, nhưng bên trong cũng có làm vài món ăn dân dã.

Lâm Hiên lúc này chỉ cảm thấy khát nước chứ không đói, bèn nói với Lý Anh Đức bên cạnh: “Ta thấy hơi khát, ta muốn một tách trà, cậu muốn uống gì không?” Lý Anh Đức đáp: “Tiên sinh, ta cũng giống ngài, ta chỉ cần một tách trà là được rồi.” Lý Anh Đức quay sang nói với tiểu nhị: “Cho ta một ấm trà ngon nhất, lấy thêm hai tách là được.” Tiểu nhị nghe Lý Anh Đức phân phó, vội vàng chạy vào hậu đường chuẩn bị trà nước cho Lâm Hiên và Lý Anh Đức.

Chương 351

Lúc này, Lâm Hiên đưa mắt quan sát tình hình trong quán, phát hiện quán trà này thật sự vô cùng vắng vẻ.

Ngay cả người uống trà cũng đặc biệt ít, xem ra trận chiến này quả thực đã mang lại quá nhiều ảnh hưởng cho bá tánh nơi đây.

Lâm Hiên cũng có thể lờ mờ đoán ra nguyên nhân, có lẽ vì chiến tranh vừa mới kết thúc, mọi người sợ hãi đám tàn dư loạn phỉ còn gây rối nên bá tánh mới không ra ngoài uống trà.

Hơn nữa, bá tánh đã kinh qua một trận chiến như vậy, tiêu hao quá nhiều nhân lực và vật lực.

Cuộc sống của họ cũng vô cùng eo hẹp, vì còn phải lo cho qua ngày, làm gì có tiền nhàn rỗi để ra đây uống trà.

Xem ra mọi thứ đều đang chờ được gây dựng lại, trong lòng Lâm Hiên lúc này nảy ra một ý định.

Hắn muốn giúp đỡ bá tánh nơi đây, để họ có thể một lần nữa vực dậy tinh thần, khôi phục lại sự phồn hoa ngày trước.

Lâm Hiên nhớ rõ Hoàng đế đã từng nói với mình, vùng biên cảnh Đại Đường này, nơi Lâm Hiên đang đứng từng là một vùng đất vô cùng trù phú.

Hàng năm đồ vật tiến cống lên đều vô cùng quý hiếm.

Các quốc gia khác đều sẽ đi qua nơi này, vì vậy đây là một địa phương vô cùng quan trọng.

Chính vì kinh tế nơi đây quá phát triển, nên có quốc gia đã nảy sinh lòng tham với mảnh đất này, giống như La Mã Lý Áo Đế Quốc, vì động lòng tham nên mới muốn chiếm đoạt nơi này.

Nếu Lâm Hiên nhớ không lầm, nơi hắn đang ở có khả năng chính là nơi mà hậu thế gọi là "Con đường tơ lụa".

Con đường tơ lụa cũng trở thành tên gọi chung cho các hoạt động giao lưu chính trị, kinh tế, văn hóa với các quốc gia khác vào thời đó.

Vì tầm quan trọng của nó, nên người khác mới xem nơi này như một miếng thịt béo bở, muốn chiếm làm của riêng.

Nhưng thực lực quân sự của Đường triều lúc đó quá mạnh, nên những kẻ đó mới không dám ngang ngược.

Đặc biệt là lần này Lâm Hiên đã thành công đẩy lùi cuộc tấn công của La Mã Lý Áo, vậy thì những kẻ khác dù có lòng lang dạ sói cũng không còn lá gan đó nữa.

Trong lúc Lâm Hiên đang suy ngẫm về mọi tình hình ở đây, chỉ thấy một đại hán thô lỗ từ bên ngoài bước vào.

Đại hán đó vóc dáng vô cùng cao lớn, xem ra cũng là người luyện võ, vì Lâm Hiên có thể cảm nhận được trên người hắn khí chất của một người thường xuyên tập võ.

Lâm Hiên liếc mắt một cái liền nhận ra lòng bàn tay hắn có vết chai, vừa nhìn đã biết là người thường xuyên sử dụng binh khí nặng.

Chỉ thấy đại hán đó bước vào, dùng giọng nói vô cùng thô kệch nói với tiểu nhị: "Tiểu nhị, cho ta một ấm trà, ta không cần lá trà đắt tiền, chỉ cần loại trung bình là được rồi." Tiểu nhị vừa nhìn đã biết người này là khách quen, phải biết đây chính là Vũ Nhị Gia, mà Vũ Nhị Gia ở Cư An Trấn này cũng là một phú hộ có số có má.

Trước đây mỗi lần đến quán đều dùng loại lá trà vô cùng đắt tiền, sao hôm nay lại đổi thành loại trung bình rồi?

Vì đều là khách quen nên khi tiểu nhị nói chuyện trước mặt gã cũng không cần quá câu nệ, bèn nói với Vũ Nhị Gia: "Vũ Nhị Gia, lần

này ngài lại dùng trà loại trung, đây không phải phong cách của ngài a, ta nhớ ngài trước nay không phải đều thích loại lá trà thượng hạng sao?" Chỉ nghe Vũ Nhị Gia thở dài một tiếng, rồi nói: "Đó đều là chuyện trước đây, bây giờ ta thật sự không còn được như xưa nữa, vì trận chiến loạn lần này ta đã tổn thất quá lớn rồi." "Ngươi có biết không, trong phủ của ta nuôi nhiều gia đinh như vậy, khi chiến tranh nổ ra, đám gia đinh của ta đều là những nam nhi nhiệt huyết." "Thấy người La Mã Lý Áo bắt nạt chúng ta, họ không nói hai lời, lũ lượt xông ra chiến trường." Tiểu nhị dĩ nhiên cũng biết chuyện này, phải biết Vũ Nhị Gia ở Cư An Trấn là một người hiệp nghĩa.

Hễ gặp phải đám ác bá nào là Vũ Nhị Gia đều không chút khách khí ra tay, vì vậy ở đây ai ai cũng giơ ngón tay cái khen ngợi Vũ Nhị Gia.

Đặc biệt là có thể vào phủ của Vũ Nhị Gia làm việc, ai nấy đều tranh nhau sứt đầu mẻ trán để vào.

Ban đầu gã cũng muốn vào phủ Vũ Nhị Gia làm việc, nhưng bất đắc dĩ sức mọn tài hèn, hộ viện nhà Vũ Nhị Gia căn bản không coi trọng gã, nên gã chỉ có thể ở đây làm một tiểu nhị.

Phải biết Vũ Nhị Gia là người trượng nghĩa, nên những người làm việc trong phủ đều nhận được bổng lộc rất hậu.

Huống hồ Vũ Nhị Gia còn là người lắm tiền nhiều của, kinh doanh rất nhiều mối làm ăn.

Về mặt tiền bạc căn bản không hề để tâm, ra tay đặc biệt hào phóng, mọi người đều vô cùng ủng hộ Vũ Nhị Gia này.

Tuy lúc này Lâm Hiên vẫn đang chăm chú thưởng trà, vẻ mặt như không nghe thấy gì, nhưng hắn lại đang dùng tâm lắng nghe cuộc trò chuyện giữa tiểu nhị và Vũ Nhị Gia.

Lâm Hiên lúc này cảm thấy Vũ Nhị Gia này nhất định không phải người tầm thường, chỉ cần nghe ngữ khí khi nói chuyện là biết đây là một nhân sĩ giang hồ.

Thật ra Lâm Hiên rất thích kết giao bằng hữu, lúc ở kinh đô toàn giao du với quan to quý nhân, rất ít khi có liên hệ với những nhân sĩ giang hồ này.

Nay có thể gặp được những kỳ nhân dị sự ở vùng biên cảnh này, thật sự đã khơi dậy một chút hứng thú trong hắn.

Bởi vì trong lòng Lâm Hiên vẫn luôn vô cùng yêu thích những cao thủ có bản lĩnh trong dân gian.

Đặc biệt là ở thời đại trước khi xuyên không, hắn thường nghe những câu chuyện về các năng nhân dị sĩ trong dân gian, thật khiến người ta ngưỡng mộ không thôi.

Nay ở Cư An Trấn gặp được một nhân vật truyền kỳ như Vũ Nhị Gia, Lâm Hiên cảm thấy tâm tình vô cùng kích động.

Vũ Nhị Gia vừa dứt lời, tiểu nhị vội đáp lời: "Chuyện trong phủ ngài ta cũng đã nghe qua, nghe nói phủ của ngài thật sự đã điều động không ít người, bây giờ họ đều bình an vô sự chứ?" Vũ Nhị Gia nói với tiểu nhị: "Chỉ cần có chiến tranh là sẽ có thương vong, gia đinh của ta tuy ai nấy võ nghệ cao cường, nhưng trên chiến trường đao kiếm không có mắt.

Trải qua trận chiến này cũng khiến ta mất đi mấy viên đại tướng, cũng có mấy người bị trọng thương, nên ta đều dùng bạc để nuôi họ.

Còn những gia đinh đã hy sinh, ta cũng đã lần lượt gửi bạc cho gia đình của họ." Tiểu nhị nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, liền giơ ngón tay cái lên nói: "Vũ Nhị Gia ngài thật là một hiệp sĩ, ta thật quá nể phục ngài rồi!

Chương 352

Chỉ riêng điểm này của ngài, ta đã phải giơ ngón tay cái khen ngợi!

Ta đi nói với chưởng quỹ một tiếng, ấm trà hôm nay quán trà chúng ta mời, ngài cứ ngồi đây, tuyệt đối đừng vội đi nhé." Vũ Nhị Gia thực sự không muốn để chưởng quỹ phải tốn kém, phải biết sau chiến tranh, mỗi một ngành nghề đều sẽ chịu tổn thất.

Bao gồm cả quán trà này cũng đã trải qua một lần sửa sang lại, chắc chắn cũng đã tốn một khoản bạc lớn.

Dù có khó khăn đến mấy cũng không nên thiếu tiền một ấm trà.

Vũ Nhị Gia vội vàng tiến lên một bước ngăn tiểu nhị lại, nói: "Thật sự không cần để chưởng quỹ phải tốn kém, tuy ta hôm nay không bằng ngày xưa, nhưng tiền trà ta vẫn có thể trả được.

Trải qua một trận chiến như vậy, nhà nào mà không có tổn thất, chưởng quỹ nhà ngươi không phải cũng bị thiệt hại một ít sao?

Tuy vị trà không ngon bằng trà thượng hạng, nhưng chỉ cần có thể nhấm nháp một chút là tốt rồi.

Phải biết có thể sống trên đời này là may mắn biết bao, giống như bá tánh chúng ta, nhà nào mà chẳng có thương binh?

Nhà nào mà chẳng có thương vong?

Nay có thể bình an vô sự sống sót ở đây, đối với ta còn có thể cầu mong gì hơn nữa." Thực ra tiểu nhị cũng rất hiểu những lời Vũ Nhị Gia nói, đúng như ngài ấy nói, trải qua một trận chiến như vậy, nhà nào mà không có thương vong.

May mà đã đuổi được hết đám ngoại bang đó đi, tiếp theo là tái thiết quê hương thôi, đối với việc tái thiết quê hương thật sự không lo

lắng.

Bởi vì nghe tin đồn có một đại phú ông đang âm thầm hỗ trợ tái thiết quê hương.

Lâm Hiên lúc này thật sự muốn đứng dậy nói với tiểu nhị: "Tiền trà của Vũ Nhị Gia ta trả." Nhưng hắn biết nếu lúc này đứng ra, Vũ Nhị Gia chắc chắn sẽ không đồng ý.

Tuy chỉ có duyên gặp một lần nhưng qua cuộc trò chuyện, Lâm Hiên có thể thấy Vũ Nhị Gia không phải là người chi li tính toán, mà là một người vô cùng trọng thể diện.

Nếu lúc này đứng ra trả tiền cho Vũ Nhị Gia, vậy nhất định ông ta sẽ không chấp nhận, huống hồ còn là một người xa lạ.

Tuy Vũ Nhị Gia sẽ không chấp nhận hắn trả tiền trà, nhưng hắn có thể góp một chút sức mọn, nghĩ đến đây, Lâm Hiên cũng đi về phía chưởng quỹ.

Tuy Vũ Nhị Gia một mực không cho chưởng quỹ tốn kém, nhưng tiểu nhị lúc này nào có nghe lọt tai lời của Vũ Nhị Gia.

Chỉ thấy gã chạy như bay đến chỗ chưởng quỹ, lúc này chưởng quỹ đang ngồi trước quầy tính toán.

Trong lòng ông ta lúc này cũng vô cùng phiền muộn, vì người đến uống trà thật sự quá ít.

Trừ đi tiền sửa sang quán, trừ đi tất cả vốn liếng, khiến ông ta có cảm giác một ngày dài như một năm.

Chưởng quỹ bây giờ thật sự vô cùng hoài niệm những ngày tháng trước chiến tranh, phải biết lúc đó thiên hạ thái bình, cảnh người người qua lại vô cùng phồn vinh.

Tiền trong sổ sách cứ như nước chảy ào ào vào, nào ngờ chỉ trong

thời gian ngắn đã biến thành cảnh tượng thê thảm như bây giờ.

Chưởng quỹ càng nghĩ càng tức, bèn cầm lấy ấm trà, rót cho mình một tách, thầm nghĩ: "Rót tách trà hạ hỏa thôi, nếu không cơn tức này thật sự lớn quá, cũng không biết khi nào việc làm ăn mới có thể tốt trở lại." Ngay lúc chưởng quỹ chuẩn bị đưa tách trà lên miệng, chỉ thấy tiểu nhị từ bên ngoài hớt hải chạy vào, va phải tách trà mà chưởng quỹ sắp đưa lên miệng.

Trà đổ ra ngoài, chưởng quỹ lớn tiếng với tiểu nhị: "Thằng nhóc hấp tấp này, hoảng hốt cái gì?

Chẳng lẽ có kẻ địch đến sao?" Tiểu nhị lúc này cũng biết mình đã gây họa, vội vàng dùng khăn trong tay lau chỗ trà đổ ra cho chưởng quỹ.

Vừa lau vừa cười làm lành, nói với chưởng quỹ: "Chưởng quỹ, tiểu nhân thật sự lỗ mãng, bên ngoài không có kẻ địch, chỉ có một chuyện tiểu nhân muốn báo với ngài." Chưởng quỹ nghe tiểu nhị nói vậy, biết đã có chuyện xảy ra, bèn hỏi: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì, khiến ngươi hoảng hốt như vậy?" Chỉ nghe tiểu nhị nói với chưởng quỹ: "Chưởng quỹ, chuyện là thế này, Vũ Nhị Gia của chúng ta đến quán uống trà, lần này lại gọi một ấm trà loại trung." Chưởng quỹ cũng không ngờ Vũ Nhị Gia lại gọi một ấm trà loại trung, phải biết Vũ Nhị Gia là khách hàng lớn.

Mỗi lần đến đều được hầu hạ bằng trà ngon thượng hạng, không ngờ qua một trận chiến khẩu vị cũng hạ xuống.

Vũ Nhị Gia này thật sự là một khách hàng rất tốt, vì mỗi lần đến đều không hề tính toán.

Đặc biệt là về mặt tiền bạc lại vô cùng hào phóng, thỉnh thoảng còn ném lại một ít bạc vụn làm tiền boa.

Chưởng quỹ không hiểu ý của tiểu nhị, bèn hỏi: "Ngươi đến đây để nói với ta chuyện Vũ Nhị Gia gọi một ấm trà loại trung sao?

Có chuyện gì khác không, nếu có thì mau nói cho nhanh, đừng ở đó ấp a ấp úng." Thực ra lúc này tiểu nhị cảm thấy có chút hối hận, vì vừa rồi gã đã đồng ý sẽ đổi cho Vũ Nhị Gia một ấm trà thượng hạng.

Lại còn lấy danh nghĩa của chưởng quỹ để mời, bây giờ đứng trước mặt chưởng quỹ, gã cảm thấy không biết nên mở lời thế nào.

Tuy chưởng quỹ có lúc vô cùng hào phóng, nhưng đó cũng chỉ đối với một số người đặc biệt.

Tiểu nhị không biết chưởng quỹ có đồng ý yêu cầu này không, nếu chưởng quỹ không đồng ý, vậy gã biết đối mặt với Vũ Nhị Gia thế nào.

Lời đã nói ra mà không làm được là một chuyện vô cùng mất mặt, nếu phải tự mình xử lý chuyện này, vậy chút bạc vụn kiếm được thật sự không đủ mua một ấm trà thượng hạng.

Lâm Hiên đứng sau lưng lúc này cũng thấy tiểu nhị có chút khó xử, biết rằng tiểu nhị vừa rồi hành động có chút lỗ mãng.

Dù sao gã cũng chỉ là một người làm công trong quán, thật sự không thể thay chủ nhân đưa ra quyết định như vậy.

Nếu chủ nhân đồng ý thì tốt, nếu người ta không đồng ý, chẳng phải là làm mất mặt người ta sao?

Chương 353

Vừa rồi khi nói những lời đó, gã không nghĩ chưởng quỹ có đồng ý hay không, bây giờ ở đây chỉ còn lại sự khó xử.

Tiểu nhị này làm việc còn thiếu suy nghĩ, nhưng dù sao xuất phát điểm của gã cũng là tốt, Lâm Hiên quyết định giúp đỡ tiểu nhị này.

Chỉ thấy lúc này Lâm Hiên lấy ra một tờ ngân phiếu đặt lên quầy, tiểu nhị và chưởng quỹ thật sự có chút ngây người, vì họ thấy con số trên tờ ngân phiếu thật sự không nhỏ.

Tuy trước đây họ không để ý đến chuyện ngân phiếu, nhưng trải qua một trận chiến, hiếm khi thấy người nào ra tay hào phóng như vậy.

Đặc biệt là chưởng quỹ, khi nhìn thấy ngân phiếu, mắt ông ta có chút đờ ra, thật sự cảm thấy đã lâu không thấy con số lớn như vậy.

Lúc này tay đang bưng trà cũng có chút run rẩy, suýt chút nữa lại làm đổ trà ra ngoài lần nữa, tiểu nhị thấy động tác của chưởng quỹ, vội nói: "Chưởng quỹ, ngài cẩn thận, trà lại sắp đổ ra rồi, lần này không trách ta đâu nhé.

Là do ngài làm đổ đó, với lại tay ngài run cái gì chứ?" Chưởng quỹ lúc này thật muốn tát cho tiểu nhị một cái, thằng nhóc này thật sự nói chuyện không biết nhìn thời thế.

Chẳng lẽ không thấy tâm trạng của ta bây giờ đang có chút kích động sao?

Chưởng quỹ nói với tiểu nhị: "Thằng nhóc thối này biết gì?

Không mau xuống dưới chiêu đãi khách, ở đây làm gì?

Ta muốn nói chuyện với vị quý nhân này, mau rời khỏi đây đi."

Lúc này tiểu nhị thật muốn rời đi, nhưng chuyện cần làm vẫn chưa nói ra.

Biết phải về đối mặt với Vũ Nhị Gia thế nào đây, phải biết Vũ Nhị Gia còn đang chờ ở đó.

Tiểu nhị định tiếp tục nói với chưởng quỹ mấy câu, nhưng chưa kịp mở lời, Lâm Hiên đã dùng tay ngăn tiểu nhị lại, ra hiệu cho gã rời đi.

Tiểu nhị cũng là người tâm tư khá tinh tế, dĩ nhiên hiểu ý của Lâm Hiên, vì trước đó tiểu nhị đã phát hiện vị khách này vẫn luôn chú ý đến mọi hành động của Vũ Nhị Gia.

Hắn biết vị khách này nhất định sẽ giúp mình giải quyết khó khăn, bèn yên tâm rời đi.

Chưởng quỹ thấy tiểu nhị cuối cùng cũng đã đi, biết vị khách này nhất định có chuyện muốn giao phó.

Chỉ thấy chưởng quỹ quán trà mặt mày tươi cười, để lộ hàm răng vàng ố nói với Lâm Hiên: "Không biết vị quý nhân có gì phân phó, chỉ cần ta làm được, nhất định sẽ dốc hết sức mình." Lâm Hiên thấy bộ dạng nịnh nọt của chưởng quỹ, biết loại người này thật sự là gió chiều nào che chiều nấy.

Đối với người này, chỉ cần ai trong túi có nhiều bạc, người đó sẽ được chào đón bằng nụ cười, ai ít bạc sẽ bị đối xử lạnh nhạt.

Lâm Hiên cũng không định vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Chuyện là thế này, ta vừa rồi ở bên ngoài gặp được Vũ Nhị Gia, biết ông ấy là một người vô cùng trượng nghĩa.

Trải qua trận chiến đó, trong tay ông ấy cũng có chút eo hẹp, ta bây giờ để lại tờ ngân phiếu này ở đây, coi như là toàn bộ chi phí trà nước của ông ấy sau này.

Không biết số bạc này có đủ dùng không?" Chưởng quỹ vừa nghe Lâm Hiên nói vậy liền lập tức hiểu ý, vội vàng đáp: "Ngân phiếu ngài đưa cho ta bây giờ, thật sự đủ cho Vũ Nhị Gia uống trà ở đây một năm rồi." Lâm Hiên nói với chưởng quỹ: "Nếu đã đủ cho một năm thì tốt rồi, dĩ nhiên trà phải là trà thượng hạng, nếu có sai sót gì thì đừng trách ta không khách khí." Nói đến đây, Lâm Hiên rút ra thanh bảo kiếm đeo bên hông, chưởng quỹ vừa nhìn thấy thanh bảo kiếm của Lâm Hiên, lập tức cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Ông ta biết Lâm Hiên này là một người không dễ chọc, xem phong cách hành sự của hắn khiến người ta có một cảm giác, thân phận của người này nhất định không giống người khác.

Trên người hắn lại có cảm giác của một người ở địa vị cao, Lâm Hiên này là một người xa lạ, vừa nhìn đã biết là người từ nơi khác đến.

Chưởng quỹ dĩ nhiên không dám lừa gạt, vội nói với Lâm Hiên: "Yên tâm đi, ta nhất định sẽ làm theo yêu cầu của ngài.

Chỉ cần Vũ Nhị Gia đến đây, nhất định sẽ là trà ngon nhất của ta.

Hoàng thiên ở trên, hậu thổ ở dưới, ta xin thề, nếu ta có nửa điểm sai sót, nhất định sẽ chết không yên lành." Nếu là ở thời hiện đại, có người dám ở đây thề độc, Lâm Hiên nhất định sẽ không tin.

Phải biết ở thời đại bây giờ, người nói năng bừa bãi thật sự quá nhiều, không biết thề thốt xong sẽ có hiệu quả gì.

Nhưng người cổ đại lại đơn thuần như vậy, vô cùng tin vào những lời thề.

Một khi đã giơ tay thề, đó chính là đại diện cho một lời hứa, vì họ tin rằng trời cao có mắt, nhất định sẽ báo ứng theo hành vi của mỗi người.

Tuy Lâm Hiên cảm thấy chỉ là một ít ngân phiếu, thật sự không cần phải thề độc như vậy, nhưng thấy chưởng quỹ nghiêm túc như vậy cũng yên tâm.

Không phải Lâm Hiên quá coi trọng số bạc này, mà là cảm giác bị người khác lừa gạt không tốt chút nào.

Lâm Hiên nói với chưởng quỹ: "Được rồi, ta biết ý của ngươi rồi, ta tin ngươi, sau này phải xem biểu hiện của ngươi." Chưởng quỹ vừa nghe Lâm Hiên nói vậy, biết Lâm Hiên thật sự tin tưởng mình, bèn gọi tiểu nhị: "Tiểu nhị, mau mang cho Vũ Nhị Gia một ấm trà ngon thượng hạng." Phản ứng của chưởng quỹ thật nhanh, lập tức có thể hiểu ý, trước mặt Lâm Hiên bảo tiểu nhị mang trà thượng hạng cho Vũ Nhị Gia.

Lâm Hiên thật sự nể phục khả năng phản ứng của chưởng quỹ, nhưng lại có một lo lắng.

Hắn sợ Vũ Nhị Gia biết ấm trà này là do một người lạ trả tiền, sợ ông ta không thể chấp nhận, bèn nói với chưởng quỹ: "Chưởng quỹ, tại hạ có một thỉnh cầu, đừng nói với Vũ Nhị Gia tiền trà này có một người lạ trả.

Ngươi nói là ngươi mời ông ấy trà, ta tin ngươi sẽ đồng ý, còn về việc phải nói với Vũ Nhị Gia thế nào chắc không khó với ngươi đâu." Chưởng quỹ đối với chuyện không tốn tiền mà còn được làm người tốt, cảm thấy vô cùng hài lòng, quả là một chuyện tốt hiếm có.

Phải biết Vũ Nhị Gia ở Cư An Trấn nói đúng ra, là một nhân vật nhà nhà đều biết.

Tiếng tăm của ông ta cũng khá tốt, vì luôn trừ gian diệt ác, chỉ cần nhắc đến tên Vũ Nhị Gia là ai cũng giơ ngón tay cái khen.

Có thể nhân lúc này lôi kéo ông ta, vậy đối với việc kinh doanh của

trà lâu sau này, quả thực là một sự trợ giúp rất lớn.

Chương 354

Phải biết vì có Vũ Nhị Gia ở đây, nên những người khác cũng sẽ vì danh tiếng mà đến, như vậy không phải cũng được tiếng tốt sao?

Huống hồ tiền bạc có người sau lưng trả giúp rồi, chẳng phải là chuyện một công đôi việc sao?

Chưởng quỹ mặt mày tươi cười nói với Lâm Hiên: "Vị quý nhân, ta biết phải làm thế nào rồi, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này." Lâm Hiên biết chưởng quỹ này nhất định sẽ đồng ý chuyện này, có chuyện tốt như vậy sao lại có thể từ chối không làm?

Lúc Lâm Hiên mới đến đây, tưởng rằng nơi này đều là cảnh tượng phồn hoa, vậy chỉ cần đi dạo xem là được rồi.

Nhưng lại phát hiện Cư An Trấn lại vô cùng hoang vắng, bá tánh nhà nào cũng đóng chặt cửa, hắn biết nơi đây hẳn là có chuyện cần xử lý.

Trong những ngày tiếp theo hắn sẽ ở lại đây để tìm hiểu dân tình.

Bèn bảo Lý Anh Đức về đại doanh trước, nói với "Tiểu Cẩu" chuyện hắn muốn ở lại đây.

Phải biết "Tiểu Cẩu" cũng đang tạm thời nhận lệnh, lúc ra đi đã hứa tối nay sẽ về, nhưng xem ra thật sự không thể đi được rồi.

Nếu tối nay thật sự không về được, vậy phải tìm một quán trọ ở lại đây rồi, bèn nói với chưởng quỹ: "Ta là người nơi khác đến, muốn ở lại đây mấy ngày, chỉ không biết gần đây có quán trọ nào đáng tin cậy không?" Chưởng quỹ vừa nghe Lâm Hiên muốn tìm quán trọ, lập tức cảm thấy vô cùng vui mừng, vì trên lầu trà của ông ta chính là quán trọ.

Phải biết quán trọ đã lâu không khai trương rồi.

Vì lúc hai quân giao chiến, nếu khai trương sẽ chiêu dụ đám phỉ binh bên ngoài, vậy mạng người thật sự không giữ được, đừng nói đến kiếm tiền, sống trong thời loạn thế bất đắc dĩ phải có sự lựa chọn.

Chưởng quỹ nói với Lâm Hiên: "Nếu khách quan không chê, trên lầu trà của ta có quán trọ, ngài có thể ở trên đó.

Ta ở đây cũng đã chuẩn bị phòng thượng hạng, hay là ta để tiểu nhị dẫn ngài lên tham quan?" Lâm Hiên thật sự không biết, trên lầu trà lại có quán trọ, xem ra đầu óc của chưởng quỹ này thật sự rất tinh ranh.

Nhìn vị trí của quán trà này, cũng tọa lạc ở nơi phồn hoa nhất trong trấn, biết bối cảnh của chưởng quỹ này nhất định rất lớn.

Thực ra Lâm Hiên đối với quán trà này cũng rất có hứng thú, đã kinh doanh nhiều mối làm ăn, nếu có thêm một quán trà nữa cũng không sao.

Còn về việc khi nào tiếp quản quán trà này, đó là chuyện sau này.

Lâm Hiên cũng có một ý tưởng mới, vì trong những mối làm ăn trước đây, hắn đã biến quán trà thành dạng hiện đại, kết quả ở đó vô cùng hot.

Có lẽ vì đó là ở kinh đô, khả năng tiếp thu của mọi người tương đối mạnh, nếu ở nơi hẻo lánh có lẽ không thể chấp nhận được.

Nhưng Lâm Hiên nghĩ: vì nơi hắn đang ở thuộc về một nơi giao thoa của các quốc gia, người ở đây cũng rất nhiều.

Nếu biến nó thành một quán trà phong cách dị quốc, không chừng lúc đó thật sự sẽ thu hút được một số thương nhân từ bên ngoài đến.

Trong lúc Lâm Hiên đang nghĩ nhất định phải mua lại quán trà này, chỉ thấy Vũ Nhị Gia từ bên ngoài sải bước vào.

Trong tay ông ta đang cầm ấm trà ngon thượng hạng, có thể thấy, ông ta đang vì chuyện trà nước mà đến gặp chưởng quỹ.

Lâm Hiên đoán quả nhiên không sai, chỉ thấy Vũ Nhị Gia đến trước mặt chưởng quỹ, nói: "Chưởng quỹ, tại sao ông lại cho ta một ấm trà ngon thượng hạng?

Ta vừa phát hiện ra liền bảo tiểu nhị đổi lại ấm trà này, vì ta chỉ gọi một ấm trà loại trung." Lâm Hiên vừa nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, biết Vũ Nhị Gia là một người vô cùng nghiêm túc, nếu không sẽ không vì một ấm trà như vậy mà tìm chưởng quỹ.

Nếu là người bình thường, gặp được món hời như vậy mừng không kịp, sao lại mang trà đến trước mặt chưởng quỹ.

Xem ra thế này, Vũ Nhị Gia thật sự muốn trả lại ấm trà này, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Lâm Hiên không ngờ Vũ Nhị Gia sẽ có phản ứng như vậy, nhưng mọi thứ dường như đều nằm trong dự liệu của chưởng quỹ, chỉ thấy chưởng quỹ nói với Vũ Nhị Gia: "Chuyện là thế này, vừa rồi tiểu nhị nói ngài gọi một ấm trà loại trung, nghĩ đến ngày thường ngài đều uống trà ngon nhất.

Thấy ngài bây giờ uống trà loại trung ta thật không nỡ.

Ngày thường ngài đã làm không ít việc tốt cho bá tánh chúng ta, nếu không phải vì La Mã Lý Áo chiếm đoạt địa bàn của ta, vậy ngài cũng sẽ không có tổn thất.

Chuyện trong phủ của ngài ta đều đã nghe qua, ở địa phương chúng ta đã trở thành một giai thoại.

Ngài xem, ngài trung can nghĩa đảm như vậy, bây giờ vì để an ủi

gia đình trong nhà, đã tốn quá nhiều tiền bạc, ta thật sự rất kính phục ngài.

Nghĩ rằng nếu có thể ở trong quán nhỏ của ta, góp một chút tâm ý của mình cũng coi như là góp một chút sức mọn.

Ngài nhận lấy tấm lòng này của ta đi, chỉ là một ấm trà thượng hạng, ta vẫn có thể mời được." Vũ Nhị Gia vừa nghe chưởng quỹ nói vậy, lập tức cảm thấy vô cùng vui mừng, ban đầu còn định từ chối.

Nhưng thấy chưởng quỹ nói rất chân thành, cũng không từ chối nữa.

Nếu người ta đã thật tâm mời mình uống trà, nếu còn từ chối nữa, vậy có vẻ khách sáo quá rồi.

Chỉ chắp tay nói với chưởng quỹ: "Chưởng quỹ, nếu ông đã nói vậy, vậy Vũ Nhị Gia ta cũng cảm ơn ông, đã để ông tốn kém rồi." Chưởng quỹ đáp: "Ngài nói gì vậy?

Thật khách khí quá, ngài yên tâm, chỉ cần sau này ngài đến trà lâu của ta, ngài tuyệt đối đừng khách khí, có khó khăn gì cứ nói với ta." Lúc này Lâm Hiên đứng một bên nhìn hai người tương tác, thật cảm thấy khi người ta làm một việc tốt, sẽ nhận được sự tôn kính như vậy.

Thực ra trong lòng mỗi người đều có một cái cân, người đó như thế nào, trong lòng ai cũng rõ, tốt xấu mỗi người đều có quan điểm riêng.

Chương 355

Không phải tự khen mình tốt là tốt, ánh mắt của quần chúng sáng như tuyết.

Giống như Vũ Nhị Gia này, ngày thường hành hiệp trượng nghĩa, nên hương thân mới ủng hộ như vậy.

Lâm Hiên đối với Vũ Nhị Gia có chút tò mò, vừa nhìn đã biết Vũ Nhị Gia là người luyện võ.

Đối với những người tập võ, hắn đều có một ấn tượng, người tập võ thường không có quá nhiều tiền, vì tâm trí của họ đều dồn vào võ thuật, chắc sẽ không biết kinh doanh.

Nhìn dáng vẻ của Vũ Nhị Gia, biết phủ của Vũ Nhị Gia nhất định rất giàu có.

Nếu không sẽ không nuôi nhiều gia đình như vậy, thân thủ của hộ viện chắc chắn cũng rất tốt.

Lâm Hiên biết rõ nếu muốn chu cấp cho một thương binh, sẽ cần một lượng lớn bạc.

Vì lần này khi sắp xếp hậu sự, quả thực đã tốn rất nhiều bạc của quốc khố, Hoàng đế ở đó đau lòng đến mức thịt cũng đau theo.

Lâm Hiên chỉ lờ mờ cảm thấy trong nhà của Vũ Nhị Gia nhất định sẽ có một người rất giỏi kinh doanh, Lâm Hiên đối với người đó đặc biệt có hứng thú.

Nếu có cơ hội, có thể làm quen với người đứng sau Vũ Nhị Gia, vừa hay có thể trao đổi cách kinh doanh.

Lúc này Vũ Nhị Gia đứng một bên cũng chú ý đến Lâm Hiên, cũng phát hiện Lâm Hiên là một gương mặt vô cùng xa lạ.

Trong lòng ông ta không khỏi có chút cảnh giác, bèn nói với Lâm Hiên: "Vị tiên sinh này trông khí vũ phi phàm, nhất định không phải người tầm thường, không biết ngài từ đâu đến, định đi đâu?" Lâm Hiên lúc này vốn định rời khỏi chỗ chưởng quỹ, về bên cạnh Lý Anh Đức.

Bảo Lý Anh Đức đến đại doanh báo tin cho Trương thống lĩnh, để ông ta tạm thời kéo dài chức vụ của mình thêm mấy ngày.

Khi nghe Vũ Nhị Gia nói chuyện với mình như vậy, hắn dừng bước, nói với Vũ Nhị Gia: "Ta từ kinh đô đến, nay đến đây làm một chút buôn bán nhỏ, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu." Vì lúc này Lâm Hiên dùng giọng kinh đô, có sự khác biệt nhất định so với người ở đây.

Lâm Hiên dù không thừa nhận mình là người kinh đô, nhưng giọng nói của hắn đã sớm bại lộ rồi.

Ở đó chờ người khác hỏi không bằng, không bằng sớm thẳng thắn nói ra.

Chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia vừa nghe hắn từ kinh đô đến, lập tức trợn tròn mắt.

Vì họ biết rõ kinh đô cách đây rất xa.

Họ chỉ ở vùng biên viễn, căn bản không có cơ hội đến kinh đô.

Phải biết kinh đô là nơi mà mỗi người ở đây đều ao ước, nghe đồn ở đó khắp nơi đều là bạc, người không giàu thì cũng quý.

Nay họ đều nhìn về phía Lâm Hiên, phát hiện khí chất của Lâm Hiên, thật sự giống như người từ kinh đô đến.

Thật sự cảm thấy có mắt không tròng, lại bỏ qua một đại nhân vật như vậy.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: “Ta mắt vụng về, thật sự có mắt không biết vàng ngọc, đã bỏ qua một vị quý nhân như ngài, tuyệt đối đừng trách tội nhé.” Vũ Nhị Gia nói xong câu đó vội vàng vái chào Lâm Hiên một cái, Lâm Hiên đứng một bên, sao có thể chịu đại lễ như vậy, vội vàng tiến lên đỡ Vũ Nhị Gia dậy.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: “Tuyệt đối đừng khách khí như vậy, dưới gầm trời này đều là đất của vua, chúng ta đều có thân phận như nhau, căn bản không cần ngài làm vậy, ta thật sự không dám nhận.” Chưởng quỹ vừa nghe Lâm Hiên từ kinh đô đến, lập tức cảm thấy mình đã gặp được một cây hái ra tiền.

Chỉ cần giữ lấy cây hái ra tiền này, vậy không lo sau này không phát tài.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: “Ngài tuyệt đối đừng nói vậy, người trong thiên hạ đều bình đẳng, vậy ta thật sự được đề cao quá rồi.

Người trong thiên hạ nào có lý bình đẳng, người sinh ra đã phân ba sáu chín hạng.” Thực ra Lâm Hiên lúc này cũng muốn nói với Vũ Nhị Gia đạo lý chúng sinh bình đẳng, nhưng hắn biết câu nói này, nếu là ở thời hiện đại thì có thể.

Nhưng ở thời cổ đại, câu nói này thật sự không nên nói ra, vì đạo lý này sẽ không được chấp nhận.

Vì hàng ngàn năm lịch sử các triều đại đều bị đế vương thống trị, coi trọng nhất là biểu tượng của thân phận, sống ở tầng lớp thấp nhất là những lão bá tánh nghèo khổ.

Nếu gặp được một vị vua tốt, vậy có thể sống tốt hơn một chút.

Nhưng nếu gặp phải một đại bạo quân, vậy e rằng những bá tánh bên dưới sẽ phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Nếu lúc này nói về chúng sinh bình đẳng, vậy quả thực là một câu nói vô nghĩa.

Không những không thể gây được sự đồng cảm, đồng thời còn kéo xa khoảng cách giữa người với người.

Khi ba người đang bắt đầu trò chuyện, chỉ thấy bên ngoài có một người hớt hải chạy vào, trông bộ dạng vô cùng thảm hại.

Vừa vào quán trà, liền lớn tiếng la lên: "Mau lên, chưởng quỹ, tiệm cầm đồ cách đây không xa bị cháy rồi, mau đi cứu hỏa đi.

Nếu bây giờ đi cứu hỏa, có thể còn cứu được, nếu muộn một chút, toàn bộ tiệm cầm đồ sẽ bị hủy trong chốc lát.

Cũng biết tiệm cầm đồ cách đây rất gần, nếu lúc này thấy lửa mà không cứu, vậy e rằng sẽ lan sang cả trà lâu." Chưởng quỹ vừa nhìn thấy người này chính là Lý Tứ, tiểu nhị của tiệm cầm đồ, xem dáng vẻ này biết thế lửa nhất định rất mạnh.

Nếu là ngày thường, chưởng quỹ thật sự sẽ không để ý.

Chương 356

Nhưng đám cháy lớn này lại ở ngay bên cạnh, nếu lúc này thấy lửa mà không cứu, vậy sau này mình cũng sẽ gặp tai ương.

Phải biết trà lâu này là do mình vất vả mới xây dựng nên, không thể nhìn nó bị hủy trong một trận hỏa hoạn.

Vì ở đây có quá nhiều tâm huyết, cũng đã đặt cược vào đó chút bạc cuối cùng.

Trông mong sau này có thể lật ngược thế cờ, nếu bị hủy trong chốc lát, vậy thật sự phải đi hít gió tây bắc rồi.

Chưởng quỹ lúc này cũng có chút hoảng loạn, vội vàng nói với tiểu nhị: "Mau bảo tất cả tiểu nhị trong bếp sau xách thùng nước sang tiệm cầm đồ bên cạnh cứu hỏa." Tiểu nhị nghe chưởng quỹ nói vậy cũng sợ hãi chạy vắt giò lên cổ, vào bếp sau nói với mọi người: "Chưởng quỹ bảo chúng ta mau sang tiệm cầm đồ bên cạnh cứu hỏa, chúng ta mau bỏ việc trong tay đi cứu hỏa thôi." Người trong bếp sau vừa nghe chưởng quỹ bảo đi cứu hỏa, vội vàng đều bỏ dao thái trong tay xuống, có người trong tay còn đang cầm muôi.

Vội vàng đều xách thùng nước múc nước trong lu.

Nhất thời cả trà lâu đều bận rộn, Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia dĩ nhiên cũng không đứng nhìn.

Lúc này Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta bây giờ phải mau đi cứu hỏa rồi, nếu ngài không chê, chúng ta ngày sau lại trò chuyện." Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Ta tạm thời sẽ không rời khỏi đây, chúng ta mau đi cứu hỏa thôi, tuy ta là người ngoài, nhưng mắt thấy hỏa hoạn cũng không thể ngồi yên không quan tâm." Lúc này, Lý Anh Đức cũng đi đến trước mặt Lâm Hiên, vì thấy cả trà lâu

người người đều xách chậu nước chạy ra ngoài, xem ra đã xảy ra chuyện.

Vừa rồi thấy Lâm Hiên đi đến chỗ chưởng quỹ, tưởng Lâm Hiên đi thanh toán.

Lý Anh Đức không biết Lâm Hiên muốn làm gì, vị tiểu công tử này lúc đó thật không biết nhân gian khổ cực.

Ngồi đó thưởng thức trà, cảm thấy trà này thật ngon, tưởng Lâm Hiên cũng thấy ngon muốn uống thêm một ấm nữa.

Thấy Lâm Hiên chỉ đứng đó nói chuyện với chưởng quỹ một lúc lâu không về, bèn sốt ruột, đi về phía Lâm Hiên.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ở đây xảy ra chuyện gì vậy, ta thấy mọi người đều chạy ra ngoài?" Thực ra Lâm Hiên lúc này thật muốn oán trách Lý Anh Đức mấy câu, nhưng dù sao cậu ta cũng là một thiếu niên nhiệt huyết, lúc đó không chú ý đến những chuyện này cũng có thể tha thứ.

Phải biết cậu ta vẫn luôn sống trong phủ của Lý Tĩnh tướng quân, nên đối với những chuyện này đều không rõ.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Vừa rồi tiểu nhị của tiệm cầm đồ bên cạnh đến báo tiệm cầm đồ bị cháy, thỉnh cầu chưởng quỹ quán trà này có thể đến hỗ trợ, nếu lúc này không thể kịp thời dập tắt lửa, vậy thế lửa có khả năng sẽ lan rộng.

Vì vậy chưởng quỹ và những người khác mới vội vã như vậy, không thấy mọi người đang bưng chậu nước đi ra ngoài, lũ lượt chạy đến hiện trường cứu hỏa sao?" Lý Anh Đức lúc này mới hiểu ra, thảo nào đám người đó đều xách thùng nước chạy ra ngoài, bên ngoài xảy ra hỏa hoạn.

Gặp phải chuyện như vậy cũng không thể ngồi yên không quan

tâm, bèn nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh, nếu chúng ta đã gặp phải chuyện như vậy cũng không thể làm ngơ, ta sẽ góp một chút sức mọn để giúp đỡ, dù sao thêm một người thêm một phần sức mà.” Lúc này nghe Lý Anh Đức nói vậy, thật cảm thấy Lý Anh Đức là một người rất thích giúp đỡ người khác, thật không hổ là một người lính.

Ban đầu còn cảm thấy cậu ta là một công tử bột, bây giờ nghe vậy, lại cảm thấy là một thiếu niên nhiệt huyết dám đảm đương.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: “Ta cũng có ý này, chúng ta ra ngoài quan sát thế lửa xem nên giúp cứu hỏa thế nào.

Tuy mọi người đều cầm chậu nước xông ra ngoài, nhưng tình hình bên ngoài thế nào chúng ta đều không biết.” Lý Anh Đức cảm thấy Lâm Hiên nói rất đúng, bèn hai người vội vàng đi ra ngoài.

Khi ra đến đường, phát hiện tiệm cầm đồ lúc này, thế lửa thật sự rất dữ dội.

Người cứu hỏa ở đây rất đông, trong tay ai nấy đều cầm chậu hoặc thùng, xách nước vào trong.

Nhưng đối với ngọn lửa hung dữ, thật sự là muối bỏ biển, căn bản không có tác dụng lớn.

Xem ra lại sắp nổi gió, nếu lúc này nổi gió, vậy thật sự không phải là một điềm tốt.

Thế lửa mượn sức gió sẽ lan ra cả con đường, lúc đó thật sự tình hình quá nghiêm trọng rồi, không khéo cả con phố đều sẽ bị ảnh hưởng.

Người dân sau chiến loạn đã nghèo đói cùng cực, nếu lúc này lại thêm hỏa hoạn, vậy e rằng là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, khiến họ cảm thấy không thể sống tiếp.

Lâm Hiên thấy tình hình như vậy cũng rất lo lắng, lúc này thật

muốn về doanh trại, để binh sĩ trong doanh trại đến cứu hỏa.

Nhưng đi đi về về sẽ mất rất nhiều thời gian, thật đúng với câu nói, nước xa không cứu được lửa gần.

Phải làm sao bây giờ?

Lý Anh Đức ở một bên nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ngài xem thế lửa lớn như vậy, phải cứu thế nào đây, cũng không biết trong tiệm cầm đồ có người không.

Nếu có người, vậy chẳng phải sẽ gây ra thương vong sao?" Được Lý Anh Đức nhắc nhở, Lâm Hiên cũng ý thức được bây giờ thật sự có chuyện cần xử lý.

Hắn thấy có một người đang ở đó chỉ huy cứu hỏa, nhìn bóng lưng quen thuộc, hóa ra người đó chính là Vũ Nhị Gia, hắn vội vàng đi đến nói với Vũ Nhị Gia: "Vũ Nhị Gia, bây giờ thế lửa khống chế thế nào rồi?

Trong tiệm cầm đồ có thương vong không?" Vũ Nhị Gia thật không ngờ, đối với một người ngoại hương mà lại quan tâm đến hỏa hoạn như vậy.

Phải biết người ta có thể bỏ đi, căn bản không cần quan tâm đến những chuyện này, thấy người ngoại hương cũng nhiệt tình như vậy, ông vội nói với Lâm Hiên: "Bây giờ thế lửa rất hung dữ, nếu lúc này không khống chế được, vậy thật sự sẽ lan sang cả con phố.

Xem ra sắp nổi gió, đối với chúng ta rất bất lợi, ta vừa vào trong, đã hỏi thăm tình hình hiện tại.

May mà người bên trong đều đã kịp thời sơ tán, không có ai ở lại trong tiệm cầm đồ, cũng là trong cái rủi có cái may rồi." Lâm Hiên vừa nghe bên trong không có thương vong, một tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, chỉ cần không có thương vong, những

chuyện khác đều dễ xử lý.

Chuyện tiếp theo là phải dập tắt đám cháy, nếu là ở thời hiện đại, vậy một đội cứu hỏa có thể hoàn toàn giải quyết được rồi.

Nhưng bây giờ là cổ đại, vừa không có xe cứu hỏa cũng không có nhân viên cứu hỏa, bây giờ chỉ dựa vào sức người nguyên thủy nhất để dùng nước dập lửa.

Chương 357

Lâm Hiên cảm thấy đây là lúc mình ra tay, tuy không muốn gây chú ý, nhưng tình hình khẩn cấp, lúc này không cần thiết phải khiêm tốn nữa.

Nếu không, tiếp theo thật sự sẽ có thương vong, vì mắt thấy gió lớn sắp nổi lên, nên vừa rồi hắn không trả lời lời của Vũ Nhị Gia.

Vì tình hình nghiêm trọng, thật không thích hợp để nói nhiều, bây giờ việc cần làm là dốc hết sức mình, trong thời gian ngắn nhất dập tắt đám cháy này.

Nhìn những người này đều đang bận rộn, Lâm Hiên đi đến một nơi không ai chú ý, vội vàng vào hệ thống, nói với hệ thống: "Ta muốn mười bình chữa cháy." "Đinh đông!

Túc chủ!

Thiết bị ngài muốn sử dụng ta đã chuẩn bị xong cho ngài, chỉ cần hao tốn của ngài một ít bạc, hy vọng ngài có thể chuẩn bị sẵn sàng." Lâm Hiên lúc này thật cảm thấy hệ thống này thật quá kỳ quặc, hệ thống của người khác đều có chức năng tự tu luyện, hoặc là giá trị công đức gì đó, nhưng hệ thống này hoàn toàn dùng bạc để nói chuyện.

Lâm Hiên chỉ có thể nói hệ thống này thật quá ham tiền, so với hệ thống, hắn quả thật là muối bỏ biển.

Lâm Hiên nói với hệ thống: "Chấp nhận yêu cầu của ngươi, xin ngươi mau chuẩn bị thiết bị cứu hỏa đi." "Đinh đông!

Túc chủ!

Ngài yên tâm, chỉ cần bạc đủ, ta nhất định sẽ chuẩn bị cho ngài

những gì ngài cần, xin ngài chú ý nhận hàng.” Hệ thống vừa dứt lời, trực tiếp trên giao diện hiển thị trong kho báu của hệ thống, quả nhiên xuất hiện mười bình chữa cháy.

Thực ra trong kho báu này có rất nhiều thiết bị cứu hỏa.

Chỉ vì Lâm Hiên cảm thấy lúc này, nếu lấy hết những thứ này ra, vậy những thôn dân này nhất định sẽ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nên lúc này bảo thủ một chút, trước tiên lấy ra một ít bình chữa cháy là tốt nhất.

Vì Lâm Hiên cũng thấy những bình chữa cháy này đều là loại bình lớn, chắc sẽ không có vấn đề gì với việc dập tắt đám cháy này.

Hắn nghĩ rằng nếu sau khi dập tắt đám cháy, nhất định sẽ tuyển chọn người trong quân binh, thành lập một đội cứu hỏa, như vậy có thể tạo phúc cho bá tánh.

Lâm Hiên vội vàng lấy ra mười bình chữa cháy từ kho báu của hệ thống.

Khi bình chữa cháy được lấy ra, hệ thống trực tiếp nhắc nhở: “Xin túc chủ đừng quên nạp tiền kịp thời, để tránh số dư không đủ!” Khi Lâm Hiên thấy hệ thống nhắc nhở một đoạn như vậy, hắn không khỏi lẩm bẩm một câu: “Tên ham tiền này, ta biết rồi, ta nhất định sẽ nạp tiền kịp thời.” “Hai chúng ta đều là kẻ ham tiền, không thể chỉ để ngươi giàu nứt đố đổ vách, còn ta thì nghèo rớt mồng tơi được, mong lần hợp tác sau, đừng quên nạp tiền, tạm biệt.” Lâm Hiên thật không ngờ chỉ tiện miệng nói một câu, hệ thống lại có thể nghe thấy, xem ra hệ thống này thật sự sắp thành tinh rồi.

Đợi lúc rảnh rỗi, nhất định phải nghiên cứu kỹ, hệ thống này thật sự đã cho hắn quá nhiều bất ngờ.

Bây giờ lại phát hiện hệ thống này lại giống như một đứa trẻ con,

có chút tế bào hài hước.

Xem ra ở đây sẽ không quá nhàm chán, nếu có thể phát hiện ra những chức năng khác, vậy chẳng phải tốt sao?

Lâm Hiên biết việc cấp bách nhất bây giờ không phải là nghiên cứu hệ thống, mà là làm thế nào để dập tắt đám cháy.

Bây giờ mười bình chữa cháy đã được lấy ra thành công từ hệ thống, vậy chuyện tiếp theo là phải dạy mọi người cách sử dụng bình chữa cháy này.

Không biết khả năng tiếp thu của họ thế nào, việc vận chuyển mười bình chữa cháy ra đường cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tuy Lâm Hiên sức lực lớn, nhưng nếu lúc này, thật sự phải lần lượt vận chuyển chúng đi, vậy thật sự sẽ lãng phí thời gian.

Vào lúc quan trọng, Lâm Hiên phát hiện Lý Anh Đức đang chạy về phía này, đến đúng lúc lắm, vì lúc này đang cần người giúp.

Lý Anh Đức vừa chạy đến, nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta vừa rồi chỉ lo cứu hỏa, lại không biết ngài đi đâu, ta tưởng ngài cũng xông vào đám cháy rồi.

Thật sự dọa ta chết khiếp, bèn đi tìm khắp nơi, phát hiện ngài ở đây." Lâm Hiên đáp: "Ta ở đây có việc, mau giúp ta chuyển đồ đi, ta đã chuẩn bị một số thứ để chữa cháy, chắc sẽ có ích." Lý Anh Đức lúc này mới phát hiện sau lưng Lâm Hiên có mười cái bình giống như thùng nước, đây là lần đầu tiên cậu ta thấy loại bình này.

Vì cái bình này thật sự rất đẹp, bên ngoài đều là màu đỏ, nếu tiên sinh nói có thể dùng để chữa cháy, vậy chắc là bảo bối chữa cháy.

Nhưng Lý Anh Đức chưa từng thấy cũng không biết sử dụng thế nào, Lý Anh Đức cũng rất không hiểu, những cái bình này từ đâu ra?

Chẳng lẽ tiên sinh biết cách không thủ vật sao?

Lý Anh Đức hỏi Lâm Hiên: “Ngài biết cách không thủ vật sao?

Những bảo bối chữa cháy này của ngài từ đâu ra vậy?

Ta chưa từng thấy bao giờ.” Lâm Hiên lúc này chỉ cảm thấy Lý Anh Đức giống như mười vạn câu hỏi vì sao, cứ hỏi tới hỏi lui, cảm thấy nhất thời khó mà giải thích rõ ràng cho Lý Anh Đức, bây giờ quan trọng nhất là cứu hỏa.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: “Trước tiên đừng quan tâm những bảo bối này từ đâu ra, bây giờ việc cấp bách là làm thế nào để cứu hỏa, bây giờ trước tiên giúp ta mang những cái bình này ra phía trước.

Còn về việc chúng từ đâu ra, sau này ta nhất định sẽ nói rõ cho cậu, chỉ cần cậu biết tiên sinh của cậu là một cao nhân phi thường là được rồi.” Lý Anh Đức ở một bên nghe ra lúc này Lâm Hiên thật sự có chút sốt ruột.

Giống như Lâm Hiên nói, bây giờ thế lửa đã rất dữ dội rồi, nếu còn tiếp tục ở đây, e rằng lửa sẽ lan vào trong.

Tiên sinh không giống người khác, có thể chế tạo ra vũ khí cao cấp như vậy, huống hồ là mấy bình chữa cháy nhỏ bé này.

Hắn định vác bình chữa cháy chạy ra ngoài, Lâm Hiên thấy tư thế của Lý Anh Đức vội vàng ngăn lại, nói với Lý Anh Đức: “Bình chữa cháy này phải dùng tay xách, tuyệt đối không được vác, nếu vác sẽ gây nguy hiểm.

Chương 358

Chỉ cần xách ra đường là được rồi, các bước tiếp theo ta sẽ nói cho cậu, đợi cậu mang bình chữa cháy ra ngoài, lại gọi cho ta mấy người.

Đều phải làm theo phương pháp này, nhất định phải nghe theo chỉ huy của ta, nếu không nghe theo chỉ huy của ta, lúc đó sẽ xảy ra nguy hiểm, nhớ chưa?" Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên phân phó, vội vàng xách một bình chữa cháy ra đường.

Lý Anh Đức lúc này cũng muốn gọi mấy người đến chỗ tiên sinh, nhưng ở đây người lạ đất lạ, biết gọi ai đây.

Mọi người đối với lời nói của cậu ta cũng không để ý, đành phải chạy nhanh về chỗ Lâm Hiên.

Lâm Hiên thấy chỉ có một mình cậu ta chạy về, liền hiểu ra, quả thật vừa rồi có chút sơ suất.

Phải biết đây không phải quân doanh, chỉ cần phân phó một tiếng là có người nghe lệnh.

Huống hồ họ chỉ vừa mới đến, ở đây chắc không có uy tín gì, bèn không tiếp tục nữa.

Cùng với Lý Anh Đức, hai người lần lượt xách các bình chữa cháy ra đường.

Trong lúc đó, tiểu nhị nhìn thấy Lâm Hiên cầm những cái bình kỳ lạ đó cũng đi theo sau Lâm Hiên.

Phát hiện Lâm Hiên dùng tay xách những bình chữa cháy này, gã cũng làm theo phương pháp của Lâm Hiên.

Lâm Hiên thấy tiểu nhị có thể tham gia cùng Lý Anh Đức, vô cùng

vui mừng, vì tình hình khẩn cấp cũng không nói nhiều nữa.

Thấy những bình chữa cháy này đều được vận chuyển an toàn ra đường, Lâm Hiên một lòng buông xuống, liền nói với Lý Anh Đức: "Có thấy trên bình chữa cháy này có một cái chốt an toàn không?" Lý Anh Đức thật sự không hiểu chốt an toàn mà Lâm Hiên nói là cái gì, nhưng nhìn vào bộ phận mà Lâm Hiên chỉ, cậu ta liền hiểu ra.

Lâm Hiên lúc này mới nhận ra, ở thời đại này nói chốt an toàn, chắc chắn họ sẽ không hiểu.

Chỉ thấy hắn cầm lấy bình chữa cháy, sau đó lắc lắc, tiếp theo rút chốt an toàn ra, nắm chặt phần đầu của vòi phun.

Lâm Hiên lúc này xách bình chữa cháy, đi đến phạm vi an toàn cách ngọn lửa khoảng mấy mét.

Nắm chặt phần đầu của vòi phun, nhắm thẳng vào ngọn lửa phía trước, sau đó ấn van xuống bắt đầu phun.

Khi bột khô trong bình chữa cháy được phun ra, Lâm Hiên nhắm vào một chỗ, ngọn lửa ở đó lập tức bị dập tắt.

Lý Anh Đức ở một bên thấy thao tác thần kỳ của tiên sinh, cảm thấy bình chữa cháy trong tay tiên sinh thật sự quá tuyệt vời.

Tuy vừa rồi tiên sinh chỉ trình diễn một lần, nhưng may mà cậu còn trẻ, trí nhớ siêu cường, nên làm theo cách của tiên sinh.

Quả nhiên cũng thành công dập tắt ngọn lửa trước mắt, lúc này thật sự cảm thấy rất có thành tựu, trong lòng vô cùng vui sướng.

Hắn nghĩ rằng chỉ cần có bảo bối này, vậy đám cháy lớn sẽ bị dập tắt trong thời gian ngắn.

Những hương thân khác nhìn Lâm Hiên cầm một thứ kỳ lạ như vậy có thể dập lửa, đều cảm thấy vô cùng mới lạ, cũng nháo nhào đi

đến muốn dùng bình chữa cháy.

Thực ra Lâm Hiên rất hiểu tâm lý của họ, nhưng dùng bình chữa cháy không thể tùy tiện.

Nếu thao tác không đúng, vậy sẽ gây ra thương tổn thứ hai, những hương thân này không thể có khả năng tiếp thu siêu cường như Lý Anh Đức.

Lâm Hiên cảm thấy lúc này cần phải kịp thời giải thích tình huống, nếu không các vị hương thân thực sự ùa lên sử dụng không đúng cách thì hậu quả sẽ khôn lường.

Lâm Hiên nói với mọi người: "Các vị hương thân, thứ này thực sự không thích hợp để mọi người tùy tiện sử dụng, bởi vì nếu thao tác không đúng cách, nó có thể phát nổ." Các hương thân vừa nghe thấy Lâm Hiên nói nếu sử dụng không đúng cách sẽ phát nổ thì sợ hãi vội vàng tránh xa.

Bảo bối này dù có tốt đến đâu nhưng nếu bị làm cho nổ tung, thì lúc đó không những lửa không tắt mà còn thêm phiền phức.

Lâm Hiên thấy các hương thân tản ra, ngược lại có chút yên tâm, bởi vì có hắn và Lý Anh Đức cùng tham gia, hỏa hoạn hẳn là sẽ được khống chế trong thời gian ngắn.

Tuy nhiên, trong số những hương thân bỏ đi, vẫn có một hai người gan dạ ở lại.

Trương Tử Hoành và Lý Vô Niên đi tới trước mặt Lâm Hiên, nói: "Có thể dạy chúng ta cách sử dụng mấy cái bình kỳ quái này không?

Chúng ta... chúng ta chắc là có thể học được." "Nhìn xem, các vị đều là người xứ khác mà còn ở đây liều mạng cứu hỏa, chúng ta thân là người cùng làng, nếu không ra tay thì chẳng phải để người ta chê cười sao?" Lâm Hiên nhìn hai người này, cảm giác dáng vẻ cũng khá

thông minh, bèn nói: "Được, đã như vậy thì hai vị hãy thử xem, nhưng nhất định phải làm theo chỉ dẫn của ta, tuyệt đối không được khinh cử vọng động.

Nếu lơ là một chút thì thực sự là chuyện rất nguy hiểm.

Mấy cái bình này tên gọi là bình chữa cháy (diệt hỏa khí)." "Khi sử dụng thì phải lắc đều, nhớ kỹ tuyệt đối không được để nằm ngang, việc cần làm là xách lên, sau đó làm theo phương pháp của ta là được.

Ta tin tưởng các vị đều là người thông minh, đã có can đảm đứng ra thì nhất định sẽ học được.

Cũng không khó lắm đâu, đều là mấy thao tác đơn giản, đừng giở trò khôn vặt là được." Ngay sau đó, Lâm Hiên làm mẫu một lần.

Hai người kia nhìn thấy Lâm Hiên làm mẫu cũng học theo rất nhanh.

Quả nhiên, bọn họ thật sự đã thành công sử dụng bình chữa cháy trong thời gian ngắn.

Chương 359

Có thêm Trương Tử Hoành và hai người nữa gia nhập, ngọn lửa đã được dập tắt thành công.

Chúng nhân cảm thấy thực sự quá kinh ngạc, nếu là trước kia thì e rằng ngọn lửa này thật sự không khống chế nổi.

Nhìn dáng vẻ vừa rồi gió lại to, có thể cả con phố này đều sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn.

Khi các hương thân nhìn thấy đám cháy lớn được dập tắt thành công, ai nấy đều buông chậu nước trong tay xuống, có người còn cao hứng vỗ tay nhảy cẫng lên.

Lâm Hiên đương nhiên cũng rất vui mừng, tuy rằng cùng những người ở đây không thân không thích, nhưng nơi này dù sao cũng là lãnh thổ Đại Đường, bọn họ cũng là một phần tử của Đại Đường.

Chỉ thấy các hương thân dưới sự dẫn dắt của Vũ Nhị Gia đều đi tới trước mặt Lâm Hiên.

Vũ Nhị Gia nói với mọi người: "Mọi người, lần này lửa lớn có thể được cứu chữa thành công, chẳng lẽ không nên cảm tạ vị quý nhân trước mặt này sao?" Các hương thân đồng thanh đáp: "Nên!" Vũ Nhị Gia tiếp lời: "Vị quý nhân này là một người xứ khác, cùng chúng ta không thân không thích, người ta có thể bỏ đi là xong chuyện, hoàn toàn không cần quản chúng ta, thế nhưng ngài ấy lại gia nhập vào việc cứu hỏa.

Ngài ấy dùng bảo bối giúp chúng ta dập lửa, chính vì có ngài ấy tham gia nên trận đại hỏa này mới có thể được dập tắt thành công.

Các hương thân, theo ta thấy, chúng ta nên dập đầu tạ ơn quý nhân

một cái, mọi người thấy có được không?" Xem ra Vũ Nhị Gia bình thường nhân duyên rất tốt, cho nên ở Cư An Trấn mới có thể hô một tiếng là trăm người hưởng ứng.

Các hương thân vừa nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, đều tề chỉnh quỳ rạp xuống đất dập đầu với Lâm Hiên.

Lâm Hiên thực sự không ngờ tới, hắn chẳng qua chỉ ra tay tương trợ, tận chút sức mọn mà thôi.

Nhưng những bách tính này lại đối đãi với hắn bằng đại lễ như vậy, khiến hắn cảm thấy có chút không chịu nổi.

Nhưng nhìn thấy những người dân này đều chân thành quỳ trên mặt đất, dùng phương thức này để bày tỏ lòng biết ơn, hắn biết nếu lúc này từ chối cái quỳ lạy của họ thì họ sẽ rất khó chịu, cho nên không đi ngăn cản.

Lâm Hiên đứng một bên nói với các hương thân: "Ta cũng chỉ là tận chút sức mọn, mọi người đối với ta hành đại lễ như vậy, ta thật sự có chút khó chấp nhận.

Nhưng nể tình mọi người đều thật lòng thật dạ, vậy ta cũng ở đây đáp lễ các vị hương thân." Đương nhiên Lâm Hiên đáp lễ không phải giống như bách tính quỳ trên mặt đất, hắn đứng đó cúi người thật sâu, vái chào những người dân này một cái.

Vũ Nhị Gia thấy Lâm Hiên cúi chào đáp lễ hương thân, trong lòng thực sự bội phục vị Lâm Hiên này.

Có thể trong lúc nguy nan dám kịp thời đưa tay cứu viện, lại có thể tri thư đạt lý như vậy, thực sự là một người tốt hiếm có.

Thấy mọi người đã lễ thượng vãng lai xong, trong lòng Lâm Hiên thoải mái hơn một chút, hắn nói với mọi người: "Các vị hương thân hãy tránh xa nơi này một chút, mọi người cũng thấy rồi đấy, ngọn lửa

này thực sự rất hung mãnh, cái tiệm cầm đồ này cũng cháy gần hết rồi.

Hy vọng mọi người đừng đi vào trong nữa, ngộ nhỡ có chuyện bất trắc, đồ vật từ trong phòng rơi xuống sẽ đập trúng mọi người.

Hy vọng mọi người đều có thể tránh xa nơi này, ai về nhà nấy đi thôi." Lâm Hiên quay người nói với Vũ Nhị Gia: "Ta nhìn ra được ngài là người có uy vọng cao nhất ở đây, cho nên phải phiền ngài tổ chức một số người tiến hành kiểm tra hậu quả, ta sợ rằng có nơi nào đó bị bỏ sót sẽ dẫn đến hỏa hoạn lần thứ hai." Vũ Nhị Gia thực sự không ngờ Lâm Hiên cư nhiên lại chu toàn như vậy, liền hiểu ý tứ của hắn.

Vừa rồi để các hương thân đi về là để sơ tán đám đông, còn việc tổ chức một số người đương nhiên là chỉ những thanh niên trai tráng trong làng.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Vị tiên sinh này, ngài lo nghĩ thực sự quá chu toàn, ngài yên tâm, ta sẽ tổ chức mấy thanh niên trai tráng trong làng.

Phải biết là chúng ta hiện tại rất thiếu người trẻ khỏe, vừa mới trải qua một cuộc chiến tranh, có người đều đi tòng quân rồi, để lại cũng chỉ toàn người già yếu bệnh tật.

May mà lần chiến tranh này chúng ta giành thắng lợi, để những thanh niên trai tráng kia đều trở về, tuy rằng có người hiện tại đang ở nhà dưỡng thương, nhưng cũng có người đã lao vào sản xuất lao động.

Không biết có ở đây không, ta hiện tại đi xem thử, ta vừa mới nhìn thấy Trương Tử Hoành và Lý Vô Niên hai người bọn họ ở đây." Nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, Lâm Hiên cũng hiểu được tình hình hiện tại xác thực đúng như lời ông ta nói, phàm là trai tráng đều đi lính đánh giặc rồi, chỉ là không biết những người trở về nhà tình trạng ra sao.

Lâm Hiên thầm nghĩ, Vũ Nhị Gia nói Trương Tử Hoành và Lý Vô Niên, chẳng lẽ là hai người thanh niên vừa cùng hắn sử dụng bình chữa cháy sao?

Tuy rằng thân thể có chút đơn bạc nhưng xác thực đầu óc rất linh hoạt, nếu Lâm Hiên đoán không sai thì có khả năng đều là thư sinh.

Vũ Nhị Gia nói xong liền vội vàng rời khỏi chỗ Lâm Hiên đi vào trong làng tìm thanh niên, không mất bao lâu, Vũ Nhị Gia trở lại, sau lưng ồn ào náo nhiệt dẫn theo gần mười thanh niên trai tráng.

Lâm Hiên trong đám người cũng nhìn thấy Trương Tử Hoành và Lý Vô Niên.

Hắn phát hiện mười người này có một đặc điểm chung, đó là tuy nhìn thì trẻ tuổi, nhưng thân thể lại không cường tráng, ngay cả Lý Anh Đức bên cạnh hắn cũng không bằng.

Nếu Lâm Hiên đoán không sai, những người này đều là thư sinh không thể ra tiền tuyến chinh chiến.

Lâm Hiên lúc này thật sự cảm thán, từng xem trong sách vở bình luận về thư sinh cổ đại, thường dùng câu "trăm cái vô dụng là thư sinh".

Bởi vì quanh năm chỉ biết đọc sách nên hình thành một đặc điểm là thân thể đều rất suy nhược.

Lâm Hiên từng thấy một bài văn chương chuyên đề cập đến việc có thư sinh vì quanh năm đọc sách, thân thể yếu đến mức ngay cả ngựa cũng không cưỡi nổi.

Lúc này Lâm Hiên chỉ cảm thấy Lý Anh Đức bên cạnh mình thật sự rất khá, không chỉ đầu óc tinh minh mà còn thân cường lực tráng, đây mới là dáng vẻ mà một người thanh niên nên có.

Hiện tại đang ở thời đại này, thỉnh thoảng sẽ có chiến tranh bùng

nổ, trong triều đình đối với võ tướng cũng rất coi trọng.

Lâm Hiên cảm thấy bất kể lúc nào cũng phải văn võ song toàn, chỉ biết cầm quân đánh giặc mà không có đầu óc cũng không được.

Có những thư sinh chỉ biết bàn việc binh trên giấy mà không có thực chiến kinh nghiệm, chỉ dựa vào cái miệng nói hươu nói vượn, luôn ảo tưởng dựa vào khẩu tài hùng biện thiên hạ thì cũng rất thiếu thực tế.

Chương 360

Khi Lâm Hiên nhìn thấy sự khác biệt giữa văn sinh và vũ sinh, hắn hiểu rằng cũng giống như sự khác biệt giữa văn khoa và lý khoa ở thời hiện đại vậy, bất kể thời đại nào cũng cần nhân tài phát triển toàn diện.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Thật sự vất vả cho ngài, có thể trong thời gian ngắn như vậy chiêu mộ được nhiều người thế này, nhất định cũng tốn không ít sức lực đi." Vũ Nhị Gia đáp: "Kỳ thực cũng không tốn sức lắm, trong đó có Trương Tử Hoành và Lý Vô Niên vừa tham gia cứu hỏa, còn lại là mấy tên mọt sách cả ngày không ra khỏi cửa, chỉ biết ở nhà ôm sách thánh hiền.

Nếu là bình thường thì ta sẽ không đi tìm bọn họ, nhưng hiện tại sự tình khẩn cấp, không còn cách nào khác nên ta gọi tất cả đến." Lâm Hiên từ lời nói của Vũ Nhị Gia cũng có thể nghe ra, ông ta đối với đám thư sinh này thật sự có chút cái nhìn riêng.

Nhưng mặc kệ thế nào, có thể có mặt vào lúc này thì chứng tỏ đều là người tốt.

Lâm Hiên hiện tại có một nghi vấn, lửa đã cứu được rồi, nhưng tại sao chủ nhân của tiệm cầm đồ lại không xuất hiện?

Vì sao chỉ có một mình Vũ Nhị Gia ở đây chạy đôn chạy đáo, chẳng lẽ chưởng quầy tiệm cầm đồ có nỗi khổ tâm gì sao?

Hoặc là thật sự có người thương vong?

Lâm Hiên hỏi Vũ Nhị Gia: "Ngài có quen biết chủ nhân tiệm cầm đồ này không?

Vì sao đến giờ ta vẫn chưa thấy chủ nhân tiệm cầm đồ xuất hiện,

không phải là xảy ra thương vong gì chứ?" Vũ Nhị Gia thở dài một hơi, nói với Lâm Hiên: "Chủ nhân tiệm cầm đồ là một người bà con của ta.

Có thể gây dựng được cơ ngơi buôn bán thế này thực sự rất không dễ dàng, nàng ấy đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

Lúc mới bắt đầu, việc làm ăn của tiệm cầm đồ cũng không tốt, nhưng dưới sự nỗ lực kinh doanh của nàng ấy, mắt thấy việc làm ăn càng làm càng tốt, càng làm càng lớn.

Nhưng trận chiến tranh lần này mang lại cho nàng ấy tổn thất rất lớn, vốn định sau khi chiến tranh kết thúc có thể chỉnh trang lại gia viên, nào ngờ lại xảy ra sự tình như thế này.

Người chống đỡ tiệm cầm đồ là một góa phụ dẫn theo một đứa con nhỏ, cái nhà này thật sự không dễ làm chủ a, xảy ra đại hỏa thế này nàng ấy cũng không biết nên làm thế nào nữa." Khi Lâm Hiên nghe đến đây, mới hiểu hóa ra chủ nhân tiệm cầm đồ là một góa phụ, xem ra thật sự rất không dễ dàng.

Một người phụ nữ phải làm buôn bán ở đây, lại thêm một đứa con, thật sự phải bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

Lâm Hiên lúc này thật sự cảm thán, người sống trên đời thật sự không dễ dàng, vốn định chỉnh trang lại gia viên, lại không ngờ gặp phải chuyện này.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Vậy thì ta hiểu rồi, xác thực làm một người phụ nữ rất không dễ dàng, phải chống đỡ một việc buôn bán càng không dễ, huống hồ ở nơi này của chúng ta, phụ nữ thật sự không thích hợp xuất đầu lộ diện làm buôn bán, thật sự khổ cho nàng ấy." Lâm Hiên biết ở thời đại kia phụ nữ có thể ra ngoài làm việc, cũng có thể giống như đàn ông nuôi gia đình.

Nhưng ở thời cổ đại, lý lẽ dạy rằng phụ nữ đều phải được nuôi trong nhà, nếu không phải có tình huống vạn bất đắc dĩ, bọn họ đều sẽ không xuất đầu lộ diện.

Thảo nào lửa lớn đã được cứu mà nữ chủ nhân lại chậm chạp không xuất hiện, hóa ra trong đó cư nhiên có ẩn tình như vậy.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ngài thật sự là người có học thức, lời nói ra cũng không giống người thường, đúng như ngài nói, thật sự rất không dễ dàng.

Nhưng ở đây có người không hiểu chuyện, thường xuyên đến tiệm cầm đồ trêu chọc, cũng may người bà con xa này của ta là người có tính tình khá cương liệt.

Thời gian lâu dần mọi người cũng đều biết tính cách đó nên đều không dám trêu chọc nữa.

Hơn nữa người bà con này của ta đồng thời cũng là một người có tác phong tương đương chính phái.

Cho nên hương thân đối với nàng ấy cũng đều rất kính bội, khi xuất hiện hỏa hoạn mới có thể kịp thời chạy vào cứu hộ." Vũ Nhị Gia không nói những lời này thì Lâm Hiên cũng có thể đoán được, nữ chủ nhân tiệm cầm đồ cũng nhất định là một người phẩm cách đoan chính.

Nếu không thì những hương thân này sẽ không bán mạng đi cứu hỏa như vậy, bất kể lúc nào, trong nhân tính đều có chút thái độ "việc không liên quan đến mình thì treo lên cao".

Nếu một người lúc bình thường có thể hay giúp đỡ người khác, như vậy mọi người mới có thể ghi nhớ, cho nên khi có chuyện xảy ra cũng đều sẽ vươn tay viện trợ.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Xem ra nữ chủ nhân tiệm cầm đồ đã ủy thác toàn quyền việc này cho ngài, vậy thì việc tiếp theo dễ làm

rồi.

Chúng ta trước tiên phải dẫn theo mười người này vào hiện trường xem xét tình huống, đồng thời cũng phải tìm ra nguồn lửa, rốt cuộc là nguyên nhân gì dẫn đến cháy tiệm cầm đồ." Vũ Nhị Gia đáp: "Tiên sinh ngài đoán đặc biệt đúng, nữ chủ nhân tiệm cầm đồ vì ngại là thân phụ nữ không tiện ra mặt nói chuyện, cho nên toàn quyền ủy thác ta cùng ngài thương thảo việc này.

Nàng ấy chỉ nhờ ta chuyển lời rằng thật sự vô cùng cảm tạ hảo tâm của ngài đã giúp đỡ, sau khi xong việc nhất định sẽ trọng tạ." Nghe Vũ Nhị Gia miêu tả, Lâm Hiên biết nữ chủ nhân này là người như thế nào rồi.

Tuy rằng phụ nữ lúc gặp chuyện có những chỗ nhu nhược, nhưng trong cách xử sự thật sự không thua kém đàn ông, suy nghĩ cũng rất chu toàn.

Lâm Hiên đương nhiên không tham đồ chút thù lao kia của người ta, bởi vì đối với hắn mà nói thực sự chỉ là chín trâu mất một sợi lông.

Huống hồ có thể ra tay tương trợ cũng không phải vì nguyên nhân này, thực sự là vì tình thế hỏa hoạn bắt buộc, nếu không quản đám cháy này thì lương tâm hắn cũng sẽ bị khiển trách.

Nhưng mặc kệ thế nào, có câu nói này của nữ chủ nhân, khiến Lâm Hiên cảm thấy trong lòng đặc biệt thoải mái.

Bởi vì bất kể lúc nào hắn cũng thích ở cùng những người biết tri ân cảm ân, chuyện này cùng bạc tiền hoàn toàn không có bất cứ quan hệ gì.

Cách đối nhân xử thế của nữ chủ nhân tiệm cầm đồ thực sự kín kẽ không chê vào đâu được.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Vị nữ chủ nhân này nhất định cũng

là một người không tầm thường, nhìn cách xử thế này, ta thân là một nam nhân thật sự rất kính bội, vì chuyện này ta nhất định sẽ giúp đến cùng.

Hai chúng ta đừng ở đây nói nhảm nữa, mau dẫn theo 'Tiêu Phòng Đội' lâm thời của chúng ta vào hiện trường xem xét hỏa hoạn đi thôi." Lý Anh Đức đứng bên cạnh nãy giờ vẫn không nói gì, bởi vì cậu biết khi Tiên sinh đang nói chuyện với người khác thì mình không thích hợp mở miệng.

Nhưng khi nghe thấy Tiên sinh nói "Tiêu Phòng Đội", cậu cảm thấy có chút hồ đồ.

Tiêu Phòng Đội là đội gì vậy?

Chương 361

Lý Anh Đức hỏi Lâm Hiên: "Tiên sinh, cái Tiêu Phòng Đội mà ngài vừa nói là đội gì vậy?

Ta trước giờ chưa từng nghe qua, chẳng lẽ trong này chúng ta còn có quân đội khác sao?" Lý Anh Đức nếu không nói thì Lâm Hiên cũng lờ đi sự tồn tại của cậu, vừa rồi mải mê cứu hỏa cư nhiên quên mất Lý Anh Đức.

Phải biết vừa rồi Lý Anh Đức biểu hiện cũng tương đương anh dũng vô cùng, thế mà người ta lại có thể im lặng như thế, xem ra tiểu tử này thật sự đã học được cách thẩm thời độ thế rồi.

Lâm Hiên đương nhiên biết cái gọi là "Tiêu Phòng Đội" là chỉ mười gã thư sinh kia, nhưng hắn biết đây đều thuộc về danh từ hiện đại, nói ra như vậy bọn họ đương nhiên không hiểu chuyện gì rồi.

Hắn cũng ý thức được vừa rồi lỡ lời, vội vàng giải thích với Lý Anh Đức và Vũ Nhị Gia: "Cái Tiêu Phòng Đội mà ta nói, là chỉ mười người chúng ta lâm thời tổ chức để tiến hành hiện trường khám xét, gọi tắt là Tiêu Phòng Đội." Ngay cả Vũ Nhị Gia đứng bên cạnh cũng không hiểu Tiêu Phòng Đội rốt cuộc là chuyện gì, nhưng lại ngại không dám hỏi.

May mắn là có người cùng chung lòng hiếu kỳ đã mở miệng, ông ta cũng hiểu ra là chuyện gì.

Thật sự là Tiên sinh nhà người ta có trình độ, trong thời gian ngắn như vậy cư nhiên nghĩ ra từ "Tiêu Phòng Đội", vị tiên sinh này thật sự không giống với các tiên sinh ở nơi khác.

Chỗ nào cũng có nhiều thứ mới lạ vượt quá phạm vi nhận thức của mọi người, Vũ Nhị Gia cảm thấy thật sự gặp được cao nhân, sau

này hai người thật sự là có duyên phận.

Vị tiên sinh này không những học thức uyên bác mà còn bình dị gần gũi, một chút cũng không giống mấy gã tú tài trong trấn hễ mở miệng là chua loét, thường xuyên coi thường mấy kẻ võ biền.

Vũ Nhị Gia lúc này thật sự càng nhìn càng thưởng thức vị quý nhân trước mắt này, sau khi xong việc nhất định phải tiếp cận vị quý nhân này nhiều hơn một chút.

Lý Anh Đức nghe thấy lời giải thích của Tiên sinh, cũng đã hiểu, nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta hiểu cái Tiêu Phòng Đội của ngài rồi, hóa ra là chỉ đám người này, Tiên sinh ngài thật sự tri thức uyên bác nha, ta thật sự quá bội phục." Lâm Hiên nghe Lý Anh Đức khen như vậy, cảm thấy tiểu tử này mấy môn khác thì học chậm, nhưng cái công phu nịnh nọt này lại học nhanh như thế, bèn nói với Lý Anh Đức: "Được rồi, đừng mất thời gian ở đây khen ta nữa, chúng ta mau chóng vào hiện trường xem một chút đi." Trải qua một trận đại hỏa như vậy, tiệm cầm đồ bị thiêu đốt đến chi li phá toái, chỉ còn lại vài cái xà nhà lung lay sắp đổ, một chút trọng lực cũng không chịu nổi, cảm giác gió thổi qua cũng có thể rơi xuống.

Lâm Hiên lúc này cảm thấy thật sự không thích hợp đi vào trong đó, nếu không cẩn thận thì thật sự sẽ xảy ra tai nạn, nhưng sự việc tiếp theo cũng không thể không quản lý.

Nhìn những người bên cạnh một chút thiết bị bảo hộ cũng không có, người ta lính cứu hỏa khi cứu hỏa đều đội mũ bảo hiểm mặc đồ bảo hộ, nhưng ở đây một chút thiết bị cũng không có thì phải làm sao?

Lấy ra bình chữa cháy đã thuộc loại vô cùng hấp dẫn ánh mắt rồi, nếu lại lấy ra mấy cái mũ bảo hộ, như vậy chẳng phải càng thu hút sự chú ý sao?

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia bên cạnh: "Tiệm cầm đồ này bị thiêu

thành cái dạng này rồi, thật sự không thể ở được nữa, xem ra phải phá đi xây lại thôi." Vũ Nhị Gia đáp: "Tiên sinh nói không sai, thật sự không thể tiếp tục ở được nữa, đều cháy thành cái dạng này rồi chỉ có thể xây lại.

Chỉ không biết trong đống đổ nát này liệu còn tồn lưu thứ gì hữu dụng không, phải biết vừa rồi lửa lớn khá hung mãnh, đồ đạc bên trong đều không kịp chuyển ra ngoài." Lâm Hiên nói: "Ta thấy ngài là người tập võ, ta không biết trong nhà ngài liệu có thứ gì tương tự như mũ giáp (đầu khôi) không, nếu có những thứ như vậy thì chúng ta có thể vào trong tiệm cầm đồ giúp thu dọn." Lâm Hiên nghĩ rằng nghe tên tiểu nhị nói gia đình ông ta có nuôi gia đinh biết võ, khả năng sẽ có mấy cái mũ giáp mà binh lính đội trên chiến trường, nếu có thì quá tốt rồi.

Tối thiểu đội mấy cái mũ giáp đó có thể bảo vệ đầu, không đến mức có tính mạng nguy hiểm, như vậy mới có thể tiến hành công việc tiếp theo.

Vũ Nhị Gia được Lâm Hiên nhắc nhở liền lập tức hiểu ra dụng ý của hắn, bèn nói: "Tiên sinh nhắc nhở rất đúng, trong nhà ta đích xác có một số mũ giáp dùng khi đánh trận, ta sẽ phái người về nhà lấy.

Tiên sinh ngài đừng sốt ruột, nhà ta cách đây không xa, bọn họ hẳn là sẽ quay lại ngay." Vũ Nhị Gia nói xong một câu, vội vàng phân phó người bên cạnh, bảo hắn về nhà lấy một ít mũ giáp, dặn dò nhất định phải đi nhanh về nhanh.

Lâm Hiên thấy người kia về lấy mũ giáp cũng cảm thấy sự tình dù gấp gáp cũng không kém một bước này, dù sao cũng là chuyện liên quan đến tính mạng, phải đặt an toàn lên hàng đầu.

Nhân lúc chờ lấy mũ giáp, Lâm Hiên quan sát kỹ mọi tình huống xung quanh.

Vừa rồi khi tới Cư An Trấn, hắn phát hiện nhà nào cũng đóng chặt cửa nẻo.

Tuy rằng vừa rồi một trận đại hỏa khiến những người này đều chạy ra đường, nhưng khi thấy lửa tắt, mọi người lại ai về nhà nấy.

Lâm Hiên phát hiện kỳ thực nhà nào cũng rách nát, nhưng nơi này lại cách kinh đô xa như vậy, cho nên vật liệu xây dựng nhất định vô cùng khan hiếm.

Ví dụ như cái tiệm cầm đồ trước mặt, đương nhiên không thể tiếp tục ở người được nữa, muốn xây lại cái tiệm này tất nhiên phải tốn một khoản ngân lượng nhất định.

Lâm Hiên phát hiện trong hoàn cảnh hiện tại, nếu muốn mua vật liệu xây dựng, hẳn là sẽ tốn kém lắm.

Lúc này Lâm Hiên đang tính toán, nếu có thể cung cấp một số vật liệu xây dựng cho bách tính địa phương, thì không những có thu nhập mà còn giúp người dân thuận tiện hơn.

Đương nhiên, phải khống chế giá cả vật liệu xây dựng trong phạm vi mà bách tính có thể chấp nhận được.

Đã có kế hoạch ở lại đây lâu dài, vậy thì quyết định lấy của dân dùng cho dân, tiền túi của hắn dù có rủng rỉnh cũng không thể quên những ngân lượng này từ đâu mà ra.

Bởi vì lúc này Lâm Hiên có thể có được tài phú cực lớn, đối với việc kinh doanh này hắn thật sự không quá để ý, cái hắn để ý là làm sao kiếm được số bạc này.

Cho nên hắn muốn làm một số việc có ý nghĩa đối với người dân nơi đây, cũng không uổng công đến đây một chuyến.

Lâm Hiên hỏi Vũ Nhị Gia: "Ta có một chuyện muốn hỏi." Vũ Nhị Gia rất thích nghe mỗi câu nói của vị tiên sinh này, nghe cứ như tiếng

vàng ngọc, thấy hắn có chuyện muốn hỏi, vội vàng đáp: "Tiên sinh có chuyện gì cứ việc mở miệng yên tâm, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ tận lực đi làm." Lâm Hiên thấy giọng điệu của Vũ Nhị Gia cứ như muốn cùng hắn nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, bèn nói: "Ta chỉ muốn hỏi, ở đây nếu muốn xây nhà, những vật liệu xây dựng cần mua thì trên trấn chúng ta có bán không?" Vũ Nhị Gia vừa nghe Lâm Hiên hỏi vậy càng thêm bội phục, người ta còn đang lo lắng giúp xây dựng lại gia viên, nhìn xem giác ngộ của người ta cao bao nhiêu a!

Ông ta đáp: "Tiên sinh thực không dám giấu, ở chỗ chúng ta muốn xây một cái nhà thật sự quá không dễ dàng, có thể tốn hết tâm huyết cả đời.

Ngài cũng thấy rồi đấy, chỗ chúng ta cây cối khó mua, gạch xanh cũng vô cùng khan hiếm, cho nên xây một cái nhà thực sự quá khó khăn.

Lấy người bà con nhà ta làm ví dụ đi, muốn xây lại cái tiệm cầm đồ này, e rằng thật sự phải vét sạch mọi tích súc.

Nhưng ai mà chẳng muốn có một cái nhà của riêng mình, tổng không thể để đứa con còn nhỏ như vậy phải sống cảnh ăn nhờ ở đậu mãi được.

Đã quen ở nhà rộng rãi, giờ bảo đi ở nhà tranh vách đất, liệu có ở nổi không?

Vét sạch tâm huyết cũng phải đi xây nhà a.

Chương 362

Haizz, ta đều thay người bà con kia cảm thấy phát sầu, đại loạn vừa qua, túi tiền của ai cũng chẳng dư dả gì, mẹ con hai người bọn họ những ngày sau này biết sống sao đây?" Lâm Hiên nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, quả nhiên chứng thực suy đoán của hắn là đúng, vật liệu xây dựng ở đây vô cùng khan hiếm.

Xem ra muốn xây nhà phải tốn kém lắm, gia đình bình thường thật sự không chịu nổi.

Lâm Hiên lại hỏi: "Vậy bình thường mọi người đều đi đâu mua gỗ?" Vũ Nhị Gia đáp: "Bình thường chúng ta đều đi đến địa phương lân cận để mua gỗ, bởi vì ở phía trên có một nơi kinh tế đặc biệt phát triển, ở đó có gỗ.

Chỉ là giá cả khá đắt, nếu có thể hạ thấp giá xuống thì tốt biết bao, sẽ tiết kiệm được chi phí." Lâm Hiên nghe đến đây thì biết lần này thật sự phát hiện ra thương cơ rồi.

Nếu đoán không sai thì nơi "phía trên" kia hẳn là vùng kinh tế phát triển nhất ở đây.

Nơi này khá hẻo lánh, nhưng đi lên phía trên hẳn là sẽ tới đó.

Hắn tính toán khi trở về phải trù hoạch thật tốt, đi một chuyến đến đó xem làm sao phát triển việc buôn bán phương diện này.

Nếu có thể làm được mối làm ăn này, thì thật sự là chuyến đi này không uổng công.

Lý Anh Đức đứng một bên tịnh không hiểu Tiên sinh rốt cuộc có kế hoạch gì.

Bởi vì nếu bảo cậu ta xuất binh đánh giặc thì được, chứ bảo kinh

doanh buôn bán thì thật sự không bằng đầu óc của tỷ tỷ cậu ta.

Không bao lâu sau, người mà Vũ Nhị Gia sai về lấy mũ giáp đã mang đồ tới.

Bởi vì vừa rồi Vũ Nhị Gia phân phó khá khẩn cấp, cho nên người nọ cũng dùng tốc độ chạy về nhà.

Thấy mũ giáp đã mang tới, Lâm Hiên bảo mỗi người đều đội lên rồi đi vào trong tiệm cầm đồ.

Lâm Hiên vẫn có chút không yên tâm, dặn dò mọi người: "Một lát nữa khi chúng ta đi vào, mọi người nhất định phải cẩn thận, chú ý đồ vật trên đầu, ngàn vạn lần đừng để tạo thành thương tổn thứ hai, hiểu ý ta không?" Những người kia đều gật đầu, bọn họ cũng biết vào đó nguy hiểm, nhưng thấy người ta gặp nạn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Người ta là người xứ khác còn tích cực tham gia như vậy, huống hồ bọn họ là người bản địa.

Khi đám người vừa định đi vào tiệm cầm đồ, chỉ thấy một người từ bên trong hoảng hoảng trương trương chạy ra.

Người này chỉ lo cắm đầu chạy về phía trước, không nhìn thấy Lâm Hiên đang đứng trước mặt, liền đâm sầm vào người hắn.

Lâm Hiên đương nhiên không quen người này, nhưng nhìn dáng vẻ hoảng trương của hắn, biết người này nhất định đã làm chuyện gì đó rất xấu.

Phải biết nhà bị cháy là tiệm cầm đồ, không phải ai cũng nhiệt tình và không tham tài như Vũ Nhị Gia.

Lửa lớn thiêu rụi, nhà cửa sụp đổ, nhưng trong tiệm cầm đồ chắc chắn vẫn còn lưu lại một số bảo bối.

Có những kẻ mượn danh nghĩa cứu hỏa để đi vào hôi của, loại người này thực sự quá nhiều.

Lâm Hiên vừa nhìn dáng vẻ kẻ này đã đoán được vài phần.

Chỉ nghe Vũ Nhị Gia quát lớn: "Vương Nhị Ma Tử!

Ngươi chạy hoảng trương như vậy, chắc chắn không làm chuyện gì tốt đẹp hả?" Vương Nhị Ma Tử thật sự không làm chuyện tốt, hắn thấy mọi người đều ở đó cứu hỏa, cũng mượn danh nghĩa cứu hỏa lẻn vào trong.

Phải biết hắn thường xuyên đến tiệm cầm đồ này, bởi vì gã này rất thích uống rượu, nên hễ không có tiền uống rượu là lại cầm đồ đi cầm cố.

Đừng nhìn hắn hiện tại nghèo rớt mồng tơi, nhưng tổ tiên hắn để lại một số đồ cổ rất tốt, dựa vào mấy món đồ cổ này Vương Nhị Ma Tử mới sống qua ngày.

Một trận đại hỏa thiêu rụi đồ đạc của hắn, không biết có thiêu luôn mấy món đồ cổ hắn cầm cố không, nên hắn thừa dịp hỗn loạn lẻn vào tiệm cầm đồ.

Vương Nhị Ma Tử thật sự là kẻ tài mê tâm khiếu, mắt thấy lửa lớn đang cháy mà vẫn liều mạng xông vào, chút nào cũng không coi tính mạng mình ra gì.

Tuy rằng không tìm thấy mấy món đồ cổ hắn cầm cố, nhưng ở trong đó hắn cũng phát hiện ra một số đồ cổ vô cùng trân quý.

Đừng nhìn bình thường hắn là một gã bợm rượu, nhưng nhờ phúc tổ tiên nên hắn cũng học được chút ít, đặc biệt là về phương diện giám định đồ cổ.

Hắn liếc mắt là nhìn ra cái nào đắt cái nào rẻ, nhân lúc mọi người đang mải cứu hỏa, hắn cũng thuận tay vơ một ít nhét vào trong ngực.

Nghĩ đến chuyện sau này uống rượu toàn dựa vào mấy bảo bối này, hắn cảm thấy tâm hoa nộ phóng, đến mức đắc ý quên hình.

Lúc bỏ chạy không nhìn đường phía trước, cư nhiên có nhiều người như vậy.

Quả thực ứng nghiệm câu nói "hoảng bất trạch lộ" (hoảng quá chọn bừa đường đi), không ngờ lúc này lại tự chui đầu vào lưới.

Vương Nhị Ma Tử nhìn thấy Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia cùng nhiều người đứng trước mặt, sợ đến mức mồ hôi trên trán túa ra.

Bởi vì hắn biết Vũ Nhị Gia bình thường tuy trượng nghĩa nhưng tính khí khá nóng nảy.

Nếu để ông ấy nhìn thấy hắn trộm đồ từ bên trong ra, thì không chừng sẽ đánh gãy chân tay hắn.

Đến lúc đó bảo bối không hưởng được mà lại thành tàn tật.

Chương 363

Nửa đời sau biết thưởng thức rượu ngon thế nào đây?

Đối với kẻ coi rượu như mạng sống, bất kể lúc nào cũng chỉ nghĩ đến uống rượu, chẳng bao giờ nghĩ đến ngày tháng sau này ra sao.

Vương Nhị Ma Tử là một con ma men thấy rượu không cần mạng, cho nên phản ứng đầu tiên là sau này không uống được rượu nữa thì phải làm sao?

Nhưng lúc này hắn sống chết không nhận là mình ăn trộm.

Chuyện này nếu không bắt được tận tay thì nói gì cũng vô dụng, Vương Nhị Ma Tử dứt khoát giở thói vô lại nói với Vũ Nhị Gia: "Ta không làm gì cả nha!

Chẳng phải ta cũng giống như các ngài vào trong cứu hỏa sao?

Ta vừa rồi vào trong xem còn chỗ nào cháy không để kịp thời dập tắt a." Vũ Nhị Gia vừa nghe Vương Nhị Ma Tử nói vậy, liền biết hắn đang đánh trống lảng, cái tên Vương Nhị Ma Tử này bình thường thật sự không có một câu nói thật.

Hắn ở mười dặm tám thôn này là kẻ nát rượu nổi danh, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Ai mà không biết Vương Nhị Ma Tử thường xuyên làm mấy chuyện trộm gà bắt chó, có lần còn bị hương thân bắt gặp ngay trong chuồng gà.

Nhớ lại lần đó Vũ Nhị Gia cảm thấy buồn cười.

Có một năm mùa đông trời đặc biệt lạnh, mọi người đều không dám ra ngoài.

Chỉ có Vương Nhị Ma Tử cùng mấy bạn rượu tụ tập uống đến tối tăm mặt mũi.

Mồi nhắm lúc đó chỉ là một đĩa lạc rang.

Ăn được một lúc thì lạc hết, không còn cách nào khác, mấy kẻ không tiền đành phải ngồi chấm muối mà ăn.

Cái khó ló cái khôn (hoặc cái ngu), Vương Nhị Ma Tử đề nghị đi trộm gà nhà hàng xóm làm mồi nhắm.

Rượu vào làm người ta to gan, mấy gã kia nghe đề nghị này thấy hay, vừa không tốn tiền lại đỡ phiền phức, lại được ăn thịt gà ngon, phải biết là đã lâu bọn họ không được khai huân rồi.

Nghe Vương Nhị Ma Tử nói vậy, cả bọn liền đi theo hắn đến nhà một người dân trong làng.

Vì uống đã say nên đi đường loạng choạng, có kẻ dứt khoát nằm lăn ra đường cái ngủ khì.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Vương Nhị Ma Tử miễn cưỡng trèo được vào tường nhà một lão nông.

Cũng không biết hắn học ngón nghề trộm cắp ở đâu mà có thể khiến gà vịt ngỗng chó không phát ra tiếng động nào, nên mới nắm chắc nhảy vào chuồng gà như thế.

Nhưng vạn lần không ngờ, chủ nhân cư nhiên nửa đêm đi tuần tra, phát hiện trong chuồng gà có điểm không đúng.

Quả nhiên, phát hiện Vương Nhị Ma Tử đang ở bên trong, nên chủ nhà chặn cửa chuồng gà lại rồi hô hoán mọi người đến.

Vương Nhị Ma Tử thấy tình thế không ổn, giờ mà đi ra thì chẳng phải chờ ăn đòn sao?

Dứt khoát trốn trong chuồng gà không ra.

Nhưng hắn không ngờ mấy con gà đâu có để yên cho người lạ, chúng liều mạng dùng mỏ mổ vào tên trộm gà.

Mới đầu hắn còn cố nhịn, nhưng gà trong đó quá nhiều, thật sự không chịu nổi đành phải chạy ra.

Chủ nhà cùng mọi người đang đợi sẵn, thấy Vương Nhị Ma Tử đầu tóc dính đầy lông gà, trên người cũng toàn lông gà.

Lúc đó ai cũng thấy buồn cười, nhưng nhìn bộ dạng thảm hại của hắn cũng không ai tha.

Kẻ cầm gậy, người cầm chổi phang tới tấp vào người hắn.

Lần đó Vương Nhị Ma Tử bị đánh kêu la oai oái, từ đó về sau thật sự im hơi lặng tiếng một thời gian.

Mấy gã bạn rượu nằm ngoài đường nửa đêm cũng bị lạnh tỉnh, sợ vãi cả ra quần chạy về nhà.

Nếu muộn chút nữa e rằng chết cóng.

Cho nên mọi người đối với nhân cách phẩm tính của Vương Nhị Ma Tử đều hiểu rất rõ, giống như hôm nay, ai mà tin hắn vào tiệm cầm đồ để cứu hỏa chứ?

Nếu không phải vì lợi ích cực lớn thúc đẩy, hắn sẽ mạo hiểm lớn như vậy sao?

Phải biết lửa cháy quá mạnh, xà nhà lung lay sắp đổ, không cẩn thận rơi xuống là mất mạng.

Vương Nhị Ma Tử là kẻ vô cùng quý trọng cái mạng nhỏ, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm vô cớ.

Ngay cả Lâm Hiên bên cạnh cũng nhìn ra được, tên Vương Nhị Ma Tử này hoảng hoảng trương trương nhất định là làm chuyện khuất tất, nếu không thì sẽ không có trạng thái như vậy.

Nhìn trong ngực hắn có vẻ cộm lên, chắc chắn là đã lấy thứ gì đó.

Chương 364

Lâm Hiên đương nhiên khẳng định, hắn nhất định đã tìm được bảo bối bên trong.

Nhưng vì hắn và Vũ Nhị Gia đều là người cùng làng, nên Lâm Hiên cảm thấy lúc này không tiện lên tiếng.

Lâm Hiên bình thường ghét nhất những kẻ trộm gà bắt chó, có chính đạo không đi lại cứ thích làm chuyện bàng môn tả đạo, thực sự quá đáng khinh.

Trên đời này có những người thật sự không biết trân trọng quyền lợi được làm một người bình thường.

Giống như cuộc chiến tranh này, có bao nhiêu người thân thể bị tổn hại, tàn tật suốt đời vì lợi ích quốc gia.

Quốc gia nhất định sẽ chiếu cố họ, nhưng cuộc sống của họ sẽ gặp vô vàn bất tiện.

Nhìn những kẻ trộm cắp vặt vãnh này, Lâm Hiên hận đến nghiến răng, chỉ muốn tống bọn chúng ra chiến trường.

Những người lính liều mạng đánh hạ giang sơn là để bách tính an cư lạc nghiệp, chứ không phải để cho lũ trộm cắp này lãng phí sinh mệnh.

Chỉ nghe Vũ Nhị Gia quát Vương Nhị Ma Tử: "Đừng có ở đó mà nói hươu nói vượn!

Ta còn không biết cái đức hạnh của ngươi sao?

Bên trong đang cháy, ngươi không thừa cơ lấy chút đồ để đổi rượu uống mới là lạ!" Vương Nhị Ma Tử thấy kế hoạch bị bại lộ, nhất thời có chút hoảng.

Nhưng hắn giống như vịt chết còn mạnh miệng, cảm thấy chỉ cần không bị bắt tận tay thì không thể thừa nhận, bèn cứng cỏi nói: "Ai mà không biết thanh danh Vương Nhị Ma Tử ta xưa nay không bao giờ làm mấy chuyện tắt mắt này, ngài đừng có ở đây ngậm máu phun người!" Vũ Nhị Gia nghe vậy thì giận sôi gan, tên Vương Nhị Ma Tử này thật sự không biết mình là ai rồi, tưởng thanh danh mình tốt đẹp lắm sao, mười dặm tám thôn ai không biết bộ mặt thật của hắn.

Vũ Nhị Gia nói: "Được rồi, đừng có nói nhảm nữa, có bản lĩnh thì lôi đồ trong ngực ra xem nào." Lâm Hiên cảm thấy Vũ Nhị Gia nói câu này quá hay.

Với loại người như Vương Nhị Ma Tử thì không cần nhiều lời, giảng đạo lý với hắn chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

Lúc này mà còn dây dưa thì chỉ lãng phí thời gian, chi bằng bắt tận tay day tận trán là xong.

Vương Nhị Ma Tử thấy Vũ Nhị Gia đi tới, biết chuyện này không giấu được nữa, liền muốn bỏ chạy.

Nhưng nhìn quanh đâu đâu cũng là người, chạy đằng nào cho thoát.

Ai chẳng biết Vũ Nhị Gia, ở vùng này nổi danh là người có võ công, hắn chạy được sao?

Vũ Nhị Gia nghĩ thầm, lúc này nên "khoan hồng cho người thú tội, nghiêm trị kẻ chống đối".

Nếu hắn cứ không nhận, để người ta bắt được tận tay thì càng khó coi hơn.

Không chừng còn bị giải lên huyện thái gia, lúc đó mới thật sự là gay go.

Vương Nhị Ma Tử thấy sắc mặt Vũ Nhị Gia thay đổi, vội vàng

chắp tay vái rồi nói: "Vũ Nhị Gia, ta biết ngài là đại thiện nhân, cũng biết ta không có sở thích gì khác ngoài việc uống chút rượu.

Trong nhà ta cái gì đáng giá đều cầm cố hết rồi, ta đã đem món bảo bối cuối cùng đến cầm ở tiệm này.

Khi thấy lửa cháy, nói thật lòng là ta rất nhớ thương mấy món bảo bối đó a, phải biết đó đều là đồ gia truyền của ta.

Ai bảo ta sinh ra đã vô dụng, ngày ngày lại lớn lên trong hũ rượu, nhưng dù sao ta cũng xót của a.

Ta muốn vào xem bảo bối của ta còn hay không, nên mới mạo hiểm đi vào.

Vừa rồi lúc tìm đồ, ta không thấy bảo bối nhà ta đâu, cho nên ta thuận tay lấy bảo bối của người khác.

Ngài xem, đồ đạc đều ở đây, ta hiện tại xin hoàn trả đầy đủ, ngàn vạn lần đừng đưa ta lên huyện thái gia a.

Bất kể thế nào chúng ta đều là đồng hương, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, còn phải giữ chút tình nghĩa để nói chuyện chứ.

Không nể mặt ta thì cũng nể mặt tổ tiên nhà ta, xin ngài hãy tha cho ta, ta cầu xin ngài đấy.

Nếu thật sự lôi ta lên huyện thái gia, ta thật sự không có quả ngon để ăn, xin ngài giơ cao đánh khẽ tha cho ta đi." Vương Nhị Ma Tử nói xong vội vàng lấy từng món bảo bối trong ngực ra, đặt trước mặt Vũ Nhị Gia.

Lâm Hiên đứng bên cạnh nghe những lời này, cảm thấy người này chưa đến mức hết thuốc chữa.

Nếu thật sự có thể cho hắn một cơ hội cải tà quy chính, để hắn tiếp nhận giáo dục làm lại cuộc đời thì tốt rồi.

Lâm Hiên mềm lòng như vậy dù vừa rồi còn rất thống hận.

Thấy hắn có dấu hiệu hối cải, hắn không nỡ lòng nào.

Nhưng Lâm Hiên biết lúc này không thích hợp lên tiếng, mọi việc đều giao cho Vũ Nhị Gia xử lý.

Vũ Nhị Gia thấy Vương Nhị Ma Tử ngoan ngoãn giao nộp đồ vật, cũng không còn giận dữ như vừa rồi.

Ông biết đầu óc Vương Nhị Ma Tử phản ứng khá nhanh.

Chương 365

Nếu lúc này không nói thật, Vũ Nhị Gia nhất định sẽ lôi hắn lên huyện.

Để huyện thái gia phân xử thì hắn sẽ phải chịu không nổi.

Vũ Nhị Gia nói với Vương Nhị Ma Tử: "Nói cho ngươi biết, đừng có ở đây giở trò với ta, nếu để ta phát hiện có chỗ nào không đúng, ta sẽ đi tìm ngươi tính sổ.

Đừng tưởng như vậy là có thể qua mặt được, ta sẽ kiểm tra cẩn thận.

Yên tâm, nếu ta dễ dàng bị hồ lộng như vậy thì Vũ Nhị Gia ta uổng công lăn lộn ở Cư An Trấn này rồi.

Nghe hiểu ý ta nói không?" Vương Nhị Ma Tử liên tục gật đầu: "Ta đương nhiên biết danh tiếng của Vũ Nhị Gia ngài rồi, ta sao dám hồ lộng ngài chứ?

Phải biết thủ đoạn của ngài ta đều rõ ràng a, nhìn thủ hạ ngài nuôi nhiều gia đinh như vậy, ta cũng không dám chọc vào ngài.

Ở Cư An Trấn này ngài là nhân vật hưởng danh, nhắc đến tên ngài càng là như sấm bên tai.

Thử hỏi phụ nữ trẻ em trên trấn này có ai không biết Vũ Nhị Gia chứ!" Đúng là cái tên Vương Nhị Ma Tử này thật biết ăn nói, chỉ vài câu đã khiến Vũ Nhị Gia được tâng bốc đến chóng mặt.

Ngay cả Lâm Hiên bên cạnh cũng không thể không bội phục, Vương Nhị Ma Tử quả thực quá mồm mép, đúng là một nhân vật.

Nếu đặt người như vậy vào trong quân doanh, liệu có giúp ích gì không?

Tuy nhiên Lâm Hiên cũng biết không thể bị mấy câu ngon ngọt của hắn làm mê muội.

Chỉ thấy Vũ Nhị Gia đi lên sờ soạng khắp người Vương Nhị Ma Tử một lượt, ngay cả giày dưới chân cũng không tha.

Sau một hồi lục soát, thật sự lại tìm ra thêm mấy món bảo bối, xem ra Vương Nhị Ma Tử thật sự sợ Vũ Nhị Gia rồi.

Vũ Nhị Gia nói: "Tiểu tử ngươi đúng là người thông minh, không có nói dối.

Đã như vậy thì ta tha cho ngươi một lần, chỉ là tiệm cầm đồ một ngày chưa khôi phục thì đừng có bén mảng tới đây.

Nếu để ta nhìn thấy bóng dáng ngươi, hoặc lúc đó có mất đồ đạc gì, ta đều sẽ đổ lên đầu ngươi đấy." Vương Nhị Ma Tử vẻ mặt đưa đám, đúng là chuyện gì đâu, trộm gà không thành còn mất nắm gạo, lại còn rước họa vào thân.

Nhưng bất kể thế nào, Vũ Nhị Gia mắt nhắm mắt mở tha cho một lần, trong lòng hắn vẫn cảm thấy rất vui mừng.

Hắn nói: "Cảm ơn Vũ Nhị Gia ngài phóng khoáng tha cho ta, ta nhất định sẽ thành thật giữ quy củ.

Nếu không có việc gì, vậy ta xin phép đi trước.

Tuy rằng vừa rồi vì lợi ích cá nhân mà vào tìm bảo bối, nhưng dù sao ta cũng dập tắt được mấy đốm lửa a.

Không có công lao cũng có khổ lao chứ, ta hiện tại muốn về nhà nghỉ ngơi, ngài cứ tiếp tục bận rộn, ta không quấy rầy nữa." Vương Nhị Ma Tử nói xong, quay người muốn rời đi, Vũ Nhị Gia cũng không ngăn cản.

Bởi vì vừa rồi đã kiểm tra rất kỹ, đích xác trên người hắn không

còn gì.

Huống hồ giữ loại người như hắn ở lại đây thật sự rất không an toàn, tuy rằng mồm mép thì hay, nhưng chuyện gì hắn cũng dám làm.

Mắt không thấy tâm không phiền, tốt nhất tránh xa một chút, đỡ phải nhìn thấy hắn lại thấy ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ.

Lâm Hiên thấy Vũ Nhị Gia đã kiểm tra xong, xem ra định thả Vương Nhị Ma Tử đi.

Hắn biết nếu không lên tiếng thì e rằng sẽ để Vương Nhị Ma Tử đào tẩu mất.

Lâm Hiên nói vọng lại: "Ta thấy ngươi gấp gáp rời đi như vậy, không phải là có tật giật mình chứ?" Vương Nhị Ma Tử vừa rồi nói chuyện với Vũ Nhị Gia, tịnh không chú ý Lâm Hiên đứng bên cạnh.

Nghe thấy Lâm Hiên nói vậy, trong lòng hắn thót lên một cái: "Hỏng rồi!

Ta đã qua mặt được Vũ Nhị Gia, chẳng lẽ không qua mặt được người này sao?

Người này rốt cuộc từ đâu chui ra?

Vì sao vừa rồi ta không phát hiện nhỉ?

Nhìn dáng vẻ hắn lạ hoắc, chẳng lẽ là người xứ khác?

Một người xứ khác vì sao lại muốn quản chuyện ở đây?" Lúc này hắn bắt đầu cố nhớ lại, vừa rồi lúc lục lọi đồ đạc, hình như nhìn thấy một người cầm cái bình màu đỏ phun vào đám cháy.

Thứ phun ra từ cái bình đỏ đó cư nhiên có thể dập lửa, hắn cảm thấy đó quả thực là một kiện bảo bối.

Nếu lấy được món bảo bối đó, không chừng có thể kiếm chút tiền tiêu.

Lúc này hắn nhớ ra rồi, người đó chính là Lâm Hiên trước mặt.

Quả nhiên người này không tầm thường, xem ra tên này muốn phá đám đây!

Chương 366

Vương Nhị Ma Tử thật sự nghĩ, sóng to gió lớn ta đều tránh được, chẳng lẽ lại lật thuyền trong mương?

Hắn đột nhiên có cảm giác chột dạ, trán lập tức toát mồ hôi, ngay cả Vũ Nhị Gia đứng bên cạnh cũng nhìn thấy.

Khi Vũ Nhị Gia thấy biểu tình này của Vương Nhị Ma Tử, liền biết hắn nhất định còn giấu thứ gì chưa lấy ra.

Vừa rồi mấy câu nói nhỏ nhẹ kia là để mê hoặc ông ta a, thằng nhãi này đúng là có gan ăn cắp.

Cư nhiên dám giở trò trước mặt ông, khiến Vũ Nhị Gia cảm thấy đặc biệt tức giận.

Nhưng vừa rồi rõ ràng ông kiểm tra rất kỹ, rốt cuộc sót ở chỗ nào chứ?

Phải biết Lâm Hiên đứng đó bất động thanh sắc mà lại phát hiện ra manh mối, Lâm Hiên này quả là cao nhân!

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta vừa rồi đều kiểm tra rất kỹ lưỡng rồi, rốt cuộc là sơ sót ở đâu?

Thứ cho ta mắt vụng về thật sự không nhìn ra, tên Vương Nhị Ma Tử này thật giảo hoạt, xin ngài chỉ điểm một hai." Lâm Hiên cười cười không nói, sau đó quay sang Lý Anh Đức đang đứng bên cạnh: "Đến lúc đệ xuất tràng rồi, hẳn là đệ biết hắn giấu bảo vật ở đâu chứ." Lý Anh Đức đứng bên cạnh từ đầu đến cuối không nói gì, chỉ chăm chú quan sát Vương Nhị Ma Tử.

Cậu cũng giống như Lâm Hiên, đã phát hiện ra điểm khác biệt của Vương Nhị Ma Tử.

Mới đầu cậu chưa xác định lắm.

Nhưng khi thấy Vũ Nhị Gia thả Vương Nhị Ma Tử đi, Vương Nhị Ma Tử có cảm giác như trút được gánh nặng, khiến Lý Anh Đức cảm giác được sự bất thường.

Bởi vì lúc đó trong mắt Vương Nhị Ma Tử lóe lên một tia giảo hoạt cực nhanh, nhưng cả Lâm Hiên và Lý Anh Đức đều phát hiện ra.

Có thể lừa người khác, nhưng trước mặt Lâm Hiên và Lý Anh Đức thì quả thực quá non nớt.

Chỉ thấy Lý Anh Đức bước lên đánh giá Vương Nhị Ma Tử một lượt, ánh mắt Vương Nhị Ma Tử quả nhiên có chút né tránh, cho nên Lý Anh Đức càng thêm xác định trên người hắn có quỷ.

Lý Anh Đức nói: "Nếu lúc này ngươi không tự lấy ra, thì đừng trách ta không nể tình." Vương Nhị Ma Tử đáp trả: "Ngươi là người xứ khác, vì sao lại ở đây chó đi bắt chuột xen vào việc người khác chứ?

Vừa rồi Vũ Nhị Gia đều đã thả ta, vì sao ngươi lại muốn làm khó dễ?" Lý Anh Đức nghe Vương Nhị Ma Tử nói vậy thì quá tức giận, xông lên tung một cú "tảo đường thối" (cú đá quét), trực tiếp quét ngã Vương Nhị Ma Tử xuống đất.

Phải biết bao nhiêu ngày luyện tập trong quân doanh đã cho cậu một thân bản lĩnh, đối phó với loại vô lại này rất có một bài.

Tiên sinh ở đó đã sớm nhìn không lọt mắt, chỉ là ngại không tiện ra mặt, giữ cho Vũ Nhị Gia chút thể diện mà thôi.

Đều là nam nhân nên phải giữ mặt mũi cho nhau, nào ngờ tên Vương Nhị Ma Tử này cư nhiên được đằng chân lân đằng đầu, dám ở đó dối trá lừa người.

Với loại người này thật sự không cần khách sáo, Tiên sinh lúc này

không tiện ra tay, vậy thì để cậu làm thay.

Vừa rồi nghe tên vô lại này nói, thực sự quá tức người, cái gì gọi là "chó đi bắt chuột xen vào việc người khác" chứ!

Phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ (Dưới gầm trời này đâu đâu cũng là đất của vua), huống hồ là nơi này, phải biết đây là nơi các cậu vất vả mới đánh hạ được.

Lý Anh Đức thực sự quá phẫn nộ, cho nên mới động thủ với Vương Nhị Ma Tử.

Vương Nhị Ma Tử bị cú đá bất ngờ của Lý Anh Đức làm ngã sấp mặt, lúc này mới có chút hoảng sợ.

Hắn thầm nghĩ: "Hôm nay ra đường không xem ngày hay sao mà lại gặp phải loại người này?" Mắt thấy sắp đắc thủ rồi lại bị hỏng bét vào phút chót.

Lúc này hắn nằm im bất động, dứt khoát giả chết.

Lý Anh Đức quay sang Lâm Hiên: "Tiên sinh, cú đá vừa rồi của ta có đẹp không?

Xem công phu của ta có tiến bộ không này." Lâm Hiên thấy Lý Anh Đức ra tay, không hề ngăn cản, vì hắn cũng nhìn Vương Nhị Ma Tử quá ngứa mắt rồi.

Cú đá của Lý Anh Đức quá đã!

Nếu không phải vì thân phận tướng quân không thèm chấp nhặt, hắn cũng muốn lên đá thêm mấy cái cho bõ ghét, dạy dỗ tên này một trận.

Kẻ này thực sự quá không tử tế, uổng công vừa rồi diễn trò khiến người ta suýt chút nữa tin tưởng, thật sự quá khả ố!

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Cú đá vừa rồi thực sự quá tuyệt,

công phu quả thật có tiến bộ, đợi khi trở về Tiên sinh nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh." Lý Anh Đức nghe Tiên sinh không trách mắng mà còn thưởng, lập tức cao hứng nói: "Đa tạ Tiên sinh khen ngợi, còn về phần thưởng, ngài ngàn vạn lần đừng quên thực hiện nha!" Lâm Hiên thấy Lý Anh Đức như vậy thì bật cười.

Tiểu tử này đúng là lúc nào cũng không quên đòi thưởng.

Hắn đáp: "Yên tâm đi, lời ta nói ta nhất định sẽ thực hiện, có khi nào ta nói mà không giữ lời chưa?

Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy!" Tên Vương Nhị Ma Tử nằm trên mặt đất nghe thấy người ta bắt được mình còn có thưởng, có chút không phục, chi chi ngô ngô nói: "Tại sao lại vu oan giá họa cho người khác chứ?

Các ngươi không tìm thấy chứng cứ mà đã đánh ta ngã xuống đất, ta hiện tại muốn đi kiện lên huyện thái gia." Lý Anh Đức nghe Vương Nhị Ma Tử đòi đi kiện, liền nói: "Được thôi, muốn đi kiện ta thì ta không cản.

Nhưng trước đó, ta phải lục soát toàn thân ngươi đã." Vũ Nhị Gia đứng bên cạnh thực sự nhìn không hiểu, vì sao Lâm Hiên và Lý Anh Đức cứ một mực khẳng định trên người Vương Nhị Ma Tử có bảo vật.

Chương 367

Phải biết vừa rồi ông đã lục soát một lần, chẳng tìm thấy gì cả.

Lúc này ngay cả mười gã thư sinh bên cạnh cũng không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Ban đầu thấy Vương Nhị Ma Tử chạy ra thì biết hắn làm chuyện xấu, sau đó Vũ Nhị Gia tra hỏi quả nhiên lòi ra hắn giấu đồ.

Hắn đã lôi hết đồ ra, Vũ Nhị Gia cũng lục soát rồi.

Theo lý thì xong rồi chứ, tại sao hai người xứ khác này cứ khăng khăng hắn còn giấu đồ?

Một người trẻ tuổi trong đó còn đánh ngã Vương Nhị Ma Tử.

Phải biết bọn họ dù sao cũng là người xứ khác, ở đây có câu "bắt trộm phải bắt tận tay", nhưng đâu có thấy tang vật gì đâu.

Ra tay trước như vậy có tốt không?

Chẳng phải là người xứ khác bắt nạt người bản địa sao?

Hiện tại bọn họ thật sự có chút hồ đồ, vốn định lên lý luận với Lâm Hiên vài câu.

Nhưng nhìn thần thái Lâm Hiên và Lý Anh Đức không giống người thường, hẳn là đạt quan quý nhân, nên bọn họ không dám.

Hơn nữa bọn họ đều là người đọc sách thánh hiền, người ta dám làm vậy chắc chắn là có lý do, nếu không sẽ không vô cớ đánh người.

Khi cân nhắc lợi hại, bọn họ đều chọn không lên tiếng hỏi.

Tuy rằng đều là đồng hương nhưng Vương Nhị Ma Tử xác thực quá không tử tế.

Cư nhiên dám dùng lời ngon ngọt lừa gạt Vũ Nhị Gia, thực sự đáng giận.

Mọi người đều đứng đó chờ xem náo nhiệt, Vũ Nhị Gia cũng không ngoại lệ.

Vũ Nhị Gia đi tới bên cạnh Lâm Hiên, nói: "Tiên sinh, thật sự phiền ngài nói rõ sự tình, nếu không ta thật sự không biết ta sơ suất ở chỗ nào?" Lâm Hiên cũng biết mọi người đều đang thắc mắc vì sao hắn khẳng định Vương Nhị Ma Tử còn giấu bảo vật.

Nếu lúc này không đưa ra chứng cứ, thì chẳng khác nào oan uổng cho Vương Nhị Ma Tử.

Không chừng hắn sẽ cắn ngược lại một cái, vừa rồi còn lu loa đòi đi kiện lên huyện thái gia.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Đừng vội, lát nữa ta lấy chứng cứ ra thì ngài hãy nhìn cho kỹ, đây cũng là một cơ hội học tập, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ." Vũ Nhị Gia đáp: "Thật sự làm phiền Tiên sinh rồi, vừa giúp ta cứu hỏa, lại giúp ta bắt trộm, thật sự vất vả cho ngài." Lâm Hiên nói: "Ngài nói gì vậy?

Người trong thiên hạ quản chuyện thiên hạ, đã gặp chuyện bất bình thì ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Nếu không quản chuyện này, lương tâm ta thật sự áy náy." Vũ Nhị Gia cảm thán: "Tiên sinh ngài quả thực là đại trượng phu!

Hay cho câu 'người trong thiên hạ quản chuyện thiên hạ'!

Ta nhớ kỹ rồi, trong lòng ta thật sự quá bội phục." Lâm Hiên lúc này không khách sáo với Vũ Nhị Gia nữa, nếu hai người cứ khách sáo mãi thì trời sắp tối mất.

Lâm Hiên đi đến trước mặt Lý Anh Đức và Vương Nhị Ma Tử, nói với Lý Anh Đức: "Không phải đệ cũng phát hiện ra một số thứ

sao?

Lúc này không lấy ra thì định đợi đến bao giờ?

Đợi người ta cắn ngược lại mình sao?

Đến lúc đó hai ta thật sự là trộm gà không thành còn mất nắm gạo đấy." Lý Anh Đức nghe Tiên sinh nói vậy thì biết đã đến lúc lôi chứng cứ phạm tội của Vương Nhị Ma Tử ra, nếu không mọi người sẽ không phục hai người bọn họ.

Dù sao bọn họ cũng là người lạ, tuy vừa rồi biểu hiện rất tốt khi cứu hỏa, nhưng nếu trách oan Vương Nhị Ma Tử ở đây thì hương thân cũng sẽ không tha, ánh mắt mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào đây.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh nói đúng.

Ta sẽ lên trước lấy hết chứng cứ ra, để mọi người tâm phục khẩu phục." "Đặc biệt là tên Vương Nhị ma tử kia, bắt hắn câm miệng lại, xem rốt cuộc ai mới là người phải bị giải đến chỗ huyện thái gia." Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Cậu nói rất đúng, mau ra tay đi!" Vừa nghe Lâm Hiên nói vậy, Lý Anh Đức đã không kìm được nữa rồi.

Anh ta sớm đã muốn bắt quả tang Vương Nhị ma tử tại trận.

Nhưng vì thói quen được rèn luyện trong quân đội, dù có muốn ra tay cũng phải nhẫn nhịn khi tiên sinh chưa hạ lệnh.

Quân nhân bất kể lúc nào cũng phải lấy việc phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức.

Khi cuối cùng nghe được lời của Lâm Hiên, anh ta vội vàng tiến lên cởi phăng áo ngoài của Vương Nhị ma tử ra.

Theo sau chiếc áo ngoài của Vương Nhị ma tử bị cởi xuống, một bức cổ họa bất ngờ rơi từ trên người hắn ra.

Mọi người thấy bức cổ họa rơi ra từ người Vương Nhị ma tử đều cảm thấy thật không thể tin nổi.

Tên Vương Nhị ma tử này làm thế nào mà giấu được bức cổ họa trên người?

Chương 368

Chẳng phải đã xảy ra hỏa hoạn lớn sao?

Vì sao lại có một bức cổ họa còn nguyên vẹn xuất hiện trong tiệm cầm đồ thế này?

Mọi người thực sự quá kinh ngạc, không biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Khi Lý Anh Đức muốn lột áo Vương Nhị ma tử, hắn đã biết chuyện bị bại lộ, không thể giấu được nữa.

Hắn vốn tưởng rằng mình giấu rất kỹ, có thể qua mặt được sự lục soát của Vũ Nhị Gia, nhưng không ngờ lại bị một kẻ nửa đường nhảy ra như Trình Giảo Kim bắt tại trận.

Lúc này Vương Nhị ma tử đã ngậm chặt miệng, vì tang vật đã bị người ta tìm thấy rồi, còn gì để nói nữa chứ?

Vũ Nhị Gia đứng bên cạnh vô cùng kinh ngạc, không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, làm thế nào Vương Nhị ma tử có thể giấu một bức cổ họa như vậy trên người?

Ông hỏi Vương Nhị ma tử: "Ngươi tìm thấy bức cổ họa này ở đâu?

Rõ ràng là một trận hỏa hoạn lớn, tại sao bức cổ họa lại không bị lửa thiêu rụi?" Lúc này Vương Nhị ma tử ngậm chặt miệng không nói lời nào, vì hắn đã vô cùng sợ hãi.

Hắn biết hậu quả mình sắp phải đối mặt, đó là bị giải đến huyện thái gia, nếu không cẩn thận lần này thật sự phải ngồi tù.

Xem ra sau này thật sự không còn được uống rượu ngon nữa rồi, phải biết rằng nhà lao của huyện nha dễ vào khó ra, không chết cũng

phải lột một lớp da.

Vũ Nhị Gia thấy Vương Nhị ma tử ngậm miệng chặt như vậy, biết rằng không thể hỏi ra được gì, bèn quay sang nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta thực sự có mắt không tròng, không biết làm thế nào ngài lại nhìn ra được Vương Nhị ma tử giấu cổ họa trên người." Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Thực ra ban đầu ta cũng chỉ đoán thôi.

Ta thấy khi Vương Nhị ma tử đặt tất cả bảo vật ra trước mặt, trong mắt hắn loé lên một tia gian xảo.

Hắn còn vô tình dùng tay che lấy áo mình, ta cảm thấy trong áo hắn nhất định có điều mờ ám.

Khi đồng bạn của ta đánh ngã hắn xuống đất, hắn vẫn cứng miệng, ta liền chắc chắn trên người hắn có bảo vật.

Quả nhiên, sau khi đồng bạn của ta lục soát, đã thật sự tìm thấy bức cổ họa." Vũ Nhị Gia lại hỏi: "Nhưng thưa tiên sinh, bức cổ họa đã bị xé thành ra thế này, làm sao có thể đem đi đổi lấy bạc được?" Lâm Hiên đáp: "Có những nơi chuyên thu mua loại cổ họa này.

Tuy bị xé rách tả tơi, nhưng người ta cũng biết lai lịch của nó không minh bạch.

Vì vậy khi thu mua, họ sẽ ép giá rất thấp.

Hơn nữa, ông cũng biết hắn chỉ là một tên nghiện rượu.

Đem đi đổi chút tiền rượu, chỉ cần người ta đưa bạc là được, hắn nào có quan tâm đến giá trị thực của bức cổ họa." Vũ Nhị Gia nghe Lâm Hiên giải thích, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Không ngờ tên Vương Nhị ma tử này lại xảo quyệt đến thế.

Nhưng Vũ Nhị Gia vẫn không hiểu, tên Vương Nhị ma tử này đã tìm thấy bức tranh đó như thế nào?

Vũ Nhị Gia hỏi Lâm Hiên: “Bây giờ ta vẫn còn một điều không rõ, Vương Nhị ma tử đã phát hiện ra bức cổ họa như thế nào?

Phải biết đó là một trận hỏa hoạn lớn.

Theo lý mà nói, bức cổ họa đáng lẽ đã bị thiêu thành tro rồi, sao lại có thể được bảo quản tốt như vậy?” Lâm Hiên đáp: “Nếu ta đoán không lầm, Vương Nhị ma tử nhất định rất am hiểu địa hình bên trong, hẳn là khách quen ở đây.

Hắn chắc chắn biết rõ thứ gì được đặt ở đâu.

Cho nên khi xảy ra hỏa hoạn, dưới sự cám dỗ của bạc trắng, hắn mới mạo hiểm vào trong tìm đến nơi cất giấu cổ họa trước tiên.” Qua lời giải thích của Lâm Hiên, mọi người đều đã hiểu ra sự việc.

Đồng thời, ai nấy đều giơ ngón tay cái tán thưởng Lâm Hiên, không ngờ anh lại có khả năng quan sát tỉ mỉ đến vậy.

Lúc này, Vương Nhị ma tử nằm sõng soài trên đất, mặt xám như tro tàn, không nói một lời.

Lâm Hiên đã nói ra tất cả, hắn còn có thể chối cãi gì nữa?

Vốn dĩ hắn tưởng có thể lừa được Vũ Nhị Gia, mọi chuyện sau đó sẽ thuận lợi.

Chỉ cần rời khỏi đây, mọi việc sẽ dễ dàng hơn, bởi vì ông chủ tiệm cổ họa kia rất quen thuộc với hắn.

Lần nào hắn cũng dùng cách này để bán những bức cổ họa, và ông chủ đó luôn mua lại với giá rẻ mạt.

Sau khi được trang hoàng lại, chúng sẽ được bán với giá cao ngất trời, vì vậy những người như Vương Nhị ma tử rất được hoan nghênh.

Đối với lai lịch của những bức cổ họa, ông ta chưa bao giờ hỏi

đến, mặc dù cũng biết chúng không phải hàng có nguồn gốc trong sạch.

Nhưng chỉ cần có thể kiếm được tiền, ông ta sẽ không hỏi nhiều.

Trong lòng ông ta luôn nghĩ, những chuyện đó thuộc về phạm vi quản lý của huyện thái gia.

Vương Nhị ma tử cũng không ngờ mình lại bị một người từ nơi khác đến vạch trần, hắn còn tưởng kế hoạch của mình đã thiên y vô phùng.

Chương 369

Ngay khi hắn nghĩ mọi chuyện đã kết thúc, chỉ nghe thấy Lâm Hiên nói tiếp: "Nếu ngươi có thể cho ta biết nơi trang hoàng những bức cổ họa này ở đâu, ta sẽ nói huyện thái gia xử nhẹ cho ngươi." Lâm Hiên thực sự không ngờ chỉ đi dạo một vòng mà lại gặp phải chuyện như vậy.

Anh cảm thấy sự việc này không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Mặc dù Vương Nhị ma tử chỉ là một tên nghiện rượu bình thường, trông có vẻ là một kẻ trộm vặt quen tay.

Lâm Hiên chỉ mơ hồ cảm thấy nơi thu mua cổ họa kia là một nơi không hề tầm thường.

Phải biết rằng, giá trị thị trường của đồ cổ thư họa là không thể đo đếm được.

Lâm Hiên ở thời cổ đại, thứ anh hứng thú nhất chính là những món đồ cổ thư họa này.

Vì vậy, mỗi lần vào cung, anh đều sẽ ở trong đại điện của hoàng đế mà cẩn thận ngắm nghía một phen.

Thực ra người xưa đối với những bức thư họa này đã quen mắt, nhưng là một người hiện đại, Lâm Hiên biết rõ giá trị của chúng.

Mỗi lần Lâm Hiên nhìn thấy chúng, cứ như thể nhìn thấy những thỏi bạc lấp lánh đang tỏa sáng về phía mình.

Ngay cả vợ của anh cũng từng nói đùa, đó chỉ là những bức thư họa bình thường, hà tất phải xem như bảo bối.

Nếu anh muốn, nàng sẽ nhờ các đại thư pháp gia viết cho vài bức.

Thực ra, người khác nếu không nghiên cứu kỹ sẽ không phát hiện ra điều gì, dù sao mỗi ngày trong đại điện, mọi người đều bận rộn bàn bạc việc triều chính.

Nhưng Lâm Hiên lại không hứng thú với những việc triều chính đó, nên mới có thời gian quan sát kỹ những bức thư họa này.

Lâm Hiên phát hiện có một số bức thư họa trong đại điện có lẽ là hàng nhái, vì chúng có sự khác biệt rõ rệt so với những bức anh thấy lúc ban đầu.

Thực ra anh cũng không có bằng chứng xác thực, chỉ là suy đoán, nên chưa nói với hoàng đế.

Hơn nữa sau đó lại phải dẫn binh đi đánh trận, nên chuyện này đành gác lại.

Bây giờ thấy thủ đoạn gây án của Vương Nhị ma tử, anh cảm thấy có lẽ trong cung cũng có người làm như vậy.

Vì nơi này cách kinh đô rất xa, kinh tế cũng không phồn hoa bằng.

Người mua những bức thư họa này cũng rất ít, nếu Lâm Hiên đoán không lầm, chúng sẽ được bán về kinh đô.

Ở đó có rất nhiều quan to quý nhân có thể trả giá rất cao.

Lâm Hiên cảm thấy một tiệm cổ họa trông có vẻ bình thường, biết đâu lại có liên hệ với các tiệm cổ họa ở kinh đô.

Mọi thứ đều đang trong vòng suy đoán của Lâm Hiên, anh cần phải xác thực thêm, vì vậy mới hỏi Vương Nhị ma tử địa chỉ tiệm cổ họa.

Vương Nhị ma tử vốn tưởng Lâm Hiên sẽ trực tiếp áp giải mình đến huyện thái gia, không ngờ lại hỏi chuyện về tiệm cổ họa.

Vừa nhắc đến tiệm cổ họa, Vương Nhị ma tử liền run rẩy toàn

thân, phải biết thế lực đằng sau tiệm cổ họa đó vô cùng lớn, sao một tiểu nhân vật như hắn dám chọc vào!

Bảo hắn khai ra vị trí tiệm cổ họa, thà để hắn đến huyện thái gia chịu phạt còn hơn!

Phải biết rằng, nha môn của huyện thái gia đối với hắn mà nói là nơi thường xuyên lui tới.

Bị giam vài ngày, ra ngoài rồi lại có thể tiếp tục sống lay lắt, huống hồ hắn cũng biết tội danh lần này không đến mức tử hình.

Nhưng nếu khai ra người đứng sau tiệm cổ họa, thì cái mạng nhỏ này thật sự khó giữ!

Vương Nhị ma tử nói với Lâm Hiên: "Ta đã rơi vào tay ngươi, tùy ngươi xử trí!

Còn về tiệm cổ họa mà ngươi nói, ta sẽ không khai ra đâu!" Thấy bộ dạng coi cái chết nhẹ tựa lông hồng của Vương Nhị ma tử, Lâm Hiên biết trong đó chắc chắn có ẩn tình, xem ra những gì mình đoán không sai rồi.

Vũ Nhị Gia cũng không ngờ Vương Nhị ma tử lại cứng miệng như vậy.

Phải biết rằng, bình thường miệng của Vương Nhị ma tử mềm như cái cạp quần bông, chuyện gì cũng tuôn ra ngoài.

Sao bây giờ miệng lại trở nên cứng rắn thế này?

Vũ Nhị Gia cũng biết Vương Nhị ma tử nhất định có chuyện không dám nói ra.

Ông cũng có cảm giác giống như Lâm Hiên, xem ra có chuyện gì đó mà họ không biết.

Chỉ nghe Lâm Hiên lúc này nói: "Ta thấy cứ giải Vương Nhị ma

tử đến chỗ huyện thái gia đi, còn những gì hắn muốn che giấu, đến phủ nha chắc chắn sẽ tra hỏi ra được." Lúc này Lâm Hiên đã có kế hoạch, anh muốn đến phủ nha một chuyến để điều tra sự việc này cho ra ngô ra khoai.

Nếu không gặp phải chuyện này thì thôi.

Nhưng một khi đã gặp phải, Lâm Hiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Chương 370

Có những kẻ lá gan rất lớn, vì tiền tài mà bất chấp nguy hiểm, hoàn toàn không để ý đến cái đầu trên cổ.

Phải biết rằng, đổi tráo cổ họa trong đại điện kia, thật đúng là ăn gan hùm mật gấu.

Hoàng đế ngồi trong đại điện không có thời gian quản những chuyện này, nhưng bây giờ Lâm Hiên đã rảnh rỗi, anh không thể không quản.

Bây giờ vì thời cơ chưa chín muồi, lại tình cờ gặp Vương Nhị ma tử, vậy thì bắt đầu từ manh mối trên người hắn là một lựa chọn không tồi.

Manh mối tự dâng đến cửa khiến Lâm Hiên cảm thấy đúng là "tìm mòn gót sắt không thấy, đến khi có được chẳng tốn công".

Tiếp đó, anh lại nói với Vũ Nhị Gia: "Nhiệm vụ cấp bách của chúng ta bây giờ là vào trong tiệm cầm đồ kiểm tra một lượt, chắc hẳn ngọn lửa đã cháy lâu như vậy cũng đã được khống chế rồi.

Ta cũng có một điều không hiểu, lửa cháy lâu như vậy, tại sao người của huyện nha không có ai đến xem xét?" Vũ Nhị Gia thở dài một tiếng, rồi nói: "Huyện thái gia của chúng ta à, trên đầu treo tấm biển 'minh kính cao huyền' nhưng thực chất lại hồ đồ trong ngoài, chuyện gì cũng không để tâm, chỉ hứng thú với bạc trắng thôi.

Mỗi ngày ngồi trong phủ nha, nào có quan tâm đến đám dân đen khốn khổ chúng ta?" Nói đến đây, Lâm Hiên đương nhiên hiểu ra sự việc.

Ở kinh đô là một cảnh tượng hài hòa, nhưng nơi này trời cao

hoàng đế xa, có muốn quản cũng không quản được.

Có những người ở đây chỉ nghĩ cách làm sao cho túi tiền của mình phình ra, căn bản không đặt lợi ích của bá tánh lên hàng đầu.

Các quan viên ở đây phần lớn xuất thân từ những nơi nghèo khó, khó khăn lắm mới thi đỗ trạng nguyên, kiếm được một chức quan quèn.

Vốn dĩ có thể phát triển tốt ở kinh thành, nhưng vì không có đủ quan hệ nên mới bị điều đến nơi xa xôi hẻo lánh này.

Vì cách kinh đô quá xa, nguyện vọng quay về gần như không thể, có lập được chút công trạng ở đây hoàng đế cũng không để vào mắt.

Thôi thì làm một ngày sư gõ một ngày chuông cho qua chuyện, còn nguyện vọng làm việc tốt cho bá tánh, chắc cũng sớm bị mài mòn gần hết rồi.

Vậy bây giờ phải xử lý Vương Nhị ma tử thế nào?

Người của phủ nha không đến kịp, nhưng cũng không thể cứ để hắn nằm đây chờ.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Nhưng dù sao cũng phải áp giải Vương Nhị ma tử đến phủ nha thôi, không thể để hắn cứ nằm đây mãi được, chúng ta còn nhiệm vụ tiếp theo chưa hoàn thành." Vũ Nhị Gia gật đầu, nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, hay là thế này, ta áp giải Vương Nhị ma tử đến phủ nha trước, sau đó ngài dẫn theo mười người thủ hạ vào tiệm cầm đồ tìm kiếm kỹ lưỡng một phen.

Nhân lúc trời còn sáng mà khám xét cho cẩn thận, chứ nếu để đến tối, ta sợ có kẻ nổi lòng tham lẻn vào.

Như vậy thì người thân của ta thật sự tổn thất nặng nề, dù sao cũng là năm loạn lạc, túi tiền của ai cũng không rủng rỉnh." Lâm Hiên thực sự không ngờ Vũ Nhị Gia lại tin tưởng mình đến vậy, phải biết

đây là tiệm cầm đồ!

Bên trong chắc chắn có không ít vàng bạc châu báu, mình là người ngoại tỉnh, vậy mà người ta lại giao một việc quan trọng như vậy vào tay mình.

Không thể không nói, Vũ Nhị Gia này thật là một người có gan có tầm nhìn.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Nếu đã quyết định như vậy thì cứ làm theo kế hoạch đi, như ông nói, việc không nên chậm trễ, mau chóng hành động." Vũ Nhị Gia thấy Lâm Hiên đồng ý với đề nghị của mình, liền vội vàng lôi Vương Nhị ma tử từ dưới đất dậy.

Lúc này, một người đồng hương cầm một cuộn dây thừng đến, Vũ Nhị Gia nhận ra đó là Triệu Vũ ở nhà bên cạnh.

Triệu Vũ nói với Vũ Nhị Gia: "Ta vừa về nhà lấy cuộn dây thừng, hy vọng có thể giúp được gì đó.

Ta thấy trói tên nhóc này thì thừa sức." "Tên Vương Nhị ma tử này bình thường đã không học thói tốt, toàn trộm gà nhà ta, có mấy lần ta thật sự muốn tống cổ hắn đến thẳng huyện nha cho xong.

Nhưng nghĩ tình làng nghĩa xóm, không thể làm cạn tàu ráo máng, nên lần này đến lần khác bỏ qua cho hắn, không ngờ lần này hắn lại dám giở trò với tiệm cầm đồ.

Tên nhóc này có phải người không vậy?

Bà chủ tiệm cầm đồ của chúng ta là một góa phụ dắt theo con nhỏ chống đỡ cả một cửa tiệm, đâu có dễ dàng gì.

Mấy năm nay tiệm cầm đồ từng chút một làm ăn phát đạt, ai ngờ năm nay lại gặp phải chiến loạn, tiệm cầm đồ đương nhiên bị ảnh hưởng.

Chu chưởng quỹ tốt bụng như vậy mà không từ bỏ, tiếp tục kinh doanh, thật sự đã bỏ ra chút tâm huyết cuối cùng để vực dậy cửa tiệm.

Vốn tưởng mọi chuyện sẽ thuận lợi, ai ngờ lại xảy ra một trận hỏa hoạn thế này, bảo người góa phụ ấy sống sao đây!

Tên Vương Nhị ma tử này thật sự bị tiền làm mờ mắt, một chút lương tâm cũng không có, còn tranh thủ vào trong hôi của, lòng dạ tên nhóc này không đen tối sao?" Triệu Vũ càng nói càng tức, thật sự không thể nhịn được, vì Chu chưởng quỹ này bình thường đối xử với bà con lối xóm rất tốt.

Người ta đều nói chủ tiệm cầm đồ lòng dạ đen tối, ép giá khách hàng, nhưng Chu chưởng quỹ luôn đưa ra giá rất hợp lý, vì vậy mọi người đều rất ủng hộ bà.

Không ngờ tiệm lại gặp phải hỏa hoạn lớn như vậy, không ai nỡ lòng nào vào trong đám cháy để phát tài bất nghĩa cả.

Của cải bất nghĩa, đổi lấy bạc tiêu có được an lòng không?

Triệu Vũ đặc biệt hỏi Vũ Nhị Gia: "Ta lấy nhiêu đây dây thừng trói có đủ không?

Nếu không đủ, ta lại về tìm thêm." Vũ Nhị Gia vừa nhìn thấy cuộn dây thừng lớn như vậy, đừng nói trói một người, trói ba người cũng thừa sức.

Qua cuộn dây thừng này cũng có thể thấy được, Triệu Vũ căm ghét những kẻ như Vương Nhị ma tử đến mức nào!

Chương 371

Vũ Nhị Gia nói với Triệu Vũ: "Nhiêu đây dây thừng là đủ rồi.

Bây giờ hai chúng ta cùng ra tay trói chặt Vương Nhị ma tử lại, sau đó cùng áp giải hắn đến phủ nha.

Ta cũng đã giao lại toàn bộ công việc hậu cần tại hiện trường cho Lâm tiên sinh bên cạnh, vì vừa rồi Chu chưởng quỹ đã ủy thác mọi việc cho ta.

Ta cũng cảm thấy vị tiên sinh bên cạnh ta đây không phải người tầm thường, nên dù là người ngoại tỉnh, ta vẫn đặc biệt tin tưởng." Triệu Vũ nói với Vũ Nhị Gia: "Ta đứng bên cạnh cũng phát hiện vị tiên sinh này quả thực khác người.

Vừa rồi lúc chữa cháy, may mà có ngài ấy, nếu không thì e rằng tiệm cầm đồ này đã không còn nữa rồi.

Mọi thứ đều sẽ hóa thành tro bụi, ngài ấy chính là quý nhân của chúng ta, giao cho ngài ấy thì một trăm phần trăm yên tâm." Vũ Nhị Gia nghe Triệu Vũ nói vậy cũng yên tâm, thế là hai người cùng ra tay trói Vương Nhị ma tử lại một cách chắc chắn.

Vốn định để người khác giải Vương Nhị ma tử đến huyện nha, nhưng Lâm Hiên lại đích thân dặn dò, nhất định phải để Vũ Nhị Gia tự mình áp giải hắn đi.

Vì tên Vương Nhị ma tử này quá xảo quyệt, nếu đổi lại là người khác, Lâm Hiên sợ hắn sẽ trốn thoát giữa đường.

Lâm Hiên cảm thấy trên người Vương Nhị ma tử này có manh mối rất hữu dụng đang chờ được khai thác.

Lúc sắp đi, Vũ Nhị Gia nói với những thư sinh có mặt tại hiện

trường: “Ta biết các vị thư sinh đây đều đọc sách thánh hiền, vì vậy ta cũng yên tâm giao lại hiện trường cho các vị.

Hy vọng các vị có thể toàn lực phối hợp với vị tiên sinh bên cạnh ta, mọi việc đều nghe theo chỉ huy của ngài ấy, chắc hẳn mọi người cũng đã nhận ra vị tiên sinh của chúng ta là một người phi phàm.

Mọi việc tiếp theo, hy vọng mọi người có thể hợp tác nhiều hơn, lần này thật sự phiền đến bà con lối xóm rồi.

Phải biết rằng, Chu chưởng quỹ bình thường đối xử với mọi người không tệ, nay gặp hoạn nạn, với tư cách là hàng xóm láng giềng, ta thực sự không thể ngồi yên không quản.

Chu chưởng quỹ cũng đã nói, sau chuyện này sẽ hậu tạ mọi người.

Thực sự phiền mọi người quá!” Vũ Nhị Gia nói xong những lời này, cúi gập người thật sâu trước các thư sinh, những thư sinh này cũng kịp thời đáp lễ.

Sau đó, một thư sinh trông khá trẻ tuổi trong đám đông bước ra nói với Vũ Nhị Gia: “Vũ Nhị Gia, ngài cứ yên tâm, chuyện ở đây cứ giao cho chúng tôi.

Tuy chúng tôi không thể chinh chiến sa trường, nhưng những việc nhỏ nhặt này chúng tôi có thể làm tốt.

Quân tử dùng tài, lấy của có đạo, đạo lý này chúng tôi đều hiểu, nếu không thì thật sự đã đọc sách thánh hiền uổng công.” Vũ Nhị Gia tuy là một võ phu nhưng chưa bao giờ coi thường những thư sinh này, nghe thư sinh nói vậy liền yên tâm.

Đúng là người đọc sách, nói chuyện văn vẻ, thông tình đạt lý, quả không uổng công đọc sách thánh hiền.

Lâm Hiên và Lý Anh Đức đứng một bên đương nhiên cũng hiểu ý

tứ trong những lời Vũ Nhị Gia vừa nói, phải biết rằng trên đời này thứ khó lường nhất chính là lòng người.

Lâm Hiên cảm thấy những lời cuối cùng của Vũ Nhị Gia nói rất hay, tuy lửa vô tình nhưng người hữu tình.

Chu chưởng quỹ bình thường nhất định đối xử với mọi người không tệ, nên bà con lối xóm mới dốc sức chữa cháy như vậy.

Lúc này mới thấy được cách đối nhân xử thế thường ngày của một người.

Lâm Hiên tiến lên nói với Vũ Nhị Gia: "Cứ yên tâm áp giải Vương Nhị ma tử đi, ta tin rằng bà con sẽ phối hợp với ta!" Thực ra Vũ Nhị Gia không phải không yên tâm về Lâm Hiên, mà là không yên tâm về những người bà con này, nên mới nói ra những lời gan ruột như vậy.

Lời đã nói đến nước này, tiếp theo phải làm thế nào, chắc hẳn trong lòng mỗi người đều đã có câu trả lời.

Vũ Nhị Gia nói xong mọi việc, liền áp giải Vương Nhị ma tử đi về phía huyện nha.

Ai cũng không ngờ giữa chừng lại xảy ra một tình tiết như vậy, Vương Nhị ma tử đúng là một tên bại hoại của Cư An Trấn.

Đừng thấy bây giờ hắn bị dây thừng trói chặt, nhưng lại không chịu đi đến huyện nha.

Vũ Nhị Gia tức giận, đá một cú vào mông hắn, Vương Nhị ma tử lúc này mới chịu ngoan ngoãn.

Lâm Hiên thấy Vũ Nhị Gia đã rời đi, biết rằng tiếp theo phải triển khai công tác tìm kiếm.

Tuy Lâm Hiên cũng biết những thư sinh này sẽ không làm những chuyện trộm cắp vặt vãnh, nhưng để phòng ngừa chuyện như vậy xảy

ra, Lâm Hiên quyết định chia mười mấy người thành hai tổ.

Một tổ do Lý Anh Đức dẫn đầu, chủ yếu phụ trách kiểm tra hiện trường xem còn nguồn lửa nào không.

Tổ còn lại do anh dẫn đầu, việc cần làm là sắp xếp lại những đồ vật còn sót lại trong tiệm cầm đồ.

Lâm Hiên cảm thấy có mình ở đây giám sát, những người khác nếu muốn giở trò cũng phải xem xét lại.

Phải biết rằng Lâm Hiên dáng người cao lớn, vừa nhìn đã biết là cấp tướng lĩnh, đôi mắt không giận mà uy, cho nên dù có kẻ nào có lòng tham, đứng trước mặt anh cũng sẽ không có gan.

Lâm Hiên đem những chiếc mũ bảo hộ lấy từ nhà Vũ Nhị Gia ra phân phát cho mọi người, dù sao an toàn của mỗi người cũng nên được đặt lên hàng đầu.

Khi Lâm Hiên nhìn thấy mười mấy người đội mũ bảo hộ, anh chỉ cảm thấy cảnh tượng có chút buồn cười.

Bởi vì ở thời cổ đại, không phải ai cũng được đội mũ bảo hộ, chỉ những binh lính trên chiến trường mới có thể.

Chương 372

Khi đội mũ bảo hộ, trang phục họ mặc đều là trang phục chuyên dụng, vì đều là đồng phục nên trông rất khí thế.

Khi tất cả mọi người đội mũ lên, Lâm Hiên đột nhiên cảm thấy có một cảm giác không ra đâu vào đâu.

Nói là binh lính, nhưng quần áo họ mặc đa phần đều làm từ vải thô, không hề có khí chất của người lính.

Nói là kẻ vô dụng, nhưng đội mũ bảo hộ vào, mắt ai nấy đều sáng rực, giống như gặp được Bá Nhạc, cảm giác anh hùng cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Lý Anh Đức đứng bên cạnh cũng nhận ra có điều gì đó không ổn, lén nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ngài thấy nếu đưa những thư sinh này ra chiến trường, họ có thể cầm cự được bao lâu?" Lâm Hiên đáp: "Yên tâm đi, sẽ không cho họ cơ hội đó đâu.

Ra chiến trường, chẳng phải là tự nộp mạng cho người ta sao?

Sống cũng không sống nổi." Tuy Lâm Hiên không nói rõ có thể cầm cự được bao lâu, nhưng trong lòng cũng thầm nghĩ, với bộ dạng này thật sự không thể ra chiến trường được.

Đương nhiên Lâm Hiên biết những lời này không thể nói lớn tiếng, nếu không sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của người ta.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Lâm Hiên cảm thấy lúc này nên nói vài lời với mọi người, thế là anh nói với họ: "Hy vọng lát nữa khi vào trong, mọi người đều có thể nghe theo chỉ huy của ta.

Phải biết rằng bên trong có những nguy hiểm không lường trước được, hy vọng mọi người không hành động khinh suất.

Ta biết mỗi người ở đây đều là rường cột của đất nước, vì vậy mọi người nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt, chú ý nhiều hơn đến tình hình xung quanh.

Có chuyện gì phải kịp thời báo cáo, tuyệt đối không được một mình gánh vác, dù sao sức mạnh của tập thể mới là lớn nhất.” Những người bên dưới nghe Lâm Hiên nói vậy, đều cảm thấy trên người anh toát ra một loại khí chất tướng quân, giống như người này đã từng chỉ huy ngàn quân vạn mã.

Tuy bây giờ họ đang sống ở một nơi hẻo lánh, nhưng cũng biết người như vậy, lời nói như vậy, vừa nghe đã biết là người có lai lịch lớn.

Tuy mọi người chỉ mới quen biết, nhưng đều biết lời của vị tiên sinh này là đúng.

Ở đây mỗi người đều là người đọc sách thánh hiền, nên những lời Lâm Hiên nói đều có thể lọt tai, cũng không ai có ý kiến gì khác.

Lâm Hiên thấy mọi người không có ý kiến gì khác, cũng không nói thêm nữa, liền dẫn hai đội người tiến vào trong tiệm cầm đồ.

Lúc này Lâm Hiên mới phát hiện gỗ dùng trong tiệm cầm đồ là loại gỗ rất hiếm thấy, trông vô cùng quý giá.

Toàn bộ kiến trúc đều được thiết kế rất tinh xảo, gạch xanh được sử dụng trong tiệm cũng là loại gạch xanh có chất lượng tốt.

Lâm Hiên vừa nhìn thấy vật liệu xây dựng tốt như vậy, hai mắt liền sáng lên.

Phải biết rằng, vật liệu xây dựng tốt như vậy xuất hiện ở đây, chứng tỏ mức sống của người dân địa phương cũng khá, có sức mua nhất định.

Nếu mình cũng có thể kinh doanh lĩnh vực này, chắc chắn sẽ có

đầu ra, vì nơi đây mọi thứ đều đang chờ được xây dựng lại, rất cần những vật liệu này.

Còn về việc làm thế nào để phát tài trong lĩnh vực này, đó là chuyện sau này, việc cần làm trước mắt là nhanh chóng sắp xếp lại đồ đạc bên trong giao vào tay Vũ Nhị Gia.

Để Vũ Nhị Gia có thể kịp thời giao lại cho Chu chưởng quỹ, phải biết rằng người ta đã trải qua một trận hỏa hoạn như vậy, tổn thất nặng nề.

Nghe Vũ Nhị Gia giới thiệu, nhà của bà luôn do Chu chưởng quỹ quản lý mọi việc, trong nhà còn có một đứa trẻ nhỏ.

Đội của Lý Anh Đức nhanh chóng triển khai công tác tìm kiếm nguồn lửa.

Họ phát hiện tất cả lửa đều đã tắt, chỉ còn vài chỗ có tàn lửa chưa tắt hẳn, Lý Anh Đức cũng phái người đi dập tắt.

Những thư sinh này trông có vẻ yếu đuối, nhưng khi thấy có tàn lửa, ai nấy đều tranh nhau đi dập lửa.

Chỉ nhìn vào điểm này cũng biết họ đều là những nam nhi nhiệt huyết.

Lý Anh Đức thậm chí còn nghĩ, nếu có thể đưa những người này vào đại doanh thì tốt biết bao.

Phải biết rằng trong đại doanh toàn là võ phu, có người còn không biết chữ, thậm chí có người ngay cả tên mình cũng không biết viết.

Vì Lý Anh Đức là người duy nhất văn võ song toàn ở đó, nên mọi người đều đến chỗ anh, nhờ anh dạy viết chữ.

Anh cũng phát hiện ra rằng, khi trên chiến trường không thể chỉ dựa vào vũ lực, quan trọng hơn là phải có đầu óc, có kiến thức.

Giống như tướng quân của anh, Lâm Hiên, có thể ngồi trong đại doanh chỉ huy ngàn quân vạn mã.

Lý Anh Đức cảm thấy mấy người trong tổ mình thật sự có tiềm chất làm lính, xem ra sau chuyện này phải nói chuyện với tiên sinh, để họ vào đại doanh.

Bên phía Lâm Hiên cũng tương tự, anh cảm thấy những thư sinh này ai nấy đều có thực lực, khả năng thực hành cũng rất mạnh.

Chỉ trong một lúc không lâu, họ đã chuyển hết tất cả bảo vật trong tiệm cầm đồ ra ngoài.

Trong số đó, Trương Tử Hoành nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, vừa rồi ta ở trong đó thắc mắc, tên Vương Nhị ma tử rốt cuộc đã tìm thấy những bức thư họa kia ở đâu?

Ta vừa đi một vòng trong đó, cũng không tìm thấy thư họa nào cả, chẳng lẽ Vương Nhị ma tử may mắn tìm được?" Thực ra Lâm Hiên cũng đang thắc mắc, theo lý mà nói, những bức thư họa này đáng lẽ phải cháy khi gặp lửa, nhưng Vương Nhị ma tử đã tìm thấy chúng như thế nào?

Chương 373

Vừa rồi vì vội vàng sắp xếp những bảo vật này, nên mới vội vàng để Vũ Nhị Gia áp giải Vương Nhị ma tử đến huyện nha.

Vốn tưởng rằng trong tiệm cầm đồ có thể phát hiện ra nơi cất giấu những bức thư họa đó, nhưng bây giờ xem ra nơi giấu thư họa thật sự không dễ tìm.

Lâm Hiên nhìn về phía đống đổ nát, cảm thấy có lẽ có thứ gì đó đã bị chôn vùi bên dưới.

Nếu thật sự không tìm thấy những bức thư họa đó, cũng đành chịu, không thể nào mạo hiểm tính mạng đi bới tung đống đổ nát được.

Lâm Hiên nói với Trương Tử Hoành: "Về việc Vương Nhị ma tử tìm thấy thư họa như thế nào, ta cũng không rõ lắm.

Bây giờ nếu không tìm thấy thì cứ tạm thời như vậy đi.

Những việc còn lại xử lý thế nào, đều do Chu chưởng quỹ quyết định, chúng ta dù sao cũng chỉ là người giúp đỡ, đúng không?" Trương Tử Hoành cảm thấy lời của Lâm Hiên rất có lý, dù sao họ cũng đã tìm kiếm cẩn thận, thật sự không phát hiện thư họa được đặt ở đâu.

Tuy đều là người cùng làng, nhưng cũng chỉ là giúp đỡ, còn những công việc hậu cần khác, nên để gia đình Chu chưởng quỹ tự lo liệu.

Thực ra lúc này Trương Tử Hoành cũng có chút ngạc nhiên, tại sao bây giờ chỉ có Vũ Nhị Gia ở đây chủ trì công việc, mà gia đình Chu chưởng quỹ lại không có ai ở đây.

Phải biết đây là nhà của bà, tuy là một phụ nữ không tiện lộ diện, nhưng ít nhất cũng nên tổ chức một vài người đến hiện trường.

Giao một việc như vậy cho một mình Vũ Nhị Gia toàn quyền xử lý, thực sự có chút không thỏa đáng.

Vì Vũ Nhị Gia cũng là một người rất bận rộn, cũng có việc của mình, nếu chỉ lo xử lý một việc này, e rằng sẽ có chỗ sơ suất.

Chắc hẳn quan hệ của họ rất tốt, nên mới toàn quyền ủy thác cho Vũ Nhị Gia.

Trương Tử Hoành cũng biết, Vũ Nhị Gia và gia đình Chu chưởng quỹ có quan hệ họ hàng, nên mới yên tâm để Vũ Nhị Gia quản lý mọi việc như vậy.

Thấy tất cả mọi người đều đang bận rộn, Lâm Hiên cũng nhanh chóng tiến lên giúp một tay.

Anh giúp chuyển những bảo vật bên trong ra một khu đất trống.

Khi mọi người đang bận rộn, chỉ thấy một người phụ nữ đi tới, phía sau có mấy gia nhân đi theo.

Người phụ nữ này ăn mặc rất giản dị, cũng không đeo vàng bạc đá quý gì, nhưng không biết vì sao cả người lại toát ra một khí chất cao quý.

Theo lý mà nói, bà nên sớm có mặt ở đây, dù sao tiệm cầm đồ của bà cũng bị cháy.

Nhưng với tư cách là người trong cuộc, bà lại chậm trễ không đến, cũng cảm thấy làm vậy có chút không ổn.

Ngay cả quản gia trong phủ cũng cảm thấy bà không nên đến hiện trường, vì đã giao mọi việc ở đây cho Vũ Nhị Gia xử lý.

Quản gia cảm thấy chưởng quỹ đến đây thực sự không thích hợp, dù sao một phụ nữ ở cùng với đám đàn ông bàn chuyện, thật sự không ổn.

Ban đầu Chu chưởng quỹ cũng không khăng khăng, cũng cảm thấy lời quản gia nói có chút lý lẽ.

Nhưng càng về sau càng cảm thấy sự việc không ổn, nên đã không nghe theo ý của quản gia, dẫn theo gia nhân đến tiệm cầm đồ.

Bà cũng biết mọi việc ở đây đều do bà con lối xóm lo liệu, thật sự đã làm phiền mọi người quá.

Thấy bây giờ đã gần trưa, bà liền cho nhà bếp chuẩn bị một ít cơm canh mang đến đây.

Khi Chu chưởng quỹ đến tiệm cầm đồ, bà phát hiện có những bóng người quen thuộc.

Nhưng trong đó cũng có một gương mặt xa lạ, thực sự không biết là ai.

Chu chưởng quỹ tiến lên, nói với Lâm Hiên đang đứng trước mặt: "Tiên sinh thật đã phí tâm rồi, tôi vừa quan sát ở đây một lúc, thấy ngài cứ bận rộn lo trước lo sau." Lâm Hiên đang quan sát cảnh tượng, không chú ý đến sự xuất hiện của Chu chưởng quỹ, cũng không quen biết bà.

Lâm Hiên chỉ cảm thấy Chu chưởng quỹ trước mặt trông có vẻ dịu dàng như nước, nhưng trong xương cốt lại có một sự cứng cỏi.

Vừa nhìn đã biết không phải loại phụ nữ chỉ biết ở trong khuê phòng, chắc hẳn là chưởng quỹ của tiệm cầm đồ này.

Lâm Hiên vội vàng nói với Chu chưởng quỹ: "Nếu tôi đoán không lầm, bà chính là chưởng quỹ của tiệm cầm đồ này, đúng không?" Chu chưởng quỹ gật đầu, rồi nói: "Tiên sinh đoán không sai, tôi chính là chưởng quỹ của tiệm cầm đồ này.

Phu quân của tôi đã qua đời hai năm trước.

Vì vậy chỉ còn lại một mình tôi quản lý Chu phủ rộng lớn này, tiệm cầm đồ này cũng là một trong những sản nghiệp của tôi.

Theo lẽ thường, với tư cách là một phụ nữ, tôi thực sự không thích hợp lộ diện.

Nhưng nếu tôi không gánh vác, vậy thì Chu gia thật sự có thể sẽ tiếp tục sa sút.

Con tôi còn nhỏ, cũng không thể chống đỡ gia nghiệp, vì để có một tương lai tốt đẹp, nên tôi không thể không gồng gánh sản nghiệp." Chu chưởng quỹ nói những lời này trông có vẻ thản nhiên, nhưng Lâm Hiên biết rằng trong đó Chu chưởng quỹ nhất định đã trải qua những nỗi đau khổ mà người ngoài không biết.

Mặc dù ở thời hiện đại nơi Lâm Hiên sống, phụ nữ ra ngoài làm việc là chuyện bình thường.

Chương 374

Nhưng ở thời cổ đại, cần phải có dũng khí lớn đến mức nào mới dám ra ngoài.

Huống hồ bây giờ bà là một góa phụ, nếu có hành vi không đúng mực, sẽ bị bà con lối xóm chế giễu, miệng lưỡi thế gian thật đáng sợ.

Người ta thường nói "góa phụ cửa trước lắm thị phi", xem ra Chu chưởng quỹ này xuất hiện đã phải chịu đựng quá nhiều áp lực.

Với tư cách là một người hiện đại, Lâm Hiên vô cùng thấu hiểu hoàn cảnh của Chu chưởng quỹ, xem ra câu nói mà người hiện đại thường nói "nữ tử bản nhược, vi mẫu tắc cương" (phụ nữ vốn yếu đuối, vì con mà trở nên mạnh mẽ) thật đúng.

Vừa rồi Chu chưởng quỹ cũng nói, vì con cái nên mới ra ngoài gánh vác mọi việc, Lâm Hiên không thể không khâm phục vị Chu chưởng quỹ này.

Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Vũ Nhị Gia vừa chủ trì công việc ở đây, vì giữa chừng xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, nên bây giờ đã tạm thời rời đi.

Lát nữa ông ấy sẽ quay lại, tôi cũng thực sự không làm gì nhiều.

Chẳng qua là chuyện thiên hạ người thiên hạ lo, đã gặp phải chuyện như vậy, cũng không thể ngồi yên không quản." Lâm Hiên cảm thấy lúc này chủ nhân của tiệm cầm đồ đã đến, vậy thì mọi việc tiếp theo nên giao cho bà xử lý.

Lâm Hiên đem toàn bộ tình hình ở đây nói rõ với Chu chưởng quỹ một cách chi tiết, để bà có thể nắm được tình hình hiện tại.

Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Toàn bộ công việc bên trong

bà cũng đã thấy rồi, hẳn là không còn nguồn lửa nào.

Tôi cũng đã nhờ bà con của bà kiểm tra mọi thứ bên trong, những bảo vật có thể chuyển ra ngoài đều đã được chuyển ra rồi.

Hy vọng bà có thể tiến hành kiểm kê, dù sao trong nhà có những gì tôi không rõ, bà có thể biết được đã tổn thất những gì." Chu chưởng quỹ đứng một bên nghe lời Lâm Hiên nói, phát hiện người này tư duy nhanh nhạy, đầu óc minh mẫn, nói chuyện có trật tự, vừa nhìn đã biết không phải người tầm thường.

Chu chưởng quỹ nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, tuy chúng ta không quen biết, nhưng ngài có thể chủ trì đại cục ở đây, tôi thật sự cảm kích vô cùng.

Nếu ngài không phiền, hy vọng có thể đến nhà tôi ngồi một lát, tôi có một số chuyện chưa hiểu rõ, muốn cùng ngài nói chuyện kỹ hơn." Lâm Hiên không ngờ Chu chưởng quỹ lại không kiểm kê tài sản, cũng không hỏi han chi tiết, mà lại trực tiếp mời anh đến nhà.

Anh luôn cảm thấy có chút không thỏa đáng.

Dù sao Chu chưởng quỹ cũng là một phụ nữ, xưa nay nam nữ hữu biệt.

Đến nhà bà như vậy, liệu có bị những kẻ có ý đồ xấu nghe thấy, rồi đồn thổi những lời không hay không.

Anh thì không sao, nhưng Chu chưởng quỹ là một nhân vật có tiếng tăm trong vùng này.

Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Chưởng quỹ, bà cũng thấy rồi đấy, đồ đạc bên trong vẫn chưa được kiểm kê xong.

Tôi không biết nếu tôi rời đi như vậy có bất tiện gì không, phải biết rằng mọi việc ở đây đều do tôi chủ trì." Chu chưởng quỹ nghe Lâm Hiên nói vậy, biết rằng anh đang uyển chuyển từ chối lời mời.

Bà cũng có thể nhìn ra Lâm Hiên là một bậc quân tử, chỉ nhìn vào hành vi cử chỉ của anh cũng đủ hiểu mọi điều.

Bà cũng cảm thấy lời nói vừa rồi của mình quả thực có chút đường đột, liền nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, vừa rồi thực sự là tôi có chút thất lễ, tôi cũng cảm thấy mình suy nghĩ chưa được chu toàn, xin ngài hãy tha thứ cho một người phụ nữ, nói chuyện luôn hấp tấp như vậy." Lâm Hiên không ngờ Chu chưởng quỹ lại nói thẳng ra ý đồ của mình như vậy, vội vàng nói với bà: "Bà đừng nói vậy, tôi thấy bà là một bậc cân quắc anh hùng, trong lòng tôi thực sự vô cùng khâm phục." Chu chưởng quỹ được Lâm Hiên khen như vậy, cảm thấy rất vui, phải biết rằng người trong vùng này tuy bề ngoài đối với bà rất cung kính, nhưng sau lưng lại thường dặn dò chồng mình ở nhà: "Tuyệt đối đừng có rảnh rỗi mà đến tiệm cầm đồ, mụ chủ tiệm đó không phải là đèn cạn dầu đâu." Thực ra mục đích của họ cũng chỉ là muốn chồng mình ngoan ngoãn hơn một chút, đừng có tơ tưởng đến Chu chưởng quỹ.

Tuy những lời này không đến tai Chu chưởng quỹ, nhưng trên đời làm gì có bức tường nào không lọt gió, Chu chưởng quỹ đều đã nghe qua.

Miệng mọc trên người khác, làm sao có quyền bắt người ta không nói được?

Ban đầu bà thực sự có chút không quen, bà con lối xóm đều đồn rằng Chu chưởng quỹ mệnh cứng nên mới khắc chết chồng.

Làm một người phụ nữ thật có quá nhiều nỗi bất đắc dĩ, ai bảo chồng bà ra đi sớm như vậy, để lại một gia nghiệp lớn, dựa vào bà một mình khổ sở chống đỡ, khó khăn biết bao.

Trước đây, tính cách của Chu chưởng quỹ không cứng rắn như vậy.

Nhưng từ khi chồng qua đời, bà thật sự giống như lột xác, biến thành một người khác.

Bà nuốt hết mọi tủi nhục vào trong bụng, chỉ khi đêm khuya không người, một mình đối diện với ngọn đèn cô đơn và ánh trăng sáng mà âm thầm lau nước mắt.

Có lúc bị con trai nhìn thấy, nó đều sẽ hỏi: "Mẹ ơi, sao mẹ lại khóc một mình ở đó vậy?" Chu chưởng quỹ không thể nói hết áp lực cho con nghe, vì con còn quá nhỏ.

Nói ra nó cũng không hiểu, chỉ có thể nói với con: "Mẹ đang nhớ cha con đấy, con ngoan của mẹ mau lớn lên, đợi con lớn lên rồi mẹ sẽ không còn mệt mỏi như vậy nữa.

Nhưng con tuyệt đối đừng nói với người khác là mẹ khóc trong đêm nhé, như vậy người ta sẽ cười mẹ đấy." Mỗi lần như vậy, đứa con trai hiểu chuyện đều sẽ chạy đến, ôm lấy cổ mẹ và nói: "Mẹ ơi, đợi con lớn lên, con nhất định sẽ bảo vệ mẹ, không để người ngoài nói xấu mẹ." Chu chưởng quỹ vừa nghe con nói vậy, biết rằng những người đó thật sự đã nói những lời không hay trước mặt con mình.

Nếu không thì sao một đứa trẻ lại nói như vậy?

Vì vậy từ đó về sau, Chu chưởng quỹ đã cất đi sự mềm yếu trước đây.

Chỉ cần nghe thấy thuộc hạ nói một tiếng "không", bà sẽ nghiêm khắc trách phạt.

Bởi vì ảnh hưởng đến bà không quan trọng, quan trọng nhất là ảnh hưởng đến con của bà, điều đó một người làm mẹ tuyệt đối không thể dung thứ!

Bây giờ thấy Lâm Hiên tôn trọng mình như vậy, lại đánh giá mình cao như thế.

Bà chỉ cảm thấy vị tiên sinh trước mắt này thật sự không phải người tầm thường, thế là lại một lần nữa mời Lâm Hiên: “Tiên sinh, nếu ngài không phiền, hay là chúng ta đến quán trà bên cạnh đi, tôi thật sự có một số chuyện muốn nói rõ với ngài.” Chu chưởng quỹ lo lắng Lâm Hiên lại từ chối, liền nói thêm: “Chuyện tôi muốn bàn với ngài, liên quan đến vụ hỏa hoạn lần này.” Lâm Hiên thấy Chu chưởng quỹ liên tục mời, nếu lúc này còn từ chối, thì thật sự có vẻ quá hẹp hòi, thế là nói với Chu chưởng quỹ: “Bà đã mời như vậy, nếu Lâm mỗ tôi lúc này còn từ chối, thì thật không phải là quân tử.

Chương 375

Xin mời bà dẫn đường." Chuyện mà Chu chưởng quỹ muốn bàn lại liên quan đến vụ hỏa hoạn này, xem ra trong đó thật sự có uẩn khúc.

Đến bây giờ, anh vẫn chưa hiểu rõ nguyên nhân của vụ hỏa hoạn.

Phải biết rằng, tìm ra nguyên nhân vụ cháy là vô cùng quan trọng.

Lâm Hiên vừa rồi khi kiểm tra địa hình đã phát hiện, căn bản không giống như một sự cố tự nhiên.

Nếu đoán không lầm, nhất định là có người gây ra, nếu thật sự như anh đoán, vậy thì chuyện này thật sự phiền phức rồi.

Nếu có người cố ý phóng hỏa đốt tiệm, vậy sự việc thật sự nghiêm trọng rồi, xem ra Chu chưởng quỹ này thật sự đã phát hiện ra điều gì đó.

Thế là anh quyết định cùng Chu chưởng quỹ đến quán trà ngồi một lát, Chu chưởng quỹ cũng không phải là quái vật ăn thịt người, lẽ nào anh lại sợ?

Chu chưởng quỹ vừa rồi gọi Lâm Hiên là tiên sinh, nhưng lại quên hỏi họ tên của anh.

Khi nghe thấy Lâm Hiên tự xưng là "Lâm mỗ nhân", bà mới biết Lâm Hiên họ Lâm, liền hỏi: "Tiên sinh, tôi quên mất, xin hỏi quý danh của ngài." Lâm Hiên đáp: "Tôi họ Lâm, tên một chữ Hiên, Lâm Hiên." Chu chưởng quỹ nghe thấy tên của Lâm Hiên, chỉ cảm thấy cái tên này có chút quen tai nhưng lại không nhớ đã nghe ở đâu.

Dừng lại một chút, bà liền nói thêm một câu: "Tôi chỉ cảm thấy tên của tiên sinh rất quen tai, à tôi nhớ ra rồi, ngài cùng họ với Lâm

tướng quân của chúng ta.

Chuyện trên đời thật là trùng hợp, phải biết rằng Lâm tướng quân quả thực đã lập được một đại công.

Ngài ấy đã thành công đánh đuổi quân La Mã Lý Áo ra khỏi lãnh thổ chúng ta, hoàng đế của chúng còn phải tự sát, thật là hả lòng hả dạ!

Bọn chúng tham lam không đủ, rắn muốn nuốt voi, lại dám xâm phạm Đại Đường, phải biết Đại Đường chúng ta không dễ chọc vào đâu!

Có Lâm tướng quân của chúng ta trấn giữ, lần này chúng đã nếm mùi đau khổ rồi, xem các nước địch xung quanh còn dám xâm phạm nữa không.

Phải cho chúng biết tay một chút, đừng thấy chúng ta vừa trải qua một trận chiến loạn tổn thất không ít.

Chỉ cần chúng ta có một thời thái bình thịnh thế, chúng ta nhất định sẽ tạo ra một cảnh tượng phồn vinh!" Chu chưởng quỹ nói về chuyện này, lòng đầy căm phẫn, Lâm Hiên đứng bên cạnh cũng bị lây nhiễm.

Lâm Hiên không ngờ một người phụ nữ thời cổ đại lại có khí phách hào sảng như vậy, thật không thua kém Hoa Mộc Lan.

Nếu cho bà một cơ hội ra chiến trường, bà cũng tuyệt đối là một tướng tài.

Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Bà nói vừa rồi rất đúng, những kẻ đó dám khiêu khích Đại Đường chúng ta thật là châu chấu đá xe.

Tất cả công lao thực ra phải thuộc về thánh thượng của chúng ta, ngài biết dùng người, có thể tuệ nhãn biết anh hùng mới dám trọng

dụng Lâm tướng quân." Lâm Hiên cảm thấy lúc này thật sự phải quy hết công lao cho hoàng thượng.

Phải biết rằng ở bất kỳ triều đại nào, chỉ cần vị tướng quân nào công cao hơn chủ, vậy thì thật sự cách cái chết không xa.

Quan hệ giữa Lâm Hiên và hoàng thượng khá tốt, nhưng cũng không được.

Dù sao người ta thường nói một câu "bạn quân như bạn hổ", lòng dạ hoàng đế nào có thể đoán được, Lâm Hiên không dám nhận công lao này.

Có thể giành được thắng lợi trong cuộc chiến này là vì đã sử dụng vũ khí hiện đại, mới có thể đánh cho bọn chúng một đòn bất ngờ.

Nếu theo cách đánh ngày xưa, nhất định sẽ không giành được thắng lợi, vì quân đội La Mã Lý Áo cũng rất mạnh mẽ.

Lâm Hiên không dám công cao hơn chủ, anh thấy có thể sống sót là tốt rồi!

Mạng sống mới là quan trọng nhất!

Chỉ cần ở đây làm quan một cách khiêm tốn, làm người một cách tử tế.

Đừng thấy nơi này cách kinh đô rất xa, nhưng ai biết được người ở đây sẽ không bẩm báo tình hình lên thánh thượng.

Nếu lúc đó lại sinh ra chuyện ngoài ý muốn, thật sự là tự rước phiền phức vào người.

Chỉ nghe Chu chưởng quỹ tiếp tục nói: "Lời ngài vừa nói rất đúng, thật là trời có mắt phù hộ Đại Đường chúng ta, cũng có thể thấy được, thánh thượng hiện tại thật sự là chân long thiên tử.

Không chỉ vậy, ở đây mọi người đều truyền miệng về chuyện của

Lâm tướng quân, nghe nói ngài ấy vô cùng kiêu dũng thiện chiến.

Trong một lần, ngài ấy đã dùng một mưu kế rất hay lừa cho tên Cổ Áo kia quay vòng vòng, tên Cổ Áo đó thật quá tự không biết lượng sức.

Hắn luôn tưởng mọi thứ đều trong tầm kiểm soát của mình, không ngờ Lâm tướng quân lại cho hắn một bất ngờ lớn như vậy.

Tôi nghe người từ tiền tuyến về nói, Cổ Áo trúng kế, đến khi tỉnh ra thì đã muộn, đến lúc chết cũng không hiểu là chuyện gì xảy ra." Lâm Hiên cảm thấy vị Chu chưởng quỹ này thật sự biết rất nhiều chuyện, tuy đều là những lời truyền miệng trong dân gian, nhưng đều có căn cứ chứ không phải là tin đồn vô căn cứ.

Xem ra có người đã đem chuyện trong quân đội ra ngoài nói.

Tuy cũng không phải là chuyện cơ mật, nhưng Lâm Hiên tò mò, dù sao ở thời cổ đại này phương thức liên lạc không phát triển như hiện đại, họ đã dùng cách nào để truyền bá tin tức?

Anh thực sự muốn vén màn bí ẩn này, liền hỏi Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ, tôi thấy bà nói chuyện tiền tuyến cứ như thể rành rọt lắm, lẽ nào bà đã tận mắt chứng kiến mọi việc sao?" Chu chưởng quỹ vội vàng nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh không thể nói bừa được, phải biết rằng ở chỗ chúng ta nếu tự ý bàn luận việc triều chính là có thể bị chém đầu đấy.

Chương 376

Tôi thấy ngài là người thẳng thắn nên mới nói nhiều với ngài một chút, những chuyện tôi vừa nói đều là nghe từ miệng các thuyết thư tiên sinh.

Phải biết rằng trong dân gian chúng ta, các thuyết thư tiên sinh đó rất lợi hại, có thể biến mọi chuyện thành một quyển sách để kể.

Tôi có một sở thích lớn nhất là nghe các tiên sinh đó kể chuyện, tình cờ kể đến đoạn này, tôi đã chăm chú lắng nghe.

Tôi cũng không biết chuyện này là thật hay giả, chỉ cảm thấy rất thú vị, thấy ngài là người thông đạt, nên mới dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt ngài, thật khiến ngài chê cười rồi." Lâm Hiên nghe Chu chưởng quỹ nói vậy mới hiểu ra sự việc, còn tưởng rằng trong quân có người tiết lộ cơ mật.

Hóa ra là từ thuyết thư tiên sinh.

Đối với nhân vật như thuyết thư tiên sinh, anh cũng có chút hiểu biết.

Bởi vì ở thời cổ đại, thuyết thư tiên sinh chiếm một vị trí khá quan trọng.

Vì ở đây thực sự không có các hạng mục giải trí khác, nơi thường lui tới là các quán trà.

Những quán trà này để thu hút khách hàng đã thuê các thuyết thư tiên sinh đến kể chuyện, những lời nói ra từ miệng các tiên sinh này, quả thực ai nấy đều rất lợi hại.

Chỉ cần muốn khen ai, họ có thể đưa người đó lên tận mây xanh, còn nếu muốn hạ bệ ai, họ có thể dìm người đó xuống tận bùn lầy.

Các thuyết thư tiên sinh này trong việc miêu tả dung mạo người khác cũng đặc biệt có tài, đối với phụ nữ đẹp thì thật như tiên nữ, đối với đàn ông đẹp trai thì cũng thật như thiên thần.

Ngược lại, đối với phụ nữ xấu, thì cũng thật không thể nhìn nổi, còn đàn ông xấu thì thật như làm bẩn mắt người khác.

Lâm Hiên bây giờ rất tò mò, không biết các thuyết thư tiên sinh đã miêu tả anh đẹp hay xấu, anh là người rất coi trọng vấn đề hình tượng.

Thế là Lâm Hiên hỏi Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ, tôi rất tò mò, Lâm đại tướng quân của chúng ta trông như thế nào?" Chu chưởng quỹ đáp: "Theo lời các thuyết thư tiên sinh, Lâm đại tướng quân đó, trông như thiên thần, hai mắt sáng rực, sáng ngời có thần.

Tài cao tám đấu, học rộng năm xe, xuất khẩu thành thơ, đem tất cả binh thư chiến lược đều chứa trong đầu, quan trọng nhất là biết chế tạo ám khí thần bí.

Nghe thuyết thư tiên sinh nói, ám khí thần bí mà ngài ấy chế tạo có thể trong nháy mắt đánh chết người, vô cùng lợi hại, khiến người ta không có sức chống cự.

Trận chiến lần này có thể giành được thắng lợi đều là nhờ ám khí thần bí do Lâm tướng quân chế tạo." Lâm Hiên nghe Chu chưởng quỹ miêu tả, trong lòng đều đang đối chiếu với bản thân.

Trừ việc thuyết thư tiên sinh nói mắt sáng ngời có thần là khá đáng tin, Lâm Hiên cảm thấy những cái khác đều là nói bừa, cao tám đấu chẳng phải thành người khổng lồ rồi sao.

Người cổ đại thật thích thần thánh hóa người khác, như vậy sẽ khiến người ta có một sức mạnh tín ngưỡng vô hình.

Nhưng vừa rồi Chu chưởng quỹ cũng nói, trận chiến lần này có

thể giành được thắng lợi, không thể tách rời khỏi ám khí mà anh chế tạo.

Xem ra trong dân gian cũng đã có lời đồn về ám khí, tuy đối với vũ khí không hiểu rõ lắm, chỉ gọi chúng là ám khí.

Nhưng dù sao bá tánh cũng đã hiểu được, trong trận chiến lần này, thứ quan trọng nhất để giành được thắng lợi, chính là vũ khí do Lâm Hiên chế tạo.

Lúc này Lâm Hiên có một ý nghĩ, đó là nhất định phải bảo quản những vũ khí này một cách cẩn thận, nếu không may bị lọt ra ngoài dân gian, thật sự sẽ gây ra hoảng loạn.

Nếu vũ khí rơi vào tay kẻ xấu, thật sự sẽ ảnh hưởng đến trị an của toàn xã hội.

Lâm Hiên lúc này ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, xem ra sau chiến tranh, những việc cần xử lý thật không ít.

Xem ra thật sự nên kịp thời dâng một bản tấu chương lên hoàng thượng, để ngài có thể ban hành một số điều lệ quản lý về những vũ khí này.

Chỉ cần có những điều lệ liên quan đó, vậy thì những việc khác sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Chu chưởng quỹ hoàn toàn không biết rằng chỉ vì một đoạn nói chuyện vừa rồi của mình mà lại có thể khiến người ta đặc biệt đặt ra một số điều lệ, xem ra đúng là có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu lại xanh.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào trà lâu bên cạnh, tiểu nhị của quán vừa nhìn thấy Lâm Hiên và Chu chưởng quỹ liền vội vàng chạy tới.

Hắn thi lễ với hai người rồi nói: “Hai vị cần gì ạ?

Xin cứ phân phó.” Bởi vì Chu chưởng quỹ là khách quen ở đây, rất thân thuộc với mọi người trong quán, nên bà nói với tiểu nhị: “Không biết phòng riêng trên lầu bây giờ có người không, ta đang cần một phòng, chính là phòng ta thường đặt đó.” Tiểu nhị vừa nghe Chu chưởng quỹ nói liền hiểu ra, thì ra là muốn thương lượng chuyện gì đó.

Phải biết rằng, phòng riêng trên lầu đều được chuẩn bị cho những người có tiền trong túi, không phải ai cũng tùy tiện đặt được.

Chu chưởng quỹ cũng là khách quen ở đây nên rất rành giá cả.

Tiểu nhị đáp: “Phòng riêng của quán nhỏ đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi ạ, chỉ cần đi là có thể vào ngay.

Phải biết rằng quán của chúng ta được trang hoàng rất đặc biệt, phòng riêng trên lầu lại càng sang trọng hơn.” Từ sau khi chiến tranh kết thúc, đây là lần đầu tiên Chu chưởng quỹ đến đây.

Bà nói với tiểu nhị: “Vậy ngươi dẫn đường đi.

Ta có một việc muốn dặn dò, ngươi ở đây trước tiên hãy để ý Vũ Nhị Gia giúp ta.

Nếu Vũ Nhị Gia đến, hãy bảo ông ấy lên phòng riêng trên lầu tìm ta.

Chương 377

Ngươi nghe rõ lời ta nói chưa?" Tiểu nhị gật đầu lia lịa, đáp lại Chu chưởng quỹ: "Tôi đã nghe rõ lời dặn của bà, tôi nhất định sẽ ở đây để ý Vũ Nhị Gia, chỉ cần ông ấy đến tôi sẽ bảo ông ấy lên lầu tìm bà." Tiếp đó, Chu chưởng quỹ lại nói với tiểu nhị: "Mang hết những món ngon nhất trong quán lên đây, ta muốn đãi vị tiên sinh bên cạnh ta.

Cũng loan tin ra ngoài rằng Chu chưởng quỹ ta muốn mở tiệc lớn ở đây, cảm tạ mọi người đã kịp thời cứu hỏa.

Nếu không có mọi người, e rằng cửa tiệm của ta giờ đã cháy rụi rồi.

Hôm nay ta mời tiên sinh trước là vì ngài ấy là người ngoại hương.

Lâm tiên sinh là người ngoại hương vốn có thể không quan tâm đến chuyện này, thế nhưng ngài ấy lại ra tay giúp ta lo liệu mọi việc.

Cho nên ta phải cảm tạ ngài ấy trước, các vị hương thân khác chắc sẽ không soi mói chứ?" Khi Chu chưởng quỹ nói câu cuối cùng, bà cố ý cao giọng để tất cả mọi người trong trà lâu đều nghe thấy.

Bởi vì lúc này đang là giờ cơm trưa nên trong trà lâu rất đông người.

Trong số đó đương nhiên cũng có những người vừa tham gia cứu hỏa.

Khi nghe Chu chưởng quỹ nói vậy, họ đều lớn tiếng đáp lại: "Chưởng quỹ, bà sắp xếp thật chu đáo, chúng tôi đều giơ ngón tay cái tán thành!" Chu chưởng quỹ nghe các hương thân nói vậy cũng yên tâm, bà sợ những người này sẽ ở đó soi mói, trách móc.

Tuy bà có chút tiền bạc nhưng khi làm việc gì cũng nên suy nghĩ chu toàn, cố gắng làm cho mọi việc không chút sơ hở.

Khi nghe các hương thân nói vậy, bà cảm thấy mục đích của mình đã đạt được.

Dù sao đi nữa, bà cùng Lâm Hiên bước vào trà lâu, trai đơn gái chiếc, lại còn muốn lên lầu bàn chuyện.

Nhưng bây giờ, dưới con mắt của bao người, bà vào phòng riêng của trà lâu, chắc hẳn đám bá tánh sẽ không nói những lời không hay sau lưng nữa.

Nếu muốn làm chuyện mờ ám, sao có thể quang minh chính đại như vậy được chứ?

Lâm Hiên nghe xong những lời vừa rồi của Chu chưởng quỹ cũng giơ ngón tay cái tán thưởng bà.

Chu chưởng quỹ làm việc quả nhiên nhanh gọn, suy tính chu toàn!

Lâm Hiên có chút lo lắng cho Lý Anh Đức.

Rốt cuộc không biết cậu ta đã đi đâu cùng Chu chưởng quỹ.

Vừa rồi anh đã tìm Lý Anh Đức trong đám đông nhưng không thấy bóng dáng cậu ta đâu cả.

Chắc hẳn Lý Anh Đức đã dẫn một vài người vào trong tiệm cầm đồ để tìm kiếm lần cuối.

Lúc vào trà lâu, Chu chưởng quỹ đã chuẩn bị sẵn hộp thức ăn, Lý Anh Đức chắc sẽ không bị đói bụng vào buổi trưa, nhưng lát nữa nếu cậu ta không tìm được mình thì sẽ lo lắng mất.

Vì vậy, Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Vừa rồi hai chúng ta nói chuyện vui quá, ta quên mất một chuyện.

Cùng ta dập lửa còn có một người đồng bạn, một chàng trai trẻ tên

là Lý Anh Đức.

Lúc ta đến đây không thấy bóng dáng cậu ấy, có lẽ cậu ấy đang tổ chức mọi người tìm kiếm lần cuối trong tiệm cầm đồ.

Bây giờ ta đã đến đây, nếu cậu ấy không tìm thấy ta, ta sợ cậu ấy sẽ lo lắng." Chu chưởng quỹ định sai người hầu đi tìm Lý Anh Đức.

Nhưng lúc này, tiểu nhị bước tới nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ, tôi quen Lý Anh Đức mà tiên sinh nói, để tôi đi gọi cậu ấy giúp bà." Chu chưởng quỹ nghe tiểu nhị muốn đi gọi Lý Anh Đức cũng cảm thấy đây là một cách hay, vì dù sao họ cũng đều quen biết nhau.

Tiểu nhị đi gọi vừa có thể nói rõ sự tình, người hầu có thể tìm được Lý Anh Đức nhưng chưa chắc đã nói rõ được, Lý Anh Đức cũng chưa chắc đã tin lời người hầu.

Quả thật có người quen thì dễ làm việc.

Thế là Chu chưởng quỹ nói với tiểu nhị: "Thật phiền ngươi phải chạy một chuyến rồi.

Yên tâm, ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu." Chu chưởng quỹ vừa nói xong, liền bảo người hầu bên cạnh lấy một ít bạc vụn đưa vào tay tiểu nhị.

Nếu là trước đây, tiểu nhị này nhất định sẽ đưa tay nhận lấy.

Nhưng hôm nay đã khác xưa, phải biết rằng hôm nay Lâm Hiên đã giúp một việc lớn.

Bởi vì tiểu nhị biết rất rõ chuyện sáng nay, nếu không có Lâm Hiên ra mặt giải vây, chưởng quỹ tuyệt đối sẽ không dâng cho Vũ Nhị Gia loại trà ngon nhất.

Hắn làm gì có mặt mũi lớn như vậy để lay động được chưởng

quỹ chứ?

Lúc đầu hắn cũng chỉ lỡ miệng, nghĩ rằng chưởng quỹ sẽ đồng ý tặng Vũ Nhị Gia một ấm trà ngon.

Nhưng không ngờ chưởng quỹ lại keo kiệt như gà sắt vặt lông, trong mắt bà ta toàn là tiền bạc, ngay cả một chút lòng thương hại cũng không có.

Tiểu nhị vốn tưởng lần này mình đã mất mặt lắm rồi, nhưng không ngờ Lâm Hiên lại nói vài câu với chưởng quỹ, sau đó đặt ngân phiếu xuống, trả tiền trà cho Vũ Nhị Gia cả một năm.

Thật lòng mà nói, tiểu nhị vô cùng ghi nhớ ân tình lớn này của Lâm Hiên.

Chương 378

Tuy không phải là việc gì to tát đối với Lâm Hiên, nhưng với tiểu nhị, đó thực sự giống như gặp được quý nhân.

Tiểu nhị cảm thấy một người ngoại hương như Lâm Hiên còn kính trọng nhân vật như Vũ Nhị Gia, trong khi chưởng quỹ là người cùng quê lại quá không tử tế.

Bây giờ tiệm cầm đồ của Chu chưởng quỹ xảy ra hỏa hoạn, nếu không phải vì nó nằm liền kề, e rằng chưởng quỹ cũng chẳng thèm đi cứu hỏa.

Bà ta sốt sắng như vậy chẳng qua là sợ liên lụy đến trà lâu của mình.

Vị chưởng quỹ này thật sự đặt mọi lợi ích lên hàng đầu.

Nghe Lâm Hiên rất lo lắng, hắn muốn giúp Lâm Hiên một tay.

Thực ra chỉ là chạy một vòng, chẳng là gì cả, huống hồ trong trà lâu cũng không chỉ có một mình hắn là tiểu nhị.

Thấy Chu chưởng quỹ đưa tiền, hắn nói: "Tuy tôi cũng là người ham tiền, nhưng tôi biết quân tử dùng tiền phải có đạo đức.

Tôi không thể nhận số bạc này, huống hồ tôi chạy việc là vì quý nhân của tôi.

Tôi không có năng lực gì lớn, chỉ có đôi chân này là chạy bền thôi.

Bạc này bà cứ giữ lại đi, tôi đi rồi về ngay." Tiểu nhị nói xong liền ba chân bốn cẳng chạy đi, Chu chưởng quỹ có chút nghi ngờ vào mắt mình.

Bởi vì bình thường tiểu nhị trong trà lâu nhận không ít tiền boa,

hôm nay sao lại khác thường như vậy?

Vừa rồi hắn còn gọi Lâm Hiên là quý nhân, lẽ nào họ quen biết nhau sao?

Thế là Chu chưởng quỹ hỏi Lâm Hiên: "Hai người quen nhau như thế nào vậy?

Ta nghe hắn vừa gọi ngài là quý nhân." Lâm Hiên đương nhiên hiểu ý của tiểu nhị, xem ra chuyện anh mua trà cho Vũ Nhị Gia đã bị hắn biết rồi.

Tiểu nhị này quả là một người biết ơn báo đáp.

Anh không nói ra với tiểu nhị là vì muốn giữ thể diện cho hắn, nhưng không ngờ người ta sớm đã biết cả rồi.

Nếu không, hắn cũng sẽ không ngay lập tức chạy đi khi nghe anh muốn tìm người.

Xem ra người này thật sự nên đối xử tốt, trong bản tính con người vẫn có những điều thiện lương.

Lâm Hiên không nói chuyện này với Chu chưởng quỹ, không phải vì không yên tâm về con người của bà, mà vì anh cảm thấy chuyện này thực sự không có gì to tát.

Chẳng qua chỉ là bỏ ra một ít ngân phiếu, đối với anh thực sự là chuyện nhỏ, huống hồ còn phải giữ thể diện cho Vũ Nhị Gia.

Phải biết rằng Vũ Nhị Gia cũng là một nhân vật có tiếng tăm trong vùng, nếu để lọt ra ngoài tin trà nước của ông ấy lại do một người ngoại hương mua giúp, thì lúc đó mặt mũi của ông ấy biết để đâu, làm sao còn tiếp tục giao hảo với bà con xóm giềng được nữa.

Nhưng lúc này Chu chưởng quỹ đang chờ câu trả lời, vì vậy Lâm Hiên nói với bà: "Ta chỉ uống trà ở đây vào buổi sáng, có lẽ lúc đó ít

người nên tiểu nhị đã nhớ mặt ta.

Lúc đó Lý Anh Đức cũng ở bên cạnh ta nên cậu ấy mới nhận ra.

Gọi ta là quý nhân, có lẽ cũng là một cách tôn trọng của người ta thôi, tiểu nhị miệng ngọt, gặp ai cũng gọi là quý nhân mà." Chu chưởng quỹ tuy biết trong đó chắc chắn có chuyện gì đó mà Lâm Hiên không tiện nói, nhưng cũng cảm thấy Lâm Hiên nói như vậy cũng có thể chấp nhận được.

Trong đó có một câu Lâm Hiên nói rất đúng, tiểu nhị đó thấy ai cũng gọi là quý nhân, đúng là người như vậy.

Thấy mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa, Chu chưởng quỹ liền quyết định cùng Lâm Hiên lên phòng riêng trên lầu hai, vì bây giờ đã đến giờ cơm trưa.

Lâm Hiên vẫn chưa ăn gì, vừa rồi còn giúp dập lửa, rồi lại vào trong tìm kiếm, chắc chắn bây giờ đã rất đói rồi.

Vốn dĩ trước đó là do tiểu nhị dẫn lên phòng riêng lầu hai, nhưng tiểu nhị đã ra ngoài nhắn tin cho Lý Anh Đức, nên Chu chưởng quỹ và Lâm Hiên hai người cùng nhau lên phòng riêng lầu hai.

Nếu là bình thường, Chu chưởng quỹ cùng một người đàn ông lên phòng riêng trên lầu, đám bá tánh ở dưới nhất định sẽ bàn tán xôn xao.

Nhưng lần này, những người đó lại như không nhìn thấy gì, bởi vì thời gian dài như vậy, họ đã thực sự hiểu rất rõ con người của Chu chưởng quỹ.

Hơn nữa, thủ đoạn của Chu chưởng quỹ cũng khá tàn nhẫn, nếu thật sự bị bà ta bắt được đang nói xấu sau lưng, không chừng cái lưỡi đó thật sự sẽ không giữ được.

Vừa vào trà lâu, họ đã nói chuyện về người kể chuyện, nhưng Lâm Hiên lại phát hiện trà lâu hiện tại không có người kể chuyện nào

cả.

Anh liền hỏi Chu chưởng quỹ: “Chúng ta vừa mới nói về người kể chuyện, không phải ông ấy thường xuất hiện ở trà lâu sao?

Tại sao trà lâu của chúng ta bây giờ lại không có người kể chuyện?” Chu chưởng quỹ cũng cảm thấy rất kỳ lạ, phải biết rằng người kể chuyện ở trà lâu này thật sự rất giỏi, miệng lưỡi vô cùng lợi hại.

Đặc biệt là đoạn Quan Vũ trên chiến trường mà họ nghe được chính là từ trà lâu này truyền ra.

Nhưng tại sao hôm nay người kể chuyện lại không có ở đây?

Bà đáp Lâm Hiên: “Ta thật không ngờ tiên sinh lại còn nhớ những chuyện này, nếu ngài không nhắc ta cũng quên mất.

Chương 379

Người kể chuyện trong trà lâu này quả thật rất lợi hại.

Chỉ không biết tại sao hôm nay lại không có ở đây, có lẽ vì trà lâu vừa mới sửa sang lại, có một số việc chưa làm xong chăng." Hôm nay nghe Chu chưởng quỹ nói vậy, anh mới hiểu ra, thì ra trà lâu này trông cũng giống như vừa mới sửa sang xong, chắc hẳn có một số việc chưa được sắp xếp ổn thỏa.

Mấy ngày tới anh không thể rời khỏi đây, vậy thì sẽ có cơ hội nghe người kể chuyện kể chuyện.

Hai người vừa nói chuyện vừa lên phòng riêng trên lầu hai.

Khi Lâm Hiên bước vào phòng, anh mới phát hiện phòng riêng trên lầu hai được trang trí rất độc đáo.

Bởi vì tất cả phong cách trang trí ở đây đều gần giống với phong cách trang trí ở kinh đô, khiến Lâm Hiên vô cùng kinh ngạc.

Trông chưởng quỹ của trà lâu này hẳn là rất bình thường, tại sao lại trang trí phòng riêng trên lầu hai theo phong cách kinh đô chứ?

Phải biết rằng khu vực biên giới và kinh đô có sự khác biệt lớn về địa lý và văn hóa, cho nên phong cách trang trí thật sự rất khác nhau.

Lúc này, Chu chưởng quỹ nói với Lâm Hiên: "Phong cách trang trí trên lầu hai quả thật không thay đổi, phải biết rằng đây là kiểu trang trí độc đáo nhất ở đây.

Ta cũng có một vài người bạn ở kinh đô, mỗi lần họ đến đây ta đều mời họ đến trà lâu.

Họ đều nói phong cách trang trí ở đây giống hệt như ở kinh đô." Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Xem ra quan hệ của bà thật sự

rất rộng, ngay cả ở kinh đô cũng có người quen.” Ngay từ cái nhìn đầu tiên đối với Chu chưởng quỹ, Lâm Hiên đã cảm thấy bà chủ này quả thực có một vài điểm khác thường.

Một là một người phụ nữ có thể gánh vác cả một gia đình.

Hai là kiến thức của bà ta thực sự không kém gì người ở kinh đô, nghe cách nói chuyện là biết, cho nên anh mới thăm dò hỏi câu hỏi đó.

Chu chưởng quỹ đáp Lâm Hiên: “Bởi vì ta đến từ kinh đô, nơi đó là nhà mẹ đẻ của ta, sao ta lại không có người quen chứ?

Ta thấy khẩu âm của tiên sinh cũng không giống người bản địa chúng ta.

Nếu ta không đoán sai, tiên sinh cũng đến từ kinh đô phải không?” Thực ra ngay từ đầu, Lâm Hiên đã nghe ra khẩu âm của Chu chưởng quỹ không phải người bản địa, nhưng vì lần đầu gặp mặt không tiện hỏi bà đến từ đâu.

Bây giờ thấy Chu chưởng quỹ nói thẳng ra mình đến từ đâu, xem ra bà chủ này thực sự là một người rất thẳng thắn.

Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: “Đúng vậy, ta đến từ kinh đô.

Xem ra hai chúng ta thật có duyên.

Nghe ý của bà bây giờ, vậy là hôm nay ta cứu hỏa là cứu người nhà mình rồi.

Cho nên không cần khách sáo với ta nữa.

Có bạn từ phương xa đến, chẳng vui sao?

Chúng ta đều là người kinh đô mà có thể gặp nhau ở vùng biên ải, thật sự là duyên phận không cạn.” Chu chưởng quỹ nghe Lâm Hiên nói vậy, biết anh là một người rất sảng khoái, cũng rất vui mừng vì được quen biết anh.

Dù sao ở biên ải mà gặp được người đồng hương từ kinh đô, như lời Lâm Hiên nói, quả thật là duyên phận không cạn.

Chu chưởng quỹ nói với Lâm Hiên: "Giống như ngài nói, chúng ta đều đến từ kinh đô, duyên phận của chúng ta thật không cạn, ta cũng rất vui khi được quen biết ngài." Chưởng quỹ càng tỏ ra kích động hơn, bởi vì bà đã xa giá đến Cư An trấn nhiều năm rồi.

Những năm trước, bà còn có thể về kinh đô thăm người nhà mẹ đẻ.

Nhưng từ khi có con, bà thực sự ít về hơn.

Người nhà mẹ đẻ ở kinh đô cũng vì bận rộn đủ mọi việc nên không thể đến thăm.

Mỗi lần Chu chưởng quỹ đều trông ngóng mỏi mòn, thực sự hy vọng có người nhà từ kinh đô đến đây.

Đặc biệt là khi chịu ấm ức ở đây, bà càng hy vọng có người nhà mẹ đẻ ở bên cạnh.

Phải biết rằng, ở nơi đất khách quê người này, một người ngoại hương thực sự rất không dễ dàng.

Bây giờ gặp được Lâm Hiên cũng đến từ kinh đô, Chu chưởng quỹ chỉ cảm thấy thực sự vô cùng thân thiết.

Lâm Hiên cũng cảm thấy vì cùng đến từ kinh đô, khoảng cách giữa hai người thực sự đã gần lại.

Lúc này Chu chưởng quỹ hỏi Lâm Hiên: "Ta đã mấy năm không về kinh đô rồi, không biết tình hình gần đây ở kinh đô có tốt không?" Lâm Hiên thực ra cũng chỉ vừa mới rời kinh đô, hiểu biết tình hình chưa chắc đã nhiều hơn Chu chưởng quỹ.

Nhưng may là anh vừa mới từ đó đến, nên cũng có chút hiểu biết

về tình hình ở đó.

Thế là Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: “Kinh đô vẫn phồn hoa như trước, đặc biệt là bây giờ cũng có thêm nhiều cửa hàng.

Người làm ăn ở đó cũng rất nhiều.

Tổng thể thì kinh đô của chúng ta náo nhiệt hơn biên giới.

Chương 380

Mới đầu quen với sự náo nhiệt, phồn hoa của kinh đô, đến nơi biên giới này thực sự có chút không quen.

Bây giờ thì cũng đã quen dần rồi.” Chu chưởng quỹ nói với Lâm Hiên: “Đúng vậy, kinh đô của chúng ta phồn hoa, không hoang vắng như nơi đây.

Ở đây chúng ta còn tốt hơn một chút.

Nếu là những nơi khác thì còn hoang vắng hơn, hầu như không có bóng người.

Lúc ta mới đến đây cũng rất không quen.

Khi ta ở trong đại viện nhà họ Chu cũng cảm thấy rất không quen, chưởng quỹ của ta buôn bán qua nhiều thế hệ, có một nền tảng nhất định ở đây.

Ta nhớ lúc mới đến đây, mỗi khi đêm về, ta đều ngồi một mình ở đó khóc.

May mà phu quân của ta rất chu đáo với ta, giúp ta vượt qua thời gian khó khăn nhất đó.

Chỉ tiếc là phu quân của ta là một kẻ đoản mệnh, lại ra đi trước ta, để lại ta mẹ góa con côi khổ sở chống đỡ gia nghiệp lớn như vậy, nỗi chua xót trong lòng ta không thể nói hết được.” Lâm Hiên ngồi đó chăm chú lắng nghe tất cả những gì Chu chưởng quỹ nói.

Anh phát hiện bà chủ này không giống như nhiều phụ nữ khác, khóc lóc sướt mướt, ngược lại rất bình tĩnh.

Xem ra con người thực sự cần phải trải qua một số chuyện, cuộc đời làm sao có thể thuận buồm xuôi gió được.

Thực ra gia thế của cô ấy tốt đến đâu, nhưng lại không biết điều gì sẽ xảy ra, thật sự là thế sự khó lường.

Chu chưởng quỹ không nói, Lâm Hiên cũng có thể đoán được quá khứ của bà, gia cảnh nhất định rất tốt.

Phải biết rằng thời cổ đại rất coi trọng môn đăng hộ đối.

Lâm Hiên có một điểm khá thắc mắc, Chu chưởng quỹ vì lý do gì mà lại gả đến vùng biên ải này?

Phải biết rằng vào thời cổ đại thông tin liên lạc không phát triển, từ kinh đô đến đây phải đi mất khoảng hơn một tháng, họ quen nhau như thế nào?

Vì là lần đầu gặp mặt, Lâm Hiên cũng không tiện hỏi, sợ Chu chưởng quỹ kiêng kỵ những điều này.

Nghĩ rằng sau này sẽ thường xuyên qua lại, có thể Chu chưởng quỹ sẽ nói ra.

Tuy Lâm Hiên không phải loại người nhiều chuyện, nhưng trong lòng anh đặc biệt tò mò.

Vừa rồi Chu chưởng quỹ tiết lộ một thông tin, Lâm Hiên cảm thấy rất hữu ích cho mình, đó là gia thế của bà phần lớn đều là thương nhân.

Như vậy xem ra phạm vi kinh doanh nhất định rất rộng, nếu Lâm Hiên đoán không sai, tiệm cầm đồ này chỉ là một trong số rất nhiều hạng mục kinh doanh của họ.

Xem ra ở biên giới thật sự gặp được đồng nghiệp rồi.

Nhìn cách nói chuyện của Chu chưởng quỹ, đầu óc khá linh hoạt, biết đường đi nước bước nhất định rất rộng.

Lúc này Lâm Hiên có một ý tưởng, muốn hợp tác với Chu chưởng

quỹ này.

Dù sao ở vùng biên giới này anh cũng không quen biết ai, nhưng xem ra Chu chưởng quỹ lại rất quen thuộc nơi đây.

Nếu hai người có thể hợp tác kinh doanh, có lẽ thật sự là một chuyện đôi bên cùng có lợi.

Ngay khi hai người vừa ngồi xuống, có một người phong trần mệt mỏi chạy đến.

Lâm Hiên vừa nhìn, người đó không phải ai khác chính là Vũ Nhị Gia.

Ông ấy vừa mới áp giải Vương Nhị Ma Tử đến chỗ huyện thái gia, bây giờ đang vội vàng quay về.

Khi về, ông ấy đi thẳng đến tiệm cầm đồ của Chu chưởng quỹ.

Phải biết rằng Chu chưởng quỹ đã giao toàn bộ việc của tiệm cầm đồ cho ông ấy xử lý, nên ông ấy đặc biệt lo lắng nơi đó.

Tuy biết rằng Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người cũng sẽ phụ trách tốt mọi việc ở đó, nhưng dù sao họ cũng là người ngoại hương.

Không quen biết ai ở đây, làm một số việc nhất định cũng rất bất tiện, cho nên Vũ Nhị Gia thực sự có chút lo lắng.

Một điều lo lắng nữa là các hương thân không tin tưởng Lâm Hiên và Lý Anh Đức.

Tuy ông ấy cảm thấy Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người đều rất tốt, rất đáng tin cậy.

Nhưng các hương thân không phải ai cũng có suy nghĩ như vậy, dù sao cũng đều là người nhà quê, có lúc đều có một số thành kiến cá nhân.

Đặc biệt đối với người ngoài đến đây, phần lớn thời gian họ đều

sẽ bài xích người ngoại hương.

Nếu không phải Lâm Hiên và Lý Anh Đức đã ra sức cứu hỏa ở đó, chắc chắn họ sẽ càng xa lánh hơn.

Chương 381

Khi vừa đến cửa hàng của Chu chưởng quỹ, ông phát hiện gia đình của bà đều đang ở đó giúp dọn dẹp tiệm cầm đồ, biết rằng Chu chưởng quỹ đã đến đây.

Cùng lúc đó, ông cũng nhìn thấy tiểu nhị của trà lâu chạy ra, trông bộ dạng rất hoảng hốt, liền hỏi hắn: "Chạy nhanh như vậy làm gì?

Lẽ nào muốn vào tiệm cầm đồ tìm kiếm bảo vật sao?" Tiểu nhị đã hứa với Lâm Hiên sẽ giúp đi nhắn tin cho Lý Anh Đức, bây giờ đang một lòng một dạ tìm Lý Anh Đức trong đám đông.

Hắn cũng vừa mới đến đây, nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy bóng dáng Lý Anh Đức đâu.

Đang lúc lo lắng thì nghe thấy Vũ Nhị Gia hỏi như vậy.

Nhưng vì quá vội nên có chút không nghe rõ, định đi thẳng về phía trước.

Vũ Nhị Gia thấy tiểu nhị này hoàn toàn không nghe thấy lời mình nói, xem ra thật sự có chuyện rồi.

Ông liền tiến lên một bước nắm lấy cánh tay của tiểu nhị, hỏi: "Ta vừa hỏi ngươi đó, ngươi làm gì vậy?

Không nghe rõ lời ta nói sao?

Ta nói lại lần nữa, ngươi vội vã chạy vào trong đó làm gì?" Lần này tiểu nhị thật sự nghe thấy câu hỏi của Vũ Nhị Gia, vội vàng nói với ông: "Vũ Nhị Gia, thật thất lễ quá, tôi vừa bận tìm người nên không nghe rõ lời ông nói.

Tôi ở đây xin lỗi ông." Vũ Nhị Gia cũng không phải người không nói lý lẽ, tiểu nhị đã nói rồi, vừa rồi tìm người nên mới không nghe rõ

lời ông nói, ông cũng rất thông cảm.

Chỉ là có một chút tò mò, lúc này đang là giờ bận rộn trong trà lâu, sao lại có thời gian chạy ra đây tìm người.

Ông hỏi tiểu nhị: "Ngươi ra đây tìm ai vậy?

Chưởng quỹ của ngươi có đồng ý cho ngươi ra đây tìm người không?

Nếu để ông ta biết ngươi lén lút chạy ra ngoài, ta thấy lần này về lại bị mắng nữa rồi." Tiểu nhị biết Vũ Nhị Gia này là một người rất nhiệt tình, đặc biệt là sáng nay, vì một câu nói của ông mà hắn được uống một ấm trà ngon hảo hạng trong trà lâu.

Cho nên bây giờ ông ấy quan tâm như vậy cũng rất có thể hiểu được.

Hắn nói với Vũ Nhị Gia: "Là vị tiên sinh sáng nay nhờ tôi ra đây tìm người, chính là vị tiên sinh vừa rồi tổ chức cứu hỏa, cầm những cái bình kỳ lạ đó.

Ông ấy bảo tôi tìm chàng trai trẻ đi cùng ông ấy, vì ông ấy và Chu chưởng quỹ đã lên phòng riêng của trà lâu chúng ta bàn chuyện rồi.

Lại sợ người đi cùng lo lắng nên mới bảo tôi ra đây nhắn tin.

Ngài yên tâm đi, chưởng quỹ của tôi nhất định sẽ rất đồng ý cho tôi ra đây.

Phải biết rằng vị tiên sinh đó quả thật là một đại tài chủ, ra tay rất hào phóng, chưởng quỹ của tôi đối với những người như vậy trước nay đều rất hoan nghênh.

Đừng nói là bảo tôi chạy một vòng, dù có bảo tôi đến tận phía tây của trấn để mua kỳ trân dị quả cũng sẽ sai tôi đi.

Dù có chạy gãy chân cũng phải làm cho vị tiên sinh đó hài lòng."

Vũ Nhị Gia nghe tiểu nhị nói vậy mới hiểu ra sự việc, thì ra là vị tiên sinh đã cứu hỏa hôm nay.

Vì vừa rồi ông đi đưa Vương Nhị Ma Tử đến huyện thái gia nên không biết Chu chưởng quỹ đã đến.

Vừa rồi nghe tiểu nhị nói vậy mới biết Chu chưởng quỹ đã đích thân đến đây.

Chỉ là trong lòng có một thắc mắc, đó là Chu chưởng quỹ, tại sao lần này lại chịu đích thân ra mặt?

Phải biết rằng bình thường bà rất ít khi quản những chuyện này.

Bởi vì Chu chưởng quỹ đã giao toàn bộ việc ở đây cho ông xử lý, lúc này bà lại đích thân ra mặt, lẽ nào là không tin tưởng ông sao?

Chu chưởng quỹ mời vị tiên sinh đó ăn cơm, lẽ nào không mời cả mình sao?

Lúc này trong lòng Vũ Nhị Gia có chút không vui.

Đúng lúc này, tiểu nhị đột nhiên dùng tay vỗ vào trán mình, rồi nói với Vũ Nhị Gia: "Vũ Nhị Gia, xem cái đầu óc của tôi này, thật giống như đầu heo vậy, lại quên mất lời dặn dò của Chu chưởng quỹ.

Nếu thấy Vũ Nhị Gia từ huyện nha trở về, hãy báo với ngài, mời ngài đến phòng riêng của trà lâu trước để đợi.

Tôi lại quên mất câu nói này, vừa rồi chỉ mải mê giúp tiên sinh tìm đồng bạn, lại quên mất một chuyện quan trọng như vậy.

Ngài ngàn vạn lần đừng trách tôi nhé, tôi nói những lời này bây giờ không muộn chứ?" Lúc đầu tâm trạng của Vũ Nhị Gia quả thật có chút không tốt, nhưng khi nghe tiểu nhị nói Chu chưởng quỹ mời ông đến phòng riêng ăn cơm, lòng ông liền sáng tỏ, một mảnh mây đen đều tan biến.

Xem ra suy nghĩ vừa rồi của mình thật sự có chút nhỏ nhen.

Lại đi soi mói Chu chưởng quỹ như vậy thật không giống một đấng đại trượng phu, ngược lại giống như một người đàn bà vậy.

Vũ Nhị Gia nói với tiểu nhị: "Bây giờ không muộn, nếu đợi một lát nữa thì mới muộn.

Vì một lát nữa ta phải bắt đầu công việc tìm kiếm ở đây.

Chương 382

Xem ra ở đây cũng không thể không có một người chủ trì công việc.

Chu chưởng quỹ không ở đây, vị tiên sinh đó cũng không ở đây, nếu ta cũng đi thì làm sao được?" Tiểu nhị là một người thông minh lanh lợi, vừa nghe Vũ Nhị Gia nói vậy liền hiểu ra.

Phải biết rằng Vũ Nhị Gia là một nhân vật có tiếng tăm, coi trọng thể diện hơn bất cứ thứ gì.

Chu chưởng quỹ có thể mời một người ngoại hương đến trà lâu ăn cơm, nếu không mời ông ấy, truyền ra ngoài thì mặt mũi của ông ấy biết để đâu.

Phải biết rằng ở đây vẫn luôn là Vũ Nhị Gia bận rộn ngược xuôi.

Bỏ rơi một nhân vật quan trọng như vậy, trong lòng ông ấy sao có thể thoải mái được?

Thế là tiểu nhị nói với Vũ Nhị Gia: "Không sao đâu Vũ Nhị Gia, ngài cứ đi đi.

Chu chưởng quỹ và vị tiên sinh đó đều đang đợi trong phòng riêng.

Lúc đi bà ấy còn đặc biệt dặn dò ngàn vạn lần nhớ mời Vũ Nhị Gia cũng đến.

Không có ngài ở đó thì làm sao tiến hành cuộc nói chuyện tiếp theo được.

Tôi luôn cảm thấy họ muốn thương lượng chuyện gì đó.

Ngài Vũ Nhị Gia ở đây, quan hệ giao tiếp tốt như vậy, nếu ngài không tham gia, thì thật sự không thể nói chuyện tiếp được.

Ngài cứ đi đi.

Ngài xem, gia đình của Chu chưởng quỹ đều ở đây, quản gia của bà ấy cũng ở đây, có gì không yên tâm chứ?

Tôi bây giờ đi tìm đồng bạn của vị tiên sinh đó, tôi tin lát nữa cậu ấy cũng sẽ đến đó thôi.

Ở đây cũng không có việc gì phải làm nữa.

Ngài là một người suy nghĩ chu toàn, Chu chưởng quỹ và vị tiên sinh đó thấy ngài đến cũng nhất định sẽ rất vui." Vũ Nhị Gia nghe tiểu nhị nói vậy cũng cảm thấy rất đúng, dù sao mình cũng là người ngoại họ, tuy là họ hàng của gia đình Chu chưởng quỹ.

Nhưng khi xử lý một số việc cũng có chỗ bất tiện.

Nếu Chu chưởng quỹ đã mời mình cùng Lâm Hiên đến trà lâu rồi thì không nên từ chối nữa.

Vũ Nhị Gia nói với tiểu nhị: "Nếu đã nói đến nước này rồi thì ta đương nhiên phải đi thôi.

Chỉ là ngươi nhất định phải tìm được người đồng hành cùng vị tiên sinh đó.

Nhất định phải mang lời của tiên sinh đến cho cậu ấy, bảo cậu ấy vào giờ trưa đừng tiếp tục bận rộn nữa, đến trà lâu ăn chút cơm đi, thật sự vất vả rồi." Tiểu nhị thầm nghĩ: Ông không nói tôi cũng biết, nếu không phải vì nói chuyện với ông lãng phí thời gian, tôi đã tìm được đồng bạn của tiên sinh rồi.

Nhưng lại không tiện nói như vậy với Vũ Nhị Gia, chỉ vội vàng cười làm lành với ông: "Được rồi, tôi biết phải làm thế nào rồi, ông yên tâm đi.

Tôi, tiểu nhị, nhất định sẽ làm việc này ổn thỏa, ông mau vào

phòng riêng đi.

Bây giờ thức ăn còn chưa mang lên, ông là người có phúc, đợi ông đến đó, thức ăn nhất định đã làm xong rồi.

Chu chưởng quỹ và tiên sinh đều đang đợi đó.

Chu chưởng quỹ là người cùng quê với ông, ông và bà ấy cũng là họ hàng, không cần để ý nhiều lễ tiết.

Nhưng tiên sinh lại là người ngoại hương, đã chạy tới chạy lui giúp đỡ, để người ta đợi lâu ở đó thật không thỏa đáng." Vũ Nhị Gia đương nhiên hiểu đạo lý mà tiểu nhị nói.

Giống như tiểu nhị đã nói, Lâm Hiên là một người ngoại hương, đã bận rộn cả buổi sáng, thực sự không dễ dàng.

Nếu để anh ta tiếp tục đợi trong phòng riêng thì thật thất lễ, vì vậy ông vội vàng lên phòng riêng trên lầu hai của trà lâu.

Khi đến phòng riêng trên lầu hai, quả nhiên nhìn thấy Chu chưởng quỹ và Lâm Hiên đều đang ngồi ở đó.

Khoảng cách giữa họ rất xa, Vũ Nhị Gia chỉ thầm than: Thật là đúng lúc.

Lúc này, Lâm Hiên và Chu chưởng quỹ đang ngồi ở đó một cách lúng túng, không biết nên nói gì.

Thức ăn đã gọi cũng chưa được mang lên.

Lâm Hiên chỉ thầm nghĩ: Sớm biết không khí lúng túng như vậy thì đã không lên rồi.

Nhưng đã đến đây rồi, lại không thể đi xuống.

Đang lúc đi không được, ở cũng không xong, thì Vũ Nhị Gia đã đến.

Thật giống như nhìn thấy cứu tinh, Lâm Hiên vội vàng nói: “Vũ Nhị Gia, thật vất vả cho ngài.

Chương 383

Xem kìa, ngài vừa đi, Chu chưởng quỹ đã đến, mời ta đến trà lâu có việc quan trọng cần thương lượng." Lâm Hiên chỉ cảm thấy trong lòng có chút áy náy, dù sao vừa rồi bận rộn trước sau không chỉ có một mình anh, mà còn có Vũ Nhị Gia.

Bây giờ người ta đi áp giải Vương Nhị Ma Tử đến huyện nha, mình lại ở đây ăn cơm với chưởng quỹ, luôn cảm thấy có chút không thỏa đáng.

Chu chưởng quỹ nghe Lâm Hiên giải thích như vậy, biết anh là một người hay cả nể, làm việc gì cũng suy nghĩ chu toàn.

Bà liền giải vây: "Ta một mình ngồi ở nhà, luôn cảm thấy đã xảy ra chuyện lớn như vậy, để một mình ngươi xử lý, thật sự quá khiến người ta lo lắng.

Phải biết rằng ngươi là người có gia đình, có sự nghiệp, trong nhà ngươi cũng có nhiều việc phải xử lý, luôn cảm thấy để ngươi một mình bận rộn trước sau, trong lòng thật sự quá áy náy.

Cho nên ta ở nhà thật sự ngồi không yên, liền đến tiệm cầm đồ.

Bây giờ cũng đã đến giờ cơm trưa, nghĩ rằng mọi người ở đây đều đói rồi.

Làm việc cho chúng ta không thể để người ta đói bụng được, liền phân phó nhà bếp của ta làm một ít thức ăn mang đến.

Ta vừa đến đây nghe người ta nói người đã áp giải kẻ trộm bảo vật trong tiệm cầm đồ đến nha môn rồi.

Xem chuyện này thật trùng hợp, chúng ta trước sau một bước chân mà không gặp được nhau.

Ở bên ngoài ta lại gặp được vị này đang lo liệu công việc, liền nghĩ mời đến trà lâu ăn chút cơm.

Ta cũng đã dặn dò người ở dưới, chỉ cần thấy ngươi làm xong việc là vội vàng đến đây, không biết người ở dưới đã mang lời đến chưa." Chưởng quỹ nói như vậy, cũng chẳng qua là sợ Vũ Nhị Gia ở đó soi mói.

Người ta bận rộn trước sau nhưng mình lại không đích thân mời ăn cơm, về mặt thể diện thật sự có chút không qua được.

Tuy là một người phụ nữ, nhưng trong việc xử lý những chuyện nhân tình thế thái này, bà cũng biết một chút.

Phải biết rằng ở trong thâm trạch đại viện, người ta rất coi trọng lễ nghĩa qua lại.

Để có được một mối quan hệ tốt đẹp, Vũ Nhị Gia tuy là một người họ hàng xa, đồng thời tiếng tăm ở đây cũng khá tốt.

Chỉ cần cùng ông ấy xử lý tốt quan hệ, vậy thì ở đây sẽ dễ dàng hơn.

Chu chưởng quỹ đương nhiên hiểu đạo lý này, cho nên cũng rất xem trọng Vũ Nhị Gia.

Lâm Hiên ở một bên nghe Chu chưởng quỹ nói vậy, thật sự cảm thấy Chu chưởng quỹ là một người làm việc không chê vào đâu được.

Đặc biệt là về mặt nhân tình thế thái, bà càng hiểu rõ cách giao tiếp với người khác, xem ra người này thật sự không đơn giản.

Nhìn cách Chu chưởng quỹ làm người xử thế, biết rằng trong kinh doanh nhất định cũng sẽ thuận buồm xuôi gió.

Phải biết rằng làm ăn buôn bán rất coi trọng hòa khí sinh tài, cái gọi là phong thủy cũng chẳng qua là có thể thu phục được khách hàng

ở dưới.

Tuy kinh doanh coi trọng lợi ích, nhưng có thể giao lòng người, vậy thì đó là một thương nhân xuất sắc.

Lâm Hiên bây giờ thật sự rất coi trọng Chu chưởng quỹ, cảm thấy trên người bà nhất định có đạo kinh doanh của mình.

Vũ Nhị Gia nghe những lời của Chu chưởng quỹ thật không đơn giản, trong việc xử lý nhân tình thế thái có thể làm được rõ ràng như vậy.

Xem ra gia tộc này sẽ không vì mất đi một người chồng mà suy tàn, không chừng sẽ nhờ có bà chống đỡ mà gia nghiệp ngày càng lớn mạnh.

Ai nói nữ tử không bằng nam?

Chu chưởng quỹ là một ví dụ rất tốt.

Chu chưởng quỹ đã nói đến nước này, nếu lúc này còn không có một thái độ nào đó, thì Chu chưởng quỹ thật sự sẽ hiểu lầm ý của ông.

Ông vội vàng nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ thật chu toàn, Vũ Nhị Gia ta thật bội phục!

Bà quả thật là nữ trung hào kiệt, không thua kém đấng mày râu!

Khiến cho nam tử hán đại trượng phu như ta cũng phải hổ thẹn!

Vũ Nhị Gia ta ở đây xin giơ ngón tay cái cho bà.

Những lời bà vừa nói đều không có gì sai, Vũ Nhị Gia ta thật không còn lời nào để nói.

Bà nói rất đúng, Lâm tiên sinh là người ngoại hương, ta nên làm tròn bổn phận của chủ nhà." "Nếu ta ở đây soi mói, trách móc, thì ta thật sự là một kẻ tiểu nhân rồi.

Bà yên tâm, Vũ Nhị Gia ta có giác ngộ đó.

Nếu ta còn suy nghĩ lung tung thì uổng công làm người rồi.” Lâm Hiên nghe Vũ Nhị Gia nói vậy chỉ cảm thấy thật sự quá nặng lời, xem ra người này thật sự là một người thẳng tính, có lẽ đây là một đặc điểm tính cách chung của người luyện võ.

Đó là nói chuyện trước nay đều thích nói thẳng, có sao nói vậy, không có nhiều vòng vo.

Chương 384

Cùng Vũ Nhị Gia này chỉ mới tiếp xúc, đã phát hiện người này thật sự là một người khá đơn giản.

Nhưng Lâm Hiên không biết đây có phải là một quan niệm chủ quan ban đầu không?

Dù sao có người bề ngoài trông khá đơn thuần, nhưng thực tế lại là một người thành phủ rất sâu, hoặc có lẽ sau lưng họ ẩn giấu bí mật lớn.

Lâm Hiên cảm thấy mình nhất định đã xem quá nhiều phim trinh thám rồi mới nghĩ nhiều chuyện như vậy.

Trong thời đại thịnh Đường này làm sao có thể có chuyện quỷ dị xảy ra được chứ?

Khi Lâm Hiên nghĩ vậy, đột nhiên nhớ ra gần đây hình như mình ít kiểm tra hệ thống.

Nếu có cơ hội, nên vào hệ thống xem thử, có thể tra được một số thứ hiện đại không?

Nếu có thể xem một số bộ phim truyền hình ở đây, cũng là một lựa chọn không tồi.

Phải biết rằng cuộc sống giải trí thời cổ đại thực sự quá ít.

Mỗi ngày sau khi bận rộn với những công việc này, khi rảnh rỗi cũng không biết phải làm gì.

Lâm Hiên suy nghĩ mông lung, tâm trí bay lên chín tầng mây, đối với những lời khách sáo tiếp theo của Chu chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia đều không nghe rõ.

Mãi cho đến khi Vũ Nhị Gia ngồi xuống, anh mới thoát ra khỏi trạng thái mơ hồ.

Lúc đó, cửa phòng riêng bị mở ra, tiểu nhị bưng thức ăn bước vào.

Tiểu nhị vừa bước vào, Lâm Hiên đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, xem ra thật sự đói rồi.

Đợi tiểu nhị bưng tất cả các món ăn lên, bày biện xong xuôi, hắn nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, tôi vừa tìm được đồng bạn của ngài rồi, đã chuyển lời của ngài cho cậu ấy.

Chàng trai trẻ đó có lẽ lát nữa sẽ đến, ngài cứ yên tâm." Lâm Hiên rất hài lòng với hiệu suất làm việc của tiểu nhị, anh nói với hắn: "Thật sao, cảm ơn ngươi đã giúp ta." Lâm Hiên biết rằng vừa rồi Chu chưởng quỹ đã định cho tiểu nhị một ít bạc nhưng hắn đều từ chối.

Nếu lúc này lại lấy bạc ra, Lâm Hiên biết tiểu nhị này nhất định sẽ không nhận, cho nên chỉ nói một câu cảm ơn.

Nghĩ rằng sau này có thời gian nhất định phải thường xuyên ghé qua trà lâu này, đương nhiên cũng phải chiếu cố nhiều hơn cho tiểu nhị này.

Tiểu nhị sau khi bưng tất cả các món ăn lên liền lui ra khỏi phòng riêng, vì hắn biết những người này muốn bàn chuyện lớn, nếu ở lại đó thật không thích hợp.

Đối với một tiểu nhị mà nói, phải có mắt nhìn.

Thấy thức ăn đã đầy đủ, Chu chưởng quỹ đầu tiên lấy một bình rượu, rót đầy ly của mình trước, sau đó lại lần lượt rót đầy ly của Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia.

Lúc này bụng Lâm Hiên thật sự rất đói, chỉ muốn ngồi đó thưởng thức những món ăn này.

Nhìn tư thế của Chu chưởng quỹ, anh biết dù đói đến mấy cũng phải nhịn.

Có người mời ăn cơm là một chuyện tốt, nhưng phần lớn thời gian thật sự không được ăn no.

So với việc ăn một bàn sơn hào hải vị như thế này, thà ăn uống qua loa trong lều trại còn thực tế hơn.

Chu chưởng quỹ nâng ly rượu lên nói với Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia: "Vốn là một phụ nữ, bất đắc dĩ phải ra ngoài làm ăn.

Hôm nay lại gặp phải chuyện như vậy, may mà có hai vị kịp thời giúp đỡ.

Chén rượu nhạt này xin tỏ chút lòng thành.

Ta cạn trước, hai vị tùy ý." Chu chưởng quỹ nói xong liền nâng ly rượu uống cạn.

Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia thấy Chu chưởng quỹ đã uống cạn, cũng không nhiều lời, trực tiếp cạn ly.

Lúc này Lâm Hiên thật sự rất muốn ăn cơm, từ khi xuyên không đến đây, anh thật sự rất thích mỹ vị của triều Đường.

Phải biết rằng thực phẩm ở đây thật sự ngon hơn hiện đại rất nhiều, rau xanh đều là thuần tự nhiên, thịt động vật ở đây quả thật là thuần hoang dã.

Anh thầm nghĩ, chỉ cần uống xong ly rượu này là có thể ăn cơm rồi.

Nhưng nào ngờ sau khi Chu chưởng quỹ nâng ly rượu xong, tiếp đó Vũ Nhị Gia lại rót cho Chu chưởng quỹ và Lâm Hiên mỗi người một ly rượu.

Vũ Nhị Gia nói: "Ly rượu này ta đặc biệt mời Chu chưởng quỹ để

bà bớt lo lắng.

Thật không ngờ trong nhà lại xảy ra chuyện không may như vậy.

Tuy ta vất vả một chút, nhưng người lo lắng lại là bà.

Dùng ly rượu này của ta để bà bớt lo lắng đi.” Thực ra Vũ Nhị Gia nói vậy là vì cảm thấy ngọn lửa thật vô tình.

Chương 385

Nghĩ đến tiệm cầm đồ cũng đã kinh doanh nhiều năm, bây giờ lại bị lửa thiêu rụi như vậy thật quá đau lòng.

Lâm Hiên cũng ở bên cạnh vội vàng nói: "Ta cũng ở đây mượn chén rượu này kính Chu chưởng quỹ.

Thật quá không dễ dàng.

Tuy lửa vô tình nhưng người hữu tình." Chu chưởng quỹ bị câu nói cuối cùng của Lâm Hiên làm cho sâu sắc cảm động, bà nói: "Câu nói cuối cùng của tiên sinh thật quá hay, lửa vô tình người hữu tình.

Các vị không xem trò cười của Chu quả phụ ta, trong lòng ta cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi." Lâm Hiên nói: "Chu chưởng quỹ, các hương thân đều có thể ra sức giúp đỡ cứu giúp cũng là một chuyện may trong cái rủi phải không?" Những lời tiếp theo đều không cần nói nữa, tất cả đều nằm trong chén rượu, ba người đều uống cạn, càng lúc càng khiến người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Lâm Hiên thấy Chu quả phụ và Vũ Nhị Gia đều đã nâng ly rồi, vậy thì mình cũng nên nâng một ly.

Anh liền cầm lấy bình rượu, nói với Chu chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia: "Theo lý thì ly rượu này cũng nên do ta nâng, nhưng Chu chưởng quỹ, bà dù sao cũng là nữ trung hào kiệt, nếu uống quá nhiều rượu ở đây thật không tốt.

Cho nên ta đề nghị chúng ta đều ngồi xuống trước, vừa ăn vừa nói." Chu chưởng quỹ thật không ngờ Lâm Hiên lại nói như vậy.

Phải biết rằng bà cũng từng tham dự những trường hợp như thế này, trong tình huống bình thường, những người đàn ông đó đều sẽ ra

sức chuốc rượu bà.

Kiểu không chuốc say bà thì không bỏ cuộc.

Có lúc Chu chưởng quỹ thật sự không uống nổi nữa, liền nhờ người bên cạnh uống thay.

Nhưng vừa nhờ người bên cạnh uống thay, những người đó lại không chịu bỏ qua, không còn cách nào khác, Chu chưởng quỹ chỉ có thể cắn răng uống cạn.

Ban đầu bà không quen với câu nói đó, nhưng sau này vì cuộc sống ép buộc, không còn cách nào khác, chỉ có thể thích ứng.

Có biết bao nhiêu người hâm mộ Chu chưởng quỹ, nhưng lại không biết sau lưng bà đã phải trả giá bao nhiêu.

Cùng những ông chủ đó bàn chuyện làm ăn, vừa phải đáp ứng yêu cầu uống rượu, vừa phải làm cho họ vui vẻ.

Nếu không làm cho những ông chủ lớn đó vui vẻ, e rằng việc kinh doanh thật sự khó thành.

Nỗi khổ trong đó chỉ có chưởng quỹ biết.

Nếu cuộc sống có lựa chọn, Chu chưởng quỹ thà sống trong một gia đình bình thường, không cần giàu sang phú quý, cũng không muốn chịu khổ trong gia đình giàu có.

Đối với người như Lâm Hiên, đây là lần đầu tiên bà gặp.

Tuy bây giờ đã quen với quá nhiều thói đời đen bạc, nhưng thật sự không ngờ Lâm Hiên lại có thể nghĩ cho bà.

Chu chưởng quỹ chỉ cảm thấy Lâm Hiên này không chỉ khí vũ hiên ngang, mà còn có tấm lòng thiện lương.

Bà nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh, ý của ngài thật rất tốt.

Xem ra, người đồng hương thật sự hiểu cho người đồng hương.

Vậy ta không uống nữa.

Giống như ngài nói, chúng ta mau ăn cơm đi.

Phải biết rằng món ăn trong trà lâu này đều rất ngon, ở địa phương ta cũng thuộc hàng nhất nhì.

Chúng ta cùng động đũa đi." Vũ Nhị Gia vốn định mượn men rượu uống thêm vài ly, nhưng vừa nghe Lâm Hiên nói vậy, Chu chưởng quỹ cũng rất đồng ý với ý kiến của Lâm Hiên, ông liền không tiếp tục yêu cầu uống nữa.

Giống như Chu chưởng quỹ nói, mau ăn đi, đừng uống rượu nữa, uống nhiều rượu cũng không tốt.

Giống như Vương Nhị Ma Tử kia, uống nhiều rượu như vậy, kết quả làm sai chuyện.

Vừa rồi khi áp giải hắn đến huyện nha, Vũ Nhị Gia cũng cảm thấy loại người như vậy thật quá đáng ghét.

Lâm Hiên thấy hai vị cuối cùng cũng động đũa, cũng như ý nguyện, vội vàng ở đó chăm chú thưởng thức các món ăn trong trà lâu.

Thật sự, hương vị quả thật có thể nói là độc đáo.

Tuy Lâm Hiên rất đói, nhưng khi ăn cơm lại không vội vàng, mà từ tốn từng miếng một.

Ba người thật sự có một sự ăn ý chung, khi ăn cơm đều không nói chuyện, trong phòng riêng thật sự rất yên tĩnh.

Lâm Hiên cảm thấy Chu chưởng quỹ có chuyện muốn nói, nếu không thì đây chỉ là một cái cớ.

Chẳng qua là thấy mình đói, muốn mời đến trà lâu ăn cơm.

Nguyên nhân là mọi người đều đói.

Chỉ là Lâm Hiên cảm thấy dường như đây không giống như những cuộc xã giao trước đây, chỉ bàn chuyện không ăn cơm.

Chương 386

Nhưng nhìn tư thế này, có lẽ vừa ăn cơm vừa nói chuyện thật sự rất thú vị.

Tuy không uống rượu có vẻ thiếu một chút gì đó, nhưng Lâm Hiên lại cảm thấy như vậy cũng rất tốt, khung cảnh trông rất hài hòa.

Khi ba người ăn gần xong, Chu chưởng quỹ nói với Vũ Nhị Gia bên cạnh: "Ta vừa đến đây, người khác nói với ta ngài đã đến huyện nha, đã xảy ra chuyện gì sao?" Thực ra, lúc Chu chưởng quỹ vừa đến trước cửa tiệm cầm đồ, có người đã nói với bà rằng Vũ Nhị Gia đã áp giải Vương Nhị Ma Tử đến huyện nha.

Về việc cụ thể xảy ra chuyện gì, bà thật sự không rõ.

Vì gặp Lâm Hiên, bà đã mời anh đến trà lâu dùng bữa.

Bây giờ Chu chưởng quỹ nhìn thấy Vũ Nhị Gia, nhớ lại lúc ở tiệm cầm đồ, có người nói Vũ Nhị Gia đã áp giải Vương ma tử đến huyện nha.

Bà không biết đó là chuyện gì, liền hỏi ông: "Vũ Nhị Gia, ta vừa đến đây, nghe người khác nói với ta, ngài đã áp giải Vương Nhị Ma Tử đến huyện nha, đó là chuyện gì vậy?" Vũ Nhị Gia vốn cũng định bẩm báo chuyện này với Chu chưởng quỹ, nhưng vừa vào cũng không tiện nói.

Thấy bây giờ mọi người đều đã no say, cảm thấy đã đến lúc báo cáo tình hình với Chu chưởng quỹ.

Thế là Vũ Nhị Gia nói: "Chu chưởng quỹ, ta cũng đang định bẩm báo chuyện này với bà đây, xem ra hai chúng ta nghĩ cùng một nơi rồi.

Chuyện là thế này, lúc đầu ngọn lửa thật sự rất dữ dội.

Gia đinh của ta cũng đã về bẩm báo chuyện này, các hương thân đều ở đó ra sức cứu hỏa.

Tình hình lúc đó thật sự vô cùng nguy cấp, mắt thấy gió lớn sắp nổi lên, nếu không thể kịp thời dập tắt ngọn lửa, thì hậu quả thật không thể lường được." Khi Vũ Nhị Gia nói đến đây, Chu chưởng quỹ cũng rất hiểu rõ, vị trí tiệm cầm đồ của nhà mình nằm ở giữa con phố.

Nếu thật sự lửa lớn bùng lên, thì cả con phố đều sẽ bị liên lụy.

"Đừng thấy lửa thế hung dữ như vậy, nhưng các hương thân lại ở đó toàn lực cứu hỏa.

Đặc biệt là đám tiểu nhị của trà lâu nhà chúng ta, càng huy động tất cả mọi người, có người cầm thùng, có người cầm chậu, đều chạy đến đó.

Nhưng chưởng quỹ có biết không, lửa lớn bùng lên, chút nước của chúng ta thật sự không có tác dụng lớn.

Tuy người đông nhưng nước tạt ra lại ít như vậy, chỉ có thể dập tắt được một chỗ đó, thật sự là muối bỏ biển.

Đúng lúc này, vị Lâm tiên sinh bên cạnh ta xuất hiện, lấy ra khoảng mười cái bình kỳ kỳ quái quái.

Những cái bình đó đều màu đỏ.

Sau này ta mới biết, thì ra chúng đều được gọi là bình chữa cháy.

Chỉ thấy những bình chữa cháy này phun ra những thứ bọt, khi lửa lớn gặp phải những thứ bột này lại bị dập tắt, thần kỳ không?" Chưởng quỹ vừa nghe Vũ Nhị Gia nói vậy cảm thấy vô cùng tò mò, bà chưa từng thấy bình chữa cháy bao giờ.

Trong bình chữa cháy đó rốt cuộc chứa thứ gì?

Tại sao có thể khiến lửa lớn tắt ngay lập tức?

Lâm Hiên bây giờ rất muốn biết tình hình chi tiết việc Vũ Nhị Gia áp giải Vương Nhị Ma Tử đến huyện nha.

Bởi vì anh cảm thấy Vương Nhị Ma Tử chỉ là một nhân vật nhỏ xuất hiện, thế lực đằng sau hắn mới là trọng điểm.

Nhưng không ngờ Vũ Nhị Gia lại kể từ đầu đến cuối, đem bình chữa cháy mà anh vẫn luôn muốn lờ đi, lại lần nữa nhắc đến.

Lúc này Lâm Hiên mới tỉnh ngộ, bình chữa cháy này từ đâu mà có, chuyện gì xảy ra trong lòng anh rõ nhất.

Nhưng ở thời cổ đại, đây thật sự là lần đầu tiên thấy bình chữa cháy, đương nhiên cảm thấy vô cùng tò mò.

Về phần Vương Nhị Ma Tử, đối với họ mà nói, cũng chỉ là một kẻ tiện tay dắt dê, đối với họ đều là chuyện thường thấy.

Cho nên mới không coi chuyện đó quan trọng như vậy, đối với những sự vật mới xuất hiện mới có lòng tò mò như vậy.

Đúng như Lâm Hiên dự đoán, Chu chưởng quỹ vừa nghe Vũ Nhị Gia nói về bình chữa cháy, hai mắt liền sáng lên.

Chu chưởng quỹ đang tính toán trong lòng, không biết bình chữa cháy là chuyện gì.

Nếu có thể sản xuất và tiêu thụ bình chữa cháy trên quy mô lớn, vậy thì liệu có thể thu được lợi nhuận khổng lồ không?

Phải biết rằng đây là một cơ hội kinh doanh vô cùng quý giá.

Bởi vì trong toàn bộ triều Đường đều chưa xuất hiện bình chữa cháy, nhà ai mà không có một tai nạn bất ngờ chứ, đặc biệt là vào mùa hanh khô, hỏa hoạn càng thường xuyên xảy ra.

Vũ Nhị Gia cũng nhìn ra, trong mắt Chu chưởng quỹ đang sáng

lên, cũng biết bà đối với bình chữa cháy đó cũng đặc biệt cảm thấy hứng thú.

Lúc này, Chu chưởng quỹ nhìn Lâm Hiên bên cạnh, hỏi: "Lâm tiên sinh, ta biết ngài là một kỳ nhân, ta hỏi ngài, bình chữa cháy đó tại sao có thể dập lửa được?" Lâm Hiên cảm thấy câu hỏi của Chu chưởng quỹ thật sự hỏi đúng vào trọng tâm.

Người khác chỉ quan tâm đến việc bình chữa cháy trông khá lạ và có thể dập lửa.

Chương 387

Nhưng Chu chưởng quỹ lại quan tâm đến vấn đề tại sao nó có thể dập lửa, xem ra suy nghĩ của người này thật sự không giống người thường.

Chẳng trách Chu chưởng quỹ có thể chống đỡ được một gia nghiệp lớn như vậy, đều không thể tách rời khỏi đầu óc minh mẫn.

Nhưng Lâm Hiên không biết lúc này nên giải thích với Chu chưởng quỹ như thế nào.

Phải biết rằng bình chữa cháy là một số nguyên lý hóa học, thời đại này chưa tiếp xúc với hóa học, Lâm Hiên nhất thời khó xử.

Lâm Hiên ở đó suy nghĩ cách tổ chức ngôn ngữ để giải thích nguyên lý của bình chữa cháy cho Chu chưởng quỹ bằng những lời dễ hiểu nhất.

Nếu không giải thích nguyên lý của bình chữa cháy bằng ngôn ngữ của họ một cách rõ ràng, e rằng sẽ càng kích thích sự hứng thú của Chu chưởng quỹ.

Lâm Hiên cũng phát hiện không chỉ Chu chưởng quỹ cảm thấy hứng thú, mà ngay cả Vũ Nhị Gia bên cạnh cũng rất hứng thú, đang ở đó háo hức nhìn anh.

Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia: "Đó là vì trong bình đó chứa một số loại bột đặc chế, có thể hấp thụ nhiệt của lửa, khiến lửa không thể tiếp tục cháy được.

Mười bình chữa cháy mà ta lấy ra một nửa là bột khô, một nửa là bọt.

Bột khô có thể ức chế nguồn lửa, nhưng lại không thể thực sự

dập tắt lửa.

Thực sự dập tắt lửa là bình chữa cháy bọt, trong đó có thêm một ít nước, cho nên mới có thể trong nháy mắt dập tắt lửa.

Về phần bọt và bột khô trong bình chữa cháy đó đều được gia công từ dược liệu đặc biệt, phải biết rằng những thứ này đều do ta nghiên cứu ra ở kinh đô." Chu chưởng quỹ nghe Lâm Hiên giải thích như vậy mới hiểu ra, thì ra là như vậy, bọt và bột khô trong bình chữa cháy đó thật quá thần kỳ.

Chu chưởng quỹ hỏi Lâm Hiên: "Bột khô và bọt trong bình chữa cháy đó thật quá thần kỳ, khi gia công có phiền phức lắm không?" Nghe Chu chưởng quỹ hỏi vậy, Lâm Hiên chỉ cảm thấy trán mình toát mồ hôi lạnh.

Chu chưởng quỹ này thật sự có rất nhiều câu hỏi, giống như cuốn sách Mười vạn câu hỏi vì sao vậy.

Lâm Hiên thầm nghĩ, Chu chưởng quỹ này tại sao lại hứng thú với bình chữa cháy như vậy, lẽ nào đã phát hiện ra cơ hội kinh doanh trong đó sao?

Nếu thật sự là như vậy, thì thật phiền phức rồi, phải biết rằng bình chữa cháy này không phải tùy tiện có thể chế tạo ra được.

Ở hiện đại, cần phải có một lượng lớn công nghệ hiện đại mới có thể chế tạo ra bình chữa cháy.

Tuy ở thời cổ đại cũng có dược liệu nguyên thủy có thể sử dụng, nhưng khi cần đến công nghệ hiện đại, thời cổ đại thật sự không làm được.

Lâm Hiên cũng chỉ có thể nói rằng suy nghĩ của Chu chưởng quỹ này nhanh nhạy, có thể phát hiện ra cơ hội kinh doanh, quả thật phi thường.

Lâm Hiên cảm thấy phát hiện của Chu chưởng quỹ này khá tốt, ít nhất là có thể đem một số thứ của hiện tại đến thời cổ đại, không chừng thật sự có thể kiếm được một khoản lớn.

Về phần muốn đem thứ gì đến thời cổ đại, Lâm Hiên tạm thời chưa có, phải tính kế lâu dài.

Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Bà nói rất đúng, việc chế tạo bọt và bột khô trong bình chữa cháy thật sự rất phiền phức.

Ban đầu khi ta ở kinh đô cũng nhờ có cao nhân chỉ điểm mới chế tạo ra được bình chữa cháy.

Công nghệ chế tạo bình chữa cháy cũng rất phiền phức, cao nhân cũng từng đặc biệt dặn dò ta, tuyệt đối không được truyền công nghệ chế tạo này ra ngoài." Chu chưởng quỹ cũng thông minh, nghe Lâm Hiên nói vậy liền hiểu ra, xem ra muốn sản xuất bình chữa cháy với số lượng lớn là chuyện không thể.

Nhưng Chu chưởng quỹ phát hiện trên người Lâm Hiên này dường như có rất nhiều bí mật, ví dụ như nguyên lý chế tạo bình chữa cháy.

Tuy Lâm Hiên nói là do một cao nhân, nhưng cao nhân này rốt cuộc là ai thì không ai thấy cả.

Lâm Hiên bịa ra cũng rất có khả năng.

Có một điểm Chu chưởng quỹ cảm thấy đặc biệt đáng ngờ, bình chữa cháy sao có thể tự dưng xuất hiện?

Phải biết rằng Lâm Hiên chỉ có một mình, lại có thể lấy ra nhiều bình chữa cháy như vậy, thật quá khiến người ta khó tin.

Chu chưởng quỹ nói với Lâm Hiên: "Nghe tiên sinh nói vậy ta đã hiểu ra nhiều điều.

Thì ra ta chỉ nghĩ bột khô trong bình chữa cháy cũng gần giống như bột mì chúng ta thường ăn.

Xem ra ta thật sự là kiến thức của đàn bà, nghĩ quá đơn giản.

Ta cũng không sợ tiên sinh cười chê, ta thật sự nghĩ bột khô trong bình chữa cháy có thể dập lửa, bột mì chúng ta thường ăn chẳng phải cũng có thể dập lửa sao?" Lâm Hiên thật không ngờ đầu óc của Chu chưởng quỹ này lại chuyển nhanh như vậy.

Nghe thì có vẻ bột khô và bột mì chỉ khác nhau một chữ, nhưng giữa chúng thật sự là một trời một vực.

Vốn không thể liên hệ với nhau được, bột mì có thể dùng để ăn, nhưng bột khô có thể ăn được sao?

Nếu ăn vào thì thật sự sẽ chết người.

Cũng thật tội nghiệp cho Chu chưởng quỹ, có thể liên hệ hai loại bột này với nhau.

Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ, bột mì và bột khô, hai thứ này tuy đều có một chữ 'bột', nhưng thật sự không thể liên hệ với nhau được.

Chương 388

Bột khô có thể dập lửa nhưng lại không thể ăn, bột mì có thể dùng để ăn nhưng lại không thể dập lửa.

Hai thứ này hoàn toàn là hai loại bột khác nhau.

Chưởng quỹ không phải là kiến thức của đàn bà đâu, người bình thường cũng không nghĩ ra được.

Ta cảm thấy chưởng quỹ thật sự có ý tưởng độc đáo, lại có thể liên hệ bột khô và bột mì với nhau, ta cũng chưa từng nghĩ đến tầng này." Vũ Nhị Gia ở một bên cũng nói: "Thật vậy, suy nghĩ của Chu chưởng quỹ thật sự sâu xa, ta không nghĩ ra tại sao bột trong bình chữa cháy lại có thể dập lửa.

Đầu óc ta quá ngu ngốc, ta chỉ cảm thấy bình chữa cháy quá thần kỳ." Lâm Hiên thấy cả hai người đều hỏi chuyện về bình chữa cháy, cảm thấy dù sao cũng phải giải thích một phen, nếu không cứ truy hỏi tận gốc thế này, sau này có thể sẽ rước phải phiền phức không cần thiết.

Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia: "Trước đây ta đã nói rằng ta học cách chế tạo bình chữa cháy từ một vị cao nhân, vị cao nhân đó thực sự quá lợi hại, tinh thông pháp thuật, biết các loại cách không lấy vật, cho nên ta cũng luyện được bản lĩnh như vậy." Nghe Lâm Hiên nói vậy, Chu chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia cũng đã hiểu ra.

Phải biết rằng Lâm Hiên chỉ có một mình, mà nhiều bình chữa cháy như vậy lại đột nhiên xuất hiện ở đây, không thể không khiến người ta nghi ngờ.

Họ cũng biết rằng trong dân gian có những kỳ nhân dị sĩ, biết một

vài pháp thuật, giống như thuật cách không lấy vật mà Lâm Hiên vừa nói.

Mặc dù trông thấy cũng cảm thấy không thể tin nổi, nhưng những chuyện này lại thực sự xảy ra giữa ban ngày ban mặt.

Ví dụ như trong dân gian cũng thường có một cách nói, đó là có người sẽ bỗng dưng xuất hiện trước mặt mình.

Phải biết rằng đó là khoảng cách mấy ngàn dặm, không biết vì sao lại xuất hiện trước mặt mình.

Huống hồ người thời xưa thật sự rất mê tín, vô cùng tin vào chuyện quỷ thần, nên khi Lâm Hiên nói vậy, họ không còn tiếp tục nghi ngờ nữa.

Hơn nữa, họ rất tin tưởng Lâm Hiên, ấn tượng về hắn cũng rất tốt, nên khi Lâm Hiên nói vậy, họ không hỏi thêm nữa.

Lâm Hiên thấy Chu chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia đều không hỏi nữa, hắn biết cách nói vừa rồi đã chinh phục được lòng họ.

Lâm Hiên cũng cảm thấy chuyện về vị cao nhân và thuật cách không lấy vật thật sự rất có sức thuyết phục, nếu sau này có ai nhắc đến chuyện này, cứ nói như vậy là được.

Lâm Hiên cảm thấy lúc này nên củng cố hình tượng của vị cao nhân đó, để sau này không ai nghi ngờ nữa.

Biết đâu sau này hắn sẽ lấy ra những thứ kỳ quái nào đó từ hệ thống.

Đến lúc đó cần phải có một lời giải thích, để khỏi phải bị truy hỏi tận gốc.

Lâm Hiên nói với hai người: “Vị cao nhân đó thật sự là một người tài năng, có những thứ kỳ lạ cổ quái.” “Ta cũng tình cờ gặp được ngài

ấy trong một kỳ ngộ, sau khi giao những thứ này cho ta, ngài ấy lại tiếp tục vân du tứ phương, đến giờ ta vẫn chưa gặp lại vị cao nhân đó." "Vị cao nhân mà ta nói còn biết sử dụng thuật xuyên tường, thật sự rất lợi hại, nếu các vị nhìn thấy, chắc chắn sẽ không tin." Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Nếu nói như vậy thì ta thật sự tin, ta cũng từng tận mắt thấy một vị cao nhân biết sử dụng thuật xuyên tường." "Ngài ấy sử dụng ngay trước mắt ta, cho nên vừa rồi ngài nói vậy ta mới không nghi ngờ, hơn nữa ta tin tưởng ngài, sẽ không nói dối ta." Lâm Hiên thật sự không ngờ chỉ thuận miệng nói một câu, Vũ Nhị Gia lại thật sự từng gặp, đúng là trùng hợp.

Lâm Hiên bây giờ còn phải khâm phục mình thật có tài, lại có thể nghĩ ra cách này để che đậy cho thân thế và hệ thống của mình.

Lúc này Chu chưởng quỹ nói: "Trên đời này thật sự có những chuyện mà chúng ta không biết xảy ra, thực ra chuyện thế gian ai có thể nói rõ được chứ." "Ví dụ như ta đây, ta nhớ lúc nhỏ, người nhà có xem bói cho ta một quẻ, nói ta có mệnh đại phú đại quý, cả đời không thiếu vàng bạc." "Thầy bói đó nói thật chuẩn, cả đời ta tuy không thiếu vàng bạc, nhưng lại không nói ta còn trẻ đã phải ở góa." Lâm Hiên nghe Chu chưởng quỹ nói những lời này, rõ ràng thấy được tâm trạng bà ta rất sa sút.

Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Lời của thầy bói chỉ cần nghe qua là được, đừng nên xem là thật, nếu thật sự xem là thật thì thua rồi." "Nếu thật sự có thể tính ra vận mệnh của một người thì đó đúng là thần tiên rồi, sự tại nhân vi, biết đâu trong nửa đời sau bà có thể gặp được một người biết nóng biết lạnh." Chu chưởng quỹ nghe những lời sau đó của Lâm Hiên, nở một nụ cười rất gượng gạo, nói với hắn: "Nửa đời sau của ta có lẽ phải giữ gìn gia nghiệp, còn có con của ta, còn chuyện gặp được người biết nóng biết lạnh như ngài nói, đối với ta đó là chuyện xa vời." "Chúng ta đừng nói chuyện này nữa,

thật sự có hơi xa rồi, chúng ta nói chuyện trước mắt đi." Lâm Hiên cảm nhận được sự cô đơn trong lòng Chu chưởng quỹ, cũng biết rằng thời cổ đại hoàn toàn không thoáng như thời hiện đại.

Nữ tử thời xưa thường không ra khỏi cửa lớn, không bước qua cửa thứ hai, hôn nhân của họ đều dựa vào "mệnh lệnh của cha mẹ, lời của người mai mối".

Thực ra lúc đó họ không có quyền lựa chọn, thường quyết định hôn nhân chỉ bằng một tờ giấy hưu thư.

Mặc dù chồng của Chu chưởng quỹ đã qua đời, nhưng muốn tái giá cũng là một việc vô cùng không dễ dàng.

Nhìn biển người mênh mông, biết đi đâu để gặp được người phù hợp, thật sự quá khó.

Lâm Hiên cảm thấy một người thông minh tài giỏi như Chu chưởng quỹ, thực ra có lúc cũng là để che giấu nỗi khổ trong lòng.

Hôm nay Chu chưởng quỹ chuyển chủ đề ở đây, hắn cũng biết, bây giờ ở đây thật sự không thích hợp để nói tiếp, dù sao cũng là trước mặt hai người đàn ông.

Chỉ nghe Chu chưởng quỹ nói với hai người: "Vũ Nhị Gia, nói cho ta nghe chuyện của Vương Nhị Ma Tử đi, sao lại náo loạn đến chỗ huyện thái gia vậy?" Vũ Nhị Gia nói với Chu chưởng quỹ: "Chuyện là thế này, không phải ta đang ở đó chữa cháy sao?

Đợi đám cháy dập tắt, ta chuẩn bị vào trong cứu viện, nhưng đúng lúc đó Vương Nhị Ma Tử lén lén lút lút đi ra từ bên trong." "Tên Vương Nhị Ma Tử này cũng thật là chột dạ, lúc ra ngoài hoảng hoảng hốt hốt không để ý phía trước có người đứng, đâm thẳng vào ta." "Mặc dù hắn tươi cười nói chuyện với ta nhưng ta cảm thấy không ổn, lúc đó ta phát hiện trên người hắn căng phồng, hình như giấu

không ít đồ." "Ta tiến lên hỏi, quả nhiên không sai, trên người hắn giấu rất nhiều đồ trong tiệm, tên Vương Nhị Ma Tử này không phải là quá đáng ghét rồi sao, lại có thể làm ra chuyện như vậy." Chu chưởng quỹ nói với Vũ Nhị Gia: "Tên Vương Nhị Ma Tử này thật đáng ghét, vì tiền tài mà không sợ bị lửa lớn thiêu chết, dám nhân cơ hội này để phát tài trên hoạn nạn." "Vương Nhị Ma Tử cũng thấy mọi người đều đang chữa cháy, nhân cơ hội trà trộn vào đó thôi." Vũ Nhị Gia nói với Chu chưởng quỹ: "Chưởng quỹ nói thật đúng, hắn cũng nhân cơ hội chữa cháy mà chạy vào trong tiệm." Tiếp đó, Vũ Nhị Gia lại nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ không biết tên Vũ Nhị Gia này thế nào sao, không phải ta phát hiện trên người hắn giấu một ít bảo vật sao?" "Hắn cũng biết mình đuối lý, nên ngoan ngoãn lấy hết đồ ra, ta cũng tưởng chỉ có bấy nhiêu thôi, hắn nào dám giở trò trước mặt nhiều người như vậy?

Nên ta quyết định thả hắn đi." "Dù sao cũng là hàng xóm láng giềng, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, cũng không thể làm việc quá tuyệt tình." "Huống hồ vừa rồi dù sao hắn cũng đã chữa cháy ở đó, tuy mục đích không trong sáng nhưng dù sao cũng đã chữa cháy." Chu chưởng quỹ nói: "Nói thật đúng, dù sao hắn cũng đã tham gia chữa cháy, tuy mục đích không trong sáng nhưng chúng ta làm người nên có độ lượng." Vũ Nhị Gia nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ nói đúng, hai chúng ta nghĩ giống nhau, Vương Nhị Ma Tử không có công lao cũng có khổ lao, cứ thế thả hắn đi." "Trước khi thả đi, Vương Nhị Ma Tử còn gật đầu cúi mình nói rất nhiều lời hay, cũng hứa sau này không dám làm vậy nữa." "Ta cũng không phát hiện trên người hắn có bảo vật gì khác, ta cũng đã lục soát kỹ lưỡng." "Cho nên ta quyết định thả hắn đi, nhưng đúng lúc đó, Lâm tiên sinh phát hiện có điều không ổn, bảo đồng bạn của ngài ấy giữ Vương Nhị Ma Tử lại." Chu chưởng quỹ nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, vội vàng hỏi: "Phát hiện ra chỗ nào không ổn vậy?" Vũ Nhị Gia đáp: "Đều là Lâm tiên

sinh phát hiện, còn về việc cảm thấy không ổn ở đâu, nên đi hỏi Lâm tiên sinh, để Lâm tiên sinh nói tiếp chuyện sau đó đi." Lâm Hiên cảm thấy nói nửa ngày cuối cùng cũng vào trọng điểm, bởi vì hắn vẫn luôn nghi ngờ Vương Nhị Ma Tử biết chỗ cất giấu bức tranh cổ.

Cho dù quen thuộc tiệm cầm đồ này đến đâu, tìm cũng phải mất một lúc, nhưng đám cháy này từ lúc bắt đầu đến lúc dập tắt chỉ trong thời gian ngắn.

Vương Nhị Ma Tử làm sao có thể định vị chính xác như vậy?

Lâm Hiên cảm thấy vấn đề này chỉ có thể tìm câu trả lời từ Chu chưởng quỹ.

Mặc dù hắn rất muốn hỏi Chu chưởng quỹ tại sao, nhưng bây giờ Vũ Nhị Gia hỏi hắn làm sao phát hiện ra chỗ không ổn trên người Vương Nhị Ma Tử, vậy thì cứ nói theo thôi.

Lâm Hiên nói với hai người: "Thực ra ban đầu ta cũng không thấy có gì không ổn, nhưng ta phát hiện khi Vũ Nhị Gia chuẩn bị thả Vương Nhị Ma Tử đi, trong mắt hắn lóe lên một tia sáng." "Phải biết rằng tia sáng đó lóe lên rất nhanh, nhưng không thoát khỏi mắt ta và Lý Anh Đức." "Lý Anh Đức mà ta vừa nói, đồng bạn của ta, cũng là một người rất lợi hại." Vũ Nhị Gia và Chu chưởng quỹ bây giờ mới biết đồng bạn của Lâm Hiên tên là Lý Anh Đức, vì vừa rồi Lâm Hiên chỉ nói là "đồng bạn của ta", chứ không nói tên.

Cho nên hai người cũng không biết tên Lý Anh Đức, qua lời Lâm Hiên nói vậy, họ đều biết, đồng bạn của hắn tên là Lý Anh Đức.

Nhưng chuyện này thật quá trùng hợp, Lý Anh Đức này lại cùng tên cùng họ với Lý Anh Đức cầm quân đánh giặc mà họ biết, chuyện thiên hạ thật là trùng hợp.

Chương 389

Một Lâm tiên sinh cùng họ với tướng quân, Lý Anh Đức này lại cùng tên cùng họ với tướng quân cầm quân đánh giặc, khiến hai người đều cảm thấy chuyện trùng hợp đều xảy ra cùng một lúc.

Thấy Lâm Hiên đang nói chuyện, hai người cũng không tiện hỏi Lý Anh Đức này có phải là tên vị tướng quân mà họ biết không.

Chỉ nghe Lâm Hiên tiếp tục nói: "Sau khi ta quan sát kỹ, phát hiện tên Vương Nhị Ma Tử này luôn vô thức dùng tay sờ lên nửa thân trên của mình, không chỉ một lần mà sờ liên tục mấy lần." "Ta cảm thấy bên trong có điều mờ ám, cộng thêm việc Vũ Nhị Gia vừa thả hắn đi, hắn liền có cảm giác như trút được gánh nặng, có kỳ lạ không?" "Tiếp đó, ta bảo Lý Anh Đức tiến lên lục soát nửa thân trên của Vương Nhị Ma Tử, đừng nói là thật, ở nửa thân trên của hắn quả thật có thu hoạch, lục ra được một bức tranh cổ." Khi Chu chưởng quỹ nghe Lâm Hiên nói đã lục ra một bức tranh cổ trên người Vương Nhị Ma Tử, bà ta trợn tròn mắt, rồi nói: "Làm sao hắn biết chỗ cất giấu bức tranh cổ của ta?

Phải biết đó là nơi giấu trong ngăn tối của tiệm cầm đồ." Lâm Hiên vừa nghe Chu chưởng quỹ nói vậy, quả thực đã chứng thực được suy đoán trước đó của mình, hắn luôn cảm thấy bên trong có điều gì đó không bình thường.

Xem ra vấn đề nằm ở đây, hắn vội vàng hỏi Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ không giấu gì bà, ta cũng luôn thắc mắc bức tranh cổ được cất ở đâu, phải biết đây là hỏa hoạn, theo lẽ thường, bức tranh cổ nhất định sẽ bị thiêu thành tro." "Nói như vậy ta đã biết rồi, thì ra đều được giấu trong ngăn tối đó." "Nếu ta đoán không sai, ngăn

tối này của bà đã được xử lý đặc biệt, hơn nữa ngăn tối này không phải người bình thường có thể biết được." Chu chưởng quỹ nói với Lâm Hiên: "Lâm tiên sinh nói không sai, ngăn tối này quả thật đã được xử lý đặc biệt, vì bên trong phải cất giữ một số bức tranh cổ và bảo vật vô cùng quý giá." "Cho nên ta đã làm một số biện pháp phòng cháy, cho dù bên ngoài cháy lớn cũng không thể cháy vào trong ngăn tối." "Vì vậy khi ta nghe tin cháy lớn, ta cũng không vội vàng như vậy, vì ta biết bên ngoài chỉ là những thứ không quá giá trị, bị lửa thiêu ta cũng không đau lòng lắm." "Nhưng những thứ trong ngăn tối mới là quý giá nhất, trước đây ta đã bỏ ra số tiền lớn để thiết kế chỗ đó." "Cũng đã qua nhiều lần thử nghiệm, đều phát hiện biện pháp phòng cháy ở đó làm rất tốt, cho dù bên ngoài cháy lớn thế nào, ngăn tối bên trong cũng không bị ảnh hưởng." Lâm Hiên nghe Chu chưởng quỹ giải thích thì đã hiểu, chẳng trách Chu chưởng quỹ trông không vội vàng như vậy.

Bà ta cũng không đến hiện trường ngay lập tức khi xảy ra hỏa hoạn, thì ra người ta căn bản không quan tâm đến những thứ bên ngoài đó.

Chu gia gia nghiệp lớn, căn bản không để ý đến chút đồ đó, nhưng khi Chu chưởng quỹ nghe tin Vương Nhị Ma Tử lại lấy được bức tranh cổ từ trong ngăn tối, bà ta có chút ngồi không yên.

Lâm Hiên cảm thấy người xưa thật sự rất có trí tuệ, mặc dù lúc đó đã phát minh ra một số dược liệu phòng cháy, nhưng thật sự nằm ngoài dự đoán của hắn.

Lúc này, chưởng quỹ nói với hai người: "Ta xin ngắt lời Lâm tiên sinh một chút, ta phải cho người hầu của ta đến đó kiểm tra kỹ lưỡng, xem ngăn tối đó có bị hư hại không." "Phải biết rằng trước đây ngăn tối này được bảo vệ rất tốt, nhưng trải qua một trận hỏa hoạn như vậy, không thể giấu được nữa." "Nên để người hầu của ta đến đó

xem, nếu bên trong vẫn còn nguyên vẹn thì mọi chuyện đều tốt." "Nếu có một số tổn thất thì thật sự phải sửa chữa kịp thời, thật sự làm phiền rồi, ta đi dặn dò một chút." Lâm Hiên cảm thấy tính tình của Chu chưởng quỹ này thật sự rất nóng vội, nhưng khi nghe tin ngăn tối bị người khác phát hiện, bà ta thật sự hoảng loạn tay chân.

Lúc này mới thấy sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ, nếu là đàn ông, chắc chắn sẽ xử lý rất bình tĩnh ngay từ đầu, ít nhất cũng sẽ nghe Lâm Hiên nói xong.

Nhưng Chu chưởng quỹ thật sự có chút ngồi không yên, Lâm Hiên đương nhiên cũng rất hiểu hành vi của bà ta.

Phải biết rằng bên trong đó đều là những thứ vô cùng quý giá, đổi lại là ai cũng sẽ hoảng.

Chỉ thấy Chu chưởng quỹ gọi ra ngoài cửa: "Tiểu Ngũ bên ngoài." Bên ngoài phòng riêng luôn có gia đinh của Chu chưởng quỹ đứng canh, nghe thấy Chu chưởng quỹ dặn dò liền vội vàng bước vào.

"Chưởng quỹ có việc gì muốn dặn dò ạ?" Chu chưởng quỹ nói với Tiểu Ngũ: "Bảo Lý quản gia dẫn thêm một số người, đến ngăn tối trong tiệm cầm đồ kiểm tra kỹ lưỡng." "Và phải quay về phủ điều thêm người, trong thời gian ngắn nhất, chuyển hết tất cả đồ trong ngăn tối về Chu phủ." Tiểu Ngũ nhận lệnh đi xuống, hắn biết rõ mệnh lệnh này của Chu chưởng quỹ quan trọng đến mức nào, phải biết rằng nhà cửa tiệm cầm đồ bị thiêu hủy có thể xây lại.

Nhưng nếu bảo vật bị thiêu hủy, đó thật sự là cái giá rất đắt, vì bên trong đó là tâm huyết nửa đời của nhà họ Chu.

Những người làm gia đinh như họ cũng luôn biết, trong tiệm cầm đồ có điều bí ẩn, chỉ là không biết điều bí ẩn đó ở đâu.

Chỉ nghe đồn nhà họ Chu đã bỏ ra số tiền lớn để xây dựng một nơi

vừa chống cháy vừa chống nước trong tiệm cầm đồ.

Lúc đó để xây dựng một nơi như vậy đã tốn rất nhiều bạc, nhưng sau đó không ai nhắc đến chuyện này nữa.

Gia đinh này cũng vì là người cũ của nhà họ Chu, nên mới biết những chuyện này.

Bây giờ xem ra ngăn tối này của nhà họ Chu là nơi được chế tạo bằng số tiền lớn, tiệm cầm đồ đã cháy, vậy thì ngăn tối này cũng sẽ xuất hiện trước mặt những người dân bình thường.

Cho nên muốn tiếp tục giấu chuyện này cũng không giấu được nữa, đừng thấy Chu chưởng quỹ ngồi bên trong uống rượu nói chuyện với hai người, nhưng trong lòng bà ta luôn canh cánh chuyện tiệm cầm đồ bên ngoài.

Chỉ vì muốn cảm ơn hai vị, nên mới nén lòng ngồi xuống.

Chu chưởng quỹ thấy Tiểu Ngũ nhận lệnh đi xuống thì cũng yên tâm hơn một chút, Tiểu Ngũ cũng là một gia đinh rất được việc đã theo bà ta nhiều năm.

Chu chưởng quỹ cũng biết người này bản thân rất đáng tin cậy, chỉ cần giao việc cho hắn thì không có việc gì làm không tốt, cho nên bà ta nói tiếp: “Tiên sinh, vừa rồi có một chút gián đoạn, làm ngài phải ngưng nói chuyện, thật xin thứ lỗi, bây giờ mọi chuyện cũng đã sắp xếp ổn thỏa, mời ngài tiếp tục nói.” Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: “Bà nói gì vậy?

Việc bà làm đều là chính sự, phải biết như bà nói, ngăn tối đó đều đã được xử lý đặc biệt.” “Bây giờ trải qua một trận hỏa hoạn như vậy chắc chắn đã lộ ra trước mắt mọi người, nếu lúc này không tiếp tục xử lý cho tốt thì tổn thất của bà thật không thể lường được.” Chu chưởng quỹ nói với Lâm Hiên: “Lâm tiên sinh ngài nói rất đúng, trước

đây ta không vội, đó là vì ta nghĩ không có ai phát hiện ra nơi đó." "Nhưng cuộc nói chuyện vừa rồi đã làm ta tỉnh ngộ, Vương Nhị Ma Tử còn đi ra từ trong ngăn tối, thì còn giấu được ai nữa, cho nên ta mới có chút vội vàng." "Chu gia ta đã mất đi một người chồng, thật sự không chịu nổi cú sốc như vậy nữa, bây giờ xem ra mất bò mới lo làm chuồng, hy vọng có thể cứu vãn được thêm một ít bảo vật." Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ, ta thật sự rất hiểu, giống như bà nói, ngăn tối đã lộ ra trước mắt mọi người, thật sự phải bảo vệ kịp thời." "Nếu bà cảm thấy người của mình không đủ, ta cũng có thể tìm thêm một số người giúp đỡ, thực ra bình thường ta thật sự không làm những chuyện như vậy." "Nhưng một mình bà là phụ nữ thật sự không dễ dàng, nếu bà cần, ta sẽ cho người của ta đến đó." Chu chưởng quỹ theo bản năng muốn từ chối đề nghị này của Lâm Hiên.

Nhưng người ta đã nói ra rồi, nếu lúc này từ chối đề nghị của Lâm Hiên, đó thật sự là tát vào mặt người ta.

Hơn nữa ai biết chuyện sẽ phát triển đến bước nào, có người như vậy chủ động giúp đỡ thật sự là một việc tốt không thể cầu được.

Thực ra Lâm Hiên thấy trị an ở trấn Cư An này thật sự rất không tốt.

Ngay cả một nhân vật nhỏ như Vương Nhị Ma Tử cũng dám hành động giữa ban ngày, có thể thấy nơi này hỗn loạn đến mức nào.

Đám cháy lớn đã kéo dài một lúc lâu, nhưng huyện nha đến nay vẫn chưa cử một người nào đến cứu hộ, huyện thái gia thật sự không quan tâm gì cả.

Lâm Hiên cảm thấy cuộc sống của người dân ở đây thật sự quá thiếu bảo đảm, nhân cơ hội này chỉnh đốn lại trấn Cư An.

Trấn Cư An nên là nơi gần đại doanh nhất, tuy không phải dưới

chân thiên tử, nhưng ngay trước mắt mình thì trị an cũng nên có bảo đảm.

Cho nên Lâm Hiên mới nói với Chu chưởng quỹ muốn cử thêm người giúp đỡ.

Thực ra Lâm Hiên định điều một số người từ trong quân đến trấn Cư An.

Lúc này Lâm Hiên có một ý tưởng bất chợt, đó là khi thấy người dân ở đây đối mặt với hỏa hoạn thật sự có chút lúng túng.

Nếu lúc này thành lập một đội chữa cháy giống như thời hiện đại, vậy có giúp được người dân ở đây không?

Câu trả lời đương nhiên là có.

Lâm Hiên khi chữa cháy vừa rồi đã có ý tưởng này, đặc biệt là khi hắn lấy bình chữa cháy ra.

Chương 390

Khoảnh khắc Lâm Hiên lấy bình chữa cháy ra, khiến hắn có cảm giác như trở về thời hiện đại, Lâm Hiên thật sự rất nhớ cảm giác đó.

Mỗi lần hắn mang đồ của hiện đại đến thời Đại Đường, đều khiến hắn cảm thấy mình đang nỗ lực biến Đại Đường thành bộ dạng của hiện đại.

Cũng không biết làm vậy là tốt hay xấu, nhưng đối với hắn, chỉ cần có thể giúp đỡ người dân đều là tốt.

Giống như đám cháy vừa rồi, nếu có một đội chữa cháy có thể xuất hiện khi người dân cần, đó không phải là tuyết trung tống thán sao?

Lâm Hiên cảm thấy nếu đột nhiên xuất hiện một đội chữa cháy, có thể sẽ khiến một số người không thể chấp nhận.

Nếu mượn tay Chu chưởng quỹ để thành lập một đội chữa cháy như vậy, đó thật sự là một việc nhất cử lưỡng tiện.

Dù sao Chu chưởng quỹ cũng là người trong trấn Cư An, nhân một trận hỏa hoạn như vậy để thành lập một đội chữa cháy, về tình về lý đều nói được.

Lâm Hiên đến nay vẫn chưa kinh động đến huyện thái gia trấn Cư An, cũng không có liên hệ trực tiếp với những người này.

Hắn thông qua kênh vi hành để tìm hiểu nỗi khổ của dân gian.

Huyện thái gia ngồi trên đại đường minh kính cao huyền, có thể nói là uy phong lẫm liệt, đối với cuộc sống của người dân bình thường, ông ta có thể quan tâm được bao nhiêu chứ.

Lâm Hiên trong lòng có ý tưởng này, nhưng Chu chưởng quỹ và

Vũ Nhị Gia nghe thấy đề nghị của Lâm Hiên, lập tức kinh ngạc.

Vì họ thấy Lâm Hiên này trông khí vũ hiên ngang, cũng không giống thổ phỉ trên núi.

Vì trong quan niệm của họ, chỉ có thổ phỉ mới kết bè kết đảng, người khác căn bản không làm những chuyện như vậy.

Huống hồ Lâm Hiên này là người ngoài, nếu là người có máu mặt ở khu vực xung quanh, họ đều quen biết.

Cho nên khi Lâm Hiên đề xuất tổ chức một số người giúp đỡ Chu chưởng quỹ, Vũ Nhị Gia và Chu chưởng quỹ hai người nhanh chóng tìm kiếm trong đầu những người phù hợp ở gần đây.

Nhưng tìm nửa ngày cũng không tìm được người thích hợp, xem ra Lâm tiên sinh này thật sự lai lịch không nhỏ.

Chu chưởng quỹ tuy là một nữ lưu, nhưng cũng đã lăn lộn bên ngoài nhiều năm, chính là cái gọi là đã gặp đủ loại người.

Đừng thấy lúc nói chuyện có vẻ trước sau không ăn khớp, hoặc làm việc có chút hấp tấp vội vàng.

Nhưng thực tế bà ta là một người bề ngoài trông có vẻ vội vàng, nhưng bên trong lại có tâm tư khá tinh tế.

Phải biết rằng tâm tư của phụ nữ có lúc còn tinh tế hơn đàn ông, có thể thông qua trang phục ngoại hình của một người để đoán định thân phận của người đó.

Mặc dù Lâm Hiên mặc trang phục mà người ngoài trông có vẻ bình thường, nhưng bà ta biết quần áo hắn mặc, đó đều là loại vải chuyên dụng.

Mặc dù tạm thời không biết quần áo dùng loại vải gì, nhưng cơ bản có thể đoán định vải trên người Lâm Hiên là một loại dược liệu

quý hiếm.

Mặc dù có người nói, đừng nhìn vào ngoại hình và trang phục của một người.

Nhưng đối với Chu chưởng quỹ, bà ta thật sự thông qua quan sát đã phát hiện ra sự khác biệt của Lâm Hiên.

Bà ta cũng biết rằng nếu Lâm Hiên không muốn nói ra thân phận của mình, vậy thì cứ giả vờ không biết là được.

Có lúc có thể thông minh một chút, nhưng có lúc nên hồ đồ một chút thì tốt hơn.

Cho nên trong cuộc nói chuyện tiếp theo, bà ta càng cẩn thận hơn rất nhiều, nói với Lâm Hiên: "Nếu Lâm tiên sinh có thể giúp ta thành lập một đội chuyên chữa cháy thì ta thật sự rất vui." "Xem ra trấn Cư An của chúng ta cũng là một nơi không nhỏ, mỗi năm đều có nơi cháy." "Có lúc có đám cháy là do con người gây ra, nhưng có lúc lại tự nhiên bốc cháy, người dân cũng vì thế mà tổn thất rất nhiều tài sản." Vũ Nhị Gia ở bên cạnh vội nói: "Chu chưởng quỹ nói rất đúng, thật sự mỗi năm đều có chuyện cháy, ngay cả nhà ta cũng từng cháy một hai lần." "Lâm tiên sinh không biết lúc cháy ta đã vội vàng đến mức nào, ta thật sự kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không linh." "Lúc đó thật sự rất lo lắng, mỗi lần sau khi cháy, đồ đạc ta mất thật sự không ít." "Phải biết rằng ở chỗ chúng ta, nếu muốn xây một căn nhà, mua nguyên vật liệu cũng phải đắt hơn những nơi khác gấp mấy lần." Lâm Hiên nghe hai người nói như vậy, trong lòng đã có tính toán.

Điều này cũng chứng minh ý tưởng vừa rồi của hắn là đúng.

Xem ra thật sự cần phải thành lập một đội chữa cháy, phải biết rằng đội chữa cháy thật sự giải quyết được một vấn đề lớn, tự nhiên đối với Lâm Hiên là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng đối với họ lại thật sự không dễ dàng, vì để thành lập một đội chữa cháy, vừa phải hiểu một số kiến thức chữa cháy, đồng thời phải có yêu cầu về thể chất, có thể bình tĩnh đối mặt với hỏa hoạn.

Trong số những người dân này, muốn tổ chức một đội như vậy thật sự rất khó, vấn đề phải đối mặt là lửa lớn vô tình!

Khi đối mặt với hỏa hoạn, chắc chắn sẽ phải cân nhắc đến chuyện thương vong, nếu thật sự có thương vong, phải chịu trách nhiệm với những đội viên chữa cháy này.

Lâm Hiên cảm thấy việc an ủi thương binh là một vấn đề rất khó giải quyết, nếu có Lâm Hiên làm hậu thuẫn, vậy thì tuyệt đối không có vấn đề gì.

Thực ra Lâm Hiên muốn kinh doanh ở đây cũng không ngoài việc cho người dân ở đây một hậu thuẫn vững chắc, để những binh sĩ ở đây có đãi ngộ hậu hĩnh.

Có lúc dù sao trời cao hoàng đế xa, muốn trông cậy vào triều đình, nhưng triều đình chưa chắc đã lo được hết, lúc này thật sự phải dự trữ thêm một số kho bạc nhỏ tư nhân.

Để đến lúc đó không thể kịp thời an ủi lòng người lại gây ra bạo loạn, tục ngữ có câu "được lòng dân được thiên hạ", khi có thể an ủi được lòng những người này, vậy thì họ sẽ thật lòng phục vụ cho Đại Đường.

Lúc này, Chu chưởng quỹ tiếp tục: "Nếu có thể thành lập một đội ngũ như vậy thì thật quá tốt rồi, thực ra như ta vừa nói, mất đi một số tài sản không phải là điều tồi tệ nhất, tồi tệ nhất là có bao nhiêu người đã thiệt mạng trong đó?" "Khi nói đến chuyện này, ta lại nhớ ra, mấy năm trước, ở trấn Cư An đã xảy ra một chuyện vô cùng thảm khốc." "Có một năm mùa đông rất lạnh, trong sân mỗi hộ nông dân đều trữ đồ để sưởi ấm, lúc đó là mùa đông, nhưng người ta đâu có nhiều thời

gian ngồi ở nhà." "Đều có một số việc phải làm, có một hộ gia đình vì người lớn ra ngoài làm việc, để lại con nhỏ ở nhà, con nhỏ mà, chỉ biết lạnh, cho nên đã lấy một ít củi để sưởi ấm." "Những đứa trẻ này ngày thường không thực sự dùng những củi lửa này, cho nên khi đốt lên chỉ cảm thấy rất vui, tiếp đó lại bắt đầu đốt, cho đến cuối cùng lửa càng lúc càng lớn, không thể kiểm soát được nữa." "Đợi mọi người phát hiện thì tất cả đã muộn, có ba đứa trẻ đã thiệt mạng trong lửa, người lớn nhà đó thật sự khóc trời kêu đất." "Ta nhớ rất sâu chuyện này, cảm thấy quá thảm, vì có lúc người ta không hiểu biết kiến thức phòng cháy." "Khi xảy ra hỏa hoạn không có người kịp thời đến cứu giúp mới gây ra thảm kịch như vậy, mất đi một số tài sản nhưng nếu không có thương vong về người, đó cũng là trong cái rủi có cái may." "Cho nên đề nghị vừa rồi của Lâm tiên sinh thật quá tốt, thật sự là một đại sự lợi quốc lợi dân, ta thay mặt người dân trấn Cư An cảm ơn ngài!" Lâm Hiên vừa nghe những lời của Chu chưởng quỹ, cũng có cảm xúc sâu sắc, phải biết rằng dù ở cổ đại hay hiện đại, số người thiệt mạng vì hỏa hoạn thật sự quá nhiều.

Mặc dù năng lực của hắn có hạn nhưng dù sao cũng có thể giảm bớt một số tổn thất, Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ, lời bà vừa nói thật quá nghiêm trọng, ta thật không dám nhận, chuyện này không chỉ là chuyện của một mình ta, mà là chuyện của mỗi người chúng ta đang ngồi đây." "Ta tin rằng bà là nữ trung hào kiệt, nhất định sẽ rất đồng ý, còn Vũ Nhị Gia thì càng trượng nghĩa hơn người, ta tin rằng cũng nhất định có thể tham gia, phải không?

Chương 391

Vũ Nhị Gia.” Vũ Nhị Gia đứng dậy nói với Lâm Hiên: “Lâm tiên sinh nói thật quá đúng, ta cũng rất sẵn lòng tham gia, thật sự là một việc đại hảo sự, ngài là người ngoại hương còn có giác ngộ như vậy, huống hồ ta là người bản hương.” Lâm Hiên thấy chuyện đã nói đến nước này, lúc này nên thêm chút gì đó, bèn cầm bình rượu rót một chén, rồi nói với Chu chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia: “Ta đây thật không uống được nhiều rượu, nhưng thấy hai vị sảng khoái như vậy, ta xin cạn trước chén này, ta cạn rồi, các vị tùy ý.” Lâm Hiên nói xong, uống cạn chén rượu trong tay, Chu chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia thấy Lâm Hiên đã uống hết rượu, cũng theo đó rót đầy chén, đều uống cạn rượu.

Ý nghĩa của chén rượu này thật phi thường, có nghĩa là chuyện này đã thương lượng xong, giống như Lâm Hiên bình thường thật sự ít khi uống rượu, cũng không có hứng thú gì với rượu.

Không phải tửu lượng của Lâm Hiên không tốt, ngược lại, tửu lượng của Lâm Hiên thật sự rất tốt.

Tửu lượng của Lâm Hiên tốt đến mức nào?

Đó là loại mà mọi người đều gục dưới bàn, hắn vẫn có thể đứng vững không ngã.

Đối với loại tiệc rượu không có đối thủ này, hắn thật sự không thích tham gia, mỗi lần khi người khác đều uống xong rượu, ai nấy đều say khướt.

Hắn lại vô cùng tỉnh táo, phải đi chăm sóc từng người một, cho nên Lâm Hiên có lúc đều tỏ ra rất khiêm tốn, ít khi mời người khác uống rượu.

Hắn cũng chưa bao giờ dễ dàng chạm vào chén rượu, bạn bè của

Lâm Hiên lúc đầu cũng tưởng tửu lượng của Lâm Hiên không tốt nên mới không chạm vào chén rượu.

Có một lần, những người bạn này chơi khăm, muốn xem Lâm Hiên chạm vào chén rượu sẽ như thế nào, bèn bày một cái bẫy để Lâm Hiên nâng chén.

Uống rượu là như vậy, nếu kiên trì không uống thì cũng thôi, nhưng nếu đã nâng chén đầu tiên, vậy thì sau đó sẽ có chén thứ hai, chén thứ ba, uống không ngừng.

Những người bạn này thấy Lâm Hiên đã trúng kế nâng chén, ai nấy đều thầm mừng trong lòng, bèn bàn nhau mọi người thay phiên nhau lên trận, không tin không uống gục được hắn.

Tiếp đó, tất cả mọi người đều nâng chén kính rượu Lâm Hiên, mọi người đều ở đó chờ xem trò vui của Lâm Hiên.

Nhưng tiệc rượu không thể chỉ có một mình Lâm Hiên uống, đối với những người thích uống rượu, cũng nhân cơ hội này có thể uống rượu, cứ thế mọi người kính qua kính lại, uống qua uống lại.

Mọi người đều uống rượu, vốn tưởng Lâm Hiên đã uống nhiều, nhưng thật sự đã sai, cuối cùng chỉ còn lại một mình Lâm Hiên tỉnh táo.

Những người khác toàn bộ gục dưới bàn rượu, Lâm Hiên chịu trách nhiệm kéo những người này từ dưới bàn rượu ra.

Từng người một lại dìu về nhà, cho đến ngày hôm sau tỉnh dậy, đều không biết mình ra khỏi gầm bàn như thế nào.

Đừng thấy họ đều say khướt, nhưng khi tỉnh dậy ngày hôm sau, đều biết rằng trong số những người đó chỉ có Lâm Hiên là người uống đến cuối cùng.

Vốn định mượn lần tiệc rượu này để Lâm Hiên cũng say, nhưng

không ngờ lại tự lấy đá đập chân mình, là họ uống say.

Từ đó về sau không ai dám đấu với Lâm, phong cho Lâm Hiên một danh hiệu gọi là "Tửu Thần".

Mặc dù sau đó có một số người không phục muốn khiêu khích Lâm Hiên, nhưng mỗi lần đều kết thúc bằng thất bại.

Cuối cùng, những người khiêu chiến Lâm Hiên đều uống say mèm, đến mức đôi giày của mình rơi trên đường cũng không biết.

Buồn cười nhất là có lần có người uống say, thấy gà con bên đường, vậy mà lại bắt con gà con bỏ vào mũ, đội lên đầu mang về nhà.

Khi tỉnh dậy ngày hôm sau, nhìn thấy những con gà con xuất hiện trong nhà, ai nấy đều tỏ ra không biết những con gà này từ đâu đến, vì đều uống đến mất trí.

Không có ai giúp họ nhớ lại, nhưng lúc này Lâm Hiên dũng cảm đứng ra nói: "Các cậu không tò mò những con gà con này từ đâu đến sao, vậy để tôi nói cho, là các cậu đã vất vả nhặt được chúng trên đường lớn." "Còn đặc biệt chuẩn bị cho chúng một chỗ, đó là cái mũ, nếu tôi đoán không sai, bây giờ các cậu xem lại trên đỉnh đầu tóc của mình nhất định sẽ lưu lại mùi vị của gà con." Những người này nghe Lâm Hiên nói vậy, vội vàng vô thức đưa tay chạm vào tóc, quả nhiên trên đỉnh đầu thật sự lưu lại mùi vị của gà con, mùi phân gà thật thơm ngon.

Ai nấy đều vội vàng ra ngoài rửa tay gội đầu, Lâm Hiên thấy cảnh tượng này thật sự cười ha hả, những người này thật quá đáng yêu.

Chuyện buồn cười hơn còn ở phía sau, vốn tưởng buổi tối chỉ uống say đi bắt mấy con gà con, sẽ không bị người khác nhìn thấy.

Nhưng đã sai, họ bắt không phải gà nhà người khác, mà là gà con

của nhà hàng xóm, những bà hàng xóm lúc đó cũng lần lượt tìm đến cửa.

Cảnh tượng lúc đó đừng nói là xấu hổ đến mức nào, bà hàng xóm chỉ vào mũi những người này, vừa mắng vừa cười, cảnh tượng thật sự hỗn loạn một lúc.

Đương nhiên trong số những người này, chỉ có Lâm Hiên là dám trêu chọc họ một cách hài hước, ai bảo họ giúp người khác đi khiêu chiến danh hiệu Tửu Thần chứ, thật là tự chuốc khổ vào thân.

Từ đó về sau không còn ai dám dễ dàng khiêu chiến Lâm Hiên, trừ những người không quen biết hắn.

Nhưng khi thấy có người không quen biết đi khiêu chiến Lâm Hiên, những người này không ngăn cản, mà còn ở đó xúi giục, những người này thật sự rất xấu tính.

Những kinh nghiệm này của Lâm Hiên, đều là trải qua ở thời hiện đại, bây giờ nghĩ lại thật sự rất buồn cười.

Không biết tại sao khi Lâm Hiên thấy Chu chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia uống cạn chén rượu, hắn lại nhớ đến những hình ảnh đó, chúng lần lượt hiện ra trước mắt hắn.

Rượu thật sự đã trở thành một phần không thể thiếu trong các bữa tiệc từ xưa đến nay.

Đừng thấy chén rượu nhỏ, nhưng khi nâng lên, ý nghĩa đại diện của nó lại rất lớn.

Lâm Hiên thấy hai người đều đã uống, bèn nói: “Mọi người đều đã uống cạn rượu, vậy có nghĩa là chuyện này chúng ta đã quyết định, chuyện nhân sự cứ giao cho ta.” “Ta sẽ cẩn thận lựa chọn một số người đến trấn Cư An của chúng ta, nhưng công việc còn lại giao cho các vị.” “Vì các vị ở đây thời gian tương đối dài, làm thế nào để sắp

xếp và dẫn dắt những người chữa cháy này thật sự là một công việc không nhỏ." "Ta tin rằng nếu ba chúng ta cùng nỗ lực, nhất định sẽ làm tốt chuyện này." Lâm Hiên tuy chỉ là một ý tưởng tạm thời, nhưng công việc thật sự không ít, vì để sắp xếp ổn thỏa những người chữa cháy này không phải là việc một người có thể làm được.

Nếu lấy danh nghĩa của Chu chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia, sẽ không gây chú ý của người khác.

Vũ Nhị Gia ở bên cạnh nói với Lâm Hiên: "Lâm tiên sinh, ngài đã sắp xếp chuyện này đến nước này, phần còn lại cứ giao cho ta và Chu chưởng quỹ." "Ba chúng ta có tiền góp tiền, có sức góp sức, chỉ cần làm tốt việc có lợi cho mọi người, cũng là chúng ta đã làm một việc công đức." Chu chưởng quỹ cũng ở bên cạnh nói: "Lâm tiên sinh, chúng tôi đều tin tưởng ngài, giống như Vũ Nhị Gia vừa nói, việc chúng ta làm có thể là một việc đại hảo sự." "Không phải vì để hậu nhân ca công tụng đức, chỉ vì để người dân ở đây có thể bình an." Lâm Hiên nghe Chu chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia nói vậy, trong lòng cũng yên tâm hơn rất nhiều, đây cũng chỉ là bước đầu tiên ở trấn Cư An, tiếp theo còn có rất nhiều việc phải làm.

Chương 392

Chuyện đội chữa cháy đã quyết định, việc tiếp theo Lâm Hiên phải làm là quay về lựa chọn một số thanh niên đầu óc thông minh đến đây.

Nhưng bây giờ có một việc, đó là chuyện áp giải tử tù đến huyện nha vẫn chưa nói.

Lâm Hiên bây giờ rất muốn tìm hiểu huyện thái gia là người như thế nào, cũng biết đây không phải là chuyện gấp gáp, phải từ từ.

Nhìn hai người bên cạnh, ai nấy đều tinh như khỉ, họ có thể trực tiếp nói ra đánh giá của mình về huyện thái gia sao?

Mặc dù họ ở đây rất có quyền có thế, nhưng huyện thái gia dù sao cũng là quan lớn nhất ở đây, không dám đắc tội.

Thấy tiệc rượu sắp tàn, Chu chưởng quỹ ở đó nói với Vũ Nhị Gia bên cạnh: "Vừa rồi lúc ta mời Lâm tiên sinh, mọi người trong tửu lâu cũng đã thấy, vì khi chữa cháy, họ cũng đã góp một phần công sức." "Ta sợ những người đó sẽ trách ta chỉ mời Lâm tiên sinh mà không mời họ." "Thế nên ta đã quyết định tạm thời, sáng mai sẽ mở tiệc lớn ở trà lâu này để khoản đãi những người hàng xóm láng giềng đó, ngài thấy ý kiến này của ta thế nào?" Vũ Nhị Gia nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ quả thật là nữ trung hào kiệt, Vũ Nhị Gia ta thật quá khâm phục, lại có thể hào phóng yến tiệc mời hàng xóm láng giềng, vậy ta thật sự xin thay mặt họ cảm ơn." "Ngày mai nếu có chỗ nào cần đến Vũ Nhị Gia ta, xin Chu chưởng quỹ cứ nói một tiếng, Vũ Nhị Gia ta tuyệt không từ chối." Chu chưởng quỹ nói với Vũ Nhị Gia: "Vũ Nhị Gia ngài nói thật nghiêm trọng rồi, ta cũng chỉ tốn một ít bạc, chỉ cần có thể làm cho hàng xóm hài lòng, ta làm gì cũng được." "Bạc vốn là vật ngoài thân, đừng xem nó quá nặng, trải qua một trận hỏa hoạn

như vậy ta thật sự đã hiểu ra, có lúc con người mới là quan trọng nhất." Lâm Hiên cũng rất khâm phục Chu chưởng quỹ có được sự quyết đoán như vậy, nghe đoạn nói chuyện vừa rồi, cũng thật sự khiến người ta rất thấm thía.

Lời của Chu chưởng quỹ thật quá hay, bạc vốn là vật ngoài thân, sinh không mang đến, tử không mang đi.

Lâm Hiên cũng rất tin rằng, nếu là trước đây, Chu chưởng quỹ nhất định sẽ không nói ra những lời như vậy.

Phải biết rằng gia cảnh của Chu chưởng quỹ khá giả, làm sao có thể có cảm ngộ như vậy chứ?

Vì đã trải qua thiên tai, trải qua nhân họa, cho nên mới nói ra những lời như vậy, nếu con người không trải qua, căn bản không thể có tâm thái khoáng đạt như vậy.

Bất luận thành bại, đời người hào sảng, ai biết được một đời phải trải qua bao nhiêu chuyện?

Lấy gì để phán xét thành công và thất bại của một người?

Lâm Hiên cảm thấy chỉ có được lòng người mới có thể được tất cả, nếu Chu chưởng quỹ không trải qua việc người mình yêu thương nhất qua đời, làm sao có thể có đại triệt đại ngộ như vậy, làm sao có thể xem trọng những người hàng xóm láng giềng như vậy chứ?

Lâm Hiên bây giờ thật sự rất thích ở cùng những người có kinh nghiệm, vì khi ở cùng họ cũng sẽ có thu hoạch, những điều đó sẽ khiến hắn được lợi không ít.

Nhìn Chu chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia trước mắt đang nói chuyện rất vui vẻ, trong lòng Lâm Hiên thật sự rất vui, cũng thật sự muốn nâng chén rượu lên như một thi nhân ngâm một bài thơ.

Chỉ tiếc là mực trong bụng quá ít, không biết nên biểu đạt thế nào,

thôi bỏ đi.

Đừng vì tùy tiện ngâm một bài thơ mà làm mất đi thân phận của mình, khiến người ta xem thường.

Lúc này, Lâm Hiên nhớ ra một chuyện, đó là trận hỏa hoạn này rốt cuộc do đâu gây ra, trong lòng Lâm Hiên vẫn luôn có một nghi vấn.

Thấy Chu chưởng quỹ và Vũ Nhị Gia nói chuyện cũng gần xong, Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ, ta luôn có một nghi vấn muốn hỏi, bà có biết trận hỏa hoạn này là tự nhiên bốc cháy hay không?" Chu chưởng quỹ nghe Lâm Hiên nói vậy, đặt chén rượu trong tay xuống, suy nghĩ một chút rồi nói với Lâm Hiên: "Thực ra ta cũng vẫn luôn không có thời gian đi tra chuyện này, ta cảm thấy có chút mờ ám, phải biết rằng đây là ban ngày ban mặt, ban ngày ban mặt sao lại cháy được chứ?" "Không sai, nếu ta đoán không lầm, trận hỏa hoạn này nên là do con người gây ra, chỉ là về người phóng hỏa, ta hiện tại vẫn chưa có kết luận." Lâm Hiên gật đầu, nói với Chu chưởng quỹ: "Ta cảm thấy chuyện này thật sự có chút mờ ám, giống như bà vừa nói, cái ngăn tối mà bà chế tạo chỉ có một số ít người biết." "Nhưng ngăn tối bây giờ lại bị Vương Nhị Ma Tử phát hiện, thật sự chỉ là một sự trùng hợp sao?" "Mặc dù đây là chuyện nhà của Chu chưởng quỹ, nhưng ta có một câu không biết có nên nói hay không?" Chu chưởng quỹ nói với Lâm Hiên: "Lâm tiên sinh, ta không xem ngài là người ngoài, ngài nói vậy không phải có chút khách sáo rồi sao, có nên nói hay không, ngài cứ nói thẳng, ta nhất định rửa tai lắng nghe." Thực ra Lâm Hiên nói vậy cũng không ngoài việc trong lòng có chút lo ngại, phải biết rằng đây cũng là lần đầu gặp mặt, cũng không biết tính cách của Chu chưởng quỹ này ra sao.

Mặc dù Chu chưởng quỹ trông có vẻ không có tâm cơ.

Lòng người là thứ khó đoán nhất trên đời.

Lâm Hiên là một người nhiệt tình, thấy chuyện bất bình liền lên tiếng, nên vừa rồi mới khách sáo nói với chưởng quỹ như vậy.

Bây giờ nghe Chu chưởng quỹ nói vậy, trong lòng hắn không còn lo ngại nữa, cho nên ở đó nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ, nếu bà đã nói vậy, vậy thì ta cũng thật không xem bà là người ngoài nữa, ta cảm thấy chuyện này bà thật sự cần phải bàn bạc kỹ lưỡng." "Khi bà trở về, nhất định phải âm thầm điều tra kỹ lưỡng, chắc chắn trong nhà bà đã xảy ra vấn đề, còn về tình huống cụ thể như thế nào, ta không nói nhiều nữa." "Vì có những chuyện ta cũng không quá rõ, cho nên ta cũng không thể đoán mò." Chu chưởng quỹ nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh ngài nói rất đúng, giống như ngài nói, trong nhà ta nhất định đã có nội gián, ta đương nhiên quay về phải kiểm tra kỹ lưỡng một phen." "Có những người đã ở trong nhà ta nhiều năm, chắc tự cho rằng ở trong nhà này có thể có được một số thế lực, không xem người quả phụ như ta ra gì." "Xem ra đến lúc phải cho họ nếm chút đau khổ, cảm ơn tiên sinh đã nhắc nhở, ta biết chuyện tiếp theo nên làm thế nào rồi." Chu chưởng quỹ rất rõ, cái nhà đó trông có vẻ hòa thuận, rất bình tĩnh, nhưng bên dưới lại ngầm chảy xiết.

Có bao nhiêu người không phục người quả phụ này làm chủ gia đình, nhưng không may nhà mẹ đẻ ở kinh đô có một số thế lực, cho nên những người đó mới không có cách nào.

Nhưng bề ngoài không có cách nào, không có nghĩa là họ sẽ không giở trò sau lưng, cho nên đối với trận hỏa hoạn sớm bùng phát, chưởng quỹ cũng không tỏ ra quá kinh ngạc và bất ngờ.

Giống như một số chuyện đều nằm trong dự liệu của bà ta, mặc dù mất đi một số tài sản, nhưng cũng khiến những kẻ tiểu nhân lẩn khuất trong bóng tối nhân cơ hội này lộ diện.

Chu chưởng quỹ sẽ không bỏ qua cơ hội này, đối với bà ta đây

thật sự là một cơ hội tốt để thanh trừng dị kỷ!

Mặc dù nhà của Chu chưởng quỹ không quá lớn, nhưng để kinh doanh tốt một gia đình như vậy, cũng cần phải tốn không ít tâm sức.

Chu chưởng quỹ cảm nhận sâu sắc rằng ở trong gia đình này không dễ dàng, nhưng vì con của mình, tuyệt đối không thể gục ngã.

Nếu lúc này gục ngã, vậy thì đứa con trai còn lại phải làm sao?

Phải biết rằng con trai của bà ta còn rất nhỏ, giao cho ai cũng không yên tâm.

Chu chưởng quỹ nói với Lâm Hiên: "Ta thật sự rất cảm ơn Lâm tiên sinh đã nhắc nhở, mặc dù ta là một nữ lưu nhưng ta cũng biết trách nhiệm trên vai mình rất nặng nề." "Ta nhất định sẽ tra xét kỹ lưỡng Chu trạch đại viện của ta, quét sạch những thứ tạp nham đó ra khỏi đại viện!" Lâm Hiên cũng biết Chu chưởng quỹ này khá là không dễ dàng, cũng rất đồng tình với người phụ nữ này, đều nói phụ nữ phúc mỏng, xem ra đúng là có lý.

Lâm Hiên cũng biết những thâm trạch đại viện đó thật sự không dễ sống, mặc dù không thể so với cung đấu trong hoàng cung, nhưng để chiếm một vị trí cho mình trong thâm trạch đại viện cũng rất không dễ dàng.

Lâm Hiên tin rằng Chu chưởng quỹ có thể ngồi vững ở vị trí chưởng quỹ, đó cũng là có thủ đoạn nhất định, thấy cách làm người của bà ta như vậy, Lâm Hiên quyết định giúp đỡ.

Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ, nếu có chỗ nào cần dùng đến ta, xin Chu chưởng quỹ cứ tùy thời lên tiếng, mấy ngày này ta tạm thời sẽ không rời đi, vì tiếp theo chúng ta không phải muốn thành lập đội chữa cháy sao?" "Ta cũng đã đặt phòng riêng ở trà lâu, chỉ cần có tình huống gì, cứ tùy thời tìm ta, chỉ cần Lâm mỗ ta có

thể giúp bà, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức." Chu chưởng quỹ cũng không ngờ, chỉ có duyên gặp một lần mà Lâm tiên sinh lại sảng khoái như vậy.

Phải biết rằng những năm này Chu chưởng quỹ đã thấy quá nhiều nhân tình thế thái, những người đó bề ngoài một đằng, sau lưng một nẻo.

Bề ngoài đối với bà ta nhiệt tình cung kính, thực tế lại ở đó giở trò sau lưng.

Khiến Chu chưởng quỹ thật sự cảm thấy người tốt trên đời không còn nhiều nữa, nhưng khi nghe Lâm Hiên nói vậy, bà ta biết những lời này của Lâm Hiên là thật lòng muốn giúp đỡ.

Chương 393

Chứ không phải bề ngoài muốn qua loa cho xong, cho nên Chu chưởng quỹ thật sự rất cảm động.

Không ngờ lại có duyên phận lớn như vậy có thể gặp được Lâm tiên sinh, mặc dù cháy một trận lớn, nhưng có thể trong hỏa hoạn gặp được quý nhân như vậy cũng là một chuyện may mắn!

Vũ Nhị Gia bên cạnh lúc này cũng nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ, ta cũng vậy, nếu có chỗ nào cần đến Vũ Nhị Gia ta, cũng xin tùy thời lên tiếng, ta cũng giống như Lâm tiên sinh, gọi là đến, cố gắng hết sức giúp đỡ." Chu chưởng quỹ nói với Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia: "Ta ở đây thật sự cảm ơn hai vị, cảm ơn có thể xem trọng người phụ nữ như ta, quá nhiều lời ta cũng không nói nữa, tất cả đều ở trong rượu." Thực ra ngày thường Chu chưởng quỹ thật sự ít khi uống rượu, những lời mà Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia vừa nói, thật sự khiến bà ta quá cảm động.

Cho nên bà ta ở đó nâng chén rượu uống cạn, bà ta biết vị rượu thật sự cay đắng, nhưng khi nuốt xuống, lại cảm thấy trong lòng vô cùng sảng khoái.

Chu chưởng quỹ rất rõ tửu lượng của mình rất không tốt, đừng thấy bây giờ bà ta ngồi ở đó như không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng bà ta biết rõ cơ thể mình thật sự có chút bay bổng, nếu đoán không lầm, hôm nay về nhà chắc chắn sẽ nôn mửa.

Ai bảo hôm nay gặp được quý nhân như Lâm tiên sinh chứ, uống đến nôn thì đã sao?

Đời người có được mấy lần kỳ ngộ như vậy, thật quá ít.

Vũ Nhị Gia thấy Chu chưởng quỹ đã uống, đương nhiên cũng không chịu thua kém, cũng rót đầy một chén rượu uống cạn, đều cảm thấy rượu uống thật quá sảng khoái.

Khi họ đều đặt chén rượu xuống, cửa phòng riêng mở ra, lúc này một người hầu của Chu phủ bước vào, nói với Chu chưởng quỹ: "Chưởng quỹ, tiểu thiếu gia ở nhà không thấy bà nên đang khóc lóc om sòm, người nhà đều đến dỗ nhưng đều không dỗ được." "Tiểu thiếu gia khóc thật quá dữ, không có cách nào, tôi chỉ có thể đến đây làm phiền bà, xin Chu chưởng quỹ mau về phủ xem một chút." Chu chưởng quỹ vừa nghe người hầu nói vậy, vội vàng đặt chén rượu xuống, đứng dậy nói với Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia: "Thiếu gia nhà ta, thật sự một bước cũng không rời được ta, chỉ cần không thấy ta là sẽ khóc lóc om sòm, lúc ta ra ngoài thấy nó ngủ rồi mới yên tâm đi." "Nhưng không ngờ lại tỉnh nhanh như vậy, nó vừa khóc lóc, gia đinh cũng không có cách nào." "Ta làm mẹ thật sự rất lo cho con mình, ta ở đây xin thất lễ, ta phải mau về xem một chút." Lâm Hiên cũng rất hiểu Chu chưởng quỹ, phải biết rằng trẻ con thật sự không rời được mẹ, đối với mẹ mình thật sự có cảm giác dựa dẫm bẩm sinh.

Nghe gia đinh nói, cũng là tiểu thiếu gia ở nhà khóc không ngừng.

Thời tiết nóng như vậy, tiểu thiếu gia mà khóc có chuyện gì thì phải làm sao?

Còn chuyện uống rượu, sau này hãy nói.

Huống hồ đều đã uống gần xong, Lâm Hiên nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ, ta rất hiểu, những điều này bà không cần giải thích, mau về xem tiểu thiếu gia đi, trời nóng thế này, lỡ tiểu thiếu gia khóc ra bệnh thì phải làm sao." "Lúc đó ta thật sự trong lòng sẽ áy náy, còn rượu, chúng ta có cơ hội sẽ uống lại, mau về đi." Bên cạnh, Vũ Nhị Gia cũng nói với Chu chưởng quỹ: "Lâm tiên sinh vừa nói rất

đúng, mau về đi, đừng để tiểu thiếu gia khóc có chuyện gì, ta biết tính khí của tiểu thiếu gia đó rất lớn." Chu chưởng quỹ nghe Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia nói vậy, vội vàng đứng dậy chuẩn bị về phủ xem con mình.

Những năm này tuy lòng bà ta đã luyện thành như gang thép, chỉ riêng đối với con mình lại không như vậy, có một trái tim của người mẹ hiền.

Nhưng khi nghe tin con mình khóc, trong lòng bà ta thật sự không chịu nổi.

Phải biết rằng người mẹ lúc nào cũng lo lắng nhất cho con mình, tấm lòng đó đối với con cái dù lúc nào cũng không thay đổi.

Vì vừa rồi thật sự uống quá nhiều rượu, khi đột ngột đứng dậy, bỗng cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, đầu cũng choáng váng.

Nếu không kịp thời dùng tay chống vào bàn, có lẽ lúc này đã ngã xuống đất, xem ra rượu dù ngon cũng thật sự không nên tham chén.

Gia đinh thấy bộ dạng này của Chu chưởng quỹ, biết rồi, hôm nay uống rượu thật quá nhiều.

Hắn cũng ngửi thấy mùi rượu trên người Chu chưởng quỹ, bèn vội vàng đi đến dùng tay đỡ Chu chưởng quỹ.

Chu chưởng quỹ đứng vững người, mới thử bước đi, từ trong phòng riêng đi ra.

Khi Chu chưởng quỹ đi đến cửa phòng riêng, bà ta quay người lại nói với Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia: "Ngày mai ở đây có yến tiệc mời hàng xóm, hai vị nhất định phải nhớ đến đúng giờ nhé, còn trông cậy vào hai vị ở đó lo liệu công việc." Vũ Nhị Gia nói với Chu chưởng quỹ: "Chu chưởng quỹ yên tâm đi, ngày mai ta nhất định đến đúng giờ, mau về nghỉ ngơi đi, xem tiểu thiếu gia của bà đi." Lâm Hiên

cũng ở bên cạnh nói với chưởng quỹ: “Chu chưởng quỹ, ngày mai ta cũng nhất định đến đúng giờ, yên tâm về đi.” Chu chưởng quỹ nghe lời của Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia mới yên tâm đi ra ngoài, thực ra bây giờ bà ta thật sự rất vội, muốn về phủ xem tiểu thiếu gia.

Khi Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia thấy Chu chưởng quỹ đi ra khỏi phòng riêng, Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: “Lâm tiên sinh không biết chứ, Chu chưởng quỹ thật sự ít khi uống nhiều rượu như vậy.” “Xem ra chúng ta là hàng xóm láng giềng nhiều năm, ta lần đầu tiên thấy bà ấy uống nhiều như vậy.” “Chu chưởng quỹ này mệnh thật khổ, vào cửa chưa được bao lâu, chồng bà ấy đã qua đời, thật là hồng nhan bạc mệnh.” Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: “À, cũng thật khổ cho Chu chưởng quỹ, một người phụ nữ có thể gánh vác một gia đình thật quá không dễ dàng.” “Cho nên khi ta thấy bà ấy, cũng sinh lòng thương cảm, mới ở đó giúp đỡ lo liệu một số việc.” Thực ra Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia hai người cũng là những người nhiệt tình, đều có một trái tim thương người.

Khi thấy Chu chưởng quỹ một mình đi ra, trong lòng họ thật sự có chút không vui.

Phải biết rằng nhà của họ cũng đều có vợ, mặc dù vợ của họ cũng rất tài giỏi, nhưng khi khổ cực mệt mỏi đều có họ ở bên cạnh.

Nhưng Chu chưởng quỹ lại không có ai, cho dù trong nhà người hầu có nhiều hơn nữa, nhưng đó dù sao cũng là người hầu, làm sao có được một người biết nóng biết lạnh có thể ở bên cạnh chăm sóc.

Thấy Chu chưởng quỹ uống nhiều như vậy, thực ra hai người cũng rất không nỡ.

Hai người đàn ông lớn chuốc say một người phụ nữ, nếu truyền ra ngoài, danh tiếng sẽ xấu đến mức nào, Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: “Chu chưởng quỹ uống nhiều rồi, về nhà nhất định sẽ rất khó chịu,

phải vật vã một trận." Vũ Nhị Gia: "Xem bà ấy uống nhiều như vậy, về nhà chắc phải vật vã một trận, sớm biết bây giờ như vậy, không cho bà ấy uống rượu là được." "Nhưng vừa rồi lúc chúng ta uống rượu căn bản không ép bà ấy uống, cũng không biết Chu chưởng quỹ này lại không uống được rượu như vậy." Lâm Hiên cũng ở bên cạnh nói: "Đúng vậy, lúc chúng ta uống rượu thật sự không ép, Chu chưởng quỹ cũng là uống rượu vui vẻ nên mới uống hết chén này đến chén khác." "Sớm biết không uống được như vậy, vừa rồi khuyên khuyên là được, không cho bà ấy uống rượu, về nhà vật vã khó chịu biết bao." "Chúng ta đều là đàn ông, biết cảm giác uống say rượu, xem ra tối nay bà ấy thật sự phải chịu khổ rồi." Thực ra Lâm Hiên thật sự không biết cảm giác uống say rượu là gì, nhưng khi thấy người khác uống say rượu, quả thực vật vã rất khó chịu.

Lúc thì ra ngoài nôn, lúc thì lại nằm đó nói nhảm, những lời ngày thường không dám nói, mượn men rượu nói ra hết, những chuyện như vậy thật sự đã thấy không ít.

Uống rượu cũng rất có cái để xem, có người sau khi uống rượu say rồi cũng ở đó không nói một lời.

Nhưng có người sau khi uống rượu say, thật sự nói hết tất cả những lời tích tụ ngày thường, nói thật sự rất nhiều.

Phẩm chất của một người sau khi uống rượu đều lộ ra hết, có người là quân tử khiêm tốn, có người lại không khác gì kẻ nghiện rượu.

Chỉ không biết Chu chưởng quỹ thuộc loại nào?

Lâm Hiên thật có chút tò mò.

Nếu quả thật lúc về lại nói năng lung tung thì đúng là náo nhiệt thật.

Thực ra Vũ Nhị Gia cũng là một người rất thích phẩm rượu, chỉ là cách uống rượu của ông khác với kẻ nghiện rượu như mạng sống Vương Nhị Ma Tử.

Chương 394

Chỉ khi gặp đúng người, ông mới uống nhiều thêm vài chén.

Vừa rồi vì có Chu chưởng quỹ ở đây, ông không tiện tiếp tục uống.

Bây giờ thấy Chu chưởng quỹ đã đi, ông cảm thấy thời cơ đã đến, vì đã sớm muốn cùng Lâm Hiên uống một trận ra trò.

Mấy chén rượu vừa rồi đối với ông chẳng thấm vào đâu, ông cũng nhận ra Lâm Hiên dường như cũng có tửu lượng.

Đàn ông mà, ai cũng có tính hiếu thắng, muốn xem thử có thể chuốc say đối phương hay không.

Thế là Vũ Nhị Gia nảy ra ý định này, muốn xem tửu lượng của Lâm Hiên rốt cuộc thế nào.

Chỉ thấy Vũ Nhị Gia nâng bình rượu, rót đầy chén của mình rồi nói với Lâm Hiên: "Lâm tiên sinh, hai chúng ta thật có duyên phận, lại tình cờ gặp nhau ở Cư An trấn này.

Vì duyên phận của chúng ta, ta đề nghị cạn một chén." Vũ Nhị Gia nói xong liền uống cạn chén rượu, không đợi Lâm Hiên nâng chén, vì sợ Lâm Hiên sẽ từ chối.

Vì vậy, ông dứt khoát đi trước một bước, uống cạn ly rượu trước.

Lâm Hiên thấy Vũ Nhị Gia sau khi Chu chưởng quỹ đi lại trở nên hào sảng như vậy, biết rằng người ta vừa rồi uống chưa đã thèm.

Thấy Vũ Nhị Gia đã uống cạn, mình còn chờ gì nữa, cũng dứt khoát uống cạn chén rượu.

Vũ Nhị Gia thấy Lâm Hiên cũng sảng khoái như vậy, đương nhiên

không chịu yếu thế, liền uống liền ba chén.

Lâm Hiên cũng thấy uống đến hứng khởi, cũng uống liền ba chén.

Cứ thế, hai người qua lại, càng uống càng nhiều, càng uống càng hăng.

Trong lòng Vũ Nhị Gia luôn có một ý niệm, đó là phải chuốc say Lâm Hiên.

Phải biết rằng ông cũng tự xưng là ngàn chén không say, nhưng lại phát hiện Lâm Hiên này uống nhiều như vậy mà cứ như chưa hề uống.

Ông thực sự thắc mắc nhưng trong lòng cũng không phục, tiếp tục uống rồi gọi tiểu nhị bên ngoài: "Tiểu nhị, mang loại rượu ngon nhất trong trà lâu lên đây, hôm nay ta phải cùng Lâm tiên sinh uống một trận cho thống khoái." Tiểu nhị thấy Vũ Nhị Gia uống nhiều như vậy, xem ra còn muốn uống tiếp, biết rằng hôm nay Vũ Nhị Gia thật sự đã gặp phải đối thủ.

Phải biết rằng ngày thường tửu lượng của Vũ Nhị Gia rất tốt, thật sự hiếm có ai có thể uống với ông lâu như vậy.

Lẽ nào đây là kỳ phùng địch thủ trong truyền thuyết?

Gã quay đầu nhìn Lâm Hiên, thấy Lâm Hiên lúc này cũng không có chút thay đổi nào, cứ như chưa hề uống.

Gã cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hai người này thật sự không phải là tửu quỷ bình thường, đúng là chuyện lạ hiếm thấy.

Đối với một trà lâu, gặp được những vị khách như vậy thật sự là một chuyện vô cùng đáng mừng.

Phải biết rằng kinh doanh trà lâu, có lúc chỉ trông chờ vào những vị khách uống rượu này để kiếm bạc.

Tiểu nhị vội vàng bước đến nói với Vũ Nhị Gia: “Vũ Nhị Gia, tôi sẽ mang rượu ngon thượng hạng lên cho ngài, ngài đợi một lát.” Lâm Hiên ở bên cạnh không ngăn cản Vũ Nhị Gia.

Phải biết rằng hiếm khi thấy Vũ Nhị Gia uống vui vẻ như vậy, tâm trạng của anh lúc này cũng rất tốt.

Anh không ngại tiếp tục uống, dù cho uống đến tối mịt, anh cũng có thể phụng bồi đến cùng.

Khi tiểu nhị lon ton chạy xuống lầu, chưởng quỹ của trà lâu đã gọi gã lại.

“Chu chưởng quỹ trên lầu còn ở đó không?” Tiểu nhị đáp: “Chu chưởng quỹ có việc đi trước rồi, hiện tại trên bàn chỉ còn lại Lâm tiên sinh và Vũ Nhị Gia.” Chưởng quỹ trà lâu vừa nghe Chu chưởng quỹ đã rời đi, sắc mặt lập tức thay đổi, hỏi tiểu nhị: “Chu chưởng quỹ đã đi rồi, sao hai người đó còn ở lì trong đó không đi?” Tiểu nhị nghe chưởng quỹ hỏi vậy cũng không hiểu, đi hay không đâu phải gã có thể ngăn cản được.

Tiểu nhị nói với chưởng quỹ: “Chưởng quỹ, ngài hỏi câu lạ thật, làm sao tôi biết vì sao hai người họ không đi.” “Vừa rồi Vũ Nhị Gia còn gọi loại rượu thượng hạng của quán chúng ta nữa đấy.” Chưởng quỹ trà lâu vừa nghe Vũ Nhị Gia gọi rượu thượng hạng, sắc mặt lập tức biến đổi.

Bữa tiệc vừa bắt đầu, Chu chưởng quỹ đã thanh toán tiền ăn, nhưng tiền rượu thì cần phải trả riêng.

Chưởng quỹ trà lâu này thực chất là một kẻ chó mắt nhìn người thấp, biết rằng Vũ Nhị Gia của hiện tại đã không còn như Vũ Nhị Gia của ngày xưa.

Vì gia đình ông đã xảy ra biến cố, nên túi tiền không còn rủng rỉnh

như trước.

Giống như sáng nay, ông ta chỉ gọi một ấm trà loại trung.

Có thể thấy gia đạo của người này đã sa sút, bây giờ chưởng quỹ trà lâu vô cùng lo lắng Vũ Nhị Gia không có bạc để trả tiền rượu.

Chưởng quỹ trà lâu đảo mắt một vòng, nảy ra kế, nói với tiểu nhị: "Đi lấy loại rượu tệ nhất trong trà lâu mang lên cho Vũ Nhị Gia.

Đã uống nhiều như vậy rồi, lúc này chắc đã say mèm, còn phân biệt được rượu ngon rượu dở gì nữa." "Vũ Nhị Gia này thật không biết trong túi có bao nhiêu bạc mà còn ngồi đó uống, đúng là không biết tự lượng sức mình." Chưởng quỹ trà lâu dặn dò xong tiểu nhị liền vội vã bỏ đi.

Lão cũng không biết Vũ Nhị Gia không có nhiều bạc, còn lai lịch của Lâm tiên sinh uống cùng thì không rõ.

Chương 395

Đừng thấy anh ta ra tay hào phóng, vung ngân phiếu mời Vũ Nhị Gia uống trà, có lẽ trong túi anh ta cũng chỉ có bấy nhiêu ngân phiếu thôi.

Chưởng quỹ trà lâu cảm thấy bao năm qua đã gặp nhiều người như Lâm Hiên, có lúc vì muốn giữ thể diện mà lấy hết số bạc ít ỏi trong túi ra để ra vẻ.

Phải biết rằng những loại rượu ngon thượng hạng trong trà lâu tốn không ít bạc, lão còn trông chờ bán chúng với giá cao.

Nếu để Vũ Nhị Gia uống xong mà không trả tiền thì chẳng phải lỗ vốn sao?

Lão sẽ không bao giờ làm ăn thua lỗ.

Tiểu nhị thấy cách làm của chưởng quỹ, nói thật trong lòng cũng vô cùng bất bình.

Dù chỉ là một tiểu nhị nhưng gã biết con người không thể làm như vậy.

Đời người ai biết được sẽ trải qua những gì, có thể hôm nay phong quang xán lạn, túi tiền rủng rỉnh.

Cũng có thể không lâu sau sẽ lưu lạc thành ăn mày ven đường.

Làm việc gì cũng không nên quá tuyệt tình, nên chừa cho người khác một con đường lui.

Nhìn cách làm của chưởng quỹ trà lâu này, gã biết việc kinh doanh sẽ không bền lâu.

Tiểu nhị vốn không muốn nghe theo lời dặn của chưởng quỹ.

Nhưng bất đắc dĩ, người ta dù sao cũng là chủ ở đây, gã chỉ là kẻ chạy vặt, cũng chỉ có thể nghe theo lời dặn của chưởng quỹ.

Gã liền vào trong quán lấy ra một ít rượu dở đặt trước mặt Vũ Nhị Gia và Lâm Hiên.

Tiểu nhị biết rượu bên trong là hàng giả, cũng biết với cái miệng của Vũ Nhị Gia chắc chắn sẽ nếm ra, nên sợ hãi vội vàng đặt rượu trong phòng riêng rồi chuồn đi.

Vũ Nhị Gia thấy tiểu nhị vội vàng rời khỏi phòng, liền nói với Lâm Hiên bên cạnh: "Tên tiểu nhị này chạy nhanh thế làm gì?

Cảm giác như thỏ gặp phải diều hâu, co giò mà chạy.

Chẳng lẽ đã làm chuyện gì mờ ám?" Lâm Hiên cũng thắc mắc tại sao tên tiểu nhị này lại chạy nhanh như vậy.

Bình thường đâu thấy tốc độ của gã nhanh thế.

Anh cũng cảm thấy có chút không ổn, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, anh đáp: "Chạy nhanh vậy có thể là dưới lầu có khách cần tiếp đón chăng.

Dù sao việc kinh doanh trong trà lâu tốt như vậy, chỉ có mấy tiểu nhị, cũng không xuể." Vũ Nhị Gia ở bên cạnh nói với Lâm Hiên: "Ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Phải biết rằng tên tiểu nhị này không giống những tiểu nhị khác, là một người nhiệt tình.

Những người khác đều nhìn mặt mà bắt hình dong, gặp người túi tiền rủng rỉnh thì gật đầu khom lưng." "Gặp người túi tiền eo hẹp thì lại mỉa mai châm chọc.

Nhưng tên tiểu nhị này đối xử với ai cũng như nhau.

Ta ở trà lâu này cũng không phải một ngày.

Ta rất hiểu mọi chuyện ở đây.

Gã làm ở đây đã nhiều năm, trong số bao nhiêu người, ta thấy chỉ có tên tiểu nhị này là người có lương tâm." Dù Lâm Hiên đã uống nhiều rượu nhưng đầu óc lúc này vẫn rất tỉnh táo, nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, anh cũng phát hiện sự việc có chút không ổn, liền nói với Vũ Nhị Gia: "Ta cũng phát hiện ra có điều không ổn, thôi chúng ta đừng đoán mò nữa, mỗi người có cách làm việc khác nhau." "Có lẽ gã sợ hai chúng ta mời uống rượu.

Vừa rồi gã giúp ta một vài việc, ta nhờ cứu hỏa nên cũng đã quen biết." "Nếu chúng ta mời uống rượu, gã không tiện từ chối nên mới vội vã rời đi thôi.

Chúng ta đừng quan tâm nhiều nữa, tiếp tục uống đi." Tâm trạng của Lâm Hiên hôm nay thật sự rất tốt.

Khi uống rượu vừa rồi, anh và Vũ Nhị Gia nói chuyện rất hợp nhau, khiến anh cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Anh thật sự rất ít khi uống rượu, nhưng hôm nay lại khác ngày thường, lại chủ động mời Vũ Nhị Gia uống rượu.

Lúc này Lâm Hiên cũng rất vui, ông cũng cảm thấy có thể gặp được một người bạn tốt như Lâm Hiên thật sự quá hiếm có.

Dù đã uống nhiều rượu, nhưng đầu óc của ông cũng giống như Lâm Hiên, đều vô cùng tỉnh táo, không có chút cảm giác say.

Mấy vòng rượu trước đều là ông chủ động yêu cầu uống, không ngờ lúc này Lâm Hiên lại chủ động mời ông uống rượu, làm sao ông có thể không nâng chén?

Thế là Vũ Nhị Gia mở vò rượu mà tiểu nhị vừa mang lên, rót ra bát, rồi lại rót cho Lâm Hiên.

Vừa rồi còn dùng chén, nhưng cảm thấy như vậy không đủ đã,

nên dứt khoát đổi chén thành bát lớn, bình rượu cũng đổi thành vò rượu.

Chỉ là vò rượu vừa được Vũ Nhị Gia mở ra, ông cảm thấy mùi rượu này có chút không đúng.

Chương 396

Phải biết rằng Vũ Nhị Gia là một chuyên gia về rượu, trong nhà ông hiện cũng cất giữ nhiều loại rượu ngon thượng hạng.

Ông nghiên cứu về rượu cũng rất sâu, khi vừa ngửi thấy mùi rượu này, ông liền cảm thấy có vấn đề.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Ta thấy mùi rượu này không đúng lắm.

Chỉ bằng mùi này, không thể nào so sánh được với rượu chúng ta vừa uống." Lâm Hiên tuy không phải là người ham rượu nhưng cũng có chút nghiên cứu, anh cũng ngửi ra mùi rượu này quả thực không thơm bằng loại vừa uống.

Phải biết rằng rượu ngon vừa mở vò là mùi thơm đã lan tỏa, nếu Lâm Hiên nhớ không lầm thì vừa rồi rõ ràng đã gọi một vò rượu ngon thượng hạng.

Nhưng bây giờ chỉ bằng mùi hương đã thấy không ổn, trong lòng Lâm Hiên đã có tính toán.

Tuy anh chỉ mới gặp chưởng quỹ trà lâu này một lần, nhưng nói thật ấn tượng của anh về lão rất xấu.

Chỉ cần nhìn thái độ của lão đối với Vũ Nhị Gia là có thể thấy lão tuyệt đối là một kẻ hợm hĩnh.

Lâm Hiên lúc này liên hệ lại việc tiểu nhị vừa rồi vội vã rời đi, xem ra trong rượu này thật sự có vấn đề.

Nếu anh đoán không sai, họ đã bị tráo hàng, còn nguyên nhân thì Lâm Hiên tạm thời chưa rõ.

Nhưng khi chưa uống rượu này vào bụng, Lâm Hiên không nên

tùy tiện kết luận, liền nói với Vũ Nhị Gia: "Tuy ngài là một chuyên gia nhưng dù thế nào cũng phải tự mình nếm thử, xem rượu này rốt cuộc ra sao." Vũ Nhị Gia cũng nhận ra Lâm Hiên đã ngửi thấy mùi rượu không ổn, nhưng giống như Lâm Hiên đã nói, khi rượu chưa nếm thử, không ai có thể tùy tiện đưa ra kết luận.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Ngài nói rất đúng, rượu chưa vào bụng không thể tùy tiện kết luận.

Nếu rượu này thật sự như ta đoán, vậy thì hôm nay tên tiểu nhị đó xui xẻo rồi." Lâm Hiên thấy sắc mặt Vũ Nhị Gia lúc này đã có chút thay đổi.

Đương nhiên, sự thay đổi sắc mặt này không phải vì uống rượu mà mặt đỏ lên, mà là đã có chút tức giận.

Lâm Hiên liền nói với Vũ Nhị Gia: "Ta thấy chuyện này có chút không ổn, cũng không thể trách tiểu nhị.

Phải biết rằng gã chỉ là kẻ chạy vặt, sao dám làm chuyện như vậy?" "Ta đoán sau lưng chắc chắn có người sai khiến, còn là ai thì cả hai chúng ta đều trong lòng biết rõ." Vũ Nhị Gia đương nhiên hiểu ý của Lâm Hiên, thực ra ông cũng đã đoán được phần nào, chỉ là khi chưa có bằng chứng xác thực thì không dám nói bừa.

Phải biết rằng trà lâu này có thể mở ở đây, cũng là vì sau lưng có chút bối cảnh.

Ai mà không biết chưởng quỹ trà lâu này có quan hệ với Huyện thái gia.

Ngày thường lão ta tác oai tác quái, ông đã sớm chướng mắt, nhưng vì có Huyện thái gia chống lưng nên không ai dám nói gì.

Mọi người dứt khoát mắt nhắm mắt mở cho qua.

Ngày xưa khi Vũ Nhị Gia còn phong quang, cũng là khách quen

của trà lâu này.

Vì lúc đó túi tiền rủng rỉnh, nên mỗi lần chưởng quỹ trà lâu thấy Vũ Nhị Gia đều gật đầu khom lưng.

Nói thật, Vũ Nhị Gia chưa bao giờ coi chưởng quỹ trà lâu ra gì, cảm thấy một kẻ mở trà lâu, kinh doanh không lớn, thì có thể phát triển đến đâu?

Sao có thể so sánh được với Vũ Nhị Gia.

Dù sao phủ của Vũ Nhị Gia cũng là gia nghiệp lớn, kinh doanh trải rộng mấy tỉnh, thật sự không coi chưởng quỹ trà lâu này vào mắt.

Nào ngờ một trận chiến tranh khiến việc kinh doanh của ông trong một đêm đều thua lỗ.

Nếu không phải dời mấy cửa hàng khác đi, thì lúc đó tổn thất còn nhiều hơn.

Vì vậy, Vũ Nhị Gia không thể không tính toán cho bước tiếp theo, tạm thời tiết kiệm một số chi tiêu.

Khi ở trong trà lâu, lúc gọi trà mới chọn một ấm trà loại trung.

Nói thật, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Việc kinh doanh của Vũ Nhị Gia dù không tốt, nhưng túi tiền của ông cũng hơn người thường mấy lần.

Chỉ là Vũ Nhị Gia là người khá khiêm tốn, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, đối với những vấn đề thể diện hoàn toàn không quan tâm.

Vì ngày thường ông là người có thực lực, nên không quan tâm người khác nhìn mình thế nào.

Còn về trà, uống ngon là được rồi.

Vũ Nhị Gia cảm thấy uống một ấm trà thôi, tại sao phải để ý đến

ánh mắt của người khác?

Vũ Nhị Gia thật sự là một người rất đơn giản, nhưng làm sao người với người có thể giống nhau được.

Giống như chưởng quỹ trà lâu này, không phải là gian thương, nhưng ít nhất về mặt làm người thật sự thiếu sót, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Vũ Nhị Gia.

Chương 397

Lúc này cảm xúc của Vũ Nhị Gia thật sự đã có biến đổi lớn, nhưng Lâm Hiên nói với ông: "Thôi, chúng ta đều đã nâng bát rượu lên rồi, đừng cầm mãi nữa, mau uống đi." Nói thật, Vũ Nhị Gia vừa ngửi mùi rượu này đã không muốn uống, nhưng thấy Lâm Hiên không hề để ý mà đã nâng bát lên, ông cũng không thể nhìn người ta nâng bát mà mình thì không.

Trong lòng dù không muốn, ông cũng nâng bát rượu lên.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Trước đó đều là ngài nói, bây giờ đến lượt ta.

Ta cảm thấy hai chúng ta có thể quen biết nhau thật sự là duyên phận không cạn.

Phải biết rằng ta không phải là người tùy tiện uống rượu." "Hôm nay lại có thể cùng ngài uống nhiều như vậy.

Ta bây giờ cũng mượn bát rượu này để nói, có thể kết giao được một người bạn tốt như ngài, thật sự quá vui mừng, ta xin cạn bát rượu này." "Nếu ngài cảm thấy hai chúng ta có thể tiếp tục làm bạn, vậy thì cũng cạn, nếu ngài cảm thấy hai chúng ta không thể thành bạn, vậy thì tùy ý." Lâm Hiên nói xong liền uống cạn bát rượu trong tay.

Khi uống vào, anh thật sự cảm thấy phán đoán của Vũ Nhị Gia không sai, vò rượu này thật sự là rượu dở.

Chẳng trách vừa rồi Vũ Nhị Gia ngửi thấy mùi rượu này đã muốn nổi giận, thực ra trong lòng anh cũng đã sớm có tính toán, chỉ là mượn việc uống rượu để có thể xác thực thêm rượu này không phải là rượu ngon.

Vũ Nhị Gia vốn không muốn uống, nhưng thấy Lâm Hiên lại uống cạn, dù biết rượu này không ngon, nhưng thấy Lâm Hiên thẳng thắn dứt khoát như vậy, trong lòng không muốn uống lúc này cũng phải uống.

Khi bát rượu trong tay vào bụng, Vũ Nhị Gia thật sự cảm thấy đây là rượu gì vậy, sao lại khó uống thế này?

Ông trực tiếp phun rượu ra đất.

Lâm Hiên không ngờ Vũ Nhị Gia lại phun rượu ra, cứ nghĩ ông sẽ uống hết, liền nói với Vũ Nhị Gia: "Ngài phun rượu ra là ý gì?

Lẽ nào không muốn kết bạn với ta nữa sao?" Lâm Hiên rất rõ ràng Vũ Nhị Gia phun rượu ra hoàn toàn không phải vì không muốn kết bạn với anh, mà vì rượu này thực sự quá khó uống.

Anh cảm thấy lúc này nói một câu như vậy sẽ phân tán sự chú ý của Vũ Nhị Gia.

Anh sợ Vũ Nhị Gia mượn men rượu gây sự trong trà lâu sẽ chuốc lấy phiền phức không cần thiết.

Tuy Lâm Hiên không sợ phiền phức, nhưng anh luôn cảm thấy giải quyết những phiền phức đó thực sự quá lãng phí thời gian.

Vì vậy có những lúc có thể nhịn thì nhịn, có thể nhường thì nhường, không để tâm trạng của mình vì những chuyện phiền phức này mà trở nên tồi tệ.

Hãy là một người vui vẻ mỗi ngày.

Vũ Nhị Gia phun rượu ra đất cũng sợ Lâm Hiên hiểu lầm, khi nghe Lâm Hiên nói vậy, vội vàng giải thích: "Lâm tiên sinh nói gì vậy?

Sao ta lại không muốn kết bạn với ngài.

Có thể gặp được người như ngài, ta thật sự cầu còn không được."

“Rượu này hoàn toàn không ổn nên ta mới phun ra, hoàn toàn là rượu dở.

Chưởng quỹ trà lâu này lấy đồ kém chất lượng để lừa gạt, coi Vũ Nhị Gia ta không biết gì sao?” “Lại còn dám lấy đồ dởm thay đồ tốt, cho rằng hai chúng ta uống đến say rồi nên lừa gạt chúng ta.” Vũ Nhị Gia nói xong liền muốn xông ra ngoài lý luận một phen với chưởng quỹ trà lâu.

Nhưng ông rõ ràng cảm thấy thái độ của chưởng quỹ trà lâu đối với mình đã khác, ngày thường lão ta đều gật đầu khom lưng, sao hôm nay lại dám lấy rượu dở thay rượu ngon?

Rõ ràng là đang coi thường người khác.

Lâm Hiên cũng nhìn ra Vũ Nhị Gia đang muốn xuống lầu tìm chưởng quỹ trà lâu lý luận, anh biết Vũ Nhị Gia lúc này đang nổi nóng, cộng thêm tác dụng của cồn, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lâm Hiên lúc này liền ngăn Vũ Nhị Gia đang muốn xuống lầu lại, nói với ông: “Vũ Nhị Gia, ngàn vạn lần không được manh động.

Tuy chưởng quỹ trà lâu làm việc có chút không đàng hoàng, nhưng chúng ta không thể so đo với loại người này.” Vũ Nhị Gia lúc này nắm chặt tay, muốn xuống dưới nói rõ chuyện này với chưởng quỹ.

Nếu chưởng quỹ còn nói năng lung tung, không nói lý lẽ, vậy thì đừng trách ông không khách khí.

Phải biết rằng Vũ Nhị Gia là một người luyện võ, một người đàn ông huyết khí phương cương, đừng thấy hiện tại gia đình có chút sa sút, nhưng khí thế của ông không hề giảm sút.

Lâm Hiên ở bên cạnh thấy Vũ Nhị Gia muốn xuống lầu, cũng cảm thấy sự việc có chút không ổn.

Tuy biết chưởng quỹ trà lâu làm việc không tốt, nhưng manh động

cũng không giải quyết được vấn đề.

Vũ Nhị Gia nghe Lâm Hiên nói không nên so đo với loại người này, làm sao có thể nuốt trôi cục tức này được, liền nói với Lâm Hiên: "Lâm tiên sinh, ta biết ngài là người có tấm lòng rộng lớn, nhưng ta thật sự không thể coi như không có chuyện gì.

Phải biết rằng Vũ Nhị Gia ta ở mười dặm tám làng này cũng là người có vai vế." "Lại dám lấy rượu dở lừa gạt ta, chẳng phải là đang tát vào mặt Vũ Nhị Gia ta sao?" Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Ta biết ý của tiên sinh, ta cũng cảm thấy chưởng quỹ trà lâu làm việc này thật sự có chút không đúng." "Nói thật, cục tức này ta cũng nuốt không trôi.

Đừng thấy ngài bây giờ muốn xông xuống, ta còn muốn xông xuống đánh cho chưởng quỹ một trận hơn." "Nhưng Vũ Nhị Gia à, bây giờ dù ngài có đánh lão một trận thì có giải quyết được vấn đề không?" "Nếu ta không đoán sai, chưởng quỹ trà lâu ở địa phương chúng ta cũng là người có bối cảnh, lão ta ở trước mặt chỉ là một nhân vật nhỏ." "Nếu kéo ra nhân vật lớn đằng sau, vậy thì thật sự là nhổ củ cải lôi cả bùn, sẽ rước lấy phiền phức không cần thiết." Vũ Nhị Gia nghe Lâm Hiên nói vậy mới bình tĩnh lại.

Đúng như Lâm Hiên nói, chưởng quỹ trà lâu này thật sự chỉ là một nhân vật nhỏ ở trước mặt.

Thế lực lớn đằng sau lão ta e rằng không thể đắc tội được.

Tuy ông ở đây cũng có chút nền tảng, nhưng đến nay vẫn không dám đắc tội với những người có quyền thế phía sau.

Chương 398

Người ta thường nói trong triều có người dễ làm quan, huống hồ trong triều ông hoàn toàn không có ai.

Muốn trừ khử ông, cũng chỉ là chuyện một câu nói của người ta.

Nhưng lúc này lại không nuốt trôi cục tức, Vũ Nhị Gia lúc này thật sự cảm thấy khó xử.

Lúc này, Lâm Hiên ghé sát vào tai Vũ Nhị Gia nói vài câu, Vũ Nhị Gia lập tức hiểu ra vấn đề.

Chỉ thấy Vũ Nhị Gia sau khi nói chuyện với Lâm Hiên xong, liền trực tiếp ngã lăn ra đất, miệng sùi bọt mép.

Lâm Hiên hét lớn về phía dưới lầu: "Chưởng quỹ, tiểu nhị, mau lên xem, Vũ Nhị Gia ngất rồi." Chưởng quỹ trà lâu đang gảy bàn tính.

Vì hôm nay việc kinh doanh rất tốt nên lão vô cùng vui mừng.

Bình thường khi kinh doanh không tốt, lão thực sự lười gảy bàn tính.

Hôm nay kinh doanh tốt, lão vui vẻ gảy bàn tính không ngừng.

Phải biết rằng sau khi chiến tranh kết thúc, đây là lần đầu tiên gặp được việc kinh doanh tốt như vậy.

Thấy khoản đầu tư của mình sắp có hồi báo, trong lòng lão sao có thể không vui?

Tuy tửu lâu này là hợp tác với người khác, nhưng chỉ cần thấy lợi ích, có tiền kiếm thì tự nhiên vui vẻ.

Khi nghe thấy tiếng hét của Lâm Hiên, lão đột nhiên giật mình, không biết đã xảy ra chuyện gì, liền vội vã chạy lên phòng riêng trên

lầu hai.

Khi lên đến phòng riêng trên lầu hai, lão thấy Lâm Hiên lúc này đang nằm trên đất, bất tỉnh nhân sự.

Chưởng quỹ thấy cảnh này, mồ hôi túa ra, toàn thân run rẩy như cầy sấy.

Lắp bắp nói với Lâm Hiên: "Vũ Nhị Gia sao thế?

Xảy ra chuyện gì vậy?

Sao lại ngã trên đất?

Bất tỉnh nhân sự rồi?" Lâm Hiên thấy dáng vẻ của chưởng quỹ cũng biết lão ta thật sự sợ hãi không nhẹ, liền nói với chưởng quỹ: "Vừa rồi đang uống rượu vui vẻ, nhưng từ khi ngài cho tiểu nhị mang vò rượu đó lên, Vũ Nhị Gia uống vào liền biến thành thế này." Chưởng quỹ trà lâu nghe Lâm Hiên nói vậy, trong lòng lập tức hoảng hốt, vì những loại rượu dở đó đều được pha chế từ nguyên liệu không tốt.

Có người sau khi uống sẽ có một số phản ứng không tốt, nhưng không ngờ Vũ Nhị Gia bình thường thể chất tốt như vậy mà cũng có phản ứng.

Chưởng quỹ lúc này có chút sợ hãi, vội vàng lắp bắp đi tới, đặt tay lên mũi Vũ Nhị Gia, xem ông có còn thở không.

Phát hiện Vũ Nhị Gia còn hơi thở yếu ớt, chứng tỏ người còn sống, chỉ cần người còn sống thì dễ giải quyết.

Chưởng quỹ trà lâu vội vàng nói với tiểu nhị bên ngoài: "Mau ra tiệm thuốc mời lang trung đến khám cho Vũ Nhị Gia." Tiểu nhị bên ngoài không biết trong phòng đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi cũng nghe thấy tiếng hét của Lâm Hiên.

Nghe chưởng quỹ dặn đi mời lang trung, biết sự việc có chút không ổn, liền bỏ hết việc trong tay chạy ra đường.

Những người làm công này biết lúc này phải nhanh chóng ra đường mời lang trung.

Phải biết đây là chuyện khẩn cấp, làm không tốt sẽ có án mạng.

Lâm Hiên thấy chưởng quỹ dặn dò như vậy, ở bên cạnh nói với lão: "Tuy ngài đã cho người đi mời lang trung, nhưng có một chuyện ta không hiểu, tại sao Vũ Nhị Gia đang uống rượu lại ngã ra đất?" "Phải biết rằng bình thường thể chất của ông ấy cũng khá tốt, lại có thể ngã ở đây, chẳng lẽ sự việc không có gì khuất tất sao?" "Ta thấy nên thông báo cho gia đình Vũ Nhị Gia trước tiên." "Ta dù sao cũng là người ngoài, có một số lời không tiện nói, nên để gia đình ông ấy xử lý một số việc." Lâm Hiên nói xong một câu liền kéo một chiếc ghế ngồi xuống, rõ ràng là đang chờ câu trả lời của chưởng quỹ trà lâu.

Chưởng quỹ trà lâu cũng là người từng trải, khi vừa thấy Vũ Nhị Gia ngã trên đất thì có chút sợ hãi.

Nhưng lúc này lão đã bình tĩnh lại, lão biết rõ nếu lúc này mình hoảng loạn, vậy thì cả quán sẽ hoảng loạn theo, phải biết lão là trụ cột ở đây.

Tuy lão cũng biết Lâm Hiên vừa nói rất đúng, lúc này nên đi thông báo cho gia đình Vũ Nhị Gia, nhưng ai mà không biết vợ của Vũ Nhị Gia là một mụ sư tử Hà Đông, ai dám đi chọc vào.

Đừng thấy Vũ Nhị Gia ở ngoài nói năng khá bá đạo, nhưng hễ về đến nhà thì lại hiền như cừu, dân làng ai cũng biết chuyện này.

Khi nghe Lâm Hiên muốn mời vợ của Vũ Nhị Gia đến, lão thật sự không dám đi đụng vào con hổ cái đó.

Con hổ cái đó chuyện gì cũng có thể làm ra được, nếu để bà ta

thấy chồng mình bây giờ ra nông nỗi này, chẳng phải sẽ ăn tươi nuốt sống lão sao?

Lão vội vàng nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, tôi đã cho người đi thông báo cho lang trung rồi, chúng ta cứ xem tình hình trước đã.

Nhưng dù sao ngài cũng là người chứng kiến, có thể nói cho tôi biết tình hình lúc đó không?" Lâm Hiên không biết vợ của Vũ Nhị Gia là người như thế nào, chỉ thắc mắc tại sao chưởng quỹ không đi thông báo cho gia đình Vũ Nhị Gia, lẽ nào trà lâu này có ẩn tình gì sao?

Nhưng điều Lâm Hiên không ngờ là chưởng quỹ lại chĩa mũi dùi về phía mình, bề ngoài là muốn hỏi tình hình lúc đó xảy ra thế nào.

Nhưng nghe kỹ có thể nghe ra ý tứ trong lời nói, rằng việc Vũ Nhị Gia ngã trên đất, không thể không liên quan đến Lâm Hiên.

Chương 399

Lâm Hiên thật sự cảm thấy chưởng quỹ trà lâu này là một nhân vật không dễ đối phó.

Vốn chỉ nghĩ lão là một người bình thường mở trà lâu, nhưng bây giờ xem ra Lâm Hiên phải đề phòng lão ta, liền nói với chưởng quỹ: "Chưởng quỹ, lời nói của ngài có ý gì?

Ta vừa rồi chẳng phải đã nói rất rõ với ngài, ta và Vũ Nhị Gia hai người đang uống rượu vui vẻ, đột nhiên ông ấy ngã ra đất sao?" "Lẽ nào ngài nghe không hiểu tiếng người sao?

Nếu vậy, ta có thể nói lại với ngài một lần nữa.

Ban đầu chúng ta uống rất vui vẻ, Vũ Nhị Gia cũng không có cảm giác khó chịu gì." "Điểm này tiểu nhị trong trà lâu có thể làm chứng cho ta, vì theo yêu cầu của Vũ Nhị Gia, tôi đã bảo tiểu nhị lấy thêm một vò rượu ngon thượng hạng của trà lâu." "Khi tiểu nhị mang rượu đến, trạng thái của Vũ Nhị Gia vẫn rất tốt." Lúc này Lâm Hiên phát hiện trong phòng đã có rất nhiều người.

Vì tiếng hét vừa rồi của Lâm Hiên đã kinh động đến những vị khách đang ăn cơm, mọi người đều mang tâm thái hóng chuyện, có chuyện vui ai mà không muốn xem.

Thấy chưởng quỹ trà lâu hoảng hốt như vậy, biết đã xảy ra chuyện, nên mọi người đều đi về phía phòng riêng trên lầu hai.

Lâm Hiên thấy tiểu nhị vừa rồi cũng ở trong đám người đó, liền nói với gã: "Tiểu nhị, nếu ngươi có lương tâm, vậy hãy ra đây làm chứng cho ta." Lúc này tiểu nhị vẫn chưa ra ngoài tìm lang trung, vì thấy Vũ Nhị Gia nằm trên đất biết là có chuyện không hay.

Huống hồ trong trà lâu có nhiều tiểu nhị như vậy, không cần chuyện gì cũng phải chạy lên trước.

Hiện tại gã rất quan tâm đến Vũ Nhị Gia và Lâm Hiên nên không đi.

Khi nghe Lâm Hiên nói vậy, gã cũng vội vàng từ trong đám người đi ra.

Nhưng lúc này, chưởng quỹ ném cho tiểu nhị một ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Khiến tiểu nhị cảm thấy toàn thân rùng mình.

Tiểu nhị đương nhiên hiểu ý của ánh mắt đó, gã và chưởng quỹ này không phải mới một hai ngày.

Hai người ở chung đã lâu, đối với nhất cử nhất động của chưởng quỹ đều rất hiểu.

Tiểu nhị rất rõ ràng lần này chắc chắn là do rượu pha của chưởng quỹ gây ra phiền phức.

Nếu là trước kia, tiểu nhị thật sự sẽ cân nhắc cho chưởng quỹ, sẽ đứng về phía chưởng quỹ.

Nhưng bây giờ tiểu nhị càng nhìn việc làm của chưởng quỹ càng thấy chướng mắt, cảm thấy chưởng quỹ này so với Lâm Hiên quả thực không thể so sánh được.

Nhìn xem Lâm Hiên ra tay hào phóng, là một người trượng nghĩa giúp đỡ, tuy là người ngoại tỉnh nhưng thấy ở đây cháy, không nói hai lời liền xông vào hiện trường dập lửa, thật sự khiến người ta kính nể.

So sánh lại, việc làm của chưởng quỹ thật sự quá không đàng hoàng.

Vũ Nhị Gia bảo lấy rượu ngon của quán, nhưng lão lại chó mắt

nhìn người thấp, lấy rượu dở nhất trong quán cho người ta.

Ai mà không biết rượu dở nhất được làm từ nguyên liệu gì, tiểu nhị biết rất rõ.

May mà lúc đầu thấy chưởng quỹ pha chế những loại rượu đó, gã đã đứng xa xa.

Sợ một ngày nào đó sẽ dính vào đầu mình.

Tiểu nhị cũng rất rõ ràng chưởng quỹ trà lâu này có bối cảnh nhất định, nếu xảy ra chuyện, lão ta sẽ đổ hết mọi chuyện lên đầu gã.

Gã chỉ là một người dân bình thường, xảy ra chuyện chỉ có thể làm kẻ thế thân.

Tiểu nhị cảm thấy nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, thì thật quá oan uổng.

Bây giờ tiểu nhị thật sự không muốn làm kẻ oan uổng đó.

Tuy thấy ánh mắt giết người của chưởng quỹ nhưng giả vờ không thấy, đi tới nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ngài vừa nói rất đúng.

Ngài gọi tôi lên bảo tôi lấy rượu ngon nhất của quán." "Khi tôi lên, tôi phát hiện tinh thần của Vũ Nhị Gia và ngài rất tốt.

Lúc đó tôi còn nghĩ, sao tửu lượng của hai vị lại lớn như vậy?

Đã uống nhiều rượu như vậy mà cứ như không có chuyện gì.

Tiểu nhân thật sự rất khâm phục hai vị." Chưởng quỹ trà lâu vốn tưởng tiểu nhị cùng một phe với mình, tuy cũng có chút lo lắng, nhưng không ngờ tên nhóc này lại giúp người ngoài nói chuyện, phế vật, lão tức đến muốn nổ tung.

Thật muốn tiến lên tát cho tiểu nhị một cái nhưng trước mặt bao người không thể làm vậy, chỉ có thể tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Tiểu nhị nói xong những lời đó cũng cảm nhận được ánh mắt hung ác của chưởng quỹ, nhưng gã quyết định phải giúp đỡ Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia.

Tuy trước đây đã làm nhiều chuyện, nhưng gã cảm thấy lúc này phải làm người tốt, vì gã thấy khi làm người tốt, mọi người đều sẽ yêu mến người đó.

Tiểu nhị không muốn làm kẻ ác, như chuột chạy qua đường ai cũng đòi đánh, giống như Lâm Hiên trước mặt là một người tốt.

Chương 400

Vì vậy sau khi tiểu nhị nói xong liền trực tiếp đứng bên cạnh Lâm Hiên.

Mọi người cũng nghe tiểu nhị nói vậy đã hiểu ra vấn đề, đều xì xào bàn tán.

"Ra là vậy à, tôi cũng thấy, nhìn xem trong trà lâu có bao nhiêu bình rượu, vò rượu, nhưng nhìn vị tiên sinh trước mắt này dường như thật sự không có chuyện gì, tửu lượng của người ta thật lớn." "Đúng vậy, tôi cũng nghe nói, Vũ Nhị Gia này cũng được xưng là ngàn chén không say, lẽ ra chút rượu này đối với ông ấy không là gì." "Nhưng tại sao Vũ Nhị Gia lại ngã trên đất?

Lẽ nào có liên quan đến rượu của trà lâu?

Nếu thật sự như vậy thì gay go rồi, hôm nay tôi cũng uống rất nhiều rượu." Người xem náo nhiệt bên cạnh nói xong câu đó cũng sợ chết khiếp.

Hôm nay gã cũng uống rượu ở trà lâu.

Nếu không xảy ra chuyện này thì cảm thấy không sao cả, nhưng nghe vậy, đột nhiên cảm thấy đầu cũng đau, toàn thân khó chịu, dường như thật sự là rượu có vấn đề.

Người bên cạnh thấy vị khách Giáp này nói xong những lời đó lại cảm thấy khó chịu, cũng sợ hãi, vội vàng nói: "Tôi cũng cảm thấy rất khó chịu, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chúng ta cứ ngồi xuống đất trước đã." Thế là khách Giáp và khách Ất hai người đều ngồi xuống đất.

Phải biết rằng vừa rồi họ thật sự đã uống không ít rượu.

Lâm Hiên thấy hai người ngồi xuống đất đã hiểu ra vấn đề.

Xem ra ám thị tâm lý vừa rồi khá thành công.

Phải biết rằng người uống rượu ở đây không ít.

Nếu lớp giấy cửa sổ này không bị chọc thủng, mọi người sẽ cảm thấy không có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ Vũ Nhị Gia lại thật sự ngã trên đất, tiểu nhị vừa rồi cũng đã chứng thực những lời anh nói đều là sự thật.

Vì vậy những người này mới trong thời gian ngắn cảm thấy cơ thể rất khó chịu.

Chưởng quỹ thấy hai vị khách xem náo nhiệt bên cạnh đều ngồi xuống đất, lập tức hoảng hồn, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phải biết rằng lão pha chế những loại rượu này cũng không phải một hai ngày, đều không xảy ra chuyện gì!

Lẽ nào lần này thật sự quên mất tỷ lệ, cho nhiều thứ vào nên mới khiến người ta ngất xỉu?

Chưởng quỹ chỉ cảm thấy lúc này thật sự không chắc chắn, những giọt mồ hôi to như hạt đậu trong nháy mắt lăn xuống.

Lão chỉ có thể không ngừng dùng tay áo lau mồ hôi trên đầu.

Lúc này lão cũng cảm thấy toàn thân toát mồ hôi, như vừa mới vớt từ dưới nước lên.

Lúc này Lâm Hiên nói với chưởng quỹ: “Chưởng quỹ, ngài đã nghe rõ ý của tiểu nhị chưa?

Như vậy không phải là tôi đã được minh oan sao?

Việc Vũ Nhị Gia bây giờ ngã trên đất không có bất kỳ quan hệ nào

với tôi.” “Lẽ nào Vũ Nhị Gia vốn sức khỏe không tốt?

Tôi nhớ hình như không phải, phải biết Vũ Nhị Gia là người luyện võ, tôi nghe dân làng nói thể chất của Vũ Nhị Gia rất tốt.” “Chuyện còn lại, chưởng quỹ à, tôi không tùy tiện phỏng đoán nữa.

Ánh mắt của quần chúng là sáng suốt, còn chuyện ra sao tôi tin rằng mỗi người trong lòng đều có tính toán.” “Chỉ không biết lúc này có nên thông báo cho Huyện thái gia không.

Phải biết đây là chuyện liên quan đến tính mạng con người, lang trung mà ngài cho mời đến bây giờ vẫn chưa đến, tôi thật sự sợ sẽ xảy ra nguy hiểm đến tính mạng.” Nếu là bình thường, mọi người đều không muốn gặp quan, nhưng Lâm Hiên là ai?

Anh thật sự không coi Huyện thái gia này ra gì.

Tuy Huyện thái gia này tác oai tác quái ở đây, nhưng trước mặt Lâm Hiên, hoàn toàn không đáng nhắc tới, vì vậy anh mới một mực chủ trương phải báo quan.

Vì chỉ cần công khai chuyện này, vậy thì những chuyện tiếp theo sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Huống hồ vừa rồi Vũ Nhị Gia áp giải Vương Nhị Ma Tử đến huyện nha, Huyện thái gia này lại không có động tĩnh gì.

Lâm Hiên lúc này đối với vị Huyện thái gia này cũng thực sự quá tò mò.

Dù thế nào cũng nên đến hiện trường xem chứ.

Dù là phái một quan chức cấp dưới đến cũng được, nhưng đến bây giờ lại không thấy một ai, Huyện thái gia này thật sự không đơn giản, Lâm Hiên thật muốn gặp một lần.

Chưởng quỹ trà lâu thật sự không ngờ Lâm Hiên lại làm lớn

chuyện như vậy.

Vốn định đợi một lát mời lang trung đến kiểm tra cẩn thận là được rồi.

Chương 401

Tuy không biết Vũ Nhị Gia sao lại ngất, nhưng về cơ bản có thể khẳng định Vũ Nhị Gia không có vấn đề gì.

Phải biết rằng rượu trong trà lâu lão đã thấy nhiều, có người ngã trên đất ngủ một giấc là khỏe.

Vũ Nhị Gia này tuy hào xưng ngàn chén không say, nhưng đó cũng chỉ là nói bừa bên ngoài.

Nhìn ông ta bây giờ nằm đó không động đậy chắc cũng đã ngủ rồi, huống hồ vừa rồi lão đã đặt ngón tay lên mũi Vũ Nhị Gia, phát hiện hô hấp của Vũ Nhị Gia đều đều.

Lúc này điều khiến chưởng quỹ đau đầu hơn là Lâm Hiên trước mặt.

Lão phát hiện Lâm Hiên này thật sự khó đối phó.

Dân thường bình thường không muốn giao thiệp với quan phủ.

Nhưng Lâm Hiên này lại luôn miệng đòi công khai chuyện này, thật không biết anh ta là người thế nào.

Chưởng quỹ trà lâu nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh, tôi cảm thấy chuyện này thật sự không cần thiết phải kinh động đến Huyện thái gia của chúng ta.

Nhìn Vũ Nhị Gia ngã trên đất hô hấp đều đều như vậy chắc không có vấn đề gì.” “Chắc là uống rượu nhiều quá, một lát nữa sẽ tỉnh.

Tôi cảm thấy ngài thật sự không cần thiết phải làm to chuyện.

Phải biết rằng Huyện thái gia của chúng ta ngày xử lý vạn việc.” “Chuyện phải lo lắng thật sự quá nhiều, không chừng lúc này căn bản

không có ở huyện nha, tôi nói có đúng không?" Lâm Hiên vừa nghe chưởng quỹ trà lâu nói vậy, lúc đó tức không chịu nổi.

Cái gì gọi là anh đang làm to chuyện, người ta rõ ràng ngã trên đất đến bây giờ vẫn chưa tỉnh.

Lẽ nào mình nhìn nhầm rồi, chưởng quỹ trà lâu này muốn coi thường mạng người sao?

Lâm Hiên thật sự muốn lý luận một phen với chưởng quỹ trà lâu này.

Vốn không muốn làm lớn chuyện, nhưng bây giờ xem ra không thể không làm lớn chuyện, là chưởng quỹ này ép anh phải làm lớn chuyện.

Nếu đã như vậy thì Lâm Hiên thật sự có hứng thú, dù sao cũng đã rượu no cơm say, nếu đã đến đây thì dứt khoát gặp một lần người quan trọng nhất ở đây.

Thế là Lâm Hiên nói với chưởng quỹ trà lâu: "Chưởng quỹ, tôi thật sự không hiểu ý của những lời nói này.

Tôi không làm to chuyện, nhưng tôi cảm thấy ngài đang coi thường mạng người.

Lẽ nào người nằm dưới đất là người giả sao?" "Nếu không tại sao ngài lại không hề quan tâm?

Dù sao cũng là xảy ra chuyện ở trà lâu của ngài, tôi thấy ngài như người không có chuyện gì, lại còn muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, thật không thể tin nổi!" Chưởng quỹ cảm thấy Lâm Hiên trước mắt thật sự khó đối phó, xem ra anh ta đã bám chặt vào chuyện này không buông.

Lẽ nào mình đã đắc tội với Lâm Hiên này ở đâu sao?

Các vị khách vây xem bên cạnh nghe Lâm Hiên nói vậy, cũng cảm thấy Lâm Hiên phân tích rất có lý.

Những lời chưởng quỹ vừa nói họ cũng đã nghe thấy, cũng thực sự tức giận.

Chưởng quỹ này quá không coi những vị khách uống rượu này ra gì.

Người ta đã nằm trên đất rồi mà còn nói không có chuyện gì, chẳng phải là đang coi thường mạng người sao?

Đừng thấy bây giờ Vũ Nhị Gia ngã ở đó chưởng quỹ không quan tâm, nếu đổi lại là bất kỳ ai trong số họ ngã ở đó, chẳng phải chưởng quỹ cũng sẽ có thái độ như vậy sao?

Mọi người đều xì xào bàn tán, có mấy người cũng trực tiếp ngồi xuống đất, ở đó lớn tiếng rên rỉ.

"Đầu của tôi đau quá, vừa rồi còn không sao, sao bây giờ lại có chút đau?" Một người khác nói: "Tôi cũng giống anh, tôi cũng uống rượu ở đây, ban đầu không cảm thấy gì, nhưng bây giờ tôi cảm thấy tứ chi vô lực, tôi thật sự không đứng vững được nữa, tôi ngồi xuống đất." "Tôi đoán một lát nữa cũng phải nằm ở đó rồi, chỉ khổ cho những người uống rượu chúng ta, không biết chưởng quỹ trà lâu có quản chúng ta không?" Tai của Lâm Hiên nhạy bén biết bao, không ngờ những người này lại phối hợp diễn xuất như vậy, ai nấy đều là diễn viên thực lực, phải biết họ đều là những người không quen biết.

Ra là ám thị tâm lý quan trọng như vậy!

Lâm Hiên lúc này cảm thấy nên có thời gian vào hệ thống nghiên cứu kỹ kiến thức về ám thị tâm lý.

Nếu vận dụng tốt kiến thức này, thật sự sẽ có nhiều thành tựu!

Chưởng quỹ lúc này trên mặt thật sự không còn chút thể diện nào,

không ngờ những người vây xem này lại thừa nước đục thả câu.

Từng người một đều la lối có vấn đề, nhưng rõ ràng vừa rồi lúc uống rượu tinh thần họ rất tốt, sao trong thời gian ngắn như vậy lại có vấn đề?

Chưởng quỹ đương nhiên hiểu người ta thường nói tường đổ mọi người đẩy, mọi người xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn hơn sao?

Cứ như vậy, Lâm Hiên và chưởng quỹ trà lâu giằng co ở đó.

Lâm Hiên kiên trì muốn chưởng quỹ trà lâu đi mời gia đình Vũ Nhị Gia đến, và hy vọng có thể báo quan.

Chương 402

Nhưng chưởng quỹ trà lâu này, một mực khăng khăng, không có chuyện gì lớn, không cần kinh động Huyện thái gia.

Lâm Hiên vốn muốn nhờ dân làng đến phủ Huyện thái gia báo quan.

Tuy những người này xem náo nhiệt thì được, nhưng bảo họ đi báo quan thì vạn vạn không thể, hơn nữa anh và những người ở đây không quen biết, căn bản không có ai sẵn lòng giúp Lâm Hiên.

Khi hai bên đang giằng co, đột nhiên từ ngoài đám người truyền đến một giọng nói.

"Lâm tiên sinh có ở đây không?

Tôi về rồi!

Tôi ở ngoài đám người này, không thấy ngài?

Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì sao?" Lâm Hiên vừa nghe thấy giọng nói này đã thấy rất quen thuộc, là Lý Anh Đức.

Xem ra Lý Anh Đức đã sắp xếp xong xuôi bên đó rồi.

Vừa rồi anh đã nhờ tiểu nhị đi nhắn tin cho Lý Anh Đức ở đây, nên Lý Anh Đức sau khi làm xong việc liền vội vã chạy đến.

Nhưng khi đến đây, anh phát hiện tiên sinh không có ở đây, chỉ thấy tất cả mọi người không biết vì sao đều vây quanh lầu hai của phòng riêng.

Xem ra mọi người đều rất hoảng hốt.

Thế là Lý Anh Đức túm lấy cánh tay một người, hỏi người đó: "Tại sao mọi người đều đi về phía phòng riêng trên lầu hai vậy?

Lẽ nào ở đó đã xảy ra chuyện gì?" Người bị túm lấy này vốn đang đi lên, khi bị Lý Anh Đức túm lấy thì có vẻ hơi bực bội, thật sự không muốn để ý đến Lý Anh Đức này, vì Lý Anh Đức trông giống như một thư sinh mặt trắng.

Trong ấn tượng của gã, những thư sinh mặt trắng này đều rất yếu đuối, thật sự không muốn trả lời, gã đang vội đi xem náo nhiệt.

Vì vậy gã quay người định rời đi nhưng không ngờ, Lý Anh Đức này hoàn toàn không giống như gã tưởng tượng, sức lực rất lớn.

Vốn tưởng có thể thoát khỏi tay Lý Anh Đức, nhưng khi vừa định đi thì đột nhiên bị kéo lại, bị Lý Anh Đức làm cho một cú loạng choạng suýt nữa ngã.

Người này lúc này mới ý thức được mình vừa rồi đã trông mặt mà bắt hình dong, vội vàng nói với Lý Anh Đức: "Vị hậu sinh này, anh không biết sao?

Trong trà lâu đã xảy ra chuyện lớn.

Vừa rồi trong phòng riêng có hai vị khách uống rượu, có một vị là Vũ Nhị Gia, không biết vì sao đang uống rượu lại ngã trên đất, hiện tại đang bất tỉnh nhân sự." "Một vị tiên sinh khác đang ngồi đó chất vấn chưởng quỹ trà lâu.

Vừa rồi mọi người nghe thấy xảy ra chuyện đều đi về phía đó, tôi đi hơi muộn." "Mau đi đi, nếu không đi nữa thì chuyện đã giải quyết xong rồi, không còn gì để xem nữa.

Phải biết ở đây đã lâu không có chuyện náo nhiệt rồi." Người này chỉ cảm thấy sao một thư sinh trẻ tuổi lại có sức lực lớn như vậy.

Cánh tay Lý Anh Đức túm lấy gã như một cái kìm sắt lớn, khiến gã không thể động đậy, chỉ có thể đứng đó không nhúc nhích.

Lý Anh Đức nghe người này nói xong, nhớ lại vừa rồi tiểu nhị

nhắn tin cũng đã nói rõ, tiên sinh nhà mình và Vũ Nhị Gia đang uống rượu ở trà lâu này, xem ra thật sự đã xảy ra chuyện.

Phản ứng đầu tiên của Lý Anh Đức là tiên sinh có gặp nguy hiểm không?

Lúc này anh cẩn thận nhớ lại những lời người này vừa nói, cũng đã nhắc đến vị tiên sinh đó đang ngồi đó chất vấn chưởng quỹ.

Lý Anh Đức biết vị tiên sinh khỏe mạnh được nhắc đến chính là tiên sinh nhà mình, chỉ cần tiên sinh nhà mình bình an vô sự là anh yên tâm.

Thế là anh hỏi người đó: "Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?" Người này trong lòng thật sự vội muốn đi xem náo nhiệt, cứ nghĩ tiện thể nói cho Lý Anh Đức một câu rồi Lý Anh Đức sẽ thả ra.

Nhưng không ngờ người trẻ tuổi này lại cứ hỏi đến cùng.

Vốn không muốn nói chuyện, muốn thoát khỏi tay Lý Anh Đức.

Nhưng bất đắc dĩ Lý Anh Đức thật sự quá khỏe, khiến gã không thể thoát ra, nên chỉ có thể cứng rắn nói với Lý Anh Đức: "Chuyện vừa mới xảy ra, chưởng quỹ đã ngay lập tức cho người làm trong quán lên trấn mời lang trung, chắc lúc này cũng sắp đến rồi." "Tôi cảm thấy hai chúng ta ở đây đã lãng phí một ít thời gian rồi, mau đi thôi, nếu không một lát nữa thật sự không còn gì để xem." Lý Anh Đức vừa nghe người này bảo hai người mau đi, cũng rất thắc mắc.

Muốn đi thì đi đi, tại sao lại nói với tôi?

Thế là Lý Anh Đức nói với người đó: "Ông muốn xem náo nhiệt thì đi xem đi, tại sao lại kéo tôi?" Người này bị Lý Anh Đức hỏi lại mà dở khóc dở cười.

Đi à, nhưng có đi được không?

Nếu có thể đi được, gã có đứng đây kiên nhẫn nói chuyện với Lý Anh Đức không?

Xem ra đầu óc của cậu trai này có vấn đề!

Nếu đầu óc của anh ta có vấn đề, vậy thì thật sự có phiền phức rồi.

Chương 403

Nói chuyện nhất định phải cẩn thận.

Thế là người này lấy hết can đảm nói với Lý Anh Đức: "Tiên sinh à, tôi muốn đi, nhưng hiện tại tay của ngài đang túm lấy áo tôi, tôi căn bản không đi được." Lý Anh Đức lúc này mới ý thức được tay mình đang nắm chặt một góc áo của người này.

Vừa rồi chỉ là do quá vội vàng nên mới túm lấy không buông.

Không ngờ khi nhắc đến tiên sinh, anh lại quá lo lắng cho sự an nguy của tiên sinh nhà mình, nên lúc đó tay cũng không buông ra.

Phải biết rằng tay của Lý Anh Đức trong quân đội đã được huấn luyện đặc biệt.

Đừng thấy anh ta trông văn nhã yếu đuối nhưng sức lực của anh ta rất lớn!

Trong số binh lính có thể so sánh được với anh ta cũng rất ít.

Bình thường những binh lính đó cũng không thể thoát khỏi tay Lý Anh Đức, huống hồ là người thường.

Nếu không phải người này chủ động nói ra, Lý Anh Đức thật sự không ý thức được.

Thế là anh nói với người đó: "Nếu ông không nhắc tôi, tôi thật sự không biết mình đang túm lấy ông." "Thật sự cảm ơn ông đã nhắc nhở.

Cảm ơn những lời ông vừa nói với tôi, tôi đã hiểu ra vấn đề, hai chúng ta cùng lên lầu đi." Người này vừa nghe lời nói của Lý Anh Đức lại khách khí như vậy, trái tim vừa rồi treo lơ lửng lúc này đã hạ xuống không ít.

Thế là hai người cùng nhau lên lầu.

Khi vừa lên lầu, thấy bên trong đã bị vây kín ba lớp trong ba lớp ngoài, Lý Anh Đức rất vội muốn thấy Lâm Hiên.

Nhưng lại không thể chen qua đám người, nên mới ở đó lớn tiếng hét.

Lâm Hiên lúc này cũng biết Lý Anh Đức bị kẹt ở ngoài đám người, không thể vào được, nên ở đó nói với mọi người: "Thật sự phiền các vị nhường đường một chút, đồng bạn của tôi ở phía sau.

Tôi cũng mới đến đây, cũng không có đồng bạn nào khác, chỉ có một người, thật sự phiền các vị." Người vây xem vừa nghe Lâm Hiên nói vậy, vội vàng nhường ra một con đường, để Lý Anh Đức vào.

Vì những lời Lâm Hiên vừa nói đã quá rõ ràng, người ở phía sau là đồng bạn của anh ta.

Nếu còn chặn ở đó, thì thật sự có chút không hiểu chuyện, hơn nữa mọi người đều có một tâm lý chung, rằng người giúp đỡ của vị tiên sinh này đã đến, xem ra chuyện này không dễ kết thúc rồi.

Lý Anh Đức đang vội không thấy được Lâm tiên sinh!

Thấy mọi người nhường ra một con đường, anh vội vàng đi theo con đường đó đến trước mặt Lâm Hiên.

Lý Anh Đức vừa thấy Lâm Hiên bình an vô sự ở đó, liền yên tâm, nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?" Lâm Hiên lúc này nhìn Lý Anh Đức, cảm thấy Lý Anh Đức đã thay đổi?

Quần áo trên người Lý Anh Đức lúc này hoàn toàn không còn giống như lúc đi, quần áo trên người đều đen sì, tóc tai cũng rối bù, cảm giác như vừa mới từ trong hố lửa ra.

Lý Anh Đức không biết dáng vẻ của mình lúc này, nên hỏi Lâm

Hiên: “Tiên sinh, ngài dùng ánh mắt đó nhìn tôi làm gì?

Tôi làm sao vậy?” Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: “Không có ai nói với cậu là quần áo của cậu bây giờ đều đen sì sao?

Hình như bị rách ở đâu đó, có mấy chỗ đã rách rồi.” Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên nói vậy mới cúi đầu nhìn quần áo trên người, thật sự giống như Lâm Hiên nói, quần áo trên người thật sự có mấy chỗ đã bị rách, đen sì.

Lý Anh Đức vừa rồi vội vàng giúp những người đó cứu tài sản, căn bản không để ý bên cạnh có vật gì vướng vào.

Mọi người vừa rồi cũng đều bận rộn, hoàn toàn không để ý đến hình tượng cá nhân.

Còn về quần áo, đối với họ không quan trọng nữa.

Chuyện quan trọng nhất là cứu tài sản từ trong tiệm cầm đồ ra, giảm thiểu nguy hiểm đến mức thấp nhất.

Vừa rồi anh còn kiểm tra mấy chỗ có nguồn lửa.

Lý Anh Đức lúc này thật sự mệt lử.

Vốn tưởng có thể nghỉ ngơi trong trà lâu, hơn nữa cũng nghe tiểu nhị nói chưởng quỹ đang ăn cơm với Vũ Nhị Gia ở đây.

Nếu đến đây có thể sẽ có chút đồ ăn.

Tuy Chu chưởng quỹ đã chuẩn bị một ít đồ ăn, nhưng Lý Anh Đức vì ở ngoài thật sự không có hứng thú ăn những món đó.

Chỉ ăn qua loa vài miếng để bụng không còn đói, nhưng hoàn toàn chưa ăn no.

Lý Anh Đức nhìn quần áo của mình, nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh, nếu ngài không nói thì tôi cũng không để ý đến quần áo của mình.

Ngài không biết vừa rồi tôi dập lửa mệt thế nào đâu.” “Tuy ngọn lửa lớn bên ngoài đã được dập tắt nhưng trong tiệm cầm đồ lại phát hiện mấy nguồn lửa.

Chương 404

Tôi lại cùng những người đó dập tắt những nguồn lửa đó, cho đến khi tôi loại bỏ hết nguy hiểm cuối cùng mới đến đây.” “Nhưng tôi vừa đến đây đã thấy tất cả mọi người đều đi về phía phòng riêng trên lầu hai.

Tôi cũng nghe nói chuyện xảy ra ở đây, tiên sinh không sao chứ?” Lâm Hiên nghe Lý Anh Đức nói vậy, biết vừa rồi cậu ta thật sự mệt lử.

Lý Anh Đức nói đúng, tuy ngọn lửa lớn bên ngoài đã được dập tắt, nhưng bên trong lại phát hiện nguồn lửa.

Lâm Hiên thật sự cảm thấy không nên vào phòng riêng với Chu chưởng quỹ, nên ở đó cùng với Lý Anh Đức, thật sự đã vất vả cho Lý Anh Đức.

Anh liền nói với Lý Anh Đức: “Nghe cậu nói vậy, tôi thật sự cảm thấy có lỗi.

Vừa rồi tôi cũng gặp Chu chưởng quỹ, ông ấy một mực yêu cầu tôi vào đây, không có cách nào, tôi cũng không thể từ chối.” “Chu chưởng quỹ mời tôi và Vũ Nhị Gia vào đây uống rượu bàn chuyện.

Vì nhà ông ấy có việc, nên Chu chưởng quỹ đã đi trước một bước, bảo tôi và Vũ Nhị Gia tiếp tục uống ở đây.” “Cậu cũng biết tiên sinh tôi không dễ dàng uống rượu với người khác, nhưng tôi và Vũ Nhị Gia này rất hợp nhau, hai chúng tôi càng uống càng nhiều, đã uống quá mấy chén.” “Khi chúng tôi đang uống vui vẻ thì phát hiện rượu không đủ, liền bảo tiểu nhị mang rượu ngon của trà lâu lên.” “Nhưng ai ngờ rượu ngon vừa được mang lên rót đầy, tôi còn chưa uống, Vũ Nhị Gia đã vội uống trước một ngụm, sau đó liền ngã trên đất.” Lý Anh Đức

nghe Lâm Hiên nói vậy, nhớ lại vừa rồi cũng nghe người kia giới thiệu Vũ Nhị Gia đang nằm trên đất.

Nhưng vì lo lắng cho sự an nguy của Lâm Hiên, anh chỉ nói chuyện với Lâm Hiên, không để ý đến người đang nằm trên đất.

Nghe xong tiên sinh kể lại đầu đuôi sự việc, anh vội vàng nhìn về phía Vũ Nhị Gia đang nằm trên đất.

Lý Anh Đức phát hiện hô hấp của Vũ Nhị Gia khá đều đều, xem ra chắc không có chuyện gì.

Nhưng anh không hiểu tại sao Vũ Nhị Gia lại nằm trên đất không động đậy?

Lẽ nào đã ngủ rồi?

Dựa theo kinh nghiệm của anh, về cơ bản có thể khẳng định Vũ Nhị Gia và tiên sinh nhất định đang âm mưu chuyện gì đó.

Phải biết rằng bình thường tiên sinh là một người túc trí đa mưu, bình thường khi uống rượu, có thể được gọi là tửu thần, tửu lượng khá tốt.

Vũ Nhị Gia này cũng có thể là không thắng nổi rượu lực, uống nhiều quá rồi.

Lý Anh Đức bây giờ trong lòng có nhiều vấn đề muốn hỏi Lâm Hiên, nhưng lại phát hiện Lâm Hiên đang nháy mắt với mình.

Tuy động tác của Lâm Hiên rất nhanh, nhưng Lý Anh Đức lại nhanh chóng bắt được động tác nháy mắt đó của Lâm Hiên.

Lý Anh Đức lúc này đã hiểu rõ, phán đoán vừa rồi của hắn quả thật không sai, Vũ Nhị Gia này đang diễn trò cùng tiên sinh.

Nếu tiên sinh đã muốn diễn kịch, vậy thì đương nhiên phải phối hợp diễn tiếp.

Vì thế Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, nếu ta đoán không lầm, việc Vũ Nhị Gia ngã xuống đất có liên quan rất lớn đến vò rượu được mang lên sau đó phải không?" "Chẳng lẽ thấy người ta ngã xuống đất cũng không báo quan sao?

Dưới gầm trời này còn có vương pháp hay không?" Chưởng quỹ trà lâu vốn tưởng Lý Anh Đức sẽ khuyên Lâm Hiên bớt chuyện, nào ngờ Lý Anh Đức cũng là một kẻ không sợ phiền phức.

Cả hai đều đòi báo quan, chẳng lẽ họ có quan hệ gì với quan phủ sao?

Một người không sợ báo quan đã đủ đáng sợ, bây giờ lại có đến hai người, xem ra thật sự không xong rồi.

Lâm Hiên thấy Lý Anh Đức như vậy liền hiểu ra, tên nhóc Lý Anh Đức này đã đoán được dụng ý của mình, quả không hổ là thuộc hạ của ta, là người hiểu ý ta nhất.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Ngươi nói không sai, ta cũng cho là vậy.

Thấy người ngã xuống đất chẳng lẽ không nên báo quan sao?" "Thật không hiểu nổi vị chưởng quỹ này, ta đã nhấn mạnh nhiều lần rồi, ta ở trong này vẫn ổn cả." "Uống rượu mang lên sau đó mới ngã xuống đất, ta thấy rượu đó có vấn đề." Lâm Hiên cảm thấy chưởng quỹ này muốn dĩ hòa vi quý, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, cách làm này cũng không sai, có thể thông cảm được.

Rốt cuộc một khi kinh động quan phủ thì mọi chuyện sẽ khó giải quyết, xử lý cũng rất phiền phức.

Thử hỏi có ai dám đến một trà lâu đang kiện cáo với quan phủ để ăn uống chứ, thật sự quá ảnh hưởng đến việc kinh doanh.

Nếu đã không báo quan, vậy thì tạm thời xem tình hình rồi quyết

định.

Nhưng chưởng quỹ trà lâu này nói thì hay, lại bỏ qua một điểm, rốt cuộc vò rượu được mang lên sau đó là chuyện gì?

Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên nhắc đến bát rượu đó, cũng vội vàng đi đến trước bàn ăn, chỉ vào cái bát rỗng nói với Lâm Hiên: "Vừa rồi Vũ Nhị Gia uống rượu trong này rồi mới ngã xuống đất, đúng không?" Bởi vì Lý Anh Đức thấy trên bàn có một cái bát rỗng, tiên sinh cũng vừa nói Vũ Nhị Gia uống rượu trong bát đó mới ngã.

Bây giờ nhìn lại, một bát đã cạn là của Vũ Nhị Gia, bát còn lại chỉ vơi đi một chút.

Xem ra tiên sinh có lẽ cũng đã uống bát rượu đó, chỉ là lúc này Lý Anh Đức có chút không chắc chắn.

Lý Anh Đức hỏi Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta thấy bát của ngài hình như cũng vơi đi một chút, ngài cũng đã uống rượu rồi sao?" Chưởng quỹ trà lâu nghe Lý Anh Đức nói vậy, lúc này mới chú ý đến những cái bát trên bàn.

Trước đó, hắn chỉ để ý đến Vũ Nhị Gia ngã trên đất mà không quan sát kỹ tình hình bên trong.

Nghe Lý Anh Đức nói vậy cũng nảy ra một vấn đề, cùng là rượu rót ra từ một vò, Vũ Nhị Gia uống xong thì ngã lăn ra đất.

Nhưng Lâm Hiên hiện tại chẳng phải đang đứng sờ sờ trước mặt hắn sao?

Chương 405

Nếu Lâm Hiên cũng đã uống rượu mà không hề hấn gì, chẳng phải chứng tỏ rượu không có vấn đề sao?

Chưởng quỹ như vớ được cọng rơm cứu mạng, lớn tiếng nói với Lâm Hiên: "Vị tiên sinh này vừa nói Vũ Nhị Gia uống xong rượu thì ngã xuống đất, nói rượu có vấn đề, ta thấy cũng có thể tạm chấp nhận được." "Nhưng bây giờ chẳng phải ngài cũng đã uống rượu trong đó sao?

Vì sao lại đứng đây bình an vô sự?" "Bây giờ ta nghiêm trọng hoài nghi rượu của ta không có vấn đề, mà là người uống rượu có vấn đề." Lý Anh Đức nghe chưởng quỹ nói vậy, chỉ cảm thấy lời nói vừa rồi của mình thật sự không qua suy nghĩ.

Rõ ràng trong lòng đang lo lắng cho tiên sinh, vì Vũ Nhị Gia uống rượu mà ngã, nên rất muốn biết tiên sinh có uống rượu trong bát không.

Nào ngờ lời vừa nói ra, chưởng quỹ trà lâu lại có thể phản kích ngay lập tức.

Phải công nhận đầu óc của chưởng quỹ trà lâu này thật sự quá nhanh nhạy.

Lý Anh Đức lúc này cảm thấy có chút hối hận, cảm thấy mình không nên hỏi như vậy, đã cho chưởng quỹ trà lâu một cơ hội để lợi dụng.

Lâm Hiên nghe chưởng quỹ trà lâu nói vậy liền hiểu ý hắn, xem ra là muốn thoái thác trách nhiệm đây mà.

Chưởng quỹ này rất thông minh, muốn đổ hết trách nhiệm lên

người Vũ Nhị Gia, quả là một kẻ gian xảo.

Lâm Hiên ung dung, không nhanh không chậm nói với chưởng quỹ trà lâu: "Chưởng quỹ, lời ngài vừa nói có vài chỗ không đúng, rượu mang lên sau đó ta chưa hề uống." "Ngài thấy trong bát của ta vơi đi một chút, đó là vì lúc rót rượu, Vũ Nhị Gia không rót đầy cho ta." "Ta là người ngoại hương, ngài ấy là người bản xứ, nên làm tròn bổn phận chủ nhà, không nên để ta uống nhiều, vì vậy mới rót cho ta ít như vậy." "Tóm lại, rượu này ta xác thực chưa uống.

Vũ Nhị Gia tâm tình quá tốt, nên cạn một hơi hết cả bát rượu." "Uống xong thì ngã ra đó, chuyện còn lại không cần ta nói nhiều nữa chứ." Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên nói chưa uống rượu thì yên tâm, chỉ cần tiên sinh không sao thì mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Chưởng quỹ lại tỏ ra không đồng tình với cách nói của Lâm Hiên: "Lời này của ngài ta rất không đồng ý, có ai chứng minh ngài chưa uống rượu trong bát không?

Có lẽ ngài đang nói dối đấy." Những người xem náo nhiệt bên cạnh lúc này cũng bắt đầu tranh cãi, một nửa trong số họ cũng cảm thấy lời chưởng quỹ nói rất có lý.

Rốt cuộc trà lâu này cũng không phải mới mở một hai ngày, họ đã uống rượu ở đây một thời gian dài mà chưa từng xảy ra vấn đề gì.

Ai biết được tại sao Lâm Hiên vừa đến đã xảy ra chuyện, thật khiến người ta không đoán được là do rượu hay do người có vấn đề.

Huống hồ Lâm Hiên chỉ là một người ngoại hương, nên một số người kiên quyết cho rằng Lâm Hiên có vấn đề.

Nhưng những người đang ngồi bệt dưới đất cảm thấy đầu óc choáng váng lại cho rằng rượu này thật sự có vấn đề, dù sao thì cơ thể họ bây giờ cũng đang cảm thấy rất khó chịu.

Có người lên tiếng: "Ta cũng cảm thấy rượu này có vấn đề lớn, xem ta bình thường uống nhiều rượu như vậy cũng hoàn toàn không sao, nhưng hôm nay uống chút rượu này lại cảm thấy đặc biệt khó chịu." Lời của người này vừa dứt, một người bên cạnh không phục, nói lại: "Ta không cho là vậy, ta đâu có cảm thấy khó chịu gì?" "Vậy ngươi đừng có ở đó hùa theo, chúng ta đều là người bản xứ." "Vị tiên sinh đang nói trước mặt chúng ta là người ngoại hương, ta thấy ngươi đang bênh vực người ngoài đấy." Người ngồi trên đất nghe vậy lập tức không vui: "Cái gì gọi là bênh vực người ngoài, ta đây đều nói thật, chẳng lẽ bây giờ đến nói thật cũng không cho người ta nói sao?" "Ngươi nói cái gì mà người ngoại hương, người bản xứ, bây giờ là rượu có vấn đề." "Trà lâu có vấn đề thì liên quan gì đến việc là người ở đâu?

Có khác biệt sao?" "Dù sao chúng ta ngày nào cũng uống rượu ở đây, cho nên trong rượu có gì liên quan mật thiết đến chúng ta." "Người ta là người ngoại hương, hoàn toàn có thể uống xong rượu rồi mặc kệ, để chúng ta ở đây tiếp tục uống đến khi ngã gục mới thôi." Thấy người này nói năng hùng hổ, khí thế cũng khác thường, người vừa cãi lại lập tức im bặt.

Đám đông im lặng một lúc, tiếp tục lắng nghe cuộc đối thoại của Lâm Hiên.

Lúc này, Lâm Hiên chắp tay với đám đông rồi nói: "Các vị có mặt ở đây đều là đồng hương, đối với lai lịch của trà lâu này chắc chắn rõ hơn ta." "Ta không biết sau lưng trà lâu này có chỗ dựa nào, nhưng ta chỉ biết hiện tại, người bản xứ Vũ Nhị Gia đã ngã xuống đất." "Với tư cách là người phụ trách trà lâu, không những không lo liệu, ngược lại còn vội vàng đổ trách nhiệm lên người chúng ta, là có ý gì?" "Ta vừa mới nói rõ ràng là ta không uống rượu trong đó nhưng ngài không tin, nếu đã như vậy, thì cũng đừng trách ta không khách khí." Lâm

Hiên nói xong liền bảo Lý Anh Đức mang vò rượu vừa uống tới, sau đó lại lấy một cái bát, bảo Lý Anh Đức rót rượu vào bát.

Rồi nói với Lý Anh Đức: "Trước tiên mang bát rượu này đến trước mặt các vị hương thân, để họ ngửi thử xem, mùi rượu này có gì khác với rượu bình thường họ uống không." Lý Anh Đức nghe tiên sinh phân phó, liền bưng bát rượu đến trước mặt các hương thân.

Khi họ ngửi mùi rượu này, đều cảm thấy mùi vị của nó thật sự khác xa so với rượu bình thường họ uống.

Có một mùi hăng nồng xộc lên mũi, mấy người ngửi xong đều bất giác đưa tay bịt mũi.

Có người nhanh miệng không nhịn được nói: "Đây là rượu sao?

Sao lại hăng như vậy?

Ngửi thấy thật sự không ổn chút nào." Lâm Hiên nghe có người nói vậy thì yên tâm, tiếp đó lại bảo Lý Anh Đức bưng bát rượu đến trước mặt chưởng quỹ, nói với hắn: "Chưởng quỹ, chẳng phải ngài nói rượu không có vấn đề sao?

Vậy ngài có thể tự mình ngửi thử xem." "Ta thấy ngài cũng là người thường xuyên uống rượu, chỉ cần ngửi là có thể biết được có chuyện gì rồi chứ." "Lời thừa ta không nói nữa, hãy dùng sự thật chứng minh tất cả đi." Chưởng quỹ thấy Lý Anh Đức bưng rượu đến, liền quay mặt đi chỗ khác.

Thực ra, khi rượu vừa được rót ra, hắn đã ngửi thấy mùi rồi.

Rượu này là do chính hắn pha chế, mùi vị đương nhiên hắn là người quen thuộc nhất.

Bây giờ mùi hăng nồng truyền đến, hắn cũng biết chuyện này không thể giấu được nữa.

Chưởng quỹ thực sự không muốn thừa nhận rượu này không phải của nhà mình, nhưng nhìn vò rượu, nhìn bát rượu, hắn biết tất cả đều là sự thật.

Bây giờ đã khiến Vũ Nhị Gia ngã xuống đất, lúc này trong lòng chỉ muốn đổ tội, nhưng sự thật rành rành ra đó.

Dưới ánh mắt của bao người, hắn biết mình không thể chối cãi được.

Lâm Hiên cũng thấy chưởng quỹ quay mặt đi, biết hắn đã chột dạ.

Nhưng Lâm Hiên cảm thấy lúc này, nếu không cho hắn thấy chút màu sắc, e rằng chưởng quỹ này sẽ ở đó nói năng bừa bãi, đổi trắng thay đen.

Sẽ đổ hết mọi chuyện lên đầu mình, vì vậy Lâm Hiên nói với chưởng quỹ: "Ta thấy chưởng quỹ vừa nói rượu không có vấn đề phải không?

Chương 406

Nếu đã như vậy, rượu cũng đã rót ra rồi." "Vậy ngài hãy uống hết bát rượu này trước mặt ta đi, nếu ngài vẫn bình an vô sự, chứng tỏ là người của ta có vấn đề." "Nếu ngài ngã ra đó, ta sẽ đi mời lang trung đến chữa bệnh cho ngài, ngài thấy thế nào?" Chưởng quỹ đứng đó không nói gì, muốn chối bỏ tất cả, nhưng mở miệng ra lại không biết nên nói từ đâu.

Chưởng quỹ định giở trò, dùng kế đánh tráo ư?

Muốn tiếp tục chối cãi, chỉ thấy mắt hắn đảo một vòng, kế đã nảy ra trong đầu.

Lúc này, Lâm Hiên nói với tiểu nhị vừa giúp mình: "Ngươi xem vò rượu ta vừa rót, có phải là vò mà ngươi mang lên không, cái bát có phải là bát trong quán không?" Tiểu nhị vội vàng tiến lên, xem xét kỹ lưỡng vò rượu, lại nhìn kỹ cái bát, rồi nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, lời ngài nói không sai, vò rượu này đúng là của quán chúng tôi, cũng là vò tôi mang lên, cái bát này cũng là bát của chúng tôi." Lâm Hiên sau khi nhận được lời chứng của tiểu nhị, liền nói với các hương thân: "Lời của tiểu nhị vừa rồi mọi người đều nghe rõ rồi chứ." "Vò rượu là của quán, bát cũng là của quán, chứng tỏ những lời ta nói vừa rồi đều là thật." "Vì vậy bây giờ ta cũng xin tiểu nhị làm chứng cho ta, rằng từ khi vào đây ta chưa từng rời khỏi trà lâu này." "Cho nên ta căn bản không thể dùng kế đánh tráo, không biết mọi người đã hiểu chưa?" Những người xem náo nhiệt nghe Lâm Hiên nói vậy liền hiểu ra, xem ra rượu này đúng là của trà lâu.

Mỗi lời Lâm Hiên nói đều có nhân chứng, vật chứng, chưởng quỹ trà lâu muốn chối cãi cũng không thể được.

Một người trong đám đông đáp lại: "Tiên sinh, những lời ngài vừa nói chúng tôi đều nghe rồi, lời chứng của tiểu nhị chúng tôi cũng đều nghe rồi." "Ngài quả thực chưa rời khỏi đây, cũng không có thời gian để dùng kế đánh tráo." "Tuy cái kế đó của ngài tôi không hiểu, nhưng tôi biết làm gì có người đi uống rượu nào lại tùy tiện chuẩn bị một vò rượu khác chứ." "Huống hồ trong một dịp tình cờ, càng không thể bịa ra một vò rượu được." Trong đám đông cũng rất đồng tình với lời của người này, cảm thấy nói rất có lý.

Lúc này cũng chẳng ai nói tốt cho chưởng quỹ trà lâu nữa, vì sự thật đã bày ra trước mắt rồi.

Không thể nào ở đó vu oan cho người khác, thuận miệng nói bừa được!

Chưởng quỹ trà lâu vốn định dùng kế đánh tráo để lấp liếm cho Lâm Hiên.

Nào ngờ Lâm Hiên lại nhìn thấu kế hoạch của hắn trong nháy mắt, xem ra chút mánh khóe này trước mặt người ta căn bản không đáng xem.

Chưởng quỹ trà lâu tức thì như cà tím bị sương đánh, héo rũ, cúi gằm mặt không nói lời nào.

Nhưng Lý Anh Đức không quan tâm đến bộ dạng đó, chỉ biết chưởng quỹ vừa rồi đã vu khống tiên sinh.

Bình thường bắt nạt Lý Anh Đức thì có thể, nhưng bắt nạt tiên sinh của hắn thì tuyệt đối không được.

Hắn vẫn giơ bát rượu lên, định đổ vào miệng chưởng quỹ.

Chưởng quỹ vừa thấy Lý Anh Đức lao tới, thấy bộ dạng như muốn bóp miệng mình, làm sao có thể để Lý Anh Đức bóp miệng chứ.

Vì vậy vội vàng né tránh, nhưng làm sao là đối thủ của Lý Anh

Đức được.

Lý Anh Đức túm chặt lấy hắn, mắt thấy một bát rượu lớn sắp đổ vào miệng Lý Anh Đức, Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Lý Anh Đức, mau dừng tay!" "Lý Anh Đức, chúng ta không cần phải ép người quá đáng.

Hắn ở đó đổi trắng thay đen, nhưng chúng ta không thể giống hắn được, chúng ta thu tay lại đi." Nếu Lâm Hiên không kịp thời gọi Lý Anh Đức lại, e rằng lúc này bát rượu đã đổ vào bụng chưởng quỹ rồi.

Nhưng Lâm Hiên đã kịp thời ngăn cản Lý Anh Đức, nên Lý Anh Đức đã dừng động tác, không đổ rượu vào miệng chưởng quỹ.

Chưởng quỹ lúc đó sợ đến mức toàn thân mềm nhũn, nếu không có gia đinh bên cạnh đỡ, e rằng đã sớm như một đống bùn nằm trên đất rồi.

Hắn thật sự quá sợ hãi, đương nhiên hắn biết rõ, rượu này là do hắn pha chế, trong đó có những nguyên liệu gì hắn biết rõ mồn một.

Hắn cũng biết rõ, nếu thêm nhầm một vị, vậy thì thật sự sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc này hắn chỉ mong lang trung có thể đến nhanh một chút, cũng không biết Vũ Nhị Gia nằm trên đất thế nào rồi.

Có một điều hắn khá lo lắng, nếu để chỗ dựa sau lưng biết chuyện này, liệu có trách hắn làm việc không hiệu quả không?

Chưởng quỹ trà lâu thật sự cảm thấy sao sống trên đời lại khó khăn đến vậy?

Rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, hôm nay không xem hoàng lịch mà gặp phải một kẻ khó chơi như vậy.

Nhìn Lâm Hiên này vẻ mặt ôn hòa, tưởng chừng rất dễ nói

chuyện, nào ngờ làm việc lại kín kẽ, tư duy rõ ràng như vậy.

Lại có tài ăn nói ba tấc không nát, quả thực có thể gọi là mỏ sắt nha! (quả là miệng sắt!) Mọi người thấy chưởng quỹ cố sống cố chết giữ miệng, không cho Lý Anh Đức lại gần, không cho Lý Anh Đức đổ bát rượu vào miệng, liền hiểu ra một chuyện, hóa ra rượu này thật sự có vấn đề.

Bên dưới như vỡ chợ, mọi người đều bàn tán xôn xao.

"Nhìn bộ dạng của chưởng quỹ này, ta thật sự có chút lo lắng, hôm nay ta cũng uống không ít rượu, liệu có thật sự có vấn đề không?" "Ta đã nói rồi mà, vừa rồi ta ở đây đầu óc choáng váng, toàn thân không có sức, các ngươi không tin.

Bây giờ thấy bộ dạng của chưởng quỹ, tin lời ta rồi chứ." Người bên cạnh thấy động tác của chưởng quỹ như vậy, có mấy người lập tức ngã xuống đó, trông trạng thái hoàn toàn không khác gì Vũ Nhị Gia.

Chưởng quỹ lúc đó hoảng rồi, không ngờ những người này lại phối hợp với Lâm Hiên như vậy.

Lúc này cũng thật sự không chắc chắn, rốt cuộc là vì uống rượu mà ngã xuống đất, hay là vì nghe Lâm Hiên nói vậy mà ngã xuống.

Chỉ cảm thấy hỏng rồi, chuyện này thật sự càng lúc càng lớn, xem ra thật sự sắp bị phanh phui rồi, nếu không thì thật sự ăn không hết, phải gói mang về.

Mọi người ngã trên đất cứ rên hừ hừ, cảnh tượng thật sự khá hỗn loạn, mọi thứ dường như không còn trong tầm kiểm soát, chưởng quỹ lúc đó hoảng loạn tay chân.

Lâm Hiên thật không ngờ những người này ai nấy đều là diễn viên thực lực, có thể phối hợp như vậy.

Chương 407

Thực ra trong lòng hắn rất rõ, vò rượu đó không có vấn đề gì lớn, nhiều lắm là một vò rượu pha nhiều nước.

Thấy chưởng quỹ lúc này im lặng không nói, Lâm Hiên cảm thấy có lẽ trong đó có thêm một chút gia vị.

Chưởng quỹ này bình thường lúc pha chế, cũng có chút không chắc chắn, xem ra chưởng quỹ bây giờ hoàn toàn rối loạn trận tuyến rồi.

Lâm Hiên cho rằng chuyện càng lớn càng tốt, như vậy mới khiến chỗ dựa sau lưng trà lâu này lộ diện.

Nếu không ẩn mình sâu như vậy, làm sao ép hắn ra được?

Chỉ là mùi vị của rượu đã bị động tay động chân một chút ở công đoạn cuối cùng mà thôi.

Nếu ngay từ đầu đã ngửi thấy mùi hăng nồng đó, sao Vũ Nhị Gia lại có thể uống được chứ?

Nói thật, vừa rồi cũng là Vũ Nhị Gia uống xong rượu mới ngã xuống đất, đương nhiên chuyện ngã xuống đất cuối cùng là một chuyện khác, trong lòng Lâm Hiên là người rõ nhất.

Hắn cũng thật sự nhân chuyện này để cho chưởng quỹ trà lâu một bài học.

Bảo hắn mang rượu ngon hảo hạng lên mà lại lấy hàng dỏm thay hàng tốt, đây chính là kết cục của việc lấy hàng dỏm thay hàng tốt!

Khi mọi người đang hỗn loạn, lang trung trong hiệu thuốc vội vã chạy đến.

Thực ra tất cả những chuyện vừa xảy ra đều diễn ra trong thời gian ngắn, lang trung lúc này mới đến được.

Phải biết tuổi tác cũng đã có chút lớn, đi đường cũng không nhanh như người trẻ tuổi nên mới đến muộn.

Khi Triệu lang trung đến nơi, thấy có mấy người ngã ở đó, không biết là chuyện gì.

Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, vội vàng tiến lên đặt tay lên cổ tay của những người này, phát hiện mạch của họ đều khá ổn định, xem ra không có vấn đề gì lớn.

Nếu đoán không lầm, tất cả mọi người ở đây đều là do uống quá nhiều rượu mới ngã xuống đất.

Vì vậy Triệu lang trung đứng dậy, dùng chân đá nhẹ vào người trên đất: "Được rồi, uống nhiều rượu thì đừng nằm ở đây nữa, mau về nhà đi, nhân lúc rượu chưa ngấm hẳn, chắc có thể đi về nhà được, nằm ở đây là sao." Những người nằm trên đất vẫn luôn cho rằng rượu vừa uống có vấn đề.

Khi nghe Triệu lang trung nói vậy, họ nói với ông: "Triệu lang trung, tôi rõ ràng cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân không có sức, đứng cũng không vững." Triệu lang trung thật sự không hiểu tại sao những người này lại muốn ngã xuống đất.

Triệu lang trung cũng là người tính tình khá nóng nảy, ghét nhất là người khác nghi ngờ y thuật của mình, chẳng khác nào đang sỉ nhục nhân cách của ông.

Lúc này nghe những người này nói vậy, có chút sốt ruột: "Ngươi đang nghi ngờ y thuật của ta sao?

Ta đã nói không có chuyện gì, chỉ là bình thường uống ít rượu, hôm nay uống nhiều hơn thôi." "Uống nhiều rượu sẽ như thế nào,

trong lòng các ngươi không biết sao, nằm đó làm gì?

Mau về nhà đi." "Một lúc nữa rượu ngấm vào, không chừng không đi về nhà được, trực tiếp ngã lăn ra đất đấy." Đối với Triệu lang trung này họ khá quen thuộc, vì ở trấn này ông cũng là lang trung có y thuật giỏi nhất, trong nhà hễ có bệnh lớn bệnh nhỏ đều đến chỗ Triệu lang trung.

Chỉ cần là bệnh qua tay Triệu lang trung xem, đều được chẩn đoán rất chính xác, thuốc kê cũng đặc biệt tốt, có thể gọi là thuốc đến bệnh trừ.

Mặc dù vừa rồi cảm thấy đầu óc có chút không thoải mái, nhưng vừa nghe Triệu lang trung nói vậy liền hiểu ra.

Lồm cồm bò dậy từ dưới đất, vội vàng đi về nhà, không ở lại đây tiếp tục mất mặt nữa.

Vừa rồi vị tiên sinh đó nói rất có lý có tình, bây giờ Vũ Nhị Gia cũng ngã trên đất.

Cho nên họ mới liên tưởng, không phải mình cũng giống Vũ Nhị Gia, thật sự trúng độc rồi chứ.

Bây giờ nghe Triệu lang trung nói vậy liền hiểu ra, mọi người cũng đều biết nước ở đây thật sự quá sâu, không muốn ở lại đây bị liên lụy.

Những người xem náo nhiệt cũng lần lượt rời đi, tuy có ý muốn ở lại, nhưng vừa thấy trận thế này biết náo nhiệt này không dễ xem.

Gây không tốt sẽ rước lấy phiền phức, lúc đó không thể thoát ra được, thời buổi này thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Cho nên mọi người đều đi, chỉ cần có một người đi đầu, những người còn lại cũng đều rời đi.

Không biết tại sao, từ khi Triệu lang trung đến, cả trà lâu trong nháy mắt tất cả mọi người đều đi hết.

Lâm Hiên cũng cảm thấy những người này thật sự quá biết điều, vốn tưởng không có nhiều như vậy, xem ra thật sự đã đánh giá thấp những người này.

Chưởng quỹ trà lâu thấy Triệu lang trung đến, những người khác đều đi khỏi, cảm giác như gặp được cứu tinh.

Lập tức cảm thấy mắt mình cũng không hoa, chân cũng có sức, vội vàng tiến lên nắm lấy tay Triệu lang trung: "Triệu lang trung, mau giúp tôi xem Vũ Nhị Gia ngã trên đất là chuyện gì?

Ngài ấy ngã xuống đã nửa ngày rồi mà không động đậy gì cả." Thực ra không cần chưởng quỹ nói, Triệu lang trung cũng đã phát hiện Vũ Nhị Gia nằm trên đất, phát hiện Vũ Nhị Gia này quả thực có điểm khác biệt so với những người nằm bên ngoài.

Ví dụ như từ nhịp thở của ông ta xem ra khá đều đặn, Triệu lang trung cảm thấy sắc mặt của Vũ Nhị Gia cũng không tệ, chắc vấn đề không lớn.

Chương 408

Triệu lang trung nói với chưởng quỹ: "Thấy tôi thì không cần kích động như vậy." Triệu lang trung tiếp tục: "Tôi sẽ kiểm tra kỹ lưỡng cho Vũ Nhị Gia, ông cứ buông tay ra trước đi, tôi cũng cảm thấy bây giờ ông có chút quá căng thẳng rồi." Triệu lang trung thật sự không quen với sự nhiệt tình này của chưởng quỹ, phải biết ngày thường chưởng quỹ này thấy ông như gặp phải ôn thần.

Thấy ông là tránh xa, ngày thường Triệu lang trung cũng không ưa chưởng quỹ này.

Nếu không phải hôm nay có người gấp gáp tìm Triệu lang trung thì ông thật sự không đến trà lâu này, ai mà không biết chưởng quỹ trà lâu này đều là kẻ nhìn mặt bắt hình dong, đối với loại người như vậy ông thật sự không ưa.

Triệu chưởng quỹ cũng ý thức được mình thật sự có chút nhiệt tình quá mức, cũng không tiện buông tay ra, lúc này chỉ muốn Triệu lang trung mau chóng kiểm tra tình hình của Vũ Nhị Gia.

Phải biết Vũ Nhị Gia vẫn luôn ngã ở đó không nói một lời, thật sự rất sốt ruột.

Nếu không phải ở đó đè nén chuyện này lại, e rằng lúc này đã sớm ở trong huyện nha rồi.

Lâm Hiên lúc này cũng đi đến trước mặt Triệu lang trung, chỉ là Lâm Hiên cảm thấy Triệu lang trung này trông quen mắt quá, dường như đã gặp ở đâu đó.

Triệu lang trung thấy Lâm Hiên đi về phía mình, chỉ cảm thấy người này thật xa lạ, nếu đoán không lầm, chắc là người ngoại hương.

Nhưng ông cảm thấy khí chất trên người Lâm Hiên này rất khác biệt, đặc biệt giống với khí chất của lão sư.

Đương nhiên khí chất này không phải là tướng mạo, phải biết tướng mạo của lão sư đó thật sự một lời khó tả, còn Lâm Hiên bên cạnh trông phong lưu phóng khoáng như vậy.

Triệu lang trung bây giờ một lòng muốn kiểm tra tình hình của Vũ Nhị Gia, cho nên cũng không để ý đến Lâm Hiên, vội vàng ngồi xổm xuống, cùng lúc đó Lâm Hiên cũng ngồi xổm xuống nói với Triệu lang trung: "Triệu lang trung, tôi nghe giọng nói của ông dường như không phải người địa phương, nhưng tôi bây giờ có chút không chắc, có phải ông từng ở kinh đô không?" Lâm Hiên chưa mở miệng nói, Triệu lang trung còn tưởng là người làng bên, nhưng vừa nghe Lâm Hiên mở miệng nói, đã nghe ra giọng của Lâm Hiên không phải là giọng kinh đô sao?

Phải biết lão sư của ông là danh y rất nổi tiếng ở kinh đô, ông cũng chính là học trò dưới trướng lão sư.

Vì ở đó sinh hoạt không tiện, nên mới đến nơi xa xôi này.

Triệu lang trung nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh ngài nói không sai, có một thời gian tôi ở đó, vì lão sư của tôi là người kinh đô." Vì Triệu lang trung này tình cảm với lão sư rất sâu sắc, cho nên khi nhắc đến lão sư, đều cảm thấy rất tôn kính.

Lâm Hiên ở bên cạnh cũng có thể nghe ra, Triệu lang trung này thật sự rất tôn kính lão sư, chỉ cần nhìn thấy ông nghe giọng của mình là người kinh đô lập tức dừng động tác tiến lên là có thể thấy được.

Lâm Hiên không ngờ kinh đô trong lòng dân chúng lại có địa vị cao như vậy.

Lúc mới xuyên không đến kinh đô, còn oán trách tại sao lại ở dưới

chân thiên tử.

Phải biết người dưới chân thiên tử đều không phải là nhân vật nhỏ, nếu thật sự không cẩn thận, chọc giận vị quan lớn quyền quý nào đó, không chừng đầu trên cổ không giữ được.

Nhưng bây giờ xem ra xuyên không đến đó thật sự có lợi ích rất lớn.

Kinh đô là một biểu tượng thân phận, vì ở đó người tốt kẻ xấu lẫn lộn, những quý nhân có thể tiếp xúc được cũng không phải là những nơi nhỏ bé khác có thể so sánh được.

Lâm Hiên lúc này trong lòng nảy ra một ý nghĩ rất táo bạo, có lẽ mình quen biết lão sư của Triệu lang trung này.

Nếu là như vậy, chuyện thật sự dễ giải quyết rồi.

Lâm Hiên lúc này rất rõ nguyên nhân Vũ Nhị Gia ngã ở đó, là để dạy dỗ chưởng quỹ này một bài học.

Đồng thời Lâm Hiên có một kế hoạch lớn, đó là khi thấy bức tranh cổ rơi ra từ người Vương Nhị Ma Tử, hắn cảm thấy Cư An trấn này có thứ mình cần tìm.

Đồng thời cũng cảm thấy trà lâu này không đơn giản, để có thể nghiệm chứng một số suy nghĩ của mình, nên mới phối hợp với Vũ Nhị Gia diễn một màn kịch như vậy.

Nếu Triệu lang trung này nhìn thấu Vũ Nhị Gia, vậy thì màn kịch này thật sự không thể diễn tiếp được.

Lâm Hiên lúc này hỏi Triệu lang trung: “Tôi cũng đã ở kinh đô nhiều năm rồi, có thể nói là người kinh đô chính gốc, đối với nhân văn địa lý ở đó cũng rất quen thuộc.” “Không biết lão sư của ngài tôn tính đại danh là gì, có lẽ nói ra tôi cũng quen biết.” Thực ra lúc này Triệu lang trung rất lo lắng cho Vũ Nhị Gia trên đất, phát hiện Vũ Nhị Gia

này trông như không có chuyện gì lớn, nhưng lại phát hiện môi của Vũ Nhị Gia có chút tím, trông như bị trúng độc.

Nếu là độc rất mạnh, vậy thì thật sự gay go rồi, đến đây đã có chút muộn.

Xem bộ dạng này biết đã ngã ở đó một lúc rồi, nếu không kịp thời ra tay, e rằng thật sự sẽ nguy hiểm đến tính mạng của Vũ Nhị Gia.

Nhưng vừa nghe Lâm Hiên hỏi tên lão sư, có chút không nhịn được, nhưng lúc này cũng không dừng động tác trên tay, ở đó tiếp tục bắt mạch rồi nói với Lâm Hiên: "Vị tiên sinh này, lão sư của tôi tên là Vương Tế Nguyên, nếu ngài sống lâu ở kinh đô, tôi tin chắc chắn có thể nghe qua đại danh của lão sư tôi, tôi là đồ đệ bất hiếu của ông." Chưa đợi Lâm Hiên mở miệng, Lý Anh Đức bên cạnh đã không nhịn được, nói với Triệu lang trung: "Hóa ra Vương Tế Nguyên là gia sư của ông à, ngài ấy là nhân vật lừng lẫy ở kinh thành đấy.

Phải biết phụ thân tôi thường xuyên mời gia sư của ông đến phủ để xem bệnh cho người trong phủ." "Phàm là trong nhà có chuyện lớn nhỏ gì đều phải làm phiền Vương Tế Nguyên." Lâm Hiên cảm thấy Lý Anh Đức này đúng là thông minh lại bị thông minh hại.

Lúc này tuy có một số chuyện muốn làm phiền Triệu lang trung.

Nhưng cũng không cần phải lôi hết gia thế của mình ra như vậy, xem ra đứa trẻ này trải đời chưa nhiều.

Chỉ cần nghe giọng điệu của Lý Anh Đức là biết, cũng là một cậu ấm, tin rằng chỉ cần là người có chút kinh nghiệm xã hội đều có thể nghe ra.

Triệu lang trung cũng từ đó nghe ra một số manh mối, phải biết gia sư của ông không phải xem bệnh cho người bình thường.

Nghe giọng điệu của người này, gia sư thường xuyên đến phủ,

vậy thì người trước mặt này thật sự không giàu thì cũng quý.

Lúc này Triệu lang trung mới đánh giá lại Lâm Hiên và Lý Anh Đức, phát hiện hai người này thật sự khác biệt.

Chương 409

Quay đầu lại nhìn chưởng quỹ đứng ở một bên, hắn đã hiểu ra nhiều chuyện, xem ra những người này đang chờ đợi kết quả chẩn mạch.

Thực ra Triệu lang trung vẫn luôn biết bát cơm của mình không dễ ăn, nếu xem bệnh cho dân chúng bình thường thì được.

Nhưng đối với những chuyện phiền phức như thế này thật sự khá khó xử.

Lâm Hiên ở bên cạnh quan sát kỹ lưỡng từng cử chỉ của Triệu lang trung, cũng biết trong lòng lang trung này nhất định đã có tính toán.

Chỉ không biết Triệu lang trung khi xem cho Vũ Nhị Gia có thể đưa ra phán đoán chính xác không?

Lâm Hiên chỉ hy vọng Triệu lang trung khi xem tình hình của Vũ Nhị Gia có thể ít nhiều đứng về phía mình.

Mặc dù lời nói vừa rồi của Lý Anh Đức dường như đã tiết lộ thân phận của mình, nhưng cũng vô hình trung đã gây áp lực cho Triệu lang trung.

Dù sao Triệu lang trung cũng là một người rất thông minh, tự nhiên biết thân phận của Lý Anh Đức không đơn giản.

Lâm Hiên đoán không sai, Triệu lang trung này thật sự đã đoán ra thân phận của Lý Anh Đức trước mặt không đơn giản.

Thấy Lý Anh Đức đối với Lâm Hiên cũng rất tôn kính, hắn hiểu ra lai lịch của hai người này rất lớn, không thể dễ dàng đụng vào.

Ngược lại, thấy chưởng quỹ trà lâu tuy là đồng hương, nhưng đối

với bối cảnh của chưởng quỹ trà lâu hắn ít nhiều cũng biết một chút.

So sánh như vậy, cán cân của Triệu lang trung đã nghiêng về phía Lâm Hiên.

Triệu lang trung lúc này cũng không tiếp tục nói chuyện với Lâm Hiên và Lý Anh Đức, chỉ ở đó chăm chú quan sát Vũ Nhị Gia.

Phát hiện môi của Vũ Nhị Gia có chút tím, cảm giác như trúng độc, liền từ trong hòm thuốc sau lưng lấy ra một cây ngân châm nhỏ.

Phải biết Triệu lang trung này về phương diện châm cứu cũng có nghiên cứu khá sâu.

Khi Lâm Hiên thấy Triệu lang trung lấy ra cây ngân châm đó, đột nhiên có chút sợ hãi cây ngân châm nhỏ bé đó.

Đừng nhìn ngân châm nhỏ, nhưng không biết tại sao trong lòng Lâm Hiên lại rất sợ hãi.

Lâm Hiên nói với Triệu lang trung: "Triệu lang trung, không biết cây ngân châm nhỏ bé này có tác dụng gì?" Triệu lang trung nói với Lâm Hiên: "Cây ngân châm nhỏ bé này của tôi có tác dụng rất lớn, xem tôi bây giờ châm vào da của Vũ Nhị Gia, nếu cây kim này đổi màu, chứng tỏ đã trúng độc, hiểu chưa?" "Tôi thấy môi của Vũ Nhị Gia bây giờ tím tái, giống như cảm giác trúng độc." "Tuy thấy nhịp thở của Vũ Nhị Gia đều đặn khá bình thường, nhưng ngài không phát hiện sao?

Bây giờ ông ấy nằm trên đất không động đậy gì, đối với điểm này rất kỳ quặc." "Chuyện như vậy thật sự hiếm thấy, tôi vừa rồi cũng đã thử gọi ông ấy dậy, nhưng tôi phát hiện hoàn toàn không có phản ứng." Lâm Hiên cảm thấy lúc này Vũ Nhị Gia ngã trên đất không phải là ngủ rồi chứ?

Không giống như đã bàn bạc trước đó.

Vốn đã bàn bạc ngã trên đất, chỉ cần có thể mời lang trung đến, Vũ Nhị Gia sẽ tỉnh lại, mục đích ban đầu là để cho chưởng quỹ một bài học, chứ không phải làm lớn chuyện.

Nhưng bây giờ xem bộ dạng của Vũ Nhị Gia không động đậy, cảm giác Vũ Nhị Gia hình như có chút nhập vai quá sâu, hoàn toàn không có vẻ gì là sẽ tỉnh.

Giống như Triệu lang trung nói, nằm ở đó một lúc rồi, không động đậy, tại sao lại nằm yên tĩnh như vậy?

Chẳng lẽ ngủ rồi, nhưng xem bộ dạng của ông ta không giống như ngủ.

Lâm Hiên lúc này đột nhiên có chút không quyết đoán được.

Lâm Hiên không biết Vũ Nhị Gia đã xảy ra chuyện gì, dù sao tất cả mọi chuyện kế hoạch không bằng thay đổi nhanh, trong lòng Lâm Hiên không khỏi nghĩ, chẳng lẽ rượu mà chưởng quỹ đó mang ra thật sự có vấn đề?

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì thật sự đã hại Vũ Nhị Gia rồi.

Không ngờ hợp tác diễn một màn khổ nhục kế, lại giả diễn thành thật.

Lâm Hiên lúc này đột nhiên cũng có chút căng thẳng, chờ đợi kết quả chẩn đoán của Triệu lang trung.

Chỉ thấy Triệu lang trung dùng tay nhẹ nhàng vê cây ngân châm mấy cái, sau đó lại tìm một huyệt vị trên người Vũ Nhị Gia, trực tiếp châm ngân châm xuống.

Lâm Hiên có chút không dám nhìn chưởng quỹ bị châm, nhưng lại có chút lo lắng cho Vũ Nhị Gia, trong sự mâu thuẫn này Lâm Hiên không thể không nhìn Triệu lang trung hành châm.

Vũ Nhị Gia nằm trên đất vốn lúc đầu đã bàn bạc xong với Lâm Hiên, giả vờ ngã trên đất như trúng độc để dạy dỗ chưởng quỹ.

Đối với tất cả những gì xảy ra bên trong đều rất rõ ràng, lời nói của mỗi người có mặt, ông cũng đều nghe thấy.

Vũ Nhị Gia cảm thấy Lâm Hiên này thật sự là một người túc trí đa mưu, lại có thể dùng một chiêu dạy dỗ chưởng quỹ.

Chưởng quỹ này ngày thường ở đây giỏi nhất là trò chó cậy gần nhà, bình thường đối xử với người khác như thế nào mọi người đều biết, cũng đã quen rồi.

Lúc đó Vũ Nhị Gia gia cảnh rất sung túc, nên chưởng quỹ đối với ông thường tươi cười chào đón.

Nhưng không ngờ bây giờ gia cảnh chỉ hơi sa sút một chút, chưởng quỹ này lại thay đổi sắc mặt, cũng ở đó chó cậy gần nhà.

Chương 410

Thấy chưởng quỹ dùng mánh khóe này lên đầu mình, Vũ Nhị Gia thật sự tức không chịu nổi, phải biết ngày thường ông thật sự là một người trượng nghĩa hào phóng.

Vũ Nhị Gia ở trấn này cũng là một nhân vật có tiếng tăm, làm sao có thể nuốt trôi cục tức này?

Tuy cũng biết làm như vậy có chút không tốt, nhưng cho rằng chỉ cần có thể cho chưởng quỹ này một bài học sâu sắc, không có gì không tốt, nên mới quyết định nằm trên đất giả vờ trúng độc.

Lúc đầu thì có thể, nhưng sau đó, Vũ Nhị Gia cảm thấy hình như thật sự có chỗ không thoải mái, chỉ cảm thấy trong bụng như sông cuộn biển gầm khó chịu.

Vì vậy dùng nội công đè nén sự khó chịu trong dạ dày xuống, nhưng cảm thấy đầu mình thật sự có chút choáng váng, thật sự cứ mơ màng nằm ở đó.

Thực ra ông thật sự muốn đứng dậy nói với Lâm Hiên cơ thể thật sự có chút không thoải mái rồi, nhưng khi định nói, lại không thể nói ra lời.

Vào lúc đó thật sự rất khao khát có một lang trung có thể đến đây, đến nỗi những chuyện sau đó thật sự không còn biết gì nữa.

Tại sao Triệu lang trung có thể quan sát thấy sự khác biệt của Vũ Nhị Gia, thực ra không phải như Lâm Hiên nói mọi chuyện đều không sao, ngược lại thật sự đã trúng độc.

Triệu lang trung vốn nghe lời Lý Anh Đức nói, tưởng rằng thật sự là dùng một màn khổ nhục kế, nhưng khi thấy Vũ Nhị Gia thật sự

trúng độc, biết suy nghĩ vừa rồi là sai lầm.

Lúc đầu cảm thấy bị kẹt ở giữa tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng khi châm ngân châm xuống, ngân châm lại bị cơ thể của Vũ Nhị Gia hút vào, chứng tỏ độc mà Vũ Nhị Gia trúng đã sâu rồi.

Triệu lang trung cảm thấy sự tình có chút nghiêm trọng, nếu không kịp thời chữa trị có thể thật sự có nguy hiểm đến tính mạng, vì vậy Triệu lang trung nói với Lâm Hiên: "Vị tiên sinh, tôi cảm thấy Vũ Nhị Gia thật sự trúng độc rồi, ngài thấy không?

Cây kim này lại bị cơ thể ông ấy hút vào, chỗ châm xuống màu sắc đã thay đổi rõ rệt." "Nếu tôi không đoán sai, khi tôi rút ngân châm ra, ngân châm nhất định sẽ biến thành màu đen." Lâm Hiên đối với lời nói của Triệu lang trung bán tín bán nghi, tưởng rằng Triệu lang trung đang phối hợp diễn kịch!

Nhưng phát hiện sắc mặt của Triệu lang trung hình như có chút không ổn.

Lâm Hiên cảm thấy Triệu lang trung rất nghiêm túc, cũng cảm thấy sự tình hình như có chút nghiêm trọng rồi, vì vậy Lâm Hiên nói với Triệu lang trung: "Triệu lang trung, về phương diện y thuật tôi không hiểu lắm, nhưng tôi cũng phát hiện cây ngân châm này quả thực có chút khác biệt, không biết độc mà Vũ Nhị Gia trúng có sâu không." Triệu lang trung vừa nói với Lâm Hiên vừa rút ngân châm từ trên người Vũ Nhị Gia ra, nhìn xem màu sắc cây kim quả nhiên đã biến thành màu đen, liền nói với Lâm Hiên: "Xem màu sắc ngân châm đã đen một nửa, có thể nói độc mà Vũ Nhị Gia trúng đã sâu rồi, tôi cảm thấy lúc này nên thông báo cho gia đình ông ấy." "Nếu không thông báo cho gia đình ông ấy, có nguy hiểm đến tính mạng tôi thật sự không gánh nổi đâu." Lâm Hiên nghe Triệu lang trung nói vậy, trong lòng thật sự giật mình một cái, không ngờ Vũ Nhị Gia thật sự trúng

độc?

Xem ra rượu đó thật sự có vấn đề.

Lâm Hiên lúc này đặc biệt căm hận chưởng quỹ trà lâu này, lại dám ở đây bán rượu giả, thật quá đáng giận!

Nếu mình và Vũ Nhị Gia hai người tiếp tục uống, vậy thì hai người bây giờ không phải sẽ có nguy hiểm đến tính mạng sao?

Xem bộ dạng của Vũ Nhị Gia bây giờ trúng độc đã sâu, không biết có thể kịp thời cứu chữa không?

Vì vậy Lâm Hiên nói với Triệu lang trung: "Triệu lang trung, phiền ông kiểm tra kỹ lưỡng xem độc mà Vũ Nhị Gia trúng có thể chữa khỏi không?" Triệu lang trung vì y thuật cũng khá cao siêu nhưng có một điểm không chắc chắn, đó là độc mà Vũ Nhị Gia trúng chủ yếu là loại độc gì, lúc đó đều phải đối chứng hạ dược.

Nếu biết Vũ Nhị Gia trúng độc gì thì dễ giải quyết rồi, vì vậy Triệu lang trung nói với Lâm Hiên: "Nếu để tôi biết Vũ Nhị Gia trúng loại độc gì thì dễ giải quyết rồi, tôi có thể đối chứng hạ dược." Lâm Hiên vừa nghe Triệu lang trung nói vậy, vội vàng quay mặt về phía chưởng quỹ: "Chưởng quỹ, lời Triệu lang trung nói ông đều nghe rồi chứ, lúc này còn gì để biện bạch nữa?" "Vừa rồi ông ở đó nói rượu của ông không có vấn đề, là người của tôi có vấn đề, nhưng ông cũng nghe chẩn đoán của Triệu lang trung rồi, sự đã đến nước này, xem ông nên làm thế nào?" Chưởng quỹ này vẫn luôn ở đó chăm chú quan sát từng cử chỉ của Triệu lang trung, lời nói của Triệu lang trung hắn đều nghe thấy, cũng phát hiện cây kim trong tay Triệu lang trung, quả thực đã đổi màu, biết đại sự không ổn.

Lúc này mặt hắn sắp xanh mét rồi, từ khi khai trương đến nay, lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, cũng có chút hoảng loạn tay chân.

Trước đó hắn vẫn luôn cho rằng Vũ Nhị Gia ở đó diễn kịch, nhưng nào ngờ Vũ Nhị Gia thật sự trúng độc.

Chưởng quỹ không ngờ pha rượu nhiều năm như vậy, lại cũng có lúc thất thủ, nếu đổi lại là một lão bách tính bình thường cũng được rồi, nhưng lại đổi thành một người như Vũ Nhị Gia.

Vậy chẳng phải là muốn lột một lớp da sao, lúc này hắn thật sự cảm thấy chuyện này hoàn toàn vượt quá khả năng của mình, chỉ có thể mời ra nhân vật lớn sau lưng.

Nhưng lúc này chưởng quỹ không đi mời gia đình của Vũ Nhị Gia cũng phải đi mời người trong nhà, vì nếu thật sự có mệnh hệ gì, vậy thì trà lâu này thật sự phải đóng cửa đại cát.

Hắn ở đó lắp bắp nói với Lâm Hiên: "Tôi... tôi... tôi cảm thấy Triệu lang trung nói đúng, phải biết trúng độc gì mới tốt, tôi sẽ nói cho Triệu lang trung biết tất cả các loại dược liệu tôi dùng để pha rượu, hy vọng có thể giúp được Triệu lang trung, tôi cũng sẽ cho người hầu đi mời phu nhân của Vũ Nhị Gia." Chưởng quỹ nói xong đoạn đó, vội vàng dùng tay lau mồ hôi trên trán rồi nói với người hầu bên cạnh: "Đừng có đứng đó nhìn nữa, mau đến phủ của Vũ Nhị Gia mời phu nhân đến đây, phải biết ở nhà ông ấy là phu nhân quản gia." "Chỉ cần thông báo cho đại quản gia của Vũ Nhị Gia, ông ấy sẽ thông báo cho phu nhân của Vũ Nhị Gia đến." Thực ra chưởng quỹ sự thật rất sợ phu nhân của Vũ Nhị Gia, phải biết vị Vũ phu nhân đó thật sự không phải là người dễ chọc, đừng nhìn Vũ Nhị Gia võ công cao cường, phu nhân của ông ấy tuyệt đối cao hơn Vũ Nhị Gia mấy bậc!

Ngày thường mọi người thà đắc tội Vũ Nhị Gia cũng không dám đắc tội Vũ phu nhân, vị Vũ phu nhân này ra tay khá nặng!

Tính tình cũng khá nóng nảy, không biết vị Vũ phu nhân này đến đây sẽ là cảnh tượng gì.

Thực ra lúc đầu, Lâm Hiên chủ trương thông báo cho gia đình của Vũ Nhị Gia, chưởng quỹ cũng không muốn đi thông báo, chỉ nghĩ rằng Vũ Nhị Gia chắc không có vấn đề gì lớn.

Vì vừa rồi ở đó phát hiện Vũ Nhị Gia nằm trên đất sắc mặt hồng hào, hô hấp bình thường, vừa nhìn là biết ở đó không bệnh giả bệnh, cũng cho rằng sẽ không có chuyện gì.

Nhưng khi mời Triệu lang trung đến, nghe một hồi chẩn đoán của Triệu lang trung mới hoảng loạn tay chân, phải biết Triệu lang trung này là người được phái đi mời từ trên trấn.

Một người rất có chính nghĩa, tuyệt đối sẽ không ở đây chẩn đoán sai, cho nên lúc này chưởng quỹ mới có chút hoảng loạn.

Bảo gia đinh của mình mau đi mời phu nhân của Vũ Nhị Gia, một con hổ cái cũng phải đi chọc, dù sao chuyện này liên quan đến tính mạng con người!

Lâm Hiên thấy chưởng quỹ hoảng hốt như vậy, biết sự tình thật sự có chút không ổn rồi, lúc này Lý Anh Đức bưng vò rượu mà Vũ Nhị Gia đã uống đến trước mặt Triệu lang trung.

Chương 411

Lý Anh Đức sợ chưởng quỹ này ở đó tiêu hủy chứng cứ, vậy thì lúc đó có trăm miệng cũng không thể biện bạch được.

Lý Anh Đức sợ nhất là Triệu chưởng quỹ này ở đó vu oan giá họa cho tiên sinh Lâm Hiên của hắn.

Phải biết ở đây uống rượu chỉ có tiên sinh và Vũ Nhị Gia.

Trước đó chưởng quỹ vẫn luôn khăng khăng không có vấn đề, là người có vấn đề.

Lúc đó Lâm Hiên ở đó đưa ra nhân chứng, vật chứng đều chứng minh trong sạch, nhưng bây giờ xảy ra vấn đề, nếu chưởng quỹ này đổ hết tội danh lên người tiên sinh, vậy thì tiên sinh thật sự nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Lý Anh Đức rất rõ mối quan hệ lợi hại trong đó, nhưng thấy Lâm Hiên bây giờ đang quan tâm đến Vũ Nhị Gia chứ không phải an nguy của mình, vậy thì với tư cách là tướng lĩnh thân cận của Lâm Hiên, Lý Anh Đức có nghĩa vụ phải chuẩn bị trước mọi thứ.

Lúc đầu cũng tưởng tiên sinh và tên côn đồ nhỏ này đang diễn kịch, vốn muốn lợi dụng thân phận của mình để giúp tiên sinh gây áp lực cho Triệu lang trung.

Tuy không biết tiên sinh tại sao lại muốn diễn một màn kịch, nhưng chỉ cần tiên sinh muốn, hắn rất sẵn lòng phối hợp với Lâm Hiên.

Nhưng khi nghe chẩn đoán của Triệu lang trung, phát hiện sự tình thật sự không giống như tưởng tượng, hóa ra rượu này thật sự có vấn đề.

Vũ Nhị Gia ngã trên đất cũng thật sự có nguy hiểm đến tính mạng, nếu chuyện này đã đến mức nguy hiểm đến tính mạng, vậy chứng tỏ chuyện đã lớn rồi.

Hắn đoán bước tiếp theo, thấy chưởng quỹ cũng không phải là người hiền lành, nhất định sẽ cố gắng thoái thác trách nhiệm, cho nên mới vội vàng lấy rượu, bảo vệ tốt chứng cứ.

Vừa rồi Triệu lang trung cũng đã nói, nếu để ông biết Vũ Nhị Gia trúng độc gì, vậy thì Triệu lang trung có thể giải độc tốt, rượu này không nghi ngờ gì lại trở thành trọng điểm.

Cho nên bây giờ Lý Anh Đức phải bảo vệ tốt vò rượu này, đây không phải là một vò rượu đơn giản, đối với Lâm Hiên khá quan trọng, cũng liên quan đến an toàn tính mạng của Vũ Nhị Gia.

Chưởng quỹ thực ra cũng muốn lấy vò rượu đó, nhưng ra tay dù sao cũng chậm hơn một chút, không ngờ Lý Anh Đức lại phản ứng nhanh như vậy.

Hắn ra hiệu cho gia đinh lấy vò rượu đi, nhưng những gia đinh đó căn bản không lĩnh hội được ý của chưởng quỹ.

Gia đinh của hắn lúc đó muốn ra tay lấy vò rượu, nhưng hoàn toàn không phải là đối thủ của Lý Anh Đức.

Phải biết cánh tay của Lý Anh Đức khá có sức mạnh, đối phó với mấy gia đinh mà nói, căn bản không phải là đối thủ của Lý Anh Đức.

Lý Anh Đức mang rượu đến trước mặt Triệu lang trung, nói với ông: “Triệu lang trung, mau xem vò rượu này là vò rượu mà Vũ Nhị Gia và tiên sinh nhà tôi đã uống, không biết có thể nghiệm ra thành phần bên trong không?” Triệu lang trung vừa nói với chưởng quỹ, bảo hắn nói thành phần rượu, nhưng chưởng quỹ đó đang bận bảo gia đinh đi mời phu nhân của Vũ Nhị Gia.

Hoàn toàn không để ý đến Triệu lang trung, Triệu lang trung thật sự có chút sốt ruột, nếu có thể trong thời gian ngắn nhất biết được thành phần rượu, hoàn toàn có thể giải độc cho Vũ Nhị Gia.

Nhưng chưởng quỹ lại không muốn cứu người trong thời gian đầu tiên, lại muốn thông báo cho gia quyến trong thời gian đầu tiên, Triệu chưởng quỹ thật sự không hiểu não của chưởng quỹ này không phải bị cửa kẹp chứ?

Lại quên mất chuyện quan trọng như vậy, đây là chuyện liên quan đến tính mạng con người!

Cũng có lẽ chưởng quỹ này vẫn luôn cho rằng rượu của mình không có vấn đề, muốn ở đó thoái thác trách nhiệm.

Mối quan hệ trong đó thật sự phức tạp, Triệu lang trung không có tâm trí quan tâm đến chuyện khác, bây giờ tất cả tâm tư đều đặt vào việc làm thế nào để giúp Vũ Nhị Gia giải độc.

Khi thấy Lý Anh Đức mang vò rượu đến, cảm thấy Lý Anh Đức này thật sự đầu óc phản ứng quá nhanh, Lý Anh Đức này cũng xem tính mạng con người quan trọng như vậy, Triệu lang trung thật sự rất bội phục Lý Anh Đức.

Thấy Lý Anh Đức mang rượu đến, Triệu lang trung cảm thấy Lâm Hiên và Lý Anh Đức này thật sự không phải người bình thường!

Nghe nói chuyện biết là người kinh đô.

Triệu lang trung thật sự cảm thấy người từ nơi lớn ra thật sự rất khác biệt, ông nói với Lý Anh Đức: "Vò rượu này của cậu mang đến rất đúng lúc, tôi sẽ kiểm tra kỹ thành phần bên trong, xem Vũ Nhị Gia trúng độc gì." "Tôi vốn tưởng chưởng quỹ sẽ kịp thời nói cho tôi biết thành phần rượu, xem ra hắn đang bận túi bụi, tôi cũng không tiện làm phiền." "Nếu người ta không quan tâm đến an nguy của Vũ Nhị Gia,

vậy thì chỉ có thể chúng ta tự mình giúp Vũ Nhị Gia giải độc thôi." Lâm Hiên ở bên cạnh nghe ý của Triệu lang trung, cũng cảm thấy chưởng quỹ này thật sự có chút không đàng hoàng, tuy đã nhiều lần nhấn mạnh muốn thông báo cho gia đình của Vũ Nhị Gia.

Trước đó chưởng quỹ căn bản không hề động lòng, ở đó muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, bây giờ nghe Triệu lang trung nói vậy lập tức hoảng loạn.

Nhưng lại bận nhầm chỗ, lúc đó không chỉ nên đi thông báo cho gia đình của Vũ Nhị Gia, mà nên kịp thời nói cho biết thành phần rượu.

Ngay cả Triệu lang trung ở bên cạnh cũng có thể phân biệt được cái nào nặng cái nào nhẹ, chưởng quỹ đó lại ngay cả chuyện này cũng không phân biệt rõ sao?

Chưởng quỹ này căn bản không coi tính mạng con người ra gì, có lẽ bây giờ vẫn đang cân nhắc chuyện đó không phải là do rượu có vấn đề?

Lâm Hiên cảm thấy mạch não của chưởng quỹ này khá có vấn đề rồi, Lâm Hiên quay đầu nói với Lý Anh Đức: "Vò rượu trong lòng cậu nhất định phải bảo vệ tốt, ta vừa rồi vì quá quan tâm đến an nguy của Vũ Nhị Gia mà không phân phó cho cậu bảo vệ tốt vò rượu, nhưng cậu lại phản ứng nhanh như vậy, thật sự đáng khen ngợi." Nói thật, Lâm Hiên thật sự không ngờ Lý Anh Đức sẽ phản ứng nhanh như vậy, cứ tưởng Lý Anh Đức là một thiếu niên khá lỗ mãng.

Nhưng thấy Lý Anh Đức phản ứng nhanh như vậy, suy nghĩ vấn đề cũng khá chu toàn, cảm thấy rất hài lòng.

Xem ra con người thật sự cần phải rèn luyện, nếu không trải qua một số rèn luyện, con người thật sự sẽ không trưởng thành.

Giống như Lý Anh Đức lúc đầu ở bên cạnh mình, không phải cũng không hiểu gì sao?

Nhưng trải qua cùng mình ra sinh vào tử như vậy đã khiến hắn trưởng thành.

Thấy Lý Anh Đức có thay đổi lớn như vậy, trong lòng Lâm Hiên thật cảm thấy rất an ủi.

Chương 412

Lâm Hiên lại nói với Lý Anh Đức: "Ta thật sự không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy, xem ra chuyến đi đầu tiên của chúng ta có chút không thuận lợi, bây giờ chỉ có hai chúng ta ở đây, chỗ nào ta không để ý đến nhất định cậu phải giúp ta." Lý Anh Đức: "Tiên sinh nói rất đúng, lần đầu tiên chúng ta ra ngoài có chút không thuận lợi." Lý Anh Đức nói tiếp: "Nhưng ta tin rằng quý nhân như ngài nhất định sẽ gặp dữ hóa lành, không có gì đáng ngại." Thực ra lúc này Lâm Hiên thật sự cảm thấy hơi rối.

Nhân lực hiện tại quá thiếu, chỉ có một mình Lý Anh Đức bên cạnh khiến hắn có chút lúng túng.

Nếu sớm biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này, hắn đã không chỉ dẫn theo một mình Lý Anh Đức mà sẽ gọi thêm một người nữa.

Lý Anh Đức lúc này phải kiêm nhiệm nhiều việc, vừa phải phối hợp với Lâm Hiên, vừa phải bảo vệ vò rượu trong tay, thật có cảm giác phân thân hữu thuật cũng không xuể.

Lúc này, tên tiểu nhị trong trà lâu bước tới, nói với Lâm Hiên và Lý Anh Đức: "Hai vị tiên sinh, nếu cảm thấy tiểu nhị ta đây được việc, hai vị có thể tùy thời sai bảo, ta nhất định sẽ có mặt ngay lập tức." Thực ra, tên tiểu nhị này là một người có lòng chính nghĩa.

Không biết vì sao, hắn lại có cảm tình đặc biệt với Lâm Hiên và Lý Anh Đức, cảm thấy hai người này không phải người tầm thường.

Chỉ qua lời nói và cách hành sự cũng có thể nhận ra điều đó.

Phải biết rằng, tuy thân phận của hắn rất nhỏ bé, nhưng ở trong quán trà này, hắn cũng đã gặp qua không ít người, biết được người thế nào thì làm việc thế nào.

Hai vị tiên sinh trước mắt vừa nhìn đã biết là người làm đại sự.

Hắn đã sớm ngứa mắt lão chưởng quỹ kia rồi.

Vì vậy, khi nãy chưởng quỹ ra lệnh cho gia đinh làm việc, hắn đã cố gắng nấp ở phía sau để không bị chưởng quỹ phát hiện.

Tiểu nhị cũng rất rõ ràng, lúc này nên chọn phe để đứng.

Hắn cũng hiểu rằng, việc chọn đứng về phía Lâm Hiên có nghĩa là hắn không thể tiếp tục ở lại trà lâu này nữa.

Bây giờ, hắn chỉ hy vọng Lâm Hiên có thể tin tưởng mình, để sự lựa chọn này không uổng phí.

Lúc này, hắn thật sự đang đánh cược.

Nếu Lâm Hiên không tin tưởng, sau này hắn thật sự không thể lăn lộn ở nơi này được nữa.

Dù sao thì chưởng quỹ trà lâu cũng có chút thế lực, đặc biệt là kẻ đứng sau lưng ông ta.

Lâm Hiên và Lý Anh Đức trước mắt trông có vẻ thân phận bất phàm, không biết có thể giữ hắn lại được không?

Tiểu nhị cảm thấy đây là lần đầu tiên mình đưa ra một lựa chọn khó khăn đến vậy, nhưng hắn tin rằng lần này mình đã không đi sai đường.

Hắn cũng nghe được cuộc nói chuyện của Lâm Hiên và Lý Anh Đức, biết rằng họ đang thiếu người, tên tiểu nhị muốn giúp đỡ nên mới bước ra nói như vậy.

Lâm Hiên không ngờ tên tiểu nhị lại tin tưởng mình đến thế.

Hắn cũng biết rõ, lúc này tiểu nhị chọn đứng về phía mình, đồng nghĩa với việc đã trở thành kẻ địch của chưởng quỹ.

Không biết vì sao tên tiểu nhị này lại có khí phách lớn như vậy.

Vốn dĩ hắn còn lo rằng tên tiểu nhị này có giở trò khôn vặt hay không.

Nhưng trước đó, tên tiểu nhị đã thể hiện sự yêu thích được làm việc cùng hắn, vì vậy Lâm Hiên tạm thời gạt bỏ lòng đề phòng.

Hắn thầm nghĩ, lúc này đang thiếu người, có hắn ở đây, có lẽ thật sự có thể giúp được việc.

Thế là Lâm Hiên nói với tiểu nhị: "Ta thật không ngờ ngươi lại có thể đứng ra giúp ta." "Trong lòng ta thực sự rất cảm kích." Tiểu nhị vừa nghe Lâm Hiên nói vậy, vội vàng đáp lời: "Tiên sinh nói gì vậy?

Ta chỉ là một hạ nhân, thật sự không cần phải khách sáo với ta như vậy, ta biết ngài là quý nhân.

Cả đời này, tiểu nhị ta chưa từng đưa ra quyết định trọng đại nào, nhưng ta cảm thấy quyết định lần này của ta nhất định là chính xác.

Ta tin vào mắt nhìn người của mình, ta thấy tiên sinh ngài là người tốt!" Chưởng quỹ trà lâu thấy tiểu nhị lúc này lại đi đến bên cạnh Lâm Hiên, tức đến nỗi mũi cũng muốn lệch đi.

Lão chưởng quỹ thầm nghĩ, tuy ngày thường có lúc đối xử với đám tiểu nhị này có phần hà khắc, nhưng dù sao cũng đã nuôi ăn nuôi uống chúng bao nhiêu năm nay.

Nếu không phải vì mưu sinh, tìm cho chúng cái công việc này, e rằng cả nhà chúng giờ này đã bữa đói bữa no rồi.

Tuy công việc có phần vất vả, nhưng tháng nào lão cũng trả tiền công đúng hạn.

Nếu không có những đồng bạc đó làm chỗ dựa, e rằng người nhà chúng đã có người chết đói từ lâu.

Thật sự là nuôi phải một con sói mắt trắng, dùng bạc nuôi nó bao nhiêu năm, vậy mà lúc xảy ra chuyện lại chạy sang phe người khác.

Lão thật sự tức không chịu nổi, liền chỉ vào mặt tiểu nhị mắng: "Đồ sói mắt trắng, ta nuôi ngươi bao nhiêu năm, vậy mà lúc xảy ra chuyện lại chạy sang phe người khác, ngươi nói cho ta biết, tại sao?" Tiểu nhị vốn đang nói chuyện với Lâm Hiên, không ngờ lão chưởng quỹ lại nhìn thấy.

Lão ta không lo giải quyết chuyện của mình, ngay cả việc Triệu lang trung bảo lão đưa công thức rượu cho ông ta, lão cũng không màng tới, vậy mà lại ở đây nổi giận với hắn.

Chương 413

Tiểu nhị kéo lại ống quần, dáng vẻ như đã quyết tâm đến cùng, nói với chưởng quỹ trà lâu: “Ta nói cho ngươi biết, tại sao ta lại là đồ sói mắt trắng?

Bao nhiêu năm nay, việc kinh doanh của trà lâu chúng ta cũng khá phát đạt, tiểu nhị ta đây bận rộn ngược xuôi.

Ngày thường có việc thì ngươi thúc ta làm cho nhanh, không có việc thì ngươi lại kiếm thêm việc cho ta làm, ngày nào cũng bắt ta làm thêm giờ.

Ngươi hận không thể vắt kiệt hết sức lực của ta mới vừa lòng.

Tiền công tuy mỗi tháng đều phát đúng hạn, nhưng số lượng lại không đúng.

Mỗi lần ta hỏi tại sao lại thiếu, ngươi đều nói là tiền rượu trong trà lâu, tiền trà, tiền gạo không tính vào.

Phải biết rằng lúc đầu chúng ta đã thỏa thuận rõ ràng rồi mà, bao ăn ở, mọi thứ không tính vào tiền công.

Ta chính vì điều kiện ưu đãi như vậy mới đến đây làm việc.

Nào ngờ cuối tháng ngươi lại trừ hết những thứ đó vào tiền công của ta, ta thật sự cảm thấy bất công.

Nhưng biết làm sao được, gia đình đang chờ khoản thu nhập đó, không còn cách nào khác, ta đành phải nuốt giận vào trong mà ở lại đây bao nhiêu năm.

Lão chưởng quỹ nhà ngươi làm việc cũng quá không trượng nghĩa rồi.

Đều là người cùng làng cùng xóm mà lại có thể nhìn mặt bắt hình dong như vậy.

Thấy túi tiền của ai căng phồng một chút thì ngươi tươi cười niềm nở.

Thấy người nào trong túi không có bạc thì ngươi lại muốn đuổi người ta ra khỏi quán.

Ta thật sự đã nhịn lâu lắm rồi, bây giờ ta không thể nhịn được nữa.

Bây giờ gặp được Lâm tiên sinh, ta cảm thấy Lâm tiên sinh thực sự là một người tốt.

Gặp được người tốt như vậy, ta sao có thể không đi theo chứ?

Tuy chúng ta là đồng hương, nhưng ngươi giàu mà bất nhân, ta nhìn không quen.

Tiểu nhị ta cả đời này đã sống quá uất ức rồi." Nói đến đây, tiểu nhị cảm thấy có chút nghẹn ngào.

Đúng là cả đời hắn sống rất uất ức.

Đừng nhìn hắn bây giờ chỉ là một tên tiểu nhị, phải biết rằng hắn cũng từng là người đọc sách thánh hiền.

Chỉ vì tham gia mấy lần thi hương đều không đỗ, nên mới ra nông nỗi này.

Thực ra hắn cũng không muốn đi bưng trà rót nước cho người khác, nhưng tất cả đều do cuộc sống ép buộc.

Hơn nữa, bây giờ đã có tuổi, không còn đọc sách được nữa, hắn cũng cảm thấy mình không có tài cán gì.

Hắn đã từ bỏ ý định đọc sách ngày xưa, ở đây làm công việc chân tay.

Thực ra trong lòng hắn vẫn có chút không cam tâm, cũng muốn tiếp tục đọc sách, nhưng gia đình lại không ủng hộ.

Hơn nữa, hắn đã cưới vợ sinh con, có nhiều ràng buộc, việc cầm lại sách vở là hoàn toàn không thể.

Vì vậy, tên tiểu nhị này thật không phải là người tầm thường, dù sao cũng là người từng đọc sách, nên khi nói chuyện mới có thể mạch lạc, rõ ràng như vậy.

Tiểu nhị nói tiếp: "Bây giờ ta cuối cùng cũng có thể đường đường chính chính làm người rồi, ta cảm thấy lựa chọn này của ta không sai!" Chưởng quỹ nghe một tràng lời lẽ của tiểu nhị mà kinh ngạc đến ngây người.

Hoàn toàn không ngờ một tên tiểu nhị ngày thường trông có vẻ dễ bắt nạt lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Nếu là những kẻ ngày thường hay la lối làm ra chuyện này thì lão cũng không ngạc nhiên, nhưng một người ít nói như hắn lại làm ra chuyện như vậy mới khiến người ta bất ngờ.

Lão định mở miệng nói tiếp, vừa rồi lão còn bảo tiểu nhị mang rượu cho Vũ Nhị Gia, tên tiểu nhị này lại là một nhân chứng rất quan trọng.

Nếu thật sự đắc tội với hắn, e rằng lão thật sự sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Tuy bây giờ lão không thừa nhận vò rượu có vấn đề, đang cố gắng giãy giụa lần cuối, nên không thể không cân nhắc đến phương diện này.

Lời nói đến bên miệng lại bị lão nuốt trở về, chỉ có thể nén giận trong lòng.

Đợi Lâm Hiên đi rồi, nhất định phải xử lý tên tiểu nhị này một

trận ra trò, khiến hắn ngoan ngoãn ngậm miệng lại!

Khiến người nhà hắn phải trả giá cũng được.

Chương 414

Lòng dạ của lão chưởng quỹ này thật độc như rắn rết!

Người kinh ngạc tại hiện trường không chỉ có một mình chưởng quỹ, ngay cả Lâm Hiên và Lý Anh Đức cũng không ngờ tên tiểu nhị này lại có thể nói ra một tràng lời lẽ như vậy.

Lâm Hiên thật sự cảm thấy, con người ta ngày thường làm việc đừng nên làm quá tuyệt tình, nếu không khi thật sự gặp chuyện, đúng là tường đổ mọi người đẩy.

Giống như tên tiểu nhị này, vì ngày thường đã không ưa một số hành vi của chưởng quỹ, cộng thêm việc lão chưởng quỹ này làm việc quá hà khắc, làm nguội lạnh lòng người.

Cho nên khi chưởng quỹ gặp chuyện, tiểu nhị mới chọn đứng về phía Lâm Hiên và Lý Anh Đức.

Lâm Hiên thấy tiểu nhị lúc này đứng về phía mình, thật giống như than sưởi ấm trong ngày tuyết, đúng lúc hắn đang thiếu người.

Thế là hắn nói với tiểu nhị: "Ta thật không ngờ ngươi lại kiên định chọn đứng về phía ta như vậy." "Phải biết rằng, ta là người nơi khác, ngươi phải chịu trách nhiệm với cuộc sống sau này của mình đấy." "Dù sao ngươi cũng có gia đình, vợ con.

Hôm nay ngươi đã chọn đứng về phía ta, vậy ta cũng cho ngươi một lời đảm bảo.

Chỉ cần sau này ta đi đâu, ta nhất định sẽ mang ngươi theo!

Ta có một miếng ăn, tuyệt đối sẽ không để ngươi đói.

Ngươi đã trở thành người của ta, ta nhất định sẽ có trách nhiệm với ngươi." "Ta rất trịnh trọng nói với ngươi, sau này ngươi là người

của Lâm tiên sinh ta rồi.

Hôm nay ngươi chọn tin tưởng ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi ngươi!" Lâm Hiên là một người rất coi trọng lời hứa, hôm nay đã hứa với tiểu nhị như vậy, hắn cũng sẽ làm được.

Hơn nữa, sắp xếp cho một người như vậy, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Sắp xếp cho hắn một vị trí bất kỳ trong đại doanh cũng tốt hơn ở trà lâu này.

Lâm Hiên hoàn toàn có đủ tự tin để nói như vậy.

Nghe Lâm Hiên nói vậy, tiểu nhị cảm thấy vô cùng kích động.

Không ngờ Lâm Hiên lại trọng dụng mình như vậy!

Cho hắn một lời hứa như thế, tuy chỉ là lời hứa miệng, nhưng đối với tiểu nhị đã là quá đủ rồi.

Tiểu nhị nói với Lâm Hiên: "Thật không ngờ tiên sinh lại có thể cho ta một lời hứa như vậy.

Ngài đã cho ta lời hứa, vậy ta nhất định sẽ theo ngài tốt hơn." Chưởng quỹ trà lâu thấy tiểu nhị và Lâm Hiên qua lại với nhau, tức đến nỗi muốn bóp chết tên tiểu nhị!

Tuy nghĩ vậy nhưng lão không dám làm, lão cũng biết mình có thể bóp chết tiểu nhị, nhưng Lâm Hiên thì sao?

Hắn có để lão làm chuyện vi phạm pháp luật đó không?

Vừa rồi Lâm Hiên đã nói rõ, từ nay về sau tiểu nhị là người của hắn, ai dám động đến tiểu nhị nữa chứ?

Lúc này, tên tiểu nhị này thật sự đã bám được vào một chỗ dựa lớn.

Tuy Lâm Hiên không nói rõ thân phận của mình, nhưng chưởng quỹ trà lâu cũng biết vị tiên sinh này thật sự không phải người tầm thường.

Xem ra tên tiểu nhị này thật biết thời thế, tìm được một cây đại thụ như vậy, cũng chẳng trách lúc này lại đứng về phía vị tiên sinh kia.

Chưởng quỹ lúc này trong lòng vô cùng tức giận, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, có nỗi khổ không nói ra được.

Lúc này, Triệu lang trung bên cạnh nói với Lâm Hiên: "Chúng ta không thể cứ để Vũ Nhị Gia nằm trên đất mãi được, mau đưa ông ấy xuống đi, ta thấy dưới đất có vẻ hơi lạnh.

Ông ấy đã nằm đó khá lâu rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng." Nếu Triệu lang trung không nhắc, Lâm Hiên thật sự đã quên mất!

Ban đầu hắn chỉ nghĩ Vũ Nhị Gia đang giả vờ ngất, tưởng không có chuyện gì.

Hoặc là sau đó nhập vai quá sâu mà ngủ quên mất.

Nhưng kể từ khi Triệu lang trung chẩn đoán Vũ Nhị Gia đã trúng độc rất sâu, hắn mới biết sự tình không ổn.

Khi nghe Triệu lang trung nói muốn đưa Vũ Nhị Gia đi, Lâm Hiên có chút khó xử, không biết nên đưa Vũ Nhị Gia đi đâu.

Phải biết rằng trong phòng bao ăn uống này thật sự không có chỗ nào để đặt ông ấy, chẳng lẽ lại đưa Vũ Nhị Gia lên ghế sao?

Lâm Hiên cảm thấy lúc này tốt nhất nên đưa Vũ Nhị Gia về nhà, như vậy cũng an toàn hơn một chút.

Dù sao cũng có người nhà bên cạnh, có chuyện gì cũng dễ dàng trao đổi kịp thời.

Giống như bây giờ, nếu Vũ Nhị Gia thật sự xảy ra chuyện, e rằng hắn cũng không thoát khỏi liên quan.

Chương 415

Tuy có tiểu nhị làm chứng, không phải là chuyện của hắn.

Nhưng dù sao Vũ Nhị Gia cũng uống rượu cùng hắn!

Nếu người nhà ông ta là người hiểu chuyện thì còn đỡ.

Nếu gặp phải người ngang ngược, không nói lý lẽ, e rằng thật sự có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Lâm Hiên lúc này thật sự cảm thấy đau đầu, không ngờ chỉ đi ăn một bữa cơm lại gặp phải chuyện như vậy.

Vốn tưởng chỉ là diễn kịch cho qua, nào ngờ lại giả thành thật.

Trên đời lại có chuyện trùng hợp đến thế, đều để Lâm Hiên gặp phải, hắn thật sự cảm thấy có chút xui xẻo!

Chẳng lẽ là cây to đón gió, hay là trong cõi u minh đã có sự sắp đặt?

Chỉ mong mọi chuyện có thể gặp dữ hóa lành, cũng mong Vũ Nhị Gia thật sự không sao.

Lâm Hiên nói với Triệu lang trung: "Triệu lang trung, ngài xem nên đưa Vũ Nhị Gia đi đâu?

Ngài cũng thấy rồi, trong phòng bao thật sự không có chỗ.

Hay là ta đưa Vũ Nhị Gia về nhà nhé?" Triệu lang trung vừa nghe Lâm Hiên nói vậy, cảm thấy không ổn, liền lắc đầu nói với Lâm Hiên: "Bây giờ Vũ Nhị Gia không thể đi đâu được, chỉ có thể ở lại trà lâu.

Hiện tại thật sự không thích hợp để di chuyển, nếu di chuyển không cẩn thận sẽ làm tăng tốc độ trúng độc." Thực ra Triệu lang trung nói vậy chủ yếu là không muốn Lâm Hiên đưa Vũ Nhị Gia về

nhà ông ta.

Phải biết rằng, vợ của Vũ Nhị Gia không phải là người bình thường.

Nếu lúc này đưa Vũ Nhị Gia về nhà, vị phu nhân họ Võ kia chẳng phải sẽ ăn tươi nuốt sống Lâm Hiên sao.

Hơn nữa, sự việc xảy ra ở trà lâu, nếu dễ dàng đưa Vũ Nhị Gia về phủ như vậy, sau này chưởng quỹ trà lâu không nhận nợ thì phải làm sao?

Lâm Hiên trông có vẻ là một người chính nghĩa, sẽ không làm ra chuyện như vậy, nhưng chưởng quỹ trà lâu thì khó nói.

Lão ta là một kẻ vô lại chính hiệu!

Cho dù bây giờ Vũ Nhị Gia có thể di chuyển tùy tiện, Triệu lang trung cũng không đồng ý để Lâm Hiên làm vậy, ông ta làm vậy là vì nghĩ cho Lâm Hiên.

Nhìn lão chưởng quỹ bây giờ vẫn chưa chịu đưa ra công thức rượu, biết là muốn chối bay chối biến, không chừng còn muốn chối đến cùng.

Vì vậy Triệu lang trung mới nói bây giờ Vũ Nhị Gia không thích hợp di chuyển.

Nếu những lời này do Lâm Hiên nói ra, e rằng sẽ khiến người ta sinh nghi.

Nhưng câu nói này do Triệu lang trung nói ra, Triệu lang trung lại là người mà chưởng quỹ mời đến, nên lời nói của ông ta là thích hợp nhất.

Lúc này, chưởng quỹ cũng không ngờ Triệu lang trung lại giúp Lâm Hiên nói chuyện.

Nếu để lão ta biết Triệu lang trung đang giúp Lâm Hiên, e rằng lão cũng sẽ tức đến phát điên.

Phải công nhận, Triệu lang trung này rất biết nhìn thời thế.

Lâm Hiên nghe Triệu lang trung nói vậy cũng biết mình nên làm thế nào.

Vừa rồi khi nói những lời đó với Triệu lang trung, trong lòng hắn cũng có chút hối hận.

Hắn cũng nghĩ, nếu lúc này đưa Vũ Nhị Gia về nhà, vậy lão chưởng quỹ trà lâu có giở trò quỵt nợ không?

Nếu lão ta quỵt nợ, vậy thì thật phiền phức.

Hắn cũng cảm thấy những lời vừa rồi của mình có chút không thỏa đáng.

Vì hắn chỉ đơn thuần xuất phát từ góc độ của Vũ Nhị Gia, cảm thấy Vũ Nhị Gia bây giờ nằm trên đất thật không ổn, mà đến giờ người nhà ông ta vẫn chưa có ai tới.

Lâm Hiên mới nhất thời nóng đầu mà nói ra những lời như vậy, vừa nói ra đã cảm thấy hối hận.

Vạn vạn không ngờ Triệu lang trung lại phủ định ý kiến đó, khiến tảng đá trong lòng hắn cuối cùng cũng được đặt xuống.

Hắn cũng không ngờ Triệu lang trung lại đứng về phía mình, nhưng lời nói của Triệu lang trung khiến hắn cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Lâm Hiên nói với Triệu lang trung: "Lời đề nghị vừa rồi của Triệu lang trung rất đúng, ta cũng nghĩ lời nói của ta vừa rồi có chút không thỏa đáng.

Vũ Nhị Gia bây giờ thật sự không thể đưa về nhà được.

Chương 416

Vừa rồi chưởng quỹ đã sai gia đinh đến phủ của Vũ Nhị Gia mời phu nhân của ông ấy.

Không biết lúc này phu nhân của ông ấy đã đến chưa nhỉ?" "Ta không biết từ trà lâu đến phủ cần bao lâu, nếu vợ ông ấy có thể đến trong thời gian ngắn như vậy thì tốt quá.

Dù sao ở đây đều là người ngoài, không có người nhà.

Nếu có một người nhà ở đây, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn rất nhiều." Triệu lang trung nghe Lâm Hiên nói vậy, liền đáp: "Phủ của Vũ Nhị Gia cách đây không xa, có lẽ gia đinh đã đến phủ của ông ấy rồi.

Vị phu nhân đó nhất định sẽ đến trong thời gian ngắn nhất, phải biết rằng tình cảm của hai người họ rất tốt.

Phu nhân nghe tin Vũ Nhị Gia ngã xuống đất sẽ lao đến đây ngay lập tức.

Ta cũng biết vị Võ phu nhân này là người nóng tính, không chừng lúc này đang vội vã chạy đến đây." Lâm Hiên nói: "Tốt nhất là phu nhân của ông ấy có thể đến nhanh một chút, dù sao cũng có một số chuyện cần thương lượng với bà ấy." Hiện tại có một vấn đề phiền phức là Vũ Nhị Gia đang ngã trên đất, Võ phu nhân cũng chưa đến, không thể để ông ấy cứ nằm đó mãi.

Cần phải sắp xếp cho Vũ Nhị Gia một nơi thoải mái hơn.

Lâm Hiên không quen thuộc nơi này lắm.

Nhưng Triệu lang trung biết, bên cạnh trà lâu này là một lữ điếm, ở đó có chỗ.

Chỉ không biết tại sao lão chưởng quỹ lại cứ đứng đó không nhúc nhích.

Nhìn thái độ của lão chưởng quỹ, biết là lão ta muốn trốn tránh trách nhiệm.

Triệu lang trung là một người có lòng nhân ái, thấy Lâm Hiên lo lắng đi đi lại lại mà chưởng quỹ lại không nói một lời, ông có chút không nhìn nổi nữa, bèn nói với chưởng quỹ: "Chưởng quỹ, phòng bao bên cạnh không phải có chỗ ở sao?

Lẽ nào lúc này không nên đưa Vũ Nhị Gia sang đó sao?" "Dù sao chuyện cũng xảy ra ở trà lâu của ngươi, ngươi không muốn quản cũng phải quản." Thực ra chưởng quỹ trà lâu không phải là không muốn lo chuyện của Vũ Nhị Gia, mà là lão có chút hoảng loạn, không biết bây giờ nên làm thế nào.

Vì lão cũng chỉ là người làm công cho người khác, nếu để kẻ chống lưng sau lưng lão biết chuyện này thì phải làm sao?

Hơn nữa, vừa rồi tiểu nhị lại đứng về phía Lâm Hiên khiến lão cảm thấy vô cùng tức giận, có chút không biết nên làm gì.

Tuy người khác đều cho rằng lão là một tay lão luyện từng trải, nhưng lão biết trong lòng mình thật sự có chút hoảng sợ.

Khi nghe Triệu lang trung nói vậy, lão cũng ý thức được lúc này nên sắp xếp một chỗ cho Vũ Nhị Gia.

Hiện tại, người nhà của Vũ Nhị Gia vẫn chưa tới.

Nếu có thể sắp xếp ổn thỏa cho Vũ Nhị Gia, không chừng vị phu nhân hung dữ kia sẽ tha cho lão.

Lão vội vàng bước lên phía trước nói với Triệu lang trung: "Triệu lang trung dặn dò thật đúng quá, ta cũng đang định nói đây.

Nhưng không biết vì sao, chân của ta hình như không nghe lời sai khiến nữa, cũng không biết là chuyện gì.” Lâm Hiên nghe chưởng quỹ nói vậy, thầm nghĩ lão ta lại đang tìm cớ.

Hoặc có lẽ thật sự giống như lời lão chưởng quỹ nói, chân của lão thật sự không nghe lời sai khiến?

Chưởng quỹ vừa nói xong câu đó, vội vàng buông tay gia đinh ra, vì vừa rồi gia đinh quả thực đang đỡ lão.

Nếu không có đám gia đinh này đỡ, e rằng lão đã sớm ngã xuống đất.

Chưởng quỹ buông tay gia đinh, thử đi về phía trước vài bước, vừa mới đi được một bước đã “phịch” một tiếng ngã xuống.

Lâm Hiên vừa thấy chưởng quỹ ngã xuống đất, mới biết lời nói của chưởng quỹ vừa rồi là thật.

Xem ra chân của lão thật sự không nghe lời sai khiến, hóa ra mình đã trách oan lão.

Chưởng quỹ ngã trên đất cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, không biết đã xảy ra chuyện gì một lúc.

Bây giờ thật sự không giả vờ được nữa, thôi thì ta cũng ngã xuống đất vậy, cảm giác nằm trên đất cũng thoải mái.

Triệu lang trung vừa thấy chưởng quỹ ngã xuống đất, vội vàng tiến lên xem xét.

Phải biết rằng lang trung có sẵn ở đây, không cần phải ra ngoài mời.

Đám gia đinh thấy chưởng quỹ ngã xuống đất cũng cuống cuồng bắt đầu đỡ lão.

Triệu lang trung thấy đám gia đinh này lóng ngóng đỡ chưởng quỹ,

liền hét lớn một tiếng: "Tất cả dừng tay cho ta, lúc này tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ!" Đám gia đinh nghe Triệu lang trung nói vậy, có người liền buông tay ra.

Nhưng có gia đinh lại như không nghe thấy, vẫn muốn tiến lên đỡ chưởng quỹ.

Chưởng quỹ lúc này hình như cũng không nói ra lời được nữa.

Vì bây giờ toàn thân lão rã rời, cả người đang đổ mồ hôi, nói cũng không ra hơi.

Chương 417

Triệu lang trung thấy có gia đinh không nghe lời, lúc đó vội vàng lớn tiếng với những gia đinh không nghe lời đó: "Không muốn chưởng quỹ của các ngươi đứng dậy nữa à?

Nếu muốn thì đừng có tiếp tục đỡ chưởng quỹ nữa!" Triệu lang trung ghét nhất là những người không nghe lời, và những người nghi ngờ y thuật của mình!

Vừa rồi ông dặn những người này không được động đến chưởng quỹ là có lý do, vì ông là người hiểu y thuật, đương nhiên hiểu rõ sự tình bên trong.

Bây giờ lại không có thời gian để giải thích, nên chỉ có thể lớn tiếng hét lên.

Vì khi người ta ngã xuống đất mà vội vàng đỡ dậy, sẽ khiến các chi trong thời gian ngắn không thể phục hồi tốt.

Khi dựa vào ngoại lực, tuy trông có vẻ đã đứng dậy được, nhưng có những chỗ quả thực rất không thoải mái, đến nỗi sau này đều sẽ để lại di chứng.

Mục đích của Triệu lang trung là để chưởng quỹ tự cảm nhận xem trên người có chỗ nào không ổn, nếu người khác không biết sẽ gây ra tổn thương lần thứ hai.

Nhưng bản thân người bị ngã có thể biết rõ chỗ nào không thoải mái, sẽ càng cẩn thận hơn, đó là lý do tại sao Triệu lang trung không cho đám gia đinh kia đỡ.

Đám gia đinh kia như thể không hiểu tiếng người, vẫn có người tự ý hành động, mãi đến khi Triệu lang trung hét câu cuối cùng mới

dừng tay.

Lúc này Triệu lang trung vội vàng đi đến bên cạnh chưởng quỹ, đặt tay lên cổ tay của lão, phát hiện chưởng quỹ không có gì đáng ngại, liền nói với gia đinh bên cạnh: "Trước tiên đi lấy cho ta một bát nước, chưởng quỹ bây giờ cần rất nhiều nước, không thấy trên người ông ấy toàn mồ hôi sao?

Nếu không bổ sung đủ nước, e rằng một lát nữa ông ấy sẽ ngất xỉu đấy." Gia đinh vừa nghe Triệu lang trung dặn dò như vậy, vội vàng chạy vào bếp lấy nước.

Đừng nhìn lúc bảo hắn đi lo cho Vũ Nhị Gia thì không muốn động tay, nhưng khi lo cho chưởng quỹ thì lại rất tích cực.

Dù sao cũng thường xuyên ở cùng lão chưởng quỹ này, tuy không có dũng khí như tên tiểu nhị kia, dám đứng về phía Lâm Hiên lúc xảy ra chuyện.

Nhưng hắn cũng biết rất rõ, lúc này lão chưởng quỹ cần người.

Đã có một người bỏ đi rồi, nếu tất cả đều tiếp tục đứng về phía Lâm Hiên, trông cũng không hay lắm.

Dù sao ngày thường lão chưởng quỹ cũng phát cho bọn họ một ít tiền công, tuy số tiền đó có ít, nhưng họ lại không hiểu rõ về Lâm Hiên, không dám dễ dàng chọn phe.

Đó là suy nghĩ của mọi người!

Thực ra đúng là như vậy, suy nghĩ của mỗi người đều khác nhau, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng!

Còn về việc chọn lựa thế nào, phải tuân theo suy nghĩ chân thật nhất trong lòng.

Lâm Hiên không ngờ lão chưởng quỹ lại ngã xuống đất, thậm chí

còn nghĩ rằng lão ta đang giả vờ.

Lâm Hiên nháy mắt với Lý Anh Đức bên cạnh, Lý Anh Đức lập tức hiểu ra.

Hắn đi đến bên cạnh chưởng quỹ, phát hiện lão chưởng quỹ bây giờ thật sự đang nằm trên đất, mồ hôi đầm đìa, xem ra cú ngã cũng không nhẹ.

Lý Anh Đức quan sát chưởng quỹ, hình như răng cửa cũng bị gãy rồi.

Nếu ai đó mà giả vờ đến mức này, cái giá phải trả thật sự quá lớn!

Huống hồ vừa rồi Triệu lang trung cũng đã cơ bản xác định lão chưởng quỹ có chút thiếu nước, cũng có thể là do bị dọa sợ.

Để xem lão chưởng quỹ rốt cuộc là ngất thật hay ngất giả, Lý Anh Đức liền nói với chưởng quỹ: "Chưởng quỹ, chưởng quỹ, có sao không?" Lão chưởng quỹ đang trong cơn mê man, chỉ nghe thấy có người đang lớn tiếng nói, cũng muốn mở miệng trả lời Lý Anh Đức: "Ta không sao." Nhưng lúc này thật sự không có sức lực!

Bây giờ lão rất hy vọng đám gia đinh kia nhanh chóng mang nước đến.

Nếu kịp thời bổ sung nước, chưởng quỹ cảm thấy mình sẽ khỏe lại ngay.

Lý Anh Đức gọi bên cạnh đến hai ba lần cũng không thấy lão chưởng quỹ bò dậy khỏi mặt đất, cảm thấy lão chưởng quỹ xem ra thật sự đã ngất xỉu.

Đúng lúc này, hắn ngửi thấy một mùi hôi nồng nặc, cái mùi hôi nồng nặc này hình như là mùi nước tiểu.

Hắn nhìn xung quanh, cái mùi này từ đâu ra vậy nhỉ?

Hắn tìm kiếm khắp nơi, sau đó phát hiện dưới người chưởng quỹ có một vũng nước ướt sũng.

Nếu Lý Anh Đức đoán không sai, vũng nước ướt sũng đó có thể là do chưởng quỹ tiểu ra, nếu không thì mùi hôi nồng nặc đó từ đâu ra được?

Lý Anh Đức dùng tay bịt mũi lại rồi nói với Lâm Hiên: "Ta vừa ngửi thấy một mùi lạ, không biết ngài có ngửi thấy không, ta tìm ra mùi đó từ đâu ra rồi.

Từ đó đó!" Lý Anh Đức vừa nói xong, dùng tay chỉ vào vũng nước ướt sũng đó, tất cả mọi người đều nhìn về phía vũng nước.

Thực ra chưởng quỹ trà lâu đương nhiên hiểu vũng nước đó là chuyện gì, đó chính là kiệt tác của lão!

Lão chỉ cảm thấy lúc này không biết giấu mặt vào đâu, vừa rồi cứ tưởng không sao, sẽ không bị mọi người phát hiện.

Chương 418

Nào ngờ cái mùi khai nồng nặc đó ai cũng ngửi thấy, người khác sao có thể không ngửi thấy chứ, đừng có ở đó mà bịt tai trộm chuông, tự lừa dối mình nữa.

Đám gia đinh của lão thấy vũng nước ướt đó cũng lập tức hiểu ra tại sao Triệu lang trung lại vội vàng đi lấy bát nước, xem ra chưởng quỹ bị thiếu nước nghiêm trọng.

Đã tiểu ra nhiều nước như vậy, sao có thể không thiếu nước chứ?

Bây giờ trên người lão lại còn ra mồ hôi!

Nếu không bổ sung nước kịp thời, có thể thật sự sẽ bị suy nhược nghiêm trọng, không chừng còn nguy hiểm đến tính mạng của chưởng quỹ!

Mọi người đều rất ăn ý không nói gì, cũng biết đây là một chuyện rất mất mặt, nhưng lúc này Lý Anh Đức lại tiếp tục nói: "Tiên sinh, lão chưởng quỹ này lại tè ra quần rồi, xem ra thật sự ngất rồi.

Thật không ngờ, một người lớn như vậy lại có thể tè ra quần." Lý Anh Đức dùng chân đá vào chưởng quỹ, nói: "Chưởng quỹ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao chưởng quỹ lại tè ra quần thế này?" "Ta thật sự không hiểu nổi.

Mùi này thật sự quá nồng, nếu là trẻ con tè thì còn được, một người lớn như vậy mà tè ra quần, mùi quá nặng." Đừng nhìn chưởng quỹ đang ngất ở đó, nhưng lời nói của người khác lão vẫn có thể nghe thấy.

Nghe thấy Lý Anh Đức ở đó la lối om sòm chuyện này, lão thật

muốn trực tiếp đánh ngã Lý Anh Đức xuống đất, hoặc tìm thứ gì đó nhét vào miệng hắn.

Thật quá hận tên Lý Anh Đức này, tên Lý Anh Đức này thật quá đáng ghét!

Lại còn ở đó la lối om sòm, khiến lão biết giấu mặt vào đâu.

Chưởng quỹ thật sự hận chết tên lắm mồm Lý Anh Đức này!

Chưởng quỹ trà lâu thật muốn băm vằm tên Lý Anh Đức này ra thành vạn mảnh cũng không hết hận!

Tuy bây giờ lão bị bệnh, có thể thông cảm, nhưng đợi sau khi khỏe lại, đám gia đinh này nhất định sẽ lấy chuyện này ra làm trò cười!

Đến lúc đó làm sao để duy trì uy nghiêm của chưởng quỹ đây!

Lâm Hiên ở đó nhìn thấy biểu cảm khoa trương của Lý Anh Đức, cũng thật sự không nhịn được cười.

Hắn cũng là lần đầu tiên thấy một người lớn như vậy lại có thể tè ra quần giữa ban ngày.

Nhưng Lâm Hiên biết lúc này không nhịn được cũng phải nhịn, dù sao vừa rồi chưởng quỹ ngã xuống đó cũng là chuyện có thể thông cảm được.

Cũng có thể là chưởng quỹ thật sự bị dọa sợ, lần đầu tiên gặp phải trận thế như vậy, nếu không cũng không thể bị dọa đến ngất xỉu.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Được rồi, đừng ở đó nói chuyện này nữa, lớn tiếng như vậy khiến chưởng quỹ biết giấu mặt vào đâu, sau này còn muốn làm người không?

Nên nghĩ cho tương lai của người ta, chúng ta đừng có lúc này mà chế giễu, dù sao ai cũng có lúc ốm đau." Lý Anh Đức vừa nghe Lâm Hiên nói vậy, cũng cảm thấy tiên sinh nói có chút đúng, chúng ta lúc

này mà cứ nhấn mạnh chuyện này, chẳng phải là bỏ đá xuống giếng sao?

Thế là Lý Anh Đức dùng tay vỗ vỗ vào đầu mình, nói với Lâm Hiên: "Chưởng quỹ, ngài nhìn vấn đề thật là sâu xa, ta không nghĩ đến vấn đề này.

Ta chỉ nghĩ chưởng quỹ không phải là tè ra một cái quần thôi sao?

Có gì to tát đâu, ai hồi nhỏ mà không tè dầm chứ.

Tiên sinh, ta không nghĩ đến chưởng quỹ bây giờ đang bị bệnh, người ta rồi cũng có ngày khỏe lại, chuyện này nhất định sẽ rất khó xử.

Hay là ngài tiên sinh đây nhìn xa trông rộng!

Ngài thật là một người nhân nghĩa, có thể nghĩ đến nhiều chuyện như vậy, ta thì không!

Ta thật sự quá khâm phục tiên sinh!" Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người ở đó kẻ tung người hứng, giống như đang diễn tấu nói, thực ra có lúc là cố ý.

Hắn cũng biết làm như vậy có chút không nhân nghĩa, nhưng quay đầu lại nhìn xem chưởng quỹ đã đối xử với Vũ Nhị Gia như thế nào?

Vũ Nhị Gia kia nằm trên đất gần một canh giờ, chưởng quỹ vẫn không sai gia đinh đi đưa ông ấy đi.

Vừa rồi Triệu lang trung yêu cầu gia đinh đỡ ông ấy vào phòng khách nghỉ ngơi, chưởng quỹ mới chịu lên tiếng.

Đừng nhìn lão bây giờ ngất trên đất, nhưng trong mắt Lâm Hiên, hắn cảm thấy lão thật sự là một người rất không tử tế.

Lão ngất trên đất, gia đinh có thể nhanh chóng đi lấy bát nước, nhưng Vũ Nhị Gia bây giờ vẫn không có ai lo.

Nếu không có hắn và Lý Anh Đức ở đó trông chừng Vũ Nhị Gia, lại có Triệu lang trung, e rằng lúc này Vũ Nhị Gia đã trúng độc mà chết rồi.

Vừa rồi Triệu lang trung thấy Vũ Nhị Gia nằm đó, hơi thở có chút không ổn, đã dùng một ít ngân châm.

Những ngân châm đó tạm thời ức chế độc tố trong cơ thể Vũ Nhị Gia.

Chương 419

Nếu không có Triệu lang trung ra tay, e rằng bây giờ Vũ Nhị Gia thật sự sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Đám gia đinh kia nghe Lâm Hiên và Lý Anh Đức đối thoại cũng ở đó cười thầm, nhưng nào dám cười ra tiếng.

Nếu để chưởng quỹ tỉnh lại biết được, thì làm gì có quả ngon mà ăn chứ?

Lúc này, một gia đinh vội vã từ dưới lầu chạy lên, có thể thấy tốc độ chạy khá nhanh.

Nhưng bát nước trong tay lại bưng rất vững, chỉ có thể nói trình độ nghiệp vụ thật sự rất tốt.

Hắn vội vàng bưng bát nước đến trước mặt Triệu lang trung, nói: "Triệu lang trung, nước mang đến rồi, ngài xem tiếp theo phải làm sao?" Triệu lang trung vừa thấy tốc độ của gia đinh này thật đáng nể, vừa rồi bảo hắn đưa Vũ Nhị Gia vào phòng khách đâu có tốc độ như vậy, đám người này thật quá không tử tế.

Triệu lang trung lúc này thật sự có chút tức giận, đừng nhìn lão là người do chưởng quỹ mời đến, nhưng lão cũng là một lang trung!

Một lang trung rất có tinh thần chính nghĩa và lòng trắc ẩn.

Ở thảo đường, Triệu lang trung cũng vẫn kê đơn cho những người bệnh không có tiền mua thuốc, mỗi lần cho những người này dùng thuốc đều rất rẻ, có thể chữa khỏi bệnh.

Vì vậy ở Cư An Trấn, danh tiếng của lão khá tốt.

Khi chưởng quỹ muốn mời lang trung đến đây, đám gia đinh này người đầu tiên nghĩ đến là Triệu lang trung.

Y thuật của Triệu lang trung rất cao siêu, có thể chữa khỏi bệnh, mọi người đối với lão cũng rất tin tưởng.

Nhưng đối với con người của Triệu lang trung, họ cũng rất rõ ràng.

Lúc này, Triệu lang trung thấy gia đinh bưng nước đến, tuy rất tức giận nhưng biết rằng lúc này chưởng quỹ đang cần nước, nếu không đưa nước vào miệng lão, e rằng thật sự sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Vừa rồi Triệu lang trung cũng đã thấy nước tiểu dưới thân chưởng quỹ, theo chẩn đoán sơ bộ, lão chưởng quỹ này đã bị suy nhược.

Người bị suy nhược cần nghỉ ngơi ngắn và bổ sung nhiều nước, vì vậy bát nước này đối với lão mà nói thật sự là một bát nước cứu mạng.

Triệu lang trung nói với gia đinh: "Mau giúp ta đỡ chưởng quỹ dậy, để ta đổ bát nước này vào, nhưng phải cạy miệng ông ta ra, hiểu chưa?" Gia đinh vừa nghe Triệu lang trung nói vậy, liền hiểu ra, thế là mọi người lóng ngóng tiến lên, muốn đỡ chưởng quỹ dậy.

Trong đó có mấy người đã bịt mũi, vì mùi đó thật sự quá nồng, khiến người ta ngửi thấy rất khó chịu.

Nhưng không còn cách nào khác, Triệu lang trung cũng đã nói, nếu lúc này không đổ nước vào, chưởng quỹ thật sự sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Vì vậy mấy gia đinh cũng chỉ có thể bịt mũi.

Nhìn chưởng quỹ khó khăn lắm mới được gia đinh đỡ dậy, Triệu lang trung cũng cảm thấy thật không dễ dàng.

Thực ra ông cũng đã ngửi thấy mùi hôi nồng nặc đó, nhưng làm lang trung đã quen rồi.

Mùi có khó ngửi đến đâu, ông cũng cảm thấy chỉ cần có thể giúp đỡ đối phương ngay từ đầu thì sẽ không để ý đến những mùi đó.

Tuy chưởng quỹ đã được đỡ dậy, nhưng bây giờ miệng không thể mở ra được, thế là Triệu lang trung lại nói với đám gia đinh kia: "Mau mấy người cạy miệng chưởng quỹ ra đi, cứ đỡ ông ta như vậy làm gì." Đám gia đinh kia vừa nghe Triệu lang trung nói phải mấy người cạy miệng chưởng quỹ, trong đó có mấy người vội vàng buông tay ra để giúp chưởng quỹ cạy miệng.

Mấy người vừa buông tay, chưởng quỹ "phịch" một tiếng lại ngã xuống đất.

Nếu cứ theo tốc độ ngã này, e rằng lão chưởng quỹ không chết vì suy nhược thiếu nước, mà cuối cùng sẽ chết vì bị người ta làm ngã.

Vì cú ngã đó cũng thật sự rất mạnh.

Lâm Hiên ở một bên thấy đám gia đinh này lóng ngóng như vậy, cũng cảm thấy lúc này không thể ngồi yên không lo được nữa, dù sao bây giờ Vũ Nhị Gia đã có chút chuyển biến tốt.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Lý Anh Đức, ngươi đi giúp đi, nhìn cái dáng vẻ vụng về của bọn họ kìa, ta thấy lão chưởng quỹ này không chết vì suy nhược, sau này cũng bị ngã chết thôi.

Chúng ta không thể trơ mắt nhìn lão chưởng quỹ bị ngã chết được, như vậy cũng là giết người." Thực ra nói thật, nếu không phải Lâm Hiên dặn dò, Lý Anh Đức thật lười đi lo chuyện như vậy, vì hắn đã sớm không ưa lão chưởng quỹ này rồi.

Nhưng giống như tiên sinh đã nói, dù thế nào cũng không thể thấy chết không cứu.

Thế là Lý Anh Đức vội vàng đi tới, nhưng hắn không định đỡ lão chưởng quỹ dậy, liền nói với đám gia đinh kia: "Các ngươi phải đỡ

chưởng quỹ cho chắc vào, nếu chưởng quỹ lại ngã một lần nữa thì đừng có trách ta.

Ta bây giờ đi cạy miệng ông ta." "Ta cũng thấy rồi, sức của các ngươi thật không được.

Nếu trông cậy vào các ngươi cạy miệng ông ta, e rằng phải đến tối.

Ta cũng thấy sắc mặt của lão chưởng quỹ bây giờ có chút không ổn, nhìn hàm răng cắn chặt kia kìa.

Muốn cạy miệng này ra cần phải tốn chút sức lực, chút sức nhỏ của các ngươi thật không đủ xem, thời khắc quan trọng phải xem ta đây." Lời nói của Lý Anh Đức không dễ nghe, đám gia đinh nghe xong cũng cảm thấy tức mà không làm gì được, dù sao cũng là một phe.

Nhưng họ cũng biết rất rõ, lời của Lý Anh Đức rất có lý.

Chương 420

Sức của họ thật sự không được, chưởng quỹ lúc này nằm cứng đơ ở đó, rất nặng.

Mấy người họ đỡ chưởng quỹ dậy đã tốn không ít sức lực, nếu lại phải cạy miệng lão ra, thật sự là không thể.

Tuy không quen biết tên Lý Anh Đức này, nhưng nhìn cánh tay khỏe mạnh của hắn, biết hắn rất có sức lực.

Người ta có thể lúc này đứng ra giúp đỡ, cũng là hết lòng hết nghĩa rồi.

Mọi chuyện xảy ra vừa rồi, đám gia đinh đều tận mắt chứng kiến, việc làm của chưởng quỹ thật sự có chút không ổn.

Họ cũng chỉ có thể giao nhiệm vụ khó khăn này cho Lý Anh Đức.

Nói thật thì có chút lo lắng.

Sợ một lát nữa khi cạy miệng chưởng quỹ, lỡ như chưởng quỹ không cẩn thận cắn vào tay hắn thì phải làm sao?

Ai cũng biết lúc này sức của người ta rất lớn, lỡ như cắn đứt thì chẳng phải thành tàn tật sao?

Sau này làm sao mà sống?

Thế là đám gia đinh không hẹn mà cùng nhường ra một lối, để Lý Anh Đức đến trước mặt chưởng quỹ.

Chưởng quỹ đang trong cơn hôn mê cũng nghe thấy những lời Triệu lang trung nói, bây giờ thật sự có chút lo lắng Lý Anh Đức cạy miệng mình.

Nếu hắn có ý đồ xấu, cạy hỏng miệng mình thì phải làm sao?

Cú ngã vừa rồi đã không nhẹ, làm gãy một chiếc răng cửa của lão!

Chưởng quỹ lúc này thật sự cảm thấy có nỗi khổ khó nói, có lời mà không nói ra được!

Lý Anh Đức lúc này chuẩn bị cạy miệng chưởng quỹ, liền nói với chưởng quỹ đang hôn mê: "Chưởng quỹ, ta sắp cạy miệng của ngươi rồi, nhất định phải phối hợp tốt với ta đấy.

Tuy động tác của ta có chút thô lỗ, nhưng để có thể cho ngươi kịp thời uống bát nước của Triệu lang trung, ta cũng chỉ có thể làm như vậy.

Ngươi phải chịu đựng cho tốt nhé, ta cũng thật lo lắng, lỡ như ta không cẩn thận làm rách miệng của ngươi thì phải làm sao?" "Phải biết rằng, trông ta có vẻ thư sinh yếu đuối, nhưng sức trên tay ta không nhỏ đâu, không giấu gì ngươi, ta từng tay không đánh chết một con hổ lớn đấy." Người bên cạnh vừa nghe Lý Anh Đức nói vậy, đều cảm thấy hắn không phải đang khoác lác sao?

Một người như vậy mà có thể đánh hổ lớn, quả thực là một trò cười lớn.

Lâm Hiên ở một bên nghe Lý Anh Đức nói vậy, liền nói với hắn: "Được rồi, đừng ở đó nói chuyện đánh hổ nữa, đó là chuyện từ bao giờ rồi, cũng chỉ có ta mới tin ngươi thôi, người khác nghe cũng không tin đâu.

Nhưng khi cạy miệng chưởng quỹ, nhất định phải cẩn thận đấy, đừng có không cẩn thận lại làm hỏng miệng của chưởng quỹ.

Vừa rồi không phải ngươi nói sao?

Răng của chưởng quỹ đã gãy một chiếc, nếu lại không cẩn thận làm rách miệng của chưởng quỹ, vậy chưởng quỹ thật sự có miệng mà không nói được đấy.

Chúng ta đừng gây ra tổn thương thứ hai cho người ta, không chừng sau khi người ta khỏe lại sẽ quay lại cắn một miếng đấy, hiểu ý ta chưa?" Lâm Hiên vốn định nói, Lý Anh Đức đừng ở đó dọa dẫm chưởng quỹ, nhưng nghĩ lại, sức của Lý Anh Đức quả thực có.

Lỡ như thật sự không cẩn thận làm bị thương chưởng quỹ, vậy thì lão chưởng quỹ có quay lại cắn một miếng không?

Chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Tục ngữ có câu, non cùng nước độc sinh điêu dân, ở nơi xa xôi hẻo lánh như vậy, ai biết được con người sẽ như thế nào?

Vì vậy Lâm Hiên mới ở đó nói những lời như vậy với Lý Anh Đức.

Vừa rồi khi nói những lời đó, thực ra cũng là để cho những người bên cạnh nghe.

Bất kể làm chuyện gì cũng phải nói trước những điều không hay, để tránh khi xảy ra chuyện lại ở đó trốn tránh trách nhiệm, đó cũng là lẽ thường tình của con người.

Lâm Hiên là một người suy nghĩ chu toàn, cũng rất hiểu rõ nhân tính.

Vì nhân tính cái thứ này thật sự quá phức tạp, không có gì là tuyệt đối, một người tốt cũng có mặt xấu.

Một người đại công vô tư cũng có lúc mưu lợi cá nhân, thật không thể nói rõ được, thứ không đáng tin nhất chính là miệng lưỡi con người.

Cái miệng này lúc thì nói lời hay, lúc thì nói lời dở, khiến người ta thật khó đoán.

Thực ra lo lắng của Lâm Hiên cũng không phải không có lý, dù sao

hắn cũng là người mới đến, đối với người ở đây không quen thuộc, có những suy nghĩ như vậy cũng là chuyện thường tình.

Chỉ có thể nói Lâm Hiên là một người có tâm tư cẩn mật, suy nghĩ nhiều chuyện.

Chưởng quỹ hiện đang trong trạng thái hôn mê, những lời Lý Anh Đức và Lâm Hiên nói lão đều nghe thấy.

Chương 421

Vừa nghe Lý Anh Đức từng đánh chết một con hổ lớn, ban đầu lão có chút không tin.

Lão chưởng quỹ vẫn cho rằng Lý Anh Đức đang khoác lác, ai mà đánh được hổ lớn chứ, cần bao nhiêu sức lực chứ?

Chưởng quỹ cho rằng Lý Anh Đức cố ý dọa dẫm lão, vì trước đó giữa họ có chút không vui, dù sao hắn và Lâm Hiên là một phe mà?

Khi nghe Lý Anh Đức nói vậy, lão tức đến nỗi mũi cũng muốn lệch đi, cũng không muốn để Lý Anh Đức cạy miệng mình.

Nhưng dù có tức giận, thân thể lão lại mềm nhũn, cũng không thể động đậy được.

Nếu có thể động đậy, có cần phiền đến Lý Anh Đức không?

Chưởng quỹ cho rằng Lý Anh Đức khoác lác, thuần túy là dọa dẫm.

Nhưng khi nghe Lâm Hiên nói như vậy, trong lòng lão đột nhiên căng thẳng.

Nếu một người nói vậy thì có thể cho là khoác lác, nhưng bên cạnh có một nhân chứng, vậy chứng tỏ những lời Lý Anh Đức nói đều là thật.

Nếu thật sự là như vậy, miệng của lão thật sự sắp gặp họa rồi.

Chưởng quỹ theo bản năng không muốn để Lý Anh Đức cạy miệng mình.

Đã bị ngã mất một chiếc răng cửa, nếu lại bị cạy miệng, làm hỏng miệng của lão, sau này làm sao đối mặt với mọi người?

Nhìn Lâm Hiên có vẻ như đang tốt bụng dặn dò Lý Anh Đức, nhưng chưởng quỹ lại cảm thấy hắn đang gây áp lực cho mình!

Nên tin Lý Anh Đức hay không nên tin Lý Anh Đức, tin Lý Anh Đức thì lại sợ Lý Anh Đức lỡ tay làm mình bị thương, không tin Lý Anh Đức thì lúc này lại không có cách nào khác.

Nghe đoạn nói vừa rồi của Lâm Hiên, lão biết người ta Lâm Hiên cũng là một nhân vật không đơn giản, có thể nghĩ xa đến như vậy, phòng khi lão trở mặt.

Chưởng quỹ lúc này thật sự như ấm trà luộc bánh chẻo, có lời mà đổ không ra, thật sự làm lão lo sốt vó, cả đời lần đầu tiên chịu nỗi uất ức như vậy.

Ở Cư An Trấn, chưởng quỹ trà lâu cũng là một người có máu mặt, ít nhất việc kinh doanh cũng khá lớn, có ai dám bắt nạt lão như vậy chứ?

Gặp phải Lâm Hiên và Lý Anh Đức cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, ai bảo núi cao còn có núi cao hơn, trời cao còn có trời cao hơn, lão chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi.

Chưởng quỹ ở đó âm thầm day dứt, không ai biết chuyện gì xảy ra, tức đến nỗi toàn thân run lên.

Ánh mắt của Lâm Hiên khá tinh, thấy chưởng quỹ ở đó toàn thân run rẩy, nhưng không biết là chưởng quỹ bị tức!

Nào biết được tính khí của lão chưởng quỹ này lại lớn như vậy.

Lâm Hiên tưởng chưởng quỹ lại có chuyện gì không ổn, vội vàng nói với Triệu lang trung: "Triệu lang trung, mau xem chưởng quỹ, tại sao bây giờ toàn thân ông ấy lại như đang co giật vậy?

Không phải lại nghiêm trọng hơn rồi chứ?" Lâm Hiên thấy chưởng quỹ ở đó toàn thân run rẩy, tưởng rằng não của lão chưởng

quỹ có vấn đề.

Trong ấn tượng của Lâm Hiên, chỉ cần não của người ta có vấn đề, toàn thân sẽ run rẩy.

Triệu lang trung bên cạnh vừa nghe Lâm Hiên nói vậy, cũng vội vàng quan sát chưởng quỹ, cũng phát hiện chưởng quỹ ở đó không ngừng run rẩy.

Triệu lang trung lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, phải biết rằng trước đây những bệnh nhân ông gặp phải thường là suy nhược thiếu nước, hoàn toàn sẽ không ở đó run rẩy.

Lão chưởng quỹ này lại ở đó run rẩy có vẻ rất có quy luật, ông cảm thấy sự tình hình như có chút không ổn.

Vốn định để Lý Anh Đức đổ nước vào sẽ làm chưởng quỹ khỏe lại, nhưng bây giờ xem ra sự tình có chút nghiêm trọng.

Bát nước của Lý Anh Đức bây giờ đang cầm trong tay, cần phải đổ vào ngay lập tức.

Triệu lang trung nói với Lý Anh Đức: "Mau đổ nước vào đi, ta cảm thấy tình hình của ông ấy có vẻ không ổn, ta hành y bao nhiêu năm, lần đầu tiên thấy người bị suy nhược lại ở đó run rẩy.

Theo lý mà nói, không còn sức lực, lúc này không nên động đậy, nhưng nhìn ông ấy động đậy rất có quy luật, thật không hiểu nổi.

Bát nước trong tay ngươi bây giờ thật sự rất quan trọng, có thể là nước cứu mạng đấy." Lý Anh Đức vừa nghe Triệu lang trung nói nước trong tay mình quan trọng như vậy, cũng vội vàng muốn cạy miệng chưởng quỹ, để ông ta uống bát nước đó.

Nhưng lại nghĩ đến những lời Lâm Hiên vừa nói, nếu không cẩn thận làm hỏng miệng chưởng quỹ thì phải làm sao?

Lời của tiên sinh cũng rất có lý, thực ra vốn là cứu người, trong lúc cấp bách ai mà có thể chuẩn xác được chứ?

Lỡ như không cẩn thận làm bị thương người ta thì phải làm sao?

Đến lúc đó lại trộm gà không thành lại mất nắm gạo, ngược lại còn bị người ta vu hãm, chẳng phải là rất oan uổng sao?

Theo sự hiểu biết của Lý Anh Đức, lời của tiên sinh cơ bản là chính xác trăm phần trăm.

Chương 422

Tuy bát nước trong tay Triệu lang trung rất quan trọng, nhưng đồng thời mạng sống của mình cũng rất quan trọng.

Thực ra Lý Anh Đức biết, với thực lực của mình, lão chưởng quỹ này căn bản không thể làm gì được hắn và Lâm Hiên.

Đừng nói là không làm bị thương, cho dù có làm bị thương, lão chưởng quỹ đó cũng không gây ra được sóng gió gì lớn.

Dù sao hắn và Lâm Hiên cũng là người trong triều đình, nhưng Lý Anh Đức cho rằng, con người ta dù thế nào cũng nên bớt gây phiền phức thì tốt hơn.

Rõ ràng là hảo tâm làm việc, nếu xử lý không tốt lại thành chuyện xấu, để người ta ở đó bàn tán xôn xao.

Ngược lại còn khiến người ta không vui, ai mà không muốn sống những ngày thuận tâm chứ.

Lý Anh Đức cảm thấy dù thế nào, con người cũng phải có một danh tiếng tốt, giống như những người làm việc cho triều đình như họ.

Đừng nhìn những người dân thường này không đáng để mắt tới, nhưng thật sự có thể hủy hoại tiền đồ của một người.

Nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền, đừng để lật thuyền trong mương.

Lý Anh Đức cảm thấy Lâm Hiên nhất định cũng nghĩ giống mình, vì vậy Lâm Hiên mới ở đó nhắc nhở hắn.

Tuy ở cùng tiên sinh này thời gian không dài, nhưng hắn đã rất hiểu tiên sinh rồi.

Tiên sinh sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời đó, luôn có một căn cứ nhất định, cũng là đang nhắc nhở Lý Anh Đức nhất định phải đặc biệt chú ý.

Lý Anh Đức vừa nghe lời nói của Lâm Hiên, đương nhiên phải để tâm rồi, tiên sinh nhắc nhở như vậy là có dụng ý.

Người ta đã nói rõ ràng như vậy, nếu không cẩn thận gây ra chuyện thì phải làm sao đây?

Lý Anh Đức cảm thấy bát nước trong tay quản gia lúc này vô cùng quan trọng.

Điều đó có nghĩa là, nếu quản gia không uống được bát nước này, liệu có nguy hiểm không?

Nhưng có một vấn đề khác mà Lý Anh Đức cũng thấy rất hệ trọng.

Nếu lỡ tay làm đổ nước, không thể đổ vào miệng quản gia, lỡ xảy ra chuyện thì chẳng phải là làm việc không thành sao?

Lý Anh Đức cảm thấy mình không thể gánh vác trách nhiệm như vậy, huống hồ chi hắn và vị quản gia này chẳng thân chẳng quen, cớ gì phải gánh trách nhiệm này?

Chuyện có rủi ro lớn như vậy, ai mà không lo cho bản thân mình trước?

Tục ngữ có câu, người không vì mình, trời tru đất diệt mà.

Đừng vì lòng tốt làm một việc thiện, cuối cùng lỡ tay làm đổ bát nước biến thành việc xấu, lúc đó thật sự như bùn dính trên người, giũ mãi không sạch.

Lý Anh Đức nghĩ mình không nên im lặng, bèn nói với Triệu Lãng Trung: “Triệu Lãng Trung vừa nói bát nước này rất quan trọng, nếu ta

không thể thuận lợi cạy miệng chưởng quỹ ra, lỡ không đổ nước vào được mà xảy ra nguy hiểm, trách nhiệm này chẳng phải thuộc về ta sao?" Triệu Lãng Trung cũng không ngờ lúc này Lý Anh Đức lại hỏi một câu như vậy, ông cứ nghĩ Lý Anh Đức sẽ dốc hết sức để cạy miệng chưởng quỹ ra chứ!

Dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến tính mạng con người!

Chỉ cần là người có chút lương tri, cũng không thể nào đứng nhìn người khác ngã xuống mà không làm gì!

Huống hồ, Lý Anh Đức đã chủ động nhận việc cạy miệng chưởng quỹ rồi.

Triệu Lãng Trung nghĩ Lý Anh Đức nên làm cho tốt, nhưng ông cũng nhớ lại lời Lâm Hiên vừa nói, và thấy rất có lý!

Lòng người thật khó lường, vị chưởng quỹ này bình thường làm ăn có phần bất nhân.

Nếu không nói rõ ràng, lỡ sau này có chuyện gì xảy ra, thật sự sẽ oán trách Lý Anh Đức và Lâm Hiên.

Phải công nhận Triệu Lãng Trung là một người rất tốt, dù trong giờ phút nguy cấp như vậy vẫn có thể đứng ở vị trí của Lâm Hiên và Lý Anh Đức để suy xét.

Nếu là một lang trung bình thường, lúc này căn bản sẽ không nói nhiều như vậy.

Bởi vì trong mắt họ chỉ có chữa bệnh cứu người, nhưng vì lúc nãy Lý Anh Đức có nhắc đến chuyện mình là gia sư của Quan Vũ, nên ông cho rằng Lý Anh Đức và Lâm Hiên không phải là nhân vật tầm thường.

Tuy chỉ mới gặp lần đầu, nhưng Triệu Lãng Trung cảm thấy có thể kết giao với những nhân vật lớn như vậy, có thể cùng họ làm việc

cũng là một vinh hạnh lớn.

Dù sao cũng chẳng ai biết được tương lai sẽ ra sao.

Có lẽ một ngày nào đó thật sự sẽ cần đến sự giúp đỡ của người ta!

Một câu nói nhỏ lúc này có thể sẽ giúp ích rất lớn cho hai người họ!

Con người ta không thể không lo xa cho tương lai, tuy nhân phẩm của Triệu Lãng Trung không tệ, nhưng ông cũng phải nuôi gia đình, cũng phải lo cho tiền đồ của mình.

Chương 423

Lúc này, chưởng quỹ vẫn đang co giật không ngừng, trông tình hình rất nghiêm trọng.

Triệu Lãng Trung nhìn Lý Anh Đức rồi nói: "Ta cho rằng bát nước này thật sự rất quan trọng, nhưng cậu không nên phải chịu trách nhiệm cho việc này.

Cậu cũng là vì cứu người, nếu có xảy ra sai sót gì, thật sự không liên quan đến cậu!" Lâm Hiên đứng bên cạnh cũng thấy chưởng quỹ đang co giật không ngừng, cảm thấy tình hình đã trở nên nghiêm trọng.

Giống như Triệu Lãng Trung đã nói, nếu không kịp thời cho uống bát nước này, e rằng thật sự sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Tuy rủi ro mà Lý Anh Đức phải gánh là rất lớn, nhưng cũng không thể đứng nhìn một mạng người mà không cứu.

Lâm Hiên nghĩ, nếu lúc này có người nhà của ông ta ở bên cạnh thì tốt rồi, như vậy ít nhất cũng có một người làm chứng.

Thế là Lâm Hiên nói với đám gia đinh: "Chưởng quỹ có phu nhân không?

Nếu có thì mời bà ấy ra đây." Ai cũng biết chưởng quỹ đương nhiên có phu nhân, chỉ là vị phu nhân này bình thường chẳng bao giờ quản chuyện bên ngoài, chỉ biết ở nhà làm một người vợ hiền.

Phu nhân ở hậu viện, bình thường không bao giờ ra ngoài.

Chuyện lớn như vậy xảy ra mà phu nhân vẫn có thể ngồi yên trong nội viện.

Mọi người dường như đều cảm thấy vị phu nhân này như không

tồn tại, có lẽ là vì bà ấy ít khi xuất hiện trước mặt mọi người.

Lâm Hiên nghĩ, nếu lúc này phu nhân có thể ra mặt, chỉ cần có một người nhà ở đây, mọi chuyện tiếp theo sẽ dễ giải quyết hơn.

Nhưng mọi người lại cho rằng phu nhân của họ cũng không dám quyết định, vì bà là người thiếu quyết đoán, lời nói không có trọng lượng.

Một gia đinh trông có vẻ là người quản sự đứng ra nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, phu nhân nhà chúng tôi là người không thích xuất đầu lộ diện, mời bà ấy ra đây e rằng cũng không có tác dụng gì lớn.

Có gì ngài cứ nói, chúng tôi ở đây đều nghe theo sự phân phó của ngài." Lâm Hiên thấy gia đinh này đứng ra nói chuyện, cảm thấy người này có vẻ khác biệt, bèn hỏi: "Dám hỏi ngài họ tên là gì?" "Ngài cứ gọi tôi là Vương quản gia là được rồi.

Tình hình của chưởng quỹ nhà tôi bây giờ khá nguy cấp, có gì ngài cứ nói thẳng." Lâm Hiên thoáng nghĩ, nếu lúc này có một cây bút ghi âm để ghi lại lời nói của mọi người thì tốt biết mấy.

Hắn liền nghĩ đến cây bút ghi âm mang theo bên mình.

Phải biết rằng trong những ngày chinh chiến trước đây, Lâm Hiên thường mang theo cây bút này.

Cây bút này là vật mà Lâm Hiên đã đổi trong hệ thống, lúc đổi hắn đã rất đau lòng vì nó tiêu tốn không ít điểm năng lượng.

Nhưng dù sao đi nữa, cây bút ghi âm ở thời cổ đại này thực sự là một món đồ vô cùng hiếm có.

Nếu không phải tình huống khẩn cấp, Lâm Hiên sẽ không dễ dàng lấy nó ra.

Lâm Hiên cảm thấy, đây chính là lúc để cây bút ghi âm phát huy tác

dụng lớn!

Vì vậy, khi chuẩn bị nói chuyện tiếp với đám gia đinh và Triệu Lãng Trung, hắn đã lén lút bấm nút trên cây bút, khởi động chế độ ghi âm.

Tuy Lâm Hiên thao tác trong âm thầm, nhưng hắn đã quá quen thuộc với cây bút này, chức năng của từng nút bấm đều đã nằm lòng.

Lâm Hiên cảm thấy có thể bắt đầu cuộc nói chuyện tiếp theo, bèn nói với Vương quản gia: "Vương quản gia, thật ra trong lòng ta có chút đắn đo, những lời ta vừa nói với Lý Anh Đức, ta tin ngài cũng đã nghe thấy.

Cũng biết tình hình của chưởng quỹ hiện giờ vô cùng nguy cấp.

Nếu không thể kịp thời đưa bát nước vào miệng chưởng quỹ, không chừng ông ấy sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu Lý Anh Đức lúc này lỡ tay làm ông ấy bị thương, dù sao con người cũng có lúc thất thủ, hy vọng mọi người đừng để tâm.

Nếu các người muốn truy cứu trách nhiệm, vậy thì ta sẽ không đồng ý làm việc này, hy vọng mọi người có thể làm chứng cho ta.

Nếu ngài thấy rằng ta không cần phải chịu trách nhiệm, ta sẽ để đồng bạn của ta cạy miệng chưởng quỹ và hỗ trợ mọi việc tiếp theo.

Còn nếu ngài cho rằng nếu xảy ra chuyện cần ta chịu trách nhiệm, vậy thì ta sẽ không xen vào chuyện này nữa.

Dù sao ta cũng là người ngoài, ta có thể không quản chuyện này, việc này không có bất kỳ quan hệ gì với ta cả." Vương quản gia nghe Lâm Hiên nói vậy cũng cảm thấy rất có lý, dù sao ai cũng phải đứng trên lập trường của mình để suy xét vấn đề.

Tuy bây giờ ông rất lo lắng muốn cứu chưởng quỹ, nhưng sức lực

của ông có hạn, vẫn phải cầu cạnh người ta!

Người ta có những cân nhắc như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Vương quản gia đã làm việc ở nhà chưởng quỹ nhiều năm, có thể nói mọi việc lớn nhỏ đều cùng chưởng quỹ bàn bạc.

Lời nói của ông vào lúc này cũng có trọng lượng nhất định, bây giờ xảy ra chuyện như vậy, ông nên lo cho tính mạng của chưởng quỹ trước.

Nếu không thể cho Lâm Hiên và Lý Anh Đức một lời đảm bảo, e rằng người ta thật sự sẽ không cứu chưởng quỹ.

Chương 424

Đến lúc đó chưởng quỹ xảy ra nguy hiểm tính mạng thì phải làm sao?

Vương quản gia là người rất khôn khéo, ông cảm thấy lúc này nên chọn để Lâm Hiên cứu chưởng quỹ.

Nếu xảy ra chuyện, chưởng quỹ cũng không nên để Lý Anh Đức chịu trách nhiệm.

Lúc này, ông chỉ có thể thay mặt chưởng quỹ đồng ý yêu cầu của Lâm Hiên, rõ ràng người ta đang chờ một câu trả lời từ phía người của chưởng quỹ.

Nếu không thể kịp thời trả lời và hứa hẹn, người ta thật sự sẽ không quản nữa, giống như Lâm Hiên đã nói, dù sao họ cũng là người ngoài.

Chuyện này không có quan hệ gì lớn với họ, thật sự có thể không cần quản, đến lúc đó phiền phức thật sự gánh không nổi!

Vương quản gia nhìn chưởng quỹ đang co giật không ngừng trên mặt đất, cũng cảm thấy ông ta bây giờ thật đáng thương, ngay cả một người đưa ra chủ ý cũng không có.

Nhưng lúc này Lâm Hiên đang chờ câu trả lời, thế là Vương quản gia nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, thấy tình hình nguy cấp, người nhà của chưởng quỹ cũng không có ở đây, vậy thì quyết định tiếp theo cứ để tôi tuyên bố.

Tuy tôi không phải người nhà chưởng quỹ, nhưng bao nhiêu năm nay tôi đều làm việc ở nhà ông ấy, nên lời nói của tôi cũng có địa vị nhất định.

Bây giờ chúng tôi đang thiếu người, hy vọng ngài và đồng bạn của ngài có thể kịp thời giúp đỡ.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, các ngài cũng không cần phải chịu trách nhiệm, điểm này tôi có thể bảo đảm!" Lâm Hiên nghe lời Vương quản gia nói cũng hiểu ra, ý của ông ta là nếu xảy ra chuyện thì hắn và Lý Anh Đức không cần chịu trách nhiệm.

Nhưng Lâm Hiên cũng tinh ý nghe ra được ý tứ trong lời nói, lời bảo đảm đó chỉ đại diện cho cá nhân ông ta.

Vậy lỡ như xảy ra chuyện, vẫn phải chịu trách nhiệm.

Lâm Hiên cảm thấy như vậy không ổn, bèn nói với Vương quản gia: "Vương quản gia, lời ngài vừa nói ta đều đã nghe thấy.

Ngài nói nếu xảy ra chuyện, ngài có thể cho ta một lời bảo đảm.

Nhưng điều ta cần bây giờ là có một người có quyền uy ở đây có thể đảm bảo rằng nếu xảy ra chuyện, ta hoàn toàn không cần phải chịu trách nhiệm.

Ngài có thể làm chứng cho ta, nếu ngài cảm thấy lúc này ngài có thể đưa ra lời bảo đảm đó, vậy thì ta sẽ để đồng bạn của ta giúp đỡ.

Nếu ngài không thể, vậy thì ta cũng sẽ không tiếp tục quản chuyện này.

Ta hy vọng ngài có thể hiểu ý của ta.

Cũng hy vọng ngài có thể thông cảm cho ta, không phải ta thấy chết không cứu, mà là thật sự lỡ xảy ra chuyện ta sẽ nói không rõ, ta không thể không lo cho bản thân mình." Vương quản gia đương nhiên hiểu ý của Lâm Hiên, người ta bây giờ cần một lời chắc chắn.

Một người dám đứng ra nói rằng xảy ra chuyện không cần họ quản.

Vương quản gia lúc này cũng khó xử.

Tuy lời nói của ông cũng có chút quyền uy, nhưng thật sự đợi đến ngày xảy ra chuyện, cũng không biết lời hứa này có còn hiệu lực hay không.

Lâm Hiên thấy Vương quản gia im lặng, biết ông ta đang khó xử.

Lý Anh Đức đứng một bên cũng nghe được cuộc đối thoại giữa Lâm Hiên và Vương quản gia, cũng cảm thấy Lâm Hiên nói rất có lý.

Lúc này, trong tay hắn đang bưng bát nước có thể cứu mạng, nhưng lại không thể đổ vào miệng chưởng quỹ.

Bởi vì hắn đang chờ có người đứng ra nói rằng nếu xảy ra chuyện thì không cần họ phải quản!

Tất cả mọi người đều đang do dự, mỗi người đều đang cân nhắc trách nhiệm và hậu quả mà mình phải gánh chịu.

Nhưng điều này lại làm cho chưởng quỹ nguy kịch hơn, vì ông ta sắp rơi vào hôn mê sâu, tai dường như không còn nghe thấy âm thanh, tinh thần ngày càng hoảng loạn.

Ngay vào thời khắc nguy cấp này, một giọng nói vang lên: "Ta có thể đảm bảo cho các người, nếu trong quá trình giúp đỡ có xảy ra tổn thất gì, các người không cần phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào!" Giọng nói này thật sự giống như âm thanh cứu mạng, mọi người đều tìm kiếm xem giọng nói phát ra từ đâu, thì ra là từ phía sau họ.

Người nói không phải ai khác, chính là phu nhân của chưởng quỹ, Lưu phu nhân.

Thật không ngờ Lưu phu nhân lại ở đây.

Phải biết rằng vị Lưu phu nhân này thật sự là mười ngón tay không dính nước xuân, cổng lớn không ra, cổng nhỏ không vào, đối

với mọi chuyện bên ngoài đều không quan tâm.

Bây giờ cũng là lần đầu tiên mọi người được thấy dung mạo thật của Lưu phu nhân.

Người khác đều đồn rằng, Lưu phu nhân này xấu xí vô cùng, xấu đến mức không có chỗ nào nhìn được.

Nhưng khi nhìn thấy Lưu phu nhân, họ mới phát hiện bà là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Phải biết rằng Lưu chưởng quỹ trông thật sự không ưa nhìn, ai cũng nghĩ phu nhân của ông ta cũng chẳng khá hơn là bao.

Chương 425

Cứ ngỡ Lưu phu nhân không thường xuyên ra vào trà lâu là vì xấu xí không dám gặp người.

Bây giờ họ mới hiểu, Lưu chưởng quỹ đây là đang "kim ốc tàng kiều", chẳng trách không cho Lưu phu nhân ra ngoài, thì ra là có dụng ý.

Chỉ không hiểu sao Lưu phu nhân lại ra đây, phải biết rằng căn bản không có ai thông báo cho bà ấy tình hình bên ngoài.

Trong lúc mọi người đang thắc mắc, họ thấy gã tiểu nhị lúc nãy đi ra từ phía sau Lưu phu nhân, rồi nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, lúc nãy tôi nghe ngài nói cần người nhà của chưởng quỹ làm chứng, thế là tôi đã vào nội viện mời Lưu phu nhân ra đây.

Bình thường, mời Lưu phu nhân ra ngoài thật sự rất khó, vì muốn vào nội viện cũng không dễ dàng.

Nhưng vì hôm nay tất cả gia đinh đều chạy ra ngoài này, trong phủ chưởng quỹ cũng không có ai, nên tôi mới có thể thuận lợi đi vào.

Khi vào tôi đã nói với phu nhân rằng chưởng quỹ xảy ra chút chuyện, cần mời bà ra, bà ấy liền đi theo tôi.

Lưu phu nhân cũng là người rất dễ nói chuyện, tôi vừa kể tình hình của chưởng quỹ, bà ấy liền lập tức ra đây.

Tôi cũng nói với phu nhân, nếu lúc này bà không có mặt, những người khác thật sự không có người chủ trì.

Có Lưu phu nhân ở đây làm chứng, mọi người mới biết nên làm thế nào!

Lưu phu nhân nghe tôi nói vậy liền vội vàng đi theo tôi.

Dù sao cũng là vợ chồng một phen, có chuyện gì cũng dễ nói chuyện.

Tiên sinh, không biết tôi làm vậy có đúng không?" Lâm Hiên không ngờ gã tiểu nhị này lại có kiến thức và gan dạ như vậy, dám vào phủ chưởng quỹ mời Lưu phu nhân ra.

Nghe đoạn đối thoại vừa rồi của gã tiểu nhị, có thể thấy người này thật sự rất lanh lợi.

Trông gã tiểu nhị này thật sự có tiền đồ phát triển, nếu lần này có thể trở về đại doanh, nhất định phải mang theo gã tiểu nhị này.

Qua rèn luyện, không chừng thật sự sẽ làm nên chuyện!

Thật là lãng phí tài năng khi ở trong một trà lâu như thế này!

Lâm Hiên là người rất yêu tài, khi thấy người có năng lực, hắn đều muốn thu về dưới trướng mình.

Hắn có thể yêu cầu nghiêm khắc, bồi dưỡng thêm thời gian để họ trở thành cánh tay đắc lực.

Lâm Hiên nói với gã tiểu nhị: "Ta thật không ngờ cậu lại lanh lợi như vậy, có thể giúp ta làm việc này, thật sự cảm ơn cậu rất nhiều.

Thấy không, ta cũng vừa mới đến đây, tình hình của chưởng quỹ có vẻ không ổn, nhưng ta lại sợ lỡ có sai sót gì thì phải làm sao?

Thật sự cần một người nhà có thể làm chứng cho ta, cho ta một câu nói yên tâm!

Sự xuất hiện của Lưu phu nhân giống như một cơn mưa đúng lúc!

Thật sự quá tốt!" Tiểu nhị vốn nghĩ mình tự ý đi mời Lưu phu nhân, Lâm Hiên sẽ không đồng ý.

Dù sao lúc nãy Lâm Hiên cũng không phân phó đi làm, tất cả đều là gã tự chủ trương.

Lúc gã vào nhà chưởng quỹ, trong lòng cũng lo lắng.

Nội viện của chưởng quỹ thật sự không dễ vào, tục ngữ có câu "Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi".

Lưu phu nhân là người tốt, nhưng đám gia đinh bên dưới lại rất khó nói chuyện.

Lúc nãy tuy thuận lợi mời được Lưu phu nhân ra, nhưng đó cũng chỉ là do không có ai ở đó.

Gã cũng là lần đầu tiên vào nội viện của chưởng quỹ, lại không quen biết ai, bèn lanh trí nói với mọi người rằng chưởng quỹ bị ngất ở trà lâu.

Khi gặp phu nhân, gã phát hiện Lưu phu nhân là một người không giỏi ăn nói, đứng đó kinh ngạc không nói một lời.

Tiểu nhị đứng đó cảm thấy không khí như ngưng đọng, lời nói của mình như nói vào không khí.

Cuối cùng, gã không nhịn được, lặp lại một lần nữa chuyện chưởng quỹ ngất ở trà lâu.

Lưu phu nhân mới quyết định đi theo gã ra ngoài.

Khi vừa ra đến nơi, bà thấy chưởng quỹ trông tình hình rất không ổn.

Bà cũng thấy Lý Anh Đức đang bưng bát nước, nhưng lại chần chừ không dám cạy miệng chưởng quỹ.

Rõ ràng là vì chưa có ai cho Lý Anh Đức và Lâm Hiên một lời đảm bảo.

Chương 426

Tiểu nhị biết rằng, quyết định vừa rồi của mình là vô cùng chính xác!

May mà cuối cùng Lưu phu nhân đã chịu đi theo ra, nếu không e rằng hôm nay chưởng quỹ đã toi mạng rồi!

Tiểu nhị nghe Lâm Hiên nói vậy, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều, dù sao tiên sinh cũng không trách mắng mình.

Gã cũng quyết định sau này sẽ theo Lâm Hiên xông pha thiên hạ!

Gã đã nhận định Lâm Hiên là chủ tử của mình.

Tiểu nhị nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, chỉ cần ngài không trách mắng tôi, trong lòng tôi đã thấy nhẹ nhõm rồi, tôi thật sự rất lo ngài sẽ trách tôi.

Nếu vậy thì lần này tôi thật sự là làm ơn mắc oán rồi!" Tiểu nhị nghe Lâm Hiên nói một phen như vậy, cảm thấy mọi nỗ lực đều không uổng phí, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Phải biết rằng trước đây ở trà lâu của Lưu chưởng quỹ, gã chưa bao giờ được khẳng định như vậy!

Lâm Hiên không tiếp tục nói chuyện với tiểu nhị, vì lúc này tình hình của Lưu chưởng quỹ khá nguy cấp.

Nếu còn lề mề nữa, không chừng Lưu chưởng quỹ thật sự sẽ toi mạng.

Bây giờ Lưu phu nhân đã đến, vậy là hoàn toàn có thể ôm đồm mọi chuyện, nhận hết trách nhiệm.

Còn chuyện với gã tiểu nhị, để sau này hãy nói.

Gã tiểu nhị này thật sự sẽ làm nên chuyện, Lâm Hiên tin như vậy, vì binh lính dưới trướng hắn không có ai là kẻ vô dụng!

Đối với điểm này, hắn rất tự tin, vì phương pháp dụng binh của hắn đều là những phương pháp hiện đại.

Hắn quyết định sẽ trọng dụng những binh sĩ xuất thân tay trắng, không có gốc gác.

Lâm Hiên quyết định sau này trong đại doanh, sẽ tăng thêm nhiều thiết bị hiện đại, cho họ rèn luyện thể lực thật tốt.

Nhưng trước mắt cần xử lý chuyện của Lưu chưởng quỹ, dù sao Vũ Nhị Gia cũng đang nằm ở đó, là hai mạng người.

Phải xử lý như thế nào, hoặc ở Cư An Trấn này sẽ xảy ra chuyện gì nữa, tất cả đều chưa biết!

Lâm Hiên chỉ có thể ở đây để cảm nhận sự ấm lạnh của nhân gian, nếu có thể làm một việc tốt lớn cho bá tánh ở đây, cũng không uổng công một chuyến.

Lâm Hiên phát hiện Lưu phu nhân trước mặt trông có vẻ yếu đuối, không biết tại sao lại cảm thấy bà là người không có chủ kiến.

Vì Lưu phu nhân so với Chu chưởng quỹ mà hắn gặp lúc trước, thật sự khác biệt một trời một vực.

Lưu phu nhân từ lúc ra đây, chỉ liếc nhìn Lưu chưởng quỹ đang nằm dưới đất một cái, rồi không nói gì thêm.

Càng không đưa ra cho Lâm Hiên và Lý Anh Đức một lời đảm bảo thực chất nào.

Lâm Hiên cảm thấy lúc này nên hỏi Lưu phu nhân xem tiếp theo nên làm thế nào.

Dù sao bà ấy cũng là người nhà của Lưu chưởng quỹ, lời nói cũng

có trọng lượng, nên Lâm Hiên nói với Lưu phu nhân: "Lưu phu nhân, bà thấy đấy, tiểu nhị đã mời bà ra đây, cũng là vì xảy ra một số sự kiện đột ngột.

Về toàn bộ quá trình, tiểu nhị vừa rồi đều đã nói rõ với bà, bây giờ tình hình của Lưu chưởng quỹ khá nguy cấp.

Cần bà nhanh chóng đưa ra quyết định, vì Triệu Lãng Trung vừa nói lúc này miệng của Lưu chưởng quỹ không mở ra được, cần tôi và Lý Anh Đức ở đây giúp một tay.

Nhưng tôi lại sợ mình dùng sức quá mạnh sẽ gây tổn thương thứ cấp cho Lưu chưởng quỹ, đến lúc đó thật sự là lòng tốt làm chuyện xấu.

Tôi cũng sợ phải chịu trách nhiệm, thật sự không biết nên tiếp tục như thế nào.

Không phải tôi là người ích kỷ, mà tôi không thể không xuất phát từ bản thân mình để lo cho mình." Lúc này, Lưu chưởng quỹ nằm trên đất tình hình đã rất nguy cấp, ông ta đã rơi vào hôn mê sâu.

Triệu Lãng Trung ở bên cạnh thấy tình hình không ổn, bèn kịp thời châm cứu cho Lưu chưởng quỹ.

Vì Triệu Lãng Trung vốn là bác sĩ, đối với tình hình của bệnh nhân cũng rất hiểu rõ, lại là người quen, nên có thể trong thời gian này làm một số biện pháp cấp cứu cho Lưu chưởng quỹ.

Nhưng những việc cần đến Lâm Hiên và Lý Anh Đức, ông không dám đưa ra lời đảm bảo.

Dù sao ông cũng chỉ là một lang trung, không thể gánh vác mọi trách nhiệm.

Giống như Lâm Hiên đã nói, nếu xảy ra hậu quả, đến lúc đó ai sẽ chịu trách nhiệm đây?

Triệu Lãng Trung cảm thấy Lâm Hiên suy nghĩ như vậy là rất đúng.

Theo quan sát của ông, lúc này Lưu chưởng quỹ đã tạm thời thoát khỏi một số nguy hiểm.

Chương 427

Tiếp theo là một số biện pháp cấp cứu khác, giống như Triệu Lãng Trung đã nói, lúc này Lưu chưởng quỹ cần một bát nước cứu mạng, đồng thời ông cũng đã kê xong đơn thuốc.

Đơn thuốc này tốt nhất là cùng lúc với việc uống nước thì cho vào bụng, như vậy mới có hiệu quả tốt nhất.

Đơn thuốc này cũng rất chú trọng thời gian, nếu không thể kịp thời uống vào, e rằng Lưu chưởng quỹ thật sự sẽ để lại di chứng.

Trong thời gian tiếp theo sẽ cần đến Lâm Hiên và Lý Anh Đức, vì họ là hai người có sức lực lớn nhất ở đây.

Còn Vũ Nhị Gia nằm trên đất lúc này, tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, vì các chỉ số sinh mệnh hiện tại trông rất ổn định.

Có thể tạm thời không cần lo cho Vũ Nhị Gia, chỉ cần có người sắp xếp, đưa ông ta vào phòng khách nghỉ ngơi là được.

Triệu Lãng Trung cảm thấy sự việc có hơi nhiều, khiến ông cũng không biết phải làm sao.

Trong lúc Triệu Lãng Trung đang châm cứu, Lâm Hiên và Lưu phu nhân đều nhìn thấy.

Lúc này Lưu phu nhân cảm thấy dường như không có chuyện gì, có thể không cần đến Lâm Hiên và Lý Anh Đức, thực ra cũng là không muốn phiền phức người ngoài.

Đừng thấy bà xinh đẹp nhưng ở nhà này lời nói xưa nay không có uy tín.

Vì gia cảnh xuất thân của bà khá bần hàn, nên cũng ít khi tham gia

vào chuyện trong nhà, xử lý những chuyện như hôm nay là lần đầu tiên.

Lưu phu nhân nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, thật sự cảm ơn ngài đã định giúp đỡ chưởng quỹ nhà ta, nhưng ta thấy ông ấy bây giờ có vẻ không sao rồi.

Vừa rồi thật sự đã làm phiền tiên sinh, ta ở đây xin cảm ơn ngài một tiếng." Lâm Hiên vừa nghe Lưu phu nhân nói vậy đã hiểu ra.

Người ta đã nói rõ như vậy, ý là những chuyện tiếp theo không cần đến họ nữa.

Vậy thì còn lo lắng làm gì?

Hắn nói với Lưu phu nhân: "Lưu phu nhân nói gì vậy, ta cũng không thể thấy người gặp nạn mà đứng bên cạnh không quản, trong lòng áy náy không yên.

Lưu phu nhân thật sự quá lời rồi." Lúc này Lâm Hiên thật sự cảm thấy Lưu phu nhân và Lưu chưởng quỹ, hai người này không hổ là một gia đình!

Tiếp đó Lưu phu nhân lại tiếp tục: "Ta thấy vừa rồi Triệu Lãng Trung đã châm cứu cho tiên sinh nhà ta, ông ấy chắc tạm thời không có vấn đề gì rồi, ta thật sự không muốn tiếp tục làm phiền tiên sinh ngài nữa.

Ngài xem, chúng ta vốn không quen biết, làm phiền ngài như vậy, trong lòng ta cũng không thoải mái.

Ở đây ta có nhiều gia đinh như vậy, chỉ cần có họ là được rồi." Lưu phu nhân nói xong, từ trong áo lấy ra một tờ ngân phiếu đưa cho Lâm Hiên: "Tiên sinh, xin hãy nhận lấy ngân phiếu này.

Tuy số tiền bên trong không lớn, nhưng dù sao cũng là chút tấm lòng của ta, cũng đại diện cho Lưu chưởng quỹ nhà ta, cảm ơn ngài đã

ở đây giúp đỡ lo liệu công việc." Lâm Hiên bị hành động này của Lưu phu nhân làm cho ngớ người, đưa cho hắn một tờ ngân phiếu là sao, xem hắn là loại người gì vậy?

Tuy trên đời này có người rất thích ngân phiếu, nhưng đối với Lâm Hiên, đó thật sự chỉ là một tờ giấy, một con số mà thôi.

Dù sao việc kinh doanh mà hắn mở ở kinh đô cũng khá lớn, có thật sự quan tâm đến chút ngân phiếu này không?

Thật sự không hiểu nổi vị Lưu phu nhân này.

Tình hình trước mắt thật sự giống như Lưu phu nhân nói, không cần đến hắn và Lý Anh Đức nữa sao?

Nếu vậy thì hắn sẽ không quản chuyện này, càng không thể nhận tờ ngân phiếu này.

Lúc này Lâm Hiên thật sự cảm thấy có những lời không biết nên nói với Lưu phu nhân như thế nào, chỉ cảm thấy vị Lưu phu nhân này làm việc thật quá lỗ mãng, vừa nhìn đã biết không có kinh nghiệm xử lý công việc.

Vì Lâm Hiên trước giờ đều tiếp xúc với những người có kiến thức, nói chuyện làm việc có thể nói là không một kẽ hở, hắn đã quen rồi.

Loại người chuyện gì cũng chưa rõ, không nói hai lời đã quăng ngân phiếu ra, hắn gặp lần đầu.

Hắn và Lý Anh Đức căn bản chưa làm gì cả, vị Lưu phu nhân này rốt cuộc có hiểu rõ tình hình bên trong không vậy?

Chẳng lẽ bà ta nghĩ hắn và Lý Anh Đức là loại người chỉ nhận ngân phiếu sao?

Lâm Hiên thật sự bị làm cho hồ đồ.

Vương quản gia vẫn luôn ở đây, đối với những chuyện xảy ra bên trong đều rất rõ ràng.

Ông cũng thật sự không hiểu nổi vị Lưu phu nhân này, ngay cả tình hình cũng chưa rõ đã quăng ngân phiếu ra, chẳng lẽ nhà bà ta nhiều ngân phiếu lắm sao?

Thật sự đối với vị Lưu phu nhân này không có ấn tượng tốt, người ta nói phụ nữ xinh đẹp đầu óc không linh hoạt, xem ra đúng là như vậy.

Vương quản gia bây giờ rất lo lắng, muốn đến trước mặt Lưu phu nhân nói rõ tình hình, nhưng bây giờ tất cả mọi người đều đang nhìn.

Ông sao có thể đến trước mặt Lưu phu nhân nói chuyện này đây?

Chương 428

Dù sao thân phận của ông cũng khá thấp kém.

Đối với phu nhân nhà mình, ông thật sự có chút không hiểu, xem ra trí thông minh của Lưu phu nhân này cũng có hạn, một hai câu không nói rõ được.

Muốn gọi Lưu phu nhân sang một bên, nhưng dưới con mắt của bao người lại cảm thấy làm vậy không ổn, lúc này Vương quản gia thật sự rất lo lắng!

Lâm Hiên đối mặt với việc Lưu phu nhân lấy ra một tờ ngân phiếu, cảm thấy mình nên đứng ra nói một câu với bà, tuy không hiểu tại sao bà lại làm vậy.

Tuy lời nói của Lưu phu nhân khiến người ta có cảm giác khó hiểu, cũng không biết bà có thể hiểu ý của Lâm Hiên không.

Nhưng Lâm Hiên cảm thấy lúc này thật sự phải lên tiếng, nếu không sẽ bị người ta hiểu lầm là loại người chỉ nhận ngân phiếu.

Lâm Hiên thật sự rất không muốn bị người khác hiểu lầm như vậy, tuy đối phương chỉ là một phụ nữ.

Lâm Hiên nói với Lưu phu nhân: "Lưu phu nhân, ta thật sự không hiểu tại sao bà lại đưa cho ta ngân phiếu, ta cũng không biết bà nghĩ thế nào, nhưng ta biết tờ ngân phiếu này ta không thể nhận.

Chuyện ở đây còn chưa xử lý xong, bà thấy bây giờ chưởng quỹ nằm trên đất có vẻ không sao, nhưng đó đều chỉ là tạm thời.

Vì bên cạnh còn có một người nằm đó là Vũ Nhị Gia, phải biết rằng Vũ Nhị Gia là vì uống rượu trong quán của bà mới ngã xuống đất.

Hiện giờ ông ta đang hôn mê bất tỉnh, tuy tạm thời không có nguy hiểm, nhưng không có nghĩa là đã thật sự thoát khỏi nguy hiểm.

Gia đinh của bà đang đi đến nhà Vũ Nhị Gia mời phu nhân của ông ta đến giải quyết chuyện này, còn chưởng quỹ của bà là vì bị kinh hãi mới ngã xuống đất.

Chuyện này ta từ đầu đến cuối đều chứng kiến, có thể là một người làm chứng.

Bây giờ ta không thể không nhắc nhở bà một câu, xin hãy thu lại ngân phiếu của bà, ngân phiếu này đối với bà có thể giải quyết vấn đề lớn, nhưng ở chỗ ta nó không đáng một xu.

Chuyện tiếp theo ta và Lý Anh Đức hai người cũng sẽ không hỏi đến, ta hỏi ta cũng đã hiểu ý của bà, có phải là chuyện tiếp theo xảy ra đều không cần đến ta và Lý Anh Đức hai người nữa, đúng không?" Lưu phu nhân lúc này mới chú ý đến Vũ Nhị Gia đang ngã bên cạnh, vì lúc nãy tiểu nhị vào trong chỉ nói Lưu chưởng quỹ ngã xuống đất.

Về những chuyện xảy ra trước đó thì không nói, bà cũng không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên cảm thấy việc làm của mình có chút đường đột.

Nếu thật sự như Lâm Hiên nói, Vũ Nhị Gia ngã trên đất là vì uống rượu nhà mình, còn chưởng quỹ của bà cũng có thể là do tức giận công tâm mới phát bệnh.

Nếu thật sự là như vậy, thì chuyện này thật sự phiền phức rồi, bà nhất thời hoảng hốt.

Trước đây xử lý những chuyện này đều là Lưu chưởng quỹ, bà là một phụ nữ sao biết làm thế nào.

Bà cũng nghe ra ý trong những lời của Lâm Hiên, có lẽ anh ta đã có chút tức giận.

Lưu phu nhân vốn nghĩ Lâm Hiên chần chừ không chịu giúp là vì chưa được đưa ngân phiếu, nên mới lấy ngân phiếu ra cho Lâm Hiên.

Trong thế giới của Lưu phu nhân, bà luôn cho rằng làm bất cứ chuyện gì cũng phải dùng ngân phiếu để nói chuyện, nếu không có ngân phiếu thì thật sự không làm nên chuyện.

Thực ra cách xử sự của Lưu chưởng quỹ ở nhà cũng như vậy, không có ngân phiếu thì không làm được việc.

Nên bà cũng luôn cho rằng người khác làm việc cũng phải dùng ngân phiếu để nói chuyện, không thể không nói hai người này thật sự là "không phải người một nhà, không vào một cửa".

Vị Lưu phu nhân này đừng thấy không có năng lực làm việc, nhưng lời nói lại rất khó nghe.

Bà nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, đối với những chuyện xảy ra ở đây ta thật sự không rõ lắm, nếu ngài không nhận ngân phiếu, vậy thì ta cũng thu lại.

Chuyện tiếp theo ta cũng biết nên làm thế nào rồi, đều là chuyện nhà của ta, thật sự không phiền đến ngài." Lâm Hiên vừa nghe người ta nói đến nước này, đều không cho quản nữa, vậy thì tại sao phải quản làm gì?

Thế là hắn nói với Lưu phu nhân: "Lưu phu nhân, nếu bà đã nói đến nước này, vậy thì tiếp theo dù xảy ra chuyện lớn đến đâu, ta và đồng bạn của ta là Lý Anh Đức hai người đều sẽ không quản.

Đến lúc đó xin đừng trách chúng tôi, việc chúng tôi cần làm bây giờ là đưa Vũ Nhị Gia vào phòng khách.

Nếu Lưu chưởng quỹ đã có người nhà phụ trách, vậy thì chúng tôi cũng không thể nhìn Vũ Nhị Gia không có ai quản, cứ nằm trên nền đất lạnh lẽo như vậy.

Chúng tôi sẽ ở đây chờ người nhà của Vũ Nhị Gia đến, đối với những gì tôi nói, chắc bà không có bất kỳ nghi vấn nào chứ?" Đứng một bên, Vương quản gia nghe hiểu ý của Lâm Hiên, thật sự lo lắng muốn chết.

Vì ông biết sức lực của mỗi gia đình trong nhà, muốn thật sự cạy miệng của Lưu chưởng quỹ ra là chuyện không thể.

Ông thật sự rất hận vị Lưu phu nhân này, quá ngu muội, làm bất cứ chuyện gì cũng theo tính khí của mình.

Tuy đây chỉ là một quyết định tạm thời, nhưng thật sự sẽ lấy mạng của Lưu chưởng quỹ.

Vương quản gia lo lắng đến mức giậm chân tại chỗ, thật sự hy vọng Lưu phu nhân có thể chú ý đến.

Thực ra ông cũng muốn tiến lên xen vào, nhưng chủ tớ có khác biệt, nếu lúc này nói ra, chẳng phải là phá vỡ quy củ sao?

Nhìn dáng vẻ tự tin của Lưu phu nhân, ông cũng không dám dễ dàng lên tiếng, lỡ như nói sai lời, đến lúc đó chủ tử trách tội chẳng phải sẽ bị liên lụy sao?

Chương 429

Trong lòng Vương quản gia cũng có suy nghĩ riêng, ông cảm thấy Lưu phu nhân này làm việc quá cẩu thả, cũng là một người không có kiến thức.

Nếu lúc này nói ra, nhất định sẽ bị trách tội, dù sao sinh tử họa phúc của Lưu chưởng quỹ đều nằm trong tay Lưu phu nhân.

Một hạ nhân như ông có xảy ra chuyện cũng không thể trách lên người ông, tìm được một công việc như thế này khó khăn biết bao.

Nếu vì một lúc nhanh miệng nói sai lời ở đây, làm Lưu phu nhân không vui, đến lúc đó cũng ăn không hết, mang đi không xong.

Mất đi công việc này thì cả nhà già trẻ đi hít gió tây bắc sao, Vương quản gia biết nên làm thế nào.

Trong mắt ông, công việc quan trọng hơn, còn tính mạng của Lưu chưởng quỹ thì xem tạo hóa, dù sao mọi vận mệnh bây giờ đều nằm trong tay vị Lưu phu nhân này.

Nếu hôm nay Lưu chưởng quỹ lỡ có bất hạnh, đó cũng chỉ là do ông ta cưới phải một người vợ không có kiến thức, đó là chuyện nhà của ông ta, cũng là mệnh của ông ta!

Vương quản gia nuốt lại những lời sắp nói ra, không nói thêm gì nữa.

Dù sao bây giờ có Lưu phu nhân ở đây ngồi, không cần đến một hạ nhân như ông.

Lưu phu nhân ở đó nói năng thoải mái làm cho Vương quản gia lo lắng muốn chết, đồng thời cũng làm cho Triệu Lãng Trung ở bên cạnh lo lắng muốn chết.

Ông đương nhiên biết chuyện là như thế nào, nhưng bây giờ sự việc phát triển quá nhanh, nói cũng không kịp.

Ông cũng bị vị Lưu phu nhân này làm cho tức chết, thật không ngờ bà ta lại không dùng Lâm Hiên và Lý Anh Đức, lại còn có thành kiến cho rằng họ là những kẻ hám tiền.

Người phụ nữ này không phải là quá không có kiến thức sao?

Chẳng lẽ bà ta không nên ngay lập tức hỏi ông về tình hình của chồng mình sao?

Nhìn ông đang châm cứu ở đó, chẳng lẽ bà ta không hỏi một câu bệnh tình của chồng mình hiện giờ ra sao?

Lại ở đó từ chối Lâm Hiên và Lý Anh Đức, tôi xem một lát nữa khi cần dùng đến họ, bà sẽ nói lại lời đó như thế nào.

Triệu Lãng Trung lúc này dứt khoát không nói một lời, đứng im quan sát, vì ông cũng phát hiện lúc này Lâm Hiên cũng rất tức giận, huống hồ bây giờ tình hình của chưởng quỹ đã được kiểm soát phần nào.

Ông đã nói chuyện này còn có một nạn nhân khác, đó là Vũ Nhị Gia!

Người ta bây giờ cũng đang nằm trên đất, lúc nãy Triệu Lãng Trung muốn hỏi chưởng quỹ về phương thuốc giải rượu, nhưng Lưu chưởng quỹ lại chần chừ không lấy ra.

Đối với Vũ Nhị Gia cũng không quan tâm, có lẽ là do chột dạ, bị ông trời trừng phạt nên lúc nãy vừa định đi thì ngã xuống đất.

Đáng thương thay, người vợ ngu ngốc của ông ta lại không rõ tình hình mà từ chối Lâm Hiên và Lý Anh Đức.

Triệu Lãng Trung thật sự cảm thấy lấy vợ thật sự phải xem chỉ số

thông minh của đối phương, tuyệt đối đừng chỉ ham mê sắc đẹp, đây là chuyện lớn liên quan đến tính mạng con người!

Lúc này, Lâm Hiên thấy người ta đã nói đến nước này, rõ ràng là không cần đến mình nữa.

Vậy thì phí sức làm gì?

Về phần Lưu chưởng quỹ một lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì, thật sự không cần phải quan tâm nữa.

Lúc này Lý Anh Đức cũng đặt bát nước xuống đất, đang chờ tiên sinh phân phó.

Thực ra hắn sớm đã bị đoạn đối thoại vừa rồi của Lưu phu nhân làm cho tức không chịu nổi, thật không ngờ vị Lưu phu nhân này lại đưa cho tiên sinh một tờ ngân phiếu.

Ban đầu hắn còn thấy vị Lưu phu nhân này trông rất xinh đẹp, nghĩ rằng nói chuyện làm việc nhất định cũng sẽ rất đẹp đẽ.

Nhưng khi thấy bà ta mở miệng nói chuyện và lấy ra ngân phiếu, ngay lập tức đã lật đổ tam quan của Lý Anh Đức, thật sự cảm thấy người đẹp không có nghĩa là làm việc cũng đẹp!

Nghe lời Lưu phu nhân nói, biết người này thật sự quá không có kiến thức!

Hắn cũng thấy tiên sinh cũng tức đến không chịu nổi, thật muốn trực tiếp ném bát nước xuống đất không quản nữa.

Nhưng hắn biết dù làm gì cũng phải nghe Lâm Hiên phân phó, đang chờ Lâm Hiên phân phó, nếu không tiên sinh trách tội thì phải làm sao?

Thuộc hạ của tiên sinh tuy bây giờ ở bên ngoài, nhưng bất cứ lúc nào cấp dưới cũng phải vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh của cấp

trên.

Lý Anh Đức bây giờ mắt đều dán vào Lâm Hiên, chờ Lâm Hiên một câu phân phó.

Hắn cũng hy vọng Lâm Hiên lúc này có thể bảo hắn mau chóng trở về.

Lý Anh Đức hy vọng Lâm Hiên đừng quản chuyện này nữa, loại người như vậy thật sự không đáng để giúp đỡ.

Lâm Hiên ở đó cũng chú ý đến biểu cảm của Lý Anh Đức, cũng biết Lý Anh Đức sớm đã có chút không kiên nhẫn.

Chương 430

Nếu không phải vì nể mặt hắn, e rằng lúc này Lý Anh Đức đã ném bát nước xuống đất rồi.

Vì Lâm Hiên biết Lý Anh Đức là một người khá có chính nghĩa, làm việc dễ xúc động không suy nghĩ hậu quả.

Tuy Lâm Hiên biết đoạn đối thoại vừa rồi của Lưu phu nhân quả thực rất không đẹp, nhưng cảm thấy dù sao đó cũng là một phu nhân.

Một nam tử hán đại trượng phu lúc nào cũng không thể so đo với phụ nữ, hắn không hy vọng Lý Anh Đức ở đó làm những việc cực đoan, vội vàng nói với Lý Anh Đức: "Lý Anh Đức, nếu người ta đã nói đến nước này, vậy thì chuyện tiếp theo không cần chúng ta quản nữa, mau lên.

Hai chúng ta và tiểu nhị đưa Vũ Nhị Gia vào phòng khách đi, phải biết rằng Vũ Nhị Gia cũng là người bị hại lớn nhất ở đây.

Cũng không thể để người ta cứ nằm ở đó mãi, mau lên, chuyện ở đây giao cho Lưu phu nhân đi." Lý Anh Đức sớm đã nóng lòng muốn đi rồi, ở đó chờ thật khổ sở.

Đợi nghe tiên sinh nói vậy, vội vàng đứng dậy, nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Lâm Hiên.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, sao chúng ta lại gặp phải loại người không biết điều như vậy chứ, chúng ta ở đây hảo tâm muốn giúp đỡ, kết quả lại bị cho là loại người chỉ nhận ngân phiếu.

Tôi thật sự lâu rồi không gặp loại người như vậy, đối với chúng ta mà nói, chúng ta giống như người thiếu ngân phiếu sao?

Thật quá tức giận.

Tôi thật sự cảm thấy hai vợ chồng này đều không có nhân tính, tôi nên nói như vậy.

Giống như Vũ Nhị Gia ngã trên đất đến giờ cũng không có ai hỏi han, nếu như chưởng quỹ kia có một chút lương tâm cũng không để Vũ Nhị Gia bây giờ ngã trên đất, chúng ta thật sự không cần quản chuyện nhà của họ nữa." Lâm Hiên cũng cảm thấy lời của Lý Anh Đức nói rất đúng, tuy lời nói của hắn không dễ nghe, nhưng đó đều là lời thật lòng!

Tai của Lưu phu nhân cũng không điếc, đương nhiên nghe được ý trong lời của Lý Anh Đức.

Bà cũng cảm thấy trên mặt có chút không nhịn được, mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng lại cảm thấy lời đã nói ra không thể thu lại.

Trong lòng muốn phản bác Lý Anh Đức, nhưng lại không biết nên nói thế nào, dù sao lời của người ta cũng rất đúng.

Tình hình xảy ra trước đó bà cũng không hiểu rõ, nên cũng chỉ có thể nuốt giận không tiếp tục trả lời.

Lý Anh Đức thấy bây giờ Lưu chưởng quỹ đã có nơi có chốn, vậy thì tiếp theo nên sắp xếp cho Vũ Nhị Gia, phải biết rằng độc của Vũ Nhị Gia vẫn chưa giải.

Chỉ dựa vào bình rượu trong tay muốn giải độc này cũng có chút phiền phức.

Bây giờ trước mắt phải sắp xếp cho Vũ Nhị Gia vào phòng khách, nên Lâm Hiên không thể không một lần nữa đối thoại với Lưu phu nhân.

Tuy rất không muốn làm việc chung với vị Lưu phu nhân này.

Nhưng không có cách nào, sự việc đã đến nước này, là chuyện lớn liên quan đến tính mạng con người, không muốn cũng phải đi giao

thiệp với Lưu phu nhân.

Dù sao bây giờ người nhà của Vũ Nhị Gia chưa đến, nếu người nhà của Vũ Nhị Gia đến, vậy thì mọi chuyện đều dễ nói.

Bây giờ chỉ có thể toàn quyền đại diện cho người nhà của Vũ Nhị Gia, đưa ông ta vào phòng khách, bây giờ nên đi đâu đều phải nghe Lưu phu nhân sắp xếp, dù sao bây giờ bà là người chủ sự ở đây!

Lâm Hiên cứng rắn nói với Lưu phu nhân: "Lưu phu nhân, tôi vừa mới nói với bà, Vũ Nhị Gia ở quán của bà uống rượu xảy ra chuyện, bây giờ ngã trên đất, không phải nên sắp xếp sao?" Lưu phu nhân thật sự là một người phụ nữ chưa từng ra khỏi nội viện, trong phủ ngoài bà ra cũng không có thiếp thất nào khác, nên thật sự không biết xử lý những chuyện như thế này.

Chỉ là đầu óc nóng lên nghe Lâm Hiên nói Vũ Nhị Gia bây giờ ngã trên đất cần sắp xếp, có chút bối rối.

Phải biết rằng trước đây xử lý những chuyện này đều là Lưu chưởng quỹ!

Thật sự không biết nên làm thế nào cho phải!

Thực ra bà hoàn toàn có thể hỏi Vương quản gia xem tiếp theo nên làm gì, nhưng cảm thấy như vậy thật sự quá mất thân phận của phu nhân.

Đoạn đối thoại vừa rồi với Lâm Hiên, tuy trong mắt mọi người thật sự quá không có đầu óc.

Nhưng trong lòng Lưu phu nhân vẫn luôn cảm thấy cuối cùng cũng có thể giống như một nữ chủ nhân xử lý sự việc, cảm thấy lúc này hoàn toàn có thể thay Lưu chưởng quỹ làm chuyện này.

Vị Lưu phu nhân này cũng là người xuất thân từ gia đình nghèo khổ, có một chút lòng thương người.

Sở dĩ giống như Lưu chưởng quỹ thích dùng tiền bạc để làm việc, cũng chỉ là bị Lưu chưởng quỹ ảnh hưởng.

Vì Lưu chưởng quỹ luôn nói bên tai bà: "Trên đời này không có chuyện gì mà ngân phiếu không làm được, sở dĩ nhà ngươi nghèo như vậy là vì không có ngân phiếu.

Nếu có ngân phiếu sẽ có đường đi, có đường đi sẽ làm ăn lớn, nhà ngươi mới có thể thoát khỏi cảnh nghèo khó." Vì vậy trong tiềm thức của Lưu phu nhân, vẫn luôn cảm thấy không có chuyện gì mà ngân phiếu không giải quyết được, nhưng bây giờ khi nhìn thấy Vũ Nhị Gia ngã trên đất, trong lòng cũng nảy sinh lòng thương cảm.

Lưu phu nhân nói với Lâm Hiên: "Lời ngài vừa nói rất đúng, tôi nên xử lý ổn thỏa cho Vũ Nhị Gia, dù sao như ngài nói, sự việc xảy ra ở trà lâu của tôi, tôi không thể không quản.

Nếu lúc này tôi không quản mà xảy ra chuyện chết người, vậy thì tôi thật sự sẽ ăn không hết, mang đi không xong.

Tuy chưởng quỹ nhà tôi bây giờ hôn mê ngã trên đất, nhưng nếu ông ấy tỉnh táo, cũng sẽ sắp xếp ổn thỏa cho Vũ Nhị Gia.

Chương 431

Tôi sẽ bảo hạ nhân của tôi đưa Vũ Nhị Gia vào phòng khách của chúng tôi.” Lâm Hiên không ngờ Lưu phu nhân lại nói như vậy, hắn cứ nghĩ bà sẽ nói càn quấy không lý lẽ, không sắp xếp chuyện của Vũ Nhị Gia.

Dù sao những chuyện xảy ra trước đó bà đều không biết, hoàn toàn có thể nói chuyện này tôi không rõ, tôi không xử lý.

Nếu người phụ nữ này lúc này mà làm ầm lên, hắn cũng không làm gì được, dù sao cổ ngữ có câu “duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã”.

Ai cũng không đi giao thiệp với một người phụ nữ đanh đá, người ta cũng không nghe lọt tai.

Nghe Lưu phu nhân nói vậy, lòng hắn cũng yên tâm được một nửa, Lưu phu nhân vừa rồi cũng nói, nếu lúc này chưởng quỹ nhà bà tỉnh táo cũng nhất định sẽ xử lý chuyện này.

Lâm Hiên cảm thấy bà thật sự có chút không hiểu chồng mình, vì lúc nãy Lưu chưởng quỹ ở đó căn bản không có ý định sắp xếp cho Vũ Nhị Gia.

Có lẽ Lưu chưởng quỹ đối với ai cũng khá hà khắc, chỉ riêng đối với người vợ này thì yêu thương hết mực!

Trong lòng Lưu phu nhân, chồng của bà là người chồng tốt nhất thế giới, cũng là người chồng giàu lòng thương người nhất rồi sao?

Nhưng dù sao Lưu phu nhân đã nhận lời chuyện này, cũng là một kết cục khá tốt.

Lâm Hiên nói với Lưu phu nhân: “Phu nhân có thể sắp xếp cho Vũ

Nhị Gia vào phòng khách thật quá tốt, giống như bà nói, chưởng quỹ nhà bà nếu lúc này tỉnh táo cũng nhất định sẽ xử lý chuyện này.

Hai vợ chồng thật sự rất ăn ý, lúc nãy chưởng quỹ nhà bà định xử lý chuyện này, vừa định nói thì ngã xuống đất.

Xem ra thật sự là tâm linh tương thông, nếu đã như vậy, vậy thì mau phân phó người đi, dù sao Vũ Nhị Gia ngã trên đất cũng được một lúc rồi.

Nếu để người nhà của ông ta đến thấy Vũ Nhị Gia ngã trên đất không ai quản, đến lúc đó thật sự phiền phức rồi.

Tôi ở giữa nói vài lời tốt cũng chưa chắc có tác dụng, phu nhân đã làm ra một quyết định sáng suốt như vậy, tôi ở đây xin thay mặt Vũ Nhị Gia và người nhà của ông ta cảm ơn bà." Ai cũng thích nghe lời hay ý đẹp, Lưu phu nhân cũng không ngoại lệ.

Khi nghe Lâm Hiên khen ngợi như vậy, bà cảm thấy việc làm vừa rồi của mình càng đúng đắn hơn.

Bà ở đó đắc ý, dù sao đây cũng là việc đầu tiên bà làm sau khi bước ra khỏi nội viện, xem ra vị tiên sinh này cũng không phải người bình thường.

Người ta có thể khen ngợi như vậy, chứng tỏ việc làm của mình khá tốt, chỉ thiếu một chút kinh nghiệm.

Xem ra sau này thật sự phải thường xuyên ra khỏi nội viện, ra ngoài xem xét, xử lý một số sự việc, nếu không khi xảy ra chuyện thật sự quá vội vàng.

Giống như bây giờ xảy ra tai nạn bất ngờ, người chủ sự là chưởng quỹ lại ngã xuống đó, mọi gánh nặng đều đè lên vai bà, bà cũng không biết nên làm thế nào, đó là một biểu hiện của việc thiếu rèn luyện.

Lưu phu nhân nhìn sang Vương quản gia bên cạnh, nói với ông ta: "Vương quản gia, tình hình trong trà lâu của chúng ta ta cũng không rõ lắm, bây giờ ta hỏi ngươi, trong trà lâu của chúng ta có phòng khách dư không?" Quản gia đứng một bên sớm đã nghe được cuộc đối thoại giữa Lâm Hiên và Lưu phu nhân, đương nhiên hiểu tại sao Lưu phu nhân lại hỏi như vậy, thực ra ông cũng cảm thấy lúc này nên sắp xếp ổn thỏa cho Vũ Nhị Gia.

Phải biết rằng phu nhân của Vũ Nhị Gia không phải là người bình thường, không giống như Lưu phu nhân yếu đuối như vậy.

Nếu đợi bà ta đến thấy Vũ Nhị Gia ngã trên đất, không chừng lúc đó sẽ gây ra sóng gió lớn đến mức nào!

Trước đó Lưu chưởng quỹ cũng định sắp xếp cho Vũ Nhị Gia, nhưng không may vừa mở miệng đã ngã xuống đất, đến giờ vẫn chưa nói được!

Bây giờ Lưu phu nhân có thể đưa ra một quyết định sáng suốt như vậy, xem ra người này có thể ra ngoài làm việc, thế là Vương quản gia nói với Lưu phu nhân: "Phu nhân, phòng khách nhà chúng ta có dư." Lưu phu nhân vừa nghe Vương quản gia nói phòng khách có dư, cảm thấy thật quá tốt.

Nếu như phòng khách đều đã có người ở, vậy thật không dễ sắp xếp, bây giờ thật sự có thể sắp xếp ổn thỏa cho Vũ Nhị Gia.

Thế là Lưu phu nhân tiếp tục nói với Vương quản gia: "Nếu phòng khách nhà chúng ta có dư, vậy ngươi mau dẫn đường, để hai vị tiên sinh Lâm Hiên và Lý Anh Đức đưa Vũ Nhị Gia vào phòng khách.

Sự việc xảy ra ở trà lâu nhà chúng ta, chúng ta không thể ở đây không quản, ngã trên đất lạnh biết bao.

Chúng ta nhất định phải xử lý ổn thỏa chuyện này, bây giờ Lưu

chưởng quỹ đã ngã xuống, vậy thì mọi chuyện do ta toàn quyền phụ trách!" Vương quản gia thật không ngờ vị phu nhân trông yếu đuối không chịu nổi gió, bình thường cổng lớn không ra, cổng nhỏ không vào, lúc này lại có thể ở đây chủ trì đại cục.

Cảm giác vị phu nhân này thật sự thiếu rèn luyện, nếu để bà tiếp tục rèn luyện, không chừng thật sự có thể chống đỡ một phương trời.

Nhưng trước mắt thấy Lưu chưởng quỹ ngã trên đất bất tỉnh nhân sự, lúc này muốn thoái thác cũng không được.

Dù sao ở đây mỗi người đều là người ngoài, chỉ có Lưu phu nhân mới là người của viện đó, lời nói của bà cũng có trọng lượng.

Ông ở phủ chưởng quỹ đã quá lâu, nhưng cũng chỉ là một hạ nhân, dù sao nói quá nhiều cũng không tiện.

Vương quản gia nói với Lưu phu nhân: "Phu nhân phân phó, tôi sẽ dẫn hai vị tiên sinh đưa Vũ Nhị Gia vào phòng khách của chúng ta.

Phải biết rằng Vũ Nhị Gia ở trên đất thật sự đã nằm lâu rồi, lúc nãy Lưu chưởng quỹ của chúng ta cũng định sắp xếp cho Vũ Nhị Gia.

Nhưng vừa định nói thì ngã xuống đất, không ngờ hai vị lại nghĩ đến cùng một chuyện, thật không phải một nhà không vào một cửa sao?

Tôi đi làm chuyện này, phu nhân cứ ở đây chờ, đợi tôi làm xong chuyện này ạ." Lưu phu nhân nói với Vương quản gia: "Vậy ngươi mau đi làm chuyện này đi." Vương quản gia nói xong, định dẫn Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người rời khỏi đây.

Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người cũng định đi khiêng Vũ Nhị Gia đang nằm trên đất, bây giờ sắc mặt ông ta trông đã hồng hào hơn.

Chương 432

Hô hấp cũng đều đặn nhưng không biết tại sao lại hôn mê không tỉnh, trong lòng Lâm Hiên thật sự có chút lo lắng.

Vừa nghe Lưu phu nhân lúc này đồng ý đưa Vũ Nhị Gia vào phòng khách, trong lòng hắn cũng yên tâm hơn nhiều.

Dù sao cũng không thể để người ta cứ nằm trên đất như vậy, nhưng lúc này Lâm Hiên lại nảy ra một ý, nói với Triệu Lãng Trung bên cạnh: "Triệu Lãng Trung, tôi thấy Vũ Nhị Gia nằm ở đây cũng được một lúc rồi, bây giờ tôi muốn đưa ông ấy vào phòng khách.

Chỉ là bây giờ phiền ngài xem lại giúp tôi xem Vũ Nhị Gia hiện giờ thế nào rồi?" Thực ra Lâm Hiên lúc này bảo Triệu Lãng Trung chẩn đoán lại cho Vũ Nhị Gia cũng có nguyên nhân của mình, dù sao bây giờ tình hình của Vũ Nhị Gia khá ổn định.

Nếu vì táy máy tay chân mà tình hình trở nên tồi tệ, vậy thì Lâm Hiên thật sự là trăm miệng cũng không thể bào chữa.

Chẳng trách Lâm Hiên lại cẩn thận như vậy, có những lúc không thể không phòng bị!

Rốt cuộc, lòng người là một cái động không đáy, thật sự khiến người ta khó mà đoán được.

Lưu chưởng quỹ vừa rồi còn khỏe mạnh, giờ đã ngã lăn ra đó bất tỉnh nhân sự, trông tình hình cũng vô cùng tồi tệ, tuy rằng hiện tại đã ổn định lại.

Nhưng ai biết được lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

Nếu mọi chuyện suôn sẻ, thì có thể tiến hành bước tiếp theo.

Nhưng hiện tại đương sự đã ngã trên mặt đất, ngay cả người liên

quan đến quán trà cũng ngã trên mặt đất, sự việc thật sự trở nên phức tạp.

Vị Lưu phu nhân chủ sự kia trông cũng không phải là người đặc biệt thông minh, nếu có kẻ nào tùy tiện nói vài câu, e rằng thật sự muốn phủi cũng không phủi sạch được.

Cho nên lúc này Lâm Hiên mới để Triệu lãng trung tiếp tục chẩn trị, lúc này cây bút ghi âm trong tay Lâm Hiên đã bật suốt cả quá trình, ghi lại toàn bộ tình hình bên trong, mỗi một câu nói của từng người cũng đều được ghi lại.

Ai muốn lúc này hối hận, có cây bút ghi âm này cũng là một bằng chứng rất tốt, Lâm Hiên cảm thấy mọi việc cẩn thận một chút vẫn hơn.

Triệu lãng trung đương nhiên hiểu rõ dụng ý trong cách làm của Lâm Hiên, dù sao thì Vũ Nhị Gia hiện đang ngã trên mặt đất, mà người tiếp xúc với Vũ Nhị Gia trước đó cũng chỉ có Lâm Hiên.

Tuy rằng ban đầu mũi nhọn đều chỉa vào Lưu chưởng quỹ, nhưng hiện tại Lưu chưởng quỹ đã ngã trên mặt đất, muốn hỏi vài tình huống, tạm thời cũng không hỏi ra được.

Tình huống của Lưu chưởng quỹ cũng không mấy khả quan, Triệu lãng trung thật sự cảm thấy hôm nay là một ngày vô cùng xui xẻo, vừa ra khỏi cửa đã gặp phải chuyện thế này, hai người đều ngã gục tại đây.

Vừa rồi ông ta chưa nói với Lưu phu nhân, tình hình hiện tại của Lưu chưởng quỹ thế nào?

Ông ta đã chủ động nói ra ở đó, không cho Lâm Hiên và Lý Anh Đức xen vào chuyện nhà của mình.

Lát nữa nếu không cho ông ta uống thứ nước thuốc cứu mạng kia

thì phải làm sao?

Triệu lãng trung thật sự cảm thấy phân thân vô thuật.

Nếu lúc này có thêm một vị lang trung nữa thì tốt rồi, nhưng hiện tại chỉ có một mình ông ta bận rộn, cũng cảm thấy có chút luống cuống tay chân.

Ông ta vội vàng chạy đến trước mặt Lâm Hiên nói.

"Tiên sinh, những lời ngài nói vừa rồi ta đều nghe thấy rồi, ta bây giờ sẽ giúp chẩn trị cho Vũ Nhị Gia, xem xem tình hình hiện tại của Vũ Nhị Gia thế nào rồi?" Lâm Hiên nói với Triệu lãng trung.

"Thật sự phiền tiên sinh rồi, trong lòng ta cũng áy náy quá, nhưng ta thấy ngài cũng không cần phiền phức nữa, dù sao ngài vừa mới châm cứu cho Vũ Nhị Gia." "Ta đứng bên cạnh đều đã thấy cả, nhưng cũng biết hiện tại mọi người ra ngoài làm việc thật không dễ dàng, ta cũng là người luôn cẩn thận trong mọi việc, nên ta muốn tiên sinh cho một kết luận." "Sau đó ta sẽ đưa ông ấy vào phòng khách, cũng là để có lời giải thích với người nhà của Vũ Nhị Gia, ta nghĩ ngài là đồng hương với Vũ Nhị Gia, nhất định sẽ rất hiểu cách làm của ta bây giờ." Triệu lãng trung thật không ngờ Lâm Hiên lại khách sáo như vậy, nếu là những vị quan lớn quyền quý mà ông ta thường tiếp xúc thì không phải thái độ này.

Mỗi người đều ra vẻ ta đây, khí thế bức người, vị Lâm Hiên trước mặt này vừa nhìn đã biết không phải người bình thường.

Nếu đoán không lầm, ở kinh thành nhất định cũng làm quan lớn.

Chỉ không biết vì nguyên nhân gì lại đến nơi hẻo lánh này, những lời người ta nói quả thật câu nào cũng có lý.

Phân tích đâu ra đấy, Triệu lãng trung đối với vị Lâm Hiên này ấn tượng vô cùng tốt.

Nếu đổi lại là một vị quan lão gia ở đây, có lẽ ông ta sẽ run rẩy sợ hãi.

Nhưng không biết vì sao, lời của Lâm Hiên này lại đặc biệt dễ nghe, lúc làm việc cũng đặc biệt tận tâm.

Loại tận tâm dốc hết toàn lực này, bởi vì ông ta dù sao cũng chỉ là một lang trung trong trấn, nói thật, có những lúc có thể qua loa cho xong chuyện.

Vì có những thứ y thuật hữu hạn, có chỗ không chắc chắn, có thể thoái thác sang nơi khác, nhưng đối với những gì Lâm Hiên phân phó, ông ta lại dốc hết sức lực để làm.

Triệu lãng trung vì muốn Lâm Hiên yên tâm, liền nói với hắn.

"Ngài nói vậy thật quá nghiêm trọng rồi, còn nói với ta phiền hay không phiền, dù sao bản thân ta là lang trung mà, thân là lang trung phải có lòng nhân ái, đây là quy tắc nghề nghiệp của chúng ta!" "Ngài vừa nói chuyện đã biết không phải người bình thường, cách làm của ngài cũng rất đúng, ta bây giờ sẽ đi chẩn trị cho Vũ Nhị Gia." "Ta cũng nhắc nhở ngài, nhất định phải bảo vệ tốt vò rượu kia, bởi vì thành phần trong vò rượu đó có những thứ hiện tại vẫn chưa xét nghiệm ra." "Ta vừa rồi dùng kim châm tạm thời khống chế được độc của Vũ Nhị Gia, nhưng nếu muốn tìm hiểu sâu hơn xem ông ấy trúng độc gì, thì phải đến kinh thành để chẩn trị thêm." "Vò rượu kia trở nên đặc biệt quan trọng, ngài bây giờ cũng thấy rồi, tình trạng của Lưu chưởng quỹ kia, ngã trên đất còn không lo nổi thân mình." "Người duy nhất biết chuyện đã ngã xuống, e rằng thật sự không thể giúp được Vũ Nhị Gia rồi, thật sự hy vọng ngài có thể bảo vệ tốt chứng cứ đó!" Lâm Hiên nghe Triệu lãng trung dặn dò như vậy, cũng biết vị Triệu lãng trung này thật sự đang lo lắng cho mình, nếu không nhờ Triệu lãng trung nhắc nhở như vậy, thật sự đã bỏ qua vò rượu kia rồi.

Bởi vì vừa rồi Lưu chưởng quỹ ngã trên đất, Vũ Nhị Gia lại hôn mê bất tỉnh, sự chú ý của hắn đều tập trung vào hai người họ, đã bỏ qua tầm quan trọng của vò rượu kia.

Nghe Triệu lãng trung nói vậy, hắn vội vàng nói với Lý Anh Đức sau lưng.

Chương 433

“Cậu nghe Triệu lãng trung nói thế nào chưa?

Nhất định phải bảo vệ tốt vò rượu kia!

Đối với ta nó có thể vô cùng quan trọng.” “Nếu làm mất hoặc làm đổ nó, đến lúc đó ta sẽ không thoát khỏi liên quan đâu.” Vò rượu kia đang ở trong lòng của điếm tiểu nhị, vì vừa rồi Lý Anh Đức phải đi giúp Lưu chưởng quỹ đút nước, nên đã tạm thời đặt vò rượu bên cạnh điếm tiểu nhị.

Điếm tiểu nhị sau khi đi mời Lưu phu nhân về, vẫn luôn canh giữ bên cạnh vò rượu, đương nhiên biết vò rượu này quan trọng đến mức nào.

Phải biết rằng vò rượu này là do chính tay cậu ta đưa lên phòng riêng trên lầu hai, về màu sắc của vò rượu hồ lô kia, cậu ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Chỉ là hiện tại chưa kịp nói ra chuyện này, lúc này điếm tiểu nhị cũng đang chờ đợi một thời cơ.

Bởi vì điếm tiểu nhị rất rõ ràng mình cũng là một nhân chứng có mặt tại hiện trường.

Nhân chứng này đối với Lâm Hiên vô cùng có lợi, điếm tiểu nhị cảm thấy mình có giá trị nhất định, chứ không phải như ngày thường chỉ là một điếm tiểu nhị bình thường.

Hôm nay lại có thể phát huy tác dụng như vậy, có thể giúp Lâm Hiên đến phủ thông báo cho Lưu phu nhân, bây giờ lại ôm một chứng cứ quan trọng như thế này.

Khiến cậu ta có một cảm giác thân mang trọng trách, đây là lần

đầu tiên có cảm giác như vậy, phải biết ngày thường ở trong quán trà cũng chỉ là chạy vặt.

Thường xuyên đưa tiễn khách nhân, sau đó lúc không có việc gì lại bị khách mắng vài câu, việc duy nhất có thể làm là nhẫn nhịn nuốt giận.

Bây giờ cậu ta có một cảm giác muốn ngẩng mặt lên trời, cảm thấy cuối cùng đã đợi được một người có thể dựa vào.

Điếm tiểu nhị vội vàng bước lên phía trước nói với Lâm Hiên.

"Tiên sinh, ngài yên tâm đi, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt vò rượu trong tay ta, dù phải đánh đổi tính mạng ta cũng cam lòng." Lâm Hiên nghe điếm tiểu nhị nói vậy cảm thấy vô cùng vui mừng, không ngờ chỉ mới tiếp xúc ngắn ngủi một buổi sáng.

Lại khiến điếm tiểu nhị vào lúc này tin tưởng mình như vậy, nghe giọng điệu nói chuyện, thật sự mang theo một cảm giác coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Lâm Hiên nói với điếm tiểu nhị.

"Cậu nói gì vậy?

Yên tâm đi, sẽ không vì một vò rượu mà phải đánh đổi tính mạng đâu." "Chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ không để người khác làm hại cậu, nếu ta ngay cả chút năng lực này cũng không có, thì không xứng làm một vị tiên sinh rồi." Lúc này, mỗi một câu Lâm Hiên nói với điếm tiểu nhị đều là lời từ đáy lòng, bây giờ hắn đang cho điếm tiểu nhị một lời hứa.

Phải biết người ta, điếm tiểu nhị, đã ở đó bày tỏ quyết tâm rồi, nếu lúc này không nói vài câu, chẳng phải sẽ làm loạn lòng điếm tiểu nhị sao?

Mặc dù Lâm Hiên năng lực lớn, nhưng lúc này dù sao cũng chỉ có

hắn và Lý Anh Đức hai người ở đây.

Người duy nhất có thể giúp đỡ Vũ Nhị Gia hiện đang ngã trên đất, còn người nhà của ông ta thái độ thế nào Lâm Hiên cũng không biết.

Lâm Hiên thật không ngờ, chỉ là tùy tiện uống một ngụm trà lại gặp phải chuyện như thế này.

Lúc đó chỉ là nhất thời hứng khởi cùng Vũ Nhị Gia uống rượu, vốn là một lần rượu gặp tri kỷ ngàn chén thiếu.

Nhưng ai ngờ lại khiến Vũ Nhị Gia ngã trên mặt đất, Lâm Hiên thật sự cảm thấy quá đáng tiếc, cũng không ngờ chuyến đi Cư An Trấn lần này lại gặp phải chuyện phiền phức như vậy.

Nhưng Lâm Hiên có một tâm thái khá tốt, khi gặp chuyện phiền phức sẽ không đi oán trách, bởi vì hắn biết oán trách cũng vô dụng.

Chỉ cần có một tâm thái tốt, tích cực đối mặt và giải quyết, nhất định sẽ giải quyết được.

Huống hồ hắn còn có kế hoạch ở đây chưa thực hiện, chuyện này chỉ là một việc rất nhỏ.

Chỉ cần người nhà của Vũ Nhị Gia có thể hiểu lý lẽ, vậy thì bước tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Không sao cả, bây giờ trên tay hắn có bút ghi âm đã ghi lại đầy đủ những lời của Triệu lãng trung vừa rồi.

Bởi vì Triệu lãng trung vừa nói độc mà Vũ Nhị Gia trúng phải bây giờ, độc trong vò rượu kia không phải do Lâm Hiên ra tay, đó là bằng chứng tốt nhất.

Thật ra bây giờ dù sao cũng chỉ là một vài nhân vật nhỏ ở đây, Lâm Hiên luôn cảm thấy phía sau có phải là có một nhân vật lớn không?

Phải biết trước đó tiệm cầm đồ của Chu chưởng quỹ bị cháy, tên Vương Nhị Ma Tử kia đã lấy đi bức tranh cổ trong tiệm cầm đồ.

Lâm Hiên lúc đó đã phán đoán bức tranh cổ này dù sao cũng có một tiệm tranh cổ thu mua.

Điều Lâm Hiên cảm thấy hứng thú là ông chủ đứng sau tiệm tranh cổ đó là ai?

Phải biết ở kinh thành Lâm Hiên cũng đã gặp phải chuyện tương tự.

Lúc đó hắn cũng rất hứng thú với tiệm tranh cổ kia, chỉ là vì biên giới có chiến tranh, nên không để ý tới.

Tiện thể tra xem ông chủ đứng sau tiệm tranh cổ đó là ai?

Chương 434

Nếu là như vậy, thì những bức tranh cổ bị mất ở kinh thành, liệu có thể tìm lại được ở đây không?

Hoặc là tranh cổ ở đây có bán đến kinh đô không, dù sao đây cũng là vùng biên cảnh, năng lực tiêu thụ ở đây rất có hạn.

Phải biết những quán trà, tiệm cầm đồ, tiệm đồ cổ này đều là do những người rất có năng lực mở, không phải người bình thường có thể mở được.

Lâm Hiên cảm thấy phải làm lớn chuyện ở đây, phải lôi ra người đứng sau rốt cuộc là ai.

Nếu người này có liên quan đến những người mà hắn đang tìm, vậy thì tiếp theo thật sự có kịch hay để xem rồi.

Không chừng sẽ phá được một vụ án lớn, cũng không chừng sẽ có một thu hoạch trọng đại ở đây.

Dù sao bức tranh cổ đang treo trong đại điện của hoàng đế bây giờ cũng là hàng nhái.

Bởi vì Lâm Hiên sớm đã phát hiện bức tranh cổ treo trước đó và bức tranh treo hiện tại không giống nhau, chỉ là không tiện vạch trần.

Bởi vì hắn sớm đã giám định rồi, dùng những công cụ chuyên giám định tìm được trong hệ thống để tiến hành giám định.

Nếu có thể phát hiện ra một vài manh mối ở đây, không chừng thật sự sẽ lập được một công lớn.

Lúc này hoàng đế cũng không biết có đang nhớ đến hắn ở kinh thành hay không.

Đang lúc hắn suy nghĩ viển vông, Triệu lãng trung đã tất bật chẩn trị cho Vũ Nhị Gia, vừa rồi lại châm thêm cho Vũ Nhị Gia một bộ kim châm.

Bộ kim châm này có tác dụng thông kinh hoạt lạc, sắc mặt của Vũ Nhị Gia bây giờ đã tốt hơn lúc nãy.

Ông ta phát ra tiếng rên rỉ, Lâm Hiên vừa nghe thấy tiếng của Vũ Nhị Gia thì mừng rỡ vô cùng.

Lâm Hiên vội vàng đi đến bên cạnh Vũ Nhị Gia hỏi.

"Cơ thể của ông bây giờ thế nào rồi?

Có thể ngồi dậy được không?" Vũ Nhị Gia bây giờ ý thức đã hồi phục một chút, đối với những lời Lâm Hiên hỏi cũng đều có thể nghe thấy.

Nhưng khổ nỗi cơ thể hiện tại khá yếu, dù muốn nói chuyện nhưng lại không nói ra được.

Lâm Hiên ở đó chờ đợi câu trả lời của Vũ Nhị Gia, nhưng Vũ Nhị Gia căn bản không nói được lời nào, xem ra vẫn chưa hoàn toàn khỏe lại.

Dù sao tình hình cũng đã tốt hơn lúc nãy một chút, Lâm Hiên nói với Triệu lãng trung.

"Triệu lãng trung, tình hình của Vũ Nhị Gia không phải đã tốt hơn lúc nãy rồi sao?" Triệu lãng trung nói với Lâm Hiên.

"Tình hình của Vũ Nhị Gia hiện tại xác thực đã tốt hơn lúc nãy, đây thật sự là một chuyện may mắn!

Xem ra Vũ Nhị Gia thật sự phúc lớn mạng lớn, có thể gặp được ngài." "Nếu hôm nay không gặp được ngài, e rằng bây giờ tính mạng của Vũ Nhị Gia cũng khó giữ." "Phải biết nếu tình hình của Vũ Nhị

Gia như vậy, nếu là một mình uống rượu, thì thật sự rất nguy hiểm." "May mà có ngài ở bên cạnh, tuy Vũ Nhị Gia ngã trên đất, nhưng lại có thể kịp thời phát hiện và thông báo cho người khác." "Nếu không thì hậu quả thật không thể lường được, xem ra bây giờ đã khá hơn rồi, mau đưa ông ấy vào phòng khách đi." "Nếu ở đó tiếp tục khá hơn, thì ngày mai sẽ không có vấn đề gì nữa." Lâm Hiên vừa nghe Triệu lãng trung nói vậy thì vô cùng vui mừng, cũng không ngờ Vũ Nhị Gia lại có thể hồi phục nhanh như vậy.

Có lẽ có quan hệ lớn với thể chất tốt của ông ấy, nếu không cũng không thể hồi phục nhanh như vậy.

Lâm Hiên cảm thấy Triệu lãng trung có lẽ cho rằng đó chỉ là ngộ độc cồn thông thường.

Lâm Hiên cảm thấy ở thời cổ đại này sẽ không xuất hiện nguyên liệu công nghiệp khác, vì dù sao ở đây cũng sẽ không sử dụng những thứ hóa học đó.

Chắc cũng chỉ là có một chút thành phần cho quá nhiều, khiến Vũ Nhị Gia tạm thời rơi vào trạng thái hôn mê, sau đó lại trải qua kỹ thuật châm cứu của Triệu lãng trung, cho nên Vũ Nhị Gia mới có thể tỉnh lại trong thời gian ngắn.

Dù sao đi nữa, chỉ cần tình hình của Vũ Nhị Gia có chút chuyển biến tốt, hắn thật sự yên tâm rồi, dù sao hai người vừa rồi lúc nói chuyện với nhau rất hợp ý.

Trước đó lại hợp tác vui vẻ như vậy, huống hồ ngày mai Chu chưởng quỹ tới rồi, còn phải tổ chức tiệc lớn ở đây, để Vũ Nhị Gia và hai người họ lo liệu mọi việc.

Còn nhiều việc phải làm, đúng rồi, còn có chuyện đội cứu hỏa, Lâm Hiên thật sự cảm thấy Vũ Nhị Gia quan trọng như vậy!

Không ngờ Vũ Nhị Gia lại ngã trên đất.

Nếu là như vậy, thì hắn sẽ không cùng tiểu nhị tiếp tục uống rượu nữa, tâm trạng của Lâm Hiên bây giờ vô cùng phức tạp.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy Vũ Nhị Gia khỏe lại, hắn cảm thấy như nhìn thấy ánh bình minh, vội vàng nói với Lý Anh Đức bên cạnh.

"Hai chúng ta mau đưa Vũ Nhị Gia vào phòng khách đi." Lý Anh Đức vội vàng đi tới, cùng Lâm Hiên hai người định đưa Vũ Nhị Gia vào phòng khách, dù sao Vương chưởng quỹ cũng đã chuẩn bị sẵn ở đó để dẫn đường.

Lâm Hiên trước khi đi nói với Triệu lãng trung.

"Triệu lãng trung, thật sự cảm ơn ngài nhiều, lần chẩn trị vừa rồi đối với ta đặc biệt quan trọng, ta bây giờ đi sắp xếp ổn thỏa cho Vũ Nhị Gia, lát nữa quay lại sẽ bàn bạc tiếp với ngài." Triệu lãng trung sau khi chẩn trị xong cho Vũ Nhị Gia, còn phải quay lại chẩn trị cho Lưu chưởng quỹ kia, tuy rằng vừa rồi dùng kim châm đã khống chế được tình hình của Lưu chưởng quỹ.

Nhưng không có nghĩa là Lưu chưởng quỹ đã không sao, bây giờ Lưu chưởng quỹ đang trong tình trạng mất nước nghiêm trọng, đơn thuốc vừa kê vẫn chưa đưa cho Lưu phu nhân.

Chương 435

Ông ta phải quay về lo liệu, liền nói với Lâm Hiên.

“Tiên sinh cũng đừng quá khách sáo, có việc gì cứ phân phó, ta nhất định sẽ làm được!

Ta bây giờ phải đi chẩn trị cho Lưu chưởng quỹ kia.” “Tình hình của ông ta cũng không mấy lạc quan, đợi lúc ngài quay lại ta sẽ báo cáo cho ngài.” Lâm Hiên vốn tưởng rằng Lưu chưởng quỹ kia đã không sao, nhưng vừa nghe Triệu lãng trung nói vậy, biết rằng Lưu chưởng quỹ cũng không phải là ngất xỉu bình thường, Lâm Hiên thầm nghĩ: Chẳng lẽ hôm nay là ngày rủ nhau ngất xỉu tập thể sao?

Xem ra lần sau ra ngoài phải xem lịch mới được, nếu không đến lượt mình ngất xỉu thì phải làm sao?

Việc cấp bách của Lâm Hiên bây giờ là phải sắp xếp ổn thỏa cho Vũ Nhị Gia, chỉ cần sắp xếp ổn thỏa cho Vũ Nhị Gia, thì những việc tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Lâm Hiên nói chuyện xong với Triệu lãng trung, vội vàng cùng Lý Anh Đức hai người khiêng Vũ Nhị Gia vào phòng khách.

Nhưng lúc này điếm tiểu nhị ở một bên lại có chút ngồi không yên, vội vàng chạy tới nói với Lâm Hiên.

“Tiên sinh, xem ra chuyện như thế này thật không nên phiền ngài làm, để ta và Lý Anh Đức tiên sinh khiêng Vũ Nhị Gia là được rồi, ngài cứ ở đây giữ vò rượu đi, dù sao đây cũng là việc tốn sức mà.” Điếm tiểu nhị cảm thấy đây thật sự là việc tốn sức, còn mình đứng đó ôm một vò rượu thế này, thật sự không tốn chút sức lực nào.

Bởi vì là hạ nhân, đối với những việc hạ nhân nên làm, cậu ta quá

rõ ràng!

Tiên sinh trông như một vị quan lớn quyền quý.

Có mấy vị quan lớn quyền quý lại tự mình làm những việc như thế này, cho nên cậu ta mới nói như vậy với Lâm Hiên.

Lâm Hiên lại cảm thấy đây là một việc bình thường, đừng nói là khiêng một Vũ Nhị Gia, trên chiến trường hắn còn khiêng những binh sĩ tử trận, những việc như vậy hắn đều đã làm qua!

Tuy rằng hắn biết một vị tướng quân nên ngồi ở đó chỉ huy ngàn quân vạn mã, nhưng Lâm Hiên cảm thấy những vị tướng quân như vậy thật sự quá không hiểu nhân gian khói lửa!

Nếu không ra chiến trường tiếp xúc với những việc đó, thì làm sao có thể hiểu được sự tàn khốc của chiến tranh?

Bây giờ để hắn đi khiêng Vũ Nhị Gia, Lâm Hiên cảm thấy thật sự là việc trong tầm tay, thật không giống như điếm tiểu nhị nói, quan lớn quyền quý phải đứng ở đó không nhúc nhích.

Có lẽ vì Lâm Hiên từ hiện đại xuyên không tới, đối với cách nói người phân ba bảy loại, thật sự không thể đồng tình.

Bởi vì đối với một người hiện đại mà nói, luôn chú trọng nhân quyền bình đẳng, căn bản không có những phân biệt giai cấp đó, thật ra trong quan niệm của hắn vẫn luôn là mọi người bình đẳng.

Nhưng vì biết mình đang sống ở thời cổ đại, chỉ bằng sức một mình đi nói với người khác về bình đẳng, e rằng thật sự không có tác dụng lớn.

Cho nên vừa rồi lúc khiêng Vũ Nhị Gia, hắn cũng không để những việc nặng nhọc như vậy cho điếm tiểu nhị làm.

Điếm tiểu nhị lại còn yêu cầu làm việc như vậy, ngược lại khiến

Lâm Hiên cảm thấy có chút không thoải mái, vì hắn đã quyết định, để tiểu nhị canh giữ ở đó.

Hắn giúp Lý Anh Đức khiêng Vũ Nhị Gia, dù sao cơ thể của Vũ Nhị Gia bây giờ khá nặng, không phải Lâm Hiên coi thường điếm tiểu nhị, mà cảm thấy điếm tiểu nhị thật sự quá gầy yếu, e rằng không chắc có thể khiêng nổi Vũ Nhị Gia.

Bây giờ Vũ Nhị Gia thật sự có thể nằm thẳng đơ trên mặt đất, thật không khác gì người chết, có thể rất nặng.

Vừa rồi Lâm Hiên đã quen với việc cơ thể của Vũ Nhị Gia khá nặng, và vóc dáng của Vũ Nhị Gia cũng khá lớn.

Nếu người không có sức lực nhất định, thật sự không thể khiêng nổi, cho nên Lâm Hiên mới muốn cùng Lý Anh Đức khiêng.

Vì sức lực của hắn và Lý Anh Đức khá tương đương, muốn khiêng Vũ Nhị Gia này đối với họ là chuyện dễ như trở bàn tay, Lâm Hiên đương nhiên biết tâm tư của điếm tiểu nhị.

Có thể thấy được, cậu ta thật sự có thể nhận rõ thân phận và địa vị của mình.

Xem ra ở thời cổ đại, quan niệm giai cấp như thế này đã ăn sâu bén rễ, Lâm Hiên tuy có chút không quen, nhưng cũng có thể chấp nhận.

Lâm Hiên đã quyết định cùng Lý Anh Đức khiêng rồi, lúc này lại nghe điếm tiểu nhị nói vậy, liền nói với cậu ta.

“Không sao đâu, cứ để ta và Lý Anh Đức hai người khiêng Vũ Nhị Gia đi, dù sao cơ thể của Vũ Nhị Gia cũng khá nặng, yên tâm ta sẽ đưa ông ấy vào phòng khách.” “Cậu cứ ở đây canh giữ vò rượu đi!

Nhiệm vụ của cậu là bảo vệ tốt vò rượu, giống như cậu nói, mạng mất cũng phải giữ chặt vò rượu.” Lâm Hiên nói xong câu đó,

định cùng Lý Anh Đức hai người rời đi, điếm tiểu nhị cũng biết bây giờ mình có kiên trì, cũng không thể lay chuyển được Lâm Hiên.

Thật sự chưa từng thấy người như vậy, nhìn trang phục ăn mặc cũng biết Lâm Hiên là một vị quan lớn quyền quý, nhưng ai thấy quan lớn quyền quý nào lại đi làm việc nặng nhọc như vậy!

Đại lão gia bình thường không phải đều ở đó phân phó tiểu hạ nhân làm những việc nặng nhọc này sao?

Chỉ cần đứng đó phe phẩy quạt, động động môi mép là được rồi.

Điếm tiểu nhị thật sự cảm thấy Lâm Hiên quá khác biệt, bây giờ điếm tiểu nhị đang ôm chặt vò rượu kia, thật sự giống như bảo vệ tính mạng của mình.

Điếm tiểu nhị cũng không ngờ lời hứa với Lâm Hiên, trước khi Lâm Hiên quay lại, cậu ta thật sự đã làm được, dùng tính mạng của mình để bảo vệ vò rượu.

Lúc này, Lâm Hiên và Lý Anh Đức dưới sự dẫn dắt của Vương quản gia đã đến một phòng khách, phòng khách này được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Bên trong cũng không có ai ở, Lâm Hiên đi vào, nhìn quanh bốn phía, môi trường ở đây khá tốt.

Chương 436

Hai người đến bên một chiếc giường, quyết định đặt Vũ Nhị Gia ở đó, Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức.

"Ta đặt đầu ông ấy lên gối trước, chân phía sau cậu nhất định phải nhẹ nhàng nhé, nếu không sẽ làm chấn động đầu ông ấy, lúc đó sẽ càng hôn mê bất tỉnh hơn." Vương quản gia kia sau khi đưa Lâm Hiên và Lý Anh Đức đến phòng khách liền vội vàng rời đi, vì ông ta cũng rất lo lắng cho chuyện của Lưu chưởng quỹ.

Dù sao chuyện Lưu phu nhân vừa phân phó ông ta đã làm rồi, trong phòng khách này cũng không có ai, có thể quay về báo cáo.

Cho nên ông ta vội vàng rời đi, để lại thời gian tiếp theo cho Lâm Hiên và Lý Anh Đức.

Tuy rằng ông ta cũng muốn hàn huyên vài câu với Lâm Hiên, nhưng biết chưởng quỹ nhà mình đang ngã trên đất, Lưu phu nhân kia làm việc cũng rất không đáng tin cậy.

Nếu ông ta không quay về giúp chủ trì, đại cục e rằng thật sự sẽ loạn.

Ông ta quay về tuy không giúp được gì nhiều, nhưng ít nhất sẽ nghe lời Lưu phu nhân hơn, những gia đinh khác quả thật không dễ bảo.

Lúc ra ngoài vừa rồi ông ta cũng nghe thấy Lâm Hiên dặn dò điếm tiểu nhị, cảm thấy tên điếm tiểu nhị này thật không ra gì.

Lại vào lúc này lâm thời trở mặt, đều khiến ông ta vô cùng phản cảm, bây giờ Lâm Hiên và Lý Anh Đức, hai chỗ dựa, đã rời đi, để lại mình ở đó, lúc này nên cho điếm tiểu nhị biết tay rồi!

Nếu không chẳng phải là trợn mắt giúp người ngoài diệt uy phong của mình sao?

Đừng nhìn Vương quản gia luôn là một con hổ mặt cười, không chỉ làm việc mà người chưa mở miệng đã cười đón, thực tế ông ta không phải là một nhân vật đơn giản.

Thường xuyên ở bên cạnh Lưu chưởng quỹ, luôn có nhiệm vụ!

Về thân phận của Vương quản gia, chúng ta sẽ tiếp tục nói ở phần sau.

Bây giờ trước tiên hãy nói về chuyện Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người đến phòng khách sắp xếp cho Vũ Nhị Gia.

Lâm Hiên vừa rồi nói với Lý Anh Đức lát nữa lúc đặt Vũ Nhị Gia xuống nhất định phải đặc biệt cẩn thận, nếu đặt không tốt, e rằng đầu của Vũ Nhị Gia sẽ "cốp" một tiếng đập vào ván giường.

Lâm Hiên định nói với Lý Anh Đức.

"Phải đặt Vũ Nhị Gia xuống cho cẩn thận, nếu đặt không tốt, lại gây ra một trận chấn động não nhẹ thì phiền." Lâm Hiên vừa định nói ra câu đó thì nhớ ra đây là thời cổ đại, nếu nói ra từ "chấn động não nhẹ", thì Lý Anh Đức nhất định sẽ không hiểu là chuyện gì.

Phải biết ở đây hiện tại không có danh từ như vậy, Lâm Hiên cũng không rõ tư duy của mình bây giờ có phải hơi hỗn loạn không.

Có lúc sẽ mang những thứ hiện đại vào thời cổ đại, ví dụ như những vũ khí đã dùng trước đó.

Lúc dùng những vũ khí đó ở đây, xác thực đã mang lại một cú sốc rất lớn cho thời đại này, nhưng đồng thời cũng khiến nhiều quốc gia hơn nhòm ngó vũ khí mà hắn mang theo.

Bây giờ vì tất cả công thức của vũ khí này đều nằm trong tay hắn,

các quốc gia khác muốn lấy đi cũng không thể.

Nhưng không thể đảm bảo có ngày nào đó cao thủ trong cung của quốc gia khác muốn quyết đấu với hắn thì phải làm sao?

Lâm Hiên lúc này thật sự cảm thấy như đang tự tìm phiền phức cho mình, xem ra bên cạnh mình nên cần thêm nhiều cao thủ bảo vệ.

Không chừng ngày nào đó sẽ gặp cao thủ của quốc gia khác khiêu chiến, lúc đó nếu thiếu người thì phải làm sao?

Lâm Hiên cảm thấy lúc này không nên để lộ thân phận của mình, về những danh từ hiện đại kia, có thể nói ít đi thì nói ít đi, để tránh mang lại phiền phức không cần thiết.

Nhưng người tính không bằng trời tính, lời của Lâm Hiên vừa rồi chưa nói ra, ngay sau đó đã nghe một tiếng "cốp".

Lâm Hiên biết không ổn rồi, đầu của Vũ Nhị Gia nhất định đã đập vào ván giường kia, nếu không âm thanh đó có thể từ đâu truyền ra?

Quả nhiên, Lý Anh Đức vừa thấy đã đến giường, có thể sắp xếp ổn thỏa cho Vũ Nhị Gia, cũng có thể thở phào một hơi.

Lúc này cậu ta đã lơ là, tuy rằng tiên sinh khiêng đầu của Vũ Nhị Gia, nhưng cậu ta ở phía sau nâng hai chân kia cũng cảm thấy rất nặng rồi.

Khi đưa Vũ Nhị Gia vào đây, cậu ta không nghĩ nhiều, dù sao bình thường làm việc cũng hay hấp tấp.

Vội vàng đặt Vũ Nhị Gia lên giường, cũng không để ý xem tiên sinh đã đặt đầu của Vũ Nhị Gia ổn thỏa chưa đã buông tay ra.

Lâm Hiên đang định đặt đầu của Vũ Nhị Gia lên giường, nào có chú ý đến nhất cử nhất động của Lý Anh Đức!

Huống hồ vừa rồi Lâm Hiên cũng có chút lơ đễnh, thật sự không

chú ý đến Lý Anh Đức, cho nên đầu của Vũ Nhị Gia "cốp" một tiếng đập vào ván giường kia.

Lý Anh Đức vội vàng nói với Lâm Hiên.

"Tiên sinh, thật sự xin lỗi, ta vừa rồi có chút quá vội vàng, thân thể của Vũ Nhị Gia này thật sự quá nặng." "Nhìn ông ta vóc dáng to lớn, bây giờ lại nằm thẳng đơ ở đó, lúc khiêng thật sự phải tốn một phen sức lực, may mà vừa rồi không để điếm tiểu nhị khiêng." "Nếu không hai chúng ta thật sự không thể đưa ông ta vào đây an toàn, ta vừa thấy đã đến nơi, ta vội vàng đặt xuống." "Ta không chú ý ngài đã đặt đầu ông ấy lên gối chưa, mới phát ra âm thanh như vậy." "Nếu ta biết sẽ khiến đầu ông ấy phát ra âm thanh như vậy, thì ta nhất định sẽ cẩn thận hơn." Thấy Lý Anh Đức lúc này vô cùng áy náy, cũng không biết phải làm thế nào, chỉ cảm thấy chàng trai trẻ này tuy có lúc đầu óc khá tốt.

Nhưng lúc làm một số việc thật sự hấp tấp, giống như bây giờ, hai người rõ ràng khiêng một người rất tốn sức.

Nhưng lại không để ý xem mình đã đặt Vũ Nhị Gia vào vị trí nào, bây giờ đặt lên giường là tốt rồi.

Chương 437

Nếu lúc này đặt xuống đất, thì phải làm sao?

Rõ ràng trước đó đã nhắc nhở, vạn vạn lần đừng lúc đặt lên giường, lại gây ra tổn thương thứ hai.

Bây giờ xem ra đoạn nói vừa rồi của mình đều là công cốc, thật sự sợ cái gì thì cái đó đến, Vũ Nhị Gia đã hôn mê bất tỉnh như vậy rồi.

Bây giờ lại bị đập một cái như vậy, nếu thật sự đập ra một trận chấn động não nhẹ, thì Vũ Nhị Gia này phải hôn mê đến lúc nào?

May mà lúc này không có người ngoài ở đây, nếu có người ngoài ở đây, chẳng phải nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được sao?

Trước đó đã để Triệu lãng trung chẩn trị, chứng minh Vũ Nhị Gia lúc vừa được đưa vào nhất định là ổn.

Nếu lúc này lại xảy ra chuyện như vậy, khiến tình hình của Vũ Nhị Gia trở nên tồi tệ hơn, thì lúc đó phải giải thích thế nào với người nhà của Vũ Nhị Gia.

May mà bây giờ không có người khác phát hiện, chỉ có hai người bọn họ ở đây.

Bây giờ Lâm Hiên đối với Lý Anh Đức cũng thật sự hết cách, cũng đã thấy bộ dạng đầy áy náy của Lý Anh Đức.

Cũng biết lúc này oán trách Lý Anh Đức, chuyện đã xảy ra rồi, oán trách cũng vô dụng.

Dù sao ai cũng từng trải qua thời trẻ, cũng đều có những lúc hấp tấp, lúc này chỉ có thể an ủi Lý Anh Đức.

Nếu không trong lòng cậu ta cũng sẽ rất khó chịu, đặc biệt là bên cạnh Lâm Hiên bây giờ lại không có người khác.

Lý Anh Đức này tuy đã tham gia một lần chiến tranh biên giới và trưởng thành hơn, nhưng dù sao trước đó cũng là một công tử bột.

Có thể hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, bây giờ có thể làm được đến bước này, đã rất không dễ dàng.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức.

"Được rồi, chuyện đã như vậy rồi, cậu cũng không cần quá tự trách, chúng ta mau kiểm tra cho Vũ Nhị Gia đi, xem ông ấy bây giờ thế nào rồi." "Nhưng ta phải nhắc nhở cậu, sau này làm việc nhất định không được hấp tấp, phải cẩn thận hơn một chút." Lâm Hiên đối xử chân thành với Lý Anh Đức, cho nên mới nói nhiều như vậy.

"Giống như chuyện hôm nay, nếu có người khác ở đây, hai chúng ta có giải thích cũng không rõ được không?" "Vốn dĩ Vũ Nhị Gia đã hôn mê bất tỉnh, lại bị đập một cái như vậy, liệu có ổn không?" "Ta biết cậu cũng thật không dễ dàng, dù sao cũng là lần đầu ra ngoài làm việc, có thể đi đến bước ngày hôm nay cũng thật không dễ." "Ta rất hiểu, với tư cách là tiên sinh của cậu, ta chỉ là tốt bụng nhắc nhở một câu, nhưng đừng coi đó là gánh nặng, được không?" Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên nói vậy, cũng biết những lời Lâm Hiên nói với mình đều là lời từ đáy lòng.

Nếu đổi lại là người khác, người ta thật sự sẽ không nói những lời như vậy.

Nhưng Lâm Hiên lại ở đó khuyên răn mình, chứng minh Lâm Hiên không coi mình là người ngoài.

Huống hồ Lâm Hiên là cấp trên, người ta hoàn toàn có thể dùng giọng điệu ra lệnh để nói chuyện với mình.

Có thể nổi giận với mình, nhưng vừa rồi Lý Anh Đức chú ý, lúc Lâm Hiên nói những lời này hoàn toàn không có vẻ gì là tức giận.

Ngữ khí của Lâm Hiên lúc nói những lời này hoàn toàn rất kiên nhẫn, bình tĩnh nói chuyện với mình như vậy, khiến Lý Anh Đức cảm thấy có thể chấp nhận được.

Dù sao chị gái của mình đã giao mình cho Lâm Hiên, Lâm Hiên hoàn toàn có thể đối xử với mình nghiêm khắc như những vị tiên sinh khác.

Cũng không phải cậu chưa từng thấy những vị tiên sinh nóng tính, cậu nhớ trước đây ở thư đường, vì một cuốn sách không thuộc bài, tiên sinh sẽ cầm cây thước dài đó đánh vào lòng bàn tay cậu.

Thật sự rất đau, tuy rằng lớn lên rồi tiên sinh sẽ không trừng phạt như vậy, nhưng giọng điệu nói chuyện của tiên sinh, cũng khá nghiêm khắc.

Khiến Lý Anh Đức thật sự có lúc không thể chấp nhận được, có lúc thật sự muốn từ thư đường đó trốn ra ngoài.

Nhưng cậu biết thân phận của mình là một đứa con nuôi, không nên tùy hứng như vậy, cho nên hết lần này đến lần khác đã kìm nén cảm xúc của mình.

Lúc đó cậu có thể trẻ người non dạ, nhưng bây giờ đã trải qua việc cùng Lâm Hiên làm việc, lại ở trong đại doanh trải qua những rèn luyện đó.

Khiến tính tình của cậu đã tốt hơn, cậu cũng phát hiện lúc nghe người khác nói chuyện thật sự không nghe vào, nhưng lúc Lâm Hiên nói chuyện lại có thể nghiêm túc nghe vào.

Giống như Lâm Hiên nói, sau này làm việc thật sự không nên hấp tấp.

Phải rất cẩn thận để làm, phân tích của Lâm Hiên vừa rồi cũng rất có lý.

Bây giờ bên cạnh không có người khác, mình lại đập mạnh Vũ Nhị Gia lên giường như vậy, nếu thật sự để người khác phát hiện, thì thật phiền phức.

Lý Anh Đức cảm thấy lời giáo huấn của Lâm Hiên vừa rồi thật quá đúng, Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên.

“Tiên sinh vừa rồi giáo huấn thật quá đúng, giống như ngài nói, ta làm việc thật sự quá hấp tấp.” “Trước đó ngài đã dặn dò ta vạn lần đừng gây ra tổn thương thứ hai cho Vũ Nhị Gia.” “Bây giờ xem ra ta thật sự không nghe những lời đó, nếu ta có thể nghe những lời của ngài, sẽ không giống như bây giờ đập đầu Vũ Nhị Gia.” “Tiên sinh, sau này ta có chỗ nào không đúng, ngài nhất định phải kịp thời chỉ ra nhé.” “Ta thật sự sẽ không tức giận, dù sao chị gái ta đã giao ta vào tay ngài, ta không chỉ là một binh lính của ngài, ta còn là người nhà của ngài.” “Ngài xem ta bây giờ đã rời kinh đô xa như vậy, ta đi theo ngài cũng thật sự đã học được bản lĩnh, ở đây ta cảm thấy ngài là người thân cận nhất của ta.” “Ngài cũng biết ta bây giờ thật sự trẻ người non dạ, làm việc không có chừng mực, thật sự cần tiên sinh gánh vác nhiều hơn.” Lâm Hiên nghe Lý Anh Đức nói vậy, trong lòng cảm thấy an ủi, nếu Lý Anh Đức này ở đây nổi cáu với hắn, thì Lâm Hiên thật sự không thể chấp nhận được.

Dù sao đoạn nói vừa rồi của Lâm Hiên, thật sự là vì Lý Anh Đức mà lo lắng, hoàn toàn có thể không cần quan tâm nhiều như vậy.

Bây giờ Lý Anh Đức cũng có thể coi là một người trưởng thành, và tuổi tác của họ cũng không chênh lệch quá nhiều, tuy hắn là một tướng quân.

Nhưng dù sao tuổi tác cũng ở đó, Lâm Hiên rõ ràng biết rằng khả

năng chịu đựng tâm lý và kinh nghiệm ở mọi phương diện của mình đều mạnh hơn Lý Anh Đức.

Chương 438

Nhưng Lý Anh Đức này nên học cách trưởng thành, không thể ở đây một mực dựa dẫm vào hắn, hoặc dựa dẫm vào chị gái của mình.

Nếu lúc này hắn thấy có chỗ nào không hài lòng, kịp thời nói với Lý Anh Đức, mà Lý Anh Đức lại tỏ ra rất không hài lòng.

Ở đó nổi cáu với hắn, thì lần sau Lâm Hiên thật sự sẽ không nói với cậu ta những chuyện này.

Tuy rằng vừa rồi Lý Anh Đức nói hai người là người nhà, nhưng Lâm Hiên rõ ràng biết rằng suy nghĩ của mỗi người đều không giống nhau, Lâm Hiên thật sự không thích hợp ép buộc Lý Anh Đức trưởng thành trong thời gian ngắn.

Muốn để Lý Anh Đức trưởng thành, đó chỉ là suy nghĩ của hắn mà thôi, nhưng mọi thứ mấu chốt đều phải phụ thuộc vào Lý Anh Đức.

Giống như bây giờ, hắn nói suy nghĩ của mình cho Lý Anh Đức, Lý Anh Đức tỏ ra rất vui vẻ, thì lần sau Lâm Hiên sẽ tiếp tục nói với Lý Anh Đức.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức.

“Cậu nói như vậy thì trong lòng ta cũng dễ chịu hơn một chút, chứng tỏ cậu là một đứa trẻ rất hiểu chuyện.” “Thật ra vừa rồi lúc nói đoạn đó, trong lòng ta cũng có áp lực nhất định, ta thật sự lo lắng cậu sẽ giận ta.” “Phải biết bao nhiêu năm nay ta cũng đã nhìn người vô số, có người dựa vào trẻ người non dạ, người khác nói một câu cũng thấy khó chịu.” “Cảm thấy mình là thiên hạ đệ nhất, suy nghĩ của mình là đúng nhất!

Người trẻ tuổi trong mắt đều không dung được một hạt cát, cũng

không muốn nghe những lời khó nghe." "Ta không biết cậu có từng nghe câu này chưa, trung ngôn nghịch nhĩ lợi vu hành, tuy rằng có lúc ngữ khí của ta cũng có chút nặng, nhưng tất cả xuất phát điểm đều là vì tốt cho cậu." "Ta thật sự hy vọng cậu có thể hiểu những gì ta đang làm, ta cũng phát hiện chàng trai trẻ này rất có tiềm lực." "Chỉ cần cậu có thể tiếp tục ở bên ta, ta tin rằng cậu nhất định sẽ có một tương lai rất tốt, sẽ khiến phụ thân và chị gái cậu phải nhìn cậu bằng con mắt khác!" Thật ra câu cuối cùng của Lâm Hiên thật sự có dụng ý khác, hắn cũng cảm thấy Lý Anh Đức này có lúc, có một chút tâm lý tự ti.

Bởi vì cậu ta thường xuyên nhắc đến một câu, ta là một đứa con nuôi, ta sống trên đời này không có gì vướng bận.

Cho nên có lúc, cậu ta thật sự không suy nghĩ nhiều chuyện như vậy.

Bây giờ hắn đi nhắc nhở như vậy, thật sự hy vọng cậu ta có thể hiểu, không hy vọng Lý Anh Đức cả đời sống không có mục tiêu.

Nam tử hán đại trượng phu chí tại bốn phương, nên có một mục tiêu rất lớn lao, tuy rằng có lúc người ngoài sẽ cảm thấy mục tiêu đó dường như rất xa vời.

Nhưng chỉ cần vững bước đi từng bước, thì sẽ càng ngày càng gần mục tiêu đó, Lâm Hiên cũng có một mục tiêu như vậy.

Cho nên hắn hy vọng Lý Anh Đức cũng có một mục tiêu như vậy, đừng giống như bây giờ sống mà cảm thấy không có gì vướng bận.

Đàn ông nên phải vận động, không nên ở đó dừng lại, không tiến lên mà một mực dừng ở đó oán trách, cũng không nhìn lại vấn đề của bản thân.

Luôn cảm thấy mình là tốt nhất, làm một người tự đại như vậy, Lâm Hiên ghét nhất là loại người đó.

May mà Lý Anh Đức trước mặt không phải là loại người đó, điều này khiến Lâm Hiên cảm thấy trong lòng vô cùng vui mừng, Lâm Hiên cũng cảm thấy người như vậy thật sự là có thể dạy dỗ!

Lý Anh Đức nghe đoạn nói vừa rồi của Lâm Hiên, cũng cảm thấy trong lòng vô cùng được khích lệ, thật không ngờ Lâm Hiên lại đối với mình tận tâm như vậy.

Phải biết mình cũng chỉ là một đứa con nuôi trong phủ mà thôi, bây giờ Lâm Hiên đối xử với mình, thật sự không khác gì em trai ruột.

Ít nhất ở đây, cậu sẽ cảm thấy Lâm Hiên đang toàn tâm toàn ý đối xử với mình!

Phải biết từ nhỏ sống trong phủ, thói đời nóng lạnh kia cậu thật sự đã thấm thía sâu sắc.

Đặc biệt là thường xuyên ở cùng những vị vương gia trong hoàng cung nội viện, càng hiểu rõ trên người những người đó thật sự không có nửa điểm tình thân.

Bây giờ có thể gặp được chị gái đối xử tốt với mình như vậy, lại có thể gặp được Lâm Hiên coi mình như em trai ruột, trong lòng cậu sao có thể không cảm động?

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên.

“Tiên sinh, ta thật sự quá cảm động, ta thật không ngờ ngài có thể toàn tâm toàn ý đối với ta!

Câu ngài vừa nói ‘trung ngôn nghịch nhĩ lợi vu hành’ ta thật sự quá thấm thía.” “Bởi vì câu nói này lúc ta còn ở thư đường, tiên sinh của ta thường xuyên nói, ngài nói thật quá đúng!” “Tuy rằng có một số lời rất khó nghe, khiến người ta cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, nhưng tất cả thật sự sẽ có ích cho hành động của ta.” “Cũng sẽ có thể giúp ta kịp thời phát hiện ra một số khuyết điểm của bản thân, chẳng

trách ngài trở thành tiên sinh, hiểu biết cũng thật quá nhiều!" "Tiên sinh yên tâm, ta không phải là người không hiểu chuyện.

Nếu ta không nghe lời ngài, ở đây hành động theo cảm tính, thì ta thật sự đã uổng công đọc sách thánh hiền bao nhiêu năm." "Huống hồ chị gái ta đã giao ta cho ngài, xem như ngài đối xử tốt với ta đi!

Người em trai này của ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng ngài." Lâm Hiên vừa nghe Lý Anh Đức nói vậy, trong lòng thật sự sáng tỏ, biết rằng những lời Lý Anh Đức lúc này nói đều là lời thật lòng, chàng trai trẻ này có thể được.

Phải biết khi xuyên không đến đây, hắn thật sự cô đơn một mình, không có người thân bên cạnh.

Lâm Hiên nhìn Lý Anh Đức trước mắt, cảm thấy thật sự giống như em trai của mình.

Dù sao tương ngộ cũng là một duyên phận, Lâm Hiên rất coi trọng đoạn duyên phận này.

Có thể vất vả đến đây, ở đây đứng vững được, chứng tỏ hắn và Đại Đường có một duyên phận rất lớn.

Thật ra lúc này Lâm Hiên thật sự có chút lo lắng cho các phu nhân của mình ở kinh đô xa xôi, không biết họ ở đó phát triển thế nào rồi.

Lá thư gửi cho các phu nhân có được đưa đến kịp thời không, bên hoàng đế có phê chuẩn cho hắn tiếp tục ở lại đây không?

Bây giờ điều cần lo lắng nhất không phải là những chuyện này, mà là tình hình của Vũ Nhị Gia bây giờ thế nào, vừa rồi bị Lý Anh Đức đập một cái như vậy không biết có gây ra tổn thương không.

Lâm Hiên vội vàng kiểm tra đầu của Vũ Nhị Gia, Lâm Hiên dùng tay sờ sờ sau gáy của Vũ Nhị Gia, sợ sau gáy của Vũ Nhị Gia bị đập sưng một cục u.

Chương 439

Đơn giản dùng tay sờ, phát hiện sau gáy của Vũ Nhị Gia không có cục u, điều này khiến hắn yên tâm.

Sau đó hắn lại nói với Lý Anh Đức.

“Ta đã kiểm tra sau gáy của Vũ Nhị Gia, không có cục u, như vậy ta yên tâm rồi, thật ra nói thật ta thật sự không hiểu, chỉ là uống một chút rượu.” “Sao lại khiến ông ấy hôn mê bất tỉnh chứ?

Ta bây giờ cũng có chút lo lắng rồi.” Lâm Hiên lúc này nhìn quanh không có ai, cảm thấy lúc này nên nói với Lý Anh Đức một chút nội tình, sau đó nói với Lý Anh Đức.

“Lúc mới bắt đầu, ta và Vũ Nhị Gia cảm thấy tương kiến hận muộn, nói thật, rượu mà Chu chưởng quỹ lúc đầu mang lên uống thật sự rất thơm, cũng không có vấn đề gì.” “Ta cảm thấy rượu của quán trà này không tồi, liền định uống thêm một chút, Vũ Nhị Gia kia xem ra cũng là người có tửu lượng rất tốt, cũng phát hiện tửu lượng của ta cũng không tồi.” “Hai chúng ta cũng càng ngày càng vui vẻ, mới định tiếp tục uống, lúc đó Vũ Nhị Gia lại bảo điếm tiểu nhị mang thêm một vò rượu ngon.” “Nhưng không biết tại sao khi điếm tiểu nhị mang rượu lên, ta đã ngửi thấy mùi rượu này có chút không ổn.” “So với rượu ta vừa uống quả thật quá khác biệt, cậu cũng biết ta tuy không thích uống rượu, nhưng không có nghĩa là ta không biết về rượu.” “Chỉ bằng mùi rượu đó đã biết là rượu dỏm, vốn ta và Vũ Nhị Gia hai người đều định không uống nữa, nhưng lại cảm thấy nên kiểm chứng xem rượu này rốt cuộc thế nào.” “Vũ Nhị Gia uống thẳng rượu xuống, ta chưa kịp uống thì ông ấy đã ngã trên đất, ta không biết đã xảy ra chuyện gì.” “Thật ra lúc đầu ngã trên đất, căn bản không có

chuyện gì, ngã trên đất cũng là cố ý, ý thức của Vũ Nhị Gia đều tỉnh táo." "Điều này ta đã hiểu ra rồi, Lưu chưởng quỹ cầm rượu dỏm đó giả làm rượu ngon, vốn định nhân lúc Vũ Nhị Gia ngã trên đất để dạy dỗ một phen." "Nhưng không ngờ Vũ Nhị Gia lại giả thành thật, thật sự hôn mê đi." "Ta bây giờ trong lòng thật sự rất lo lắng, nếu không phải Triệu lãng trung kịp thời xuất hiện ở đó, tiến hành chẩn trị cho Vũ Nhị Gia, e rằng bây giờ Vũ Nhị Gia vẫn còn hôn mê bất tỉnh." "Thật không ngờ chỉ là một lần uống rượu bình thường lại uống ra chuyện như vậy, trong lòng ta sao có thể dễ chịu được?" Lý Anh Đức ở một bên nghe tiên sinh kể lại chuyện đã xảy ra, cùng với những gì cậu đoán cũng không khác nhiều.

Sao tiên sinh không phải là người ham rượu, lại cùng Vũ Nhị Gia uống rượu?

Hóa ra là hai người tương kiến hận muộn.

Lý Anh Đức vẫn luôn biết tiên sinh thật sự là một tửu thần, phải biết sau khi vừa thắng trận, hoàng đế đã thưởng rất nhiều rượu để mọi người ở đó uống thỏa thích.

Phải biết một lần chiến tranh thắng lợi có thể khiến hoàng đế vô cùng vui mừng, phải biết lần đó đối mặt với cường địch thực lực rất lợi hại.

Lâm Hiên lại dễ dàng công hạ, hoàng đế đương nhiên long nhan đại duyệt, cho nên đã thưởng rất nhiều rượu.

Lý Anh Đức đến nay vẫn còn nhớ lúc uống những loại rượu đó, trong lòng vui sướng biết bao, đêm đó cả đại trướng đèn đuốc sáng trưng, không một ai ngủ.

Vì cả đại doanh đều là nam binh cho nên mọi người đều ở đó uống thỏa thích, có rất nhiều người vì không thắng được tửu lực mà sớm đã ngã gục ở đó.

Nhưng tiên sinh uống rất nhiều rượu, vẫn ở đó đứng vững không động, lúc đó cậu vô cùng tò mò, vị tiên sinh này chẳng lẽ không uống rượu sao?

Nhưng rõ ràng vừa rồi thấy ngài uống nhiều rượu như vậy, bây giờ ở đó lại giống như người không có việc gì?

Có tướng quân không phục, cầm vò rượu đến trước mặt Lâm Hiên tiếp tục kính rượu, đến cuối cùng, tất cả quân binh đều nằm gục trên đất.

Đến nỗi về đại doanh cũng không biết, đợi đến ngày thứ hai tỉnh lại, hỏi hạ nhân mới biết chuyện gì đã xảy ra hôm qua.

Hóa ra là tiên sinh đã đỡ các tướng quân này về đại doanh.

Từ đó về sau mọi người đều biết, Lâm Hiên này là một người ngàn chén không say!

Cũng đặt cho Lâm Hiên một phong hiệu rất hay gọi là Tửu Thần!

Từ đó về sau không còn ai dám cùng Lâm Hiên uống rượu nữa, nếu muốn cùng hắn uống rượu, thì cứ chờ say đi.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên.

“Lúc mới bắt đầu ta có chút thắc mắc, sao ngài lại ở đây uống rượu?

Ngài cũng không phải là người nghiện rượu như mạng.” “Ta thấy Vũ Nhị Gia kia ngã trên đất, ta còn tưởng ngài và ông ta đang diễn một vở kịch.” “Ta cũng nghe thấy những lời ngài nói, lúc đầu ta cũng thấy ngài ở đó không hề hoảng sợ, ta càng chắc chắn hơn rằng ngài và Vũ Nhị Gia tiên sinh đang diễn một vở kịch.” “Đến sau khi ta thấy Triệu lãng trung, chẩn trị ra Vũ Nhị Gia thật sự trúng độc, ta thấy biểu cảm của ngài đã khác rồi.” “Ta cảm giác ngài rất lo lắng, ta biết chuyện sau đó dường như không nằm trong dự liệu của ngài.” “Nghe ngài nói vậy

ta đã hiểu ra rồi, không phải lúc ngài cùng Chu chưởng quỹ kia uống rượu, tiền bạc trước đó đều do Chu chưởng quỹ trả sao?" Lâm Hiên được Lý Anh Đức nhắc nhở, cũng nhớ ra chi tiết này, phải biết trước đó lúc ở đó ăn cơm, Chu chưởng quỹ đã thanh toán hết rồi.

Có lẽ sau đó muốn uống rượu thêm thì phải trả thêm tiền.

Chẳng lẽ chưởng quỹ này cảm thấy hắn và Vũ Nhị Gia hai người không có đủ tiền trả, cho nên mới lấy rượu dỏm giả làm rượu ngon.

Nếu theo cách nói này, thì Lưu chưởng quỹ này thật sự đáng bị xử lý.

Lâm Hiên lúc này đã hiểu ra, hóa ra chưởng quỹ này sợ họ không có cách nào thanh toán, mới lấy rượu dỏm giả làm rượu ngon.

Thật sự coi họ là người không có kiến thức, chẳng trách Vũ Nhị Gia lại phẫn nộ như vậy, phải biết Vũ Nhị Gia là đồng hương của ông ta.

Đối với Lâm Hiên không hiểu rõ thì thôi, cũng nên hiểu rõ Vũ Nhị Gia chứ, kiểu chó mắt nhìn người thấp này khiến Vũ Nhị Gia làm sao có thể chấp nhận được, Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức.

"Nếu không phải cậu nhắc nhở, ta cũng không nhớ ra, ta vẫn luôn nghĩ có phải là điếm tiểu nhị kia lấy nhầm rượu không." "Cậu cũng biết chúng ta từ trước đến nay không thiếu tiền bạc, càng không thể nghĩ đến chuyện tiền bạc." "Không ngờ chưởng quỹ của quán này lại tệ đến vậy, ta hỏi cậu, không phải chúng ta vừa rồi ở đó gặp Vũ Nhị Gia sao?" "Điếm tiểu nhị vừa rồi giúp chúng ta làm việc, tên điếm tiểu nhị đó ở đó hứa với Vũ Nhị Gia, nói nhân phẩm của Vũ Nhị Gia tốt, muốn đến chỗ chưởng quỹ nói rõ mọi tình huống với chưởng quỹ." "Tặng cho Vũ Nhị Gia một ấm trà ngon hảo hạng, chuyện này cậu quên chưa?" Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên nói vậy, cũng nhớ lại tình hình lúc mới đến Cư An Trấn.

Xác thực lúc đó có tình huống như vậy, vì điếm tiểu nhị ở đó đã nói rõ rằng Vũ Nhị Gia vì muốn ủng hộ Đại Đường đánh trận, đã để gia đinh của mình tham gia vào trận chiến đó, vì trận chiến đó mà rất nhiều gia đinh đã chết, bị thương.

Liền lấy ra một khoản tiền lớn để an ủi gia đình của những gia đinh đó, lo liệu hậu sự, cho nên điếm tiểu nhị mới kính phục Vũ Nhị Gia như vậy.

Vì những khoản tiền đó đều đã lấy ra, cho nên bây giờ chỉ có thể uống một ấm trà trung bình, lúc đó điếm tiểu nhị thật sự không nhìn nổi.

Liền đến chỗ chưởng quỹ, để chưởng quỹ mời Vũ Nhị Gia uống một ấm trà ngon, là chuyện như vậy.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức.

"Cậu nói rất đúng, lúc đó điếm tiểu nhị muốn đến chỗ chưởng quỹ, nói chuyện này với chưởng quỹ." "Nhưng không biết cậu có để ý không, Lưu chưởng quỹ đó lúc đó sắc mặt rất không ổn, còn định nói ra một số lời rất khó nghe." "Ta vừa thấy tình hình như vậy không ổn, đã đi đến đó đưa một ít ngân phiếu, bao trọn trà nước cả năm cho Vũ Nhị Gia." "Chính vì hành động này của ta mới khiến điếm tiểu nhị chết lòng với ta, khi ta có chuyện, cậu ta sẽ chọn đứng về phía ta." "Nếu không thì tại sao cậu ta lại đối xử với ta khác với người khác?

Huống hồ chúng ta chỉ mới quen nhau." "Nhưng cậu xem, khi ta xảy ra chuyện, điếm tiểu nhị đã biết nên đứng về phía nào rồi." Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên nói vậy mới vỡ lẽ ra, thầm thấy khó hiểu, tại sao gã tiểu nhị kia lại một lòng một dạ đi theo tiên sinh như vậy?

Chương 440

Rốt cuộc cũng chỉ là duyên gặp một lần, thì ra là thế.

Xem ra Lưu chưởng quỹ kia đúng là có chút không đàng hoàng, cậy giàu khinh người, thảo nào Vũ Nhị Gia muốn xử lý hắn.

Nếu đổi lại là mình, có lẽ sẽ không hiền lành như Vũ Nhị Gia, nhất định sẽ đánh cho Lưu chưởng quỹ một trận.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Xem ra mọi chuyện đúng như lời ta nói, Lưu chưởng quỹ kia quả thực là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, nên mới dám tráo dỏm lấy xịn." "Vũ Nhị Gia cũng thật là hiền tính, nếu là ta, ta đã trực tiếp cầm chén rượu đi tìm tên chưởng quỹ đó, đổ thẳng rượu vào bụng hắn rồi đạp hắn ngã lăn ra đất." Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Cậu nói đúng, quả thực quá tức điên người, hai chúng ta rõ ràng không hề uống rượu của hắn mà hắn lại thật sự ngã lăn ra đó." "Nếu ta biết trước, như cậu nói, ta sẽ trực tiếp mang rượu đến trước mặt Lưu chưởng quỹ, hắn không uống cũng phải ép cho hắn uống." "Nhưng cậu cũng thấy rồi đó, Lưu chưởng quỹ kia đúng là ác giả ác báo, báo ứng nhãn tiền, lập tức ngã lăn ra đất, không biết bộ dạng bây giờ ra sao rồi." "Vừa rồi bưng bát nước kia đến giờ vẫn chưa đổ vào bụng hắn được, xem ra Lưu phu nhân kia cũng không phải người sáng suốt." "Lại không cho hai chúng ta nhúng tay vào, không biết lúc này tình hình thế nào rồi." Lý Anh Đức nói: "Tiên sinh nói rất đúng, ta cũng cảm thấy Lưu chưởng quỹ kia chắc hẳn đang rất cần bát nước đó, xem tình trạng của hắn, đám gia đinh bên cạnh chưa chắc đã cạy được miệng hắn ra đâu." "Phải biết rằng, lúc nãy sở dĩ ta do dự hồi lâu, không đổ bát nước đó vào bụng hắn, là vì ta phát hiện lúc đó hắn đang nghiến chặt răng." "Chỉ có những người chinh chiến như chúng ta mới có thể bẻ được miệng

hắn ra, đám gia đinh kia thực sự không có gan đó đâu, làm không khéo còn bị cắn đứt ngón tay." "Vốn tưởng rằng Lưu phu nhân đến sẽ đứng ra gánh vác mọi chuyện, ta cũng nên làm tròn trách nhiệm của mình, không thể khoanh tay đứng nhìn." "Nhưng không ngờ Lưu phu nhân lại cho rằng ta là kẻ ham tiền, đưa cho ta một ít ngân phiếu, bảo ta đừng quản chuyện này nữa, vậy thì thôi không quản nữa." "Vũ Nhị Gia ngã ở đó lâu như vậy, bà ta cũng chẳng thèm đến chăm sóc, ta việc gì phải ở đó làm Bồ tát sống chứ." "Người ta đã không cho quản, chúng ta việc gì phải xía vào, cho nên dứt khoát chúng ta đều không quản nữa, còn bây giờ ra sao thì thật sự không liên quan đến ta." Lâm Hiên cũng cảm thấy những lời Lý Anh Đức vừa nói vô cùng đúng, nếu người ta đã không cho quản, vậy chúng ta hà tất phải làm chuyện thừa thãi, huống hồ Lưu chưởng quỹ kia cũng là ác giả ác báo.

Chỉ là không ngờ báo ứng lại đến nhanh như vậy!

Thật quá hả lòng hả dạ!

Chỉ khổ cho Vũ Nhị Gia còn đang nằm ở kia.

Lâm Hiên cảm thấy đoạn lời vừa rồi của Lý Anh Đức cũng rất đúng, nếu chuyện này thật sự đổi lại là Lý Anh Đức, e rằng lúc đó Lý Anh Đức đã đánh cho Lưu chưởng quỹ kia rụng cả răng không biết văng đi đâu rồi?

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Nếu để cậu gặp phải chuyện Lưu chưởng quỹ giở trò, chẳng phải cậu sẽ vung quyền đánh cho hắn một trận vạn đóa hoa đào nở sao." Lý Anh Đức nói: "Ngài nói quả thật rất đúng, nếu là ta, ngửi thấy mùi rượu không đúng là ta sẽ đánh ngay!" "Chỉ là ta không hiểu tại sao lúc đó tiên sinh lại không đánh?

Người như vậy nên dùng nắm đấm dạy dỗ cho một bài học." Lâm Hiên phát hiện Lý Anh Đức lúc này thực sự đã bớt đi vẻ thư sinh.

Lâm Hiên cũng cảm thấy sự thay đổi gần đây của Lý Anh Đức

quả thực quá lớn, nhớ lại lúc mới tiếp xúc, thấy Lý Anh Đức này giống như một tên mọt sách.

Nhưng theo thời gian tiếp xúc ngày càng dài, hắn phát hiện Lý Anh Đức thật sự đã khác xưa rất nhiều, ví như đoạn lời vừa rồi, sao mà giống một nam nhi nhiệt huyết đến thế.

Trông có vẻ hơi nóng tính, nhưng ngẫm lại, thanh niên ở độ tuổi này chẳng phải đều như vậy sao?

Gặp chuyện bất bình há chẳng phải nên rút đao tương trợ sao?

Lâm Hiên đang định nói gì đó với Lý Anh Đức, đột nhiên trong phòng vang lên một giọng nói khác.

"Nói rất đúng, bây giờ ta cũng hối hận rồi, tại sao ta lại ngốc nghếch đi nếm thử bát rượu đó chứ?

Chi bằng ta trực tiếp đánh cho hắn một trận vạn đóa hoa đào nở cho rồi." Khi giọng nói đó vang lên, Lâm Hiên và Lý Anh Đức đều kinh ngạc, nhìn quanh bốn phía không có ai, chỉ có Vũ Nhị Gia đang nằm trên giường.

Vừa rồi Vũ Nhị Gia rõ ràng còn đang hôn mê bất tỉnh, Triệu lang trung cũng đã chẩn đoán, nói Vũ Nhị Gia đã trúng độc, nếu theo lời chẩn đoán của Triệu lang trung, thì lúc này Vũ Nhị Gia phải đang trong trạng thái hôn mê.

Nhưng trong căn phòng này ngoài Vũ Nhị Gia ra, còn ai có thể nói những lời như vậy chứ, nghe giọng nói này Lâm Hiên có thể đoán ra đó là giọng của Vũ Nhị Gia.

Dù không thể tin chuyện này là thật, nhưng sự thật rành rành bày ra trước mắt.

Lâm Hiên vội vàng bước đến bên giường, nói với Vũ Nhị Gia đang nằm đó: "Vũ Nhị Gia, ngài thật sự tỉnh rồi sao?

Ta nghe thấy ngài nói chuyện, hay là ta bị ảo giác?" Vũ Nhị Gia trên giường nghe Lâm Hiên nói vậy liền ngồi thẳng dậy, lúc này hoàn toàn không giống một người trúng độc, sắc mặt hồng hào.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Lâm tiên sinh, ta thật sự tỉnh rồi, ngài không có ảo giác đâu, mọi thứ đều là thật, vừa rồi chẳng phải ta đã nói chuyện sao?" "Lâm tiên sinh, những lời ngài vừa nói ta đều nghe thấy cả, bây giờ ta mới biết thân phận của ngài, không phải ta cố ý nghe lén đâu." "Bởi vì lúc đầu, ta có thể nghe thấy các ngài nói chuyện, nhưng lại không thể cất lời." "Cổ họng của ta muốn phát âm nhưng lại không thể phát ra tiếng, ta cũng rất sốt ruột." "Sau đó, đặc biệt là khi nghe thấy câu 'đánh cho một trận vạn đóa hoa đào nở', ta kích động quá nên phát ra được tiếng." "Nhưng thật ngại quá, mỗi một đoạn đối thoại của các ngài ta đều nghe thấy hết." "Tuy rằng ta nghe thấy hết, nhưng ta thật sự không cố ý." Lúc này Vũ Nhị Gia không chỉ tỉnh táo, mà ý thức cũng vô cùng minh mẫn, có thể nói là một người hoàn toàn bình thường.

Những gì ông ta vừa nói đều là sự thật, mọi chuyện bắt đầu từ lúc Lâm Hiên và Lý Anh Đức khiêng ông ta vào, rồi đầu ông ta va vào thành giường.

Lúc đó ông ta đã tỉnh lại, đúng như ông ta nói, cuộc đối thoại giữa Lâm Hiên và Lý Anh Đức, Vũ Nhị Gia đều nghe thấy rất rõ ràng.

Cũng không biết tại sao, rõ ràng tình trạng đã rất nghiêm trọng, vậy mà lại tự dưng khỏi hẳn, thật không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra?

Khi nghe hai người họ nói chuyện, trong lòng ông ta vô cùng chấn động, chỉ biết qua giọng điệu của Lâm Hiên và Lý Anh Đức rằng hai người họ đến từ kinh đô.

Nhưng lại không ngờ rằng người kia lại là người cầm quân đánh

giặc, tuy rằng cũng biết vị tướng quân cầm quân đánh giặc kia cũng họ Lâm, cùng họ với vị tiên sinh trước mặt.

Nhưng thật sự chưa bao giờ liên hệ ông với vị Lâm tướng quân đó cả!

Chẳng phải ông chỉ là một thường dân nhỏ bé thôi sao!

Sao một vị tướng quân như vậy lại có thể ở Cư An Trấn chứ.

Được cùng một vị tướng quân uống rượu, hai người uống say sưa như vậy, đây quả là một vinh hạnh lớn lao.

Phải biết rằng ở Cư An Trấn này, nói đến cùng thì Huyện thái gia là quan lớn nhất, từ trước đến nay chưa từng thấy vị quan nào khác ngoài Huyện thái gia.

Cảm thấy có thể cùng Lâm tướng quân uống rượu, quả thực là mồ mả tổ tiên bốc khói xanh, trong lòng thật sự kích động không thôi.

Lúc này Vũ Nhị Gia thầm nghĩ, nếu để cho Chu chưởng quỹ biết vị Lâm tướng quân này chính là Lâm tướng quân cầm quân đánh giặc, thì bà ta sẽ có biểu cảm gì đây?

Có giống mình không?

Nếu để phu nhân của mình quen biết Lâm tướng quân, bà ấy có tin không?

Chương 441

Nói chung, bây giờ trong đầu Vũ Nhị Gia là một khoảng trống, không biết nên nói gì tiếp theo.

Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người cũng vô cùng tò mò, thật không ngờ Vũ Nhị Gia lại có thể tỉnh lại.

Bởi vì vừa rồi Triệu lang trung chẩn đoán độc mà Vũ Nhị Gia trúng phải đã rất sâu rồi, sao lại đột nhiên tỉnh lại chứ?

Lúc nãy vì thấy Vũ Nhị Gia hôn mê bất tỉnh, Lâm Hiên mới cùng Lý Anh Đức nói rõ ngọn ngành sự việc.

Nếu biết Vũ Nhị Gia đã sớm tỉnh, Lâm Hiên đã không nói ra.

Lần tuần tra này là vi hành, đặc biệt là Lâm Hiên thật sự không muốn thân phận của mình bị người thứ hai biết được.

Bây giờ trong một tình huống trùng hợp như vậy, bị Vũ Nhị Gia nghe thấy thì cũng đành chịu, ai bảo mình không cẩn thận chứ.

Cũng không thể nào rút đao lấy đầu trên cổ Vũ Nhị Gia được, dù sao cũng không phải chuyện gì to tát, đã biết thì biết vậy thôi.

Lâm Hiên thấy bộ dạng hoảng sợ của Vũ Nhị Gia, biết rằng ông ta bây giờ cũng nhất định đang rất lo lắng, bèn nói với Vũ Nhị Gia: "Không sao đâu, nếu đã nghe thấy rồi thì cứ nghe đi, cũng không phải chuyện gì quan trọng, xem như là sự sắp đặt của ông trời." Đối với điểm này, Lâm Hiên thực sự rất thoáng.

"Chỉ cần ngài tỉnh lại là tốt hơn tất cả rồi, vừa rồi thật sự đã dọa ta một phen." "Chúng ta vốn chỉ bàn bạc trước là ngã ra đó để dọa tên chưởng quỹ kia, không ngờ cuối cùng lại giả thành thật." "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ta đến giờ vẫn chưa hiểu rõ.” Vũ Nhị Gia thấy Lâm Hiên nói năng nhẹ nhàng, xem nhẹ chuyện này, liền biết Lâm Hiên không muốn nhắc đến chuyện thân phận.

Dù sao chuyện này càng ít người biết càng tốt, thực ra những thường dân như họ đối với những thứ liên quan đến thân phận đặc biệt để ý, nhưng đối với những người làm quan lớn quyền cao chức trọng, vấn đề thân phận thực sự không quan trọng đến thế, bởi vì những người này hiểu một đạo lý, người tài có người tài hơn, trời cao còn có trời cao hơn.

Ai biết được mình dù là quan lớn, nhưng chưa biết chừng lại xuất hiện một vị quan còn cao hơn mấy cấp?

Đặc biệt có những vị quan vô cùng cẩn trọng, khi đi ra ngoài, những vị quan thông minh sẽ không bao giờ để lộ thân phận của mình sớm.

Lâm Hiên là một vị quan thông minh, có thể vi hành ở đây đủ để thấy, ngài ấy xem nhẹ thân phận địa vị của mình.

Thấy Lâm Hiên không tiếp tục thảo luận vấn đề thân phận, Vũ Nhị Gia biết mình không nên hỏi thêm về chuyện này.

Vũ Nhị Gia cũng là người từng trải giang hồ, chút nhãn lực này ông ta có thừa.

Phải biết rằng quanh năm suốt tháng ở bên ngoài, hạng người nào cũng đã tiếp xúc, đến cả người nhà quan lại cũng đã tiếp xúc qua.

Cư An Trấn này trông có vẻ rất bình thường, nhưng Vũ Nhị Gia biết rất rõ, nơi đây thực sự là nơi tàng long ngọa hổ.

Ví như Chu chưởng quỹ kia, đến từ kinh đô, thế lực sau lưng trà lâu của bà ta cũng từ kinh đô, nếu đoán không lầm, việc phát triển ở đây đều có mục đích riêng.

Tuy Chu chưởng quỹ bây giờ là một góa phụ, nhưng có thể kiên trì ở đây, đều không thể tách rời khỏi quan hệ thân thích ở kinh đô, tuy xa kinh đô, nhưng không có nghĩa là ở đây không có thế lực của kinh đô.

Vũ Nhị Gia cũng là người có kiến thức, thấy Lâm Hiên quan tâm như vậy, vội vàng nói với Lâm Hiên: "Lúc đó cơ thể ta quả thực không có phản ứng gì lớn, ta nằm ở đó cũng hoàn toàn là để dọa tên Lưu chưởng quỹ kia thôi." "Trước đó ta vẫn luôn thắc mắc, tại sao Lưu chưởng quỹ lại mang cho ta một bình rượu dởm, rõ ràng ta đã gọi một bình rượu ngon mà." "Vừa nghe ngài và Lý Anh Đức nói chuyện, ta mới hiểu ra, tên Lưu chưởng quỹ này quả thực quá coi thường người khác." Vũ Nhị Gia nói đến đây cũng ngẩn ra, vừa rồi nghe thấy chuyện xảy ra trước đó giữa Lâm Hiên và Lý Anh Đức.

Lúc mới vào tiệm, ông ta gọi một bình trà hạng trung, nhưng gã tiểu nhị lại hứa sẽ cho một bình trà thượng hạng.

Đến chỗ chưởng quỹ, Vũ Nhị Gia đợi mãi mà không thấy gã tiểu nhị đâu, lúc đó Vũ Nhị Gia cũng rất lấy làm lạ.

Thế là Vũ Nhị Gia đến chỗ Lưu chưởng quỹ, Lưu chưởng quỹ lại nói với ông ta rất nhiều lời nịnh nọt.

Lúc đó Vũ Nhị Gia nghe chỉ cảm thấy trong lòng đặc biệt vui vẻ, thật không ngờ Lưu chưởng quỹ lại đổi tính, lại nói với mình nhiều lời hay ý đẹp như vậy.

Bình thường Lưu chưởng quỹ cũng sẽ nói vài lời hay, nhưng đó chỉ là những lời khách sáo mà thôi.

Nhưng Vũ Nhị Gia nhớ rất rõ, lúc đó Lưu chưởng quỹ đã nói những lời đanh thép biết bao, ca ngợi ông ta đến mức rồng bay phượng múa.

Lúc nói chuyện có thể nói là miệng lưỡi như sông, nước bọt bắn

cả vào mặt ông ta, đây là lần đầu tiên Vũ Nhị Gia thấy Lưu chưởng quỹ nhập tâm đến vậy.

Vũ Nhị Gia chỉ nhớ lúc đó thầm nghĩ, tại sao hôm nay Lưu chưởng quỹ lại khen người ta hăng hái như vậy.

Còn xuất huyết lớn cho ông ta một bình trà thượng hạng, phải biết rằng bình thường đâu có thấy hắn hào phóng như vậy.

Lúc đó Vũ Nhị Gia có chút nghi ngờ, nhưng Lưu chưởng quỹ lại nói rất hay, quả thực nói đến mức hoa rơi lả tả.

Vũ Nhị Gia bị dỗ đến choáng váng cũng không nghĩ đi đâu khác, bây giờ nghe được cuộc đối thoại của Lâm Hiên và Lý Anh Đức mới hiểu ra, thì ra tất cả đều là do Lâm tiên sinh âm thầm làm sau lưng.

Lâm tiên sinh đã bao trọn trà nước một năm, đặt trước ngân phiếu ở chỗ Lưu chưởng quỹ, tên Lưu chưởng quỹ này thấy được ngân phiếu mới vui thành ra như vậy.

Thảo nào lúc đó Lưu chưởng quỹ lại có biểu hiện như vậy?

Đúng là sự việc bất thường ắt có yêu ma, sau này nếu Lưu chưởng quỹ lại nói những lời như vậy, thì thật sự phải chú ý rồi.

Vũ Nhị Gia tiếp tục nói với Lâm Hiên: “Lâm tiên sinh, trước đây ta có chút thắc mắc, tại sao Lưu chưởng quỹ lại nỡ cho ta một bình trà thượng hạng như vậy?

Chương 442

Thì ra tất cả đều là do ngài âm thầm làm sau lưng!" "Chúng ta bèo nước gặp nhau, ngài lại bỏ ra một số tiền lớn như vậy, làm sao trong lòng ta có thể yên được chứ?" Lâm Hiên biết cuộc đối thoại vừa rồi với Lý Anh Đức không chỉ có vấn đề thân phận của hai người, mà còn có cả vấn đề trà nước của Vũ Nhị Gia, Vũ Nhị Gia đều đã nghe thấy hết.

Thực ra trong mắt Lâm Hiên, hắn thật sự không cảm thấy một số tiền lớn có thể phát huy tác dụng gì nhiều, trong mắt hắn đó chỉ là một con số mà thôi.

Số tiền này nếu có thể được sử dụng đúng chỗ, cũng đã phát huy tác dụng của nó, vốn dĩ không định để Vũ Nhị Gia biết, Lâm Hiên cảm thấy căn bản không cần thiết.

Bây giờ trong tình huống này Vũ Nhị Gia đã biết chuyện, nếu đã không giấu được nữa, vậy thì cứ nói với Vũ Nhị Gia đi.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Nói rất đúng, chúng ta chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng đừng quên, chúng ta đều là người Đại Đường!

Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ!

Chúng ta có thể gặp nhau ở đây thực sự là duyên phận không nhỏ!" "Những lời ta vừa nói với Lý Anh Đức ngài đều đã nghe cả rồi, vậy thì ta cũng không cần phải che giấu nữa, nói thật với ngài, trận chiến lần này có thể giành được thắng lợi thật sự không dễ dàng." "Thắng lợi này không thể tách rời nỗ lực của mỗi người, thật sự không phải công lao của một mình ta." "Lúc ta vừa vào đây, nghe thấy mỗi câu gã tiểu nhị nói với ngài, ta cảm thấy ngài là một người rất đáng kính phục." "Ta cũng không biết phải biểu đạt tấm lòng kính

phục này như thế nào." "Cho nên ta mới muốn giúp ngài bao trọn trà nước một năm, thực ra cũng không có bao nhiêu tiền, chỉ là chút lòng thành thôi." "Ngài tuyệt đối đừng để trong lòng, việc ngài làm hôm nay thực sự là lợi quốc lợi dân, nếu ta tâu lên Hoàng thượng, ngài nhất định sẽ được gia quan tiến tước!" Vũ Nhị Gia nghe Lâm Hiên nói vậy, cảm thấy những gì mình làm thực sự chẳng đáng là gì.

Dù sao trong quan niệm của ông ta, ông ta luôn cho rằng mình chỉ làm một việc trong khả năng của mình, quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách mà!

Nếu bây giờ Lâm tướng quân không đẩy lui được đại quân của Cổ Áo, vậy thì bây giờ chẳng phải chúng ta đều đã làm dân của nước khác sao?

Nếu như vậy, cuộc sống của chúng ta có thể nói là khổ không kể xiết, những việc ông ta đã làm, thật sự không đáng nhắc đến.

Việc gia quan tiến tước mà Lâm Hiên vừa nói, đối với ông ta quả thực nằm ngoài dự liệu.

Đối với quan vị đó, ông ta không có hứng thú gì lớn, trong ấn tượng của ông ta, làm nhiều việc buôn bán, kết giao nhiều người hơn.

Giống như Tần Nhị Gia thích kết giao bạn bè nhất ở Khai Đường, Tần Nhị Gia quả thực là một thần tượng của ông ta.

Ông ta cảm thấy những việc mình làm thực sự quá không đáng kể, tuy có người là một kẻ mê quan chức, không có bản lĩnh làm quan cũng phải cầm tiền nhà đi mua một chức quan.

Đối với hạng người như vậy, ông ta thực sự không hiểu, phải biết rằng đời người sống trên đời, chẳng phải chỉ mong một chữ vui sao?

Chẳng phải chỉ mong một chữ thoải mái sao?

Làm quan ngồi trên miếu đường đó, chẳng phải phải lo cho nước

cho dân sao?

Vũ Nhị Gia cảm thấy mình thực sự không có bản lĩnh như vậy, bây giờ chỉ cho rằng có thể quản lý tốt một mẫu ba phân đất của mình là được rồi.

Có thể an cư lạc nghiệp ở Cư An Trấn, cũng là một nguyện vọng lớn nhất của cuộc đời còn lại, thực sự không có gì xa vời.

Chính vì tính cách như vậy, chẳng phải đã kết giao được một người bạn như Lâm tiên sinh sao?

Cũng có thể nói, nếu không có một phen hành hiệp trượng nghĩa như vậy, Lâm Hiên này cũng căn bản sẽ không trở thành bạn bè với ông ta, càng không cùng ông ta hàn huyên ở đây.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Lâm tiên sinh nói gì vậy chứ?

Ta chỉ là một thần dân Đại Đường, làm một việc ta nên làm mà thôi." "Chỉ là cái gọi là gia quan tiến tước đối với ta mà nói, ta thực sự không có gì xa vời, nếu có gia quan tiến tước cũng nên là ngài." "Ngài dẫn dắt những binh sĩ đó vào sinh ra tử, thực sự quá không dễ dàng, phải biết rằng quân địch đó cũng không dễ đối phó như vậy." "Nghe nói lần này tổn thất thảm trọng, tất cả công lao đều phải thuộc về ngài, nếu không có sự lãnh đạo anh minh của ngài, e rằng bây giờ ta sớm đã trở thành thần dân của nước khác." "Hôm nay gặp ngài một lần, thực sự cảm thấy gặp nhau quá muộn, không phải ta là một thường dân nhỏ bé ở đây muốn kết thân với quan lớn, ta thực sự cảm thấy ngài là một vị quan đặc biệt khác biệt, khí vũ hiên ngang, bình dị gần gũi." "Ta ở đây cách đại doanh cũng không xa, những người dân ở đây chúng ta cũng đều đang truyền tai nhau rằng Lâm tướng quân của chúng ta anh minh thần võ biết bao!" Lâm Hiên thực sự không ngờ Vũ Nhị Gia lại nói chuyện như vậy, thao thao bất tuyệt.

Lúc này Lâm Hiên thực sự muốn xen vào một câu, nói với Vũ Nhị

Gia những chuyện đó đều đã qua rồi, bây giờ điều ta quan tâm là chuyện ngài ngã trên đất, và những chuyện mà chúng ta phải đối mặt trong trà lâu này.

Trong lòng Lâm Hiên có nghi vấn, luôn cảm thấy trà lâu này không đơn giản.

Chu chưởng quỹ trước đó cũng rất không đơn giản, luôn cảm thấy Vũ Nhị Gia này nên biết một số chuyện.

Mặc dù ở Cư An Trấn mới chỉ một ngày ngắn ngủi, nhưng đã xảy ra quá nhiều chuyện, khiến Lâm Hiên không thể không suy nghĩ lại.

Lâm Hiên ở đây có một kế hoạch lớn, hắn muốn đến kinh đô tìm những loại dược liệu kiến trúc, để giúp đỡ nhiều người dân ở đây xây dựng lại nhà cửa.

Lâm Hiên đã nghĩ xong, kế hoạch xây dựng lại nhà cửa lần này, không để những người dân này tốn quá nhiều tiền bạc.

Hắn muốn biến nơi đây thành một nơi thử nghiệm để tiến hành quy hoạch thống nhất, nếu có thể dung hợp một số thiết kế kiến trúc hiện đại hóa, thì quá tốt rồi.

Như vậy ở đây cũng có thể tìm thấy bóng dáng của thời đại đó, cũng đã hoàn thành một tâm nguyện của mình.

Sau đó lại gọi phu nhân của mình từ kinh đô đến, để nàng xem thành quả của mình, cũng không uổng công bận rộn một phen ở đây.

Lâm Hiên cảm thấy thực sự có rất nhiều kế hoạch, đang chờ hắn thực hiện ở Cư An Trấn.

Hoặc có thể làm một vị thổ hoàng đế, biến nơi đây thành một thế ngoại đào nguyên, sao lại không vui chứ?

Lâm Hiên biết rất rõ, đợi đến ngày kế hoạch thực hiện, hắn phải

đem tất cả công lao đều quy cho vị hoàng đế ngồi trên đại điện kia.

Dù sao công cao át chủ mà!

Nếu đem tất cả công lao quy về mình, vậy chẳng phải ngày bị chém đầu đã gần kề rồi sao?

Chương 443

Tuy vị hoàng đế bệ hạ ngồi trong đại điện kia vô cùng anh minh, nhưng Lâm Hiên biết đó là khi chưa động đến lợi ích của ngài, phải biết rằng nhà đế vương nào có tình thân mà nói chứ?

Nếu đã động đến lợi ích của ngài, lập được bao nhiêu chiến công, cũng đều là vô ích.

Lâm Hiên trong lúc Vũ Nhị Gia thao thao bất tuyệt đã nghĩ đến nhiều chuyện như vậy, nhưng lúc này Vũ Nhị Gia vẫn đang nói.

"Vị tiên sinh kể chuyện kia còn đưa sự tích của ngài vào trà lâu, bây giờ chuyện ngài dẫn dắt quân binh Đại Đường vào sinh ra tử, chúng tôi ai nấy đều thuộc nằm lòng." Lâm Hiên thấy Vũ Nhị Gia còn định tiếp tục nói, vội vàng nói với Vũ Nhị Gia: "Trận chiến lần này có thể giành được thắng lợi, đều không thể tách rời sự chỉ đạo anh minh của hoàng đế bệ hạ!" "Phải biết rằng tất cả kế hoạch mà ta đang làm bây giờ cũng đều là do hoàng đế thụ ý, nên phải đem tất cả công lao quy về cho thánh thượng!" Lâm Hiên cảm thấy Vũ Nhị Gia có thể ca công tụng đức ở đó, nhưng tuyệt đối đừng đi sai đường.

Nếu ông ta cũng không biết trời cao đất dày mà tiếp tục khoe khoang chiến công của mình, đem chuyện này truyền ra ngoài, đối với hắn chỉ có hại chứ không có lợi.

Lâm Hiên lại nói với Vũ Nhị Gia: "Vị tiên sinh kể chuyện kia khi nói về chuyện này, cũng đừng thêm mắm dặm muối, ta thực sự hy vọng những vị tiên sinh kể chuyện này có thể ca ngợi thánh thượng của chúng ta nhiều hơn!" "Phải biết rằng những chính sách hiện tại được đưa ra tương đối khả thi!

Hoàng thượng của chúng ta mới thực sự là vị vua tốt trước không

có ai sau không có người!" Lời ngầm trong câu nói của Lâm Hiên là, đừng có lúc nào cũng ca ngợi ta, tất cả công lao đều phải quy về thánh thượng.

Vũ Nhị Gia thông minh như vậy, đương nhiên hiểu được ý tứ trong những lời này của Lâm Hiên, vội vàng dừng lại kịp thời, sau đó nói với Lâm Hiên: "Những lời này vô cùng đúng, tất cả đều là nhờ thánh thượng anh minh tài đoán, những thần dân Đại Đường này thật có phúc, có thể gặp được một vị hoàng đế tốt như vậy!" Vũ Nhị Gia nói xong, lại từ trên giường ngồi dậy, hướng về phía kinh đô lạy ba lạy.

Lâm Hiên thấy hành động như vậy của Vũ Nhị Gia cũng không nói tiếp nữa, phải biết rằng Vũ Nhị Gia này đã hoàn toàn lĩnh hội được ý tứ trong lời nói vừa rồi của hắn, còn gì tốt hơn nữa chứ?

Thấy Vũ Nhị Gia lạy xong, Lâm Hiên tiếp tục nói với Vũ Nhị Gia: "Đúng rồi, vấn đề ta vừa hỏi, lúc ngài vừa nằm xuống, trong cơ thể có chỗ nào không thoải mái không?" Vũ Nhị Gia nói: "Lúc ta vừa nằm xuống quả thực không có, nhưng không biết tại sao lúc cuối cùng, tinh thần ta có chút hoảng loạn, ý thức cũng mơ hồ không rõ." "Ta muốn mở miệng nói chuyện với các ngài, nhưng ta không nói được, chuyện xảy ra sau đó ta đều không biết." Lâm Hiên nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, biết chuyện xảy ra sau đó, Vũ Nhị Gia này quả thực không rõ lắm.

Xem ra lúc đó Vũ Nhị Gia thật sự hôn mê rất nghiêm trọng, Lâm Hiên cứ tưởng không nghiêm trọng đến vậy.

Vẫn luôn cảm thấy có thể Triệu lang trung đã nói quá lên, bây giờ xem ra thật sự đã trách oan Triệu lang trung trong lòng.

Lâm Hiên có một điểm không rõ, tại sao Vũ Nhị Gia này lại đột nhiên tỉnh lại chứ?

Hắn nhớ lại lúc vừa định vào phòng khách của trà lâu, Triệu lang

trung kia đã châm cứu cho Vũ Nhị Gia một lần nữa.

Tình hình của Vũ Nhị Gia về cơ bản đã ổn định lại, cho nên Lâm Hiên mới khiêng ông ta vào, nhưng không ngờ vì một lần lỡ tay của Lý Anh Đức mà đầu của Vũ Nhị Gia đập vào thành giường.

Hoặc có lẽ giống như tình tiết thường thấy trên truyền hình, khi người ta bị mất trí nhớ, đập vào một tảng đá lớn rồi đột nhiên tỉnh lại.

Chẳng lẽ chuyện như vậy thật sự đã xảy ra sao?

Lâm Hiên vốn không tin, nhưng sự thật bày ra ở đó, bây giờ Vũ Nhị Gia thật sự đã khỏe lại rồi.

Không khác gì người bình thường, đang ở đây nói chuyện với mình, nghe ông ta nói chuyện đầu óc vô cùng minh mẫn.

Xem ra cú lỡ tay vừa rồi của Lý Anh Đức, lại biến chuyện xấu thành chuyện tốt, Lâm Hiên cảm thấy nên lập cho Lý Anh Đức một công lớn.

Lâm Hiên quay đầu nhìn Lý Anh Đức, Lý Anh Đức không hiểu tại sao tiên sinh lúc này lại nhìn mình, rõ ràng đang nói chuyện vui vẻ với Vũ Nhị Gia, tại sao lại nhìn mình chứ?

Chẳng lẽ muốn trách tội mình vừa rồi lỡ tay để đầu Vũ Nhị Gia đập vào thành giường sao?

Thật sự có chút chột dạ, thực sự sợ đầu của Vũ Nhị Gia sẽ bị cú đập vừa rồi làm cho hỏng mất.

Vừa rồi ở đó vẫn luôn không nói gì, chỉ quan sát nhất cử nhất động của Vũ Nhị Gia.

Nhưng thấy Vũ Nhị Gia ở đó nói năng rõ ràng, đầu óc cũng rất minh mẫn, nói thật là đã yên tâm rồi, nhưng vẫn có chút không yên tâm, vì biết rằng người ta lúc hấp hối cũng sẽ xuất hiện tình trạng

này, người ta gọi tình trạng này là hồi quang phản chiếu, hoặc có lẽ Vũ Nhị Gia này cũng đang hồi quang phản chiếu, nói chung tâm tư của Lý Anh Đức bây giờ rất phức tạp, cảm thấy nếu không có Triệu lang trung chữa trị, thật sự không tin Vũ Nhị Gia lại có thể không sao.

Thấy Lâm Hiên nhìn mình, anh ta nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, tại sao ngài lại nhìn ta như vậy?

Ta biết ta vừa làm sai rồi, ta cũng vẫn luôn nghe Vũ Nhị Gia nói chuyện, ta thật sự sợ đầu của ông ấy bị đập hỏng." "Nếu đầu của ông ấy bị đập hỏng, vậy ta chính là tội đồ rồi, ta nhất định phải chịu trách nhiệm với nửa đời sau của ông ấy!" Vũ Nhị Gia ở một bên nghe Lý Anh Đức nói vậy, thực sự không hiểu đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại phải chịu trách nhiệm với nửa đời sau của mình chứ?

Chẳng phải mình vẫn đang khỏe mạnh sao?

Vừa nghe Lý Anh Đức nói đầu mình bị đập hỏng, nhưng Vũ Nhị Gia không có ấn tượng gì?

Vũ Nhị Gia nói với Lý Anh Đức: "Tại sao lại phải chịu trách nhiệm với nửa đời sau của ta?

Ta chẳng phải vẫn đang khỏe mạnh sao?

Vừa rồi cậu nói đập hỏng đầu ta, là chuyện gì vậy?" Lý Anh Đức nghe Vũ Nhị Gia hỏi vậy, biết rằng chuyện mình vừa ném đầu Vũ Nhị Gia lên thành giường, Vũ Nhị Gia này không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lý Anh Đức vội vàng bước lên trước, lại tiếp tục sờ đầu Vũ Nhị Gia, sau đó vô cùng cẩn thận kiểm tra thân thể Vũ Nhị Gia, phát hiện Vũ Nhị Gia bây giờ hoàn toàn khỏe mạnh.

Thế là anh ta nói với Vũ Nhị Gia: "Ta nghe ý của ngài, là chuyện xảy ra sau đó ngài không rõ." "Thực tế là ngài đã nằm trên đất rất lâu, nhưng Lưu chưởng quỹ kia căn bản là ở đó ăn vạ, không hề đoái

hoài." "Không biết Lưu chưởng quỹ kia vô lý đến mức nào, vẫn luôn không thừa nhận rượu trong trà lâu có vấn đề." "Vẫn luôn nhấn mạnh là do vấn đề của người, không phải vấn đề của rượu, oan uổng cho tiên sinh của ta." "Sau đó tiên sinh của ta là người cơ trí, đã bác bỏ được Lưu chưởng quỹ, khiến Lưu chưởng quỹ không còn gì để nói." "Sau đó Lưu chưởng quỹ cũng cảm thấy không ổn, lại bị áp lực từ tiên sinh của ta, mới định khiêng ngài vào phòng khách." "Nhưng ai ngờ ngay khi ngài ấy quyết định tự mình đi, thì 'bịch' một tiếng ngã lăn ra đất, tiểu ra quần rồi hôn mê bất tỉnh." "Vốn dĩ ta và tiên sinh hai người định ra tay giúp đỡ Lưu chưởng quỹ, vì tình hình của ngài lúc đó đã ổn định lại." "Nhưng ai ngờ phu nhân của phủ họ Lưu đến, bà ta nhận định hai chúng ta đều là kẻ ham tiền." "Lưu phu nhân kia đưa cho ta rất nhiều ngân phiếu, không cho ta quản chuyện đó." "Chỉ là ta cảm thấy khi quản chuyện này có thể ta phải chịu một phần trách nhiệm nhất định, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì thật không hay." "Cho nên ta muốn bà ta cho một lời hứa, nhưng không một ai dám cho lời hứa như vậy, cho đến khi Lưu phu nhân đến, bà ta trực tiếp không cần ta nữa." "Người ta đã nói đến mức đó, ta còn quản làm gì?" "Cho nên ta không quản Lưu chưởng quỹ kia nữa, ta liền cùng tiên sinh hai người khiêng ngài vào phòng khách, vì ta là người làm việc tương đối hấp tấp." "Cho nên lúc vừa khiêng ngài lên giường, một chút sơ ý đã để đầu ngài đập vào thành giường, cũng chính vì sai lầm như vậy mà ngài lại tỉnh lại, kỳ diệu không?" "Vừa rồi ta vẫn luôn lo lắng, trải qua chuyện như vậy, liệu đầu óc ngài có để lại di chứng không?" "Trên đầu ngài có bị u không?

Nhưng tiên sinh đã kiểm tra, ta cũng vừa kiểm tra lại một lần nữa, phát hiện thật sự không có vấn đề gì, xem ra như vậy ta thật sự yên tâm rồi!" Lý Anh Đức lúc này thực sự một hơi nói hết những chuyện xảy ra sau đó, chỉ bỏ sót một chi tiết, là trong lúc đó Triệu lang trung đã đến đây.

Vũ Nhị Gia ở một bên nghe ra là chuyện như vậy, thật sự không biết, lại có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Chỉ biết mình nằm ở đó có thể là bất tỉnh nhân sự, suýt chút nữa không thể tỉnh lại lần nữa, cứ tưởng lần này thật sự toi mạng rồi.

Chương 444

Phải biết rằng bình thường ông ta thật sự không phải là người nghiện rượu, chỉ là gặp được Lâm Hiên, cảm thấy hai người nói chuyện tương đối hợp nhau nên mới uống thêm mấy chén, quả thực không ngờ vì một phút bốc đồng, lại suýt nữa gục ngã ở đây.

Nếu không phải có Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người, e rằng lúc này mình thật sự đã xuống suối vàng rồi.

Vũ Nhị Gia nói với Lý Anh Đức và Lâm Hiên: "Ta thật sự phải vô cùng cảm tạ hai vị, nếu không có hai vị, e rằng lúc này ta thật sự đã đi trên đường hoàng tuyền rồi." "Phải biết rằng mỗi năm ở Cư An Trấn chúng ta, số người chết vì chuyện uống rượu cũng thật sự rất nhiều." "Ta nếu vì chuyện này mà mất mạng, cũng thật sự không phải chuyện gì lạ lẫm, xem ra thật sự là ông trời phù hộ!" Lâm Hiên nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, cảm thấy chuyện này dường như thật sự không đơn giản, phải biết rằng đó cũng chỉ là rượu bình thường, sao uống vào lại có thể mất mạng chứ?

Trong rượu đó rốt cuộc đã bỏ những nguyên liệu gì?

Đúng là người nói vô tình, người nghe hữu ý, Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Ngài vừa nói, trong Cư An Trấn mỗi năm đều có người chết vì uống rượu, chuyện này là thật sao?" Vũ Nhị Gia nói: "Tiên sinh, chuyện ta vừa nói quả thực là thật, chúng tôi những người ngoài cuộc cũng không biết nguyên nhân, có rất nhiều người đã mất mạng vì chuyện uống rượu." "Chỉ là ở trà lâu này, hình như hiện tại chưa xuất hiện chuyện như vậy." "Có một chuyện ta cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao trong Cư An Trấn của chúng ta lại có chuyện như vậy xảy ra?" "Ngài có biết không?

Mỗi lần có người chết vì uống rượu, gia đình không biết nguyên nhân đều cho qua chuyện một cách qua loa, Huyện thái gia đối với chuyện này cũng thái độ không quan tâm không hỏi đến." "Tiên sinh, chuyện này không phải rất kỳ lạ sao?" "Ta cũng đã phát hiện chuyện này có điều không ổn, nhưng bất lực vì không có nhiều tiền bạc." "Dù sao cũng không phải là người cầm quyền ở đây, đối với chuyện của ngài thật sự bất lực!" "Bây giờ tiên sinh đã ở đây, thật sự hy vọng ngài có thể điều tra rõ chuyện này, trả lại cho chúng ta một nơi thái bình!" Lâm Hiên nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, biết chuyện ở đây vô cùng không đơn giản, phải biết rằng nếu thỉnh thoảng xuất hiện một vụ án mạng thì có thể hiểu được.

Nhưng nghe ý tứ trong lời nói vừa rồi của Vũ Nhị Gia, số vụ án mạng xuất hiện, đại biểu cho sự bất thường.

Theo lý mà nói, chuyện như vậy nên được tâu lên triều đình, nhưng tại sao đến nay triều đình vẫn không biết chuyện như vậy?

Xem ra có người đứng sau ém nhẹm chuyện này.

Người ém nhẹm chuyện này, thế lực của hắn cũng không phải tầm thường, phải biết rằng đây là chuyện liên quan đến tính mạng con người?

Tại sao gia đình những người chết vì uống rượu đó đều cho qua chuyện một cách qua loa như vậy?

Lại không hề lựa chọn tiếp tục đi kiện cáo, xem ra rất không đơn giản.

Thảo nào Lâm Hiên vừa đến Cư An Trấn đã phát hiện nơi đây có nhiều điểm không giống với những nơi khác.

Ví như Chu chưởng quỹ kia tuy là một góa phụ, nhưng sau khi phu quân qua đời, lại tiếp tục ở lại đây bám trụ, nếu đổi lại là người bình

thường, tiệm cầm đồ của mình gặp phải chuyện lớn như vậy, sao có thể bình tâm ngồi trong trà lâu uống rượu chứ.

Trong tiệm cầm đồ của bà ta còn xây dựng những ngăn bí mật đó, những dược liệu sử dụng trong ngăn bí mật đó so với những dược liệu Lâm Hiên thấy ở kinh đô thực sự không khác nhau là mấy, điều này cho thấy thân phận của Chu chưởng quỹ quả thực không đơn giản.

Hơn nữa trước đó khi nói chuyện với Chu chưởng quỹ, bà ta đã tiết lộ, Chu chưởng quỹ là người kinh đô, vậy cho thấy ở kinh đô có thế lực nhất định.

Lâm Hiên cũng phát hiện chưởng quỹ của trà lâu này dường như cũng không đơn giản, ít nhất Lâm Hiên luôn cảm thấy hắn chỉ là một nhân vật nhỏ, e rằng sau lưng sẽ có một nhân vật lớn!

Vừa rồi Vũ Nhị Gia nói những tửu lâu khác đều xảy ra chuyện như vậy, chỉ có tửu lâu này là không xảy ra chuyện như vậy, nguyên nhân là gì?

Lưu chưởng quỹ của trà lâu này thấy Vũ Nhị Gia ngã ở đó, lại tức giận đến mức ngất xỉu tại chỗ, chẳng lẽ tất cả đều là trùng hợp hay là có người đứng sau sắp đặt?

Lưu chưởng quỹ bị dọa thành ra như vậy, chẳng phải vì sợ thế lực sau lưng trách tội sao.

Tất cả các nơi khác đều xảy ra chuyện, chỉ có nơi này là không, chẳng phải khiến người ta cảm thấy có chút kỳ lạ sao?

Lâm Hiên càng ngẫm nghĩ chuyện này, càng thấy thật sự không đơn giản.

Lâm Hiên là một người ngoại tỉnh, đối với nơi đây vô cùng không hiểu rõ.

Hoặc có lẽ Vũ Nhị Gia này đối với nơi đây vô cùng quen thuộc, sẽ biết một số chuyện.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Những lời ngài vừa nói ta cũng đã nghe qua một chút, trong Cư An Trấn thật sự có người vì chuyện uống rượu mà mất mạng sao?" Vũ Nhị Gia biết Lâm Hiên đối với chuyện này vô cùng hứng thú, thực ra ông ta sớm đã cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

Bởi vì những trà lâu khác đều xảy ra chuyện như vậy, chỉ có nơi đây là không, chẳng phải khiến người ta cảm thấy kỳ lạ sao?

Việc kinh doanh của trà lâu cũng thực sự vô cùng phát đạt.

Bởi vì các trà lâu khác xảy ra chuyện như vậy, mọi người đều không đến đó nữa, cho nên đều đến trà lâu của Lưu chưởng quỹ.

Nếu chuyện này đặt vào thời bình thường, thì thật sự không có.

Nhưng khi Vũ Nhị Gia cùng Lâm Hiên nhắc lại lần nữa, cảm thấy bên trong thật sự có chút manh mối.

Vũ Nhị Gia cũng không để ý, một chi tiết như vậy thực sự không có, bình thường xem ra là một chuyện vô cùng bình thường.

Nhưng khi cùng Lâm Hiên nhắc đến, lại cảm thấy bên trong vô cùng bất thường.

Ông ta vẫn luôn thắc mắc, tại sao ở những tửu lâu khác lại thường xuyên xảy ra chuyện như vậy?

Nhưng lại không hề xâu chuỗi những chuyện này lại với nhau.

Nếu không phải lần này ngã trong trà lâu này, thật sự không biết bên trong có chuyện!

Vũ Nhị Gia cũng phát hiện Lâm Hiên đối với chuyện này cũng vô cùng hứng thú.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh, nếu không cùng ngài nói chuyện này, ta thật sự không nhận ra bên trong có chút gì đó không ổn.” “Bây giờ nói ra như vậy thật sự rất không ổn, trà lâu này không chỉ có trà thượng hạng ngon hơn.” “Ngay cả rượu của nó cũng rất thơm, trước đó hai chúng ta chẳng phải đã nếm thử rượu ở đây sao?

Chương 445

Đối với rượu chắc hẳn tương đối hài lòng chứ?" Lâm Hiên lúc này đang ở đó chuyên tâm suy nghĩ vấn đề, thực ra khi nếm thử những loại trà đó, hắn cũng đã phát hiện lá trà của quán này thật sự không tầm thường, phải biết rằng đây là nơi xa kinh đô.

Nhưng không biết tại sao khi uống lá trà, lại uống ra hương vị của kinh đô.

Phải biết rằng một bình trà ngon có thể pha ngon hay không, có yêu cầu khá lớn đối với chất lượng nước.

Thực ra lúc Lâm Hiên vừa đến đây, vô cùng không quen uống nước biên cương, luôn cảm thấy nước ở đây có chút vị đắng.

Lâm Hiên nhớ rất rõ, trong những ngày đó mỗi lần uống những loại nước này, đều cảm thấy vô cùng khổ não.

Vào lúc đó, hắn lại lấy từ hệ thống ra một bộ máy lọc nước.

Thật sự không còn cách nào khác, cũng là trong tình huống bất đắc dĩ mới có thể lấy ra máy lọc nước đó.

Phải biết rằng nếu nước không được lọc, thật sự cảm thấy khó nuốt, vô cùng không hiểu tại sao nước biên cương lại có vị này?

Lâm Hiên nhớ đến câu nói mà người ta thường nói, một phương thủy thổ nuôi dưỡng một phương người.

Nước ở đây nuôi dưỡng người ở đây, họ đều đã quen uống, nhưng hắn lại vô cùng không quen.

Luôn cảm thấy nước đắng thực sự khó nuốt, lúc hắn ở đây cũng bị thủy thổ bất phục rất nghiêm trọng.

Nhớ những ngày đó thường xuyên phải đến một nơi, là đến nhà xí để đi vệ sinh.

Bởi vì thủy thổ bất phục, khiến cơ thể hắn ở một mức độ lớn đều chịu sự tác động kịch liệt.

Thủy thổ bất phục không chỉ có một mình hắn, ngay cả Lý Anh Đức bên cạnh cũng thủy thổ bất phục như vậy.

Lúc uống nước cũng thực sự khó nuốt, khi Lâm Hiên lại lấy ra bộ máy đó, Lý Anh Đức cũng cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Cảm thấy tại sao lại có loại máy như vậy xuất hiện?

Kỳ diệu nhất là nước đó sau khi qua máy đó, lại trở nên vô cùng trong vắt.

Lý Anh Đức cũng không hiểu đây là chuyện gì, muốn đi hỏi tiên sinh, nhưng tiên sinh mỗi lần đều ở đó nói qua loa.

Cho đến cuối cùng, Lý Anh Đức hoàn toàn từ bỏ ý định đó, chỉ cần có thể theo tiên sinh uống nước lọc là được rồi.

Bởi vì máy lọc nước đó tương đối nhỏ, lúc ở đây đều là Lâm Hiên mang đến đại doanh chỉ cung cấp cho hai người uống.

Bởi vì những người khác đều là người bản địa, đối với nước ở đây đều đã quen uống.

Họ căn bản không biết nước ngon có vị gì, bởi vì từ trước đến nay chưa từng rời khỏi nơi này.

Dù sao Lâm Hiên cảm thấy, khi uống trà ở đây có thể uống ra hương vị của kinh đô, hoàn toàn có quan hệ rất lớn với nước ở đây.

Giống như Vũ Nhị Gia đã nói, rượu ở đây cũng rất thơm, cũng có quan hệ lớn với chất lượng nước ở đây.

Chỉ là Lâm Hiên không hiểu, Lâm Hiên chỉ có một cái máy mới có

thể lọc hoàn toàn nước đó.

Vậy họ làm sao chế tạo ra loại nước như vậy?

Hương vị rất gần với nước của kinh đô.

Chẳng lẽ họ cũng có thiết bị hiện đại hóa như vậy sao?

Lâm Hiên cảm thấy vấn đề này thật sự đáng để cân nhắc.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Vừa rồi ngài nói rất đúng, trà của quán này đặc biệt ngon, rượu của nó cũng đặc biệt thơm." "Không biết ngài có phát hiện một vấn đề không, trà của nó ngon như vậy, chẳng phải có quan hệ trực tiếp với nguồn nước địa phương của chúng ta sao?" Vũ Nhị Gia từ trước đến nay chưa từng phát hiện vấn đề này, chỉ biết thường xuyên đến đây uống trà.

Trà ở đây giống như bị nghiện vậy, ở nơi khác không uống được vị này.

Bởi vì từ trước đến nay không quan tâm đến những chuyện khác của trà lâu này, cho nên không nghĩ đến những nơi khác.

Chỉ thường xuyên nghe Lưu chưởng quỹ nói, lá trà của hắn được nhập từ kinh đô.

Ông ta cũng từ trước đến nay không cảm thấy nước lớn có chỗ nào không thoải mái, phải biết rằng nhiều năm như vậy thực ra nơi đi được thực sự quá hạn chế.

Chỉ là ở các thị trấn xung quanh, còn những nơi khác thật sự chưa đi.

Nguồn nước xung quanh gần như đều có vị này, cũng từ trước đến nay không nghĩ đến vấn đề nước.

Nếu không phải Lâm Hiên nhắc nhở, thật sự sẽ không nghĩ đến vấn đề này.

Chương 446

Vũ Nhị Gia chỉ cảm thấy Lâm Hiên trước mặt này thật sự là một người học thức uyên bác, người ta có thể nắm bắt được gốc rễ của vấn đề.

Thảo nào người ta có thể dẫn dắt ngàn quân vạn mã chỉ huy chiến đấu.

Lâm Hiên lại có thể nghĩ đến vấn đề nước, quả thực nằm ngoài dự liệu của ông ta.

Giống như chuyện thương nhân uống rượu bị thương mà ông ta vừa nói, người ta chết, ông ta liền cảm thấy có vấn đề.

Không thể không nói, giữa người với người có sự khác biệt rất lớn.

Sống ở đây cả đời, lại không phát hiện ra vấn đề nước, cũng không phát hiện ra quán này có gì khác biệt với những nơi khác.

Thực ra trước đó ông ta cũng vô cùng thắc mắc tại sao việc kinh doanh của trà lâu này lại tốt như vậy?

Bây giờ cuối cùng đã hiểu ra, thì ra là khác biệt ở vấn đề nước.

Nhưng vô cùng không hiểu, nước ở đây có khác biệt gì với nước ở những nơi khác sao?

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: “Nói chung ta thật sự là một người ít hiểu biết, ta cũng thật sự không nghĩ đến phương diện nguồn nước của chúng ta.” “Chẳng lẽ nước ở đây của chúng ta khác với nước ở những nơi khác sao?” “Bởi vì đừng nhìn ta bây giờ có vẻ như cái gì cũng hiểu, thực ra nói thật ta đều không hiểu.” “Ta cũng chưa đi những nơi khác, nơi xa nhất ta đến cũng là các thị trấn xung quanh.”

“Ta cũng không biết nước ngon có vị gì, ta chỉ biết một chút, nước ở những nơi này dường như đều có vị này.” Vũ Nhị Gia cảm thấy trước mặt Lâm Hiên không cần thiết phải không biết giả vờ biết, như vậy ngược lại sẽ khiến người ta chê cười.

Nói thật thì nói thật đi, dù sao cũng là một người không có kiến thức.

Bình thường ở đây mọi người đều rất tôn trọng ông ta, cho người ta cảm giác ông ta là một người tương đối có kiến thức.

Nhưng Vũ Nhị Gia biết rất rõ, lúc ở đây ông ta đều là không biết giả vờ biết, tùy tiện nói bừa.

Đừng nhìn ông ta ở đó nói bừa, nhưng lại không có ai nói ông ta không tốt.

Đều ở đó vỗ tay, giơ ngón tay cái lên nói Vũ Nhị Gia nói rất đúng.

Con người là như vậy, chỉ cần nổi tiếng, có thực lực kinh tế nhất định, lời nói ra người ta đều sẽ cảm thấy rất đúng.

Nói không hay thì nói, ngay cả đánh rắm một cái, người ta cũng cảm thấy cái rắm đó thơm.

Bởi vì mọi người đều đang tâng bốc, nếu cởi bỏ những hào quang trên người, vậy thì những lời nói ra thật sự không đáng một xu.

Cũng không có giá trị gì khác, nếu ở trước mặt người khác có thể giả vờ một chút.

Nhưng bây giờ ở trước mặt một vị đại tướng quân đường đường, có cần phải giả vờ không?

Lời nói ra, nếu trâu ngô không đối được miệng ngựa, vậy chẳng phải càng khiến người ta chê cười sao?

Nhất là ở đó giả vờ khổ sở như vậy không bằng trực tiếp nói ra

như thế này.

Ông ta cũng phát hiện kiến thức của Lâm Hiên vô cùng khác biệt, vậy thì cứ coi như đang học một bài học đi.

Nghe Lâm Hiên ở đó giảng giải cho mình, cũng tốt để hiểu rõ đây là chuyện gì.

Dù sao Vũ Nhị Gia cảm thấy đây là một cơ hội ngàn năm có một, cũng cảm thấy ở Cư An Trấn có những nơi vô cùng bất thường.

Hoặc có lẽ Lâm Hiên có thể giải đáp từng vấn đề một ở đây.

Lâm Hiên nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, cảm thấy Vũ Nhị Gia thật sự là một người không ngại học hỏi người dưới, cứ tưởng Vũ Nhị Gia là một người cái gì cũng biết!

Nhưng thấy thái độ của Vũ Nhị Gia bây giờ thật sự vô cùng khiêm tốn cẩn thận.

Đối với điểm này, hắn vô cùng tán thưởng, Lâm Hiên bình thường ghét nhất là những người không biết giả vờ biết.

Nếu Vũ Nhị Gia ở đó không biết giả vờ biết mà nói bừa một tràng, Lâm Hiên thật sự sẽ rất coi thường.

Nhưng bây giờ Vũ Nhị Gia ngược lại, đã kịp thời nói ra những nghi vấn trong lòng.

Điều này cho thấy con người này có tố chất nhất định, đối với những người có tố chất, Lâm Hiên vô cùng tán thưởng.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Thực ra nguồn nước ở đây thật sự không tốt, ta chẳng phải vừa từ kinh đô đến sao?" "Lúc ta mới đến đây, nói thật ta thật sự không quen uống, vì nước ở đây có vị đắng." "Có lẽ vì ngài thường xuyên ở đây uống nên căn bản không uống ra được vị khác, nhưng ta và Lý Anh Đức hai chúng ta đều từ kinh đô

đến, cho nên chúng ta lập tức uống ra được sự khác biệt của nước ở đây." Lâm Hiên thấy vẻ mặt cầu thị của Vũ Nhị Gia, biết Vũ Nhị Gia vô cùng muốn hiểu rõ vấn đề ở đây.

Xem ra như vậy, Lâm Hiên dứt khoát ở đó nói rõ mối quan hệ bên trong, trực tiếp nói ra cho Vũ Nhị Gia.

Thực ra Vũ Nhị Gia cũng là một nhân vật có tiếng tăm ở đây, theo lý mà nói, những thứ ông ta biết cũng rất nhiều, nhưng vì giao thông thời đó vô cùng bất tiện.

Ở đây tốc độ nhanh nhất là xe ngựa, nhưng dù vậy, có người cũng không thể thường xuyên ra ngoài du lịch.

Bởi vì tốc độ xe ngựa thực sự quá chậm, ai có thời gian rảnh rỗi đi dạo khắp nơi.

Chương 447

Vũ Nhị Gia này cũng chỉ ở các thị trấn xung quanh, phạm vi hoạt động cũng chỉ ở một vùng này.

Cho nên không thể uống ra được sự khác biệt của nước, nước ở vùng này chắc hẳn đều có vị này.

Huống hồ ở thời cổ đại mà nói, căn bản không biết cách kiểm tra chất lượng nước.

Nếu không phải vì Lâm Hiên xuyên không từ hiện đại, trên tay hắn lại có máy móc như vậy, cũng không thể nào thay đổi được chất lượng nước này.

Còn về chất lượng nước của kinh đô tại sao lại tốt như vậy, thực ra hắn cũng không hiểu rõ, có lẽ những thứ này đều có quan hệ trực tiếp với môi trường địa lý.

Lâm Hiên đã học một số kiến thức về các phương diện, cho nên hiểu được nguyên nhân trong đó.

Người ở đây thật sự đối với kiến thức về phương diện địa lý biết quá ít, mỗi ngày đọc sách thánh hiền cũng chỉ có bấy nhiêu.

Nhưng Lâm Hiên biết những người này vô cùng có trí tuệ, những thứ họ có thể làm ra bằng tay đều vô cùng tinh xảo.

Lâm Hiên cảm thấy nếu dùng ngôn ngữ của mình để nói ra từng điểm kiến thức này, vậy thì Vũ Nhị Gia nhất định có thể tiếp thu.

Dù sao ấn tượng của Lâm Hiên đối với Vũ Nhị Gia vô cùng tốt, thấy được tâm thái không ngại học hỏi người dưới đó, cảm thấy con người này là một người có tiền đồ.

Nếu có cơ hội, Lâm Hiên sẽ đưa ông ta đến kinh đô, để ông ta có

một phen đại sự ở kinh đô.

Lâm Hiên coi trọng một người không chỉ xem trọng nhân phẩm của người đó, mà còn phải xem bên trong có lòng cầu tiến không.

Có người đều thỏa mãn với hiện trạng, đối với những kiến thức khác đều không tìm hiểu, cảm thấy đó là lãng phí thời gian, như vậy đã thấy được sự khác biệt giữa người và người.

Những người đó nghĩ rằng, thay vì lãng phí thời gian trang bị kiến thức, không bằng dùng nhiều tiền hơn để đả thông quan hệ tiếp tục đi lên, Lâm Hiên cảm thấy với người khác nhau thì nói chuyện khác nhau.

Lâm Hiên cảm thấy Vũ Nhị Gia là một người vô cùng có tiền đồ.

Nếu để Lâm Hiên biết, Vũ Nhị Gia bình thường ở đó không biết giả vờ biết, có lẽ lúc này Lâm Hiên sẽ không đối xử với Vũ Nhị Gia như vậy.

Lâm Hiên định tiếp tục nói với Vũ Nhị Gia, lúc này Lý Anh Đức bên cạnh đột nhiên xen vào: “Tiên sinh, thực ra ta cũng vẫn luôn có một vấn đề không hiểu, tại sao nước ở đây lại có vị đắng?” “Giống như ngài đã nói, lúc chúng ta mới đến đây, cả hai chúng ta đều không thích ứng được.” “Nếu hôm nay Vũ Nhị Gia không nhắc đến vấn đề này, ta cũng đã quên mất vấn đề này rồi.” “Ta nhớ lúc ta mới đến đây, uống xong nước ở đây là phải đi nhà xí.” “Ta thường xuyên bị đau bụng tiêu chảy, thủy thổ bất phục nghiêm trọng.” “Ta nhớ lúc đó tình trạng của tiên sinh cũng giống như ta, đây là chuyện gì vậy, ta hỏi tiên sinh tại sao hai chúng ta lại đi nhà xí nhiều lần như vậy?” “Ngài nói với ta đó là vì ta ăn phải đồ hỏng bụng, sau đó mới nói cho ta biết, đó là vì ta uống nước ở đây.” “Lúc đó ta vô cùng không hiểu, định hỏi cho ra nhẽ, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của ngài, ta không dám hỏi tiếp.” “Huống hồ lúc đó chiến sự của ta đều đang căng thẳng, vấn đề

này chỉ có thể để lại sau." "Hôm nay nếu không phải Vũ Nhị Gia nhắc đến, ta cũng đã quên mất chuyện này rồi." "Nhưng sau đó ngài lại lấy ra một thứ vô cùng kỳ diệu, thứ đó lại có thể lọc nước, đây là chuyện gì vậy?" Lâm Hiên thật không ngờ, Lý Anh Đức lại vào lúc này đưa ra một vấn đề như vậy.

Cứ tưởng Lý Anh Đức sẽ không nói gì, tiếp tục ngoan ngoãn nghe tiếp, thầm nghĩ tại sao Lý Anh Đức lúc này lại yên tĩnh như vậy?

Thì ra cũng giống như Vũ Nhị Gia, có thắc mắc như vậy, phải biết rằng trước đây, anh ta cũng không chỉ một lần hỏi tại sao lại xuất hiện tình trạng như vậy.

Tại sao nước ở đây lại không giống nước ở kinh đô, vì lúc đó đang bận đánh giặc, cho nên đã bỏ qua chuyện này.

Nhưng không ngờ trong một cơ hội trùng hợp như hôm nay, Lý Anh Đức lại một lần nữa đưa ra vấn đề này.

Khi Lý Anh Đức đưa ra vấn đề này, lại nhắc đến cả máy lọc nước kia.

Phải biết rằng máy lọc nước đó có thể coi là bí mật chung giữa hai người, những người khác thật sự chưa thấy.

Máy đó thực ra cũng đã qua một phen cải tạo vất vả của Lâm Hiên.

Giống như Lý Anh Đức đã nói, lúc mới bắt đầu hai người đều liều mạng đi nhà xí, Lâm Hiên giải thích cho Lý Anh Đức là do ăn phải đồ hỏng bụng.

Thực ra lúc đó Lâm Hiên cũng đã lấy ra máy đó, nhưng vì máy này phải cắm điện mới có thể sử dụng.

Vì bây giờ đang ở thời cổ đại, căn bản không có điện, cho nên Lâm Hiên lại tiếp tục tìm kiếm một số kiến thức trong hệ thống.

Lâm Hiên đã lưu trữ kiến thức trong hệ thống vào đầu óc, sau vô số lần thử nghiệm mới cải tạo thành công cỗ máy đó thành một thiết bị thủ công.

Chính vì vậy, cỗ máy mới có thể lọc nước thành công, nếu đặt ở thời hiện đại thì tuyệt đối không thể.

Bởi vì đối với người hiện đại, chỉ cần cắm điện là được, còn trong điều kiện thực sự không cho phép, tiềm năng của Lâm Hiên đã được kích phát toàn bộ.

Lâm Hiên nhớ rất rõ lần đầu tiên mang chiếc máy lọc nước đó ra, Lý Anh Đức đã đứng ngây người nhìn, sờ tới sờ lui.

Bởi vì cậu ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một cỗ máy kỳ diệu như vậy, thật sự chưa từng thấy kết cấu của cỗ máy nào lại kỳ lạ đến thế, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của cậu ta.

Lý Anh Đức lúc đó hỏi Lâm Hiên: "Tiên sinh, cỗ máy này rốt cuộc được chế tạo như thế nào vậy?

Sao bình thường tôi chưa từng thấy?

Phải biết rằng, những người hiểu biết về máy móc đều là những người nổi danh nhất, chẳng lẽ ngài đã bái sư học nghệ với ai sao?

Sao tôi lại không biết chuyện này?" Lâm Hiên nhìn vẻ mặt đầy khao khát tri thức của Lý Anh Đức, cũng cảm thấy hơi rối bời, không biết nên giải thích với cậu ta thế nào.

Phải biết rằng, công nghệ này của Lâm Hiên đừng nói là ở thời cổ đại, ngay cả ở hiện đại cũng là chưa từng nghe thấy.

Chương 448

Nếu đặt ở thời hiện đại mà nói, chắc chắn mọi người cũng sẽ điên cuồng mua sắm, ai mà từng thấy một chiếc máy lọc nước lại có thể hoạt động bằng tay chứ?

Thực ra Lâm Hiên cũng muốn giải thích mọi thứ bên trong cho Lý Anh Đức, nhưng những nguyên lý trong đó thật sự quá nhiều.

Không phải một hai câu là có thể nói rõ được, và hắn hoàn toàn tin rằng Lý Anh Đức sẽ tiếp tục truy hỏi đến cùng.

Nếu để Lý Anh Đức cứ truy hỏi như vậy, Lâm Hiên thật sự không thể giải thích rõ ràng được.

Lâm Hiên chỉ nghĩ rằng nếu sau này có cơ hội, nhất định phải thành lập một trường học chuyên giảng dạy về phương diện này.

Tuy rằng thời cổ đại có những lúc không thể so sánh với hiện đại, ví dụ như một số thứ thuộc về công nghiệp hóa.

Có một số thứ về phương diện chế tạo không thể nào so bì với hiện tại, nhưng nếu dung hợp các yếu tố hiện đại vào trong các yếu tố cổ đại, không chừng sẽ thúc đẩy sự tiến bộ của cả thời đại này.

Lúc đó Lâm Hiên cũng cảm thấy việc xuyên không đến đây quả là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, liệu việc mang những thứ đó đến thời cổ đại có gây ra xung kích cho thời đại này không?

Nhưng Lâm Hiên cho rằng, chỉ cần mình đã đến đây, vậy chứng tỏ là có ích, chỉ cần cố gắng hết sức làm tốt là được.

Lâm Hiên nhớ lại tâm trạng lúc đó vô cùng phức tạp, cũng không biết nên trả lời Lý Anh Đức thế nào, chỉ đành nói: “Phải biết rằng công nghệ này là bí mật không thể truyền ra ngoài, ta cũng không bái

sư ai cả, là tự học thành tài." "Nếu cậu có hứng thú, sau này ta nhất định sẽ dạy dỗ cẩn thận, nhưng việc cấp bách bây giờ là chúng ta phải đánh tốt trận chiến này." "Đừng đặt sự chú ý vào đây nữa.

Ta muốn nói với cậu, chuyện này chỉ có hai chúng ta biết, tuyệt đối không được để người thứ ba biết." "Nếu để người thứ ba biết, e rằng sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng, cậu hiểu ý ta chưa?" Lý Anh Đức nghe xong lời Lâm Hiên, liền gật đầu lia lịa.

Cậu ta biết rõ sự nghiêm trọng của vấn đề, phải biết rằng đây cũng là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy cỗ máy này.

Cậu ta biết đây là một thứ phi thường không đơn giản, nếu để người khác biết Lâm tiên sinh có tay nghề như vậy, một khi truyền ra ngoài có thể sẽ gây ra hậu quả không thể lường trước được.

Không chừng lúc đó sẽ có người ùn ùn kéo đến, đều muốn bái nhập môn hạ của Lâm Hiên, vậy thì biết nhận ai đây.

Lúc nãy Lâm Hiên đã nói rất rõ ràng, sau khi trận chiến kết thúc sẽ đích thân giảng giải cho Lý Anh Đức, đó quả là chuyện mà Lý Anh Đức cầu còn không được.

Cậu ta có thể trở thành môn sinh đầu tiên của tiên sinh, không thể để người khác nhanh chân đến trước được, phải biết rằng lầu gần ao được hưởng trăng trước!

Chuyện này cậu ta biết trước, đương nhiên là người hưởng lợi đầu tiên.

Đối với việc Lâm Hiên nói tuyệt đối không được kể cho người thứ ba, cậu ta cảm thấy mình chắc chắn có thể làm được, vì vậy liền thề thốt chắc nịch với tiên sinh: "Tiên sinh yên tâm, chuyện này tôi tuyệt đối sẽ không nói cho người khác.

Nếu tôi nói cho người khác thì tôi là con chó nhỏ, nhưng tiên sinh

có thể đồng ý với tôi một chuyện được không?" Lâm Hiên cảm thấy Lý Anh Đức này sao lại lắm lời như vậy, lại còn ra điều kiện với mình.

Nhưng khi nghe cậu ta nói nếu kể cho người khác sẽ làm chó con, hắn lại cảm thấy Lý Anh Đức này giống như một cậu bé to xác!

Dù sao mình cũng là người lớn, không thể chấp nhặt với một đứa trẻ, thế là hắn nói với Lý Anh Đức: "Nói đi, có điều kiện gì cứ nói ra.

Ta thật không ngờ bây giờ cậu cũng học được cách ra điều kiện với ta rồi đấy!" Ta biết tiên sinh nhất định sẽ đồng ý với ý tưởng này, phải biết rằng nếu muốn người khác giữ bí mật, thì phải đưa ra một chút phí bịt miệng chứ.

Nếu phí bịt miệng không đạt được yêu cầu, thì ai nguyện ý giữ bí mật cho người khác?

Lý Anh Đức vô cùng tin tưởng Lâm Hiên là một người cực kỳ thông minh, chắc chắn hiểu ý tứ trong những lời này, thế là cậu ta vui vẻ nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, yêu cầu của tôi là, nếu sau này ngài mở trường dạy học, nhất định phải để tôi trở thành đại đệ tử nhập môn của ngài." "Nhất định phải nói cho tôi biết toàn bộ quy trình công nghệ chế tạo, được không?" Lâm Hiên thật không ngờ Lý Anh Đức lại vì chuyện mình mở trường dạy học mà nói ra những lời này, thực ra hắn cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi.

Thế mà Lý Anh Đức lại liên hệ xa xôi đến vậy, thật sự ngoài dự liệu của hắn.

Nếu hắn nhớ không lầm, vừa rồi hắn chỉ manh nha một ý tưởng như vậy mà thôi, Lý Anh Đức lại lập tức bám theo.

Lý Anh Đức này đã có kế hoạch, người ta muốn trở thành đại đệ tử nhập môn, ngay cả đường lui cũng đã tìm xong rồi.

Thật khiến Lâm Hiên dở khóc dở cười, muốn mở một trường học công nghiệp như vậy thật sự không dễ dàng.

Bởi vì bên trong cần phải giảng rất nhiều thứ mang tính nguyên lý, đều là kiến thức lý luận.

Những kiến thức lý luận này ngay cả ở hiện đại cũng rất khó hiểu, nếu đặt ở cổ đại thật sự không biết người ta có thể tiếp thu được không!

Lâm Hiên cũng biết, muốn mở một trường học như vậy, tạm thời chỉ là nói suông mà thôi, đó đều là chuyện của sau này.

Hắn thật sự không thể đáp ứng yêu cầu như vậy của Lý Anh Đức, bởi vì chuyện tương lai sẽ xảy ra thế nào không ai có thể đoán trước được.

Lúc đó, Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Cậu nhóc này sao lại nghĩ xa như vậy, ta còn chưa nghĩ đến chuyện đó mà cậu đã nghĩ ra rồi, xem ra cái đầu nhỏ của cậu thật sự đặc biệt thông minh đấy." "Thấy cậu thông minh như vậy, vậy thì hãy đọc lại hết những cuốn sách kia một lượt đi." "Nếu cậu cảm thấy thời gian rất dư dả, cũng có thể xem lại kỹ lưỡng một số thứ về chiến lược." Bởi vì trong đại doanh của Lâm Hiên thật sự không thiếu những sách vở như vậy.

Lâm Hiên ở thời đại này không có điện thoại bên người.

Thứ duy nhất cần để giải khuây chính là những cuốn sách này, hắn cũng phát hiện ra rằng khi chìm đắm trong những cuốn sách này, hắn cũng thật sự thu hoạch được rất nhiều.

Những cảm hứng nhận được từ đó đều được vận dụng vào một số công nghệ hiện đại.

Có thể nói, nếu không tích lũy một số kiến thức ở đây, hắn không thể hoàn toàn ứng dụng vào việc cải tạo máy lọc nước được.

Chương 449

Lúc đó Lâm Hiên đã chuyển thành công chủ đề của Lý Anh Đức đi, cũng không đáp ứng yêu cầu đó của cậu ta.

Bởi vì lúc đó hắn thật sự không có ý định xây dựng một trường học!

Muốn xây một trường học như vậy, thật sự cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, vì chuyện cấp bách trước mắt là phải đánh lui địch quân.

Trở lại hiện tại, lúc đó chiến sự đôi bên căng thẳng, Lâm Hiên lại vội vàng sắp xếp một số kế sách, cho nên đã quên bẵng chuyện này đi.

Thật không ngờ hôm nay cuộc nói chuyện với Vũ Nhị Gia lại gợi nhớ đến chuyện này, Lý Anh Đức cũng đã nói ra chuyện đó.

Hắn vô cùng không hiểu tại sao Lý Anh Đức lại nói ra chuyện này?

Rõ ràng ban đầu đã hứa hẹn xong xuôi, không được nói cho người thứ ba biết, thế là Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Tại sao cậu lại nói ra chuyện máy lọc nước của ta?

Chẳng phải lúc đầu đã hứa hẹn xong rồi, không được nói ra chuyện này sao?" "Cậu lúc đó còn thề thốt chắc nịch, nếu nói ra chuyện này thì sẽ làm chó con mà." Thực ra Lâm Hiên nói vậy với Lý Anh Đức cũng không hoàn toàn là muốn nhấn mạnh vấn đề của cậu ta, chỉ là cảm thấy nói ra trước mặt Vũ Nhị Gia có vẻ không ổn lắm.

Dù sao mình và Vũ Nhị Gia cũng chỉ là tạm thời quen biết, đối với một số chi tiết về Vũ Nhị Gia vẫn chưa hiểu rõ.

Phải biết rằng con người có nhiều mặt, đặc biệt là bây giờ Vũ Nhị Gia đã biết thân phận của mình, vậy thì khi nói chuyện đương nhiên

phải cẩn thận dè dặt.

Lâm Hiên cảm thấy mình đang nhắc nhở Lý Anh Đức, nhưng nghe vào tai Lý Anh Đức lại không phải như vậy, cậu ta cảm thấy tiên sinh đang trách tội mình.

Cậu ta cũng nhớ lại lời mình đã nói lúc đó, nếu thật sự nói ra chuyện này, vậy thì sẽ làm chó con.

Lý Anh Đức lúc này chỉ cảm thấy trong lòng có chút căng thẳng, thật sự sợ Lâm Hiên sẽ tiếp tục trách cứ mình.

Giống như Lâm Hiên đã nói, ban đầu rõ ràng đã nói xong chuyện này không để người thứ ba biết, bây giờ lại trong tình huống không hề chuẩn bị mà nói ra.

Nói ra trước mặt Vũ Nhị Gia, mà Vũ Nhị Gia này cũng là người mới quen, đối với con người của Vũ Nhị Gia thật sự vô cùng không hiểu rõ.

Tuy rằng Lý Anh Đức bình thường là một người tương đối đơn thuần, nhưng trải qua một trận chiến như vậy, cậu ta cũng biết tính cách con người có nhiều mặt.

Thật sự không thể chỉ dựa vào một hai lần gặp mặt mà tùy tiện định tính một người, giống như Vũ Nhị Gia này trông bề ngoài tốt đẹp, ai biết sau lưng lại làm những chuyện gì.

Huống hồ vừa rồi khi nói chuyện với tiên sinh, mình đã nói hết cả gốc rễ, Vũ Nhị Gia này càng biết rõ chi tiết, lỡ là địch quân thì phải làm sao?

Dù sao bây giờ Lý Anh Đức thật sự suy nghĩ lan man, vấn đề này quả thực quá xa vời.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh, nhờ ngài nhắc nhở, tôi nhớ lại lời mình đã nói lúc đó, tôi nói nếu tôi đem chuyện này nói ra

ngoài, vậy tôi là chó con." "Nhưng ngài cũng thấy đấy, bây giờ tôi muốn biến thành một con chó nhỏ thật sự quá khó khăn, tiên sinh tinh thông học thức các phương diện như vậy, chẳng lẽ cũng có thể biến một người thành chó sao?" "Nếu có thể như vậy, ngài biến tôi thành một con chó nhỏ đi, tốt nhất là để con chó nhỏ đó ngày ngày đi theo ngài, vậy thì tốt biết bao?" Lúc này Lý Anh Đức thật sự đang ăn vạ, những lời nói ra thật giống như một đứa trẻ, Tiểu Bạch ở bên cạnh cảm thấy tức đến mũi cũng muốn lệch đi.

Đây chẳng phải là đang làm khó người khác sao?

Người nào có thể biến một người sống sờ sờ thành chó con chứ?

Đừng nói là ở đây, ngay cả trong hệ thống cũng chưa từng thấy loại ma pháp này, nếu xảy ra chuyện như vậy thì e rằng đã là một thế giới cổ tích rồi.

Lâm Hiên không nói gì, chỉ nghe Lý Anh Đức nói tiếp: "Đúng rồi tiên sinh, tôi nhớ lúc đó tôi đề xuất một yêu cầu nhưng ngài không đồng ý với tôi nha.

Tôi nói sau khi ngài đồng ý yêu cầu đó, tôi mới giữ bí mật." "Nếu ngài không đồng ý, vậy thì tôi không nên tiếp tục giữ bí mật này nữa chứ." Lý Anh Đức biết lúc này mình đang nói cùn, cũng biết mình sai, nhưng lại không chịu thừa nhận.

Ban đầu đúng là cậu ta muốn đòi tiên sinh một khoản phí bịt miệng, nhưng tiên sinh thật sự không đồng ý cho khoản phí bịt miệng đó sao?

Bất kể là lỗi của mình hay lỗi của tiên sinh, dù sao bây giờ Lý Anh Đức thật sự giống như một đứa trẻ con, đang ở đó la lối ăn vạ.

Lâm Hiên vừa nghe Lý Anh Đức nói vậy, cảm thấy cậu ta hình như đang nói cùn!

Hắn giả vờ tức giận nói với Lý Anh Đức: “Ta phát hiện đứa trẻ nhà ngươi hình như đã biến chất rồi!

Ta nhớ lúc đầu ngươi ngây thơ biết bao!” “Chính vì vậy ta mới có một thỏa thuận miệng với ngươi.” “Nếu biết bây giờ ngươi hối hận, vậy thì lúc đầu ta nên để ngươi lập một cái quân lệnh trạng.” “Như vậy thì bây giờ không phải nên chịu trừng phạt rồi sao?” “Nếu ngươi còn tiếp tục uy hiếp ta, vậy thì thật sự đừng trách ta, sau này ta đối với ngươi thật sự sẽ không khách khí đâu!” Lý Anh Đức lúc đầu thật sự đang cười cợt.

Nhưng khi thấy tiên sinh có vẻ hơi tức giận, cậu ta cũng ý thức được lời nói vừa rồi của mình quả thật có chỗ không đúng.

Nếu là lúc riêng tư, hai người có thể nói chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ dù sao cũng đang ở trước mặt Vũ Nhị Gia, nói như vậy sẽ khiến tiên sinh mất mặt.

Dù sao tiên sinh cũng là tướng quân, mình chỉ là một tướng lĩnh dưới quyền, đây chẳng phải là cấp dưới phạm thượng sao?

Lý Anh Đức biến sắc mặt, sợ đến mức “phịch” một tiếng quỳ xuống đất, nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh, thuộc hạ thật sự đã làm sai, không nên nói ra chuyện này, tôi nguyện ý tiếp nhận sự trừng phạt của ngài!” Lâm Hiên thấy Lý Anh Đức quỳ ở đó, cảm thấy cậu ta thật sự không cần thiết phải làm vậy.

Dù sao cũng không phải chuyện gì quá to tát, nhưng khi thấy thái độ nhận sai của Lý Anh Đức, hắn cảm thấy việc Lý Anh Đức làm vậy cũng không có gì đáng trách.

Dù sao cũng đang ở trước mặt một người ngoài, nếu không cho cậu ta thấy chút uy nghiêm, vậy sau này Vũ Nhị Gia sẽ nhìn nhận mình thế nào?

Chương 450

Trước mắt xem ra phải ở Cư An Trấn một thời gian nữa.

Nếu để Vũ Nhị Gia cảm thấy mình là một ông tiên sinh dễ dãi, vậy liệu có gây cho hắn ta một ảo giác rằng bất kể chuyện gì cũng chỉ cần qua loa là được không.

Giống như Lý Anh Đức bây giờ, bất kể chuyện gì chỉ cần tùy tiện làm một thỏa thuận miệng là được, căn bản sẽ không nghiêm túc trước mặt mình.

Lâm Hiên vừa nghĩ vậy liền cảm thấy việc mình vừa làm thật sự không sai, dù sao cũng là quan hệ cấp trên cấp dưới.

Đừng nói là để Lý Anh Đức quỳ xuống, cho dù có đánh trượng Lý Anh Đức cũng được, bởi vì mình là tướng quân.

Huống hồ lúc Lý Anh Đức nói chuyện, ngữ khí và thái độ vô cùng không đúng, đáng phải quỳ ở đó.

Nếu Lâm Hiên không có sự cứng rắn này, thì làm sao có thể thống lĩnh ngàn quân vạn mã?

Tuy rằng Lâm Hiên cũng là lần đầu làm tướng quân, nhưng trước đó hắn đã xem qua sách vở về phương diện này.

Thấy những vị tướng quân trong đó thật sự không nói cười tùy tiện, mỗi khi hạ lệnh, đó chính là quân lệnh như sơn.

Tuy rằng máy lọc nước đó không phải là cơ mật quốc gia, nhưng cũng để lộ một thân phận, lúc đó Lâm Hiên cảm thấy người biết càng ít càng tốt.

Khi quyết định nói chuyện này cho Lý Anh Đức, hắn cũng cảm thấy Lý Anh Đức có thể giữ bí mật cho mình.

Nhưng lại không ngờ Lý Anh Đức lại trong tình huống không hề phòng bị mà nói ra chuyện này.

Đối với Vũ Nhị Gia trước mặt, hắn không đặc biệt hiểu rõ, nếu bị tiết lộ thì phải làm sao?

Phải biết rằng tình hình hiện tại, đám địch quân đó tạm thời đã rút lui, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại phục kích.

Dù sao vẫn còn dư đảng chưa bắt được, Lâm Hiên cảm thấy lòng người khó lường, không thể không phòng!

Lâm Hiên cảm thấy lúc này nên cho Vũ Nhị Gia bên cạnh một đòn phủ đầu, nhưng lại chỉ có thể lấy Lý Anh Đức ra khai đao.

"Cậu có biết trong quân không có lời nói đùa, vậy những lời cậu vừa nói là lời nói đùa sao?

Còn kêu ta biến cậu thành chó con?" "Nếu ta có pháp lực như vậy, e rằng sớm đã không tồn tại trên thế giới này rồi?" "Tuy chúng ta quen thân, nhưng cậu đừng quên ta là tướng quân, còn cậu là tướng lĩnh dưới quyền ta!" "Bất kể lúc nào quân lệnh cũng như núi!

Cậu lại không coi lời hứa trước đây ra gì." "Rõ ràng không để lời ta nói vào lòng, bảo ta là tướng quân biết giấu mặt vào đâu!" "Tuy bây giờ chúng ta đã ra khỏi đại doanh, nhưng thân phận của hai chúng ta dù sao cũng bày ra đó!" "Ta là tướng quân, cậu là tướng lĩnh, là thuộc hạ của ta.

Ta hy vọng lần sau khi nói chuyện nhất định phải suy nghĩ kỹ càng!" "Những gì đã từng hứa, nhất định phải làm được, nếu không làm được thì đừng hứa!" "Tuy cái máy lọc nước đó không phải là cơ mật quốc gia, nhưng đối với ta cũng là một chuyện vô cùng cơ mật." "Nếu cậu trong tình huống không phòng bị như vậy mà nói ra, ta thấy cậu nên chịu một chút trừng phạt!" "Đợi chúng ta về doanh, ta hy

vọng cậu có thể ở đó tiếp nhận trừng phạt, đánh mười trượng.” Thực ra Lâm Hiên không thật sự muốn trừng phạt Lý Anh Đức.

Nhưng vừa nghĩ đến việc Lý Anh Đức đem chuyện quan trọng như vậy nói thẳng ra, trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái.

Không biết tại sao, Lâm Hiên thật sự lo lắng người ở đây phát hiện thân phận của mình không giống người khác.

Nếu là người Đại Đường thì còn đỡ, nhưng nếu bị địch quân nghe được thì phải làm sao?

Phải biết rằng người tài còn có người tài hơn, tuy Lâm Hiên rất lợi hại, nhưng cũng có lúc sơ suất.

Lỡ như một lúc lơ là, để người khác lợi dụng sơ hở, lúc đó phải làm sao?

Thực ra Lâm Hiên có một tia hy vọng, muốn một lần nữa xuyên không trở về, chẳng lẽ lại thành cô hồn dã quỷ ở đây sao.

Cho nên mới nghiêm khắc trừng phạt Lý Anh Đức như vậy, hy vọng cậu ta có thể giữ bí mật của mình.

Dù sao sau này hai người ở cùng nhau sẽ rất nhiều.

Nếu Lý Anh Đức cứ như bây giờ, bất kể chuyện gì cũng không thể giúp mình giữ bí mật, vậy sau này có thể sẽ vì Lý Anh Đức mà hỏng chuyện.

Lâm Hiên cảm thấy đối với Lý Anh Đức nghiêm khắc một chút là tốt, cũng không biết cậu ta có thể chịu được mười trượng đó không.

Lý Anh Đức vừa thấy tiên sinh thật sự nghiêm nghị, quả thật có chút sợ hãi.

Thật không ngờ tiên sinh lại lật mặt nhanh như vậy, vốn tưởng tiên sinh đang nói đùa.

Cho nên mới nói một câu đùa, nhưng thấy tiên sinh lại trong nháy mắt muốn phạt.

Nhắc đến quân lệnh trạng, khiến cậu ta cảm thấy đặc biệt sợ hãi, lúc này mới cảnh giác.

Cậu ta biết ở trước mặt tiên sinh thật sự không thể tùy tiện nói chuyện.

Xem ra tiên sinh rất để ý đến cái máy lọc nước đó, Lý Anh Đức lúc này thật sự có chút hối hận.

Không nên nói ra chuyện này, cảm thấy tiên sinh trừng phạt như vậy rất đúng, cho mình một bài học.

Chương 451

Nếu lần này không tiếp nhận sự trừng phạt này, không chừng lần sau sẽ lại nói năng không suy nghĩ.

Chuyện gì cũng đem ra nói, vậy thật sự sẽ hỏng chuyện của tiên sinh, lúc đó hối hận cũng không có thuốc mà mua.

May mà bây giờ chưa gây ra tổn hại gì khác, chỉ là ở trước mặt Vũ Nhị Gia nói ra chuyện này.

Có một điểm Lý Anh Đức lúc này đã hiểu được tâm tư của tiên sinh, biết tại sao tiên sinh lại nghiêm khắc với mình như vậy.

Giống như tiên sinh đã nói, tuy riêng tư hai người quan hệ rất tốt, nhưng đó dù sao cũng là quan hệ cá nhân.

Bất kể lúc nào cũng phải ghi nhớ quan hệ cấp trên cấp dưới, mối quan hệ này lúc nào cũng không thể phá vỡ.

Hơn nữa bây giờ ở giữa còn có một Vũ Nhị Gia.

Nếu tiên sinh cứ dễ dàng cho qua chuyện này, vậy sau này Vũ Nhị Gia sẽ nhìn nhận tiên sinh thế nào?

Có thể nếu tiên sinh có chuyện, Vũ Nhị Gia cũng sẽ không coi ra gì giống như mình bây giờ?

Tóm lại, bây giờ Lý Anh Đức thật sự nghĩ rất nhiều, đặc biệt là vừa rồi tiên sinh nói với cậu ta, đợi khi trở về phải chịu mười trượng.

Vừa nghĩ đến mông của mình đã thấy đau, phải biết trong quân doanh, người bị phạt đều phải chịu hình phạt đó.

Nhưng Lý Anh Đức biết lần này bất kể có nguyện ý tiếp nhận hình phạt này hay không, đều phải trở về chịu, mười trượng.

Cậu ta cũng không dám nói đùa với tiên sinh nữa, nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh, những lời ngài vừa nói thật sự quá đúng!

Tôi quả thật đã làm sai!

Tôi nguyện ý tiếp nhận hình phạt này!” Lâm Hiên thấy Lý Anh Đức nói vậy, biết lần này cậu ta thật sự đã tiếp thu giáo huấn, liền nói với Lý Anh Đức: “Bây giờ chúng ta không ở trong đại doanh, nhưng bất kể thế nào, chúng ta cũng phải luôn ghi nhớ sứ mệnh trên người.” “Nếu đã biết sai thì đừng quỳ ở đó nữa, đứng lên trước đi.

Sau này nói chuyện nhất định phải đặc biệt cẩn thận, hiểu chưa?” Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên nói xong câu đó, cũng từ dưới đất đứng lên, lúc này trong lòng thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Nếu tiên sinh lúc này vẫn không thể tha thứ cho mình, vậy mình sẽ phải tiếp tục quỳ ở đó.

Chẳng trách người ta thường nói hầu vua như hầu hổ, tiên sinh này thật sự không dễ chọc nha.

Trông bình thường thì rất ôn hòa, nhưng khi thật sự nghiêm khắc, lại giống như gió đông khiến người ta cảm thấy thấu xương.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh dạy bảo thật quá đúng, tôi biết sau này nên làm thế nào rồi, cũng hy vọng tiên sinh có thể chỉ điểm cho tôi nhiều hơn, dù sao tôi cũng còn trẻ.” “Có những lúc tôi suy nghĩ thật sự quá không chu toàn, mong tiên sinh chỉ bảo nhiều hơn!” Thấy thái độ nhận sai của Lý Anh Đức rất tốt, hắn đã hài lòng, sợ nhất là Lý Anh Đức bị uy nghiêm của mình dọa sợ.

Lâm Hiên cảm thấy có lúc thật sự phải ân uy kết hợp, đối đãi với Lý Anh Đức cũng nên dùng phương pháp như vậy.

Lâm Hiên cảm thấy, là một tướng quân, không chỉ phải có gan dạ mà đồng thời cũng phải có trí tuệ, như vậy mới có thể thống lĩnh ngàn

quân vạn mã.

Phải để tướng lĩnh dưới quyền đối với mình tâm phục khẩu phục, vừa phải tôn kính mình đồng thời cũng phải có quan hệ tương đối hòa hợp.

Nhìn Lý Anh Đức trước mặt, sự chuyển đổi vai trò của cậu ta rất tốt.

Tuy có chị gái làm hậu thuẫn, nhưng mình cũng không nên đối với Lý Anh Đức lơ là.

Đứng ở một bên, Vũ Nhị Gia bị uy nghiêm của Lâm Hiên dọa đến không dám động đậy.

Vừa rồi lúc Lý Anh Đức nói về máy lọc nước, hắn cũng cảm thấy đặc biệt hứng thú.

Thật sự không hiểu, máy lọc nước đó rốt cuộc là thứ gì?

Chỉ nghe Lý Anh Đức ở đó nói cái máy lọc nước đó thật sự quá thần kỳ, lại có thể thay đổi chất lượng nước.

Vừa rồi đã nói nước ở đây có chút đắng.

Nếu theo lời của Lý Anh Đức, chẳng lẽ sau khi được lọc qua cái máy lọc nước đó, chất lượng nước sẽ trở nên có chút ngọt sao?

Chẳng lẽ trên thế giới có loại máy lọc nước kỳ diệu như vậy sao?

Trong lòng hắn thật sự tràn đầy tò mò, vốn định đợi Lý Anh Đức kể xong sẽ hỏi Lâm Hiên đó rốt cuộc là thứ gì!

Nhưng lời còn chưa kịp nói ra, đã thấy Lâm Hiên ở đó nghiêm khắc phê bình Lý Anh Đức.

Nghe khẩu khí đó quả thật không phải đang nói đùa, ngay cả quân lệnh trạng cũng mang ra, Vũ Nhị Gia thật sự sợ hãi.

Hắn thấy quan hệ của Lý Anh Đức và Lâm Hiên rất tốt.

Nhưng thấy Lý Anh Đức khi ý thức được mình sai cũng quỳ ở đó đối với Lâm Hiên càng thêm cung kính.

Chương 452

Hắn cũng bị dọa đến hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa đã quỳ xuống đất.

Vũ Nhị Gia cảm thấy làm một binh sĩ thật sự không dễ dàng, nơi nào cũng phải cẩn thận.

Giống như bí mật về cái máy lọc nước kia, đó có thể là một bí mật lớn.

Nếu để người khác biết thì còn gì là gì!

Vũ Nhị Gia đột nhiên ý thức được mình hình như đã biết một bí mật không nên biết.

Thậm chí còn sợ Lâm Hiên sẽ ở đó giết người diệt khẩu.

Phải biết rằng nơi này xa kinh đô, muốn lấy một mạng người, thật sự đơn giản như giẫm chết một con kiến.

Huống hồ là đại tướng quân như Lâm Hiên trước mặt, giết người chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Bây giờ Vũ Nhị Gia thật sự cảm thấy mình bị dọa đến toàn thân mềm nhũn, không biết phải làm sao.

Toàn thân đều toát mồ hôi lạnh, chỉ có thể không ngừng lau mồ hôi, ở đó chờ đợi Lâm Hiên xử phạt.

Hắn sợ Lâm Hiên sẽ tùy lúc rút thanh kiếm bên hông ra một kiếm kết liễu tính mạng mình!

Vũ Nhị Gia ở đó một câu cũng không dám nói, chỉ chờ Lâm Hiên lên tiếng.

Khi thấy khẩu khí nói chuyện của Lâm Hiên với Lý Anh Đức có

vẻ dịu đi một chút, trái tim đang treo lơ lửng mới đặt xuống được.

Nhưng không biết tại sao, hắn cũng vô thức quỳ xuống đó nói với Lâm Hiên: "Lâm tướng quân, bí mật mà ngài vừa nói tôi cũng nghe thấy rồi, xin ngài hãy trách phạt tôi!" "Nhưng Lâm tướng quân cũng biết, tôi thật sự không cố ý nghe đâu!

Tôi vô tình nghe thấy thôi!" "Tôi chỉ ở bên cạnh tùy ý nghe một chút, ngài tuyệt đối đừng kết liễu tính mạng của tôi nha!" Lâm Hiên không ngờ Vũ Nhị Gia sẽ đột nhiên quỳ xuống đất, đúng là hắn đã bỏ qua Vũ Nhị Gia.

Lúc này Vũ Nhị Gia luôn miệng nói tuyệt đối đừng kết liễu tính mạng của hắn.

Sao vậy, chẳng lẽ mình thường xuyên lấy đầu người khác sao?

Xem ra cuộc đối thoại vừa rồi giữa mình và Lý Anh Đức đã dọa sợ Vũ Nhị Gia.

Lâm Hiên lúc này cũng vô cùng khâm phục phản ứng của Vũ Nhị Gia.

Xem ra Vũ Nhị Gia này rất biết tùy cơ ứng biến, không thể không nói phản ứng của Vũ Nhị Gia rất nhanh.

Lâm Hiên vốn định đỡ Vũ Nhị Gia dậy, nhưng vừa rồi mình mới nghiêm khắc trách mắng Lý Anh Đức.

Bây giờ quay người lại đối với Vũ Nhị Gia thái độ khác, vậy uy tín vừa mới thiết lập, chẳng phải là uổng công sao?

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Thực ra, những lời ta vừa nói với Lý Anh Đức, chẳng phải ngươi đều nghe thấy cả rồi sao?" "Ta hy vọng chuyện về máy lọc nước, ngoài căn phòng này ra sẽ không có người thứ tư biết." "Nếu ngươi đã vô tình nghe thấy chuyện này, vậy thì hãy coi như chuyện này chưa từng xảy ra." "Ta hy vọng ngươi có

thể giữ bí mật, ngươi thấy Lý Anh Đức ở đó, vì không giữ bí mật mà phải chịu trừng phạt nghiêm khắc." "Nếu ngươi không giữ bí mật này, vậy cũng thật sự đừng trách ta không khách khí." Lâm Hiên nói những lời này với giọng điệu vô cùng nghiêm khắc, hy vọng Vũ Nhị Gia có thể tuân thủ thỏa thuận này.

Bởi vì chuyện này giống như Lâm Hiên vừa nói, thật sự không thể để người thứ tư biết.

Nếu như vậy, sau này người biết sẽ ngày càng nhiều, không chừng lúc nào đó sẽ rước lấy phiền phức.

Phải biết rằng trong đêm hôm trước, Lâm Hiên đã cất cái máy lọc nước đó vào không gian lưu trữ của hệ thống.

Có thể nói không gian lưu trữ của hệ thống đó của Lâm Hiên vô cùng mạnh mẽ, hắn vô tình phát hiện ra.

Ở đó có thể lưu trữ đồ vật của mình, khi lấy những thứ đó ra.

Cũng có thể một lần nữa đặt những thứ đó trở lại không gian lưu trữ.

Cho đến bây giờ, Lâm Hiên cũng có thể tùy lúc lấy cái máy lọc nước đó ra một lần nữa.

Sở dĩ không để cái máy lọc nước đó lại trong đại doanh, là sợ có nhiều người biết bí mật này hơn.

Dù sao cũng là mang đồ vật hiện đại đến đây, càng ít người biết bí mật này càng tốt.

Lâm Hiên thật sự có ý định sau này sẽ mở một trường học về công nghiệp hóa.

Dạy dỗ tốt những thứ này cho người của thời đại này, cũng coi như là một cống hiến cho thời đại này.

Vũ Nhị Gia quỳ ở đó nghe Lâm Hiên nói một đoạn như vậy, cảm thấy sau lưng mình lạnh toát.

Đương nhiên hắn hiểu ý trong lời nói của Lâm Hiên, Lý Anh Đức vì không tuân thủ lời hứa mà phải trở về doanh trại chịu phạt.

Nhưng nếu mình không tuân thủ lời hứa này, có lẽ cái đầu này thật sự không giữ được.

Chương 453

May mà Lâm Hiên nể tình hắn vô tình nghe được, đối với tin tức này mà xử lý khoan hồng, hắn cảm thấy vô cùng may mắn.

Vũ Nhị Gia thề thốt với Lâm Hiên: "Lâm tướng quân, những lời ngài vừa nói tôi đều đã ghi nhớ, tôi nhất định sẽ giữ bí mật này." "Cho dù người khác kề dao vào cổ tôi, tôi cũng sẽ không nói!" Vũ Nhị Gia nói xong câu đó, lại một lần nữa dập đầu xuống đất, tiếng dập đầu vô cùng vang.

Thực ra đối với Lâm Hiên, kiểu dập đầu này thật sự vô cùng không quen.

Nhớ lại lúc trước, khi lần đầu tiên gặp Thánh thượng.

Thấy mọi người đều ở đó dập đầu, mình lại phản ứng chậm nửa nhịp đứng ở đó.

Bởi vì đối với một người hiện đại mà nói, thật sự không quen với kiểu dập đầu này.

Hắn từng nghĩ muốn bãi bỏ kiểu dập đầu này, nhưng nghĩ lại cũng chỉ là một ý nghĩ đơn thuần mà thôi.

Dù sao mình là một người hiện đại vô tình xuyên không đến đây, làm sao có thể phá vỡ quy củ ở đây?

Cho nên Lâm Hiên cũng học cách thích ứng với quy củ ở đây, cho dù như vậy Lâm Hiên vẫn vô cùng không thích ứng.

Lúc riêng tư vì quan hệ với hoàng đế xử lý rất tốt, thật sự không cần dập đầu với hoàng đế.

Hoàng đế đó cũng nể tình quan hệ với Lâm Hiên mà không miễn cưỡng hắn.

Lâm Hiên thích ứng lâu rồi, cũng thích ứng với kiểu dập đầu này.

Cho nên khi thấy Vũ Nhị Gia ở đó dập đầu, hắn cũng không nghĩ nhiều.

Hắn cũng không có bản năng đi ngăn cản, nếu lúc này ngăn cản Vũ Nhị Gia dập đầu, vậy sẽ gây thêm gánh nặng tâm lý cho Vũ Nhị Gia.

Chẳng lẽ không chấp nhận kiểu dập đầu này, muốn áp dụng một phương thức khác sao.

Lâm Hiên cảm thấy thế giới của người trưởng thành phức tạp như vậy, có những chuyện thật sự không thể nói ra.

Giống như bây giờ, tuy không thích ứng, nhưng cũng phải ép mình thích ứng.

Lâm Hiên lúc này thật lòng thương xót Vũ Nhị Gia, phải biết rằng cái đầu đó dập xuống đất rất vang.

Cũng đủ để thấy Vũ Nhị Gia lúc này thật sự có chút sợ hãi!

Lý Anh Đức bên cạnh thấy Vũ Nhị Gia ở đó dập đầu, nói những lời như vậy.

Cậu ta biết vừa rồi tiên sinh đối xử nghiêm khắc với mình, đã trấn áp được Vũ Nhị Gia.

Chẳng trách tiên sinh lại đối xử nghiêm khắc với mình như vậy, hóa ra là để cho Vũ Nhị Gia một đòn phủ đầu.

Xem ra màn kịch vừa rồi đã hoàn toàn được thiết lập, Lý Anh Đức cảm thấy chỉ số thông minh của mình lại lên một bậc thang.

Nhưng Lý Anh Đức lại phát hiện ra Vũ Nhị Gia dập đầu thật sự mạnh hơn mình, dù sao vừa rồi tuy trông rất sợ hãi, nhưng lúc dập đầu cũng không dùng sức như vậy!

Phải biết rằng đó là dập thật xuống đất, đầu của mình là da thịt

xương máu mà!

Thật sự rất đau!

Vũ Nhị Gia thấy Lâm Hiên không ngăn cản mình dập đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng, cho nên mới dập đầu mạnh như vậy.

Trong lòng Vũ Nhị Gia nghĩ, chỉ cần Lâm Hiên không nổi giận với mình, đầu mình có dập đến vỡ đầu chảy máu cũng nguyện ý!

Đợi sau khi dập đầu xong, hắn thẳng người nói với Lâm Hiên: "Lâm tướng quân, cảm ơn ngài đã cho tôi một cơ hội như vậy, tôi, Vũ Nhị Gia, thật sự vô cùng cảm kích!" "Nếu ngài không chê, sau này tôi nhất định sẽ đi theo bên cạnh ngài!" "Tôi hy vọng ngài có thể chấp nhận tôi, để tôi đi theo!

Tục ngữ nói hay, hảo nam nhi chí tại bốn phương, tôi muốn ra ngoài bôn ba một phen!" "Vừa rồi tất cả những chuyện ngài nói ở đó, tôi đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc!" "Tôi thật không ngờ thế giới bên ngoài lại tuyệt vời như vậy!" "Tôi, Vũ Nhị Gia, đã sống ở đây hơn nửa đời người, lại chưa từng bước ra khỏi nơi này, thật quá đáng tiếc!

Tôi thật sự hy vọng Lâm tướng quân có thể thu nhận tôi." Lúc này trong lòng Vũ Nhị Gia chỉ nghĩ, nếu đã có cơ hội như vậy để kết giao với Lâm Hiên, cũng là trời cao sắp đặt.

Vũ Nhị Gia thật sự vô cùng trân trọng cơ hội này, nếu Lâm Hiên nguyện ý đồng ý cho hắn ở bên cạnh, Vũ Nhị Gia thật sự sẽ vì Lâm Hiên mà vào sinh ra tử không từ nan.

Còn có một điều, Vũ Nhị Gia biết rất rõ thân phận của Lâm Hiên trước mặt này có thể nói là người có thân phận cao quý nhất trong số những người hắn từng tiếp xúc.

Theo Lâm Hiên lăn lộn, hoàn toàn có thể gầy dựng nên sự nghiệp, nam nhân lấy sự nghiệp làm trọng, ai muốn cả đời ru rú trong Cư An Trấn nhỏ bé này.

Đều muốn ra thế giới bên ngoài đi một vòng, bôn ba một phen, lúc này Vũ Nhị Gia thật sự đánh cược một phen, muốn trở thành người bên cạnh Lâm Hiên.

Qua những lời Vũ Nhị Gia nói, Lâm Hiên đã hiểu, lúc này Vũ Nhị Gia thật sự đã quyết tâm đi theo mình.

Thực ra lúc đầu Lâm Hiên đã muốn giữ Vũ Nhị Gia ở bên cạnh mình, vốn định nói với Vũ Nhị Gia ý tưởng này, nhưng trước khi nói ra ý tưởng này Vũ Nhị Gia đã mở lời trước.

Chương 454

Cho nên Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Trước tiên hãy đứng dậy đi, còn về sau này ta nên đi bước nào, vậy hãy xem trời cao sắp đặt!" "Nếu ta đã có thể đến Cư An Trấn, có thể cùng ngươi quen biết, hai chúng ta cùng nhau uống rượu cũng là một duyên phận!" "Tạm thời ta không thể rời khỏi Cư An Trấn, ta phát hiện trong Cư An Trấn có nơi bất thường, cần ngươi ở đây phối hợp tốt với ta." Vũ Nhị Gia vừa nghe Lâm Hiên nói đã hiểu ra, người ta muốn xem xem mình có thể ở cùng nhau không, vậy phải xem biểu hiện sau này của mình rồi.

Vũ Nhị Gia chuyện khác không dám chắc, nhưng ở mảnh đất một mẫu ba phân của Cư An Trấn này, hắn cảm thấy vô cùng tự tin, liền nói với Lâm Hiên: "Lâm tướng quân, tôi biết chuyện tiếp theo nên làm thế nào rồi, ngài yên tâm, chỉ cần có chỗ dùng đến tôi, Vũ Nhị Gia, tôi nhất định sẽ không làm nhục sứ mệnh!" Vũ Nhị Gia nói xong câu đó liền từ dưới đất đứng dậy, vì vừa rồi Lâm Hiên đã nói, muốn hắn từ dưới đất đứng lên đừng tiếp tục quỳ nữa.

Nếu cứ quỳ ở đó, chẳng phải là đang gây áp lực cho Lâm Hiên sao?

Thực ra ai nguyện ý dùng cách cứng rắn như vậy để người ta ở lại bên cạnh mình chứ.

Phải biết rằng từ nay về sau, thân phận của Vũ Nhị Gia đã xảy ra thay đổi, có thể nói toàn bộ vận mệnh sau này đều đã gắn chặt với vị Lâm tướng quân trước mặt này.

Vũ Nhị Gia cũng không ngờ mình lại nhanh chóng được cộng sự cùng tướng quân như vậy, thật sự ngoài dự liệu của hắn!

Vũ Nhị Gia cũng thật không ngờ cả đời mình, lại xảy ra sự đảo

ngược nhanh như vậy, khiến hắn cảm thấy trong lòng một trận cuồng hỉ.

Vũ Nhị Gia cũng biết rõ rằng trong những ngày tháng sau này, bất kể nói năng hay hành sự đều phải cẩn thận hơn.

Nếu không cẩn thận, có thể thật sự sẽ không giữ được tính mạng, phải biết rằng hầu vua như hầu hổ, tấm gương của Lý Anh Đức vừa rồi lại một lần nữa gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh cho hắn.

Lâm Hiên thấy Vũ Nhị Gia từ dưới đất đứng dậy, biết Vũ Nhị Gia là một người vô cùng thông minh, lúc này nên biết phải làm thế nào rồi.

Bởi vì ở trước mặt người thông minh thật sự không cần phải chọc thủng lớp giấy cửa sổ đó, chỉ cần nhẹ nhàng một chút là biết chuyện gì đang xảy ra, nếu không sao ai cũng nguyện ý cộng sự với người thông minh.

Nếu gặp phải một người đầu óc ngu ngốc, có thể lúc này vẫn chưa hiểu ra chuyện gì.

Lâm Hiên cảm thấy những ngày tiếp theo, nên xử lý tốt chuyện ở Cư An Trấn, bởi vì ở đây có những bí ẩn chưa được giải đáp, cần hắn đi giải quyết từng cái một.

Chuyện đầu tiên phải đối mặt là, thế lực đứng sau trà lâu của Lưu chưởng quỹ rốt cuộc là ai?

Lâm Hiên cảm thấy Vũ Nhị Gia là người bản địa, nên có hiểu biết về nơi này, đúng lúc này Vũ Nhị Gia muốn có biểu hiện lập công, vừa khéo có thể cho hắn một cơ hội lập công.

Thế là hắn nói với Vũ Nhị Gia: "Nếu vừa rồi ta đã nói, nước ở đây rất khác với nước ở kinh đô của ta." "Ngươi có biết không?

Trà lá mà chúng ta uống sở dĩ có thể uống ra hương vị khác nhau,

có quan hệ trực tiếp tuyệt đối với nước." "Nếu ta đoán không sai, nước mà trà lâu của Lưu chưởng quỹ dùng nhất định không giống với nước mà các ngươi dùng." "Nếu ngươi có thể tìm ra gốc rễ vấn đề trong đó, có thể sẽ giúp ích rất nhiều cho ta.

Có một chuyện ta muốn hỏi ngươi, ngươi có biết thế lực đứng sau Lưu chưởng quỹ rốt cuộc là ai không?" "Còn có, trước đó ta có đề cập, tại sao các tửu lâu hoặc trà lâu khác đều xảy ra sự kiện uống rượu ngộ độc, duy chỉ có trà lâu của hắn là không, chẳng phải tất cả mọi vấn đề đều đang chỉ về trà lâu của hắn sao?" Lâm Hiên hiện tại vấn đề phải đối mặt, cảm thấy trong đó có những bí ẩn chưa được giải đáp, luôn cảm thấy sau lưng nên có một thế lực vô cùng mạnh mẽ đang chống đỡ.

Lưu chưởng quỹ mà hắn quen biết, cũng chỉ là một tên hề nhảy nhót ở phía trước mà thôi, còn thế lực đứng sau đó mới là nhân vật chính thực sự.

Trước đó tên Vương Nhị Ma Tử kia xuất hiện, bức tranh giả kia muốn bán vào đó, chẳng phải cũng có quan hệ lớn sao?

Lâm Hiên thật sự muốn thuận dây tìm dưa, lôi ra hết thế lực đứng sau, bởi vì hiện tại hắn đang canh cánh trong lòng về bức tranh giả trên triều đình Đại Đường ở kinh đô.

Vũ Nhị Gia nghe câu hỏi của Lâm Hiên, cũng cảm thấy thật sự không đơn giản, nói với Lâm Hiên: "Những vấn đề ngài vừa nói, trước đây tôi thật sự không để ý.

Nếu không có ngài ở đây, tôi tin rằng bây giờ tôi vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra." "Đặc biệt là sự kiện uống rượu ngộ độc mà ngài nói, bây giờ tôi vẫn cảm thấy như mơ, trước đây tôi vẫn luôn cho rằng đó chỉ là một tai nạn." "Tôi lại không chú ý đến chi tiết này, về thế lực đứng sau trà lâu của Lưu, tôi cũng có chút không rõ." "Nhưng

tôi cảm thấy quản gia bên cạnh chưởng quỹ của trà lâu đó có vẻ không đúng lắm, tôi luôn cảm thấy quản gia đó dường như còn có quyền hơn Lưu chưởng quỹ." "Nhìn ông ta ở đó có vẻ như một tên nô tài, nhưng tôi lại cảm thấy khí chất trên người ông ta không giống." Nếu không phải Vũ Nhị Gia ở đây nhắc nhở, Lâm Hiên dường như đã bỏ qua Vương quản gia đó.

Hắn nhớ lại trước đó khi nghe Vương quản gia nói chuyện, không cảm thấy có gì không đúng.

Lâm Hiên bây giờ nhớ lại, khi mình muốn giúp Lưu chưởng quỹ mở miệng, để Lý Anh Đức giúp đút nước, cũng đã từng trưng cầu ý kiến của Vương quản gia đó.

Lúc đó phản ứng của Vương quản gia vô cùng khôn khéo, ở đó nói quanh co.

Tuy một mặt để Lý Anh Đức ở đó giúp đỡ, nhưng lại không chịu gánh trách nhiệm.

Lúc đó Lâm Hiên cảm thấy Vương quản gia này có vẻ hơi không đúng, chỉ là thật sự không nghĩ theo hướng khác.

Chỉ cảm thấy Vương quản gia này không muốn gánh vác trách nhiệm mà thôi.

Bây giờ nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, cũng cảm thấy trong đó hẳn là có chuyện.

Nếu Vũ Nhị Gia đã chỉ rõ Vương quản gia này rất khác thường, vậy chứng tỏ trên người Vương quản gia này có điểm đáng nghi.

Đúng lúc này, Lâm Hiên đột nhiên nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng.

Phải biết rằng vừa rồi khi đưa Vũ Nhị Gia đến phòng khách, hắn đã để tiểu nhị của quán ở lại trong phòng riêng trên lầu hai.

Tiểu nhị bây giờ đang ở trong phòng riêng trên lầu hai ôm lấy bằng chứng quan trọng nhất đó!

Bây giờ để cậu ta ở đó, chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp sao, Lâm Hiên trong lòng cảm thấy không ổn, chẳng lẽ có chuyện sắp xảy ra?

Đúng lúc này chỉ nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng đánh nhau, Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người vội vàng đi ra ngoài.

Trước khi đi ra ngoài, Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Bây giờ tốt nhất ngươi đừng tỉnh lại, mau lên giường nằm đi!

Chương 455

Hiểu ý ta rồi chứ.” “Ta đã cho người đến nhà của tiểu nhị trà lâu, gọi phu nhân của cậu ta đến.” “Ta thấy trong phòng riêng truyền đến tiếng đánh nhau, không biết là chuyện gì, yên tâm, ta sẽ xử lý tốt chuyện này.” “Ngươi chỉ cần ở đó nằm là được rồi, chuyện tiếp theo giao cho ta và Lý Anh Đức xử lý!” “Còn về việc phải làm gì, lúc nào cũng chờ lệnh của ta!

Ngươi nên hiểu ý ta chứ!” Vũ Nhị Gia lúc này đương nhiên hiểu ý của Lâm Hiên, vội vàng tiếp tục ngã trở lại, ở đó hôn mê.

Khi Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên rằng Vương quản gia trong quán rất không ổn, hắn cảm thấy sau lưng thật sự có một thế lực nào đó.

Vượt ngoài phạm vi tưởng tượng của hắn.

Tuy không cảnh giác như Lâm Hiên, nhưng hắn phát hiện biểu hiện của Lâm Hiên vô cùng bất thường, chứng tỏ trong đó nhất định có chuyện.

Bây giờ chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của Lâm Hiên, huống hồ Lâm Hiên trước đó đã nói chuyện tiếp theo đều giao cho hắn làm.

Vậy nên làm thế nào, đều nghe theo Lâm tướng quân là được rồi!

Việc mà Vũ Nhị Gia bây giờ phải làm là tiếp tục ở đó tĩnh quan kỳ biến.

Lý Anh Đức cũng nghe thấy tiếng đánh nhau bên ngoài, nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh, bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà lại có tiếng đánh nhau?” Lâm Hiên thầm nghĩ: Cái đầu của Lý Anh Đức này không phải bị hỏng rồi chứ.

Mình vẫn luôn ở đây, đối với chuyện xảy ra bên ngoài, cũng không biết là chuyện gì.

Bây giờ Lý Anh Đức lại hỏi mình xảy ra chuyện gì, mình làm sao biết được?

Thay vì ở đây hỏi, sao không mau đến phòng riêng lầu hai xem xem là chuyện gì?

Thế là Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người vội vàng đi về phía phòng riêng lầu hai.

Vị trí hiện tại của họ cách phòng riêng lầu hai một đoạn ngắn, hai người đều có chút vội vàng.

Thật sự có chút lo lắng, lo lắng cho tiểu nhị ở đó, phải biết rằng tiểu nhị đó đang canh giữ bằng chứng quan trọng nhất.

Bây giờ truyền đến tiếng đánh nhau, liệu có liên quan đến tiểu nhị không?

Lâm Hiên chợt nhớ lại lời cam đoan của tiểu nhị trước khi mình rời đi.

Bất kể thế nào cũng thề chết bảo vệ bằng chứng đó.

Lâm Hiên luôn cảm thấy có một điềm báo không lành, có lẽ thật sự có chuyện không hay xảy ra?

Lúc này Lý Anh Đức cũng cảm thấy vô cùng lo lắng, không biết tại sao chỉ mới rời đi một khoảng thời gian ngắn, lại xảy ra chuyện đánh nhau?

Vừa rồi những lời Lâm Hiên nói, cậu ta cũng đều nghe thấy, có lẽ trong trà lâu thật sự có chuyện không bình thường?

Phía sau họ thật sự có bối cảnh lớn sao?

Nếu là như vậy, vậy hôm nay đến đây không phải đã đụng chạm

đến lợi ích của một số người sao!

Lý Anh Đức cảm thấy với thực lực hiện tại của Lâm Hiên, ở trong triều đình cũng là người có quyền lực tương đối lớn.

Thật sự dường như không có ai quyền lực có thể lớn hơn Lâm Hiên.

Huống hồ Lâm Hiên lần này trong trận đại chiến đã giành được thắng lợi, bây giờ thánh chỉ của triều đình ban thưởng gia công tiến tước vẫn chưa xuống.

Nhưng đó cũng là chuyện sớm muộn, phải biết rằng nơi này cách triều đình một khoảng cách.

Trong lòng hai người đều có những suy nghĩ riêng, thực ra ngay cả Lâm Hiên cũng vậy.

Hắn cũng cảm thấy, thế lực đứng sau rốt cuộc có phải là không thể đụng vào không?

Tuy bây giờ đã xa kinh đô, nhưng ai có thể ngờ ở đây lại có đại nhân vật như vậy tồn tại?

Khi đến phòng riêng lầu hai, họ nhìn thấy, bên trong lại có thêm bóng dáng của một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó đang ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế, lúc này biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

Lâm Hiên thấy người phụ nữ này luôn cảm thấy có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra là ai.

Lâm Hiên thấy có hai nhóm gia đình đang đánh nhau, trong đó có một số gia đình Lâm Hiên nhận ra, là những tiểu nhị trong trà lâu.

Lâm Hiên đối với những người này cũng không hứng thú, bởi vì xem đánh nhau cũng không có kỹ thuật gì, chỉ là những chiêu thức

bình thường.

Nhưng khi Lâm Hiên nhìn thấy tiểu nhị, lúc này cậu ta đang ôm vò rượu ngã trên mặt đất.

Lý Anh Đức một bước nhảy lên, vội vàng tiến lên phía trước lay cánh tay của tiểu nhị: “Cậu sao vậy?

Chương 456

Sao lại ngã trên đất thế này?

Đã xảy ra chuyện gì?" Tiểu nhị không trả lời câu hỏi của Lý Anh Đức.

Lý Anh Đức thấy tiểu nhị không trả lời, biết là có chuyện không hay rồi.

Lý Anh Đức theo bản năng muốn đỡ tiểu nhị dậy, nhưng khi tay cậu ta vừa định chạm vào cánh tay của tiểu nhị, tiểu nhị lại ôm chặt vò rượu không buông.

Lâm Hiên bên cạnh cũng thấy cảnh này, trong lòng thật sự tràn đầy phẫn nộ, biết rằng sau khi mình đi, người ở đây nhất định đã ra tay với tiểu nhị.

Lâm Hiên thật không ngờ những người này trông không giống người quá ác, sao lại đối xử với tiểu nhị như vậy?

Lúc này Lâm Hiên thấy tiểu nhị ở đó ôm chặt vò rượu, trái tim hắn bị xúc động.

Hắn nhớ lại đoạn nói của tiểu nhị trước khi mình đi, bây giờ tiểu nhị thật sự đã làm được.

Lâm Hiên lại nhìn xung quanh, những người đó vẫn đang tiếp tục đánh, nhân lúc này nói với Lý Anh Đức: "Hai chúng ta khiêng tiểu nhị đến chỗ trống bên kia đi." Lý Anh Đức nói: "Tiên sinh, ngài xem tiểu nhị này, ôm chặt vò rượu, tôi cũng không biết hai chúng ta nên khiêng thế nào." Lâm Hiên nhìn một cái, quả thật bây giờ rất khó khiêng tiểu nhị.

Bởi vì thân thể của tiểu nhị bây giờ đang co quắp thành một khối.

Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người sức lực có lớn đến đâu, nhưng không biết tại sao lại không gỡ được cánh tay của cậu ta ra.

Bởi vì cánh tay của cậu ta thật sự ôm chặt vò rượu, Lâm Hiên vừa rồi cũng thử gỡ cánh tay của cậu ta ra nhưng cũng không gỡ được.

Lâm Hiên thật sự cảm thấy, sức mạnh nào đã khiến tiểu nhị trong cơn hôn mê sâu vẫn còn nhớ đến vò rượu này?

Nếu bây giờ không an bài ổn thỏa cho tiểu nhị, vậy có thể thật sự sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, Lâm Hiên bây giờ vô cùng lo lắng cho tiểu nhị.

Trên chiến trường đã thấy nhiều sinh tử như vậy, vốn tưởng đã xem nhẹ, nhưng lần này thật sự không muốn để tiểu nhị chết vào lúc này.

Nếu để tiểu nhị chết đi, Lâm Hiên cảm thấy trong lòng mình sẽ vô cùng tự trách.

Đều tại mình lúc đi đã dặn dò tiểu nhị như vậy, nhưng không ngờ, chỉ mới rời đi một khoảng thời gian ngắn lại xảy ra chuyện như vậy.

Nếu biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, Lâm Hiên cũng sẽ không dặn dò tiểu nhị như thế.

Chẳng phải chỉ là một vò rượu sao?

Chẳng lẽ có thể so sánh với mạng người sao?

Lâm Hiên càng không ngờ tiểu nhị lại giữ lời hứa như vậy, vì một lời hứa mà ngay cả mạng sống của mình cũng sắp mất đi.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: “Cậu xem bây giờ thân thể tiểu nhị co quắp thành như vậy, thật sự không dễ khiêng, hay là để ta bế cậu ta đi.” Lâm Hiên nói xong câu đó vội vàng muốn bế tiểu nhị đang co quắp thành một khối trên đất.

Lý Anh Đức vội vàng giành trước một bước nói với tiên sinh: "Tiên sinh, chuyện này cứ để tôi làm, tôi sẽ bế tiểu nhị đến chỗ trống bên kia." Lâm Hiên không ngờ Lý Anh Đức lại muốn bế tiểu nhị, nói thật là hắn có chút không tin tưởng Lý Anh Đức.

Sợ Lý Anh Đức tay chân vụng về lại làm tiểu nhị bị thương, phải biết rằng vừa rồi ở trên lầu, Lý Anh Đức này đã có tiền lệ như vậy.

Nhưng bây giờ Lâm Hiên lại nghĩ đến một vấn đề, tiểu nhị bây giờ như vậy nên được cứu chữa kịp thời.

Nếu cứu chữa kịp thời, còn có một tia hy vọng.

Hắn nhớ lại lúc mình đi, Triệu lang trung không phải vẫn luôn ở đây sao?

Lúc này đã đi đâu rồi?

Mình biết ở đây nhất định đã xảy ra chuyện, nhưng rốt cuộc là chuyện gì, bây giờ cũng không biết.

Chỉ thấy hai nhóm gia đinh của hai bên đánh nhau có vẻ vô cùng kịch liệt, có người đã ngã trên đất, không biết tình hình bây giờ thế nào.

Nói thật Lâm Hiên thật sự không yên tâm giao tiểu nhị vào tay Lý Anh Đức.

Bởi vì nhìn thấy bộ dạng đó của tiểu nhị, trái tim hắn như tan nát, giao vào tay người khác, thật sự lo lắng sẽ xử lý không tốt.

Hắn muốn tự mình bế tiểu nhị đến nơi an toàn, nhưng bây giờ có một nhiệm vụ quan trọng là tiểu nhị nên được cứu chữa kịp thời.

Nếu cứu chữa đúng cách, có thể tiểu nhị còn có một tia hy vọng sống sót.

Lâm Hiên chỉ có thể tạm thời giao nhiệm vụ này cho Lý Anh Đức

xử lý, bởi vì bên cạnh hắn cũng không có người nào khác.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Vậy trước tiên ta giao tiểu nhị cho cậu, nhất định phải chú ý bế nhẹ nhàng, đặt cậu ta nhẹ nhàng xuống đất." "Nếu cậu không thể hoàn thành tốt nhiệm vụ này, vậy thật sự đừng trách ta không khách khí, lúc đó ta nhất định sẽ lật mặt với cậu!" "Ta bây giờ chỉ có một yêu cầu, đó là ta hy vọng tiểu nhị có thể sống sót!" Lý Anh Đức đương nhiên hiểu ý của tiên sinh, trong lòng cũng đối với tiểu nhị này vô cùng kính trọng.

Lý Anh Đức hy vọng tiểu nhị này có thể sống sót, cũng giống như suy nghĩ của tiên sinh.

Chương 457

Tuy chỉ mới quen biết một ngày ngắn ngủi, nhưng trong một ngày này, sự chấn động mà tiểu nhị mang lại cho cậu ta thật sự quá nhiều.

Nếu là lúc trước, tiểu nhị muốn giúp đỡ Lâm Hiên, đó hoàn toàn là vì có một số nguyên nhân cá nhân.

Nhưng bây giờ nhìn thấy sự trung thành của tiểu nhị, khiến Lý Anh Đức vô cùng cảm động, phải biết rằng chỉ có những binh sĩ mới hiểu được cái gọi là trung thành, người như vậy thật sự hiếm có.

Đừng xem cậu ta chỉ là một tiểu nhị trà lâu bình thường, nhưng phẩm cách lại vô cùng cao thượng!

Vừa rồi những lời Lâm Hiên nói dường như có chút quá đáng, nhưng Lý Anh Đức lại cảm thấy tiên sinh nói vậy hoàn toàn có thể hiểu được.

Dù sao nếu vì một xử lý không đúng cách, có thể tiểu nhị thật sự sẽ không thể sống sót!

Lúc đó đừng nói là tiên sinh sẽ trách mắng, ngay cả Lý Anh Đức cũng không thể tha thứ cho mình!

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh yên tâm đi!

Tôi nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này!

Chỉ cần tôi còn một hơi thở, tôi sẽ để tiểu nhị sống sót!” Có lời đảm bảo này của Lý Anh Đức, Lâm Hiên yên tâm hơn nhiều, bởi vì hắn phải đi xem Triệu lang trung đó rốt cuộc bây giờ đang ở đâu?

Nếu có thể tìm được Triệu lang trung, không chừng tiểu nhị thật sự sẽ sống sót!

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Giống như cậu đã nói, mau chóng sắp xếp cho tiểu nhị đi, chuyện này là chuyện quan trọng nhất!" "Ta có việc của ta phải đi làm, ta phải đi tìm Triệu lang trung trước, xem Triệu lang trung ở đâu, tìm được ông ấy, để ông ấy đích thân chẩn trị cho tiểu nhị." Lý Anh Đức nói: "Tiên sinh mau đi tìm Triệu lang trung đi, chuyện tiếp theo giao cho tôi rồi!" Lý Anh Đức vừa dứt lời, vội vàng cúi người xuống, nhẹ nhàng bế tiểu nhị từ dưới đất lên.

Khi bế tiểu nhị, Lý Anh Đức cảm thấy hơi thở của cậu ta đã trở nên yếu ớt, thân thể cũng có phần lạnh đi.

Trong lòng Lý Anh Đức thực sự vô cùng lo lắng cho tình trạng của tiểu nhị, xem ra bộ dạng hiện tại thật sự không mấy khả quan.

Bởi vì Lý Anh Đức cũng từng lăn lộn trên chiến trường, đã từng tận mắt chứng kiến những binh sĩ có tình trạng tương tự trước khi chết.

Hắn không ngừng cầu nguyện trong lòng, hy vọng tiểu nhị có thể vượt qua cửa ải này, người tốt phải được báo đáp chứ.

Hơn nữa, chuyện này vốn không liên quan đến tiểu nhị, người ta vì trượng nghĩa giúp đỡ, nếu cứ thế mà chết đi thì thật đáng tiếc biết bao!

Hiện tại, một mặt Lý Anh Đức muốn tiểu nhị nhanh chóng bình phục, mặt khác cũng phải tìm ra kẻ đã hạ thủ.

Nếu để hắn biết được, nhất định sẽ băm vằm kẻ đó thành trăm mảnh!

Lâm Hiên thấy Lý Anh Đức bế tiểu nhị quay người định đi, đang vội vã muốn tìm Triệu lang trung ở đâu.

Nhưng lúc này, không biết tên gia đinh không có mắt nào lại cầm một thanh đao sáng loáng chặn trước mặt Lý Anh Đức, nói: "Muốn bế

tên tiểu nhị này đi à, cửa cũng không có đâu!

Đồ ăn cây táo rào cây sung, dám cả gan giúp người ngoài nói chuyện!" Tên gia đinh này trông rất bình thường, nhưng vừa ra tay đã có cảm giác là một người luyện võ.

Nghe giọng điệu nói chuyện, Lâm Hiên cảm thấy người này hẳn là khác với những tên gia đinh bình thường vừa gặp.

Xem ra chưởng quỹ trà lâu này đã nuôi một vài gia đinh chuyên dùng vũ lực!

Chỉ cần nhìn tư thế cầm đao và khí thế kiêu ngạo của hắn là có thể nhận ra đây không phải một tên gia đinh tầm thường.

Sắc mặt Lâm Hiên lạnh băng, nói với tên gia đinh: "Lẽ nào ngươi bảo ta tránh ra là ta phải tránh ra sao?

Ngươi nghĩ cầm một thanh đao là có thể làm càn ở đây à?" "Hôm nay ngươi thật sự muốn tự chuốc khổ ăn, nhất quyết không để tiểu nhị rời khỏi đây phải không?" "Vậy thì ta đây nhất định phải để tiểu nhị rời khỏi đây, ta muốn xem thử rốt cuộc hai chúng ta ai lợi hại hơn!" Nếu Lâm Hiên đoán không lầm, có khả năng đây là người trong giang hồ.

Nếu là những gia đinh bình thường thì hẳn phải nhận ra hắn và Lý Anh Đức, không dám chặn đường ở đây.

Cơn giận trong lòng Lâm Hiên lúc này thực sự bùng cháy.

Hắn cảm thấy Lưu chưởng quỹ này thật quá đáng ghét, lại dám nhân lúc hắn rời đi để hạ thủ với tiểu nhị.

Nhưng Lâm Hiên suy nghĩ lại, chuyện này hình như không đúng, đây không nên là chủ ý của Lưu chưởng quỹ, vì lúc hắn đi, Lưu chưởng quỹ còn đang nằm trên đất.

Vừa rồi hắn đã nhìn khắp nơi, hoàn toàn không thấy bóng dáng Lưu chưởng quỹ đâu.

Chỉ thấy Lưu phu nhân đang ngồi ở đó, nhưng Lâm Hiên cảm thấy với cách xử sự của bà ta thì không nên có sự quyết đoán như vậy.

Nhưng lúc đó, Lâm Hiên lại thấy Vương quản gia đang chỉ đạo ở bên cạnh.

Lâm Hiên nhớ lại những gì đã nói với Vũ Nhị Gia trước đó.

Vương quản gia trong trà lâu này rất không tầm thường, lẽ nào chuyện này là do Vương quản gia đứng sau giở trò?

Nếu là như vậy, thì thật sự chứng minh Vương quản gia này vô cùng không đơn giản.

Chương 458

Lâm Hiên cảm thấy lần sau nhất định phải điều tra kỹ trà lâu này.

Dám ra tay đánh người giữa ban ngày ban mặt.

Đến giờ phút này, huyện nha vẫn chưa có một ai tới, lẽ nào không có người báo quan?

Hay là vị huyện thái gia đó căn bản không quản chuyện này?

Cho đến nay, huyện thái gia chưa từng xuất hiện!

Lâm Hiên cảm thấy mọi chuyện đều vô cùng kỳ lạ.

Lúc này Lý Anh Đức bế tiểu nhị, trong lòng cũng vô cùng sốt ruột, cũng muốn dạy dỗ tên gia đinh cầm đao trước mặt một trận.

Chân hắn đã không kìm được nữa, chỉ muốn vung ra đá cho tên gia đinh trước mặt một cú thật mạnh.

Đừng thấy hắn đang cầm đao, nhưng trong mắt Lý Anh Đức, thanh đao đó chỉ là đồ giả, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Vì Lý Anh Đức đã tôi luyện trên chiến trường quá nhiều rồi, đối phó với hạng người này quả thực dễ như trở bàn tay.

Phải biết Lý Anh Đức cũng là người từng trải, sao lại sợ một tên gia đinh?

Đừng nói là luyện võ, ở trước mặt Lý Anh Đức căn bản không đáng nhắc tới.

Lý Anh Đức cũng nghe thấy những lời Lâm tiên sinh nói, cảm thấy lúc này tiên sinh cũng đã tức giận đến cực điểm.

Hắn không ra tay chỉ là không muốn đánh bừa, Lý Anh Đức cảm thấy thu thập tên này thật sự không cần tiên sinh ra tay.

Thế là Lý Anh Đức nói với tiên sinh: "Tiên sinh, giết gà sao phải dùng dao mổ trâu, ngài mau lui ra đi, ở đây cứ giao cho tôi!" Tên gia đinh cầm đại đao đứng trước mặt nhìn Lâm Hiên và Lý Anh Đức, cảm thấy hai người này từ đâu chui ra vậy?

Sao ở trong trấn chưa từng thấy?

Hắn cũng cố gắng lục lọi trong đầu, xem trên giang hồ có người như vậy không, nhưng nghĩ mãi cũng không ra.

Người này nhất định đang hù dọa đây, đừng thấy hắn nói chuyện có vẻ hung hăng.

Tên ác đồ trước mặt căn bản cho rằng Lâm Hiên chỉ là một con hổ giấy đang nói lời hung ác, không chừng là một kẻ không biết võ công.

Nói thật thì Lâm Hiên quả thực không biết võ công, mặc dù có thể thống lĩnh ngàn quân vạn mã.

Nhưng đối với những thứ gọi là khinh công, kiếm pháp của thời đại này, hắn đều không hiểu rõ.

Nhưng Lâm Hiên có một hệ thống hùng mạnh, trong hệ thống hắn cũng đã từng nghiêm túc học qua một số thuật cầm nã và quyền pháp thông thường của thời hiện đại.

Còn có cả thuật chiến đấu, hắn cũng đã nghiên cứu kỹ, lúc rảnh rỗi cũng thường lấy ra luyện tập.

Đối phó với hạng người như trước mắt, Lâm Hiên cảm thấy dư sức.

Lý Anh Đức không cho tiên sinh ra tay, nhưng hắn cảm thấy tay mình có chút ngứa ngáy.

Hơn nữa Lý Anh Đức đang bế tiểu nhị, lỡ như lúc ra tay không cẩn thận làm tiểu nhị bị thương thì sao?

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: “Nhiệm vụ của cậu là bảo vệ tốt tiểu nhị, chuyện còn lại giao cho ta!

Cứ yên tâm đi!” Lý Anh Đức vốn định tiếp tục kiên trì, nhưng nghĩ đến lời dặn dò của tiên sinh.

Bất luận lúc nào cũng phải bảo vệ tốt tiểu nhị, không dám tiếp tục tranh cãi nữa.

Sợ lỡ như có sơ suất gì, tên ác đồ trước mặt làm tiểu nhị bị thương thì biết làm sao?

Tên ác đồ trước mặt không biết trời cao đất dày, lớn tiếng nói: “Nhìn ngươi yếu đuối như vậy, hai người các ngươi cùng lên, ta cũng có thể dễ dàng hạ gục.” “Mau đặt tiểu nhị xuống, ta sẽ cho ngươi một con đường sống, nếu lát nữa đánh nhau, ta sẽ không nương tay đâu.” Tên ác đồ khí thế vô cùng kiêu ngạo, nói xong còn cố ý vung vẩy thanh đại đao sáng loáng trong tay.

Nhưng lời vừa dứt, chỉ thấy Lâm Hiên nhanh chóng ra tay, xông thẳng lên tung một đòn quật vai.

Tên ác đồ bị quật mạnh xuống đất, còn chưa hiểu chuyện gì, chỉ trong chốc lát nói chuyện, sao lại đột nhiên ngã xuống đất?

Hắn cũng không nhìn rõ Lâm Hiên ra tay thế nào, tốc độ ra tay thực sự quá nhanh.

Khi ngã xuống đất, hắn chỉ rên lên một tiếng theo bản năng, rồi nằm im bất động.

Ngay cả Lý Anh Đức đứng bên cạnh cũng không nhìn thấy tiên sinh ra tay thế nào, cứ ngỡ tiên sinh sẽ tiếp tục nói chuyện với tên ác đồ.

Không ngờ tiên sinh lại thật sự ra tay!

Chương 459

Mặc dù trong quân doanh, mọi người đều đồn rằng thân thủ của Lâm Hiên cực nhanh, nhanh như chớp giật.

Nhưng đó cũng chỉ là lời đồn, không ai từng thấy Lâm Hiên ra tay.

Hơn nữa trong đại doanh có nhiều tướng lĩnh bảo vệ Lâm Hiên như vậy, Lâm Hiên cũng không cần ra tay, nhưng hôm nay Lâm Hiên thật sự không nhịn được nữa.

Lý Anh Đức thực sự bị một chiêu của tiên sinh làm cho kinh ngạc đến ngẩn người.

Chiêu thức tiên sinh vừa dùng cũng vô cùng kỳ quái, hắn chưa từng thấy qua.

Hoàn toàn khác với những cao thủ võ công mà hắn từng gặp.

Có thể nói, chiêu thức của Lâm Hiên cực kỳ đơn giản thô bạo, nhưng lại hiệu quả nhất!

Đừng thấy Lâm Hiên nói chuyện với tên ác đồ, thực ra hắn vẫn luôn quan sát tên đó, phát hiện ra hắn có chút cao ngạo.

Người cao ngạo như vậy rất dễ phạm phải một sai lầm, đó là khinh địch.

Lâm Hiên cảm thấy đối phó với hạng người này thực ra cũng rất đơn giản, chỉ cần dùng một chút sách lược.

Đó là trước tiên làm tê liệt kẻ địch, sau đó nhân lúc sơ hở mà tấn công.

Giống như vừa rồi, hắn đã nhìn chuẩn thời cơ, trực tiếp dùng một đòn quật vai.

Lâm Hiên đã lâu không làm động tác này, nếu là trước đây có lẽ lúc ra tay sẽ chú ý một chút, nhưng hôm nay những tên ác đồ này thật quá đáng ghét.

Cho nên khi Lâm Hiên ra tay có hơi nặng, hắn cảm thấy nếu không cho những kẻ này một bài học thì chúng thật sự không coi ai ra gì!

Lý Anh Đức thật sự bị động tác này của Lâm Hiên làm cho kinh ngạc, há hốc mồm nói với tiên sinh: "Tiên sinh, ngài luyện võ công này từ khi nào vậy?

Tôi thấy công phu này không giống với công phu tôi luyện?" "Lúc về ngài có thể dạy tôi không, tôi thật sự rất muốn luyện công phu này!

Công phu này thật quá ngầu đi!" "Kết thúc trận đấu chỉ trong vòng năm giây, nếu tôi học được thì chẳng phải có thể sở hướng phi mỹ sao!" Lúc này Lý Anh Đức dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn Lâm Hiên, trong ánh mắt lộ ra một tia nóng rực.

Nhìn biểu cảm của Lý Anh Đức phảng phất như đang nói: "Thần tượng của tôi, sau này tôi nhất định sẽ theo ngài đến chết".

Lâm Hiên vì còn có chuyện khác phải làm, nên nói với Lý Anh Đức: "Được rồi, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, mau bế tiểu nhị đến khoảng đất trống kia đi, ta đi tìm Triệu lang trung ngay đây." Lâm Hiên lúc này thật sự không có tâm trạng để tiếp tục nói chuyện với Lý Anh Đức, vì nhiệm vụ cấp bách hiện tại là phải sắp xếp cho tiểu nhị ổn thỏa.

Những tên gia đinh khác thấy một người trong số chúng đã ngã xuống đất cũng lập tức có chút ngẩn người, vì trước đó chúng chưa từng thấy Lâm Hiên, cũng là phụng mệnh đến đây.

Những người này đều nghe lệnh của Vương quản gia, Vương quản gia bảo chúng trừ khử tiểu nhị, cho nên mục tiêu của chúng là

tiểu nhị.

Nhưng không biết vì sao lại xuất hiện một nhóm người khác đánh nhau với chúng, khiến chúng tạm thời không thể thoát thân để trừ khử tiểu nhị.

Vốn định nhân lúc hai phe đang đánh nhau kịch liệt, lợi dụng thời cơ để trừ khử tiểu nhị, không ngờ nửa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim.

Đối với Lâm Hiên trước mặt, chúng thực sự vô cùng xa lạ, chỉ thấy chiêu thức vừa rồi có vẻ rất cổ quái, chưa từng thấy qua.

Nhưng lại cảm thấy Lâm Hiên hẳn là một cao nhân, cho nên không ai dám đến gần, dù sao tên gia đinh vừa bị đánh vẫn còn đang nằm trên đất bất động.

Lâm Hiên vốn định đi tìm Triệu lang trung, nhưng lo lắng những tên gia đinh khác sẽ tiếp tục chặn Lý Anh Đức, bèn hộ tống Lý Anh Đức đến tận khoảng đất trống.

Những người khác ở đó như hổ rình mồi, đều muốn nhân cơ hội này trừ khử tiểu nhị, nhưng thấy thế của Lâm Hiên hung mãnh, không ai dám tiến lên đọ sức.

Mọi người bất giác nhường ra một con đường cho Lý Anh Đức.

Lý Anh Đức nhẹ nhàng đặt tiểu nhị xuống đất.

Sau đó nói với tiên sinh bên cạnh: "Tiên sinh, ngài xem tiểu nhị bây giờ đã an toàn rồi, tôi cũng có thể rảnh tay, ngài mau đi tìm Triệu lang trung đi." "Tiên sinh yên tâm, có tôi ở đây, tôi có thể bảo vệ tiểu nhị, chỉ dựa vào thân thủ của chúng thì không phải là đối thủ của tôi!" Lúc này Lâm Hiên thật sự muốn cùng những người ở đây quyết đấu một trận, bằng những chiêu thức đó, hắn hoàn toàn có thể đánh ngã tất cả.

Nhưng như vậy sẽ làm lỡ thời gian, Lâm Hiên không rõ đã xảy ra

chuyện gì, nếu tiếp tục trì hoãn, tính mạng của tiểu nhị thật sự vô cùng đáng lo ngại.

Nhiệm vụ hàng đầu hiện tại là tìm Triệu lang trung để cấp cứu kịp thời cho tiểu nhị, chỉ cần giữ được mạng sống của tiểu nhị, những chuyện khác Lâm Hiên tin rằng nhất định sẽ làm cho mọi việc ra ánh sáng!

Rốt cuộc là ai không coi người khác ra gì!

Lâm Hiên bây giờ thực sự tức giận!

Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Mặc dù bây giờ tiểu nhị không thuộc quyền quản lý của hắn, nhưng Lâm Hiên là người bao che cho người của mình, chỉ cần là người hắn thừa nhận thì không cho phép người ngoài bắt nạt, dù chỉ một chút cũng không được!

Lâm Hiên cảm thấy lúc này trong tay mình thiếu một món vũ khí, tuy bên hông cũng đeo một thanh bảo kiếm, nhưng Lâm Hiên dùng không quen.

Chương 460

Vì bảo kiếm đối với người hiện đại thuộc về vũ khí lạnh, hắn cũng không biết dùng chiêu thức, dù sao những thứ này trong hệ thống đều không có ghi lại.

Lâm Hiên cảm thấy lúc này thật sự cần có một món vũ khí phòng thân bên cạnh mới có thể bảo vệ mình, dù sao bây giờ không phải ở trong đại doanh, không có nhiều tướng lĩnh bảo vệ.

Bên cạnh chỉ có một mình Lý Anh Đức, lúc này Lý Anh Đức đang bảo vệ tiểu nhị, Lâm Hiên biết Lý Anh Đức có bản lĩnh đó, nhất định có thể bảo vệ được tiểu nhị.

Lâm Hiên nhanh chóng suy nghĩ trong đầu, xem có thứ gì có thể lấy ra từ hệ thống.

Vừa không khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, đồng thời lại có sức sát thương mạnh mẽ.

Lâm Hiên muốn lấy thứ này ra, nhất định phải ở một nơi không có người, thế là Lâm Hiên vội vàng rời khỏi đó, đến một góc không người.

Vì lúc này các phòng riêng trên lầu hai đang vô cùng náo nhiệt, tất cả mọi người đều tập trung ở đó, những khách khác đã sớm chạy mất tăm.

Ở một góc khuất trên lầu một vô cùng yên tĩnh, Lâm Hiên bèn ở đó khởi động hệ thống.

"Đinh đông!

Túc chủ!

Ngài có nhu cầu gì?" Khi Lâm Hiên nghe thấy âm thanh quen

thuộc, hắn biết có thể tìm thấy thứ mình cần ở đây, bèn tìm kiếm.

Khi đang tìm kiếm, có một thứ lọt vào mắt hắn.

Thứ này hắn đã tiếp xúc từ nhỏ, tên của nó gọi là đạn cung.

Trước đây Lâm Hiên dùng nó để bắn chim, phải nói là lúc đó Lâm Hiên dùng đạn cung rất giỏi, đã luyện được bản lĩnh bách phát bách trúng.

Nhưng vì sau này phải đi học, với lại thứ này sức sát thương cũng rất mạnh, cũng không có nhiều chim để hắn bắn, cho nên dần dần hắn đã bỏ đạn cung.

Khi nhìn thấy đạn cung, Lâm Hiên thực sự nhớ lại quá nhiều chuyện.

Hắn nhớ lúc nhỏ tập bắn đạn cung, vì không chú ý đã bắn vỡ cửa kính nhà bà Chu hàng xóm, lúc đó hắn thực sự sợ hãi.

May mà không gây thương vong về người, nếu gây thương vong thì thật sự gặp rắc rối lớn!

Lâm Hiên nhớ rõ lúc đó về nhà, bị mẹ đánh cho một trận vào mông, sau đó bắt hắn đến nhà bà Chu xin lỗi.

Ba hắn còn đặc biệt mua một tấm kính mới lắp cho bà Chu, chuyện mới được giải quyết.

Từ đó về sau, mẹ không cho Lâm Hiên chơi đạn cung ở nhà nữa, đã tịch thu nó.

Lúc đó đạn cung là món đồ chơi duy nhất của Lâm Hiên, sao có thể nỡ bỏ được.

Thế là nhân lúc ba mẹ đi làm, hắn lại lén lút lấy đạn cung ra.

Nhưng lần này hắn đã nhớ đời, không dám chơi ở gần nhà nữa.

Lâm Hiên bèn đến khu rừng gần đó chơi, ở đó luyện tập bắn đạn cung.

Mãi đến sau này luyện thành bản lĩnh, kết quả bị mẹ phát hiện.

Nhưng lần này mẹ không đánh hắn, chỉ nghiêm khắc mắng cho một trận rồi tịch thu đạn cung.

Khi Lâm Hiên một lần nữa nhìn thấy đạn cung, đã gợi lại tất cả những ký ức trước đây.

Lâm Hiên thật sự cảm thấy thời gian trôi quá nhanh, nếu có thể, thật muốn trở lại tuổi thơ vô lo vô nghĩ đó.

Cho nên lần này Lâm Hiên quyết định lấy đạn cung từ hệ thống ra, thế là hắn nói với hệ thống: "Ta cần một cây đạn cung, và rất nhiều đạn châu." Lúc nhỏ, loại đạn châu mà Lâm Hiên dùng sức sát thương không đặc biệt mạnh.

Bây giờ Lâm Hiên muốn loại đạn châu có sức sát thương mạnh hơn một chút, bèn nói tiếp với hệ thống: "Đạn châu yêu cầu làm bằng thép!" "Đinh đông!

Túc chủ!

Đáp ứng yêu cầu của ngài." Ngay sau đó, một cây đạn cung và một vài viên đạn châu xuất hiện trước mặt Lâm Hiên.

Lâm Hiên cầm đạn cung và đạn châu lên tay, phát hiện những viên đạn châu này cầm rất nặng tay, vừa nhìn đã biết là làm bằng thép.

Chỉ cần có những viên đạn châu này trong tay, Lâm Hiên không còn lo lắng nữa, hệ thống còn rất chu đáo tặng kèm, cho hắn một cái túi nhỏ để đựng đạn châu.

Vì quần áo Lâm Hiên đang mặc là trường bào, nên dù mang những viên đạn châu này trên người cũng không cảm thấy nặng, có thể giấu

chúng đi rất tốt.

Lâm Hiên lúc này định rời đi, nhưng vô tình lại liếc nhìn hệ thống một cái, bất ngờ thấy một tùy chọn khiến hắn vô cùng hứng thú, chỉ thấy trên hệ thống hiển thị: "Thuốc đặc hiệu ngoại thương!" Lâm Hiên vừa thấy có loại thuốc này, thực sự ngoài dự liệu của hắn, phải biết là trước đây hắn chưa từng phát hiện ra hiện tượng này, không biết tại sao lúc này hệ thống lại có sự sắp xếp như vậy, lẽ nào hệ thống đã nâng cấp?

Chương 461

Xem ra gần đây quá nhiều chuyện, không có thời gian nghiên cứu kỹ hệ thống, Lâm Hiên thật sự cảm thấy có lỗi với hệ thống này, phải biết hệ thống này đã mang lại cho hắn quá nhiều sự giúp đỡ, nhưng là chủ nhân của nó, hắn lại toàn lúc gặp rắc rối mới nhớ đến, bình thường chẳng bao giờ để ý đến việc bảo trì nó.

Lâm Hiên cảm thấy trong lòng vô cùng áy náy với hệ thống.

Lâm Hiên thử nói với hệ thống: "Ta cần thuốc đặc hiệu ngoại thương." "Đinh đông!

Túc chủ sử dụng thuốc ngoại thương, xin vui lòng nạp tiền vào hệ thống kịp thời, số tiền cần nạp là mười lượng bạc." Khi Lâm Hiên nghe hệ thống nói vậy, hắn cảm thấy có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hệ thống từ khi nào lại cần nạp tiền?

Nhớ lại trước đây hắn chỉ việc sử dụng, chưa từng có thao tác như vậy, thế là Lâm Hiên hỏi hệ thống: "Ngoài việc nạp tiền ra, có phương pháp nào khác không?" "Đinh đông!

Túc chủ, ngoài việc nạp tiền, xin ngài vui lòng tích lũy công đức trị kịp thời, chỉ cần công đức trị của ngài đạt đến một mức độ nhất định, liền có thể lấy thuốc ngoại thương." "Túc chủ, công đức trị hiện tại của ngài chỉ đủ lấy một bình thuốc ngoại thương, ngài có muốn sử dụng không?" "Nếu ngài chọn sử dụng, xin vui lòng nhấn phím số một, nếu ngài cảm thấy không muốn tiếp tục đổi, xin vui lòng thoát ra." "Túc chủ, hai lựa chọn này, ngài dùng cái nào?" Lúc này Lâm Hiên thật sự bị hệ thống làm cho ngẩn người, phải biết là bình thường thật sự không có thao tác này, hệ thống hôm nay rốt cuộc bị

làm sao vậy?

Một bên Lâm Hiên vô cùng lo lắng muốn giúp đỡ tiểu nhị, một bên lại phải đối phó với cái hệ thống không đáng tin này.

Lâm Hiên nghĩ, tạm thời nếu không tìm được Triệu lang trung, thì phải làm thế nào để giúp tiểu nhị.

Vốn nghĩ chỉ cần lấy được thuốc đặc hiệu ngoại thương là được, không ngờ hệ thống lại yêu cầu đổi công đức trị.

Phải biết là trước đây căn bản không phải như vậy!

Thế là Lâm Hiên hỏi hệ thống: "Tại sao bây giờ lấy đồ lại phải đổi công đức trị, hoặc nạp bạc?

Rốt cuộc là chuyện gì?" "Túc chủ, bởi vì hệ thống này đang trong quá trình bảo trì toàn diện, cho nên trong thời gian này cần một chút chi phí, những chi phí này cần ngài chi trả." "Không có cách nào, điều kiện không cho phép, nếu là bình thường, sẽ không có thao tác này." "Nhưng bây giờ thời gian không đúng, chỉ cần ngài nạp tiền.

Nếu ngài không hài lòng với thao tác lần này, vậy thì hệ thống này có thể hoàn toàn biến mất." "Sau khi ta biến mất, ngài có thể tiếp tục ở lại đây, còn về việc ngài sẽ đi đâu về đâu, ta thật sự không biết nên sắp xếp thế nào." "Hy vọng lúc này ngài có thể đưa ra một lựa chọn chính xác." Lâm Hiên đã hiểu rõ tất cả nội dung mà hệ thống hiển thị, nếu có thể, hắn thật sự muốn để cái hệ thống này biến mất!

Quá không đáng tin!

Chỉ vì học được một vài kỹ năng từ nó, mà lại bị làm khó như vậy!

Lại vào lúc này đề xuất đổi công đức trị, đề xuất nạp tiền, lẽ nào hệ thống cũng phải bắt kịp xu hướng?

Nhưng người ta vừa rồi đã nói rất rõ ràng, vì bây giờ mọi thứ đã thay đổi, cũng chỉ có thể tiếp tục theo hình thức này.

Xem ra sau này không chỉ phải lo kiếm công đức trị, mà còn phải nghĩ cách nạp tiền cho cái hệ thống này nữa!

Nhưng Lâm Hiên không hiểu hệ thống này có nhận bạc của thời đại này không?

Phải biết mệnh giá mà thời đại này sử dụng khác với thời đại của hắn.

Nếu không nhận bạc ở đây, thì nạp cũng như không, thế là Lâm Hiên hỏi hệ thống: "Ta hỏi ngươi, nếu ta nạp tiền, dùng bạc ở đây có được không?" Lâm Hiên cảm thấy hệ thống này tuyệt đối đã biến chất, chỉ nhận bạc không nhận người, có chút quá lạnh lùng vô tình.

Nếu không được, lẽ nào phải mang hắn xuyên không trở về?

Hệ thống nói với Lâm Hiên: "Bất kể ngài nạp mệnh giá nào, ta đều có thể chấp nhận, chỉ cần ngài tiếp tục nạp vào là được." "Hệ thống này đã chu đáo liên kết tài khoản cho ngài, ngài chỉ cần bất cứ lúc nào nạp bạc vào tài khoản này là được." Lâm Hiên cảm thấy hệ thống này thật sự quá chu toàn!

Ngay cả tài khoản cũng đã liên kết sẵn.

Lâm Hiên nói: "Vậy ngươi có thể cho ta số tài khoản không?

Để ta còn nạp tiền vào!" "Tất nhiên có thể, túc chủ!

Ta sẽ sắp xếp cho ngài, nhưng ngài nhất định phải nhớ kỹ số tài khoản của mình nhé." "Nếu ngài không nhớ mà nạp vào tài khoản khác, thì lúc đó ở đây sẽ hiển thị số dư không đủ, hệ thống sẽ đóng tất cả các dịch vụ." Ngay sau đó, trên hệ thống hiện ra một dãy số dài, Lâm Hiên nhanh chóng ghi nhớ.

Nhưng lúc này Lâm Hiên vẫn không hiểu một điều, làm thế nào có thể nạp ngân phiếu vào hệ thống được.

Tuy bây giờ có tài khoản, nhưng đi đâu để tìm nơi có thể gửi ngân phiếu?

Vì có ngân phiếu mới có tài khoản chứ.

Nếu hệ thống vừa nói, bây giờ đã liên kết một tài khoản, vậy thì tất cả tài sản của hắn ở đây đều có đăng ký rồi sao!

Lâm Hiên cảm thấy thật quá kinh khủng, hệ thống này lại nắm giữ tài sản của hắn, thật không thể tin nổi, sĩ khả nhẫn, thục bất khả nhẫn!

Lâm Hiên ghét nhất là người khác có thể kiểm soát tài sản của mình, cảm giác này vô cùng khó chịu, Lâm Hiên nói với hệ thống: "Nếu ngươi đã đề cập đến việc liên kết tài khoản của ta, vậy thì tất cả ngân phiếu của ta ngươi đều có thể tùy ý lấy đi sao." Hệ thống nói: "Túc chủ thân ái!

Ta không thể lấy ngân phiếu của ngài, nhưng có một điểm, tài sản của ngài ở chỗ ta đều có đăng ký." "Khi ngài cần nạp tiền, ngài cần thiết lập một mật mã rồi mới lấy ra được, điểm này ngài tuyệt đối yên tâm, tài sản của ngài ở chỗ ta tuyệt đối được đảm bảo!" "Thật sự xin lỗi đã thống kê trước tài sản của ngài, cũng đã xâm phạm quyền riêng tư của ngài, nhưng tất cả đều là vì tương lai." "Bởi vì sau khi hệ thống của chúng tôi nâng cấp sẽ có nhiều chức năng hơn nữa, những chức năng này đều sẽ toàn diện phục vụ ngài, lấy của dân dùng cho dân, ha ha!" Lâm Hiên nghe hệ thống nói vậy, đúng như hắn dự đoán, chỉ cảm thấy hệ thống này thật quá kinh khủng!

Thật không ngờ hệ thống này lại có thể nắm giữ mọi thứ của hắn!

Thực ra mà nói, nếu đã bị hệ thống đưa đến đây, nhưng cũng hiểu

rằng khi ở đây hắn và hệ thống là tương phụ tương thành.

Chương 462

Hệ thống có sự hiểu biết về hắn cũng là hợp tình hợp lý!

Nếu mọi thứ đều là vật ngoài thân, vậy thì cần gì phải để ý!

Nếu có chuyện có thể dùng bạc để giải quyết, thì đó không phải là chuyện.

Nếu có một ngày ngay cả bạc cũng không giải quyết được, đó mới thực sự là chuyện lớn.

Nghĩ như vậy, Lâm Hiên thật sự thông suốt rất nhiều, đối với hệ thống này cũng không còn căm ghét như vừa rồi.

Giống như hệ thống nói, lấy của dân dùng cho dân, dùng cho dân!

Lâm Hiên nghĩ, đợi hệ thống này nâng cấp toàn diện xong, Lâm Hiên nhất định sẽ cố gắng hết sức để tiêu hóa hết tất cả kiến thức trong hệ thống!

Mới không uổng phí công sức hắn vất vả kiếm tiền ở đây!

Xem ra sau này nhất định phải rất nỗ lực kiếm tiền, nếu không ngay cả nuôi cái hệ thống này cũng không nổi.

Lâm Hiên nói với hệ thống: "Ngươi đã nói đến mức này rồi!

Vậy thì mọi chuyện cứ theo như ngươi dự định đi!" "Ta chọn mục nạp tiền, hy vọng lần này có thể đáng đồng tiền bát gạo." Lâm Hiên cảm thấy câu cuối cùng hắn nói chắc chắn là nghiến răng nghiến lợi mà nói ra, tuy hắn không yêu quý những lượng bạc này, nhưng dù sao đây cũng là do hắn vất vả kiếm được!

Cứ thế bị hệ thống lừa đi, sau này liên kết với hệ thống này mọi thứ đều cần dùng bạc để nói chuyện, trong lòng hắn sao có thể cam

tâm?

Hệ thống sau khi nghe xong câu cuối cùng của Lâm Hiên, lập tức trả lời: “Túc chủ thân ái!

Yêu cầu vừa rồi của ngài tôi đã nhận được, xin ngài chọn mệnh giá cần nạp, để tôi tiếp tục sắp xếp những việc tiếp theo cho ngài.” “Còn về việc ngài muốn lấy gì ở đây, ngài có thể tùy ý lấy, hệ thống của chúng tôi cung cấp cho ngài một không gian lưu trữ vô cùng mạnh mẽ.” “Tất nhiên không gian lưu trữ này là tôi tặng cho ngài, vì ngài nạp lần đầu, cũng là hệ thống của chúng tôi thể hiện sự cảm ơn đối với sự ủng hộ của ngài.” “Hy vọng ngài sẽ hài lòng!

Cũng mong rằng những ngày sau này chúng ta hợp tác vui vẻ!” Lâm Hiên bị cái hệ thống yêu nghiệt này làm cho không biết nên nói gì cho phải.

Nếu có thể, hắn thật sự muốn văng tục một câu, nhưng biết rằng dù sao mình cũng là người văn minh!

Tuyệt đối không thể văng tục.

Lúc này hệ thống hiện ra một trang, trên đó thật sự xuất hiện các mệnh giá.

Lâm Hiên cẩn thận lướt qua, chọn một mệnh giá tương đối thấp là mười vạn lượng ngân phiếu.

Ngay sau đó trên hệ thống lại hiện ra một dãy số, rồi hệ thống nhắc nhở: “Túc chủ thân ái, ngài lần đầu sử dụng hệ thống này, xin ngài thiết lập một mật mã tài khoản, mật mã này chỉ dành cho cá nhân ngài sử dụng, hệ thống chúng tôi không có quyền sử dụng.” “Ngài nhất định yên tâm, chúng tôi có đạo đức nghề nghiệp, đối với tài sản của ngài, ngài tuyệt đối không cần lo lắng.” “Trong lúc ngài thao tác, hệ thống của chúng tôi sẽ tạm thời nhắm mắt nghỉ ngơi một giây,

nhưng mọi thứ vẫn hoạt động bình thường." "Chỉ cần thiết lập xong, ngài nhấn vào phím thăng bên cạnh là được." Sau khi hệ thống hiển thị xong đoạn văn đó, toàn bộ màn hình hệ thống đều tối đen.

Chỉ có khu vực bàn phím số là sáng, Lâm Hiên biết rõ, lúc này hệ thống đã nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lâm Hiên cảm thấy mọi thứ giống như một bộ phim khoa học viễn tưởng lớn, trước đây hệ thống không có nhiều thao tác như vậy.

Không biết hệ thống đã trải qua chuyện gì mà lại có sự thay đổi như vậy.

Còn về việc hệ thống đã xảy ra biến hóa gì, hắn không đi đoán mò nhiều.

Bây giờ việc duy nhất là nhanh chóng tìm được thuốc đặc hiệu ngoại thương mà hắn cần.

Sau đó xem có thứ gì khác có thể lấy ra không.

Hắn đã lấy ra một cây đạn cung và một vài viên đạn châu từ đây trước đó, hẳn là sẽ có ích.

Một vấn đề của Lâm Hiên là cần tăng cường năng lực ở phương diện này.

Nếu có thể đạt được bách phát bách trúng, đây có thể là một loại ám khí không tồi.

Lâm Hiên nghĩ, nếu đã nạp tiền vào đây, vậy thì phải tận dụng hết mọi thứ, nếu không thật đáng tiếc cho những lượng bạc mà hắn vất vả kiếm được!

Lâm Hiên thật sự đã thiết lập một mật mã bảy chữ số ở đó, khắc cốt ghi tâm mật mã bảy chữ số này.

Lâm Hiên nghĩ, đây là toàn bộ tài sản của mình, nếu không nhớ

được thì biết làm sao?

Hoặc nếu người ngoài biết thì làm thế nào?

Nhìn hệ thống này không đáng tin như vậy, hôm nay gọi mình là túc chủ, biết đâu ngày mai lại nhận người khác làm túc chủ.

Vậy thì thật sự sẽ bị hủy hoại trong tay hệ thống này.

Thật là sinh ra nhờ hệ thống, cũng bị hủy bởi hệ thống, lúc đó hối hận cũng đã muộn!

Nhưng hệ thống đã mang lại cho hắn quá nhiều lợi ích.

Chương 463

Vậy thì những ngày sau này cũng sẽ gắn bó chặt chẽ với hệ thống này.

Hơn nữa hệ thống này có nhiều chức năng mạnh mẽ như vậy, đủ để Lâm Hiên tiêu hóa.

Khi Lâm Hiên đã thiết lập xong mật mã, hắn nhấn vào phím thăng, ngay sau đó tất cả các trang của hệ thống đều sáng lên, rồi có âm thanh truyền ra: "Túc chủ thân ái, nạp tiền thành công, cảm ơn sự hợp tác của ngài, mong chờ lần hợp tác tiếp theo." "Tiếp theo ngài có thể tùy ý nhận các vật phẩm cần thiết ở đây." "Nhắc nhở thân thiện: Khi ngài nhận, đừng quên xem giá cả trên đó." "Nếu vượt quá dự định của ngài, ngài cần tiếp tục nạp tiền nhé, chúc ngài sử dụng vui vẻ!" Lâm Hiên vốn định phàn nàn hệ thống vài câu, nhưng nghĩ đến thời gian cấp bách.

Đợi khi mọi chuyện đã ổn định, sẽ nghiên cứu kỹ sau.

Không chừng trong hệ thống sẽ có một mục không cần tốn bạc, hoặc có thể dùng các chức năng khác.

Lâm Hiên luôn cảm thấy mọi chuyện đều có khả năng.

Nếu hệ thống bây giờ đang trong quá trình nâng cấp, vậy thì có thể sau này thật sự không cần dùng những thứ này nữa.

Dù sao bây giờ Lâm Hiên thật sự không thể lo được những chuyện đó.

Vì vừa rồi hắn đã thấy tình hình của tiểu nhị, hiện tại có thể nói tình hình vô cùng khẩn cấp.

Bây giờ phải tìm Triệu lang trung, nhưng Triệu lang trung rốt cuộc

đang ở đâu, Lâm Hiên không có chút manh mối nào.

Lâm Hiên bây giờ thật sự lòng rối như tơ, hắn bèn lấy loại thuốc ngoại thương mà mình vừa thấy ra.

Nghĩ rằng nếu có loại thuốc ngoại thương này trong tay, nhất định có thể giúp được tiểu nhị.

Lúc này Lâm Hiên thật sự vừa muốn giúp tiểu nhị, đồng thời lại muốn tăng cường kỹ năng sử dụng đạn cung, trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Thực ra hắn ghét nhất là phải lựa chọn một trong hai, đối với hắn thật quá khó.

Nhưng Lâm Hiên nghĩ, trước tiên cứu người là quan trọng nhất, còn việc tăng cường kỹ năng có thể từ từ tìm hiểu trong thời gian tới.

Hơn nữa chỉ cần vượt qua cửa ải này, những việc tiếp theo nhất định sẽ dễ dàng hơn.

Hơn nữa những tên gia đinh kia hiện tại mà nói, về lý không có sức sát thương quá lớn.

Hắn có thể đối phó được, Lâm Hiên đã quyết định như vậy, bèn từ trong hệ thống lấy thuốc ngoại thương ra.

Phải nói, thật sự nạp bạc vào, hệ thống cũng dễ nói chuyện hơn, Lâm Hiên thuận lợi lấy được loại thuốc ngoại thương đó vào tay.

Vì vừa rồi Lâm Hiên có chú ý, tiểu nhị hắn là bị thương ngoài da rất nghiêm trọng.

Vì Lâm Hiên thấy, trong tay những tên gia đinh kia đều là đại đao, có sức sát thương nhất định.

Hắn cũng đã thấy trên người tiểu nhị có chỗ chảy máu.

Nếu không cầm máu kịp thời, thật sự sẽ có nguy hiểm đến tính

mạng.

Mặc dù Lâm Hiên đã đối thoại với hệ thống một lúc, nhưng tất cả đều là chuyện xảy ra rất nhanh.

Khi hắn lấy thuốc ngoại thương vào tay, mọi thứ bên ngoài dường như không có thay đổi lớn.

Những tên gia đinh kia vẫn đang tiếp tục đánh nhau, lúc này Lý Anh Đức cũng đang bảo vệ chặt chẽ tiểu nhị.

Lâm Hiên bây giờ vô cùng lo lắng cho an nguy của tiểu nhị, vội vàng chạy tới.

Khi đến trước mặt tiểu nhị, hắn phát hiện hơi thở của tiểu nhị bây giờ càng thêm yếu ớt.

Hắn cũng phát hiện, trên người cậu ta thật sự có một vết thương rất lớn, lúc này đang chảy máu ra ngoài.

Trước đó Lâm Hiên không kiểm tra kỹ, cũng không phát hiện ra vết thương này.

Khi nhìn thấy, hắn cảm thấy vết thương này thật sự quá dữ tợn đáng sợ, máu phun ra ngoài như thể không cầm lại được.

Lý Anh Đức đang dùng tay bịt vết thương của tiểu nhị.

Thấy Lâm Hiên lại quay lại, cứ ngỡ Lâm Hiên đã tìm được Triệu lang trung, bèn nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh sao lại quay lại?

Đã tìm được Triệu lang trung chưa?” “Sau khi ngài đi, tôi phát hiện trên người tiểu nhị có rất nhiều vết thương ngoài, đều đang phun máu ra ngoài, tôi không biết phải làm sao nữa.” “Tôi ở đây thật sự lo lắng cho an nguy của cậu ấy, tôi vội dùng tay bịt những vết thương này lại, nhưng không biết tại sao máu cứ chảy ra không ngừng!” “Tôi bịt cũng không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi sợ tiểu nhị thật sự không

trụ được một khắc nữa!" "Tiên sinh mau nghĩ cách đi!

Tiểu nhị trung thành như vậy, đối với chúng ta tốt như vậy." "Nếu lần này cậu ấy chết, trong lòng hai chúng ta sẽ đau khổ biết bao!" "Hơn nữa, cậu ấy vì bảo vệ vò rượu đó mới hy sinh tính mạng, tôi thật sự không nỡ nhìn một người tốt như vậy ra đi." Lâm Hiên đương nhiên hiểu lòng Lý Anh Đức, thực ra hắn cũng có suy nghĩ giống Lý Anh Đức, sao có thể nỡ để tiểu nhị ra đi?

Trước đó hắn quả thực định đi tìm Triệu lang trung, nhưng nhìn ra ngoài căn bản không thấy bóng dáng Triệu lang trung đâu.

Còn chuyện xảy ra ở đây hắn cũng không rõ, chỉ thấy thế trận hai bên đánh nhau vô cùng mạnh mẽ, quả thực là một trận hỗn chiến.

Chương 464

Hắn muốn ngăn cản, nhưng biết rằng chỉ bằng sức một mình muốn kiểm soát tình hình trong thời gian ngắn, cần phải tốn không ít sức lực.

Nhưng việc cần làm ngay bây giờ là cấp cứu kịp thời cho tiểu nhị.

Khi vô tình mở hệ thống ra, muốn tìm một món vũ khí hợp tay, khi cầm nó trong tay.

Lại bất ngờ thấy được loại thuốc đặc hiệu ngoại thương đó, đối với hắn quả thực như gặp được cứu tinh.

Thật không ngờ lại có phát hiện bất ngờ như vậy.

Bây giờ hệ thống có chút không đáng tin, nhưng thứ nó cung cấp lại rất tốt.

Lâm Hiên vô cùng tin tưởng rằng bình thuốc đặc hiệu ngoại thương trong tay mình nhất định có thể giúp được tiểu nhị.

Hắn cũng thấy Lý Anh Đức đang lo lắng, bèn nói với Lý Anh Đức: "Cậu nói rất đúng, ta không thể trơ mắt nhìn tiểu nhị cứ thế rời xa chúng ta." "Nếu ta không thể dùng hết sức mình để cứu chữa, lúc đó ta nhất định sẽ hối hận." "Những ngày tháng sau này, cả hai chúng ta đều sẽ chìm trong sự áy náy và hồi tưởng vô tận.

Ta vừa mới đi tìm Triệu lang trung, nhưng ta tìm cả một vòng cũng không thấy bóng dáng ông ấy đâu." Lý Anh Đức vừa nghe Lâm Hiên không tìm được Triệu lang trung, lập tức có chút lo lắng, phải biết tình hình của tiểu nhị bây giờ thật sự không tốt chút nào.

Nếu Triệu lang trung có thể đến kịp thời, thì mọi chuyện đều có thể giải quyết, nếu không, thì thật sự không mấy khả quan.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh, ngài xem đến giờ vẫn chưa tìm được Triệu lang trung, ông ấy đi đâu rồi tôi cũng không biết.” “Nếu cứ tiếp tục như vậy, tiểu nhị thật sự rất nguy hiểm, tiên sinh là người nhiều cách nhất, mau nghĩ cách đi!” Lúc này Lý Anh Đức thật sự không biết phải làm sao!

Chỉ biết bình thường tiên sinh là người nhiều chủ ý nhất, lúc này chỉ có thể cầu cứu tiên sinh, cũng đặt hết hy vọng cuối cùng vào Lâm Hiên.

Lâm Hiên vội vàng lấy thuốc đặc hiệu ngoại thương ra, phải biết thuốc đặc hiệu ngoại thương này là cọng rơm cứu mạng duy nhất hiện tại, không nói hai lời, bôi lên vết thương của tiểu nhị.

Lý Anh Đức thấy Lâm Hiên lấy ra thuốc đặc hiệu ngoại thương, lại ngẩn người, lần đầu tiên hắn thấy loại bình thuốc như vậy!

Vì khi ở trong tiệm thuốc, thấy các lang trung kê đơn, đều dùng bao bì bằng giấy, đối với loại bình thuốc như thế này, thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lý Anh Đức lúc này thực sự tràn đầy tò mò, không biết tiên sinh lấy thuốc đặc hiệu ngoại thương này từ đâu ra.

Phải biết là trước đây, khi tướng quân hoặc binh sĩ bị thương ngoài da, cũng không thấy Lâm Hiên lấy ra loại thuốc này.

Lý Anh Đức bây giờ trong lòng thật sự muốn hỏi tiên sinh thuốc này từ đâu ra, nhưng biết rằng tiên sinh có những thứ kỳ lạ.

Ví dụ như bình chữa cháy, ví dụ như máy lọc nước, bây giờ lại lấy ra một cái bình thuốc như vậy.

Lý Anh Đức muốn hỏi về thuốc, nhưng nghĩ lại, trước đó vì tiết lộ bí mật về máy lọc nước mà bị tiên sinh mắng cho một trận.

Chuyện vừa xảy ra mười mấy phút trước, dù có hay quên đến đâu,

đối với bài học này hắn thật sự khắc cốt ghi tâm.

Tiên sinh đã nói, nếu lại một lần nữa tiết lộ bí mật, lúc trở về thật sự không chỉ là mười trượng, mà còn có hình phạt nghiêm trọng hơn ở phía sau.

Lúc này Lý Anh Đức thật sự nuốt lại những lời định nói, biết rằng lúc này tiên sinh thật sự không thể chọc vào.

Nếu lại tiếp tục phạm sai lầm như vậy, đừng nói là chị gái hắn, có lẽ không ai có thể bảo vệ được cái mạng nhỏ này!

Lý Anh Đức không nói một lời, chỉ im bặt, sợ rằng lỡ miệng nói hớ.

Hắn thấy tiên sinh lấy bình thuốc ra, trên đó có một cái nắp đậy chặt.

Lý Anh Đức cũng cảm thấy vô cùng tò mò, tại sao trên này lại phải có một cái nắp?

Sau đó Lý Anh Đức thấy tiên sinh dùng chút sức mở nắp ra, ngay sau đó từ trong bình thuốc đổ ra một ít bột màu nâu, mùi của thuốc này Lý Anh Đức ngửi thấy vô cùng quen thuộc.

Lý Anh Đức cảm thấy ở trong các tiệm thuốc của lang trung thường ngửi thấy mùi này, lúc này Lý Anh Đức mới hiểu ra, thì ra bên trong đựng bột thuốc, là bột thuốc được nghiền ra.

Nhưng tiên sinh thật thông minh, lại đựng bột thuốc trong một cái bình nhỏ.

Như vậy thật sự tiện lợi hơn rất nhiều, tại sao những người khác không có cách này?

Lý Anh Đức không nhịn được nói với tiên sinh: “Tiên sinh thật thông minh!

Lại đựng bột thuốc trong cái bình nhỏ này." "Như vậy thật sự rất tiện mang theo, giống như xảy ra tình huống đột ngột như thế này, vừa hay có thể dùng được." "Cái bình nhỏ này của tiên sinh thật sự rất tinh xảo!

Tôi lần đầu tiên thấy đấy!" "Nhưng ngài yên tâm, lần này tôi nhất định sẽ giữ bí mật, sẽ không đi nói với người khác nữa." "Khi về doanh trại, tôi còn phải nhận mười trượng phạt nữa, lần này tôi thật sự nhớ đời rồi." Lúc này Lâm Hiên đang bận rắc bột thuốc lên vết thương của tiểu nhị.

Đối với những lời Lý Anh Đức nói, hắn chỉ nghe qua loa.

Vốn tưởng sau chuyện máy lọc nước lần trước, tính tò mò của Lý Anh Đức sẽ giảm bớt.

Không ngờ đó chỉ là suy nghĩ đơn phương của hắn.

Chương 465

Lý Anh Đức này lại tò mò như vậy.

Nhưng nghĩ lại, cũng có thể hiểu được.

Dù sao bây giờ đang ở thời cổ đại, đối với loại bình thuốc bằng nhựa này, thật sự chưa từng thấy.

Cho nên Lý Anh Đức mới tò mò như vậy, nhìn thấy lần này Lý Anh Đức thật sự đã nhớ đời.

Lập tức ở đó đảm bảo chuyện này sẽ không nói cho người ngoài.

Lâm Hiên nghĩ, ai cũng có khuyết điểm, chỉ cần có thể sửa chữa là tốt rồi.

Chủ yếu là phải biết mình sai ở đâu.

Nếu Lý Anh Đức đã nói đến mức này, hắn cũng chỉ có thể nói với Lý Anh Đức: "Mong là lần này cậu có thể giữ bí mật về chuyện bình thuốc này, ta thật sự không muốn người khác biết!" "Nhưng lần này ta không bắt cậu lập quân lệnh trạng." "Nhưng ta nói cho cậu biết, quân trung vô hí ngôn, những lời ta vừa nói với cậu, phải ghi nhớ kỹ, không được tái phạm!" "Nếu còn tái phạm, chị gái của cậu ở chỗ ta cũng không có tác dụng!

Hiểu chưa?" Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên nói vậy, liều mạng gật đầu, thật sự không dám tái phạm lỗi này nữa.

Lâm Hiên thấy thái độ của Lý Anh Đức, cũng biết sau chuyện vừa rồi, có lẽ thật sự sẽ nhớ đời.

Chỉ nghe Lý Anh Đức tiếp tục nói: "Tiên sinh yên tâm, lần này tôi thật sự nhớ đời rồi!

Tôi thật sự không dám ra ngoài nói linh tinh nữa.” “Không cần bắt tôi lập quân lệnh trạng, tôi cũng biết phải làm thế nào rồi.” “Giống như ngài nói, nếu tôi lại một lần nữa tiết lộ bí mật này, thì chị gái tôi cũng không thể bảo vệ tôi được.” “Tôi biết tính nghiêm trọng của chuyện này, lần này tuyệt đối yên tâm đi.” Lâm Hiên nghe Lý Anh Đức nói vậy, trong lòng cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Hắn rất lo lắng Lý Anh Đức biết bí mật này.

Tạm thời không hy vọng để nhiều người biết, Lâm Hiên có kế hoạch của mình.

Hắn nghĩ, nếu bình thuốc đặc hiệu ngoại thương này hiệu quả đặc biệt tốt, có nên sản xuất hàng loạt không.

Phải biết là trong quân doanh thật sự rất thiếu loại thuốc đặc hiệu ngoại thương này.

Hệ thống kia không phải là đang nâng cấp toàn diện sao?

Lâm Hiên nghĩ sẽ vào hệ thống tra xem thuốc đặc hiệu ngoại thương này có những thành phần nào.

Nếu điều kiện cho phép, sẽ lên kế hoạch sâu hơn.

Nếu hệ thống hỗ trợ nạp tiền, vậy có thể tùy tiện nạp bao nhiêu thì nạp.

Tất nhiên, nạp càng nhiều, cũng đại diện cho lượng thông tin, vật phẩm nhận được sẽ càng lớn, đây là tỷ lệ thuận.

Lâm Hiên trong phút chốc có chút không còn ghét hệ thống kia nữa, ngược lại còn cảm thấy hệ thống này vô cùng đáng yêu.

Hơn nữa tài sản của hắn bây giờ không thể đo đếm được.

Vậy tại sao không lợi dụng điều kiện như vậy để làm một việc lớn lợi quốc lợi dân!

Nếu kế hoạch này của Lâm Hiên có thể thành công, thì bình thuốc trong tay hắn hiện tại có thể là một khởi đầu rất tốt.

Cho nên đương nhiên không hy vọng Lý Anh Đức sẽ tiết lộ cơ hội làm ăn này ra ngoài.

Lâm Hiên không trả lời Lý Anh Đức, chỉ chuyên tâm giúp tiểu nhị xử lý vết thương.

Lý Anh Đức phát hiện một chuyện vô cùng kỳ diệu.

Đó là khi thuốc ngoại thương kia vừa chạm vào vết thương, máu liền lập tức đông lại, không còn tiếp tục chảy ra ngoài nữa.

Lâm Hiên ở đó tự lẩm bẩm: "Cái hệ thống yêu nghiệt này không ngờ lại mạnh mẽ như vậy, xem ra tiền không nạp vô ích, mọi thứ đều đáng giá!" Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên nói vậy không hiểu ý gì, cứ tưởng đang nói chuyện với mình, nên nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, câu ngài vừa nói có ý gì vậy?

Có mấy từ tôi không hiểu?" Lâm Hiên không ngờ chỉ là buột miệng nói một câu lại bị Lý Anh Đức nghe được, cứ tưởng mình đang lẩm bẩm, Lý Anh Đức sẽ không để ý.

Nhưng không ngờ Lý Anh Đức lại có thời gian rảnh rỗi như vậy, ở đó nghe hắn nói chuyện.

Lâm Hiên cũng biết câu mình vừa nói có chút sơ hở, nếu Lý Anh Đức tiếp tục truy hỏi, thì thật sự không biết giải thích thế nào.

Thế là Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Ta vừa rồi không nói gì, ta chỉ cảm thấy tác dụng của bột thuốc này rất tốt, ngươi xem vừa chạm vào vết thương của tiểu nhị, máu đã lập tức cầm lại, chẳng phải giống như thần đan diệu dược sao?" Lý Anh Đức cũng phát hiện bột thuốc này không chỉ có bình đựng đặc biệt kỳ lạ, mà còn thật sự có hiệu quả ngay lập tức, giống như tiên sinh nói, thật sự giống như thần

đan diệu dược.

Hễ nơi nào rắc bột thuốc lên, vết thương đó sẽ không còn tiếp tục chảy máu nữa, thật quá thần kỳ!

Phải biết bao nhiêu năm nay hắn cũng đã thấy các lang trung cầm máu.

Nhưng cách cầm máu có hiệu quả nhanh như thế này, là lần đầu tiên thấy, cũng cảm thấy vô cùng khó tin, nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh nói rất đúng, tôi cũng cảm thấy đây thật sự là thần đan diệu dược." "Xem kìa, chỉ vừa rắc bột thuốc lên, máu đã đông lại, không còn chảy ra ngoài nữa." "Thật quá kỳ diệu!

Chương 466

Trước đó tình hình thật sự không tốt chút nào." "Nhưng bây giờ xem ra, tôi cảm thấy tiểu nhị hẳn là có cứu rồi, mọi chuyện thật sự phải cảm ơn ngài rất nhiều, tiên sinh." Lâm Hiên rất rõ dược hiệu của thuốc đặc hiệu ngoại thương này, bây giờ hiệu quả vô cùng rõ rệt, vết thương của tiểu nhị cũng đã được kiểm soát trong thời gian ngắn.

Nhưng bây giờ vấn đề phải đối mặt là phải băng bó đơn giản những vết thương này.

Vì điều kiện bây giờ khá thiếu thốn, căn bản không thể xem xét đến vấn đề có vi khuẩn hay không.

Lâm Hiên lúc đi học cũng đã học một số kỹ thuật băng bó đơn giản.

Lâm Hiên bèn ở đó tận dụng vật liệu tại chỗ, trực tiếp xé vải từ quần áo của tiểu nhị xuống.

Lý Anh Đức không hiểu tiên sinh định làm gì, tại sao lại xé vải trên quần áo của tiểu nhị?

Lý Anh Đức hỏi Lâm Hiên: "Tiên sinh, tại sao lại xé quần áo trên người tiểu nhị?" "Tôi thấy bây giờ máu đã cầm lại rồi mà?

Tạm thời chắc là không có nguy hiểm gì nữa." Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Cậu nói rất đúng, tiểu nhị tạm thời không có nguy hiểm nữa." "Nhưng cậu cũng thấy rồi, tuy máu đã cầm lại, nhưng không thể để vết thương cứ thế phơi ra ngoài được." "Tiếp theo ta sẽ băng bó đơn giản cho cậu ấy, cho nên mới xé vải từ trên người cậu ấy, nếu không lẽ nào lại bắt ta lấy vải trên người mình sao?" Lý Anh Đức lúc này thật sự giống như một kẻ ngốc, cái gì cũng không hiểu, lần đầu tiên thấy phương pháp cứu chữa như vậy.

Phải biết là trước đây, kinh nghiệm ở phương diện này thật sự vô cùng thiếu thốn, hắn cảm thấy ở bên cạnh tiên sinh, thật sự khiến hắn mở mang tầm mắt.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, tôi thật sự không ngờ lại có thể dùng cách này, vậy có cần tôi giúp một tay xé vải không?" "Tôi thấy trên người tiểu nhị có hai ba vết thương, trên đùi cũng có." Nếu là bình thường, Lâm Hiên thật sự rất không tin tưởng Lý Anh Đức, sợ Lý Anh Đức hậu đậu lại làm tiểu nhị bị thương.

Nhưng bây giờ vì tình hình khẩn cấp, cũng chỉ có thể tạm thời dùng Lý Anh Đức.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể để Lý Anh Đức ở đó học và làm ngay, cho nên Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Nếu cậu thật sự muốn giúp ta băng bó vết thương cho tiểu nhị, vậy thì phải cẩn thận một chút đấy!" "Nhất định phải nhớ không được làm cậu ấy đau, phải làm theo cách của ta, từ từ quấn, nghe rõ chưa?" Lý Anh Đức nghe tiên sinh nói vậy, cũng vội vàng xé một mảnh vải trắng từ áo trong của tiểu nhị, đặt lên tay.

Sau đó ở đó đo độ dài, cảm thấy chắc là được rồi, nói với tiên sinh: "Tiên sinh, ngài xem động tác xé vải vừa rồi của tôi, có đáng tin không?" "Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ làm theo đúng yêu cầu của ngài, tôi cũng sợ làm tiểu nhị bị thương mà." Lâm Hiên thấy động tác xé vải vừa rồi của Lý Anh Đức, cảm thấy khá chuyên nghiệp, xem ra đứa trẻ này tay chân rất linh hoạt.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Động tác vừa rồi của cậu có thể được, đáng khen." "Lát nữa nhất định phải nhẹ tay một chút nhé!

Ta giao tiểu nhị cho cậu!

Cứ liệu mà làm." Lý Anh Đức thực sự không ngờ tiên sinh lại đồng ý để mình làm việc này.

Lý Anh Đức cứ ngỡ tiên sinh sẽ không tin tưởng mình đâu!

Dù sao thì chuyện vừa mới xảy ra, lúc khiêng Vũ Nhị Gia vào phòng, cậu đã để đầu người ta đập vào thành giường.

Bây giờ nghe tiên sinh không tính toán chuyện cũ mà tin tưởng giao phó, cậu không khỏi có chút căng thẳng, phải biết rằng đây là một nhiệm vụ vô cùng quan trọng mà tiên sinh giao cho.

Lần này cậu đã thực sự biết phải làm thế nào rồi, phải hết sức cẩn thận.

Lý Anh Đức thầm nghĩ, thông qua lần thể hiện này, phải khiến tiên sinh tin tưởng vào mình.

Để sau này mỗi lần giao nhiệm vụ, người sẽ không cần phải dặn dò nhiều lần, mà sẽ nhìn mình bằng ánh mắt hoàn toàn tin cậy.

Giống như cái cảm giác mỗi lần xuất chinh, tiên sinh đều vô cùng tin tưởng vào các tướng lĩnh bên cạnh vậy.

Thế là cậu cúi người xuống, hết sức cẩn thận băng bó cho tiểu nhị.

Nhìn thấy động tác của tiên sinh, quả thực vô cùng thành thạo.

Lý Anh Đức vô cùng ngưỡng mộ tiên sinh, sao người lại có thể biết nhiều thứ như vậy chứ?

Chẳng trách người là tướng quân, còn mình chỉ là một binh sĩ, khoảng cách thật quá lớn!

Trước đây, Lý Anh Đức không hiểu tại sao tỷ tỷ lại chọn Lâm Hiên làm tỷ phu của mình, bây giờ cậu cuối cùng đã hiểu rõ nguyên nhân.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta phát hiện người sao lại ưu tú như vậy chứ?" "Ta cảm thấy người dường như toàn năng,

không có gì có thể làm khó được người cả." "Ta thực sự không biết xử lý vết thương như thế nào!" "Người quả thực quá lợi hại, là đại anh hùng trong lòng ta!" Lâm Hiên thấy Lý Anh Đức như vậy, cảm thấy hôm nay cậu ta bỗng trở nên dẻo miệng.

Cảm giác có chút không giống cậu ta.

Có lẽ sau trận quở trách vừa rồi, cậu ta đã biết mình sai.

Cho nên mới đang cố hết sức để lấy lòng mình.

Điều này cũng đủ thấy một người đang rất chột dạ, nếu không chột dạ thì sẽ không nói những lời nịnh nọt như vậy.

Cũng không thể trách Lâm Hiên nghĩ theo hướng này.

Bởi vì lúc bình thường, con người thường như vậy.

Khi chột dạ, người ta sẽ nói những lời tốt đẹp mà bình thường không muốn nói.

Lời hay ý đẹp nói càng nhiều, chứng tỏ trong lòng càng chột dạ, giống như Lý Anh Đức bây giờ vậy.

Chương 467

Phải biết rằng bình thường, Lý Anh Đức thực sự không nói nhiều như vậy.

Nói cậu ta là một tên mọt sách thì cũng không sai lắm.

Chỉ là những ngày qua đi theo mình, cậu ta đã thay đổi không ít, nhưng cũng không thể thay đổi nhanh đến vậy được.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Không cần phải cứ khen ta mãi thế." "Ta là người thế nào, trong lòng ta rõ nhất, dù có khen ta lên tận trời thì ta vẫn là ta." "Ta thấy thủ pháp băng bó vừa rồi của cậu tuy có chút vụng về, nhưng may là đầu óc cậu rất thông minh." "Học hỏi khá nhanh, đúng là kẻ có thể dạy dỗ, sau này cứ theo ta học hỏi từ từ nhé." Lâm Hiên quả thực đã nói đúng, trong lòng Lý Anh Đức xác thực đang rất chột dạ.

Cậu ta thực sự đặc biệt lo lắng tiên sinh sẽ không tin tưởng mình.

Nhìn thấy những người khác dùng lời hay ý đẹp để lấy lòng đối phương.

Cậu ta cảm thấy có thể thử phương pháp này, phải biết rằng trước đây cậu ta thực sự không thích dùng cách này để lấy lòng người khác.

Nhưng khi ở trong đại doanh, nhìn thấy đủ loại người, cậu ta cảm thấy mình nên thử nghiệm và đột phá một chút.

Không thể cứ mãi như trước kia, phải biết rằng trước đây mình thực sự là một tên mọt sách.

Chẳng trách tỷ tỷ và phụ thân luôn bảo mình ra ngoài đi lại, quan sát nhiều hơn, đặc biệt là dặn mình phải ở bên cạnh tiên sinh học hỏi cho tốt, thì ra trên người mình có nhiều thiếu sót như vậy.

Con người quả thực không thể cứ ru rú trong nhà, nếu ở nhà quá lâu sẽ giống như con chim trong lồng.

Không chỉ mất đi tự do, mà còn thiếu đi thực tế, nên đi nhiều, xem nhiều.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, những lời người vừa nói quả thực rất đúng, ta cũng luôn cảm thấy mình có chút chột dạ." "Ta thấy các binh sĩ bên cạnh luôn nói những lời hay ý đẹp để lấy lòng cấp trên, ta cũng bắt chước theo, tiên sinh không thích như vậy sao?" Lâm Hiên không ngờ Lý Anh Đức lại thẳng thắn nói ra như vậy, cứ ngỡ cậu ta sẽ giấu kín trong lòng một cách kín đáo hơn.

Xem ra cậu ta vẫn đang trong quá trình học hỏi!

Những điều không tốt bên ngoài vẫn chưa bị học hết.

Dù sao thì bản tính của cậu ta vẫn còn quá nhiều sự lương thiện và đơn thuần, đúng là một đứa trẻ ngoan.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Sao cậu lại thay đổi nhiều vậy?

Không còn lầm lì ít nói như trước, bây giờ nói chuyện cứ như thao thao bất tuyệt." "Xem ra quả thực nên để cậu ra ngoài trải nghiệm nhiều hơn, chẳng trách tỷ tỷ của cậu thường xuyên bảo ta đưa cậu ra ngoài, xem ra lần này đi đúng rồi." "Ta thấy có những thứ cần phải học, có những thứ không cần phải học, ví dụ như giữa hai chúng ta hoàn toàn không cần dùng đến phương pháp đó." "Cậu là người thế nào, trong lòng ta rõ nhất, thực sự không cần dùng chiêu này với ta đâu, con người dù ở bất cứ lúc nào cũng không nên nói những lời khoa trương." "Cũng không nên đi ngược lại với lòng mình, nếu thực sự không làm được thì im lặng cũng là một loại trí tuệ." "Ta thấy cậu đừng học theo những kẻ a dua nịnh hót đó, ta cảm thấy thực sự không tốt, hãy học theo những người thành thật đi." Lý Anh Đức hôm nay nghe những lời này của Lâm Hiên, mặt lập tức đỏ bừng, vô cùng xấu

hổ cúi đầu xuống.

Vốn dĩ cậu ta chỉ muốn làm tiên sinh vui lòng, muốn được tin tưởng một lần nữa, chỉ là thấy người khác dùng phương pháp này nên cũng thử.

Không ngờ lần thử đầu tiên đã vấp phải tường, bị tiên sinh vạch trần, thật quá xấu hổ.

Những lời tiên sinh vừa nói quả thực rất đúng, đoạn đối thoại vừa rồi, cậu ta thực sự đã cố gắng hết sức để khen ngợi Lâm Hiên.

Nhưng tiên sinh có một câu nói rất hay, giữa hai người thực sự không cần những chiêu trò đó, phải đối xử chân thành với người khác, đặc biệt là với tiên sinh.

Nếu tiên sinh không thích thì sau này sẽ không dùng nữa, tiên sinh cũng đã nói rồi, phải học hỏi từ những người thành thật.

Mặc dù bây giờ những người dẻo miệng có vẻ rất được lòng người.

Nhưng đối với người thấu đáo như tiên sinh, có thể nhìn thấu tâm tư của người khác chỉ trong nháy mắt.

Cho nên dù miệng lưỡi có khéo léo đến đâu, đứng trước mặt tiên sinh, người vẫn biết cách đối mặt, hoàn toàn không bị những biểu hiện giả tạo đó mê hoặc.

Dù sao thì tiên sinh có một câu nói rất hay, đó là im lặng cũng là một loại trí tuệ.

Đúng vậy, có những lúc mình muốn biểu đạt, nhưng lại không biết phải biểu đạt thế nào, cũng không biết nói những lời hay ý đẹp.

Rồi lại học vẹt một cách vụng về, ngược lại còn gây ra trò cười, giống như vừa rồi bị tiên sinh nhìn thấu.

Thực sự giống như lời tiên sinh nói, khi không biết phải làm sao thì cứ im lặng, người khác sẽ không biết mình đang nghĩ gì.

Dù sao thì khi người ta mở miệng nói, đều là nói theo lòng mình, trong lòng nghĩ sao thì miệng nói vậy.

Lâm Hiên cảm thấy tiên sinh thực sự là một người có trí tuệ lớn, có thể học hỏi từ một người trí tuệ như vậy, quả thực là một vinh hạnh lớn lao.

Lâm Hiên không hề cảm thấy khó chịu vì những lời tiên sinh vừa nói, ngược lại còn khiến lòng cậu ta thoải mái hơn.

Cậu ta cảm thấy tiên sinh nói những lời này với mình không phải vì xem thường mình, mà là vì tiên sinh muốn nâng đỡ mình.

Chỉ cần tiên sinh có yêu cầu với mình, thì mình nhất định sẽ làm theo những gì tiên sinh yêu cầu.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Những lời người vừa nói thật quá hay!

Đặc biệt là câu 'im lặng cũng là một loại trí tuệ'." "Vậy sau này những lúc ta không biết phải biểu đạt thế nào, hoặc không biết nói gì thì ta cứ im lặng, như vậy người khác cũng không biết ta đang nghĩ gì, đúng không?" Lâm Hiên cảm thấy những lời của Lý Anh Đức không tồi, xem ra cậu ta đã lĩnh ngộ được những gì mình vừa nói.

Chương 468

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Cậu nói rất đúng!

Khi thực sự không biết chuyện gì đang xảy ra, im lặng cũng là một loại trí tuệ, cậu tổng kết rất đúng chỗ." Lý Anh Đức nói: "Cảm ơn tiên sinh đã khen ngợi, ta cũng biết sau này phải làm thế nào rồi, người xem bây giờ ta băng bó có khá không?

Ta đã băng bó xong hai vết thương trên chân tiểu nhị rồi." Lâm Hiên thấy Lý Anh Đức trong lúc nói chuyện với mình, tay vẫn không ngừng động tác, vẫn đang học hỏi một cách bài bản.

Thấy cậu ta học tập nghiêm túc như vậy, băng bó cũng rất tốt, trong lòng thực sự cảm thấy an ủi phần nào.

Lâm Hiên nghĩ lúc này nên khen ngợi Lý Anh Đức vài câu, để cậu ta có thêm chút tự tin, thế là Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Băng bó rất tốt, không phải vừa rồi ta đã khen cậu rồi sao?

Lần này ta lại khen cậu một lần nữa, giơ ngón tay cái cho cậu này." Lý Anh Đức vừa nghe Lâm Hiên khen ngợi lần nữa, trong lòng cảm thấy tự tin hơn.

Cậu ta không phải ép buộc tiên sinh khen mình, chỉ là cảm thấy không đủ tự tin, cũng không có lòng tin vào bản thân.

Lý Anh Đức cảm thấy khoảng cách giữa mình và tiên sinh thực sự quá lớn, luôn cảm thấy khi ở cùng nhau sẽ bị Lâm Hiên chê bai.

Khuyết điểm trên người mình thực sự quá nhiều, trước mặt tiên sinh luôn mắc lỗi, Lý Anh Đức trong lòng không thoải mái.

Bây giờ thấy Lâm Hiên khen mình băng bó tốt, cậu ta cảm thấy có thêm chút động lực.

Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người không nói chuyện nữa, mà tập trung băng bó.

Nhưng vết đao trên người tiểu nhị thực sự rất nhiều, hai người bận rộn một lúc lâu.

Khi băng bó đến cánh tay, họ thấy trên cánh tay tiểu nhị có khoảng ba bốn vết đâm, vừa rồi Lâm Hiên bôi thuốc đã cầm được máu.

Bây giờ những vết đao đó hở ra, trông thật đáng sợ.

Lý Anh Đức có chút không dám động vào vết thương này, sợ làm đau tiểu nhị, cậu ta cũng phát hiện ra dù trên cánh tay tiểu nhị có nhiều vết đao đau đớn như vậy, nhưng anh ta vẫn ôm chặt vò rượu đó.

Lý Anh Đức thực sự có chút không nỡ ra tay, liền nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, vết thương trên cánh tay cứ để người xử lý đi, ta thực sự có chút sợ hãi, ta sợ lỡ tay làm đau tiểu nhị thì sao?" "Nhìn anh ta đau như vậy mà vẫn ôm chặt vò rượu, ta có chút không nỡ." Lâm Hiên cũng đang chú ý đến mấy vết thương đó, chỉ cảm thấy tiểu nhị này thực sự quá phi thường, có thể chịu đựng đau đớn mà ôm chặt như vậy.

Tất cả là vì một lời hứa!

Một người giữ chữ tín như vậy thực sự đáng để người khác kính phục, mặc dù chỉ là một tiểu nhị bình thường trong quán trà, nhưng phẩm cách thực sự rất cao thượng!

Đừng nói Lý Anh Đức có chút không nỡ, ngay cả mình cũng làm sao nỡ ra tay giúp tiểu nhị băng bó chứ.

Phải biết rằng bây giờ máu đã cầm, nhưng nếu không tiếp tục băng bó, thì tất cả vết thương của tiểu nhị sẽ bị phơi ra ngoài.

Điều này rất bất lợi cho việc hồi phục sau này, cho nên dù không nỡ đến đâu cũng phải băng bó vết thương này lại.

Thực ra mình cũng không yên tâm để Lý Anh Đức băng bó những vết thương này, nếu lỡ chạm vào chỗ khác sợ sẽ tiếp tục chảy máu, thực sự sẽ làm đau tiểu nhị.

Lâm Hiên cũng thấy lúc này hai tay tiểu nhị đang ôm chặt vò rượu không chịu buông, cũng vô cùng cảm động!

Anh nói với Lý Anh Đức: "Nếu cậu không nỡ xử lý vết thương đó thì để ta lo!

Cậu hãy giữ lấy vò rượu kia giúp tiểu nhị." "Ta lo lúc ta xử lý, lỡ có phản xạ vô điều kiện làm rơi vò rượu xuống đất, chẳng phải sẽ phụ lòng tiểu nhị sao?" "Cho nên nhiệm vụ của cậu vô cùng gian nan, cũng phải giúp tiểu nhị giữ chắc vò rượu đó." "Trước đó anh ta đã phải trả giá đắt như vậy để bảo vệ vò rượu này, nếu bây giờ nó bị vỡ thì thật có lỗi với anh ta, ta giao nhiệm vụ gian nan này cho cậu." Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên giao nhiệm vụ này cho mình, cũng cảm thấy vô cùng gian nan.

Giống như lời tiên sinh nói, trước đó tiểu nhị đã phải trả giá quá nhiều vì vò rượu này.

Nếu lúc này vò rượu bị vỡ, thì thực sự phụ lòng anh ta, mọi nỗ lực trước đó đều uổng phí.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta biết phải làm gì rồi, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ này!" Lý Anh Đức nói xong câu đó, vội vàng đến bên cạnh tiểu nhị, đặt tay lên vò rượu.

Thực ra trước đó cậu ta cũng đã thử lấy vò rượu ra khỏi tay tiểu nhị.

Nhưng phát hiện ra chỉ cần dùng sức một chút, muốn lấy vò rượu ra, cánh tay của tiểu nhị sẽ ôm chặt lấy nó.

Khi ôm chặt vò rượu, vết thương lại chảy máu một lần nữa.

Bây giờ Lý Anh Đức không dám thử động tác này, sợ cánh tay tiểu nhị sẽ tiếp tục chảy máu, như vậy tính mạng của anh ta sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên chỉ ở đó giữ lấy vò rượu, Lâm Hiên thấy Lý Anh Đức đã giữ chắc vò rượu, liền quan sát vết thương của tiểu nhị.

Phát hiện vết thương này dường như rất sâu, Lâm Hiên có thể tưởng tượng ra lúc đó những người kia nhất định đã dùng dao điên cuồng đâm vào cánh tay tiểu nhị.

Nếu không thì cũng không bị thương nặng như vậy, mặc dù vừa rồi đã dùng một ít thuốc bột để cầm máu, nhưng những chỗ khác vẫn đang rỉ máu.

Lâm Hiên vội vàng lấy ra loại thuốc trị ngoại thương đặc hiệu đó, lại rắc thêm một ít bột lên cánh tay tiểu nhị, máu mới cầm lại, sau đó dùng vải cẩn thận băng bó cánh tay cho anh ta.

Thực ra Lâm Hiên có thể cảm nhận được lúc này tiểu nhị nhất định rất đau, vì anh ta cũng là máu thịt xương da, đặt vào ai mà không đau chứ!

Chương 469

Lâm Hiên trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần xử lý xong vết thương của tiểu nhị, sau này nhất định sẽ nghiêm trị đám ác đồ kia!

Lý Anh Đức ở đó giữ vò rượu, đồng thời phát hiện trên trán tiểu nhị đã lấm tấm mồ hôi, đủ thấy đau đớn đến mức nào, cậu ta dùng tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán tiểu nhị.

Lý Anh Đức nói với tiên sinh: "Tiên sinh, ta thấy trán tiểu nhị bây giờ đau đến toát mồ hôi rồi, không phải là rất đau sao?" Lâm Hiên nói: "Còn phải nói sao?

Đau đến toát mồ hôi, nhất định là rất đau rồi!

Nhưng cậu xem, dù như vậy anh ta vẫn không buông tay, đúng không?" Lý Anh Đức nói: "Đúng vậy, đặc biệt đúng, dù như vậy tiểu nhị vẫn không buông tay, ngược lại ta cảm thấy hai cánh tay anh ta dường như ôm vò rượu càng chặt hơn, có lẽ càng lúc này càng không muốn để vò rượu rơi xuống!" Lâm Hiên cũng phát hiện ra mặc dù bây giờ đã đau đến toát mồ hôi, nhưng hai cánh tay lại càng dùng sức hơn.

Lâm Hiên nghĩ có lẽ trong tiềm thức của tiểu nhị, chỉ có một ý niệm duy nhất là phải bảo vệ vò rượu này!

Cho nên dù bên ngoài đau đớn thế nào cũng vẫn nhớ nhiệm vụ của mình.

Dù sao thì bây giờ Lâm Hiên lại một lần nữa bị tiểu nhị làm cho chấn động.

Lâm Hiên thầm nghĩ đợi lát nữa khi anh ta tỉnh lại, nhất định phải hỏi rõ họ tên và thân thế của tiểu nhị.

Lâm Hiên luôn cảm thấy tiểu nhị này nhất định không đơn giản, nếu không làm sao có thể có nghị lực phi thường như vậy!

Khi ở trong đại doanh, thấy những binh sĩ kia, có người còn không có nghị lực như vậy, ngay cả những tướng quân dày dạn kinh nghiệm sa trường cũng không bằng.

Nếu giao cho những binh sĩ có trách nhiệm trông coi một món đồ thì còn được.

Nếu gặp phải những kẻ không có trách nhiệm, chỉ cần bị thương một chút là lập tức đầu hàng.

Mặc dù nơi đây chỉ là một thị trấn nhỏ, xa kinh đô Đại Đường, nhưng Lâm Hiên cảm thấy nơi đây nhất định có ngọa hổ tàng long.

Giống như hai vị phu nhân đang ngồi ở ghế trên trong phòng riêng trên lầu hai vậy, lúc này đang ngồi đó uống trà, nhìn gia đinh đánh nhau mà không hề động đậy.

Lâm Hiên cảm thấy nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là phải sắp xếp ổn thỏa cho tiểu nhị, chỉ cần anh ta có thể sống sót, giữ được mạng, những chuyện tiếp theo sẽ dễ giải quyết.

Hy vọng tiểu nhị này có thể được cát nhân thiên tướng, qua được cửa ải nguy hiểm này!

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Ta thấy người tốt như tiểu nhị, nhất định có thể thuận lợi qua được cửa ải này!

Chúng ta hãy cùng nhau cổ vũ cho anh ta trong lòng nhé!" Lý Anh Đức ở đó trịnh trọng gật đầu, không nói gì, vì cậu ta cảm thấy lúc này ngàn lời vạn chữ trước mặt tiểu nhị đều trở nên nhạt nhẽo vô lực.

Chỉ có thể trong lòng cầu nguyện cho tiểu nhị thực sự có thể qua được cửa ải nguy hiểm này.

Mặc dù không có Triệu lang trung ở bên cạnh, nhưng có tiên sinh với loại thuốc bột thần kỳ đó.

Lý Anh Đức cảm thấy tiểu nhị nhất định có thể thuận lợi vượt qua, mình và tiên sinh sẽ không dễ dàng từ bỏ anh ta.

Quả nhiên, vết thương của tiểu nhị trong thời gian ngắn đã được khống chế, cậu ta cũng phát hiện hơi thở của tiểu nhị bây giờ dường như đã bình thường.

Lâm Hiên cũng phát hiện mí mắt của tiểu nhị dường như đã nhấc lên, miệng mấp máy như muốn nói gì đó.

Lâm Hiên nghĩ nếu tiểu nhị lúc này nói chuyện, nhất định sẽ động đến vết thương và rất đau.

Lâm Hiên vội vàng nói với tiểu nhị: "Đừng mở miệng nói, trên người ngươi có vết thương, ta đã giúp ngươi khống chế rồi, bây giờ không có nguy hiểm đến tính mạng đâu." "Chỉ cần có ta ở đây, mọi thứ đều an toàn, yên tâm đi!

Thực sự rất cảm ơn ngươi đã bảo vệ vò rượu, nó rất quan trọng với ta." Lâm Hiên sở dĩ nói những lời này với tiểu nhị, là vì anh nghĩ người mà tiểu nhị muốn gặp nhất lúc này hẳn là mình và Lý Anh Đức!

Dù sao thì hai người đã giao vò rượu cho tiểu nhị.

Tiểu nhị lúc đầu ở trong trạng thái hôn mê, chỉ có mí mắt hơi động đậy, một lúc sau phát hiện có thể nhấc mí mắt lên.

Nhìn rõ hai người trước mặt chính là Lâm Hiên và Lý Anh Đức, vừa thấy hai người cuối cùng đã quay lại, cậu ta cảm thấy thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Quan trọng nhất là nghe được những lời Lâm Hiên nói với mình, cảm ơn mình, cậu ta cảm thấy lần này thực sự không phụ sự mệnh.

Nếu lần này không hoàn thành được lời hứa đó, thì thực sự phụ lòng tin tưởng của Lâm Hiên đối với mình.

Mặc dù vừa rồi đám ác đồ đó đã gây thương tích cho mình, nhưng dù thế nào cũng đã đợi được tiên sinh và Lý Anh Đức đến, nếu không thì chết cũng không nhắm mắt.

Lâm Hiên thấy tiểu nhị lúc này dường như đã có chút ý thức, cảm thấy tình hình đã tốt hơn.

Nhưng trong lòng anh ta vẫn ôm chặt vò rượu, cũng không thể để anh ta tiếp tục giữ tư thế này được, thế là Lâm Hiên nói với tiểu nhị: "Ngươi có thể buông tay ra, giao vò rượu cho Lý Anh Đức đi!

Cậu ấy sẽ giúp ngươi giữ vò rượu, nhiệm vụ lần này của ngươi hoàn thành rất tốt, một lần nữa cảm ơn ngươi." Lý Anh Đức cũng ở bên cạnh nói với tiểu nhị: "Ta ở bên cạnh ngươi đây, ta có thể lấy vò rượu xuống được không?" "Nhìn ngươi vừa rồi ôm chặt vò rượu mãi không buông, ta đều không có cách nào giúp ngươi xử lý vết thương." "May mà thủ pháp của tiên sinh rất cao, có thể giúp ngươi xử lý vết thương, nhiệm vụ tiên sinh giao cho ta là ở đây giúp ngươi đỡ lấy vò rượu này." "Bây giờ ngươi cũng đã thấy ta và tiên sinh ở đây, có thể buông tay ra rồi, yên tâm đi, giống như tiên sinh nói, ta sẽ giữ chặt vò rượu này." "Không thể cứ ôm như vậy mãi, sẽ khiến vết thương của ngươi tiếp tục xấu đi." "Vậy máu tiên sinh vừa giúp ngươi cầm lại, nếu vết thương lại chảy máu một lần nữa, thì thực sự không ổn rồi." "Bây giờ ta bắt đầu lấy vò rượu xuống đây, nhất định phải buông tay ra nhé, có nghe hiểu lời ta nói không?

Nếu nghe hiểu thì gật đầu." Tiểu nhị ở bên cạnh nghe những lời này của Lý Anh Đức, đương nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chương 470

Thực ra lúc đầu tiên sinh giao vò rượu vào tay mình, là muốn mình bảo vệ vò rượu, sau đó an toàn giao lại cho Lâm Hiên và Lý Anh Đức.

Bây giờ sứ mệnh của mình đã hoàn thành, đã bảo vệ được vò rượu, và đợi được Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người.

Nếu Lý Anh Đức đã mở lời, thì có gì không yên tâm chứ?

Thế là anh ta gật đầu, Lý Anh Đức thấy tiểu nhị gật đầu, biết rằng tiểu nhị bây giờ có thể nghe rõ lời mình nói.

Thế là cậu ta cẩn thận lấy vò rượu từ tay tiểu nhị ra, sợ lỡ tay sẽ chạm vào vết thương của tiểu nhị.

Lâm Hiên cũng ở đó luôn chú ý đến vết thương trên cánh tay tiểu nhị, cũng rất lo lắng.

Nếu vật nặng này đột nhiên rời đi, sẽ khiến vết thương của tiểu nhị không chịu nổi, nếu xử lý không đúng chỗ sẽ lại chảy máu, lúc đó có lẽ thực sự phiền phức.

May mà lúc này tiểu nhị đã tỉnh táo, cũng biết trên cánh tay mình bị thương rất nặng.

Phải biết rằng vừa rồi đám côn đồ đó thực sự như phát điên, dùng dao trong tay liều mạng đâm vào cánh tay tiểu nhị, cảnh tượng đó thực sự quá máu me, anh ta đã phải chịu đựng quá nhiều.

Bây giờ thấy Lý Anh Đức cẩn thận lấy vò rượu ra, trong lòng anh ta cũng như tảng đá lớn rơi xuống đất, thư giãn.

May mà mọi thứ đều tiến triển rất thuận lợi, không giống như Lâm Hiên vừa lo lắng, khiến vết thương trên cánh tay tiểu nhị bị rách ra một lần nữa.

Lý Anh Đức thấy vết thương của tiểu nhị không chảy máu, liền yên tâm, lúc này đã thành công lấy được vò rượu từ tay tiểu nhị, đặt xuống đất.

Lý Anh Đức biết tiểu nhị vẫn luôn lo lắng cho sự an nguy của vò rượu này, cho nên ở đó nói với tiểu nhị: "Bây giờ yên tâm đi, vò rượu này đã được ta lấy xuống thành công rồi." "Lần này có thể an tâm dưỡng thương rồi, ngươi làm thực sự quá tuyệt, xin được kính trọng ngươi!" Lâm Hiên thấy tiểu nhị đã có chút chuyển biến tốt, tâm trạng cũng tốt lên.

Nhưng bây giờ mặc dù đã tiến hành một số băng bó đơn giản, tiểu nhị hẳn là không có vấn đề gì.

Nhưng nếu không để lang trung khác tiến hành chẩn trị, thì có thể nói tính mạng của tiểu nhị sẽ nguy hiểm đến nơi.

Bây giờ Triệu lang trung đó hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu, thế là Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Ta thấy bây giờ tiểu nhị hẳn là không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cần phải uống một ít thuốc trị ngoại thương." "Bây giờ ta giao cho cậu một nhiệm vụ, mau đến tiệm thuốc trong thị trấn tìm một ít thuốc trị ngoại thương, tốt nhất là có thể sắc thuốc ngay tại tiệm rồi cho tiểu nhị uống." Lâm Hiên bây giờ định để tiểu nhị được cứu chữa kịp thời, cho nên mới để Lý Anh Đức rời đi.

Lâm Hiên vừa mới dặn dò xong Lý Anh Đức, thì phát hiện bên tay trái của mình rõ ràng có một trận gió mạnh thổi qua.

Lâm Hiên cảm thấy người này nhất định không có ý tốt, nếu đoán không sai, nhất định là nhắm vào vò rượu bên cạnh Lý Anh Đức.

Phải biết rằng vừa rồi đám người đó không phải là muốn lấy vò rượu trong tay tiểu nhị sao?

Bây giờ vò rượu này được Lý Anh Đức đặt xuống đất, vậy thì lúc này nhất định sẽ thừa cơ xông vào.

Mặc dù trước đó Lâm Hiên không hiểu, tại sao họ không ra tay với mình và Lý Anh Đức.

Có lẽ vì chiêu vừa rồi, thực sự đã trấn áp được họ.

Nhưng bây giờ thấy mình hơi lơ là một chút, họ lại bắt đầu ra tay, lời dặn dò của Lâm Hiên với Lý Anh Đức có thể nói là vừa dứt.

Lúc này trong lòng anh thực sự vô cùng tức giận!

Không ngờ đám người này thực sự thừa cơ xông vào, xem ra tốc độ ra tay không chậm chút nào.

Lý Anh Đức ở bên cạnh còn không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghe thấy tiên sinh ở đó dặn dò, bảo mình đưa tiểu nhị đi rồi tìm một tiệm thuốc thích hợp để chẩn trị.

Về những lời tiếp theo, khi cậu ta định hỏi tiên sinh, thì thấy tiên sinh từ trong áo lấy ra một cái ná, sau đó thuận tay lấy ra một ít viên châu nhỏ màu đen.

Lý Anh Đức chỉ thấy Lâm Hiên ở đó không thèm nhìn, cứ thế cầm ná nhắm vào hướng tay trái mà bắn đi.

Lý Anh Đức lúc này mới cảm thấy có gì đó không ổn, mới thấy có một người cũng cầm một thanh đại đao đi về phía mình.

Cùng lúc đó Lý Anh Đức cũng thấy viên châu nhỏ màu đen mà Lâm Hiên vừa bắn ra trực tiếp trúng vào người đó, sau đó người đó ngã xuống đất không động đậy.

Lý Anh Đức lập tức đứng đó mắt tròn mắt dẹt, vì đây là lần đầu tiên cậu ta thấy tiên sinh sử dụng loại ná này.

Phải biết rằng lúc nhỏ cậu ta cũng chơi ná, chỉ là sức sát thương

của những chiếc ná đó so với ná của tiên sinh thực sự quá yếu.

Viên châu nhỏ màu đen của tiên sinh, trông cũng như được chế tạo đặc biệt, hoàn toàn khác với những viên sỏi mà cậu ta dùng.

Thực sự không rõ tiên sinh đã luyện được thân thủ này từ khi nào, cũng cảm thấy vô cùng tò mò.

Sau khi hấp thụ kinh nghiệm giáo huấn từ hai lần trước, cậu ta giả vờ như không thấy gì, đừng nói bây giờ tiên sinh lấy ra một cái ná.

Dù có lấy ra một vũ khí lớn hơn, cậu ta cũng có thể giữ được bình tĩnh.

Lâm Hiên cũng là lần đầu tiên sử dụng chiếc ná này, thực ra trước đó anh đã cân nhắc, nhất định sẽ có người tiếp tục ở đây tấn công mình.

Chương 471

Cho nên mới vào hệ thống tìm một loại vũ khí thuận tay, mới tìm được chiếc ná này.

Lấy ra những viên đạn thép màu đen, vì uy lực của đạn bắn ra rất lớn, có thể đánh bất ngờ, công kích không phòng bị.

Khi nghe thấy luồng gió ác đó, anh cảm thấy đã đến lúc phải tung ra vũ khí nhỏ này.

Mặc dù vũ khí này rất không bắt mắt, nhưng Lâm Hiên biết uy lực của nó.

Đừng thấy bây giờ họ dùng đao có vẻ rất sắc bén, nhưng dù sao cũng chỉ là làm bằng sắt, phải biết rằng viên đạn mà mình đang dùng đều là làm bằng thép.

Lâm Hiên khi lấy những viên đạn đó đã cố ý lấy loại có kích thước lớn nhất, kích thước lớn nhất này cũng đồng thời kiểm tra sức tay của Lâm Hiên.

Lâm Hiên cảm thấy lần đầu tiên sử dụng, cảm giác rất tốt.

Về phần động tác khiến Lý Anh Đức kinh ngạc vừa rồi, Lâm Hiên không cần nhìn mà trực tiếp bắn ra.

Đó là vì Lâm Hiên cảm nhận được luồng gió ác đó đến từ đâu, người đó ở hướng nào.

Vì có thể nắm bắt chính xác phương hướng, nên dù không nhìn cũng có thể hạ gục tên ác đồ đó.

Chắc hẳn tên ác đồ đó lúc này đã thổ huyết rồi, chỉ không biết những người khác thấy tình hình này có tiếp tục tấn công mình không?

Về những chuyện tiếp theo, Lâm Hiên tạm thời không cân nhắc.

Vì trước tiên phải sắp xếp cho tiểu nhị.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Vừa rồi ta nói với cậu, cậu nghe thấy chưa?

Bây giờ cậu ôm tiểu nhị đi đi, những chuyện tiếp theo ở đây cứ giao cho ta xử lý." "Đợi cậu sắp xếp ổn thỏa cho tiểu nhị rồi hãy tìm ta, nhớ là phải tìm lang trung giỏi nhất trong thị trấn này." "Nếu không biết lang trung đó ở đâu?

Thì cứ hỏi những người dân khác trong thị trấn." "Tất cả những chuyện còn lại của tiểu nhị đều giao vào tay cậu, hy vọng cậu có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này, hẳn là có thể làm được chứ!" Lý Anh Đức bây giờ đang kinh ngạc trước kỹ thuật dùng ná của tiên sinh, sao lại có thể giỏi như vậy!

Lúc này vẫn chưa hoàn hồn.

Khi nghe Lâm Hiên hỏi như vậy, vội vàng nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh yên tâm đi!

Những chuyện tiếp theo cứ giao cho ta lo, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ lần này." Lý Anh Đức nói xong câu đó, vội vàng ôm tiểu nhị dưới đất đi ra khỏi phòng riêng trên lầu hai.

Vốn dĩ mục tiêu của những người kia là nhắm vào tiểu nhị, lúc này thấy Lý Anh Đức ôm tiểu nhị, những ác đồ khác sao có thể để Lý Anh Đức rời đi chứ.

Thế là có mấy tên ác đồ xông về phía Lý Anh Đức, họ cũng đã thấy một người trong số họ ngã xuống đất, đến giờ vẫn chưa dậy.

Họ cũng không dám khiêu khích nữa, nhưng không có cách nào, chuyện chủ nhân giao phó!

Dù phải trả giá bằng mạng sống cũng phải hoàn thành.

Nếu không khi về cũng không có cách nào giao phó, lúc này, thực sự là biết rõ trên núi có hổ vẫn cứ đi lên.

Lại có một suy nghĩ khác, chiếc ná mà Lâm Hiên sử dụng, thực sự có uy lực mạnh như vậy sao?

Đó chẳng phải chỉ là một chiếc ná bình thường thôi sao?

Giống như ai chưa từng chơi vậy!

Bây giờ có thể coi nó như một loại vũ khí cũng thực sự khiến người ta cảm thấy khó tin, cho nên họ hoàn toàn không coi chiếc ná của Lâm Hiên ra gì.

Về phần người ngã xuống đất kia, có lẽ là công lực không đủ, cho nên mới bị người ta hạ gục.

Về phần mình, họ rất tự tin vào võ công của mình, cảm thấy hoàn toàn có thể né được chiếc ná đó.

Trong lòng họ nghĩ như vậy, nhưng Lâm Hiên ở bên cạnh lại không nghĩ vậy.

Vì lúc này anh hoàn toàn không có gì phải lo ngại, điều cần làm là phải làm rõ mọi chuyện ở đây.

Lâm Hiên đã đạt đến cực điểm của sự phẫn nộ, vì có mấy người lúc này lại không sợ chết mà chặn trước mặt Lý Anh Đức.

Lâm Hiên thực sự không ngờ những người này lại quá đáng như vậy, chẳng lẽ không thấy người nằm trên đất bây giờ vẫn chưa dậy sao?

Hay là họ hoàn toàn đang coi thường mình?

Lâm Hiên cảm thấy những người này thực sự phải cho họ nếm chút mùi vị.

Họ không biết sự lợi hại của mình, hoặc là sẽ tiếp tục được voi đòi tiên.

Chương 472

Lâm Hiên cảm thấy có những người thực sự bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh.

Chỉ cần mình cứng rắn hơn một chút, cho họ nếm chút đau khổ, họ sẽ biết phải lùi bước.

Nhìn họ đánh nhau lâu như vậy, bây giờ vẫn chưa phân thắng bại, khiến Lâm Hiên thực sự cảm thấy không thể nhẫn nhịn được nữa.

Lâm Hiên bình thường tính tình khá ôn hòa, ngay cả khi chỉ huy ngàn vạn quân mã, cũng không phẫn nộ như bây giờ.

Vì họ thực sự đã chạm đến giới hạn của Lâm Hiên, nhìn dáng vẻ không sợ chết của từng người, thực sự là bình thường đã quen thói kiêu ngạo hống hách.

Đã đến nước này rồi, tại sao phải nương tay chứ?

Huống hồ mình đã cho họ cơ hội, ai bảo họ không biết trân trọng cơ hội đó.

Thế là Lâm Hiên từ trong áo lấy ra chiếc ná, sau đó lại lấy ra viên đạn, nhắm vào tên ác đồ đang cầm đại đao định chém về phía tiểu nhị ở phía trước.

Vì Lâm Hiên phát hiện ra người đó, lúc này đang dùng ánh mắt vô cùng kiêu ngạo nhìn tiểu nhị, ở đó lớn tiếng quát mắng tiểu nhị.

"Thứ chó má ăn cây táo rào cây sung, ngày thường Lưu chưởng quỹ đối xử với ngươi thế nào." "Lại dám lúc này hướng về người ngoài, cùng người khác bắt nạt người nhà, ta phải dạy dỗ ngươi một trận!" Khi những lời tiếp theo sắp nói ra.

Chỉ thấy có một vật tròn tròn bay về phía mệnh môn của hắn.

Khi hắn phát hiện ra thì đã không kịp, vừa vặn trúng ngay giữa trán, tên ác đồ đó lập tức ngã xuống đất.

Ngay giữa trán hắn, vừa vặn bị thủng một lỗ, máu chảy không ngừng.

Những người khác thấy dáng vẻ của tên ác đồ này thực sự sợ hãi.

"Mau ôm tiểu nhị rời khỏi đây đi, những chuyện tiếp theo giao cho ta!" "Nhất định phải nhớ dùng toàn bộ sức lực cứu chữa cho tiểu nhị, mạng của tiểu nhị trông cậy vào cậu đó!" Lúc này Lý Anh Đức cũng khá kinh ngạc, không ngờ tiên sinh trông nho nhã lại có thể ra tay với những người này.

Cậu ta cũng quay người nhìn tên ác độc đang ngã trong vũng máu, giữa trán hắn thực sự bị thủng một lỗ, bây giờ máu chảy không ngừng!

Cảnh tượng thực sự khá máu me, nhưng Lý Anh Đức cảm thấy những người như vậy thực sự tội đáng đời!

Không nên ở đây ỷ thế bắt nạt người khác, phải biết rằng tiểu nhị đó chỉ là một nhân viên bình thường trong quán trà, có gây sự với ai đâu.

Chẳng qua là tiểu nhị đứng về phía Lâm Hiên mà thôi, lại đối xử với người ta như vậy, quả thực quá đáng, tiên sinh dạy dỗ thực sự quá tốt!

Huống hồ trước đó Lưu chưởng quỹ kia làm ăn thực sự không đàng hoàng, lại dám lấy hàng giả lừa người!

Ở đó lại không thừa nhận, tiểu nhị làm vậy thực sự không sai, vì anh ta đã đứng về phía chính nghĩa, không cùng đám người này thông đồng làm bậy.

Vì tiểu nhị không đứng cùng một phe với họ, cho nên mới chuốc

lấy họa sát thân, may mà tiểu nhị cát nhân tự có thiên tướng, có nhiều người giúp đỡ.

Nếu không thì lúc này tiểu nhị thực sự sẽ ngã trong vũng máu, lúc đó thực sự để cho những kẻ ác này được như ý.

Lý Anh Đức lúc này cảm thấy tiên sinh thực sự nên làm như vậy, thực sự quá hả giận, nên để cho những kẻ ác này nhận quả báo.

Lý Anh Đức biết tiên sinh rất lo lắng cho sự an nguy của tiểu nhị, cho nên mới ở đó dặn dò, thế là Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh yên tâm đi!

Ta nhất định sẽ cố gắng hết sức để giúp tiểu nhị, mọi chuyện ở đây đều giao cho người, người phải chú ý an toàn nhé!" Lúc này Lý Anh Đức thực sự có chút lo lắng cho Lâm Hiên, dù sao thì ngày thường tướng quân đều ngồi trong đại trướng chỉ huy ngàn vạn quân mã, những chuyện như vậy căn bản không cần tiên sinh ra tay.

Lần này tiên sinh ra tay, thực sự là vì bên cạnh không có ai, nếu có thể có thêm một hai người thì có lẽ cũng không cần tiên sinh ra tay.

Những người này cũng thực sự quá không có mắt, lại có thể ép tiên sinh đến mức phải ra tay!

Cũng đủ thấy tiên sinh đối với những người này thực sự không thể nhẫn nhịn được nữa, nếu không với tính cách của tiên sinh, không phải vạn bất đắc dĩ, sẽ không dễ dàng ra tay.

Lý Anh Đức nghĩ nếu lúc về có thể mang theo một võ tướng thì thực sự quá tốt, như vậy an toàn của tiên sinh cũng được đảm bảo, dù sao thì lúc quyết định ra ngoài, căn bản không có nhiều chuyện như vậy, cũng không ngờ chỉ một thị trấn nhỏ lại có người thân thủ như vậy.

Sớm biết vậy thì thực sự nên mang theo thêm một người để giúp

đỡ, để tiên sinh ra tay, Lý Anh Đức trong lòng rất không thoải mái.

Mặc dù biết tiên sinh võ công cao cường, đối phó với những người này hoàn toàn không thành vấn đề, những trang bị của tiên sinh lại càng là những thứ chưa từng nghe thấy, khi tấn công quả thực dễ như trở bàn tay.

Nhưng Lý Anh Đức cảm thấy tiên sinh phải tốn một chút thể lực, thực sự không nỡ!

Lâm Hiên nghe xong lời Lý Anh Đức nói liền yên tâm, vì trước đó đã dặn dò Lý Anh Đức nhiều lần, tin rằng Lý Anh Đức hẳn là có thể phân biệt được nặng nhẹ.

Anh cũng nghe thấy lời dặn dò của Lý Anh Đức, cũng biết lúc này Lý Anh Đức thực sự rất lo lắng cho sự an nguy của mình.

Phải biết rằng khi ở đại doanh, Lâm Hiên thực sự rất ít khi ra tay, thực ra cho đến nay các tướng quân cũng không biết thân thủ của Lâm Hiên rốt cuộc thế nào.

Bây giờ hoàn cảnh ép buộc, khiến Lâm Hiên không thể không ra tay, nếu Lâm Hiên không ra tay nữa, e rằng người bị thương không chỉ có một mình tiểu nhị!

Chương 473

Nhìn dáng vẻ hung hăng đó, e rằng cũng muốn làm bị thương mình và Lý Anh Đức.

Lâm Hiên không biết thế lực đứng sau họ là ai, lại dám cho họ lá gan lớn như vậy!

Trông họ có vẻ không hề sợ hãi.

Nếu người ngã trong vũng máu không phải là đồng bọn của họ, mà là tiểu nhị hoặc là mình và Lý Anh Đức.

Vậy thì họ sẽ không có biểu cảm kinh hãi, mà là biểu cảm đắc ý dương dương rồi.

Lâm Hiên cảm thấy dưới ánh mặt trời ban ngày, những hung đồ này dám cầm dao hành hung ở đây thực sự quá coi thường vương pháp.

Nếu đem chuyện này tâu lên triều đình, thì chắc chắn thị trấn này sẽ nổi danh khắp nơi nhỉ?

Lúc đó mọi người cũng đều biết ở biên cảnh có một thị trấn nhỏ tên là Cư An!

Lâm Hiên thấy những ác đồ khác, thấy đồng bọn ngã trong vũng máu, lập tức không dám tiến lên.

Có mấy kẻ gan lớn theo bản năng muốn chặn trước mặt Lý Anh Đức, hung hăng nói với Lý Anh Đức.

“Bây giờ đừng hòng mang tiểu nhị đi!

Đừng tưởng người của ngươi ở đó làm bị thương người của ta, nhưng nợ máu phải trả bằng máu, ta nhất định sẽ khiến các ngươi

phải trả giá!" "Dù sao các ngươi chỉ có hai người, ta lại có nhiều người như vậy, muốn bắt các ngươi, thực sự quá dễ dàng!" Lâm Hiên và Lý Anh Đức đều không ngờ lại có người lúc này.

Muốn chặn đường đi của mình!

Rõ ràng vừa rồi người ngã xuống đất chết đi không làm họ chấn động sao?

Lâm Hiên đều cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ họ đều sống những ngày liếm máu trên lưỡi đao sao?

Coi mạng người không ra gì sao?

Nếu là như vậy thì thực sự nên tiếp tục điều tra sâu hơn, mặc dù chỉ là một số gia đinh có vẻ bình thường!

Nhưng Lâm Hiên cảm thấy dưới gầm trời này, đâu đâu cũng là đất của vua, dù phía sau có bối cảnh mạnh mẽ, thì cũng nên chịu sự trừng phạt đáng có.

Lâm Hiên trong lòng có chút cạn lời, có lẽ thực sự giống như tên ác đồ đó nói, bắt nạt người cô thế yếu đuối!

Nếu biết như vậy thì thực sự lúc ra ngoài nên mang theo thêm vài người!

Cho họ nếm chút mùi vị!

Xem xem rốt cuộc là người của họ đông hay người của Lâm Hiên đông!

Lý Anh Đức nghe tên ác đồ nói vậy, lập tức tỏ ra vô cùng cạn lời, ở đó nói với tên ác đồ.

"Ta nói cho ngươi biết, chó tốt không cản đường!

Bây giờ dám cản đường ta, thì đừng trách ta không khách khí!

Tốt nhất đừng ở đây bắt nạt người quá đáng!" "Đừng thấy bây giờ trong tay ta đang ôm một người, nhưng muốn đối phó với các ngươi thì không thành vấn đề!" Lý Anh Đức khi nói ra đoạn thoại này thực sự rất có khí thế, mỗi một câu nói ra, thực sự như búa lớn đập vào lòng người.

Tên ác đồ đó ở đó run rẩy, con dao trong tay cũng run lẩy bẩy.

Lý Anh Đức lúc này đang vội vàng muốn đi ra ngoài, nhưng cậu ta biết phải đối mặt và xử lý những vấn đề này thế nào, không thể để tiên sinh ở đó một mình đối phó.

Giống như bây giờ, dù đang ôm tiểu nhị nhưng muốn đối phó với những người này, thực sự không thành vấn đề!

Quyền cước của cậu ta cũng có chút công phu, vì trước khi xuất chinh không chỉ biết chữ mà phụ thân còn mời cho cậu ta một số thầy dạy võ công.

Ở trong nhà dạy cậu ta một số chiêu thức đơn giản, thực ra Lý Anh Đức cũng đã âm thầm luyện tập chăm chỉ, các thầy đều khen công phu cơ bản của cậu ta khá tốt.

Cho nên muốn đối phó với những người này, chỉ cần một cú đá là có thể thu thập được.

Chỉ là vì vừa rồi tiên sinh ở đó dặn dò, nhất định phải chăm sóc tốt cho sự an nguy của tiểu nhị, cho nên Lý Anh Đức bây giờ rất lo lắng nếu mình ra tay, lỡ không cẩn thận lại làm bị thương tiểu nhị thì sao?

Cho nên mới ở đó tỏ ra có chút rụt rè, bây giờ thấy những người này đều ép tiên sinh phải ra tay, cậu ta có thể tiếp tục ngồi yên không quan tâm sao?

Đáp án đương nhiên là không!

Lý Anh Đức hiểu rằng những người này cần phải bị dạy dỗ, nếu

tiếp tục để họ kiêu ngạo như vậy, không chừng cũng sẽ xử lý luôn cả mình và tiên sinh.

Cho nên Lý Anh Đức thực sự đã tức giận, mới ở đó lớn tiếng quát mắng ác đồ!

Chương 474

Tên ác đồ đó dường như thực sự đang giả vờ ở đó, thế là Lý Anh Đức ở đó tiếp tục nói với tên ác đồ.

"Nói thật cho các ngươi biết, ta và tiên sinh hai người có thể một mình một ngựa đến đây, chúng ta không phải người thường!" "Các ngươi ở đây ỷ đông người muốn bắt nạt chúng ta, nói cho các ngươi biết, không có cửa đâu!" "Nếu bây giờ không nghe khuyên mà tiếp tục làm tới, thì đừng trách tiên sinh của ta ra tay, vừa rồi ra tay đó chỉ là tiểu thí ngưu đao thôi!" "Nếu thực sự làm tiên sinh của ta nổi giận, hậu quả thực sự khiến các ngươi gánh không nổi!" Câu nói cuối cùng của Lý Anh Đức vừa dứt, chân tên ác đồ đó mềm nhũn, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất khiến Lý Anh Đức giật nảy mình!

Không ngờ tên ác đồ này lại có màn thao tác như vậy, cũng chuyển biến quá nhanh!

Lý Anh Đức nhớ rõ, vừa rồi tên ác đồ này còn ở đó lớn tiếng khoác lác!

Không ngờ chỉ trong vài giây, lại quỳ xuống đất như vậy khiến người ta có chút không hiểu đầu cua tai nheo!

Lý Anh Đức lúc này theo bản năng ôm tiểu nhị lùi về sau rồi quay người lại nói với Lâm Hiên.

"Tiên sinh, sao hắn lại quỳ xuống đất vậy?

Chuyện gì thế này?

Ta nên đi vòng qua hay là đợi một lát rồi đi?" Lâm Hiên vừa rồi cũng nghe thấy, Lý Anh Đức ở đó nói chuyện với tên ác đồ!

Vì sau khi trải qua màn dùng ná của Lâm Hiên vừa rồi, tất cả mọi

người đều đã im lặng.

Đều ở đó nhìn về phía Lâm Hiên và Lý Anh Đức.

Lâm Hiên vốn định giúp Lý Anh Đức, vì tên ác đồ đó lại dám chặn trước mặt như vậy.

Anh cũng phát hiện ra lúc này Lý Anh Đức không những không rụt rè.

Ngược lại còn ở đó bình tĩnh đối phó, cho nên Lâm Hiên đã để lại cơ hội này cho Lý Anh Đức.

Anh cũng nghe thấy những lời mà Lý Anh Đức nói ở đó.

Cảm thấy Lý Anh Đức như vậy thực sự rất có khí thế!

Rất có phong độ!

Xem ra thực sự giống như câu nói "tướng mạnh dưới tay không có lính yếu"!

Lâm Hiên lại thấy tên ác đồ vừa rồi còn ở đó nói lời ngông cuồng!

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi lại quỳ xuống đất!

Thì ra hắn đang cố gồng mình, Lâm Hiên cũng cảm thấy cạn lời.

Lâm Hiên nghe thấy lời Lý Anh Đức nói với mình, liền nói với Lý Anh Đức: "Lý Anh Đức, đoạn thoại vừa rồi của cậu nói thực sự quá hay, tiên sinh vỗ tay cho cậu!" "Cậu cũng thấy rồi đó, bây giờ tất cả mọi người đều đang nhìn hai chúng ta." "Nếu lúc này không cho họ nếm chút mùi vị, thực sự là họ coi thường chúng ta rồi." "Con người đi ra ngoài, nếu không có chút thân thủ, thì thực sự khó đi lại." "Đã đến lúc phải cho họ thấy sự lợi hại của chúng ta, ta thấy làm như vậy thực sự không sai!" "Vết thương của tiểu nhị bây giờ hẳn là không có vấn đề gì, bây giờ cậu có thể ôm tiểu nhị rời khỏi đây rồi." "Những chuyện tiếp theo, vẫn là câu nói đó, cứ giao cho ta xử lý!" Lý Anh

Đức vừa nghe tiên sinh bảo mình tiếp tục rời đi, vậy thì còn ở đây chờ gì nữa?

Mau chóng rời đi thôi, vì cậu ta cũng biết tâm trạng của tiên sinh cũng giống mình.

Đó là đều hy vọng mau chóng để vết thương của tiểu nhị được cứu chữa kịp thời, để anh ta chuyển nguy thành an.

Như vậy trong lòng mọi người mới tốt, thế là cậu ta định ôm tiểu nhị rời khỏi đây.

Nhưng nào ngờ vừa định rời đi.

Tên ác đồ vừa quỳ trên đất lại dùng tay ôm lấy chân cậu ta.

Ở đó vừa khóc lóc vừa kể lể.

"Vị tráng sĩ à, ngài ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với đám hạ nhân chúng tôi!" "Ngài cũng biết tôi cũng không muốn nhắm vào ngài, chỉ là chủ nhân của tôi ở đó đã ra lệnh." "Bảo tôi phải lấy được tay của tiểu nhị!" "Tôi ở đây không đánh nhau với ngài, lúc tôi về." "Chủ nhân sau lưng tôi cũng không tha cho tôi đâu, thực sự phải cứu tôi với!" "Đám hạ nhân chúng tôi thực sự không dễ dàng gì, tôi trên có già dưới có trẻ." "Bây giờ lại xảy ra án mạng như vậy, phải biết rằng lúc xuất phát." "Chỉ nói là chỉ cần lấy được tay của tiểu nhị là được rồi, không hề nói sẽ có người mất mạng." "Nhưng không ngờ người của tôi lại ngã xuống đất!" "Tôi nào biết hai người một mình một ngựa, lại lợi hại như vậy!" "Tôi cũng không ngờ sau lưng tiểu nhị lại có người làm chỗ dựa!" "Nếu sớm biết như vậy, dù có đánh chết tôi, tôi cũng không đến đâu!" "Hôm nay tôi mà có mệnh hệ gì, thì người già trong nhà tôi phải làm sao đây?" "Thì những ngày sau này của tôi phải làm sao đây?

Tôi không tranh vũng nước đục này nữa!" "Tôi cũng muốn giống như tiểu nhị, tìm được một chủ nhân tốt!" "Thực ra lúc tôi ra tay, đối

xử với tiểu nhị như vậy, trong lòng tôi cũng không nỡ đâu!" "Không biết tiểu nhị đó anh dũng đến mức nào!

Ôm chặt vò rượu đó không buông!" "Mặc dù tôi cũng không nỡ ra tay với anh ta, nhưng mệnh lệnh của chủ nhân đã phân phó!" "Tôi dù không nỡ, cũng phải hoàn thành, tôi chỉ ở đó nhẹ nhàng đâm một nhát, thấy anh ta không buông tay tôi đã từ bỏ." "Những người khác ở đó liều mạng đâm, thực sự không có chút quan hệ nào với tôi cả." Lý Anh Đức vừa nghe người quỳ dưới đất nói những lời như vậy càng thêm tức giận, thực sự không muốn nhìn thấy loại người nhu nhược này!

Lại dám vì sự an nguy của mình mà bán đứng người khác!

Nghe ý tứ trong lời nói, thì hắn ta hoàn toàn không tham gia vào chuyện này!

Nếu là vậy thì lời nói của người này thực sự có rất nhiều chỗ không đáng tin.

Xem ra người này thực sự là cỏ đầu tường, gió chiều nào theo chiều ấy, ngày thường Lý Anh Đức ghét nhất loại người này!

Chỉ nhìn thấy hắn ta quỳ ở đó khóc lóc kể lể mọi chuyện, Lý Anh Đức có chút không chịu nổi!

Thực sự không nhịn được nữa, cậu ta trừng mắt rồi dùng chân đá một cái, trực tiếp đá bay người này ra ngoài.

Chương 475

Tên ác đồ này vốn định ở đó nói thêm vài câu nữa!

Nhưng không ngờ Lý Anh Đức trông có vẻ yếu ớt lại có thể đá bay mình một cước, cảm thấy có rất nhiều lời chưa kịp nói ra!

Cậu ta cảm thấy Lý Anh Đức trông có vẻ là người dễ nói chuyện, hẳn là có thể nghe lọt tai, cho mình một con đường sống.

Nhưng không ngờ một cước của Lý Anh Đức lại dùng lực đến vậy.

Vì bây giờ họ đang ở trong phòng riêng trên lầu hai, Lý Anh Đức một cước trực tiếp đá hắn ta lên cầu thang gỗ thông xuống lầu một.

Khi tên ác đồ bị đá lên cầu thang, vốn định vịn vào bậc thang để đứng dậy.

Nhưng căn bản không có cơ hội đứng dậy, trực tiếp thuận theo cầu thang như một quả bóng lăn xuống đất ở lầu một.

Những người bên cạnh thấy thân thủ của Lý Anh Đức như vậy đều kinh ngạc đến ngây người!

Thực sự không ngờ, Lý Anh Đức này lại có sức lực lớn như vậy, nhìn dáng vẻ của cậu ta, hoàn toàn không giống.

Trong số họ có người đầu óc nhanh nhạy, quay đầu lại nhìn Lâm Hiên.

Vì Lâm Hiên cho người ta cảm giác cũng không giống người có thân thủ, nhưng người ta lại có thể ở đó sử dụng ná.

Có thể bắn ra sức mạnh lớn như vậy.

Chứng minh câu nói "tướng mạnh dưới tay không có lính yếu"!

Xem ra họ đã bị vẻ ngoài của hai người này mê hoặc, cứ tưởng họ đều là thư sinh.

Thực tế người ta là những người sâu không lường được, xem ra võ công của họ còn vượt xa mình!

Những người khác lúc này cuối cùng cũng tỉnh ngộ, không còn ngốc nghếch tiếp tục xông lên, thực sự đứng đó không động đậy.

Vì mỗi người đều không dám động đậy, chân họ đều đã mềm nhũn, người ngã trên đất sớm đã tắt thở.

Người không phục ở đó lúc này cũng bị đá xuống lầu, nào còn sức lực tiếp tục tiến lên!

Lúc này dường như mọi thứ đều bị nhấn nút tạm dừng, đều dừng lại tại chỗ không động đậy.

Lý Anh Đức chỉ với một cú đá mà lại thật sự đá bay người ta.

Phải biết rằng, bình thường sức chân của cậu ta tuy cũng có chút lực, nhưng tuyệt đối không lớn đến mức này.

Xem ra cú đá vừa rồi đã thật sự ép ra toàn bộ tiềm lực của cậu ta!

Lý Anh Đức cảm thấy chuyến đi này thật không uổng!

Để cậu ta biết được uy lực của mình lại mạnh mẽ đến thế, thảo nào bình thường tiên sinh cứ luôn nghiêm khắc dạy dỗ.

Cậu ta vui đến mức có chút đắc ý quên mình, suýt nữa là ném cả gã tiểu nhị trên tay xuống đất, Lâm Hiên thấy vậy vội vàng hét lên: "Cậu nhất định phải chú ý gã tiểu nhị, đừng ném cậu ta xuống đất đấy!

Nếu không ta sẽ hỏi tội cậu!

Hiểu chưa?" Lý Anh Đức cũng ý thức được mình vừa rồi có chút bất cẩn, nghe Lâm Hiên nói vậy liền vội vàng ôm chặt gã tiểu nhị, rồi

nói với tiên sinh: “Tiên sinh, con biết phải làm gì rồi.

Con sẽ ôm chặt gã tiểu nhị, ngài cứ yên tâm!” “Tiên sinh, con vui quá!

Chiêu ngài dạy con đã dùng được rồi, vừa rồi con thấy mình dùng chiêu kiên suất đó trông oai phong cực kỳ!” “Bây giờ con cũng đã dùng được chiêu Lâm môn nhất cước, con thấy lực chân của mình cũng khá ổn, tuy vẫn còn kém ngài một chút!” “Nhưng con thấy mình vẫn còn không gian tiến bộ, phải không tiên sinh?” Lý Anh Đức làm vậy là có dụng ý.

Cậu ta biết lúc này đã dọa được đám người kia, nhưng cảm thấy vẫn chưa đủ.

Cậu ta muốn dọa cho chúng hoàn toàn không dám ra tay nữa, tuy vừa rồi đã ra một đòn phủ đầu.

Nhưng cậu ta nghĩ lát nữa mình phải rời khỏi đây, chỉ còn tiên sinh ở lại, nên mới cố ý hét lớn với tiên sinh như vậy.

Cậu ta cũng cảm thấy làm như vậy là đúng, nên quy hết công lao cho tiên sinh, dù sao cũng là tiên sinh đã chỉ bảo cho mình.

Nếu không có những chỉ dẫn của tiên sinh trong đại doanh, e rằng Lý Anh Đức lúc này thật sự không thể phát huy được uy lực như vậy.

Có một điều là tâm trạng của Lý Anh Đức hiện tại thật sự rất tốt, dù tình hình có chút không mấy lạc quan, nhưng dù sao đám người kia bây giờ cũng không dám tấn công nữa!

Tất cả đều đang đứng đó nhìn chằm chằm, lúc này cũng không còn ai dám cản đường cậu ta nữa.

Lúc sắp đi, cậu ta có chút không yên tâm về tiên sinh, nên mới lớn tiếng nói chuyện với anh như vậy.

Chương 476

Lâm Hiên nghe Lý Anh Đức nói vậy, tâm trạng cũng không tốt lên được.

Đối với chút tâm tư đó của Lý Anh Đức, trong lòng anh sao có thể không đoán ra.

Lâm Hiên biết dụng ý của Lý Anh Đức khi hét lên như vậy là gì.

Anh biết Lý Anh Đức thật sự rất lo lắng, sợ anh ở lại đây một mình không đối phó được.

Cho nên cậu ta mới lớn tiếng hét lên như vậy, mới lớn tiếng quy công lao cho anh.

Lâm Hiên tự nhận thấy mình thật sự không dạy Lý Anh Đức được bao nhiêu công phu, dù sao cũng không có thời gian để dạy, hơn nữa những gì anh dùng đều là những kỹ thuật cận chiến, cầm nã của thời hiện đại.

Thứ công phu mà Lâm Hiên dùng thật ra không thể gọi là công phu được.

Phải biết rằng ở thời cổ đại, người có năng lực thật sự quá nhiều, chút công phu quèn của anh thật sự không đáng để nhắc đến, bình thường Lâm Hiên cũng sẽ không dễ dàng ra tay.

Nhưng anh không ngờ Lý Anh Đức lại có thể dựa vào nền tảng võ công vô cùng vững chắc của mình mà luyện cú Lâm môn nhất cước đến mức thuần thục như vậy, quả thật ngoài dự liệu của anh.

Lâm Hiên cũng chú ý thấy lúc này, tất cả mọi người đều đang tập trung vào anh.

Tuy biết Lý Anh Đức lo lắng, nhưng anh cảm thấy mình có thể

giải quyết ổn thỏa mọi chuyện ở đây.

Nếu chúng còn không dừng tay, vậy thì hôm nay Lâm Hiên thật sự có thể sẽ phải đại khai sát giới!

Đối với anh mà nói, cảnh tượng như vậy có gì mà chưa thấy qua!

Dù tình hình bây giờ là thế, anh vẫn cảm thấy mình hoàn toàn có thể ứng phó.

Đừng thấy bây giờ đã có người chết, nhưng đó là do chúng làm sai, ép anh phải ra tay, bất đắc dĩ anh mới phải làm vậy.

Chỗ thái dương của tên đó cũng có một lỗ thủng có thể nói rõ mọi chuyện.

Lâm Hiên có một suy nghĩ, liệu đám người này có dám đem chuyện này báo lên triều đình không?

Nếu chúng giải quyết chuyện này một cách riêng tư, vậy chứng tỏ thế lực đứng sau chúng thật sự không thể xem thường.

Nếu chúng dám báo cáo chuyện này lên triều đình, vậy có lẽ trong triều đình cũng có người của chúng.

Tóm lại, lúc này Lâm Hiên thật sự đang tập trung mọi sự chú ý vào thế lực đứng sau.

Lâm Hiên cảm thấy con cá lớn này đã chờ đợi quá lâu rồi, đã đến lúc phải lộ diện rồi chứ!

Tình tiết đặc sắc hẳn là ở phía sau, còn những kẻ vai phụ bên dưới, chẳng phải đã đến lúc màn kịch của chúng nên bắt đầu rồi sao?

Lâm Hiên cho rằng bây giờ chỉ cần đuổi Lý Anh Đức và gã tiểu nhị đi, vậy là không còn nỗi lo về sau.

Có lẽ để Lý Anh Đức lúc này ra ngoài cũng là một sự sắp xếp không tồi.

Lâm Hiên đột nhiên nghĩ đến việc đám người kia vừa rồi ỷ đông hiếp yếu.

Chẳng phải điều đó cũng cho anh một gợi ý hay sao?

Nếu Lý Anh Đức có thể nhân lúc này đột phá vòng vây ra ngoài, trở về đại doanh gọi thêm vài người cứu viện thì đó sẽ là một sự trợ giúp lớn.

Bọn chúng không phải thích ỷ đông hiếp yếu sao?

Lâm Hiên thiếu người à?

Lâm Hiên thấy đương nhiên là không!

Lúc này Lâm Hiên lại không thể nói rõ yêu cầu này với Lý Anh Đức.

Thế là anh nói với cậu ta: "Được rồi, ta biết tâm trạng của cậu bây giờ rất tốt, ta cũng thấy chiêu cậu vừa dùng quả thật rất khá." "Quả thật vượt ngoài dự liệu của tiên sinh!

Những ngày tới nhất định phải tiếp tục cố gắng nhé, bây giờ cậu hãy hộ tống gã tiểu nhị ra ngoài cho thành công đi!" "Nếu bên ngoài mọi việc thuận lợi, gã tiểu nhị cũng đã được thu xếp ổn thỏa." "Vậy thì cậu về phủ chúng ta trước, gọi cả Trương quản gia đến đây, bảo ông ấy giúp xử lý một vài việc." "Nếu có thể thì gọi luôn cả Tôn quản gia đến, bên này của chúng ta đang thiếu người!" Lý Anh Đức vừa nghe Lâm Hiên nói vậy liền lập tức hiểu ra ý của anh.

Trương quản gia và Tôn quản gia kia chẳng phải chính là Trương thống lĩnh và Tôn thống lĩnh hay sao?

Quả thật đúng ý của Lý Anh Đức!

Cậu ta biết tiên sinh sắp xếp mình ra ngoài là có dụng ý!

Một mặt, tiên sinh muốn gã tiểu nhị được cứu chữa, mặt khác,

tiên sinh còn có sự sắp xếp cao hơn.

Chương 477

Là bảo cậu ta ra ngoài gọi cứu viện!

Đúng là như vậy!

Tuy lần này ra ngoài là lén lút.

Nhưng không ngờ tình hình ở đây lại phức tạp đến thế.

Trong thời gian ngắn, hai người họ không thể thoát ra được.

Nếu gọi được Trương thống lĩnh và Tôn thống lĩnh đến, đối với họ quả thật như hổ thêm cánh, xem chúng còn dám ỷ đông hiếp yếu ở đây không?

Lý Anh Đức không ngờ tiên sinh lại có kế hoạch chu toàn đến vậy.

Hiểu ra chuyện, cậu ta liền nói với tiên sinh: "Những lời tiên sinh dặn dò, con đều đã biết, con biết phải làm thế nào rồi." "Ngài yên tâm đi, con sẽ gọi cả Trương quản gia và Tôn quản gia đến!" Lâm Hiên biết Lý Anh Đức có khả năng phản ứng rất nhanh, có thể hiểu được ý của mình.

Đúng là anh vừa mới nghĩ đến việc gọi Trương thống lĩnh và Tôn thống lĩnh đến đây, làm trợ thủ đắc lực cho mình.

Để tránh lúc người đông việc rối, một mình anh phân thân không xuể.

Trước đó, Lâm Hiên đã nói chuyện với Chu chưởng quỹ về việc thành lập một đội cứu hỏa.

Anh cũng chưa quên chuyện này, còn việc trở về đại doanh đó là chuyện sớm muộn.

Lý Anh Đức đã hiểu được ý của tiên sinh, cậu ta biết lúc này

không thể nói thẳng ra dụng ý cuối cùng của tiên sinh.

Bây giờ cũng không phải lúc để làm rõ thân phận, nếu nói ra, có thể sẽ bại lộ mục tiêu của họ.

Tuy trong lòng mọi người đều rất rõ ràng, ở nơi này họ có thể là quan lớn, nhưng núi cao còn có núi cao hơn.

Ai biết được ở nơi biên cương này lại có hoàng thân quốc thích nào chứ?

Nếu là vậy, thật sự sẽ mang đến phiền phức không nhỏ.

Cho nên cậu ta không nói thẳng ra, lúc sắp đi, cậu ta lớn tiếng nói với tiên sinh: "Tiên sinh yên tâm đi, con nhất định có thể làm được, ngài ở đây cũng nhất định phải hết sức cẩn thận nhé!" "Đợi con sắp xếp xong cho gã tiểu nhị, con sẽ về phủ chúng ta, ngài nhất định phải tự chăm sóc tốt bản thân!" Lâm Hiên biết Lý Anh Đức có thể hiểu được dụng ý của mình.

Anh biết Lý Anh Đức thật sự đã trưởng thành rồi!

Vừa rồi Lý Anh Đức có nhắc đến việc sau khi sắp xếp cho gã tiểu nhị xong sẽ về phủ.

Đó cũng là nghe theo ý của anh, là về đại doanh gọi cứu viện.

Lâm Hiên cảm thấy trí thông minh của Lý Anh Đức cũng khá đấy chứ?

Thật là đứa trẻ này có thể dạy dỗ!

Đã hiểu được ý của anh thì tốt, Lâm Hiên cũng yên tâm rồi.

Bây giờ điều anh lo lắng nhất không phải là tình cảnh của mình ra sao.

Nói thật, Lâm Hiên thật sự không để đám người này vào mắt.

Ngay cả thế lực đứng sau chúng, anh cũng cảm thấy chẳng là gì, dù sao mối quan hệ của anh với Hoàng đế cũng không phải tầm thường!

Có nhạc phụ và phu nhân ở kinh đô cầm trịch, mặc kệ nước ở đây có đục đến đâu, anh cũng thật sự muốn khuấy lên một phen.

Tục ngữ nói rất hay, đục nước béo cò mà, biết đâu ở đây thật sự sẽ có thu hoạch bất ngờ, bắt được một con cá lớn thì sao!

Lý Anh Đức cuối cùng dặn dò, anh cũng biết, là do Lý Anh Đức quá quan tâm đến anh.

Cho nên mới liên tục dặn dò anh phải bảo vệ bản thân thật tốt, Lâm Hiên cảm thấy con người thật sự cần có sự rèn luyện.

Giống như trước đây, Lý Anh Đức là một người ích kỷ biết bao!

Cậu ta thường than thở rằng mình không nơi nương tựa trên cõi đời này.

Thậm chí còn cảm thấy sống cũng chẳng quan trọng, nhưng bây giờ anh lại thấy Lý Anh Đức thật sự đã trưởng thành.

Cậu ta đã biết quan tâm người khác, phải để chị gái của Lý Anh Đức biết rằng, em trai của cô ấy giờ đây đã trưởng thành vượt bậc, nhất định cô ấy sẽ rất cảm kích.

Nghĩ đến đây, Lâm Hiên thật sự cảm thấy đã có một thời gian không gặp các phu nhân của mình, thật sự rất nhớ!

Không biết tấu chương gửi đi hôm qua, lúc đến tay các phu nhân sẽ có cảm nhận thế nào?

Chương 478

Tuy tấu chương đã được ngựa nhanh đưa về kinh đô từ hôm qua, nhưng Lâm Hiên vẫn cảm thấy quá chậm!

Nếu có thể liên lạc với các phu nhân bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu thì tốt biết bao!

Lúc này Lâm Hiên thật sự vô cùng nhớ nhung thời hiện đại.

Bởi vì ở thời hiện đại, phương tiện liên lạc phát triển như vậy, có thể gặp mặt video, thật bất đắc dĩ ở thời cổ đại xe ngựa thật chậm.

Dựa vào thư từ để gửi gắm nỗi nhớ, Lâm Hiên cảm thấy bây giờ mình nghĩ những chuyện này thật có chút thừa thãi.

Thế là anh đứng đó nhìn Lý Anh Đức ôm gã tiểu nhị đi xa dần, những người khác sớm đã chết lặng, không một chút động đậy.

Tuy muốn tiến lên ngăn cản, nhưng nhìn thấy đồng bọn đang nằm trên mặt đất, còn có đồng bọn lăn xuống lầu một, ai còn dám tiếp tục tiến lên?

Hơn nữa chủ nhân của họ ở đó còn chưa lên tiếng, họ càng không dám tự ý hành động, dù sao ai cũng quý mạng sống của mình.

Nhìn Lâm Hiên và Lý Anh Đức ra tay, chiêu nào chiêu nấy đều hiểm hóc.

Lâm Hiên ra chiêu càng hung mãnh hơn, đó là muốn lấy mạng người!

Tuy đồng bọn đang nằm trên mặt đất lúc này vẫn chưa tỉnh lại, nhưng họ cảm thấy cũng nhất định lành ít dữ nhiều.

Tình hình như vậy, ai dám tiến lên chứ?

Ai lại đi gây sự với mạng sống của mình?

Tuy bình thường họ sống cuộc sống chém chém giết giết, nhưng đối với họ mà nói, đó đều là những cuộc ẩu đả nhỏ nhặt.

Còn chuyện chết người như thế này, nói thật đây là lần đầu tiên họ gặp!

Trước đó, khi Vương quản gia bảo họ lấy đầu gã tiểu nhị, họ đã cảm thấy đó là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Họ cũng nghĩ rằng ỷ vào đông người thì có thể hoàn thành, nhưng thực tế lại sai lầm, khi họ gặp phải một nhóm gia đinh khác.

Lúc hai bên đánh nhau cũng không có ý định lấy mạng đối phương, dao lớn trong tay chẳng qua chỉ là múa may qua lại.

Căn bản không dám làm người khác bị thương!

Họ biết dù thế nào họ cũng là hạ nhân, nếu thật sự xảy ra chuyện, thì họ sẽ là người chịu thiệt.

Khi Lý Anh Đức đi đến lầu một, cậu ta thấy tên côn đồ bị mình đá ngã xuống lầu một lúc này vẫn chưa tỉnh.

Lý Anh Đức cũng không ngờ cú Lâm môn nhất cước của mình lại lợi hại đến vậy!

Nhưng Lý Anh Đức cảm thấy chắc sẽ không gây ra sát thương quá lớn!

Sớm muộn gì hắn cũng sẽ tỉnh lại, ai bảo tên này là chó tốt không cản đường, cứ thích đứng trước mặt khóc lóc om sòm.

Một kẻ không ra gì, có kết cục như bây giờ thật đáng đời!

Lý Anh Đức cảm thấy sự khác biệt giữa người với người thật sự quá lớn, giống như gã tiểu nhị mà cậu ta đang ôm trong lòng, có thể dùng thân mình để bảo vệ vò rượu đó.

Khiến người ta cảm thấy người này sống thật có giá trị!

Còn tên côn đồ nằm trên đất kia, lại vì để bảo vệ tính mạng của mình mà đi nói xấu người khác.

Thật khiến người ta vô cùng xem thường!

Lý Anh Đức lúc đi ngang qua đó đã cố ý nói một câu.

"Ngươi nghĩ nằm trên đất là có thể trốn tránh trách nhiệm sao?

Ta nói cho ngươi biết, tuyệt đối không thể!" "Ngươi nghĩ bây giờ giả vờ hôn mê là có thể thoát khỏi sự trừng phạt sao?

Ta lại nói cho ngươi biết, tuyệt đối không thể!" Câu nói cuối cùng của Lý Anh Đức cũng hoàn toàn là nói bừa, cậu ta cảm thấy tên côn đồ này có thể đã tỉnh lại và đang giả vờ hôn mê!

Giống như Tiểu Lục trên lầu, chẳng phải cũng đang tiếp tục giả vờ đó sao?

Lý Anh Đức cảm thấy loại người này làm việc gì cũng vì lợi ích của bản thân.

Nếu lúc này tỉnh lại, thật sự sẽ phải đối mặt với sự trừng phạt!

Tóm lại, Lý Anh Đức cảm thấy cái gì cần trốn thì vĩnh viễn không trốn được.

Chương 479

Lý Anh Đức cảm thấy kẻ nằm trên đất này là một kẻ tiểu nhân chỉ biết đến lợi ích, chuyện gì cũng có thể làm ra được, cũng có thể thật sự như cậu ta nghĩ, đang giả vờ hôn mê.

Cho nên cậu ta mới nói như vậy, cũng chỉ là một phỏng đoán mà thôi.

Nhưng ai ngờ khi cậu ta nói xong câu đó, lại thấy bóng người trên đất thật sự cử động.

Lý Anh Đức có chút không tin vào mắt mình, cố ý đưa tay trái lên dụi mắt.

Lúc này cậu ta phát hiện những gì mình vừa thấy quả thật là thật?

Tên côn đồ nằm dưới đất kia thật sự đang giả vờ hôn mê!

Kẻ này thật quá đáng ghét.

Lý Anh Đức vốn định nhanh chóng rời đi, nhưng khi thấy kẻ như vậy lại cảm thấy vô cùng tức giận, trong đầu chợt nảy ra một ý.

Lý Anh Đức hét lên với Lâm Hiên trên lầu hai: “Tiên sinh, cây đạn cung ngài vừa dùng thật quá lợi hại, có thể bắn từ lầu hai xuống lầu một không?

Nếu được thì hãy trừng trị tên đang nằm trên mặt đất kia đi!” “Nhìn hắn nằm đó cảm giác thật khó chịu!

Thấy hắn sống khổ sở như vậy, trong lòng con thấy rất không thoải mái?

Vừa rồi hắn nằm đó đáng thương như vậy.” “Thật sự cảm thấy để hắn hôn mê chết đi ở đó thật quá khổ sở, hay là ngài dùng đạn cung

của mình tiễn hắn một đoạn đi!

Để hắn đỡ phải chịu khổ!" "Con cũng đã thấy cây đạn cung của ngài rồi, có thể thành công tiễn người ta về tây thiên, hãy để con được mở rộng tầm mắt thêm một lần nữa đi!" Lý Anh Đức bây giờ thật sự mang tâm thái của một kẻ thích chơi khăm, cậu ta biết tiên sinh sẽ không tùy tiện làm hại người khác, sở dĩ làm vậy chẳng qua là để dọa tên đang nằm trên đất kia thôi.

Ai bảo bọn chúng ỷ đông người đi bắt nạt người khác!

Nếu không cho chúng biết tay một chút, thật sự không biết tiên sinh lợi hại đến mức nào.

Lý Anh Đức phát hiện sau khi mình nói xong những lời đó, tay của người trên đất rõ ràng đã cử động mấy lần.

Lý Anh Đức thấy cảnh tượng như vậy không khỏi cảm thấy buồn cười.

Cậu ta cũng không ngờ mình lại trở nên xấu xa như vậy, đương nhiên cậu ta biết những lời mình vừa hét lên có sức nặng đến mức nào!

Nếu hắn còn tiếp tục nằm đó giả vờ ngủ, vậy thật sự có khả năng không thoát khỏi kiếp nạn này.

Nếu tiên sinh của cậu ta thật sự giả kịch làm thật, dùng đạn cung bắn thẳng, thật sự tiễn hắn về tây thiên, vậy thì lúc đó đừng nói là trốn tránh trách nhiệm, ngay cả giữ mạng sống cũng là chuyện không thể.

Làm vậy thật sự có một cái lợi, đó là trong lúc mơ màng đã bị kết liễu mạng sống, có lẽ như vậy sẽ trở thành một oan hồn.

Tóm lại, lúc này Lý Anh Đức cảm thấy phải dọa hắn một phen, ai bảo hắn không ra gì, lại đi vây công một gã tiểu nhị trói gà không chặt.

Đối với việc ra tay với cậu ta và tiên sinh, thật quá đáng ghét, đá hắn một cú như vậy cũng không thấy hả giận.

Thật sự như cậu ta vừa nói, dùng cây thần đạn cung của tiên sinh tiễn hết bọn chúng về tây thiên mới tốt!

Lâm Hiên trên lầu cũng nghe thấy những lời Lý Anh Đức nói, anh đang mong Lý Anh Đức nhanh chóng rời đi, nhưng tên Lý Anh Đức này lại nói ra những lời đó khi đi xuống lầu, rốt cuộc là có ý gì?

Lâm Hiên cảm thấy Lý Anh Đức nên hiểu mình chứ, anh không phải loại người coi thường mạng người, tuy đã quen với cảnh sinh tử trên chiến trường.

Nói thật, trên chiến trường, lúc lấy mạng kẻ địch, giống như gặt lúa trên đồng, Lâm Hiên lúc đó cũng không nỡ.

Nhưng Lâm Hiên biết dù thế nào cũng phải trân trọng sinh mệnh, không nên không coi mạng người ra gì, tuy ở đây có lúc mạng người rất không đáng tiền.

Nhưng Lâm Hiên cảm thấy với tư cách là một người hiện đại, anh rất coi trọng mạng người.

Anh cố ý nhìn xuống lầu.

Thấy Lý Anh Đức nói xong những lời đó, mắt cứ liên tục nháy với mình, rồi lại nhìn bóng người dưới đất, Lâm Hiên lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Lời nói của Lý Anh Đức là nhắm vào người đang nằm dưới đất kia!

Lâm Hiên hiểu ra người nằm dưới đất kia chắc chắn đang giả vờ ngủ.

Xem ra kỹ năng diễn xuất của những người này đều rất cao, ai

nấy đều có thể xem là phái thực lực!

Nếu trao giải thưởng cho họ, nhất định sẽ trao giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất!

Lâm Hiên vốn định nói với Lý Anh Đức: "Cậu coi tiên sinh của cậu là người thế nào vậy, ta cũng không phải loại người coi thường mạng người!" Nhưng Lâm Hiên lại nghĩ, nếu nói như vậy thật sự sẽ uổng phí một phen tâm ý của Lý Anh Đức!

Lý Anh Đức nói như vậy cũng là có dụng ý, thế là Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Vậy sao?

Chương 480

Cậu muốn chứng kiến cây đạn cung thần kỳ của ta à?

Cậu nói rất đúng, ta bắn từ lầu hai xuống lầu một tuyệt đối không có vấn đề gì." "Tiên sinh của cậu tuyệt đối có thực lực đó, ta cũng thấy người nằm trên đất kia có vẻ rất khó chịu." "Để hắn sống chịu tội như vậy, ta cũng thật sự không nỡ!

Tên này có một ưu điểm lớn nhất là làm người tốt việc tốt không bao giờ lưu danh, vậy ta sẽ thành toàn cho hắn!" "Phải nói với cậu một chuyện, ta đã lâu lắm rồi không dùng cây thần đạn cung này, vừa rồi lúc bắn, ta cảm thấy mình đã tìm lại được một chút cảm giác." "Lần này ta sẽ tiếp tục để cảm giác này phát huy đến cực hạn, ta thấy nên rèn sắt khi còn nóng, luyện tập thêm một chút!" Lúc này Lâm Hiên cũng không khỏi cảm thấy tâm trạng khá thoải mái, anh cảm thấy câu nói cuối cùng của mình cũng mang một chút tâm thái của kẻ thích chơi khăm.

Bởi vì anh thấy gã tiểu nhị lúc này dường như đã tỉnh lại, anh biết tình trạng sức khỏe của gã tiểu nhị không có vấn đề gì.

Anh cảm thấy khoảnh khắc này dường như rất nhẹ nhõm, cũng không còn chuyện gì phải lo lắng, hà tất phải làm mọi chuyện trở nên nghiêm trọng như vậy.

Cho nên vừa rồi nghe Lý Anh Đức nói vậy, Lâm Hiên cũng cố ý giúp Lý Anh Đức nói chen vào, câu nói cuối cùng, Lâm Hiên cảm thấy bây giờ mình thật sự có chút ngứa ngáy.

Thật sự như anh đã nói, vừa rồi lúc bắn cây thần đạn cung đó.

Anh cảm thấy cảm giác tay của mình rất tốt, thật sự rất tận hưởng cảm giác đó.

Anh cảm thấy khi nhìn thấy viên đạn đó bắn trúng người khác, có một cảm giác thành tựu đặc biệt!

Lâm Hiên cũng không ngờ, sau khi bỏ kỹ thuật này nhiều năm như vậy, khi nhặt lại lần nữa.

Lại thật sự chuẩn như ngày xưa!

Cho nên Lâm Hiên mới nói, cảm giác tay vừa rồi quả thật rất tốt.

Câu nói của anh quả thật là thật!

Còn câu nói cuối cùng muốn thử lại một lần nữa, hoàn toàn là để dọa người!

Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên nói vậy, cảm thấy tiên sinh dường như cũng có chút biến chất rồi!

Cậu ta cũng không ngờ Lâm Hiên lại phối hợp như vậy.

Phải biết rằng cậu ta cũng chỉ là nhất thời hứng khởi muốn trêu chọc tên côn đồ này.

Nhưng không ngờ tiên sinh không những phối hợp, nghe giọng điệu và cách nói chuyện tuyệt đối giống hệt cậu ta!

Phải cho đám người này một bài học, dọa chúng một phen cũng được!

Lý Anh Đức cho rằng sở dĩ mình trở nên thích chơi khăm như vậy, thật ra là do bị tiên sinh ảnh hưởng.

Người ta thường nói tướng mạnh không có lính yếu, nhưng cậu ta lại thấy là thượng bất chính hạ tắc loạn.

Nhưng Lý Anh Đức biết câu nói này chỉ có thể để trong lòng nghĩ thầm thôi.

Nếu nói ra, tiên sinh nhất định sẽ phạt cậu ta, cậu ta còn chưa

nhận hình phạt nào mà.

Nếu nói ra câu này, nếu nói ra tiên sinh tức giận, sẽ đánh cậu ta nhiều hơn nữa.

Lý Anh Đức phối hợp với Lâm Hiên lớn tiếng nói: "Tiên sinh, nếu ngài đã nói cảm giác tay tốt như vậy, vậy thì cứ tiếp tục luyện tập đi." "Dù sao cũng đã nhiều năm không dùng đạn cung, bây giờ nhân cơ hội này luyện tay nghề một chút." "Con thấy ở đây có quá nhiều người có mắt không tròng." "Không cho chúng một bài học, thật sự không coi chúng ta ra gì!" Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người ở đó một người xướng một người họa, nói những lời như vậy.

Thực ra lúc nói những lời này không chỉ cho người nằm dưới đất nghe, mà đồng thời cũng cho những người bên cạnh nghe.

Phải biết rằng cho đến bây giờ, hai vị phu nhân ngồi vững như núi trên ghế thái sư kia thật sự chưa nói một lời nào.

Lâm Hiên rất không hiểu sức mạnh gì khiến họ ngồi đó không một chút động đậy, lẽ nào thân thể họ đã bị dán chặt vào ghế bằng keo sao?

Đã dính liền với ghế rồi sao?

Bọn họ đã xuất hiện ở đây lâu như vậy, đến bây giờ vẫn chưa có một ai lên tiếng, một người đứng ra đối thoại với anh.

Lúc này trong lòng Lâm Hiên thật sự rất khó chịu, đừng thấy trạng thái vừa rồi của anh có vẻ thoải mái.

Nhưng đó không có nghĩa là Lâm Hiên có thể không có bất kỳ cái nhìn nào đối với những người khác.

Bây giờ trong cả gian phòng riêng trên lầu hai không có bất kỳ động tĩnh nào, chỉ nghe thấy tiếng đối thoại của Lâm Hiên và Lý Anh Đức.

Nếu lúc này họ còn tiếp tục không có động tĩnh gì, vậy thì Lâm Hiên thật sự sẽ phải dùng đến thần cung rồi.Nếu vừa rồi đã nói, cảm giác tay hôm nay đặc biệt tốt, vậy tại sao không tiếp tục sử dụng chứ?

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Cậu nói rất đúng, phải cho chúng một bài học, xem ta bây giờ đã lại một lần nữa lôi cây đạn cung của ta ra rồi." "Ta nói cho cậu biết, viên đạn của ta không phải là viên đạn bình thường đâu!

Chất liệu sử dụng và chất liệu của con dao kia của ngươi rất khác nhau." "Nó được chế tạo từ dược liệu đặc biệt, nếu không sao có thể có sức sát thương mạnh như vậy?" "Ta nghĩ nên phổ cập kiến thức này cho tất cả mọi người ở đây, viên đạn này của ta được gọi là cương châu." "Tuyệt đối đừng xem thường nó nhé, nếu xem thường, ta thật sự sẽ cho các ngươi thấy uy lực của nó!" Có rất nhiều người bên cạnh nghe thấy lời Lâm Hiên nói.

Nói thật, lúc đầu họ thật sự có chút xem thường viên đạn đó.

Chương 481

Luôn cảm thấy viên đạn này chẳng phải giống hệt như những viên bi họ chơi lúc nhỏ sao?

Nhưng khi nghe Lâm Hiên nói viên đạn này được làm bằng thép, họ cũng cảm thấy có chút mông lung.

Nhưng khi nó bắn vào đầu tên gia đinh kia, lại trực tiếp xuyên thủng một lỗ, khiến hắn ngã xuống ngay tại chỗ.

Cảnh tượng đó bây giờ vẫn còn rất máu me, khiến đám gia đinh không dám tiến lên nữa.

Còn những lời Lâm Hiên vừa nói, muốn phát huy cây đạn cung này, khiến mỗi người đều cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi!

Đừng nói người nằm trên đất kia trong lòng run sợ, ai mà không run sợ chứ?

Lúc này họ chỉ hy vọng những lời Lâm Hiên vừa nói không phải là thật, chỉ là để dọa họ mà thôi.

Lâm Hiên lúc giới thiệu về cương châu, cũng cố ý lớn tiếng nói với Lý Anh Đức.

Để cho đám người kia biết được thứ trong tay anh rốt cuộc là gì?

Đừng có thật sự không coi nó ra gì.

Hơn nữa vừa rồi anh đã thử qua một lần, chắc trong lòng đám người kia cũng đã có tính toán rồi!

Chỉ không biết rốt cuộc nên lựa chọn thế nào.

Nếu anh đoán không nhầm, đám người kia bây giờ giống như chim sợ cành cong, nếu lại dọa chúng một phen nữa, tuyệt đối sẽ có tác

dụng răn đe.

Lâm Hiên nói xong câu đó, cố ý từ trong áo lại một lần nữa lấy ra cây đạn cung, chuẩn bị nhắm vào người bên dưới.

Vừa rồi đã nói, bây giờ trong gian phòng riêng trên lầu hai không còn âm thanh nào, chỉ còn lại tiếng nói chuyện của Lâm Hiên và Lý Anh Đức.

Cho nên những lời Lâm Hiên nói đương nhiên cũng truyền đến tai của hai vị phu nhân đang ngồi trên ghế và Vương quản gia.

Phải biết rằng sở dĩ họ không nói gì, thực ra trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng.

Vương quản gia cũng không ngờ, võ công của Lâm Hiên và Lý Anh Đức lại cao đến vậy, dường như không cùng đẳng cấp với họ.

Vừa rồi ông ta cũng nghe thấy những lời Lâm Hiên nói, là bảo Lý Anh Đức về phủ gọi hai vị quản gia đến.

Vương quản gia thông minh đến mức nào, đương nhiên có thể hiểu ý, đó chẳng phải là bảo người ta đi gọi cứu viện sao?

Nếu lúc đó để cứu viện đến, chẳng phải mọi chuyện đều đã muộn rồi sao?

Nhân lúc Lâm Hiên và Lý Anh Đức rời đi mà kết thúc mọi chuyện, lấy mạng gã tiểu nhị, đợi Lâm Hiên quay lại thì mọi chuyện cũng đã xử lý xong xuôi.

Nhưng ông ta cũng không ngờ, khi Lâm Hiên và Lý Anh Đức quay lại lần nữa, mọi chuyện lại bị bắt gặp, họ đã ra tay.

Vương quản gia cảm thấy thân phận mà mình đã gây dựng bao năm nay có thể sẽ bị bại lộ trong chốc lát.

Nói thật, có quá nhiều chuyện ông ta không ngờ tới, cũng không

ngờ Lâm Hiên lại dám dùng đạn cung lấy mạng hạ nhân của mình giữa ban ngày ban mặt.

Nghe ý tứ trong cuộc đối thoại của Lâm Hiên và Lý Anh Đức, họ còn muốn đại khai sát giới, nếu là vậy, thì cảnh tượng thật sự không thể kiểm soát được.

Ông ta cũng biết rõ Lâm Hiên và Lý Anh Đức trước mặt tuyệt đối không phải người tầm thường, người ta có thể kết liễu mạng sống của một người bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, chứng tỏ người ta có đủ tự tin.

Vương quản gia cảm thấy lần này tuyệt đối đã đá phải tấm sắt, thế là vội vàng chạy đến, "phịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt Lâm Hiên nói: "Tiên sinh à, ngài ngàn vạn lần hãy thủ hạ lưu tình, đều tại ta có mắt không tròng, nếu ta biết thực lực của ngài sớm hơn, ta cũng sẽ không dung túng cho hạ nhân ra tay với ngài!" Khi Lâm Hiên nhìn thấy Vương quản gia, anh cảm thấy những lời mình vừa nói thật sự không uổng phí, xem ra tai của có người cũng khá thính đấy chứ.

Phản ứng của người ta cũng rất nhanh, hành động đầu tiên là quỳ xuống trước mặt anh.

Thực ra vừa rồi lúc nói chuyện với Tiểu Lục, anh đã nhắc đến Vương quản gia này.

Anh biết thân phận của Vương quản gia này nhất định không đơn giản!

Vương quản gia này cũng không hề né tránh, nói rằng hạ nhân không nên làm những chuyện như vậy.

Rõ ràng hai bên đều ngầm hiểu trong lòng.

Mọi người đều biết thực lực của đối phương ra sao, nếu đã như vậy, thì không cần phải đoán mò như giải câu đố nữa.

Lâm Hiên cảm thấy cuối cùng cũng có một người có thể nói chuyện, đứng ra đối thoại với anh.

Anh nói với Vương quản gia: “Vương quản gia, ta thật không ngờ động tác của ông cũng nhanh thật đấy.” “Lại có thể nhân lúc ta và Lý Anh Đức rời đi trong thời gian ngắn mà ra tay.” “Ông có thể nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì không?

Ta thật sự rất hứng thú với những chuyện đã xảy ra ở đây.” Lúc Lâm Hiên nói chuyện với Vương quản gia, anh cũng không hề dừng động tác trên tay.

Chương 482

Lúc này anh thật sự đã lấy cây đạn cung từ trong áo ra, phải biết rằng vừa rồi chẳng phải đã nói sao?

Anh muốn luyện tập thân thủ của mình một chút mà?Nếu đã nói ra rồi, tại sao lại phải rút lại?

Nếu không thực hiện lời hứa, biết đâu sẽ khiến người khác cho rằng anh là kẻ không giữ lời hứa!

Vậy thì lúc đó nói chuyện, người khác nghe được cũng sẽ không coi ra gì!

Lý Anh Đức ở dưới lầu nhìn thấy rõ mồn một, cậu ta thấy Vương quản gia đang quỳ bên cạnh Lâm Hiên.

Cậu ta cũng thấy tiên sinh lúc này đã nhắm chuẩn, cậu ta biết tiên sinh nhất định sẽ ra tay.

Chỉ là lúc này thật sự khổ cho kẻ đang nằm trên đất kia.

Phải biết rằng lúc này hắn đang co giật không ngừng, xem ra đã bị dọa không nhẹ.

Lý Anh Đức nhìn thấy tất cả, trong lòng nghĩ mọi chuyện đều là gieo gió gặt bão!

Lúc ngươi bắt nạt người khác, có nghĩ đến hôm nay sẽ có kết cục như vậy không?

Nếu ta và tiên sinh, hai chúng ta đều không biết võ, có lẽ lúc này sớm đã bị bắt nạt đến chết rồi!

Lý Anh Đức cảm thấy loại người như vậy căn bản không đáng thương!

Đừng nói là dọa hắn, tiễn hắn về tây thiên Lý Anh Đức cũng cảm thấy hoàn toàn có thể!

Lý Anh Đức ở đó lớn tiếng nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ngài nhất định phải nhắm cho chuẩn nhé, xem xem khả năng bắn súng của ngài thế nào!" "Con thấy kỹ thuật của ngài thật sự có thể sánh ngang với kỹ thuật bắn cung đấy!" "Xem ra cương châu mà ngài vừa nói có sức sát thương cũng tuyệt đối rất mạnh!" "Thật sự không thua kém sức sát thương của thanh kiếm mà con dùng đâu!

Chỉ là lúc sử dụng ngài nhất định phải nhớ đừng để bị mệt nhé!" "Dù sao sức khỏe của ngài rất quan trọng!" Lý Anh Đức hôm nay nói có vẻ hơi nhiều, nhưng cậu ta cảm thấy lúc này nên có sự tương tác như vậy với tiên sinh.

Nếu không người khác làm sao có thể hiểu được họ?

Hơn nữa những lời Lý Anh Đức nói quả thật là để cho những người khác nghe.

Bởi vì những người khác dường như thật sự giả câm ở đó, không nói một lời nào, đừng nói là tiên sinh tức giận, cậu ta sớm đã không ưa rồi!

Người đang nằm trên đất kia nghe Lý Anh Đức nói vậy, thật sự đã sợ đến mức sắp tè ra quần.

Nói thật, hắn đúng là vẫn luôn muốn giả vờ hôn mê để trốn tránh hình phạt.

Nhưng không ngờ Lý Anh Đức này lại không buông tha cho hắn khi xuống lầu!

Hắn cũng thắc mắc, rõ ràng mình giả vờ rất giống thật rồi, Lý Anh Đức này làm sao mà phát hiện ra được?

Chỉ có thể tự nhận là xui xẻo thôi, ai bảo lại gặp phải Lâm Hiên

và Lý Anh Đức, hai chiến thần này.

Nghe thấy Lý Anh Đức nói Lâm Hiên đã lấy viên đạn đặt lên đạn cung, hắn cảm thấy mọi chuyện không ổn rồi.

Bởi vì vừa rồi khi Lâm Hiên giới thiệu về viên đạn đó, hắn cũng đã nghiêm túc lắng nghe.

Lúc đầu hắn cảm thấy có lẽ viên đạn đó không huyền ảo đến vậy.

Nhưng hắn cũng đã thấy viên đạn đó bắn vào đầu đồng bọn mình, trong nháy mắt đã tạo thành một cái lỗ lớn, hắn biết những lời Lâm Hiên vừa nói quả thật có hàm lượng vàng rất cao.

Thật sự đã sợ đến không chịu nổi, Lý Anh Đức còn nói phải nhắm cho chuẩn.

Nếu lúc này còn giả vờ ngủ.

Vậy biết đâu sẽ mơ mơ màng màng mà bị mất mạng, chẳng phải là giả kịch thành thật sao?

Hắn cảm thấy mình vẫn chưa sống đủ.

Không muốn mơ mơ màng màng làm một oan hồn, nếu lúc này nói rằng mình còn sống, chẳng phải sẽ có một tia hy vọng sao!

Dù thế nào hắn cũng cảm thấy nên thử một phen, không thể mơ mơ màng màng mà kết thúc tính mạng được.

Tên côn đồ đang nằm trên đất kia một cú cá chép lộn mình đứng dậy, trực tiếp quỳ xuống đất, vừa khóc vừa mếu, liều mạng xin tha Lâm Hiên, rồi nói: “Tiên sinh à!

Ngài ngàn vạn lần hãy tha cho tiểu nhân một mạng, ta chỉ là phụng mệnh của Vương quản gia mới làm bừa ở đây, ta thật sự sai rồi!” “Nếu ngài cho ta một cơ hội làm lại cuộc đời, ta nhất định sẽ làm người mới, sau này ta sẽ đi theo ngài, ngài ngàn vạn lần đừng bắn cây

thần đạn cung của ngài!" "Nếu thật sự bắn trúng đầu ta, thì ta thật sự sẽ mất mạng." "Ta thấy ngài mày râu hiền hậu, biết ngài nhất định là người tốt, sẽ không coi thường mạng người!

Thật sự hãy tha cho ta đi!

Ta thật sự biết sai rồi!" Tên côn đồ đó nói xong liền dập đầu lia lịa trên đất, như gà mổ thóc không ngừng.

Chương 483

Lý Anh Đức ở bên cạnh nhìn thấy tên côn đồ như vậy, thật sự vừa buồn cười vừa tức giận.

Cứ tưởng hắn có thể tiếp tục giả vờ, nhưng không ngờ kẻ này thật sự là một kẻ nhát gan.

Vừa nghe thấy Lâm Hiên sắp dùng viên đạn lấy mạng hắn, đã bị dọa cho hết hồn.

Lý Anh Đức cũng thấy Vương quản gia đang quỳ trước mặt Lâm Hiên, những lời ông ta nói với Lâm Hiên cậu ta cũng nghe thấy rõ ràng.

Đoán chừng tên côn đồ nằm đó cũng nghe thấy lời của Vương quản gia, cậu ta nghĩ lúc Vương quản gia lên tiếng, hắn chắc sẽ thấy một tia hy vọng.

Nhưng không ngờ Lâm Hiên lại chẳng hề để lời của Vương quản gia vào mắt.Nếu Lâm Hiên còn không để Vương quản gia vào mắt, thì làm sao có thể để hắn vào mắt được?

Lý Anh Đức nghĩ tên côn đồ quỳ trên đất kia chắc cũng có suy nghĩ như vậy, xem ra tên côn đồ này cũng khá thông minh.

Có thể nhận ra sự thật sớm hơn một chút.

Lý Anh Đức không ngờ một trò đùa ác ý của mình lại gây ra hiệu quả kịch tính như vậy, cậu ta cảm thấy màn kịch hôm nay diễn thật không tồi.

Trên gian phòng riêng ở lầu hai, Lâm Hiên cũng nghe thấy từng lời tên côn đồ nói, thực ra nói thật, lúc này anh thật sự không muốn tiếp tục làm khó tên côn đồ này nữa.

Nhưng Lâm Hiên cảm thấy dù thế nào cũng không nên có lòng nhân từ của phụ nữ.

Có lúc vì một phút nhân từ mà hại chính mình, nếu lúc này dễ dàng tha cho hắn.

Vậy biết đâu sau này hắn sẽ cắn lại một miếng.Nếu đã nói muốn cầm đạn cung thử lại cảm giác tay, vậy thì cứ làm thôi!

Lâm Hiên không trả lời lời của tên côn đồ, đặt viên đạn lên đạn cung, sau đó nhắm vào tay vịn cầu thang ở lầu một.

Thực ra anh không muốn lấy mạng tên côn đồ đó, chỉ cảm thấy nên cho hắn một đòn răn đe.

Bây giờ trong mắt Lâm Hiên hoàn toàn là tay vịn cầu thang ở lầu một.

Đợi sau khi nhắm chuẩn, theo tay khẽ kéo vị trí phía sau của đạn cung, sau đó hai tay dùng lực phóng ra.

Viên đạn bắn thẳng vào tay vịn, tay vịn cầu thang vốn có kết cấu bằng gỗ rất tốt.

Có thể nói chất liệu rất cứng rắn, nếu là bình thường, căn bản không thể bị tổn hại.

Nhưng cây cương châu của Lâm Hiên lại rất lợi hại, lại có thể xuyên thủng thành công tay vịn đó.

Tay vịn cầu thang trực tiếp bị thủng một lỗ, sau đó cây cương châu thuận theo lỗ đó bay ra, rơi xuống sàn lầu một.

Lý Anh Đức thấy tiên sinh có thao tác thần kỳ như vậy, liền lớn tiếng nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, cây đạn cung của ngài dùng thật quá lợi hại, đã xuyên thủng một lỗ rồi!" Lý Anh Đức cũng không ngờ đạn cung của tiên sinh lại lợi hại đến vậy!

Phải biết rằng tay vịn cầu thang ở lầu một đó khá cứng rắn!

Bình thường cầm dao lớn chém vào đó cũng phải tốn rất nhiều sức lực.

Lâm Hiên lại nói với Lý Anh Đức: "Nếu muốn luyện tập kỹ thuật này, vậy đợi lúc nào chúng ta có thời gian ta sẽ dạy cho cậu!" Nhưng Lý Anh Đức lại nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, tuyệt kỹ này của ngài con không học được đâu, phải biết đó là kỹ năng độc môn của ngài!" Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người ở đó, một câu ta một câu ngươi, cách không nói chuyện với nhau.

Những người bên cạnh càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng bị cây đạn cung của Lâm Hiên làm cho kinh ngạc.

Phải biết rằng bình thường họ cũng dùng đạn cung, nhưng thật sự không mạnh mẽ đến vậy!

Vương quản gia bây giờ đang quỳ dưới chân Lâm Hiên, cũng đã nhìn thấy rõ ràng, Lâm Hiên đã bắn viên đạn đó.

Vương quản gia nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta thật sự có mắt không tròng, ngài ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với ta!" Lâm Hiên lúc này không có tâm trạng nói chuyện với Vương quản gia, vì lúc này anh đang chăm chú nhìn viên đạn bay ra từ lỗ thủng kia.

Thấy viên đạn đó rơi xuống đất, lộc cộc lăn đến bên cạnh tên côn đồ.

Tên côn đồ chỉ mải dập đầu, cũng nghe thấy một trận gió rít dường như rất không ổn, nhưng nào dám quay đầu lại nhìn!

Sợ rằng quay đầu lại nhìn thấy nó nhắm thẳng vào mệnh môn của mình, vậy thì một mạng này thật sự mất rồi.

Hắn chỉ dập đầu ở đó, hy vọng có thể thông qua hành động này để Lâm Hiên kết thúc mọi việc làm với mình.

Hoặc nếu Lâm Hiên thay đổi suy nghĩ thì cũng được!

Lúc này đầu hắn đã bị dập đến chảy máu.

Hắn cũng không để ý được nữa, cứ mải miết dập đầu.

Khi hắn lại một lần nữa cúi đầu xuống, vừa hay nhìn thấy viên đạn đó.

Chương 484

Đối với viên đạn này hắn rất quen thuộc.

Đồng bọn của hắn đã chết vì viên đạn đó!

Khi nhìn thấy nó, trán hắn đương nhiên cảm thấy toàn thân run rẩy không ngừng, lúc này đã trực tiếp ngã sõng soài trên đất.

Nhưng hắn lại nhìn thấy máu trên đất, đột nhiên cảm thấy viên đạn này không phải rơi xuống từ mệnh môn của mình!

Vậy thì còn có đường sống sao?

Tên côn đồ đó cứ như vậy mà ngất xỉu ngay tại chỗ.

Tên côn đồ đó đang dập đầu thì đột nhiên "phịch" một tiếng ngã xuống đất, Lý Anh Đức ở đó cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lẽ nào là do dập đầu nhiều quá nên mới ngất xỉu sao?

Cậu ta cảm thấy không đến mức đó chứ, chẳng phải chỉ là một viên đạn, có đến mức sợ hãi như vậy không?

Cậu ta lại nhìn máu trên đất, mới hiểu ra nguyên là tên côn đồ vừa rồi lúc dập đầu quả thật rất dùng sức, đã chảy ra nhiều máu như vậy.

Nếu cậu ta đoán không nhầm, vậy thì tên côn đồ này nhất định nghĩ rằng viên đạn đó đã bắn vào đầu hắn rồi mới chảy máu.

Có lẽ tên côn đồ đó vừa hay liên tưởng đến việc Lâm Hiên dùng đạn châu bắn chết đồng bọn mình cũng bằng cách tương tự.

Cho nên hắn cũng tưởng rằng viên đạn đó đã bắn vào trán mình mới chảy máu, Lý Anh Đức thật sự cảm thấy tên côn đồ này đúng là đầu óc có vấn đề!

Lý Anh Đức cố ý dùng chân đá đá tên côn đồ đó rồi nói với hắn:

“Lần này đừng có tiếp tục giả chết, không có chuyện gì xảy ra đâu, đừng tưởng viên đạn đó bắn vào đầu ngươi rồi nhé?” Tên côn đồ lần nữa.

Vốn tưởng rằng thật sự có thể tiếp tục giả vờ hôn mê, nhưng không ngờ Lý Anh Đức lại không cho hắn cơ hội đó.

Giống như Lý Anh Đức đã đoán, hắn thật sự tưởng rằng viên đạn đó đã bắn vào đầu mình rồi mới rơi xuống.

Bởi vì hắn nhìn thấy máu trên đất, tưởng là mình chảy máu, dập đầu đến mức hồ đồ.

Nghe Lý Anh Đức nói vậy, cảm giác viên đạn đó không phải rơi xuống từ trán mình!

Theo cách nói của Lý Anh Đức, vậy chẳng phải là mình vẫn đang sống sờ sờ đây sao.

Hắn vội vàng bò dậy từ trên đất, sau đó dùng tay sờ sờ trán mình rồi nói với Lý Anh Đức: “Viên đạn này không phải rơi xuống từ đầu ta à, vậy máu trên đất là sao?” Lý Anh Đức vừa nghe thấy lời của tên côn đồ, tức giận đến mức lại đá vào người hắn.

“Ngươi đừng có đổ tội lung tung cho ta, ta nói cho ngươi biết, tiên sinh của ta không hề làm ngươi bị thương.” “Đầu của ngươi là do ngươi dập đầu mà chảy máu!

Máu trên đất là máu từ đầu ngươi.” “Nhưng không phải là do tiên sinh của ta bắn viên đạn vào đầu ngươi mà chảy máu, đầu của ngươi vẫn còn nguyên vẹn ở đó!” Lý Anh Đức lúc này nhìn thấy tên côn đồ này thật sự vừa tức vừa buồn cười.

Nếu không phải vì liên quan đến lợi ích của tiên sinh, Lý Anh Đức thật sự sẽ không nói thêm một lời nào với tên côn đồ này.

Tên côn đồ cảm thấy đầu óc mình có chút mơ màng, có chút không

phản ứng kịp chuyện gì đang xảy ra.

Hắn chỉ biết lúc đầu mình chỉ liều mạng dập đầu xin tha, hy vọng tiên sinh có thể tha cho mình, sau đó lại nghe thấy tiếng đạn cung bắn ra.

Còn có tiếng viên đạn rơi xuống đất, vừa hay lại thấy, thật sự không phải rơi xuống từ trán mình!

Trán hắn đau là do dập đầu mà ra!

Nếu thật sự là vậy, thì hắn đã giữ được một mạng rồi, xem ra tất cả chỉ là một phen kinh hãi!

Máu trên đất là do dập đầu mà ra, chứ không phải là máu chảy ra từ viên đạn rơi xuống từ đầu hắn.

Hắn vừa ý thức được tất cả đều là mình nghĩ nhiều, thế là vội vàng nói với Lý Anh Đức: "Ta thật sự cảm ơn ngươi!

Nếu không phải ngươi nhắc nhở, ta vẫn luôn tưởng rằng viên đạn đó đã rơi vào trán ta rồi!" Lý Anh Đức nghe tên côn đồ nói vậy, tức giận đến mức lại đá thêm hai cú vào người hắn.

Tên côn đồ này nếu là bình thường, ai mà đá hắn hai cú, tuyệt đối hắn sẽ né.

Nhưng lần này Lý Anh Đức đá, hắn một chút cũng không né, cũng không cảm thấy đau.

Hắn cảm thấy đây thật sự là một chuyện lớn như trời, là hắn lại một lần nữa được sống.

Lý Anh Đức vừa đá vừa nói với tên côn đồ: "Tất cả đều là do ngươi tự nghĩ bậy, đừng có đổ hết mọi chuyện lên người tiên sinh của ta." "Tiên sinh của ta sở dĩ bắn viên đạn này, chỉ là vì lúc đầu đã nói muốn bắn đạn châu." "Cho nên mới làm như vậy!

Nhưng tiên sinh của ta lại là một tiên sinh vô cùng nhân từ." "Sẽ không vô cớ làm hại tính mạng người khác, là do đầu óc ngươi có vấn đề!" "Đừng có quy hết mọi trách nhiệm lên người tiên sinh của ta!

Tiên sinh của ta ở đó không dạy dỗ ngươi, không có nghĩa là ta không thể dạy dỗ ngươi!" Tên côn đồ vội vàng chắp tay lạy liên tục, nói với Lý Anh Đức: "Ta biết rồi, các ngài đều là người tốt, thật sự phải cảm ơn các ngài, cảm ơn đã tha cho ta một mạng!" "Ngài biết đó, những hạ nhân như chúng ta thật sự rất không dễ dàng, có thể thoát được một đại kiếp nạn như vậy." "Ta thật sự cảm thấy tam sinh hữu hạnh, cảm ơn ngài đã thủ hạ lưu tình, ta thật sự sẽ cảm tạ ngài cả đời!" Tên côn đồ này tuy bình thường hay ỷ thế hiếp người.

Chương 485

Có lúc, trên người hắn cũng có khuyết điểm.

Có thể thấy những chuyện như vậy hắn luôn là người chạy lên trước tiên, nhưng hắn biết không phải lần nào cũng có may mắn như vậy.

Vốn tưởng rằng lần này có thể kết thúc tính mạng mình, nhưng không ngờ trời già lại một lần nữa tha cho hắn.

Cho nên hắn mới ở đó vừa dập đầu vừa xin tha.

Hắn cảm thấy sau khi trải qua một kiếp nạn như vậy, nhất định sẽ rửa lòng đổi dạ, làm lại cuộc đời.

Lý Anh Đức nghe thấy từng lời tên côn đồ nói, cũng không tiếp tục đá nữa.

Tuy bây giờ chân cậu ta đang ở đó, chuẩn bị lại một lần nữa đá vào tên côn đồ, nhưng lại rụt lại.

Dù sao lãng tử quay đầu, vàng cũng không đổi, luôn phải cho người ta một cơ hội, hơn nữa hắn cũng chỉ là hạ nhân.

Nhưng người thật sự phải chịu trừng phạt là chủ nhân của hắn.

Lý Anh Đức cảm thấy lần này cậu ta và tiên sinh sẽ không tha cho chủ nhân đứng sau, thật sự quá ức hiếp người!

Lâm Hiên trên gian phòng riêng ở lầu hai nhìn thấy rất rõ ràng, cũng biết lần này thật sự đã có tác dụng cảnh cáo.

Vương quản gia bên cạnh vẫn đang lải nhải xin tha không ngừng!

Lâm Hiên cũng thấy Lý Anh Đức ở đó cứ một mực trừng phạt tên côn đồ, tất cả mọi người trong gian phòng riêng trên lầu hai đều đang

nhìn những gì xảy ra ở lầu một.

Lâm Hiên cảm thấy Lý Anh Đức lúc này đã trút giận cũng gần xong rồi, anh cũng biết lúc này, Lý Anh Đức cũng là một thiếu niên nhiệt huyết.

Không trách người ta tức giận, nếu là ai khác, bị người ta ỷ đông hiếp yếu, ai cũng sẽ không chịu nổi.

Lâm Hiên vốn định để Lý Anh Đức nhanh chóng bế gã tiểu nhị đi, nhưng lúc này thấy Lý Anh Đức dường như đã phát tiết xong xuôi, liền nói với cậu ta: "Lý Anh Đức, đừng tiếp tục đá nữa, mau chóng ra khỏi đây đi, đừng quên chuyện ta giao, nhất định phải làm cho tốt!" Lúc này Lý Anh Đức thật sự cảm thấy đã trút giận xong, nghe thấy tiên sinh phân phó như vậy, cũng biết không nên tiếp tục ở lại đây nữa.

Hơn nữa bây giờ tiên sinh ở đó lại một lần nữa thi triển đạn cung, nhìn từng người bị dọa cho mặt mày xám xịt.

Cậu ta biết tiên sinh lúc này đã hoàn toàn có tác dụng răn đe, thời gian tiếp theo giao cho tiên sinh, tuyệt đối có thể ứng phó được.

Lý Anh Đức liền lớn tiếng nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, con đi một lát rồi sẽ quay lại, ngài yên tâm đi, con nhất định sẽ làm tốt chuyện này, ngài ở đây nhất định phải bảo trọng!" Lý Anh Đức nói xong câu cuối cùng, không quay đầu lại, bế gã tiểu nhị rời khỏi trà lâu.

Lúc này, trà lâu rộng lớn chỉ còn lại Lâm Hiên và những người khác đang giằng co, nhưng lúc này tất cả mọi người đều không nói gì.

Ngay cả Vương quản gia vẫn luôn lải nhải không ngừng lúc này cũng đã ngậm miệng, dù sao đã nói nhiều như vậy, nhưng Lâm Hiên ngay cả liếc mắt cũng không thèm.

Ông ta biết Lâm Hiên căn bản không nghe mình nói, ông ta cũng là

một người rất thông minh.

Không giống như tên ngốc ở dưới kia cứ mải miết dập đầu xin tha, đến mức dập đầu hồ đồ, viên đạn có phải dập vào đầu hay không cũng không biết.

Ông ta không phải loại người như vậy!

Phải biết rằng ông ta luôn nổi tiếng là thông minh, cả đời thật sự thông minh tháo vát.

Ngay cả chủ tử của ông ta cũng khen ông ta là một phó nhân trung thành và thông minh!

Ông ta cũng không ngờ lại có cuộc gặp gỡ như vậy với Lâm Hiên, nếu ông trời có thể cho lựa chọn.

Ông ta thà rằng ngày hôm đó không xuất hiện, ở đây cũng sẽ không gặp phải Lâm Hiên, thật sự hy vọng một ngày trôi qua thật nhanh.

Bởi vì những chuyện sắp xảy ra ông ta cũng không rõ, cũng thật sự sợ Lâm Hiên có thể lôi ra chủ nhân đứng sau.

Nếu là vậy, vậy thật sự là rút dây động rừng, vậy thì tất cả thế lực đã bám trụ ở đây bao năm nay chẳng phải sẽ bị hủy trong tay Lâm Hiên sao!

Lâm Hiên thấy Lý Anh Đức an toàn rời đi liền yên tâm.

Thực ra trong lòng anh vẫn luôn lo lắng cho Lý Anh Đức, dù sao chị gái của Lý Anh Đức đã giao cậu ta cho anh.

Anh có chuyện gì thì không sao, nếu Lý Anh Đức lúc này xảy ra chuyện, trong lòng anh thật sự rất áy náy, biết ăn nói thế nào với phu nhân của mình?

Phải biết rằng tình cảm của Lý Anh Đức và phu nhân rất tốt, tuy chỉ là một đứa con nuôi trong Lý phủ.

Nhưng Lý Tĩnh đối xử với đứa con nuôi này không khác gì con ruột, từ nhỏ đã cho đi học, lại còn mời những thầy dạy võ công.

Có thể nói Lý Anh Đức lớn lên trong nhung lụa, chị gái cậu ta cũng đặc biệt yêu thương cậu ta.

Sợ cậu ta ở kinh thành sẽ trở nên lêu lổng như những công tử bột kia, mới bảo cậu ta ở bên cạnh mình để phát triển tài năng.

Chương 486

Lâm Hiên đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ câu nói của chị gái Lý Anh Đức khi giao cậu ta cho mình.

"Em trai của ta giao cho chàng, những chuyện khác chàng cứ xem mà làm, ta muốn một người em trai hoàn chỉnh!" Lâm Hiên biết mấy câu nói sau đó quan trọng đến mức nào, phải biết rằng họ đang đánh trận, ở đây đao kiếm không có mắt!

Làm một người bị thương là chuyện quá đỗi bình thường, nhưng phu nhân của anh lại có yêu cầu như vậy, anh có thể làm gì được?

Chỉ có thể dùng hết sức mình để bảo vệ Lý Anh Đức.

Lâm Hiên biết rõ sau khi Lý Anh Đức rời đi, những chuyện còn lại mới là chuyện chính.

Bây giờ Lý Anh Đức và gã tiểu nhị đã rời đi, anh có thể không còn nỗi lo về sau.

Còn Vũ Nhị Gia trên lầu, lúc này chắc cũng đã tỉnh lại rồi, nhất định sẽ xuất hiện vào lúc cần thiết.

Lâm Hiên nghĩ thầm, các ngươi lúc đầu đối xử với gã tiểu nhị như thế nào, lát nữa ta sẽ bắt các ngươi trả lại từng chút một!

Lâm Hiên đi vòng qua Vương quản gia đang quỳ trên đất, nhìn thẳng vào hai vị phu nhân vẫn ngồi vững như núi trên ghế thái sư mà không nói một lời.

Đối với vị phu nhân bên cạnh anh không quen, nhưng đối với Lưu phu nhân thì lại rất quen, thế là anh nói với Lưu phu nhân: "Lưu phu nhân, vẫn khỏe chứ!" Vị Lưu phu nhân này sớm đã có lời muốn nói với Lâm Hiên, nhưng khi thấy Võ phu nhân bên cạnh vẫn ngồi vững

như núi.

Vậy tại sao mình lại phải nói chuyện với Lâm Hiên lúc này?

Chẳng phải là tỏ ra nóng vội sao?

Đừng thấy bà ta đã ở trong phủ sâu sân rộng đã lâu, nhưng cũng đã quen thấy tiên sinh của mình khi xử lý công việc cũng ngồi đó không nói một lời!

Hơn nữa bây giờ còn có một người để so sánh, vị Võ phu nhân này ở trong trấn nổi tiếng là lợi hại!

Học theo bà ta tuyệt đối không sai.

Dù có muốn nói thì lúc này cũng không nói nữa!

Nhưng lại thấy Lâm Hiên nói chuyện với mình, thế là bà ta chậm rãi mở miệng nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh vẫn khỏe, ngài thật sự có thân thủ tốt!" Lâm Hiên nghe ra trong lời nói có ẩn ý, cũng không hề yếu thế đáp lại Lưu phu nhân.

"Lưu phu nhân nói thật là hay, thủ đoạn của người mới cao tay đó!" Lâm Hiên cảm thấy Lưu phu nhân này đang giả vờ, bộ dạng vừa rồi của bà ta đã nói lên tất cả!

Mặc dù trước đó không tiếp xúc nhiều, nhưng chỉ cần gặp mặt một lần, quan sát lời nói và hành động một lần là có thể hiểu được một người.

Một phu nhân thô lỗ, không có kiến thức, vậy mà lại dùng đến văn vẻ!

Thật không khiến người ta cảm thấy như Đông Thi học đòi sao?

Lâm Hiên liếc nhìn vị phu nhân đang ngồi ngay ngắn bên cạnh, chỉ cảm thấy có chút quen mắt, nhưng không nhớ ra là ai.

Vì vậy hắn mới chào hỏi Lưu phu nhân, dù sao trước đó cũng có

chút giao thiệp!

Vị phu nhân ngồi ngay ngắn bên cạnh lúc này cũng không thể ngồi yên được nữa, vội vàng đứng dậy, rồi khẽ cúi người hành lễ với Lâm Hiên.

"Tiên sinh, ta thấy ngài vừa rồi che chở cho tiểu nhị kia, cảm thấy ngài thật sự là một người phi phàm!" "Thực ra ta không hiểu rõ thân phận của ngài, cũng chỉ nghĩ ngài là người từ nơi khác đến, cho nên đến tận bây giờ vẫn chưa dám bắt chuyện, thật là thất lễ, xin được bồi tội với ngài!" Lâm Hiên nghe vị phu nhân này nói chuyện, mới thực sự cảm thấy đây mới là người biết chữ nghĩa!

Nghe ý tứ trong lời nói của vị phu nhân này, có thể thấy bà ấy nhất định đã đọc qua sách thánh hiền, nhìn động tác vừa rồi, Lâm Hiên cảm thấy có chút quen mắt.

Nếu hắn nhớ không lầm, cái lễ vừa rồi, chẳng phải là lúc ở trong phủ, đám hạ nhân thấy chủ nhân thường hành lễ như vậy sao?

Thực ra Lâm Hiên đối với những lễ nghi này, thật sự không hiểu rõ lắm, mặc dù phu nhân của hắn cũng từng giảng giải cho hắn một lần, rằng gặp người như thế nào thì phải hành lễ ra sao.

Nhưng hắn không tài nào nhớ được, vì ở thời hiện đại, đâu có dùng những lễ nghi này, nếu bắt hắn phải gượng ép ghi nhớ thì lại thấy phiền phức.

Hắn cảm thấy những quan hệ giai cấp này thực sự xung đột quá lớn với văn hóa của hắn, khiến hắn khó mà chấp nhận được, hắn không bài xích, nhưng cũng không chấp nhận những chuyện lễ nghi này.

Lâm Hiên bình thường tuy miệng cứng không chịu học, nhưng lúc rảnh rỗi cũng sẽ lén quan sát và ghi nhớ.

Giữa hai vợ chồng chính là như vậy, khi người vợ muốn chồng đi học cái gì đó, người chồng sẽ nảy sinh tâm lý phản nghịch.

Càng bắt làm càng không làm, đến khi người ta không càm ràm nữa thì ngược lại lại đi học, Lâm Hiên chính là như vậy.

Cho nên miệng thì nói không học nhưng lại lén lút ghi nhớ hết những lễ nghi này.

Lâm Hiên cũng vội vàng nói với vị phu nhân: "Phu nhân, người hành lễ này ta thực sự không dám nhận, đối với thân phận của người, ta bây giờ còn chưa rõ ràng đây." "Tuy ta đã ở đây một lúc rồi, nhưng lại không có thời gian nói chuyện với người, mong người không trách ta về điều này!" "Tình hình lúc đó như thế nào, ta nghĩ người đều đã thấy cả rồi." "Cũng biết ta thật sự không có thời gian để nói chuyện!" "Hy vọng người có thể hiểu cho, tại hạ xin được giới thiệu đơn giản, tên ta là Lâm Hiên!" Lâm Hiên cảm thấy lúc này nên nói tên của mình cho vị phu nhân này, dù sao người ta cũng đã hành lễ với mình rồi, vậy thì mình cũng không thể tiếp tục che che giấu giấu nữa.

Về cái tên Lâm Hiên vừa nói, đương nhiên là tên thật của hắn, chứ không phải dùng một cái tên khác để thay thế.

Hắn cảm thấy trên thế giới này người thông minh thực sự quá nhiều, chắc sẽ không có ai liên hệ hắn với vị tướng quân kia đâu nhỉ.

Chương 487

Phải biết rằng hiện tại, người biết thân phận của hắn ngoại trừ Vũ Nhị Gia đang nằm trong phòng khách ra.

Những người khác thực sự không biết, chỉ là không biết vị phu nhân trước mắt này có lai lịch thế nào.

Vừa rồi lúc đánh nhau Lâm Hiên cũng đã phát hiện, không phải có hai nhóm gia đình đang đánh nhau sao?

Một nhóm gia đình trong đó hẳn là đang bảo vệ tiểu nhị, nếu Lâm Hiên đoán không sai, vị phu nhân này hẳn là phu nhân của Vũ Nhị Gia.

Phải biết rằng lúc trước, chẳng phải Lưu chưởng quỹ vẫn luôn muốn mời phu nhân của Vũ Nhị Gia đến sao, chắc là bây giờ đã đến rồi!

Hắn không vội vàng bắt chuyện, bây giờ Võ phu nhân lại chủ động nói chuyện với hắn.

Xem ra vị Võ phu nhân này rất biết đại thể, nếu theo lẽ thường, Lâm Hiên nên chủ động chào hỏi Võ phu nhân.

Nhưng hắn lại cảm thấy, tại sao vị Võ phu nhân này lại có thể ngồi yên ổn như vậy chứ, bên dưới đã đánh nhau thành ra thế kia rồi, lẽ nào bà ta không thấy sao?

Không thấy một người đang khiêu chiến tất cả mọi người sao?

Vậy mà có thể ngồi đó không động đậy, thật khiến người ta khó hiểu, cho nên lúc vừa vào, dù đã đoán được thân phận của Võ phu nhân, hắn cũng không muốn đối thoại với bà ta.

Người như vậy, hoặc là tâm cơ quá sâu, hoặc là đã có kế hoạch từ trước, hắn không muốn ngay từ đầu đã nằm trong kế hoạch của

người ta.

Hắn và Vũ Nhị Gia có thể nói chuyện khá hợp, nhưng dù sao Vũ Nhị Gia đã xảy ra chuyện, hắn cũng không biết đám gia đinh của Lưu chưởng quỹ đã đến phủ của Vũ Nhị Gia nói những gì.

Nếu ở đó bóp méo sự thật, vậy thì hắn thật sự có miệng cũng không thể giải thích rõ ràng.

Dù sao thì lúc đó Lâm Hiên thật sự có suy nghĩ như vậy.

Võ phu nhân bên cạnh nghe Lâm Hiên nói, liền đáp lại: "Ra là Lâm Hiên tiên sinh, thất kính, thất kính.

Ta cũng xin tự giới thiệu, phu quân của ta là Vũ Nhị Gia, ta là phu nhân của ngài ấy!" Lâm Hiên vừa nghe, quả nhiên giống như mình đã đoán, đây thật sự là phu nhân của Vũ Nhị Gia, hắn cũng vội vàng nói với Võ phu nhân: "Thật sự đã đợi người đã lâu!

Lúc đầu ta vẫn luôn mong người có thể đến, nhưng đợi nửa ngày, giữa chừng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng không kịp đến." "Không biết đám gia đinh mà Lưu chưởng quỹ cử đi đã miêu tả chuyện xảy ra ở đây với người như thế nào?" Võ phu nhân nghe Lâm Hiên hỏi như vậy, khẽ dừng lại một chút, rồi nói với Lâm Hiên: "Gia đinh của phủ Lưu chưởng quỹ đến chỗ ta, chỉ nói phu quân của ta cùng một người tên Lâm Hiên uống rượu với nhau, sau khi uống xong thì nằm trên đất bất tỉnh nhân sự." "Chỉ nói như vậy, rồi ta theo đến đây!" Võ phu nhân vừa rồi chỉ nói vài câu ngắn gọn, nhưng Lâm Hiên lại nhận ra một thông tin vô cùng quan trọng, đó là lúc gia đinh của phủ Lưu chưởng quỹ đến, Vũ Nhị Gia đang uống rượu với hắn.

Sau khi uống xong thì nằm trên đất bất tỉnh nhân sự, nói như vậy thì kẻ đầu sỏ khiến Vũ Nhị Gia ngã xuống đất chính là Lâm Hiên rồi!

Nếu không uống rượu với Lâm Hiên, thì cũng sẽ không ngã ở đó.

Lâm Hiên nghĩ đến đây, lập tức cảm thấy lửa giận trong lòng bùng lên, tất cả cơn giận đều bùng phát trong nháy mắt.

Tình hình trước đó người khác không biết, nhưng Vương quản gia đứng bên cạnh thì nhìn rõ mồn một.

Hắn quay người lại nói với Vương quản gia: "Vương quản gia, gia đinh của các người thật biết ăn nói đó nhỉ.

Dám đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu ta, thật không hổ là người của phủ các người!" Lâm Hiên nói những lời này, thật sự là nghiến răng nghiến lợi mà nói ra, nếu không phải đang nỗ lực kiềm chế, lúc này Lâm Hiên thật sự đã ra tay rồi.

Cái ná trong tay lúc này đã nắm chặt, thật muốn bắn thẳng vào đầu của Vương quản gia.

Không phải Lâm Hiên là người hành động theo cảm tính, chỉ là cảm thấy những người này thật sự đang bóp méo sự thật, đã đến mức không thể nhịn được nữa, đã chạm đến giới hạn của Lâm Hiên rồi!

Lúc đầu Lâm Hiên còn có chút e dè, nhưng bây giờ Lâm Hiên thật sự không còn chút e dè nào nữa.

Vương quản gia lúc này bị dọa đến run lẩy bẩy, hắn biết chuyện này, nếu để Lâm Hiên biết thì chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.

Vốn nghĩ rằng chuyện này có Lưu chưởng quỹ đứng ra gánh vác, không liên quan gì đến mình, nhưng ai ngờ Lưu chưởng quỹ lại ngất xỉu trên đất, đến giờ vẫn chưa biết sống chết ra sao!

Hắn chỉ cảm thấy lần này thật sự là tận thế, lẽ nào thật sự sẽ bị hủy trong một sớm một chiều sao?

Hắn run rẩy như cầy sấy, cũng biết lần này thật sự không thể thoát được rồi.

Võ phu nhân là người thông minh cỡ nào, bà biết trong chuyện này chắc chắn có vấn đề, huống hồ chuyện xảy ra tiếp theo bà đều biết.

Thấy Lâm Hiên ở đó nổi trận lôi đình, bà biết nếu không kịp thời nói ra nội tình, e rằng Lâm Hiên thật sự sẽ nổi giận.

Thân thủ của Lâm Hiên vừa rồi bà đã nhìn thấy rất rõ ràng, nếu lúc này còn không nói, e rằng hậu quả thật sự khó lường.

Võ phu nhân vội vàng nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ngài đừng vội, để ta kể lại chuyện này cho ngài nghe một cách chi tiết!" Lâm Hiên vốn thật sự không kiềm chế được, nhưng nghe Võ phu nhân nói như vậy, cũng biết mình vừa rồi thật sự có chút lỗ mãng.

Hắn cũng vội vàng quay người lại, rồi nói với Võ phu nhân: "Phu nhân, người có gì cứ nói thẳng, đừng có chút e dè nào, ta thật sự rất hứng thú với những chuyện xảy ra tiếp theo." "Phải biết rằng tình hình lúc đó thật sự không giống như gia đinh kia miêu tả đâu.

Ta và Vũ Nhị Gia vừa gặp đã thân, ở đó uống chút rượu." "Đối với tửu lượng của phu quân người, là một người vợ, trong lòng người chắc chắn rất rõ." "Ta uống một chút xong cảm thấy chưa đã, nhưng cũng có thể kết thúc rồi." "Nhưng phu quân của người lại gọi tiểu nhị, bảo mang rượu ngon nhất trong quán ra đây, để tiếp tục cùng ta uống cho đã!" Thực ra lúc này Võ phu nhân đã biết hết những chuyện xảy ra sau đó.

Bởi vì khi bà đến đây, tiểu nhị đã kể lại hết mọi chuyện cho bà nghe một lần.

Chương 488

Chính vì vậy mà Vương quản gia mới cho gia đinh ra tay tàn độc với tiểu nhị!

Khi Võ phu nhân biết hết mọi chuyện, bà định nói với Lâm Hiên, nhưng lại phát hiện Lâm Hiên lúc này thật sự rất tức giận.

Vì có thể thấy Lâm Hiên đã một hơi nói hết những chuyện đã xảy ra.

Thực ra Võ phu nhân rất hiểu tâm trạng của Lâm Hiên, nếu bị người khác oan uổng như vậy, thì cũng thật sự rất không chịu nổi.

Huống hồ còn có tiểu nhị bị liên lụy, phải biết rằng thủ đoạn của những người này tàn nhẫn đến mức nào, dám dùng dao đâm vào người tiểu nhị.

Chuyện như vậy, người bình thường ai có thể chịu đựng được chứ, nhìn vị tiên sinh trước mắt hiền lành nhân hậu, bà biết tâm địa của hắn cũng rất lương thiện, chắc chắn đã tức giận đến cực điểm!

Mới có thể vô thức nói ra những lời này.

Võ phu nhân theo bản năng muốn ngăn Lâm Hiên lại, nhưng lời nói đến miệng lại không nói ra.

Bây giờ chỉ có thể để thời gian cho Lâm Hiên, để Lâm Hiên kể lại chuyện này một lần nữa, vừa hay trong lòng bà cũng có thể nắm rõ tình hình!

Bà nghe Lâm Hiên tiếp tục kể: "Bởi vì hai chúng ta tửu lượng đều khá tốt, ta cũng có tửu lượng nhất định, chút rượu đó đối với ta không hề gây ra bất kỳ uy hiếp nào." "Ta cũng cảm thấy nếu uống thêm một chút nữa cũng không sao, nói thật là lúc đó ta cũng không ngăn cản Vũ

Nhị Gia." "Nhưng khi tiểu nhị mang rượu lên, ta ngửi thấy mùi rượu có chút không đúng, ta cũng đang tự hỏi tại sao lại có sự khác biệt như vậy." "Ta nghĩ rằng nếu đã như vậy thì không nên tiếp tục uống nữa, nhưng phu quân của người lúc đó lại kiên quyết muốn uống hết bình rượu đó." "Ông ấy nói với ta, ngươi đừng uống, để ta uống xong rồi ngươi hãy uống tiếp.

Ta vốn không đồng ý với cách làm này." "Nhưng ông ấy vừa nói xong, đã cầm bình rượu lên uống ừng ực, nhưng vừa uống xong thì trực tiếp ngã xuống đất." "Chuyện là như vậy đó, người nghe hiểu chưa!" Lâm Hiên vốn không muốn kể những chuyện này cho Võ phu nhân nghe, nhưng thật sự có chút không chịu nổi nữa, bắt nạt người ta đến tận nhà rồi!

Ở đó đổi trắng thay đen, đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu hắn, lại còn đối xử với tiểu nhị như vậy.

Mặc dù trước đó, Võ phu nhân có một số chuyện muốn kể chi tiết.

Nhưng lúc này Lâm Hiên đã bị cảm xúc chi phối, thật sự có chút không khống chế được.

Hắn muốn tự mình nói ra những chuyện này, để mọi người đều có thể nắm rõ!

Khi Lâm Hiên nói ra hết những chuyện này, hắn cảm thấy trong lòng thật sự nhẹ nhõm đi rất nhiều, hắn dừng lại ở đó.

Bởi vì tiếp theo còn có chuyện phải xảy ra, nhưng hắn cảm thấy khi nói đến đây, Võ phu nhân hẳn đã hiểu được đại khái chuyện gì đã xảy ra.

Quả nhiên, khi Võ phu nhân nghe xong những lời này của Lâm Hiên, bà liên tục gật đầu, rồi nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, những nội dung ngài vừa kể, hoàn toàn giống hệt những gì ta nghe được từ

miệng của tiểu nhị." "Khi ta nghe gia đinh nói như vậy, ta cũng có chút thắc mắc.

Thực ra giống như ngài nói, đối với tửu lượng của phu quân ta, trong lòng ta rất rõ." "Phải biết rằng ông ấy cũng được mệnh danh là ngàn chén không say, sao có thể tùy tiện ngã xuống đất được chứ?

Ta không phải là một phu nhân lỗ mãng như vậy, cũng không phải là loại người chỉ cần người khác nói là tin ngay như kẻ ngốc." "Trong lòng ta rất rõ, tuy nói là vậy, nhưng trong lòng ta vẫn bán tín bán nghi mà đến đây." "Nhưng ta lại không thấy phu quân của mình, lúc đó ta nhìn thấy tiểu nhị đầu tiên, trong tay cậu ấy vẫn đang ôm cái vò rượu đó." "Cái vò rượu mà trước đó ta đã thấy, ta đã dặn dò giao cái vò rượu đó cho cậu ấy!

Bởi vì đó là bằng chứng liên quan đến trà lâu này!" Lâm Hiên cũng phát hiện ra khi Võ phu nhân nói những chuyện này, cảm xúc rõ ràng có chút kích động.

Lâm Hiên bây giờ thật sự muốn làm rõ, sau khi hắn và Tiểu Cường khiêng Vũ Nhị Gia vào phòng khách, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao chỉ trong một nén hương ngắn ngủi, khi ra ngoài lại thấy cảnh tượng đánh nhau!

Đám gia đinh đang đứng trước mặt.

Hiện tại bọn họ chia thành hai hàng đứng, đám gia đinh đứng trước mặt Võ phu nhân vừa nhìn là biết người của phủ bà ta, còn đám gia đinh đứng bên cạnh Lưu phu nhân chắc chắn là người của phủ bà ta.

Nhưng trong số gia đinh của Lưu phu nhân cũng có sự khác biệt, có người tay không, Lâm Hiên vừa nhìn là biết đó là đám tiểu nhị

trong trà lâu.

Ví dụ như những gia đinh bình thường ở trên lầu hai lúc trước, nhưng có một số người lại cầm dao sáng loáng.

Lâm Hiên biết đó là những gia đinh được phủ Lưu chưởng quỹ chuyên môn nuôi dưỡng, hẳn là đều biết chút quyền cước.

Lâm Hiên hiểu ra, đám gia đinh cầm dao sáng loáng sau đó chắc chắn là do Vương quản gia tạm thời điều đến, dùng để đối phó với tiểu nhị.

Lâm Hiên biết rất rõ, để đối phó với một tiểu nhị thật sự không cần phải làm lớn chuyện như vậy, mục đích cuối cùng không phải là để đối phó với hắn và Tiểu Cường sao?

Hắn nhận ra, thật sự đã có mục đích nhắm vào mình từ trước, nếu hôm nay hắn không biết chút võ nghệ, vậy thì thật sự không có cách nào rồi.

Lâm Hiên lúc này lại nghĩ đến một người, Triệu lãng trung và gia chưởng quỹ, bởi vì đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng của Triệu lãng trung và Lưu chưởng quỹ đâu.

Rốt cuộc bọn họ đã đi đâu rồi?

Phải biết rằng lúc hắn đi, Lưu chưởng quỹ vẫn luôn ngã trên đất, lúc hắn rời đi, tình hình của Lưu chưởng quỹ trông rất không ổn.

Lâm Hiên cảm thấy trong lòng rối như tơ vò, dường như mọi chuyện đều không có đầu mối, bây giờ hắn phải làm rõ những chuyện này.

Huống hồ Võ phu nhân cũng đã đến một lúc rồi, cũng đã làm rõ được phần nào, bây giờ người có thể đối thoại với Lâm Hiên chỉ có Lưu phu nhân và Vương quản gia.

Chỉ là không biết Vương quản gia có thể đứng dậy từ trên đất được không, dù sao cũng đã quỳ ở đó một lúc lâu rồi, Lâm Hiên sẽ không dễ dàng tha cho Vương quản gia này đâu.

Chương 489

Ngay khi Lâm Hiên định mở miệng hỏi, hắn thấy một người lảo đảo đi từ dưới lầu lên, trông bộ dạng rất vội vàng.

Cầu thang lên lầu hai vừa rồi đã bị gãy, người đó tuy ngã sõng soài trên đất, nhưng lúc này vẫn dùng giọng nói rất yếu ớt mà kêu lên: "Lâm tiên sinh, mau… mau cứu ta!" Lâm Hiên vốn cảm thấy người này cũng khá quen mắt, bây giờ nghe người này gọi tên mình, hắn cẩn thận nhận ra người này không phải ai khác.

Chính là Triệu lãng trung.

Hắn không hiểu tại sao Triệu lãng trung lại rơi vào tình cảnh thê thảm như vậy?

Hắn vội vàng ba bước thành hai bước đi đến trước mặt Triệu lãng trung.

Lâm Hiên phát hiện Triệu lãng trung lúc này thật sự y phục xộc xệch, cả người trông tinh thần rất không tốt, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì khi hắn đưa Vũ Nhị Gia vào phòng khách, Triệu lãng trung cũng ở đó mà, sao lại chạy từ bên ngoài vào?

Lâm Hiên cúi người đỡ Triệu lãng trung dậy, để ông ta dựa vào người mình, rồi nói với Triệu lãng trung: "Triệu lãng trung, ta là Lâm tiên sinh đây!

Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Triệu lãng trung mở mắt ra, thấy người trước mặt chính là Lâm Hiên mà mình đang tìm, vội vàng tỉnh táo lại, nắm chặt tay Lâm Hiên, rồi nói với Lâm Hiên: "Lâm tiên sinh, cuối cùng ta cũng gặp được ngài rồi, nếu ta rời đi chậm một bước nữa, e

rằng tính mạng khó giữ!" "Chỉ cần gặp được ngài, ta đã tìm được chỗ dựa, xem ra cái mạng này của ta có thể giữ được rồi." Lâm Hiên nghĩ, lời này không phải là quá nghiêm trọng rồi sao?

Nhưng nhìn tình cảnh của Triệu lãng trung, hắn biết Triệu lãng trung nếu không phải đến bước đường cùng, sẽ không đến đây cầu cứu.

Cũng có thể thấy Triệu lãng trung rất tin tưởng hắn.

Lâm Hiên nói với Triệu lãng trung: "Triệu lãng trung, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Có thể nói cho ta nghe không?

Yên tâm đi, chỉ cần có ta ở đây, dù chuyện lớn đến đâu ta cũng có thể làm chủ cho ông!" "Nếu ông đã tin tưởng ta như vậy, ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ông đâu." Tâm trạng của Lâm Hiên bây giờ cũng rất phức tạp, thật sự không thể hiểu nổi, chỉ mới rời đi trong một nén hương ngắn ngủi, sao lại có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Thực ra hắn vẫn luôn thắc mắc, Triệu lãng trung rốt cuộc đã đi đâu?

Sao không tìm thấy ông ta?

Nếu có Triệu lãng trung ở đây, thì tiểu nhị cũng có thể được cứu chữa kịp thời rồi, trong lòng hắn có chút oán trách.

Tại sao Triệu lãng trung lại không có mặt ở đây?

Sau khi Triệu lãng trung gặp được Lâm Hiên, dường như tinh thần đã tốt hơn một chút, không còn vẻ suy sụp như vừa rồi nữa.

Ông ta vội vàng lấy ra mấy cây ngân châm từ trong áo, rồi châm vào người mình.

Lâm Hiên biết rõ những huyệt vị mà cây ngân châm này đang châm đều là để trị bệnh, nên cũng không hỏi thêm gì.

Quả nhiên, khoảng mười mấy giây sau, Lâm Hiên phát hiện tinh thần của Triệu lãng trung bây giờ đã tốt hơn rõ rệt.

Lúc này, Võ phu nhân cũng vội vàng đi tới, bởi vì bà cũng nhận ra Triệu lãng trung.

Khi bà đến, không hề thấy Triệu lãng trung, không hiểu tại sao Triệu lãng trung lại thê thảm đến mức này.

Triệu lãng trung này dường như rất quen thuộc với Lâm Hiên, nếu Võ phu nhân đoán không sai, thì họ hẳn là đã gặp nhau trong trà lâu này.

Phải biết rằng Lâm Hiên là người từ nơi khác đến, vừa mới đến đây, nơi duy nhất hắn xuất hiện chính là trà lâu này.

Võ phu nhân bây giờ chỉ có thể phỏng đoán, phàm là người có liên quan đến trà lâu này, đều sẽ có liên quan mật thiết đến chuyện của tiên sinh.

Bà cũng thấy Triệu lãng trung rất tin tưởng Lâm Hiên, cũng tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho nên mới đi về phía này.

Triệu lãng trung lúc này hẳn đã cảm thấy tình trạng cơ thể tốt hơn, ông biết bây giờ có thể giao tiếp bình thường với Lâm Hiên rồi.

Ông cũng hiểu rõ, nếu lúc này không nói cho Lâm Hiên biết một số chuyện, e rằng sẽ rước họa sát thân.

Lúc đó muốn thoát thân cũng tuyệt đối không thể!

Bây giờ người duy nhất có thể dựa vào cũng chỉ có Lâm Hiên.

Triệu lãng trung bây giờ nhìn Lâm Hiên như nhìn cọng rơm cứu mạng, đương nhiên phải nắm chặt lấy rồi.

Thế là Triệu lãng trung nói với Lâm Hiên: “Lâm tiên sinh, ngài phải cứu mạng ta, có người muốn truy sát ta, ta lại không biết chạy đi đâu nên mới đến đây!” Triệu lãng trung vốn định kể hết mọi chuyện cho Lâm Hiên nghe từ đầu đến cuối.

Nhưng khi thấy Lưu phu nhân và Vương quản gia ở đây, ông biết có một số lời không tiện nói ra.

Bây giờ việc cần làm chỉ là tìm Lâm Hiên để được an toàn.

Lâm Hiên lúc này đang chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Triệu lãng trung, hắn phát hiện chuyện này thật sự không hề đơn giản.

Chương 490

Khi Triệu lãng trung nói những lời này, ánh mắt ông ta lại nhìn chằm chằm vào Lưu phu nhân và Vương quản gia.

Trông có vẻ có chút e dè, nếu Lâm Hiên đoán không sai, thì hai người mà Triệu lãng trung đang e dè chính là họ.

Lâm Hiên cảm thấy bây giờ chuyện quan trọng nhất là rút lui an toàn khỏi đây.

Chuyện tiếp theo chỉ có thể từ từ tính toán lại, dù sao có một số chuyện không phải muốn làm rõ là có thể làm rõ ngay được.

Thật sự nên giống như bóc kén lột tơ, từng lớp từng lớp bóc ra.

Huống hồ trời đã tối rồi, một ngày đã kết thúc.

Dù có vội vàng xử lý chuyện gì đi nữa, cũng không thể không ăn cơm, không nghỉ ngơi được.

Lâm Hiên đã cân nhắc, một cảnh tượng hỗn loạn như bây giờ, có người chết, vậy mà không có ai đi báo quan, điều đó cho thấy chuyện này nên được xử lý riêng tư.

Nếu như vậy thì chuyện này thật sự dễ giải quyết rồi, chỉ là lúc này Lâm Hiên nên tìm một nơi để tá túc.

Nghĩ đến đây, Lâm Hiên quay người nói với Võ phu nhân bên cạnh: “Võ phu nhân, ta có một yêu cầu quá đáng, thấy trời bên ngoài đã tối rồi, chuyện hôm nay của chúng ta không phải một hai câu là có thể nói rõ ràng.” “Ta cũng nói rõ cho người biết, Triệu lãng trung sở dĩ rơi vào tình cảnh hiện tại, mặc dù bây giờ ta chưa nói rõ.” “Nhưng nếu ta đoán không sai, tất cả đều là vì phu quân của người.

Tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây hôm nay cũng đều xoay quanh phu

quân của người." "Nếu muốn làm rõ chuyện này, vậy thì chúng ta hãy dành những ngày tiếp theo để làm rõ chuyện này." "Thấy trời bên ngoài cũng đã tối, không biết ta có thể ở lại phủ của người được không?" Võ phu nhân cảm thấy những gì Lâm Hiên nói thật sự rất đúng, thật sự giống như Lâm Hiên nói, hôm nay muốn xử lý xong chuyện này dường như có chút không thể.

Dù sao trời cũng đã tối rồi, trong đó có rất nhiều chuyện còn chưa được làm rõ, đến giờ bà vẫn chưa thấy phu quân của mình đâu.

Bởi vì khi bà đến, cũng từng hỏi Vương quản gia, bảo hắn giao phu quân của bà ra, nhưng Vương quản gia lại ấp úng không chịu nói.

Chỉ ở đó chĩa mũi nhọn vào tiểu nhị, muốn bắt tiểu nhị trước.

Lưu phu nhân kia thì càng giống như sợi dây gai buộc đậu phụ, hoàn toàn không nhắc tới, cứ ngồi đó không nói một lời, căn bản không đề cập đến chuyện này với bà.

Vừa rồi, tiểu nhị đã giới thiệu lại tình hình trước đó cho bà, cho nên Võ phu nhân hẳn đã hiểu được phần nào.

Thấy Vương quản gia trực tiếp chĩa mũi nhọn vào tiểu nhị, bà làm sao có thể dung thứ được chứ?

Huống hồ Võ phu nhân cũng là người từng trải, bà lập tức quyết định, cho gia đình của mình liều mạng bảo vệ tiểu nhị.

Cho đến sau đó, Lâm Hiên xuất hiện, kịp thời ngăn cản cuộc chiến này, nếu không ở đó sẽ có thêm một mạng gia đình nữa.

Nếu ở nơi khác, có thể một mạng người rất quan trọng, nhưng ở một nơi biên giới nhỏ bé này.

Nói thật là thật sự không coi mạng sống của gia đình ra gì, chẳng phải trách nhiệm của bọn họ là trung thành phục vụ chủ nhân sao?

Nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành, Võ phu nhân cũng là người từng trải sóng gió, đối với chút chuyện này thật sự không để trong lòng.

Bà nghĩ những lời Lâm Hiên vừa nói rất có lý, dù sao trời cũng đã tối rồi mà, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy phu quân của mình đâu!

Có lẽ Lâm Hiên biết tung tích của phu quân bà!

Chỉ cần gặp được phu quân của mình, thì mọi chuyện đều dễ giải quyết!

Võ phu nhân nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh có thể đến phủ của ta thật sự khiến ta cảm thấy vinh hạnh, trời cũng không còn sớm nữa, vậy chúng ta mau về thôi!" Võ phu nhân không trực tiếp hỏi phu quân của mình đang ở đâu, nhưng bà biết Lâm Hiên nhất định sẽ biết tung tích của ông ấy.

Đây chính là điểm cao minh của Võ phu nhân, bà biết có những lúc có những lời không cần phải hỏi rõ ràng như vậy.

Đặc biệt là trước mặt một người thông minh, Võ phu nhân tin rằng Lâm Hiên chắc chắn sẽ giải quyết chuyện này một cách minh bạch.

Người ta Lâm Hiên đang chờ bà trả lời kia kìa!

Nếu không thể kịp thời trả lời Lâm Hiên.

Vậy thì Lâm Hiên nhất định sẽ nghĩ rằng bà không muốn cho hắn đến phủ, Võ phu nhân biết Lâm Hiên không phải là người tầm thường.

Giống như hắn nói, có thể để Lâm Hiên đến phủ, quả thực là chuyện tốt vinh hạnh.

Hiện tại, Lâm Hiên cũng quả thực không có nơi nào khác để đi, chuyện này muốn có một lời giải thích cần phải có một khoảng thời

gian.

Trong khoảng thời gian này, nơi trú thân tốt nhất cũng là phủ của bà, lẽ nào lại để Lâm Hiên ở lại trà lâu?

Mặc dù Lâm Hiên nghĩ Võ phu nhân là một phụ nữ, nhưng hắn biết trà lâu này không hề đơn giản, thế lực đằng sau cũng nhất định rất mạnh.

Chỉ cần nhìn vẻ kiêu ngạo của Vương quản gia là biết, mặc dù đến giờ hắn vẫn không dám nhìn thẳng vào Lâm Hiên.

Nhưng Võ phu nhân biết đó là vì hắn biết Lâm Hiên nhất định không phải là người tầm thường, nếu là người bình thường, có lẽ lúc này đuôi của Vương quản gia đã vểnh lên tận trời rồi.

Chương 491

Giống như lúc bà vừa đến, thái độ nói chuyện của Vương quản gia cũng khá tệ.

Lâm Hiên nghe Võ phu nhân trả lời dứt khoát như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, thực ra hắn cảm thấy lúc vừa nói chuyện thật sự có chút đường đột.

Hắn còn chưa nói cho Võ phu nhân biết mình đã sắp xếp ổn thỏa cho Vũ Nhị Gia rồi, phải biết rằng đến giờ, có lẽ bà còn không biết Vũ Nhị Gia đang ở đâu.

Vị Võ phu nhân này sau khi nghe câu hỏi của hắn, vậy mà không chút do dự đã đồng ý yêu cầu này.

Đủ để thấy Võ phu nhân có tâm cơ rất sâu.

Lâm Hiên vội vàng nói với Võ phu nhân: "Nếu ta đoán không sai, không phải đến giờ người vẫn không biết phu quân của mình đang ở đâu sao?" Võ phu nhân vừa nghe câu hỏi của Lâm Hiên, xúc động đến mức suýt nữa thì rơi nước mắt, xem ra phỏng đoán vừa rồi của bà là đúng!

Bà nên chọn tin tưởng Lâm Hiên.

Võ phu nhân nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh nói rất đúng, đến giờ ta vẫn không biết phu quân của mình đã đi đâu." "Khi ta đến, tiểu nhị đã kể lại cho ta nghe chuyện đã xảy ra trước đó, khi ta vừa định hỏi phu quân của ta đang ở đâu." "Vương quản gia không cho tiểu nhị nói nữa, cho gia đinh không phân biệt phải trái mà ra tay với tiểu nhị." "Để những gia đinh cầm dao ra tay, tay của hắn thật là độc ác!" Mặc dù trước đó, Võ phu nhân ngồi trên ghế trông có vẻ vững như Thái Sơn, nhưng trong lòng bà thực sự rất hoảng.

Phải biết rằng bình thường ở nhà, người chủ trì đại sự là Vũ Nhị Gia!

Mặc dù khi ông ấy ở nhà, đều sẽ mang mọi chuyện ra trước mặt bà để bàn bạc, bà cũng sẽ đưa ra một số ý kiến.

Nhưng bà chưa bao giờ tự mình xử lý những chuyện này, một mình xử lý.

Cho nên khi miêu tả lại cảnh tượng đó cho Lâm Hiên, bà cảm thấy lòng còn sợ hãi?

Cảnh tượng lúc đó quả thực rất hỗn loạn.

Lâm Hiên nghe lời nói của Võ phu nhân, hiểu ra trong lòng Võ phu nhân rất hoảng.

Nếu không thì không thể ở đó lặp đi lặp lại tình hình lúc đó.

Lâm Hiên cũng qua cuộc trò chuyện với Võ phu nhân mà hiểu được thủ đoạn của Vương quản gia.

Lâm Hiên nói với Võ phu nhân: "Chuyện tiếp theo, chúng ta đợi đến khi về phủ ổn định rồi hãy nói tiếp.

Phu quân của người hiện đang ở phòng khách bên cạnh." "Ta và Tiểu Cường hai người đã khiêng ông ấy đến đó, bây giờ để gia đinh của người khiêng Vũ Nhị Gia về phủ đi!" Lâm Hiên cảm thấy nếu cứ để Võ phu nhân nói tiếp, e rằng bà sẽ nói mãi không hết.

Nhưng bây giờ thật sự không thích hợp để nói nhiều, bởi vì nói càng nhiều đồng nghĩa với việc tiết lộ càng nhiều thông tin.

Việc cấp bách bây giờ là ổn định mọi người, mọi thứ đều cần phải tính toán kỹ lưỡng.

Triệu lãng trung đang ngồi trên đất, tình hình của ông ta bây giờ cũng không tốt lắm, bây giờ thật sự cần có một nơi để ổn định.

Lâm Hiên sớm đã phát hiện trà lâu này không phải là nơi bình thường, nếu không kịp thời rút lui khỏi đây, e rằng sẽ xảy ra chuyện không hay.

Võ phu nhân nghe Lâm Hiên nói vậy, vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ: "Mau đến phòng khách trên lầu hai tìm Vũ Nhị Gia, khiêng ngài ấy về phủ của chúng ta!" Đám gia đinh bên dưới nhận lệnh, bắt đầu đi đến phòng khách để tìm Vũ Nhị Gia.

Bởi vì chuyện lần này khẩn cấp, cho nên khi Võ phu nhân ra khỏi phủ, bà đã mang theo một số gia đinh thân cận.

Lưu phu nhân đứng một bên đã lâu không lên tiếng, vừa thấy nhiều gia đinh như vậy muốn vào phòng khách tìm người.

Trông bộ dạng hung hăng như vậy, nếu cho phép bọn họ tìm như vậy, chẳng phải là sẽ phá tan trà lâu này sao!

Phải biết rằng đây là trà lâu nhà bà ta, dù sao cũng là chủ nhân của trà lâu này!

Đây là địa bàn của bà ta!

Những người này ở đây tự ý hành động, không coi bà ta ra gì, làm sao Lưu phu nhân có thể nuốt trôi cục tức này?

Lưu phu nhân ở đó hét lớn một tiếng: "Tất cả đứng lại cho ta!

Đây là địa bàn của ta!

Không có sự cho phép của ta mà dám tự ý lục soát ở đây, ai cho các người lá gan đó!" Đừng nói, một tiếng hét của Lưu phu nhân thật sự có khí phách.

Khiến đám gia đinh của phủ Vũ Nhị Gia đang định tiến vào phòng khách sợ đến mức ngây người đứng đó không biết phải làm sao?

Võ phu nhân thấy Lưu phu nhân này cuối cùng cũng lên tiếng,

đừng nói là cứ ở phủ họ Lưu, một phu nhân không có kiến thức.

Làm việc gì cũng không giữ được bình tĩnh, nhưng hôm nay khi bà đến đây.

Lại phát hiện Lưu phu nhân này có thể giữ được bình tĩnh, ngồi đó không nhúc nhích.

Bây giờ cuối cùng cũng nghe bà ta nói chuyện rồi!

Chương 492

Đừng nói là một tiếng hét cũng khá lớn!

Không phải là hét đến khàn cả giọng sao.

Võ phu nhân thấy gia đinh của mình lúc này đang đứng đó không nhúc nhích, biết là đã gặp khó.

Quả thực giống như Võ phu nhân vừa nói, dù sao trà lâu này cũng là của phủ họ Lưu.

Theo lý thì không nên vào đó tìm người, nhưng dù sao chuyện cũng có nguyên do.

Hơn nữa, lúc trước bà đã liên tục hỏi phu quân của mình rốt cuộc đã đi đâu.

Nhưng không một ai trả lời, nếu không gặp được Lâm Hiên, làm sao bà có thể biết phu quân của mình hiện đang ở phòng khách trên lầu hai chứ?

Chỉ thấy Võ phu nhân không hoảng không vội, ở đó nói với Lưu phu nhân: "Ồ, Lưu phu nhân la một tiếng thật có khí phách nhỉ?

Ta thấy người ngồi yên ổn lắm mà!

Sao đến lúc này mới lên tiếng vậy?" Lúc này Lâm Hiên không lên tiếng, vì hắn biết dù sao Võ phu nhân mới là người nhà của Vũ Nhị Gia.

Lúc này người nên ra mặt là Võ phu nhân chứ không phải hắn.

Lâm Hiên tin rằng Võ phu nhân tuyệt đối có thực lực này, để đối phó với Lưu phu nhân thì quả thực không thành vấn đề.

Lâm Hiên lúc này thật sự vô cùng mong chờ màn kịch đặc sắc tiếp

theo, hắn tin rằng đây tuyệt đối là một cuộc đối đầu vô cùng đặc sắc.

Quả nhiên, Lưu phu nhân cũng không hề yếu thế, ở đó hai tay chống nạnh, rồi chỉ cao khí dương nói với Võ phu nhân: "Mặc kệ ta có ngồi yên được hay không, dù sao đây cũng là địa bàn của ta, nếu muốn vào phòng khách của ta tìm người, thì cũng phải được ta cho phép chứ!" "Người của các người không biết nặng nhẹ, nếu làm hỏng đồ đạc trong trà lâu của ta, thì tổn thất gây ra không phải là phải bồi thường sao?" Thực ra Lưu phu nhân trông có vẻ chỉ cao khí ngang, nhưng trong lòng bà ta thực sự không có tự tin, bởi vì khí thế của Võ phu nhân tuyệt đối mạnh hơn bà ta rất nhiều!

Có một điểm bà ta hoàn toàn không hiểu, rốt cuộc trước đó đã xảy ra chuyện gì, khiến bà ta cũng không biết phải làm sao.

Bà ta chỉ biết khi mình đến, thấy phu quân của mình ngã trên đất, còn chuyện trước đó thì hoàn toàn không rõ.

Cho nên bà ta trực tiếp bỏ qua chuyện này, rồi đề cập đến chuyện bồi thường.

Phải biết rằng người của phủ họ Lưu, trong mắt thật sự chỉ có bạc thôi!

Đối với những chuyện khác thật sự không quan tâm, đến cả tình hình của Lưu chưởng quỹ bây giờ ra sao, bà ta cũng không để trong lòng.

Võ phu nhân vừa nghe, Lưu phu nhân căn bản không có ý định tiếp tục nói về chuyện này!

Trông bộ dạng trực tiếp nhắm vào bạc, nhắm vào tổn thất của bà ta, căn bản không coi mạng người ra gì, trong lòng Võ phu nhân làm sao có thể thoải mái được chứ!

Võ phu nhân lúc này cũng không hề yếu thế, ở đó nói với Lưu phu

nhân: “Chẳng trách bên ngoài đồn rằng người của phủ họ Lưu trong mắt chỉ có bạc, bây giờ ta đã hiểu ra sao rồi.

Lẽ nào người không biết ở đây đã xảy ra chuyện gì sao?” “Không cần ta phải miêu tả lại cho người nghe một lần sao?

Phải biết rằng chưởng quỹ của ta đã xảy ra chuyện ở trà lâu của người đó!” “Bây giờ không giao người ra, ta tự mình muốn khiêng phu quân của ta về nhà cũng không được sao?

Có thiên lý không, có vương pháp không!” Võ phu nhân khi nói những chuyện này không vội không giận, nhưng lại cho người ta cảm giác không giận mà uy.

Quả thực bây giờ bà rất tức giận, khó khăn lắm mới biết được tung tích của phu quân từ miệng Lâm Hiên, làm sao không vội vàng muốn đi gặp phu quân của mình chứ?

Lúc trước, gia đinh đã nói phu quân của bà đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh.

Bây giờ còn chưa gặp được, thật sự nóng như lửa đốt.

Nếu không phải có Lâm Hiên ở đây, nói thật là bà thật sự muốn mắng Lưu phu nhân như một bà chằn mắng ngoài đường.

Lâm Hiên thấy chiến hỏa hai bên sắp bùng lên, xem ra khí thế của cả hai người đều rất mạnh!

Lâm Hiên cảm thấy, dựa trên nguyên tắc làm việc tốt không để lại tên.

Nếu ở một bên ngồi nhìn mà không quan tâm, chẳng phải là đã bỏ lỡ một cơ hội làm việc tốt sao?

Lâm Hiên ở một bên từ từ mở miệng, rồi nói với Lưu phu nhân: “Lưu phu nhân, xem ra người không biết tình hình đã xảy ra trước đó.

Nếu đã như vậy, vậy thì để ta nói cho người nghe." "Lúc trước, ta và Vũ Nhị Gia đang uống rượu ở tửu lâu của các người, nhưng uống được một lúc thì Vũ Nhị Gia bỗng nhiên ngã xuống đất.

Lẽ nào gia đinh của các người không nói cho người nghe những chuyện này sao?" "Trong lòng người không có chút suy tính nào sao?

Bây giờ Võ phu nhân đã đến đây, còn chưa thấy phu quân của mình ở đâu, làm sao không vội được chứ?" "Đừng nói với ta những lời đó nữa, bây giờ ta nói với người, để bà ấy khiêng Vũ Nhị Gia về phủ, cũng không được sao?" Thực ra Lâm Hiên nghĩ rằng nên mau chóng đưa Vũ Nhị Gia về phủ, nếu không đưa ông ấy về, e rằng đến tối sẽ có người ra tay.

Nếu như vậy thì thật sự phiền phức rồi.

Chương 493

Dù sao đến giờ, viện quân của hắn vẫn chưa đến, ở đây người ít thế yếu, không cẩn thận là sẽ chịu thiệt!

Cho nên hắn mới chọn đứng ra vào lúc này.

Lưu phu nhân vốn đối phó với một mình Võ phu nhân đã cảm thấy có chút luống cuống rồi, bây giờ lại thêm một Lâm Hiên.

Bà ta làm sao có thể là đối thủ của Lâm Hiên chứ?

Nghe Lâm Hiên nói như vậy, bà ta bị nói đến mức cứng họng, vốn định ở đó giở thói ngang ngược, làm ra vẻ uy phong của chủ nhân.

Nhưng bà ta biết bây giờ thật sự đã giở thói sai chỗ rồi, dù sao cũng là mình đuối lý, tiểu lục đó đã ngã ở nhà bà ta!

Nói thật là thật sự nên mau chóng đẩy Vũ Nhị Gia này đi.

Nhưng lại không đẩy đi được, người ta không chịu rời đi, bây giờ có một cơ hội như vậy, vậy thì đừng ở đó làm cao nữa.

Muốn đi tìm thì đi tìm đi!

Có phá tan trà lâu này, chỉ cần không để bà ta dính vào quan tòa mạng người, vậy cũng được thôi.

Chết một gia đinh thì không đáng tiếc, nhưng nếu Vũ Nhị Gia ở đây có mệnh hệ gì thì không ổn rồi?

Phải biết rằng Vũ Nhị Gia là một nhân vật rất có tiếng tăm ở thị trấn này!

Bà ta ở đó chỉ là làm ra vẻ phu nhân, cho Võ phu nhân xem mà thôi, dù sao người trong thị trấn đều đồn Võ phu nhân lợi hại như thế nào.

Bà ta nghe thấy có chút không phục, cho nên mới ở đó muốn khiêu

chiến Võ phu nhân, nhưng lại thấy khí thế của Võ phu nhân hoàn toàn trên mình.

Bên cạnh lại có một người giúp sức là Lâm Hiên, bà ta làm sao có thể là đối thủ chứ?

Bà ta cảm thấy lúc này nên mau chóng rút lui.

Vốn chỉ mong Vương quản gia có thể giúp đỡ, nhưng nhìn Vương quản gia quỳ ở đó gật đầu như gà mổ thóc, thật sự không trông cậy được.

Cũng không phải là đối thủ của người ta.

Nghe Lâm Hiên nói như vậy, bà ta cảm thấy dường như đã tìm được một cái thang để đi xuống.

Nên mau chóng theo cái thang này mà đi xuống thôi!

Nếu không một lúc nữa sẽ không thể kết thúc được, truyền ra ngoài chẳng phải càng mất mặt hơn sao?

Lưu phu nhân lúc này có chút ấp úng không nói nên lời.

Võ phu nhân ở một bên thấy Lưu phu nhân không nói gì, liền tiếp tục nói với Lưu phu nhân: "Lưu phu nhân, người nghe thấy lời của Lâm Hiên tiên sinh rồi chứ, nếu đã biết chuyện là như vậy." "Vậy thì đừng ở đó ngăn cản ta đi tìm Vũ Nhị Gia nữa, nếu người cảm thấy ta làm vậy không thỏa đáng." "Vậy thì người hãy ra lệnh cho gia đinh của người khiêng Vũ Nhị Gia ra, ta là người luôn rất nói lý lẽ." "Vừa rồi người nói cũng rất đúng, dù sao đây cũng là địa bàn của người, để gia đinh của ta đi thật sự có chút không hay." "Nếu truyền ra ngoài cũng sẽ ảnh hưởng đến thể diện của Lưu phu nhân và Lưu chưởng quỹ, nếu đã như vậy thì chúng ta mỗi người lùi một bước." "Ta ở đây đợi gia đinh của người khiêng phu quân của ta ra!" "Ta tuy đã cho gia đinh của ta rút lui, nhưng cũng hy vọng người có thể hành động nhanh

chóng.” “Người cũng biết tính ta thật sự không tốt lắm.” “Nếu lúc này mà chọc giận ta, thì không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu.” “Nếu tiệm cầm đồ đối diện nhà người đã cháy lớn, vậy thì ở đây cũng không ngại có thêm một đám cháy lớn nữa.” “Ta tin rằng lần này tuyệt đối có thể làm được, làm chuyện khác thì không được, chứ để ta ở đây châm lửa thì tuyệt đối có thể!” Lâm Hiên ở một bên nghe Võ phu nhân nói như vậy, cảm thấy Võ phu nhân thật sự là một người phụ nữ rất hiểu chuyện.

Nghe ý tứ trong lời nói, cũng là một người có kiến thức, có thể vào lúc này chọn mỗi người lùi một bước, cũng là giữ lại thể diện cho mỗi bên.

Cũng không thể không nói, bất kể thời đại nào cũng có những nữ anh hùng như vậy.

Tuy không thể ra chiến trường giết địch, nhưng khi xử lý một số chuyện, quả thực có thể sánh ngang với một số nam tử.

Lâm Hiên thật sự phục rồi, nhớ lại ở thời hiện đại, người ta không phải đều nói phụ nữ cổ đại vô tài chính là đức hạnh đó sao.

Đều nói phụ nữ ở thời cổ đại đều ở trong nội các, đối với chuyện bên ngoài không bao giờ tham gia.

Nhưng khi xuyên không đến đây, hắn lại phát hiện, phụ nữ ở đây dường như người sau còn giỏi giang hơn người trước!

Chẳng thua kém gì mấy nữ cường nhân cổ cồn trắng ở thời đại kia cả!

Lâm Hiên lại ở đó chăm chú quan sát Lưu phu nhân, hy vọng Lưu phu nhân lúc này có thể biết điểm dừng.

Nghe lời của Võ phu nhân, không tiếp tục kiên trì ở đó nữa, nếu Lưu phu nhân lúc này còn tiếp tục kiên trì.

Không biết Võ phu nhân tiếp theo sẽ làm gì, dù sao có những chuyện vượt ngoài sức tưởng tượng và dự đoán của con người.

Lưu phu nhân nghe một loạt lời nói của Võ phu nhân, có chút do dự.

Thực ra bà ta cũng biết những lời Võ phu nhân nói thật sự rất đúng!

Nếu lúc này không mỗi người lùi một bước, mà lại đánh nhau một trận nữa thì người chịu thiệt chính là mình.

Phải biết rằng ở đó còn có một Lâm Hiên!

Chương 494

Nhưng Lưu phu nhân lại không biết nên mở miệng như thế nào, bà ta không thể làm được như Võ phu nhân, biết tiến biết lùi, chỉ biết thể diện của mình cao hơn tất cả.

Ngay khi Lưu phu nhân định mở miệng nói không được, Vương quản gia bên cạnh vội vàng chạy tới, ở đó nhỏ giọng nói với Lưu phu nhân: "Phu nhân của ta ơi, mau biết điều đi, có biết Lâm Hiên đó không phải là người bình thường đâu." "Thấy lời hắn nói ở đó không?

Người ta là nhân chứng từ đầu đến cuối của chuyện này đó." "Ta sở dĩ muốn trừ khử tiểu nhị đó, chỉ là muốn trừ khử một chứng cứ." "Yên tâm, về chứng cứ đó, tuy bây giờ đang ở trong tay bà ta, nhưng cửa nha môn chúng ta có người mà." "Đến lúc đó chúng ta cứ chối bay chối biến, bà ta có thể làm gì chúng ta chứ?" "Hơn nữa, Vũ Nhị Gia đó đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, nếu giữ ông ta lại chỗ chúng ta, chẳng phải chúng ta phải nuôi một ông lớn sao?" "Nếu có thể nhân cơ hội này đưa Vũ Nhị Gia đi, đó là cơ hội ngàn năm có một đó!" Vương quản gia đương nhiên biết Lưu phu nhân này đang nghĩ gì.

Phải biết rằng phu nhân này không thông minh lanh lợi như Võ phu nhân, lúc nào cũng muốn tỏ ra mạnh mẽ.

Xử lý chuyện gì cũng hoàn toàn theo cảm tính.

Lần này nếu không phải chuyện khẩn cấp, ông ta cũng sẽ không để Lưu phu nhân ở đây xử lý chuyện này, thật sự không yên tâm!

Cho nên mới vào lúc này kịp thời đứng ra nói những lời như vậy, chỉ mong Lưu phu nhân này có thể hiểu được lời của ông ta!

Nếu không thì chuyện tiếp theo thật sự phiền phức rồi.

Vương quản gia thật sự không có cách nào với Lưu phu nhân này.

Đừng thấy lúc bà ta ngồi ở đó, dường như rất có thể giữ được bình tĩnh, nhưng Vương quản gia trong lòng biết rõ, bà ta đang ở đó học theo Võ phu nhân thôi.

Ông ta sợ Lưu phu nhân lúc này sẽ phá hỏng kế hoạch!

Phải biết rằng việc Võ phu nhân có thể khiêng Vũ Nhị Gia về phủ, đó là chuyện cầu còn không được!

Dù sao ở lại đây thật sự phiền phức, phải ở đây chăm sóc Vũ Nhị Gia, phải ở đây chạy trước chạy sau.

Dù sao đến giờ Vũ Nhị Gia vẫn đang trong tình trạng hôn mê bất tỉnh.

Nếu người ta thật sự ở đây có mệnh hệ gì, vậy thì thật sự có khổ cũng không nói ra được, làm sao còn có thể kinh doanh ở thị trấn Cư An này nữa.

Lúc Lưu chưởng quỹ vừa được khiêng ra ngoài, trông tình hình có vẻ đã tốt hơn một chút.

Chỉ cần lúc này kiên nhẫn một chút, đợi Lưu chưởng quỹ hoàn toàn bình phục, chuyện tiếp theo giao cho ông ta là được rồi.

Hiện tại việc Vương quản gia cần làm là ổn định Lưu phu nhân này.

Vương quản gia cũng thấy Lâm Hiên ở đó đã lên tiếng, Vương quản gia biết Lâm Hiên cũng là chỗ dựa của Võ phu nhân.

Chỉ là đến giờ Vương quản gia có chút không hiểu được Lâm Hiên này.

Lâm Hiên này vừa mới giữa ban ngày ban mặt dùng ná bắn chết gia đinh của ông ta.

Lúc này trông có vẻ không hề sợ hãi, lẽ nào Lâm Hiên có người trong triều đình sao?

Nếu như vậy, thì thật sự phiền phức rồi, chỉ là không biết hậu thuẫn của hắn rốt cuộc là ai?

Vừa rồi Lý Anh Đức ôm tiểu nhị rời đi.

Trước khi đi, Lâm Hiên dặn Lý Anh Đức gọi cả hai quản gia trong phủ đến, Vương quản gia ý thức được chuyện này thật sự không dễ giải quyết.

Nếu sớm biết chuyện sẽ đến mức này, chi bằng ngay từ đầu đã khuyên Lưu chưởng quỹ biết điểm dừng.

Vương quản gia cảm thấy Lưu chưởng quỹ này thành sự không đủ, bại sự có thừa.

Sớm đã nói với ông ta, tỷ lệ pha rượu nhất định phải nắm chắc.

Tuyệt đối đừng để xảy ra sai sót, nếu xảy ra sai sót, thì thật sự không dễ giải quyết.

Nhưng Lưu chưởng quỹ lại không nghe khuyên.

Vương quản gia thật sự không hiểu nổi, đầu óc của Lưu chưởng quỹ có phải bị lừa đá rồi không, đến cả chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong?

Bây giờ thì hay rồi, để lại một mớ hỗn độn như vậy cho ông ta dọn dẹp, nhưng ông ta cũng không biết phải làm sao.

Đối với Lâm Hiên đó thật sự đau đầu!

Phải nói là khí thế của Lâm Hiên đó thật sự có thể áp đảo người khác, vừa rồi nhìn bộ dạng quỳ gối của mình, dường như rất hèn nhát.

Nhưng Vương quản gia biết đó thật sự là do áp lực mà quỳ xuống, dù sao cũng là chuyện mạng người mà!

Ông ta biết Lâm Hiên không dễ đối phó!

Nhưng ông ta lại sợ Lưu phu nhân này cũng giống như Lưu chưởng quỹ, không có đầu óc mà làm hỏng chuyện, cho nên mới vội vàng nói với Lưu phu nhân những lời đó.

Chương 495

Lưu phu nhân nghe những lời Vương quản gia nói, cũng hiểu được mối lợi hại trong đó, cũng biết nếu lúc này tiếp tục ngăn cản Võ phu nhân đi đón Vũ Nhị Gia thì thật sự không thỏa đáng.

Giống như vừa rồi Lâm Hiên và Vương quản gia đều đồng thời nhắc đến Vũ Nhị Gia, thật sự là một phiền phức muốn vứt cũng không vứt được.

Bây giờ có thể đẩy đi, thật sự là một cơ hội ngàn năm có một!

Cũng không thể vì giận dỗi nhất thời mà làm hỏng chuyện.

Nếu thật sự làm hỏng chuyện này, đợi Lưu chưởng quỹ tỉnh lại, chắc chắn sẽ bị trách mắng.

Nghĩ đến đây, Lưu phu nhân cố ý ưỡn ngực, rồi chỉ cao khí dương nói với Lâm Hiên: "Nếu tiên sinh đã nói đến mức này rồi, vậy thì ta làm sao có thể không nể mặt tiên sinh chứ?" "Nếu Võ phu nhân muốn đón Vũ Nhị Gia đi thì cứ đón đi, ta sẽ cho gia đinh của ta khiêng Vũ Nhị Gia từ phòng khách ra." "Chỉ là chúng ta nói trước nhé!

Vũ Nhị Gia nếu đã đi ra khỏi đây rồi, thì trà lâu của ta thật sự không chịu trách nhiệm gì về chuyện của Vũ Nhị Gia nữa." "Đến lúc về sau xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào, cũng không liên quan gì đến ta nữa." Lưu phu nhân khi nói những lời này, cảm thấy thật sự phải nói rõ trước, đừng để đến lúc xảy ra chuyện lại quay lại tìm, chẳng phải là giải thích không rõ sao?

Mặc dù vừa rồi Vương quản gia cũng nói như vậy, chỉ cần ra khỏi trà lâu này, những chuyện khác đều không thuộc quyền quản lý của họ nữa.

Bà ta cảm thấy nên nói rõ chuyện này!

Nghe Lưu phu nhân nói nửa câu đầu, hắn cảm thấy đầu óc của Lưu phu nhân này khá linh hoạt, có thể kịp thời nghe lời khuyên của người khác.

Trong lòng Vương quản gia nghĩ, bình thường không phải đều nói phu nhân này là một phu nhân rất không có kiến thức sao?

Bây giờ xem ra cũng không tệ mà.

Ông ta ở đó cảm thấy lời đồn thật sự không thể tin được, bất kể lúc nào cũng phải gặp mặt người đó mới có thể có một sự hiểu biết chân thực!

Khi nghe nửa câu sau của Lưu phu nhân, hắn thật sự cảm thấy có một ngụm máu tươi sắp phun ra khỏi miệng.

Lưu phu nhân này đúng là không có não!

Tin đồn nhảm mà cũng tin được.

Vương quản gia chẳng lẽ không nói cho Lưu phu nhân biết những lời thầm kín mà mình đã nói với bà ta hay sao?

Đầu óc của bà ta để làm gì vậy?

Vương quản gia tức đến nỗi chỉ biết nghiến răng nghiến lợi, muốn xen vào.

Nhưng đây là cuộc đối thoại giữa các chủ tử, làm gì có chuyện một quản gia được lên tiếng?

Nếu làm theo cách của Lưu phu nhân thì Lâm Hiên và Võ phu nhân có thể bỏ qua sao?

Có thể đón Vũ Nhị Gia về được sao?

Đã dặn đi dặn lại cả ngàn lần rồi, nhất định phải đẩy Vũ Nhị Gia

này ra ngoài!

Chỉ cần là người có chút chỉ số thông minh thôi cũng không thể nói như vậy được!

Không thể đón Vũ Nhị Gia đi, nếu không mọi chuyện sẽ chẳng đi đến đâu cả.

Vương quản gia tức muốn mất nửa cái mạng già, nhưng lúc này Lưu phu nhân lại cảm thấy đoạn đối thoại vừa rồi của mình vô cùng đặc sắc.

Lưu phu nhân nghĩ, Võ phu nhân người ta làm việc còn có thể chu toàn không một kẽ hở, nói năng lễ độ, dùng những danh từ cao siêu như vậy, tại sao mình lại không thể bắt chước được chứ?

Chuyện này mà truyền ra ngoài, người ta chắc chắn sẽ khen Lưu phu nhân nói năng, làm việc thật kín kẽ, không chút sơ hở.

Nghĩ đến đây, Lưu phu nhân cảm thấy trong lòng dâng lên một trận cuồng hỉ.

Xem ra sau chuyện này, danh tiếng của mình ở Cư An Trấn có thể vang dội rồi đây.

Lưu phu nhân không hề để ý thấy Vương quản gia cứ liên tục ra hiệu bằng mắt, chỉ cảm thấy mình vừa làm được một việc vô cùng xuất sắc.

Lâm Hiên và Võ phu nhân nghe Lưu phu nhân nói vậy, thật sự cảm thấy chỉ số thông minh của bà ta quá cao rồi.

Sao bà ta lại không biết lúc này đón Vũ Nhị Gia đi chẳng khác nào rước lấy một phiền phức lớn chứ.

Đặc biệt là trước đó, Võ phu nhân đã quyết định không đón Vũ Nhị Gia đi, vì bà cũng cho rằng nếu làm vậy, trà lâu này sẽ thoái thác

trách nhiệm.

Nếu có chuyện gì khác xảy ra, bọn họ sẽ phủi tay không quan tâm, lúc đó biết đi đâu đòi lại công bằng?

Dù sao người ở Cư An Trấn đều rất quen thuộc với mọi chuyện ở đây, cũng biết thế lực đứng sau trà lâu này không hề nhỏ.

Nhưng khi nghe Lâm Hiên kiên trì, bà cảm thấy anh là một người vô cùng đáng tin cậy.

Chương 496

Có một người như vậy làm chỗ dựa, những chuyện tiếp theo cũng sẽ dễ giải quyết hơn, huống hồ để Vũ Nhị Gia một mình ở đây bà cũng không yên tâm.

Võ phu nhân quay người lại nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, những lời Lưu phu nhân vừa nói, ngài đều nghe thấy rồi chứ, ngài có cảm nghĩ gì?" Lâm Hiên dường như có phần hiểu được tâm trạng của Võ phu nhân lúc này, biết trong lòng bà có chút lo lắng, bèn nói: "Ta thấy những lời Lưu phu nhân nói thật sự rất tuyệt.

Xem kìa, một vị phu nhân mà làm việc cũng có thể chu toàn đến vậy, thật quá hiếm có!" "Nói thật với Võ phu nhân, ta cũng không ngờ Lưu phu nhân làm việc lại chu đáo đến thế." "Không chỉ biết nghĩ cho mình mà còn biết nghĩ cho người khác, người như vậy bây giờ không phải quá ít sao?" "Ta thấy bà ấy và Võ phu nhân đây thật sự có thể đặt ngang hàng so sánh!" Vì khoảng cách giữa Lâm Hiên và Lưu phu nhân rất gần nên lời nói của mỗi người đều có thể nghe rõ.

Vương quản gia nghe Lâm Hiên nói vậy, cảm thấy hôm nay mình sống không nổi mất!

Đây là lời gì vậy?

Chẳng phải là đang nói móc hay sao?

Cái gì gọi là chu toàn không kẽ hở?

Cái gì gọi là có thể đặt ngang hàng với Võ phu nhân, khác biệt quá xa rồi!

Đúng là một trời một vực.

Đặc biệt là câu nói của Lâm Hiên, Lưu phu nhân làm việc vừa biết

nghĩ cho mình, lại vừa biết nghĩ cho người khác.

Ý của câu này chẳng phải là Lưu phu nhân có chút thiếu não sao?

Mà là thiếu rất nhiều thì có!

Vương quản gia đứng một bên cảm giác như bị Lưu phu nhân làm cho tức chết đi sống lại.

Nhưng Lưu phu nhân nghe lời Lâm Hiên lại cảm thấy vô cùng đắc ý.

Bà ta nghĩ, một người có kiến thức sâu rộng như Lâm Hiên mà cũng khen mình như vậy, chẳng phải là quá tuyệt vời sao?

Có thể đặt ngang hàng với Võ phu nhân càng khiến Lưu phu nhân thêm đắc ý vênh váo.

Võ phu nhân đứng bên cạnh nghe Lâm Hiên khen ngợi Lưu phu nhân như thế mà cảm thấy mình sắp nén đến nội thương.

Thật buồn cười, đó là khen Lưu phu nhân sao?

Đó chẳng phải là đang mỉa mai bà ta thiếu não à?

Quả nhiên Lâm Hiên nói chuyện rất có trình độ, nói xuôi cũng được mà nói ngược lại nghe cũng rất hợp lý.

Võ phu nhân cũng thấy Lưu phu nhân lúc này có vẻ đắc ý, chẳng lẽ bà ta không nghe ra ý tứ trong lời nói của Lâm Hiên sao?

Chẳng phải đang nói bà là kẻ ngốc à?

Có thể nói ra những suy nghĩ thầm kín như vậy, quả thật cần dũng khí lớn biết bao!

Võ phu nhân cảm thấy lúc này nên đổ thêm dầu vào lửa cho Lưu phu nhân, biết đâu từ miệng bà ta lại lòi ra bí mật kinh người nào đó!

Xem ra đột phá khẩu chính là trên người Lưu phu nhân rồi.

Võ phu nhân nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh không biết đó thôi, Lưu phu nhân của chúng ta ở trấn này nổi tiếng là người tốt đấy!” “Bà ấy thường xuyên ra ngoài cứu tế người nghèo, tấm lòng vô cùng lương thiện.” “Những kẻ ăn mày chỉ cần đến phủ, Lưu phu nhân nhất định sẽ cho một ít bạc vụn.” “Ra tay có thể nói là vô cùng hào phóng!

Ở đây ai cũng nói Lưu phủ có một vị phu nhân tốt.” Thật lòng mà nói, Lâm Hiên cũng không ngờ Lưu phu nhân lại có thể ngốc đến mức nói ra hết suy nghĩ trong lòng như vậy.

Thật ra hắn cũng đang cân nhắc có nên để Vũ Nhị Gia ra ngoài hay không, nếu để Vũ Nhị Gia ở lại đây, nói thật là có chút không yên tâm.

Sợ rằng ở trong này lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đến lúc đó sẽ không nói rõ được!

Nhưng nếu thật sự đón Vũ Nhị Gia đi, giống như lời Lưu phu nhân vừa nói, chỉ cần ra khỏi trà lâu thì mọi chuyện còn lại họ sẽ không quan tâm nữa.

Vậy chẳng phải chuyện này cứ thế cho qua sao, nếu thật sự như vậy, Lâm Hiên có chút không cam tâm, phải biết chuyện hôm nay gây ra không hề nhỏ.

Bây giờ đã có án mạng, Lâm Hiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Mặc dù Lâm Hiên biết Vũ Nhị Gia hiện tại không có nguy hiểm gì khác, nhưng vẫn phải điều tra cho ra nhẽ.

Nếu không dồn những người ở đây vào thế bí, làm sao có thể moi ra kẻ chủ mưu đứng sau?

Hơn nữa, còn phải bảo vệ sự an toàn của Triệu lang trung kia, trông bộ dạng của Triệu lang trung dường như đã gặp phải chuyện gì đó.

Chỉ là bây giờ không tiện nói ra, nếu để ông ấy ở lại đây mà không

ở bên cạnh mình, chẳng phải là dê vào miệng cọp sao?

Mặc dù Lưu phu nhân đã nói rõ, chỉ cần đón Vũ Nhị Gia đi, sau này có xảy ra bất cứ chuyện gì họ cũng không chịu trách nhiệm.

Chương 497

Nhưng Lâm Hiên có cách để họ phải chịu trách nhiệm, dù sao trước đó hắn đã lẳng lặng bật bút ghi âm lên rồi.

Chẩn đoán của Triệu lang trung về Vũ Nhị Gia cũng đã được ghi lại, cả những lời Lưu phu nhân và Lưu chưởng quỹ nói lúc đó, Lâm Hiên đều dùng bút ghi âm ghi lại toàn bộ.

Đến lúc đó muốn chối cãi cũng tuyệt đối không thể, Lâm Hiên rất tin tưởng vào nước cờ này của mình.

Lâm Hiên thấy Võ phu nhân dường như có chút dao động, dù sao Võ phu nhân cũng hoàn toàn không hiểu rõ về hắn.

Bà ấy có thể nghe theo ý kiến của hắn mà đón Vũ Nhị Gia đi, cũng có thể thấy Võ phu nhân rất tin tưởng hắn.

Lúc này, có lẽ Võ phu nhân đã coi hắn là người chủ chốt, Lâm Hiên cảm thấy mình nên chịu trách nhiệm cho quyết định của mình.

Mặc dù hắn cũng biết thế lực đứng sau trà lâu này có lẽ không hề yếu.

Nhưng Lâm Hiên cho rằng nếu so với mình, có lẽ vẫn có một khoảng cách nhất định.

Dù sao lần này chiến công của hắn hiển hách, nếu không đoán sai, tấu chương phong quan tiến tước của triều đình chắc đã được phê duyệt rồi?

Đoạn nói chuyện vừa rồi của Lưu phu nhân, thật ra là vì hắn thấy Lưu phu nhân đúng là một người thích thể hiện.

Hắn cũng thấy Lưu phu nhân ngồi đó không nhúc nhích, hoàn toàn bắt chước dáng vẻ của Võ phu nhân.

Từ một chi tiết nhỏ này, Lâm Hiên có thể thấy rõ Võ phu nhân này đúng là một người không có não.

Nếu lúc này nói thêm vài câu dễ nghe, biết đâu lại moi được thêm chuyện gì khác từ miệng bà ta.

Lúc này Lâm Hiên cũng quyết định lấy Võ phu nhân ra làm mục tiêu, chẳng phải con người ai cũng thích nghe lời hay ý đẹp sao, vậy thì cứ làm thôi.

Thật ra hắn cũng biết những lời mình nói không được hay ho cho lắm, dù sao đó đều là lời nói mỉa mai, nhưng giờ nghe Võ phu nhân lại đổ thêm dầu vào lửa, hắn lại có hứng.

Cảm thấy đã lâu rồi mình không nói năng lung tung, vì vậy Lâm Hiên lại nói với Võ phu nhân: "Ta thật không ngờ Lưu phu nhân của chúng ta lại là một người đại thiện, đúng là nữ trung hào kiệt." "Phải biết trước đây ta gặp Chu chưởng quỹ đã thấy là nữ trung hào kiệt, nay lại thấy Lưu phu nhân, thật cảm thấy Cư An Trấn này đúng là ngọa hổ tàng long." "Đến ta là người từ kinh đô đến mà cũng chưa từng thấy người như vậy!" "Mọi người phải tin những lời ta nói là thật, những vị phu nhân có kiến thức sâu rộng như vậy thật quá phi thường!" Võ phu nhân vừa nghe Lâm Hiên nhắc đến Chu phu nhân liền vội vàng nói: "Tiên sinh cũng quen biết Chu chưởng quỹ sao, Chu chưởng quỹ đó là biểu tỷ của ta đó!

Hôm nay tiệm cầm đồ của bà ấy bị cháy phải không?" Lâm Hiên nghe Võ phu nhân nhắc nhở, nhớ lại lúc vừa vào trong, hắn đã cảm thấy Võ phu nhân trông rất quen.

Bây giờ nghe Võ phu nhân nói vậy, Lâm Hiên đã hiểu tại sao mình lại có cảm giác đó, vì trước đây hắn đã gặp Chu chưởng quỹ.

Hai người còn trò chuyện với nhau, nói chuyện rất vui vẻ, còn hẹn ngày mai sẽ cảm tạ bà con lối xóm.

Chỉ là sau đó Chu chưởng quỹ phải về phủ dỗ tiểu thiếu gia nên đã rời khỏi trà lâu.

Chính vì Chu chưởng quỹ rời đi, Vũ Nhị Gia mới ngất xỉu trên đất, rồi mới xảy ra một loạt chuyện như vậy.

Nói thật, ấn tượng của Lâm Hiên về Chu chưởng quỹ rất tốt, thảo nào hắn lại thấy Võ phu nhân này đặc biệt quen thuộc, hóa ra hai người là họ hàng.

Lâm Hiên nói với Võ phu nhân: "Lúc vừa vào ta đã thấy ngài có vẻ quen thuộc, nhưng vì lúc đó khung cảnh hỗn loạn, không nhớ ra đã gặp ở đâu." "Nhờ ngài nhắc nhở ta mới nhớ ra, ngài và Chu chưởng quỹ trông thật sự rất giống nhau, cả cách nói chuyện và khí chất cũng rất giống, hóa ra là họ hàng!

Thảo nào." "Đúng vậy, hôm nay tiệm cầm đồ của Chu chưởng quỹ bị cháy, chính vì tiệm cầm đồ của bà ấy cháy nên Vũ Nhị Gia và thuộc hạ của ta mới đến đó cứu hỏa." "Sau đó mới có chuyện ở trà lâu này, trước đó ba chúng ta còn đang cùng nhau uống rượu rất vui vẻ." "Vì Chu chưởng quỹ đã rời đi, ta và Vũ Nhị Gia mới định tiếp tục uống một chén, có bà ấy ở đó cũng có chút không được tự nhiên." "Ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy!

Có một chuyện không biết là Chu chưởng quỹ đã hẹn với ta và Vũ Nhị Gia rồi." "Ngày mai vào giờ này sẽ mở tiệc mời bà con lối xóm, chỉ không biết tiệc ngày mai có thể tiếp tục được không!" Nếu không phải Võ phu nhân nhắc nhở, Lâm Hiên dường như đã quên mất chuyện này.

Thật sự là vì có quá nhiều chuyện, khung cảnh lại hỗn loạn, khiến hắn quên mất một việc quan trọng như vậy.

Phải biết Vũ Nhị Gia cũng đã đồng ý, ngày mai vào giờ này sẽ giúp Chu chưởng quỹ lo liệu chuyện này!

Ban đầu Chu chưởng quỹ cũng chỉ vì muốn cảm tạ hắn, lại vì hôm nay có quá nhiều người tham gia cứu hỏa.

Nếu chỉ mời riêng hắn sẽ làm lạnh lòng những người khác, vì vậy Chu chưởng quỹ mới quyết định mở tiệc lớn, mời bà con lối xóm.

Nếu Lâm Hiên đoán không lầm, lúc này bà con lối xóm chắc đã nhận được thiệp mời rồi.

Nhưng không ngờ Chu chưởng quỹ vừa rời đi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Thật không biết yến tiệc ngày mai có thể tiến hành được không.

Lúc này Lâm Hiên càng thêm quyết tâm phải rời khỏi đây, phải biết ngày mai ở đây sẽ rất đông người.

Nếu để mọi người biết hôm nay ở đây có án mạng, tin tức truyền ra ngoài, thật sự không thể che giấu được.

Mặc dù hắn cảm thấy không có chuyện gì có thể ảnh hưởng đến mình.

Nhưng đây là chuyện lớn liên quan đến mạng người, huống hồ bây giờ máu của tên gia đinh kia còn chảy đầy đất.

Nếu không dọn dẹp hiện trường kịp thời, thật sự là một chuyện phiền phức!

Chương 498

Chẳng lẽ cứ đợi đến ngày mai, để bà con lối xóm nhìn thấu hiện trường này, lúc đó chuyện thật sự sẽ lớn.

Có những chuyện là như vậy, khi còn nhỏ có thể hóa giải được.

Giống như người ta thường nói, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nhưng nếu chuyện nhỏ không xử lý tốt, để nó mặc sức lan truyền, biết đâu sau này sẽ mang lại ảnh hưởng không thể lường trước!

Lâm Hiên cũng có chút lo lắng, mặc dù hắn biết mình dùng đạn cung bắn bị thương tên gia đinh kia hoàn toàn là tự vệ chính đáng.

Nhưng dù sao hắn cũng ở địa vị cao, nếu để những người có thân phận tương đương biết được chuyện này, chắc chắn sẽ vin vào đó làm khó dễ.

Lâm Hiên cảm thấy lúc này không thể tiếp tục mơ hồ nữa.

Phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu là trước đây, hắn sẽ ở lại đây đấu trí với Lưu phu nhân một phen.

Nhưng bây giờ nhận thấy tính nghiêm trọng của sự việc, hắn cảm thấy không thể tiếp tục ở lại đây nữa, nếu không sau này xảy ra chuyện sẽ rất phiền phức.

Lâm Hiên đang đợi Võ phu nhân đối thoại với mình, nhưng một loạt chuyện liên tiếp khiến hắn cảm thấy thật sự có chút phiền toái.

Bây giờ phải nhanh chóng rời khỏi đây, lên kế hoạch cho chuyện ngày mai.

Vì vậy Lâm Hiên nói với Võ phu nhân: “Về chuyện của Chu

chưởng quỹ, chúng ta về phủ rồi bàn bạc kỹ hơn." "Bây giờ việc chúng ta cần làm là đón Vũ Nhị Gia về, mặc dù vừa rồi Lưu phu nhân đã nói những lời khó nghe trước." "Để cho chúng ta biết đường liệu trước, ta nghĩ trong lòng chúng ta đều đã rõ rồi." "Ta thấy Vũ Nhị Gia thật sự không nên ở lại đây, dù sao đây cũng là địa bàn của người ta!" "Người ta làm gì, chúng ta ở đây sẽ có nhiều bất tiện!" "Còn một điều nữa ta cũng xin nói rõ, có những chuyện không phải thoái thác là có thể thoái thác được trách nhiệm." "Cái gọi là ra khỏi cửa là không nhận nợ, có thể sao?

Phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ." "Nếu ở đây nghênh ngang hống hách, vậy thật không còn vương pháp nữa rồi." "Ta, Lâm Hiên, trông như một người bình thường, nhưng ta bằng lòng thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, xảy ra chuyện như vậy ta sẽ không bỏ qua!" Lâm Hiên cố ý nhấn mạnh giọng ở câu cuối cùng.

Hắn biết những lời này không chỉ nói cho một mình Võ phu nhân nghe, mà còn cho cả Lưu phu nhân và Vương quản gia bên cạnh nghe.

Đừng thấy Lưu phu nhân lúc nói chuyện thì lý lẽ hùng hồn, dường như thật sự không quan tâm đến chuyện này!

Nhưng nếu thật sự như vậy, Lâm Hiên tuyệt đối không cho phép!

Trước đó Võ phu nhân thật sự có chút lo lắng.

Bà nghĩ, Lâm Hiên dù sao cũng là người ngoài, liệu có thật sự có thế lực ở trong trấn này không?

Nhưng người ở Cư An Trấn, về thế lực ở đây, họ đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Vũ Nhị Gia đó cũng là một nhân vật có tiếng tăm, phủ của ông ta càng là một đại phủ!

Mặc dù trước đó Vũ Nhị Gia dường như khá kín đáo, đó là vì Võ

phu nhân và Vũ Nhị Gia đều là những người không thích khoe khoang.

Họ không muốn khoe khoang chuyện trong phủ.

Ngay cả lần này Vũ Nhị Gia ra ngoài uống trà cũng chỉ là loại trà trung bình, dường như gia cảnh đã sa sút.

Nhưng thực tế, cơ nghiệp của họ không hề bị tổn hại chút nào, chỉ là họ không coi trọng những chuyện đó mà thôi!

Thật đúng như Lâm Hiên nói, miệng lưỡi người đời hai mảnh, trên dưới một phen, chẳng phải là không còn thiên lý sao?

Bây giờ tuy xa triều đình, nhưng đây cũng là đất đai thuộc quyền quản hạt của Đại Đường!

Sao có thể không có vương pháp chứ?

Trong huyện nha đó không chỉ có người của họ, Vũ Nhị Gia cũng có người.

Ông và phủ đài đại nhân ở đây cũng khá thân thiết.

Chỉ là bình thường ông không muốn dùng đến mối quan hệ này.

Ông cảm thấy dùng quan hệ là phải dùng đến nhân tình, cần phải tốn một ít bạc, thật quá phiền phức.

Vì cửa nha môn hướng nam, chủ yếu xem dùng bao nhiêu bạc, chứ không phải đi kiện tụng.

Nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện, bà thật sự không sợ!

Nhất định sẽ đòi lại công bằng cho Vũ Nhị Gia.

Bây giờ Lâm Hiên lại nói những lời như vậy, Lâm Hiên ở đây chính là một chỗ dựa vững chắc!

Mặc dù Lâm Hiên không nói rõ thân phận, nhưng đã nhắc đến kinh đô.

Giọng nói của anh ta chẳng phải giống hệt giọng của biểu tỷ sao!

Chương 499

Nếu là nơi khác có thể nghi ngờ, nhưng vấn đề giọng nói này tuyệt đối không thể nghi ngờ được!

Phàm là người từ kinh đô đến, có ai là nhân vật nhỏ bé đâu?

Chỉ cần nhìn cách nói chuyện, nhìn thủ đoạn làm việc.

Đã biết vị tiên sinh trước mặt này tuyệt đối không phải người tầm thường!

Mặc dù bây giờ thế cô lực mỏng, nhưng đừng quên những lời Lâm Hiên nói khi ôm tiểu nhị rời đi.

Lâm Hiên bảo thuộc hạ gọi cả Tôn quản gia và Trương quản gia trong phủ đến.

Điều đó chứng tỏ người ta cũng có thế lực.

Lâm Hiên vào lúc này còn có thể đứng ra, bà có lý do gì mà không tin tưởng chứ!

Có những chuyện thật sự không phải vì Lâm Hiên, dù sao ở đây cũng có chuyện của bà.

Một là liên quan đến biểu tỷ, một là liên quan đến trượng phu, lúc này Võ phu nhân cũng đã kiên định với suy nghĩ trong lòng.

Đã quyết định tin Lâm Hiên thì sẽ tin đến cùng, bà nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh nói thật quá đúng, phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ." "Tất cả những chuyện xảy ra hôm nay, ta tin không chỉ có mấy người chúng ta chứng kiến." "Những người khác cũng đều đã thấy rồi, lúc đầu đâu phải chỉ có hai người chúng ta?

Mắt của quần chúng sáng như tuyết!" "Khi ta đến đây, tuy dưới

lầu không còn ai, nhưng không có nghĩa là người khác không biết chuyện này." Lâm Hiên nghe Võ phu nhân nói vậy cũng đáp lời: "Đúng vậy, lúc Vũ Nhị Gia ngã xuống đất." "Người ở tầng một đều đã xông vào, mọi người đều có thể làm chứng cho chuyện này." "Triệu lang trung cũng được mời từ bên ngoài vào để châm cứu, bắt mạch cho Vũ Nhị Gia." "Ông ấy đã xác định rất rõ ràng Vũ Nhị Gia bị trúng độc, bình rượu mà tiểu nhị vừa ôm trong lòng." "Chẳng phải cũng đã chứng minh tất cả đều có vấn đề sao?" "Nếu không thì Vương quản gia sao lại cho người khác vào đây làm bị thương tiểu nhị!" "Ta nói cho các người biết, chuyện này sẽ không kết thúc như vậy, dù có kết thúc, cũng phải hỏi xem ta có đồng ý không!" Lúc này Lâm Hiên thật sự có chút phẫn nộ, vì hắn cảm thấy những người này quá bắt nạt người khác!

Vương quản gia đó chỉ là một quản gia mà đã có thể để gia đinh kiêu ngạo hống hách như vậy.

Nếu không phải vì có đạn cung trong tay, lúc này một tên gia đinh đã mất mạng.

Có lẽ lúc này bọn họ đã ra tay với mình rồi.

Lâm Hiên ghét nhất loại người bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, chó cậy gần nhà.

Võ phu nhân nghe Lâm Hiên nói vậy, cảm thấy thật hả giận, tiên sinh nói vậy rất hợp ý bà.

Thế là bà nói với Lưu phu nhân đang ngồi trên ghế: "Lưu phu nhân, ta biết bà quyết sách anh minh, những kế hoạch của bà ta đều đã nghe rồi." "Về những lời bà nói, ta nghĩ bà nên suy nghĩ kỹ." "Không phải chuyện kết thúc là có thể kết thúc, giống như tiên sinh vừa nói." "Bây giờ ta sẽ đón Vũ Nhị Gia nhà ta về, nhưng dù sao chuyện cũng xảy ra ở trà lâu này." "Ta không thể cứ để ông ấy ở đây mãi được,

nếu các người không thừa nhận, vậy phải hỏi bà con lối xóm ở Cư An Trấn này." "Xem rốt cuộc có được không?

Nhờ họ làm chứng cho ta!" "Tiên sinh ở đó, khi Vũ Nhị Gia ngã xuống đất, mọi người đều đã tận mắt chứng kiến." "Chẳng lẽ chuyện này sẽ vì ta đón Vũ Nhị Gia về phủ mà kết thúc sao?" "Nếu thật sự như vậy, thì không còn vương pháp nữa, mặc dù ta cũng biết sau lưng các người có thế lực nhất định." "Nhưng đối với ta mà nói, thật sự không có gì phải sợ!" "Phải biết ta ở Cư An Trấn này bao nhiêu năm, nếu không có chút nền tảng, ta có thể ở lại được sao?" "Mặc dù bình thường ta không muốn gây chuyện, cũng không muốn chuốc lấy phiền phức." "Nhưng ta nói cho bà biết, khi thật sự có chuyện, ta tuyệt đối không sợ, ta sẽ đòi lại công bằng cho trượng phu của ta!" Lúc đầu Lưu phu nhân cảm thấy về khí thế có thể áp đảo được Võ phu nhân, vừa rồi Lâm Hiên cũng đã khen ngợi bà.

Điều đó khiến bà thật sự có chút đắc ý, nhưng không ngờ Lâm Hiên chỉ nói vài câu đã chuyển hết chủ đề.

Nhìn khí chất của Lâm Hiên, dường như anh ta quyết không bỏ qua nếu chưa làm rõ chuyện này.

Trong lòng Lưu phu nhân thật sự có chút hoảng loạn.

Trước đó khi nói những lời đó, bà cảm thấy mình làm việc rất rõ ràng.

Lưu phu nhân tưởng rằng nói những lời cứng rắn như vậy trước, đối phương sẽ nghe theo, sẽ không tiếp tục tìm phiền phức nữa.

Nhưng không ngờ bà đã sai hoàn toàn, hóa ra người ta cũng không hề yếu thế.

Đúng vậy, Vũ Nhị Gia ở Cư An Trấn này cũng là một gia tộc trăm năm, ngay cả ở kinh đô cũng có người.

Chỉ là bình thường, Vũ Nhị Gia làm việc khá tử tế, không gây chuyện.

Lúc này, Lưu phu nhân cảm thấy trên người toát mồ hôi, nhận ra những lời khoác lác của mình thật sự đầy sơ hở.

Đúng là tự lấy đá ghè chân mình, không biết phải tiếp lời thế nào.

Nhìn khí thế của Lâm Hiên và Võ phu nhân có thể áp đảo người khác, hiện trường thật sự có chút hỗn loạn, không biết phải thu dọn thế nào.

Lúc này người ta đã đề xuất muốn đón Vũ Nhị Gia đi.

Nếu không cho đi, ngày thứ hai bà con lối xóm đều xuất hiện ở đây, rồi Võ phu nhân làm ầm lên.

Sau đó khiêng Vũ Nhị Gia ra, chẳng phải là thân bại danh liệt sao?

Lúc này Lưu phu nhân thật sự cảm thấy làm chủ không dễ dàng, sớm biết kết quả như vậy đã không gây chuyện.

Cứ để họ khiêng Vũ Nhị Gia đi là được rồi, sao lại phải nhiều lời làm gì?

Ở đây ra vẻ ta đây, giờ toát hết cả mồ hôi, không biết phải làm sao.

Bà ta bèn nhìn sang Vương quản gia bên cạnh, phát hiện người này thường có nhiều chủ ý, lời nói cũng có trọng lượng hơn.

Chương 500

Thế là bà nói với Vương quản gia: "Vương quản gia, tiếp theo phải trả lời người ta thế nào đây, người ta đã nói đến mức này rồi." Lưu phu nhân dù trong lòng có gấp gáp đến đâu, khi nói chuyện vẫn giữ vẻ thong thả, dường như đã có kế hoạch sẵn trong lòng.

Thật ra trong lòng bà đã hoảng đến mức không chịu nổi, nếu không sao lại đẩy một phiền phức như vậy cho Vương quản gia?

Vương quản gia nghe Lưu phu nhân nói vậy tức đến nỗi chỉ biết trợn mắt trắng dã, đây gọi là người sao?

Trước đó đã nhắc nhở bà, nhất định phải đẩy Vũ Nhị Gia ra ngoài, đến lúc đó lại tìm cách khác.

Ai ngờ cái đồ thành sự thì ít, bại sự thì nhiều này lại có thể tiết lộ cả kế hoạch, loại người không có não như vậy đúng là lần đầu tiên hắn thấy.

Bây giờ thấy người ta phản công, lại không biết phải làm sao, lúc này mới nhớ đến mình.

Đúng là lúc cần thì hỏi, không cần thì vứt sang một bên.

Vương quản gia vốn định nói với Lưu phu nhân phải làm thế nào, nhưng thấy Lưu phu nhân ngốc nghếch như vậy, hắn quyết định không quan tâm đến chuyện này nữa, lúc này thật sự tức chết đi được.

Hắn cảm thấy làm việc cùng loại người này thật quá tốn công tốn sức, dù sao chuyện cũng đã bày ra đó, hắn đã cố gắng hết sức rồi.

Cấp trên có trách tội, cũng không phải chuyện của hắn, dù sao hắn chỉ là một quản gia, sao có thể làm chủ cho chưởng quỹ ở đây được?

Vì vậy Vương quản gia cũng không tiếp tục tức giận với Lưu phu

nhân nữa, vì hắn biết chuyện tiếp theo sẽ như thế nào.

Lưu phu nhân đó nhất định sẽ đồng ý cho đón Vũ Nhị Gia đi, nếu không đồng ý, Lâm Hiên và Võ phu nhân trên kia sao có thể bỏ qua?

Vương quản gia nói với Lưu phu nhân: "Lưu phu nhân, ta cũng chỉ là một quản gia ở đây, còn những chuyện khác đều do ngài quyết định, ngài thấy thế nào tốt thì cứ làm vậy!" Vương quản gia nói xong câu đó, liền cúi đầu xuống nhìn mũi chân mình.

Hắn nghĩ, chỉ cần không ngẩng đầu lên nhìn Lưu phu nhân là được.

Vương quản gia thậm chí có thể tưởng tượng ra lúc này Lưu phu nhân nhất định sẽ tức tối dùng mắt lườm mình, cứ coi như không thấy là được.

Lưu phu nhân vốn không biết phải trả lời thế nào, muốn Vương quản gia giúp mình.

Nhưng không ngờ Vương quản gia lại thẳng thừng thoái thác, đẩy trách nhiệm lên người bà.

Bà vốn đã tức tối, hai tay vò lấy vò để vạt áo để trút giận.

Bà cũng thấy Vương quản gia đang cúi đầu nhìn đất, sao có thể dễ dàng tha cho Vương quản gia được?

Lưu phu nhân tức không chịu nổi, vốn định phát tác, nhưng lại nghĩ đến mình đang ở trước mặt Lâm Hiên.

Nếu phát tác, chẳng phải sẽ làm tổn hại hình tượng của mình sao?

Trong lòng bà có một trăm hai mươi vạn phần không vui, lúc này cũng chỉ có thể nén xuống.

Nhưng Lưu phu nhân nghĩ, dù không thể nổi giận, cũng phải mắng Vương quản gia vài câu, thế là Lưu phu nhân nói với Vương quản

gia: “Quả nhiên Vương quản gia nói đúng về chuyện này, đám hạ nhân thật sự không thể tự quyết được.” “Xem ra cũng chỉ có ta ở đây đối thoại với Lâm Hiên tiên sinh rồi, vậy mời ngài bây giờ dẫn gia đinh lui xuống đi!” “Cầm những thanh đao sáng loáng ở đây thật không ra thể thống gì, ta nhìn mà thấy chói cả mắt, tiện thể dọn dẹp hiện trường ở đây đi!” Vương quản gia nghe Lưu phu nhân nói vậy, tức đến không chịu nổi.

Phải biết rằng bà ta bảo hắn dẫn những gia đinh cầm đao vào đây, chẳng phải để đối phó với Lâm Hiên sao?

Bây giờ Lưu phu nhân lại nói như vậy, còn bảo hắn dọn dẹp hiện trường, chẳng phải coi hắn như hạ nhân bình thường để sai khiến sao?

Nhưng thấy Lưu phu nhân ngốc nghếch như vậy, lúc này có thể rời khỏi đây cũng tốt, chuyện tiếp theo cứ để bà ta tự xử lý.

Thế là Vương quản gia nói với Lưu phu nhân: “Vậy thuộc hạ lĩnh mệnh, ta sẽ dẫn đám gia đinh này rời khỏi đây, dọn dẹp hiện trường, chuyện tiếp theo đều giao cho phu nhân xử lý.” “Tiện thể ta đến chỗ Lưu chưởng quỹ xem ông ấy bây giờ hồi phục thế nào rồi!” Lâm Hiên đứng một bên nghe Vương quản gia nhắc đến Lưu chưởng quỹ, hắn cũng nhớ ra dường như mình đã bỏ qua Lưu chưởng quỹ.

Bây giờ Lưu chưởng quỹ rốt cuộc đã đi đâu rồi?

Sau khi mình đi, Lưu chưởng quỹ rốt cuộc đã tỉnh lại chưa?

Phải biết lúc hắn đi, Lưu chưởng quỹ kia vẫn đang nằm trên đất, xem tình hình có vẻ rất không ổn!

Thấy lúc này Lưu phu nhân và Vương quản gia đang đối đáp qua lại.

Lâm Hiên biết giữa họ cũng có một số chuyện cần xử lý.

Xem bộ dạng của Lưu phu nhân, có lẽ bà ta không biết phải làm thế nào nữa rồi.

Muốn tìm Vương quản gia cho một lối thoát.

Ai ngờ Vương quản gia lúc này lại thoái thác, không làm nữa.

Lâm Hiên đương nhiên hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, Vương quản gia kia thông minh đến mức nào chứ?

Sao có thể ôm vào người chuyện phiền phức như vậy?

Chương 501

Nếu Lâm Hiên đoán không sai, trước đó Vương quản gia đã nhắc nhở Lưu phu nhân.

Ai ngờ Lưu phu nhân lại coi như không nghe thấy.

Đổi lại là hắn nghe Lưu phu nhân nói những lời ngu ngốc như vậy cũng sẽ tức giận.

Dù sao gặp phải chủ tử không có não như vậy, thật quá làm khó hạ nhân rồi.

Không nghe ý kiến của người khác, cứ một mình một ý, đợi đến khi chuyện hỏng bét lại đẩy cho Vương quản gia.

Vương quản gia sao có thể vui vẻ được?

Lâm Hiên cảm thấy cuộc đối đầu giữa họ mới chỉ bắt đầu!

Vừa rồi Lưu phu nhân ra lệnh cho Vương quản gia đi dọn dẹp hiện trường.

Lâm Hiên cho rằng lúc này trong lòng Vương quản gia nhất định có mười hai vạn phần không vui.

Người sáng mắt đều có thể nhìn ra Vương quản gia là người như thế nào, chỉ có Lưu phu nhân kia dường như không hiểu.

Lâm Hiên cảm thấy tình hình trong phủ này có vẻ hơi phức tạp, nhìn họ đấu đá với nhau như vậy khiến Lâm Hiên cảm thấy có kịch hay để xem rồi.

Lúc này vừa hay có cơ hội, hỏi Triệu lang trung xem sau khi mình đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lưu chưởng quỹ bây giờ đang ở đâu?

Lâm Hiên nói với Triệu lang trung: “Triệu lang trung, bây giờ thân

thể của ngài hồi phục thế nào rồi?

Ta thấy sắc mặt của ngài đã tốt hơn, chắc là không sao rồi chứ?" Triệu lang trung thật sự đã khỏe lại, thực ra vừa rồi chỉ là có chút nóng giận công tâm, cộng thêm bị đám người kia truy đuổi ráo riết.

Nếu không phải ông biết dùng ngân châm, e rằng lúc đó đã sớm bị đuổi kịp rồi.

Bây giờ nhìn thấy Lâm Hiên chẳng khác nào nhìn thấy chỗ dựa, hiện tại thật sự có thể bình tĩnh kể lại cho Lâm Hiên những chuyện đã xảy ra.

Phải biết cảnh tượng vừa rồi thật sự vô cùng nguy hiểm.

Triệu lang trung nói với Lâm Hiên: "Thân thể của ta bây giờ đã khỏe, không có gì đáng ngại, thật làm phiền ngài lo lắng rồi." Lâm Hiên cũng có thể nhìn ra Triệu lang trung đã khỏe, nhưng nếu không nhận được câu trả lời của ông, Lâm Hiên cảm thấy có chút không yên tâm.

Bây giờ nghe vậy, hắn hoàn toàn yên tâm, thế là nói với Triệu lang trung: "Nếu thân thể ngài đã khỏe, vậy ta thật sự yên tâm rồi, nghe ngài nói chuyện cũng cảm thấy có sức hơn, sắc mặt cũng tốt lên." "Xem ra ngài hồi phục thật sự không tồi, vậy tiếp theo ta thật sự có một vấn đề muốn hỏi ngài, nói cho ta biết Lưu chưởng quỹ bây giờ thế nào rồi!" Lâm Hiên lúc này thật sự có vấn đề muốn hỏi Triệu lang trung, nhưng hắn cảm thấy bây giờ thời gian không đúng, địa điểm cũng không đúng.

Nếu lúc này nói ra một số chuyện, có thể sẽ rất bất tiện.

Thay vì vậy, không bằng đợi mọi chuyện ổn thỏa rồi mới nói chuyện kỹ với Triệu lang trung.

Lâm Hiên hiện tại quan tâm nhất là về Lưu chưởng quỹ, tình hình

hiện tại ra sao, thật sự tò mò.

Phải biết trước đó, Lưu chưởng quỹ kia đã có chút hôn mê, Triệu lang trung bảo hắn cho ông ta uống một ít nước.

Nhưng vì muốn cạy miệng Lưu chưởng quỹ cần dùng sức rất lớn.

Mà bên cạnh không có ai có thể cạy miệng ông ta, cũng chỉ có Lý Anh Đức lúc đó có thể làm được.

Nhưng vì lo lắng người nhà ông ta sau này sẽ ăn vạ.

Cũng không có ai ở đó nói rằng nếu xảy ra chuyện sẽ không truy cứu trách nhiệm, vì vậy Lâm Hiên đã rời khỏi đó.

Triệu lang trung nghe Lâm Hiên hỏi, liền nói với Lâm Hiên: "Lúc tiên sinh và đồng bạn khiêng Vũ Nhị Gia rời đi, tình hình của Lưu chưởng quỹ rất không ổn." "Nói thật, lúc đó ta thật sự muốn nhờ Lý Anh Đức giúp cạy miệng Lưu chưởng quỹ, nhưng trước đó." "Ta cũng đã thấy thái độ của người nhà họ rồi, việc này thật sự không thể dễ dàng giúp được!" "Chúng ta thật sự nên bớt một chuyện thì hơn, trong lòng ta rất hy vọng ngài đừng quan tâm đến chuyện này." "May mà thật sự không quan tâm, nhưng sau khi ngài đi, tình hình của Lưu chưởng quỹ rất không ổn." Lâm Hiên bây giờ rất tò mò, những người đó làm thế nào để cạy miệng Lưu chưởng quỹ.

Lúc này Triệu lang trung đã miêu tả lại toàn bộ quá trình sự việc cho Lâm Hiên.

Hóa ra sau khi Lâm Hiên đi, sự việc diễn ra như thế này.

Khi Vương quản gia hộ tống Lâm Hiên và Lý Anh Đức đến phòng khách, hắn liền vội vàng quay lại.

Cuối cùng cũng đuổi được hai kẻ phiền phức đi, chuyện tiếp theo phải lên kế hoạch cẩn thận.

Phải biết hắn đã không thể kiềm chế được nữa, vì phải nhanh chóng chạy về báo cáo với chủ tử chuyện ở đây.

Đặc biệt là sự xuất hiện của Lâm Hiên, lúc này Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia đã liên kết với nhau.

Phải biết Vũ Nhị Gia kia thật sự không phải người tầm thường, vì thân phận của ông ta không bình thường.

Phải biết Vũ gia bây giờ đã là một gia tộc lớn, đã đứng vững ở kinh thành.

Chỉ vì Vũ Nhị Gia hiện đang ở biên cương, nên ở đây chưa tạo thành thế lực.

Chương 502

Nếu lúc này để Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia liên kết với nhau, vậy chuyện tiếp theo thật sự không dễ làm.

Mặc dù Lâm Hiên không nói rõ thân phận, nhưng giọng nói của hắn đã để lộ, hắn là người kinh đô.

Phàm là người từ kinh thành đến, ít nhiều đều có quan hệ với Vũ gia.

Vương quản gia cảm thấy dù thế nào cũng phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, biết đâu những gì hắn nói lại là đúng.

Hắn cảm thấy đây là một phát hiện trọng đại, không biết chủ tử đứng sau sẽ nhìn nhận chuyện này như thế nào.

Có một điều Vương quản gia rất lo lắng là tình hình của Lưu chưởng quỹ.

Mặc dù lúc làm việc có một số thiếu sót, nhưng dù sao cũng cần có một con rối như vậy đứng ra che chắn, nếu không tìm một người như vậy cũng không dễ dàng.

Khi hắn quay lại lần nữa, thấy Lưu chưởng quỹ đang co giật không ngừng trên đất, thật sự lo sốt vó, vội vàng nói với Triệu lang trung bên cạnh: “Lưu chưởng quỹ nhà ta đã như vậy rồi, ông còn đứng đó làm gì?

Mau châm cứu đi!” “Không thể để ông ấy tiếp tục co giật nữa, nếu cứ co giật như vậy thì người không phải toi đời sao?” Triệu lang trung cũng có vẻ lúng túng, vì trước đó ông đã muốn Lâm Hiên cho Lưu chưởng quỹ uống bát nước kia.

Nhưng là các người không cần!

Còn nói rằng xảy ra chuyện thì hậu quả tự gánh!

Triệu lang trung cảm thấy rất phẫn nộ.

Bây giờ người ta đã đi rồi, nhưng nước vẫn chưa vào bụng Lưu chưởng quỹ, vì những người ở đây dù sao sức lực cũng có hạn.

Cũng đã có mấy gia đinh thử cạy miệng Lưu chưởng quỹ, nhưng không có đủ sức!

Thật sự không còn cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lưu chưởng quỹ co giật không ngừng.

Thấy Vương quản gia chất vấn như vậy, Triệu lang trung thật sự có chút không vui, nói với Vương quản gia: "Cái này thật sự không thể trách ta được, trước đó chẳng phải ta đã bảo Lý Anh Đức cho Lưu chưởng quỹ uống nước sao?" "Nhưng chẳng phải các người không đồng ý sao?

Mới xảy ra tình trạng bây giờ, hiện tại ta bảo người của các người cạy miệng Lưu chưởng quỹ." "Họ hoàn toàn không làm được, có thể trách ai đây?" Vương quản gia bị một câu của Triệu lang trung làm cho á khẩu không trả lời được, cũng biết mình đuối lý, không còn cách nào khác đành phải tìm cách khác.

Hắn cũng muốn cạy miệng Lưu chưởng quỹ, nhưng làm gì có sức, lúc này hắn liền gọi một gia đinh đến và nói: "Bây giờ mau về phủ, gọi hết những gia đinh biết võ công đến đây." "Bảo họ mang theo đại đao, càng sắc bén càng tốt, ở đây có chuyện khác!" Tên gia đinh được Vương quản gia gọi, nghe lệnh liền vội vàng về phủ, tập hợp những gia đinh biết võ công.

Lâm Hiên nghe đến đây, hiểu ra hóa ra ban đầu những gia đinh biết võ công này đến đây đều là vì Lưu chưởng quỹ.

Nhưng Lâm Hiên đoán chắc rằng Vương quản gia nhất định có sự

sắp xếp khác, nếu không sẽ không huy động những gia đinh biết võ công!

Nếu Lâm Hiên đoán không sai, Vương quản gia nhất định có sự sắp xếp của riêng mình, mục tiêu của hắn có lẽ không chỉ là Lưu chưởng quỹ.

Thật ra muốn cạy miệng Lưu chưởng quỹ cũng không khó đến vậy, chỉ cần mấy người hợp sức là được, không nhất thiết phải dùng người biết võ công.

Lý Anh Đức lúc đó không làm chẳng qua là không muốn dọn dẹp mớ hỗn độn này, nhưng nếu là người của họ xảy ra chuyện thì dễ giải quyết hơn nhiều.

Chuyện sau đó Lâm Hiên cũng có thể đoán được, chắc chắn những người biết võ công đó đã cạy miệng Lưu chưởng quỹ, cho ông ta uống bát nước cứu mạng đó.

Quả nhiên mọi chuyện diễn ra như Lâm Hiên nói, khi những người biết võ công đến, họ đã bảy tay tám chân cạy miệng Lưu chưởng quỹ.

Đổ bát nước cứu mạng vào, đồng thời Triệu lang trung cũng kê một số đơn thuốc, bảo người đến hiệu thuốc trong trấn mua.

Nhờ vậy, bệnh tình của Triệu lang trung trong thời gian ngắn đã được kiểm soát, tinh thần cũng hồi phục.

Nhưng sau khi hồi phục một chút, người đầu tiên ông ta tìm tính sổ là Triệu lang trung, ông ta rất hung hăng nói với Triệu lang trung: "Ông lại dám liên kết với người ngoài để bắt nạt người cùng làng, hành vi này là ăn cây táo, rào cây sung!" Triệu lang trung bị lời của Lưu chưởng quỹ làm cho không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ông cảm thấy những việc mình làm có gì không đúng sao?

Nhưng ông ta hoàn toàn không cho ông cơ hội biện giải.

Ngay sau đó, ông nghe Lưu chưởng quỹ nói với Vương quản gia: "Vương quản gia, Triệu lang trung biết quá nhiều chuyện rồi, ta thấy ông ta ở lại đây thật không thích hợp, mời Triệu lang trung đến một nơi an toàn đi!" "Còn một điều nữa, bây giờ ta cũng không thể ở lại đây mãi, ta cũng phải tìm một nơi để ở." "Chuyện lần này có chút phiền phức, tên Lâm Hiên kia không phải là người dễ đối phó, ta đi lánh nạn một thời gian." Triệu lang trung kể xong những tình huống trên cho Lâm Hiên, cũng im lặng không nói nữa, vì chuyện tiếp theo thật sự ngoài sức tưởng tượng của ông.

Thật sự không hiểu sau lưng Lưu chưởng quỹ rốt cuộc là thế lực gì?

Vì những người đó đã đưa ông đến một nơi tối tăm, ở đó có mấy người canh gác.

Triệu lang trung có ý muốn nói với Lâm Hiên một số chuyện, nhưng nhìn Lưu phu nhân và Vương quản gia, lại nuốt những lời muốn nói trở lại.

Chỉ cần cho Lâm Hiên biết Lưu chưởng quỹ hiện vẫn còn sống là được rồi, ông tin Lâm Hiên có thể làm rõ mọi chuyện ở đây.

Dù sao ông cũng không cố ý tham gia vào chuyện này, là vì Lâm Hiên mới dính vào.

Bây giờ chỗ dựa lớn nhất của Triệu lang trung là Lâm Hiên, hy vọng Lâm Hiên có thể giúp đỡ.

Chương 503

Nếu Lâm Hiên không quan tâm đến chuyện này nữa, vậy cái mạng già này của ông thật sự coi như bỏ đi.

Phải biết ông cũng có gia đình, vợ con cũng đang đợi ông.

Lâm Hiên thấy Triệu lang trung ngập ngừng, biết rằng chuyện tiếp theo Triệu lang trung không tiện nói ra.

Nhưng tất cả thông tin Triệu lang trung cung cấp đã đủ rồi.

Lâm Hiên không chỉ biết Lưu chưởng quỹ hiện đã an toàn, xem ra còn muốn trốn đi một thời gian.

Xem ra chuyện này thật sự không đơn giản, không ngờ Lâm Hiên vừa đến đã gặp phải chuyện như vậy, nếu xử lý không tốt có thể có liên quan đến kinh đô.

Lúc này, Vương quản gia đang dẫn những gia đinh biết võ công dọn dẹp toàn bộ trà lâu, cũng khiêng tên gia đinh bị Lâm Hiên dùng đạn cung bắn chết ra ngoài.

Lâm Hiên phát hiện Vương quản gia khi đối mặt với thi thể đó lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra, có thể thấy đây là một người đã trải qua sóng to gió lớn.

Lâm Hiên biết Triệu lang trung có lời không tiện nói ra, chuyện này dường như vẫn chưa kết thúc, vì Vũ Nhị Gia lúc này vẫn đang trong tình trạng hôn mê.

Hắn phải làm rõ chuyện này, nhưng hôm nay không thể làm rõ được, vì vậy lúc này chỉ có thể tìm một nơi để nghỉ chân.

Lâm Hiên nghe xong lời của Triệu lang trung trong lòng đã có cái nhìn tổng quan, nhưng Lâm Hiên cũng biết lúc này Triệu lang trung hẳn là lúc bất lực nhất.

Có thể tìm đến hắn, chứng tỏ hắn đã trở thành cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Triệu lang trung.

Nếu lúc này không bày tỏ thái độ, vậy Triệu lang trung nhất định sẽ rất lo lắng, phải biết ông thật sự vô tình bị cuốn vào chuyện này!

Lâm Hiên nói với Triệu lang trung: "Triệu lang trung, qua lời miêu tả của ngài ta đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, thật sự đã liên lụy đến ngài, yên tâm, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ cố hết sức giúp đỡ." "Bây giờ ngài cũng không có nơi nào khác để đi, vậy thì ở cùng ta đi!" Triệu lang trung nghe Lâm Hiên nói vậy trong lòng yên tâm hơn, cũng ý thức được nguy hiểm đang đến gần.

Nhưng ông cũng sợ những người đó sẽ ra tay với người nhà mình, vậy phải làm sao?

Một mình ông chết không đáng tiếc, nhưng thương cho đứa con còn nhỏ, thật sự có chút lo lắng!

Nhưng lại không tiện nói thẳng ra khó khăn của mình với Lâm Hiên.

Lúc này Triệu lang trung thật sự có chút khó xử, chỉ có thể uyển chuyển nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta cảm thấy chuyện này không hề đơn giản, thế lực của họ cũng rất mạnh." "Nói thật, một mình ta chết không đáng tiếc, chỉ sợ liên lụy đến gia đình, phải biết ở nhà con ta còn nhỏ!" Lâm Hiên thông minh đến mức nào, khi nghe Triệu lang trung nói vậy.

Hắn biết Triệu lang trung đã có chút giao tiếp với những người đó, hẳn là biết thủ đoạn của họ.

Giống như những gì ông nói, lúc đó bọn họ đã nhắm vào Triệu lang trung.

Nhưng không ngờ Triệu lang trung tay không tấc sắt lại có thể trốn thoát.

Nếu để họ nhắm vào người nhà của Triệu lang trung, vậy phải làm sao?

Triệu lang trung có nỗi lo như vậy cũng là điều hợp tình hợp lý.

Đổi lại là ai cũng sẽ lo lắng cho an nguy của người nhà đầu tiên.

Lâm Hiên nghĩ, nếu mình có thể bảo vệ Triệu lang trung, thì cũng có thể bảo vệ người nhà của ông.

Nói thật, lúc này Vũ Nhị Gia tuy bề ngoài có vẻ hôn mê.

Nhưng Lâm Hiên biết rõ, Vũ Nhị Gia tỉnh táo hơn bất cứ ai.

Nếu đến phủ của Vũ Nhị Gia, liên hợp với sức mạnh của ông ta, biết đâu có thể moi ra thế lực đứng sau!

Lúc đó muốn bảo vệ Triệu lang trung và người nhà ông cũng tuyệt đối có thể.

Vì phủ của Vũ Nhị Gia lớn như vậy, bảo vệ một gia đình chu toàn chắc không có vấn đề gì.

Huống hồ bảo Lý Anh Đức về đại doanh, gọi Trương thống lĩnh và Tôn thống lĩnh đến, lúc đó mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Lâm Hiên cảm thấy đây là một quyết định, nhưng muốn sắp xếp người nhà của Triệu lang trung ở phủ của Vũ Nhị Gia.

Bây giờ là việc cấp bách, nhưng Vũ Nhị Gia lúc này đang ở trong phòng khách, cũng không thể đi hỏi ông ta được!

Chỉ có thể hỏi ý kiến Võ phu nhân bên cạnh, thế là Lâm Hiên nói

với Võ phu nhân: “Võ phu nhân, ta ở đây thật sự có một thỉnh cầu quá đáng, không biết ngài có thể đồng ý không?” Vì khoảng cách giữa họ khá gần, Võ phu nhân cũng đã nghe hết những lời Triệu lang trung nói.

Đương nhiên bà hiểu rõ gánh nặng của Triệu lang trung ở đâu, giống như Triệu lang trung nói, mạng của ông chết không đáng tiếc.

Trong lòng bà thật sự rất đồng cảm với Triệu lang trung, đều là người cùng làng, đối với nhân phẩm của Triệu lang trung cũng khá rõ.

Chương 504

Triệu lang trung này có thể nói là người hay làm việc thiện, tất cả các loại thuốc trong hiệu thuốc của ông giá đều không cao.

Đừng thấy giá thuốc trong hiệu thuốc của ông không cao, nhưng hiệu quả thì thật sự tốt, chỉ cần uống thuốc ông kê cơ bản đều có thể khỏi bệnh.

Triệu lang trung lúc đó, thấy người nghèo bị bệnh sẽ miễn tiền.

Hiệu thuốc của người khác đều kiếm được đầy bát đầy bồn, chỉ có Triệu lang trung vẫn sống cuộc sống thanh bần.

Triệu lang trung gặp phải chuyện phiền lòng như vậy, với tư cách là người cùng làng, sao có thể ngồi yên không quan tâm?

Huống hồ Lâm Hiên cũng đã nói nhất định sẽ lo chuyện này, vậy với tư cách là đồng hương, Võ phu nhân đương nhiên phải ra tay giúp đỡ.

Nếu đoán không sai, lúc này Lâm Hiên mở lời chắc chắn là vì chuyện của Triệu lang trung, vì vậy Võ phu nhân nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh có chuyện gì?

Ngài cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ cố hết sức!" Lâm Hiên nghe Võ phu nhân nói vậy trong lòng yên tâm, cảm thấy Võ phu nhân thật sự là một phu nhân rất có kiến thức!

Lưu phu nhân đang ngồi trên ghế kia sao có thể so sánh được với Võ phu nhân chứ?

Lâm Hiên lúc nói chuyện còn cố ý liếc nhìn Vương quản gia.

Lúc này Vương quản gia đang dẫn gia đinh dọn dẹp hiện trường, chắc không để ý đến đây.

Lưu phu nhân lúc này cũng đang toàn tâm toàn ý nhìn Lưu quản gia dọn dẹp hiện trường, lúc này dường như cũng không có thời gian quan tâm đến đây.

Vì khoảng cách giữa họ khá gần, Lâm Hiên rất lo lắng hai người đó có thể nghe thấy cuộc đối thoại của họ.

May mà bây giờ sự chú ý của họ đều không ở đây, đối với những lời họ nói chắc cũng không nghe được.

Vì lúc nói chuyện, họ đều dùng giọng rất nhỏ.

Lâm Hiên vốn là người làm việc suy nghĩ khá chu toàn, hắn cảm thấy chỉ cần làm việc vẹn toàn là được.

Tuyệt đối không được xảy ra bất cứ sai sót nào!

Nhìn bề ngoài, chuyện ở đây có vẻ rất đơn giản.

Nhưng Lâm Hiên biết sau lưng sẽ có những chuyện không đơn giản.

Lâm Hiên cảm thấy dù làm gì cũng nên cẩn thận, thế là Lâm Hiên hạ thấp giọng, nói với Võ phu nhân: “Ta cảm thấy Triệu lang trung dường như vô tình bị cuốn vào chuyện này, ta nói thật với ngài, chuyện ở đây không đơn giản!” “Triệu lang trung này là một lang trung rất tốt, các người đều là đồng hương, hiểu rõ Triệu lang trung hơn ta.” Võ phu nhân gật đầu, sau đó nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh nói rất đúng, Triệu lang trung này có thể nói là người hay làm việc thiện.” “Tiếng tăm của Triệu lang trung ở trấn này của chúng ta rất tốt!

Bây giờ Triệu lang trung gặp phải chuyện như vậy thật sự là gia môn bất hạnh, chúng ta đều là đồng hương, sao có thể ngồi yên không quan tâm chứ?” Thật ra Võ phu nhân đương nhiên hiểu, Lâm Hiên tại sao lúc này lại tìm bà.

Có thể thấy Lâm Hiên thật lòng muốn lo chuyện của Triệu lang

trung.

Võ phu nhân nghĩ, người ta là người ngoài còn có thể lo chuyện trong trấn, với tư cách là đồng hương sao có thể ngồi yên không quan tâm?

Sao có thể nhìn một người tốt như Triệu lang trung bị kẻ xấu bắt nạt?

Võ phu nhân cảm thấy thay vì đợi Lâm Hiên nói ra yêu cầu giúp đỡ, không bằng mình chủ động nói ra sẽ tốt hơn.

Lâm Hiên đứng một bên nghe Võ phu nhân nói vậy thật sự thầm bội phục bà, thật quá hiểu lòng người.

Hắn cũng biết Võ phu nhân chắc đã đoán ra kế hoạch tiếp theo của mình, chỉ là bà thông minh hơn nên đã nói thẳng ra.

Nói thật, muốn nhờ người khác làm việc, cái miệng này thật sự rất khó mở.

Dù sao hắn và Vũ Nhị Gia chỉ mới quen, lúc này Vũ Nhị Gia lại đang hôn mê.

Huống hồ tạo thành tình huống như bây giờ, cũng có quan hệ mật thiết với hắn.

Lúc này muốn Võ phu nhân đề xuất giúp đỡ Triệu lang trung, thật sự có chút khó xử.

Nếu là trước đây, Lâm Hiên sẽ đề xuất thẳng, nhưng bây giờ vì có quá nhiều chuyện xảy ra trước đó.

Thật sự không tiện nói thẳng với Võ phu nhân.

Hắn và Võ phu nhân thật sự không thân thiết, nếu không phải vì Võ phu nhân có kiến thức.

Đối với ấn tượng của hắn rất tốt, e rằng lúc này Võ phu nhân sẽ

hiểu lầm.

Dù sao một người là phụ nữ, một người là đàn ông, khi làm việc nhất định phải nhớ nắm bắt chừng mực.

Lâm Hiên nói với Võ phu nhân: “Phu nhân thật quá thông minh!

Chương 505

Đã đoán được suy nghĩ trong lòng ta." "Thật ra ta muốn ngài có thể thu nhận gia đình Triệu lang trung, cũng thấy tình hình bây giờ thật sự không tốt." "Ta cũng là người ngoài mới đến, thật sự không thể bảo vệ chu toàn cho gia đình ông ấy." "Vừa rồi ông ấy cũng đã đề cập, mạng của ông ấy chết không đáng tiếc, nhưng trong nhà còn có gia đình." "Đó là điều ông ấy lo lắng, nếu có thể, liệu có thể để gia đình ông ấy đến phủ của ngài không?" Lúc này trong lòng Lâm Hiên thật sự có chút thấp thỏm.

Không biết khi đề nghị này được đưa ra, Võ phu nhân có thể đồng ý không?

Nếu chỉ để Võ phu nhân thu nhận một mình Triệu lang trung thì có thể.

Nhưng bây giờ muốn thu nhận cả một gia đình lớn, e rằng không dễ dàng như vậy.

Dù sao cả gia đình già trẻ lớn bé, cũng cần một khoản chi tiêu.

Huống hồ trước đó, Vũ Nhị Gia không phải cũng nói nhà mình có chút túng thiếu sao?

Lúc này lại tăng thêm một khoản chi tiêu lớn như vậy, thật không phải là một chuyện dễ dàng.

Vì Lâm Hiên cũng thường xuyên tiếp xúc với bạc, nên cũng biết lúc này người ta đều nói bạc không quan trọng.

Nhưng Lâm Hiên lại cho rằng phải xem điều kiện thế nào, nếu điều kiện tốt, có lẽ không quan trọng.

Có lẽ khi còn nghèo túng, tiền bạc trở nên đặc biệt quan trọng,

nhưng lúc này, đối với Vũ Nhị Gia, đây chỉ là một khoản chi tiêu nhỏ.

Tuy nhiên, nếu cộng thêm một khoản lớn cho gia đình Triệu lãng trung, đó quả thực không phải là con số nhỏ.

Nhìn bộ dạng của Triệu lãng trung, Lâm Hiên đoán tình hình kinh tế của ông không khá khẩm gì, có lẽ cũng chẳng có chút tích lũy nào.

Lúc này, Triệu lãng trung không thể nào mở lại tiệm thuốc trong phủ của Vũ Nhị Gia được.

Vậy thì cả gia đình ông hiện tại không có nguồn thu nhập, Lâm Hiên vô cùng lo lắng Võ phu nhân sẽ cân nhắc vấn đề tiền bạc.

Thực ra đối với Lâm Hiên, đây thật sự không phải là vấn đề lớn, tiền bạc trong hệ thống của hắn chỉ là những con số.

Lâm Hiên tuy có chút đau lòng, nhưng chỉ cần là đang làm một việc tốt, trong lòng sẽ không còn đau như vậy nữa.

Bây giờ hắn chỉ lo Võ phu nhân sẽ nghĩ nhiều mà thôi!

Dù sao phụ nữ trong chuyện tiền bạc đều tính toán rất chi li, hoàn toàn khác với đàn ông.

Vì vậy, Lâm Hiên vội vàng nói với Võ phu nhân: "Phu nhân yên tâm, nếu Triệu lãng trung có thể vào phủ, mọi chi phí đều do ta gánh vác!" Võ phu nhân không ngờ Lâm Hiên lại quan tâm đến chi tiêu của gia đình Triệu lãng trung.

Thực ra đối với bà, chuyện này không đáng kể.

Tuy gia đình bà sau khi trải qua một số biến cố, không còn sung túc như xưa, nhưng tục ngữ có câu, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, chút chi tiêu này chỉ là muối bỏ biển.

Võ phu nhân nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh nói đi đâu vậy, chẳng phải chỉ là một chút chi tiêu sinh hoạt hàng ngày sao?

Đối với nhà ta thật sự không đáng kể." "Tuy trước đây nhà ta quả thực đã gặp một số chuyện và tổn thất một ít tiền bạc, nhưng lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo." "Đối với chút tiền này, căn bản không thành vấn đề." "Tiên sinh không biết đó thôi, gia đình Triệu lãng trung có tiếng tăm rất tốt.

Bình thường, bất cứ ai đến khám bệnh, ông ấy đều dùng ít tiền nhất để kê đơn thuốc tốt nhất.

Bệnh nào thuốc nấy, đều khỏi hẳn.

Có một số gia đình nghèo khó đến lấy thuốc, Triệu lãng trung lần nào cũng không nhận tiền.

Sau này mọi người thấy không đành lòng, cảm thấy Triệu lãng trung cũng phải dựa vào đó để nuôi sống gia đình.

Nếu cứ không thu tiền, làm sao duy trì chi tiêu hàng ngày?

Vì vậy, dù Triệu lãng trung không thu, mọi người vẫn sẽ trả cho ông một ít tiền.

Một người tốt như vậy gặp phải chuyện thế này, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn?" Trước đó Lâm Hiên cũng không hiểu rõ về con người Triệu lãng trung, chỉ dựa vào cảm giác đầu tiên mà thấy ông không tệ.

Nay nghe Võ phu nhân nói vậy, hắn càng thêm kính phục Triệu lãng trung, quả là một vị lang trung có y đức.

Điều này càng làm Lâm Hiên kiên định hơn với quyết tâm giúp đỡ ông.

Từ cuộc trò chuyện với Võ phu nhân, Lâm Hiên cũng có thể nghe ra rằng gia đình bà cũng là người nhạc thiện hảo thí, thảo nào tiếng tăm lại tốt như vậy.

Nhưng trong lòng Lâm Hiên vẫn cảm thấy, dù thế nào cũng không thể để Võ phu nhân chi trả cho gia đình Triệu lãng trung được!

Để Võ phu nhân chứa chấp gia đình ông đã là phiền phức lắm rồi, nếu để bà phải bỏ thêm tiền bạc thì thực sự không ổn.

Tuy Võ phu nhân liên tục khẳng định gia đình Triệu lãng trung có tiếng tăm tốt, mọi chi tiêu bà đều có thể lo được, nhưng Lâm Hiên vẫn vô cùng kiên định nói với Võ phu nhân: "Có thể chứa chấp gia đình Triệu lãng trung đã là quá phiền phức rồi.

Về chuyện chi tiêu, thật sự không cần phải tranh cãi với ta nữa.

Chương 506

Khoản chi này do ta trả, nhất định là do ta trả, đừng tranh cãi nữa." Triệu lãng trung đứng bên cạnh thấy Lâm Hiên và Võ phu nhân tranh qua tranh lại, trong lòng thực sự có chút cảm động.

Phải biết rằng, bình thường ông chỉ cảm thấy những việc mình làm là trong khả năng của mình.

Sư phụ của ông khi xưa cũng từng dạy rằng, nghề y không chỉ để nuôi sống gia đình, mà quan trọng nhất là phải huyền hồ tế thế, làm một lang trung phải có y đức tối thiểu.

Triệu lãng trung đến tận bây giờ vẫn luôn ghi nhớ lời dạy của sư phụ, lúc nào cũng khắc ghi câu nói đó trong lòng.

Bình thường, vợ ông đôi khi cũng không hiểu, tại sao không thể giống như các lang trung khác, lấy thêm chút tiền của người ta?

Cứ phải bù tiền vào thì chẳng phải là hành vi của kẻ ngốc sao?

Mãi sau này, vì không thuyết phục được Triệu lãng trung, bà đành mặc kệ, bởi vì thời đại đó rất coi trọng việc phu xướng phụ tùy.

Bình thường thì không thấy gì, nhưng khi có chuyện xảy ra mới thấy được, như bây giờ gặp nguy hiểm lại được quý nhân tương trợ, điều này không thể tách rời với những việc ông làm hàng ngày.

Tuy lần này vô tình gặp phải một số chuyện phiền lòng, nhưng Triệu lãng trung tin rằng với sự giúp đỡ của Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia, nhất định có thể hóa nguy thành an.

Triệu lãng trung hành lễ với Lâm Hiên và Võ phu nhân: "Triệu mỗ tôi có thể được quý nhân tương trợ ở đây, thực là tam sinh hữu hạnh.

Tôi thay mặt vợ con cảm tạ hai vị!" Lâm Hiên nghe Triệu lãng

trung nói vậy, vội đáp: “Triệu lãng trung, ông nói gì vậy?

Chúng ta có thể gặp nhau ở đây, cũng thực sự là có duyên!

Đừng nói với ta chuyện cảm ơn hay không, lúc này chúng ta đều đã bị cuốn vào chuyện này, muốn thoát ra tạm thời không phải là chuyện dễ dàng.

Cũng hy vọng chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực, cùng nhau khắc phục khó khăn này!

Ta vẫn nói câu đó, an nguy của các người cứ để ta lo.

Chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ các người chu toàn, giống như ta đã bảo vệ tiểu nhị của quán trọ kia, đều là người của ta!” Lâm Hiên nói xong đoạn đó, lại quay sang nói với Võ phu nhân: “Chuyện tiếp theo chúng ta hãy bàn bạc kỹ hơn, trước tiên đưa Vũ Nhị Gia về phủ đã rồi tính!” Lâm Hiên sau khi nghe những lời của Triệu lãng trung cũng cảm thấy việc đề cập đến tiền bạc trước mặt ông có chút không hợp.

Vừa rồi hắn chỉ cân nhắc đến việc đến phủ của Vũ Nhị Gia có thể sẽ làm phiền người nhà ông, không muốn họ phải lo nghĩ nhiều.

Nhưng bây giờ xem ra, đề cập chuyện tiền bạc trước mặt Triệu lãng trung quả thực có chút không thỏa đáng, chỉ khiến Triệu lãng trung cảm thấy vô cùng khó xử.

Bởi vì Lâm Hiên đã thấy vẻ mặt đầy khó khăn của Triệu lãng trung.

Thử hỏi, người đàn ông nào lại muốn túi mình trống rỗng?

Phải ở nhờ nhà người khác, lại cần người ngoài chu cấp, quả thực là mất mặt.

Vì vậy lúc này không thích hợp để tiếp tục bàn về vấn đề này, nên

chuyển chủ đề sang việc đưa Vũ Nhị Gia về phủ.

Thực ra, trong kế hoạch tiếp theo, Lâm Hiên muốn cùng Vũ Nhị Gia đi thăm dò thực lực đằng sau trà lâu này là gì.

Bởi vì trước đó Vũ Nhị Gia đã nói, ở trấn này các trà lâu khác đều có người chết vì uống rượu, duy chỉ có trà lâu này là không.

Điều này cho thấy trà lâu này có điều mờ ám, Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia phải đi xem xem rốt cuộc có chuyện gì.

Lâm Hiên lúc này quả thực đã có một kế hoạch nhất định cho những ngày sắp tới.

Giống như những gì hắn đã nghi ngờ trước đó, hắn cảm thấy chủ nhân đằng sau trà lâu này có thể đến từ kinh đô.

Kinh đô hiện tại rốt cuộc có tình hình chính trị như thế nào, Lâm Hiên có chút không hiểu, hắn cần phải trao đổi kỹ hơn với nhạc phụ.

Tấu chương đã gửi đi rồi, không biết triều đình bên đó có cách nhìn nhận thế nào.

Nếu có thể, hắn sẽ tiếp tục ở lại đây, nếu không thì phải trở về.

Nhưng Lâm Hiên lại cảm thấy Hoàng đế để hắn ở đây, chắc chắn có dụng ý riêng.

Tuy đến đây là để chinh chiến, nhưng sau khi chiến thắng, Hoàng đế lại không ra lệnh cho hắn khải hoàn hồi triều.

Lẽ nào ở đây có một số thế lực không phù hợp, cần hắn phải loại bỏ?

Nếu là như vậy, thì việc ở lại đây chắc chắn là ý tốt của Thánh thượng.

Lâm Hiên cảm thấy, nếu đã vô tình đến đây, thì không thể cứ mơ hồ ở lại được.

Nhất định phải làm cho mọi chuyện ở đây trở nên rõ ràng, minh bạch.

Lúc này, Lâm Hiên thực sự rất mong đợi, nếu trong tay có một chiếc điện thoại thì tốt biết bao.

Chương 507

Như vậy có thể liên lạc với Hoàng đế bất cứ lúc nào.

Nhưng Lâm Hiên cũng cảm thấy đây chỉ là suy nghĩ viển vông mà thôi.

Muốn đưa điện thoại đến đây, tuyệt đối là không thể, bởi vì cơ sở hạ tầng thông tin ở đây thực sự không cho phép.

Nhưng Lâm Hiên lại nghĩ, nếu có thể phát minh ra một phương thức liên lạc nhanh hơn thì tốt rồi.

Võ phu nhân nghe Lâm Hiên nói vậy cũng cảm thấy việc cấp bách bây giờ là đưa Vũ Nhị Gia về phủ.

Bà không tiếp tục bàn về chuyện của gia đình Triệu lãng trung nữa, huống hồ đối với bà đó vốn không phải là vấn đề.

Võ phu nhân nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh nói rất đúng, việc cấp bách của chúng ta bây giờ là phải đưa Vũ Nhị Gia về phủ!" Lúc này, Võ phu nhân chợt nghĩ ra một chuyện rất tốt, lại nói với Lâm Hiên: "Tuy tình hình của Vũ Nhị Gia bây giờ không được tốt lắm, nhưng bên cạnh chúng ta có Triệu lãng trung mà!

Có ông ấy ở bên cạnh giúp ta chữa trị cho Vũ Nhị Gia, thì có vấn đề gì chứ?" Bà quay sang Triệu lãng trung: "Triệu lãng trung, sau này ông ở phủ của ta, thật sự phải phiền ông rồi.

Tình hình của Vũ Nhị Gia bây giờ không biết thế nào, sau này phải phiền ông dốc lòng nhiều hơn.

Dù sao ta rất tin tưởng vào y thuật của ông!" Triệu lãng trung ban đầu thực sự rất khó chịu, vì Lâm Hiên và Võ phu nhân đã đề cập đến vấn đề tiền bạc trước mặt ông, khiến ông cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Bây giờ nghe Võ phu nhân nói vậy, ông chợt tìm thấy ý nghĩa tồn tại của mình.

Nói hay lắm, anh hùng cũng phải có đất dụng võ.

Triệu lãng trung cảm thấy mình thực sự đã tìm được nơi để thể hiện tài năng.

Những thứ khác không nói, nhưng về y thuật, ông có thể nói là đã nhận được chân truyền của sư phụ!

Phải biết rằng sư phụ của ông ở kinh đô là một đại danh y, muốn bái sư cũng không phải chuyện dễ dàng!

Triệu lãng trung vội vàng nói với Võ phu nhân: "Về bệnh tình của Vũ Nhị Gia, phu nhân cứ yên tâm.

Chỉ cần có tôi ở đây, tôi nhất định sẽ chữa trị thật tốt.

Đây là sở trường của tôi!" Lâm Hiên đứng bên cạnh nghe Triệu lãng trung nói vậy, chợt nghĩ không biết có phải Triệu lãng trung lúc này đã tìm thấy cảm giác tồn tại hay không.

Thôi, đừng nhắc đến tiền bạc nữa, chỉ cần Triệu lãng trung cảm thấy thoải mái là được rồi.

Lúc này, Lâm Hiên thấy Lưu phu nhân bên kia đã dọn dẹp gần xong, có thể để người của bà ta đưa Vũ Nhị Gia đi rồi.

Thế là Lâm Hiên nói với Lưu phu nhân: "Lưu phu nhân, không biết bên bà đã cân nhắc thế nào rồi?

Có thể để gia đinh của bà đưa Vũ Nhị Gia xuống được chưa?

Vừa rồi không phải chúng ta đã nói rồi sao?" Lúc này, Lưu phu nhân đang bị Vương quản gia làm cho tức đến thở không ra hơi, dường như đã quên mất chuyện vừa rồi.

Nhưng dù trí nhớ của bà ta có kém đến đâu, cũng không thể bỏ qua

chuyện của Vũ Nhị Gia được, dù sao Vũ Nhị Gia bây giờ vẫn đang ở trong trà lâu của bà ta.

Tuy Vương quản gia không ở đây đỡ đòn, nhưng chuyện này nên làm thế nào, bà ta phải tự quyết định.

Bây giờ Lâm Hiên đã hỏi như vậy, bà ta chỉ có thể đáp: "Nếu ngài thực sự muốn đưa Vũ Nhị Gia đi, vậy tôi sẽ để gia đinh của tôi đưa ông ấy xuống.

Dù sao chuyện này cũng xảy ra trong trà lâu của tôi." Lâm Hiên cảm thấy thái độ của Lưu phu nhân lúc này đã ôn hòa hơn nhiều so với lúc nãy, không còn bá đạo như khi vừa nói chuyện.

Xem ra con người ta thực sự cần phải cho một bài học mới biết điều, nếu không sẽ quên mất mình là ai.

Nếu Lưu phu nhân lúc này đã mở lời, Lâm Hiên tất nhiên rất vui lòng.

Hắn chỉ sợ bà ta lại ăn nói hỗn xược, làm hỏng chuyện, thì thật phiền phức.

Lâm Hiên nói với Lưu phu nhân: "Vậy phiền Lưu phu nhân nhanh chóng đưa Vũ Nhị Gia xuống đi, dù sao trời cũng sắp tối rồi, một ngày sắp kết thúc rồi!" Lâm Hiên lúc này thực sự muốn rời khỏi đây, vì hắn cảm thấy nếu đến tối, những yêu ma quỷ quái đó lại xuất hiện thì thật là náo nhiệt.

Nhưng Lâm Hiên biết rằng, e là Triệu lãng trung sẽ thật sự không có đất dụng võ.

Bởi vì trong lòng Lâm Hiên rất rõ, Vũ Nhị Gia lúc này thực sự còn tỉnh táo hơn bất kỳ ai.

Có khi lúc này ông ta đã ngủ được một giấc rồi.

Không biết nếu để Võ phu nhân biết Vũ Nhị Gia lúc này đã tỉnh táo, bà sẽ có cảm nghĩ gì?

Lưu phu nhân nói xong đoạn đó, quay người nói với gia đinh bên cạnh: "Các ngươi không nghe thấy ta nói gì sao?

Mau lên lầu đưa Vũ Nhị Gia xuống đi, lúc khiêng nhất định phải nhẹ tay nhẹ chân.

Chương 508

Đừng gây thêm tổn thương cho người ta, nếu không chúng ta thật sự không thoát khỏi liên quan!" Gia đinh bên cạnh nghe Lưu phu nhân dặn dò như vậy, nào dám chậm trễ, vội vàng chạy lên phòng khách trên lầu, tìm thấy Vũ Nhị Gia.

Chuẩn bị đưa ông ta xuống, chỉ có một điều vô cùng kỳ lạ, Vũ Nhị Gia này cảm giác không giống như đang hôn mê bất tỉnh!

Khi những gia đinh này vừa vào trong, lại nghe thấy tiếng ngáy, thực sự không hiểu rốt cuộc Vũ Nhị Gia này bị làm sao.

Vũ Nhị Gia từ lúc Lâm Hiên và Lý Anh Đức rời đi, đã nghe theo lời dặn của Lâm Hiên mà yên tĩnh nằm xuống.

Dù sao người hôn mê cũng là nằm, nhưng lúc này ông ta rõ ràng đang tỉnh táo!

Bảo nằm xuống thì sao có thể nằm yên được, huống hồ tiếng động bên ngoài ông ta đều nghe thấy cả.

Trong lòng ông ta thực sự có chút như lửa đốt, muốn ra ngoài xem rốt cuộc là chuyện gì, nhưng lại biết Lâm Hiên lúc đi đã dặn tuyệt đối không được tỉnh lại, mọi việc phải chờ lệnh của hắn.

Ông ta chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngủ, có lẽ vì diễn quá nhập tâm, Vũ Nhị Gia đã chìm vào trạng thái ngủ say.

Có thể là do trước đó bận rộn giúp Chu chưởng quỹ cứu hỏa, có chút mệt mỏi, nên đã ngủ thiếp đi, còn phát ra tiếng ngáy.

Ở trong phủ, vì thường xuyên mệt mỏi nên ông hay ngáy khi ngủ.

Võ phu nhân bên cạnh thường trách móc, tại sao lại hay ngáy như vậy, làm sao bà có thể ngủ được?

Nhưng không có cách nào, đó đã là thói quen rồi, Vũ Nhị Gia muốn sửa cũng không được.

Đừng thấy Vũ Nhị Gia đang ngáy, nhưng đầu óc ông ta lại vô cùng tỉnh táo, một điểm rất mâu thuẫn, cũng rất thần kỳ.

Khi nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài phòng khách, ông ta ý thức được có người đến, liền lập tức ngừng ngáy.

Chỉ nghe thấy gia đinh Giáp và gia đinh Ất ở bên ngoài nói chuyện: "Có nghe thấy bên trong có tiếng người ngáy không?

Ta thấy có chút không ổn." Gia đinh Ất nói: "A, ta cũng nghe thấy tiếng ngáy, có lẽ là từ nơi khác truyền đến.

Nhưng cũng không thể nào, bên trong chúng ta ồn ào như vậy, những người đó sớm đã bị dọa chạy hết rồi." "Rốt cuộc âm thanh này từ đâu phát ra?

Chẳng lẽ là từ bên trong?

Không đúng, Vũ Nhị Gia đó không phải đã hôn mê bất tỉnh rồi sao?

Sao lại có thể phát ra âm thanh như vậy?" Những gia đinh này thực sự không hiểu âm thanh đó rốt cuộc từ đâu ra.

Bởi vì họ đã tận mắt thấy Vũ Nhị Gia được khiêng vào phòng này trong trạng thái hôn mê.

Lúc này, Vũ Nhị Gia đã ngừng ngáy, càng khiến họ thêm tò mò.

Chỉ nghe gia đinh Bính bên cạnh nói với hai người: "Hai người các ngươi đừng tò mò nữa, ta có nghe thấy âm thanh gì đâu?

Xem đi, bây giờ có âm thanh nào không?" "Ta thấy hai người các ngươi chắc là vừa rồi thấy Lâm tiên sinh dùng nỏ bắn chết gia đinh của chúng ta, nên có chút sợ hãi rồi!

Không phải là bị ảo giác thính giác đó chứ?

Yên tâm đi, bên trong thật sự không có động tĩnh gì đâu, mau đi vào đi." "Nếu không lát nữa không đưa Vũ Nhị Gia xuống, không chừng Lâm tiên sinh kia nổi giận, trực tiếp chĩa nỏ vào đầu các ngươi đó.

Như vậy thì toi mạng, xuống dưới đất gặp tên gia đinh vừa ngã xuống kia đi!" Hai gia đinh vừa nói chuyện nghe xong lời của gia đinh Bính, lại cố tình lắng nghe một lúc, quả thực bây giờ không có âm thanh nào.

Xem ra thật sự bị cảnh tượng vừa rồi dọa sợ.

Phải biết rằng vị tiên sinh kia thật sự quá lợi hại, dùng một cây nỏ bình thường mà lại bắn chết người.

Bây giờ máu me đầy đất khiến họ nhìn mà kinh hãi.

Nhưng kỳ lạ là vị tiên sinh kia lại như không có chuyện gì xảy ra, vừa nhìn đã biết là người từng trải qua sóng to gió lớn.

Người như vậy ai dám chọc?

Vừa rồi những lời Lâm Hiên nói với Lưu phu nhân, họ cũng đều nghe thấy.

Thái độ bức người như vậy, lúc này nếu còn dám chậm trễ, không chừng thật sự sẽ bị lôi ra làm gương.

Bọn họ không muốn thử xem cây nỏ của Lâm Hiên lợi hại thế nào đâu, giống như gia đinh Ất nói, để xuống dưới đất gặp tên gia đinh đã chết kia.

Họ cảm thấy bây giờ còn quá sớm, hiện tại có thể sống thêm vài ngày nữa.

Nghĩ vậy, họ vội vàng đi vào phòng khách, chuẩn bị đưa Vũ Nhị Gia xuống, nhưng lại phát hiện lúc này sắc mặt của Vũ Nhị Gia hồng

hào, thật sự không giống người bị trúng độc.

Chương 509

Trong lòng họ có quá nhiều nghi vấn, nhưng chỉ là hạ nhân, nào dám nói nhiều, chỉ biết làm theo lệnh đưa Vũ Nhị Gia xuống.

Gia đinh Giáp nói với gia đinh Ất: "Ngươi khiêng đầu của Vũ Nhị Gia trước, sau đó ta và tiểu Bính sẽ khiêng chân ông ấy.

Nhưng chúng ta tuyệt đối đừng quá thô lỗ.

Vừa rồi Lưu phu nhân không phải đã dặn chúng ta phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được gây thêm tổn thương cho Vũ Nhị Gia sao!

Nếu không, Lâm tiên sinh ở dưới lầu có thể tha cho chúng ta không?

Ngươi không thấy ông ta thực sự mạnh mẽ đến mức nào sao?

Ta luôn cảm thấy ông ta không phải người bình thường!" Cuộc trò chuyện giữa họ, Vũ Nhị Gia đều nghe thấy cả.

Ông không hiểu tại sao lúc này lại phải đưa mình xuống.

Nhưng trong lúc nói chuyện họ lại nhắc đến tên Lâm Hiên, ông cảm thấy trong đó có thể có chuyện không đơn giản đã xảy ra.

Vũ Nhị Gia cũng biết lúc này Lâm Hiên muốn đưa mình xuống, có lẽ cũng là một sự sắp xếp của hắn.

Huống hồ trước đó ông đã phát hiện ra có điều không ổn ở đây.

Chắc chắn tiếp theo sẽ có một kế hoạch, chỉ không biết kế hoạch của Lâm Hiên rốt cuộc là gì.

Lúc này, Vũ Nhị Gia nghe thấy ba gia đinh muốn khiêng mình, trong lòng không khỏi có chút căng thẳng, không biết ba người này có thô lỗ như Lý Anh Đức không.

Nếu đều giống như Lý Anh Đức, thì thật sự phải chịu thiệt.

Phải biết rằng trước đó, lúc Lâm Hiên và Lý Anh Đức khiêng ông vào, đã làm đầu ông va vào thành giường.

Đến bây giờ Vũ Nhị Gia vẫn cảm thấy sau gáy có chút đau.

Tuy lúc đó Lâm Hiên đã sờ sau gáy ông, cảm thấy không có gì, nhưng Vũ Nhị Gia thầm nghĩ: *Ta bị nội thương, làm sao có thể sờ ra được chứ?* Nhưng lúc đó ông biết thân phận của Lâm Hiên và Lý Anh Đức, tuy có chút đau cũng không dám kêu ca.

Tuy Lý Anh Đức chỉ là một người đồng hành của Lâm Hiên, nhưng đối với Vũ Nhị Gia, họ đều là những nhân vật lớn.

Ai dám đắc tội với hai người này chứ, dù đau cũng phải cố gắng chịu đựng.

Bây giờ thấy gia đinh khiêng mình, trong lòng vô cùng căng thẳng.

May mà ba gia đinh lúc khiêng đều nhẹ tay nhẹ chân, khiến ông có chút yên tâm.

Chỉ là, bị người khác khiêng, Vũ Nhị Gia lại cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

Sao lại cảm thấy kỳ quặc thế này?

Nếu lúc này thật sự hôn mê bất tỉnh thì thôi đi, nhưng bây giờ ông đều biết cả!

Trong khoảnh khắc đó, ông nghĩ đến những người đã chết bị khiêng đi.

Cảm giác như sắp bị ném vào hố lửa, trong lòng vô cùng hoảng loạn!

Không biết cảnh tượng dưới lầu thế nào, nếu lúc này có thể nhìn thấy Lâm Hiên hoặc nghe thấy giọng nói của hắn thì sẽ yên tâm hơn.

Bây giờ, ông đã coi Lâm Hiên như cọng rơm cứu mạng.

Không biết cứ giả vờ thế này có bị lộ không, sợ rằng diễn kỹ của mình không tốt.

Nếu để Lâm Hiên trách mắng thì phải làm sao đây?

Lúc này Vũ Nhị Gia thực sự thấp thỏm không yên, nhưng cũng không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Bởi vì phải tiếp tục đóng vai bệnh nhân, phải thể hiện ra vẻ hôn mê bất tỉnh, Vũ Nhị Gia cảm thấy thật quá khó.

Việc mà tiên sinh giao cho thật sự không dễ làm chút nào.

Nhưng ông biết, dù việc có khó đến đâu cũng phải hoàn thành, nếu không sau này làm sao có thể theo Lâm Hiên được!

Làm sao để Lâm Hiên dẫn mình đến kinh đô đi dạo một vòng đây.

Bởi vì lúc này ông đã hoàn toàn biết rõ thân phận của Lâm Hiên.

Võ phu nhân ở dưới lầu vừa nhìn thấy Vũ Nhị Gia bị gia đinh khiêng ra, lúc đó trong lòng cảm thấy vô cùng đau xót.

Chương 510

Lâm Hiên đứng bên cạnh thấy bộ dạng của Võ phu nhân, liền nói: “Phu nhân đừng quá đau lòng, đừng quên bên cạnh chúng ta có Triệu lãng trung.

Vừa rồi ta không tìm được Triệu lãng trung, không biết phải làm sao.

Nhưng bây giờ Triệu lãng trung đã ở bên cạnh chúng ta, có gì mà phải đau lòng chứ?

Yên tâm, chỉ cần giao ông ấy cho Triệu lãng trung, Triệu lãng trung nhất định sẽ chữa trị thật tốt!” Triệu lãng trung đứng bên cạnh nghe Lâm Hiên nói vậy, cũng vội vàng nói với Võ phu nhân: “A, Võ phu nhân, ngàn vạn lần đừng đau lòng, chỉ cần có tôi ở bên cạnh, cứ yên tâm là được.” “Vừa rồi tiểu nhị kia không phải đã giữ lại vò rượu đó sao?

Trong đó nhất định có thành phần độc, tôi nhất định sẽ có cách tìm ra thuốc giải!” Lúc này, Triệu lãng trung thực sự cảm thấy trách nhiệm trên vai mình thật nặng nề.

Nếu đã có việc nhờ vả gia đình Vũ Nhị Gia, thì phải cố gắng hết sức mình.

Bởi vì về vò rượu đó rốt cuộc có thành phần gì, đến giờ vẫn chưa làm rõ được.

Nhưng Triệu lãng trung tin rằng mình nhất định có thể nghiên cứu rõ ràng, nhất định phải dốc hết sức lực để nghiên cứu thành phần của rượu này.

Lâm Hiên bên cạnh nghe Triệu lãng trung bảo đảm như vậy, cũng

vội vàng an ủi Võ phu nhân: "Phu nhân nghe Triệu lãng trung bảo đảm như vậy, đã yên tâm chưa?

Thật sự không cần phải tiếp tục lo lắng nữa đâu." Thực ra Lâm Hiên lúc này cũng có chút lo lắng, vì đây là lần đầu tiên hắn thấy Vũ Nhị Gia như vậy, nằm im bất động, khiến hắn cảm thấy rất không ổn.

Nhưng hắn biết chuyện đã xảy ra rồi, dù cảm thấy không ổn cũng không có cách nào, chỉ có thể vui vẻ chấp nhận.

Lúc này, ba người Lâm Hiên, Võ phu nhân và Triệu lãng trung đều chăm chú nhìn những gia đinh đang khiêng Vũ Nhị Gia, phát hiện họ lúc khiêng thực sự nhẹ tay nhẹ chân, không dám động đậy lung tung.

Mắt thấy sắp khiêng đến bên cạnh họ, theo bản năng, họ định đặt Vũ Nhị Gia xuống đất.

Nếu lúc này Vũ Nhị Gia đang trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, đặt xuống đất cũng không sao, nhưng trong lòng Lâm Hiên biết rõ, Vũ Nhị Gia của hắn lúc này không hề hôn mê bất tỉnh, mà còn tỉnh táo hơn bất kỳ ai!

Nếu đặt ông ta xuống đất, không chừng Vũ Nhị Gia sẽ phát ra tiếng động, lúc đó chẳng phải là không diễn tiếp được nữa sao?

Khi Vũ Nhị Gia được khiêng xuống, ông nghe thấy giọng nói của phu nhân, lúc đó trong lòng vô cùng kinh ngạc, hóa ra phu nhân đã đến đây.

Nếu là như vậy, xem ra phu nhân bình thường rất quan tâm đến mình, điều này khiến Vũ Nhị Gia thực sự kích động không thôi!

Bình thường, phu nhân đối với ông luôn không hỏi không rằng, cho người ta cảm giác như bà không hề quan tâm đến Vũ Nhị Gia này.

Nhưng không ngờ hôm nay phu nhân lại thật sự đến đây, ông cảm động đến mức muốn rơi nước mắt.

Nhưng ông biết dù thế nào cũng phải kiềm chế, dù không thể kiềm chế cũng phải cố gắng chịu đựng!

Nếu Lâm Hiên đã sắp xếp mọi chuyện ở đây ổn thỏa, vậy thì cứ ngồi chờ sự sắp xếp của Lâm Hiên thôi.

Vũ Nhị Gia rất rõ ràng bây giờ mình đang được khiêng đến trước mặt Lâm Hiên.

Nhưng bây giờ ông rất lo lắng, nếu những gia đinh đó đặt mình xuống đất thì phải làm sao?

Dưới đất lạnh như vậy!

Lúc này ông đều hiểu cả, trong lòng không ngừng cầu nguyện: "Tuyệt đối đừng đặt ta xuống đất, nếu đặt xuống đất thì phải làm sao đây?

Ta sợ lạnh lắm, lúc đó thật sự sẽ lộ tẩy mất.

Tiên sinh à, nhất định phải nghe thấy tiếng lòng của ta!" Ngay khi Vũ Nhị Gia đang cầu nguyện, bên cạnh có một giọng nói quen thuộc vang lên, nói với những gia đinh đó: "Không cần đặt Vũ Nhị Gia xuống đất, cứ để gia đinh trong phủ của Vũ Nhị Gia trực tiếp nhận lấy là được.

Nhớ kỹ, tuyệt đối không được đặt ông ấy xuống đất, nghe rõ chưa?" Khi giọng nói đó vang lên, Vũ Nhị Gia nhận ra, đó là giọng của Lâm Hiên!

Lẽ nào hai người họ có thần giao cách cảm sao?

Bất kể thế nào, Lâm Hiên đã hiểu ý của ông.

Biết rằng không phải nằm trên nền đất lạnh lẽo là tốt rồi!

Chỉ cần không phải nằm trên nền đất đó, mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Vũ Nhị Gia nghĩ, chờ đến khi tỉnh lại có thể đứng vững, nhất định phải dập đầu cảm tạ Lâm Hiên mấy cái, để bày tỏ lòng biết ơn.

Nào ngờ Lâm Hiên lại có thể biết được suy nghĩ của Vũ Nhị Gia chứ?

Hắn chỉ biết không để ông nằm trên đất là tốt rồi.

Còn về chuyện sau khi tỉnh lại, dập đầu tạ ơn, Lâm Hiên đều cảm thấy có chút khó hiểu.

Hắn cảm thấy mình chỉ làm một việc nhấc tay chi lao, có đến mức phải bày tỏ lòng biết ơn như vậy không?

Chương 511

Thật sự có chút không quen.

Võ phu nhân nghe xong lời của Lâm Hiên, cũng vội vàng nói với gia đinh bên cạnh: “Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau đến nhận lấy Vũ Nhị Gia đi, không nghe thấy tiên sinh dặn dò sao?

Ta nói cho các ngươi biết, sau này ở trong phủ chúng ta, nhất định phải nghe theo lời dặn của tiên sinh.

Đã nghe thấy cả chưa?

Nếu để ta thấy lần sau các ngươi không nghe lời tiên sinh, đứng im bất động, đừng trách ta lúc đó không khách khí!” Gia đinh bên cạnh nghe Võ phu nhân dặn dò như vậy, lúc đó đều sợ hãi.

Thực ra trong ý thức của họ, họ cảm thấy Lâm Hiên là một người xa lạ, sao lại có thể ra lệnh cho họ chứ?

Tuy họ cũng thấy Võ phu nhân rất tôn kính vị tiên sinh này, nhưng họ cảm thấy chỉ cần chủ nhân chưa lên tiếng, cứ đứng yên là được.

Quan trọng nhất là phải nghe lệnh của chủ nhân, nhưng không ngờ Võ phu nhân lại nói như vậy, sao có thể không sợ hãi?

Có mấy gia đinh lanh lợi vội vàng tiến lên nhận lấy Vũ Nhị Gia.

Thật không ngờ, thân thể Vũ Nhị Gia khá nặng!

Có một gia đinh trông gầy yếu, suýt chút nữa bị đè ngã.

Lâm Hiên bên cạnh thấy cảnh này, tim như treo lên cổ họng, thầm nghĩ: *Tuyệt đối đừng làm Vũ Nhị Gia này ngã xuống đất, nếu không ông ta nhất định sẽ bị ngã đến nội thương.* May mà có một người

bên cạnh vững vàng đỡ lấy Vũ Nhị Gia, khiến Lâm Hiên yên tâm.

Thấy việc chuyển giao đã thành công, cũng có thể rời khỏi trà lâu này, Lâm Hiên cảm thấy lần này cuối cùng cũng có thể trở về phủ.

Lâm Hiên nghiêm mặt nói với gia đinh của mình: "Chúng ta hồi phủ!" Nhưng vừa rồi, khi hắn ra lệnh cho gia đinh của Vũ phủ nhận lấy Vũ Nhị Gia, những gia đinh đó đều đứng im bất động, tạo nên một cảnh tượng khó xử.

Lâm Hiên cảm thấy có lẽ bình thường hắn đã quen ra lệnh trong quân doanh, nên đã coi nơi này như phủ của mình chăng?

Dù sao đây cũng là phủ của Vũ Nhị Gia!

Gia đinh của họ nghe lời Vũ Nhị Gia và Võ phu nhân là chuyện hết sức bình thường.

Tuy Võ phu nhân vừa rồi đã trách mắng gia đinh, bảo họ phải nghe lời Lâm Hiên, nhưng Lâm Hiên cảm thấy mình không nên lấn át chủ nhà.

Chuyện tiếp theo cứ giao cho Võ phu nhân làm đi!

Dù sao bà mới là nữ chủ nhân.

Trong lúc Lâm Hiên đang bận rộn túi bụi, triều đình bên kia cũng không hề nhàn rỗi, bởi vì tin thắng trận lần này của Lâm Hiên đã truyền về triều.

Lúc này, Hoàng đế đang ngồi trên triều đường, vừa xem tấu chương vừa lật xem tấu sớ của Lâm Hiên.

Bởi vì tấu sớ của Lâm Hiên có thể được truyền về bằng khoái mã gia tiên, nên khi lật đến, trong lòng ông ta khựng lại.

Không biết Lâm Hiên lúc này có suy nghĩ gì mà lại muốn ở lại đó, lẽ nào thật sự khả thi?

Phải biết rằng, Lâm Hiên khi ở kinh đô đã làm quá nhiều chuyện ngoài dự đoán, có thể nói đã gây ra sóng gió ở Đại Đường.

Lúc này, trong lòng Lý Khác vô cùng rõ ràng về địa vị của Lâm Hiên trong triều.

Bình thường hắn không sa vào những ngày tháng ăn chơi trác táng đã có thể hiểu được, nhưng bây giờ lại ở biên cương đánh bại quân đội địch, giành được chiến công hiển hách, so với Lâm Hiên trước đây, có lẽ còn có cảm giác cao cao tại thượng hơn!

Lúc này, trong lòng Hoàng đế có một cảm giác vô cùng ghen tỵ với Lâm Hiên, cảm thấy Lâm Hiên này thực sự đã thay đổi quá nhiều thứ.

Nhân vật này nếu để ở bên cạnh, nhất định sẽ vô cùng nguy hiểm, nhưng nếu để ở nơi trời cao đất rộng, ông càng cảm thấy nguy hiểm hơn.

Ông cảm thấy, việc Lâm Hiên đề nghị trong tấu sớ muốn ở lại đó, không phải là muốn làm một vị thổ hoàng đế, thoát khỏi sự quản lý sao?

Điều này khiến Lý Khác có cảm giác ăn không ngon ngủ không yên.

Lúc này, một bóng đen tiến vào Dưỡng Tâm Điện, quỳ xuống trước mặt Lý Khác, nói: "Khải tấu Thánh thượng, thần có một việc muốn bẩm báo." Lý Khác nhìn thấy bóng đen này liền lập tức tỉnh táo lại.

Bóng đen này không phải ai khác, chính là đại nội cao thủ Lưu Bưu.

Đại nội cao thủ Lưu Bưu từ nhỏ đã luyện được bản lĩnh cao cường, một ngày đi được ngàn dặm.

Lý Khác cũng trong một cơ hội tình cờ phát hiện ra, đã giữ Lưu

Bưu lại bên cạnh mình, nhưng người khác lại không biết có một cao thủ như vậy.

Lúc này Lưu Bưu có thể đến trong đêm tối, nhất định có chuyện không tầm thường, thế là Lý Khác vội vàng nói với Lưu Bưu: "Có chuyện gì mau nói, trẫm đang vì chuyện của Lâm Hiên mà lo lắng đây!" Vì Lưu Bưu có bản lĩnh ngày đi ngàn dặm, nên Hoàng đế đã phái hắn đến biên cương, chuyên thu thập thông tin của các vương công đại thần.

Chương 512

Dù sao nơi đó cũng quá xa, đối với mọi hành động của họ, Lý Khác lúc nào cũng không yên tâm, sợ rằng họ sẽ nảy sinh lòng bất chính.

Phải biết rằng, có thể leo lên vị trí ngày hôm nay, thực sự không dễ dàng gì.

Có thể phá vỡ tầng tầng lớp lớp cung vi, nếu lúc này có ai phản đối, không chừng vị trí này sẽ vô cùng không ổn.

Muốn ngồi vững trên ngai vàng, đương nhiên phải có một số thành tích.

Trước đây, phụ hoàng đã đưa cả Đại Đường lên một vị trí khá phồn hoa.

Nếu trong tay mình mà suy bại đi, thì thật sự có lỗi với tổ tiên.

Lúc này Lý Khác thực sự vô cùng muốn lập công lập nghiệp, như vậy mới có thể lưu danh thiên cổ.

Phụ hoàng đã làm được rất xuất sắc rồi, muốn trên cơ sở đó mà có một bước đột phá nữa thực sự không dễ dàng, huống hồ đại loạn ở biên cương đã làm rối loạn cả triều cương.

Bây giờ Lâm Hiên đã dẹp yên chiến loạn ở đó, có thể an định lòng người trong triều đình.

Nhưng ông lại vô cùng lo lắng Lâm Hiên sẽ tạo phản ở đó.

Bây giờ Lưu Bưu đến, khiến trong lòng ông như ăn một viên thuốc an thần.

Như vậy có thể hiểu rõ mọi hành động của Lâm Hiên ở đó, vì vậy

vừa rồi mới bảo Lưu Bưu mau chóng nói rõ tình hình.

Lưu Bưu nghe lời Lý Khác, vội vàng trả lời: "Lâm Hiên sau khi đánh lui quân địch, hiện đã đến một trấn nhỏ tên là Cư An Trấn, ở một trà lâu trong trấn đã gây ra án mạng." Lưu Bưu rất rõ ràng Hoàng đế phái mình đến biên cương với dụng ý gì, là để giám sát mọi hành động của Lâm Hiên.

Vì vậy hắn mới bỏ công theo dõi Lâm Hiên đến Cư An Trấn, đối với những chuyện xảy ra trong trà lâu có thể nói là vô cùng hiểu rõ, huống hồ ở đó còn có người của hắn.

Lưu Bưu cảm thấy những chuyện xảy ra này vô cùng không ổn, cần phải nhanh chóng bẩm báo Thánh thượng, vì vậy mới ngày đêm vội vã về đây, hy vọng có thể được Thánh thượng quyết định.

Lưu Bưu cũng phát hiện ra trà lâu đó có một số điểm không ổn, dường như đã động đến lợi ích của một số người, hắn cảm thấy không nên tự ý hành động ở đó, vì vậy mới vội vàng trở về.

Lúc này trong lòng Lưu Bưu vô cùng bất an, không biết phát hiện này rốt cuộc có ích gì cho Lý Khác không.

Nếu có ích thì không uổng công chạy một chuyến, nếu không có ích, thì chứng tỏ mình thực sự giống như chim sợ cành cong.

Có một chút chuyện đã chạy về bẩm báo Thánh thượng, không chừng sẽ chọc giận long nhan, lúc đó thì khổ không kể xiết.

Khi nghe Lưu Bưu nói đến Cư An Trấn, trong lòng Lý Khác không khỏi có chút căng thẳng, nhưng ngay sau đó Lưu Bưu lại đề cập đến trà lâu, ông càng căng thẳng hơn.

Phải biết rằng, về bối cảnh của trà lâu đó, ông là người rõ nhất.

Chỉ không hiểu, tại sao Lâm Hiên lại đến trà lâu đó?

Lẽ nào hắn đã biết bối cảnh đằng sau trà lâu?

Hoặc có lẽ Lâm Hiên đến đó cũng là vô tình đi vào trà lâu này.

Nếu là vô tình đi vào thì còn dễ xử lý.

Nếu là có mục đích khác, thì thật sự phải suy nghĩ kỹ một phen!

Nhưng khi chưa hiểu rõ kế hoạch cụ thể của Lâm Hiên, không nên hành động hấp tấp, nếu không sẽ đả thảo kinh xà.

Chỉ mong Lâm Hiên này có thể càng đi càng thuận lợi, không gây ra thêm phiền phức gì, hoặc có lẽ Lâm Hiên có thể trở thành một trợ lực.

Lúc này Lý Khác lại nảy sinh ý nghĩ muốn ngồi xem kịch vui.

Phải biết rằng, bình thường đều là Lâm Hiên xem kịch vui của ông.

Nhưng bây giờ lại đến lượt Lâm Hiên, không biết hắn sẽ xử lý những chuyện đó như thế nào.

Lý Khác muốn thông qua chuyện này để xem năng lực của Lâm Hiên rốt cuộc thế nào.

Bởi vì lúc nào Lý Khác cũng cảm thấy không thể nhìn thấu Lâm Hiên, trên người hắn dường như có quá nhiều bí ẩn.

Tài sản của Lâm Hiên ở kinh thành có thể nói là không thể đo đếm được, thực ra trong lòng Lý Khác đều có số liệu.

Đối với một đại thần như Lâm Hiên, Lý Khác cảm thấy nên sử dụng chính sách nới lỏng hơn.

Ít nhất hiện tại đây là phương pháp hiệu quả nhất, chỉ cần Lâm Hiên không có ý đồ tạo phản, mọi chuyện đều ổn.

Đối với chuyện sau này, chỉ có thể đi một bước xem một bước,

còn sẽ phát triển theo hướng nào, thực sự bây giờ đều không thể dự đoán được.

Chương 513

Tục ngữ có câu, nghi người không dùng, dùng người không nghi.

Bất kể lúc nào cũng phải đối mặt với vấn đề này.

Lâm Hiên so với những người khác có vẻ dễ nắm bắt hơn một chút, chỉ cần lúc nào cũng quan sát động thái bên đó là được, dù sao ở kinh thành còn có gia đình của hắn!

Thực sự không được thì bắt ép gia đình hắn cũng được.

Nghĩ vậy, Lý Khác nói với Lưu Bưu đang quỳ ở dưới: "Được rồi, nếu đã theo đến trà lâu đó, vậy chuyện tiếp theo cứ ở đó quan sát kỹ, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, có chuyện gì nhớ phải báo cho trẫm bất cứ lúc nào!

Nhưng tuyệt đối không được để lộ tin tức, về chuyện Lâm Hiên gây ra án mạng ở đó!

Nếu chuyện này để người khác biết, đừng trách trẫm không nể tình!" Lúc này Lý Khác thực sự sợ chuyện Lâm Hiên gây ra án mạng ở đó bị truyền ra ngoài, để những người có ý đồ khác trong triều biết được, lúc đó thật sự muốn bảo vệ Lâm Hiên cũng không thể.

Tuy khi dùng Lâm Hiên, trong lòng ông có chút mâu thuẫn, nhưng từ xưa đến nay, tất cả các đế vương không phải đều như vậy sao?

Lý Khác tuy vừa mới lên ngôi, nhưng cũng hiểu đạo lý này, dù sao từ nhỏ đã học cách làm đế vương dùng người.

Đối với những hoàng tử như vậy đều có một quá trình học tập, đối với thuật đế vương càng phải thuộc lòng, còn về cách ứng dụng thì thật sự mỗi người mỗi khác.

Bây giờ Lưu Bưu nghe Lý Khác dặn dò, đương nhiên biết được

tính nghiêm trọng của sự việc.

Thực ra khi biết Lâm Hiên gây ra án mạng ở đó, hắn cũng cảm thấy đây không phải là chuyện nhỏ.

Vì vậy khi đến đây, hắn căn bản không kinh động bất kỳ ai, huống hồ những đại nội cao thủ như hắn xưa nay đều một mình một cõi, về việc làm thế nào để giữ bí mật của đế vương, trong lòng hắn cũng rất rõ.

Dù Hoàng đế không nhắc nhở hắn không được nói với người ngoài, hắn cũng càng phải cẩn thận hơn.

Phải biết rằng, một trong những nhiệm vụ quan trọng nhất của hắn là đi tìm kiếm mọi hành tung của các đại thần cho Hoàng đế, đối với tất cả hành tung, hắn chỉ có phận sự bẩm báo.

Càng không có phận sự đi nói với người khác ở nơi khác, nếu nói với người ngoài để Hoàng thượng biết, thì cái đầu trên cổ này đến giờ sớm đã lìa khỏi xác!

Hắn hiểu rõ đạo lý trong đó.

Tuy bình thường Hoàng đế không dặn dò như vậy, nhưng lần này nghe Hoàng đế dặn dò, hắn biết được tính nghiêm trọng của sự việc.

Hắn quỳ xuống, dập đầu thật mạnh xuống đất, nói với Hoàng thượng: "Thần lĩnh mệnh!

Tiếp theo nên làm thế nào, thuộc hạ đã hiểu.

Thần lấy đầu trên cổ mình ra đảm bảo, tuyệt đối sẽ không đề cập chuyện này với người ngoài!" Lý Khác nghe Lưu Bưu bảo đảm như vậy, trong lòng yên tâm hơn một chút.

Nếu Lưu Bưu dám tiết lộ bí mật này ra ngoài, thì Lý Khác cũng sẽ có hàng trăm phương pháp để hành hạ hắn!

Đối với những kẻ phản bội như vậy, ông rất có thủ đoạn!

Hôm nay có thể leo lên vị trí này, cũng đã phải trả một cái giá bằng máu.

Nếu không có chút thủ đoạn nào, làm sao có thể ngồi trên ngai vàng đó?

Thực ra, đối với những cao thủ như vậy, bên cạnh Lý Khác thực sự có rất nhiều, nhưng người có bản lĩnh ngày đi ngàn dặm lại chỉ đếm trên đầu ngón tay, đối với Lưu Bưu, ông khá coi trọng.

Hy vọng Lưu Bưu có thể trở thành một trợ lực, cũng hy vọng hắn có thể giúp đỡ Lâm Hiên nhiều hơn ở đó, dù sao Lâm Hiên cũng đang cô quân phấn chiến.

Vừa rồi nghe ý của Lưu Bưu, Lâm Hiên chỉ một mình đến đó, có lẽ thật sự thiếu một số nhân thủ.

Xem ra Lâm Hiên này đôi khi rất khiêm tốn.

Chỉ mong Lâm Hiên không có lòng tạo phản, lúc này Lý Khác có chút ngưỡng mộ Lâm Hiên, lại có thể đi vi hành, thật sự là một phương pháp rất tốt.

Nếu điều kiện cho phép, ông thật sự muốn đi vi hành, cũng muốn đến nơi Lâm Hiên đang ở xem một chút, xem Lâm Hiên ở đó có những trải nghiệm kỳ lạ nào.

Khi Lý Khác cho Lưu Bưu lui xuống, ông đi đi lại lại trong Dưỡng Tâm Điện.

Ông cũng lặp đi lặp lại tên Cư An Trấn và trà lâu.

Trước đây, một vị hoàng tử thường chơi cùng ông dường như đã từng nhắc đến tên nơi đó, đương nhiên bây giờ cũng chỉ là một vương gia.

Đối với một vương gia thường xuyên nhắc đến một cái tên, chứng tỏ nơi đó vô cùng quan trọng, xem ra Cư An Trấn này thật sự không đơn giản!

Lý Khác cảm thấy dù muốn ngủ cũng không ngủ được, vì tâm trí của ông sớm đã bay đến biên cương, bay đến chỗ Lâm Hiên.

Trương Phong Đức đang hầu hạ bên cạnh Lý Khác đã nhận ra Hoàng đế dường như có tâm sự, liền cẩn thận nói với Hoàng đế: "Thánh thượng à, thần cảm thấy hôm nay ngài dường như có tâm sự.

Chương 514

Tin tức mà tiểu Lưu vừa truyền đến, ngài thật sự đã để trong lòng rồi!" Thái giám Trương Phong Đức này có thể nói là từ nhỏ đã sớm tối bên cạnh Hoàng đế.

Khi Lý Khác trở thành Hoàng đế, ông lại chủ động trở thành một thái giám ở bên cạnh Hoàng đế.

Đối với chuyện của Hoàng đế, ông cũng thực sự hiểu rõ, về tính cách của ngài cũng vô cùng am hiểu.

Ông biết Lý Khác bây giờ không thể ngủ được, nhất định là có chuyện.

Vì vậy mới dám ở đó hỏi Lý Khác.

Nếu đổi lại là người khác dám ở đó nói chuyện với Lý Khác, chẳng phải đã phạm tội chém đầu sao?

Lý Khác nghe Trương Phong Đức hỏi vậy, liền thở dài thườn thượt: "Nói thật với ngươi, Trương Phong Đức, trẫm bây giờ thực sự muốn trở lại bên cạnh Lâm Hiên.

Trẫm đến giờ vẫn cảm thấy những ngày không làm Hoàng đế thật tốt!

Không bị ràng buộc, trẫm thực sự quá ngưỡng mộ!" "Ngày ngày ngồi trên đại điện, nhìn những cái đầu của các quần thần, trẫm đều cảm thấy có chút buồn bực!

Nhìn người ta Lâm Hiên có thể đi vi hành, vậy tại sao trẫm lại phải ngày ngày ngồi ở đây?

Vị trí Hoàng đế này thực sự không dễ ngồi chút nào!" "Nếu trẫm nhớ không lầm, phụ hoàng không phải cũng từng vi hành ra ngoài để

xem Lâm Hiên sao?

Trẫm cũng muốn đi!" Nếu là người khác ở bên cạnh Lý Khác, thật sự sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nhưng vì người này từ nhỏ đã cùng ông đi một chặng đường dài, nên ông biết họ giống như bạn bè.

Tuy nói bạn vua như bạn hổ, nhưng ông cảm thấy trước mặt Trương Phong Đức, mình thật sự không có vẻ oai phong như một con hổ.

Lúc này ông cảm thấy trong lòng được thả lỏng, chỉ mong Trương Phong Đức có thể hiểu được lòng mình, có thể hiểu tại sao mình lại ngưỡng mộ Lâm Hiên như vậy.

Trương Phong Đức đứng bên cạnh đọc được ý trong lời nói của Hoàng đế, cũng hiểu ra, bây giờ trong lòng ngài vô cùng khao khát một cuộc sống tự do tự tại, không bị ràng buộc như Lâm Hiên.

Tuy ngài cũng đề cập đến việc ngày xưa Lý Nhị cũng từng ra ngoài vi hành để thăm Lâm Hiên.

Nhưng Lý Nhị ra ngoài vi hành, đó là vì triều cương mọi thứ đều bình thường, trong triều đình cũng có đại thần thay ngài chèo lái.

Người ta có thực lực đó để ra ngoài, nhưng Lý Khác hiện tại thực sự điều kiện không cho phép, dù sao cũng vừa mới đăng cơ!

Mọi chuyện đều vừa mới bắt đầu, tuy trong triều cũng có lão thần phụ tá, đối với ngài dường như bước đi không quá khó khăn, nhưng so với Lý Nhị thì còn kém xa.

Trương Phong Đức hy vọng Lý Khác có thể tùy ý nói một chút, tuyệt đối đừng động lòng như vậy, người với người có sự khác biệt!

Dù sao mọi thứ đều vừa mới bắt đầu, thực sự không dễ dàng.

Nếu lúc này lại ra ngoài chơi bời, để các lão thần kia tìm được cái

cớ, thì làm sao có quả ngọt mà ăn!

Những lão thần đó nói về tổ huấn, thật sự là hùng hồn lắm, tinh thần lại rất dồi dào!

Nếu Lý Khác cho họ một cơ hội như vậy để phát huy, chẳng phải là bị chỉnh đến chết sao!

Trương Phong Đức nói với Lý Khác: "Thánh thượng của ta ơi, chúng ta bây giờ đã khác xưa, không thể giống như Lâm Hiên được.

Người ta có thể ra ngoài chơi bời, chúng ta thì không thể!

Chúng ta cứ ngoan ngoãn ở lại kinh thành đi.

Chỉ cần giữ vững nơi này là hơn tất cả.

Nếu ngài thấy Lâm Hiên ở ngoài không vừa mắt, cứ ra lệnh cho hắn khải hoàn hồi triều là được thôi!

Không phải chỉ là một câu nói thôi sao!" Đối với đề nghị này của Trương Phong Đức, Lý Khác cảm thấy rất hay, nếu ta thấy Lâm Hiên ở đó không ổn, cứ gọi hắn về là được!

Muốn ở đó trở thành thổ hoàng đế, vạn vạn lần không thể!

Dù không có dã tâm đó, cũng không nên tạo ra một môi trường như vậy.

Nhưng trước mắt dường như thật sự không thể, vì Lâm Hiên dường như đã ngửi thấy mùi gì đó ở đó.

Lý Khác muốn nhân cơ hội này để xem kỹ, rốt cuộc trong biên cương đó có thế lực nào!

Giống như câu nói người thường hay nói, đục nước béo cò.

Chỉ cần Lâm Hiên làm cho nước ở đó đục lên, chuyện tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nếu Lâm Hiên muốn ra ngoài tung hoành, cứ để hắn đi.

Chương 515

Bất kể lúc nào, hắn cũng là tử dân của Đại Đường.

Chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Tuy rất ngưỡng mộ Lâm Hiên, nhưng cũng không thể ngăn cản hắn.

Chỉ có thể đè nén những suy nghĩ này trong lòng.

Nhưng lúc này, Lý Khác lại nghĩ đến một chuyện, ông không thể đến đó, không có nghĩa là Trương Phong Đức không thể đến đó.

Dù sao Trương Phong Đức cũng là người thân cận bên cạnh mình.

Về chuyện Trương Phong Đức trở thành thái giám, chắc Lâm Hiên cũng không biết.

Nếu để Trương Phong Đức có thể thành công đến bên cạnh Lâm Hiên, như vậy Trương Phong Đức cũng có thể báo cáo lại mọi tình hình của Lâm Hiên cho mình.

Lưu Bưu ở trong tối, Trương Phong Đức ở ngoài sáng, chẳng phải là một sáng một tối sao?

Như vậy chẳng phải có thể kê cao gối mà ngủ rồi sao?

Nghĩ vậy, Lý Khác nói với Trương Phong Đức: "Trương Phong Đức à, trẫm có một sự sắp xếp, không biết ngươi có bằng lòng nghe theo không!" Tuy Lý Khác bây giờ đã trở thành Hoàng thượng, một người dưới vạn người, có thể tùy ý ra lệnh cho bất kỳ đại thần nào, nhưng trong lòng ông vẫn luôn coi Trương Phong Đức là bạn của mình, cũng sẵn lòng lắng nghe ý kiến của Trương Phong Đức.

Nếu Trương Phong Đức muốn nghe theo, thì có thể rời đi đến bên

cạnh Lâm Hiên.

Nếu không muốn nghe theo, thì có thể tiếp tục ở lại đây.

Về điểm này, ông tuyệt đối sẽ trưng cầu ý kiến của Trương Phong Đức.

Trương Phong Đức nghe Lý Khác nói vậy, lúc đó sợ đến mức quỳ rạp xuống đất.

Phải biết rằng thân phận của Lý Khác bây giờ là vua của một nước!

Đối với mệnh lệnh của ngài, ai dám không nghe theo?

Nếu không nghe theo, đó là chuyện mất đầu!

Đối với điểm này, ai dám lấy đầu mình ra đánh cược chứ?

Cho Trương Phong Đức mười lá gan cũng không dám.

Trước đây, khi Lý Khác yêu cầu làm việc gì, ông đều răm rắp nghe theo, dù sao thân phận của người ta cũng đã bày ra đó!

Ông chỉ là một người bầu bạn mà thôi.

Tuy Lý Khác ở đó trưng cầu ý kiến của ông, nhưng ông biết tuyệt đối không thể đề xuất ý kiến khác, chỉ có thể một mực thuận theo.

Thế là ông nói với Lý Khác: "Thánh thượng nói gì vậy?

Chỉ cần ngài muốn nô tài đi đâu, nô tài nhất định sẽ đi đến đó.

Chuyện này đối với nô tài chỉ là chuyện nhỏ thôi!" Lý Khác thấy Trương Phong Đức quỳ trên đất nói những lời như vậy, trong lòng thực sự ngũ vị tạp trần, vô cùng khó chịu.

Phải biết rằng, đây là người bạn thân nhất của ông ngày xưa.

Cùng nhau đi qua bao nhiêu ngày tháng gian khó, thực sự không dễ dàng gì.

Trong nhiều lúc, trong lòng Lý Khác, ông thực sự coi Trương Phong Đức như một người bạn để đối xử.

Tuy ông cũng biết Trương Phong Đức lúc nào cũng ngại thân phận này, bất kể chuyện gì cũng sẽ trưng cầu ý kiến của ông, nhưng ông cũng rất hiểu Trương Phong Đức.

Ông không cần một người bạn răm rắp nghe theo, mà cần một người bạn có thể thẳng thắn với mình.

Ông cảm thấy, khi thực sự ngồi trên triều đường, mình đã trở thành một kẻ cô gia quả nhân.

Người bạn thân nhất ngày xưa, lại cũng đối xử với mình như vậy, vậy bên cạnh mình còn có ai có thể nói chuyện được nữa!

Lúc này, ông thực sự càng ngưỡng mộ Lâm Hiên hơn.

Người ta Lâm Hiên không chỉ có tài năng phi thường, mà còn có thể không bị ràng buộc, ở ngoài uống rượu làm thơ.

Chỉ có thể than rằng mình ở trong tường cao, một mình ngồi trong đại điện, một mình thở dài!

Lý Khác thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh trong một đêm gió lớn trăng mờ, Lâm Hiên giơ chén rượu mời trăng sáng cùng uống, thật quá tiêu sái!

Chương 516

Cảnh tượng mà Lý Khác tưởng tượng ra chính là hình ảnh chân thực của Lâm Hiên lúc này.

Giờ phút này, Lâm Hiên đang cầm chén rượu ngồi trong phủ của Vũ Nhị Gia, nâng ly mời trăng sáng.

Giữa sân vườn uống rượu, có gió nhẹ bầu bạn, quả thực vô cùng khoan khoái.

Thế nhưng lúc này, hắn lại liên tiếp hắt xì mấy cái!

Hắn cũng không biết tại sao.

Lâm Hiên lẩm bẩm: "Chẳng lẽ có người đang nhắc đến ta sao?

Nếu không ta cũng không thể hắt xì nhiều như vậy được!" Ngồi bên cạnh, Vũ phu nhân không hiểu ý của Lâm Hiên, nói: "Tiên sinh sao vậy, hắt xì là có người đang nhắc đến ngài sao?" "Ta cảm thấy không phải là bị cảm lạnh!

Phải biết gió tối nay có chút se lạnh." "Ta bảo ngài vào trong phủ uống rượu ngài không chịu, cứ nhất quyết muốn ra sân uống, ở trong đó có gì hay chứ." "Gió lạnh như vậy thổi vào người có chút rét, ta thấy hay là ngài về sớm đi!" Lâm Hiên cũng rất lấy làm lạ!

Gió tuy có hơi mạnh, nhưng đối với hắn mà nói thì chẳng là gì.

Dù sao thể chất cường tráng của hắn vẫn còn đó, đối với Lâm Hiên thì chuyện này không đáng nhắc tới!

Thật vậy, hắn nhớ ngày xưa ở nhà, mỗi khi hắn hắt xì.

Mẹ hắn sẽ ở bên cạnh nói, có người đang nhắc con đấy, nếu không sao lại hắt xì?

Nhìn xem, vành tai con không phải đều đỏ lên rồi sao, cũng chứng tỏ có người đang nhắc đến con đấy!

Lâm Hiên cảm thấy lời mẹ nói như vậy nhất định có lý của nó, mặc dù khi nghe câu nói đó, hắn cảm thấy có chút khó hiểu.

Hai chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến nhau!

Quả thực là trâu ngô ngựa sở, hắt xì sao có thể liên quan đến việc người khác nhắc đến được.

Lâm Hiên vô cùng không hiểu!

Nhưng mỗi khi hắn hắt xì, mẹ hắn đều nói như vậy, lâu dần cũng thành thói quen.

Cho nên bây giờ, vừa hắt xì hắn cũng nghĩ đến chuyện đó, không biết có phải thật sự có người đang nhắc đến mình không.

Phải biết hắn ra ngoài cũng chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, tuy ở trong đại doanh không ra ngoài cũng không trở về.

Trương thống lĩnh nhất định sẽ rất lo lắng, nhưng Lâm Hiên tin rằng bây giờ trong quân chắc đã không còn chuyện gì rồi.

Trương thống lĩnh hẳn sẽ sắp xếp mọi việc vô cùng ổn thỏa, lúc này Lý Anh Đức cũng nên trở về rồi chứ!

Hắn nhớ lúc vừa đến phủ này đã liên lạc với Lý Anh Đức, nếu Lâm Hiên đoán không sai.

Giờ này Lý Anh Đức hẳn cũng đang trên đường trở về, chỉ không biết có thể mời được viện binh không.

Bây giờ Lâm Hiên đang ở đây, rốt cuộc là ai sẽ nhớ đến mình?

Chẳng lẽ là Lâm Phi Yên và Cung Bản Tĩnh sao?

Lâm Hiên biết đã có một thời gian không liên lạc với họ, không

biết trà lâu ở đó kinh doanh thế nào rồi.

Đặc biệt là Lâm Phi Yên, bây giờ không biết có thể thích ứng với cuộc sống mới hay không?

Nếu có thể, Lâm Hiên thật muốn đón hai người họ đến bên cạnh mình.

Như vậy có thể giúp hắn xử lý công việc ở Cư An Trấn, Lâm Hiên vốn chỉ định ở đây một thời gian rồi đi, nhưng xem ra sự tình có chút phức tạp.

Hắn cảm thấy vũng nước ở đây hình như thật sự hơi sâu.

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn ở đây, muốn đi thăm dò thế lực đứng sau trà lâu rốt cuộc là ai?

Nhưng không biết vì sao lại không thể tra ra được lai lịch của trà lâu đó, trong lòng hắn càng lúc càng không yên.

Lúc này, Lâm Hiên đang nghĩ đến tấu chương, không biết bây giờ đã đến triều đình hay chưa?

Không biết Lý Khác sau khi xem tấu chương đó sẽ có cảm nghĩ gì?

Hay là cũng sẽ có chút lo lắng cho mọi hành động của hắn ở đây?

Dù sao lần này hắn đã đánh thắng một trận, Lý Khác có hay không sẽ có chút nghi ngờ hắn!

Chương 517

Những điều Lâm Hiên nghĩ, tuy chỉ là vài cái hắt xì đơn giản.

Nhưng lại khiến hắn nghĩ nhiều như vậy, bởi vì mấy ngày nay chuyện hắn quan tâm thật sự có hơi nhiều.

Cho nên tối nay ra ngoài uống một chén cho thoải mái.

Bởi vì vừa đến phủ này, thật sự có chút không quen.

Tuy Vũ phu nhân đối xử với hắn rất nhiệt tình, nhưng Lâm Hiên lại cảm thấy trong lòng đặc biệt không thoải mái.

Dù sao cũng là lần đầu đến, mọi thứ đều khác biệt rất lớn so với ở đại doanh.

Bây giờ hắn vô cùng nhớ Lâm Phi Yên và Cung Bản Tĩnh, hy vọng Lâm Phi Yên và Cung Bản Tĩnh có thể đến sớm một ngày.

Hơn nữa ở đây hắn đã phát hiện ra một vài cơ hội làm ăn.

Trong những ngày tới còn phải thương lượng với Chu chưởng quỹ!

Xem nên phát triển kinh tế thương mại ở đây như thế nào.

Một mình hắn phải làm quá nhiều việc.

Nếu có Lâm Phi Yên và Cung Bản Tĩnh ở bên cạnh thì tốt biết bao, trong hoàn cảnh này có mỹ nhân, có mỹ tửu, há chẳng phải là một giai thoại hay sao!

Lâm Hiên nói với Vũ phu nhân: "Ở quê hương của ta, chỉ cần liên tiếp hắt xì mấy cái, điều đó chứng tỏ có người đang nhớ đến mình." "Tuy cách nói này dường như không có bất kỳ cơ sở khoa học nào, nhưng mọi người đều truyền miệng từ đời này sang đời khác như

vậy.” “Ta cũng nói vậy thôi, không biết bây giờ có ai đang nhắc đến ta không?” Vũ phu nhân ở một bên nghe Lâm Hiên giải thích, cảm thấy đây là lần đầu tiên nghe thấy chuyện này!

Thật khiến người ta có chút không hiểu, trong mắt bà, người ta hắt xì chẳng phải là bị cảm lạnh sao?

Sao lại có thể liên quan đến việc người khác nhớ nhung được, nhưng bà cũng biết Lâm Hiên nói như vậy chứng tỏ hắn có chút nhớ người nhà rồi.

Hoặc là nhớ đến những người thân thiết nhất bên cạnh mình, bà cũng biết tâm trạng của Lâm Hiên nhất định không tốt.

Cho nên bà nói với Lâm Hiên: “Về cách nói này của ngài, ta thật sự là lần đầu tiên nghe thấy!” “Trước đây ta thật sự chưa từng nghe cách nói như vậy, bây giờ ta quả thực đã được mở mang tầm mắt.” “Ta phát hiện ở bên cạnh ngài thật sự học hỏi được quá nhiều điều, học vấn của ngài quả thực còn nhiều hơn cả những tiên sinh trong trường học!” Những lời Vũ phu nhân nói là thật lòng khen ngợi Lâm Hiên.

Bà thật sự cảm thấy Lâm Hiên là một người có kiến thức sâu rộng.

Ở cùng một vị tiên sinh như vậy, thật sự có tương lai phát triển.

Chỉ không biết vì sao phu quân của mình bây giờ vẫn chưa tỉnh lại!

Tại sao khi Lâm Hiên đến phòng của Vũ Nhị Gia, dường như lại có tiếng nói chuyện truyền ra.

Bà định hỏi ý của Lâm Hiên, nhưng Lâm Hiên lại nói: “Thiên cơ bất khả tiết lộ, đợi đến lúc bà nên biết ta sẽ nói cho bà!” Nếu Lâm Hiên đã nói như vậy, Vũ phu nhân không thể hỏi thêm gì nữa, chỉ biết

rằng mọi việc cứ nghe theo lời tiên sinh thì tuyệt đối không sai.

Lâm Hiên nghe Vũ phu nhân nói vậy, liền mỉm cười nói với bà: "Ta vừa rồi nói vậy cũng chỉ là tức cảnh sinh tình mà thôi, bà xem ánh trăng hôm nay đẹp biết bao." "Mặt trăng trên trời kia tròn biết bao!

Chắc hẳn Thường Nga trong cung trăng kia cũng rất cô đơn nhỉ?" Bởi vì tâm trạng của Lâm Hiên tối nay khá tốt, mặc dù mọi việc dường như rối như tơ vò không biết nên bắt đầu từ đâu.

Nhưng Lâm Hiên cảm thấy lúc này càng nên bình tĩnh lại, thả lỏng tâm trạng.

Như vậy mọi việc mới có thể tìm ra manh mối, giống như người ta thường nói, sau cơn mưa trời lại sáng!

Lâm Hiên tin rằng bất cứ lúc nào, có một tâm thái tốt còn hơn bất cứ điều gì, huống hồ ánh trăng tối nay quả thật rất đẹp.

Vốn dĩ hắn muốn một mình ngồi đây nhâm nhi một chén, nhưng Vũ phu nhân thấy hắn ngồi đây uống rượu cũng đi tới.

Lâm Hiên cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân, huống hồ đây là phu nhân của Vũ Nhị Gia, hắn ngồi cùng bà ở đây thật có chút không ổn.

Nhưng ngay sau đó hắn nghĩ, chỉ cần trong lòng không có quỷ, thì lo gì người khác nói!

Tục ngữ nói rất hay, thân ngay không sợ bóng xiên, ai muốn nói gì thì nói!

Hơn nữa Vũ phu nhân này cũng hiểu biết một chút thi từ ca phú, hai người ngồi xuống nói chuyện cũng khá vui vẻ.

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén thiếu, tuy lúc bình thường hắn không muốn nâng chén rượu, nhưng hôm nay quả thật là một ngoại lệ.

Dù sao mặt trăng đêm nay thật sự quá tròn, khiến người ta nghĩ

đến khoảnh khắc đoàn viên của mặt trăng, vậy thì khi nào cả nhà mới có thể đoàn viên ngồi lại với nhau!

Vừa rồi hắn đã vô tình nhắc đến câu chuyện về Thường Nga trên cung trăng, chỉ không biết Vũ phu nhân này đã từng nghe qua câu chuyện đó chưa?

Vũ phu nhân khi nghe Lâm Hiên nhắc đến Thường Nga, mắt trợn tròn, miệng hơi há, biểu cảm trông vô cùng khoa trương.

Bà thật sự là lần đầu tiên nghe câu chuyện về Thường Nga trên mặt trăng, chưa bao giờ nghĩ đến phương diện đó!

Chương 518

Cũng không hiểu vì sao mặt trăng lại tròn như vậy, mỗi tháng vào ngày rằm mặt trăng mới tròn, rốt cuộc là chuyện gì?

Bà cảm thấy Lâm Hiên đã có thể nhắc đến chuyện Thường Nga, chẳng phải cũng có thể giải đáp hết những thắc mắc trong lòng bà sao?

Phải biết tiên sinh thật sự là một vị tiên sinh uyên bác, chỉ nghe ngài nói thôi cũng đã là một loại hưởng thụ!

Quả thực có thể sánh ngang với những bậc văn học đại gia ở đây, đừng thấy Vũ phu nhân là một người phụ nữ nội trợ nhưng khi chưa xuất giá, bà cũng được tiên sinh tự mình dạy dỗ.

Nhưng Vũ phu nhân chưa bao giờ nghe qua câu chuyện về Thường Nga, bà nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta thật sự chưa bao giờ nghe qua câu chuyện về Thường Nga, ngài có thể kể cho ta nghe được không?" Lâm Hiên nghe Vũ phu nhân nói vậy biết rằng bà thật sự chưa từng nghe câu chuyện về Thường Nga!

Điều này đã khơi dậy lòng hiếu kỳ mạnh mẽ của Lâm Hiên.

Trong nhận thức trước đây của hắn, hắn luôn cho rằng câu chuyện này đã được lưu truyền từ thời cổ đại!

Lẽ nào câu chuyện này ở thời Đường chưa được mọi người truyền miệng sao?

Có lẽ vì có Lý Bạch mới có câu chuyện này được lưu truyền chăng?

Điều này khiến Lâm Hiên lập tức có hứng thú, hắn nói với Vũ phu nhân: "Đây thật sự là một câu chuyện rất dài, bà phải chuẩn bị sẵn

sàng đó nha!" Vừa nghe tiên sinh thật sự muốn kể chuyện cho mình, trong lòng bà vui mừng khôn xiết.

Nhưng gió bên ngoài quả thật có hơi lớn, ngồi ở bên ngoài như vậy, bà thật sự cảm thấy có chút không thích hợp.

Huống hồ vừa rồi Lâm Hiên không phải đã hắt xì ở đây sao?

Lâm Hiên nói là có người nhớ đến.

Nhưng trong nhận thức của Vũ phu nhân, bà vẫn luôn cho rằng gió bên ngoài quá lớn, nếu để tiên sinh bị cảm lạnh ở đây thì gay go.

Phải biết cảm lạnh trong ấn tượng của người xưa là một căn bệnh rất không tốt.

Bao nhiêu người vì bệnh cảm lạnh mà mất mạng, Vũ phu nhân không thể để Lâm Hiên mắc phải căn bệnh như vậy, cho nên bà nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh vừa mới nói, đó là một câu chuyện dài, ta cũng rất hứng thú với câu chuyện này." "Nhưng ngài xem gió bên ngoài bây giờ thật sự có chút quá lớn, chúng ta vào phòng nói chuyện đi!" "Mặc dù vừa rồi ngài đã nói, hắt xì là vì có người nhớ đến, nhưng ta lại cảm thấy không phải như vậy." "Ta vẫn cảm thấy gió bên ngoài quá lớn, nếu hai chúng ta cứ tiếp tục ngồi đây hóng gió, ta sẽ bị cảm lạnh mất." "Phải biết bệnh cảm lạnh ở chỗ chúng ta là một căn bệnh rất nghiêm trọng, mắc bệnh cảm lạnh sẽ phải uống rất nhiều thuốc." "Nếu không may còn có thể mất mạng, thật sự quá đáng sợ, ta có một người thân đã mất mạng vì bệnh cảm lạnh." "Phải biết tuổi người đó còn rất trẻ, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy rất đáng tiếc, nếu có người có thể chữa khỏi căn bệnh cảm lạnh này thì tốt rồi!" Lâm Hiên nghe Vũ phu nhân nói vậy, cảm thấy vấn đề của Vũ phu nhân thật nhiều!

Chỉ là hắt xì một cái thôi mà có thể liên hệ đến bệnh cảm lạnh đáng sợ như vậy.

Thực ra Lâm Hiên cũng biết ở đây bệnh cảm lạnh là một căn bệnh khá khó chữa.

Dù sao trình độ y học ở đây rất có hạn, làm sao có thể so sánh với y học phát triển của thời hiện đại?

Thực ra bệnh cảm lạnh nếu ở thời hiện đại, chẳng phải chỉ là một cơn cảm cúm thông thường sao?

Đối với Lâm Hiên thì chẳng là gì, ví dụ như bây giờ hắn chưa bị cảm lạnh, cho dù bây giờ có bị cảm lạnh đi nữa.

Hắn vẫn có cách để chữa trị!

Dù sao hắn có hệ thống cường đại kia mà!

Mấy ngày trước hắn đã lấy ra thuốc trị ngoại thương đặc hiệu từ hệ thống cường đại đó, hiệu quả có thể nói là rất tốt.

Tên tiểu nhị kia nhờ có thuốc ngoại thương đó mà trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi đã cầm được máu, giữ lại được một mạng!

Mặc dù bây giờ tên tiểu nhị vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, nhưng dù sao tất cả công lao đều phải thuộc về loại thuốc trị ngoại thương đặc hiệu đó!

Thuốc hiện đại vô cùng hiệu quả!

Nếu thật sự bị cảm cúm, vậy thì chỉ cần vào hệ thống, nạp một ít bạc là có thể có được thuốc cảm.

Đối với Lâm Hiên thì đó chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

Nhưng từ trong lời nói của Vũ phu nhân, hắn hiểu được bệnh cảm lạnh này thật sự không dễ đối phó.

Ở đây, Lâm Hiên cảm thấy thật sự rất cần thiết phải nghiên cứu kỹ về bệnh cảm lạnh này.

Lâm Hiên nhớ không lầm thì ở các triều đại sau này vẫn có một số phương thuốc chữa cảm lạnh, chỉ là bây giờ chưa được lưu truyền xuống.

Có thể đã xảy ra vấn đề ở đâu đó, mặc dù ở thời hiện đại người ta dùng tây y nhiều hơn.

Nhưng ở thời điểm này cũng có thể dùng một số loại trung dược để trị bệnh cảm lạnh này, chỉ là bây giờ chưa được phát triển.

Nếu cần thiết, Lâm Hiên sẽ vào hệ thống tìm xem thành phần của phương thuốc này là gì.

Lâm Hiên bây giờ vô cùng muốn đưa Cung Bản Tĩnh và Lâm Phi Yên đến bên cạnh, để họ giúp hắn kinh doanh!

Bởi vì hắn đã phát hiện ra một con đường làm giàu, phải phát triển thật tốt ở lãnh địa này.

Chương 519

Cả chuyện xây dựng nhà thuốc mà hắn đã nói trước đó, tất cả đến nay vẫn chưa có một phương hướng phát triển cụ thể nào.

Lâm Hiên là một người tính tình khá nóng nảy, có kế hoạch là phải thực hiện ngay, nếu không hành động, hắn sẽ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Chỉ không biết Lý Anh Đức lúc này đã đi đâu rồi, nếu có thể, phải để cậu ta mau chóng giúp mình truyền tin!

Để Lâm Phi Yên và Cung Bản Tĩnh có thể đến đây sớm hơn một chút?

Dù sao trà lâu ở đó kinh doanh cũng gần như ổn định rồi!

Có thể giao cho người dưới làm, họ cần phải tiếp tục phát triển lãnh địa khác.

Đối với của cải mà nói, hắn cảm thấy càng nhiều càng tốt, huống hồ trải qua một trận đại chiến như vậy, quốc khố của Lý Khác chắc cũng đã trống rỗng rồi!

Hắn sao có thể mặt dày đi mở miệng với Lý Khác được?

Dù sao cậu ta cũng vừa mới đăng cơ, nền tảng còn yếu.

Hắn có thể giúp chia sẻ một chút thì chia sẻ một chút, huống hồ hệ thống cường đại kia bây giờ chẳng phải cũng cần dùng bạc để nuôi sao?

Lâm Hiên bây giờ vô cùng muốn kiếm bạc.

Tâm tư của Lâm Hiên đã bay lên chín tầng mây, dường như đã quên mất việc cùng Vũ phu nhân vào phòng trong để nói chuyện về

Thường Nga và mặt trăng.

Vũ phu nhân thấy Lâm Hiên dường như đang nghĩ đến vấn đề gì đó mà xuất thần, nên nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh đang nghĩ gì vậy?

Sao lại ngẩn người ra đó?

Chúng ta không phải vào phòng trong để ngài kể cho ta nghe chuyện Thường Nga sao!" Nếu không có Vũ phu nhân nhắc nhở, Lâm Hiên lúc này dường như đã về thư phòng của mình để cầm bút viết thư cho Lâm Phi Yên rồi.

Nhưng nghe Vũ phu nhân hỏi, hắn bỗng sực tỉnh, không phải muốn về phòng kể chuyện cho Vũ phu nhân sao?

Lâm Hiên cũng cảm thấy mình không nên ngẩn người ra như vậy, còn ra thể thống gì nữa, bèn nói với Vũ phu nhân: "Bà xem, ta vì nghĩ đến một chuyện mà ngẩn người ra, thật xin lỗi." "Hai chúng ta vào phòng kể chuyện, chỉ là ta cảm thấy trong đêm tối gió lớn thế này, hai chúng ta chung một phòng như vậy có thật sự tốt không?" Lâm Hiên cảm thấy việc đưa ra nghi vấn như vậy là rất bình thường, Vũ phu nhân ngại không nói ra thì để hắn nói.

Dù sao đây là phủ của Vũ phu nhân, bà cũng cảm thấy không có gì to tát.

Nhưng hai người ở cùng nhau khó tránh khỏi khiến người khác đồn đoán, đặc biệt là đám hạ nhân hay nói ra nói vào.

Chuyện trò giữa chủ tử càng trở thành nội dung để họ bàn tán.

Vũ Nhị Gia bây giờ đang giả vờ hôn mê bất tỉnh, nếu có Vũ Nhị Gia ở giữa thì được.

Nhưng không có ai ở đó, hai người đơn độc, sẽ cho người ta cảm giác không tốt.

Mặc dù hắn cũng biết thân ngay không sợ bóng xiên, nhưng sợ lời đồn thổi ra ngoài, sẽ ảnh hưởng không tốt đến Vũ phu nhân!

Lâm Hiên cảm thấy lời nhắc nhở như vậy là rất đúng đắn, không biết Vũ phu nhân nghĩ thế nào.

Nếu hai người ở bên ngoài có nhiều hạ nhân đi theo thì được, nhưng bây giờ chung một phòng sẽ cho người ta cảm giác không thoải mái.

Vũ phu nhân nghe lời Lâm Hiên nói cũng cảm thấy có chút lý, bà cũng biết hai người ở cùng nhau thật sự không có gì.

Nhưng cô nam quả nữ chung một phòng, truyền ra ngoài thật sự tổn hại đến danh dự!

Lâm Hiên không chỉ dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, mà còn vô cùng có học thức, thực ra trong lòng Vũ phu nhân thật sự rất ngưỡng mộ Lâm Hiên!

Nhưng vì bà cũng là người đã có chồng, dù có lòng cũng không có gan!

Cũng chỉ có thể bóp chết ý nghĩ này từ trong trứng nước, khi nghe Lâm Hiên nói muốn vào phòng nói chuyện.

Trái tim bà thật sự như con thỏ nhỏ nhảy loạn xạ.

Vũ phu nhân cảm thấy như tìm lại được cảm giác yêu đương thời trẻ, lúc đó bà và Vũ Nhị Gia vừa mới quen nhau.

Vũ Nhị Gia đối với bà cũng vô cùng dịu dàng, nhưng vì Vũ Nhị Gia là người luyện võ, nói chuyện lúc nào cũng thẳng như ruột ngựa.

Chẳng bao giờ nói những lời văn vẻ, nhưng Vũ phu nhân lại rất thích những người văn nhân.

Mặc dù ở thời Đại Đường này trọng võ khinh văn, nhưng bà thích

những người có học thức uyên bác.

Đối với Vũ Nhị Gia thật sự có chút không hài lòng, nhưng dù vậy, bà vẫn nghe theo ý kiến của cha mẹ gả cho Vũ Nhị Gia.

Dù sao Vũ Nhị Gia đối với bà cũng rất chu đáo, Vũ Nhị Gia sau khi tìm hiểu biết được Vũ phu nhân thích văn nhân, cho nên khi nói chuyện cũng cố ý học theo cách nói của văn nhân.

Chương 520

Khiến trong lòng Vũ phu nhân cảm thấy vô cùng hài lòng, nhưng thời gian lâu dần, bản tính của Vũ Nhị Gia lộ ra, không còn tiếp tục văn vẻ nữa.

Nói chuyện thô lỗ, Vũ phu nhân thật sự sớm đã nhìn Vũ Nhị Gia không vừa mắt, tất cả những cảm giác trước đó đều tan biến.

Hôm nay nghe Lâm Hiên nói những lời như vậy, khiến bà tìm lại được cảm giác ban đầu.

Nhưng Lâm Hiên lại thẳng thắn nói ra chuyện này, ngược lại khiến bà có chút xấu hổ, bà nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh suy nghĩ thật quá chu toàn, ngài nói rất đúng, nếu chúng ta ở bên ngoài, có nhiều hạ nhân làm chứng cho chúng ta cũng không thể nói ra lời gì khác." "Nếu hai chúng ta vào phòng nói chuyện, e rằng sẽ khiến người ngoài đàm tiếu, vừa rồi ta thật sự không nghĩ đến vấn đề này." "Nhưng nếu chúng ta cứ tiếp tục ở bên ngoài, gió bên ngoài lạnh biết bao!" "Tuy tiên sinh không sao, nhưng ta không muốn uống thuốc do Triệu lang trung kê đâu." "Mấy ngày nay ở phủ chúng ta không thiếu lần sắc thuốc cho Vũ Nhị Gia uống, tuy mỗi lần đều bưng thuốc vào phòng Vũ Nhị Gia." "Nhưng ta nhìn thấy bát thuốc đó, trong lòng đã run lẩy bẩy rồi, ta không muốn uống thuốc đâu!" Vũ phu nhân nói vậy rất có cơ sở, bởi vì những bát thuốc thang đó thật sự tỏa ra mùi vị khiến người ta nhức đầu.

Bà không hiểu Vũ Nhị Gia làm sao uống được, bà cũng phát hiện ra thuốc này dường như không có tác dụng gì với Vũ Nhị Gia!

Lúc này Triệu lang trung đang ở trong phòng mình buồn bực, ông cảm thấy thuốc mình kê không có chỗ nào sai cả.

Ông cũng đang suy nghĩ đi suy nghĩ lại về vò rượu đó, cảm thấy mình đang kê đơn đúng bệnh, tại sao lại không có chút khởi sắc nào?

Triệu lang trung vắt óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra được, Vũ Nhị Gia căn bản không trúng độc!

Mà đang giả bệnh.

Đối với một người giả bệnh mà nói, bất kỳ loại thuốc nào trước mặt họ cũng không có bất kỳ hiệu quả nào.

Hoàn toàn không phải vì y thuật của Triệu lang trung không cao minh, mà thực sự là vì có tình huống đặc biệt.

Khi Lâm Hiên nghe Vũ phu nhân nói đến đây, hắn cũng cảm thấy vô cùng buồn cười.

Bởi vì hắn cũng thấy Triệu lang trung ở đó sắp vắt óc đến nổ tung rồi.

Có một đêm hắn thấy Triệu lang trung đứng ở bên ngoài ngẩn ngơ nhìn trời sao, ở đó lẩm bẩm hết lần này đến lần khác.

"Sư phụ à, ái đồ của người đã cố hết sức rồi, chẳng phải lúc đầu người đã nói với con vạn vật đều tương sinh tương khắc sao?

Vậy thì phải lấy độc trị độc!" "Con đã dùng loại độc bá đạo nhất để trị độc trong cơ thể Vũ Nhị Gia, nhưng tại sao đến giờ vẫn không có chút tiến triển nào?" "Vẫn y như lúc từ trà lâu trở về, con thật sự quá khổ tâm, con ở phủ người ta ăn của người ta, uống của người ta." "Vốn nghĩ rằng có một chút tài mọn có thể giúp người ta, nhưng thử đi thử lại, đơn thuốc không thiếu, đến giờ vẫn không thấy chút khởi sắc nào." "Tuy Vũ phu nhân không nói gì, nhưng trong lòng đồ đệ thực sự không yên, sư phụ à, người có nghe thấy lời ái đồ nói không?" Lâm Hiên nghe từng câu Triệu lang trung nói cảm thấy thật sự đã làm khó Triệu lang trung rồi.

Hắn cũng muốn nói rõ chân tướng sự việc cho Triệu lang trung, nhưng hắn biết mình và Vũ Nhị Gia có một kế hoạch, lúc này nếu tiết lộ sớm.

Vậy thì đối với Vũ Nhị Gia thật sự không phải là chuyện tốt, cho nên một người biết ít đi sẽ tốt hơn.

Thực ra Lâm Hiên lúc đó định nói với Triệu lang trung, nhưng cũng đã kìm nén nội tâm không nói rõ mọi chuyện cho Triệu lang trung.

Cứ để Triệu lang trung tiếp tục khổ tâm đi, còn về những loại thuốc lấy độc trị độc mà ông ta nói, Lâm Hiên nghe cũng thấy sợ hãi.

Bởi vì hắn luôn lén lút đổ những loại thuốc đó ở một nơi không ai nhìn thấy, nhưng mong rằng nơi đó sẽ không bị bất kỳ ai phát hiện?

Nếu để người ta phát hiện thì thật sự giải thích không rõ, thật sự chỉ có thể giấu được ngày nào hay ngày đó!

Lâm Hiên ở một bên nghe từng câu Vũ phu nhân nói, biết trong lòng bà vô cùng mâu thuẫn, cũng rất hiểu cho Vũ phu nhân.

Nếu có một người ở đây, thì thật tốt quá, lúc này Lâm Hiên thật sự nghĩ đến một người, đó chính là Chu chưởng quỹ.

Phải biết hai nhà là họ hàng, nếu có thể mời bà ấy đến thì tốt quá, huống hồ nói chuyện trong phòng, không nhất thiết phải là thư phòng.

Đến phòng của Vũ Nhị Gia không phải cũng được sao?

Lâm Hiên trong lòng rất rõ ràng Vũ Nhị Gia đang tỉnh táo!

Ở trước mặt hắn nói chuyện, Vũ Nhị Gia có thể nghe rõ ràng, không phải có thể rửa sạch mọi nghi ngờ không hay sao?

Không biết Vũ phu nhân có thể nghe theo ý kiến này không, bà có hy vọng Chu chưởng quỹ đến đây không?

Lâm Hiên nói với Vũ phu nhân: “Ta ở đây có một sách lược vẹn toàn đôi bên, không biết bà có đồng ý không?” Lúc này Vũ phu nhân thật sự cảm thấy khó xử, không có cách nào tốt, bà đã bị câu chuyện Lâm Hiên nói thu hút sâu sắc, phải biết đây là lần đầu tiên bà nghe chuyện về Thường Nga trên cung trăng!

Bà rất muốn biết nội dung câu chuyện, nếu tối nay không nghe được Lâm Hiên kể câu chuyện này, bà sẽ cảm thấy cả đêm không ngủ được, trong lòng thật sự như có trăm móng vuốt cào.

Khi nghe Lâm Hiên nói vậy, bà như thấy được hy vọng, cũng không biết chủ ý của Lâm Hiên là gì, lúc này bà như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh có chủ ý gì vậy?

Mau nói cho ta biết đi, ta sắp chết vì tò mò rồi!

Ta nói thật với ngài, bây giờ ta thật sự rất muốn nghe câu chuyện đó.” “Nếu tối nay ta không nghe được thì có lẽ cả đêm ta sẽ không ngủ được, tính tình của ta rất nóng nảy, có việc gì là phải làm ngay.” “Mau nói đi, đừng úp úp mở mở nữa, mau nói ra đi!” Vũ phu nhân cảm thấy lúc này mình và Lâm Hiên không còn là người ngoài nữa, bà cũng thật sự rất muốn biết câu chuyện đó, cũng rất muốn biết cách của Lâm Hiên là gì.

Lâm Hiên thấy Vũ phu nhân đã nói đến nước này, cũng cảm nhận được, Vũ phu nhân ở đó vô cùng sốt ruột, phải biết lúc đầu Lâm Hiên cảm thấy Vũ phu nhân không hề đơn giản.

Nhưng qua một thời gian tiếp xúc, hắn cảm thấy Vũ phu nhân có lúc cũng rất đơn thuần.

Huống hồ trong phủ của Vũ Nhị Gia chỉ có Vũ phu nhân là một đại phu nhân, không giống như phủ khác có tam thê tứ thiếp.

Chương 521

Mặc dù Vũ phu nhân này trông có vẻ rất có tâm cơ.

Nhưng khi tiếp xúc thực sự lại phát hiện trong tính cách của Vũ phu nhân thật sự có mặt đơn thuần đáng yêu.

Giống như bây giờ có thể nói ra suy nghĩ của mình trước mặt hắn mà không hề kiêng dè.

Nếu theo logic của Lâm Hiên, hắn nghĩ Vũ phu nhân có thể sẽ nói một cách uyển chuyển.

"Tiên sinh, ngài có cách nào hay vậy?

Không ngại nói ra." Chứ không giống như bây giờ nói hết suy nghĩ trong lòng ra, Lâm Hiên cảm thấy Vũ phu nhân đã coi hắn như một người bạn.

Hắn rất tán thưởng đặc điểm này trong tính cách của Vũ phu nhân.

Hắn nhớ khi chưa xuyên không đến đây, hắn cảm thấy người thời Đường dường như đa số đều rất tài năng, thời kỳ này có thể là thời kỳ phồn vinh nhất.

Bởi vì ở thời Đường này, các bậc văn học đại gia đều lần lượt xuất hiện, như thi tiên, thi thánh.

Có Sơ Đường tứ kiệt, có quá nhiều văn nhân mặc khách, hắn cảm thấy đây là một thời kỳ văn hóa đỉnh cao.

Trong ấn tượng của Lâm Hiên, đối với những người đọc sách mà nói, tư tưởng của họ đều rất đơn thuần, tình cảm phong phú.

Nhưng khi đến đây hắn phát hiện có một số người tư tưởng không hề đơn thuần, trên vũ đài chính trị có thể đã có những cống hiến vô

cùng xuất sắc.

Giống như những trọng thần triều đình mà hắn đã tiếp xúc trước đó, từng người một trông có vẻ thẳng thắn không kiêng dè.

Nhưng trong đó lại có học vấn, Lâm Hiên cảm thấy mình không còn thích hợp quay lại triều đình nữa, hắn rất muốn ở nơi biên cương này yên tĩnh một thời gian, ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không rời khỏi đây.

Còn về những chuyện sẽ xảy ra ở đây, tất cả đều không nằm trong dự liệu của hắn.

Có lúc hắn cảm thấy lòng người vô cùng quỷ quyệt, hắn thật sự không thích nơi như vậy, đặc biệt là cuộc sống trong cung càng tràn đầy những âm mưu đấu đá.

Bây giờ ở biên cương này thật sự rất tốt, giống như phủ của Vũ Nhị Gia, lúc đầu hắn cảm thấy mọi thứ ở đây dường như rất khó hòa hợp.

Đặc biệt là cảm giác Vũ phu nhân cho hắn cũng khá khó tiếp xúc, nhưng qua một thời gian tiếp xúc, đã hoàn toàn lật đổ suy nghĩ trước đó của hắn.

Lâm Hiên cảm thấy Vũ phu nhân có lúc thật sự rất đơn thuần, đối với Vũ phu nhân hắn thật sự đã có cái nhìn khác.

Đối với người đơn thuần như vậy thật sự nên đối xử một cách đơn thuần, không giống như trước đây tiếp tục đề phòng.

Ở một mức độ lớn, Lâm Hiên thích những người đơn thuần, hắn cảm thấy ở cùng họ rất không mệt mỏi, cho nên hắn nói với Vũ phu nhân: “Ta cảm thấy Chu chưởng quỹ hình như đã mấy ngày không đến chỗ ta rồi, không biết gần đây bà ấy đang bận gì!” “Nếu có thể mời bà ấy đến, thì thật không tệ!” Khi Vũ phu nhân nghe đề nghị này

của Lâm Hiên, bà cảm thấy mắt sáng lên, cảm thấy chủ ý này thật quá hay!

Nếu mời biểu tả của mình đến, hai người cùng nhau nghe, chẳng phải là một kế sách vẹn toàn đôi bên sao?

Vũ phu nhân vui đến quên cả trời đất, ở đó vỗ tay nói với Lâm Hiên: "Cách này của tiên sinh thật quá hay, sao ta không nghĩ ra nhỉ?

Cũng không biết biểu tả của ta mấy ngày nay đang bận gì?" "Nhà ta cách nhà biểu tả gần như vậy, ta sẽ cho hạ nhân đến mời bà ấy, hai chúng ta cùng nhau nghe chuyện." "Phải biết ta đã lâu lắm rồi chưa ngồi cùng nhau nghe kể chuyện, nhắc đến chuyện này ta đã cảm thấy vô cùng phấn khích!" "Ta cảm thấy biểu tả nhất định cũng có suy nghĩ giống ta, phải biết sở thích lớn nhất của hai chúng ta bình thường là ngồi cùng nhau nghe thư tiên sinh kể chuyện!" "Đương nhiên rồi, tiên sinh ngài không phải là thư tiên sinh, ngài là một người học thức uyên bác." "Thư tiên sinh sao có thể sánh ngang với ngài được?

Ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm ý của ta!" Vũ phu nhân vừa nói xong đoạn đó, cảm thấy hình như mình đã nói sai, sao lại nói thư tiên sinh!

Mặc dù trong lòng bà biết mình và biểu tả đều thích nghe thư tiên sinh kể chuyện, nhưng bây giờ bà biết nếu nói như vậy chẳng phải là coi Lâm Hiên như thư tiên sinh sao?

Để tiên sinh nghe thấy trong lòng sẽ không vui, cho nên mới ở đó kịp thời bổ sung những lời sau đó.

Vũ phu nhân nói ra rồi mới ý thức được lời nói như vậy là rất không đúng, chỉ cần vui lên là nói ra những lời dường như không qua suy nghĩ.

Thật không biết cái tật xấu này khi nào mới có thể sửa được?

Mong rằng vị tiên sinh trước mặt này sẽ không bắt bẻ!

Nếu ngài ấy không vui không kể chuyện nữa thì phải làm sao?

Thật khó khăn mới gặp được một cơ hội như vậy.

Lâm Hiên ở một bên nghe những lời Vũ phu nhân nói, cảm thấy có chút khó hiểu, tại sao lại nói thư tiên sinh?

Lâm Hiên cảm thấy mình sao có thể so sánh với thư tiên sinh được!

Lâm Hiên cảm thấy trong ấn tượng của mình, kỹ năng nghề nghiệp của thư tiên sinh khá lợi hại, Lâm Hiên rất thích nghề này.

Mặc dù ở thời đại đó không có thư tiên sinh, nhưng hắn lại rất thích nghe những bình thư tiên sinh trong radio hoặc trong điện thoại.

Dù là kể tiểu thuyết võ hiệp hay tiểu thuyết khác đều rất lợi hại.

Chương 522

Phải biết ở thời cổ đại địa vị của thư tiên sinh rất thấp, khác hẳn với địa vị của những bình thư tiên sinh ở thời hiện đại.

Trong lòng Lâm Hiên nghề nghiệp không phân cao thấp sang hèn, mọi người đều bình đẳng, Lâm Hiên đặt địa vị của thư tiên sinh rất cao.

Nhưng không ngờ Vũ phu nhân lại để ý đến địa vị của thư tiên sinh như vậy, sợ hắn không vui.

Lâm Hiên vội nói với Vũ phu nhân: “Phu nhân, bà nói gì vậy?

Ta sao có thể hẹp hòi như vậy?

Trong lòng ta, ta cảm thấy thư tiên sinh rất đáng nể.” “Bà xem, đi khắp nơi biết nhiều chuyện như vậy, cũng có thể cải biên những người thật việc thật bên cạnh thành câu chuyện, đem ra trà lâu kể.” “Tài năng biết bao, mặc dù không thể so sánh với các bậc văn học đại gia ở đây, nhưng ta lại cảm thấy đầu óc của họ rất minh mẫn.” “Tư duy cũng rất nhanh nhạy, tài ăn nói cũng khá lợi hại, nói thật ta rất ngưỡng mộ.” “Nếu ta có thể so sánh với thư tiên sinh, ta cảm thấy mình còn kém một bậc!” Lâm Hiên cảm thấy đó đều là lời thật lòng, chỉ không biết Vũ phu nhân sau khi nghe những lời này sẽ có cảm nghĩ gì?

Dù sao ở thời đại phong kiến này, trong lòng bà hẳn có sự phân biệt cao thấp sang hèn.

Lâm Hiên không muốn thay đổi người khác, chỉ muốn thông qua lời nói và hành động của mình để ảnh hưởng đến người khác.

Vũ phu nhân vừa nghe Lâm Hiên nói vậy, tảng đá lớn trong lòng đã

được đặt xuống, ít nhất Lâm Hiên bây giờ không trách tội bà.

Xem ra bà thật sự không nhìn lầm người, Vũ phu nhân nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh nói vậy trong lòng ta thoải mái hơn nhiều, ta tưởng ta liên hệ ngài với thư tiên sinh, sẽ khiến trong lòng ngài không thoải mái?" "Thực ra giống như ngài nói, ta cũng cảm thấy thư tiên sinh đều rất có tài, có lúc ta thật sự rất thích đi nghe." "Nhưng bà biết đấy, người nhà ta là một người hẹp hòi, không muốn ta lộ mặt ngồi ở trà lâu nghe thư tiên sinh kể chuyện." "Ta lại không tiện mời thư tiên sinh đến đây, tâm trạng của ta thật sự vô cùng phiền não!" "Ngài có thể đến phủ của ta thật sự khiến phủ của ta bồng tất sinh huy!

Tiên sinh, nói thật ta rất ngưỡng mộ tài hoa của ngài!" "Mong rằng ngài có thể tiếp tục ở lại phủ của ta, ta có thể tiếp tục nghe ngài kể chuyện, cũng mong ông trời phù hộ cho phu quân của ta có thể sớm ngày tỉnh lại." "Cũng đã hoàn thành một tâm nguyện của ta rồi!

Ta sẽ cho hạ nhân mau chóng mời Chu chưởng quỹ đến, chúng ta ngồi đây cùng nhau nghe ngài kể chuyện, ngài thấy như vậy có được không?" Vũ phu nhân đã nói một hơi hết những lời trong lòng trước mặt Lâm Hiên, phải biết bình thường bà thật sự sẽ không nói những lời trong lòng này.

Bởi vì bà cảm thấy trong phủ này thật sự không có ai hiểu được lòng mình, ngay cả người chồng đầu ấp tay gối cũng vậy, bình thường tuy đối xử với bà rất tốt.

Nhưng lúc thật sự có thể ngồi xuống nghe bà nói chuyện lại rất ít, mặc dù bây giờ Vũ Nhị Gia đang hôn mê bất tỉnh khiến bà cảm thấy rất lo lắng.

Nhưng nghĩ đến việc Vũ Nhị Gia tỉnh lại sẽ phải tiếp tục đối mặt với những phiền phức giữa vợ chồng, khiến Vũ phu nhân nhức đầu không thôi.

Bà không muốn ở cùng một người thô lỗ, hy vọng Vũ Nhị Gia có thể có chút thay đổi, mong rằng Vũ Nhị Gia có thể học hỏi nhiều hơn từ Lâm Hiên.

Lâm Hiên ở đó chăm chú lắng nghe từng câu Vũ phu nhân nói, dường như đọc được tâm tư của người phụ nữ này, từ khi đến đây thường xuyên tiếp xúc với một số phụ nữ.

Đối với những hoàn cảnh khác nhau mà họ gặp phải, Lâm Hiên dường như đều có thể rất thấu hiểu.

Mặc dù lúc này Vũ phu nhân không thể hiện ra cảm giác của một người phụ nữ oán hận, nhưng nhìn những biểu hiện bên ngoài của Vũ phu nhân, khiến Lâm Hiên cảm thấy bà sống ở đây rất không vui vẻ.

Một nguyện vọng đơn giản như vậy, muốn nghe một câu chuyện thôi cũng khiến bà cảm thấy mãn nguyện như thế.

Lâm Hiên cảm thấy Vũ phu nhân nhất định sống rất không vui vẻ, chỉ là không nói rõ với hắn.

Nhưng Lâm Hiên dường như đọc được tâm tư của bà, thậm chí trên người Vũ phu nhân, dường như còn thấy được bóng dáng của nhiều người khác.

Tâm trạng của Lâm Hiên bây giờ vô cùng phức tạp, ngay cả những tâm trạng tốt vừa rồi dường như cũng bị cuốn trôi trong phút chốc.

Hắn cũng không muốn kể chuyện cho Vũ phu nhân nữa, vì cảm thấy tâm trạng đã không còn, sao có thể kể chuyện được.

Lâm Hiên cảm thấy kể một câu chuyện cũng phải tốn nhiều công sức như vậy, phải nói nhiều như vậy, khiến tâm trạng Lâm Hiên cảm thấy rất không thoải mái, hắn muốn từ chối Vũ phu nhân.

Nhưng nhìn thấy Vũ phu nhân bây giờ hứng thú cao như vậy, lại

không tiện nói với Vũ phu nhân không kể chuyện nữa, đã mất đi hứng thú về phương diện này.

Nếu làm vậy có lẽ Vũ phu nhân sẽ cảm thấy trong lòng càng không thoải mái hơn, mặc dù Lâm Hiên không làm được như những người khác biết ý, nhưng ít nhất hắn biết không nên làm Vũ phu nhân không vui.

Dù sao mỗi người đều sống không dễ dàng, huống hồ mỗi người đều có áp lực của riêng mình.

Lâm Hiên nói với Vũ phu nhân: "Thật sự không cần phải khách sáo với ta, làm phiền bà rồi!

Thời gian không còn sớm nữa, mau gọi hạ nhân của bà mời Chu chưởng quỹ đến đi!" Điều Vũ phu nhân thích nhất ở Lâm Hiên là, khi nói chuyện thật sự rất khách sáo, cảm giác giống như bây giờ, bà vội vàng nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, vậy ta mau cho hạ nhân mời Chu chưởng quỹ đến, bà ấy nhất định sẽ rất vui, chỉ không biết bây giờ bà ấy có bận việc gì không!" "Ta rất hy vọng!

Tiên sinh, hôm nay ta thật sự rất vui!" Lúc này Vũ phu nhân thật sự vui như một đứa trẻ, khiến Lâm Hiên cảm thấy hóa ra làm một người phụ nữ vui lại đơn giản như vậy.

Bất cứ lúc nào người ta cũng nên thả lỏng tâm trạng một cách thích hợp, giống như Lâm Hiên hôm nay, có thể tạm thời ra ngoài uống chút rượu.

Đối diện với trăng sáng và gió mát, ở đó cùng Vũ phu nhân bàn luận về những câu chuyện có vẻ rất không đâu.

Thực ra trong lòng hắn cũng có áp lực nhất định, bởi vì khi điều tra chủ nhân đứng sau trà lâu đó, hắn thật sự đã gặp phải một số rắc rối.

Bây giờ Lý Anh Đức vẫn chưa trở về, hắn sâu sắc cảm thấy nhân thủ của mình không đủ.

Vũng nước ở đây dường như rất sâu, nếu hắn đoán không sai.

Chủ nhân đứng sau trà lâu đó nhất định là một vị vương gia rất có danh tiếng ở kinh đô.

Chương 523

Lâm Hiên không ngờ, vừa ra ngoài đã tiếp xúc với thế lực của vương gia.

Điều này xem ra thật sự có chút không thể tin được, mặc dù hắn cũng biết Lý Khác lên được vị trí đó rất không dễ dàng.

Các hoàng tử khác bề ngoài dường như rất ủng hộ Lý Khác, nhưng trong bóng tối sớm đã có đủ loại ý kiến về Lý Khác.

Chỉ là không tiện bày tỏ mà thôi, dù sao Lý Khác đã ngồi trên chiếc long ỷ cao cao kia.

Nếu lúc này còn đưa ra ý kiến phản đối, chẳng phải có nghĩa là tội chém đầu sao?

Phải biết nhà đế vương thật sự rất vô tình, mặc dù bình thường thấy Lý Khác dường như không phải vậy.

Nhưng thực tế chỉ có Lâm Hiên hiểu rõ nhất tâm tư của các vị đế vương này.

Thật sự thà giết nhầm một ngàn còn hơn bỏ sót một người đối với mình rất bất lợi.

Chỉ là điều Lâm Hiên không hiểu nhất bây giờ là tại sao Lý Khác đến giờ vẫn chưa có hồi đáp về tấu chương?

Lẽ nào Lý Khác cũng có sự nghi kỵ đối với hắn?

Quả thật ứng với câu nói đó, bạn quân như bạn hổ.

Mặc dù trước đó quan hệ giữa hắn và Lý Khác rất tốt.

Ít nhất hắn cho rằng mình và Lý Khác rất tâm giao, giữa hai người cũng đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ lại chậm chạp không nhận được tấu chương, cũng không biết Lý Khác đối với hắn rốt cuộc là tâm thái gì.

Dù sao bây giờ hắn cũng đã ở xa như vậy rồi.

Nếu Lý Khác biết hắn ở đây tìm được một số thế lực phản đối, vậy thì có ủng hộ hắn không?

Hay là sẽ xua tan nghi ngờ đối với hắn?

Dù sao hắn đã ở xa như vậy, trước đó lại giành được một trận đại chiến thắng lợi.

Vì chuyện này Lý Khác sẽ không sinh ra những ý đồ khác với hắn chứ!

Nếu là như vậy, Lâm Hiên cảm thấy sẽ rất thất vọng, rất đau lòng!

Dù sao hắn đối với Lý Khác một lòng một dạ, muốn tiếp tục phò tá cậu ta, muốn ở đây triển khai một số dự án kinh tế mới.

Không muốn gây thêm bất kỳ gánh nặng nào cho Lý Khác, hắn biết Lý Khác rất không dễ dàng rồi.

Lâm Hiên bây giờ thật sự rất muốn có một công cụ có thể liên lạc bất cứ lúc nào!

Nếu như vậy, hắn có thể liên lạc tốt với Lý Khác để bày tỏ lòng trung thành của mình.

Mong rằng mấy vị đại thần trong triều không nói những lời không tốt về hắn.

Mong rằng Lý Khác có thể thực sự chọn tin tưởng hắn, đứng về phía hắn!

Lúc đầu Lâm Hiên muốn ở đây làm một thổ hoàng đế, nhưng hắn biết mình thật sự không có ý định làm một quân chủ.

Hắn cảm thấy như vậy sẽ trở thành một kẻ cô gia quả nhân, cũng sẽ cảm thấy rất mệt mỏi.

Đời người vốn dĩ ngắn ngủi như vậy, tại sao phải tự thêm nhiều gánh nặng như vậy?

Sao không sống một cuộc sống tiêu dao khoái hoạt như bây giờ?

Không chừng Lý Khác lúc này đang ghen tị với hắn đấy.

Hai người quân thần à, thật sự có lúc đều có thể nghĩ đến nhau, xem ra cả hai đều rất nhớ nhung đối phương.

Gió nhẹ bên ngoài thổi qua, tâm tư của Lâm Hiên lại có chút u sầu, trong nháy mắt cảm thấy những điều mình nhớ nhung thật quá nhiều.

Dường như thật sự không còn hứng thú kể chuyện nữa, nhưng Vũ phu nhân trước mắt dường như vẫn rất hứng thú, thật sự không tiện mở miệng phá hỏng tâm trạng tốt đẹp của bà.

Mặt trăng tối nay quả thật rất tròn, chỉ không biết Thường Nga trong cung Quảng Hàn kia có cô đơn lắm không?

Khi nàng ngước nhìn trái đất, lại có cảm nghĩ gì?

Mặc dù phủ của Vũ Nhị Gia cách nhà Chu chưởng quỹ rất gần, nhưng gia đinh đi đi về về tất nhiên cũng mất một chút thời gian, Vũ phu nhân sớm đã đợi ở đó không kiên nhẫn nổi, bà nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, biểu tả của ta tại sao đến giờ vẫn chưa đến?

Chương 524

Lẽ nào ở nhà thật sự có việc sao?" Nếu không phải vì hai người cần phải tránh hiềm nghi, bà đã không để biểu tả của mình đến, vì bà thật sự rất muốn biết câu chuyện về mặt trăng.

Xem ý của Lâm Hiên, dường như đó là một câu chuyện rất cảm động.

Nhưng tiên sinh người ta đã đưa ra yêu cầu đó, bà cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, nếu truyền ra ngoài đối với hai người thật sự đều rất không tốt.

Lúc này bà chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi ở đây, cho dù bây giờ có sốt ruột đến mấy cũng phải kìm nén!

Xem ý của tiên sinh, không đợi được biểu tả thì tiên sinh sẽ không mở miệng kể chuyện.

Vũ phu nhân cẩn thận cũng phát hiện ra lúc này tâm trạng của tiên sinh dường như không ổn, không có tâm trạng tốt như vừa rồi.

Theo lý thì lúc này nên để tiên sinh về nghỉ ngơi, nhưng Vũ phu nhân chưa nghe được câu chuyện, rất không nỡ để tiên sinh đi.

Nếu cơ hội này trôi qua, tìm lại cơ hội như vậy không dễ dàng.

Mặc dù bình thường Vũ phu nhân không phải là một người ích kỷ, nhưng lần này để có thể nghe được câu chuyện này, Vũ phu nhân cũng liều mình.

Vũ phu nhân lúc này thật sự không biết nên làm gì, bà cũng chỉ có thể thông qua việc nói chuyện với Lâm Hiên để phân tán sự chú ý của hắn, để Lâm Hiên đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Nếu có thể trong thời gian ngắn nhất khôi phục lại tâm trạng thì

tốt biết bao!

Mặc dù Vũ phu nhân cũng biết tiên sinh là người làm đại sự, khi ở phủ này bề ngoài trông có vẻ yên bình.

Nhưng trong âm thầm cũng có một số hành động, Vũ phu nhân ít nhiều cũng có chút hiểu biết, chỉ là không vạch trần tất cả, bà biết thân phận của Lâm Hiên rất không đơn giản.

Đối với thân phận như Lâm Hiên, Vũ phu nhân không đoán mò nhiều, chỉ cần ở đây bình an là mọi chuyện đều tốt.

Từ khi Lâm Hiên đến phủ này thật sự đã tăng thêm nhiều màu sắc, bởi vì Lâm Hiên là một người có tài, bình thường không có việc gì sẽ ở đó làm một bài thơ, điều này đã thỏa mãn rất nhiều tâm hồn yêu văn học của Vũ phu nhân.

Vũ phu nhân cho hạ nhân sắp xếp lại tất cả những bài thơ Lâm Hiên đã làm, khi tập thơ này được sắp xếp xong, bà lại đưa cho Chu chưởng quỹ xem, Chu chưởng quỹ xem xong cũng yêu thích không buông tay.

Biểu tả của bà đối với Lâm Hiên cũng kính phục vô cùng, chỉ không biết tại sao hôm nay chị ấy lại đến muộn như vậy?

Lâm Hiên nghe câu hỏi của Vũ phu nhân thật sự cảm thấy có chút dở khóc dở cười, cảm thấy lúc này Vũ phu nhân không phải là sốt ruột đến không chịu nổi rồi sao?

Muốn nói chuyện với hắn để giết thời gian, đối với chủ đề bà nói, Lâm Hiên làm sao biết được Chu chưởng quỹ ở nhà bận gì?

Người ta bây giờ chưa đến chứng tỏ có việc, dù sao Chu chưởng quỹ không giống Vũ phu nhân, không có việc gì, bà ấy phải quản lý những việc lớn nhỏ trong phủ, đồng thời còn phải quản lý tiểu thiếu gia nữa.

Hắn nhớ lần trước ở trà lâu uống rượu, vì tiểu thiếu gia ở nhà khóc không ngừng, Chu chưởng quỹ đã đặt chén rượu xuống vội vàng trở về.

Bà ấy không có nhàn rỗi như Vũ phu nhân, nhưng Lâm Hiên cũng không thể nói với Vũ phu nhân.

"Người ta sao có thể giống bà được, cả ngày không có việc gì." Nếu nói như vậy, thì Vũ phu nhân thật sự sẽ cảm thấy tổn thương lòng tự trọng.

Đối với nội dung nói chuyện của phụ nữ, Lâm Hiên khá không hứng thú, mặc dù trước đó hắn cũng đã tiếp xúc với phụ nữ.

Nhưng đó cũng chỉ giới hạn ở việc thưởng thức, đối với việc nói chuyện, hắn cảm thấy mình làm không được.

Bây giờ Lâm Hiên thật sự đi cũng không được, ở lại cũng không xong, chỉ có thể ở đó cứng rắn nói chuyện với Vũ phu nhân, hắn nói với Vũ phu nhân: "Chu chưởng quỹ ở nhà nhất định đang bận việc của bà ấy, bà xem bây giờ đêm đã khuya, tiểu thiếu gia có lẽ cũng phải đi ngủ, phải biết tiểu thiếu gia kia một bước cũng không thể rời khỏi mẹ mình." "Bà cũng không phải không biết, muốn đến đây cũng phải được tiểu thiếu gia cho phép, đừng thấy có vú nuôi nhưng tiểu thiếu gia và Chu chưởng quỹ tình cảm khá tốt." "Vị trí của mẹ không phải ai cũng có thể thay thế được, Chu chưởng quỹ muốn rời đi cũng không phải là chuyện dễ dàng!" "Nếu có thể dễ dàng rời đi, chắc lúc này đã đến rồi." Lâm Hiên nói vậy hoàn toàn có cơ sở, hắn cảm thấy Chu chưởng quỹ chưa đến có một nguyên nhân lớn là vì tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia nhà họ Chu là một đứa trẻ vừa nghịch ngợm lại rất đáng yêu, mỗi lần đến đó Lâm Hiên đều thích trêu chọc đứa trẻ này.

Cảm thấy đặc biệt thú vị, ngây thơ đáng yêu như vậy, mặc dù có lúc sẽ ở đó giở một chút tính khí trẻ con, nhưng Lâm Hiên lại thích.

Ngay cả lúc vừa nói chuyện với Vũ phu nhân, hắn cũng nghĩ đến dáng vẻ đáng yêu của đứa trẻ đó.

Ban ngày đến đó chơi với nó, chỉ là vì lúc đó Lâm Hiên có một số việc phải bận, không có thời gian chơi với đứa trẻ này.

Mặc dù Lâm Hiên là người lớn, nhưng có lúc thật sự muốn biến trở lại thành một đứa trẻ, vậy thì tốt biết bao!

Cả ngày vô lo vô nghĩ, không cần phải lo lắng nhiều chuyện như vậy, vui vẻ cười đùa như vậy thật đẹp biết bao.

Nhưng Lâm Hiên không hiểu tại sao Vũ phu nhân lại không muốn có con?

Hắn luôn cảm thấy phủ này có vẻ lạnh lẽo.

Lẽ nào vì quan hệ vợ chồng không tốt?

Nhưng Lâm Hiên cũng thấy, Vũ phu nhân thường xuyên vào phòng Vũ Nhị Gia thăm hỏi.

Thường xuyên cầm khăn tự mình lau người cho Vũ Nhị Gia, trong phủ ngoài Vũ phu nhân là một phu nhân ra, cũng không có thiếp nào khác!

Chương 525

Lẽ nào giữa hai vợ chồng có nỗi khổ khó nói?

Lúc này Lâm Hiên cảm thấy đợi lúc riêng tư, nhất định phải hỏi kỹ Vũ Nhị Gia.

Dù sao qua một thời gian tiếp xúc, hắn phát hiện Vũ Nhị Gia thật sự là một người không tệ, một người tốt như vậy sao lại tuyệt hậu?

Nếu là như vậy thật quá đáng tiếc, không kể trai gái, đều nên có một người nối dõi.

Hơn nữa, không có con cuộc sống sẽ buồn tẻ biết bao!

Lâm Hiên lúc này cảm thấy nên nhanh chóng thực hiện một kế hoạch.

Có một đứa con để làm phong phú cuộc sống, không muốn cả ngày lo nghĩ chuyện triều đình, chuyện biên cương, chuyện buôn bán, thật quá mệt mỏi!

Vũ phu nhân không biết suy nghĩ trong lòng Lâm Hiên, chỉ khi nghe Lâm Hiên nói nguyên nhân chị mình chưa đến.

Bà ở đó dừng lại một chút, suy nghĩ một lát rồi nói với Lâm Hiên: "Ngài nói rất đúng, chị ta muốn ra ngoài thật sự phải được tiểu thiếu gia nhà đó cho phép, tiểu thiếu gia nhà đó thật quá bám người." "Lúc tối ngủ cũng phải ở cùng mẹ, trong phủ cũng có vú nuôi sao không ở cùng vú nuôi." "Tại sao phải bám mẹ chứ?

Trẻ con bất cứ lúc nào cũng nên độc lập, ta rất không ưa tiểu thiếu gia đó." "Ta cảm thấy trẻ con thật quá ồn ào, lúc nào cũng không có lúc yên tĩnh, phiền phức biết bao, ngay cả lúc ngủ cũng không yên!" "Phải biết chị ta mỗi ngày phải bận rộn nhiều việc như vậy, đâu có

nhiều tinh lực để chăm sóc tiểu thiếu gia?" "Ta cảm thấy rất không thích trẻ con, cho nên đến bây giờ, ta và Vũ Nhị Gia vẫn chưa có một đứa con." "Tuy vẫn luôn muốn có một đứa con nối dõi, nhưng ta lại vô cùng không thích." Khi Lâm Hiên nghe xong lời này của Võ phu nhân, cả người đều kinh ngạc.

Lẽ nào cổ đại cũng cổ xúy cho gia đình DINK sao?

Trong ấn tượng của hắn, phụ nữ không phải đều thích trẻ con sao?

Tại sao Võ phu nhân này lại không giống những người phụ nữ khác?

Nhưng khi thấy tiểu thiếu gia, Lâm Hiên rõ ràng đã nhìn thấy ánh mắt của Võ phu nhân nhìn cậu bé không hề bình thường chút nào.

Vẻ mặt tràn đầy cưng chiều và ngưỡng mộ!

Lâm Hiên biết Võ phu nhân bây giờ chẳng qua chỉ đang khẩu thị tâm phi.

Tuy miệng nói không thích trẻ con, nhưng sâu trong nội tâm nhất định là vô cùng yêu thích.

Chuyện này có lẽ liên quan mật thiết đến việc bà không có con.

Lâm Hiên lờ mờ cảm thấy nguyên nhân chính yếu khiến vợ chồng họ không có con có thể là do Võ phu nhân.

Chỉ không biết rốt cuộc cơ thể Võ phu nhân có vấn đề ở đâu?

Lâm Hiên nghĩ, đợi lúc không có ai, nhất định phải hỏi kỹ Vũ Nhị Gia.

Phải xem trọng vấn đề này, coi như làm một việc thiện.

Lâm Hiên thấy Võ phu nhân nói xong câu đó thì không nói tiếp nữa, dường như trong lòng trĩu nặng tâm sự.

Thật ra, bao nhiêu năm qua, là một người phụ nữ, sao bà lại không muốn có một đứa con chứ?

Khi nhìn thấy tiểu thiếu gia, trong lòng bà thực sự vô cùng ngưỡng mộ.

Bà cũng mong có một đứa con đáng yêu như vậy, nhưng kết hôn với Vũ Nhị Gia nhiều năm, đi thăm không biết bao nhiêu danh y, uống bao nhiêu thuốc đắng mà vẫn không thể mang thai, cũng không rõ nguyên nhân.

Cho đến tận bây giờ, mỗi khi nhìn thấy trẻ con, lòng bà lại đau nhói.

Bà thực sự cảm thấy vô cùng có lỗi với Vũ Nhị Gia.

Tuy Vũ Nhị Gia miệng nói không để tâm, nhưng Võ phu nhân biết rất rõ, ông ấy vô cùng để tâm.

Có lẽ ông chỉ sợ bà mang gánh nặng tâm lý.

Cho nên Vũ Nhị Gia cũng chỉ bóng gió đề cập, rồi thấy bà không vui thì không tiếp tục chủ đề đó nữa.

Trong thời gian đó, Võ phu nhân cũng từng nhiều lần khuyên Vũ Nhị Gia nạp thêm thiếp, nhưng ông nhất quyết không chịu.

Đời này kiếp này chỉ nhận định một mình bà, có thêm con hay không cũng chẳng sao!

Tuy Võ phu nhân nghe vậy trong lòng vô cùng cảm động, nhưng thực sự không dễ chịu chút nào.

Bởi vì bà luôn cảm thấy ánh mắt của người xung quanh nhìn mình có gì đó không đúng.

Mỗi lần ở trong phủ đều u sầu không vui, lúc không có ai lại một mình rơi lệ.

Bao nhiêu năm qua, người trong phủ đã quá quen với tình hình này, cho nên trước mặt bà đều cố gắng không nhắc đến chuyện liên quan đến tiểu thiếu gia.

Chương 526

Chỉ vì Lâm Hiên không phải người trong phủ, nên mới nói chuyện về cậu bé.

Võ phu nhân cũng không trách Lâm Hiên, nhưng tâm trạng của bà thật sự không tốt, bèn nói với hắn: "Ta thấy hôm nay tỷ tỷ chắc không qua được rồi, ta về phòng đây, câu chuyện của ngài để hôm khác ta nghe vậy." "Ta cảm thấy trong người không được khỏe, muốn đi ngủ một giấc.

Tiên sinh hôm nay cũng đã vất vả cả ngày, mau về nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta gặp lại!" Khi Lâm Hiên nghe Võ phu nhân muốn rời đi, hắn nhận ra tâm trạng bà đang sa sút.

Xem ra trong lòng Võ phu nhân rất khó chịu, những lời vừa rồi dường như đã chạm vào nỗi đau của bà.

Lâm Hiên cảm thấy mình hình như đã nói sai điều gì đó.

Nhưng lời đã nói ra, muốn hối hận cũng không được, chỉ có thể lần sau chú ý hơn thôi!

Nếu sớm biết như vậy, hắn đã không nhắc đến.

Lâm Hiên cảm thấy một chủ đề hay ho đã bị mình làm hỏng.

Xem ra hắn thật sự không hợp nói chuyện với phụ nữ, đặc biệt là những người phụ nữ có tâm sự như thế này.

Không chừng câu nào đó đã chạm đến giới hạn của người ta, khiến cuộc trò chuyện đi vào ngõ cụt.

Người ta đã muốn rời đi rồi, hắn còn có lý do gì để giữ lại sao?

Chỉ có thể nói với Võ phu nhân: "Nếu phu nhân cảm thấy không

khỏe thì mau về nghỉ ngơi đi!

Chúng ta sau này còn nhiều thời gian, hôm nào rảnh rỗi hẹn cả Chu chưởng quỹ, chúng ta lại cùng nhau kể chuyện, cùng nhau đàm cổ luận kim, người thấy thế nào?" Võ phu nhân cảm thấy đề nghị này của Lâm Hiên rất hay.

Dù sao hôm nay trời cũng không còn sớm, huống hồ ai cũng có việc riêng phải bận.

Nếu có thể hẹn một thời gian để mọi người ngồi lại cùng nhau dốc hết bầu tâm sự, quả thật không tệ!

Bà vô cùng đồng ý với đề nghị của Lâm Hiên, bèn nói: "Đề nghị này của tiên sinh thật sự rất hay.

Giống như ngài nói, hôm nào đó chúng ta cùng tỷ tỷ hẹn một thời gian, ngồi lại cùng nhau uống rượu ngắm trăng, đàm cổ luận kim." "Chắc chắn sẽ rất thoải mái!

Vậy hôm nay chúng ta tạm dừng ở đây, ta về ngủ trước.

Nếu gia đinh của ta về, ta sẽ bảo họ chuyển lời cho tỷ tỷ chuyện này, ngài thấy sao?" Lâm Hiên thấy lúc này trên mặt Võ phu nhân đã có chút khởi sắc, biết đề nghị vừa rồi của mình không tồi, liền nói với bà: "Đề nghị của người cũng rất hay, vậy chúng ta hẹn nhau như thế nhé.

Đợi khi nào có thời gian sẽ ngồi lại, trò chuyện thỏa thích." Lâm Hiên thầm nghĩ, có lẽ lúc đó có thể thêm hai người nữa, chủ đề nói chuyện cũng sẽ nhiều hơn.

Dù sao hắn đã quyết định để Tiểu Mỹ và Tiểu Hoàng ở lại đây.

Lúc đó, có lẽ sân viện này sẽ càng thêm náo nhiệt, chỉ không biết mấy người phụ nữ ở cùng nhau sẽ tạo ra tia lửa như thế nào.

Nhưng kế hoạch này trong lòng Lâm Hiên tạm thời chưa nói với bất kỳ ai, huống hồ Lý Anh Đức còn chưa về!

Hắn cũng không thể nói ra kế hoạch trước, nếu không sẽ tiết lộ hành tung của mình.

Hiện tại ở đây chỉ có Vũ Nhị Gia biết thân phận của hắn, những người khác đều không hay biết.

Tuy Lâm Hiên muốn nhanh chóng làm rõ mọi chuyện ở đây, nhưng việc gì cũng không thể vội vàng, thật giống như rút tơ bóc kén, phải từ từ gỡ ra.

Võ phu nhân nghe tiên sinh rất tán thành đề nghị của mình, cũng cảm thấy vui vẻ, không nán lại thêm nữa mà trở về phòng.

Lúc này, Võ phu nhân và Vũ Nhị Gia ở hai phòng khác nhau.

Khi về đến phòng, bà nằm trên giường, trằn trọc mãi không ngủ được.

Bởi vì cuộc nói chuyện vừa rồi với Lâm Hiên thật sự đã chạm đến nỗi đau trong lòng bà.

Bà cũng không hiểu tại sao ông trời lại đối xử với bà và Vũ Nhị Gia như vậy, tại sao không thể ban cho họ một đứa con?

Võ phu nhân cảm thấy bao nhiêu năm qua đã nản lòng, đối với chuyện này hoàn toàn không còn hy vọng gì nữa.

Nếu hôm nay Lâm Hiên không nhắc đến, bà dường như đã quên mất chuyện này.

Võ phu nhân chợt nghĩ, có lẽ Lâm Hiên sẽ giúp được mình.

Bà dường như thấy được một tia hy vọng, dù sao lúc Lâm Hiên ở đây, cảm giác hắn mang lại thực sự cao thâm khó lường.

Trên người hắn như có một lớp sương mù, khiến người ta không

thể nhìn thấu.

Cứ trằn trọc như vậy, Võ phu nhân mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Chương 527

Võ phu nhân một đêm không ngủ, Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia cũng chẳng khá hơn.

Sau khi Võ phu nhân đi, Lâm Hiên vào phòng Vũ Nhị Gia, thấy ông vẫn đang nằm đó, xem ra đã ngủ rồi.

Lâm Hiên dùng tay đẩy đẩy Vũ Nhị Gia, rồi nói: "Vũ Nhị Gia, dậy đi, ta có chuyện muốn thương lượng với ông, đừng ngủ nữa!" Từ lúc Vũ Nhị Gia được khiêng về phủ, ông vẫn luôn giả vờ ngủ, những người khác cũng không biết chuyện này.

Chỉ cảm thấy Vũ Nhị Gia có chút kỳ lạ, đặc biệt là Triệu lang trung, ngày nào cũng kê đơn thuốc mà bệnh tình không hề thuyên giảm.

Lúc này, Triệu lang trung ở trong phòng mình cũng không ngủ được, thực sự không hiểu tại sao Vũ Nhị Gia uống thuốc rồi mà vẫn không khá hơn!

Bây giờ cũng ít người vào phòng Vũ Nhị Gia, vì Lâm Hiên đã dặn dò hạ nhân, không có lý do đặc biệt thì không được vào.

Tuy Lâm Hiên không phải chủ nhân của họ, nhưng Võ phu nhân đã dặn rõ, chỉ cần là chuyện Lâm Hiên phân phó thì cứ làm theo là được.

Cho nên họ cũng không dám vào phòng Vũ Nhị Gia.

Bây giờ Vũ Nhị Gia có thể ngủ hết giấc này đến giấc khác.

Nhưng người đâu có thể ngủ nhiều như vậy!

Ban ngày ông thực sự buồn chán muốn chết, phải nhân lúc không có ai mới xuống giường hoạt động một chút.

Nghe thấy có tiếng động lại vội vàng lên giường giả vờ ngủ, đây đâu phải là việc dễ dàng gì?

Cứ nằm mãi người cũng khó chịu!

Vũ Nhị Gia trong lòng chỉ mong mau chóng kết thúc chuyện này, để ông có thể hoạt động như một người bình thường.

Cứ nằm lì trên giường thế này, thật sự quá khó chịu, quá khổ sở!

Đừng thấy Vũ Nhị Gia nằm đó như đang ngủ, thực ra giấc ngủ của ông rất nông.

Lâm Hiên chỉ khẽ chạm một cái, ông liền tỉnh ngay, bình thường ngủ nhiều quá, sớm đã ngủ đủ rồi.

Trong phòng này cũng không có ai khác, ngoài Võ phu nhân và Lâm Hiên.

Khi nhìn rõ người đến là Lâm Hiên, ông lập tức ngồi dậy, nói với hắn: "Tiên sinh, ngài đến rồi, cả ngày nằm lì trên giường, thật sự bức chết ta rồi!

Tối nay chúng ta có hành động gì không?" Bây giờ Vũ Nhị Gia thực sự vô cùng muốn ra ngoài, cảm thấy cần phải hoạt động chân tay một chút!

Ông rất sợ có một ngày chân tay mình thật sự không cử động được nữa, lúc đó phải làm sao?

Tuy biết suy nghĩ này có hơi xa vời, nhưng ngày nào ông cũng phải đối mặt với vấn đề này!

Câu nói "cứ nằm mãi khó chịu quá, chân tay sắp cứng cả rồi" luôn quanh quẩn trong đầu.

Khi nhìn thấy Lâm Hiên, ông như nhìn thấy hy vọng.

Ông cảm thấy hy vọng đang ở ngay trước mắt, nhất định phải

nắm lấy.

Mọi hy vọng ông đều đặt lên người Lâm Hiên, nếu lúc này Lâm Hiên vẫn bắt ông nằm trên giường, ông cảm thấy mình thật sự không thể chấp nhận được hiện thực này.

Lâm Hiên đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Vũ Nhị Gia, cũng biết làm vậy thật sự đã làm khó ông.

Bắt ông cả ngày nằm trên giường giả vờ ngủ, quả thật rất khó chịu.

Nhưng bây giờ tình thế bắt buộc, không còn cách nào khác, dù sao địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng.

Nếu muốn tìm ra ngọn ngành của kẻ địch, chỉ có thể dùng cách này.

Hơn nữa, lần này ra ngoài chẳng qua là để vi phục tư phóng*, nào ngờ lại không gặp phải chuyện gì, khiến hắn muốn quay về đại doanh cũng không được.

Bởi vì hắn đã phát hiện ra trấn này có điều bất thường.

Hắn nghĩ, khi quay về đại doanh, phải viết một bản tấu chương cho Hoàng thượng, hỏi cho rõ rốt cuộc ở đây có thế lực nào.

Những chuyện này dường như đã được ông trời sắp đặt, để hắn ở đây lần theo manh mối tìm ra thế lực đứng sau.

Coi như hoàn thành một nhiệm vụ vậy, tuy Lâm Hiên không nghĩ sẽ lập được công lớn gì, nhưng hắn cảm thấy chuyện đã để mình gặp phải thì không thể ngồi yên không lo, phải tự mình gánh vác một phần trách nhiệm.

Thấy dáng vẻ nóng lòng của Vũ Nhị Gia, biết ông thật sự không thể nằm thêm được nữa, Lâm Hiên bèn nói: “Bây giờ ông nằm trên

giường rất khó chịu, ta cũng biết ông rất muốn ra ngoài đi dạo một vòng." "Vậy thì hôm nay ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ông, ta sẽ dẫn ông đến trà lâu kia." "Xem xem trong trà lâu đó rốt cuộc ẩn giấu điều gì, ta luôn cảm thấy trà lâu đó có vấn đề." "Lúc trước ta đã nói rồi, những nơi khác đều có chuyện uống rượu chết người xảy ra." "Duy chỉ có trà lâu xảy ra chuyện là không có sự việc tương tự, không phải sao?" "Lúc đó ta đã đề xuất, có thể liên quan đến nước trong trà lâu." "Hoặc là có người đứng sau giở trò, ông còn nhớ chuyện này không?" Vũ Nhị Gia vừa nghe Lâm Hiên muốn đưa mình ra ngoài đi dạo, lập tức tinh thần phấn chấn.

Nhưng nghe Lâm Hiên nói về việc điều tra nguồn nước, ông đương nhiên nhớ rất rõ.

Chương 528

Phải biết lúc đó ông cảm thấy chuyện này không có gì bất thường.

Nhưng khi nói chuyện với tiên sinh, được tiên sinh nhắc nhở, ông mới hiểu ra chuyện này rất có vấn đề.

Lẽ nào thật sự chỉ là trùng hợp sao?

Xem ra tất cả đều không phải trùng hợp.

Trong đó nhất định có người giở trò, giống như tiên sinh đã nói.

Tiên sinh đã hỏi như vậy, chẳng qua là muốn nhắc nhở ông.

Báo cho ông biết mục tiêu tối nay chính là trà lâu đó.

Chỉ không biết trong trà lâu liệu có nguy hiểm gì không?

Nhưng Vũ Nhị Gia cho rằng dù có nguy hiểm cũng có thể đối phó được, huống hồ bên cạnh ông còn có một cao nhân!

Đối với công phu của Lâm Hiên, tuy chưa từng thấy rõ, nhưng Vũ Nhị Gia lại đặc biệt tin tưởng hắn.

Phải biết Lâm Hiên là một tướng quân, chỉ huy ngàn vạn binh mã.

Nếu trên người không có bản lĩnh, sao dám một mình đến đây?

Vũ Nhị Gia đối với Lâm Hiên là tin tưởng trăm phần trăm.

Chỉ mong lần này đến trà lâu thật sự có thể có thu hoạch mới!

Không uổng công ông nằm trên giường bao nhiêu ngày nay.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: “Chuyện tiên sinh nói với ta, ta bây giờ vẫn nhớ rõ, nếu ta không nhớ lầm.” “Lúc đó ta còn cảm thấy có chút kinh ngạc, cũng không hiểu rõ đạo lý trong đó, hoàn toàn không coi chuyện đó là gì cả.” “Ngài đã nhắc nhở ta ở bên cạnh, rằng nước ở

đây và nước ở kinh đô rất khác nhau." "Bởi vì nước ở đây đắng, còn nước ở kinh đô thì ngọt." "Nhưng khi uống nước trong trà lâu đó, ta lại nếm ra được hương vị giống như ở kinh đô, đúng không?" Khi Vũ Nhị Gia nói về nước, ông lại nghĩ đến Lý Anh Đức lúc đầu, vì vấn đề nước mà đã đề cập đến máy lọc nước của tiên sinh.

Sau đó, vì Lý Anh Đức tiết lộ bí mật của tiên sinh mà ăn vạ, tiên sinh thực sự có chút tức giận.

Phạt cậu ta quay về đánh mười đại bản, không biết lúc này Lý Anh Đức đã bị đánh chưa!

Vũ Nhị Gia vẫn luôn tò mò tại sao đến giờ Lý Anh Đức vẫn chưa quay lại?

Lẽ nào khi ra ngoài đã gặp phải chuyện gì sao?

Lâm Hiên nghe Vũ Nhị Gia nhắc đến chuyện nước, cũng nhớ lại tình hình lúc đó.

Đúng là vì hắn đã tìm ra manh mối quan trọng nhất là vấn đề nước, phải biết nước ở đây thật sự rất đắng.

Điều đó cũng dẫn đến chuyện máy lọc nước, cũng khiến Lý Anh Đức nói bậy bạ, lúc đó thật sự là hồ đồ nên mới chọc giận hắn.

Hắn phạt Lý Anh Đức quay về đánh mười đại bản.

Chỉ là hắn cũng rất thắc mắc, tại sao Lý Anh Đức đến giờ vẫn chưa tìm về?

Lẽ nào không nhận ra phủ của Vũ Nhị Gia sao, cũng không đúng!

Lâm Hiên nhớ rõ khi đến phủ, hắn đã ngay lập tức cử gia đinh ra ngoài liên lạc với Lý Anh Đức.

Lý Anh Đức cũng đã đến phủ này rồi, chỉ là vì có việc phải làm nên tạm thời rời đi.

Nhưng tại sao bây giờ lại chậm chạp chưa về?

Ở đây không có một người quen thuộc nào, Lâm Hiên cũng cảm thấy rất không quen.

Nếu Lý Anh Đức có thể nhanh chóng quay lại thì tốt biết bao!

Hai người thật sự không hẹn mà cùng nghĩ đến Lý Anh Đức.

Tuy Lý Anh Đức bình thường làm việc có chút hấp tấp, nhưng trên người cậu ta thật sự có ưu điểm.

Dù làm sai, bị Lâm Hiên nghiêm khắc trách mắng, Lý Anh Đức cũng chưa bao giờ tức giận, thật sự khiêm tốn tiếp thu mọi ý kiến của Lâm Hiên.

Đối với điểm này, Lâm Hiên khá tán thưởng.

Nếu lúc này, Lý Anh Đức có thể cùng họ đến trà lâu thì thật sự không tệ.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta mạo muội hỏi một câu, Lý Anh Đức rốt cuộc đã đi đâu rồi?" Vũ Nhị Gia tiếp tục hỏi: "Tại sao đến giờ vẫn chưa kịp thời quay lại?" "Phải biết thân thể của tiểu nhị bây giờ đã hồi phục tốt rồi, nhưng Lý Anh Đức lại không biết đã đi đâu." "Trong lòng ta thật sự vô cùng lo lắng.

Chương 529

Ta biết Lý Anh Đức và ngài đều không phải người bình thường." "Ta cũng biết ngài làm việc đều có sắp xếp, nhưng ta hỏi một câu, Lý Anh Đức bây giờ mọi chuyện đều bình an chứ?" Lâm Hiên nghe Vũ Nhị Gia hỏi vậy, cũng không biết nên trả lời thế nào.

Bởi vì phương tiện liên lạc thời này dù sao cũng rất hạn chế!

Nếu mỗi người đều có một chiếc điện thoại thì tốt rồi.

Đối với hành tung của cậu ta, Lâm Hiên cũng không biết, bây giờ có lo lắng cũng vô dụng!

Dù sao cũng không liên lạc được với Lý Anh Đức.

Hắn đối với Lý Anh Đức cũng thật sự có chút lo lắng.

Thật sự sợ Lý Anh Đức ở bên ngoài gặp phải chuyện gì bất trắc.

Lúc đó biết ăn nói thế nào với tỷ tỷ của cậu ta đây?

Sớm biết như vậy đã không để Lý Anh Đức ra ngoài.

Chi bằng để Lý Anh Đức ở bên cạnh mình!

Đợi mọi chuyện ổn định rồi mới đi đại doanh gọi cứu binh.

Nhưng Lâm Hiên qua câu hỏi của Vũ Nhị Gia cũng nhìn ra, ông ấy thật sự lo lắng cho Lý Anh Đức, đối với điểm này hắn khá hài lòng, bèn nói: "Thật ra bây giờ ta cũng không biết Lý Anh Đức rốt cuộc thế nào rồi, theo lý thì chắc không có chuyện gì." "Dù sao ta đã bảo cậu ấy về đại doanh gọi cứu binh, vì ta muốn Trương thống lĩnh và Tôn thống lĩnh nhanh chóng đến đây." "Thực tế, ta cảm thấy có nhiều chuyện ở đây không nằm trong tầm kiểm soát của ta, ta luôn có cảm giác sẽ có chuyện xảy ra." "Có thêm một người đối với ta cũng rất tốt,

nhưng Lý Anh Đức đã đi được mấy ngày rồi." "Còn về việc tại sao đến giờ vẫn chưa xuất hiện, trong lòng ta cũng thật sự lo lắng, ta và ông suy nghĩ giống nhau." "Ta thật sự rất sợ Lý Anh Đức xảy ra chuyện, nếu như vậy, ruột gan ta cũng sẽ đứt từng khúc!" Bởi vì Lâm Hiên không yên tâm, luôn cảm thấy có chuyện sắp xảy ra, nhưng lại không biết sự bất an này rốt cuộc đến từ đâu.

Hắn tự cho rằng mọi thứ ở đây đều khá an toàn, thế lực đứng sau dù mạnh đến đâu cũng không dám động đến Lý Anh Đức.

Dù sao cha nuôi của Lý Anh Đức là Lý Tĩnh, ở kinh thành cũng là người có địa vị!

Chắc hẳn họ đã sớm điều tra thân phận của Lâm Hiên và Lý Anh Đức rồi.

Lâm Hiên không dám nghĩ họ sẽ nhắm vào Lý Anh Đức.

Hôm nay hắn quyết định cùng Vũ Nhị Gia đến trà lâu xem thử, một là xem trong trà lâu có mánh khóe gì.

Hai là xem ở đó có manh mối gì của Lý Anh Đức không.

Lâm Hiên biết ý tưởng thứ hai có lẽ có chút viển vông.

Nhưng hắn nghĩ, biết đâu ông trời thật sự sẽ sắp đặt Lý Anh Đức ở trong trà lâu thì sao, chuyện đời không ai nói trước được.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Không phải vừa rồi ông nói nằm trên giường đến mức chân tay cứng cả rồi sao?

Vậy mau hành động thôi!

Hai chúng ta nhanh chóng đến trà lâu xem thử!" Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Trong lòng ta luôn có cảm giác có chuyện sắp xảy ra." "Ta cũng cảm thấy trà lâu kia không hề đơn giản, biết đâu chúng ta sẽ có thu hoạch bất ngờ ở đó!" "Cũng có thể chúng ta sẽ tìm được Lý

Anh Đức, chuyện gì cũng có thể xảy ra!" Lâm Hiên đang nóng lòng muốn đến trà lâu, cùng lúc đó, Lý Anh Đức ở một căn hầm nào đó trong trà lâu cũng đang gào thét.

"Tiên sinh đang ở đâu?

Mau cứu ta!" Điều này chỉ có thể chứng minh rằng giác quan thứ sáu của Lâm Hiên rất chuẩn.

Còn về việc tại sao Lý Anh Đức lại xuất hiện trong mật thất dưới lòng đất đó, thì lại là một câu chuyện dài.

Khi Lý Anh Đức nhận lệnh của Lâm Hiên đưa tiểu nhị rời khỏi tửu lâu, lúc đó cậu ta thật sự rất lo lắng, vì dường như cả con phố đều không tìm được lang trung.

Không biết tại sao tất cả các cửa hiệu đều đóng cửa, khiến Lý Anh Đức vô cùng sốt ruột, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mãi sau đó, Lý Anh Đức đi đến một nơi hẻo lánh, phát hiện ra một hiệu thuốc liền đi vào.

Bởi vì hiệu thuốc này do một lão giả mở, đã nhiều năm không hành y, gần đây vì rảnh rỗi không có việc gì làm, liền nghĩ đến việc mở lại nghề cũ.

Nói thật, nhà ông ta không thiếu tiền bạc, chỉ là muốn tìm việc gì đó làm để giết thời gian.

Nếu không cũng không chọn mở hiệu thuốc ở một nơi hẻo lánh như vậy.

Lúc đó, Vương lang trung tóc bạc trắng đang ngồi trong hiệu thuốc, cầm một quyển sách tiếp tục nghiên cứu.

Tuy đã nhiều năm không treo hồ cứu thế, nhưng xem ra bản lĩnh của ông vẫn còn đó.

Lại vì từ nơi khác chuyển đến đây, nên rất ít người quen biết, đối với lai lịch của ông càng không ai rõ.

Lý Anh Đức trong tình huống đó mới vào đây, vì trên phố không tìm được người thích hợp để chữa bệnh cho tiểu nhị, thật sự lo muốn chết.

Cậu lúc nào cũng nhớ lời dặn của Lâm Hiên bảo về gọi cứu binh, nhưng bây giờ nhiệm vụ thứ nhất còn chưa hoàn thành, làm sao có thể hoàn thành nhiệm vụ thứ hai được?

Chương 530

Lúc đó Lý Anh Đức thật sự như kiến bò trên chảo nóng, đi đi lại lại.

Khó khăn lắm mới tìm được Vương lang trung, nhưng đã vào đây một lúc rồi mà ông ta vẫn cầm sách, không nói một lời.

Lý Anh Đức thật sự cảm thấy vị lang trung này quá kỳ quặc, nhưng cũng không dám làm phiền!

Dù sao mỗi hiệu thuốc trên trấn đều đã đóng cửa, chỉ có nơi này mở cửa, có thể nói là hy vọng duy nhất.

Nếu Lý Anh Đức bỏ qua nữa, e rằng tiểu nhị thật sự tính mạng ngàn cân treo sợi tóc.

Tuy Vương lang trung không nói một lời, Lý Anh Đức vẫn ngồi đó vững như một ngọn núi, mặc dù ngọn núi này sớm đã ngồi không yên rồi.

Cả hiệu thuốc chỉ vang lên tiếng lật sách của Vương lang trung.

Mãi cho đến khi lật đến trang cuối cùng, Vương lang trung mới đặt sách xuống, nói với Lý Anh Đức: "Cậu có thể cho ta biết vết thương bên ngoài của tiểu nhị kia làm sao cầm máu được không?" Lý Anh Đức nghe Vương lang trung hỏi vậy, cảm thấy trong lời nói có ẩn ý, tại sao không vội vàng xem vết thương của tiểu nhị, mà lại hỏi vết thương làm sao cầm máu được, lẽ nào ông ta đã phát hiện ra manh mối gì?

Phải biết vết thương của tiểu nhị có thể cầm máu kịp thời, thật sự là nhờ vào thuốc trị ngoại thương mà tiên sinh đã dùng.

Nếu không có loại thuốc đặc hiệu đó của tiên sinh, e rằng lúc đó

tiểu nhị đã sớm mất mạng rồi!

Đâu còn cơ hội cho cậu ta đưa đến đây.

Còn về việc Lâm Hiên lấy thuốc trị ngoại thương đó từ đâu ra?

Lý Anh Đức đương nhiên không rõ.

Cậu chỉ biết tiên sinh này, không giống những tiên sinh khác, trên người có rất nhiều bí ẩn, đặc biệt lợi hại.

Phải biết trước đây tiên sinh đã lấy ra máy lọc nước, một vật hiếm thấy.

Cũng vì cái máy lọc nước đó mà Lý Anh Đức đã tiết lộ bí mật, khiến tiên sinh vô cùng tức giận.

Bây giờ Vương lang trung này lại hỏi về thuốc trị ngoại thương, nếu Lý Anh Đức lại tiết lộ ra ngoài, chẳng phải mông cậu sẽ bị đánh nát sao?

Lý Anh Đức định lấp liếm qua chuyện, bèn nói với Vương lang trung: "Vết thương của tiểu nhị sở dĩ có thể cầm máu được là vì gặp được một vị cao nhân, dùng một loại thuốc bột thần kỳ mới cầm được máu." Vương lang trung vừa nghe đến thuốc bột thần kỳ, lập tức có tinh thần.

Phải biết bao nhiêu năm qua ông đã đi khắp danh sơn đại xuyên của triều Đường, du lịch rất nhiều nơi, cũng gặp qua rất nhiều cao nhân ngoại thế.

Nhưng theo những gì ông biết, người có bản lĩnh cao siêu như vậy, thật sự chưa từng gặp.

Ông cẩn thận quan sát thuốc bột trên vết thương của tiểu nhị, cảm thấy vô cùng thần kỳ, còn về thành phần của nó, Vương lang trung hoàn toàn không biết.

Từ một góc độ nào đó, Vương lang trung đối với y học đã đạt đến trạng thái cuồng si.

Ông đặc biệt muốn biết rõ loại thuốc bột này rốt cuộc do thành phần gì tạo thành, cho nên mới ngồi đó không nhúc nhích, hy vọng có thể từ miệng Lý Anh Đức biết được đôi chút.

Nhưng khi nghe Lý Anh Đức giải thích như vậy, ông vẫn cảm thấy không hài lòng, định tiếp tục hỏi.

Vương lang trung lại một lần nữa mở miệng nói với Lý Anh Đức: "Ta thấy vết thương của tiểu nhị không có gì đáng ngại nữa, ta ở đây có một đơn thuốc đúng bệnh của cậu ta." "Cậu có thể cầm đơn thuốc này bốc thuốc ngay tại hiệu thuốc của ta, những ngày tới cứ để tiểu nhị ở lại đây đi!" Triệu lang trung làm vậy là có ý đồ.

Ông biết Lý Anh Đức lúc này căn bản không nói thật.

Xem ra cậu ta nhất định biết thuốc bột đó từ đâu mà có.

Hiện tại không chịu nói, nhưng đó không phải là chuyện gấp.

Chỉ cần giữ tiểu nhị ở lại đây, vậy thì những chuyện khác sẽ dễ giải quyết hơn nhiều, cho nên ông mới muốn giữ tiểu nhị lại cửa tiệm của mình.

Vương lang trung cũng là một người rất có tâm kế, trong đơn thuốc vừa kê ông đã đặc biệt thêm vào một vị thuốc, vị thuốc này các tiệm khác đều không thể mua được.

Chỉ có tiệm thuốc này mới có, cho nên tiểu nhị muốn đi nơi khác chữa bệnh là hoàn toàn không thể.

Đối với hành động sau này của Vương lang trung, Lý Anh Đức lúc đó thật sự không biết.

Cậu chỉ nghĩ mình rất thông minh, đã tránh được sự nghi ngờ của

Vương lang trung đối với thuốc trị ngoại thương đặc hiệu.

Lý Anh Đức để tiểu nhị lại tiệm thuốc của Vương lang trung, vội vàng quay lại trà lâu, nhưng khi đến nơi thì người đã đi, lầu đã trống.

Còn về việc Lâm Hiên đã đi đâu, Lý Anh Đức cũng không hay biết.

Lúc đó Lý Anh Đức thật sự lo lắng đến toát mồ hôi hột, đã mất liên lạc với tiên sinh.

Cậu nghĩ mình đã quay lại với tốc độ nhanh nhất, vậy thì tiên sinh đã đi đâu rồi?

Chương 531

Đương nhiên, lúc Lâm Hiên và Võ phu nhân đến phủ Vũ Nhị Gia, hắn cũng đã nghĩ đến việc Lý Anh Đức sẽ quay lại trà lâu tìm mình, dù sao đó cũng là địa điểm gặp mặt cuối cùng.

Cho nên Lâm Hiên đã nói với Võ phu nhân: "Ta đã rời khỏi trà lâu nhưng Lý Anh Đức không biết, ta nghĩ cậu ấy nhất định sẽ quay lại đó một lần nữa.

Người có thể cử một gia đinh đến trà lâu đợi Lý Anh Đức không?" Lâm Hiên cũng thật sự rất lo lắng cho Lý Anh Đức, hy vọng có thể biết được tung tích của cậu ta trong thời gian sớm nhất, cho nên việc đầu tiên sau khi ổn định là phải liên lạc với Lý Anh Đức.

Nhưng hiện tại dưới tay hắn không có một binh lính nào để sai phái, vì chỉ có hai người bọn họ ra ngoài, nên lúc này chỉ có thể nhờ cậy Võ phu nhân.

Võ phu nhân nghe Lâm Hiên nói vậy, lập tức đáp: "Ngài yên tâm, ta sẽ cho gia đinh của ta đến trà lâu đợi Lý Anh Đức, chuyện này ta nhất định sẽ xử lý ổn thỏa!" Lâm Hiên nghe Võ phu nhân nói vậy thì yên tâm, biết bà xử lý công việc rất hiệu quả.

Võ phu nhân lập tức cử một gia đinh đến trà lâu đợi Lý Anh Đức, bà dặn dò người đó: "Đến đó tuyệt đối không được đi lung tung, nhất định phải đón được Lý Anh Đức về, nghe rõ chưa?

Nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ này, lúc đó ta nhất định sẽ phạt ngươi!" Gia đinh nghe Võ phu nhân dặn dò, lập tức quỳ xuống đất nói: "Tiểu nhân lĩnh mệnh, tiểu nhân nhất định sẽ kiên trì đợi ở đó!

Nhất định sẽ đợi được Lý Anh Đức, xin phu nhân yên tâm!" Bởi vì

gia đinh này chính là người trước đây đã cùng Võ phu nhân đến trà lâu nên nhận ra Lý Anh Đức.

Cảnh tượng Lý Anh Đức ôm tiểu nhị rời đi đã để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng hắn.

Cho nên lúc này nghe Võ phu nhân dặn dò, hắn cảm thấy có thể hoàn thành nhiệm vụ, vì vậy mới quỳ xuống đất nói những lời như vậy.

Lâm Hiên ở bên cạnh cũng nghe được lời đảm bảo của gia đinh, trong lòng yên tâm hơn nhiều.

Chỉ cần có người ở đó đợi, nhất định có thể đợi được Lý Anh Đức.

Cứ như vậy, gia đinh đó quay lại trà lâu, ngồi ở vị trí cũ đợi Lý Anh Đức.

Khi nhìn thấy Lý Anh Đức, vì chỉ mới gặp một lần, hắn có chút do dự.

Nhưng thấy dáng vẻ của Lý Anh Đức có vẻ rất hoảng loạn, hắn liền chắc chắn người này chính là Lý Anh Đức!

Hắn bèn đi đến bên cạnh Lý Anh Đức, hỏi: "Tiên sinh, tên của ngài có phải là Lý Anh Đức không?" Lúc này, Lý Anh Đức đang lo lắng đến mức gãi đầu gãi tai, khi thấy gia đinh đi tới cũng không để ý.

Khi nghe gia đinh gọi tên mình, cậu mới nhìn kỹ người trước mặt.

Người này đã gọi được tên cậu, chứng tỏ là người quen biết, nhưng Lý Anh Đức nghĩ mãi cũng không nhận ra người này!

Cậu cảm thấy rất tò mò, liền hỏi: "Ngươi là ai, ta không quen ngươi?

Sao lại biết tên ta?" Gia đinh vốn đang do dự, khi nghe Lý Anh

Đức hỏi vậy, liền biết mình đã đợi đúng người, vội vàng nói: "Vị tiên sinh này, ta là người của phủ Vũ Nhị Gia, tiên sinh Lâm Hiên của ngài bảo ta ở đây đợi ngài, vì tiên sinh của ngài và phu nhân của ta đã về phủ của chúng tôi rồi." Lý Anh Đức nghe gia đinh nói vậy liền hiểu ra.

Hóa ra là tiên sinh đã cho người ở đây đợi mình!

Xem ra tiên sinh làm việc thật chu toàn, lúc nào cũng suy nghĩ thấu đáo.

Vừa rồi cậu còn đang lo sốt vó, bây giờ trái tim đã yên ổn trở lại.

Lý Anh Đức cũng không vội nữa, vội vàng nói với gia đinh: "Nếu tiên sinh của ta đã dặn ngươi ở đây đợi ta, vậy chứng tỏ nhiệm vụ lần này của ngươi hoàn thành khá tốt." "Bây giờ dẫn ta về phủ tìm tiên sinh của ta đi!" Gia đinh nghe Lý Anh Đức nói xong, liền dẫn cậu về phủ.

Bởi vì lúc này trời đã khuya, Lý Anh Đức vốn nghĩ tiên sinh đã sớm đi ngủ rồi.

Nhưng khi đến phủ Vũ Nhị Gia, lại phát hiện tiên sinh đang đứng ở cửa phủ ngóng trông.

Vừa nhìn thấy bóng dáng đó, Lý Anh Đức cảm thấy vô cùng cảm động.

Nếu cậu đoán không lầm, tiên sinh nhất định đang ở đây đợi mình.

Lý Anh Đức vội vàng đi tới, nói với tiên sinh: "Tiên sinh, ta đã thu xếp ổn thỏa cho tiểu nhị rồi, hiện tại cậu ấy đang ở chỗ Vương lang trung." "Vương lang trung đã kê đơn thuốc, không có gì đáng ngại, xin ngài yên tâm!" Lâm Hiên đứng ở đó quả thật là để đợi Lý Anh Đức, vì hắn không biết gia đinh đi có đợi được cậu ta không.

Còn về việc Lý Anh Đức có quay lại trà lâu không, cũng chỉ là

phỏng đoán của Lâm Hiên.

Cho nên hắn thật sự có chút lo lắng.

Thêm vào đó, đây là phủ của Vũ Nhị Gia, hắn cảm thấy lạ nước lạ cái, rất không quen.

Trời cũng dần tối, lòng hắn thực sự không thể yên được.

Tuy Võ phu nhân tiếp đãi rất nhiệt tình, nhưng hắn cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Mới ra ngoài đợi Lý Anh Đức, khi thấy Lý Anh Đức cùng gia đinh trở về, hắn mới yên tâm.

Bây giờ nghe Lý Anh Đức báo cáo, càng cảm thấy nhiệm vụ lần này của cậu hoàn thành quả thật không tồi.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Nhiệm vụ lần này hoàn thành rất tốt, đợi khi về quân doanh, ta nhất định sẽ trọng thưởng cho ngươi!" Đương nhiên, khi Lâm Hiên nói những lời này với Lý Anh Đức, hắn đã ghé vào tai cậu mà nói.

Chương 532

Bởi vì hiện tại thân phận của hắn vẫn chưa bị vạch trần, không thể cứ thế mà nói huỵch toẹt ra được.

Nếu để người ngoài biết thân phận của hắn, đối với những việc sau này sẽ rất phiền phức.

Lý Anh Đức nghe lời của Lâm Hiên, thật sự cảm thấy vô cùng vui sướng.

Chỉ làm một việc nhỏ như vậy mà tiên sinh lại muốn thưởng, cậu cảm thấy mình làm còn xa mới đủ.

Đương nhiên, đối mặt với phần thưởng thì ai lại có thể từ chối chứ!

Cậu tất nhiên là vui vẻ chấp nhận.

Lý Anh Đức vốn nên quỳ xuống lĩnh thưởng, nhưng cậu biết bây giờ hoàn cảnh không thích hợp, thân phận của cậu cũng chưa được tiết lộ.

Cho nên quỳ cũng không thể quỳ, cậu bèn nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, thật sự cảm ơn ngài đã cho ta một cơ hội như vậy." "Nếu ngài không cho ta cơ hội, ta thật sự không thể thể hiện tốt được." "Ta cảm thấy lần này chỉ là hoàn thành một nhiệm vụ nhỏ!

Trong những ngày tới ta sẽ càng nỗ lực hơn!" Đối với những lời này của Lý Anh Đức, Lâm Hiên đã miễn nhiễm rồi, vì Lý Anh Đức thường xuyên nói sẽ nỗ lực hơn, Lâm Hiên cũng đã thấy, Lý Anh Đức quả thật rất nghiêm túc làm mỗi một việc.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Sự nỗ lực và nghiêm túc của ngươi ta đều đã thấy, thật sự rất tốt, ta nhất định sẽ nói tốt cho ngươi

trước mặt tỷ tỷ của ngươi!" Lý Anh Đức vốn tâm trạng đã rất tốt, khi nghe Lâm Hiên nói vậy, tâm trạng cậu càng tốt hơn!

Cậu chỉ cảm thấy trên đời này người hiểu mình nhất chính là Lâm Hiên.

Phải biết cậu cố gắng nỗ lực như vậy chẳng qua là muốn chứng minh cho người khác thấy, tuy chỉ là một đứa con nuôi nhưng cũng có tấm lòng trung thành, cũng có thể làm nên chuyện!

Vì hai người nói chuyện ở bên ngoài rất bất tiện, nên Lâm Hiên dẫn Lý Anh Đức vào phòng mình, vì hắn muốn tìm hiểu thêm về tình hình của tiểu nhị.

Dù sao tiểu nhị cũng do Lý Anh Đức đưa đi, cho nên đối với chuyện của cậu ta đương nhiên phải biết rõ ràng.

Võ phu nhân cũng là một người rất tinh tế, đã đặc biệt sắp xếp cho Lâm Hiên một sân viện riêng, trong sân viện này ngay cả hạ nhân cũng rất ít.

Lúc này Lý Anh Đức thấy hoàn cảnh ở đây rất tốt, cũng thích hợp để nói chuyện, nên nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, hoàn cảnh nơi ngài ở bây giờ rất tốt, ta thấy phủ của Vũ Nhị Gia thật sự rất lớn, có thể so sánh với nhà của chúng ta ở kinh thành rồi." Lâm Hiên cũng biết hoàn cảnh nơi hắn ở bây giờ thật sự rất tốt, nhưng dù tốt đến đâu cũng là nhà của người khác, không phải nhà mình, ở đây cảm thấy rất gượng gạo.

Nhưng không còn cách nào khác, ra ngoài phải có một nơi dung thân, bây giờ có một nơi như vậy đã là rất tốt rồi.

Chỉ mong chuyện ở đây sớm có manh mối, để hắn có thể nhanh chóng về nhà.

Lâm Hiên cảm thấy Lý Anh Đức thật sự không thể ở đây quá lâu,

vì cậu còn có việc khác chưa hoàn thành, bèn nói với Lý Anh Đức: "Vừa rồi ở bên ngoài thật sự có chút bất tiện, ngươi có thể cho ta biết vị trí cụ thể của tiểu nhị bây giờ không?" Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên hỏi vậy, biết tiên sinh lúc nào cũng lo lắng cho an nguy của tiểu nhị, phải biết tiểu nhị đó đã mang lại cho họ cú sốc quá lớn, tiên sinh sao có thể bỏ mặc được.

Lý Anh Đức bèn nói cho Lâm Hiên biết vị trí cụ thể của tiểu nhị, nhưng cậu cũng nói thêm: "Tiên sinh, ta phát hiện ra một chuyện rất kỳ lạ, đó là khi ta ôm tiểu nhị đi trên phố, ta phát hiện tất cả các cửa hàng trên phố đều đồng loạt đóng cửa." "Ta gõ cửa thế nào họ cũng không mở, ta không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Lâm Hiên nghe lời của Lý Anh Đức, cảm thấy trong đó quả thật có mánh khóe lớn, xem ra phỏng đoán trước đây của hắn là đúng, bèn nói với Lý Anh Đức: "Bởi vì chúng ta đã động đến lợi ích của một số người.

Ta nói cho ngươi biết, lúc đầu ta ở trà lâu cũng đã xảy ra một chuyện rất lớn." "Triệu lang trung không phải đã biến mất không tìm thấy sao?

Sau đó, ông ta lại một lần nữa xuất hiện ở đó." "Chỉ là lúc xuất hiện thật sự có chút thê thảm, quần áo đều bị xé rách." "Lúc đó ông ta có nói là có người canh giữ, nếu không phải ông ta trốn thoát được, thì căn bản không thể rời khỏi nơi đó!" Lý Anh Đức ở bên cạnh nghiêm túc lắng nghe từng lời của tiên sinh, cũng cảm thấy trấn này thật sự có chút bất thường.

Xem ra bọn họ thật sự đã đắc tội với một số người ở đây.

Chỉ là bây giờ thế đơn lực mỏng, ở lại đây đối với họ không có lợi.

Xem ra thế lực của người này rất lớn, chỉ không biết rốt cuộc là thế lực phương nào?

Nếu có liên quan đến kinh đô, vậy thì chứng tỏ giữa họ thật sự sẽ có một trận đấu trí.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Chuyện này không hề đơn giản.

Giống như ngài nói, chúng ta đã động đến lợi ích của một số người, vậy thì tiếp theo chúng ta thật sự khó hành động rồi." "Phải biết ở đây ta không có bất kỳ viện binh nào, ngài xem chuyện tiếp theo nên làm thế nào?" Lâm Hiên nghe Lý Anh Đức nói vậy, cảm thấy cậu ta thật sự đã tiến bộ quá nhiều, đã biết lên kế hoạch rồi.

Hắn cũng biết lúc này suy nghĩ của Lý Anh Đức và hắn gần như giống nhau.

Lâm Hiên sớm đã nghĩ đến việc để Lý Anh Đức về đại doanh gọi cứu binh, nhưng cậu ta lại quay lại.

Cũng tốt, ít nhất cậu ta biết nơi dung thân của Lâm Hiên bây giờ!

Hắn nói với Lý Anh Đức: "Chuyện tiếp theo thật sự phải phiền ngươi về đại doanh một chuyến nữa!

Gọi Trương thống lĩnh và Tôn thống lĩnh đến đây, bảo họ dẫn một số binh lính đóng quân ở ngoài Cư An Trấn!" "Như vậy có chuyện gì ta cũng dễ dàng liên lạc!

Ta cảm thấy chuyện tiếp theo nhất định sẽ rất phiền phức, có thể đã động đến nền tảng của vương gia nào đó trong kinh thành rồi!" Bởi vì lúc đó Lâm Hiên chỉ có một vài phỏng đoán, cũng không dám chắc chắn thế lực đứng sau rốt cuộc là ai, cho nên mới nói với Lý Anh Đức như vậy.

Thật ra, Lý Anh Đức vẫn luôn nhớ lời dặn của tiên sinh, đó là về đại doanh gọi Trương thống lĩnh và Tôn thống lĩnh.

Bởi vì khi cậu ôm tiểu nhị rời khỏi trà lâu, Lâm Hiên đã nói rõ kế hoạch đó.

Lúc đó cậu cũng đã lĩnh hội được.

Chương 533

Sở dĩ cậu lại một lần nữa chọn quay lại là vì cậu cảm thấy nơi ở của tiểu nhị cần phải báo cáo cho tiên sinh, và còn chuyện về Vương lang trung, cậu cảm thấy rất đáng ngờ.

Cũng muốn báo cáo cho tiên sinh nên mới chọn quay lại.

May mà Lâm Hiên không trách phạt.

Thấy tiên sinh lại một lần nữa nhắc đến chủ đề này, Lý Anh Đức bèn nói: "Khi ta ôm tiểu nhị rời khỏi trà lâu, không phải ngài đã nói với ta sao?" "Bảo ta về phủ của chúng ta gọi Tôn thống lĩnh và Trương thống lĩnh đến, ý của ngài ta hoàn toàn hiểu rõ." "Ta cũng định sau khi sắp xếp ổn thỏa cho tiểu nhị sẽ trực tiếp về đại doanh." "Nhưng khi ta đi trên phố, ta phát hiện tình hình ở đây rất không ổn." "Bởi vì các hiệu thuốc trên phố đều đã đóng cửa.

Tiên sinh, ta và... ta đi rất xa, đến một nơi hẻo lánh mới gặp được Vương lang trung đó." "Vương lang trung đó cũng rất kỳ lạ, ông ta đặc biệt hứng thú với loại thuốc trị ngoại thương đặc hiệu mà ngài đã dùng cho tiểu nhị." "Lúc đầu ông ta không hề có ý định cứu tiểu nhị." "Mãi sau đó ta nói loại thuốc trị ngoại thương đó do một vị cao nhân ban cho, ông ta mới không tiếp tục truy hỏi." "Nhưng ông ta cũng đã giữ tiểu nhị ở lại đó, cũng đã kịp thời kê đơn thuốc và sắc thuốc cho tiểu nhị." "Ta cứ tưởng chỉ cần kê đơn, uống thuốc xong là có thể đưa tiểu nhị đi." "Nhưng khi ta muốn đưa tiểu nhị đi, Vương lang trung đó lại không cho." "Ông ta nói với ta, đơn thuốc này không tìm được ở nơi khác, chỉ có ở đây mới có thể chữa trị cho tiểu nhị." "Ta cảm thấy trong chuyện này có âm mưu, không còn cách nào khác ta lại một lần nữa quay lại." "Phải báo cáo với tiên sinh một chuyện như vậy.

Tiên sinh, ta chỉ cảm thấy chuyện trong đó thật sự khiến ta không thể hiểu nổi, ngài thật sự phải cẩn thận hơn!" Bởi vì Lý Anh Đức đã đề cập trước đó, khi cậu ôm tiểu nhị đi trên phố, bốn bề vắng lặng.

Lâm Hiên lúc đó đã cảm thấy rất bất thường, nhưng khi nghe Lý Anh Đức nói về Vương lang trung, hắn cũng cảm thấy có chút không thể tin được.

Lâm Hiên thật không ngờ Vương lang trung lại để ý đến loại thuốc trị ngoại thương đặc hiệu đó, điều này là điều Lâm Hiên không lường trước được.

Hắn chỉ nghĩ chỉ cần có thể cầm máu tạm thời cho tiểu nhị là được, căn bản không nghĩ đến nhiều chuyện như vậy.

Lúc đó Lâm Hiên đang vội đi tìm Triệu lang trung, để ông ta giúp chẩn trị, nhưng Triệu lang trung lại tìm không thấy.

Sau này Lâm Hiên mới biết Triệu lang trung bị người ta giam giữ.

Về loại thuốc trị ngoại thương đặc hiệu này, Lâm Hiên cảm thấy thực ra không có nhiều bí mật.

Huống hồ loại thuốc này cũng chỉ do một số thành phần thuốc bắc tạo thành, chỉ cần nghiên cứu một chút là có thể hiểu được.

Vương lang trung đối với loại thuốc này tò mò, có lẽ là không thể hiểu được thành phần bên trong.

Nếu Lý Anh Đức đã nhắc nhở phải chú ý Vương lang trung này, vậy thì Lâm Hiên sẽ đặc biệt để tâm.

Chỉ là Lâm Hiên cảm thấy tạm thời sẽ không đi thăm tiểu nhị đó.

Bởi vì tiểu nhị cũng là người bản xứ, chỉ cần cậu ta tỉnh lại, các phương diện tình hình đều có chuyển biến tốt, vậy thì mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Vương lang trung kia đã muốn có được loại thuốc trị ngoại thương đó đến mức có thể không từ thủ đoạn, vậy thì Lâm Hiên sẽ tìm một thời gian nhất định sẽ đến gặp ông ta.

Dù sao Lâm Hiên sau này cũng có những dự định lớn, biết đâu thật sự có thể dùng đến Vương lang trung này!

Nhưng Lâm Hiên đã hiểu lý do tại sao Lý Anh Đức lại quay lại.

Lý Anh Đức này tâm tư quả thật rất tỉ mỉ, cũng có thể thấy được, cậu ta thật sự lúc nào cũng lo lắng cho an nguy của Lâm Hiên.

Nói thật, nhìn bóng dáng mệt mỏi của Lý Anh Đức, Lâm Hiên thật sự không nỡ để cậu ta quay lại một lần nữa, vì thực sự quá mệt rồi.

Nhưng vì bây giờ tình hình thật sự quá nguy cấp, tình thế cũng khá nghiêm trọng, nếu Lâm Hiên đoán không lầm, những người đó nhất định sẽ hành động trong thời gian ngắn.

Nhưng dù sao cũng nên để Lý Anh Đức ở đây ngủ một giấc yên ổn, để cậu ta ngày mai mới xuất phát, cũng cho Lý Anh Đức một cơ hội nghỉ ngơi!

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: "Rất cảm ơn ngươi đã suy nghĩ cho an nguy của ta ngay từ đầu, ta thật sự cảm thấy ngươi đã trưởng thành rất nhiều, trong lòng ta thực sự rất được an ủi!" Nghe lời khen của Lâm Hiên, trong lòng cậu chỉ có một chữ "sướng"!

Lời khen này khiến sự mệt mỏi trên người cậu tan biến hết.

Tiếp đó Lâm Hiên lại nói với Lý Anh Đức: "Ta cũng không ngờ lần này ra ngoài lại gặp phải phiền phức như vậy, nước ở đây dường như rất sâu, không thể không phiền ngươi một lần nữa quay về đại doanh." "Nếu đã biết nơi ẩn náu của ta, vậy thì khi quay về nhất định sẽ yên tâm.

Lúc đó ta cũng hy vọng khi quay về ngươi có thể báo cáo tình hình

ở đây một cách trung thực cho Trương thống lĩnh và Tôn thống lĩnh." "Sau đó ta cũng sẽ viết một bức thư ngay trong đêm, giới thiệu sơ qua tình hình ở đây cho hai vị, có một số dặn dò của ta, ta cũng sẽ viết trong thư." "Chỉ là phải vất vả ngươi chạy một chuyến nữa.

Nhưng tối nay tạm thời đừng về, ở đây nghỉ ngơi cho tốt, đợi ngày mai trời sáng rồi hãy đi." "Nói thật, thấy ngươi mệt mỏi như vậy, trong lòng ta thật sự không đành!

Không còn cách nào khác, hiện tại chỉ có ngươi có thể chạy vạy giúp ta." Lý Anh Đức khi nghe những lời đầu tiên của tiên sinh, biết mình vẫn phải về đại doanh.

Thật ra, giống như Lâm Hiên nói, lúc này cậu thật sự cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Nếu bây giờ tiên sinh bảo cậu đi ngay trong đêm, cậu cũng không thể từ chối, dù sao tiên sinh là cấp trên.

Nhưng khi nghe tiên sinh bảo cậu ở lại nghỉ ngơi một đêm, Lý Anh Đức cảm thấy trong lòng vô cùng cảm động.

Tuy chỉ là một đêm nhưng cơ thể có thể hồi phục!

Tiên sinh quan tâm đến sự mệt mỏi của mình như vậy, sao cậu có thể không cảm động?

Cậu cũng biết hoàn cảnh của tiên sinh bây giờ, bên cạnh thật sự không có ai khác.

Chương 534

Còn về việc tiên sinh nói cảm thấy trong lòng không thoải mái, Lý Anh Đức lại không nghĩ vậy.

Lý Anh Đức bèn nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh nói gì vậy?

Ta vốn là thuộc hạ của ngài, ngài bảo ta đi về phía đông ta cũng không dám đi về phía tây, chức trách của ta không phải là nghe theo mệnh lệnh của ngài sao?” “Hơn nữa ngài có thể quan tâm đến sự mệt mỏi của ta như vậy, ta thật sự vô cùng cảm kích!

Tiên sinh thật sự là một vị tướng quân rất tốt!” “Bây giờ để một mình ngài ở lại đây, trong lòng ta thật sự có chút không nỡ.

May mà ta đã biết nơi dung thân của ngài.” “Nhưng ta biết ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời rời đi để mời viện binh, ta tin rằng ngài nhất định có thể đối phó với mọi chuyện ở đây!” Lâm Hiên biết Lý Anh Đức trong lòng vẫn luôn rất lo lắng, đối với điểm này Lâm Hiên thật sự rất hài lòng.

Hắn không ngờ mình và Lý Anh Đức lại nảy sinh tình cảm sâu đậm như vậy.

Quả thật là đường dài mới biết sức ngựa, lâu ngày mới thấy lòng người.

Lúc đầu hắn còn cảm thấy Lý Anh Đức chỉ là một kẻ vô dụng!

Một chàng trai trẻ tuổi bồng bột.

Nhưng bây giờ nhìn lại, trên suốt chặng đường, Lý Anh Đức không chỉ trưởng thành mà tình cảm với hắn cũng ngày một tăng.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức: “Không sao đâu, yên tâm đi!

Không cần lo lắng cho ta, đừng quên trên tay ta có một thần khí, rất lợi hại, có thể xuất kỳ bất ý, bách phát bách trúng!" Thần khí mà Lâm Hiên nói đương nhiên là chỉ khẩu súng bắn bi sắt, phải biết đó thật sự là một thần khí rất lợi hại, người bình thường thật sự không thể chống lại được.

Sự lợi hại của thần khí này Lý Anh Đức cũng đã tận mắt chứng kiến.

Thật ra cậu cũng biết tiên sinh trước nay đều thâm tàng bất lộ, vì người ta có thể chỉ huy ngàn vạn binh mã.

Tiên sinh có thể chế tạo ra những vũ khí lợi hại như vậy, tuy phải biết trong thế giới này, cậu chưa từng thấy vũ khí nào lợi hại như thế.

Vì sức sát thương tương đối lớn nên tiên sinh khi ra ngoài đều mang theo bên mình.

Tuy những điều này Lý Anh Đức đều rất hiểu, nhưng không biết tại sao vẫn lo lắng cho Lâm Hiên.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta biết ngài là một cao nhân, nhưng không biết tại sao, ta vẫn lo lắng, kỳ lạ không?" Lâm Hiên đương nhiên hiểu tại sao Lý Anh Đức lại lo lắng như vậy, giống như một thứ tình cảm gia đình.

Nói thật, Lâm Hiên cũng rất lo lắng cho an nguy của Lý Anh Đức, vì hắn biết người bên ngoài lúc này đang để ý đến họ, chỉ không biết Lý Anh Đức đi một mình có thể an toàn đến đại doanh không?

Phải biết bây giờ tình cảm của Lâm Hiên đối với Lý Anh Đức cũng là tình cảm gia đình, coi cậu như em trai của mình, hy vọng Lý Anh Đức có thể đi bình an, về bình an.

Lâm Hiên để Lý Anh Đức yên tâm, bèn nói với cậu: "Không sao đâu, không cần lo lắng cho ta, phải biết ở đây có Vũ Nhị Gia giúp đỡ

ta, ít nhất ông ấy cũng là người ở trấn này." "Khi ta rời đi, ta cũng sẽ đến trà lâu đó một lần nữa để tìm hiểu, phải làm rõ mọi chuyện trong trấn này." Tuy khoảng cách giữa Cư An Trấn và đại doanh không quá xa, nhưng đi đi về về cũng phải mất mấy ngày.

Trong mấy ngày đó thật sự có thể làm được một số việc.

Lâm Hiên cảm thấy trong mấy ngày này, thật sự nên tìm hiểu rõ ràng tình hình trong trấn.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời vừa ló dạng, Lâm Hiên đứng trên lầu của phủ Vũ Nhị Gia tiễn Lý Anh Đức rời đi, hy vọng Lý Anh Đức lần này có thể đi nhanh về nhanh, đừng khiến mọi người quá lo lắng.

Dưới ánh mắt tiễn đưa của Lâm Hiên, Lý Anh Đức rời khỏi Cư An Trấn, vừa đi được một đoạn đường thì bất ngờ gặp phải một đám người bịt mặt.

Sau đó vì không phải là đối thủ của chúng, Lý Anh Đức đã bị đưa vào một mật thất dưới lòng đất.

Lúc này, hắn một hạt gạo cũng chưa vào bụng, đang ở bên trong chờ tiên sinh đến cứu.

Trong lòng Lý Anh Đức đang gào thét mãnh liệt, hy vọng tiên sinh có thể đến đây, và Lâm Hiên dường như đã nghe thấy tiếng kêu gào của hắn.

Sau khi Lý Anh Đức rời đi, Lâm Hiên cũng đến trà lâu xem xét xem có gì đáng ngờ không.

Nhưng thật sự không phát hiện ra điều gì.

Tuy nhiên, không biết vì sao hôm nay, hắn lại có cảm giác như sắp có chuyện xảy ra ở đó.

Vì vậy, sau khi Vũ phu nhân rời đi, hắn đã cố ý đến phòng Vũ Nhị

Gia, rồi cả hai lại một lần nữa đến trà lâu.

Vừa rồi ở trong phòng, Vũ Nhị Gia có hỏi về tình hình của Lý Anh Đức nhưng Lâm Hiên không nói, vì không muốn thêm một người nữa phải tiếp tục lo lắng cho hắn.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Ở trong phòng mãi không phải rất buồn chán sao?

Vậy hai chúng ta mau đi thôi, ta đưa ngươi ra ngoài dạo một vòng." Vũ Nhị Gia đáp: "Tiên sinh nói rất đúng, ta thật sự rất buồn chán, vô cùng mong đợi được ra ngoài dạo một vòng!" Nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, Lâm Hiên cảm thấy mấy ngày nay y quả thật không dễ dàng gì, liền nói: "Ta biết mấy ngày nay thật sự đã làm khổ ngươi rồi, ráng nhịn thêm một chút nữa đi!

Chẳng bao lâu nữa sẽ được tự do thôi." Vũ Nhị Gia nói: "Tiên sinh nói gì vậy?

Ta đâu có chịu khổ!

Chương 535

Người khổ là ngài mới đúng, mỗi ngày đều phải đem thuốc đi rồi đổ đi, còn phải ở đó nói đỡ cho ta, ngài mới là người không dễ dàng!" Lâm Hiên chỉ cười cười.

Đối với thân thế bối cảnh của Vũ Nhị Gia, Lâm Hiên vẫn luôn chưa làm rõ được, chỉ cảm thấy y họ Vũ, có thể cùng họ với một vị nương nương trong triều.

Nếu Lâm Hiên đoán không lầm, sau này nhà họ Vũ ở Đường triều sẽ là một đại gia tộc, suýt chút nữa đã ngồi lên được ngôi vị hoàng đế.

Đương nhiên, đó đều là chuyện sau này, bề ngoài Lâm Hiên đối xử với Vũ Nhị Gia này như những người khác.

Nhưng thật ra trong lòng hắn, không biết vì sao, luôn có chút đề phòng Vũ Nhị Gia này, có lẽ là do tính cách của y!

Dù sao thì nhà họ Vũ ở cuối thời Đường cũng là một đại gia tộc.

Khi còn ở thời hiện đại, Lâm Hiên đặc biệt thích đọc lịch sử triều Đường, và hắn cũng nhận thấy triều Đường là một triều đại đặc biệt tốt.

Dưới sự lãnh đạo của Lý Nhị, ít nhất quan lại cũng thanh chính liêm khiết, toàn bộ triều Đường hiện lên một khung cảnh phồn vinh thịnh vượng.

Chỉ là sau khi Lý Khác tiếp quản, quả thực đã xuất hiện một số chuyện không được như ý.

Chỉ không biết Lý Khác này rốt cuộc có thể kế thừa truyền thống ưu việt của phụ thân, tiếp tục duy trì được hay không.

Thật ra, đối với tất cả mọi chuyện xảy ra vào cuối thời Đường,

Lâm Hiên đều biết rõ hơn ai hết.

Lâm Hiên chỉ cảm thấy, nếu đã đến đây thì cũng là có duyên.

Nếu có thể, hắn nghĩ cứ ở lại biên cương này cũng tốt, dù sao xa kinh thành cũng đỡ phải chuốc lấy những phiền phức không cần thiết.

Bây giờ việc nên làm nhất là sau khi xong chuyện này, đón phu nhân đến đây thì càng tốt.

Lâm Hiên có dự định này, nhưng hiện tại vẫn chưa nói với bất kỳ ai.

Nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là phải tìm được Lý Anh Đức.

Lâm Hiên lấy ra hai bộ dạ hành y từ trong hệ thống.

Đương nhiên, giá cả của hai bộ dạ hành y này vô cùng đắt đỏ.

Nhưng may là chất liệu của chúng rất đặc biệt, có thể đao thương bất nhập, cho dù là đại nội cao thủ hàng đầu cũng rất khó lòng khống chế được.

Bộ dạ hành y này còn có một đặc điểm rất hay, đó là có thể ẩn hình trong nháy mắt, hoàn toàn hòa làm một với màn đêm.

Trước đó, Lâm Hiên đã có dự cảm rằng tối nay có thể sẽ có chuyện xảy ra.

Vì vậy hắn nghĩ cứ chuẩn bị sẵn thì hơn, bất kể dự cảm có chuẩn hay không, có một bảo bối như vậy trong tay vẫn tốt hơn.

Lâm Hiên dạo một vòng trong hệ thống, phát hiện bộ dạ hành y khá tốt này, bèn lấy ra ngay.

Khi Lâm Hiên lấy bộ dạ hành y ra, hắn thầm nghĩ: "Số bạc này của ta thật sự không uổng phí, chất lượng của bộ dạ hành y này khá ổn, rất hài lòng." Khi Lâm Hiên đưa bộ dạ hành y ra trước mặt Vũ Nhị Gia, y có chút ngây người.

Về dạ hành y, y đã thấy không ít.

Ban đêm y cũng thường ra ngoài, cũng dùng dạ hành y, nhưng loại có chất liệu đặc biệt như của Lâm Hiên thì đây là lần đầu tiên y thấy.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, bảo bối này ở đâu ra vậy, ta lần đầu tiên nhìn thấy đấy?

Chất liệu của nó rốt cuộc làm bằng gì vậy!

Cảm giác như chưa từng thấy bao giờ." Vũ Nhị Gia đặt bộ dạ hành y lên tay, dùng tay cân thử, gần như không có trọng lượng.

Quả thực còn nhẹ hơn cả chất liệu tơ lụa tốt nhất của Đại Đường!

Nếu không đặt trên tay mà nhìn kỹ, căn bản không thể thấy rõ bộ dạ hành y này.

Vũ Nhị Gia thật sự không đoán ra được vị tiên sinh này rốt cuộc tìm được bảo bối như vậy ở đâu?

Lúc này, Vũ Nhị Gia dường như đã quên mất rằng có những chuyện có thể hỏi, nhưng cũng có những chuyện không nên hỏi, ví dụ như vấn đề hiện tại.

Có lẽ vì lòng hiếu kỳ của Vũ Nhị Gia thật sự quá lớn, không thể nào nhịn được nên đã hỏi ra.

Lâm Hiên nghe thấy câu hỏi này của Vũ Nhị Gia, khiến hắn cảm thấy có chút bất ngờ.

Thật ra, hắn nên nghĩ đến từ trước rằng Vũ Nhị Gia chắc chắn sẽ rất tò mò về bộ dạ hành y này.

Bởi vì chất liệu này quả thực là chưa từng nghe thấy.

Chương 536

Lâm Hiên nên nghĩ đến tầng này, nhưng vì hắn có chút vội vàng nên không nghĩ đến phương diện đó.

Bây giờ nghe Vũ Nhị Gia hỏi như vậy, hắn cũng không biết nên trả lời thế nào.

Vũ Nhị Gia này cũng vừa mới theo hắn, đối với hắn có một số điều chưa hiểu rõ.

Nhưng cũng không thể đối xử nghiêm khắc như vậy được, dù sao y và Lý Anh Đức cũng rất khác nhau.

Lâm Hiên có chút lúng túng, nhưng không thể không trả lời câu hỏi của Vũ Nhị Gia, bèn nói: "Ngươi nói rất đúng, bộ dạ hành y này là một bảo bối gia truyền của ta.

Bây giờ chỉ cần mặc vào là được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta mau đi thôi!" Vũ Nhị Gia nghe Lâm Hiên nói vậy, biết rằng hắn có chút bất tiện khi trả lời câu hỏi của mình.

Y nhớ lại chuyện trước đây, vì Lý Anh Đức nhiều lời mà bị Lâm Hiên thể phạt, biết rằng mình đã hỏi một câu không nên hỏi.

Lúc này y đã ý thức được sai lầm của mình, may mà tiên sinh không quá nghiêm khắc với mình, nếu không thì thật quá xấu hổ.

Thấy tiên sinh ở đó không nói gì nữa, y cũng không còn mặt mũi nào đi hỏi chuyện khác.

Tuy rằng tiên sinh bình thường trông rất dễ gần, nhưng bộ dạng nghiêm mặt lại thật sự rất đáng sợ.

Vũ Nhị Gia cũng biết bây giờ thời gian không còn sớm, phải mau chóng ra ngoài rồi.

Dù sao mấy lần trước ra ngoài cũng không phát hiện tình huống bất thường nào.

Không biết lần này đi tới sẽ gặp phải chuyện gì.

Thấy tiên sinh đã chuẩn bị sẵn các biện pháp phòng hộ, Vũ Nhị Gia biết lần này có thể sẽ trải qua một chút nguy hiểm.

Lâm Hiên thấy Vũ Nhị Gia nhanh chóng mặc dạ hành y vào mà không hỏi thêm nữa, lòng cũng nhẹ nhõm.

Bộ dạng nghiêm mặt của hắn rất đáng sợ, mỗi lần đối mặt với Lý Anh Đức và các vị tướng lĩnh, hắn đều nghiêm mặt như vậy.

Hai người không nói gì thêm, liền đi ra ngoài.

Bình thường trông họ đều như người thường, nhưng khi xuyên qua màn đêm, cảm giác mà họ mang lại thật sự như gió.

Tuy Lâm Hiên không biết khinh công, nhưng tốc độ của hắn thật sự rất nhanh.

Trên người Lâm Hiên có các công cụ hỗ trợ, ví dụ như phi trảo, có thần khí đạn cung, các loại tiểu ám khí.

Đương nhiên, Lâm Hiên có thể lấy ra các loại dụng cụ hiện đại hóa từ hệ thống, những thứ này đều có thể giúp hắn, đây chính là điểm khác biệt giữa Lâm Hiên và người khác.

Tuy Lâm Hiên không nhanh nhẹn như Vũ Nhị Gia, nhưng vì có những bảo bối này trong tay, nên trông hắn cũng không hề thua kém.

Khi đến trà lâu, Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: “Mỗi lần chúng ta đều tìm kiếm bên trong trà lâu, hôm nay ta nghĩ chúng ta nên xem thử phía sau trà lâu có phát hiện gì mới không!” Bởi vì lần trước khi rời khỏi trà lâu, hắn phát hiện phòng khách dường như có chút khác biệt, nhưng lại không nói được là có gì không đúng.

Đặc biệt, Lâm Hiên đã thấy trong tiệm cầm đồ của Chu chưởng quỹ có một ngăn tối, vật liệu kiến trúc của ngăn tối đó rất khác biệt, có thể chống nước chống lửa.

Hắn cảm thấy có thể vật liệu trong trà lâu này cũng là loại vật liệu đó, và cảm thấy thao tác như vậy nhất định không đơn giản.

Vì vậy mục tiêu của hắn là phòng khách trong trà lâu, nhưng sau khi cùng Vũ Nhị Gia kiểm tra kỹ lưỡng lại phát hiện, căn bản không giống như hắn tưởng tượng.

Đó chỉ là phòng khách bình thường, cũng không phát hiện có ám đạo hay địa phương nào khác.

Vì vậy lần này Lâm Hiên cảm thấy nên đổi một địa điểm, quyết định chuyển sang phía sau trà lâu.

Họ phát hiện ở đó có một khoảng đất trống, khoảng đất trống này nối liền với trà lâu, hắn luôn cảm thấy nơi này rất không bình thường.

Mỗi lần đều vì thời gian có hạn, nên không tiến hành tìm kiếm kỹ lưỡng ở đó.

Lần này, họ tiến hành kiểm tra, nhưng căn bản không có chỗ nào bất thường, vì vậy lần này phải tìm kiếm kỹ lưỡng ở khoảng đất trống đó.

Vũ Nhị Gia trước nay đều nghe lời Lâm Hiên, cảm thấy Lâm Hiên nói rất có lý, huống hồ người ta còn là tướng quân!

Có thể chỉ huy thiên binh vạn mã, chứng tỏ người ta có đầu óc.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: “Tất cả cứ làm theo lời ngài nói, chúng ta bây giờ đi kiểm tra khoảng đất trống đó, xem xem nó và trà lâu có liên hệ gì.” “Tiên sinh đi đâu ta đi đó, ta tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của ngài!” Lâm Hiên thấy Vũ Nhị Gia cũng đồng ý với ý kiến này, cảm thấy rất hài lòng, dù sao Vũ Nhị Gia cũng là người có

đầu óc.

Vũ Nhị Gia biết lúc này nên lựa chọn tuân theo, điểm này Lâm Hiên thật sự rất tán thưởng.

Cứ như vậy, Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia hai người hướng về khoảng đất trống phía sau trà lâu mà đi.

Khi Lâm Hiên và Lý Anh Đức hai người xuất hiện trong Cư An Trấn, trong một con hẻm nhỏ dài dằng dặc có một căn nhà tranh rất không bắt mắt, trong đó có một người đang theo dõi sát sao mọi hành động của Lâm Hiên.

Chương 537

Hắn không ngờ Lâm Hiên lại xuất hiện ở đây.

Phải biết rằng Lâm Hiên vừa mới lập đại công, sao lại đến đây, đây là địa bàn của hắn!

Phải biết hắn đã chiếm cứ nơi này bao nhiêu năm, nắm rõ tình hình nơi này như lòng bàn tay, tất cả mạch máu kinh tế đều nằm trong tay hắn.

Bao nhiêu năm nay xa cách kinh đô, đối với một số tình huống ở kinh đô hắn có thể nói là nắm rõ như lòng bàn tay.

Hắn biết người đang ngồi trên vị trí đó bây giờ là Lý Khác.

Hắn cảm thấy vô cùng bất mãn, nếu không phải vì một số chuyện, sao hắn có thể ở biên cảnh này?

Điều khiến hắn càng không ngờ là Lý Khác lại chiêu mộ được một người tài là Lâm Hiên.

Lâm Hiên này lại giúp y đẩy lùi địch quân.

Nếu không có Lâm Hiên xuất hiện, quân đội La Mã Lý Áo sao có thể bị đánh lui?

Trong lòng người này vô cùng căm hận Lâm Hiên, vì Lâm Hiên đã phá hỏng kế hoạch của hắn.

Phải biết rằng, La Mã Lý Áo sở dĩ có thể lựa chọn xâm phạm biên cảnh vào lúc này, đều là do hắn ở trong đó khiêu khích!

Bởi vì hắn vô cùng bất mãn với việc Lý Khác ngồi trên vị trí đó, phải biết rằng vị trí đó vốn nên là của hắn!

Nhưng vì Lý Khác đã dùng thủ đoạn từ trong đó, nên hắn mới ra

nông nỗi này, trong lòng hắn thật sự có vạn phần không cam lòng!

Hắn định nhân lúc quân đội La Mã Lý Áo nhập cảnh, để đục nước béo cò, một lần nữa trở lại kinh đô, nhưng Lâm Hiên lại phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Điều này làm sao hắn có thể nuốt trôi cục tức này!

Khi mật thám báo cáo hành tung của Lâm Hiên cho hắn, hắn cảm thấy thật không thể tin nổi.

Lâm Hiên này lại có thể tìm đến tận sào huyệt của hắn, phải biết hắn đã chiếm cứ nơi này nhiều năm rồi.

Chẳng lẽ Lâm Hiên biết hắn đang ở đây nếm mật nằm gai, một lần nữa tích trữ sức mạnh để tấn công kinh đô sao?

Nếu là như vậy, Lâm Hiên này thật sự không thể không trừ khử.

Vị Vương gia này nói với thuộc hạ: "Lý Anh Đức kia lúc này đã bị giam kỹ chưa, nhất định phải canh giữ cẩn thận, tuyệt đối đừng để hắn thoát ra ngoài!

Đặc biệt lúc này phải chú ý Lâm Hiên kia, tuyệt đối đừng để hắn tìm thấy!" Thuộc hạ nghe mệnh lệnh của Vương gia, liền đáp: "Thuộc hạ lĩnh mệnh!

Vương gia yên tâm đi!

Lý Anh Đức kia hiện đang bị giam trong mật thất, nếu không có người dẫn đường, tuyệt đối không thể tìm được đến đó!" Vương gia nghe thuộc hạ nói vậy, liền cho hắn lui ra.

Đối với lời nói của thuộc hạ, Vương gia trước nay đều nửa tin nửa ngờ.

Nếu không phải hành động bất tiện, tạm thời không thể ra ngoài, hắn đã không ở mãi trong căn nhà tranh này.

Hy vọng duy nhất hiện tại là hy vọng có thể một lần nữa đứng lên.

Nếu không với bộ dạng bệnh tật này của hắn, thật sự không thể xuất hiện trước mặt thế nhân.

Vị Vương gia này tên là Lý Tuyên, mẫu thân của hắn là một cung nữ không mấy nổi bật trong cung.

Trong một cơ hội ngẫu nhiên, khi Lý Nhị đi dạo trong cung, đã gặp được mẫu thân của hắn.

Vị mẫu thân này có thể nói là xinh đẹp tuyệt trần, chỉ vì xuất thân không tốt, nên mới làm một cung nữ.

Ở trong cung, bà vốn không có cơ hội được chiêm ngưỡng phong thái của Lý Nhị, vì thân phận thật sự quá thấp hèn.

Khi nhìn thấy Lý Nhị, bà thật sự cảm thấy vô cùng bối rối, chính vì biểu hiện này của bà đã thu hút sâu sắc Lý Nhị.

Bởi vì trong hậu cung, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy một người phụ nữ thanh tân thoát tục như vậy, nên đêm đó đã lâm hạnh cung nữ này.

Và cũng chỉ đêm đó, đã khiến cung nữ này mang thai và có Lý Tuyên.

Trong những ngày sau đó, Lý Nhị cũng đến, nhưng bất đắc dĩ hậu cung đẳng cấp nghiêm ngặt.

Ông thật sự sợ cung nữ này bị người khác chèn ép, nên không để bà xuất hiện trước mặt các tần phi khác.

Ông cũng dùng cách này để bảo vệ cung nữ, chỉ không ngờ cung nữ này lại sinh ra một hoàng tử.

Chương 538

Đứa trẻ này đặc biệt thiên tư thông minh, chỉ vì lúc đó dinh dưỡng không tốt, nên khi sinh ra Lý Tuyên, thể chất rõ ràng không bằng các hoàng tử khác.

Vì để bảo vệ long mạch này, nên chỉ có thể đưa Lý Tuyên vào cung, có nhũ mẫu chuyên môn hầu hạ.

Lý Tuyên này cũng nhận một vị tần phi đương thời làm ngạch nương.

Sau này, Lý Tuyên không bao giờ gặp lại mẫu thân của mình nữa.

Nhưng hắn biết mình là cốt nhục của Lý Nhị.

Vì sinh ra trong nhà đế vương, không có cách nào nhận lại thân mẫu của mình.

Thật ra hắn rất muốn gặp mẫu thân, nhưng không có cơ hội như vậy, cũng không thể đi tìm mẫu thân.

Chỉ khi lớn hơn một chút, hắn mới lén lút gặp mẫu thân một lần trong hậu cung.

Lúc này, mẫu thân của hắn không còn vẻ trẻ trung năm nào nữa, cả người tinh thần trạng thái đặc biệt không tốt.

Thử hỏi có người mẹ nào không thương con mình?

Đặc biệt là đứa con này khi sinh ra đã yếu ớt nhiều bệnh, thân phận lại thấp hèn nên bất đắc dĩ không thể giữ con trai bên cạnh.

Trong lòng bà có nhiều áy náy, thời gian dài tích tụ thành bệnh, đến cuối cùng u uất mà chết.

Cho đến khi bà qua đời, Lý Tuyên vẫn đứng bên cạnh bà.

Bà nói với Lý Tuyên: “Con ơi!

Lòng mẹ thật sự quá không cam lòng, bất đắc dĩ số phận của mẹ là vậy!

Hy vọng sau này con có thể thực hiện tâm nguyện của mẹ, sống vui vẻ hạnh phúc.

Đừng tranh giành quyền lực, làm hoàng đế thật sự quá khổ, hãy làm một đứa trẻ nhà bách tính bình thường thôi!” Lúc đó Lý Tuyên còn nhỏ, không hiểu những lời mẫu thân nói.

Hắn chỉ biết mẫu thân có một tâm nguyện, hy vọng hắn có thể sống vui vẻ hạnh phúc.

Cung nữ nói xong những lời này liền nhắm mắt xuôi tay.

Thật đáng thương cho một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi phải chứng kiến mẫu thân của mình chết đi như vậy trước mặt.

Điều này đã mang lại quá nhiều tổn thương cho tâm hồn non nớt của hắn.

Lúc đó, hắn quật cường đến mức không rơi một giọt nước mắt.

Hắn biết nếu lúc này khóc, bị vị tần phi được gọi là mẫu thân kia nhìn thấy nhất định sẽ rất không hài lòng.

Lý Tuyên này từ nhỏ đã là một người rất có tâm kế.

Khi lớn hơn một chút, vì thiên tư thông minh, hắn đã giành được sự trọng dụng của Lý Nhị, khiến hắn cũng có một chút quyền thế trong triều.

Lúc đó Lâm Hiên chưa xuất hiện ở đây, nên hắn không hiểu rõ về Lâm Hiên.

Đối với sự xuất hiện của Lâm Hiên, Lý Tuyên cũng cảm thấy rất bất ngờ, vì Lâm Hiên này thật sự rất có tài.

Hắn nhanh chóng có được một chỗ đứng trong triều, khiến hắn cảm thấy bị uy hiếp.

Lúc đó Lý Nhị cũng rất trọng dụng Lâm Hiên.

Lý Tuyên cảm thấy Lâm Hiên là một nhân vật rất nguy hiểm, trong thời gian đó cũng muốn dùng thế lực của mình để kết minh với Lâm Hiên.

Bất đắc dĩ đều không được Lâm Hiên để vào mắt, cho đến sau này hắn bị điều đến biên cảnh, ở đó phát triển thực lực.

Cũng vào lúc đó, hắn đã kết giao với Cổ Áo của La Mã Lý Áo.

Về việc tại sao quân đội La Mã Lý Áo lại xâm phạm Đại Đường, trong lòng hắn là người rõ nhất.

Vốn dĩ hắn nghĩ nhân cơ hội chiến loạn này để xuất binh tiêu diệt La Mã Lý Áo, giành lấy một chút chiến công.

Nhưng không ngờ Lý Khác lại trọng dụng Lâm Hiên, để Lâm Hiên trở thành tướng quân ở đó.

Nếu là trước đây, hắn còn an phận, vì lúc đó Lý Nhị còn tại vị.

Hắn cũng biết xuất thân của mình không tốt.

Chương 539

Nhưng không ngờ Lý Khác lại có thể ngồi lên bảo tọa hoàng đế.

Bao nhiêu năm nay hắn vẫn luôn ở biên cảnh nuôi quân tích sức, muốn nhân cơ hội chiến loạn này trở về kinh thành, có một chỗ đứng ở đó.

Mặc dù hắn rất bất mãn với Lý Khác hiện tại, nhưng cũng bất lực, vì bây giờ trong triều hắn không có thế lực.

Dù sao cũng đã rời khỏi nơi đó nhiều năm rồi, tuy trong đó hắn cũng có liên lạc bí mật với một số lão thần trong triều, nhưng đối với tình hình cụ thể, Lý Tuyên hiểu biết quá ít.

Lý Tuyên không ngờ, lần này hắn liên hệ với La Mã Lý Áo là để tranh thủ một cơ hội lập công cho mình.

Bởi vì dù sao cũng nhiều năm như vậy, hắn hiểu rõ tình hình ở đây, vốn dĩ nghĩ rằng Lý Khác sẽ trọng dụng mình!

Nhưng không ngờ lại để Lâm Hiên chiếm được tiên cơ, và còn đại hoạch toàn thắng.

Trong lòng hắn thật sự không cam tâm, càng xem Lâm Hiên là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt.

Lâm Hiên lại một lần nữa đến đây, điều tra nơi ẩn náu bí mật của hắn, sao Lý Tuyên có thể cam tâm?

Khi Lý Tuyên đang suy tư, lại có một ám vệ đến trước căn nhà tranh, nói với hắn: "Vương gia, Lâm Hiên kia lại đến trà lâu đó, đã phát hiện ra khoảng đất trống kia, không biết có thể tìm được tung tích của Lý Anh Đức không!" Khi Lý Tuyên nghe người đó nói vậy, thật sự tức điên lên, ném mạnh chiếc cốc trong tay xuống đất.

Hắn cảm thấy Lâm Hiên này không đơn giản, lại nhanh như vậy đã phát hiện ra khoảng đất trống kia!

Vương gia nói với người đó: "Phế vật!

Đều là một đám phế vật!

Uổng công ta bình thường cho ăn ngon uống say cung phụng các ngươi, mà ngay cả một tên Lâm Hiên cũng không đối phó được.

Mau tăng thêm người cho ta, tuyệt đối đừng để hắn phát hiện ra bí mật của khoảng đất trống kia!" Lúc này, Lý Tuyên thật sự giống như chim sợ cành cong, cảm thấy không thể tiếp tục bị tổn thương nữa!

Bởi vì kế hoạch bị Lâm Hiên phá hoại hết lần này đến lần khác, nên hắn thật sự sợ Lâm Hiên sẽ phá hủy luôn cả sào huyệt này.

Hắn luôn cảm thấy Lâm Hiên đến đây là có dự mưu, nhưng trước đó mật thám không hề báo cáo rằng Lâm Hiên biết rõ lai lịch của hắn!

Nếu đoán không lầm, Lâm Hiên này có thể không hiểu rõ về hắn.

Nhưng tất cả, trước khi gặp Lâm Hiên, đều không thể biết rõ Lâm Hiên có biết lai lịch của hắn hay không.

Tất cả chỉ có sau khi gặp Lâm Hiên, bí ẩn mới có thể được hé lộ.

Chỉ là Lý Tuyên này không nên giam Lý Anh Đức trong mật thất, vì làm như vậy thật sự đã chọc giận Lâm Hiên.

Khi Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia vừa vào khoảng đất trống, hắn cảm thấy tình hình ở đây có chút quỷ dị, cũng không nói được là khác biệt ở đâu.

Vũ Nhị Gia ở bên cạnh nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta cảm thấy không khí ở đây rất quỷ dị.

Ta vừa vào đây, đã có một cảm giác âm u!" Vũ Nhị Gia lúc này thật sự cảm thấy rất quỷ dị, cảm thấy bây giờ cả da đầu của mình

đều có chút tê dại.

Bình thường, Vũ Nhị Gia thật sự không chú ý đến không khí ở đây có gì khác với những nơi khác, có lẽ vì ban ngày ánh nắng đủ, nên mới không có cảm giác như vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên y vào đây vào ban đêm, cũng cảm thấy nơi này thật sự không tầm thường.

Lâm Hiên lúc này nói với Vũ Nhị Gia: "Trong trấn có xảy ra hiện tượng nào kỳ lạ không, ví dụ như người mất tích vô cớ." Lâm Hiên lúc này đã đoán ra được một số chuyện.

Hắn cảm thấy nơi này không bình thường, có một dự cảm rằng dưới lòng đất nhất định có giấu một bí mật không thể cho người khác biết, nên mới hỏi Vũ Nhị Gia như vậy.

Vũ Nhị Gia nghe Lâm Hiên hỏi, liền suy nghĩ kỹ, rồi nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh không nói ta cũng không để ý!

Ta nhớ trong trấn của chúng ta vốn có những người hành khất lang thang, nhưng không biết vì sao những người này đều biến mất cả." "Vì những người hành khất lang thang này đa số đều từ nơi khác đến, nên cũng không có ai báo quan.

Về việc mất tích vô cớ như vậy ta cũng không biết.

Chỉ là từ đó về sau, trong trấn của chúng ta không còn người hành khất lang thang nữa.

Tiên sinh có thấy đây là một chuyện kỳ lạ không?" Lâm Hiên nghiêm túc lắng nghe lời Vũ Nhị Gia, cảm thấy lời nói của y thật sự đã tiết lộ một thông tin rất quan trọng.

Tại sao trong trấn lại không có người hành khất lang thang nữa, điểm này rất không hợp lý.

Trước đó cũng có nói, những người hành khất lang thang trong trấn đều đã mất tích.

Chẳng lẽ bị ai đó bắt đi rồi sao?

Hoặc là lúc này họ đã không còn trên thế gian này nữa, thật sự có khả năng này.

Chương 540

Trước khi tìm thấy bằng chứng xác thực, Lâm Hiên không biết suy luận này có thành công không, nhưng ít nhất hắn biết chuyện này rất không tầm thường.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Tình huống ngươi cung cấp thật sự rất quan trọng." Lâm Hiên tiếp tục: "Như ngươi nói, tại sao trong trấn lại không có người hành khất nữa?

Điểm này thật sự quá bất thường." Lâm Hiên cảm thấy nếu trong trấn đã xuất hiện chuyện quỷ dị như vậy, thì không chừng sẽ có những chuyện khác xảy ra.

Hơn nữa, trước đó Vũ Nhị Gia cũng đã đề cập, trong trấn có những trà lâu khác đều có hiện tượng uống rượu chết người.

Nhưng tửu điếm mà họ đến lại không xảy ra chuyện như vậy?

Điều đó cho thấy trong trấn này có những chuyện không tầm thường.

Xem ra Cư An Trấn này thật sự khác với những thị trấn khác!

Không ngờ chỉ là một cơ hội tình cờ, lại gặp phải nhiều chuyện như vậy.

Nếu không gặp phải chuyện như vậy, hắn có thể không quan tâm, nhưng chuyện đã gặp rồi, không thể ngồi yên không lo.

Lâm Hiên nhất định sẽ điều tra chuyện này ra ngô ra khoai.

Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia hai người tiếp tục đi về phía trước, nhưng lúc này Lâm Hiên nghe thấy sau lưng mình có tiếng động.

Lâm Hiên cảm thấy âm thanh này rất không đúng.

Hắn nghe thấy tiếng người đi bộ, nếu đoán không lầm, nhất định có cao thủ đã đến đây.

Vì ở đây hắn không có bạn bè, nên hắn cảm thấy cao thủ này nhất định là kẻ địch.

Lâm Hiên hạ thấp giọng, nói với Vũ Nhị Gia: "Hai chúng ta ở đây trước tiên đừng hành động thiếu suy nghĩ, tốt nhất một chút âm thanh cũng đừng phát ra, vì ta phát hiện sau lưng chúng ta có tình huống bất thường." "Phải biết rằng hai bộ dạ hành y của chúng ta được chế tạo từ dược liệu đặc biệt.

Nếu chúng ta không phát ra bất kỳ tiếng động nào, sẽ không bị người ngoài phát hiện.

Nhớ kỹ lời ta nói, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ.

Một chút âm thanh cũng không được phát ra, nếu không bị người ta phát hiện, chúng ta có thể sẽ gặp nguy hiểm, phải biết rằng chúng ta đang đơn thương độc mã!

Mà âm thanh phía sau kia lại có nhiều loại âm thanh xen lẫn, chứng tỏ bọn họ không chỉ có một người." Lúc này Vũ Nhị Gia cũng nghe thấy âm thanh đó.

Nhưng y chỉ nghe thấy giống như tiếng của một người, chứ không lợi hại như Lâm Hiên, nghe ra có nhiều người.

Vì tình hình hiện tại khá nguy cấp, nên dù Vũ Nhị Gia muốn hỏi, cũng không thể hỏi được.

Giống như tiên sinh đã nói, lúc này tuyệt đối không được phát ra bất kỳ âm thanh nào, nếu bị kẻ địch phát hiện thì thật không hay.

Chẳng trách tiên sinh lại chuẩn bị một bộ dạ hành y đặc biệt như vậy, hóa ra là để phát huy tác dụng vào lúc này.

Lúc này Vũ Nhị Gia không thể không thán phục khả năng tiên tri của Lâm Hiên thật quá mạnh mẽ!

Lại có thể đoán trước được tối nay sẽ có nguy hiểm.

Vũ Nhị Gia hỏi Lâm Hiên: "Tiên sinh, chẳng lẽ ngài có khả năng tiên tri sao?

Ngài biết tối nay sẽ gặp nguy hiểm, nên mới lấy ra một bộ dạ hành y như vậy à?

Không ngờ lúc này dạ hành y lại phát huy tác dụng, giống như ngài nói, chỉ cần ta không phát ra âm thanh, kẻ địch sẽ không phát hiện ra ta!" Lâm Hiên không ngờ Vũ Nhị Gia lại lặp lại những lời hắn vừa nói.

Không phải đã nói rồi sao, lúc này tuyệt đối không được nói chuyện!

Vậy thì Vũ Nhị Gia nên hiểu ý hắn là được rồi, tại sao lúc này lại phải tiếp tục nói nữa?

Lâm Hiên thật sự muốn đánh cho Vũ Nhị Gia một trận, nhưng hắn biết bây giờ không phải lúc.

Dù sao nhất cử nhất động của họ ở đây đều có thể bị kẻ địch phát giác, như vậy không hay.

Lâm Hiên đưa tay lên miệng, ra hiệu cho Vũ Nhị Gia, bảo y tuyệt đối không được nói chuyện.

Lúc này Vũ Nhị Gia mới ý thức được mình vừa nói sai, không nên lặp lại lời của tiên sinh.

Thật ra y không nhất thiết phải nói, chỉ là vô cùng khâm phục Lâm Hiên mà thôi.

Lần này Vũ Nhị Gia thật sự đã học được bài học, không nói gì

thêm nữa, ở đó bất động, cúi người xuống, cùng Lâm Hiên yên lặng quan sát tình hình xung quanh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc này trên bầu trời đêm xuất hiện mấy bóng đen, trong tay cầm những thanh đại đao sáng loáng, đang vội vã đi tới.

Chương 541

Chỉ thấy một người trong đó là thủ lĩnh nói với người bên cạnh: "Không phải đều phát hiện ra có bóng dáng của Lâm Hiên xuất hiện ở đây sao?

Tại sao đến giờ ta vẫn chưa thấy Lâm Hiên đâu?

Vừa rồi không phải ngươi báo với Vương gia là đã phát hiện Lâm Hiên ở khoảng đất trống này sao?

Tại sao đến giờ vẫn không thấy, chẳng lẽ ngươi nhìn nhầm người rồi sao?

Nếu là như vậy, ngươi thật sự hại ta thảm rồi!" Lâm Hiên đang cúi người ngay trước mặt tên thủ lĩnh đó, có thể nói là gần trong gang tấc, nhưng vì bộ dạ hành y, nên tên thủ lĩnh thật sự không phát hiện ra Lâm Hiên.

Đối với những lời hắn nói, Lâm Hiên nghe rất rõ.

Đặc biệt khi Lâm Hiên nghe hắn nhắc đến Vương gia, lòng hắn khẽ động.

Không ngờ phỏng đoán trước đó của hắn lại đúng, hắn cảm thấy thị trấn này có thể có liên quan đến một vị vương gia ở kinh đô, xem ra phỏng đoán đó là chính xác.

Vì khoảng cách giữa hắn và tên thủ lĩnh rất gần, nên lúc này Lâm Hiên thật sự không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Hắn sợ bị tên thủ lĩnh phát hiện sẽ đánh cỏ động rắn, Lâm Hiên chỉ càng thêm kiên định rằng phương hướng mà hắn chọn không sai.

Vũ Nhị Gia ở bên cạnh nghe lời của tên thủ lĩnh, trong lòng cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Không ngờ trong một thị trấn nhỏ bé này lại có một vị vương gia.

Đối với y mà nói, điều này thật không thể tin nổi.

Y chỉ biết trong thị trấn này có một nhân vật lớn, nhưng không biết thân phận của nhân vật lớn này.

Đây là lần đầu tiên y nghe thấy, chuyện liên quan đến vương gia đối với y thật quá xa vời.

Y cũng giống như Lâm Hiên, không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào, sợ rằng một hành động nhỏ cũng có thể dẫn đến họa sát thân.

Huống hồ bây giờ y chỉ là một thuộc hạ của Lâm Hiên, còn chưa được Lâm Hiên công nhận.

Vì vậy lúc này càng phải cẩn thận hành động, đừng tiếp tục phạm sai lầm nữa!

Nếu không lúc đó Lâm Hiên sẽ không cần y nữa.

Vũ Nhị Gia lúc này không thể không cảm thán, bộ dạ hành y của Lâm Hiên thật quá tuyệt diệu, người ta lại không hề phát hiện ra hai người họ.

Lúc này, chỉ nghe người bên cạnh tên thủ lĩnh nói: "Ta thật sự đã phát hiện có hai bóng người, một trong số đó là Lâm Hiên!

Huống hồ ở phủ của Vũ Nhị Gia ta cũng đã gặp Lâm Hiên rồi, nên ta có thể nhận ra!" Khi Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia nghe câu cuối cùng của người này, đều bất giác nhìn nhau.

Không ngờ trong phủ của Vũ Nhị Gia lại giấu một cao thủ như vậy.

Lâm Hiên tự cho rằng ở trong phủ của Vũ Nhị Gia là an toàn tuyệt đối, nhưng nghe ý của người kia, dường như không phải như vậy.

Xem ra trong phủ của Vũ Nhị Gia có nội gián, chỉ không biết

người này trốn ở đâu.

Nếu để Lâm Hiên biết, nhất định sẽ không tha cho người này.

Xem ra sau khi trở về, nên kiểm tra kỹ lưỡng một lượt trong phủ, có một người như vậy bên cạnh thật không thể được.

Vũ Nhị Gia nghe lời người đó, lòng cũng giật mình.

Đối với y mà nói, đây quả là một tin tức động trời!

Y cảm thấy phủ của mình khá nghiêm ngặt, hơn nữa mỗi người trong phủ đều được tuyển chọn kỹ lưỡng, rốt cuộc đã sai ở đâu?

Tuy y và Lâm Hiên chỉ mới quen nhau không lâu, nhưng trong mắt Vũ Nhị Gia, Lâm Hiên là tướng quân!

Có thể hạ mình ở lại phủ của y quả là tổ tiên tích đức, nếu trong phủ có sai sót gì, đó quả là chuyện mất đầu!

Vũ Nhị Gia ở bên cạnh không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Hai người trước mặt càng lúc càng gần, nếu đi thêm một bước nữa, có thể sẽ giẫm lên người y, lòng Vũ Nhị Gia càng thêm căng thẳng.

Vì vừa rồi Lâm Hiên đã dặn, bất kể lúc nào cũng không được động đậy, vì bây giờ họ đã hòa làm một với bóng đêm.

Nếu động đậy nữa, có thể sẽ bị phát giác, phải biết rằng mỗi người ở đây đều là cao thủ, một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể biết.

Chỉ nghe tên thủ lĩnh nói với người bên cạnh: "Ngươi nói rất đúng, nhưng lúc này hai người đó có thể trốn ở đâu chứ?

Chương 542

Theo lý mà nói, công phu của hắn không đạt đến cảnh giới cao như vậy, nên đều ở dưới ta.

Nhưng tại sao lại không tìm thấy tung tích của hắn?

Thật quá quỷ dị!

Thật không biết nên trở về phục mệnh với Vương gia thế nào.

Nếu để Vương gia biết chúng ta để mất người, nhất định sẽ nổi trận lôi đình!

Phải biết Vương gia đã theo dõi Lâm Hiên rất lâu rồi!" Tên thủ lĩnh định nói tiếp, nhưng biết rằng thiên cơ bất khả lộ, lúc này thật sự không thể nói quá nhiều.

Lỡ như bị người có ý đồ khác nghe được, thì cơ nghiệp mà Vương gia vất vả gầy dựng, chẳng phải sẽ bị hủy trong chốc lát sao?

Hắn cũng cảm thấy mình vừa nói hơi nhiều, nhưng không có cách nào, chỉ là trong lúc cấp bách đã nói ra những chuyện này.

Hắn nhìn xung quanh, căn bản không có ai khác, chắc sẽ không bị người ta nghe được, mỗi người ở đây đều là tâm phúc của Vương gia.

Tên thủ lĩnh tiếp tục tìm kiếm, nhưng nhìn xung quanh không có ai, cũng cảm thấy rất khó hiểu.

Bỗng nhiên cảm thấy có phải hướng tìm kiếm của mình không đúng, lại nói với người bên cạnh: "Có phải hướng tìm kiếm của chúng ta không đúng không?

Nếu là như vậy, chúng ta đổi hướng đi tìm đi!

Dù sao Lâm Hiên kia trong lòng rất quỷ dị.

Người này có thể quỷ kế đa đoan, không chừng đã tạm thời chuyển hướng khác rồi, chúng ta không thể tìm kiếm mù quáng như vậy được.

Chúng ta nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ tìm được tung tích của Lâm Hiên, chia nhau ra hành động đi!" Thuộc hạ nghe thủ lĩnh nói vậy, đương nhiên phải nghe theo ý kiến của thủ lĩnh.

Bảo chia nhau ra tìm thì chia nhau ra tìm!

Thế là mọi người chia nhau ra tìm kiếm.

Lúc này, Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia trong bóng tối thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu họ đi thêm một bước nữa, thật sự đã va phải rồi.

Nhưng Lâm Hiên nghe thủ lĩnh nói mình "quỷ kế đa đoan", lại cảm thấy đây là một từ mang nghĩa xấu, nghe sao mà khó chịu thế?

Tại sao lại là quỷ kế đa đoan?

Không phải là túc trí đa mưu sao?

Phải biết hắn trước nay đều dùng những từ mang nghĩa tốt.

Đây là lần đầu tiên nghe thấy từ mang nghĩa xấu này, xem ra trong mắt kẻ địch hắn là như vậy.

Thấy kẻ địch đã đi xa, cũng không còn tiếng động nào nữa, Lâm Hiên mới nói với Vũ Nhị Gia: "Ngươi đã nghe thấy những lời mà đám người kia nói rồi chứ, cảm thấy thế nào?" Lâm Hiên nói xong câu đó, nhưng không nhận được câu trả lời của Vũ Nhị Gia.

Hắn nghĩ chẳng lẽ giọng nói của mình quá nhỏ, Vũ Nhị Gia không nghe thấy sao?

Nhưng Lâm Hiên cảm thấy giọng nói của mình không cao không thấp, vừa đủ nghe, tại sao Vũ Nhị Gia lại không trả lời?

Chẳng lẽ Vũ Nhị Gia không khỏe, ngất đi rồi sao?

Vũ Nhị Gia vẫn luôn ở bên cạnh hắn, nhưng vì có bộ dạ hành y, nên Lâm Hiên căn bản không nhìn thấy Vũ Nhị Gia!

Vì vậy hắn lại lặp lại một lần nữa lời nói của mình, hy vọng Vũ Nhị Gia có thể nghe thấy.

Đồng thời Lâm Hiên lại nhìn xung quanh.

Vì đây chỉ là một khoảng đất trống, cũng không có cây cỏ gì, vậy thì Vũ Nhị Gia có thể đi đâu được chứ?

Hơn nữa vừa rồi hai người đều ở đây, Lâm Hiên cảm thấy mình chưa đến mức hồ đồ như vậy.

Lúc này Lâm Hiên thật sự cảm thấy chuyện này đặc biệt quỷ dị, giống như đám người kia cảm thấy Lâm Hiên rất quỷ dị vậy.

Tại sao Vũ Nhị Gia lại không nghe thấy tiếng của hắn?

Lâm Hiên đột nhiên cảm thấy bộ dạ hành y này hình như không tốt lắm.

Nếu có thể nhìn thấy vị trí của Vũ Nhị Gia thì tốt rồi.

Chương 543

Lâm Hiên lại thử lặp lại hai ba lần nữa, nhưng vẫn không nhận được câu trả lời của Vũ Nhị Gia.

Lâm Hiên lo đến toát cả mồ hôi lạnh, người rõ ràng ở ngay trước mắt, tại sao lại đột nhiên biến mất?

Lâm Hiên nghĩ, nếu Vũ Nhị Gia vừa rồi ở gần đây, thì chỉ cần tìm ở gần đây chắc chắn sẽ tìm được.

Nhưng bây giờ trời tối đen, Lâm Hiên muốn tìm Vũ Nhị Gia cũng không thể, vì không nhìn thấy gì, tối nay ngay cả mặt trăng cũng không có.

Nếu có ánh trăng thì có thể nhìn thấy đường!

Lâm Hiên nghĩ, nếu có một cái thủ điện trong tay thì tốt rồi, thế là hắn lại vào hệ thống vạn năng kia, muốn tìm một cái thủ điện trong hệ thống.

Như vậy có thể soi sáng con đường phía trước, cũng có thể tìm được tung tích của Vũ Nhị Gia.

Lâm Hiên cảm thấy vô cớ làm mất Vũ Nhị Gia, thật sự có chút không ổn, lại còn ngay dưới mí mắt mình.

Vì bây giờ trời tối gió lớn, bốn bề vắng lặng, nên Lâm Hiên cũng không cần cố ý tìm chỗ để đối thoại với hệ thống.

"Đing đong!

Túc chủ có việc gì cần tôi phục vụ, mỗi món đồ cần thiết trong quá trình nâng cấp đều cần chi trả từ tài khoản của ngài!" Lâm Hiên nghe thấy câu nói của hệ thống, cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Quen thuộc là vì hệ thống này đã đồng hành cùng hắn một chặng đường dài.

Xa lạ là vì hệ thống này bây giờ trở nên thực dụng như vậy, bất kể lúc nào lấy đồ cũng phải chi trả từ tài khoản của hắn.

Tài khoản đó hiển thị tài sản bao nhiêu, rõ ràng trong nháy mắt, Lâm Hiên rất không thích lai lịch của mình bị người khác biết!

Nhưng không có cách nào, nếu đã sinh ra từ hệ thống, thì tất cả mệnh mạch cũng đều do hệ thống này nắm giữ.

May là ở đây ngoài một người ra, không ai biết sự tồn tại của hệ thống này.

Nếu để người khác biết sự tồn tại của hệ thống này, thì mạng của Lâm Hiên thật sự có chút không bảo toàn được.

"Ta muốn lấy một cái thủ điện từ trong hệ thống không biết có được không, đương nhiên, ngân phiếu cần dùng cứ chi trả từ tài khoản của ta là được." Trong mắt Lâm Hiên, không phải chỉ là một cái thủ điện thôi sao?

Có thể dùng bao nhiêu ngân lượng, đối với Lâm Hiên thật sự không thành vấn đề!

Vì tình hình hiện tại khẩn cấp, hắn cũng không nói nhảm với hệ thống nữa.

"Đing đong!

Túc chủ!

Hệ thống này đáp ứng mọi yêu cầu của ngài, lựa chọn thủ điện mà ngài muốn, chỉ cần nhấp vào đó là được.

Cảm ơn ngài đã sử dụng hệ thống lần này, mong được hợp tác với ngài lần sau!" Không thể không nói hệ thống này làm việc khá hiệu

quả, chỉ cần Lâm Hiên nhập mật mã những thứ mình cần, là có thể có được thứ mình muốn.

Lâm Hiên cảm thấy khá tiện lợi, thao tác đơn giản nhanh chóng.

Tuy Lâm Hiên cảm thấy hệ thống này khá yêu nghiệt, nhưng trong mắt Lâm Hiên, có thể ràng buộc với nó cũng là một điều rất tốt!

Trời đất rộng lớn, có một người có thể hiểu Lâm Hiên, khiến Lâm Hiên không cảm thấy cô đơn.

Lâm Hiên thuận lợi lấy được thủ điện từ hệ thống.

Vì có thủ điện trong tay, nên Lâm Hiên cảm thấy trong thời gian tới nhất định có thể giúp mình tìm kiếm kỹ lưỡng, xem Vũ Nhị Gia rốt cuộc đã đi đâu, tại sao trong chớp mắt lại không thấy nữa?

Nhưng Lâm Hiên biết nơi hắn đang ở nhất định rất nguy hiểm, nên khi đi cũng đặc biệt cẩn thận.

Ở cổ đại, vật dụng chiếu sáng là đuốc, đối với thứ như thủ điện, có lẽ không có.

Thủ điện mà Lâm Hiên đang dùng trong tay đương nhiên không phải loại sạc điện, mà là loại dùng pin.

Nếu là loại sạc điện, thì Lâm Hiên dùng sẽ cảm thấy rất bất tiện.

Phải đi đâu tìm nguồn điện để sạc cho thủ điện này chứ!

Pin thì rất dễ dàng.

Chỉ cần vào hệ thống của Lâm Hiên, nhấp vào mua là được.

Lâm Hiên cảm thấy thủ điện này tuy trông rất cũ kỹ, nhưng dùng được khá tốt, Lâm Hiên khá hài lòng.

Chương 544

Hắn vội vàng tìm kiếm kỹ lưỡng, dùng giọng trầm thấp gọi: "Vũ Nhị Gia, Vũ Nhị Gia, ngươi ở đâu?

Nghe thấy thì trả lời ta một tiếng!" Lâm Hiên gọi tên Vũ Nhị Gia lần thứ N, dùng thủ điện đồng thời phát hiện bốn bề không người, chỉ là một khoảng đất trống.

Hắn cũng không cảm thấy có chỗ nào bất thường, nhưng sau khi gọi xong, hắn nghe thấy một giọng nói từ dưới lòng đất truyền lên: "Tiên sinh, ta ở đây, ở dưới chân ngài!

Ngài nhất định phải đặc biệt chú ý và cẩn thận, vì phía trên không có gì cả." "Ta cũng không biết làm sao lại rơi xuống, ngài tuyệt đối phải chú ý!" Khi Lâm Hiên nghe thấy giọng nói, hắn nhận ra đó là giọng của Vũ Nhị Gia.

Trái tim đang hoảng loạn của hắn lập tức bình tĩnh lại.

Chỉ cần có thể nghe thấy giọng của Vũ Nhị Gia, thì tốt hơn bất cứ điều gì.

Lâm Hiên biết Vũ Nhị Gia hiện đang nói chuyện, cũng biết y hiện đang an toàn, nhưng vẫn có chút không yên tâm, liền hỏi: "Ngươi ở dưới đó bây giờ có ổn không?

Ở đó có chỗ nào bất thường không?" Lâm Hiên bây giờ lo lắng nhất là sự an nguy của Vũ Nhị Gia.

Nghe giọng nói của Vũ Nhị Gia đầy khí lực, hắn đã yên tâm.

Nhưng hắn vẫn lo lắng ở dưới đó sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Nếu là như vậy, hắn phải ăn nói thế nào với gia đình của Vũ Nhị Gia?

Hôm nay Lâm Hiên đã có dự cảm sẽ có chuyện không tầm thường xảy ra, xem ra dự cảm này thật sự rất chuẩn, chuyện này bây giờ đã xảy ra rồi sao?

Nhưng lúc này Lâm Hiên không hề hoảng loạn, hắn nghĩ "đã đến đây rồi thì cứ yên lòng ở lại".

Nếu đã gặp phải chuyện như vậy, hoảng loạn cũng có ích gì?

Huống hồ hắn còn có thể ngồi trong đại doanh chỉ huy thiên binh vạn mã!

Bây giờ chỉ là một khoảng đất trống nhỏ, có thể làm gì được hắn chứ!

Lúc này, Lâm Hiên thật sự bình tĩnh vô cùng!

Vừa rồi nghe những người kia nói chuyện, hắn cũng biết lần này thật sự đã động đến lợi ích của một số người.

Vương gia kia đã ngứa mắt hắn không phải một hai ngày, không ngờ Lâm Hiên lại vô tình trở thành cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt của người khác.

Gia tộc của tiểu hắc rốt cuộc có một vị vương gia như vậy không, Lâm Hiên không biết, nhưng bây giờ hắn biết vương gia này đã để ý đến hắn từ lâu.

Lâm Hiên cảm thấy ở triều đại này, điều khó hiểu nhất là tâm thuật của các đế vương, hắn cảm thấy thật quá phức tạp, không phải chỉ là một ngôi vị hoàng đế sao?

Có cần phải tranh giành đến đầu rơi máu chảy không?

Từ xưa đến nay người ta thường nói một câu "vô tình nhất là nhà đế vương".

Lâm Hiên cảm thấy sống trong một gia đình đế vương như vậy,

thật quá bất hạnh!

Dù sao đối với Lâm Hiên mà nói, hắn không thích loại tranh giành quyền lực này.

Hắn thích cuộc sống phong hoa tuyết nguyệt trước đây, ai ngờ hắn lại vô tình tham gia vào cuộc đấu tranh này.

Lâm Hiên thật sự không hiểu chuyện này là thế nào!

Nhưng nếu đã để hắn gặp phải chuyện như vậy, thì Lâm Hiên cảm thấy mình có thể biến nguy thành an!

Lâm Hiên cầm thủ điện, cẩn thận kiểm tra từng nơi.

Hắn cũng cẩn thận kiểm tra nơi mà giọng nói của Vũ Nhị Gia vừa truyền đến.

Quả nhiên đã phát hiện ra manh mối, đất ở nơi đó thật sự có chút tơi xốp.

Lâm Hiên cúi người, chiếu thủ điện sát vào chỗ đất đó, rồi dùng tay từ từ gạt lớp đất phía trên đi.

Lúc này hắn phát hiện, ở dưới thật sự có một cái hố.

Lâm Hiên không biết mình phát hiện chỗ này có chính xác không, bèn lại hỏi Vũ Nhị Gia: "Vũ Nhị Gia, ngươi ở dưới đó sao?

Ta hình như đã phát hiện ra một số chỗ không đúng." Vũ Nhị Gia ở dưới lòng đất nghe thấy lời của Lâm Hiên, liền đáp: "Tiên sinh, ta cũng nghe thấy tiếng ngài nói, ngài ở trên ta, ta ở dưới ngài.

Chỗ ngài phát hiện là đúng rồi!

Tiên sinh thật vất vả!" Lúc này Vũ Nhị Gia nói những lời này, rõ ràng có chút kích động, vì không ngờ hắn lại không bỏ cuộc.

Chương 545

Lâm Hiên ở đó từng chút từng chút tìm kiếm.

Nếu lúc này hắn bỏ cuộc, thì y thật sự cảm thấy rất vô vọng.

Phải biết người ta Lâm Hiên là tướng quân!

Có thể rời đi bất cứ lúc nào, chỉ là một binh lính nhỏ, người ta hoàn toàn có thể không cần mạo hiểm!

Lúc này Vũ Nhị Gia đã hiểu, chẳng trách nhiều người lại ủng hộ Lâm Hiên làm tướng quân như vậy, đó là vì Lâm Hiên xem mạng sống của mỗi binh sĩ đều rất quý giá!

Từ không bao giờ dễ dàng từ bỏ!

Giống như bây giờ, khi Vũ Nhị Gia vừa rơi xuống, y có thể cảm thấy rất tuyệt vọng.

Hắn nghĩ mình chỉ ở bên cạnh Lâm Hiên, cũng không động đậy, sao lại rơi xuống đây?

Phải biết dưới này tối đen như mực, không nhìn thấy gì!

Vừa rơi xuống lòng y cũng hoảng sợ, không biết phải làm sao!

Lúc đầu y cũng muốn la hét kêu cứu, nhưng không biết ở trên có an toàn không, nếu la lên như vậy để người khác nghe thấy, chẳng phải sẽ nguy hiểm đến tính mạng của Lâm Hiên sao?

Vì tính mạng của Lâm Hiên, vì sự an toàn của mình, nên y không gọi cứu ngay lập tức.

Tuy dưới này khá tối, nhưng Vũ Nhị Gia cảm thấy nơi này hình như khá rộng rãi, không khí cũng không loãng, khiến y cảm thấy mọi thứ rất thích hợp.

Về việc tại sao dưới lòng đất lại có một nơi như vậy, Vũ Nhị Gia không biết, chỉ yên lặng chờ đợi.

Xem xem tình hình ở trên thế nào.

Cho đến sau này nghe thấy tiếng gọi cứu của Lâm Hiên, y biết những người kia đã rời đi.

Lâm Hiên bây giờ đã an toàn, nên lúc này y mới nói chuyện với Lâm Hiên.

Thật lòng mà nói, lúc đó y không ôm hy vọng quá lớn, vì y nghĩ Lâm Hiên có thể sẽ bỏ cuộc.

Nơi này cho người ta cảm giác rất không an toàn.

Lâm Hiên dù sao cũng là một tướng quân, bất kể lúc nào tính mạng của hắn cũng quan trọng hơn y.

Vũ Nhị Gia cảm thấy nếu Lâm Hiên lúc này rời đi, y cũng có thể hiểu được, dù sao y chỉ là một hạ nhân, thân phận của y sao có thể so sánh với Lâm Hiên?

Nhưng lúc này, y lại phát hiện phía trên có một luồng sáng kỳ lạ.

Ánh sáng đó đặc biệt sáng, y cũng cảm thấy rất tò mò.

Phải biết tối nay rõ ràng không có mặt trăng, nhưng ánh sáng đó rõ ràng còn sáng hơn cả ánh trăng!

Cùng với đó là giọng nói của Lâm Hiên, Vũ Nhị Gia hiểu ra giọng nói đó từ Lâm Hiên truyền đến, cũng cảm thấy bất ngờ và vui mừng.

Lúc này Lâm Hiên nghe thấy giọng của Vũ Nhị Gia, lòng đã yên tâm, đang thử dò dẫm đi xuống.

Chỉ không biết cái hố này có an toàn không, có sâu không, bèn hỏi Vũ Nhị Gia: “Vị trí ngươi đang ở không phải là một cái hố à?

Cái hố này có sâu không?

Dưới đó có an toàn không, có những gì?" Vũ Nhị Gia biết Lâm Hiên hỏi như vậy là muốn vào hố này tìm hiểu.

Thật lòng mà nói, y không muốn Lâm Hiên xuống.

Vì y cảm thấy cái hố này tạm thời trông có vẻ an toàn, nhưng ai biết một lúc nữa sẽ xảy ra chuyện gì?

Thế là Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, cái hố này không đặc biệt sâu, ta phát hiện ở bên cạnh miệng hố hình như có một cái thang, vì trong này khá tối, ta cũng không thể nhìn quá rõ.

Tiên sinh, ta đề nghị ngài bây giờ đừng xuống dưới, vì tình hình trong này ta cũng chưa nắm rõ.

Ngài xuống dưới gặp nguy hiểm thì phải làm sao?

Ngài ở trên đi!

Ta bây giờ thử đi lên." Vũ Nhị Gia cảm thấy bây giờ để bảo đảm an toàn, để Lâm Hiên ở lại trên đó là hợp lý hơn.

Huống hồ dưới này rốt cuộc tình hình thế nào, thật sự không nắm rõ.

Chương 546

Vì trong này tối đen như mực, không nhìn thấy gì.

Lâm Hiên nghe câu trả lời của Vũ Nhị Gia, trong lòng cảm thấy khá được an ủi.

Vũ Nhị Gia này không la hét bắt hắn xuống cứu.

Điều đó đủ để thấy nhân phẩm của Vũ Nhị Gia đáng tin cậy.

Tuy chỉ là một chi tiết nhỏ, nhưng trong chi tiết lại phản ánh ra vấn đề.

Tuy nhiên, Lâm Hiên biết lời của Vũ Nhị Gia vô cùng có lý, nhưng bây giờ thật sự muốn vào trong cái động đó xem thử, hắn luôn cảm thấy trong động nhất định sẽ phát hiện ra chuyện gì đó.

Chẳng biết tại sao, Lâm Hiên cảm thấy giác quan thứ sáu của mình hôm nay thật sự đặc biệt chuẩn, hễ dự liệu chuyện gì là y như rằng sẽ xảy ra.

Giống như hôm nay hắn đoán sẽ có chuyện, quả nhiên đã có chuyện phát sinh.

Bây giờ hắn lại dự đoán bên dưới nhất định sẽ có phát hiện mới, phải xuống động thử một phen.

Mặc dù cũng nghe ra ý trong lời nói của Vũ Nhị Gia, nhưng Lâm Hiên lúc này lại vô cùng kiên định với suy nghĩ đó.

Mặc dù Vũ Nhị Gia cũng nói bên dưới tối om không nhìn thấy gì, nhưng Lâm Hiên cảm thấy chỉ cần cầm đèn pin, tình hình bên dưới có thể nhìn rõ mồn một.

Lâm Hiên cảm thấy đi xuống nhất định sẽ có phát hiện trọng đại

gì đó, đối với ý tốt của Vũ Nhị Gia thì hắn xin ghi nhận.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Ý tốt của ông ta xin ghi nhận, nhưng ta cảm thấy bên dưới nhất định sẽ có phát hiện trọng đại.

Ông cứ đứng đó đừng động đậy, đợi ta xuống!" Bởi vì Lâm Hiên lúc này vô cùng kiên định với ý nghĩ phải xuống xem cho rõ, dù Vũ Nhị Gia ở đó ngăn cản thì hắn cũng phải xuống xem.

Đương nhiên, lúc đi xuống, Lâm Hiên cũng đã chuẩn bị, cầm đèn pin rọi vào miệng động quan sát cẩn thận trước.

Quả nhiên bên cạnh miệng động có dựng một cái thang, trông rất chắc chắn, thế là Lâm Hiên liền men theo thang đi xuống.

Vì có đèn pin trong tay nên tình hình bên dưới có thể thấy rõ mồn một.

Vũ Nhị Gia đối với chiếc đèn pin trong tay Lâm Hiên cảm thấy vô cùng tò mò, vì vừa rồi ở miệng động nhìn thấy vệt sáng đó mà không hiểu.

Khi thấy đèn pin xuất hiện trong tay Lâm Hiên, ông ta mới biết ánh sáng đó từ đâu ra, hóa ra là từ tay tiên sinh!

Chẳng trách ông ta nói không cho tiên sinh xuống mà tiên sinh cứ nhất quyết đòi xuống, hóa ra tiên sinh đã có chuẩn bị, Vũ Nhị Gia lúc này thật sự ngây người tại chỗ!

Nhìn chiếc đèn pin Lâm Hiên cầm, ông ta cảm thấy thật mới lạ, cũng thấy dưới sự trợ giúp của chiếc đèn pin này, Lâm Hiên đã thuận lợi tìm được cái thang.

Lúc này Lâm Hiên đang vững vàng bước xuống, đã đến đáy động.

Vũ Nhị Gia thấy Lâm Hiên đã xuống đến đáy động, vội vàng chạy tới nói: "Tiên sinh, không phải đã bảo ông đừng xuống sao?

Nhìn ông lại đi một chuyến vì ta, trong lòng ta thật sự có chút không nỡ!

Ta cả ngày ở đây nói là giúp đỡ, thế mà lại chẳng giúp được gì còn gây thêm phiền phức!

Ta thật sự cảm thấy mình chẳng có ích gì cả!" Lúc này, Vũ Nhị Gia thật sự cảm thấy vô cùng xấu hổ, cảm thấy mình ở bên cạnh Lâm Hiên không giúp được gì cho tiên sinh, ngược lại còn gây thêm bao nhiêu rắc rối.

Giống như bây giờ, hai người đang đứng yên lành, tiên sinh không sao cả, còn mình thì ma xui quỷ khiến thế nào lại rơi xuống cái động này.

Về tình hình dưới đáy động ra sao, ông ta lại không nói rõ được với tiên sinh, Vũ Nhị Gia thật sự cảm thấy mình vô cùng vô dụng.

Hôm nay thấy Lâm Hiên xuống đây, một trái tim vừa căng thẳng vừa kích động, thật sự lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì khác.

Lâm Hiên cầm đèn pin nên nhìn rõ biểu cảm của Vũ Nhị Gia, phát hiện lúc này trông Vũ Nhị Gia có vẻ khá thảm.

Cả người đều lấm lem bùn đất!

Xem ra đúng là rơi thẳng xuống đáy động, may mà cái động này không quá sâu.

Nếu không, Vũ Nhị Gia lúc này không thể nào lành lặn xuất hiện trước mặt hắn được.

Hắn đã nghe hết những lời Vũ Nhị Gia nói, cũng biết những lời đó là lời thật lòng của ông ta.

"Ông nói gì vậy?

Sao lại gọi là gây phiền phức cho ta?

Hai chúng ta vốn cùng một chiến tuyến mà, ông xem ta bây giờ không phải cũng rất an toàn sao?" Lâm Hiên vừa nói chuyện với Vũ Nhị Gia, vừa thuận tay rọi đèn pin vào sâu trong động.

Chương 547

Khi Lâm Hiên chưa nhìn thấy, hắn nghĩ bên trong chắc không có gì.

Nhưng khi rọi đèn pin vào trong, Lâm Hiên bất giác cảm thấy sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Lúc này, Vũ Nhị Gia cũng cảm nhận được sự thay đổi trên mặt tiên sinh, vì nhìn thấy chiếc đèn pin trong tay Lâm Hiên, ông ta cảm thấy thật kỳ diệu, có thể nhìn rõ mọi tình hình bên trong.

Ông ta cũng nhìn theo ánh sáng của tiên sinh vào trong động, khi nhìn thấy tình hình bên trong, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, thật quá kinh khủng.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở đây?

Tại sao lại thành ra thế này?" Lâm Hiên đối với câu hỏi của Vũ Nhị Gia cảm thấy có chút không biết trả lời sao, về chuyện đã xảy ra bên trong, làm sao hắn biết được?

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn đến đây!

Phải biết rằng đây là quê hương của Vũ Nhị Gia, một người sinh ra và lớn lên ở đây, sao lại không biết gì về tình hình nơi này chứ!

Lâm Hiên cũng hiểu lúc này Vũ Nhị Gia có lẽ đang hơi hoảng loạn, vì cảnh tượng hiện trường thật sự quá chấn động!

Đừng nói là Vũ Nhị Gia, ngay cả Lâm Hiên cũng cảm thấy tóc gáy dựng đứng.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy tình huống như thế này!

Phản ứng đầu tiên của Lâm Hiên là nơi này không nên ở lâu, nếu ở lại quá lâu có thể sẽ rước họa sát thân.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Chúng ta đừng ở đây quá lâu, mau lên đi, ta cảm thấy nơi này không tầm thường, những câu hỏi ông vừa nêu ta thật sự không thể trả lời được.

Nhưng ta tin rằng không lâu nữa, ta nhất định có thể điều tra rõ ràng mọi chuyện ở đây!" Vũ Nhị Gia nghe Lâm Hiên nói vậy, cảm thấy rất có lý, lúc này mới nhận ra mình vừa hỏi một câu vô cùng ngu ngốc.

Vì ông ta và Lâm Hiên đều lần đầu đến đây, Lâm Hiên làm sao biết được đã xảy ra chuyện gì chứ!

Lâm Hiên vừa nói nơi này không nên ở lâu, ông ta cũng cảm thấy thật sự không thể ở lại quá lâu, thời gian càng dài, nghĩa là vấn đề càng nhiều.

An toàn của bản thân cũng không được đảm bảo, lúc này Vũ Nhị Gia tuyệt đối nghe theo ý kiến của Lâm Hiên.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta thấy ngài nói rất có lý, chúng ta không nên ở đây quá lâu, mau lên đi!

Nơi này thật sự không nên ở lâu!" Lâm Hiên nghe Vũ Nhị Gia cũng đồng ý, hai người liền dùng tốc độ nhanh nhất rút lui khỏi nơi đó.

Không phải Lâm Hiên tham sống sợ chết, mà hắn cảm thấy mọi chuyện không nên vội vàng, phải từ từ làm từng chút một, rồi sẽ có ngày mây tan thấy ánh mặt trời.

Mặc dù trước đó Lâm Hiên cảm thấy có thể tìm được tung tích của Lý Anh Đức ở đây, nhưng lại thật sự không phát hiện Lý Anh Đức rốt cuộc ở đâu.

Nếu dự cảm không sai, lúc này Lý Anh Đức có lẽ đã gặp phải chuyện bất trắc, vì cậu ta rời khỏi đây đã được một thời gian.

Nhưng vẫn không có tin tức gì của Lý Anh Đức, hắn cảm thấy Lý Anh Đức có lẽ lành ít dữ nhiều, lúc này lại vô tình phát hiện một sơn động như vậy.

Tình hình trong cả sơn động khiến người ta cảm thấy rợn người.

Hắn cảm thấy thị trấn này vô cùng không đơn giản, vừa rồi đám người truy sát kia cũng đã nhắc đến một vị Vương gia.

Lâm Hiên cảm thấy dường như mình đã vô tình bước vào một cái bẫy, cái bẫy này dường như đã được chuẩn bị sẵn cho hắn.

Lâm Hiên tự nhận mình không đắc tội với bất kỳ ai, nhưng tại sao lại cứ bám lấy hắn không tha?

Nghe tên thủ lĩnh truy sát nói Vương gia đã theo dõi hắn từ lâu.

Điều đó cho thấy vị Vương gia đó thật sự đang theo dõi hắn không buông!

Lúc này Lâm Hiên vô cùng muốn làm rõ thân phận của vị Vương gia này rốt cuộc là ai!

Tại sao lại cứ canh cánh trong lòng về hắn như vậy, hắn cảm thấy phải biết được mục đích của vị Vương gia này là gì!

Lúc này phải liên lạc với Hoàng đế, không biết Hoàng đế có thể thấy được những tấu chương đó không.

Dù sao những tấu chương đó gửi đi cũng đã được một thời gian, Lâm Hiên lúc này lại cảm thấy bên cạnh thiếu người.

Lâm Hiên muốn quay về đại doanh, nhưng cảm thấy mọi hành động của mình đều bị kẻ trong bóng tối theo dõi.

Thậm chí cảm giác như đi trên băng mỏng, vô cùng gian nan!

Lúc này Lâm Hiên thật sự không biết phải làm sao.

Hắn cùng Vũ Nhị Gia trở về phủ của Vũ Nhị Gia, nằm trên giường trằn trọc không ngủ được.

Chương 548

Khi Lâm Hiên đang không ngủ được, bên cạnh hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một bóng người, Lâm Hiên lập tức ngồi dậy, nói với bóng người đó: "Ngươi là ai, sao lại đến đây vào đêm khuya?" Lâm Hiên vừa nói chuyện với người đó, đồng thời tay đặt lên áo, vì cây nỏ thần kỳ của hắn đang ở trên người.

Chỉ cần bóng người này có ý định bất lợi với hắn, hắn có thể bất cứ lúc nào lấy nỏ ra lấy mạng kẻ đó.

Bóng người đó nghe Lâm Hiên hỏi vậy, vội vàng đáp: "Lâm tướng quân, ngài vạn lần đừng động thủ!

Ta không phải kẻ địch, ta là bạn, Hoàng đế phái ta đến đây bảo vệ ngài!" Người này không ai khác chính là đại nội cao thủ Lưu Bưu!

Phải biết rằng hắn có bản lĩnh ngày đi ngàn dặm, khi nhận được mệnh lệnh của Hoàng đế đến đây âm thầm giúp đỡ Lâm Hiên, hắn đã ngày đêm bôn ba.

Nhiệm vụ lần này là hỗ trợ Lâm Hiên giải quyết mọi việc ở đây, đương nhiên cũng là do Hoàng đế đích thân giao phó.

Lúc này Lưu Bưu đang cảm thấy cơ thể có chút mệt mỏi, tuy bản lĩnh của hắn rất cao cường, nhưng liên tục chạy đi như vậy khiến cơ thể hắn có chút không chịu nổi.

Nhưng không còn cách nào khác, đây là công việc, dù rất mệt mỏi cũng phải cố gắng chống đỡ.

Hắn cũng nhận ra lúc này bên cạnh Lâm Hiên đang thiếu một trợ thủ đắc lực, lúc này hắn mới công khai thân phận, muốn cho Lâm Hiên một viên thuốc an thần!

Lưu Bưu biết Lâm Hiên cũng không phải người bình thường, khi ở kinh thành hắn nghe nhiều nhất là Lâm Hiên là một người túc trí đa mưu.

Không biết với tư cách là một tướng quân, làm thế nào để lập uy trong quân đội, hắn mơ hồ cảm thấy thân thủ của Lâm Hiên nhất định cũng không tầm thường.

Hắn đã thấy quá nhiều tướng quân, bề ngoài có vẻ rất dễ nói chuyện, nhưng thực tế lại có thể tàn nhẫn độc ác.

Vì có quá nhiều bài học xương máu ở đó, nên khi Lưu Bưu đối mặt với Lâm Hiên, trong lòng hắn có chút lo lắng.

Cũng không biết Lâm Hiên này có thể chấp nhận hắn không, nếu không chấp nhận thì phải làm sao?

Lúc này trong lòng hắn thật sự như đánh trống, thấp thỏm không yên.

Bây giờ đang là đêm khuya, Lâm Hiên cũng đang trong trạng thái mơ màng, nếu không phải vì nhận ra có điều không ổn, hắn đã không ngồi dậy.

Một đêm trằn trọc khiến Lâm Hiên thật sự khó ngủ, khó khăn lắm mới ngủ được lại xuất hiện một bóng đen, trong lòng Lâm Hiên vô cùng khó chịu.

Nhưng khi nghe tên người đó là Lưu Bưu, hắn lập tức tỉnh táo, đối với Lưu Bưu này hắn ít nhiều cũng có chút ấn tượng.

Chỉ nhớ Lưu Bưu này có một bản lĩnh phi thường, đó là ngày đi ngàn dặm.

Vì có bản lĩnh như vậy nên Lý Khác thường hay nhắc đến trước mặt hắn, nhưng thật sự là thần long thấy đầu không thấy đuôi, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lưu Bưu.

Lâm Hiên vô cùng tò mò tại sao Lưu Bưu này lại xuất hiện trong phòng mình?

Xem ra đối phương rất hiểu rõ hành tung của hắn, hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu!

Lưu Bưu xuất hiện ở đây đại diện cho việc Hoàng đế lúc này cũng đang chú ý đến mọi hành động của hắn, vì Lưu Bưu này là người của Hoàng đế.

Nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi của Lưu Bưu, cảm giác như vừa mới đi đường đến, nếu Lâm Hiên đoán không sai, Lưu Bưu này hẳn là từ kinh đô đến.

Lâm Hiên vô cùng khó chịu, tại sao Lưu Bưu này lại theo bên cạnh hắn?

Điều này khiến hắn có cảm giác bị giám thị, chẳng lẽ Lý Khác không yên tâm về hắn, để Lưu Bưu giám thị sao?

Lâm Hiên cảm thấy đáp án này nhất định là khẳng định, Lý Khác để hắn ở đây không yên tâm, đặc biệt để đại nội thị vệ này giám thị mọi hành động của hắn.

Nếu trước đó Lưu Bưu không công khai thân phận, Lâm Hiên cảm thấy có thêm một trợ thủ như vậy cũng được, nhưng khi nghe Lưu Bưu công khai thân phận, trong lòng Lâm Hiên lại không nghĩ vậy.

Lâm Hiên nói với Lưu Bưu: "Nhìn dáng vẻ của ngươi, cảm giác một đường đi rất mệt mỏi nhỉ, nếu ta đoán không sai, ngươi không phải vừa từ kinh đô đến sao?" Lâm Hiên vừa mở miệng, lời nói khiến Lưu Bưu cảm thấy không khí lập tức lạnh đi, khiến Lưu Bưu ở đó không khỏi rùng mình.

"Tướng quân đoán đúng rồi, ta quả thực vừa từ kinh đô đến!" Lưu Bưu cảm thấy toàn thân lạnh toát, tóc gáy dựng đứng, không ngờ Lâm

Hiên lại đáng sợ như vậy.

Phải biết rằng ngày thường khi theo dõi, hắn thấy Lâm Hiên tương tác với Lý Anh Đức, cảm thấy Lâm Hiên là một tướng quân dễ gần!

Tại sao khi đến gần, lại phát hiện Lâm Hiên hoàn toàn không phải như vậy?

Sớm biết như vậy, không nên công khai thân phận trước mặt Lâm Hiên, lúc này Lưu Bưu thật sự vô cùng hối hận.

Lưu Bưu hiện tại cảm thấy vạn phần hối hận, nhưng nếu Lý Khác biết Lưu Bưu ở đây công khai thân phận với Lâm Hiên.

Vậy thì Lý Khác nhất định sẽ có xung động muốn băm vằm hắn thành vạn mảnh!

Lưu Bưu này thật sự có một cái đầu ngu ngốc!

Đã quên mất Lý Khác bảo hắn âm thầm giám thị Lâm Hiên chứ không phải ở đó công khai thân phận.

Chương 549

Lưu Bưu trong lòng cho rằng cách làm này rất đúng đắn, vì Lâm Hiên lúc này đang thiếu trợ thủ mà?

Sự xuất hiện của hắn không phải có thể giúp đỡ Lâm Hiên sao.

Lưu Bưu cảm thấy xuất phát điểm của mình không sai, dù sao, mục đích của hắn không phải là giúp đỡ Lâm Hiên sao.

Lý Khác để hắn ở bên cạnh Lâm Hiên, không phải cũng vì để hắn giúp đỡ Lâm Hiên sao?

Nếu mục đích đều giống nhau, vậy trốn trong bóng tối làm gì, cứ đường đường chính chính xuất hiện trước mặt Lâm Hiên không phải rất tốt sao?

Có lẽ bao nhiêu năm nay một mình đi bên ngoài, quen với việc đơn độc, nên khi đưa ra quyết định, cũng đều tự mình quyết định.

Lúc này Lưu Bưu hoàn toàn không còn vẻ khúm núm trước mặt Lý Khác, có chút tự cao tự đại.

Nhưng kỳ lạ là khi gặp Lâm Hiên, hắn cảm thấy khoảng cách giữa mình và Lâm Hiên quả thực là trời và đất, biết phải thu liễm.

Khí chất mà Lâm Hiên và Lý Khác tỏa ra không giống nhau, khí chất của Lý Khác là đế vương chi khí, khiến người ta cảm thấy có một cảm giác áp bức.

Khí chất của Lâm Hiên mang theo sự lạnh lùng quyết đoán sát phạt, khiến hắn cảm thấy thật sự có chút không chịu nổi, giống như bị không khí lạnh làm đông cứng lại.

Rõ ràng biết Lâm Hiên không có võ công, nhưng đối với hắn lại có tác dụng chấn nhiếp, ngay cả động cũng không dám động.

Lâm Hiên một câu đã đoán ra hắn từ kinh đô đến, xem ra đối với lai lịch của hắn rất rõ ràng.

Lúc này Lưu Bưu sau khi trả lời xong, đứng đó chờ đợi Lâm Hiên phân phó, không biết Lâm Hiên sẽ sắp xếp hắn như thế nào.

Lâm Hiên nghe Lưu Bưu quả thực từ kinh đô đến, chứng minh những phỏng đoán đó của hắn đều đúng.

Lâm Hiên nói với Lưu Bưu: "Về tên của ngươi, ta đã nghe Hoàng đế nhắc đến, có bản lĩnh ngày đi ngàn dặm, xem ra ở đây thật sự có thể giúp đỡ ta.

Hoàng đế có thể sắp xếp ngươi bên cạnh ta, tự có lý lẽ của lão nhân gia, vậy ngươi tạm thời ở lại đây đi!

Không biết có thể nghe theo phân phó của ta không, phải biết rằng bây giờ ta là chủ tử của ngươi a!" Thực ra Lâm Hiên lúc này thật sự không muốn dùng Lưu Bưu này, dù sao cũng là người bên cạnh Hoàng đế.

Ở bên cạnh hắn có nhiều bất tiện, nhưng Lý Khác đã sắp xếp hắn bên cạnh rồi, cũng không thể từ chối!

Mặc dù trong lòng Lâm Hiên vô cùng không vui, nhưng với tư cách là một thần tử lại không có cách nào, cũng biết từ xưa đến nay nghi người không dùng, dùng người không nghi.

Lý Khác có thể nghi ngờ hắn, cũng là chuyện bình thường, dù sao trời cao hoàng đế xa, Lý Khác có quá nhiều điều không yên tâm về hắn.

Trước đây Lâm Hiên chỉ có quan hệ khá tốt với Lý Nhị, còn với Lý Khác này dường như không đặc biệt thân thiết.

Sự đề phòng của Lý Khác cũng là chuyện hợp lý.

Lâm Hiên cảm thấy dù sao cũng là người vào sinh ra tử, lòng dạ nên rộng mở một chút, tầm nhìn nên xa hơn một chút.

Dù sao thân chính không sợ bóng tà, không có ý định mưu phản thì mặc kệ Lý Khác nghĩ sao thì nghĩ.

Cũng là nỗi bi ai của người ở địa vị cao, lúc nào cũng lo lắng người khác sẽ đặc biệt hứng thú với ngôi vị hoàng đế đó.

Theo Lâm Hiên thấy, ngôi vị hoàng đế đó dường như thật sự không tốt đẹp như vậy, hắn thích nhất là cuộc sống nhàn vân dã hạc.

Nhưng dường như nguyện vọng tốt đẹp hiện tại đã bị phá vỡ, vì hắn đã đụng chạm đến một vị Vương gia vô cùng có quyền thế ở kinh đô.

Chỉ không biết thân phận bối cảnh của vị Vương gia này rốt cuộc thế nào, Lâm Hiên đối với những điều này cũng không biết gì.

Hơn nữa tối nay hắn và Vũ Nhị Gia ở trà lâu lại phát hiện ra một nơi như vậy, đặc biệt là cái sơn động khiến người ta rợn tóc gáy.

Còn Lý Anh Đức hiện tại vẫn không biết ở đâu.

Lý Anh Đức trước đây cũng đã nói với hắn, đã đặt tiểu nhị của quán ở chỗ một người tên là Vương lang trung.

Nhưng đến hiện tại, cũng không biết tiểu nhị của quán rốt cuộc ra sao rồi.

Lâm Hiên cảm thấy mọi chuyện đè nặng lên người, giống như núi đè lên thân, khiến hắn không thở nổi.

Lúc này cũng là lúc cần người nhất, Lưu Bưu đã chọn xuất hiện vào lúc này, cũng có thể giúp đỡ hắn.

Dù sao Lưu Bưu cũng là người của bên cạnh hắn!

Hôm qua cũng nghe những người tìm hắn nói phủ của Vũ Nhị Gia

có người của họ.

Điều đó cho thấy phủ của Vũ Nhị Gia hiện tại cũng vô cùng không an toàn.

Chương 550

Lâm Hiên thật sự cảm thấy bốn bề là địch!

Lâm Hiên bây giờ hy vọng Lưu Bưu này có thể hiểu lời hắn nói, ở đây có thể tuân theo hắn là chủ, có thể nghe lệnh của hắn.

Lưu Bưu ở đó nghe hiểu ý của Lâm Hiên?

Thực ra hắn thật sự không cố ý giám thị Lâm Hiên, cảm thấy trong đó có hiểu lầm.

Thế là Lưu Bưu nói với Lâm Hiên: "Lâm tướng quân, nô tài mạo muội trả lời ngài một câu, không phải Hoàng đế bảo ta ở bên cạnh ngài, vì ta có một nhiệm vụ là qua lại giữa kinh đô và biên cảnh, báo cáo tình hình ở đây cho Hoàng đế lão nhân gia.

Lần này ta cũng không phải báo cáo định kỳ, chỉ vì tấu chương của ngài mấy ngày trước đã đến kinh đô, nên Hoàng đế mới hỏi thêm về tình hình hiện tại của ngài.

Ta tình cờ trong lúc tuần tra bí mật đã phát hiện tung tích của ngài, ta thuận tiện báo cáo cho Hoàng đế lão nhân gia, nên ngài mới bảo ta ở bên cạnh ngài âm thầm hỗ trợ!" Lưu Bưu cảm thấy lúc này thật sự cần phải giải thích rõ tình hình này với Lâm Hiên, nếu không Lâm Hiên thật sự sẽ hiểu lầm Hoàng thượng.

Lúc đó thật sự có miệng cũng không nói rõ được.

Lưu Bưu vừa nói những lời này, vừa không ngừng dùng tay áo lau mồ hôi trên trán.

Hắn cảm thấy Lâm Hiên này thật sự quá khó đối phó, nếu sớm biết như vậy, thì hắn cũng không đứng ra.

Cũng sẽ không tự cho là thông minh mà công khai thân phận, bây

giờ thì hay rồi, để người ta nghi ngờ.

Vừa rồi Lâm Hiên nói từ nay về sau hắn là chủ tử, điều này vạn vạn không thể, vì hắn là người phải nghe lệnh của Hoàng thượng.

Lúc này nếu chọn nghe lời Lâm Hiên, không phải là đổi chủ sao?

Đặt hắn vào tình thế khó xử!

Nhưng lúc này Hoàng đế không ở bên cạnh, hắn lại tự ý quyết định trước mặt Lâm Hiên, khiến hắn thật sự tiến thoái lưỡng nan, không biết phải làm sao.

Xem ra đạo hạnh của hắn còn nông cạn, thật sự quá không giữ được bình tĩnh, quả là nghé con mới sinh không sợ hổ, tưởng Lâm Hiên dễ bắt nạt sao!

Lâm Hiên ở đó nhìn thấy Lưu Bưu không ngừng lau mồ hôi, cũng không hiểu, sao Lưu Bưu lại nhiều mồ hôi như vậy, vì hắn cảm thấy bên trong có chút lạnh.

Lưu Bưu ở đó mồ hôi đầm đìa, thật sự không hiểu chuyện gì, vừa rồi nghe lời Lưu Bưu nói, mới biết hóa ra Lưu Bưu ở đây giám thị hành động của một số người!

Mục tiêu thật sự của hắn không phải là mình, thực ra Lâm Hiên suy nghĩ kỹ lại, dường như cũng có lý, phải biết rằng trước đây hắn đã nghe Lý Khác nhắc đến tên Lưu Bưu.

Như vậy xem ra Lưu Bưu thật sự không nói dối, người ta sớm đã làm công việc này, xem ra những phỏng đoán trước đó của hắn đều không thành lập.

Nhưng Lâm Hiên cảm thấy dù sao cũng có một phỏng đoán đúng, đó là Lý Khác để Lưu Bưu ở bên cạnh hắn, tuyệt đối có dụng ý riêng!

Về suy nghĩ thật sự trong lòng Lý Khác, Lâm Hiên đương nhiên rõ

hơn ai hết, vì trong lịch sử, những người công cao át chủ, không ít người đã chết!

Cũng là đang gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh cho hắn bất cứ lúc nào, làm người phải khiêm tốn, không nên quá phô trương đến mức quên cả Hoàng đế, nếu như vậy thì ngày mất đầu cũng không xa.

Nếu đã quyết định dùng Lưu Bưu, người một nhà không nói hai lời, Lâm Hiên cảm thấy lúc này cũng nên đối xử tốt với Lưu Bưu, dù phục vụ cho ai, ít nhất hiện tại Lưu Bưu cũng là thuộc hạ của hắn.

Lâm Hiên nói với Lưu Bưu: "Những lời ngươi vừa nói ta đều nghe hiểu rồi, sớm biết có sự tồn tại của ngươi, xem ra những điều đó đều là sự thật.

Bệ hạ của chúng ta đã giao cho ngươi trọng trách, chứng tỏ ngươi là một người rất có năng lực, vậy tiếp tục ở bên cạnh ta đi, nhưng ta nói trước.

Nếu đã chọn ở lại đây, ít nhất hiện tại phải hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của ta, nếu không tuân theo mệnh lệnh của ta mà tự ý hành động, đừng trách ta lúc đó không khách khí!" Lâm Hiên khi nói đoạn cuối, cho người ta cảm giác như mây bay gió thoảng, nhưng nghe vào tai Lưu Bưu lại không phải như vậy.

Hắn luôn cảm thấy mấy chữ cuối cùng dường như mang theo đầy sát khí, khiến mồ hôi trên người hắn trong nháy mắt đều biến mất.

Có lẽ đây là điểm khác biệt giữa một tướng quân chinh chiến sa trường và những người khác.

Lưu Bưu bây giờ thật sự cảm thấy ruột gan đều hối hận xanh cả rồi, tại sao lại tự cho là thông minh mà đứng ra vào lúc này?

Bây giờ thì hay rồi, tiến thoái lưỡng nan!

Hai bên đều không dễ chọc, tại sao mình lại ra mặt chứ?

Lúc này Lưu Bưu cảm thấy mình là một đại nội cao thủ ngu ngốc nhất, lại chọn đứng ra!

Lần này thật sự cảm thấy thiệt thòi rồi, nếu để Hoàng đế biết chuyện này thì phải làm sao?

Lúc này hối hận cũng không kịp, dù sao trên đời không có thuốc hối hận bán.

Lưu Bưu ở đó nghe từng câu từng chữ Lâm Hiên nói, đều nghiêm túc ghi nhớ, nhưng hắn cảm thấy dù nghe lệnh ai, ít nhất hiện tại Lâm Hiên căn bản không có ý định phản lại Hoàng đế.

Vậy không phải Lâm Hiên hiện tại cũng đang phục vụ cho Hoàng thượng sao, chủ tử chung không phải là Hoàng đế sao?

Chương 551

Lâm Hiên này cũng không có ý định mưu phản, Lưu Bưu cảm thấy nếu nghĩ như vậy, trong lòng sẽ thoải mái hơn, thế là nói với Lâm Hiên: "Tướng quân, chúng ta không phải đều phục vụ cho Hoàng thượng sao?

Hoàng thượng không phải là chủ tử của chúng ta sao?

Ta bây giờ nghe lời ngài, không phải là nghe lời Hoàng thượng sao?" Lâm Hiên nghe Lưu Bưu nói câu này, cảm thấy lá gan của Lưu Bưu lúc này thật sự lớn, lại dám ở đây đưa ra ba câu hỏi liên tiếp với hắn, quả là một hạ nhân không nghe lời!

Hạ nhân như vậy cần phải dạy dỗ, nếu ở đại doanh xảy ra chuyện như vậy, Lâm Hiên tuyệt đối không cho phép!

Nhưng biết làm sao được, Lưu Bưu này là lính của Hoàng đế, không thể tùy tiện xử lý!

Nhưng Lâm Hiên lại vô cùng đồng tình với lời Lưu Bưu nói, chủ tử chung không phải là Hoàng đế sao?

Mỗi một việc hắn làm ở đây, tuy không được Hoàng đế chỉ thị, nhưng những việc hắn làm không phải vì giang sơn xã tắc Đại Đường sao, câu nói đó quả thực rất chính xác.

Chẳng trách người ta thường nói, dựa vào cây lớn dễ hóng mát, Lưu Bưu có Lý Khác làm chỗ dựa, nên nói chuyện mới đầy tự tin.

Lâm Hiên có ý muốn xử lý Lưu Bưu này, nhưng đánh chó phải ngó mặt chủ, chỉ có thể nuốt cơn giận này vào bụng, lần đầu tiên gặp hạ nhân dám đối thoại với hắn như vậy.

Lâm Hiên nói với Lưu Bưu: "Lời ngươi vừa nói rất đúng, chúng ta

đều phục vụ cho chủ tử của ta là Hoàng thượng, mỗi một việc ta làm ở đây cũng đều vì giang sơn xã tắc Đại Đường.

Ta đã nắm rõ tình hình ở đây, về hành tung của ta ngươi cũng rất rõ rồi nhỉ!

Nếu đã như vậy, vậy chúng ta nói thẳng đi!

Giới thiệu cho ta tình hình ở đây đi!" Lúc này Lâm Hiên cảm thấy khí thế của Vũ Nhị Gia có chút kiêu ngạo, cậy mình là người bên cạnh Hoàng đế mà không coi hắn ra gì, Lâm Hiên hiện tại thiếu người, đành tạm thời nuốt cơn giận xuống.

Đợi tìm được Lý Anh Đức rồi nhất định phải trút giận một phen, thật sự nhìn Lưu Bưu này vô cùng không thuận mắt, một là tự cho là đúng, hai là khí thế kiêu ngạo.

Hơn nữa Lâm Hiên lúc này vô cùng muốn biết tình hình ở đây thế nào, trước đó Lưu Bưu không phải cũng nói nhiệm vụ của hắn là qua lại giữa biên cảnh và kinh đô sao.

Không phải luôn ám chỉ mình là trợ thủ đắc lực bên cạnh Hoàng đế sao?

Nếu để Lâm Hiên hỏi tình hình biên cảnh, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Nhưng biết chuyện xảy ra tối nay, thật sự giống như không tìm ra manh mối, đối với thân phận của vị Vương gia đó đặc biệt tò mò.

Nghĩ rằng Lưu Bưu này ở đây lâu như vậy, hẳn là biết chuyện về Vương gia, thế là Lâm Hiên nói với Lưu Bưu: "Ta nghĩ nếu để ngươi giới thiệu từng chút một, có lẽ không biết nên bắt đầu từ đâu, vậy ta gợi ý trước!

Ngươi có biết trên Cư An Trấn có một vị Vương gia không?" Vì câu hỏi Lâm Hiên bây giờ thuộc về chuyện khá cơ mật, không biết

Lưu Bưu có thể nói về thân phận của vị Vương gia này không.

Lưu Bưu không ngờ Lâm Hiên lại nhanh chóng điều tra ra chuyện về Vương gia, phải biết rằng hành tung của vị Vương gia này luôn rất bí ẩn.

Đến hiện tại hắn vẫn chưa tìm được vị trí cụ thể của Vương gia, không biết Lâm Hiên làm sao biết được về vị Vương gia này, cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hơn nữa Lưu Bưu hiện tại có chút lo lắng, cảm thấy đây đều là bí mật của hoàng gia, một đại nội cao thủ như hắn lúc này nói với Lâm Hiên chuyện này có thích hợp không?

Lâm Hiên có thể ở vị trí cao, chuyện như vậy không có vấn đề gì, nhưng hắn dù sao cũng chỉ là một hạ nhân!

Thế là Lưu Bưu nói với Lâm Hiên: "Tướng quân, ta không biết Vương gia ngài nói là vị Vương gia nào?

Có thể nói rõ hơn một chút được không?" Lâm Hiên vừa nghe Lưu Bưu nói vậy, lập tức hiểu ra.

Lưu Bưu này nói muốn phục vụ cho hắn, nhưng lúc này lại ở đây vòng vo với hắn, hỏi là vị Vương gia nào.

Vừa rồi hắn ở đây cũng chỉ là nghe có một vị Vương gia, muốn hỏi Lưu Bưu có biết sự tồn tại của vị Vương gia này không!

Phải biết rằng thân phận Vương gia ở kinh đô nói chung đều công khai, ít có bí mật.

Nếu có một vị Vương gia như vậy ở đây, cũng cho thấy đây là bí mật trong cung.

Lưu Bưu này nhận lệnh Hoàng đế ở biên cảnh, nhất định biết chuyện ở đây!

Lại ở đây hỏi những lời như vậy, quả là không coi mệnh lệnh của hắn ra gì!

Tuy Lâm Hiên biết Lưu Bưu này là một sự tồn tại rất ghê gớm, nhưng đối với biểu hiện hiện tại của Lưu Bưu vô cùng không hài lòng.

Xem ra có một số người không cho một bài học, sẽ không biết trời cao đất dày!

Thế là một tay của Lâm Hiên bất giác đặt lên áo, nắm lấy cây nỏ đeo ở eo.

Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất lấy ra một viên đạn từ trong áo, đặt lên nỏ, tiếp đó nhắm vào chân Lưu Bưu.

Vì lúc này Lưu Bưu đang cúi người, không chú ý đến động tác của Lâm Hiên, vừa rồi không phải Lâm Hiên đang nói chuyện với hắn sao?

Chương 552

Cũng không ngờ Lâm Hiên lại dám ra tay với hắn, hắn nghĩ dù sao mình cũng là người của Hoàng đế.

Lâm Hiên này có gan trời cũng không dám ra tay với hắn, nên đối với Lâm Hiên hoàn toàn không có chút phòng bị nào.

Chỉ nghe thấy Lâm Hiên ở đó nói với Lưu Bưu: "Lưu Bưu, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt tướng quân!" Lưu Bưu không hiểu, không phải Lâm Hiên đang nói chuyện với hắn sao?

Tại sao lại bảo hắn nhìn vào mắt mình?

Nhưng Lưu Bưu nghĩ nếu tiên sinh bảo nhìn vào mắt, vậy thì nhìn vào mắt thôi, thế là hắn liền ngẩng đầu lên.

Nhưng khi ngẩng đầu lên, hắn lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh, vì lúc này Lâm Hiên đang cầm nỏ nhắm vào chân hắn!

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ thấy Lâm Hiên ở đó trực tiếp bắn viên đạn ra!

Đợi Lưu Bưu phản ứng lại thì "phịch" một tiếng đã quỳ trên đất.

Trước đó Lưu Bưu không biết trong tay Lâm Hiên lại có một thần khí như vậy, cũng không ngờ một cây nỏ bình thường như vậy, lại có thể có uy lực lớn đến thế.

Hắn nghĩ trong một ngày hắn rời đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thần khí này của Lâm Hiên rốt cuộc từ đâu ra, uy lực của nó lại lớn như vậy.

Cây nỏ này ở đầu gối của Lưu Bưu đã bắn ra một lỗ thủng, máu tươi chảy không ngừng, Lưu Bưu đang kinh ngạc, căn bản không kịp

xem xét vết thương.

Hắn thật sự không ngờ Lâm Hiên lại dám đối xử với hắn như vậy!

Phải biết rằng hắn là người bên cạnh Hoàng đế!

Phải biết rằng mục đích của hắn ở đây là để giúp đỡ Lâm Hiên, nhưng tại sao Lâm Hiên lại đối xử với hắn như vậy?

Lưu Bưu nói với Lâm Hiên: "Tướng quân!

Tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Ta nghĩ ta không có chỗ nào sai cả?

Xin cho ta một lời giải thích!" Lúc này Lưu Bưu khi nói những lời này, giọng điệu vẫn cứng rắn như vậy, dường như thật sự không coi Lâm Hiên ra gì.

Trong lòng tuy cảm thấy khí thế của Lâm Hiên rất áp đảo, nhưng thực tế lại không hề sợ hãi, cho rằng có Hoàng đế chống lưng, Lâm Hiên này sẽ không làm gì hắn.

Nhưng bây giờ lại bị Lâm Hiên đánh ngã trên đất, máu tươi chảy ròng ròng, sao hắn có thể cam tâm?

Lâm Hiên nghe câu hỏi của Lưu Bưu, biết lúc này Lưu Bưu nhất định vô cùng không cam tâm, xem ra bài học vừa rồi đối với hắn là đúng.

Không phải muốn đòi một lời giải thích sao?

Vậy Lâm Hiên cho hắn một lời giải thích, để hắn bị đánh bị thương cũng hiểu rõ một chút!

Lâm Hiên nói với Lưu Bưu: "Cẩu nô tài nhà ngươi, sự việc đã đến nước này còn ở đây đòi ta một lời giải thích, ta biết trong lòng ngươi nghĩ gì!

Ngươi cảm thấy mình là người của Hoàng đế nên không coi ta ra gì, nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, dù lúc nào ngươi cũng chỉ là một nô tài.

Tuy chủ tử của ngươi là Hoàng đế, nhưng đừng quên bây giờ ngươi đang ở trên địa bàn của ta, ta muốn lấy mạng ngươi chỉ là chuyện búng tay.

Tuy nhìn ta bây giờ ở đây dường như chỉ có một mình, nhưng để đối phó với ngươi hoàn toàn không thành vấn đề!

Ta vừa hỏi chuyện về Vương gia, ngươi lại ở đó không biết.

Không phải đang qua loa với ta sao?

Miệng thì gọi ta là tướng quân, có thật sự coi ta là tướng quân không?

Không phải cho rằng ngươi nghe lệnh Hoàng thượng ở đây giúp ta, là đang ban ơn cho ta sao?

Ta nói cho ngươi biết, dù lúc nào ngươi cũng là một cẩu nô tài!

Đừng thấy Hoàng đế ở đó trọng dụng ngươi, đối với ta, ta thật sự không coi ngươi ra gì.

Không phải ngươi luôn cho rằng lấy Hoàng đế làm chỗ dựa sao?

Vậy ta lại muốn xem xem chỗ dựa này, sẽ đối xử với ngươi như thế nào!

Rốt cuộc ta, một tướng quân quan trọng, hay một cẩu nô tài như ngươi quan trọng!" Lâm Hiên thật sự bị Lưu Bưu này làm cho tức điên, vì Lưu Bưu này thật sự quá kiêu ngạo, miệng thì gọi hắn là tướng quân, nhưng lại không coi hắn ra gì!

Chương 553

Sao Lâm Hiên có thể nuốt trôi cơn giận này!

Lúc này Lưu Bưu bị một tràng lời nói của Lâm Hiên làm cho không còn chỗ dung thân, cũng nhận ra mình thật sự đã phạm một sai lầm.

Đó là không nên không coi Lâm Hiên ra gì, giống như Lâm Hiên vừa nói, hắn hoàn toàn cậy vào sự sủng ái của Hoàng đế.

Nên mới ở đây không sợ hãi gì, cho rằng ở đây giúp đỡ Lâm Hiên là ân điển lớn lao đối với Lâm Hiên, bây giờ xem ra suy nghĩ đó là sai lầm.

Hắn thật sự không ngờ Lâm Hiên lại dám thật sự ra tay với hắn, trong truyền thuyết Lâm Hiên không phải như vậy, không phải Lâm Hiên trông ngọc thụ lâm phong không có thủ đoạn sao?

Bây giờ xem ra truyền thuyết đều là sai lầm, Lâm Hiên quả thực có thủ đoạn!

Hắn thật sự đã bỏ qua việc trước đây Lâm Hiên đã dẫn dắt ngàn quân vạn mã đánh bại quân địch!

Lưu Bưu bỏ qua không chỉ những điều đó, trong tay Lâm Hiên không phải còn có một vũ khí chí mạng sao?

Vũ khí đó có thể khiến kẻ địch nghe tin đã mất mật.

Chỉ vì Lâm Hiên cảm thấy sức sát thương thật sự quá lớn, nên không cầm nó trong tay.

Nếu Lâm Hiên cầm vũ khí đó trong tay, vậy thì lúc này Lưu Bưu đã sớm đi gặp Diêm Vương, còn có thể ở đây nói chuyện với hắn sao?

Lưu Bưu lúc này mới cảm thấy có chút sợ hãi, vì lúc này lỗ thủng trên đầu gối máu chảy không ngừng, khiến hắn cảm thấy cơ thể đang dần suy yếu.

Lưu Bưu cũng nhận ra mình đã nói sai, làm sai, nhưng không biết nếu lúc này nhún nhường nhận thua, thì Lâm Hiên có tha thứ cho hắn không?

Thế là hắn quỳ trên đất nói với Lâm Hiên: "Tướng quân, nô tài không biết câu nào đã đắc tội với ngài, nhưng ta bây giờ biết ta mạo muội xuất hiện trước mặt ngài, quả thực khiến ngài cảm thấy không biết phải làm sao!" Lưu Bưu này thật sự ngày thường kiêu ngạo quen rồi, dù lúc này cũng không chịu nhún nhường!

Hắn cảm thấy bây giờ muốn tìm một người ngày đi ngàn dặm thật sự quá khó.

Nếu Hoàng đế mất đi hắn, vậy thì ai có thể có bản lĩnh như vậy để đưa tin cho Lý Khác?

Lưu Bưu thậm chí trong lòng nghĩ, nếu hôm nay Lâm Hiên để lại cho hắn một hơi thở trước mặt Lý Khác, hắn nhất định sẽ ở trước mặt Lý Khác tố cáo Lâm Hiên một trận, để Lâm Hiên ở đây khó mà sống sót!

Không thể không nói Lưu Bưu này thật sự đang tự tìm khổ ăn, Lâm Hiên vốn không muốn lấy mạng hắn, nhưng khi Lâm Hiên nghe những lời hắn nói, cảm thấy Lưu Bưu này không phục!

Nếu như vậy, Lâm Hiên giữ lại hắn còn có ích gì?

Xem ra người này thật sự không thể giữ lại bên cạnh!

Nếu đã đắc tội với hắn, vậy thì đắc tội đến cùng đi!

Lâm Hiên lúc đầu thật sự không muốn giết Lưu Bưu, nhưng Lưu Bưu này thật sự không coi Lâm Hiên ra gì, khiến Lâm Hiên cảm thấy

người này không trừ không được.

Lâm Hiên nói với Lưu Bưu: "Sự việc đã đến nước này, ngươi vẫn dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta, ta thật sự khâm phục ngươi là một trang hảo hán!

Nhưng ta nói cho ngươi biết, ở chỗ ta thật sự không dung chứa được ngươi.

Nếu có thể, vậy ngươi đến chỗ Hoàng đế mà cáo trạng ta đi!" Lâm Hiên nói xong những lời này, không tiếp tục nói nữa.

Lưu Bưu nghe Lâm Hiên nói vậy, biết Lâm Hiên lúc này có lẽ muốn thả hắn đi.

Thế là hắn ở đó cũng không nói gì, đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng ngay khoảnh khắc Lưu Bưu sắp quay người.

Lâm Hiên ở đó đã hành động, lại một lần nữa từ trong áo liên tiếp lấy ra mười viên đạn.

Sau đó nhân cơ hội Lưu Bưu quay người, nhắm vào lưng hắn bắn tới, mười viên đạn đồng thời xuyên qua tim Lưu Bưu, lúc đó Lưu Bưu ngã sấp trên đất, một mạng đi đời!

Lưu Bưu lúc chết cũng không ngờ Lâm Hiên lại thật sự dám ra tay tàn độc với hắn, phải biết rằng hắn là hồng nhân bên cạnh Hoàng đế!

Lại đối xử với hắn như vậy!

Lúc này mắt Lưu Bưu trợn trừng, chết không nhắm mắt, rõ ràng Lâm Hiên không phải bảo hắn đến trước mặt Hoàng đế cáo trạng sao?

Không phải đã cho hắn một con đường sống sao?

Nhưng hắn lại không ngờ Lâm Hiên còn có lời sau, đó là lúc làm quỷ rồi đến trước mặt Hoàng đế mà cáo trạng đi!

Lưu Bưu không biết, Lâm Hiên ở đây đã kiên nhẫn nhịn hắn rất

lâu rồi.

Khi hắn xuất hiện trước mặt, hắn cảm thấy hắn khá mạo muội, ở đó miệng thì nói Hoàng đế thế này thế nọ.

Đối với Lâm Hiên, Hoàng đế trọng dụng như vậy, không phải đang ám chỉ Lâm Hiên thuộc về Hoàng đế sao.

Chương 554

Đối với những lời Lâm Hiên nói, căn bản không để vào lòng.

Lâm Hiên cũng cảm thấy Vũ Nhị Gia này đã là người của Hoàng đế, vậy ra tay với hắn quả thực không tốt lắm.

Sau này Lâm Hiên cảm thấy người ta có Hoàng đế làm chỗ dựa, ở đó kiêu ngạo một chút cũng có thể hiểu được.

Nên Lâm Hiên cho Lưu Bưu một cơ hội, hỏi chuyện về Vương gia, nhưng lại không ngờ Lưu Bưu lại ở đó vòng vo với hắn.

Giọng điệu vô cùng bá đạo, khiến Lâm Hiên cảm thấy thật sự không thể chịu đựng được nữa.

Bây giờ Lưu Bưu ở đây mất mạng cũng là tội đáng đời, ít nhất theo Lâm Hiên thấy, Lưu Bưu hôm nay không chết trong tay hắn, cũng sẽ chết trong tay người khác.

Nhưng bây giờ Lâm Hiên phải đối mặt với một vấn đề, không thể để thi thể Lưu Bưu xuất hiện trong phòng mình, dù sao đây không phải là phủ của Vũ Nhị Gia sao!

Nếu ngày mai hạ nhân vào đây, thấy thi thể Lưu Bưu thì phải làm sao?

Thế là Lâm Hiên cảm thấy nên phiền một người.

Vì người đó quen thuộc với tình hình ở đây, còn hắn ở đây không quen biết ai, nên đem thi thể Lưu Bưu đi đâu đây!

Lâm Hiên cảm thấy tối nay đừng ngủ nữa, chuyện này nối tiếp chuyện kia, khiến hắn cũng cảm thấy có chút không ứng phó nổi.

Lâm Hiên ra sân, thấy bốn bề không có ai, mọi thứ đều tĩnh lặng,

vội vàng đến phòng Vũ Nhị Gia, lúc này chỉ có ông ta mới có thể giúp hắn.

Khi vừa vào trong, nghe thấy Vũ Nhị Gia ở đó ngáy, tiếng ngáy có thể nói là khá lớn!

Lâm Hiên nghĩ thầm may mà không để người khác nghe thấy, nếu nghe thấy, vậy Vũ Nhị Gia không phải đã lộ tẩy rồi sao?

Còn có thể tiếp tục giả vờ ngủ được không?

Tuy Lâm Hiên trong lòng muốn Vũ Nhị Gia sớm không tiếp tục giả vờ ngủ nữa, nhưng lại cảm thấy Vũ Nhị Gia lúc này giả vờ ngủ là tốt nhất.

Dù sao Lâm Hiên lúc này căn bản không biết thế lực ở đây rốt cuộc là bên nào, vốn định từ miệng Vũ Nhị Gia biết được lai lịch của vị Vương gia này.

Nhưng Lưu Bưu lại ở đó hát ngược lại, căn bản không coi hắn ra gì, nên đến hiện tại Lâm Hiên đối với tình hình ở đây vô cùng không rõ ràng.

Lâm Hiên cảm thấy mình đã vô tình bước vào một cái bẫy, thật sự là một mình cô độc, vốn định để Lý Anh Đức ra ngoài tìm viện binh, nhưng bây giờ Lý Anh Đức cũng không có tung tích.

Lâm Hiên cảm thấy Lý Anh Đức hiện tại có thể đang gặp nguy hiểm, nếu không lúc này không thể không liên lạc được với hắn, với tốc độ của cậu ta, sớm đã nên đến đại doanh rồi.

Lúc này Lâm Hiên thật sự trong lúc bất đắc dĩ, chỉ có thể đánh cược một lần tin tưởng Vũ Nhị Gia.

Vũ Nhị Gia sở dĩ chọn ở đây giả vờ ngủ cũng là để làm tê liệt kẻ địch, trước đây chỉ là đoán có một số người có ý đồ.

Hôm qua đã nghe một nhóm người đó nói trong phủ của Vũ Nhị Gia không phải có người của họ sao?

Cho thấy thế lực của họ đã xâm nhập vào phủ của Vũ Nhị Gia.

Bây giờ cũng chỉ có thể đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống, nhưng cảm thấy Vũ Nhị Gia này dường như có chút thả lỏng, phát ra âm thanh đó thật sự có chút không thích hợp.

May mà trước đó Vũ phu nhân đã dặn không cho phép bất kỳ hạ nhân nào vào phòng Vũ Nhị Gia làm phiền, nếu không thật sự không diễn tiếp được nữa.

Muốn ở đó tiếp tục nằm, đó là chuyện không thể.

Lâm Hiên đẩy cửa vào phòng Vũ Nhị Gia, đi thẳng vào đứng trước mặt ông ta.

Nếu theo lệ thường, lúc này Vũ Nhị Gia hẳn là có thể nhận ra có người khác vào phòng mình.

Vì Vũ Nhị Gia cũng là một người luyện võ, nhưng bây giờ xem ra, Vũ Nhị Gia dường như hoàn toàn không phản ứng có người vào.

Nhìn Vũ Nhị Gia như vậy, Lâm Hiên chỉ cảm thấy cạn lời, xem ra chuyện tối nay đi trà lâu ban đêm căn bản không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho Vũ Nhị Gia.

Hắn ở đó trằn trọc không ngủ được, còn Vũ Nhị Gia lại ở đó ngủ say sưa, đúng là khác biệt!

Vũ Nhị Gia thật là một người có phúc.

Lâm Hiên đành phải ở đó dùng tay chạm vào Vũ Nhị Gia, vì bây giờ trời sắp sáng.

Nếu lúc này không kịp thời đưa thi thể Lưu Bưu ra ngoài, vậy để người khác phát hiện, thì thật sự không ổn.

Nhìn Vũ Nhị Gia bây giờ ngủ ngon như vậy, Lâm Hiên tưởng chạm vào ông ta cũng không tỉnh!

May mà Vũ Nhị Gia đột nhiên giật mình ngồi dậy, ở đó la lên: “Ai vào phòng ta!” Vì lúc này Vũ Nhị Gia thật sự đang ngủ say!

Chương 555

Hoàn toàn quên mất mình đang diễn vai một người giả vờ ngủ, chỉ theo bản năng phản ứng ngồi dậy rồi la lên.

Lâm Hiên thấy Vũ Nhị Gia như vậy, ở đó giả vờ ho một tiếng, sau đó nói với Vũ Nhị Gia: "Không phải đang ngủ say sao?

Sao lại ngồi dậy?

Chẳng lẽ ở đây mộng du sao?" Vũ Nhị Gia nghe thấy giọng nói này, cảm thấy rất quen thuộc, giọng nói này không phải là người đang giả vờ ngủ sao?

Cũng chỉ có Lâm Hiên và Lý Anh Đức biết chuyện này.

Lý Anh Đức hiện tại đang mất tích, vậy chỉ có Lâm Hiên có thể vào đây.

Ban đầu Vũ Nhị Gia ở đó ngủ say, cảm thấy có người chạm vào mình, khiến ông ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vì những chuyện trải qua tối nay khiến ông ta cảm thấy đặc biệt sợ hãi, nên định nhân lúc ngủ để giải tỏa áp lực, đây là một cách rất tốt để Vũ Nhị Gia giải tỏa áp lực.

Vừa tỉnh dậy, ông ta nghĩ có thể ngủ tiếp một lát nữa, nhưng khi nghe thấy giọng nói của Lâm Hiên, lập tức không còn chút buồn ngủ nào, vội vàng nói với Lâm Hiên: "Hóa ra là tướng quân đến!

Thuộc hạ thật sự quá sơ suất!

Khi trở về nằm xuống ngủ thiếp đi, một giấc ngủ thả lỏng đến mức ngài vào đây ta cũng không nhận ra, thật sự là thuộc hạ thất trách!" Lâm Hiên nghĩ thầm Vũ Nhị Gia này thật sự ngủ được!

Xem ra sau này thật sự phải tìm hiểu kỹ, hỏi xem làm thế nào có thể ngủ được dưới áp lực lớn!

Nhưng Lâm Hiên đến đây không phải để trách Vũ Nhị Gia, mà có chuyện cần ông ta giúp đỡ, thế là ở đó nói với Vũ Nhị Gia: "Ta thấy trạng thái này của ngươi thật sự rất thả lỏng, ta vào đây mà ngươi một chút cũng không nhận ra!

Không phải là người luyện võ sao.

Người luyện võ lại thả lỏng như vậy, ta là lần đầu tiên gặp!

Thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt!

Còn nữa, Vũ Nhị Gia, chúng ta không phải đã nói phải luôn trong trạng thái hôn mê sao?

Nhưng tại sao ngươi lại ở đây ngáy?

Tiếng ngáy thật sự quá lớn, ta vừa ở trong sân đã nghe thấy, may mà ở đây không có người khác.

Nếu có người khác, không phải đã lộ tẩy rồi sao?

Vậy chuyện tiếp theo của ta phải làm thế nào?" Vũ Nhị Gia ban đầu không định nói với Vũ Nhị Gia về tiếng ngáy, cảm thấy đó là một chủ đề khá xấu hổ.

Nhưng lại cảm thấy nếu lúc này không nhắc nhở Vũ Nhị Gia, vậy để người khác phát hiện, không phải là để kế hoạch thất bại sao?

Lâm Hiên hiện tại bên cạnh căn bản không có người khác, Vũ Nhị Gia này nghiễm nhiên trở thành trợ thủ tạm thời, Lâm Hiên không hy vọng Vũ Nhị Gia ở đây xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Hiện tại Lâm Hiên cũng biết yêu cầu đối với Vũ Nhị Gia dường như có chút cao, nhưng hiện tại bên cạnh hắn thật sự thiếu người!

Rất hy vọng Vũ Nhị Gia này có thể trong thời gian ngắn trưởng

thành trở thành một trợ thủ đắc lực.

Vũ Nhị Gia cũng biết lúc này mình quả thực đã xảy ra một số sai sót, cũng nhận ra sai sót này không nhỏ, khi nghe Lâm Hiên nói vậy, cảm thấy thật sự có chút không biết giấu mặt vào đâu, cũng biết sai lầm này phạm phải thật sự quá lớn!

Tuy không phải là một binh lính, nhưng tố chất của Vũ Nhị Gia vẫn có, giống như Lâm Hiên nói, người luyện võ mà cảnh giác thấp như vậy, hắn là lần đầu tiên gặp.

Câu nói đó thật sự như một con dao đâm vào tim hắn, khiến hắn cảm thấy trong lòng thật sự quá khó chịu.

Bao nhiêu năm nay ở phủ của Vũ Nhị Gia, hắn có thể một tay che trời, không kể chuyện lớn nhỏ đều do hắn quyết định, đã lâu không nghe người khác trách mắng nghiêm khắc như vậy.

Lúc này Vũ Nhị Gia cảm thấy thật sự đặc biệt tủi thân, phải biết rằng ở đây giả vờ ngủ thật sự quá khó, không cho phát ra âm thanh như vậy, bảo hắn làm sao có thể làm được?

Nếu có chuyện khác phải kiềm chế có lẽ có thể, nhưng trong lúc ngủ này, thật sự không có cách nào kiềm chế, phải làm sao đây?

Nhưng hắn biết mệnh lệnh của tướng quân, dù lúc nào quân lệnh như sơn, làm không được, cũng phải cố gắng khắc phục mọi khó khăn để làm!

Cùng lắm thì sau này khi ngủ, trong miệng ngậm thứ gì đó, như vậy có lẽ sẽ không phát ra âm thanh.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Tướng quân, thật sự xin lỗi, ngài xem, ta chỉ cần gặp chuyện là sẽ ngủ rất ngon, tật xấu này đến hiện tại ta cũng không có cách nào khắc phục.

Nếu gặp chuyện lớn hơn, ta ngủ còn ngon hơn!

Ta cũng thật sự không còn cách nào!

Tật xấu này của ta đã hình thành nhiều năm rồi, nhưng hôm nay nghe ngài nói vậy ta cũng biết được tính nghiêm trọng của sự việc, trong những ngày tới ta nhất định sẽ khắc phục tật xấu ngáy này." Lâm Hiên thật sự không ngờ Vũ Nhị Gia lại có thiên phú về phương diện này, đối với hắn thật sự quá khó tìm, vì hắn thấy nhiều người hơn là vì gặp chuyện mà không ngủ được.

Chương 556

Còn Vũ Nhị Gia này thì hay rồi, lại có thể ở đó ngủ say sưa, khiến Lâm Hiên thật sự ghen tị không thôi.

Nếu đã hiểu được tình hình của Vũ Nhị Gia, cũng biết một khuyết điểm trên người ông ta, người ta quả thực khi ngủ dễ thả lỏng cảnh giác, điều này cũng có thể hiểu được.

Dù sao Vũ Nhị Gia không phải là người cầm quân đánh trận, cảnh giác tương đối thấp, cũng có thể hiểu được.

Đối với Vũ Nhị Gia thật sự không thể có yêu cầu quá cao, nếu yêu cầu quá cao, không chừng Vũ Nhị Gia này sẽ không chịu nổi.

Lâm Hiên cũng thấy Vũ Nhị Gia khi nói những lời này, thật sự đầy vẻ tự trách!

Ở đó thở dài một hơi rồi nói với Vũ Nhị Gia: "Ta thật sự là lần đầu tiên nghe nói có người như vậy!

Áp lực càng lớn lại ngủ càng ngon, ta thật sự quá khâm phục, có thể làm được điều này quả thực là một dị năng, thật sự là cầm đèn lồng cũng khó tìm!" Vũ Nhị Gia nghe Lâm Hiên nói vậy, ở đó mặt đỏ bừng, khiến ông ta thật sự không ngẩng đầu lên được, đều cảm thấy nếu truyền ra ngoài tuyệt đối là một trò cười.

Tiếp đó Lâm Hiên lại nói với Vũ Nhị Gia: "Tối nay chúng ta không phải đã gặp phải một số chuyện không tầm thường sao?

Phải biết rằng nhiệm vụ của ta ở đây thật sự quá nặng, không phải ta yêu cầu nghiêm khắc với ngươi, mà tình hình ở đây đối với ta vô cùng không tốt, nên ta không thể không nâng cao cảnh giác!

Nếu là ngày thường, ngươi ngáy thì cứ ngáy, ta hoàn toàn không

can thiệp, nhưng bây giờ là thời kỳ đặc biệt!

Thật sự hy vọng ngươi có thể trong thời gian ngắn, sửa đổi thói quen này.

Nếu không sửa đổi thói quen này, thật sự sẽ không có bất kỳ sự giúp đỡ nào cho hành động của ta." Lâm Hiên lại một lần nữa lặp lại tình hình ở đây, muốn để Vũ Nhị Gia hiểu rõ tình hình hiện tại, quả thực không cho phép ở đây thả lỏng.

Tuy Vũ Nhị Gia trước mặt giấc ngủ và áp lực quả thực là một kẻ kỳ lạ, nhưng cũng hy vọng Vũ Nhị Gia có thể nghiêm túc nhìn rõ tình hình hiện tại.

Phải biết rằng hai người đã vô tình đụng chạm đến lợi ích của một số người, bây giờ hai người thuộc về một con thuyền, ai cũng không thể thoát ra được.

Vũ Nhị Gia nghe những lời Lâm Hiên nói, cũng biết Lâm Hiên nói rất có lý, vì tối nay những lời của những người đó ông ta đều đã nghe thấy.

Phát hiện ra một sơn động khiến người ta rợn tóc gáy, tất cả đều đang nói cho ông ta biết hiện tại tình hình thật sự nghiêm trọng.

Vũ Nhị Gia cho rằng Lâm Hiên đã nhắc nhở như vậy, nếu còn không thể sửa đổi tật xấu này, thì thật sự quá có lỗi với Lâm Hiên.

Vũ Nhị Gia nói với Lâm Hiên: "Tướng quân, những lời ngài vừa nói thật sự rất đúng!

Hiện tại tình hình nghiêm trọng, ta thật sự nên nghe lời ngài, tuy ta chỉ là một người thô thiển.

Nhưng ta đối với ngài thật sự kính phục và ngưỡng mộ, chỉ cần có phân phó, cứ việc nói với ta, ta nhất định sẽ nghiêm túc chấp hành!" Lâm Hiên nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, trong lòng yên tâm hơn,

thực ra từ một ý nghĩa nào đó mà nói, hai người thật sự có một cảm giác sinh tử chi giao.

Nếu Vũ Nhị Gia đều muốn nghiêm túc nghe lời hắn, vậy chuyện tiếp theo xem hắn và Vũ Nhị Gia nên xử lý thế nào.

Vì Lâm Hiên ở đây, không phải muốn để Vũ Nhị Gia cùng hắn đem thi thể Lưu Bưu đi chôn sao?

Thế là Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Nếu đã biết tình hình hiện tại, vậy những lời thừa thãi ta không nói với ngươi nữa, ta hôm nay đến đây có một chuyện muốn tìm ngươi.

Bây giờ mau chóng cùng ta đến phòng ta, ở đó cần ngươi giúp ta xử lý một số việc." Lâm Hiên lúc này không ở đó nói thẳng ra, muốn để Vũ Nhị Gia cùng đến phòng hắn làm, lo lắng ở đó giải thích không rõ ràng.

Lâm Hiên nghĩ hai người cùng đến đó nhìn thấy thi thể Lưu Bưu, Vũ Nhị Gia tự nhiên sẽ hiểu ra, không cần vào đêm khuya nói với Vũ Nhị Gia quá nhiều.

Vũ Nhị Gia nghe thấy phân phó của Lâm Hiên, liền xuống giường cùng Lâm Hiên rời khỏi phòng, dưới sự che chở của màn đêm đến sân của Lâm Hiên.

Lúc này Lưu Bưu đang nằm trong phòng Lâm Hiên, khi Vũ Nhị Gia vào phòng Lâm Hiên, nhìn thấy Lưu Bưu ngã trong vũng máu.

Lúc đó biểu cảm của ông ta trông vô cùng kinh ngạc, nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong nháy mắt đã hiểu ra.

Nhưng Vũ Nhị Gia không ở đó nói thêm gì, cảm thấy tiên sinh đã gọi mình đến đây, tự có dụng ý của tiên sinh, có một số lúc nhìn thấy một số chuyện thật sự không cần phải hỏi.

Vũ Nhị Gia đoán không sai, lúc này Lâm Hiên cùng y chôn cất thi

thể của Vũ Nhị Gia.

Dù sao thì Lâm Hiên cũng không quen thuộc nơi này, nhưng lại có thể nắm rõ y như lòng bàn tay.

Mọi hành động của Vũ Nhị Gia, Lâm Hiên đều nhìn thấy hết, và hắn tỏ ra vô cùng hài lòng với biểu hiện của y.

Nếu Vũ Nhị Gia lúc này tỏ ra kinh hãi hoảng sợ, thì Lâm Hiên thật sự sẽ quyết định không dùng người này nữa, nhưng thấy dáng vẻ trầm tĩnh lạnh lùng của Vũ Nhị Gia, hắn cảm thấy mình không nhìn lầm người.

Lâm Hiên nghĩ rằng lúc này Vũ Nhị Gia hẳn đã hiểu dụng ý của hắn, vậy thì không cần phải nói nhiều lời vô ích nữa.

Về thân phận của Lưu Bưu, Lâm Hiên tạm thời không nói cho Vũ Nhị Gia biết, vì thân phận của Lưu Bưu khá đặc thù.

Mặc dù trước đó Lưu Bưu tỏ ra vô cùng kiêu ngạo, nhưng Lâm Hiên biết hắn có lý do để kiêu ngạo.

Bởi vì hắn trực tiếp nhận lệnh từ Hoàng đế, lại có bản lĩnh ngày đi ngàn dặm, nên càng được Hoàng đế trọng dụng, vì vậy Lưu Bưu mới không coi ai ra gì, đương nhiên trong đó có cả Lâm Hiên.

Chương 557

Lâm Hiên thật sự rất không thích tính cách của Lưu Bưu, đã cố gắng nhẫn nhịn, nhưng không ngờ Lưu Bưu lại dám đưa ra ba câu hỏi liên tiếp với hắn.

Đó chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Phải biết rằng Lâm Hiên đã lăn lộn trên sa trường bao năm, sao có thể để một tên Lưu Bưu vào mắt?

Lưu Bưu có lẽ đến lúc chết cũng không ngờ rằng, Lâm Hiên lại thật sự không coi hắn ra gì, dù hắn có Hoàng đế làm chỗ dựa.

Nhưng hắn đã quên rằng Hoàng đế vẫn rất trọng dụng Lâm Hiên, Lâm Hiên đã dám ra tay với Lưu Bưu, thì tuyệt đối có thể dàn xếp ổn thỏa chuyện này.

Lúc này, Lâm Hiên nghĩ nếu có thể, hắn thực sự muốn vào hệ thống xem có bảo bối nào có thể thay thế bản lĩnh của Lưu Bưu không.

Nếu có thì cũng bù đắp được một tiếc nuối.

Lâm Hiên lúc này không nói những chuyện đó với Vũ Nhị Gia để tránh sinh chuyện không đâu, chỉ hy vọng Vũ Nhị Gia biết càng ít càng tốt.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia: "Ta bây giờ có một việc phải làm, là phải mang cái thi thể này đi, ngươi cũng thấy rồi đấy, ta mới đến phủ này, không quen thuộc nơi đây." "Ngươi thì lại rất rành rẽ tình hình địa lý ở đây, ngươi xem tiếp theo ta nên làm gì?" Vũ Nhị Gia thấy Lâm Hiên không hề nói cho mình biết chuyện về cái thi thể này, y biết trong đó nhất định có uẩn khúc, nên cũng không hỏi.

Đã Lâm Hiên nói bây giờ phải mang cái thi thể này đi, vậy thì chỉ cần xử lý tốt chuyện này là được rồi.

Nhưng Lâm Hiên vừa nói là hai người phải mang thi thể đi, Vũ Nhị Gia lại cho rằng chuyện nhỏ như vậy căn bản không cần tiên sinh phải động tay.

Chẳng phải chỉ là một cái thi thể thôi sao?

Vũ Nhị Gia cảm thấy mình có thể xử lý được, bèn nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, không phải chỉ là xử lý một cái thi thể thôi sao, ta thấy chuyện này một mình ta làm là được rồi, đừng để cái thi thể này làm bẩn y phục của ngài." "Trong hậu viện của phủ ta có một mảnh đất trống, bình thường chẳng có ai đến đó cả." "Vốn dĩ ta định đào một cái hố trên mảnh đất đó rồi dẫn nước vào để nuôi cá, nhưng hố đã đào xong thì lại gặp chiến loạn ở biên cương nên chưa kịp dẫn nước." "Ta chỉ cần ném cái thi thể vào đó, rồi lấp lại là được." "Bình thường không ai đến hậu viện, chuyện này cũng sẽ không bị người ngoài biết." Lâm Hiên nghe Vũ Nhị Gia nói vậy, cảm thấy đây là một cách rất hay, sự việc đã đến nước này thì chỉ có thể làm vậy.

Lúc này Vũ Nhị Gia nói xong cũng không hành động ngay, vì y phải đợi lệnh của Lâm Hiên, huống hồ đây chỉ là một đề nghị.

Còn việc Lâm Hiên có đồng ý làm vậy hay không thì y không biết!

Phải biết rằng Lâm Hiên bây giờ là chủ tử của y, làm bất cứ việc gì cũng phải nghe theo lệnh của Lâm Hiên.

Lâm Hiên thấy Vũ Nhị Gia nói xong mà vẫn chưa hành động, trong lòng rất hài lòng, xem ra Vũ Nhị Gia đang chờ lệnh của mình đây!

Xem ra điểm này của Vũ Nhị Gia thực sự mạnh hơn Lưu Bưu gấp nhiều lần, nếu Lưu Bưu cũng biết nghe lời như Vũ Nhị Gia thì Lâm Hiên cũng đã không xuống tay hạ sát hắn.

Lâm Hiên tự hỏi, mình có phải đã giết người bừa bãi không?

Tuy Lưu Bưu không nghe lời mình, nhưng cũng là một mạng người, không nên làm như vậy.

Nhưng nghĩ lại, nếu để một kẻ nguy hiểm như vậy bên cạnh, sớm muộn gì Lâm Hiên cũng sẽ chết dưới tay hắn.

Nhìn tình trạng của Lưu Bưu lúc đó, hoàn toàn có khả năng sẽ đi cáo trạng với Hoàng đế, phải biết đây là thời cổ đại!

Ở đây nói đến một người có tội là tru di cửu tộc, nếu Lâm Hiên phạm sai lầm, thì ngay cả các phu nhân của hắn cũng sẽ bị liên lụy!

Cả Lý Tĩnh cũng vậy.

Một nhân vật nguy hiểm như thế ở bên cạnh, Lâm Hiên sao có thể dung thứ?

Nghĩ đến hậu quả của những chuyện này, Lâm Hiên cảm thấy việc mình làm là vô cùng sáng suốt.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia đang chờ lệnh: "Ngươi vừa nói xong rồi đấy, định đưa hắn đến đó phải không, vậy thì hành động ngay đi!

Chuyện tiếp theo giao cho ngươi làm!" Vũ Nhị Gia đã sớm nóng lòng muốn thử, khi nghe Lâm Hiên ra lệnh như vậy, liền nói: "Tiên sinh, vậy ta bây giờ mau chóng xử lý hắn cho xong, ngài cũng sớm lên giường nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có việc phải làm!" Vũ Nhị Gia nói xong liền vác thi thể đi, đối với y việc này chỉ là chuyện nhỏ, rồi ba bước thành hai, đến hậu viện chôn thi thể xong xuôi.

Lâm Hiên thấy động tác của Vũ Nhị Gia khá nhanh nhẹn, làm việc không hề dây dưa lằng nhằng, hắn rất hài lòng về điểm này.

Hắn cảm thấy chuyện này tạm thời đã kết thúc, chỉ là vì Lưu Bưu thường xuyên đi lại giữa kinh đô và biên cảnh, nếu lúc này Lý Khác

không thấy bóng dáng hắn thì phải làm sao?

Lâm Hiên nghĩ rằng mình phải có một kế sách vẹn toàn, dù sao Lưu Bưu cũng là người của Hoàng thượng.

Mất đi một người như vậy đối với Lý Khác mà nói hẳn là một tổn thất lớn!

Nhưng Lâm Hiên nghĩ Lý Khác chắc sẽ không nhỏ mọn như vậy, chẳng phải chỉ là một thị vệ đại nội thôi sao, trong đó cao nhân hẳn là rất nhiều.

Nhưng Lâm Hiên cảm thấy trời cao hoàng đế xa, tùy tiện gán cho Lưu Bưu một tội danh là được.

Lâm Hiên nghĩ mình biết phải xử lý chuyện này như thế nào rồi.

Lúc sắp đi, Vũ Nhị Gia còn đặc biệt dặn hắn ngủ một giấc thật ngon.

Lâm Hiên nghĩ rằng đêm nay mình có lẽ sẽ không ngủ được, vì có quá nhiều chuyện.

Chương 558

Nhưng có lẽ vì đã thấy phương pháp giải tỏa áp lực kỳ lạ của Vũ Nhị Gia, hắn thật sự đã bị lây nhiễm, nằm xuống liền ngủ một mạch đến sáng.

Khi Lâm Hiên tỉnh dậy, hắn cũng cảm thấy rất khó hiểu, không phải là mình không ngủ được sao?

Sao đêm qua lại ngủ ngon như vậy?

Hóa ra vấn đề giấc ngủ cũng có thể giải quyết được, xem ra sau này phải học hỏi Vũ Nhị Gia nhiều hơn rồi.

Một ngày mới đã bắt đầu, có nghĩa là trong ngày hôm nay, Lâm Hiên phải tự mình đi làm một số việc.

Lý Anh Đức không phải đang mất tích sao?

Vậy thì không nên tiếp tục ngồi chờ chết, Lâm Hiên định tự mình đến đại doanh một chuyến.

Huống hồ tối qua hắn đã phát hiện, trong trà lâu đó xuất hiện một cái hố khiến người ta rợn tóc gáy, hắn cảm thấy trong đó nhất định có chuyện, phải làm thế nào để vén màn bí ẩn trong cái hố đó đây?

Lúc này Lâm Hiên vô cùng muốn quay về đại doanh, vì bây giờ hắn thực sự rất cần nhân lực, chỉ dựa vào sức một mình thì có hạn!

Lâm Hiên quyết định tự mình đến đại doanh, nhưng chân vừa bước ra khỏi cửa phòng thì thấy Võ phu nhân đi về phía này, sắc mặt bà ta trông rất không tốt.

Điều này khiến Lâm Hiên rất khó hiểu, không biết Võ phu nhân hôm nay bị sao vậy, chẳng lẽ tâm trạng không tốt?

Nhưng trong phủ Vũ Nhị Gia rõ ràng không có chuyện gì, có ai có thể chọc giận Võ phu nhân chứ?

Vì hiện tại đang ở trong phủ của Vũ Nhị Gia, nên muốn rời đi cũng phải chào hỏi Võ phu nhân một tiếng, Lâm Hiên bèn nói với bà ta: "Võ phu nhân, hôm nay sắc mặt bà có vẻ không ổn, tối qua không nghỉ ngơi tốt sao, hay đã xảy ra chuyện gì?" Vì Lâm Hiên có quá nhiều chuyện phải lo, nên đã quên mất cuộc nói chuyện với Võ phu nhân tối qua.

Lâm Hiên đã quên rằng hôm qua họ đã nói về chủ đề con cái, phải biết đó là nỗi đau của Võ phu nhân!

Nói xong hắn lại như không có chuyện gì đi làm việc khác, nhưng Võ phu nhân làm sao chịu nổi!

Miệng thì nói không thích trẻ con nhưng thực tế trong lòng bà là người rõ nhất.

Mỗi lần nhìn thấy trẻ con bà đều giả vờ không thích, nhưng trong lòng lại thích vô cùng, thậm chí có lúc còn lén bế đứa trẻ đó, mong nó trở thành con của mình!

Bao nhiêu năm nay cùng Vũ Nhị Gia không có một mụn con, khiến bà cảm thấy cuộc sống này không còn giá trị và ý nghĩa!

Võ phu nhân tối qua có thể nói là cả đêm không ngủ, trong đầu bà toàn là chủ đề về con cái.

Bao nhiêu năm nay bà cũng đã nhiều lần ra ngoài cầu y vấn bệnh.

Nhưng đến nay vẫn không có kết quả gì, Võ phu nhân thật sự không biết phải làm sao, bây giờ Vũ Nhị Gia lại nằm trên giường bệnh, khiến bà càng cảm thấy vô vọng.

Khi thấy Lâm Hiên lấy ra một bình thuốc chữa khỏi cho tiểu nhị của tiệm, bà cảm giác như gặp được cứu tinh, trong nhận thức của

bà, Lâm Hiên nhất định có thể giúp mình.

Khi ý nghĩ này nảy ra, ngay cả Võ phu nhân cũng giật mình, cũng không biết sự tự tin này của mình đến từ đâu.

Dù sao thì bà cũng cảm thấy Lâm Hiên giống như quý nhân trong mệnh của mình, bà thích nghe Lâm Hiên ngâm thơ làm phú, cũng thích nghe Lâm Hiên giảng giải những triết lý nhân sinh.

Tối qua không được nghe Lâm Hiên kể chuyện thật là đáng tiếc, Võ phu nhân không muốn để lại sự tiếc nuối như vậy, bèn nhân lúc sáng sớm đến tìm Lâm Hiên.

Võ phu nhân muốn hẹn một thời gian, mời cả Chu chưởng quỹ cùng đến nghe Lâm Hiên kể chuyện, đương nhiên những điều này cũng chỉ là cái cớ.

Điều quan trọng nhất của Võ phu nhân là muốn xem Lâm Hiên có thể giúp bà thực hiện giấc mơ có con hay không, nhưng bà cũng không tiện mở lời!

Nhưng bà muốn thử một lần, nên đã mượn cớ nghe kể chuyện để có thể gần gũi hơn với Lâm Hiên.

Võ phu nhân nghe Lâm Hiên hỏi vậy, liền nói: "Ta cũng biết sắc mặt ta không tốt lắm, chủ yếu là vì tối qua không được nghe ngài kể câu chuyện về cung trăng." "Đối với ngài thì đó không phải chuyện gì to tát, nhưng ta lại xem đó là chuyện lớn, về nhà mà không ngủ được, đến nửa đêm mới chợp mắt được!" Thực ra Võ phu nhân muốn nói hết tâm sự của mình với Lâm Hiên, nhưng lời đến miệng lại không thể nói ra, nếu Lâm Hiên là một người phụ nữ thì có thể.

Nhưng Lâm Hiên lại là một vị tiên sinh, từ xưa đã có câu nam nữ thụ thụ bất thân, huống hồ đây lại là một chủ đề riêng tư như vậy.

Võ phu nhân đành phải lái chủ đề sang việc nghe kể chuyện tối

qua, Lâm Hiên nghe Võ phu nhân nói vậy cũng không nghĩ nhiều, cho rằng có lẽ thật sự là vì câu chuyện mà bà không ngủ được.

Sớm biết như vậy, thì hôm qua đã kể cho bà nghe rồi, cần gì phải đợi Chu chưởng quỹ đến cùng.

Lâm Hiên nói với Võ phu nhân: "Hóa ra là chuyện này, sớm biết bà vì một câu chuyện mà không ngủ được, thì tối qua ta đã kể cho bà nghe rồi." "Thực ra ta còn biết nhiều chuyện nữa, không biết bà có hứng thú không?" Khi nhìn thấy Võ phu nhân, Lâm Hiên bỗng nảy ra một ý nghĩ, hắn cảm thấy trong trấn này có vẻ có rất nhiều phu nhân của các quan lớn.

Nếu có thể thành công xâm nhập vào vòng tròn của họ, liệu có thể tìm hiểu được một số chuyện khác không?

Có lẽ đây là một cách không tồi, Lâm Hiên rất tự tin về điểm này.

Vì bây giờ không có Lâm Phi Yên và Cung Bản Tĩnh bên cạnh, nên Lâm Hiên muốn xâm nhập vào nội bộ của những người này thật sự cần phải động não, nhưng Lâm Hiên cảm thấy mình rất giỏi về phương diện này.

Hắn cảm thấy một mình có thể hoàn toàn ứng phó được, chỉ là cách làm này có thể sẽ khiến người khác không hài lòng, ví dụ như Vũ Nhị Gia đang nằm trên giường.

Chương 559

Ví dụ như vị Vương gia kia, chỉ là không biết phu nhân của vị Vương gia đó họ tên là gì.

Lâm Hiên cảm thấy cách làm này thuần túy là tìm một lối đi riêng.

Nhưng không biết sẽ có hiệu quả như thế nào, dù sao cũng phải thử một lần, nếu không thì quá bị động.

Võ phu nhân vừa nghe tiên sinh còn biết nhiều chuyện nữa thì lập tức có hứng thú, vì bà thực sự rất tò mò về những câu chuyện đó.

Trong số các chị em của bà cũng có rất nhiều người thích nghe kể chuyện, không chỉ có Chu chưởng quỹ, mà còn có Lý phu nhân.

Chỉ là trong số những người này, Lý phu nhân là một sự tồn tại kỳ lạ, vì bà chưa bao giờ đến phủ của Lý phu nhân, cũng không biết thân thế bối cảnh của Lý phu nhân như thế nào.

Chỉ biết bà ăn mặc giản dị nhưng trong lời nói lại toát ra khí chất phú quý, hoàn toàn không giống họ.

Lúc ban đầu, bà cũng không hiểu rõ về Lý phu nhân, chỉ nghe chị họ nói nhà của Lý phu nhân ở kinh thành.

Không giống như bất kỳ ai ở đây, nghe nói có thân phận bối cảnh.

Vì Lý phu nhân có vầng hào quang như vậy, nên mỗi khi tiếp xúc, Võ phu nhân luôn cảm thấy có chút áp lực, không dám quá gần gũi với Lý phu nhân.

Ngược lại, chị gái của bà lại rất thân thiết với Lý phu nhân, có những lúc họ nói chuyện mà Võ phu nhân dường như không hiểu gì.

Bà không giống Chu chưởng quỹ biết nhiều chuyện như vậy, chỉ

biết xử lý tốt việc trong phủ, giữ mối quan hệ tốt với Vũ Nhị Gia là được.

Còn những chuyện khác, bà thật sự không để trong lòng, vì nhà bà cũng có gia sản lớn, may mà Vũ Nhị Gia đã lo liệu mọi việc trong nhà đâu ra đấy.

Võ phu nhân nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh thật lợi hại, có thể kể nhiều chuyện như vậy, ta thật sự không thể bỏ lỡ cơ hội này!" "Ta sẽ đi tìm chị gái, để chị ấy thông báo cho Lý phu nhân, để mọi người cùng đến đây nghe ngài kể chuyện." "Như vậy mọi người đều quen biết nhau, sẽ không cảm thấy ngại ngùng nữa." Lâm Hiên nghe Võ phu nhân nói vậy, cảm thấy thật sự đúng ý mình, đề nghị của Võ phu nhân rất hay.

Hoàn toàn giống với suy nghĩ trong lòng hắn, nhưng hắn lại cảm thấy rất hứng thú với vị Lý phu nhân mà Võ phu nhân vừa nhắc đến.

Về Võ phu nhân và Chu chưởng quỹ, hắn đã có chút hiểu biết, nhưng Lý phu nhân này rốt cuộc là ai thì lại không biết.

Thế là Lâm Hiên hỏi Võ phu nhân: "Vị Lý phu nhân mà bà vừa nói là ai vậy?

Ta chưa từng nghe bà nhắc đến?

Mối quan hệ giữa hai người cũng rất tốt sao?" Võ phu nhân cũng biết trước đây mình quả thực chưa từng nhắc đến tên Lý phu nhân, nên Lâm Hiên không biết cũng là chuyện bình thường.

Võ phu nhân bây giờ rất lo lắng Lâm Hiên sẽ vì có người ngoài mà không kể chuyện nữa, nên vội vàng giải thích: "Tiên sinh, Lý phu nhân là một sự tồn tại đặc biệt, không biết đặc biệt đến mức nào, bà ấy cũng giống như ngài, đến từ kinh đô." "Nghe khẩu âm là có thể nhận ra, nói thật, ngày thường ta và bà ấy không thân thiết lắm." "Chỉ có

chị gái ta là rất thân với bà ấy, chị ấy nói với ta bối cảnh của Lý phu nhân rất lớn, không phải là dân thường như chúng ta." "Bảo ta phải đặc biệt tôn kính bà ấy, nên mỗi khi gặp, ta đều giữ một khoảng cách." "Ta sợ nếu có chỗ nào làm không phải phép sẽ đắc tội với bà ấy!" "Đừng thấy cái trấn nhỏ này của chúng ta nhỏ bé, nhưng trong đó quả thực là tàng long ngọa hổ, người như thế nào cũng có, ta không dám đắc tội với Lý phu nhân." Võ phu nhân lúc này thật sự như mở được hộp thoại, nói không dứt, vì bình thường bà rất tò mò về thân phận của Lý phu nhân.

Hôm nay khi nói đến chuyện này, bà cũng không coi Lâm Hiên là người ngoài, mà nói hết sự tò mò trong lòng.

Vì chị gái bà rất ít khi nói về chuyện của Lý phu nhân, khiến sự tò mò của bà càng thêm nặng.

Bà cũng chưa từng nói chuyện này với ai khác, chỉ nói với Lâm Hiên, ngay cả Vũ Nhị Gia cũng không nói.

Vì Lâm Hiên muốn kể chuyện cho bà nghe, muốn kể rất nhiều giai thoại về các danh nhân, nên bà muốn thể hiện trước mặt Lâm Hiên.

Lúc này Võ phu nhân tiếp tục nói: "Tiên sinh có biết không?

Không chỉ thân phận của Lý phu nhân khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, mà bây giờ bà ấy ở phủ nào ta cũng không biết!" "Ta nghĩ đã sống ở trấn Cư An này thì là người của đây, ta nhất định có thể tra ra được." "Thế là ta bắt tay vào tra thân phận của bà ấy, nhưng khi tra được một nửa, ta phát hiện có chút không tra được nữa." "Vì có người ngầm ngăn cản ta, nên ta không dám tiếp tục làm nữa, tiên sinh, ngài thấy chuyện này có đặc biệt kỳ lạ không?" Võ phu nhân thật sự không coi Lâm Hiên là người ngoài, đã nói ra hết những gì mình biết.

Về thân phận của Lý phu nhân quả thực có chút không rõ ràng, nếu có thể khiến người đó điều tra rõ ràng thân phận của bà ta, bà

cũng không còn tò mò nữa, dù là thân phận giả cũng được, nhưng bây giờ không chỉ giả mà thật cũng không tra ra được.

Có người ngầm phá hoại, mọi chuyện đều có chủ đích, thân phận của Lý phu nhân không hề đơn giản.

Bà cũng biết Lâm Hiên không phải người bình thường, nhất định có thể biết được thân phận của Lý phu nhân.

Tuy Võ phu nhân hiện tại chưa tra ra được thân phận của Lý phu nhân, nhưng cũng có thể đoán được bối cảnh của bà ta nhất định rất lớn, không thể đắc tội.

Võ phu nhân sở dĩ để chị gái dẫn Lý phu nhân đến nghe Lâm Hiên kể chuyện cũng là đặc biệt hy vọng Lâm Hiên có thể phát hiện ra một số manh mối, có thể giải đáp hoàn toàn bí ẩn về thân phận của Lý phu nhân, chỉ là không biết Lâm Hiên nghĩ gì về chuyện này.

Liệu ngài có tò mò như mình không?

Trong lúc nói những chuyện này, Võ phu nhân vẫn luôn quan sát biểu cảm trên mặt Lâm Hiên, nhưng phát hiện Lâm Hiên lúc này dường như không hề động lòng.

Chẳng lẽ bà đã sai, Lâm Hiên hoàn toàn không tò mò về thân phận của Lý phu nhân.

Hóa ra trên đời này thật sự có những người không có lòng tò mò lớn như vậy đối với một số chuyện, hóa ra chỉ có mình tò mò.

Lâm Hiên thấy Võ phu nhân cuối cùng cũng nói xong, nhìn dáng vẻ của bà dường như thật sự rất tò mò về thân phận của Lý phu nhân, hẳn nghĩ lòng tò mò của phụ nữ thật sự quá lớn.

Nói thật, Lâm Hiên cũng cảm thấy thân phận của Lý phu nhân rất đáng ngờ, vì Võ phu nhân không chỉ một lần nhắc đến thân phận không đơn giản của bà ta, muốn đi điều tra thì lại có người ngầm cản

trở.

Chương 560

Tuy bề ngoài Lâm Hiên không tỏ ra quá tò mò, nhưng trong lòng hắn đã có một hướng phỏng đoán, nếu không đoán sai, Lý phu nhân này nhất định có liên quan đến vị Vương gia kia.

Vì Võ phu nhân không phải đã nói khẩu âm của Lý phu nhân là khẩu âm kinh thành sao?

Những thứ khác có thể giả mạo, nhưng khẩu âm thì tuyệt đối không thể.

Đã như vậy, thì rõ ràng hắn đã tìm đúng hướng, chỉ cần thuận theo gốc rễ của Lý phu nhân là có thể lần ra được quả dưa.

Không ngờ liễu tối hoa sáng lại một thôn, trong lúc tuyệt vọng lại tìm thấy lối ra!

Lâm Hiên không ngờ, lúc đầu hắn còn cảm thấy không có phương hướng, sự xuất hiện của Võ phu nhân thật sự đã giúp hắn giải quyết một phiền phức lớn.

Lúc này trong lòng Lâm Hiên vô cùng vui mừng vì cuối cùng cũng đã tìm được một đột phá khẩu, đã tìm được manh mối về vị Vương gia kia.

Tuy không thể đối đầu trực diện, nhưng thông qua Lý phu nhân nhất định sẽ có phát hiện quan trọng, nhưng Lâm Hiên cũng chú ý đến một chi tiết.

Đó là Võ phu nhân vừa nhắc đến chị gái của bà là Chu chưởng quỹ rất thân thiết với Lý phu nhân, chẳng lẽ thân phận của Chu chưởng quỹ cũng rất đáng ngờ sao?

Nếu là như vậy thì trong những ngày tới thật sự phải chú ý nhiều

hơn đến Chu chưởng quỹ, nếu cần thiết phải đến phủ của Chu chưởng quỹ một chuyến.

Lâm Hiên trong lần cháy trước đã phát hiện một số manh mối, vì những vật liệu xây dựng đó đều rất hiếm, trong một tiệm cầm đồ, sao lại xuất hiện một ngăn tối như vậy?

Hắn nhớ rõ bức tranh rơi ra từ người Vương Nhị Ma Tử, đó thật sự là một bức tranh không tầm thường.

Tất cả chẳng phải đều đang ám chỉ thân phận của Chu chưởng quỹ không bình thường sao, thử nghĩ một góa phụ có thể chống đỡ một gia nghiệp, thật sự quá không dễ dàng.

Trong lòng Lâm Hiên đã có kế hoạch, bèn nói với Võ phu nhân: "Vị Lý phu nhân mà bà vừa nói thật sự không đơn giản, không phải bà nói khẩu âm của bà ấy giống ta sao?

Vậy thì thật sự phải mời bà ấy tham gia buổi tụ họp nhỏ này của ta!" "Nếu có thể, bà cũng có thể mời thêm một số người nữa, ta không hề để ý đâu." "Như vậy chúng ta cũng có thể thông qua buổi tụ họp này để làm quen với nhau, trở thành bạn bè." Võ phu nhân trước đó rất lo lắng Lâm Hiên sẽ không đồng ý cho Lý phu nhân đến, nhưng khi nghe Lâm Hiên nói vậy, bà cảm thấy vô cùng vui mừng.

Bà phải mau chóng báo tin tốt này cho chị gái, để chị ấy thông báo cho Lý phu nhân.

Lâm Hiên vừa không phải đã nói nếu có thể, có thể tìm thêm nhiều phu nhân đến sao.

Cũng là một buổi tụ họp nhỏ, đương nhiên, buổi tụ họp lần này chỉ giới hạn trong các phu nhân.

Xem ra lần này thật sự có việc phải làm rồi, tổ chức một buổi tụ họp như vậy thật không dễ dàng.

Nhất định phải chuẩn bị thêm nhiều bánh ngọt, và một số món ăn, rượu.

Võ phu nhân cảm thấy đã lâu rồi họ không ngồi lại cùng nhau trò chuyện.

Nhân cơ hội này mọi người ngồi lại nói chuyện, dù sao đây cũng là buổi tụ họp đầu tiên sau chiến loạn.

Vì trận chiến loạn này, kinh tế của họ ít nhiều cũng bị tổn thất.

Nếu mọi người có thể cùng nhau hợp tác, chẳng phải sẽ mang lại nhiều thu nhập hơn sao?

Thương nhân bất cứ lúc nào cũng sẽ tính toán lợi ích của mình, còn những chuyện khác đều có thể bỏ qua.

Lâm Hiên không ngờ, chỉ là muốn gặp mặt những người này một lần, lại bị Võ phu nhân lợi dụng như vậy.

Nhưng hắn rất thích bị lợi dụng như thế này, cũng nằm trong kế hoạch của hắn.

Xem ra hai bên đều có kế hoạch riêng, cũng là không hẹn mà gặp.

Võ phu nhân nói với Lâm Hiên: “Tiên sinh nói rất đúng!

Ta sẽ đi mời thêm một số người đến phủ, phải biết phủ của ta đã lâu rồi không náo nhiệt như vậy.” “Trận chiến loạn trước đây thật sự khiến ta chịu không ít tổn thất, nhân cơ hội này mọi người cùng nhau liên lạc nhiều hơn.” “Chúng ta cũng có thể tăng cường tình cảm với nhau, thật tốt quá!

Thật sự phải đặc biệt cảm ơn ngài, tiên sinh!” Lâm Hiên thấy Võ phu nhân lúc này hai mắt sáng lên, biết bà ta có kế hoạch riêng, bề ngoài là tụ họp, thực tế là đang bàn tính làm thế nào để liên minh.

Lâm Hiên nói với Võ phu nhân: “Không cần cảm ơn ta, ta cũng chỉ

làm một việc nhỏ thôi, tiếp theo người bận rộn sẽ là bà đấy!

Xem ra lần này thật sự có việc phải làm rồi." Trước đó Lâm Hiên còn đang lo lắng đến mức sứt đầu mẻ trán, nhưng sau khi đề nghị với Võ phu nhân, hắn cảm thấy như đã tìm được phương hướng.

Tiếp theo hắn phải quay về đại doanh, dù sao đây cũng không phải là nơi ở lâu dài, Võ phu nhân muốn chuẩn bị một buổi tụ họp như vậy cũng cần một chút thời gian.

Không thể cứ ở đây mãi, huống hồ đến giờ vẫn chưa thấy Lý Anh Đức đâu!

Bên cạnh Lâm Hiên thật sự rất thiếu nhân lực, hắn phải tìm một trợ thủ đắc lực giúp mình làm việc.

Nhưng lúc này hắn lại đặc biệt lo lắng cho an nguy của Vũ Nhị Gia, không biết tiếp theo Vũ Nhị Gia sẽ phải xử lý thế nào.

Chương 561

Nếu mình đi rồi, liệu người khác có chăm sóc tốt cho Vũ Nhị Gia không?

Thực ra Vũ Nhị Gia bây giờ không cần người chăm sóc, nhưng có một điểm là tuyệt đối không được để người khác dễ dàng bước vào phòng của Vũ Nhị Gia.

Tiếng ngáy của Vũ Nhị Gia thật sự quá lớn, nếu bị người khác phát hiện, thì thân phận của y sẽ bị lộ ra.

Lúc đó muốn giữ bí mật này cũng không thể được nữa.

Tuy hiện tại Vũ Nhị Gia vẫn an toàn, nhưng ai biết được trong thời gian tới sẽ xảy ra chuyện gì?

Lâm Hiên cảm thấy nên sắp xếp ổn thỏa cho Vũ Nhị Gia, tuy không thể nói rõ tình hình hiện tại của y.

Nhưng cũng có thể nhắc nhở Võ phu nhân!

Hắn tin một người thông minh như Võ phu nhân nhất định sẽ hiểu ý của mình.

Lâm Hiên nói với Võ phu nhân: "Võ phu nhân, ta có một chuyện muốn nói với bà, ta phải tạm thời ra ngoài, ta phải về phủ của mình để sắp xếp một số việc." "Ta đi cũng đã được một thời gian, người trong phủ nhất định sẽ rất nhớ ta." Khi Võ phu nhân nghe Lâm Hiên nói vậy, bà lập tức có chút lo lắng, không phải vừa mới nói xong, sẽ tổ chức tiệc cho mọi người kể chuyện sao?

Sao lúc này Lâm Hiên lại đề nghị rời đi, bà có chút không hiểu, vội vàng nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ngài không phải vừa mới nói sẽ tổ chức tiệc cho chúng ta sao?

Sao lúc này lại muốn rời đi?

Cứ tiếp tục ở lại phủ của ta đi." "Hay là có chỗ nào chăm sóc không chu đáo, khiến ngài cảm thấy không thoải mái, nên mới muốn rời đi?" Võ phu nhân thật sự có chút lo lắng, sợ rằng mình đã nắm bắt được gần hết rồi, thì nhân vật chính Lâm Hiên lại biến mất không dấu vết, làm sao bà ăn nói với mọi người đây?

Tuy bà cũng biết những gì Lâm Hiên nói đều đúng, dù sao hắn cũng đã ở đây được một thời gian, cũng không thể tiếp tục ở lại.

Vì nam chủ nhân của phủ, Vũ Nhị Gia, lúc này đang hôn mê bất tỉnh!

Có thể ở cùng một chỗ nói chuyện làm việc có nhiều bất tiện.

Nhưng dù vậy, Lâm Hiên cũng có thể đi tìm Triệu lang trung để nói chuyện, đến giờ chuyện của Vũ Nhị Gia vẫn chưa có tiến triển gì!

Cũng không thể để Vũ Nhị Gia cứ hôn mê bất tỉnh như vậy, tuy ngày thường bà có vẻ không quan tâm đến Vũ Nhị Gia, nhưng thực tế trong lòng bà biết, nhìn thấy y ngã xuống, trong lòng bà rất khó chịu.

Lâm Hiên nghe những lời đó của Võ phu nhân, biết bà thật lòng muốn giữ mình ở lại, nhưng dù vậy hắn cũng phải tạm thời rời đi, dù sao cũng không thể ở đây lâu.

Mà bây giờ hắn có quá nhiều chuyện phải xử lý, mỗi chuyện bây giờ thật sự như không có đầu mối, khiến Lâm Hiên không biết phải tiến hành như thế nào.

Lâm Hiên nói với Võ phu nhân: "Võ phu nhân chăm sóc ta rất tốt, nhưng bà cũng biết ta không thể ở đây mãi, ta cũng phải về phủ có một số việc cần xử lý!

Bà yên tâm, đợi ta bàn bạc xong một ngày, ta sẽ quay lại." "Tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ buổi tụ họp này, đã là do ta khởi xướng thì ta nhất

định sẽ làm tốt chuyện này." Võ phu nhân nghe Lâm Hiên nói vậy, trong lòng thật sự yên tâm.

Bà sợ nhất là Lâm Hiên thất hứa, để Lâm Hiên kịp thời xuất hiện tại phủ, Võ phu nhân lại nói với hắn: "Tiên sinh nói vậy ta yên tâm rồi, vậy ta hẹn cuối tháng này chúng ta tổ chức buổi tụ họp được không?

Ta đi gửi thiệp mời!" "Tiên sinh, khi thiệp mời của ta gửi đi rồi thì ngài nhất định phải đến đúng giờ nhé, tuyệt đối đừng thất hứa đấy!

Nếu không ta biết ăn nói thế nào với mọi người?" Lâm Hiên biết Võ phu nhân thật sự lo lắng mình sẽ không tham gia đúng giờ, xem ra bà ta thật sự có chút không yên tâm về mình!

Để Võ phu nhân hoàn toàn yên tâm, hắn nói với bà: "Yên tâm đi, ta nhất định sẽ xuất hiện đúng giờ, điểm này ta tuyệt đối có thể làm được!

Ta nói được làm được, bà phải tin ta!" Võ phu nhân nghe Lâm Hiên nói đến nước này rồi còn có thể nói gì nữa?

Chỉ có thể gật gật đầu, rồi lại nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh lần này về phủ nhất định phải cẩn thận, phải biết trấn của chúng ta không yên bình đâu!" "Nói thật, phu quân của ta đến giờ vẫn chưa tỉnh, trong lòng ta cũng rất lo lắng, không biết có phải thuốc của Triệu lang trung kê không đúng không?" Khi đối mặt với Lâm Hiên, Võ phu nhân đã nói ra nghi ngờ trong lòng, thực ra đã từ lâu bà đã nghi ngờ y thuật của Triệu lang trung.

Nhưng lại không dám hỏi Lâm Hiên như vậy, dù sao Triệu lang trung cũng là do Lâm Hiên tìm đến, Triệu lang trung cũng là người có y thuật giỏi nhất trong trấn.

Y thuật của Triệu lang trung, Võ phu nhân cũng rất hiểu rõ, nhưng

không biết tại sao Vũ Nhị Gia lại như vậy, không hề có chút khởi sắc nào.

Vẫn giống như ngày đầu tiên trở về, nếu nói có gì khác biệt thì có lẽ sắc mặt của Vũ Nhị Gia đã tốt hơn trước rất nhiều.

Cho nên Võ phu nhân đến giờ cũng không biết phải làm thế nào, thấy Lâm Hiên sắp rời đi, bà cảm thấy về vấn đề này thật sự phải thỉnh giáo Lâm Hiên.

Dù bà cho rằng vấn đề mình đưa ra sẽ khiến Lâm Hiên cảm thấy không vui, nhưng cũng phải đưa ra!

Nếu Lâm Hiên đi rồi thì tiếp theo phải đối mặt với Vũ Nhị Gia như thế nào?

Lâm Hiên ở trong phủ này cảm giác như có một cây cột trụ.

Bất kể xảy ra chuyện gì cũng có thể hỏi Lâm Hiên, nhưng Lâm Hiên đi rồi, không biết khi nào mới có thể trở về?

Nếu Vũ Nhị Gia cứ tiếp tục hôn mê, có nên mời lang trung khác không?

Võ phu nhân không thể không lo lắng cho bệnh tình của Vũ Nhị Gia!

Chương 562

Lâm Hiên thấy Võ phu nhân cuối cùng cũng nói ra lo lắng trong lòng, thực ra hắn cũng vẫn luôn thắc mắc, tại sao Võ phu nhân lại có vẻ không đặc biệt quan tâm đến Vũ Nhị Gia?

Lâm Hiên vẫn luôn nghi ngờ tình cảm của bà và Vũ Nhị Gia rốt cuộc là thế nào, đến giờ vẫn chưa có một đứa con, chẳng lẽ Võ phu nhân rất không thích, chê bai Vũ Nhị Gia?

Bây giờ nghe Võ phu nhân hỏi vậy, trong lòng hắn lại cảm thấy rất vui cho Vũ Nhị Gia!

Lâm Hiên nói với Võ phu nhân: "Đã bà nói đến đây rồi thì ta cũng không thể không dặn dò bà vài câu." "Nếu bà tin tưởng ta thì cứ làm theo cách ta nói, đảm bảo sẽ trả lại cho bà một Vũ Nhị Gia hoàn toàn khỏe mạnh." Võ phu nhân vừa nghe Lâm Hiên nói vậy liền lập tức tỉnh táo, đương nhiên bà hy vọng Vũ Nhị Gia có thể bình an vô sự.

Bà cũng không biết cách của tiên sinh là gì, chỉ biết mình nhất định sẽ rất sẵn lòng làm theo lời tiên sinh, nên Võ phu nhân nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, cách mà ngài vừa nói là gì vậy?

Ngài yên tâm, chỉ cần ngài nói, ta nhất định có thể làm được." "Trong phủ này, ta tin tưởng ngài nhất, vị trí của ngài trong lòng ta còn cao hơn cả phu quân của ta." Khi nói câu cuối cùng, Võ phu nhân cảm thấy hình như mình đã nói sai, sao có thể nói với Lâm Hiên những lời như vậy.

Dù trong lòng bà rất ngưỡng mộ Lâm Hiên, nhưng cũng không thích hợp nói ra những lời này.

Dù sao mình bây giờ cũng là hoa đã có chủ, nói ra những lời như vậy, thật sự không hợp với thân phận của mình.

Nhưng lời đã nói ra rồi thì biết làm sao?

Chỉ có thể mặt dày mà đứng đó.

Lâm Hiên khi nghe câu cuối cùng của Võ phu nhân, cũng rõ ràng cảm thấy có chút không ổn, nhưng cũng không tiện vạch trần!

Đối với sức hút của mình, Lâm Hiên trong lòng rất có số, đừng nói là Võ phu nhân, ngay cả Hoàng hậu ngày xưa chẳng phải cũng rất ái mộ mình sao?

Đương nhiên đó đều là chuyện đã qua, chỉ là không muốn nhắc lại nữa.

Lâm Hiên bây giờ phải dặn dò chuyện của Vũ Nhị Gia, chứ không phải chuyện ái mộ, nên hắn giả vờ ho khan một tiếng.

Che lấp sự ngượng ngùng, rồi nói với Võ phu nhân: "Sau khi ta đi, vẫn theo quy củ cũ, tuyệt đối không được để bất kỳ ai tiếp cận phòng của Vũ Nhị Gia, cũng không được làm phiền y." "Ta đề nghị, việc chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của Vũ Nhị Gia, bà nên tự mình làm thì tốt hơn, tuyệt đối không được để người khác chăm sóc y!" Lâm Hiên sở dĩ dặn dò Võ phu nhân như vậy là muốn dành thời gian cho bà và Vũ Nhị Gia.

Hắn tin sau khi mình đi, Vũ Nhị Gia sẽ nói chuyện này với Võ phu nhân.

Vì trước đây đều là Lâm Hiên vào phòng của Vũ Nhị Gia, cũng không có người ngoài can thiệp.

Bây giờ hắn đi rồi, Vũ Nhị Gia muốn tiếp tục giả vờ ngủ, căn bản là không thể.

Cho nên y nhất định sẽ nói bí mật này cho Võ phu nhân, vì giấu cũng không giấu được.

Dù sao thì ăn uống, vệ sinh, ngủ nghỉ, mọi sinh hoạt hàng ngày đều cần có người chăm sóc.

Vừa rồi hắn đã đề nghị, không để hạ nhân chăm sóc, vậy thì chỉ có thể là Võ phu nhân tự mình làm.

Võ phu nhân chỉ cần vào phòng của Vũ Nhị Gia, nhất định sẽ phát hiện ra manh mối.

Thay vì để Võ phu nhân tự phát hiện, không bằng để Vũ Nhị Gia nói cho bà biết sự thật.

Đương nhiên, trước khi rời đi, Lâm Hiên cũng nhất định sẽ vào phòng của Vũ Nhị Gia, nói rõ chuyện này với y.

Trước khi đi, Lâm Hiên muốn đến phòng của Triệu lang trung, vì hắn muốn xem Triệu lang trung nghiên cứu đến đâu rồi.

Trước đây, những loại thuốc mà Triệu lang trung dùng cho Vũ Nhị Gia đều do Lâm Hiên mang vào phòng, đương nhiên Lâm Hiên sẽ không cho Vũ Nhị Gia uống.

Nếu cho Vũ Nhị Gia uống những loại thuốc đó, thì bây giờ y đã sớm thất khiếu lưu huyết mà chết rồi.

Lâm Hiên phát hiện sau khi mình đi, thật sự có nhiều chuyện phải giao phó, bây giờ phải đối mặt với việc dặn dò Võ phu nhân về chuyện của Vũ Nhị Gia.

Cũng không biết Võ phu nhân có nghe hiểu được lời của mình không, có một số chuyện không tiện đề cập.

Lâm Hiên đã chú ý, bên cạnh Võ phu nhân dường như có một số người không bình thường.

Đối với thân phận lai lịch của những người này, Lâm Hiên chưa hoàn toàn làm rõ, trước khi làm rõ, Lâm Hiên sẽ không hành động

thiếu suy nghĩ để tránh đánh rắn động cỏ.

Võ phu nhân bây giờ đối với những lời của Lâm Hiên có chút không hiểu, nhưng bà biết tiên sinh nói vậy nhất định có lý của ngài.

Chỉ cần làm theo là được rồi, thế là Võ phu nhân nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh đã dặn dò như vậy thì ta cứ theo lời ngài mà làm, ta nhất định sẽ chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của Vũ Nhị Gia, ta cũng sẽ không để người khác làm." "Nhưng tiên sinh đi rồi nhất định phải đặc biệt cẩn thận, vì ta phát hiện trấn này không yên bình, có đại nhân vật xuất hiện, thật sự phải bảo trọng, đi nhanh về nhanh!" Lâm Hiên phát hiện khi Võ phu nhân nói mấy câu cuối, biểu cảm đặc biệt nghiêm trọng, hắn biết Võ phu nhân nhất định cũng biết một số chuyện.

Chỉ là lúc này không tiện đề cập, dù sao cũng đang ở trong phủ của Võ phu nhân!

Có sự lo lắng như vậy thật sự không tầm thường.

Xem ra Võ phu nhân cũng đã nhận ra chỗ không ổn, thấy bà nói chuyện có nhiều bất tiện, Lâm Hiên cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Lâm Hiên bây giờ định đến phòng của Triệu lang trung để dặn dò một số việc, sau khi dặn dò xong Triệu lang trung, có thể rời khỏi đây rồi.

Chương 563

Lúc này Triệu lang trung đã ăn sáng xong, đang nghiên cứu bệnh tình của Vũ Nhị Gia, thật sự không hiểu Vũ Nhị Gia rốt cuộc là bị sao.

Tại sao uống nhiều thuốc như vậy mà không hề có chút khởi sắc nào?

Nhưng xem mạch tượng vẫn rất ổn định, đáng lẽ không có gì đáng ngại, nếu theo suy đoán của ông, lúc này độc tố trong cơ thể Vũ Nhị Gia đã sớm được bài trừ hết.

Tại sao bây giờ lại ở trong trạng thái này?

Thật sự không hiểu nổi.

Phải biết cả gia đình ông ở trong phủ của Vũ Nhị Gia cũng đã được một thời gian, lúc đầu cả nhà đến đây cũng chỉ là để tránh sự truy sát của những kẻ đó.

Bây giờ ở đây bình an, ăn mặc chi tiêu đều do Lâm Hiên lo liệu, trong lòng Triệu lang trung thật sự áy náy.

Thứ ông giỏi nhất chính là y thuật, nếu có thể chữa khỏi cho Vũ Nhị Gia cũng là làm vẻ vang cho Lâm Hiên.

Nhưng không biết tại sao đã dùng hết mọi cách mà Vũ Nhị Gia vẫn không hề có chút khởi sắc, khiến Triệu lang trung vô cùng khổ não.

Trong thời gian này, Triệu lang trung cũng muốn nói rõ nỗi khổ trong lòng với Lâm Hiên, nhưng thấy Lâm Hiên có vẻ rất bận, cũng không tiện hỏi, lúc này ông cảm thấy thật quá khó khăn.

Ngay lúc Triệu lang trung cảm thấy tay chân luống cuống, cửa phòng có người gõ.

Triệu lang trung vội vàng đi ra xem, người đến không ai khác chính là Lâm Hiên mà ông đang muốn gặp, khiến ông vui mừng khôn xiết.

Triệu lang trung lúc này tỏ ra có chút kích động, tiến lên nắm lấy tay Lâm Hiên nói: "Tiên sinh à, ngài có biết ta đang muốn gặp ngài không, ngài đến thật đúng lúc, ta đang rất khổ tâm!" "Mau vào đi, ta thật sự có một bụng tâm sự muốn nói với ngài, mau vào chỉ điểm cho ta đi, nếu không ta thật sự sẽ khổ tâm mà chết mất!" Đối với sự nhiệt tình của Triệu lang trung, Lâm Hiên tỏ ra rất thấu hiểu, đương nhiên hắn có thể biết được tâm trạng của Triệu lang trung bây giờ như thế nào.

Phải biết Vũ Nhị Gia rõ ràng không có bệnh, nhưng y lại hôn mê bất tỉnh, Triệu lang trung đã kê hết thang thuốc này đến thang thuốc khác.

Lâm Hiên rất rõ Triệu lang trung đã dốc hết tâm sức để chữa bệnh cho Vũ Nhị Gia.

Bây giờ nhìn thấy kết quả như vậy, không cảm thấy khổ tâm mới là lạ, trong thời gian này Lâm Hiên cũng muốn nói hết sự thật cho Triệu lang trung.

Nhưng lời đến miệng lại không biết nói thế nào, vì không biết trong phủ của Vũ Nhị Gia rốt cuộc ẩn giấu thế lực của phe nào.

Nếu những thế lực này rất bất lợi cho Triệu lang trung thì phải làm sao?

Câu nói đó, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Để Triệu lang trung biết ít chuyện đi, cũng là cách bảo vệ tốt nhất cho ông.

Sau khi hai người vào phòng, Lâm Hiên nói với Triệu lang trung: "Triệu lang trung khổ tâm như vậy, sao không ra ngoài đi dạo một

chút?" "Xem không khí trong này tệ thế nào, ra ngoài có lẽ sẽ khiến tâm trạng của ông tốt hơn đấy!" Lâm Hiên cảm thấy Triệu lang trung cứ ru rú trong phòng này, tâm trạng sẽ rất không tốt.

Nếu ra ngoài, có thể sẽ khiến tâm trạng của ông tốt hơn rất nhiều, nên mới nói với Triệu lang trung như vậy.

Cũng là xuất phát từ góc độ quan tâm mà nói những lời đó với Triệu lang trung, không hy vọng ông bị mắc kẹt quá sâu trong chuyện này.

Triệu lang trung nghe Lâm Hiên nói vậy, tỏ ra vô cùng cảm kích, cũng biết những lời của Lâm Hiên hoàn toàn là vì mình mà suy nghĩ.

Nhưng lúc này làm gì có tâm trạng ra ngoài đi dạo, sắp phiền muộn chết rồi, ông nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh, ta thật sự rất cảm ơn ngài đã nói với ta những lời này, ta cũng biết mình vì lo lắng mà mỗi ngày đều ở trong phòng này khiến tâm trạng rất bực bội." "Nói ra không sợ tiên sinh cười, bây giờ ta nghe tiếng chim hót trên cây cũng cảm thấy phiền." "Ta chỉ muốn dùng cái ná thần kỳ đó bắn con chim đó xuống!

Tiên sinh, ngài có biết tại sao trong lòng ta lại phiền muộn như vậy không?" Lâm Hiên thấy Triệu lang trung như vậy, thật lòng cảm thấy ông quá đáng thương, phải chữa bệnh cho một người giả bệnh, thật quá khó cho ông.

Nhưng nghĩ lại, Lâm Hiên cảm thấy Triệu lang trung có lẽ cũng đã đoán được ít nhiều, sở dĩ nói như vậy, chẳng phải là muốn thăm dò ý của mình sao?

Phải biết Triệu lang trung không phải mới ra đời ngày một ngày hai, từng ở kinh đô, tất nhiên cũng là người mưu sâu kế hiểm.

Lâm Hiên cảm thấy từ khi đến đây, hắn đã biết thế nào là lời nói

có ý chỉ.

Cũng biết thế nào là một lời hai nghĩa, có một số chuyện thật sự là nhìn thấu nhưng không nói toạc ra, chỉ cần điểm đến là được.

Hoàn toàn không phù hợp với cách làm ở hiện đại, đặc biệt là trong chốn quan trường, càng có đạo làm quan, giao tiếp với những người này đều phải chú ý lời nói!

Lâm Hiên bèn nói với Triệu lang trung: "Triệu lang trung cả ngày cứ ru rú trong này thật quá khó cho ông, tâm trạng của ông rất bực bội, ta cũng có thể hiểu được." "Dù sao đây cũng không phải là nhà của ông, làm sao có thể tự nhiên như ở nhà mình, nếu không phải vì hoàn cảnh và điều kiện không cho phép, ta tin ông cũng sẽ không ở đây." "Nhìn vợ con của ông sống nhờ ở đây, ông không cảm thấy trong lòng khó chịu sao?" Triệu lang trung nghe những lời này của Lâm Hiên, thật sự đã chạm đến trái tim ông.

Thực ra trong lòng ông cũng hoàn toàn vì cuộc sống ăn nhờ ở đậu bây giờ khiến ông cảm thấy rất không thoải mái.

Tuy Võ phu nhân và hạ nhân trong phủ đối với ông cũng rất cung kính, Võ phu nhân sắp xếp cũng rất tốt.

Nhưng Triệu lang trung lại cảm thấy ở trong một phủ lớn như vậy và căn nhà nhỏ đơn sơ kia thật quá khác biệt, ở đây không được tự nhiên.

Khiến cả người ông đều cảm thấy không tự tại, đặc biệt là đứa con trai nghịch ngợm kia cứ gây rối, thật không có cách nào, không biết phải đối mặt với người ta thế nào.

Đối với Võ phu nhân và Vũ Nhị Gia, ông luôn mong chuyện này mau chóng qua đi, chỉ cần Vũ Nhị Gia khỏe lại, lòng áy náy của ông sẽ vơi đi.

Chương 564

Nhưng Vũ Nhị Gia không hề có chút khởi sắc nào, trong lòng ông thật sự rất khó chịu, nói thật, ông cũng từng nghi ngờ tại sao Vũ Nhị Gia lại ở trong trạng thái này.

Nhưng đó cũng chỉ là nghi ngờ, thật sự không dám nói ra, ông cũng biết tại sao mình lại ở đây!

Đó là vì bị người ta truy sát!

Chuyện này chưa kết thúc đâu, chỉ mới bắt đầu thôi!

Triệu lang trung nghe những lời của Lâm Hiên thật sự cảm thấy như tìm được tri âm.

Ông nắm chặt tay Lâm Hiên hơn, nói: "Tiên sinh nói rất đúng, ta bây giờ đang sống cảnh ăn nhờ ở đậu, tuy ta cũng biết Võ phu nhân đối xử với ta không tệ." "Có ngài ở đây lo liệu cho ta rất chu toàn, nhưng ta cũng không biết tại sao lại luôn nhớ ba gian nhà nhỏ kia, cảm thấy ở đó rất thoải mái." Lâm Hiên cũng có cảm xúc sâu sắc, thực ra hắn ở đây cũng không đặc biệt thoải mái, luôn cảm thấy không bằng ở trong đại trướng.

Nhưng bây giờ vì tình thế bắt buộc, dù ở không thoải mái cũng phải ở lại!

Phải biết nguy hiểm ở đây vẫn chưa được giải quyết!

Lâm Hiên nói với Triệu lang trung: "Tâm trạng của ông ta thật sự rất hiểu, hai chúng ta đều có cùng cảm nhận, nhưng bây giờ ông cũng biết tình hình rất không lạc quan." "Cho nên ở đây tạm thời là an toàn nhất, ta không yên tâm để ông mang vợ con ra ngoài, nếu như vậy ta thật sự không thể đảm bảo an toàn cho ông." Triệu lang trung thấy

Lâm Hiên đã nói đến nước này, vậy thì có cần thiết phải che che đậy đậy nữa không?

Nên Triệu lang trung cũng nói với Lâm Hiên: "Tiên sinh nói rất đúng, ta cũng biết tình hình bây giờ không lạc quan, thật không giấu gì ngài, ta luôn cảm thấy sau lưng như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình." "Nhưng khi ta quay đầu lại, ta lại không phát hiện ra đôi mắt đó, là ảo giác của ta, hay là thật sự tồn tại?" Trước đây, Triệu lang trung đã phát hiện ra điều không ổn, nhưng không biết phải nói với Lâm Hiên thế nào.

Dù sao bề ngoài mọi chuyện có vẻ rất hòa bình, không có chuyện gì xảy ra, giống như có miệng mà không nói được.

Bây giờ nghe Lâm Hiên nói vậy, ông cảm thấy thật sự nên nói phát hiện này với Lâm Hiên xem suy nghĩ của Lâm Hiên có giống mình không.

Triệu lang trung định nói tiếp, Lâm Hiên dùng tay đặt lên miệng ông rồi nhỏ giọng nói: "Triệu lang trung, cẩn thận tai vách mạch rừng!" Triệu lang trung vừa nghe lời của Lâm Hiên liền hiểu ra.

Xem ra Lâm Hiên cũng giống mình, đã phát hiện ra điều không ổn, nên không tiếp tục nói nữa.

Ngay sau đó, Lâm Hiên lớn tiếng nói với Triệu lang trung: "Triệu lang trung, hy vọng sau khi ta đi, ông kê thêm một số thuốc bổ cho Vũ Nhị Gia, vì bây giờ thân thể y thật sự quá yếu, cần phải bồi bổ." Triệu lang trung dường như đã hiểu ý của Lâm Hiên, thực ra ông cũng biết với tình trạng cơ thể của Vũ Nhị Gia bây giờ, theo lẽ thường, người trúng độc không thích hợp bồi bổ.

Đã Lâm Hiên đã dặn dò như vậy thì chỉ cần làm theo là được.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, Triệu lang trung tin Lâm Hiên sẽ

chịu trách nhiệm, thế là Triệu lang trung nói với Lâm Hiên: “Vậy ta sẽ theo lời tiên sinh mà kê thuốc cho Vũ Nhị Gia.” Lâm Hiên không nói rõ cho Triệu lang trung biết tình hình của Vũ Nhị Gia, nhưng nghe Triệu lang trung nói vậy, hắn biết ông đã hiểu ý mình.

Lâm Hiên lại lo Triệu lang trung không hiểu, nên lại nói thêm một câu: “Chỉ cần ông theo lời ta mà kê thuốc cho Vũ Nhị Gia là được, đợi khi ta trở về, Vũ Nhị Gia nhất định sẽ bình phục!” Lần này Triệu lang trung thật sự đã hiểu ý của Lâm Hiên, nên ông gật đầu lia lịa, lại một lần nữa hứa với Lâm Hiên: “Tiên sinh yên tâm!

Ta nhất định sẽ làm theo lời ngài, ta cũng mong ngài sớm ngày trở về, cũng hy vọng khi ngài trở về, Vũ Nhị Gia đã bình phục.” Khi hai người nói chuyện trong phòng, Lâm Hiên đặc biệt nhìn ra ngoài cửa phòng của Triệu lang trung, quả nhiên có người đang rình mò.

Xem ra những lời mình vừa nói cũng đã bị nghe thấy hết, không sợ họ nghe thấy những lời mình nói với Triệu lang trung, chỉ sợ họ không nghe thấy, chỉ cần nghe thấy thì mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Lâm Hiên cảm thấy con cá lớn sẽ dần dần nổi lên mặt nước, còn kẻ đứng sau sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn lôi ra hết, phải biết hắn đã tốn không ít tâm huyết vào chuyện này!

Lâm Hiên thấy những chuyện cần dặn dò cũng đã gần xong, cảm thấy đã đến lúc có thể rời khỏi phủ của Vũ Nhị Gia.

Dù sao sớm ngày trở về đại doanh, thì sẽ sớm có người giúp đỡ.

Lúc này Lâm Hiên cưỡi chiến mã của mình chuẩn bị rời khỏi trấn Cư An.

Lại một lần nữa đi qua trà lâu khi mới vào trấn.

Lâm Hiên liếc mắt nhìn thấy mảnh đất trống của trà lâu, vào ban ngày cảm thấy không có gì khác thường.

Nhưng Lâm Hiên lại biết trên mảnh đất trống đó, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Chỉ là không biết Lý Anh Đức bây giờ đang ở đâu!

Lúc đó Lý Anh Đức đi cùng mình.

Nhưng lúc trở về chỉ có một mình, khiến Lâm Hiên trong lòng không khỏi cảm thấy rất khó chịu.

Lúc này, Lý Anh Đức đang ở trong một mật thất dưới mảnh đất trống đó, cảm thấy mình đã đi đến cuối con đường sinh mệnh.

Đã mấy ngày mấy đêm không ăn không uống, hắn cảm thấy tinh thần mình đã hoảng loạn.

Hắn rất không hiểu tại sao trong một trấn Cư An nhỏ bé lại có thế lực mạnh như vậy.

Hắn đã nói rõ thân phận của mình với những kẻ đó, nhưng chúng vẫn không coi hắn ra gì, lúc này tiên sinh đang ở đâu?

Có phải cũng giống mình, đã gặp phải nguy hiểm, bàn tay của những kẻ đó có vươn tới Lâm Hiên không?

Trong cả mật thất không có một chút ánh nắng, chỉ có những con chuột chạy tán loạn, cảm giác thật sự âm u.

Trong này không có một bóng người, chúng để một mình Lý Anh Đức ở đây, mặc cho hắn tự sinh tự diệt.

Chương 565

Lý Anh Đức không hiểu tại sao những kẻ này lại nhắm vào mình, vì không nhìn thấy ai cũng không biết hỏi ai.

Bây giờ hắn thậm chí còn cảm thấy mình không thể chờ được đến lúc Lâm Hiên cứu.

Thật đáng thương, tuổi còn trẻ như vậy lại chết một cách không rõ ràng.

Trong lòng Lý Anh Đức không cam tâm!

Hắn thậm chí còn nhớ lại lời dặn dò của chị gái và cha trước khi đi, bảo hắn phải theo sát Lâm Hiên, học hỏi bản lĩnh của hắn.

Lúc mới vào đây, ý chí cầu sinh của Lý Anh Đức rất mạnh, nhưng qua mấy ngày, Lý Anh Đức dường như đã muốn từ bỏ.

Đúng lúc này, có một giọng nói vang lên bên tai Lý Anh Đức.

"Thiếu hiệp, xin hãy theo ta, ta sẽ đưa cậu ra ngoài!" Khi Lý Anh Đức nghe thấy giọng nói này, hắn tưởng mình đã nghe nhầm, bèn cố ý nhìn lại.

Trước mắt hắn thật sự có một người bịt mặt, giọng nói đó phát ra từ miệng người này, Lý Anh Đức nói với người bịt mặt: "Ngươi là ai?

Thật sự muốn đưa ta ra ngoài sao?

Là địch hay bạn?" Người bịt mặt nói với Lý Anh Đức: "Ta là người giúp cậu, xin hãy tin ta!

Ta sẽ đưa cậu ra ngoài." Lý Anh Đức định hỏi tiếp, nhưng lúc này hắn đã không còn chút sức lực nào, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm

lại, rồi ngã xuống đó.

Khi Lý Anh Đức tỉnh lại, đứng trước mặt là một người lạ.

Người lạ đó vẫn dùng vải đen che mặt khiến y không thể nhìn rõ là ai.

Chỉ nghe người lạ đó nói với Lý Anh Đức.

“Tạm thời huynh đừng đi đâu cả, cứ ở trong này đi, ta đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa rồi.” “Huynh có biết mọi hành động của huynh ở nơi đó đều bị người khác theo dõi không, ta đã tốn rất nhiều công sức mới đưa được huynh ra ngoài.” “Tuyệt đối đừng để lộ hành tung của mình một lần nữa!” Lý Anh Đức tuy không nhìn rõ mặt người bịt mặt, nhưng biết đó chính là người đã cứu mình đêm qua.

Y thực sự vô cùng cảm kích người này, dù hiện tại cũng rất tò mò về thân phận của đối phương.

Nhưng y biết trước khi người bịt mặt tự mình tiết lộ thân phận, y không tiện hỏi quá nhiều.

Vì vậy Lý Anh Đức chỉ đáp lời.

“Xin hãy yên tâm, bây giờ tôi sẽ không ra khỏi khách điếm này đâu.

Chỉ là tôi có chút lo lắng cho tiên sinh của tôi là Lâm Hiên, không biết bây giờ ngài ấy thế nào rồi!” Trong tiềm thức của Lý Anh Đức, y cảm thấy người bịt mặt này hẳn là có quan hệ không tầm thường với mình, nếu đã có thể tra rõ thân phận của y, thì đương nhiên cũng biết Lâm Hiên.

Vì vậy y mới hỏi tình hình của tiên sinh nhà mình, đến giờ y vẫn thực sự rất lo lắng cho Lâm Hiên.

Bởi vì bị nhốt trong mật thất tối tăm không thấy ánh mặt trời đó,

Lý Anh Đức cũng không biết đã qua bao nhiêu ngày, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua vô cùng dài đằng đẵng.

Y không biết tiên sinh bây giờ đang ở đâu, có được bình an hay không.

Vừa rồi người bịt mặt đã nói, bảo y tạm thời đừng ra ngoài.

Bây giờ y không thể gặp Lâm Hiên, nên vô cùng cấp thiết muốn biết tin tức về chàng, dù chỉ là một chút thông tin thôi cũng đủ rồi.

Người bịt mặt nghe Lý Anh Đức hỏi vậy, liền nói.

"Yên tâm đi!

Tiên sinh của huynh bây giờ rất an toàn, không lâu nữa sẽ đến đây tìm huynh thôi!" Lý Anh Đức vô cùng tò mò rốt cuộc thân phận của người bịt mặt này là gì?

Không chỉ biết thân phận Lâm Hiên, mà ngay cả hành tung của chàng cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

Điều này thật sự khiến người ta cảm thấy khó tin, phải biết chuyến đi lần này là vi hành cơ mà!

Nhưng xem ra người bịt mặt này đều biết cả.

Dù sao đi nữa, khi Lý Anh Đức nghe được tin này, trong lòng cũng đã yên tâm hơn rất nhiều, y quyết định sẽ yên tĩnh ngồi đây chờ đợi Lâm Hiên!

Bất kể người bịt mặt này nói thật hay giả, y cũng chọn tin tưởng một lần.

Người bịt mặt không nói thêm gì nữa rồi rời đi, vì hắn còn rất nhiều việc phải làm, phải biết lần này đã chọc vào một cái tổ ong lớn.

Khi hắn đưa Lý Anh Đức ra khỏi mật thất, bên phía Vương gia đã bắt đầu điều tra gắt gao hơn.

Bởi vì ban đầu bọn chúng tưởng rằng có Lý Anh Đức trong tay, là có thể trực tiếp dụ Lâm Hiên đến đó.

Chương 566

Nhưng khi Vương gia vào trong mật thất lại phát hiện Lý Anh Đức đã biến mất, hắn đang nổi trận lôi đình!

Gần đây đám người này làm việc thật sự quá bất lợi, phải biết rằng để Lý Anh Đức chạy thoát chẳng khác nào dẫn lửa về mình.

Lâm Hiên đó nhất định sẽ từ chỗ Lý Anh Đức mà moi ra tin tức của hắn!

Lý Tuyên đã mưu hoạch ở đây nhiều năm, mắt thấy kế hoạch sắp đến giai đoạn thực thi, Lâm Hiên lại vô tình lọt vào.

Tuy đến giờ vẫn chưa tìm ra y, nhưng Lâm Hiên đã nghi ngờ quán trà kia, phải biết quán trà đó chính là một cứ điểm bí mật của Lý Tuyên.

Cứ như vậy bị Lâm Hiên vô tình đụng phải, xem ra Lâm Hiên rất có hứng thú với quán trà này.

Nếu chàng cứ tiếp tục điều tra, vậy thì thân phận của Vương gia sẽ bị phơi bày ra ánh sáng, đến lúc đó có muốn che giấu cũng không được.

Lâm Hiên càng có thể thuận dây mò dưa, tìm ra thế lực của hắn.

Lý Tuyên bây giờ thật sự hận Lâm Hiên đến tận xương tủy.

Không có Lâm Hiên, hắn đã có thể như chó ngáp phải ruồi, vừa đẩy lùi được địch quân ở biên cảnh, lại vừa phát hiện ra mình.

Nếu không bị Lâm Hiên phát hiện, vậy thì kế hoạch của hắn có lẽ đã thực hiện được, hắn đã có thể trở về kinh đô.

Không chừng lúc đó sẽ cùng Lý Khác một phen cao thấp, nhưng

bây giờ tất cả đều sắp sửa tan thành mây khói, trong lòng hắn thực sự vô cùng căm hận Lâm Hiên!

Lý Tuyên hận không thể đem đám thuộc hạ của mình băm thây vạn đoạn!

Chỉ thấy hắn nghiến răng nói với hạ nhân.

"Tất cả mau đi tìm cho ta, xem có tung tích của Lý Anh Đức không!

Một người sống sờ sờ như vậy mà cũng để mất." "Nếu không tìm ra được hắn, đến lúc đó ta lấy mạng các ngươi ra hỏi tội!" Đám thuộc hạ thấy Vương gia nổi giận, ai nấy đều không dám nhúc nhích.

Lý Tuyên thấy bộ dạng này của bọn chúng thì tức không có chỗ xả, liền cầm một cái tách trà ném thẳng vào một tên hạ nhân.

Tên hạ nhân đó thấy tách trà bay về phía mình nhưng không hề né tránh, hắn biết nếu lúc này mà né, thứ chờ đợi hắn có thể sẽ là bị Vương gia xử tử.

Thay vì bị xử tử, chi bằng nhận lấy cái tách trà này, tuy cũng sẽ bị thương một chút.

Nhưng so với cái chết, vết thương này vô cùng nhỏ, vì vậy hắn đứng im không nhúc nhích, cứng rắn nhận lấy cái tách trà mà Lý Tuyên ném tới.

Tách trà đập vào đầu hắn, tức thì trên đầu bị vỡ một lỗ, máu tươi chảy ròng ròng, hắn vẫn đứng đó không dám động đậy.

Cũng không dám dùng tay áo lau vết thương, cứ mặc cho máu tươi chảy ra.

Lý Tuyên thấy đầu tên thuộc hạ chảy máu tươi, lúc này cơn giận trong lòng mới vơi đi rất nhiều.

Thậm chí hắn còn phát ra tiếng cười khủng bố, cả người cảm giác âm u, khiến người ta dựng hết cả lông tơ.

Chỉ cần Lý Tuyên phát ra tiếng cười như vậy, điều đó có nghĩa là cơn giận trong lòng đã giảm đi không ít, những hạ nhân khác trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra lần này đã thoát được một kiếp, cũng đều an toàn rồi, chỉ cần tâm trạng của Lý Tuyên thoải mái, vậy thì mạng nhỏ của bọn họ cũng được giữ lại.

Đợi tiếng cười khủng bố của Lý Tuyên kết thúc, hắn lại nói với tên thủ lĩnh.

"Lý Anh Đức ở trong mật thất lâu như vậy, chỉ bằng sức của một mình hắn thì căn bản không thể nào thoát ra ngoài được." "Trong chúng ta nhất định có nội gián, bây giờ phải điều tra kỹ lưỡng tình hình nhân sự nội bộ của chúng ta." Phải biết bao nhiêu ngày qua y vẫn luôn lo lắng đám tàn dư này rốt cuộc đến từ đâu, thân phận đằng sau là gì?

Thực sự khiến y lo đến phát điên, bây giờ gặp được Lâm Hiên, cảm giác như mây mù đều tan biến, thậm chí còn thấy được ánh mặt trời.

Vì vậy y nói với Lâm Hiên.

"Xem ra sự sắp đặt của ông trời thật sự vô cùng khéo léo, trước đây, mấy ngày đó thực sự làm ta lo chết đi được." "Ta cũng không biết đám tàn dư này rốt cuộc từ đâu ra, diệt hoài không hết, mà giọng nói lại quen thuộc như vậy.

Ta sớm đã có chút nghi ngờ, nhưng khổ nỗi không nắm được bằng chứng." "Ta còn cảm thấy mình là một kẻ làm việc bất tài, ta đã nghi ngờ cả năng lực của chính mình." "Hôm nay nghe xong đoạn đối thoại

của ngài, ta lại một lần nữa kiên định phương hướng của mình!" Tôn thống lĩnh mấy ngày nay quả thực đã khổ não vô cùng, muốn tìm người thương lượng, nhưng bên cạnh ngay cả một người để bàn bạc cũng không có.

Huống hồ đây là chuyện cơ mật trong quân, cũng không thể tùy tiện nói với người khác, chỉ có thể một mình gánh vác.

Nhưng thật sự là lo đến bạc đầu!

Hôm nay Trương thống lĩnh phái binh sĩ đến đại doanh bảo y đến gặp.

Tôn thống lĩnh không muốn đi!

Cũng không biết nên nói với Trương thống lĩnh thế nào, vì Trương thống lĩnh là một võ tướng.

Chương 567

Tư duy của ông ta tương đối thẳng thắn, đối với những chuyện mà y phát hiện, căn bản sẽ không để tâm.

Nếu y lại đi nói những nỗi khổ trong lòng, không chừng Trương thống lĩnh sẽ ở đó trợn mắt thổi râu với y, vậy chẳng phải là tự tìm phiền phức sao?

Nhưng khi tên lính truyền tin nói rằng Trương thống lĩnh tìm y có việc đặc biệt quan trọng.

Vì vậy trong lúc bất đắc dĩ, y mới đến đây, nhưng nào ngờ khi đến nơi lại gặp được Lâm Hiên mà y ngày đêm mong nhớ!

Sự xuất hiện của Lâm Hiên đã giải quyết được vấn đề khó khăn đã làm y bận tâm bấy lâu nay, lúc này trong lòng y vô cùng kích động!

Tôn thống lĩnh cảm thấy thật sự ngàn vạn lời nói cũng không thể nào biểu đạt được sự kích động của mình!

Giống như một mảnh ruộng khô cằn cuối cùng cũng đón được một trận mưa lớn.

Người ta thường nói câu đó "hạn hán gặp mưa rào", Lâm Hiên chính là cơn mưa kịp thời đó.

Lâm Hiên đứng một bên nghe từng câu nói của Tôn thống lĩnh, thật sự cảm thấy những ngày qua đã làm khổ Tôn thống lĩnh rồi.

Một mình Tôn thống lĩnh đã gánh vác tất cả mọi chuyện ở đây.

Chàng cũng hiểu khi Trương thống lĩnh ở đây, có một số việc không thể giúp được Tôn thống lĩnh, vì dù sao ông ta cũng là một võ tướng.

Xem ra sau này phải giúp đỡ Trương thống lĩnh nhiều hơn, để ông ta trở thành một thống lĩnh văn võ toàn tài.

Lâm Hiên nói với Tôn thống lĩnh.

“Những ngày qua thật sự đã vất vả cho ngài rồi, ta cũng không ngờ ở đây lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.” “Phải biết chúng ta vừa mới đánh xong trận, mọi thứ ở đây trông có vẻ khá yên bình, nên ta cũng không nghĩ nhiều.” “Nào ngờ chuyến đi lần này lại gặp phải chuyện như vậy.” Khi Lâm Hiên nghĩ đến những chuyện này, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, những phản quân đó có phải là phản quân thật không?

Hay là có kẻ giả mạo tàn dư của phản quân để làm những việc mờ ám?

Nếu là như vậy, thì chuyện này thật sự phiền phức rồi.

Đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, đến khi có được lại chẳng tốn công!

Vừa hay trong hang động của Vũ Nhị Gia có một ít chỗ trống, nếu mời tất cả bọn họ đến đó, chắc chắn là đủ dùng.

Nhìn mấy người bịt mặt, khí thế hung hăng, Lâm Hiên liền lập tức bảo vệ hai tiểu quỷ đầu ra sau lưng.

Không để hai đứa nhỏ bị thương dù chỉ một chút.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức bên cạnh.

“Lát nữa nếu thật sự đánh nhau, huynh phải bảo vệ hai tiểu quỷ đầu này, nghe rõ chưa?

Đừng để hai đứa nhỏ bị thương dù chỉ một chút.” “Mọi chuyện ở đây, cứ giao cho ta và Trương Phong Đức là được rồi.” Đối với Trương Phong Đức trước mặt, Lý Anh Đức không thể quen thuộc

hơn, tuy thời gian ở cùng Trương Phong Đức không dài.

Nhưng mỗi người trong triều đều rất quen thuộc với Trương Phong Đức, biết mối quan hệ của hắn ta với Lý Tuyên, Lý Anh Đức cũng không ngoại lệ.

Còn về tại sao Trương Phong Đức lại ở đây, Lý Anh Đức không rõ, vì thời gian gấp gáp, y chưa kịp hỏi rõ.

Chỉ là nhìn trang phục của Trương Phong Đức, có vẻ như hắn ta sống không được tốt cho lắm.

Nhưng thân thủ của Trương Phong Đức thì lại khá tốt, phải biết người ta là đường đường đái đao thị vệ.

Đối phó với mấy tên trộm vặt, quả thực dễ như trở bàn tay.

Thêm vào đó là cây cung thần kỳ của Lâm Hiên, hoàn toàn không cần y phải ra tay.

Bảo y bảo vệ hai đứa nhỏ, Lý Anh Đức cảm thấy mình có thể làm được.

Lý Anh Đức thầm nghĩ, mấy người bịt mặt này, rốt cuộc có lai lịch gì?

Nhìn bộ dạng của Lâm Hiên, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, lẽ nào tiên sinh biết thân phận của bọn họ sao?

Nếu tiên sinh đã giao phó, bảo y trông chừng hai tiểu quỷ đầu, vậy thì Lý Anh Đức sẽ trông chừng chúng thật tốt.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên.

“Tiên sinh ngài yên tâm, ngài giao hai tiểu quỷ đầu cho tôi, tôi nhất định sẽ không phụ sự ủy thác!” Lâm Hiên khá yên tâm về Lý Anh Đức, tuy công phu của y chỉ ở mức trung bình, nhưng để bảo vệ hai đứa trẻ thì đã quá đủ.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức.

“Vậy ta giao hai tiểu quỷ đầu cho huynh, nếu chúng có mệnh hệ gì, ta sẽ hỏi tội huynh!” Lâm Hiên vừa dứt lời, liền lấy từ trong túi bách bảo ra cây cung thần kỳ của mình, đặt lên tay, mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chương 568

Trương Phong Đức đứng một bên nhìn thế trận của Lâm Hiên, cũng muốn tham gia vào trận chiến.

Hắn vội vàng dùng tay ngăn Lâm Hiên lại, rồi nói.

“Giết gà sao dùng dao mổ trâu, đối phó với mấy tên trộm vặt, có cần ngài phải ra tay không?

Cứ giao cho tôi là được rồi!” Trương Phong Đức vừa dứt lời, đã tay không tấc sắt lao vào giữa mấy tên trộm vặt.

Mấy tên trộm vặt không ngờ thân thủ của Trương Phong Đức lại tốt đến vậy, nhất thời ngây người ra.

Nhưng bọn chúng nghĩ, bên mình có mấy người, đối phó với một mình Trương Phong Đức, chắc là không có vấn đề gì.

Chỉ thấy tên trộm cầm đầu, cầm thanh đao sáng loáng, chỉ vào Trương Phong Đức nói.

“Chỉ là một tên ăn mày hôi hám, lại khiến Vương gia của ta phải huy động lực lượng, phái mấy người bọn ta đến bắt ngươi, nhất định phải bắt sống ngươi về.” “Ta thấy lai lịch của ngươi cũng không nhỏ đâu nhỉ, rốt cuộc là kẻ nào, mà lại trà trộn vào đám ăn mày.” “Ngươi ở đây, hoàn toàn phá hỏng chuyện tốt của Vương gia chúng ta!” Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức.

“Ta thật sự rất khâm phục huynh, vừa mới nói với ta là đặc biệt thích làm thơ vẽ tranh.” “Nhưng bây giờ xem ra, ta thấy những gì huynh biết, chỉ là da lông bên ngoài thôi!” “Chẳng trách phụ thân huynh không ủng hộ, ngay cả ta cũng không ủng hộ a!” “Ta thấy huynh rất có tiềm năng làm quan trong triều, đừng có đi theo con

đường đó nữa.” “Bởi vì trong đầu óc của huynh, hoàn toàn không có thiên hướng về phương diện đó.” “Ngay cả ý cảnh trong thơ cũng không hiểu rõ, thì nói gì đến làm thơ vẽ tranh chứ?” Lý Anh Đức nghe Lâm Hiên nói vậy, cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Đúng là y không hiểu rõ ý cảnh mà nhà thơ thể hiện, rốt cuộc là một ý cảnh như thế nào.

Có lẽ vì y chưa có trải nghiệm sâu sắc, nên không thể hiểu rõ được.

Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên.

“Tiên sinh, ngài nói rất đúng, có lẽ vì tôi thật sự không có thiên phú về phương diện này.” “Cho nên phụ thân tôi sớm đã nhìn ra, không ủng hộ tôi đúng không?” Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức.

“Huynh nói rất đúng, có thể huynh cảm thấy mình có thiên phú về phương diện đó.” “Nhưng huynh lại không hiểu, tâm trạng của nhà thơ khi viết bài thơ đó như thế nào.” “Nếu một người không trải qua một số chuyện, thật sự sẽ không thể viết ra những bài thơ như vậy.” “Cho nên, lời khuyên của ta dành cho huynh là hãy ngoan ngoãn nghe lời phụ thân, làm quan trong triều.” “Sau đó những lúc rảnh rỗi, thì đọc thêm sách thánh hiền, rồi hãy phát triển một nghề tay trái.” “Tuyệt đối đừng coi chuyện này là mục tiêu theo đuổi của mình, được không?” Khi Lâm Hiên vừa nói xong với Lý Anh Đức, lại nghe thấy tiếng khóc của một người phụ nữ.

Lâm Hiên nghe thấy âm thanh này, liền nói với Lý Anh Đức.

“Vừa rồi ta có nói với huynh rồi, có nghe thấy tiếng một người phụ nữ khóc không?” “Huynh nói không có, nhưng bây giờ ta lại nghe thấy âm thanh đó.” “Hay là huynh cũng nghe kỹ lại xem, xem rốt cuộc ta có nghe nhầm không.” Lý Anh Đức thật sự không nghe thấy âm thanh đó, khi nghe Lâm Hiên nhắc lại một lần nữa, y liền dừng lại.

Lần này thật lạ, dường như y thật sự đã nghe thấy âm thanh đó, liền nói với Lâm Hiên.

"Tiên sinh, ngài nghe này, tôi vừa nghe kỹ lại, tôi cũng nghe thấy rồi, đó là âm thanh gì vậy?" "Tiên sinh, âm thanh đó phát ra từ đâu vậy?

Chúng ta có cần đi xem thử không?" Nói thật, không chỉ Lý Anh Đức cảm thấy tò mò, lúc này Lâm Hiên cũng cảm thấy có chút hứng thú.

Chàng cũng muốn ra ngoài xem thử, âm thanh đó rốt cuộc phát ra từ đâu.

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức.

"Ta cũng giống huynh, cũng cảm thấy đặc biệt tò mò, cũng không biết âm thanh đó, rốt cuộc phát ra từ đâu." "Bây giờ trời đã tối như vậy rồi, có thể nói là đêm khuya thanh vắng, lại có một âm thanh như vậy." "Truyền ra từ nơi trống trải khiến người ta nghe thấy, thật sự có một cảm giác sởn gai ốc, huynh có thấy vậy không?" Lý Anh Đức cảm thấy bây giờ, thật sự có cùng cảm nhận với Lâm Hiên, liền nói.

"Tiên sinh, tôi cũng có cảm nhận giống ngài, tôi cũng cảm thấy có chút tóc gáy dựng đứng." Vũ Nhị Gia tiếp tục.

"Cũng có thể làm một người tham mưu bên cạnh a!" Lâm Hiên cảm thấy lời nói của Vũ Nhị Gia rất đúng!

Xem ra, chàng thật sự nên để tâm đến chuyện này.

Lâm Hiên nói với Vũ Nhị Gia.

"Ngài nói rất đúng, ta thật sự nên để tâm đến chuyện này!" "Đàn ông không chỉ nên giết địch trên chiến trường, mà cũng nên thành gia lập nghiệp a!" Khi Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia đang nói chuyện, Lý Anh Đức bước vào.

Vừa mới đến gần, y đã nghe thấy Lâm Hiên nói muốn thành gia lập nghiệp, không biết Lâm Hiên và Vũ Nhị Gia đang nói chuyện gì.

Vì vậy Lý Anh Đức nói với Lâm Hiên.

“Tiên sinh, hai người đang nói chuyện gì vậy?

Sao lại gọi là thành gia lập nghiệp?” “Ngài không phải đã có tỷ tỷ của tôi rồi sao?

Lẽ nào ngài lại vừa ý cô nương nhà nào khác rồi à?” Lâm Hiên nghe lời của Lý Anh Đức, cảm thấy trí tưởng tượng của y thật phong phú, lại có thể nghĩ ra chuyện chàng muốn cưới thêm một người nữa.

Nhưng hiện tại chàng không có ý định đó, chàng cảm thấy đã đủ rồi, liền nói với Lý Anh Đức.

“Tiểu tử nhà huynh trí tưởng tượng thật phong phú, lại có thể nghĩ ra chuyện ta muốn cưới thêm vợ.

Nếu ta thật sự muốn cưới thêm một người nữa.” “Vậy thì tỷ tỷ của huynh có đồng ý không?

Giống như Vũ Nhị Gia vừa nói đó.” “Nàng ấy chính là một con cọp cái đó, ta thật sự, không có ý nghĩ đó!” Lý Anh Đức vừa nghe Lâm Hiên nói vậy, lại không cho là đúng, liền nói với Lâm Hiên.

“Có sao đâu, đàn ông nhà ai mà không tam thê tứ thiếp chứ.” “Huống hồ ngài lại vô cùng tài giỏi, đối với ngài thì hoàn toàn có thể!” Nghe Lý Anh Đức nói vậy, Lâm Hiên thật sự có cảm giác cạn lời.

Chương 569

Đây thật sự là lần đầu tiên chàng gặp, tiểu cữu tử lại đồng ý cho tỷ phu của mình, cưới thêm một phòng nữa!

Lâm Hiên cảm thấy lúc này Lý Anh Đức, tuyệt đối đang nói nhảm.

Lâm Hiên thầm nghĩ Lý Anh Đức có phải đang có âm mưu gì không?

Phải biết trí thông minh của tiểu tử này cũng không thấp.

Nghĩ vậy, Lâm Hiên không tiếp tục chủ đề này nữa.

Vì chàng muốn hỏi Lý Anh Đức, tại sao lại phải cài cửa lại?

Lẽ nào có chuyện quan trọng sao!

Lâm Hiên nói với Lý Anh Đức.

"Chuyện của ta chúng ta tạm thời không nói đến, ta hỏi huynh trước, tại sao lại phải cài cửa lại?" "Lẽ nào, có chuyện gì không thể để người khác biết, sợ nói ra bị người khác nghe thấy?" Vũ Nhị Gia bên cạnh, nghe được cuộc đối thoại vừa rồi giữa Lý Anh Đức và Lâm Hiên, cũng có cảm giác dở khóc dở cười.

Chưa từng thấy một tiểu cữu tử nào, lại ủng hộ tỷ phu đi tìm thêm một phòng khác, thật sự là chưa từng nghe thấy.

Thấy lúc này Lâm Hiên không tiếp tục chủ đề đó nữa, ông biết chuyện này không thể tiếp tục được.

Ông cũng cảm thấy rất tò mò, Lý Anh Đức này tại sao lại phải cài cửa lại?

Chẳng lẽ thật sự có đại sự, muốn nói với hai người họ?

Hay là thật sự giống như ông và Lâm Hiên đoán, Lý Anh Đức này

đã để ý cô nương nhà ai rồi.

Vũ Nhị Gia thật sự cảm thấy vô cùng tò mò, liền nói với Lý Anh Đức.

“Tiểu tử nhà ngươi, tại sao lại cài cửa lại?

Không phải vì, có bí mật gì không thể nói cho người khác biết muốn nói với hai chúng ta chứ?” Lâm Hiên tiếp tục.

“Thật sự rất nhớ mọi người, bây giờ ngay cả nội tâm của ta cũng có chút kích động!” Khi Lâm Hiên vừa dứt lời, La giáo đầu đứng phía trước cũng nói với Lâm Hiên.

“Tướng quân, tất cả anh em chúng tôi cũng rất nhớ ngài, chúng tôi đều đã quen, khi chúng tôi đang huấn luyện.” “Ngài ở bên cạnh chỉ điểm chúng tôi, trong khoảng thời gian ngài không có ở đây.” “Cảm giác huấn luyện thật sự rất nhàm chán, cũng không biết nên làm thế nào.” “Đặc biệt là lúc đầu, chúng tôi như mất đi phương hướng, cả người tôi, mỗi ngày đều vô cùng thiếu tinh thần.” “Đối với việc huấn luyện hoàn toàn không có hứng thú, lúc đó, Trương thống lĩnh đã đến giữa chúng tôi.” “Nói với tôi, bảo tôi phải vực dậy tinh thần, huấn luyện cho tốt, kỳ vọng lớn nhất của ngài là hy vọng chúng tôi có thể huấn luyện nghiêm túc.” “Còn nữa, những lô cốt và chiến hào mà ngài cho xây dựng, trong thời gian đó đã bị một số người phá hoại.” “Chúng tôi lại xây dựng lại những lô cốt và chiến hào đó, kể từ lần Trương thống lĩnh huấn thị chúng tôi, tôi đã trở nên khổ luyện hơn trước.” “Tôi đang chờ đợi, đợi có một ngày ngài có thể khải hoàn trở về, để thể hiện thực lực của tôi cho ngài xem!” “Tôi nhớ ngài thường nói, thao trường đổ mồ hôi, chiến trường bớt đổ máu, tôi không biết tôi nói như vậy có đúng không?” Nếu là bình thường, La giáo đầu này sẽ không nói nhiều như vậy.

Nhưng vì đây là lần đầu tiên tiếp xúc với Lâm Hiên, trực giác đầu

tiên cho y biết, Lâm Hiên là một vị tướng quân bình dị gần gũi.

Rất khác với những vị tướng quân mà y từng tiếp xúc trước đây, cho nên lúc này, y thật sự đã nói nhiều hơn.

Mặc dù người nhà họ La, phong cách trước giờ đều vô cùng cao ngạo.

Cho người ta cảm giác, giống như một tảng băng khó tiếp cận, người này ngồi ở đâu cũng có thể tỏa ra hàn khí xung quanh.

Nhưng khi đối mặt với cường giả, y hoàn toàn có thể hạ thấp thân phận cao ngạo đó, dùng một tư thái khiêm tốn hơn để đối diện với cường giả này.

Lúc này Lâm Hiên, đang nghiêm túc lắng nghe những lời La giáo đầu nói.

Chàng cảm thấy La giáo đầu này, chỉ với vài ba câu nói, đã trực tiếp miêu tả được trạng thái hiện tại của đại doanh.

Chàng vốn nghĩ La tướng quân này sẽ không nói nhiều với mình như vậy, vì chàng có thể cảm nhận được, La tướng quân này không cần mở miệng nói chuyện.

Chỉ cần đứng đó đã cho người ta một cảm giác, cự tuyệt người khác từ ngàn dặm, xem ra cảm giác đó là sai rồi.

Hoặc có lẽ La tướng quân, khi đối mặt với các loại người khác nhau, sẽ xuất hiện với các loại tư thái khác nhau!

Giống như trên mặt mỗi người, đều mang những chiếc mặt nạ khác nhau, bây giờ La giáo đầu, thật sự đã gỡ xuống chiếc mặt nạ cao ngạo đó.

Thông qua một loạt biểu hiện của La giáo đầu, Lâm Hiên cảm thấy La giáo đầu này, đang công nhận chàng.

Nếu La giáo đầu không công nhận chàng, có lẽ lúc này, căn bản sẽ không nói nhiều lời như vậy, bây giờ cho người ta cảm giác vô cùng cung kính.

Nhìn La giáo đầu như vậy, Lâm Hiên không khỏi cảm thán, nếu thế hệ tổ tiên của y, đều có thể có tính cách như La giáo đầu.

E rằng kết cục, sẽ không thê thảm như vậy!

Lâm Hiên thật sự, cảm thấy tiếc cho những vị tiền bối đó.

Vào lúc này, Lâm Hiên đối với mẫu thân của La giáo đầu không còn cảm thấy ghét bỏ như trước nữa, cảm thấy yêu cầu của bà không còn nhiều như vậy nữa.

Vì bà đã, dạy dỗ con trai mình rất tốt, tuy khí chất của y xuất chúng, nhưng lại không phô trương.

Chương 570

Một người như vậy, dù đặt ở đâu cũng sẽ không bị kẻ địch nhắm vào!

Mặc dù người người đều ngưỡng mộ trở thành loại người kiêu ngạo trước mặt người khác!

Nhưng đối với Lâm Hiên mà nói, chàng thích, tính cách khiêm tốn cẩn thận như của La giáo đầu!

Một La giáo đầu như vậy, trong lòng Lâm Hiên đã chiếm một vị trí lớn.

Ấn tượng đầu tiên của Lâm Hiên về La giáo đầu rất tốt, sau đó chàng nói với La giáo đầu.

"Vừa rồi ngươi nói rất đúng, ta quả thực thường nói một câu, thao trường đổ mồ hôi, chiến trường bớt đổ máu!" "Bởi vì khi chúng ta huấn luyện, có thể tăng cường thể chất của chúng ta, giống như những lô cốt và chiến hào mà ta cho xây dựng." "Có thể giúp chúng ta cường thân kiện thể, đương nhiên rồi, những côn pháp mà ngươi truyền thụ, ta thấy cũng rất tốt." "Về điểm này, Trương thống lĩnh thường xuyên khen ngợi không ngớt trước mặt ta, thường xuyên khen ngươi, là một giáo đầu rất giỏi." "Có thể mời được ngài đến, thực sự là vinh hạnh của ta, cũng là vinh hạnh của ba quân a!" Nếu không phải vì, Lâm Hiên trước đó biết được thân phận của La giáo đầu này, cũng sẽ không nói như vậy!

Chính vì đối với người nhà họ La có sự kính phục, cho nên Lâm Hiên mới nói ra những lời như vậy, Lâm Hiên cảm thấy, y xứng đáng.

Lúc này La giáo đầu, nghe được lời của Lâm Hiên, ngẩng đầu nhìn Lâm Hiên!

Trong lòng y như mặt hồ phẳng lặng bị ném xuống một viên sỏi, gợn lên những vòng sóng.

Y không ngờ, Lâm Hiên lại cho y một lời tán thưởng cao như vậy, phải biết ngày thường, con người y rất khiêm tốn.

Người ta đều gọi y một tiếng Lưu giáo đầu, ai lại biết lai lịch thật sự của y chứ?

Bây giờ Lâm Hiên tán thưởng như vậy, chẳng lẽ đã biết lai lịch thật sự của y rồi sao?

Khi La giáo đầu ngẩng đầu nhìn, Lâm Hiên từ trong ánh mắt đó, đã giải mã được tâm lý của La giáo đầu.

Chàng cảm thấy lúc này La giáo đầu, hẳn đã biết tại sao chàng lại nói như vậy.

Lúc này Lâm Hiên, tuy nghĩ vậy, nhưng lại không tiếp tục thuận theo chủ đề này nói tiếp, mà lại một lần nữa nói với La giáo đầu.

"Vừa rồi ngươi nói với ta, những lô cốt và chiến hào mà ta cho xây dựng trước đây, đã bị người phá hoại." "Vừa rồi Lý tham tướng đã nói với ta rồi, chuyện này ta hoàn toàn hiểu rõ, ngươi làm rất tốt." "Không vì những lô cốt và chiến hào bị phá hoại, mà ảnh hưởng đến việc huấn luyện của ngươi, ngược lại còn xây dựng lại." "Về điểm này, ta thật sự muốn thưởng cho ngươi, đợi ta trở về.

Ta nhất định sẽ mở tiệc lớn, ba ngày khoản đãi anh em chúng ta!" "Chúng ta sẽ uống rượu bát lớn, ăn thịt miếng to, mọi người thấy đề nghị này của ta thế nào?" Tuy Lâm Hiên biết nếu muốn khao thưởng ba quân, thật sự sẽ có một khoản chi tiêu lớn, nhưng đối với Lâm Hiên hoàn toàn không để tâm!

Dù sao, những cửa hàng mà chàng mở đều đã có chút lợi nhuận.

Đối với người này, rốt cuộc là người như thế nào, Trương Phong

Đức không biết.

Nhưng Trương Phong Đức lại biết, người này vô cùng có thực lực.

Nếu đã vậy, Lâm Hiên có biết một câu nói được lưu truyền trong hoàng cung không?

Vậy thì hôm nay phải nói câu đó cho Lâm Hiên biết.

Xem ra Lâm Hiên này thật sự không biết, Trương Phong Đức nói với Lâm Hiên.

"Xem ra, ngài thật sự không biết, câu nói được lưu truyền đó, rốt cuộc là gì." "Nếu đã không biết, vậy ta nói cho ngài biết, ban đầu là vì, vào đêm đó, có thần minh ở cùng ngài." "Cho nên, trong số các hoàng tử, mọi người đều nhận được một sự khải thị chung, đều cho rằng, kẻ có được Lâm Hiên, sẽ có được thiên hạ!" "Bởi vì Lâm Hiên có thần minh ở bên, cho nên thần minh, sẽ bảo hộ người đó có thể thành công ngồi lên ngôi vương." "Cũng chính là sau đó, tại sao Lý Khác, lại trăm phương ngàn kế tìm cơ hội lôi kéo ngài." "Nếu ta đoán không lầm, không phải còn có các hoàng tử khác, cũng đã ném cành ô liu về phía ngài sao?" Khi Lâm Hiên nghe được câu nói như vậy của Trương Phong Đức, thật sự đã bị chấn kinh.

Chàng thật sự không ngờ, trong đó lại có một câu chuyện như vậy!

Cái gì mà, kẻ có được Lâm Hiên, sẽ có được thiên hạ?

Nếu chuyện như vậy thật sự truyền đến tai của Đường Thái Tông, thì mạng của chàng, có thể giữ được không?

Nhưng lúc đó Đường Thái Tông lại thoái vị nhường ngôi.

Cũng có nghĩa là, Đường Thái Tông lúc đó cũng không biết câu nói như vậy, Lâm Hiên thầm nghĩ, thật sự thở phào một hơi!

Xem ra mạng của chàng thật sự rất lớn nha, giống như lời hắn nói, có thần minh bảo hộ a!

Thực ra Lâm Hiên trước đây, chưa bao giờ tin có thần minh, nhưng vào lúc này, chàng đã tin thật sự có thần minh a!

Bởi vì ở triều Đường, vào thời đại phong kiến, quan niệm về sự tồn tại của thần minh, thật sự rất phổ biến.

Mãi cho đến cuối triều Đường, Phật giáo mới là nơi khởi nguồn, Lâm Hiên đều biết rất rõ.

Bởi vì Lâm Hiên, trong tất cả các sách lịch sử đã đọc, hứng thú nhất chính là triều Đường.

Lúc này Lâm Hiên vừa nghe Trương Phong Đức nói vậy, vội vàng nói với hắn.

"Ta thật sự không ngờ, một bữa tiệc Huyền Vũ Môn như vậy, lại có thể tạo ra ảnh hưởng sâu sắc đến thế trong lòng các hoàng tử." "Giống như ngươi nói, lúc đó ta còn thắc mắc, tại sao Lý Khác lại muốn lôi kéo ta như vậy?" "Lúc đó còn có các hoàng tử khác, cũng ném cành ô liu về phía ta, ta cảm thấy có chút khó tin." "Ta chỉ là một người bình thường, tại sao mọi người đều đối xử với ta như vậy." "Bây giờ nghe ngươi nói, ta mới biết được đôi chút, hóa ra lại có một câu chuyện lưu truyền như vậy a!" "Ta thậm chí còn cảm thấy, trên người mình toát ra mồ hôi lạnh, nếu để Đường Thái Tông biết được câu nói như vậy." "Kẻ có được Lâm Hiên, sẽ có được thiên hạ, vậy thì mạng của ta thật sự không giữ được rồi." "Bây giờ Lý Khác, đã ngồi trên chiếc ghế rồng đó, xem ra Đường Thái Tông Lý Nhị không biết chuyện này!" Lúc này Trương Phong Đức nghe lời của Lâm Hiên, lại cảm thấy Lâm Hiên này, dường như thật sự có mạng rất lớn.

Ban đầu những lời đó, chỉ là nói sau lưng thôi.